

Phượng Tù Hoàng

Contents

Phượng Tù Hoàng	6
1. Q.1 - Chương 1: Không Giام Được Sắc Xuân	7
2. Q.1 - Chương 2: Tâm Hồn Bình Yên (thượng)	8
3. Q.1 - Chương 3: Tâm Hồn Bình Yên (hạ)	10
4. Q.1 - Chương 4: Chàng Thiếu Niên Nhẹ Nhàng	14
5. Q.1 - Chương 5: Lai Lịch Bí Mật	16
6. Q.1 - Chương 6: Duy Phụ Xuân Quang	18
7. Q.1 - Chương 7: Hoạt Sắc Ấm Sinh Hương (thượng)	20
8. Q.1 - Chương 8: Hoạt Sắc Ấm Sinh Hương (hạ)	21
9. Q.1 - Chương 9: Sủng Nhục Không Vi Kinh	23
10. Q.1 - Chương 10: Lục Trúc Bạn Sơ Đồng	25
11. Q.1 - Chương 11: Bắt Kẻ Gian Dâm Muốn Thành Đôi	27
12. Q.1 - Chương 12: Trò Chơi	29
13. Q.1 - Chương 13: Giang Lang	31
14. Q.1 - Chương 14: Một Mũi Tên Trúng Ba Con Chim	33
15. Q.1 - Chương 15: Dương Mưu	35
16. Q.1 - Chương 16: Bể Gây Dễ Dàng	37
17. Q.1 - Chương 17: Phát Hiện Kẻ Tiểu Nhân	39
18. Q.1 - Chương 18: Thế Gian Như Lò Lửa	41
19. Q.1 - Chương 19: Chạy Như Diên Ngòai Đường	43
20. Q.1 - Chương 20: Cầm Thú A Cầm Thú	46
21. Q.1 - Chương 21: Gặp Chuyện Thì Ôm Chân Phật	48
22. Q.1 - Chương 22: Tam Nhật Khóa Tâm Đan	51
23. Q.1 - Chương 23: Hoa Mai Rơi Đầy Giường	53
24. Q.1 - Chương 24: Rượu Mời Và Rượu Phạt	55
25. Q.1 - Chương 25: Ninja Rùa	57
26. Q.1 - Chương 26: Hội Thơ	59
27. Q.1 - Chương 27: Mỹ Nam Tập Trung	61
28. Q.1 - Chương 28: Vương Ý Chi	62
29. Q.1 - Chương 29: Tâm Tư Lung Linh	65
30. Q.1 - Chương 30: Y Mã Khả Ngàn Ngón	67
31. Q.1 - Chương 31: Khanh Bản Giai Nhân	69
32. Q.1 - Chương 32: Thiên Kim Công Tử Tiêu	71
33. Q.1 - Chương 33: Tính Toán Không Bỏ Sốt	73
34. Q.1 - Chương 34: Không Được Buông Tay	76
35. Q.1 - Chương 35: Tam Ngàn Phồn Hoa Kiếm	78
36. Q.1 - Chương 36: Khóe Mắt Quyến Rũ	80
37. Q.1 - Chương 37: Lưỡng Chu Khả Bạch Hồng	82
38. Q.1 - Chương 38: Tin Tưởng Hay Không Tin Tưởng	84
39. Q.1 - Chương 39: Nói Nửa Chừng	86
40. Q.1 - Chương 40: Hối Quân Như Có Ý	88
41. Q.1 - Chương 41: Võ Tay Thẻ Nguyên	90

42. Q.1 - Chương 42:	Mỹ Thiếu Niên Đâu Phụ	92
43. Q.1 - Chương 43:	Hoa Thương Hạc Kêu	94
44. Q.1 - Chương 44:	Hữu Tài Khí Tự Hoa	96
45. Q.1 - Chương 45:	Họ Hàng Thân Tình Phát Khiếp	98
46. Q.1 - Chương 46:	Hoa Mai Nhiều Loạn	100
47. Q.1 - Chương 47:	Không Thấy Người Xưa Cười	102
48. Q.1 - Chương 48:	Nhưng Thấy Người Nay Khóc	104
49. Q.2 - Chương 49:	Hướng Chảy Của Con Sông	106
50. Q.2 - Chương 50:	Ý Chí Của Con Sông	107
51. Q.2 - Chương 51:	Ta Tặng Người Thạch Tín	111
52. Q.2 - Chương 52:	Bán Nghé Không Bán Thân	113
53. Q.2 - Chương 53:	Người Vốn Đã Chết Rồi	115
54. Q.2 - Chương 54:	Thượng Bất Chính, Hạ Tắc Loạn	117
55. Q.2 - Chương 55:	Trước Mắt Vô Trần Ai	120
56. Q.2 - Chương 56:	Thành Kiến Khang Của Sáu Triều Đại	122
57. Q.2 - Chương 57:	Dây Đàn Vì Người Tri Âm Mà Đứt Đoạn	124
58. Q.2 - Chương 58:	Cô Là Ai	126
59. Q.2 - Chương 59:	Bảo Vật Vô Giá	127
60. Q.2 - Chương 60:	Không Gặp Kẻ Hữu Tình	130
61. Q.2 - Chương 61:	Chiến Thần Thẩm Khánh Chi	132
62. Q.2 - Chương 62:	Ánh Đèn Mờ Tổ	134
63. Q.2 - Chương 63:	Đẩy Giắc Mới Tỉnh Ngủ	136
64. Q.2 - Chương 64:	Người Khác Mỗi Đến Rút Gân Tay	138
65. Q.2 - Chương 65:	Là Hai Việc Khác Nhau	140
66. Q.2 - Chương 66:	Vốn Không Phải Người Thông Minh	141
67. Q.2 - Chương 67:	Nơi Đây Có Chân Ý	143
68. Q.2 - Chương 68:	Khép Miệng Không Cần Phân Biệt	145
69. Q.2 - Chương 69:	Cây Cỏ Vốn Vô Tình	147
70. Q.2 - Chương 70:	Xe Ngựa Phi Nhanh	150
71. Q.2 - Chương 71:	Số Mệnh Con Người	151
72. Q.2 - Chương 72:	Hóa Ra Là Như Vậy	153
73. Q.2 - Chương 73:	Vĩnh Viễn Không Nói Dối	155
74. Q.2 - Chương 74:	Bịa Chuyện Ma Quỷ	157
75. Q.2 - Chương 75:	Thuận Theo Thiên Mệnh	159
76. Q.2 - Chương 76:	Thế Giới Quan Bị Phá Vỡ	162
77. Q.2 - Chương 77:	Ngọt Bùi Cay Đắng	164
78. Q.2 - Chương 78:	Mười Bước Gặp Cỏ Thơm	166
79. Q.2 - Chương 79:	Một Chiếc Lá Rơi Mà Biết Mùa Thu	169
80. Q.2 - Chương 80:	Sáng Nay Có Sắc Hương	172
81. Q.2 - Chương 81:	Khen Ngợi Lẫn Nhau	174
82. Q.2 - Chương 82:	Sổ Chiết Gió Nhẹ Tụ	176
83. Q.2 - Chương 83:	Tiêu Biệt Gây Khó Dễ	178
84. Q.2 - Chương 84:	Cầm Tâm Ở Đâu?	181
85. Q.2 - Chương 85:	Người Có Thiên Sư Đạo	184
86. Q.2 - Chương 86:	Cô Đã Xem Thiên Thư Rồi?	187
87. Q.2 - Chương 87:	Ẩn Giấu Càn Khôn	189
88. Q.2 - Chương 88:	Màn Ám Sát Nhảm Chán	191
89. Q.2 - Chương 89:	Lớn Tiếng Cười Nhạo	194
90. Q.2 - Chương 90:	Người Phàm Tục	196
91. Q.2 - Chương 91:	Cải Trang Đi Vi Hành	199
92. Q.2 - Chương 92:	Tiền Duyên Lầm Lẫn	202
93. Q.2 - Chương 93:	Không Rõ Ràng	204
94. Q.2 - Chương 94:	Dạo Phố Cùng Hoàng Đế	206
95. Q.2 - Chương 95:	Hai Lưu Tử Nghiệp	208

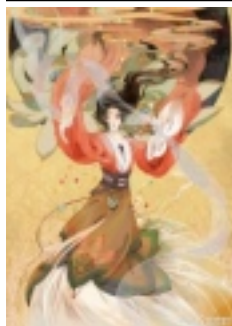
96. Q.2 - Chương 96: Giới Hạn Của Từng Người (thượng)	211
97. Q.2 - Chương 97: Giới Hạn Của Từng Người (hạ)	212
98. Q.2 - Chương 98: Một Vụ Mặc Cả	215
99. Q.2 - Chương 99: Nguyệt Huyết Sắc Vô Tình	218
100. Q.2 - Chương 100: Bản Tính Nghiện Mua Sắm	220
101. Q.3 - Chương 101: Khi Quân Thiện Ý	223
102. Q.3 - Chương 102: Thà Rằng Không Thịt	225
103. Q.3 - Chương 103: Có Thể Thanh Tâm	227
104. Q.3 - Chương 104: Trên Đài Một Phút Đồng Hồ	230
105. Q.3 - Chương 105: Ai Là Chung Tử Kỳ	232
106. Q.3 - Chương 106: Thời Gian Uống Cạn Chung Trà	235
107. Q.3 - Chương 107: Nô Lệ Da Đen	238
108. Q.3 - Chương 108: Nô Lệ Da Đen Nhà Ai	240
109. Q.3 - Chương 109: Đất Tương Có Thiên Tử	242
110. Q.3 - Chương 110: Ai Là Thiên Tử Thật	245
111. Q.3 - Chương 111: Mỹ Nhân Tuyệt Thế Vô Song	247
112. Q.3 - Chương 112: Vô Cùng Quý Giá	249
113. Q.3 - Chương 113: Máy Phá Hoại Hình Người	251
114. Q.3 - Chương 114: Dạy Dễ Và Học Tập	253
115. Q.3 - Chương 115: Gặp Gỡ Lúc Đêm Khuya	255
116. Q.3 - Chương 116: Người Cùng Đi	258
117. Q.3 - Chương 117: Muốn Hưu Phò Mã	261
118. Q.3 - Chương 118: Có Muốn Hay Không	263
119. Q.3 - Chương 119: Chỉ Nói Chuyện Phong Nguyệt	265
120. Q.3 - Chương 120: Điều Là Người Vô Tình	267
121. Q.3 - Chương 121: Đã Chết	270
122. Q.3 - Chương 122: Dư Hương	272
123. Q.3 - Chương 123: Gặp Mặt Bốn Vương Gia	274
124. Q.3 - Chương 124: Tâm Trí Rối Loạn	276
125. Q.3 - Chương 125: Chưa Thể Bình Ổn	279
126. Q.3 - Chương 126: Đường Hẹp Tái Tương Phùng	281
127. Q.3 - Chương 127: Đêm Khuya Mưa Gió	283
128. Q.3 - Chương 128: Trở Lại Đông Sơn	286
129. Q.3 - Chương 129: Sương Động Cánh Hoa	288
130. Q.3 - Chương 130: Vương Tôn Khó Quay Bước	290
131. Q.3 - Chương 131: Tiến Cung Để Tiến Công (thượng)	294
132. Q.3 - Chương 132: Tiến Cung Để Tiến Công (hạ)	297
133. Q.3 - Chương 133: Niên Niên Có Niên Niên (*)	299
134. Q.3 - Chương 134: Tam Hảo Sinh Niên Niên	301
135. Q.3 - Chương 135: Thanh Ti Hồng Nhan Dao	303
136. Q.3 - Chương 136: Cuộc Hẹn Lúc Đêm Khuya	306
137. Q.3 - Chương 137: Nam Phong Tri Ngã Ý	309
138. Q.3 - Chương 138: Thập Bộ Sát Nhất Nhân	313
139. Q.3 - Chương 139: Bó Tay Trong Thành Trì	315
140. Q.3 - Chương 140: Tình Yêu Nhuộm Máu	318
141. Q.3 - Chương 141: Vương Gia Bạc Bẽ Vô Tình	320
142. Q.3 - Chương 142: Không Gặp Được Người	323
143. Q.3 - Chương 143: Công Chúa Không Phải Công Chúa	325
144. Q.3 - Chương 144: Diệt Cỏ Tận Gốc	327
145. Q.3 - Chương 145: Âm Thác Dương Sai (*)	329
146. Q.3 - Chương 146: Người Đứng Xàng Bậy	331
147. Q.3 - Chương 147: Lời Nói Dối Dịu Dàng	333
148. Q.3 - Chương 148: Ráng Chiều Đẹp Đẽ	334
149. Q.3 - Chương 149: Một Kiếm Duy Nhất	337

150. Q.3 - Chương 150:	Khống Chế Được Bao Nhiêu	339
151. Q.4 - Chương 151:	Sinh Tử Hoặc Tôn Nghiêm	341
152. Q.4 - Chương 152:	Nụ Cười Của Dung Chỉ	344
153. Q.4 - Chương 153:	Chuyến Xe Trở Về	346
154. Q.4 - Chương 154:	Biến Cố Trên Đường	348
155. Q.4 - Chương 155:	Thích Nghi Hoàn Cảnh	351
156. Q.4 - Chương 156:	Động Cơ Và Mục Đích	353
157. Q.4 - Chương 157:	Ngày Dài Chậm Rãi	355
158. Q.4 - Chương 158:	Không Phụ Sự Trông Đợi	357
159. Q.4 - Chương 159:	Chim Chết Vì Tham Ăn (*)	359
160. Q.4 - Chương 160:	Hai Bên Cùng Giấu Tâm Tư	361
161. Q.4 - Chương 161:	Dây Đàn Đứt Đoạn Vì Ai	363
162. Q.4 - Chương 162:	Hồn Phách Trở Về	365
163. Q.4 - Chương 163:	Như Thế Là Đủ	367
164. Q.4 - Chương 164:	Phấn Đại Ba Ngàn Người	369
165. Q.4 - Chương 165:	Từ Nay Đoạn Tuyệt	371
166. Q.4 - Chương 166:	Bước Ra Từ Hoang Mang	374
167. Q.4 - Chương 167:	Một Ngày Hai Đêm	376
168. Q.4 - Chương 168:	Bị Khuất Phục Bởi Chính Mình	378
169. Q.4 - Chương 169:	Thành Giang Lăng	380
170. Q.4 - Chương 170:	Gió Thu Trên Núi “họa Phiến”	383
171. Q.4 - Chương 171:	Thành Công Bất Ngờ	385
172. Q.4 - Chương 172:	Thương Hải Khách Nhân	387
173. Q.4 - Chương 173:	Người Câu Cá Nhàn Nhã	389
174. Q.4 - Chương 174:	Ta Là Kẻ Thù Của Hắn	391
175. Q.4 - Chương 175:	Cục Diện Thành Kiến Khang	393
176. Q.4 - Chương 176:	Trúng Chọi Đá	395
177. Q.4 - Chương 177:	Lòng Người Biến Đổi	398
178. Q.4 - Chương 178:	Không Thể Hàn Gắn	400
179. Q.4 - Chương 179:	Bốn Bề Là Địch	402
180. Q.4 - Chương 180:	Tìm Lối Thoát	406
181. Q.4 - Chương 181:	Thiên Mệnh	408
182. Q.4 - Chương 182:	Công Dụng Của Chiếc Vòng	411
183. Q.4 - Chương 183:	Mong Ước Xa Vời	413
184. Q.4 - Chương 185:	Thuyền Đường Thiên Kim Tử	415
185. Q.4 - Chương 186:	Thiên Hạ Chia Đôi	417
186. Q.4 - Chương 187:	Dung Chỉ Trở Về	420
187. Q.4 - Chương 188:	Gió Trên Đồng Hoang Vu (1)	422
188. Q.4 - Chương 189:	Gió Trên Đồng Hoang Vu (2)	425
189. Q.4 - Chương 190:	Gió Trên Đồng Hoang Vu (3)	427
190. Q.4 - Chương 191:	Gió Trên Đồng Hoang Vu (4)	429
191. Q.4 - Chương 192:	Gió Trên Đồng Hoang Vu (5)	431
192. Q.4 - Chương 193:	Có Thù Tắt Báo	434
193. Q.4 - Chương 194:	Lo Sợ Biệt Ly	436
194. Q.4 - Chương 195:	Sinh Mệnh Mong Manh	438
195. Q.4 - Chương 196:	Ta Sẽ Không Đồng Ý	441
196. Q.4 - Chương 197:	Sẵn Sàng Tử Vì Đạo	443
197. Q.4 - Chương 198:	Người Chơi Cờ	445
198. Q.4 - Chương 199:	Lông Như Lửa Đốt	447
199. Q.5 - Chương 200:	Núi Có Cỏ Cây (thượng)	450
200. Q.5 - Chương 201:	Núi Có Cỏ Cây (trung)	453
201. Q.5 - Chương 202:	Núi Có Cỏ Cây (hạ)	456
202. Q.5 - Chương 203:	Chấn Động	458
203. Q.5 - Chương 204:	Vận Mệnh Do Ý Trời	460

204. Q.5 - Chương 205:	“thám Tử” Dung Chỉ	462
205. Q.5 - Chương 206:	Nhiều Điều Chưa Biết	464
206. Q.5 - Chương 207:	Con Đường Mờ Mịt	466
207. Q.5 - Chương 208:	Trong Rừng Trúc	468
208. Q.5 - Chương 209:	Bắn Quỷ Ở Trúc Đường	470
209. Q.5 - Chương 210:	Công Chúa Và Phò Mã	471
210. Q.5 - Chương 211:	Cá Lớn Lọt Lưới	474
211. Q.5 - Chương 212:	Tình Dậy Sau Giấc Chiêm Bao	477
212. Q.5 - Chương 213:	Hương Trong Tuyết	480
213. Q.5 - Chương 214:	Hương Vẫn Như Xưa	483
214. Q.5 - Chương 215:	Kiểm Chỗ Nào Nói Chuyện	485
215. Q.5 - Chương 216:	Rồi Sẽ Có Một Ngày	488
216. Q.5 - Chương 219:	Nếu Đã Vô Tình	490
217. Q.5 - Chương 220:	...thì Ta Từ Bỏ	493
218. Q.5 - Chương 221:	Cùng Chung Đích Đến	495
219. Q.5 - Chương 222:	Ván Cờ	497
220. Q.5 - Chương 223:	Đông Qua Xuân Tới	499
221. Q.5 - Chương 224:	Nơi Bình An Là Nhà	501
222. Q.5 - Chương 225:	Có Phải Tịch Nhiên Không?	503
223. Q.5 - Chương 226:	Hiếu Biết Về Chùa Bạch Mã	506
224. Q.5 - Chương 227:	Người Trong Xe Bí Ẩn	508
225. Q.5 - Chương 228:	Băng Và Lửa	510
226. Q.5 - Chương 229:	U Nhân Độc Vãng Lai	513
227. Q.5 - Chương 230:	Phong Thủy Luân Phiên Chuyển	515
228. Q.5 - Chương 231:	Chỗ Không An Toàn	517
229. Q.5 - Chương 232		520
230. Q.5 - Chương 233:	Người Trẻ Tuổi Bí Ẩn	520
231. Q.5 - Chương 234:	Gió Thoảng Qua Đầu Núi	522
232. Q.5 - Chương 235:	Chuyện Cũ Năm Xưa	524
233. Q.5 - Chương 236:	Tình Cảm Theo Thời Gian	526
234. Q.5 - Chương 237:	Vấn Đề Tuổi Mới Lớn	528
235. Q.5 - Chương 238:	Gió Xuân Biết Ý Ta	530
236. Q.5 - Chương 239:	Đôi Ảnh Thành Hai Người	533
237. Q.5 - Chương 240:	Bình Thành Dậy Sóng	535
238. Q.5 - Chương 241:	Sáng Nay Thánh Chỉ Đến	537
239. Q.5 - Chương 242:	Một Tay Che Lạc Dương	539
240. Q.5 - Chương 243:	Cổ Nhân Tới	541
241. Q.5 - Chương 244:	Không Biết Ở Nơi Đâu	543
242. Q.5 - Chương 245:	Xa Cách Đã Lâu	545
243. Q.5 - Chương 246:	Gặp Mặt	547
244. Q.5 - Chương 247:	Ai Là Ai	549
245. Q.5 - Chương 248:	Có Rồi Đi Không	552
246. Q.5 - Chương 249:	Quan Thương Hải Thật Giả	554
247. Q.5 - Chương 250:	Chén Trà Vỡ	556
248. Q.6 - Chương 251:	Sát Ý Trên Sông	558
249. Q.6 - Chương 252:	Mới Chỉ Là Bắt Đầu	560
250. Q.6 - Chương 253:	Một Đêm Mưa Xuân	563
251. Q.6 - Chương 254:	Cướp Sắc Không Cướp Tiền	565
252. Q.6 - Chương 255:	Tiền Đường Cướp Sắc	567
253. Q.6 - Chương 256:	Tiếp Tục Cướp Sắc	570
254. Q.6 - Chương 257:	Thức Ăn Để Lâu	572
255. Q.6 - Chương 258:	Thiên Tử Hai Miền	574
256. Q.6 - Chương 259:	Bao Giờ Lại Tương Phùng?	577
257. Q.6 - Chương 260:	Không Liên Quan Gì Nữa	579

258. Q.6 - Chương 261:	Cấn Mỗi Người Một Miếng	582
259. Q.6 - Chương 262:	Gần Mặt Mà Cách Lòng	584
260. Q.6 - Chương 263:	Ổ Trong Tay Ai	586
261. Q.6 - Chương 264:	Thác Bạt Lớn, Thác Bạt Nhỏ	589
262. Q.6 - Chương 265:	Kinh Phong Phiêu Bạch Nhật 79	591
263. Q.6 - Chương 266:	Giận Xanh Xám Mặt Mày	593
264. Q.6 - Chương 267:	Lòng Dạ Tư Mã Chiêu	596
265. Q.6 - Chương 268:	Dứt Tơ Lòng	598
266. Q.6 - Chương 269:	Thư Từ Chậm Trễ	601
267. Q.6 - Chương 270:	Thổi Kèn Hiệu Lệnh	603
268. Q.6 - Chương 271:	Huyết Hồng Ngoài Ý Muốn	606
269. Q.6 - Chương 272:	Tấm Khiên Che Chấn	608
270. Q.6 - Chương 273:	Nàng Bên Vách Núi	610
271. Q.6 - Chương 274:	Làm Sao Ngăn Cản	613
272. Q.6 - Chương 275:	Tạm Thời Để Người Lại	615
273. Q.6 - Chương 276:	Hồng Đậu Sinh Nam Quốc	617
274. Q.6 - Chương 277:	Xuân Tới Có Này Lộc Đâm Chồi	619
275. Q.6 - Chương 278:	Thứ Yêu Quý Nhất	621
276. Q.6 - Chương 279:	Phượng Làm Sao Tù Hoàng (thượng)	624
277. Q.6 - Chương 280:	Phượng Làm Sao Tù Hoàng (trung)	626
278. Q.6 - Chương 281:	Phượng Làm Sao Tù Hoàng (hạ)	628
279. Q.6 - Chương 282:	Huyết Lệ Khôi Phục Nghĩa Tình	630
280. Q.6 - Chương 283:	Trời Đất Mệnh Mạng	632
281. Q.6 - Chương 284:	Người Trong Mơng Xuân Khuê	638
282. Q.6 - Chương 285:	Biện Pháp Tốt Nhất	640
283. Q.6 - Chương 286:	Giá Như Không Gặp Nàng	643
284. Q.6 - Chương 287:	Chi Bằng Ra Đi	646
285. Q.6 - Chương 288:	Xuân Đi Xuân Lại Tới	648
286. Q.6 - Chương 289:	Lúc Này Khó Xử	652
287. Q.6 - Chương 290:	Xúc Động Là Ma Quỷ (thượng)	654
288. Q.6 - Chương 291:	Xúc Động Là Ma Quỷ (hạ) (18+)	657
289. Q.6 - Chương 292:	Nắm Tay Người, Kéo Người Đi	659
290. Q.6 - Chương 294:	Chiếc Vòng	662
291. Q.6 - Chương 295:	Thiên Như Kính	665
292. Q.6 - Chương 296:	Vĩ Thanh	667
293. Q.6 - Chương 297:	Một Ngày Sau Hôn Nhân	669

Phượng Tù Hoàng

Giới thiệu

Này là thắt lưng cao quan, trường sam tay áo dài, vang lời hát Hoa mai lay động, sơn thủy thanh âm

1. Q.1 - Chương 1: Không Giam Được Sắc Xuân

Đang trong giấc ngủ say ngọt ngào tỉnh lại, Sở Ngọc lơ mơ phảng phất cảm giác bên cạnh có người. Nàng khẽ động dậy tấm thân mềm yếu, mở đôi mắt mông lung vẫn còn ngái ngủ. Sở Ngọc vô thức nhìn sang bên cạnh.

Ngủ thật sự thư thái!

Nàng cho rằng bị bạn bè đùa giỡn.

Vừa nhìn lại, Sở Ngọc như bị sét đánh, cảm giác thân mình thư thái dễ chịu không cánh mà bay.

Nằm bên cạnh nàng là một người trẻ tuổi, tuổi tác ước chừng mười bảy mười tám. Tóc dài xõa vai, diện mạo khôi ngô tuấn tú. Làn mi rậm xanh như núi phía xa, môi tựa hoa đào thắm ba.

Người đẹp “tuyệt luân tái thế” như vậy những tưởng là một cô gái, nhưng hóa ra lại là một chàng trai.

Bất kỳ cô gái nào, vừa lúc tỉnh ngủ, phát hiện mình nằm cạnh một chàng trai ở trần, e rằng không thể vui mừng, mặc dù tướng mạo người này rất đẹp.

Đầu óc còn như bị bao phủ sương mù vì ngái ngủ, sau đó, nàng lại càng thêm giật mình phát hiện, dưới chăn lụa là thân thể của chính mình, cũng không một mảnh vải che thân. Hèn gì nàng cứ thấy có chỗ nào không thích hợp...

Trong lúc khiếp sợ, Sở Ngọc chậm rãi cảm thấy nổi ê chề nhục nhã cứ tăng dần khiến nàng khẽ run lên.

Chuyện này là thế nào?

Lúc này Sở Ngọc phát hiện, trên thân là tấm chăn lụa mềm mại, thêu tay tinh xảo; mà dưới thân là giường lớn có thể tùy ý lăn lộn.

Người thiếu niên này là ai? Tại sao lại ngủ cùng nàng ở chỗ này? Tại sao nàng lại không mặc quần áo?

Cẩn rằng, Sở Ngọc tính dấy thiếu niên tránh xa người nàng, bỗng nghe thấy phía sau truyền đến tiếng rên khe khẽ.

Nàng cứng người bất động.

Chậm rãi xoay người, chậm rãi điều chỉnh ánh mắt, nhìn thấy phía sau lại là một nam nhân khác không mặc quần áo đang nằm, Sở Ngọc rốt cuộc không có cách nào không chế giữ gìn được tỉnh táo.

Kinh ngạc, hoảng sợ, nhục nhã...mọi tình cảm phức tạp khuấy động trong ngực Sở Ngọc, biến cố đột nhiên xảy đến khiến nàng không có cách nào tiếp thu được, suy nghĩ lâm vào tình trạng đình trệ. Cuối cùng cổ họng nàng phát ra âm thanh khàn nhỏ, cố kiềm chế không muốn hét lên: “A..” Đôi tay nàng ôm thật chặt chăn lụa để che đi cơ thể trần trụi.

Bị tiếng kêu của Sở Ngọc làm bừng tỉnh, hai thiếu niên nằm bên người nàng mở to mắt. Khi hai chàng cùng ngồi dậy, Sở Ngọc nhìn thấy, dưới giường trước sau đứng lên thêm ba thiếu niên, trên người bọn họ chỉ quấn một tấm vải mỏng, vừa đứng dậy thì vải trượt rơi xuống, lộ ra cơ thể trần trụi.

Sở Ngọc chỉ cảm thấy trước mắt một mảng đen, cơ hồ muốn té xỉu. May mà nàng tự chủ, thời điểm này không mất đi ý thức. Tuy là như thế, nàng vẫn không khỏi hốt hoảng. Một, hai, ba, bốn, năm, năm nam nhân không mặc quần áo này là thế nào? Hiện trường 6P (2) sao?

Cảnh tượng hoang đường như vậy sao lại hiện ra trước mắt nàng?

Sở Ngọc dùng lực cắn môi dưới, hàm răng cứng rắn ấn mạnh vào làn môi mềm mại bên trong, hơi đau đớn nhưng giúp thần trí nàng tỉnh táo lại.

Khi Sở Ngọc trấn định lại tinh thần, bốn thiếu niên đã chỉnh tề quỳ ở bên giường, người còn lại – chính là người Sở Ngọc nhìn thấy đầu tiên, đứng dậy vươn tay kéo y phục vắt trên bình phong, mở rộng rồi choàng vào thân hình trơn bóng thon dài.

Tiếng tay áo phất trong gió phá vỡ không gian tịch mịch, an tĩnh.

Thiếu niên này là người duy nhất trong phòng tạm gọi là có mặc quần áo. Sở Ngọc không giấu nổi ánh mắt thất thố chăm chăm nhìn hắn.

Sở Ngọc lúc này chú ý đến trang phục của hắn, được may thật thanh lịch: vải thuần sắc trắng, nhưng cổ áo và tay áo có viền nửa tắc màu đen, trên nền vải ẩn những hoa văn tinh xảo.

Mặc y phục trên người, thần thái và khí chất của thiếu niên lúc này hiện ra. Hắn xem ra chỉ mười bảy mười tám tuổi, dung nhan đẹp đẽ, nhưng còn mang vẻ hồn nhiên trẻ con qua ánh mắt cao nhẽ, trong đáy mắt như có trời xanh mây trắng, núi cao nước chảy.

Khi hắn nhắm mắt, cảm thấy hắn dung mạo mỹ miều, khi hắn mở mắt, Sở Ngọc lại chỉ chú ý đến thần tình cao nhẽ của hắn, tựa hồ không thể với tới, phẳng phất như vẻ đẹp bề ngoài bị lấn át bởi thần khí cao rộng.

Hắn là ai?

Thiếu niên quay lại, một bàn tay vuốt những sợi tóc lòa xòa ra sau gáy, nghiêng đầu khẽ mỉm cười với Sở Ngọc. So sánh với bốn người còn lại đang tư thế quỳ, thiếu niên dường như mang một khí chất ung dung cao ngạo. Người khác quỳ, hắn đứng. Hắn là người duy nhất trong phòng dùng ánh mắt bình đẳng để đối diện với nàng.

Hắn chậm rãi đi tới, vạt áo kéo rủ dưới đất. Hắn ôn nhu nhìn Sở Ngọc, nhỏ giọng hỏi: “Công chúa sao vậy? Gặp ác mộng ư?”

Không khí trong phòng tràn ngập sự biếng nhẽ xa hoa. Trong lòng Sở Ngọc đột nhiên dâng lên nỗi sợ hãi, mặc dù nơi này ấm áp như mùa xuân mà nàng vẫn không kìm được run rẩy.

Có lẽ căn bản đây không phải là trò đùa?

2. Q.1 - Chương 2: Tâm Hồn Bình Yên (thượng)

Đây là một phòng ngủ.

Trong phòng bài trí kiểu cách tinh tế. màn rủ mềm mại, đèn Kim Phượng treo tường, bình phong án kỷ đoan trang thanh lịch, đều là đồ cổ thượng hạng.

Sở dĩ bắt đầu hoài nghi đây không phải trò đùa, bởi vì sau khi Sở Ngọc tỉnh táo lại, rốt cục nghĩ đến, nếu dựa theo lẽ thường mà nói, nàng đáng lý đã chết rồi.

Trước khi tỉnh lại lần này, ký ức sâu cùng của nàng là tai nạn máy bay, chẳng phải hồi ức tốt đẹp gì nhưng nàng nhất định phải nhớ lại.

Bị tai nạn máy bay, rồi nàng bỗng đến một nơi xa lạ, ngủ bên cạnh một thiếu niên ở trần, trên người không hề thấy đau đớn chút nào. Nhìn trong phòng bài trí kiểu phồn hoa cổ nhẽ không thể tưởng tượng nổi, mà tay nàng...

Sở Ngọc bắt giác giơ tay lên trước mặt, đây căn bản không phải tay nàng, da thịt mềm mại trắng nõn, không có chút vết thương hay chai tay thô ráp nào, người sở hữu đôi tay này phải có cuộc sống sung sướng cực điểm, hoàn toàn không phải đôi tay thon dài mảnh mẽ đã cùng nàng leo núi cao, khám phá rừng rậm.

Điều này không thích hợp, cũng là chứng cứ rõ ràng.

Nàng nhận thức được, đây không thể là chuyện đùa. Ai lại có khả năng làm ra chuyện đùa như này?

Trước đây lúc nhàn hạ, Sở Ngọc cũng từng xem tiểu thuyết lưu hành trên mạng, trong đó nhắc đến chuyện xuyên không, mượn xác đoạt hồn phách sống lại. Tuy rằng thấy cực kỳ mới mẻ thú vị nhưng nàng chưa từng tin chút nào, chỉ coi đó là chuyện viễn tưởng kỳ diệu, nào ngờ có một ngày chính mình lại rơi vào tình cảnh này với chứng cứ không thể chối bỏ.

Hoàn cảnh xa lạ, thân thể xa lạ, gặp một thiếu niên xa lạ.

Trừ việc xuyên không, Sở Ngọc không thể tìm ra cách giải thích hợp lý nào khác.

Sở Ngọc thấy trước mặt tối đen, cơ hồ muốn ngất xỉu, trái tim đập loạn liên hồi, với biến cố lớn trước mắt không có cách nào khác ngoài bắt bản thân phải chấp nhận đối mặt, hơn nữa bắt đầu suy tư.

Thiếu niên nói chuyện dùng khẩu âm có chút kỳ quái, không giống với phát âm của tiếng Hán hiện đại, sử dụng phương ngôn mà Sở Ngọc chưa từng nghe qua. Nhưng kỳ quái là, Sở Ngọc lại không hề nghe hiểu khó khăn, bởi nàng cũng phát âm một kiểu giống như vậy.

Sở Ngọc biết rõ, phát âm tiếng Hán cổ đã trải qua mấy ngàn năm thay đổi, nên không thể giống với Hán ngữ hiện đại. Nhưng đó không phải là điểm chính mà nàng quan tâm lúc này. Trước mắt điều quan trọng hơn là: Nàng là ai? Nàng đang ở đâu? Hiện đang là thời kỳ nào?

Ngực nàng tràn ngập nỗi kinh hoàng sợ hãi, không biết phải làm sao. Nhưng lý trí khi bị bức đến giới hạn cực điểm, lại bỗng nhiên tỉnh táo như máy tính. Nàng trầm tư suy tính.

Người thiếu niên này gọi nàng là công chúa. Nhìn quần áo của hắn, không phải là thời nhà Thanh hay Nguyên. Vậy hai triều đại đầu tiên có thể loại trừ. Nhưng thân phận hiện tại của nàng, chẳng lẽ là công chúa sao?

Ý nghĩ thoáng hiện trong đầu thật nhanh, nàng tận lực lấy âm thanh vững vàng nói: “Các người đứng lên đi, trước hết mặc y phục vào!” Lời vừa ra miệng nàng liền có chút hối hận, nếu để cho bọn họ nghe thấy thanh âm không giống nhau thì làm thế nào. Sau một lát nàng đột nhiên phát giác, lời nói của mình, ngữ điệu phát âm cũng bởi thân thể thay đổi mà cải biến theo.

Nghi vấn về phát âm thay đổi đã tạm lui, nhưng Sở Ngọc nhìn thấy, sau khi nàng cho phép bọn họ đứng lên, trong cặp mắt tối đen của người thiếu niên đang đứng lộ vẻ kinh ngạc.

Nàng nói sai gì sao?

Sở Ngọc tim đập tăng tốc, bất an phán đoán. Sau vẻ kinh ngạc lóe lên trong mắt người thiếu niên, khóe miệng hắn cong lên, như cười như không. Hắn nghiêng đầu tùy ý sai bảo bốn người còn lại: “Các người đi ra ngoài trước, có việc liền gọi các người vào”.

Lời nói của hắn thật có trọng lượng. Bốn thiếu niên nghe Sở Ngọc bảo đứng lên không quỳ nữa thì chẳng hề nhúc nhích, nhưng vừa nghe lời nói của hắn thì nhao nhao đứng dậy khoác áo. Sở Ngọc thậm chí còn nghe được tiếng họ nhẹ nhàng thở hắt ra, điều này làm cho nàng càng cảm thấy hoài nghi và bất an.

Bốn người vòng qua ngưỡng cửa trước bình phong, lục tục dời đi. Trong phòng chỉ còn lại Sở Ngọc với thiếu niên có bộ dáng cao nhả. Mặc dù trông hắn rất có vẻ đơn thuần vô hại nhưng Sở Ngọc cảm thấy thật không yên tâm, nàng nhẹ nhàng mở miệng: “Người cũng đi ra”. Việc cần nhất lúc này là nàng phải tỉnh táo thận trọng. Thiếu niên gọi nàng là công chúa, vậy tin tưởng rằng nàng vẫn có chút quyền uy.

“Công chúa?” Thiếu niên ngạc nhiên, tỏ ý không ngờ bị nàng đối đãi như vậy, nhìn vào ánh mắt nàng cũng có chút kỳ dị, dường như lên án Sở Ngọc làm một việc bất thường. Sở Ngọc thấy cực kỳ chột dạ. Nhưng giờ khắc này nàng lo thân mình còn chưa xong, không có dư thừa tâm tư đi lo cho cảm giác của người khác.

Đợi một hồi không thấy Sở Ngọc thu hồi mệnh lệnh ban ra, trên nét mặt thiếu niên toát ra vẻ nhẹ ý vị khó lường, hắn khẽ gật đầu: “Đã như thế, Dung Chỉ cáo lui. Nhưng nếu công chúa có việc gì, hãy cho gọi Dung Chỉ”

Thiếu niên tự xưng là Dung Chỉ nói xong, liền không nhanh không chậm, cũng đi theo bốn thiếu niên lúc trước rời phòng ngủ. Trong ánh sáng, bóng lưng hắn âm u, cô độc lạnh lùng, khác hẳn vẻ mặt ôn hòa khi nãy.

Lúc này, trong gian phòng rộng rãi chỉ còn lại một mình Sở Ngọc. Cảm giác cô độc bất lực cuốn lấy thân thể nàng. Sở Ngọc thở sâu vài cái, dùng lực ngăn chặn lồng ngực đang trào lên cảm giác yếu đuối.

Dù cho là trước kia trong rừng rậm, mê cung, một mình trong bóng tối lần tìm đường thoát hiểm, nàng cũng chưa từng có cảm giác ảm đạm như vậy.

Bởi vì chuyện này vượt qua khả năng khống chế của nàng.

Trên người còn bọc chăn lụa, Sở Ngọc tìm kiếm quần áo che đậy thân thể. Không xa bên giường là một án kê hình vuông, trên đó đặt chỉnh tề mấy bộ y phục. Áo lớn áo nhỏ tầng tầng lớp lớp khiến Sở Ngọc thấy có chút quá mắt, không biết phải mặc đồ nào trước.

Sở Ngọc còn đang chần chừ, thì sau bức bình phong truyền đến một giọng nữ nhút nhát: “Bẩm công chúa, Ấu Lam tới hầu người thay y phục”.

Sở Ngọc vốn nghĩ không phản ứng, bỗng nhiên nghĩ lại, nhếch khóe miệng, cất cao giọng: “Cho vào”

3. Q.1 - Chương 3: Tâm Hồn Bình Yên (hạ)

Vòng qua ngưỡng cửa bày nhiều đồ trang trí, xuất hiện trong tầm mắt Sở Ngọc là một thiếu nữ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, diện mạo thanh tú nhưng thần sắc khiếp đảm, chính là người tự xưng Ấu Lam. Thiếu nữ tên Ấu Lam mặc áo xanh nhạt, tay bê chậu đồng. Phía sau nàng ta còn có hai thiếu nữ, trên tay mỗi nàng mang khăn lau mặt.

Ấu Lam đi tới phía sau, trước là cẩn thận dè dặt liếc qua Sở Ngọc, sau đặt chậu lên bồn rửa trong góc tường.

Sở Ngọc ngăn nàng tiếp nhận khăn cho vào chậu thấm ướt, nói: “Hai người các người lui ra...Ấu, Ấu Lam người ở lại” Cố gắng dùng giọng điệu thông thạo để gọi Ấu Lam, Sở Ngọc cảm thấy rất khó chịu.

Hai thiếu nữ không dám có ý kiến, cúi người chào rồi chậm rãi lui ra ngoài cửa. Sở Ngọc lãnh đạm gọi Ấu Lam: “Người tới gần đây, gần hơn chút nữa”.

Thần sắc Ấu Lam thoáng hiện nét bất an, nàng chậm rãi đi đến bên giường, đoan đoan chính chính quỳ xuống, thật như chọc tức Sở Ngọc.

Thái độ sợ hãi của thiếu nữ phần nào an ủi nội tâm hoảng loạn của Sở Ngọc. Mới đây đối với thiếu niên tên Dung Chỉ, hần không tự ti cũng không hồng hách, nhưng Sở Ngọc cũng không khống chế được hần. Nàng muốn biết mình hiện giờ là ai, nơi này là nơi nào mới có biện pháp đối phó. Nàng muốn hỏi người bên cạnh, nhưng với tính cách cẩn thận kín đáo, nàng biết nếu không cẩn thận sẽ rước lấy sự hoài nghi. Mà xem ra bộ dạng Dung Chỉ không phải là kẻ dễ gạt gẫm. So ra, nàng hầu Ấu Lam đang run sợ này mới là đối tượng tốt để hỏi thăm.

Sở Ngọc trước giờ không nghĩ tới trong lúc mình đang hoảng loạn như này lại có thể làm người khác khiếp đảm sợ hãi, bỗng nhiên như được tiếp thêm tự tin và dũng khí.

Nàng cần dũng khí để có thể đối mặt với hết thảy.

Ổn định lại tinh thần, Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười: “Ấu Lam, ta hỏi người một chút, người năm nay bao nhiêu tuổi?”

Ấu Lam có vẻ kinh sợ, nhút nhát nói: “Dạ bẩm công chúa, em mười sáu tuổi”

Sở Ngọc trầm ngâm trong khoảnh khắc: “Người đến chỗ ta được bao lâu rồi?”

“Dạ bẩm, được ba tháng”

Xảo diệu dẫn dắt, hỏi câu được câu chẳng, một lát sau Sở Ngọc chuyển hướng chủ đề: “Ta hỏi người một vài điều, trả lời được thì tốt, ta sẽ không bạc đãi người. Nếu người có nửa câu dám nói dối hoặc lừa gạt, thì hãy cẩn thận!...Ngẩng mặt lên nghe ta hỏi rồi đáp lời!” Nói đến câu sau, nàng đột nhiên nâng âm điệu, ngữ khí lạnh lùng uy hiếp.

Đối xử với người khác, nhất là với một thiếu nữ nhỏ tuổi mà lại dùng biện pháp quát nạt thật có chỗ không phúc hậu, nhưng Sở Ngọc chẳng quan tâm nhiều như vậy.

Nghe nàng quát, Ấu Lam khiếp đảm co rúm lại. Nàng không dám chống lệnh, sợ hãi ngửa mặt lên hướng về phía Sở Ngọc: “Dạ xin công chúa cứ hỏi”

Hiệu quả đã đạt được, ngữ khí Sở Ngọc hòa hoãn lại, liền trực tiếp đi vào vấn đề: “Ta là ai?”

Ấu Lam ngẩn người, rất không lý giải được Sở Ngọc vì cái gì lại hỏi điều này: “Người là công chúa a”

Sở Ngọc thầm nghĩ trong lòng: các người vẫn gọi ta là công chúa, không hỏi cũng biết rõ. Nàng nêu ra trọng điểm: “Ta hỏi là, tên của ta, muốn người nói ra”

Ấu Lam nhanh chóng hướng đất sụp lạy: “Ấu Lam không dám gọi thẳng tên của công chúa”

Sở Ngọc thản nhiên nói: “Ta kêu người nói thì người nói, ta không trách người” Trong lòng nàng vội vã muốn biết rõ đáp án, ngoài mặt lại không thể không duy trì vẻ tùy ý hờ hững.

“Công chúa...” thanh âm thoát ra khó khăn.

Ấu Lam chần chờ, đến hơi thở cũng ngập ngừng e dè khiến Sở Ngọc hết cả kiên nhẫn: “Nói”

Sở Ngọc quát khê một tiếng, quyết đoán lạnh lùng nghiêm nghị dọa cho Ấu Lam nhất thời run rẩy toàn thân, quỳ trên mặt đất nhanh chóng đáp: “Công chúa họ Lưu tên Sở Ngọc, tước hiệu Sơn Âm”

Sơn Âm công chúa Sở Ngọc?!

Một giây đồng hồ

Chỉ trong một giây đồng hồ, trong trí óc Sở Ngọc, là trống rỗng, ngay cả trước mặt, cũng hình như nháy mắt mất đi thị giác.

Trong lịch sử, có người này. Sở Ngọc biết rõ Lưu Sở Ngọc là ai.

Thời đại này có Phan An bị ném quả đầy xe, có Vệ Giới đẹp như ngọc như ngà, có Mộ Dung Xung ở A Phòng, Độc Cô Tín phong lưu, Lan Lăng Vương có giọng nói và dáng điệu đều hấp dẫn, có Kê Khang với khúc Quảng Lăng thất truyền, lan đỉnh tập tỵ Vương Hi Chi (*), cũng có ... Sơn Âm công chúa Lưu Sở Ngọc

Lịch sử đại bộ phận các cô công chúa, thường chỉ có tước hiệu được phong mà không lưu truyền lại tên. Nhưng Sơn Âm công chúa Lưu Sở Ngọc sống ở Nam triều nước Tống, lại lưu danh đến hơn một ngàn năm sau đó. Đây chẳng phải thanh danh tốt đẹp gì, tên tuổi Lưu Sở Ngọc hơn một nghìn năm trước chỉ gắn với sự sỉ nhục, bị liệt vào hàng đại dâm đẳng.

Chuyện lừng lẫy nhất của nàng công chúa này là, sau khi em trai của nàng Lưu Tử Nghiệp nối ngôi làm hoàng đế, nàng nói với Lưu Tử Nghiệp: “Ta với bệ hạ tuy là nam nữ khác nhau nhưng lại cùng một cha sinh ra. Vì sao bệ hạ ngày ngày được hưởng thụ nhiều nữ nhân như vậy, còn ta lại chỉ có mỗi một phò mã? Thật là không công bằng”.

Tuy rằng bên trong cung đình hoang dâm vô độ, số nữ nhân lên lút tầm hoan tác nhạc không tính là ít nhưng có một công chúa Sơn Âm quang minh chính đại yêu cầu hoàng đế cung cấp đàn ông như vậy thật là tự cổ chí kim chưa từng có. Quả thực có thể nói là nhanh nhẹn dũng mãnh! Không phải bình thường nhanh nhẹn dũng mãnh! ^__^

Con gái tổng thống Mỹ ngày nay cũng đồ dám làm như vậy, nhưng hơn một nghìn năm trước công chúa Sơn Âm đã làm, không chỉ làm, còn làm được với lời lẽ thẳng thắn, khí thế oai hùng!

Mà thân là hoàng đế đệ đệ Lưu Tử Nghiệp, sau khi nghe lời chị nói như vậy, thế nhưng lại náo loạn cho rằng rất có đạo lý, thấy sai liền sửa, tỉ mỉ lựa chọn ba mươi thiếu niên tuổi từ mười đến hai mươi tiến cung cho nàng hưởng dụng.

Lại nói tới Sở Ngọc, thân phận nay là Sơn Âm công chúa, nàng thậm chí cơ hồ quên mất mình vừa mới cảm thấy nhục nhã biết bao, từ miệng người khác xác định được mình là người của hậu thế hơn một ngàn năm, cảm thấy thế giới xung quanh như đảo lộn suy sụp.

Hơn một ngàn năm!

Quãng thời gian nghe thật khủng bố!

Thân thể không phải là của mình, hoàn cảnh cũng thay đổi không thể nào tưởng tượng.

Dù sao nàng cũng còn được an ủi. Đáng lẽ nàng phải chết đi, nhưng nhờ phương thức này mà lấy lại được sinh mệnh.

Chỉ là...

Nàng và người thân bạn bè cách trở xa xôi như vậy, xa đến nỗi cho dù Sở Ngọc có nín với thế nào cũng không có khả năng chạm tới hơn một ngàn năm sau, thế kỷ hai mươi mốt.

Giọng nói của cha trầm thấp uy nghiêm nhưng lại ẩn chứa nỗi đau thân tình, mẹ có chút nói dông dài nhưng quan tâm tha thiết, anh chị em trao đổi đôi lời, ánh mắt bạn bè cười vui... Tất cả không còn nữa!

Bao nhiêu quyền luyến ràng buộc, bị ngọn đao thời gian hung hăng chặt đứt.

Nàng đau đớn quá!

(*) 1. Phan An

Phan An (tên khác là Phan Nhạc), là người Hà Nam, sống vào thời Tây Tấn, được xem như một kỳ nhân của lịch sử Trung Quốc cổ đại. Phan An dung mạo rất đẹp, tinh thần và bản lĩnh cũng được ca ngợi, trong dân gian có câu “mặt tựa Phan An” để miêu tả những người đàn ông đẹp.

Có rất nhiều giai thoại xung quanh vẻ đẹp của người đàn ông này. Phan An ở thành Lạc Dương, mỗi lần cưỡi xe ra ngoài chơi đều bị phụ nữ từ trẻ đến già chạy theo xem mặt, nhiều đến nỗi chàng không dám bước ra khỏi xe. Nhiều thiếu nữ quá si mê đã ném đầy hoa quả vào xe của chàng nên cứ mỗi lần trở về thì xe đầy những quả chín. Từ đó mà trong dân gian có câu nói “ném quả đầy xe”, được áp dụng cả trong văn chương để chỉ sự hâm mộ cái đẹp.

2. Vệ Giới

Vệ Giới hay còn có tên khác là Vệ Vương Giới, Thúc Bảo, được miêu tả trong Tấn thư bằng những từ như “minh châu”, “ngọc nhuận”. Từ thời thơ ấu, chàng đã có khí chất kỳ lạ, khi ngồi trên xe cho dê kéo đi trên đường Lạc Dương thì luôn dõi mắt nhìn xa, trông giống như một bức tượng được chạm từ bạch ngọc, người dân thường đổ xô ra xem và gọi chàng là “bích nhân” (người ngọc bích).

Trong một lần chàng di cư về thành Kiến Nghiệp, quan quân, nhân sĩ, dân thường trong vùng lâu nay đã nghe tiếng đồn về vẻ đẹp của Vệ Giới nên đổ xô ra đường chào đón, vây lấy chàng để ngắm nhìn hết lớp này đến lớp nọ, khiến xe của Vệ Giới không di chuyển được suốt mấy ngày. Vốn thể chất yếu đuối, chàng mệt đến ngất xỉu, ôm một trận thập tử nhất sinh rồi chết. Đây có lẽ là cái chết tức cười nhất trong các mỹ nam Trung Quốc, sau này trở thành điển cố “khán sát Vệ Giới”, nghĩa là “nhìn giết Vệ Giới” để nói về bị kịch bắt nguồn từ cái đẹp.

3. Mộ Dung Xung

Mộ Dung Xung, tên chữ là Phượng Hoàng, người cũng như tên, xinh đẹp khiến người hâm mộ và có tính tình sôi nổi, dũng cảm, là con trai của hoàng đế nước Yên - Mộ Dung Tuyên; là đệ nhất mỹ nam của thời kì Ngũ Hồ Thập Lục Quốc lúc bấy giờ.

Mặc dù thân là hoàng tử, nhưng trước khi kịp kế thừa ngôi vị thì Yên quốc đã bị nước Tần tiêu diệt, Mộ Dung Xung khi đó chỉ mới 12 tuổi đã cùng chị ruột là công chúa Thanh Hà trở thành chiến lợi phẩm của vua Tần - Phù Kiên, và bị đưa vào trong cung. Rủi thay, vua Tần Phù Kiên là một kẻ biến thái thích cả nam lẫn nữ, hắn đùa giỡn hai chị em Mộ Dung Xung trong tay như một món đồ chơi. Rồi cuộc cũng có một ngày, Phù Kiên cảm thấy cứ “cưng chiều” cùng lúc hai chị em như thế này sẽ mang lại tiếng xấu cho hắn, vì thế hắn đã thả Mộ Dung Xung ra.

Rời khỏi lao ngục, chỉ trong mấy năm, Mộ Dung Xung đã tập hợp kêu gọi được người trong tộc khởi nghĩa, Nam chinh Bắc chiến, thừa dịp loạn lạc mà lên, cho đến khi cưỡi ngựa quang minh chính đại vào kinh thành, Phù Kiên hi vọng chàng có thể niệm tình xưa mà tha cho hắn một con đường sống, nhưng Mộ Dung Xung cự tuyệt, thẳng tay tiêu diệt Tiền Tần, trở thành hoàng đế Yên quốc. Đáng tiếc ko bao lâu sau, trong một cuộc xung đột, chàng đã bị một tướng lĩnh cấp dưới giết chết

4. Độc Cô Tín

Độc Cô Tín vốn có tên là Độc Cô Như Nguyên, tên Tiên Ti là Kỳ Di Đầu. Ông là quý tộc Tiên Ti, tướng lĩnh, khai quốc công thần, 1 trong “Bát Trụ Quốc” nhà Tây Ngụy; người trấn Vũ Xuyên, nguyên quán Vân Trung. Độc Cô Tín có 3 con gái được phong (hoặc truy phong) làm Hoàng hậu (hoặc Thái hậu) của 3 triều đại Bắc Chu, Tùy, Đường, nên được sử sách gọi là “tam đại ngoại thích” hay “tam triều quốc cữu”, một thời vinh quý không ai bì kịp, là trường hợp hiếm có trong lịch sử Trung Quốc.

5. Lan Lăng Vương

Lan Lăng Vương - mỹ nam sau chiếc mặt nạ sắt, còn có tên là Cao Trường Cung, Cao Hiếu Quán, người đời Bắc Triều. Xuất thân trong một gia đình truyền thống quan võ, Lan Lăng vương rất kiêu dũng, thiện chiến, có ý chí chiến đấu mãnh liệt. Lan Lăng vương được gọi là tuyệt thế mỹ nam vì có gương mặt xinh xắn, dịu dàng, da trắng như con gái, một nét đẹp đầy nữ tính khác hẳn vẻ đẹp mạnh mẽ của các võ tướng. Vẻ đẹp yếu đuối này thực không hợp với chốn binh đao, dễ bị mang ra chế giễu, xem thường. Bởi thế, Lan Lăng vương khi ra trận luôn phải đeo chiếc mặt nạ dữ dằn bằng sắt.

Dân gian thường truyền tụng một câu chuyện nổi tiếng về vẻ đẹp khác thường khiến chàng không cần đánh cũng thắng giặc như sau: Một lần đi cứu viện Lạc Dương, chàng cùng năm trăm kỵ sĩ, xông qua vòng vây của quân Chu, đột nhập vào thành Lạc Dương. Các binh lính trên thành không nhận ra là ai, cứ chần chừ vì hoài nghi đó là mưu kế của quân địch. Lan Lăng vương bèn cởi bỏ mặt nạ để cho binh lính nhìn thấy rõ diện mạo của mình. Binh lính trên thành lòng bỗng rung động vì trông thấy dung mạo đẹp ngời sáng, hơn trăm cung thủ bước đến nghênh đón. Thế là quân Chu nhanh chóng bị đuổi chạy.

Về sau, Lan Lăng vương bị hoàng đế Cao Vỹ giết chết vì hiểu lầm chàng có ý đồ làm phản, lúc ấy chàng khoảng ba mươi tuổi. Chàng mất đi để lại Trịnh vương phi góa bụa, sớm hôm sống trong đau khổ cùng cực. Nàng bèn quy y nơi cửa Phật và sống hết đời tại đấy.

6. Kê Khang

Kê Khang (233-262): tên Thúc Dạ, người đời Tấn, ở đất Trát (nay thuộc huyện Túc, tỉnh An Huy). Dòng họ Hề, lánh nạn đến Kê Sơn, do đó tự đặt hiệu là Kê Khang. Ông là một trong “Trúc Lâm thất hiền”. Sau bị Tư Mã Chiêu giết. Khi chuẩn bị hành hình ông vẫn ung dung gảy khúc Quảng Lăng tán. Đàn xong nói: “Có kẻ xin học bài này, ta không dạy, thế là từ đây không ai còn đàn bài Quảng Lăng này nữa”. Truyện Kiều có câu: “Kê Khang này khúc Quảng Lăng, Một rằng Lưu thủy hai rằng Hành Vân”.

7. Vương Hi Chi

Vương Hi Chi tự Dật Thiểu, hiệu Đạm Trai, là nhà thư pháp nổi tiếng thời Đông Tấn trong lịch sử Trung Quốc. Ông được nhìn nhận không chỉ là danh nhân thời Đông Tấn mà trong cả lịch sử Trung Quốc. Vương Hi Chi người Lang Nha, cùng quê với Gia Cát Lượng. Sau di cư tới Sơn Âm.

Vương Hi Chi sinh ra trong gia đình có truyền thống thư pháp. Cha ông là Vương Khoáng, bác ông là Vương Đạo, Vương Dực đều làm quan cao trong triều đình và giỏi thư pháp.

Vương Hi Chi sinh ra cuối thời Tây Tấn. Ông lớn lên thời loạn Ngũ Hồ thập lục quốc, gia đình chuyển xuống Giang Nam và làm quan nhà Đông Tấn.

Năm 323, bác họ Vương Hi Chi là Vương Đôn nổi loạn chống triều đình nên gia đình ông bị liên lụy và bị bắt giam. Sau này loạn Vương Đôn chấm dứt, gia đình ông được tha tội nhưng vụ việc tác động lớn đến tâm lý ông khiến ông không tha thiết với quan trường.

Năm 326, Vương Hi Chi bắt đầu làm quan, trải qua các chức vụ: Mật thư lang, Tham quân, Trưởng sử, Thứ sử Giang châu, Ninh viễn tướng quân, Hộ quân tướng quân, Hộ quân tướng quân, Hữu quân tướng quân (vì vậy ông còn được gọi là Vương Hữu quân), Nội sử Cối Kê. Do không nhiều chí tiến thủ để thăng

tiền, ông từng được tiến cử làm chức Thị trung - một chức vụ gần vua - nhưng Vương Hi Chi đã từ chối. Vì không thích ganh đua trên quan trường, sau khi làm Thứ sử Giang Châu 1 năm, ông xin từ chức để chuyên tâm nghiên cứu thư pháp.

Trên lĩnh vực chính trị và quân sự thời loạn, Vương Hi Chi không có đóng góp lớn nhưng ông được người đời và hậu thế biết tới là một nhà thư pháp nổi danh bậc nhất Trung Quốc và được mệnh danh là Thư thánh.

Vương Hi Chi mất năm 361 thời Tấn Mục Đế, thọ 59 tuổi. Ông được triều đình truy tặng là Kim tử quang lộc đại phu, nhưng con cháu ông làm theo di chúc của ông đã kiên quyết từ chối, không nhận.

4. Q.1 - Chương 4: Chàng Thiếu Niên Nhẹ Nhàng

Sơn Âm công chúa thay đổi, quả thật liên biến thành một người hoàn toàn khác.

Trong vòng mấy ngày, phủ công chúa từ trên xuống dưới đều như thấy một người khác.

Bắt đầu từ một ngày vào buổi sáng sớm, nàng đuổi năm sủng nam thị tắm ra khỏi cửa, thậm chí cũng không giữ lại Dung Chỉ - kẻ mà thường ngày vẫn được nàng sớm tối dung túng sủng ái. Sơn Âm công chúa bỗng nhiên thay đổi.

Nàng không cả ngày hưởng lạc như trước mà đóng cửa một mình trong phòng, cũng không gọi người hầu hạ, chỉ yêu cầu Âu Lam và mấy thị nữ chuẩn bị ngày ba bữa ăn thường nhật. Nàng cũng không chịu gặp mấy sủng nam mà trước kia chưa từng rời nàng nửa bước. Mấy sủng nam xin cầu kiến nàng, đều bị cản lại.

Liên tiếp năm ngày đều như thế.

Đến ngày thứ sáu, trong số nam sủng có người không kìm nén được nữa.

Liễu Sắc là một trong những nam sủng ở hậu cung của công chúa. Hắn năm nay mười bảy tuổi, thân hình nở nang đẹp đẽ, thích mặc y phục xanh ngọc bích, mặt mũi sáng sủa kiêu kỳ. Sở Ngọc bỗng nhiên thay đổi không cho đòi hắn thị tắm, mấy ngày qua hắn liên tiếp cầu kiến Sở Ngọc cũng không thành. Trong lòng hắn không tránh khỏi hồ nghi phán đoán, không thể chờ đợi thêm liền đi tìm Dung Chỉ.

Trong phủ công chúa có Đông Thượng Các (lầu phía Đông) và Tây Thượng Các (lầu phía Tây). Sở Ngọc ngụ tại Đông Thượng Các, còn bố trí cho phò mã và các nam sủng ở Tây Thượng Các.

Khi Liễu Sắc tìm đến Dung Chỉ, Dung Chỉ đang ngồi trong đình viện, dưới cây ngô đồng, tay cầm quyển sách trúc, cúi đầu chuyên tâm đọc.

Liễu Sắc là người đến sau, khi hắn nhập phủ, Dung Chỉ đã ở bên cạnh công chúa Sơn Âm. Sơn Âm công chúa với người thiếu niên này tỏ ra sủng ái, nhân nhượng khó tưởng tượng được. Nàng không chỉ ban cho hắn biệt viện tốt nhất ở Tây Thượng Các, mà vì hắn thích đọc sách, còn sai người tìm cho hắn rất nhiều bộ sách quý hiếm.

Thậm chí, nàng miễn hết thủy lễ tiết cho Dung Chỉ, lệnh cho hắn đối với nàng có thể không cần hành lễ.

Xét về dung mạo, Dung Chỉ không phải là nam nhân đẹp mỹ lệ nhất. Mà hắn đối với Sơn Âm công chúa, cũng không đủ cung kính chăm sóc. Chỉ là dù sau đó có bao nhiêu nam sủng đẹp đẽ đến phủ, Sơn Âm công chúa với Dung Chỉ vẫn yêu như trước, không có chút nào giảm bớt.

Lai lịch, thân phận của Dung Chỉ đối với các nam sủng là điều bí mật, bọn họ không biết lai lịch của người này, chỉ biết trong lòng Sơn Âm công chúa, Dung Chỉ có một địa vị hết sức quan trọng. Dung Chỉ nói một câu còn hơn bọn họ nói cả trăm câu, tâm ý của công chúa, Dung Chỉ liếc một cái là có thể thấu suốt linh ngộ.

Mấy ngày qua tính tình Sơn Âm công chúa hoàn toàn thay đổi, nam sủng trong phủ cũng phán đoán không ngừng, không biết nàng lại muốn làm chuyện gì. Liễu Sắc xuất thân hàn vi, dựa vào vẻ đẹp bề ngoài mà

trở thành nam sủng của Sơn Âm công chúa. Tuy thân phận này bị người khác khinh thường, nhưng lại rất có lợi ích thực tế. Nhờ vị trí này, anh hẳn đã được phong một chức quan nhỏ. Bởi vậy, Sơn Âm công chúa không triệu hẳn đến mua vui nữa khiến Liễu Sắc lo rằng mình đã bị thất sủng.

Người hầu canh cửa nơi công chúa ở khéo léo từ chối hẳn, nên hẳn cũng không dám ý ngày thường được công chúa sủng ái mà xông vào, chỉ còn cách đi tìm kẻ từ trước đến nay hẳn vẫn thấy không thuận mắt là Dung Chỉ.

Dung Chỉ chuyên chú đọc thẻ tre, nửa gương mặt tao nhã phản chiếu như ngọc thạch sáng bóng. Hiện tại trông hẳn thật nhàn nhã tự tại. Sơn Âm công chúa cự tuyệt không gặp mặt, tựa hồ đối với hẳn không ảnh hưởng một chút nào.

Đi vào khu biệt uyển, Liễu Sắc giẫm chân lên đá cuội nhỏ nghe lạo xạo, phá tan bầu không khí tĩnh mịch. Dung Chỉ dừng đọc ngẩng đầu, lập tức ngoái lại, nhìn Liễu Sắc mỉm cười nhợt nhạt: “Có chuyện gì vậy?”

Nay phải cầu xin kẻ mà mình không ưa giúp đỡ, trong lòng Liễu Sắc có chút khó chịu. Nhưng muốn giữ chắc được vị trí nam sủng này, sao có thể tỏ ra khó chịu này kia. Chỉ cần chờ một khắc, hẳn liền mở miệng: “Ta muốn nhờ người đi gặp công chúa xem thế nào. Mấy ngày qua nàng không bước chân ra khỏi phòng, cũng không triệu kiến chúng ta, chẳng lẽ người không thấy kỳ quái sao?”

Dung Chỉ chậm rãi đứng lên, một tay khép lại sách trúc. Ống tay áo tuyết trắng rộng mềm nhẹ buông thõng, theo gió thổi mà lắc nhẹ; phảng phất, nhẹ nhàng, chậm chạp như mây vờn trăng. Liễu Sắc nhìn ngây ngẩn cả người. Đây là loại vải “tuyết tơ tằm” hảo hạng cực hiếm có, cả phủ công chúa cũng chỉ có hai tấm, nhưng nơi Dung Chỉ đang ở cũng có một chữ Tuyết nên Sơn Âm công chúa đem toàn bộ số vải ban cho Dung Chỉ để hẳn may áo.

Đây không chỉ đơn thuần là do một cái tên. Liễu Sắc tin rằng tất cả bọn hẳn nếu tên đều có chữ Tuyết thì Sơn Âm công chúa cũng chẳng ban cho bọn hẳn đến nửa sợi “tuyết tơ tằm”.

Nếu coi Tây Thượng Các phủ công chúa như một hậu cung thu nhỏ thì phò mã chính là hoàng hậu, còn người nắm thực quyền như một quý phi được sủng ái nhất lại là Dung Chỉ. Nam sủng bọn họ, dù ít hay nhiều, cũng chỉ như điểm xuyết làm nền cho cái tên Dung Chỉ rực rỡ sáng chói kia thôi.

Dung Chỉ đem thẻ tre cất vào ống tay áo, chậm rãi mỉm cười: “Công chúa có quyết định của nàng, chúng ta sao phải quấy rầy để nàng thêm phiền toái?”

Liễu Sắc giận dữ, không nhịn được buột miệng: “Người đương nhiên không cần lo lắng, nhưng chúng ta...” Câu nói bị bỏ dở giữa chừng.

Phát hiện mình đem nỗi oán hận trong đáy lòng thốt ra lời, Liễu Sắc liền hối hận. Tuy không thích Dung Chỉ nhưng lại biết rõ địa vị của hẳn trong phủ, chỉ một câu nói của hẳn cũng ảnh hưởng đến vận mệnh mình, không nên phát tác ra thời điểm này.

Chính là đề nén không được.

Hắn hận Dung Chỉ.

Ánh mắt của người kia luôn cao nhô như vậy, tựa như đỉnh núi băng tuyết không thể với tới. Mỗi khi đối diện với Dung Chỉ, hẳn không tự chủ được mà cảm thấy xấu hổ.

Rõ ràng cũng chỉ là nam sủng, vì sao hẳn lại xem như trắng tinh thuần khiết như vậy?

Dung Chỉ cười khê một tiếng, hẳn hoàn toàn không để ý đến vẻ phẫn hận của Liễu Sắc, bước chân không nhanh không chậm hướng về phía cửa: “Được, ta theo ý người, đi gặp công chúa”.

Ra khỏi Tây Thượng Các, xuyên qua hành lang, Dung Chỉ phong thái nhẹ nhàng đi vào trong Đông Thượng Các, tìm đến phòng ngủ của công chúa. Bởi vì Dung Chỉ được đặc quyền tùy ý đi lại trong phủ, thủ vệ canh cửa không hề ngăn cản, tự động cho đi.

Dừng lại trước cửa phòng đóng chặt, Dung Chỉ hơi hơi ngẩng cằm, nhíu mày hàm chứa vẻ trầm tư, có chút chán chường.

Hắn hiểu rõ công chúa, cũng được nàng cực sủng không sai, nhưng sáng sớm ngày đó, sau tiếng kêu thất thanh sợ hãi của nàng, hắn bỗng thấy mình chưa hiểu thấu nữ tử mỹ lệ này.

Dung Chỉ hơi hơi nhăn mi, hồi tưởng lại tình hình ngày hôm đó. Hắn bị tiếng kêu đánh thức hù dọa một khắc, đập vào mắt, là hình ảnh nữ tử mỹ lệ sợ hãi, hoảng loạn, kinh ngạc...mà thần thái, ánh mắt đó...

Dung Chỉ ngửa mặt lên, hít một hơi thật sâu, khóe miệng thoáng hiện nét nhợt nhạt cười khổ.

Thực là không nguyện ý nhớ lại.

5. Q.1 - Chương 5: Lai Lịch Bí Mật

Thu hồi suy nghĩ, ánh mắt Dung Chỉ nhìn lại phía cửa.

Kỳ thật mấy ngày qua, trong lòng hắn thấy không phải là không kỳ quái. Công chúa bỗng dưng thất thường như vậy, hẳn so với bất kỳ người nào khác càng thấy rõ ràng, nhưng hắn vốn có ý chí trầm tĩnh kiên định, công phu dưỡng khí cực tốt, không giống loại người tầm thường như Liễu Sắc, tỏ thái độ lo âu kinh sợ.

Hôm nay khi Liễu Sắc tìm tới, hắn đột nhiên hiểu ra một chuyện. Trong toàn phủ này từ trên xuống dưới, nếu đến hắn cũng không chịu tìm hiểu Sơn Âm công chúa phát sinh chuyện gì thì không có ai dám lấy thân thử thách cả!

Dung Chỉ thở dài một hơi, nâng tay đẩy cửa ra.

Bên trong phòng tối mờ, vắng lặng, không thắp đèn, cũng không đốt loại hương trầm mà hàng ngày công chúa vẫn yêu thích.

Dung Chỉ không nhận được nhú mày.

Ánh sáng bên ngoài rọi vào cùng với tiếng xoay trục cửa. Một bóng người phía sau bình phong cất tiếng: “Ai?”

Thanh âm này vừa quen thuộc, lại vừa xa lạ.

Tiếng nhỏ giọng âu yếm, tiếng cao giọng uy quyền, hắn đã nghe qua rất nhiều lần, nhưng chưa có lần nào giống như vậy...

Tiếng nói như từ một nơi nào xa xôi, tỉnh táo, kiên định, lại tràn đầy năng lượng sống.

Trong phút chốc, Dung Chỉ cho rằng mình đi tới một thế giới khác, nhìn thấy một người khác.

“Ai?” Có lẽ sự trầm mặc quá lâu, người sau bức bình phong không kiên nhẫn, hỏi lại.

Dung Chỉ đứng ở ngưỡng cửa, chỉ đẩy ra một chút theo ánh mặt trời tiến vào phòng, cúi đầu chăm chú nhìn bàn tay thon dài của chính mình, khe khẽ thở dài: “Là ta, công chúa, ta là Dung Chỉ”

Hắn chậm rãi đi vào, vòng ra sau tấm bình phong, không quá ngoài ý muốn, rồi lại có chút ngoài ý muốn, nhìn thấy Sở Ngọc trên giường.

Tuy rằng đã thành hôn, lại nạp nhiều nam sủng, nhưng Sơn Âm công chúa trước mặt hắn vẫn ở tuổi thiếu nữ giống như hắn. Trước mắt Dung Chỉ là thiếu nữ xinh đẹp diễm lệ, mặc áo ngủ. Mái tóc dài đen nhánh như tơ gấm lúc này rối tung, nàng ngồi ở mép giường.

Trong bóng tối, dung nhan thiếu nữ lờ mờ thể nhân với vẻ thư nhàn tao nhã, nhưng ánh mắt lại tỉnh táo trong suốt, khác hẳn vẻ mê ly cười yếu ớt trước đây mà hắn đã quen thuộc.

Đồng thời, Dung Chỉ phát hiện, mấy ngày không gặp, gò má nàng hốc hác hao gầy. Hắn nghi ngờ hỏi: “Trên thân thể công chúa, có chỗ nào không khỏe sao?”

“Ra là người” Sở Ngọc nhìn thoáng qua Dung Chỉ. Thiếu niên này vẫn vậy, phong thái thanh nhã, khí độ thông dong đậm bạc, so với lần gặp đầu tiên không hề đổi khác. Hắn không đội khăn mũ, chỉ búi tóc đơn giản trên đỉnh đầu, lấy trâm đồi mồi gài cổ định lại.

Nhưng hiện tại Sở Ngọc không còn kinh hoàng như mấy ngày trước, nàng thậm chí có thể tỉnh táo xem xét kỹ thiếu niên, đánh giá hình dáng của hắn, cân nhắc thân phận của hắn .

Đối với tập tính của nàng công chúa này, Sở Ngọc có phần buồn bực. Nhưng Sở Ngọc không thể không thừa nhận, gu thẩm mỹ của nàng ta quả cũng đáng khen. Nếu không biết rõ thân phận Dung Chỉ là nam sủng, nhìn ánh mắt cao nhã của thiếu niên này, nàng còn tưởng hắn là con nhà quý tộc gia thế hiển hách.

“Sao người vào được đây?” Sở Ngọc nhướn mày. Nếu nàng nhớ không nhầm, nàng đã yêu cầu thủ vệ từ chối khéo tất cả những kẻ muốn vào. Chẳng lẽ bọn hắn đi bắt cá hết rồi?

Dung Chỉ vẫn chưa trả lời câu hỏi, hắn tiến lên hai bước, cách Sở Ngọc khoảng ba bước chân thì dừng lại, ôn nhu nói: “Công chúa, mấy ngày nay nàng không ra khỏi phòng, chúng ta rất lo lắng...”

Sở Ngọc điềm đạm tiếp lời: “Lo lắng cái gì?”

Dung Chỉ cười cười, tựa như ánh trăng nước chảy, yên tĩnh nhàn nhã. Ngữ điệu hắn cũng thập phần nhàn nhã bình yên, thậm chí có chút tùy ý: “Lo lắng nàng cô độc buồn bã, chẳng bao lâu nữa là đến mùa hè nóng nực, sẽ không còn thú vị nữa!”

Tưởng hắn sẽ nói lo lắng cho sức khỏe của nàng, không đoán được hắn lại nói ra những lời như vậy, Sở Ngọc kinh ngạc nhưng không nhịn được mỉm cười: “Thời gian như nước chảy vô tình, ta quả thật phải biết lo cho chính mình”

Dung Chỉ chớp mắt, nói: “Thật ra Dung Chỉ cũng thấy rất kỳ lạ, mấy ngày nay công chúa ở trong phòng suy nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ cái gì ư?” Sở Ngọc hơi hơi ngửa cổ lên, từ cằm đến cổ hình thành đường cong ưu mỹ, nàng bỗng nhẹ nhàng cười lên “Nghĩ rất nhiều, có quá khứ, có hiện tại, những gì đã qua không cách nào quay trở lại, cả đời cũng không thấy lại nữa, hiện thực phải đối mặt không là mộng tưởng” Sở Ngọc ở thế kỷ hai mốt đang có hết thấy, mở mắt ra, bỗng mất đi hết thấy.

Người nhà, bạn bè, cuộc sống sinh hoạt quen thuộc, và cả sinh mệnh của nàng.

Nếu đã lạc đường, thì không thể chấp nhận làm ruồi bọ chạy loạn mà phải tỉnh táo quan sát hoàn cảnh chung quanh, đưa ra những phán đoán có lợi cho bản thân nhất và quyết đoán hành động.

Xuyên qua không gian và thời gian, cũng giống như trong quá khứ nàng đã nhiều lần bị lạc đường.

Chỉ là lạc đường lần này, lấy đi của nàng quá nhiều, khiến nàng phải mất năm ngày chấn chỉnh suy nghĩ.

Hốt hoảng, chấn kinh, thống khổ, hoang mang, tỉnh táo, vứt bỏ, quyết đoán, suy tư.

Chết, lại sống lại.

Không thể quay về, sẽ xử lý thế nào?

Nhìn thẳng vào chính mình, đối diện với thực tế.

Miệng vết thương bị vạch trần khiến cơn đau chết lặng, nhưng suy nghĩ tỉnh táo là lưỡi dao chậm rãi cắt bỏ chỗ ung nhọt.

Không biết phải làm sao điều chỉnh suy nghĩ cho rõ ràng, linh hồn nàng như trải qua mấy lần chết đi sống lại. Quá trình không thể nói là không thống khổ, may mà đã qua.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đối mặt với thực tại, nhưng xuất phát từ bản năng tự bảo vệ trước một hoàn cảnh xung quanh chưa hiểu biết chút gì, Sở Ngọc không dám đẩy cửa bước ra ngoài.

Thẳng đến khi Dung Chỉ tiến vào.

Hắn đẩy cửa ra, mang theo ánh mặt trời chiếu rọi vào phòng, cũng vô tình đẩy ra cảnh cửa khép kín trong lòng nàng.

Sở Ngọc đứng lên.

Nàng không mang giày, chân trần xoa tóc, bước trên nền đất lạnh buốt, hơi lạnh nhẹ theo lòng bàn chân thấm vào cơ thể, làm cho Sở Ngọc càng tỉnh táo và kiên định.

Nàng đi đến ngưỡng cửa, vòng qua đám đồ trang trí, liền nhìn thấy ánh sáng ngày xuân, bầu trời xanh nhạt lọt vào tầm mắt, ánh nắng trong trẻo như chiếu sáng cõi lòng u ám của nàng, quét sạch cảm giác nặng nề. Sở Ngọc chỉ cảm thấy lồng ngực sáng tỏ thông suốt.

Bao nhiêu cảnh sắc tươi đẹp. Mấy ngày qua, nàng tự mình nhốt kín trong phòng, cũng là khóa chặt cảnh xuân trong sáng này ở bên ngoài.

Nàng quay đầu về phía Dung Chỉ, thật lòng nói “Đa tạ!” Ánh mặt trời sáng ngời chiếu lên gương mặt bạch ngọc thanh lệ, lên làn da tuyết trắng của nàng.

Nếu hắn không bước vào, không biết nàng còn nhốt mình trong phòng bao lâu.

Lời cảm tạ này không phải của Sơn Âm công chúa Lưu Sở Ngọc, mà là người đã xuyên qua hơn một nghìn năm, vượt qua những chướng ngại không thể tưởng tượng nổi để đến nơi đây, là nàng – Sở Ngọc.

6. Q.1 - Chương 6: Duy Phụ Xuân Quang

“Việt Tiệp Phi, người đưa ta đi!” Nàng hướng võ sĩ mặc y phục lam bó sát người sai bảo, rồi không đợi hắn trả lời, nàng tự mình đi theo con đường mòn lát đá uốn lượn.

Người thanh niên tên gọi Việt Tiệp Phi có thân hình cao ngất oai hùng, y phục bó sát làm tôn dáng người tuấn mạo của hắn, chân dài, eo hẹp, vai rộng. Mặt mũi hắn tuy không thật nổi bật, nhưng lại có khí độ mạnh mẽ anh tuấn.

Sở Ngọc còn nhớ, sau khi nàng tới thế giới này vài ngày, lần đầu tiên ra khỏi phòng, Việt Tiệp Phi quý mị xuất thân, bất ngờ xuất hiện bên cạnh khiến nàng suýt đứng tim. Về sau biết hắn là cận vệ nàng mới thoáng an tâm, hiểu ra đây là khinh công trong truyền thuyết.

Chỉ cần nàng ra khỏi phòng, Việt Tiệp Phi liền lập tức xuất hiện bên cạnh nàng, bất kể thời điểm nào, ban ngày hay đêm tối. Mà chỉ cần Sở Ngọc trở về phòng, hắn liền lập tức biến mất, tuyệt đối không lãng phí một giây. Sở Ngọc đã từng thử sáng sớm đột nhiên chạy ra khỏi phòng, vừa mới đập cửa phòng, nhìn sang bên cạnh đã thấy hình ảnh vai rộng, eo hẹp, chân dài không dễ lẫn với ai. Sở Ngọc không thể không thừa nhận, Việt Tiệp Phi luôn bảo hộ bên nàng hai mươi bốn giờ một ngày, tuyệt đối không ngừng nghĩ.

Sở Ngọc đã từng lén suy tính, nếu hắn bảo hộ nàng như vậy thì bình thường Việt Tiệp Phi nghỉ ngơi ở chỗ nào? Chẳng lẽ mỗi ngày hắn chọn ngủ trên nóc nhà? Nếu trời mưa thì hắn xử lý làm sao? Tiếc rằng, từ khi nàng xuyên qua đến giờ, trời toàn đổ mưa lúc nửa đêm – lúc nàng đang say giấc, nên tìm ra nơi ẩn náu của hắn vẫn là một bài toán khó.

Nhưng cũng từ khi đến đây, Sở Ngọc sáng khoái hưởng thụ những thứ vốn thuộc về công chúa Sơn Âm. Phủ công chúa có thể gọi là rộng bát ngát, thật không dám quy đổi ra tiền. Trước đây nàng ở thời hiện đại sống trong thành phố, tắc tắc tắc vàng. Có người làm cả đời mục đích cũng chỉ mua được một căn hộ. Nhưng lúc này phóng tầm mắt đi, đình đài lầu gác, lâm viên non bộ, tất cả đều thuộc lãnh địa của nàng. Nghĩ đến điều này, Sở Ngọc không nhịn được sung sướng nở gan nở ruột.

Mà cơm áo phục vụ công chúa, cũng xa hoa quá mức tưởng tượng. Đơn giản là bữa sáng và bữa ăn khuya cũng phải hơn ba mươi, bốn mươi món ăn, còn bữa chính thì đồ ăn chỉ ít cũng hơn một trăm món. Đây là bữa ăn chỉ dành ột mình công chúa. Y phục của nàng thì lựa theo tâm tư từng ngày mà chọn loại hoa văn, loại vải, không ngày nào trùng lặp với ngày nào. Hồi qua Ấu Lam, nàng được biết đến rất nhiều loại xiêm y tinh tế, mỹ lệ. Sơn Âm công chúa bình thường chỉ mặc một lần, sau đó liền tổng vào nhà kho chống chấu, để mặc cho bụi bám đầy. Sở Ngọc nghe qua thấy tiếc đến đau lòng!

Bởi vì lúc này không có các phương tiện hiện đại, nhất là không có máy tính chi phí sinh hoạt nên nàng được an ủi phần nào!

“Xa xỉ, thực xa xỉ, hủ bại, quá hủ bại!” Nàng một mặt cảm khái, một mặt cười tít mắt hưởng thụ tất cả phúc lợi của thân phận mới này, trừ một thứ - nam nhân.

Tuy nàng đã ra khỏi phòng, nhưng lại không đi được quá xa, cũng quên giải trừ lệnh cấm nên những nam sủng đến tìm nàng vẫn bị từ chối khéo như mấy ngày trước đây. Tính ra nàng vẫn chưa gặp người nào khác ngoại trừ Dung Chỉ. Ban đầu nàng cũng có nhìn mặt bốn người kia, nhưng hình dạng họ thế nào nàng chỉ còn rất mơ hồ.

Ăn uống tốt ngủ ngon, Sở Ngọc đem toàn bộ tinh lực hưởng thụ thiên nhiên trong lãnh, thực phẩm không có hóa chất độc hại thời cổ đại. Từ chỗ ưu tư gầy yếu, gò má nàng trở nên nhu nhuận sáng bóng. Nếu cứ tiếp tục hủ bại như vậy, nàng hoài nghi thân hình mình sẽ nhanh chóng phát triển chiều ngang.

Cho nên Sở Ngọc dừng lại, chẳng những để giữ dáng, mà còn tăng cường hoạt động thân thể có lợi cho sức khỏe. Vậy là nàng đi quanh phủ công chúa để gặp những người khác nữa.

Trong đó, bộ phận trọng yếu nhất, chính là nhóm sủng nam.

Đêm trước trời đổ mưa, tuy rằng đã trời quang mây tạnh, nhưng trên đường rải đá vẫn còn lưu lại hơi lạnh ướt. Cây cối quanh đình viện bao phủ một màu xanh ngắt rung động lòng người. Sắc xanh tươi mát như vậy, hẳn chỉ có ngày xuân Giang Nam mới đẹp đến thế!

Đi được vài bước theo lộ trình, Sở Ngọc bỗng nhiên nghĩ đến, thân là công chúa, lại tự mình chạy đến gặp sủng nam, há chẳng phải là kỳ quái quá mức hay sao? Nàng dừng bước, gọi Ấu Lam truyền ý chỉ, muốn tổ chức một tiệc rượu ngày xuân.

Ấu Lam cẩn thận hỏi: “Bẩm công chúa, những chuyện như thế này từ trước đến nay chẳng phải vẫn giao cho Dung công tử xử lý hay sao?” Nghe vậy nàng hiểu ra, những việc trọng yếu của nội uyển phủ công chúa trước nay đều giao cho Dung Chỉ giải quyết.

Sở Ngọc một chút chần chờ, lập tức mỉm cười gật đầu: “Đúng, giao cho hắn!” Trước mắt nàng đối với mọi chuyện hết thấy còn xa lạ, nên việc vốn quen làm thế nào nàng cứ như vậy thực hiện, nhưng trong lòng nàng thầm suy nghĩ, phải chăng Sơn Âm công chúa trao cho Dung Chỉ quyền hạn lớn quá? Thiếu niên này và đông đảo nam sủng còn lại, chắc chắn có sự bất đồng.

Bất quá tạm thời Sở Ngọc quyết định không can thiệp, cũng là cơ hội để nàng xem xét đánh giá.

Sau khi Sở Ngọc truyền đạt mệnh lệnh, Dung Chỉ liền chấp hành. Hiệu suất làm việc của hắn quả thực không sai. Chỉ sau khoảng hai khắc, giữa khu rừng hạnh hoa, bàn ghế cao thấp được bày trải rộng, bày đặt mỹ thực rượu ngon, các thiếu niên mỹ lệ tuần tú nhao nhao ngồi xuống xung quanh.

Sở Ngọc lẳng lặng ngồi ở vị trí chủ tọa. Thân là công chúa, nàng căn bản không cần tới sớm như vậy. Nhưng trong lòng chẳng so đo, bảo Ấu Lam dẫn đường, nàng cơ hồ là người nhập tiệc sớm nhất. Ngồi trên nệm gấm phía sau trường kỷ, nàng lẳng lặng nhìn chăm chú ngưỡng cửa đình viện, nhìn mỗi một người tới, nàng lại tự mình cân nhắc phán đoán.

Thời điểm này, nàng mới để ý cái ghế ngồi của mình, không biết là do tộc người du mục nào phát minh mà thời hiện đại chẳng hề lưu hành. Nàng phải ngồi quỳ, mông dán vào hai gót chân. Cho nên lúc mở tiệc khai hội, bản thân là công chúa mà nàng cũng phải quỳ.

Sở Ngọc một bên lén thay đổi vị trí quỳ, hai chân tê dại muốn chết, một bên oán thầm triều đại cho lưu hành loại ghế này. Tuy rằng dưới đùi có đệm mềm mại, nhưng chân bị trọng lượng cơ thể áp bách lâu, máu tuần hoàn chậm chạp, vẫn là thập phần thống khổ.

Ngồi một hồi, Sở Ngọc cảm thấy không chịu nổi, nhưng nàng vẫn phải nghiêng đầu quan sát xem những việc lớn nhỏ nàng giao đã hoàn tất chưa. Ngồi bên phải, ở vị trí đầu nào là Dung Chỉ. Trên mặt hắn thần tình an tĩnh bình thản, không có chút nào khó chịu. Nàng lén lút bĩu môi: Ngồi chồm hồm kiểu này, chẳng lẽ chân không thấy run lên sao? Hay đó là thói quen của mama tổng quản?

Sở Ngọc chỉ nghĩ ngợi lung tung một hồi, liền có người ngồi vào chỗ, dời đi sự chú ý của nàng.

7. Q.1 - Chương 7: Hoạt Sắc Âm Sinh Hương (thượng)

Hoa lệ! Thực hoa lệ!

Hoang dâm! Quá hoang dâm!

Một người, hai người, ba người, bốn người, năm người, sáu người, bảy người, tám người, chín người, mười người, mười một người...Tuy rằng sách sử nói Sơn Âm công chúa Lưu Sở Ngọc có tổng cộng ba mươi nam sủng do chính hoàng đế ban cho, nhưng Sở Ngọc hỏi Ấu Lam thì sự thật không phải như thế. Nam sủng trong phủ công chúa có tất cả hai mươi bốn người, tuy rằng một nửa là do hoàng đế ban, nhưng nửa còn lại do công chúa đích thân tuyển lựa.

Trong đó, Dung Chỉ là người được công chúa mang về sớm nhất.

Các thiếu niên tuần tú mỹ miều liên tiếp tiến vào đình viện, khiến cho Sở Ngọc trong lòng sợ hãi không ngừng than thầm. Lại một lần nữa khẳng định, thẩm mỹ của nàng công chúa này không chỉ phẩm vị cực cao, mà còn có xu hướng đa dạng hóa. Cơ hồ mỗi dáng vẻ chỉ có hai ba người, mỗi người lại có điểm nhỏ nhất khác biệt, phong cách khác nhau, đúng là chói sáng khác thường.

Sơn Âm công chúa thu thập người như thu thập tác phẩm nghệ thuật. Vốn cho rằng vẻ đẹp của Dung Chỉ đã là hiếm có, không ngờ còn gặp nhiều nam sủng đẹp như vậy. Sở Ngọc giờ mới biết đạo lý “nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên” (1). Nếu lướt qua khí chất, chỉ tính dung mạo thì người đẹp như Dung Chỉ trong phủ công chúa không tính là số ít.

Về tuổi của nam tử, phần nhiều là từ mười đến hai mươi tuổi. Sở Ngọc nhìn thoáng thấy một hài tử chỉ khoảng mười một mười hai tuổi, da ngọc tuyết khả ái, lông mi vừa dài vừa cong, đôi mắt long lanh, con ngươi đen lay lắt, khuôn mặt ngây thơ có thể búng ra sữa. Trong đầu “ong” một tiếng, Sở Ngọc cố gắng trấn định, tựa như không có việc gì quay sang hỏi Dung Chỉ: “Đúng rồi, hửn năm nay bao nhiêu tuổi?” Ngón tay hướng hài tử kia.

“Mười hai” Dung Chỉ đáp khiến đầu Sở Ngọc lại “ong” một tiếng nữa, cảm thấy Sơn Âm công chúa thật không phải là người, tiểu hài này mới mười hai tuổi, nàng cũng không biết ngưỡng mà lãng phí...Tuy nói tuổi của Sơn Âm công chúa cũng không tính là lớn, chỉ có mười bảy mười tám tuổi, nhưng mười hai tuổi, mười hai tuổi...Nàng đúng là tàn phá cây non của tổ quốc a!

Nam sủng cộng thêm Dung Chỉ là hai mươi bốn người, có hai người nghe nói bị bệnh. Nghe Dung Chỉ nói hai người không thể tới, còn nguyên nhân thực chất tại sao thì Sở Ngọc không thể phán đoán, chỉ cười nhẹ, nhớ kỹ tên của hai người này. Vị phò mã tên Hà Tập cũng không ở trong phủ. Không được gặp phu quân “chính quy” của mình, Sở Ngọc có chút tiếc nuối. Bất quá từ góc độ này cũng có thể thấy rõ, tình cảm giữa Sơn Âm công chúa và vị phò mã này không thể nào...Điều này là đương nhiên, bất kỳ người đàn ông nào mà chứng kiến vợ mình như này...tình cảm cũng không thể nào tốt đẹp được.

Đáng thương thay Hà phò mã. Nhìn trước mặt hai hàng thiếu niên, thanh niên tuần tú mỹ miều, Sở Ngọc không nhận được thông cảm sâu sắc với nam nhân chưa gặp mặt này. Trên đỉnh đầu hắt đội nón xanh (2), tính xấp lên chắc cũng phải cao đến một tầng lầu đi?

Xuất hiện cuối cùng là hai thiếu niên, thần tình kiều mỹ, dung mạo diễm lệ. Một người mặc xiêm y hồng nhạt, một người mặc y phục xanh biếc, sóng vai hướng phía Sở Ngọc đi tới. Lúc này Sở Ngọc bưng chén rượu trái cây lên, vừa nhấp môi chưa kịp thưởng thức hương vị, liền nhìn thấy hai màu hồng xanh đối diện, suýt nữa bị sặc. Nàng nhanh chóng cúi đầu, cưỡng ép nuốt ngụm rượu xuống, lúc này mới có thể hòa hoãn khẩu khí.

Sở Ngọc liếm liếm làn môi, không còn tâm tư nào uống rượu. Nàng ngắm hai thiếu niên đến gần, vẻ đẹp diễm lệ bức nhân làm tinh thần hoảng hốt, chỉ nhìn một cách đơn thuần đó là người đẹp tột cùng, nhưng là...Hồng đi với xanh, là ai nghĩ ra cách phối hợp này?

Thiếu niên một thân xanh biếc vũ mị chính là Liễu Sắc – người đã đi cầu Dung Chỉ gặp công chúa. Hắn biết được công chúa thết yến trong rừng hạnh, vội vàng sửa sang dung mạo, tắm gội sạch sẽ rồi mới vội vàng đuổi tới nên có chút đến trễ. Mà đến muộn cùng hắn, là kẻ trước nay vẫn cùng hắn tranh giành tình cảm rất lợi hại – Mặc Hương.

Hai người đồng thời gặp nhau từ đường nhỏ đi ra, thấy đối phương chải chuốt tỉ mỉ, từng người dùng ánh mắt cừu hận như muốn khoét mắt đối phương liếc sang. Sau đó không ai nhường ai, bước chân tăng tốc, cơ hồ cùng một lúc đến nhập tiệc.

Hà Tập là một phò mã khiếp nhược, đối với bọn hắn không có nửa phần uy hiếp. Dung Chỉ tuy rằng được sủng ái vô cùng, thường ngày lại rất thư nhả thanh giản, trước giờ chưa từng chủ động tranh giành thứ gì. Những thứ hắn có đều do công chúa chủ động ban. Liễu Sắc đối với Dung Chỉ có thể nói là oán hận, nhưng cũng có thể nói là không bởi vì Dung Chỉ vượt quá tầm với của hắn, không cách nào leo lên hay lật đổ.

Nhưng tên Mặc Hương này có thể uy hiếp lợi ích thực tế của Liễu Sắc, nên trước mắt là đối tượng hàng đầu khiến hắn thống hận.

Người trong phủ biết rõ, công chúa lựa chọn nam sủng không thích có quá nhiều lặp lại. Càng đặc biệt, càng được trân quý sủng ái. Liễu Sắc và Mặc Hương có vẻ đẹp tương tự nhau. Xét về tư sắc, Liễu Sắc thắng được nửa phần, nhưng Mặc Hương lại có điểm nổi trội đặc biệt mà người khác không có, là vũ khí lợi hại của hắn.

Lúc này trong bữa tiệc còn hai chỗ trống, nhưng hai thiếu niên diễm lệ không thèm liếc mắt một cái, đồng thời hành lễ với Sở Ngọc, liền phân ra hai phía mà đi, vòng qua án kỷ, đến ngồi cạnh hai bên Sở Ngọc.

Hai người vừa mới tới gần, Sở Ngọc liền ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào nhu nhuận, khác hẳn mùi hương trầm hàng ngày, so với hương hoa còn ôn hòa thơm mát hơn, mang theo ý vị nồng ấm.

Sở Ngọc hơi suy nghĩ một chút, bỗng nghĩ đến một khả năng, nhin không được nghiêng đầu về phía Mặc Hương. Ước chừng là trên đường đi rất gấp, trên trán và chóp mũi Mặc Hương chảy từng giọt mồ hôi, khi gió thổi qua liền có từng đợt hương thơm bay tới.

Đời Thanh có một mỹ nhân tuyệt sắc ở Tân Cương, cơ thể ẩn chứa hương thơm, không dùng hương liệu mà tự phát hương khí, mê hoặc hoàng đế Càn Long và được phong là Hương Phi. Nhưng Sở Ngọc không nghĩ đến hơn một nghìn năm trước thời Nam Bắc triều, lại có một nam nhân giống Hương Phi trong hậu cung của Sơn Âm công chúa.

Sở Ngọc hiện tại có điểm bội phục Sơn Âm công chúa: thể chất mỗi người không giống nhau, người có khả năng tự sinh ra hương thơm lay động lòng người là cực kỳ hiếm có. Vậy mà Sơn Âm công chúa lại tìm được một nam nhân như vậy mà thu nhận vào hậu cung.

(1): ngoài người này còn có người khác, ngoài bầu trời này còn có bầu trời khác, ở đây ý nói về đẹp của anh Dung Chỉ tưởng là hiếm có khó gặp, không ngờ còn có nhiều người khác đẹp không kém

(2): cái này chắc nhiều bạn biết rồi nhưng mình vẫn chú thích lại, tương đương với nghĩa “bị vợ cấm sùng”

8. Q.1 - Chương 8: Hoạ Sắc Âm Sinh Hương (hạ)

Khi Liễu Sắc và Mặc Hương tới, cũng phát giác Sở Ngọc có điểm không giống trước đây, hai người có ý cảnh thận, không dám tùy tiện thân cận, ngồi cách nàng khoảng một thước. Nhưng Liễu Sắc thật không nghĩ đến, bọn họ vừa ngồi xuống, Sở Ngọc liền không ngừng nghiêng đầu sang phía Mặc Hương, hoàn toàn không để ý đến hắn.

Mặc Hương đương nhiên thích thú, Liễu Sắc thăm hân nhưng trên mặt lại không thể phát tác. Những lần hội kiến trước kia, hân và Mặc Hương hầu cận hai bên công chúa, cả hai cùng cực lực tranh đoạt sự chú ý của nàng. Nhưng dung nhan trời sinh kiều mỹ, diễm sắc của hân so với Mặc Hương hơn hân một bậc, cũng sẽ không bị bỏ qua, nào ngờ hôm nay...

Liễu Sắc càng lúc càng không vui khi thấy Sở Ngọc cứ chăm chú để ý Mặc Hương. Lúc trước thấy hai người hồng – xanh cùng sánh vai xuất hiện chỉ cảm thấy buồn cười, không nhìn kỹ dung mạo, hiện tại nhìn gần kỹ càng hơn, đáy lòng nàng than thầm sợ hãi. Mặc Hương dung mạo xinh đẹp, mắt phượng uyển chuyển sáng ngời, tản mát hương thơm mềm mại đáng yêu, da trắng mịn như mỡ đông, nhìn cự ly gần như vậy mà không thấy lỗ chân lông, một mỹ nhân như vậy, thật là thế gian hiếm có. Chỉ là, ách... Phải chăng có vẻ quá yếu đuối ẻo lả? Nàng hiện tại cảm giác bà mẹ nặn nhằm giới tính. Nam nhân lại xinh đẹp yếu điệu hơn nữ nhân. Nàng cơ hồ cảm thấy chính mình là nam nhân, còn thiếu niên mềm mại đáng yêu trước mặt mới xứng là nữ tử.

Không lẽ Sơn Âm công chúa thích kiểu đàn ông này sao? Sở Ngọc thăm nghĩ, nàng ngược mắt nhìn một vòng các nam nhân khác trên chiếu. Khi ánh mắt quét đến Dung Chỉ lại cảm thấy mình suy nghĩ không đúng. Cùng là nam sủng, phong thái khí độ của Dung Chỉ khác hẳn Mặc Hương Liễu Sắc. Mà mọi người ngồi trên chiếu, khí chất dung mạo cũng hoàn toàn khác nhau.

Thái độ của những người kia với Sở Ngọc cũng rất khác nhau. Như Liễu Sắc Mặc Hương thì giả lả ân cần. Nhưng cũng có người không “nóng bỏng” như vậy, thậm chí sắc mặt cứng ngắc, thần tình kháng cự. Có lẽ đó là những người bị ép làm nam sủng, không chịu hoàn toàn khuất phục.

Giữa đám người đó Dung Chỉ thật đặc biệt, thần tình thông dong tự tại, bình tĩnh ôn hòa, tựa như mọi việc xung quanh không can hệ tới hân, một mình thanh u giữa rừng hạnh hoa.

“Công chúa” Bên cạnh, một thanh âm cất lên mang vài phần oán của Liễu Sắc. Nàng quay đầu, thấy Liễu Sắc đang bưng lên chén lưu ly, mặt mày vũ mị kiều diễm, môi son ướm át nhẹ nhàng mở ra: “Công chúa, vài ngày trước người cứ ở trong phòng ngột ngạt, khiến Liễu Sắc rất lo lắng a. Liễu Sắc gấp gáp quá không có cách nào, mới cầu Dung Chỉ tìm người. Mong rằng công chúa không trách cứ!”

Quay lại nhìn, Sở Ngọc mới phát hiện, dung mạo Liễu Sắc còn hơn cả Mặc Hương, vẻ đẹp rạng rỡ xuân sắc. Đôi mắt to tròn đen trắng phân minh, khiến người ta nhìn vào hồn xiêu phách lạc. lông mi dày cong, môi óanh nhuận kiều diễm. Cổ áo hân hơi mở rộng, lộ ra một mảnh da thịt trắng nõn trơn bóng, còn ẩn hiện thấy xương quai xanh lay động lòng người... Quả thực không còn từ nào miêu tả ngoài “mỹ mạo”.

May là vừa rồi nàng mới ngấm Mặc Hương nên đã được miễn dịch, mới không biểu hiện thất thố. Bình tĩnh tinh thần, Sở Ngọc khều nhẹ lông mày, thuận miệng nói: “Thì ra là thế, là người bảo Dung Chỉ tới tìm ta. Vậy sao người không tự mình đến?”

Liễu Sắc sững sốt một chút, lại chợt cười nói: “Công chúa đang đùa với Liễu Sắc sao? Công chúa không cho chúng ta gặp, chúng ta sao có thể tự tiện xông vào?” Trong giây lát ngữ điệu hân trở nên ai oán: “Công chúa thật không công bằng. Dung Chỉ có thể gặp người, còn Liễu Sắc chỉ có thể đau khổ chờ đợi người”.

Ánh mắt lướt qua bờ vai Sở Ngọc, Liễu Sắc thấy Mặc Hương cười mỉa mai. Hai người tầm mắt đối diện. Mặc Hương khinh thường ngẩng đầu, làn môi khép mở không tiếng động: “Đừng cho rằng ta không biết rõ ý nghĩ của người. Không phải người nghĩ trong phủ chỉ mình Dung Chỉ có đặc quyền hay sao?” Mặc Hương và Liễu Sắc từ khi gặp mặt đến nay luôn đối chọi, nên thập phần hiểu rõ đầu pháp của nhau. Liễu Sắc chỉ vừa cất tiếng nói là Mặc Hương hiểu ngay hân có mưu ma chước quỷ gì.

Liễu Sắc cũng không thèm để ý hân, chỉ hướng về phía Sở Ngọc mỉm cười duyên dáng, dùng hành vi này để thị uy Mặc Hương.

Sở Ngọc trầm tư trong khoảnh khắc, chậm rãi nói: “Người nói rất đúng...” Khi nàng dừng nói, lại làm cho tim Liễu Sắc đập tăng tốc. Hân vốn không nghĩ đến đòi được đãi ngộ như Dung Chỉ, ban đầu chỉ muốn dùng lý do này, lấy lui làm tiến thừa cơ được ưu đãi một chút. Nhưng hiện tại nghe ý tứ của Sở Ngọc, có vẻ tán đồng. Điều này khiến Liễu Sắc không nhịn được khẩn trương quá độ, suy đoán chẳng lẽ công chúa quyết định đưa địa vị hân lên ngang Dung Chỉ?

Sở Ngọc ngừng lại một chút, khóe miệng thoáng hiện nét nghiêng ngả mỉm cười, nói tiếp: “Người nói rất đúng, ta quả thật nên đối xử bình đẳng”. Ngay khi Liễu Sắc đã chuẩn bị kỹ càng, định thể hiện sự cảm động rơi nước mắt, lại nghe thấy Sở Ngọc thản nhiên nói: “Sau này, hủy mọi đặc quyền của Dung Chỉ trong phủ, như thế mọi người đều giống nhau”.

Liễu Sắc cực kỳ kinh ngạc, cũng cực kỳ bất an. Không ngờ lời của mình chẳng đem lại chút ưu đãi nào, còn hại Dung Chỉ mất đi đặc quyền. Điều này có lẽ chẳng hề ảnh hưởng đến địa vị của Dung Chỉ trong phủ, nhưng có thể khiến Dung Chỉ thù hận hấn hay không?

Huống hồ trong phủ, Dung Chỉ được rất nhiều nam sủng khác tôn trọng. Nếu bởi vì hấn mà Dung Chỉ bị tổn hại, sau này hấn sẽ bị đa số mọi người liên hợp lại chống đối.

Liễu Sắc lập tức luống cuống, hấn lần này không chỉ hại mình hại người, còn có khả năng gây thù kết oán, thật sự là tính quá sai.

Nhìn vẻ kinh ngạc bất an của Liễu Sắc, Mặc Hương lén lút cười thầm.

Mọi người trên chiếu, mỗi người có một phản ứng khác nhau. Có người hướng Sở Ngọc bất bình, có người phần nộ trừng mắt nhìn Liễu Sắc, cũng có số ít vui sướng khi thấy người gặp họa, không cần thận toát ra tia hờn hở.

Sở Ngọc hạ tầm mắt xuống, trong đáy mắt vụt lóe lên. Chỉ là một câu nói, như ném đá xuống nước, liền kích thích bọt sóng mãnh liệt trào cuộn. Thành linh xảy ra một chuyện bất ngờ khiến người ta khó lòng che giấu tâm tư, căn cứ vào phản ứng khác nhau của họ, có thể bước đầu phán đoán thái độ của họ với công chúa, cũng như thái độ với Dung Chỉ.

9. Q.1 - Chương 9: Sủng Nhục Không Vi Kinh

Tuy rằng đã bóng gió hỏi qua Ấu Lam, nhưng Sở Ngọc cũng không muốn lộ ra sơ hở khiến kẻ khác sinh nghi nên kiềm chế không hỏi nhiều. Càng hướng chi, theo miệng Ấu Lam nàng được biết, xưa nay mọi người vốn coi nàng là một tiểu cô nương ngạo ngược không biết điều. Tình hình thực tế như thế nào, nàng cũng muốn dựa vào phán đoán của chính mình.

Trong đám người đang ngồi, có hai người khiến Sở Ngọc phải chú ý. Một người ngồi ở góc xa phía tay trái, nhìn qua lớn tuổi hơn Dung Chỉ một chút, ước chừng khoảng hai mốt hai hai. Dung nhan gầy yếu thanh tú, người này từ khi bước vào đình viện, thần tình buồn bực, trên mặt lộ nét ưu tư tiêu tán.

Thần tình khí độ của hấn như vậy, trái ngược với cảnh vườn xuân sắc này. Dưới trời xanh mây trắng trong sáng, bóng dáng hấn tối đen u tịch, vì vậy lại rất gây sự chú ý. Từ lúc nhập tiệc đến trước khi Sở Ngọc nói muốn bãi miễn quyền lực của Dung Chỉ, hấn thậm chí không thèm liếc nhìn nàng một lần nào, tựa như sợ nhìn nàng làm mất mặt hấn.

Sau khi Sở Ngọc nói liên đề ý thái độ của hấn. Quả nhiên thanh niên thần tình buồn bực này có phản ứng. Hấn kinh ngạc nhìn lướt qua Sở Ngọc, có chút khinh thường, lại có chút khó chịu. Nhưng dường như hấn đè nén chính mình, không nói lời nào, trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh lùng, rồi lại nghiêng đầu đi.

Nhưng người khiến Sở Ngọc kinh ngạc nhất, là Dung Chỉ.

Khi Sở Ngọc nói muốn bãi miễn trừ quyền tự do đi lại của Dung Chỉ, hấn đang nâng chén lên môi. Nghe thấy lời nói của Sở Ngọc, thần tình hấn không có chút nào dao động, cũng không tạm dừng động tác, cứ chỉ thập phần văn nhã uống một hớp rượu nhỏ, nhẹ nhàng đặt chén rượu xuống, yên tĩnh thoải mái hướng phía Sở Ngọc, khe khẽ mỉm cười: “Tốt”

Có người vì hấn mà bất bình, có kẻ lại vui sướng khi hấn gặp họa, hấn dường như không biết. Không, hấn biết, chỉ là hấn không cần để ý. Sự trầm tình này như một loại xa hoa cao nhã khó tiếp cận, như ngọc quý, chỉ ngẫu nhiên gặp, không thể cưỡng cầu.

Hết thấy thái độ hỗn loạn của mọi người, khi đến chỗ hần, bỗng thành thái bình, thành chuyện đơn giản.

Xem hết biểu hiện của mọi người, Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười: “Ta nói đùa, các người không nên tưởng là thật”. Chưa biết rõ ràng lai lịch của Dung Chỉ, nàng không có ý định tạo nên thay đổi quá lớn. Lời nói vừa rồi, chẳng qua là hành vi thăm dò một chút, mọi người phản ứng thật không phụ sự mong đợi của Sở Ngọc, chỉ trừ Dung Chỉ.

Đầu mày đuôi mắt của người thiếu niên này như có hương thơm sách vở. Mỗi lần gặp như đọc nội dung một trang. Nhưng cho đến tận bây giờ, Sở Ngọc không rõ quyển sách này có tổng cộng bao nhiêu trang.

Nghe thấy Sở Ngọc nói như vậy, Liễu Sắc mới an lòng hết lo lắng, thầm vui mừng đã thoát được một kiếp, đáy lòng tính toán sẽ bày tỏ hảo ý với Dung Chỉ để tránh hận thù. Trong khi đó, giữa hàng lông mày tú lệ uyển chuyển của Mặc Hương lặng lẽ hiện vẻ thất vọng.

Dung Chỉ vẫn như trước ôn hòa bình tĩnh, như chân trời mây trắng phấp phới, hoa dưới cây, quần áo như tuyết, hần mỉm cười đáp lời: “Vâng”

Đây là tiệc chiêu đãi, nhưng Sở Ngọc chỉ mãi quan sát mọi người, hầu như không ăn được gì, mà thứ gì đưa lên miệng cũng không cảm giác được hương vị. Nàng ngẫu nhiên nói một vài lời, quan sát phản ứng của bọn họ, từ đó đưa ra phán đoán.

Sở Ngọc không tập trung vào việc ăn uống, đại bộ phận nam sủng cũng tâm bất an. Có người còn suy đoán, không hiểu công chúa muốn quyết định điều gì, thậm chí ăn còn ít hơn cả Sở Ngọc.

Mấy ngày không gặp, công chúa thật sự thay đổi quá nhiều. Tướng mạo không khác, nhưng máu chốt là ở thần tình. Người thiếu nữ ngồi chủ tọa kia, gương mặt tao nhã lẽ lờ lẽ gạt thể nhân, nhưng không giống như trước thường say sưa chênh choáng cười mê ly. Nàng rất ít cười, cơ hồ chỉ thỉnh thoảng nhếch mép, nhưng ánh mắt trong vắt như nước nhìn mọi người lại quả quyết, như muốn nhìn thấu từng người bọn họ.

Quả thực là, hoàn toàn thay đổi thành người khác.

Sở Ngọc không phải không biết mọi người nghi ngờ, nhưng nàng không cần để ý. Từ lúc nghe thị nữ Ấu Lam nói về thân phận và địa vị của mình, nàng bắt đầu yên lòng.

Chỉ cần cẩn thận một chút, không lưu lại chứng cứ, có người hoài nghi nàng thì sao? Ai có thể đưa ra chứng cứ, nói nàng không phải Lưu Sở Ngọc thật? Với địa vị công chúa, ai dám chất vấn nàng? Nàng không giống trước đây thì sao? Nàng cao hứng, nàng vui sướng, nàng thay đổi, ai có tư cách hỏi đến?

Biện pháp cuối cùng, nàng còn có tuyệt chiêu “mất trí nhớ” đưa ra.

Trong một trăm tiểu thuyết xuyên không thì đến chín mươi nhắc đến chuyện “đánh mất ký ức”, nhưng với Sở Ngọc, đây chỉ là biện pháp bất đắc dĩ cuối cùng.

Nàng tin rằng, với uy quyền của Sơn Âm công chúa, trong vương phủ này không có người nào dám tùy tiện nghi ngờ nàng...trừ Dung Chỉ.

Thiếu niên này là người khiến Sở Ngọc băn khoăn nhất.

Thông qua quan sát, Sở Ngọc phát hiện vị trí của Dung Chỉ trong lòng công chúa Sơn Âm so với tất cả nam sủng khác rất đặc biệt. Hần xem ra không phải bị ép trở thành nam sủng, nhưng thái độ đối với Sở Ngọc cũng tuyệt đối không nịnh hót. Hần có quyền lực lớn trong phủ, nhưng trước giờ lại không hề tự cao tự đại. Sự rằng chỉ có chính bản thân Sơn Âm công chúa mới biết rõ hần là người như thế nào.

Hần nhìn qua chẳng hề cầu mong điều gì, chính bởi như thế, Sở Ngọc mới cảm thấy hần thâm sâu khó lường.

Sau chừng nửa canh giờ tiệc cũng kết thúc, Sở Ngọc tuyên bố giải tán nhưng nàng lại không hề động dậy. Nào có ai dám đi trước công chúa, vì vậy xuất hiện tình trạng lúng túng là tất cả ngồi yên trên ghế, mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

Sở Ngọc nói: “Ta còn lưu lại chỗ này một chút, các người đi trước đi!”

Nàng nói xong lời này, vẫn không kể nào nhúc nhích. Sở Ngọc lúc đầu không hiểu, nghĩ kỹ một lúc, mới giật mình phát hiện, chỉ sợ là Sơn Âm công chúa này bản tính bất lương, đã từng dùng biện pháp tương tự để trêu đùa mọi người, nên ai nấy đều cẩn thận.

Nàng đang suy tư không biết khuyên giải thế nào, bỗng nghe có tiếng cười khê. Sở Ngọc nhìn lại, chính là Dung Chỉ. Hắn bưng chén rượu, xa xa hướng nàng uống cạn, rồi lập tức vươn người đứng lên rồi đi.

Tiếp sau Dung Chỉ, người thanh niên tuấn tú lộ vẻ coi thường Sở Ngọc cũng đi theo. Có người đi đầu, liền có người đi sau. Chỉ trong chốc lát, trên chiếu vơi đi phân nửa. Chỉ có hai mỹ thiếu niên bên cạnh nàng lại không chịu rời đi, vừa diễm đam đáng yêu vừa kiều mỹ diễm lệ, nhìn Sở Ngọc tha thiết mong chờ.

Sở Ngọc cố nén cười, nàng sao không rõ hai thiếu niên này muốn tranh thủ tình cảm và sự chú ý của nàng. Đáng tiếc nàng không phải Sơn Âm chúa, không nhiều phong tình đến thế. Bất đắc dĩ chỉ có thanh âm tiếp tục đuổi người: “Các người cũng đi trước đi, ta nghĩ hai người yên lặng một chút!”

Mặc Hương Liễu Sắc liếc nhau, trao ánh mắt địch ý, cẩn thận cúi người thi lễ với Sở Ngọc, rồi mới kì kèo mè nheo mà đi.

Hai hàng ghế ngồi trống vắng. Mặc dù không hẳn là có tình cảm gì, nhưng sau tiệc rượu mọi người rời đi hết, không khí tịch liêu khiến Sở Ngọc không khỏi buồn bã.

Phủ công chúa phú quý phồn hoa, cũng kích thích nàng hung hăng hủ bại một phen. Nhưng cuộc sống xa hoa hào nhoáng đó cũng không thể nào lấp đầy sự trống trải trong lòng nàng.

Đến nơi đây, nàng phải trả giá mất đi mọi thứ của kiếp trước, tuy rằng thân là công chúa, được hưởng thụ xa hoa nhưng không thể nào so sánh với sự khoái hoạt tự tại thời hiện đại.

Nhưng Sở Ngọc không oán hận, không hối tiếc, không tự thương hại. Sau khi tỉnh lại, nàng kiên định ngăn đầu đối mặt với hiện thực.

Trong lòng nàng tựa như có một mầm cây sung mãn dẻo dai, đâm chồi nảy lộc xanh um tươi tốt. Cho dù là tại nơi mông muội này hơn một ngàn năm trước, vẫn có thể nở một đóa hoa tươi.

Sự thản nhiên của nàng, xuất phát từ phẩm chất tâm hồn nàng, không liên quan tới vật chất, thân phận, thế tục, càng không liên quan đến thời gian.

Sở Ngọc ngược nhìn rừng hoa hạnh, ánh mắt xuyên qua những cánh hoa đỏ tươi và trắng như tuyết, nhìn trời xanh trong sáng, mây trắng phía xa.

Một ngày nào đó, nàng sẽ được tự do bay lượn.

10. Q.1 - Chương 10: Lục Trúc Bạt Sơ Đồng

Muốn đứng dậy rời đi, chỉ là công chúa đại nhân này không tài nào nhúc nhích được.

Người đã rời đi hết rồi, chỉ còn Việt Tiệp Phi ở phía sau nàng cách không xa. Nàng nghiêng đầu về phía hắn: “Việt Tiệp Phi, ngươi đến chỗ ta một lát”.

Thái độ Việt Tiệp Phi trở nên kỳ quái, không biết hắn nghĩ đến điều gì mà gương mặt hơi đỏ lên, theo lời đi về phía trước hơn mười bước.

Nhìn thấy Việt Tiệp Phi đỏ mặt, Sở Ngọc bỗng xanh mặt. Biểu tình vừa rồi của hắn, không phải cho rằng nàng định làm chuyện hạ lưu kia đi? Kỳ thật vừa rồi nàng bảo bọn họ đi về hết, chẳng qua là bởi vì...

Sở Ngọc cúi mặt suy sụp, cổ gãy giữa cử động cơ thể, hai tay chống xuống đất, cổ duỗi hai bắp chân đã chết lặng mất hết cảm giác. Ngồi quá lâu, hai chân nàng tê rần.

Tay siết thành quyền gõ vào hai chân không có cảm giác gì, nàng cố gắng đứng dậy đi vài bước. Sở Ngọc khó khăn lắm mới khôi phục lại, quyết định sau này sẽ thi hành cải cách ghế ngồi thật mạnh mẽ trong phủ công chúa.

Đi tới đi lui một hồi, bước đi mới hoàn toàn tự nhiên. Sở Ngọc nhẹ nhàng thở hắt ra, gọi Việt Tiệp Phi: “Người tới đây, cùng ta đi một chuyến”. Nàng còn chưa biết hết về phủ công chúa.

Việt Tiệp Phi nói: “Dạ, để tại hạ sai người đem kiệu đến đây”. Từ trước đến nay, công chúa đi hơi xa một chút là dùng kiệu.

Sở Ngọc lắc đầu: “Không, người và ta đi bộ là được rồi”.

“Vâng”, Việt Tiệp Phi miệng đáp lời, ánh mắt né tránh không dám nhìn nàng, tựa như nàng là dã thú ăn thịt người vậy. Sau một lúc hần do dự hỏi: “Dạ bẩm, công chúa có cần thêm người theo hầu không ạ?”

Sở Ngọc trước là sững sốt, sau thấy thái độ của hần, bỗng hiểu ra. Cảm giác tiểu tử này sợ nàng thừa dịp chỉ có hai người, bạo phát thú tính, phi lễ với hần nên mới có thái độ không tình nguyện.

Phủ công chúa có nhiều nam tử mỹ mạo như vậy, dung mạo Việt Tiệp Phi không thể sánh với bọn họ, vậy mà hần lại tự đề cao như vậy khiến Sở Ngọc không khỏi có chút bội phục.

Sở Ngọc vừa bực mình vừa buồn cười, định giải thích vài câu, lại nghĩ không cần thiết, liền hướng khu rừng hạnh hoa thẳng tiến: “Được rồi, đừng dài dòng, đi theo ta”.

Vừa đi, Sở Ngọc một mặt ghi nhớ đường lối trong phủ, một mặt vừa phác thảo trong đầu một số bản đồ địa hình phủ công chúa. Sở dĩ nói “một số” vì diện tích phủ công chúa quá lớn. Sở Ngọc đã đi hơn ba mươi phút, vừa đi vừa ngắm phong cảnh, mới đi được một nửa phủ.

Phủ công chúa chia thành hai phần: ngoại phủ và nội uyển. Nội uyển là khu nhà hai tầng lầu, giới hạn cấp bậc cực kỳ nghiêm khắc. Được ra vào nội uyển chỉ có người hầu thân tín của công chúa, một phò mã và toàn bộ các sủng nam. Bộ phận ngoại phủ, ngoài những nơi có cảnh đẹp du ngoạn, còn có một vài khách môn, phủ quan và đội tư binh cận vệ. Sở Ngọc nghe nói ngay trong phủ của mình cũng trang bị một đội quân thì vô cùng kinh ngạc, đội quân này không bị hoàng đế xử lý sao? Sau nàng mới biết, thời kỳ này quyền hạn của hoàng thân quốc thích rất lớn. Thậm chí ngay trong phủ cũng có thể lập hệ thống quan lại.

Đã không bị hoàng đế ngăn cản, lại có các chuyên gia thay nàng xử lý công việc, đỡ cho nàng khỏi làm lụng vất vả, Sở Ngọc cũng không có ý kiến gì.

Tuy trên đường cũng thỉnh thoảng dừng lại, nhưng đi hơn nửa canh giờ, Sở Ngọc vẫn cảm thấy mệt mỏi. Với thân thể quen được chiều chuộng này, nàng thực bất mãn. Nhưng vấn đề này không phải một hai ngày có thể thay đổi, hiện tại chỉ có chịu đựng.

Tựa dưới thân cây ngô đồng nghỉ ngơi, Sở Ngọc lấy tay áo lau nhẹ mồ hôi trên trán. Bốn phía là trúc xanh bát ngát, khung cảnh thanh nhã khiến lòng người vui vẻ, gió thổi qua lá cây phát thành những tiếng vang nhỏ tinh tế, làm cho lòng nàng xao động.

Trong phủ công chúa hoa cỏ tươi tốt, lâm viên núi giả tú lệ, cầu nhỏ bắc qua suối, rừng hoa tươi thắm, đẹp thì có đẹp, nhưng xem mãi một cảnh sắc không khỏi thấy buồn tẻ. Rừng trúc xanh mát này tạo nên cảnh sắc thật trang nhã khác biệt.

Nhìn xuyên qua những khóm trúc, nàng thấy phía trước có một bức tường trắng, phía sau cũng có một rừng trúc sum suê. Nàng gọi Việt Tiệp Phi hỏi: “Đây là nơi ở của ai vậy?”

Việt Tiệp Phi không nghĩ nàng sẽ hỏi điều này, không nghĩ ngợi liền nói: “Dạ bẩm, là Mộc Tuyết viên của Dung công tử”.

Sở Ngọc nhẹ nhàng “À” một tiếng, bỗng thấy hình như có người đang đi về phía này. Nàng chăm chú nhìn lên, thấy một nam tử tuấn mỹ nho nhã, thắt lưng cao quan, ống tay áo rộng dài phiêu động, rất có tư thế danh sĩ phong nhã thời cổ. Hần không để ý thấy nàng ẩn mình trong tàng trúc, bước chân vội vàng hướng đến Mộc Tuyết viên, đẩy cửa sơn son khép hờ mà đi vào.

Sở Ngọc lúc này mới chú ý, xung quanh Mộc Tuyết viên không hề có thủ vệ, cũng không bố trí bất kỳ cảnh giới nào. Cũng chính bởi như thế, nơi đây mới có vẻ thanh dật thoát tục.

Khuôn mặt thanh niên kia Sở Ngọc chưa từng gặp qua, xuất hiện trong nội uyển mà tướng mạo tuấn mỹ như vậy...Sở Ngọc thầm phán đoán thân phận của hắn. Hắn chỉ có thể, hoặc là phò mã mà nàng chưa gặp mặt, hoặc là một trong hai sủng nam cáo ồm.

Vốn Sở Ngọc thấy hoài nghi, trong này hắn có nội tình gì. Ngày xuân ấm áp như vậy sao lại có hai người liên tiếp ngã bệnh. Chuyện này tốt cùng là thế nào, nàng sẽ tự mình chứng thực.

Sở Ngọc trong lòng còn đang tính toán, lát sau lại thấy một người đi tới, chính là người thanh niên lúc trước tại tiệc rượu với bộ dáng tối tăm cao ngạo. Giống người vừa nãy hắn không nhìn thấy nàng, và cũng thẳng hướng Mộc Tuyết viên đi tới.

Sở Ngọc nhớ mang máng, trên chiếu có người gọi hắn là Giang Yêm.

“Hmm”

Sở Ngọc phát ra tiếng hừ lạnh. Nàng vừa mới chủ trì yến tiệc ngày xuân trong rừng hoa hạnh, Dung Chỉ đã muốn chủ trì tiểu yến tiệc xuân ở đây sao?

Tùy tay ngắt một lá trúc non quấn quanh đầu ngón tay, phiến lá mềm mại theo động tác ngón tay của nàng mà không ngừng vặn vẹo. Trong mắt Sở Ngọc bỗng hiện lên một vẻ: được lắm!

Vứt phiến lá rách đi, nàng bước nhanh vào Mộc Tuyết viên.

11. Q.1 - Chương 11: Bắt Kẻ Gian Dâm Muốn Thành Đôi

Bên trong Mộc Tuyết viên, cũng là tầng tầng lớp lớp trúc xanh và ngô đồng, cành lá sum suê, không gian yên tĩnh. Trên mặt đất phủ đầy lá héo tàn, chân giẫm lên mềm mại, không khí vừa ẩm ướt, vừa tươi mát.

Dựa theo phán đoán của Sở Ngọc, đại khái Dung Chỉ và hai người này, có lẽ lúc trước còn có nhiều người khác nữa, tất cả tụ tập trong một gian phòng tối. Dung Chỉ thân là đầu lĩnh ngồi ở trung tâm, những người khác quây xung quanh hắn, sắc mặt âm trầm, mưu đồ bí mật làm chuyện xấu.

Giáp nói: blah blah blah...

Ất nói: như thế như thế như thế...

Bính nói: như vậy gian kế của chúng ta sẽ thực hiện được blah blah...

Sự thật khác hẳn dự liệu, Sở Ngọc rón rén như ăn trộm, không một tiếng động bước qua cửa. Mới đi được vài bước, nàng ngạc nhiên nhìn thấy, kẻ mà nàng cho là trung tâm tà ác đang thản nhiên ngồi trên bệ đá dưới cây ngô đồng, đang đọc một quyển thẻ tre trên tay. Khi Sở Ngọc nhìn thấy hắn, hắn cũng ngẩng lên nhìn nàng.

Thanh thoát như mây, y phục tuyết trắng ngay ngắn, khuôn mặt Dung Chỉ điềm đạm mà rạng rỡ. Sở Ngọc trừng mắt nhìn Dung Chỉ, hắn cũng chăm chú nhìn nàng. Đồng tử mắt hắn tối đen, sâu không thấy đáy, tựa như vũ trụ thăm thẳm, lại giống đỉnh núi băng tuyết không thể chạm tới.

Bĩu môi, Sở Ngọc phục hồi lại tinh thần, nàng nhìn quanh một chút nhưng không thấy bóng dáng hai người lúc trước tiến vào, thế là lại nhìn Dung Chỉ.

Hai người một đứng một ngồi, cách nhau hơn một trượng. Nhìn qua tướng mạo mày đưa duyên, tình chàng ý thiếp. Nhưng đại khái giữa hai người điện dẫn không đủ, nên tình huống thật bối rối.

Hắn là cảm thấy mãi như vậy cũng không ổn, Dung Chỉ bỏ thẻ tre vào trong tay áo.

Sở Ngọc lại bĩu môi, xăm xăm hướng lầu các phía sau rừng trúc đi tới. Nếu hai người đã không ở trong rừng trúc, thì chắc là ở trên lầu các. Đi nhanh ra rừng trúc, Sở Ngọc nhẹ bước chân. Phía trước, đằng sau tấm rèm cửa sổ bằng lụa mỏng, truyền đến lờ mờ phảng phất tiếng người.

Phía sau truyền tới tiếng vang nho nhỏ. Nghiêng đầu quay lại, nàng thấy Dung Chỉ cũng bước theo nàng. Sở Ngọc giương mày, thầm nghĩ: lần này người định làm thế nào? Kêu lên báo hiệu cho họ sao? Nếu Dung Chỉ cố ý cất tiếng, như vậy vừa lúc, nàng càng có lý do hoài nghi bên trong bọn họ bàn chuyện mờ ám.

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười, nháy mắt mấy cái, ra hiệu nàng đi cùng hắn.

Quay lại liếc mắt tìm Việt Tiệp Phi, thấy hắn vẫn ở xa xa phía sau, Sở Ngọc an tâm bước đi, bụng nghĩ xem Dung Chỉ định làm gì, nhẹ bước chân theo hắn đến bên cửa sổ. Lúc này, tiếng người trong lầu các rất rõ ràng.

Lúc đầu nghe, Sở Ngọc có chút hưng phấn, cho rằng có thể bắt quả tang điều gì đó. Nhưng chờ nghe rõ nội dung nói chuyện thì nàng thật thất vọng.

Bên trong phòng là hai giọng nam dễ nghe. Một giọng ôn nhu khản khoản, một giọng ẩn chứa nhuệ khí, vậy mà đan vào nhau lại rất hài hòa. Sở Ngọc nhòm qua cửa sổ, thấy hai bóng người đồ dài cũng một chỗ. Hai người dựa vai vào nhau, cúi đầu nhìn quyển thẻ tre trên bàn.

Kia là thanh niên vóc người cổ nhũ tuần mỹ mà nàng không biết tên, hắn duỗi ngón tay thon dài, chỉ vào một chỗ nào đó trên thẻ tre, nói với Giang Yêm: “Lời người vừa nói, ta không đồng ý. Người xem, chỗ này viết...” Sau đó là đối đáp tranh luận về điển cổ văn thư.

Giang Yêm quay đầu, ánh mắt trời chiếu qua cửa sổ, chiếu sáng rõ nửa gương mặt hắn. Mặc dù ánh sáng chiếu qua cửa sổ soi rọi trong nhà chỉ chút ít, nhưng làm nhu hòa không khí se lạnh. Lúc này, cả người Giang Yêm như ấm áp cùng xuân ý bên trong, khác hẳn tướng mạo hắn lúc ở trong rừng hạnh hoa.

Hai người đang tranh luận một vấn đề văn học, khi thì từng người nói rõ luận điểm của mình, khi thì mỉm cười lắng nghe đối phương nói chuyện, thỉnh thoảng lại gật đầu. Sở Ngọc không hiểu rõ bọn họ đang đàm luận cái gì, nàng chỉ cảm thấy hai người như tách khỏi thế giới xung quanh, ở trong sương mù mộng ảo.

Thế kỷ hai mươi mốt lưu hành một thể loại văn học gọi là đam mỹ, hai nam nhân xinh đẹp yêu nhau. Sở Ngọc tuy đã đọc một vài truyện, nhưng không hề ham hố, thật không ngờ quay ngược trở lại hơn một nghìn năm trước là ngày hôm nay, nàng lại nhìn thấy một đôi đoạn tụ bằng xương bằng thịt.

Sở Ngọc vốn nghĩ đến đây để dò xét nữ nhân bí mật của Giang Yêm, không ngờ gặp cơ sự này. Cũng giống như nam tử trượng phu nghi ngờ thê tử ngoại tình, định bắt gian phu, xốc chăn bông lên lại nhìn thấy hai nữ nhân.

Hai người đàm luận văn học thật thâm sâu uyển chuyển, Sở Ngọc càng nghe càng mờ mịt không thú vị, thầm nghĩ lúc này đi vào cũng không tiện, nên cất bước rời đi.

Vô tình, liếc về phía cửa sổ bên kia, nàng lại thấy Dung Chỉ đang lắng nghe chăm chú. Đôi mắt tối đen ôn nhuận như bầu trời đêm không một gợn mây, an tĩnh, thâm thúy, mỹ lệ.

Một lúc lâu sau, hai người trong phòng đàm luận hình như đến chỗ mâu thuẫn, thanh âm tranh luận to tiếng khiến Sở Ngọc chột bùng tỉnh. Thấy Dung Chỉ vẫn đang lắng nghe, nàng liền vỗ vỗ vai hắn, tay chỉ về phía rừng trúc, ra hiệu cho hắn đi ra đó nói chuyện.

Đến giữa rừng trúc, Sở Ngọc nhìn hắn, lại không nói gì. Sau một hồi, vẫn là Dung Chỉ mở miệng trước. Hắn khẽ thở dài một tiếng: “Công chúa đã nhìn thấy, ta cũng không dám đối gạt thêm. Hoàn Viên không bị bệnh, là ta đã nói dối nàng”.

Nghe hắn thẳng thắn vô tư thừa nhận, Sở Ngọc thấy sững sốt. Sau đó nàng ghé người thanh niên tuần mỹ thất lưng cao quan với cái tên Hoàn Viên lại, rõ ràng đây là một trong hai nam sủng cáo ồm không đến.

Sở Ngọc khẽ cười thấp một tiếng: “Thật quá phách lối!” Trên gương mặt nàng lặng yên không gợn sóng, không hề nộ khiến Dung Chỉ nhất thời không đoán được phản ứng của nàng. Hắn thấp giọng cảm thán: “Hoàn Viên có tài kinh bang tế thế. Người như vậy trăm năm mới gặp một lần, tính tình cao ngạo cũng là khó tránh. Cầu xin công chúa không trách phạt hắn thái quá!”

Hắn nói không đầu không đuôi, Sở Ngọc nghe không hiểu ra sao. Hôm nay nàng mới là lần đầu tiên nhìn thấy Hoàn Viễn, hoàn toàn không biết chút gì về thân thế, tính cách của Hoàn Viễn. Lời khuyên giải của Dung Chỉ, lại xuất phát từ chỗ biết rõ ngọn ngành, khiến cho nàng càng mơ hồ.

Lúc này tất nhiên Sở Ngọc không truy hỏi nguồn gốc sự việc. Xem chừng thấy Dung Chỉ cầu xin cho Hoàn Viễn, liền thuận thế khẽ cười nói: “Được, ta không truy cứu. Việc này để cho người xử lý. Nhưng lần sau đừng để ta phát hiện chuyện như thế nữa!”

Trong lòng nàng đại khái cũng có suy đoán.

Phiên bản 1. Hoàn Viễn vốn là một soái ca con nhà lành, trên đường đi bị công chúa nhìn thấy, sắc tâm nổi lên, đoạt lấy hắn đem về phủ. Soái ca này tài học hơn người, tiền đồ rộng mở, đáng tiếc lại lọt vào mắt công chúa. Vậy là tiền đồ của hắn bị chôn vùi trên giường công chúa.

Phiên bản 2. Hoàn Viễn và Giang Yêm vốn là một đôi đoạn tụ, nhưng trời sinh dung mạo quá đẹp. Sơn Âm công chúa hung bạo chia rẽ uyên ương, bắt cả đôi đến hầu hạ nàng. Đã bị đoạt tình nhân lại còn phải hầu hạ tình địch, không hận mới lạ!

Dù ở phiên bản nào thì Hoàn Viễn đối với Sơn Âm công chúa cũng hận thấu xương, thù sâu như biển, mà bất lực không có cách nào chống lại, chỉ nhờ vào đàm luận thi ca để giải nỗi ưu sầu, hoặc lén lút hẹn gặp tình nhân. Nàng tổ chức yến hội, có thể không đi liền dứt khoát không đi, quanh năm suốt tháng giả ốm đau bệnh tật.

Sau này nàng mới biết rõ, phán đoán của mình với Hoàn Viễn, tuy không hẳn là đúng, nhưng cũng không hoàn toàn sai.

12. Q.1 - Chương 12: Trò Chơi

Nhìn theo Sở Ngọc ra khỏi cửa, Dung Chỉ than thầm. Hắn xoay người hướng lùi các bước tới, đẩy cửa ra bắt gặp Hoàn Viễn và Giang Yêm sóng vai ngồi sau bàn. Chỉ là sau đó đến gần có thể nhìn thấy, trên bàn bày thể tre, nhưng mà đặt ngược.

Nhìn thấy Dung Chỉ, Hoàn Viễn và Giang Yêm đứng lên, khom người vái chào: “Đa tạ Dung công tử đã báo hiệu cho hai chúng ta”.

Kỳ thật suy nghĩ ban đầu của Sở Ngọc không hẳn là sai lầm.

Dung Chỉ ở chỗ cô u hể lạnh, lại bởi vì hắn thích thanh tĩnh, Sơn Âm công chúa bèn triệu hồi thủ vệ xung quanh, thậm chí hạ lệnh không được quấy rầy. Hoàn Viễn, Giang Yêm cả hai đều là tài tử, ban đầu đến chỗ Dung Chỉ để mượn sách đọc. Lâu dần phát hiện trong lòng đối phương không cam chịu uất ức, hai người ý nghĩ giống nhau, tâm ý tương thông nhịp nhàng, sau này cùng tới đây để bàn bạc kế hoạch, âm mưu tạo phản.

Tuy rằng bọn hắn dung mạo tuấn mỹ nhưng không chịu lấy lòng công chúa, lại thêm thân phận đặc biệt của Hoàn Viễn, ở trong phủ hoàn toàn mất tự do. Đừng nói xuất phủ, ngay cả muốn đến chỗ nào cũng bị mật báo. Với bọn họ, chỗ ở của Dung Chỉ ngược lại là an toàn nhất.

Ban đầu hai người giấu Dung Chỉ, trao đổi bất cứ ý kiến gì cũng chỉ đôi câu vài lời, thậm chí là truyền qua ám hiệu. Sau này Giang Yêm phát hiện Dung Chỉ biết mưu đồ bí mật của họ, hai người lo lắng hắn tố giác với công chúa, liền dứt khoát trình bày kế hoạch với hắn, hơn nữa còn mời hắn cùng tham gia.

Dung Chỉ thần tình điềm đạm, chỉ nói: “Hai người muốn làm gì cũng không liên quan đến ta. Ta sẽ không mật báo việc này với công chúa, cũng không trợ giúp các người. Bất luận thành công hay thất bại là các người tự làm tự chịu. Hãy tự thu xếp cho ổn thỏa”.

Từ sau lần đó, mỗi khi hai người trao đổi, Dung Chỉ lại tự động tách ra ngoài rừng đọc sách, tỏ rõ thái độ không tham gia chuyện của bọn họ. Tuy nhiên, dưới tảng đá trong rừng nơi hắc ngòi có bố trí thiết bị bí mật, chỉ cần đứng lên, là thần không biết quỷ không hay truyền báo động.

Hoàn Viễn cho rằng, hành vi của Dung Chỉ như vậy đã chứng tỏ khuynh hướng của hắc ròi.

Dung Chỉ nhỏ giọng nói: “Ta mấy ngày trước đã nhắc nhở, công chúa hình như có sự thay đổi. Hôm nay tại tiệc rượu không nhìn thấy người, thế mà nàng lại tìm được đến đây, không biết nàng định làm gì. Trước đã nhắc, hôm nay lại phải nhắc lại các người”.

Nói vài câu, hắc liên xoay người rời đi. Hoàn Viễn đuổi theo thật nhanh chặn trước mặt hắc: “Dung công tử dừng bước. Hoàn Viễn có việc cần nói”.

Dung Chỉ dừng bước, nhíu mày: “Mời nói”

Hoàn Viễn do dự một lát mới hạ quyết tâm nói: “Ta và Giang huynh mưu đồ bí mật, công tử giấu diếm không báo, ân đức này Hoàn Viễn ghi nhớ trong lòng...Nhưng công tử liệu có nghĩ, tuy trước giờ công tử không tham dự, nhưng ngày sau bất luận chúng ta thành công hay thất bại, công tử không tránh khỏi liên quan?” Hắc vừa nói, khóe miệng vừa nhếch lên cười khê: “Công tử tuy rằng được công chúa nhất mực sủng ái, nhưng lại tự do phóng túng, thậm chí âm thầm cung cấp phương tiện giúp chúng ta phản bội, chỉ sợ công chúa không thể khoan dung”.

Tuy rằng làm như vậy có chút lấy oán trả ơn, nhưng để tranh thủ sự ủng hộ của Dung Chỉ, hắc phải tạm thời áp chế sự hổ thẹn trong lòng. Dung Chỉ ở trong phủ công chúa có quyền lực cực đại, dù là việc lớn việc nhỏ, chỉ cần hắc muốn là có thể tùy ý nhúng tay. Không khoa trương mà nói, hắc cơ hồ “một tay che trời”, nếu có hắc tương trợ thì kế hoạch càng thêm thuận lợi.

Hoàn Viễn khi thốt ra lời này, sớm đã chuẩn bị nhận cơn thịnh nộ của Dung Chỉ; không ngờ sau giây lát, thấy Dung Chỉ điềm nhiên cười cười.

Thần sắc hắc vốn nhu hòa điềm đạm, nhưng nụ cười này lại hiện vẻ hơi hơi sắc bén: “Người đang uy hiếp ta?” Lời nói của hắc thấp nhu uyển chuyển, nhưng ẩn chứa trong đó lại là uy thế lẫm liệt, khiến Hoàn Viễn không khỏi mất tinh thần.

Hoàn Viễn cố đè nén nỗi bất an đang dâng lên trong lòng, chấp tay âm giọng nói: “Tại hạ chỉ là không còn cách nào ngoài hạ sách này, mong Dung công tử không lấy thế làm phiền lòng”.

Dung Chỉ mặt giãn ra, khê cười nói: “Ta lập trường trước sau như một. Nói thực với người, Hoàn Viễn, sở dĩ ta không tố cáo mưu đồ của người và Giang Yêm với công chúa, là bởi vì ta cho rằng người sẽ không may động được đến công chúa. Đợi đến ngày người thất bại, cứ việc đem mọi sự tình đổ hết lên đầu ta, lúc đó người xem, ta có hay không bị xử lý!” Hắc như cười như không, thần tình tán đạm, lời nói ẩn chứa ý vị cao ngạo tôn quý: “Ta không tố cáo các người, chỉ là vì lười hành động, chứ không phải là che chở cho các người. Người ngàn vạn lần đừng tự mình đa tình!”

Lời hắc nói như phóng một mũi tên, làm trọng thương kẻ khác bằng ý vị mỉa mai vô cùng. Hoàn Viễn không tài nào phản bác được, gương mặt trắng nõn đỏ ửng vì phẫn nộ, lại không có cách nào phát tác, chỉ có thể đem từng ngụm uất khí nuốt sâu vào lồng ngực.

Cắn chặt răng, Hoàn Viễn phát mạnh tay áo, nghiêng rằng nói: “Giang huynh, chúng ta đi”.

Hai bóng người một trước một sau xuyên qua rừng trúc và ngô đồng, rời khỏi Mộc Tuyết viên. Nhưng bọn họ không phát hiện, trên mái hiên của tầng cao lầu các, vẫn có hai cặp mắt nhìn theo họ.

Mãi cho đến khi thân ảnh Hoàn Viễn và Giang Yêm đã khuất sâu sau những tán cây rừng, Sở Ngọc mới thu hồi tầm mắt. Nàng nhìn xuống mặt đất cách bảy tám thước dưới chân, âm đạm cười nói: “Tốt, bọn họ đi rồi. Việt Tiệp Phi, mang ta xuống đi”.

Vừa rồi nàng làm ra vẻ rời khỏi nơi đây, nhưng lại bảo Việt Tiệp Phi âm thầm đưa nàng trở lại. Lén nghe Hoàn Viễn và Dung Chỉ nói chuyện, nàng mới có thể biết được chân tướng sự việc. Vừa rồi để tránh va phải hai người bọn Hoàn Viễn bước ra, Việt Tiệp Phi đã ôm nàng nhảy lên, một khoảnh khắc tựa như “đăng vân

giá vũ”, khiến nàng tin rằng trên đời này có khinh công tồn tại. Hiện tại, nàng thật muốn được “bay” một lần nữa.

Việt Tiệp Phi liền ôm nhẹ eo nàng, cũng không hiểu hẳn dùng động tác gì mà như một con chim lớn, men theo mái cong của lầu các nhẹ nhàng hạ xuống. Giữa không trung đột nhiên hẳn đổi hướng, bay về phía rừng trúc. Sau khi chạm đất hẳn lập tức buông Sở Ngọc ra, động tác cực kỳ quy củ thủ lễ. Bất quá Sở Ngọc đoán, ước chừng là hẳn sợ nàng thú tính tái phát, làm vậy bản hẳn, nên mới cẩn thận dè dặt như vậy.

Tuy là liên tiếp bị hiểu lầm nhưng Sở Ngọc cũng chẳng muốn giải thích. Lâu ngày sẽ biết nhân tâm. Thời gian qua đi, mọi người sẽ hiểu ra “công chúa” thay đổi.

Hai người Hoàn – Giang đi rồi, Dung Chỉ thu thập lại sách vở. Lát sau chợt nghe bên tai có tiếng tay áo lướt trong gió, hẳn khẽ nhíu mày, bước nhanh tới bên cửa sổ, nhìn thấy Việt Tiệp Phi mang Sở Ngọc đáp xuống rừng trúc.

Sở Ngọc dừng bước, ngược lên bắt gặp ánh mắt của Dung Chỉ. Ánh mắt hẳn chẳng hề kinh ngạc, cũng không cuồng quýt. Nàng nở một nụ cười tươi sáng, tự nhiên với hẳn rồi xoay người rảo bước về nội uyển.

Dung Chỉ nhẹ nhàng lắc đầu. Hoàn Viễn không biết, bọn họ sớm đã thất bại. Kế hoạch lao tâm khổ tứ công phu của bọn họ bất quá chỉ là một trò chơi cho công chúa đỡ buồn, mà bọn họ chính là đồ chơi trong lòng bàn tay nàng. Chỉ là, một vài cử chỉ của nàng nằm ngoài dự liệu của hẳn, khiến hẳn hơi nghi hoặc.

...Chỉ là một chút mà thôi.

13. Q.1 - Chương 13: Giang Lang

Sở Ngọc đi khỏi Mộc Tuyết viên, quay trở lại Đông Thượng Các. Nàng đã nhớ kỹ đường lối, nên khi trở về không cần người chỉ dẫn.

Trở lại Đông Thượng Các, Sở Ngọc sai người mang tới tất cả hồ sơ ký lục của các nam sủng. Nhìn Việt Tiệp Phi đứng thẳng một bên, chừng như muốn nói lại thôi, nàng bèn cười bảo: “Người muốn hỏi gì thì hỏi đi”.

Việt Tiệp Phi nghĩ ngợi rồi hỏi: “Công chúa định xử trí Hoàn Viễn và Giang Yêm thế nào?”

Sở Ngọc hơi hơi nhíu mi, trước mắt nàng chưa có quyết định gì. Vừa nghe lời của Dung Chỉ, tựa hồ tin tưởng chắc chắn hai người bọn họ không thể gây phương hại gì đến Sơn Âm công chúa. Nhưng nàng vốn không phải công chúa thật, gặp tình huống này, không biết phải làm sao.

Nghĩ một lát, nàng cắn môi dưới, cười nói: “Tú tài tạo phản, ba năm không thành. Với hai người này cũng không cần quá so đo. Trước hết ta cứ xem tình hình thế nào đã”.

(Tú tài tạo phản, ba năm không thành: người đọc sách, thư sinh yếu ớt mà can dự vào việc binh đao – tạo phản thường khó thành công)

Hồ sơ được đưa tới là một tập ký lục gói trong những túi gấm tinh xảo. Quyển đầu tiên màu trắng tinh, trên thẻ tre xanh nhạt ghi lại danh tính của các sủng nam, tùy ý mở một thẻ sẽ thấy tư liệu của họ gắn với những túi ký lục khác nhau.

Tuy rằng đây là lối chữ cổ phồn thể, nhưng cha nàng vốn nghiên cứu văn học cổ đại. Từ khi còn bé, nàng đã được cha dạy nhiều, tuy không giỏi đến mức có thể làm nhà nghiên cứu, nhưng đọc hiểu thì không quá khó khăn.

Sở Ngọc mở ra đầu tiên là thẻ viết chữ “Giang Yêm”. Trong đó ghi lại, Giang Yêm gia cảnh bản hàn, cha mất sớm nhưng vốn là một thiếu niên tài danh, từng làm một chức quan nhỏ. Sau vì bị người nhận hối lộ vu cáo hãm hại, hẳn bị tống vào ngục. Trong ngục, hẳn viết một bức thư trần tình nỗi oan khuất. Đưa qua đưa lại, cuối cùng thư vào tay công chúa Sơn Âm. Công chúa nhìn thấy chữ viết đẹp rỗng bay phượng múa, thể hiện khí chất không tự ti cũng không hống hách liền động tâm, nghĩ cách cứu hẳn ra.

Đáng thương cho Giang Yêm thoát khỏi lao ngục này lại rơi vào nhà giam khác, dù rằng mỹ lệ xa hoa. Trong hậu cung của Sơn Âm công chúa, người như hắc có chí có tài mà không có đất dụng võ.

Giang Yêm, Giang Yêm...Sở Ngọc cau mày lặp đi lặp lại cái tên này. Sao nàng thấy cái tên này quen thế nhỉ? Suy nghĩ một hồi, Sở Ngọc đột nhiên vỗ bàn: “Đúng rồi, Giang lang tài tậ!”

“Giang lang tài tậ” là một thành ngữ để chỉ người tài hoa không gặp thời. Nhưng nguồn gốc của điển cố, chàng trai họ Giang này, phải chăng chính là Giang Yêm ở phủ công chúa Sơn Âm? Nghe nói người này tuổi trẻ tài hoa xuất chúng, nhưng từ trung niên trở đi, vận khí cứ suy yếu dần, nên mới thành điển cố “Giang lang tài tậ”.

Tài văn như Giang Yêm, hắc không thể không biết Lý Bạch, Đỗ Phủ. Thân phận những người tài mà sinh bất phùng thời thật giống với hai câu nổi tiếng “Ám nhiên tiêu hồn giả, duy biệt nhi dĩ hĩ”. Trong truyện Thần điêu đại hiệp, Dương Quá nghĩ ra Ám Nhiên Tiêu Hồn Chưởng chính là xuất phát từ câu nói này.

(Ám Nhiên Tiêu Hồn Chưởng: một loại võ công do Dương Quá nghĩ ra trong 16 năm chờ đợi Tiểu Long Nữ, chỉ Dương Quá thi triển được, mà cũng chỉ hiệu nghiệm khi đang đau đớn u sầu. Khi vui vẻ hạnh phúc không thể dùng chưởng này được)

Cuối cùng lại nghĩ đến cái tên Giang lang. Có thể chỉ là trùng hợp, cũng có thể đúng là người này vì tên giống, hoàn cảnh cũng giống. Lịch sử là do con người viết nên, chỉ cần nắm giữ được quyền lực, muốn thế nào thì viết thế ấy...

Sở Ngọc nhìn vào tư liệu về Giang Yêm, rất lâu cũng không xác định được. Nhưng dù Giang Yêm có phải là người tạo nên điển tích hay không, nàng cũng muốn phóng xuất hắc khỏi phủ công chúa, giúp hắc sau này có thể như cá bơi về biển, chim tung cánh trên trời, thỏa chí khí và khát vọng của hắc.

Lại xem tài liệu về những người khác, Sở Ngọc phát hiện thân thế lai lịch của các nam sủng trong hậu cung rất khác nhau, phức tạp đủ để tạo nên bộ bách khoa ân oán sử. Căn cứ vào từng trường hợp, nàng bước đầu phân loại để xác định biện pháp thích hợp. Cuối cùng lục đến trang ghi Hoàn Viễn. Quyển ký lục này nằm trong một túi thêu đặc biệt tinh xảo. Sở Ngọc cố gắng mở túi, nhưng khác với các quyển khác, túi này bị khâu kín.

Có điều gì bí mật?

Sở Ngọc lập tức hứng thú!

Sở Ngọc rút từ tay áo ra một cây trâm gài tóc. Nàng ngại búi tóc phiền toái, nên không búi tóc, chỉ buộc đơn giản bằng một dải lụa. Thế nhưng trong tay áo nàng lại có một cây trâm. Không hiểu sao nàng lại làm như vậy. Về lý thuyết nàng không cần có vũ khí phòng thân, nhưng chính là mang một vật bén nhọn bên mình mới đem lại cho nàng cảm giác an toàn. Nàng dùng trâm cực lực tháo chỉ gai, một lát sau, tư liệu về Hoàn Viễn hiện ra không sót một chút gì trước mắt nàng.

Khi mở quyển ký lục, trên mặt nàng còn hiện khóe cười nhợt nhạt. Nhưng chỉ cần nhìn rõ mấy hàng chữ son ngay đầu quyển, nụ cười của nàng đông cứng lại.

Đây là...

Hoàn Viễn?

Vốn là...

Thế nhưng...

Quả nhiên...

Vậy nên...

Cũng không rõ đã trải qua bao lâu, nàng hạ quyển ký lục xuống, đột nhiên cảm thấy đau đầu.

Muốn ưu đãi Giang Yêm không khó. Chỉ cần viết một bức thư gửi cho vị hoàng thân quốc thích hoặc quan viên nào đó, tiền cử hắc là xong. Nhưng với Hoàn Viễn, lại có điểm khó làm a.

Xoa nhẹ mi tâm, một lát sau nàng phấn chấn lên: chẳng phải chỉ là mấy gã trai lơ (trai bao) sao? Sơn Âm công chúa đã định thế nào, nàng cũng sẽ định thế ấy.

Sở Ngọc cầm lại cuốn kí lục trắng, nghiêng mắt lườm Việt Tiệp Phi, trầm giọng nói: “Việt Tiệp Phi, người phải nhớ kỹ, chuyện trong căn phòng này hôm nay, tuyệt đối không được truyền ra ngoài!” Nàng tuy không phải công chúa chân chính, nhưng khí độ uy nghiêm thì không thể nghi ngờ. Việt Tiệp Phi rùng mình, vội vàng vâng dạ.

Sở Ngọc lấy lại bình tĩnh, do dự một lúc, vẫn đưa tay với lấy quyển cuối cùng: Dung Chỉ.

Hoàn Viễn còn có lai lịch như thế, vậy kẻ có thân phận vô cùng đặc thù trong phủ là Dung Chỉ thì sao? Hẳn là người thế nào? Bởi vì nguyên nhân gì, thông qua con đường nào mà vào phủ công chúa? Vì sao lúc nói chuyện với Hoàn Viễn, hắn tỏ ý nhất mực bảo vệ công chúa? Ngược lại, vì sao công chúa lại tuyệt đối sủng ái hắn?

Vốn tưởng rằng sau khi xem tư liệu về Hoàn Viễn, nàng sẽ không còn ngạc nhiên nữa. Nhưng một lần nữa nàng lại giật mình kinh ngạc. Quyển ký lục này bên ngoài trắng muốt, bên trong cũng sạch sẽ bóng loáng, không có chút gì.

Danh tính, quê quán, tuổi tác, đôi lời miêu tả, một chữ cũng không có.

Sở Ngọc chan chứa nghi ngờ khép cuốn tư liệu, sai người cất tất cả về vị trí cũ. Lần điều tra này có thể nói là nửa thành công, nửa thất bại. Thông qua những tư liệu ghi lại, nàng biết rất nhiều điều, nhưng đồng thời, nàng lại càng có nhiều nghi vấn.

14. Q.1 - Chương 14: Một Mũi Tên Trúng Ba Con Chim

Sở Ngọc ngồi bên đèn, tay cầm một cây trâm bạc hình hồ điệp. Nàng giờ ra trước mặt nhìn thật kỹ. Phần đuôi trâm rất sắc nhọn.

Khi mới đến với thời đại này, nàng thường ngồi một mình trong phòng. Không có việc gì làm, nàng lấy chiếc trâm này khắc chữ Chính () lên mép giường. Đến nay đã được hai chữ Chính.

(Chính: thẳng thắn, ngay thẳng)

Xem một hồi, nàng hơi đuôi trâm lên ngọn lửa, rồi nhúng vào nước sạch lau khô. Lặp đi lặp lại mấy lần.

Phần đuôi trâm sắc nhọn lóe ra tia sáng lạnh buốt. Sở Ngọc có chút chần chờ, tay trái cầm trâm, nàng ướm thử vài lần trên tay phải, chọn một góc độ thích hợp rồi vạch một đường thật nhanh.

Mũi bạc nhọn lợi hại cắt lên da thịt non mịn, máu tươi đỏ thẫm nhanh chóng tràn ra theo miệng vết thương. Sở Ngọc vừa lấy khăn lụa bịt miệng vết thương, vừa cất tiếng gọi to: “Người đâu! Bản công chúa bị thương!”

Thị nữ lập tức chạy tới, gọi quan ngự y trong phủ một phen bận rộn. Sở Ngọc mặc cho họ đùa nghịch cánh tay bị thương của mình, sắc mặt có chút đau đớn nhưng ánh mắt lại nhẹ nhõm ý cười.

Tuy rằng khẩu âm của nàng không có vấn đề, nhưng bút tích thì lại khác. Hai ngày qua nàng đã lén thử và bắt lặc. Lúc nhỏ đương nhiên nàng đã luyện qua thư pháp, nhưng thời gian lâu rồi không dùng, bây giờ nếu gặp trường hợp cần viết chữ, chỉ sợ sẽ lưu lại sơ hở.

Bút tích và lời nói cử chỉ không giống nhau. Lời nói và việc làm có thể sống chết phủ nhận cũng không sao, nhưng bút tích lưu trên giấy, chính là chứng cứ.

Sở Ngọc hiểu một khi nàng bắt tay vào xử lý công việc, nhất định có lúc cần viết thư. Với tâm tư linh mãnh quả quyết, nàng không thể ngồi chờ người khác có cơ hội sinh ngờ. Vậy là nàng đành tự xử lý bàn tay phải, lấy hì sinh nhỏ bé để ngăn trừ hậu họa lớn về sau, kể từ đó có thể danh chính ngôn thuận sai người viết thay.

Nàng làm việc cũng cực kỳ cẩn thận. Trước là đem đuôi trâm hơ lửa để tránh nhiễm trùng, sau lấy trâm vạch vào lòng bàn tay đúng theo đường chỉ tay. Nhìn bên ngoài vết thương có vẻ nghiêm trọng, nhưng thực ra không đáng lo, thậm chí nếu để lại sẹo cũng không quá đáng sợ.

Nàng đâu có thích tự làm bị thương, nàng có thể mượn cớ giả vờ đùa vui, tìm bút tích của Sơn Âm công chúa để chậm rãi phỏng theo viết lại. Nhưng khi đã biết được kế hoạch của Hoàn Viễn, không thể kéo dài thời gian, dù sao nàng cũng không phải Sơn Âm công chúa. Nàng thậm chí không biết rõ, ngoại trừ Giang Yêm còn có ai tham dự kế hoạch của hắn không. Nàng đoán có lẽ Hoàn Viễn chỉ có khả năng lôi kéo các nam sủng trong phủ. Tuy Sở Ngọc cười nói “Tú tài tạo phản, ba năm không thành”, nhưng ở giữa những người có âm mưu, nàng không thể lơ là cảnh giác.

Đã không thể nắm chắc đại cục, chỉ có thể sấm rền gió cuốn thi triển thủ đoạn.

Khi vết thương được băng bó cẩn thận, Sở Ngọc liền cho gọi Dung Chỉ.

Ngắm nghía bàn tay bao bọc một tầng lụa trắng dày, Sở Ngọc cho tả hữu lui ra, chỉ lưu lại mình Dung Chỉ trong phòng. Nàng trực tiếp đi vào vấn đề: “Ta định cho Giang Yêm xuất phủ, ngươi thấy sao?” Kỳ thật Dung Chỉ không phải là lựa chọn tốt lắm, nhưng Sở Ngọc nghe trong lời nói của hắn thấy có ý bảo vệ công chúa, xem chừng là hắn đứng về phía nàng.

Trực giác còn có chút bất an, nhưng theo lý trí phân tích, Dung Chỉ nhất định sẽ giúp nàng.

Dung Chỉ không biểu lộ gì ngoài vẻ mặt khách sáo, trực tiếp hỏi: “Công chúa cho xuất phủ thế nào?”

“Tiến cử hắn, cho hắn một chức quan” Sở Ngọc sớm đã có suy tính, thuận miệng đáp.

Đáy mắt Dung Chỉ sáng lên: “Chỉ mình Giang Yêm?”

“Không”, Sở Ngọc mỉm cười, nàng nói ra năm sáu cái tên, nhưng trong đó lại không có Hoàn Viễn.

Dung Chỉ nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi cười nói: “Một mũi tên trúng ba con chim, công chúa đã có quyết định tốt nhất rồi, sao còn muốn hỏi ý kiến của ta làm gì?”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, thấy trong ánh mắt đối phương có ý cười vi diệu, bỗng có cảm giác hiểu ý kỳ lạ.

Chủ ý của Sở Ngọc chính là chia rẽ đối thủ. Hoàn Viễn và Giang Yêm là thủ lĩnh kế hoạch. Vậy thì nàng sẽ tách hai người này ra, trả tự do cho Giang Yêm. Thứ nhất là có thể giảm bớt ác cảm, địch ý của Giang Yêm, thứ hai là cắt đứt liên lạc giữa hắn và Hoàn Viễn.

Giang Yêm rời đi, sẽ là đả kích rất lớn với Hoàn Viễn. Xóa bỏ một nửa lực lượng của Hoàn Viễn, cộng thêm tổng đi vài nam sủng khác có khả năng tham dự mưu đồ của hắn, chẳng khác nào bẻ hết chân tay hắn đi. Kế hoạch của hắn không thể nào thi triển được.

Thứ ba là, Giang Yêm không đơn thuần chỉ đạt được tự do mà thôi. Thông qua tiến cử của Sở Ngọc, đường công danh của hắn mở ra thênh thang trước mắt chính là kích thích các nam sủng khác, khiến bọn họ hi vọng sau này cũng được như thế. Kể từ đó, nhân tâm trong phe cánh Hoàn Viễn càng phân tán. Có thể có tiền đồ, ai còn muốn cùng hắn mạo hiểm nữa? Bọn họ sẽ tận lực lấy lòng nàng, thậm chí có kẻ còn sẵn sàng bán đứng Hoàn Viễn.

Chiêu thức ấy nhất cử tam tiện, không thể gọi là không gọn gàng, Sở Ngọc phải tính toán rất cặn kẽ. Nhưng vừa mới hé lộ một chút, Dung Chỉ đã hiểu hết toàn bộ, tâm tư mẫn ngộ. Kẻ có tâm can lung linh trong sáng làm sao có thể hình dung ra?

Sở Ngọc ngẫm tán thưởng hắn, nhưng trong lòng không tự chủ được mà dâng lên cảm giác phòng bị mãnh liệt. Nàng phải nghĩ rất lâu, mà Dung Chỉ nghe một lát đã thông hiểu, thiếu niên này quả thực quá thông minh, thông minh khiến nàng sợ hãi.

Nếu hắn cùng bàn mưu tính kế với Hoàn Viễn, nàng tuyệt đối không thể dễ dàng ứng phó.

Nén lại ý cảnh giác đề phòng, nàng ngược mắt nhẹ nhàng hỏi hắn: “Ta gọi ngươi tới, là muốn hỏi ngươi, ta nên tiến cử Giang Yêm với ai? Bình tĩnh mà xem xét, hắn là một nhân tài!”

Dung Chỉ nghe vậy ngạc nhiên nhìn Sở Ngọc: “Công chúa thực muốn tiến cử người này?”

Sở Ngọc so với hẳn còn ngạc nhiên hơn: “Điều này là đương nhiên. Chẳng lẽ người muốn bản công chúa lật lọng hay sao?”

Dung Chỉ bình tĩnh nhìn Sở Ngọc trong giây lát, như muốn xem lời nàng nói là chân tâm hay giả dối. Một lúc lâu sau hẳn mới cười nói: “Công chúa bây giờ thật khác. Nếu là trước kia, một mặt nàng sẽ dùng kế này ly gián mọi người, nhưng nhất định sẽ âm thầm xử trí Giang Yêm, đừng nói đến tiến cử hẳn đảm nhận chức vụ”.

Sở Ngọc trong lòng kinh hoàng, nhưng trên mặt biểu hiện như không có việc gì, nói: “Ta trở nên thế này, tốt hay là không?” Nàng vốn không ngờ sẽ lộ ra sơ hở lớn như vậy, nhưng dù sao Dung Chỉ cũng không có chứng cứ xác thực khiến nàng thoáng an tâm. Dù để tránh lộ sơ hở, dù nàng biết rõ tác phong của Sơn Âm công chúa là giết người diệt khẩu thì cũng không thể nguyện ý làm theo.

Dung Chỉ cười nói: “Không thể nói là tốt hay không. Tâm tư công chúa vốn kín đáo, một giọt nước cũng không lọt ra ngoài, sát phạt quyết đoán trước giờ không nương tay. Hôm nay công chúa dường như mềm lòng, khác trước đây rất nhiều! Giang Yêm âm mưu phản bội, công chúa không những không khép tội, lại còn ban tiền đồ cho hẳn. Tuy rằng hơi có vẻ phóng túng, nhưng khí độ này của nàng khiến Dung Chỉ thấy thật say mê!”

Sở Ngọc thấy gương mặt nóng bừng. Tuy rằng với Dung Chỉ, hiện tại nàng chưa có nhiều cảm tình, thậm chí còn có chút đề phòng. Nhưng được một thiếu niên khôi ngô tuấn tú chân thành ca ngợi, mỉm cười nói say mê nàng, Sở Ngọc không thể tránh khỏi tim đập lạch lạch nhịp.

15. Q.1 - Chương 15: Dương Mưu

Sở Ngọc với tính cách quả quyết kiên định, chỉ lát sau là bình tĩnh tâm tư trở lại. Cố gắng không nghĩ đến những lời nói của Dung Chỉ nữa, nàng tiếp lời: “Chỉ vì ta thấy hẳn là người tài hoa hiếm có, không nhẫn tâm nhìn thấy ngọc minh châu lấp bụi mà thôi”. Nếu nàng đoán không nhầm, Giang Yêm này chính là người mà lịch sử nhắc đến bằng câu: “Âm nhiên tiêu hồn giả, duy biệt nhi dĩ hĩ”. Giang Yêm à Giang Yêm, dù không có người thì địa cầu vẫn quay, nhưng để phí người tài thì quả là đáng tiếc!

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười. Tuy thần sắc hẳn dường như lưu tâm, nhưng lại không nói thêm câu nào phản bác.

Trên có Sở Ngọc bày mưu đặt kế, dưới có Dung Chỉ phối hợp ăn ý, toàn bộ sáu nam sủng được an bài hoàn tất để xuất phủ. Căn cứ vào trường hợp từng người, cho họ tương lai hoàn toàn khác nhau. Trong đó, Giang Yêm tiền đồ sáng lạn nhưng lại ngăn cách hẳn với năm người kia, tựa như cô lập.

Vì tay Sở Ngọc bị thương nên thư tín và thủ tục con dấu đều do Dung Chỉ tiến hành. Không biết có nhầm lẫn hay không, nhưng Sở Ngọc cảm giác thấy ánh mắt Dung Chỉ dường như vô tình hữu ý liếc nhìn bàn tay bọc lụa trắng của nàng.

Hai ngày sau, một lần nữa, Sở Ngọc lại tổ chức gặp mặt trong rừng hoa hạnh. Nhiều kẻ cho rằng, sau vài ngày hồi phục, công chúa lại trở lại trạng thái say sưa túy lúy như trước kia.

Nhưng trong lòng Giang Yêm lại có cảm giác bất an.

Bởi vì lần trước đã được Dung Chỉ nhắc nhở, lần này Hoàn Viễn cũng tới. Hẳn mấy ngày không gặp công chúa, cũng không biết nàng thay đổi thế nào. Chỉ tự mình chứng kiến, mới có thể nắm bắt được sự việc.

Trên chiếu, Liễu Sắc Mặc Hương không ngồi cạnh Sở Ngọc, chỉ giương mắt nhìn về nàng, không dám tiến lên vì nàng chỉ ngồi cạnh một mình Dung Chỉ.

Tay phải Sở Ngọc không tiện cử động, mọi việc từ rót rượu đều là Dung Chỉ làm thay. Dung Chỉ ngồi cạnh nàng, so với hai kẻ Liễu Sắc Mặc Hương có ưu điểm là, sẽ không thừa dịp ngồi gần mà liếc mắt đưa tình, lấy sắc dụ nàng. Hắn chỉ ý tứ trợ giúp nàng khi cần thiết, làm nàng đỡ bị phân tán.

Uống vài chén rượu, Sở Ngọc thấy ánh mắt Dung Chỉ ra hiệu có thể bắt đầu, liền khe khẽ mỉm cười, lấy từ trong tay áo ra một phong thư hỏa tặc: “Giang Yêm, người đi lên đây!”

Giang Yêm trong lòng trùng xuống. Từ trước khi tới đây, trực giác hắn đã thấy không ổn. Nhìn thấy Dung Chỉ ngồi cạnh công chúa, hắn thầm nghĩ: lẽ nào Dung Chỉ không cam tâm chịu sự uy hiếp của Hoàn Viễn nên đã đánh đòn phủ đầu, tố cáo mọi mưu đồ bí mật của họ với công chúa?

Bước chân cơ hồ như nặng ngàn cân, hắn chậm rãi tiến về phía Sở Ngọc. Hắn chỉ là một thư sinh, nghĩ đến việc ở chỗ này xuất thủ võ nghệ chạy trốn là không thể, càng không muốn nói trốn thoát rồi dễ dàng bị bắt lại như một kẻ phạm trọng tội.

Dù có phát sinh chuyện gì, hắn cũng chỉ có thể nhẫn nại chờ, nhẫn nại chấp nhận.

Cách ba bốn bước chân mà hắn cảm thấy như đi qua một cuộc đời. Tới trước mặt Sở Ngọc, hắn chậm rãi quỳ xuống, chuẩn bị sẵn sàng chờ chết. Thế nhưng trong lòng lại không hề có hào khí đồng dục hùng hồn nào, chỉ là trống vắng đến đáng sợ.

Đến lúc này, Giang Yêm bỗng có chút hối hận vì đã tham dự kế hoạch của Hoàn Viễn. Cảm thấy lòng mình biến đổi như vậy, hắn không tìm được xấu hổ. Chuyện khăng khải chịu chết, nói thì dễ hơn làm rất nhiều!

Biến chuyển tâm lý của Giang Yêm, đưa đến khuôn mặt chỉ là một mảnh ảm đạm. Sở Ngọc nhìn thái độ của hắn, cũng đoán được phần nào suy nghĩ trong lòng hắn. Nàng nhìn kỹ bộ dáng của hắn. Mặt mũi vẫn nhũn nhũn, mày kiếm đen rậm làm tăng vẻ khí khái anh hùng, đôi mắt hẹp dài, miệng mỏng nhếch lên có vẻ uất ức. Sở Ngọc chăm chú nhìn hắn. Dù sao, đã muốn cho hắn rời phủ, sau này khó có cơ hội được gặp lại tài tử này.

Danh nhân lịch sử khó gặp, Sở Ngọc cứ nhìn như vậy một hồi, cho đến khi Dung Chỉ kéo nhẹ tay áo nàng, Sở Ngọc mới nghĩ đến quay lại xử lý chính sự. Nàng khe khẽ mỉm cười, tay trái tiếp phong thư từ Dung Chỉ đưa về phía Giang Yêm, ôn hòa nói: “Giang Yêm, người đến chỗ ta cũng được một thời gian rồi, ta quyết định cho người xuất phủ. Đây là phong thư tiến cử, người cầm lấy đi cầu kiến Bình vương Lưu Cảnh Tổ, sẽ được bổ nhiệm”.

Một giây trước còn nghĩ mình sắp vào địa ngục, giây sau mở mắt ra, đã thấy trước mặt là thiên đường.

Giang Yêm nghe từng chữ từng thanh âm, mỗi chữ hắn đều hiểu rõ, nhưng các chữ này hợp cùng một chỗ, thì ý tứ này khiến hắn không dám tin tưởng. Hắn chấn kinh, hai tay không tự chủ được mà run rẩy.

Hắn mơ ước điều này lâu lắm rồi, tự do và tiền đồ. Lúc này, cả hai đều ở trước mắt hắn.

Dễ như trở bàn tay.

Cùng với tính ngộ là mừng rỡ như điên, trong ánh mắt hẹp dài của Giang Yêm hiện lên thần thái nhiệt liệt. Hắn vươn tay, muốn tiếp nhận phong thư trên tay Sở Ngọc, hắn có thể rời khỏi nhà giam này, hắn có thể thi thố tài hoa...

Đầu óc Giang Yêm trống rỗng. Hít một hơi sâu, hắn muốn tiếp nhận phong thư này thật trân trọng. Chính là lúc đó, sau lưng hắn truyền đến một tiếng ho nhẹ. Thanh âm mà hắn đã quá quen thuộc, đã cùng hắn nghiên cứu thảo luận thi văn, đã cùng hắn mưu đồ nghị sự bí mật...Bỗng như bị sét đánh, sắc mặt Giang Yêm trắng xanh. Nhìn Sở Ngọc mỉm cười, hắn bỗng hiểu được dụng ý của nàng.

Ly gián.

Hắn bất động, Sở Ngọc cũng bất động, cứ thế mỉm cười giữ nguyên trạng thái giờ phong thư ra trước mặt hắn.

“Người nhận, hay là không?”

Đây không phải âm mưu, mà là “dương mưu”, là quang minh chính đại, đường đường chính chính. Nàng ở chỗ sáng cho hắn xem, mà hắn thì vô tháp vô thiên cự tuyệt.

Thứ Sở Ngọc đang cầm trên tay, là ước mơ tha thiết của hắn. Chỉ cần nhận lấy, hắn không phải mạo hiểm, có thể rời phủ bình an, bình an mà lao đến tiền đồ. Nhưng điều kiện tiên quyết là...

Phản bội Hoàn Viễn.

Thân phận của Hoàn Viễn, hắn biết được phần nào. Nếu dựa theo cách thông thường, Hoàn Viễn không thể nào thoát khỏi phủ công chúa. Vì vậy, hắn mới mạo hiểm nghĩ đến chuyện tạo phản. Nhưng Giang Yêm rời đi như vậy khiến cho Hoàn Viễn hoàn toàn bị động không phòng bị, tựa như đâm hắn một mũi dao trí mạng.

Người khác không biết rõ nhưng Giang Yêm tự mình hiểu được, hắn và Hoàn Viễn tâm tư tương thông, tình nghĩa quý mến. Tuy rằng trước mặt công chúa diễn kịch, kịch là giả nhưng tình là thật. Nếu không phải có hai năm kết giao thâm hậu, sao có thể diễn kịch giống thật như thế được.

Thấy Giang Yêm có vẻ dao động, Sở Ngọc âm giọng khuyên giải hắn: “Người xưa nay vốn có tài danh, gặp Bình vương là rất thích hợp. Bài thi văn mà người từng làm, ta đã sai người dâng Bình vương xem. Chỉ cần người đến, sẽ được bổ nhiệm”. Nói những điều này Sở Ngọc cảm thấy có chút buồn cười, nàng giống hệt mụ phù thủy cầm quả táo độc có hương vị ngọt ngào để dụ dỗ. Tuy nhiên quả táo này đối với Giang Yêm chỉ hữu ích mà vô hại, có chăng là tổn hại đến lợi ích của kẻ khác.

Nàng chẳng hề lo lắng rằng Giang Yêm sẽ cự tuyệt.

Một bên là tự do và đường làm quan rộng mở, một bên là kế hoạch phản bội thất bại. Một bên vô hạn phong quang, một bên gặp ghềnh trắc trở. Một bên là áo gấm vinh quy, một bên là đổ máu chết chóc.

Giữa bên ích lợi và bên thiệt hại vĩnh viễn mâu thuẫn.

Bản năng của con người luôn có xu hướng tìm lợi ích, tránh thiệt thòi.

Nghĩ đến phụ thân mất sớm, nghĩ đến kỳ vọng của mẫu thân gửi gắm ỉnh, sắc mặt Giang Yêm tái nhợt như tượng sáp. Ngón tay hắn run nhè nhẹ, tiếp nhận phong thư tiến cử từ tay Sở Ngọc.

Dung Chỉ khẽ lắc đầu, thở dài.

Sở Ngọc cười hài lòng.

16. Q.1 - Chương 16: Bể Gãy Dễ Dàng

Giang Yêm để bức thư nặng trĩu trong tay áo, chân bước không vững trở lại chỗ ngồi. Hắn không dám nhìn Hoàn Viễn, sợ về chỉ trích, lên án, oán hận...hay bất cứ biểu hiện nào trên gương mặt Hoàn Viễn sau sự việc vừa xảy ra.

Sau Giang Yêm là năm người khác, Sở Ngọc cũng giao ổi người một phong thư, ôn hòa khuyến khích bọn họ, thể hiện sự khoan dung nhất mực. Trước cảnh tượng này, nhiều kẻ không được tiến cử cũng thấy hi vọng, thậm chí lộ ra sự nóng lòng muốn đạt được.

Giữa bọn họ có một người, phong thái trang nghiêm, sắc mặt lại thê lương trắng bệch, ánh mắt âm u lạnh lẽo như ma quỷ.

Người này là Hoàn Viễn.

Giữa ngày xuân sáng lạn, Hoàn Viễn lại chỉ cảm thấy trong lòng lạnh giá, tựa như đang ở giữa khu rừng hạnh hoa phủ đầy băng tuyết.

Hắn vốn tưởng khi bị công chúa phát giác, cùng lắm là chết, lại không đoán được Sở Ngọc áp dụng thủ đoạn như vậy. Nàng không muốn hắn chết, nàng muốn hắn bị tất cả mọi người xa lánh ruồng bỏ.

Hắn không sợ thất bại, chỉ là...Giang Yêm.

Ngày xưa trong lầu các của Dung Chỉ, hần và Giang Yêm có thời gian gặp nhau trong phòng nhưng không hề chuyện trò. Cho đến một ngày, hai người đi tìm sách, không hẹn mà cùng cầm một quyển sách lên. Cả hai cùng lúc mở miệng:

“Các hạ...”

“Huynh đài...”

Tất cả đã tan thành từng mảnh nhỏ phiêu linh. Một đi không trở lại.

An bài tốt cho sáu người, tâm tình Sở Ngọc buông lỏng không ít. Nàng bưng chén rượu lên, hạ mắt nhìn về phía Hoàn Viễn, muốn xem thái độ hần lúc này thế nào. Chạm vào ánh mắt Hoàn Viễn, Sở Ngọc hơi sửng sốt. Tuy rằng kế hoạch do nàng an bài, nàng lại không ngờ sự phản bội của Giang Yêm khiến Hoàn Viễn chịu đủ kích lớn như vậy.

Tuy rằng có chút không yên tâm, nhưng tiếp theo, nàng vẫn sẽ tiếp tục cải cách, việc không thể không làm. Nàng cũng không phải Sơn Âm công chúa, đã không thể không chế toàn cục thì chỉ có thể từng bước phân hóa bọn họ.

Sau khi tiệc rượu tàn, Sở Ngọc lưu lại mình Giang Yêm, ban cho hần ba ly rượu tiễn biệt, mỉm cười nói: “Kiến Bình vương luôn thích văn chương, lại cũng là người trẻ tuổi. Người đến chỗ hần nhất định như cá gặp nước, ly rượu này ta chúc người thuận buồm xuôi gió”.

Lúc này người đã tản đi, lưu lại bên cạnh Sở Ngọc chỉ còn có Giang Yêm, Dung Chỉ và người bảo hộ phía xa là Việt Tiệp Phi.

Nghe Sở Ngọc nói, trong lòng Giang Yêm dâng lên những cảm xúc lẫn lộn. Hần không hiểu lúc này là hần oán hận hay cảm kích nàng. Nhưng ân huệ và trợ giúp mà nàng dành cho hần, rõ ràng là sự thật.

Uống chén rượu tiếp theo, đột nhiên trên gương mặt Giang Yêm hiện ra hai mảnh ửng hồng, hần cúi đầu cầu khẩn: “Công chúa, sau khi ta đi, cầu xin người đừng giáng tội Hoàn Viễn. Hần có tài kinh bang tế thế, ta còn xa mới sánh kịp, nếu...Thật sự đáng tiếc”. Hần đại khái suy đoán Sở Ngọc biết rõ mưu đồ bí mật của bọn họ, nên mới sử dụng thủ đoạn này để phân hóa bọn họ. Mang nỗi áy náy với Hoàn Viễn, hần cầu xin Sở Ngọc.

Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười nói: “Điều này người có thể yên tâm, nếu ta thực muốn xử trí các người, căn bản không cần tốn công sức như thế. Ta hôm nay cố ý trước mặt mọi người cho người lựa chọn, ép người ruồng bỏ Hoàn Viễn. Về điểm này, người có oán ta không?”

Giang Yêm hoang mang nói: “Ta cũng không biết nữa”.

Sở Ngọc bưng chén rượu lên nhấp một ngụm. Rượu này nồng độ không lớn, lại là rượu trái cây, cũng không khác uống nước trái cây là mấy: “Người rất thành thật. Nếu người lập tức nói không oán ta, đó là nói dối. Ta làm như vậy là có dụng ý của mình. Người có nhớ lúc trước bị người ta vu cáo hãm hại phải vào tù, tuy là người đó không đúng, nhưng người có tự xem xét lại chính mình không?”

Giang Yêm lập tức có chút bất mãn: “Ta không có lỗi, sao phải tự xem xét lại?”

Sở Ngọc thở dài nói: “Vì sao người ta không vu cáo hãm hại người khác, lại cứ nhắm vào hãm hại người? Hơn nữa bạn bè đồng môn không có lấy một người vì người đứng ra giúp đỡ, chẳng lẽ không phải bởi lý do người làm người quá thất bại sao?”

Nhìn Giang Yêm sững sờ, Sở Ngọc tiếp tục nói: “Có câu này, cứng quá thì dễ gãy, càng kiên cường càng dễ bị bẻ gãy. Ta tuyệt đối không bảo người thông đồng với tham quan làm bậy, chính là muốn người vừa giữ gìn phẩm cách cao thượng, đồng thời cũng muốn người thông thạo một vài biện pháp uyển chuyển linh hoạt. Không có bằng hữu vây cánh trên quan trường, con đường làm quan của người rất khó thuận lợi”. Nàng mỉm cười an ủi: “Ta cũng không định thuyết phục người điều gì đâu, chỉ là hi vọng có lúc nào đó người sẽ nhớ đến lời của ta. Có những thời điểm, cúi đầu thỏa hiệp chẳng có gì đáng xấu hổ, ngược lại quá quan tâm chuyện đông tây không cần thiết sẽ hại chính mình”.

Giang Yêm chăm chú nhìn Sở Ngọc rất lâu, mới trân trọng nâng chén nói: “Đa tạ công chúa dạy bảo”. Mặc dù hẳn chẳng hề chấp nhận lời nói của Sở Ngọc, nhưng hẳn cảm thụ được tấm chân tình qua lời nói của nàng, nàng cũng là muốn tốt cho hắn.

Sở Ngọc giơ chén rượu lên, lại phát hiện chén không, sai Dung Chỉ rót rượu thì trong bầu một giọt cũng không còn, liền dứt khoát để một bên: “Ta hôm nay làm vậy, cũng chỉ là muốn mài một chút nhuệ khí cho người. Sau này người có lại vấp phải trắc trở, sẽ không đến mức suy sụp. Người tài khí hơn người, tiền đồ rộng mở, tương lai tốt đẹp ở phía trước, những chuyện trước kia hãy coi là khói bụi mà thôi”. Tuy rằng ban đầu mục đích của nàng là dùng lời nói để thu phục nhân tâm, nhưng bởi vì nàng không nhẫn tâm khi nghĩ đến tài tử này với tính cách quá kiên cường thẳng thắn, sau này sẽ suy sụp khi gặp trở ngại khó khăn nên mới khuyên giải hắn chuyện về sau.

Khói bụi?

Giang Yêm ngơ ngẩn nhìn những cánh hạnh hoa bay lả tả phía trước. Tất thấy mọi chuyện hôm nay, có thể coi như làn khói bụi sao?

Lời nói tới đây, những gì nên nói nên khuyên cũng đã làm, Sở Ngọc chậm rãi đứng lên, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, nghiêng đầu nhìn Giang Yêm, nhẹ nhàng thì thầm: “Âm nhiên tiêu hồn giả, duy biệt nhi dĩ hĩ”.

Việt Tiệp Phi không thông thạo thi văn, nhưng khi Dung Chỉ và Giang Yêm nghe, đầu tiên đều sửng sốt không hiểu vì sao Sở Ngọc nói ra lời này. Nhưng hai người âm thầm nghiền ngẫm những câu này, trong lòng đều cảm thấy xao động.

“Âm nhiên tiêu hồn giả, duy biệt nhi dĩ hĩ” Câu này muốn nói đến nỗi đau buồn, buồn vì tài năng mai một, buồn vì biệt ly xa cách. Từ trước đến giờ chưa từng có người miêu tả nỗi buồn biệt ly như vậy, nên khi hai người nghe Sở Ngọc nói cảm thấy rất kỳ lạ.

Giang Yêm vốn là một tài năng văn chương, phẩm vị thưởng thức cũng rất tinh tế. Hắn cân nhắc câu này mấy lần, càng lúc càng kinh ngạc. Câu nói này quá hợp tâm ý của hắn, cảm giác thân thiết khó nói lên lời, trong lồng ngực phảng phất những cảm giác bối rối lẫn lộn.

Hắn có thể chắc chắn một điều, chưa từng đọc qua hay nghe qua câu này.

Sở Ngọc nói ra câu đó, vốn là thăm dò một chút xem Giang Yêm có phải là người mà lịch sử nhắc đến hay không. Lại thấy thái độ của hai người, lòng nàng bỗng than thầm một tiếng.

Giang Yêm ở tuổi này chưa viết được ra câu đó, mà nàng lại đạo câu văn của chính Giang Yêm tương lai để nói ở đây.

Ai nha nha, thực không phải là cố ý!

Sở Ngọc nhún nhún vai.

Bất quá đã đến nước này, dù sao cũng đã đạo văn, nếu sau này có cơ hội sẽ nói rõ hẳn mới là chủ nhân thực sự của câu nói. Nàng trấn định mỉm cười, mặc cho Giang Yêm chăm chú nhìn nàng đánh giá.

17. Q.1 - Chương 17: Phát Hiện Kẻ Tiểu Nhân

Uống xong rượu đưa tiễn, Sở Ngọc sai người giúp Giang Yêm thu dọn hành lý để chuẩn bị lên đường. Bản thân nàng lưu lại trong rừng hạnh hoa, tựa người vào một thân cây, tay trái cầm lấy chén rượu không ngắm nghía.

“Người thấy ta xử trí thế nào?” Nàng vừa chăm chú ngắm chiếc chén vừa hỏi Dung Chỉ.

Dung Chỉ cười nói: “Rất inh. Từ trước đến giờ ta không biết công chúa lại có tài ăn nói như vậy đấy! Chỉ cần một lời nói, không tốn công sức mà làm giảm đi rất nhiều địch ý của Giang Yêm. Nếu ngày khác có duyên gặp lại, hẳn nhất định sẽ nhớ đến ơn huệ của công chúa”.

Sở Ngọc giật nhẹ khóe miệng. Kỳ thật không phải nàng vốn dĩ bình tĩnh xử lý nhóm nam sủng trong phủ. Nhưng kế thừa thân thể của công chúa Sơn Âm, cũng đương nhiên kế thừa tất cả các thứ khác. Xử lý việc này, là nghĩa vụ của nàng.

Chỉ chốc lát sau, liền có một thiếu niên với tướng mạo khí khái anh hùng bưng bưng quay trở lại. Hắn đứng ở mép rừng hạnh hoa, do dự không biết có nên đến chỗ nàng hay không. Sở Ngọc lại phát hiện ra hắn trước, bèn gọi hắn tới nói chuyện.

Thiếu niên này cũng là một trong những nam sủng. Sở Ngọc nhớ hắn họ Thẩm nhưng không nhớ tên. Thiếu niên đi tới, có vẻ đấu tranh nội tâm dữ dội, cuối cùng mới hạ quyết tâm quỳ xuống nói: “Công chúa, Thẩm Quang Tà có chuyện cực kỳ trọng yếu muốn bẩm báo với người”.

Thẩm Quang Tà báo cáo toàn bộ hành tung và kế hoạch của Hoàn Viễn mà hắn biết. Hoàn Viễn không những mua chuộc được rất nhiều người trong phủ mà còn có liên lạc với một vài trọng thần quyền thế trong triều.

Sở Ngọc nghe mà không tìm được sợ hãi, kinh ngạc trước thủ đoạn ghê gớm của Hoàn Viễn. Kỳ thật nói trắng ra, biện pháp của hắn là mua chuộc. Nhưng mua chuộc lòng người cũng là một nghệ thuật, có người mua được, có người không mua được, mua bằng cách nào. Từ trong đến ngoài phủ, bọn họ bí mật bảo vệ lẫn nhau, cùng nhau tiến hành. Chỉ bởi vì lo nghĩ tính toán quá nhiều, lại thêm bản thân Hoàn Viễn bị kiểm soát gắt gao nên kế hoạch tiến hành tương đối chậm. Tuy kế hoạch chưa hoàn thành bị Sở Ngọc nửa đường cắt đứt nhưng cũng khiến nàng thật sợ hãi.

Không thể phủ nhận dù sao Hoàn Viễn cũng là một kẻ trí thức, thực hiện âm mưu tương đối văn minh, không phải động một chút là chém giết. Bất quá kế hoạch của bọn họ là muốn mượn áp lực bên ngoài buộc Sở Ngọc phải thả họ ra, sử dụng binh đao chỉ là biện pháp cuối cùng.

Sở Ngọc tuy vẫn mỉm cười lắng nghe, nhưng trong lòng không thư thái chút nào. Vừa mới chứng kiến chuyện Giang Yên, thiếu niên này đã mò đến mật báo, thấy lợi ích thì ham, thật là kẻ nhân tâm dễ dàng dao động.

Thẩm Quang Tà này, nếu có làm quan, chỉ sợ sẽ là hạng người bợ đỡ nịnh hót.

Nhưng dù sao hắn đối với nàng đang tận lực cống hiến, Sở Ngọc không gốc đến mức thấy lòng dạ hắn đen tối mà ra tay quyết đoán với hắn. Nàng thân thiết nâng Thẩm Quang Tà dậy, khẽ cười nói: “Lời nói của người, ta sẽ cho kiểm chứng, nếu đúng sẽ trọng thưởng. Khi người đến chỗ ta, có nghĩ đến việc tạo dựng sự nghiệp không?”

Thẩm Quang Tà vẻ mặt lộ rõ sự hưng phấn, nhưng lại e ngại không dám nói ra. Sở Ngọc thuận miệng nói: “Người am hiểu văn chương hay võ nghệ?”

Thẩm Quang Tà mắt sáng lên, nói: “Ta luyện tập võ nghệ từ nhỏ...”

“Rất tốt!” Sở Ngọc quay về phía Dung Chỉ: “Theo người ta nên tiến cử hắn cho ai?”

Dung Chỉ suy nghĩ nghiêm túc một chút rồi nói: “Ta nghĩ, nên tiến cử hắn với Long Tương tướng quân Thẩm Du Chi”. Vừa rồi Thẩm Quang Tà nói Hoàn Viễn đã liên lạc với một số trọng thần của triều đình, trong đó có Thẩm Khánh Chi, mà Thẩm Du Chi là cháu ruột của Thẩm Khánh Chi.

Thẩm Quang Tà vừa nghe lời nói đó, khuôn mặt không kìm nén được vẻ vui mừng nhiệt liệt. Sở Ngọc không hiểu chỗ tướng quân này làm ăn cái gì, nhưng qua thái độ của hắn cũng đoán là nơi rất tốt đi.

Đuổi Thẩm Quang Tà đi, Sở Ngọc không nhịn được hỏi Dung Chỉ: “Thẩm Quang Tà là kẻ tiểu nhân bợ đỡ nịnh hót, sao người lại dãi ngọc hắn ta như vậy?” Miệng tuy đáp ứng nguyện vọng của hắn vì hắn quy phục mình, nhưng trong lòng nàng thật xem thường người này. Chứng kiến Thẩm Quang Tà đến nhờ vả mình, nàng càng cảm thấy coi trọng những người có cốt cách khí tiết.

Dung Chỉ khẽ khẽ mỉm cười: “Trước mắt thời cuộc rung chuyển bất an, phái hắn đến chỗ Thẩm Du Chi càng phát huy công dụng. Ta đã từng tra lai lịch của Thẩm Quang Tà, hắn vốn có quan hệ bà con xa với Thẩm gia. Đến nơi có quan hệ thân tộc, hắn chắc chắn rất vui mừng. Nàng ghét bỏ hắn vì hắn là tiểu nhân. Nhưng chính vì hắn là tiểu nhân nên lợi dụng hắn càng thuận buồm xuôi gió. Ngược lại nếu là người như Giang Yên, ta lại không dám tùy ý sử dụng”.

Nghe ẩn ý của hắn rằng sau này còn có thể sử dụng Thảm Quang Tà, nàng hơi trầm ngâm, cũng không truy cứu thêm nữa.

Có lúc tình cảm và lý trí không thể thống nhất, đạo lý này nàng hiểu được.

Chờ thêm một lát, không còn người nào muốn đến mật báo nữa, Dung Chỉ liền nói với Sở Ngọc: “Ta đi theo nói vài lời với Thảm Quang Tà”, nói xong liền rời đi.

Dung Chỉ đến chỗ Thảm Quang Tà, hai người trong phòng bàn chuyện non nửa canh giờ. Sau khi Dung Chỉ đi ra, bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, liền bước đến Tu Viễn cư cách nơi này không xa.

Tu Viễn cư là nơi Hoàn Viễn ở một mình. Tất cả mọi người tại Tây Thượng các, trừ phò mã Hà Tập, cũng chỉ có Dung Chỉ và Hoàn Viễn sống một mình. Các nam sủng khác đều là hai người ở một chỗ. Nhưng khác với nơi ở thanh tịnh của Dung Chỉ, nơi Hoàn Viễn ở có thị vệ canh cửa. Hai thị vệ đứng gác thấy Dung Chỉ tới, lập tức hành lễ nhường đường: “Mời Dung công tử vào”

Trên mặt bàn chữ nhật bày một bầu rượu và hai cái ly, Hoàn Viễn ngồi trong góc như một bóng ma, gương mặt mơ hồ, chỉ thấy thoáng hình dáng mặt mày u sầu tiêu lãng.

Khi Dung Chỉ đến gần, Hoàn Viễn bỗng đứng bật dậy, vừa túm cổ áo vừa đẩy mạnh hắn ấn vào tường. Xương bả vai va mạnh vào tường khiến cơn đau lan tràn khắp cơ thể.

18. Q.1 - Chương 18: Thế Gian Như Lò Lửa

“Người muốn làm gì?” Thân thể đau đớn cứng ngắc, Dung Chỉ lãnh đạm hỏi.

Bởi vì đau đớn, trán hắn toát mồ hôi lạnh, từng giọt chảy xuống, nhưng thần thái hắn vẫn tẫn mạn như vậy, ánh mắt thông dong, tựa như không hề quan hệ với thân thể đang đau đớn kia. “Đánh người không phải là tính cách của ngươi, Hoàn Viễn. Đừng nên đánh mất phong độ của chính mình”.

Hoàn Viễn mặt không biểu tình chăm chú nhìn Dung Chỉ trong khoảnh khắc, rồi chậm rãi buông tay. Hắn trở lại vị trí, cầm bầu rượu rót một chén rồi nói: “Công chúa biết mưu đồ của ta và Giang Yêm, có phải là người mật cáo?” Rượu này hắn chuẩn bị cho tiệc đưa tiễn Giang Yêm. Giang Yêm vứt bỏ hắn mà đi, nhưng hắn vẫn muốn gặp một lần. Mà khi hắn đến ngưỡng cửa thì thị vệ ngăn lại, không cho hắn ra ngoài.

Từ trước đến nay tuy hắn không được tự do hành động, nhưng không giống như lần này bị giam lỏng trong phòng. Bọn thủ vệ làm vậy, chắc chắn do đã nhận lệnh đặc biệt.

Dung Chỉ khẽ cười một tiếng nói: “Người quá coi thường công chúa. Việc xử lý hôm nay là do công chúa nghĩ ra. Hôm người mật đàm với Giang Yêm, công chúa vờ rời đi nhưng lại quay lại, khiến ta cũng không kịp phòng bị. Sau đó công chúa quyết định cho Giang Yêm xuất phủ”. Việc thủ vệ ngăn cản Hoàn Viễn, thực ra chính là lệnh của Dung Chỉ. Hoàn Viễn tuy rằng thất bại, nhưng vẫn chưa chịu từ bỏ. Hắn định khi đưa tiễn sẽ nói những lời khiến Giang Yêm hổ thẹn, sẽ có lợi ục đích sau này. Nhưng Dung Chỉ không cho hắn cơ hội làm việc đó.

Hoàn Viễn trầm mặc nửa buổi mới nói: “Dung Chỉ, ta đã đến nước này, có xảy ra chuyện gì cũng không còn cách nào nữa. Nhưng ta lấy chân tâm chân ý hỏi ngươi: ngươi thực cam tâm ở cạnh công chúa sao?”

Dung Chỉ cười mà không đáp.

Hoàn Viễn thấp giọng nói: “Tuy rằng thường ngày ngươi chỉ trợ giúp công chúa xử lý công việc trong nội uyển, từ trước đến giờ ẩn thân giấu mình, nhưng ta cảm thấy, tài năng của ngươi ít người sánh kịp. Người tài như ngươi, ra bên ngoài có thể hô mưa gọi gió vang danh thiên hạ, chẳng lẽ ngươi cam tâm ở lại phủ công chúa làm cái dạng trai lơ bên gối nữ nhân sao?” Thanh âm hắn trầm thấp, nén giọng nói: “Ngươi thực cam tâm sao?” Hắn tới phủ công chúa hai năm, tìm hiểu về Dung Chỉ hai năm, nhưng chưa bao giờ có thể nhìn thấu nam nhân này. Ban đầu hắn nghĩ Dung Chỉ khá ôn hòa, nhưng sau lại dần dần thấy, người thanh niên tưởng như vô hại này thực ra thâm sâu khôn lường.

Dung Chỉ vẫn cười không đáp.

Nhìn một hồi, Hoàn Viễn buông lỏng thái độ, bỗng nhiên cười nói: “Người không cam tâm. Nếu không, tại sao không dám trả lời ta? Người không có cách nào trả lời thật lòng rằng người cam tâm tình nguyện”. Về mặt hân ôn nhã tuấn mỹ, tâm tình giãn ra, trong phút chốc dường như nổi tiêu sầu u ám biến mất hoàn toàn.

Sau khi Hoàn Viễn nói xong, Dung Chỉ có phản ứng. Hắn vươn tay, chậm rãi rót một chén rượu ỳnh, rót đầy tràn, cho đến khi rượu trong bầu sắp cạn hẳn mới vớt bầu rượu xuống, nói khẽ: “Hoàn Viễn, người chớ quên, hôm nay người còn sống bình yên là nhờ ai. Người là con cháu của tội nhân, nếu không nhờ công chúa nghĩ cách cứu hộ, người đã sớm chết dưới loạn đao. Người chẳng những không biết ơn nàng, lại tâm niệm phản bội, vong ân phụ nghĩa. Tổ tiên gia pháp nhà người dạy con cháu như thế sao?”

Hoàn Viễn nói: “Không thể phủ nhận nàng cứu ta, che chở cho ta. Nhưng nàng cứu ta xuất phát từ lòng ích kỷ, muốn chiếm giữ ta như một thứ đồ vật, muốn ta chết già bên trong phủ công chúa này. Dung Chỉ, ta không cam lòng”. Hắn nói với giọng bình tĩnh như vậy, là đã thấu suốt và kiên quyết. Mặt hắn thon dài sơ lãng, mắt sáng rực rỡ như ngọc, nhìn qua nhu hòa nhưng thực tế lại vô cùng vững chắc. “Về phần tổ tiên dòng họ nhà ta..., chẳng phải bị hủy trên tay Lưu gia của nàng sao?”

Đã từng là một gia tộc huy hoàng đệ nhất, nhiều năm trước vinh hoa phú quý, mà nay cả dòng họ chết thảm, nơi mái táng cũng không biết ở đâu. Trong buổi loạn thế này được làm vua thua làm giặc, hắn không còn lời nào để nói.

Chính là...

“Ta không cam lòng”. Hắn kiên định nói.

Lưu lạc đến tận nơi đây, làm một thứ đồ chơi trong tay nữ tử, hắn không thể cam tâm.

Hắn cũng tuyệt đối sẽ không vì giữ gìn sự trong sạch mà tự sát. Được sống trên đời là một ân huệ lớn, từ bỏ sinh mệnh của chính mình mới là hành vi nhu nhược. Đã từng có nam nhân trong phủ, vì không chịu nhục mà nhảy xuống hồ tự sát. Nhìn thi thể hắn lạnh băng, Hoàn Viễn có chút cảm khái, nhưng tuyệt đối không có một tia nào kính nể.

Sống khó chết dễ, hắn chọn con đường gian nan.

“Không cam lòng à” Dung Chỉ nhẹ nhàng cười thành tiếng “Chí khí lắm, khí khái lắm! Chính là, Hoàn Viễn, người không có sự lựa chọn!”

Hắn bưng chén rượu lên, xem xét chất lỏng xanh biếc. Ly rượu vì động tác của hắn mà sánh ra một chút, rơi lên quần áo tuyết trắng rồi nhoe dãn thành những chấm nhỏ xanh lục: “Người vừa mới nói ta không cam tâm, người không phải ta, làm thế nào mà đoán được lòng ta?”

Thấy Dung Chỉ đứng dậy muốn rời đi, Hoàn Viễn biết rõ hôm nay không thể nào thuyết phục hắn, thở dài nói: “Cũng thế thôi, người cam tâm, ta lại không cam tâm. Lần này tuy thất bại, chỉ cần ta còn sống, sẽ không từ bỏ. Ngay cả không may ta phải chết, cũng còn hơn phải ở đây chịu đựng dày vò”.

Dung Chỉ cười nhẹ, chậm rãi bước đi. Khi đến gần cửa, bước chân hắn dừng một chút: “Dày vò?” Hắn hỏi lại Hoàn Viễn: “Người cảm thấy ở chỗ này “cầm y ngọc thực, sinh mệnh vô ưu” là một loại dày vò?”

(Cầm y ngọc thực, sinh mệnh vô ưu: ăn ngon mặc đẹp, không phải lo lắng điều gì)

Hoàn Viễn cười nhạo một tiếng: “Chẳng lẽ ta phải cho rằng ở nơi này là ân sủng như núi?”

Dung Chỉ bước chân dừng một nhịp rồi tiếp tục ra ngoài. Một lát sau, Hoàn Viễn nghe phảng phất mơ hồ truyền lại một câu nói, như có như không, khiến hắn tưởng giữa lúc hoảng hốt sinh ra ảo giác. Thanh âm từ chốn xa xôi, như từ thuở hồng hoang khai thiên lập địa:

“Thế gian như lò lửa, vạn vật chúng sinh tắm tối. Có ai không phải chịu đau khổ dày vò?”

Sau khi Dung Chỉ rời đi, Sở Ngọc ở lại rừng hạnh hoa bồi hồi trong khoảnh khắc. Khi nàng trở về, dọc đường chỗ giao giữa Đông Thượng Các và Tây Thượng Các, nàng gặp Giang Yêm và năm nam nhân đang đi theo đường dẫn ra ngoài phủ. Sở Ngọc nhìn bọn họ, gật đầu rồi bước qua.

Không có nhớ thương, không quay đầu. Sau khi ra khỏi cửa này, giữa bọn họ là người xa lạ. Trên thực tế, đối với Sở Ngọc mà nói, những người này vốn là người lạ, không có gì không thể buông tay.

Từ nay về sau vĩnh biệt. Sở Ngọc nghĩ như vậy, khoe miệng nhếch lên, không ngoái đầu.

Từ nay về sau khó gặp lại. Cơ hồ cùng một lúc, Giang Yêm cũng nghĩ như vậy, không tìm được quay đầu nhìn thoáng qua. Trước kia hẳn vẫn ngày đêm suy tính, chỉ mong sớm rời khỏi địa ngục này. Nhưng chính lúc có thể rời đi, lại nảy sinh vài nghi hoặc.

Bóng lưng nữ tử này, tiêu sái mà tự do, không giống ngày xưa cao cao tại thượng, giống như một người xa lạ mà hẳn được nhìn thấy lần đầu.

19. Q.1 - Chương 19: Chạy Như Điên Ngoài Đường

Sau khi Giang Yêm, Quang Tả bảy người ra đi, hai ngày sau, lại có các sủng nam đến xin quy phục nàng, tiết lộ kế hoạch của Hoàn Viễn. Bọn họ cũng mơ tưởng đến tự do và tiền đồ.

Về phần cụ thể tiến cử ai với người nào, bởi vì Sở Ngọc hoàn toàn lạ lẫm nên nàng không thể không nhờ đến Dung Chỉ, giao cho hẳn toàn quyền xử lý.

Tuy rằng Sở Ngọc không hoàn toàn tin tưởng Dung Chỉ, nhưng đến với thế giới xa lạ này, nàng chỉ có thể nhờ cậy đến lực lượng của người khác nếu không muốn giống ruồi bọ hoang mang đập cánh loạn xạ.

Có nam sủng chỉ cầu được tự do, nhưng có chút không an phận. Trước khi đi còn không quên hãm hại người khác, ví như mật báo với nàng ai, người nào vào một hôm nào đó mắng nàng câu gì. Sở Ngọc nghe lời vào tai này, chui ra tai khác, cười cười gật đầu nhưng xoay người là quên sạch sẽ.

Ba nữ nhân cùng một chỗ có phải là một sân khấu hay không, nàng không biết. Nhưng đúng là ba nam nhân cùng một chỗ sẽ có kịch hay để xem, điều này đến giờ nàng mới biết. Muốn xử lý cả núi quan hệ đó sẽ hao phí của nàng không biết bao nhiêu tâm trí, cho nên không bằng làm ngơ tất cả, dứt khoát sông phẳng một đao chặt đứt.

Ngắn ngủi mấy ngày, người như gió thổi mây tan. Trừ những người không thể phóng thích, tổng cộng hơn hai mươi nam sủng chỉ còn lại sáu người trong phủ.

Tuy mỗi ngày được một nhóm lớn mỹ nam vây chung quanh cũng tạo cảnh đẹp ý vui, nhưng nhìn lâu cũng hoa mắt. Huống chi, đa số bọn họ chẳng hề thành tâm chân ý muốn ở chỗ này. Ở cùng một chỗ lâu ngày khó tránh khỏi sinh tai vạ. Kế hoạch của Hoàn Viễn tuy bị nàng bóp chết trong nôi, nhưng ngày sau khó tránh lại xuất hiện những chuyện tương tự. Chỉ bằng sớm thả bọn họ còn thể hiện được sự nhân từ, khiến cho họ thấy biết ơn.

Tuy rằng Sở Ngọc vốn muốn đẩy đi toàn bộ, nhưng cuối cùng ngoài dự liệu phải để lại sáu người.

Đầu tiên là cậu bé mười hai tuổi nàng thấy hôm yến hội, tên gọi Lưu Tang. Dù sao đó cũng chỉ là đứa bé mười hai tuổi, năng lực có hạn. Trước khi gặp Sơn Âm công chúa, cha mẹ cậu đã bị đạo tặc giết chết, nếu bây giờ cho Lưu Tang xuất phủ thì cậu bé cũng không biết đi về đâu.

Hai kẻ Liễu Sắc Mặc Hương, tuy rằng có cơ hội xuất phủ nhưng lại nhất định cự tuyệt, tỏ vẻ một mực đòi ở lại cạnh công chúa. Thậm chí khi nàng yêu cầu xuất phủ, một là khóc lóc, hai là làm loạn, ba là đòi thắt cổ tự tử. Xét về lai lịch, Liễu Sắc vốn xuất thân bản hàn, nghe nói Sơn Âm công chúa háo nam sắc bèn đánh bạo mai phục tại nơi nàng du ngoạn, sau đó được thu nhập vào phủ. Còn Mặc Hương, là do một kẻ quyền quý dâng cho Sơn Âm công chúa làm một thứ đồ chơi. Nghe nói trong nhà hẳn có người phạm trọng tội, gia sản bị tịch thu toàn bộ, kẻ phạm tội đã bị giết.

Hai người khóc lóc nước mắt rơi lã chã, oán trách công chúa nữ dút tình, nói nếu bị đuổi đi sẽ không sống nổi, người thì đòi thắt cổ, người thì đòi nhảy xuống sông. Thật đúng là kẻ tung người hứng, bố trí rất bài bản. Sở Ngọc chẳng phải không biết bọn họ giả vờ giả vịt, trò hề này nàng đã xem trên TV không biết bao nhiêu lần. Nàng đã từng nghĩ đến việc quyết tâm đuổi bọn họ đi, nhưng chỉ sợ chẳng may hai người này muốn đóng kịch cho đạt, lại biến đùa thành thật mà rủ nhau chết thì phiền, đành phải bắt đắc dĩ lưu họ lại.

Dù sao cũng bởi không nữ nhân tâm.

Một người nữa tên là Hoa Thác, chính là nam sủng ốm bệnh lần đó không tới yến hội được. Khác với Hoàn Viễn giả cáo ốm, Hoa Thác ốm đau bệnh tật nằm một chỗ quanh năm. Hắn chỉ nhờ vào dược liệu quý và ngự y trong phủ công chúa mới có thể thoi thóp sống qua ngày. Bởi vậy Sở Ngọc cũng không thể đuổi hắn đi.

Mà Hoàn Viễn... Với người này, Sở Ngọc cảm thấy vô cùng khó xử. Hôm đó xem tư liệu, Sở Ngọc mới biết rõ, vốn tổ tông thế gia của Hoàn Viễn là một dòng tộc danh môn, quyền lực khuynh đảo triều đình. Vài thập niên trước, người đứng đầu trong dòng họ hắn làm phản, bị tiên đế Lưu Dụ tiêu diệt. Những thành viên trong gia tộc không tham dự mưu phản đều bị giam lỏng, vài chục năm nay bị giết gần hết, chỉ còn lưu lại Hoàn Viễn là huyết mạch duy nhất.

Hai năm trước Sơn Âm công chúa nhìn thấy Hoàn Viễn liên động tâm, tìm mọi cách đem Hoàn Viễn bí mật giấu trong phủ mình. Về phần Hoàn Viễn có bằng lòng hay không, nàng ta không cần quan tâm.

Xét những tầng quan hệ này, tiên đế của công chúa là kẻ thù diệt tộc của Hoàn Viễn, có câu nói “thù cha không đội trời chung”. Huống chi công chúa cường đoạt hắn đem về phủ, thù hận càng chồng chất. Suốt thời gian qua Hoàn Viễn không tìm cách làm hại công chúa, là vì hắn nhân nhượng chờ thời, chứ không phải hóa giải được cừu hận.

Nhưng điều hay ho ở đây là, một tội nhân như Hoàn Viễn, hắn tuy rằng oán hận Sơn Âm công chúa, nhưng lại cũng muốn dựa vào thế lực và tài năng của nàng để bảo toàn tính mạng bản thân.

Cuối cùng là Dung Chỉ.

Sở Ngọc cũng từng hỏi hắn có nghĩ đến việc xuất phủ không. Kết quả Dung Chỉ không đáp, chỉ mỉm cười cầm đàn gảy một khúc “Phượng cầu hoàng”, thanh âm ôn nhu khấn khoản khiến Sở Ngọc tim đập rộn, gò má phát sốt. Thế nhưng nàng không biết ngưng cử tiếp tục hỏi hắn.

(Khúc “Phượng cầu hoàng”: khúc nhạc của Tư Mã Tương Như đời Hán, nói về một chàng trai mượn lời chim phượng bày tỏ nỗi lòng với người con gái, mong ước được thành đôi)

Công chúa sinh hoạt như thế nào?

Thân là công chúa, không cần quan tâm đến quốc kế dân sinh, không cần làm lụng vất vả, có ăn có uống, có lầu phủ, có quyền có thế, lại thêm có mỹ nam. Chẳng trách Sơn Âm công chúa nhàn rỗi quá sinh buồn chán, liền đem hết vẻ thanh xuân tươi tốt mà tiêu hao trong phòng ngủ.

Sở Ngọc đã kế thừa thân thể của công chúa Sơn Âm, đương nhiên cũng kế thừa ăn uống, gái gú, cờ bạc... Ách, gái gú thì không cần, ăn uống cũng nên hạn chế. Nàng cần lấy hiểu biết của người ở hơn một nghìn năm sau để tìm trò tiêu khiển thôi, chứ thời đại này không có mấy tính, khiến nàng buồn chết mất.

Sau một thời gian nghiên cứu bút tích của công chúa Sơn Âm, Sở Ngọc phát hiện chữ viết của nàng ta thực sự rất đẹp, khó mà trong khoảng thời gian ngắn có thể bắt chước giống được. Sau nhiều lần, nàng quyết định luyện tập thể chữ lệ, luyện từ căn bản lên, như vậy sẽ không ai có thể vạch ra sự khác biệt.

Hai ba ngày viết thư pháp vốn đã lâu không luyện tập, chữ của nàng miễn cưỡng có thể đem dọa người. Sở Ngọc chán nản không muốn tập luyện nữa, liền chấp hành nhiệm vụ chủ yếu của công chúa: vui chơi.

Giải trí thế nào? Hiện tại nàng nhàn chán đến mức bắt đầu đem ngọc dạ minh châu ra ném chơi. Nàng sợ rằng cứ đà này, nàng sẽ bắt chước cổ nhân, thích nghe âm thanh xé lụa. Sở Ngọc bắt đầu để ý đến bên ngoài phủ công chúa.

(Âm thanh xé lụa: nàng Bao Tự là phi tần được sủng ái của Chu U Vương, mặt lúc nào cũng buồn rười rượi. Có hôm nghe tiếng xé lụa, nàng bỗng bật cười khanh khách. Từ đó để cho người đẹp vui, nhà vua sai lấy hết lụa trong kho ra xé cho nàng nghe)

Tòa thành nơi Sở Ngọc ở hiện tại gọi là Kiến Khang, sau khoảng năm trăm nữa sẽ được đổi tên là Kim Lăng, và cuối cùng là Nam Kinh.

Cổ đô Nam Kinh ngàn năm, nơi đây hội tụ nhiều phồn hoa rực rỡ, nhưng cũng có quá nhiều tang thương khốn cùng. Sống ở thời cổ đại, nơi đây giờ là kinh đô hoa lệ, nếu không đi thường ngoạn một phen thì đúng là phụ ý trời.

Đã muốn du ngoạn, Sở Ngọc có nguyên tắc riêng của mình. Nếu đi cùng một nhóm thị vệ lớn, tiền hô hậu ủng đạo phổ thì chẳng còn gì thú vị. Ưu điểm duy nhất chính là, nếu thấy soái ca con nhà lành thì tiện tay cưỡng đoạt. Nhưng Sở Ngọc không có ham mê này, hoàn toàn không cần!

Trong nhà mới thanh lý được một đám, nhưng vẫn còn sáu người khiến Sở Ngọc hơi đau đầu. Nàng dù sao cũng không phải Sơn Âm công chúa, không có khẩu vị lớn như vậy.

Nàng không muốn trên đường gây sự chú ý của người khác, vậy biện pháp tốt nhất là cải trang nam giới. Nàng mặc nam trang, búi gọn tóc, nhanh chóng biến thành một thiếu niên tuấn mỹ nhẹ nhàng.

Dung mạo nàng vốn thư nhả thanh tú, dù có cải nam trang cũng vẫn phong nghi xuất chúng.

Hai người theo cửa sau phủ công chúa lên đi, xuyên qua ngõ nhỏ hẻo lánh liền nhìn thấy một ngã tư đường tấp nập người.

Hai bên đường cửa hàng san sát, cờ bay phấp phới. Trước cửa một vài nhà trồng những hàng liễu lớn. Lúc này là mùa xuân, gió ấm thổi qua, tơ liễu trong không khí phiêu phiêu đàng đàng, bay lên người Sở Ngọc. Nàng với tay bắt lấy tơ liễu, ngắt một hồi rồi tung lên. Mặc dù tơ liễu này so với trong phủ công chúa, hay với tơ liễu một ngàn năm sau vẫn giống nhau, nhưng lúc này, lòng nàng vô cùng náo nức.

Đi một lúc, Sở Ngọc phát hiện thấy rất nhiều người dùng ánh mắt thích thú hâm mộ nhìn nàng. Ban đầu là một vài tiểu cô nương mười sáu mười bảy tuổi, nàng không để ý. Nhưng sau phát triển lên đến 80% người trên đường ủa ra xem nàng, có người còn vừa xem vừa chỉ trỏ, xì xào bàn tán.

Trước giờ không gặp tình huống nào như vậy, Sở Ngọc hơi hốt hoảng. Sở Ngọc tự thấy mình cải nam trang tuy bộ dáng tuấn tú, nhưng không đến nỗi làm người ta điên đảo thần hồn. Vậy người ta chăm chú nhìn nàng là vì sao a?

Chẳng lẽ bọn họ sớm nhận ra nàng là nữ tử?

Sở Ngọc dừng bước, hướng tới một thiếu nữ thường dân ở gần mình nhất rồi hỏi: “Các người vì sao lại xem...” Nàng chưa nói dứt lời, thiếu nữ kêu lên một tiếng sợ hãi, gỡ trâm hoa lụa trên tóc ném vào người Sở Ngọc.

Sở Ngọc rung mình, lập tức lui về phía sau: “Cô làm gì vậy?” Chẳng lẽ thấy nàng có tướng sắc lang cảm thú sao? Thế nên một tiểu cô nương vội ném mà không cho nàng đến gần? Nhưng muốn ném tự vệ, có sao lại ném kiểu chẳng có chút lực sát thương nào hết?

Càng hoảng chi, nàng đã từng soi mặt vào chậu nước, cảm thấy bề ngoài của mình trông cũng khá dễ mến a...

Sau hành động của thiếu nữ, sự việc khủng bố phát sinh, tất cả nam nữ gần đó liền cảm đủ mọi thứ, có hoa, có cành liễu, có cả dưa và trái cây, thậm chí có người còn cầm cả củ cải trắng.

Nhao nhao ném về phía Sở Ngọc.

Điên.

Trong đầu nàng xuất hiện từ này. Nàng một tay túm chặt Việt Tiệp Phi, một tay che đầu vội bỏ chạy.

Trong tình huống này mà nàng còn ở lại cho người ta đập, thì nàng là đứa ngốc.

Tuy Sở Ngọc có thể lệnh cho Việt Tiệp Phi xua đuổi đám người đó, nhưng nàng dù sao cũng không phải công chúa Sơn Âm, là thiếu nữ sống thời đại tự do bình đẳng, trong lòng hoàn toàn không có thái độ miệt thị coi dân chúng như con sâu cái kiến. Gặp tình huống này, phản ứng đầu tiên không phải là “Thay bản công chúa đánh tan bầy kiến dân”, mà là chạy.

Chạy được mấy bước, nàng ngoái lại, sắc mặt trắng bệch. Đám người vừa rồi lấy đủ thứ ném nàng, đập xong rồi còn chưa thấy đã, cứ thế nhao nhao đuổi theo nàng, vừa đuổi miệng vừa hô gọi.

Sở Ngọc chưa từng gặp cái đoạn bát nháo này bao giờ, trong lòng hỗn độn, cũng không nghe được tiếng kêu lộn xộn của bọn họ là gì, chỉ nghĩ đến chạy trốn nên lại càng lôi kéo Việt Tiệp Phi chạy càng nhanh càng tốt.

Đây thật là một bầy bạo dân! Phải chăng, phải chăng nghĩ nàng là một kẻ cầm thú, định đuổi tận giết tuyệt?

Nhưng Sở Ngọc chạy càng nhanh, những người đuổi phía sau lại càng hăng say. Ban đầu chỉ có mười mấy người, nhưng mỗi khi nàng chạy qua một con đường, lại nhiều người hơn một chút, cuối cùng thành một đội ngũ hàng trăm người.

Sở Ngọc và Việt Tiệp Phi cuống cuống chạy phía trước, phía sau hơn một trăm người đuổi theo, thật là một quang cảnh đồ sộ!

20. Q.1 - Chương 20: Cầm Thú A Cầm Thú

Chạy như điên!

Chạy loạn!

Điên!!!

Sở Ngọc trong đầu hỗn loạn, nàng không hiểu được vì sao chỉ một lần ra phố mà tạo nên tình trạng náo động như vậy.

Đường đường là thủ đô Nam triều, sao trật tự trị an lại hỏng bét đến trình độ này?

Trong đầu mọi ý nghĩ nát vụn, bao trùm là lo âu cấp bách. Đang lúc bối rối, lại thấy không hiểu vì sao Việt Tiệp Phi đã buông tay nàng từ lúc nào, nháy mắt nhìn quanh không thấy. Nàng không dám quay đầu tìm, chỉ có thể tiếp tục chạy.

Phía sau vang dội tiếng bước chân bùm bùm, ầm ầm khiến Sở Ngọc căng hết các sợi thần kinh. Thân thể không đủ dẻo dai, chạy một lúc không kìm được phải thở sâu, bước chân Sở Ngọc chậm lại. Nhưng thanh âm đám đông tới gần như rót thêm sức lực vào thân thể trống rỗng, nàng lại gắng sức chạy cho đến khi không thể chống đỡ thêm.

Như thế lặp lại mấy lần, không thể gắng sức thêm nữa, trong lòng nhất thời tự nhủ: chết thì đành chết vậy, bỗng một bóng người nhanh như chớp vụt hiện, bay nhanh về phía nàng: “Đi cùng ta”

Hắn mang Sở Ngọc xuyên qua những ngõ hẻm giao nhau phức tạp, chỉ trong chốc lát, bỏ lại những người đuổi theo ở phía xa. Sở Ngọc dừng lại thở gấp kịch liệt, đầu óc trống rỗng, chỉ cảm thấy mồ hôi khắp người đang tuôn trào mãnh liệt.

Người bên cạnh nói gì đó, Sở Ngọc sau vài giây mới phản ứng kịp: “Vị huynh đài này, người nói gì vậy?” Sau khi kịch liệt chạy băng băng rồi thở gấp, tiếng nói của nàng hơi trầm thấp, che giấu hết vẻ nữ tính hàng ngày.

Người cứu Sở Ngọc có dung mạo đoan chính, quần áo cực kỳ hoa lệ, chắc cũng xuất thân từ nhà gia thế. Mà hắn ngắm nhìn dung mạo đẹp đẽ của Sở Ngọc, đáy lòng thầm tán thưởng. Nàng vừa rồi không nghe

hắn nói, hắn cũng chẳng bận tâm, chỉ lặp lại lần nữa: “Tại hạ là Bùi Thuật. Chắc các hạ lần đầu tiên một mình ra khỏi cửa?”

Sở Ngọc gật gật đầu, kinh ngạc hỏi: “Làm sao ngươi biết?”

Bùi Thuật cười nói: “Xem phản ứng vừa rồi của ngươi thì biết. Kỳ thật ngươi không cần quá sợ hãi, những người này không có ác ý”.

Sở Ngọc vẫn có chút kinh hồn, tâm thần bất định buột miệng nói: “Thế mà còn gọi là không có ác ý?” Cầm đồ đập người ta, như này mà không ác ý thì thế nào mới gọi là ác ý?

Bùi Thuật nói: “Chắc các hạ không biết, thật ra họ chỉ muốn bày tỏ lòng ngưỡng mộ với người đẹp trai thôi. Quần chúng thể hiện sự hâm mộ, mà các hạ lại chạy trốn, ngược lại kích thích họ, khiến họ đuổi theo càng điên cuồng”.

Sở Ngọc trừng to mắt, quả thực không thể tin được những lời nàng vừa nghe: “Sao có thể như vậy được?” Nàng ở thế kỷ hai mươi mốt, chưa từng biết đến cái gọi là truy đuổi vì yêu quý. (vì nàng không phải là ngôi sao a ^ ^)

Bùi Thuật cười nói: “Ngươi chớ lấy làm lạ, phong tục địa phương là như thế. Chỉ cần ngươi bình tĩnh ứng đối, sẽ không xảy ra rối loạn. Hoặc sau này muốn ra khỏi cửa, hãy mang theo mấy người hộ vệ, sẽ ngăn cản được người hâm mộ”. Hắn thấy Sở Ngọc quần áo tinh xảo, phong nghi hoa lệ, đoán rằng gia thế của nàng chắc chắn không phải là hạng xoàng, liền muốn kết giao. Thấy nàng bị truy đuổi, hắn lợi dụng biết rõ đường lối nơi đây để giải vây cho nàng.

Nghe Bùi Thuật chậm rãi giải thích, Sở Ngọc mới hiểu ra. Phong tục này bắt nguồn từ chuyện Phan An. Hễ thấy mỹ nam tử xuất hành, mọi người liền lấy hoa tươi, dưa và trái cây để ném. Nghĩ đến điều này mà da đầu nàng run lên. Phan An mỗi lần ra đường bị nhiều dưa vào trái cây công kích như vậy, bảo trụ một mạng hắn cũng chẳng dễ dàng gì.

Cổ đại còn có một chàng đẹp trai khác tên là Vệ Giới, cũng đẹp nổi tiếng như Phan An. Đẹp đến mức nào ư? Nếu như hắn đứng giữa người thường, phẳng phất giống như mình châu mỹ ngọc ở giữa đồng gạch ngói vụn. Sách sử kể rằng lần đầu hắn tới Nam Kinh, cũng là Kiến Khang, người dân địa phương tập nập vây xem, ở ngã tư đường chật như nêm cối, nửa bước cũng khó dời đi. Vệ Giới vốn cơ thể ốm yếu nhiều bệnh, về đến nhà thì chết. Kết hợp hôm nay chính mình chứng kiến, Sở Ngọc ngờ rằng mỹ nam tử họ Vệ bị trái cây và hoa tươi đập chết.

Thời buổi này mỹ nam tử muốn ra đường không chỉ cần vẻ đẹp bề ngoài, mà còn cần thân thể mạnh mẽ linh hoạt.

Thời đại này sùng bái sắc đẹp, nhất là nam sắc.

Sở Ngọc sững sốt nửa buổi, nhẹ nhàng thở ra mà cười: “Được mở rộng kiến thức!” Thâm nghĩ vốn không phải trông nàng cảm thú, mà là dân chúng địa phương quá cảm thú, thấy trai đẹp là nhảy bổ vào. Như vậy xem ra, nàng cải trang cũng không tính là quá thất bại.

Nghỉ ngơi một lúc, hai người tìm đường vắng vẻ mà đi. Chuyện trò trên đường, Sở Ngọc đa số lắng nghe, thỉnh thoảng ngẫu nhiên nói đôi câu. Nàng thường mỉm cười, thần tình nhẹ nhàng trầm mặc, lại thêm nói chuyện có nhiều chỗ khác lạ độc đáo khiến Bùi Thuật càng lúc càng thích.

Bùi Thuật đàm luận hơn nửa là về thơ văn. Tuy Sở Ngọc không nghiên cứu sâu về văn thơ cổ đại nhưng điều này cũng không thể cản trở sự inh của nàng. Trong đầu nàng tích góp tinh túy thi văn của hơn một nghìn năm, kiến thức cao rộng. Bởi vậy, mặc dù nàng ít nói, nhưng lại nói rất sâu sắc.

Bùi Thuật rất muốn kết giao với Sở Ngọc, mà Sở Ngọc nghĩ kết bạn với người bên ngoài cũng giúp nàng hiểu rõ thế giới này hơn. Hai người tuy có mục đích riêng, bên trong không rõ nội tâm đối phương thế nào, nhưng bên ngoài nói chuyện hợp nhau như bạn tốt lâu ngày.

Thời gian chậm rãi trôi, Bùi Thuật nhớ ra mình có việc cần xử lý, liền cáo từ. Đi được hai bước, hắn như chợt nghĩ đến điều gì, ngại ngần nói: “Nói chuyện lâu như vậy mà ta vẫn chưa biết phải xưng hô với các hạ như thế nào”.

Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười nói: “Tại hạ là Dụ Tử Sở”. Lo rằng Sơn Âm công chúa không phải là thanh danh tốt đẹp gì, nàng không tiện nói tên thật.

“Hóa ra là Tử Sở huynh”. Bùi Thuật cười nói “Ba ngày sau ở núi Bình Đỉnh ngoài thành, ta tổ chức một cuộc thi văn thơ. Tử Sở huynh có muốn tham gia không?” Hắn nghĩ những bình luận văn thơ của Sở Ngọc sâu sắc như vậy, nàng nhất định là làm thơ hay.

Dừng một chút, hắn dường như không để ý nói: “Hôm đó, thiên kim công tử cũng đến”. Ngoài mặt, hắn có vẻ không để ý, nhưng Sở Ngọc thấy trong ý tứ hắn có vẻ khoe khoang không kìm nén được: “Đại minh tinh cũng tham gia, ngươi không tới thì quả là đáng tiếc”.

Tuy không để Bùi Thuật dẫn dụ, trong lòng nàng rất kiên định, nhưng nàng vừa định cự tuyệt, bỗng ngẫm nghĩ lại rồi nói: “Được, ta nhất định sẽ đi”. Tuy nàng có mục đích khác, nhưng lời nói của Bùi Thuật cũng khiến nàng tò mò, không biết đó là nhân vật tài giỏi cỡ nào.

21. Q.1 - Chương 21: Gặp Chuyện Thì Ôm Chân Phật

Nhìn theo bóng Bùi Thuật rời đi, Sở Ngọc bỗng nhớ ra một chuyện: nàng không biết hiện mình đang ở chỗ nào. Vừa mới gặp tình thế cấp bách, nàng không để ý đường sá, hiện tại lạc đường.

Nhìn hai bên đường một chút, định nghĩ cách tìm đường, bỗng nhiên bên cạnh lại xuất hiện một bóng người, không thanh âm, quỷ mị. Nếu như chưa từng gặp nhiều trường hợp tương tự trong phủ công chúa, hẳn là nàng đã phải sợ hãi kêu lên.

Người tới là Việt Tiệp Phi, không rõ vừa bị lạc ở đâu về. Hắn nhìn theo bóng Bùi Thuật hỏi: “Công chúa không muốn bắt người này về sao?”

Theo trực giác Sở Ngọc đang định hỏi vì sao phải bắt về, lời chưa ra khỏi miệng, tâm bỗng thấu suốt lĩnh ngộ: sợ rằng Sơn Âm công chúa trước nay toàn sai Việt Tiệp Phi làm việc này. Trên đường nhìn thấy nam tử nào thuận mắt liền sai người đánh bắt tống mang về phủ. Bây giờ nhớ lại mới thấy bộ dáng Bùi Thuật khá được, chỉ có điều vào phủ công chúa khó mà có thể nổi bật, chỉ có thể tả bằng hai chữ “đoan chính” thôi.

So sánh ưu khuyết điểm, Sở Ngọc bây giờ mới phát hiện, Sơn Âm công chúa dày công ẩn núp, bắt về toàn nam tử chất lượng tốt nhất, vậy mà lại bị nàng đuổi đi hơn một nửa. Dưới âm phủ Sơn Âm công chúa có linh thiêng, hẳn sẽ uất lên mà chết thêm lần nữa.

“Không cần ...” Sở Ngọc trong lòng thở dài, ngoài mặt thản nhiên nói, bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện: “Vừa rồi tại sao ngươi không giúp ta chạy thoát?” Xem tư thế này của Việt Tiệp Phi, tựa hồ chẳng bị lạc ở đâu mà vẫn ở ngay sau lưng nàng. Tại sao hắn không ra tay cứu giúp, chẳng lẽ muốn xem cười nhạo nàng một phen?

Việt Tiệp Phi kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ công chúa không thích như thế sao?”

Sở Ngọc lặng thinh.

Bởi vì nàng không hạ lệnh, nên Việt Tiệp Phi tưởng nàng vui thích khi bị truy đuổi. Đương thời, quả thật nhiều công tử danh môn có ham mê này, coi việc bị nhiều người quý mến đuổi theo là cực kỳ vinh quang, thậm chí còn cực đoan so sánh xem ai bị nhiều người đuổi theo hơn.

Hai người chọn một đường nhỏ vắng lặng để quay trở về phủ. Đi qua một ngõ hẻm, Sở Ngọc nghe thấy ở đầu ngõ truyền ra tiếng quát mắng của phụ nữ: “Nếu chúng mày còn không nghe lời, tao sẽ gọi công chúa hù hống đến bắt đi”.

Công chúa hù hống?

Sở Ngọc trong lòng khê nhúc nhích, không tự chủ mà dừng lại. Nhìn vào ngõ hẻm, nàng thấy những căn nhà gỗ cao thấp không đều. Có một phụ nữ khỏe mạnh, một tay cầm khăn lau, một tay chống nạnh mắng hai đứa bé bên cạnh.

Hai đứa bé một trai một gái khoảng sáu bảy tuổi, chắc là đã lăn lộn trên nền đất một hồi, trông bẩn thỉu dơ dáy. Bé trai nghe thấy lời nói này lập tức sợ hãi co rúm người, còn bé gái lại không ngoan ngoãn nghe theo, dùng lời lẽ trẻ con phản bác lại: “Con không sợ, công chúa hư hỏng chỉ bắt con trai, không bắt con gái!”

Công chúa hư hỏng trong lời bọn họ...

Sở Ngọc có một dự cảm không ổn, hạ mắt nhìn về phía Việt Tiệp Phi. Ánh mắt đối phương khẳng định chắc chắn nhìn nàng: chính là nói nàng.

Sở Ngọc cảm thấy khó thở. Sơn Âm công chúa đúng là ác danh bên ngoài, người ta còn lấy làm ngáo ộp để dọa trẻ con. Cũng may vừa rồi nàng không nói tên thật với Bùi Thuật, nếu không hẳn giống như thỏ gặp sói, chắc sợ chạy mất dép.

Dù sao nói đi nói lại, nàng muốn bắt nam nhân, cũng phải bắt những người cỡ Dung Chỉ, Hoàn Viễn... Chẳng lẽ lại bắt đứa trẻ con bẩn thỉu dơ dáy này sao?

Người phụ nữ không dọa được đứa bé gái, lập tức thay đổi sắc mặt, mắng: “Công chúa hư hỏng không bắt con gái, nhưng mà pháp sư yêu ma sẽ bắt. Hẳn bắt cả hai chúng mày”.

Bé gái vừa nghe, dường như cực kỳ dè chừng và sợ hãi, lập tức nghe lời.

Mắt Sở Ngọc sáng lên, thầm nghĩ còn có người ác danh hơn nàng. Không biết pháp sư yêu ma là nhân vật nào, có sự tích kiết xuất gì mà còn đem dọa trẻ con hiệu quả hơn cả tên nàng.

Mang theo nghi vấn, Sở Ngọc trở lại phủ công chúa, kết thúc chuyến tham quan đầu voi đuôi chuột này.

Sở Ngọc đứng tại ngưỡng cửa Mộc Tuyết viên. Đây là lần thứ hai nàng đến đây. Lần trước nàng đi lang thang thì bắt gặp Giang Yêm và Hoàn Viễn. Còn lần này, nàng “gặp chuyện thì ôm chân Phật”.

(Gặp chuyện thì ôm chân Phật: ý nói có việc cần thì nhờ vả sự giúp đỡ)

Tuy rằng nàng có kiến thức vượt qua ngàn năm, nhưng không thể hoàn toàn ỷ lại cái này.

Do thời đại bất đồng, góc độ thưởng thức văn học cũng khác nhau. Nếu trong hội thi nàng làm một bài thơ tự do, thậm chí là thơ văn hiện đại, chỉ sợ không có mấy người thưởng thức nổi. Bởi vậy việc cấp bách là phải tìm hiểu khuynh hướng thi văn đang lưu hành hiện nay, cái này gọi là mài gương trước khi ra trận.

Nghe nói Tàng Thư các trong nội phủ đặt tại Mộc Tuyết viên của Dung Chỉ, Sở Ngọc trong lòng do dự không biết có nên tới hay không. Trong lòng còn do dự, nàng bất tri bất giác đã đến nơi này từ lúc nào. Đứng tại ngưỡng cửa, nàng cứ thế luẩn quẩn không thôi.

Nàng có chút không dám gặp Dung Chỉ.

Mấy ngày trước khi nàng còn bận tâm về sự tình trong phủ, khi đã xử lý xong các nam nhân khác, nàng quay sang hỏi hẳn có muốn rời phủ không. Thiếu niên với ánh mắt cao nhả phảng phất không thể với tới này, con người sâu thẳm không đáy chăm chú nhìn nàng, như cười như không, nhẹ nhàng chậm chạp nói một đoạn:

”Phượng hề phượng hề quy cố hương

Ngao du tứ hải cầu kỳ hoàng

Thời vị ngô hề vô sở tương

Hữu diện thực nữ tại khuê phòng

Thất nhĩ ngân hà, sấu ngã trường

Hà duyên giao cảnh vi uyên ương

Tương hiệt ương hề cộng cao tường”

(Dịch nghĩa:

Chim phượng, chim phượng về cố hương

Ngao du bốn biển tìm chim hoàng

Thời chưa gặp chữ lưỡng lữ làng

Hôm nay bước đến chốn thên thang

Có cô gái đẹp ở đài trang

Nhà gần người xa nào tâm tràng

Ước gì giao kết đôi uyên ương

Bay liệng cùng nhau thoả mọi đường

(Bản dịch của Trúc Khê)

Dịch thơ:

Phượng quay về chốn cố hương

Chân trời góc bể bốn phương tìm Hoàng

Bóng chim tăm cá, lưỡng lữ làng

Bỗng đâu lạc bước thên thang chốn này

Giai nhân gác ngọc lầu mây

Khiến người quân tử đêm ngày tương tư

Thầm mong chỉ thắm se tơ

Uyên ương liền cánh ước mơ tung trời)

Đây là lời của khúc nhạc “Phượng cầu hoàng”, đại ý nói gặp được giai nhân xinh đẹp, nhớ nàng khắc khoải, mong có ngày được cùng nàng kết đôi.

Sở Ngọc không kìm được nhíu mày. Dung Chỉ có ý tứ gì? Chẳng lẽ hắn mượn khúc nhạc này để nói lên lòng ái mộ với Sơn Âm công chúa? Nhưng xem ra, con người Sơn Âm công chúa có đáng để ái mộ không? Hoặc, hắn là dạng người sùng nịnh giống Liễu Sắc, Mặc Hương? Nếu hắn là người như vậy, tại sao ánh mắt lại cao nhả đến thế?

Dung mạo hắn rõ ràng không phải quá nổi trội. Không so với Liễu Sắc Mặc Hương, chỉ so với những nam sùng mà nàng đã đuổi đi, cũng có tới bảy tám người đẹp hơn hắn. Điều duy nhất khiến hắn khác biệt là thần tình cao nhả tựa như không thể với tới. Hắn trong đám người đó, không phản kháng cũng không nịnh nọt.

Chẳng lẽ đây là nguyên nhân khiến Sơn Âm công chúa coi trọng hắn?

Bỗng dưng Sở Ngọc hiểu được, trong lòng nàng vốn vẫn kiêng kỵ Dung Chỉ. Từ khi xuyên qua đến nay, nàng chứng kiến đã nhiều người, Liễu Sắc Mặc Hương thì nịnh nọt lấy lòng, Hoàn Viên ẩn nhẫn cao ngạo, Giang Yêm khí khái không biết mềm dẻo linh hoạt, hoặc là kẻ tiểu nhân như Thẩm Quang Tả. Nàng có thể nhìn thấu mặt nào đó của những người này. Chỉ cần biết người cầu mong điều gì, thì có thể nắm được nhược điểm của hắn. Dung Chỉ lại khác. Xem ra hắn không cần thứ gì, cái gì cũng không để ý, kể cả là tự do.

Nếu Dung Chỉ là một phế vật ngu ngốc, không biết đúng sai thì điều này cũng không kỳ quái. Nhưng tâm tư hắn mẫn tuệ như vậy, xử lý công việc đâu ra đấy, thậm chí Hoàn Viên còn muốn mượn sức hắn. Một người như vậy, sao lại cam tâm sống hao mòn với thân phận không rõ ràng tại một nơi tiếng xấu như phủ công chúa?

Lại nghĩ đến khúc “Phượng cầu hoàng”, Sở Ngọc không tin vào tình cảm vợ vãn. Dung Chỉ không phải là thực lòng yêu mến Sơn Âm công chúa đấy chứ? Với người này nàng khó mà tin được điều đó. Phải chăng, trong khúc “Phượng cầu hoàng” có một ẩn ý gì khác?

Ý thức được mình đứng ở ngưỡng cửa quá lâu, Sở Ngọc cắn môi, đẩy cửa bước vào.

Chỉ gặp bên trong là cả vườn thanh khí, dưới cây ngô đồng, trên bệ đá là một bóng người.

Dung Chỉ quần áo trắng như mây, thê tre để ở bên cạnh. Hắn dựa lưng vào cây ngô đồng, cặp mắt sâu thẳm hàng ngày đang khép kín, tư thế ngủ thoải mái không hề phòng bị.

Sở Ngọc nghĩ ngợi, rón rén nhẹ chân, hướng lần các phía sau rừng đi tới. Lúc nàng đi qua chỗ Dung Chỉ, bước chân không rõ dẫm phải cái gì, nhất thời trong không gian tĩnh mịch vang lên tiếng động. Sở Ngọc cả kinh, chưa biết phải làm sao thì Dung Chỉ tỉnh lại.

“A, là công chúa” Dung Chỉ lơ đãng uể oải như vẫn còn buồn ngủ, nhìn rõ là Sở Ngọc vẫn không đứng dậy hành lễ, chỉ cười hỏi: “Công chúa đến chỗ ta có việc gì sao?”

Sở Ngọc chần chờ một chút rồi nói thẳng: “Ta muốn xem mấy tập thơ”.

Dung Chỉ có chút kinh ngạc, thần tình khó lường nhìn nàng nói: “Ta nhớ rằng, công chúa từ trước đến nay không thích xem thơ văn”.

Sở Ngọc chớp chớp mắt, không chút hoang mang nói: “Bây giờ ta muốn xem, không được sao?” Nàng biết Dung Chỉ đã bắt đầu sinh nghi, nhưng chỉ cần nàng không lưu lại chứng cứ xác thực thì không cần lo lắng.

Lặng im trong khoảnh khắc, Dung Chỉ cười nói: “Nếu công chúa muốn tự mình tìm kiếm, sợ là không dễ dàng. Tốt nhất nên để ta đưa công chúa đi”.

Đi đến Tàng Thư các, Sở Ngọc mới biết Dung Chỉ nói không dễ dàng là có ý gì.

22. Q.1 - Chương 22: Tam Nhật Khóa Tâm Đan

Ấn tượng thứ nhất về Thư các: lớn.

Bảy tám phòng rộng rãi kê đầy giá sách, giá nào cũng đầy ngập, không một chỗ trống.

Ấn tượng thứ hai: loạn.

Sau khi nhìn kỹ, Sở Ngọc phát hiện, trên giá sách có giấy thư, có sách trục cầm bạch, có cả sách trúc. Từng hàng những cuốn sách thê tre được bó tròn, bọc ngoài bằng lụa xanh nhạt chỉnh tề xếp trên giá sách, rất là sạch sẽ. Trong không khí tản mát hương thơm hỗn hợp của thư hương và đàn hương, cho thấy ngày thường Dung Chỉ chăm nom Thư các rất công phu.

Nhưng Sở Ngọc nói loạn, không phải là sách không xếp ngăn nắp, mà là cách bày đặt không có quy luật gì. Thê tre và giấy thư cùng xếp hỗn hợp một chỗ, giống như từng người trông chỉnh tề nhưng cả đội ngũ lại rối loạn.

Số sách vở này cũng không phân loại theo nội dung, các chủng loại xếp cùng một chỗ, rất khó tìm kiếm.

Ấn tượng thứ ba: thập cẩm

Sở Ngọc tiện tay rút một vài cuốn sách, phát hiện trong Thư các này cất chứa thập cẩm các loại sách, vượt quá sức tưởng tượng của nàng: núi sông, địa lý, chính trị, thơ văn, chuyện dân gian, tuyển tập...cơ hồ cái gì cũng có.

Dung Chỉ lẳng lặng đứng tại ngưỡng cửa Thư các, nhìn Sở Ngọc không ngừng đi tới đi lui bên các giá sách, cầm vài quyển lật qua loa lên xem. Hắn không tiến lên giúp đỡ, mà chỉ yên lặng đứng nhìn. Đồng tử đen nhánh sâu không đáy dường như có những gợn sóng cảm xúc khó lường đang tản mát.

Hắn cứ đứng như vậy, rất lâu chỉ nhìn nàng, rồi mới chậm rãi phát ra thanh âm, dùng trí nhớ để chỉ cho Sở Ngọc nơi đặt sách văn thơ, cũng như giúp nàng lựa chọn tập thơ.

“Giá sách thứ hai bên trái, từ quyển thứ ba đến quyển thứ bảy” Dựa theo chỉ dẫn của Dung Chỉ, Sở Ngọc tìm ra chuẩn xác bộ sách mà hắn nói. Đối với trí nhớ của hắn, trong lòng nàng thậm chí phục một trăm hai mươi vạn phần. Theo cách bài trí hỗn độn này mà có thể nhớ quyển sách nào tại vị trí nào không sai một chút, trí nhớ người này quả thực có thể so với máy tính.

Trong ngực ôm hơn hai mươi quyển sách, Sở Ngọc cảm giác hai tay tê dại phát đau. Nàng vừa quay đầu định gọi Dung Chỉ giúp đỡ thì thấy trên tay hắn ôm khoảng mười quyển sách, bộ dạng có vẻ cố hết sức nói: “Công chúa, ta không động đây được nữa rồi. Nàng giúp đỡ chia sẻ một chút đi!” Nói xong hắn đi tới đưa cho Sở Ngọc họa vô đơn chí ôm thêm mười quyển nữa.

Sở Ngọc không thốt nên lời nhìn hắn chằm chằm. Thái độ hắn vô cùng thần nhiên, coi như đây là chuyện đương nhiên phải thế. Nghĩ lại mấy ngày vừa qua, nàng chưa từng nhìn thấy Dung Chỉ bê thứ gì nặng hơn một cuốn sách thẻ tre, có lẽ thể chất hắn vốn yếu ớt. Nàng đành cắn răng nhịn xuống, đóng vai trò mạnh mẽ của nam nhi.

Trong lúc Sở Ngọc ôm sách chậm rãi bước ra ngoài, Dung Chỉ dừng động tác giả bộ tìm sách. Ở một góc độ mà nàng không nhìn thấy, hắn lẳng lặng nhìn nàng.

Trong không khí tràn đầy hương thơm sách vở, dung mạo thanh nhã của thiếu nữ là lửa gạt thế gian. Tuy trên tay bê nặng có chút chật vật, nhưng ẩn dưới vẻ thanh thoát kia, trong đáy mắt nàng là vẻ cương quyết kiên định.

Giữa lúc hoảng hốt, Dung Chỉ dường như thấy một bóng dáng khác, mơ mơ hồ hồ, lúc trùng khớp, lúc lại phân tách với khuôn mặt thanh lệ của Sở Ngọc.

Hắn bắt tri bắt giác đưa tay lên giữ lấy ngực. Cho đến khi Sở Ngọc ra khỏi phòng sách, bóng dáng hoàn toàn biến mất, hắn bỗng như bừng tỉnh giấc mộng: người hắn vừa nhìn thấy, thực sự là ai?

Đọc sách một hồi, Sở Ngọc thấy hoa mắt chóng mặt. Nàng cảm giác như quay trở về thời học đại học. Trước mỗi kỳ thi, phải lao đầu vào học, nỗ lực ghi nhớ những ý quan trọng trong sách, nhưng rất may mắn là suốt bốn năm học nàng không phải thi lại lần nào.

Lần này, nàng như quay trở lại thói quen ôn bài vở trước kia. Nhưng Dung Chỉ nhìn nàng thì không thể lý giải nổi. Sau hai ngày, hắn không nhận được hỏi nàng: “Công chúa, nàng đọc sách khổ cực như vậy để làm gì?”

Sở Ngọc đặt sách xuống, xoa xoa mi mắt nói: “Không còn cách nào khác, ta được người mời đến dự hội thơ, phải chuẩn bị một chút”

Dung Chỉ bật cười: “Thì ra là như vậy, công chúa muốn tự mình làm thơ sao?” Điều này quả thật không dễ dàng.

Sở Ngọc ngẫm nghĩ: “Cũng không hẳn như vậy, chỉ là vì trong hội thơ, nếu chỉ có một mình ta không làm thơ thì sợ rằng khác người”.

Dung Chỉ vâng vâng môi dưới, ôn nhu nói: “Nếu công chúa phiền não vì điều này thì không đáng. Chỉ cần khi đến hội thơ mang theo một người”.

“Ai? Người?” Sở Ngọc hơi hơi nheo mắt lại, cảm thấy có chút thú vị, chẳng lẽ tham gia hội thơ cũng có thể mang “phao”?

Dung Chỉ lắc đầu nói: “Ta tính làm gì? Ta muốn nói là người này, Hoàn Viễn. Chỉ cần mang theo hắn, đảm bảo không có người nào để ý công chúa có làm thơ hay không”.

Hắn ngừng một chút rồi nói: “Tuy nhiên không tiện tiết lộ thân phận của hắn với người khác. Công chúa phải chú ý không chế nghiêm ngặt”. Hắn đi đến đầu giá sách, ấn tay lên mặt tường, lòng bàn tay vừa chuyển,

liền có một hốc tường lộ ra. Hắn lấy trong hốc tối ra hai bình sứ, một bình men xanh vẽ hình hoa sen, một bình trong suốt men bạch ngọc.

Sở Ngọc hiểu kỳ mở to mắt, nhìn chăm chăm vào hai bình sứ: đây không phải là độc dược trong truyền thuyết chứ?

Dung Chỉ cẩn thận cầm hai bình sứ, cuối cùng cất bình bạch ngọc đi, lấy bình vẽ hình hoa sen ra: “Thuốc này tên là “tam nhật khóa tâm đan”, uống một chút thì trong ba ngày thân thể mệt mỏi, chạy cũng thấy khó khăn chứ đừng nói là động võ. Như vậy sẽ không lo Hoàn Viễn thừa cơ chạy trốn”.

“Cái này có hại cho cơ thể không?”

“Có một chút, sau ba ngày đó, Hoàn Viễn cần nằm điều dưỡng khoảng nửa tháng, rồi sẽ khôi phục hoàn toàn”. Dung Chỉ nói thản nhiên như đây là việc bình thường, tay đưa bình sứ cho Sở Ngọc.

Sở Ngọc nhìn hắn chăm chăm, không đón lấy bình sứ nói: “Có phải Hoàn Viễn đã từng đắc tội với người không?” Nếu không có, sao hắn lại giật dây để nàng làm một chuyện nham hiểm như vậy với Hoàn Viễn được?

Nàng bỗng nhiên nghĩ đến một việc, quyền lực của Dung Chỉ trong nội uyển lớn như vậy, các quyền kí lục về nam sủng chắc hẳn đều đã xem qua?

Nếu như vậy, trong đó không hề có tư liệu về Dung Chỉ, cũng là dễ hiểu.

Nàng còn nhớ, trong phủ có mấy người nam sủng vì không tuân thủ mệnh lệnh đã bị xử chết, phải chăng là do Dung Chỉ làm?

Dung Chỉ nghe vậy sửng sốt, hắn ngược mắt nhìn Sở Ngọc. Trong đồng tử tối đen hiện lên những xúc cảm khó tả. Từ trước đến nay hắn vốn vẫn cao nhả thâm trầm, vẻ kinh ngạc lúc này còn mang sắc thái bi thương buồn bã. Mặt nạ nghiêm khắc đột nhiên vỡ tan, lộ ra một vẻ thâm tình kỳ lạ.

Nhìn những biến chuyển trên gương mặt hắn, Sở Ngọc trong phút chốc cơ hồ thất thần, một lát sau mới chợt dạ khôi phục bình tĩnh. Tuy rằng không biết chính mình chợt dạ vì sao, nhưng bị cặp mắt kia nhìn như vậy, nàng vẫn không khỏi chợt dạ...Không chỉ chợt dạ, mà tim còn đập loạn mấy nhịp.

“Công chúa đã không muốn Hoàn Viễn phải chịu khổ, vậy hãy sai Việt Tiệp Phi để ý hắn cẩn thận. Người này một khi đã mang ra ngoài, rất có khả năng sẽ tìm cơ hội đối phó với công chúa”. Dung Chỉ khẽ mỉm cười, ánh mắt khác thường ban nãy đã không còn dấu vết. “Dung Chỉ còn có việc quan trọng, xin phép đi trước”. Hắn thậm chí lễ tiết đơn giản nhất cũng bỏ bớt, không cúi đầu mà vội vàng rời đi.

Sở Ngọc có ngốc đến mấy cũng biết Dung Chỉ đang tức giận, mà nguyên nhân là vì nàng. Nhưng nàng không hiểu tại sao lại làm hắn giận, nàng chỉ không muốn làm hại người khác thôi, có vấn đề gì sao?

Người này không hiểu so đo cái gì? Nếu có vấn đề sao không thẳng thắn nói ra, lại diễn cái sắc mặt khó coi đó?

Thật là khó hiểu!

23. Q.1 - Chương 23: Hoa Mai Rơi Đầy Giường

Dung Chỉ đã đi rồi, Sở Ngọc tay còn cầm sách mà không một chữ nào vào đầu.

Nàng nghĩ đi nghĩ lại cũng không hiểu vì sao Dung Chỉ tức giận. Về lý thuyết, địa vị của Dung Chỉ trong phủ chỉ dưới một người mà trên muôn người, thậm chí ngay cả phò mã cũng không so sánh được. Mà theo lời Ấu Lam, Dung Chỉ đối xử với mọi người xưa nay rất khoan dung nhân hậu, không phải người bụng dạ hẹp hòi.

Nàng chẳng qua là mang Hoàn Viên xuất phủ thôi, cũng không nói sẽ ban cho hần ưu đãi lớn lao nào. Dung Chỉ không đến nỗi ngay cả việc nhỏ này cũng so đo đay chửi?

Càng nghĩ càng rối như tơ vò. Không biết tự lúc nào, mặt trời đã ngã về phía tây, nắng chiều theo cửa sổ chiếu vào phòng, phản chiếu trên trang sách và trên tay Sở Ngọc khiến cho ngón tay nàng sáng rực rỡ. Sở Ngọc biết tâm trạng của mình không thích hợp để tiếp tục đọc sách, liền trở lại Đông Thượng các rửa mặt ăn cơm tối. Sắc trời thẫm dần.

Sở Ngọc nhớ ngày mai chính là ngày Bùi Thuật tổ chức hội thơ. Nàng không muốn sáng mai dậy muộn nên trở về phòng chuẩn bị đi ngủ. Nàng có khúc mắc trong đầu nên không để ý đến vẻ khác lạ của thị vệ gác cửa, cũng như ánh mắt khác thường của Ấu Lam.

Đẩy cửa phòng ra, nàng giống như mọi ngày thuận miệng bảo Ấu Lam không cần hầu hạ nữa, rồi đóng cửa lại.

Trong phòng không thắp đèn. Tuy nhiên sau vài ngày nàng đã thông thuộc vị trí nên cứ thế đi đến bên giường. Đang định cởi áo đi ngủ, nàng bỗng ngửi thấy trong không khí một hương thơm nhẹ nhàng phảng phất.

Sở Ngọc nhăn mi một chút. Vốn trong phòng này thường đốt hương trầm, nhưng Sở Ngọc sợ nếu đóng kín cửa sổ thì không khí không lưu thông, hơn nữa nàng cũng không quen mùi này cho nên đã sai người mang ra ngoài, hương thơm đã tiêu tan dần. Không hiểu sao lúc này lại ngửi thấy hương thơm, nàng đang định gọi người đến hỏi, bỗng thấy mùi này không giống mùi hương trầm. Hình như nàng đã ngửi thấy ở đâu.

Trầm tư trong khoảnh khắc, Sở Ngọc neho mắt lại. Trong phòng ánh sáng mờ mờ, nàng loáng thoáng nhìn thấy trên giường mình, trong chăn hình như có người.

Sở Ngọc trầm mặc một hồi, đi đến bên tường châm đèn. Ánh vàng sáng ngời lập tức bao phủ khắp phòng, giúp Sở Ngọc nhìn rõ có người trên giường, nhưng từ đầu đến chân đều trùm kín chăn, chỉ lộ ra mái tóc đen mềm mại như tơ gấm.

Sở Ngọc trở về bên giường, thản nhiên nói: “Ra đi!”

Một người chậm rãi đứng lên. Không ngoài dự liệu của nàng, quả nhiên là Mặc Hương. Nếu không có mùi hương đặc biệt có một không hai trên người hắn, nàng có lẽ không phát hiện ra trên giường có người.

Mặc Hương biếng nhác đứng dậy, chăn lụa thuận theo động tác của hắn trượt xuống, lộ ra cổ trơn bóng, bờ vai mượt mà, tay thon dài, eo nhỏ dẻo dai. Da hắn trắng mịn như bạch ngọc, trong mắt phượng hẹp dài là vẻ mơ màng, sóng nước mênh mông khiến người ta bối rối, cùng với mùi hương thơm ngát quanh mình. Quả thực là một tuyệt tác của tạo hóa!

Nhưng Sở Ngọc chẳng hề động lòng, chỉ lãnh đạm nhìn hắn chăm chú. Mặc Hương dường như cảm nhận được suy nghĩ của nàng, cắn môi đỏ bầm, hạ mắt xuống chực khóc, nhưng nước mắt không rơi xuống mà đọng ở viền mi. Hắn khẽ hé mở môi son nói: “Công chúa, đã nhiều ngày qua, người không nghĩ đến Mặc Hương chút nào sao?”

Sở Ngọc nhú mày, không nói gì.

Làn mi Mặc Hương hơi rung động, một giọt nước mắt trong suốt buồn rầu rơi xuống: “Mặc Hương rất sợ hãi. Mặc Hương vốn là một thứ đồ chơi do chủ nhân mang đến. Ngoài việc hầu hạ chủ nhân, bản thân chẳng có tài cán gì. Nếu công chúa không cần nữa, không biết Mặc Hương sẽ tự xử làm sao. Liệu công chúa có chán ghét, đem Mặc Hương cho người khác không?”

Sở Ngọc vốn định trách mắng hắn, nhưng thấy người hắn run nhè nhẹ, nàng không tự chủ được mà mềm lòng, ầm giọng bảo hắn: “Người cứ yên tâm. Mặc dù ta không thích cái việc...giường chiếu, cũng sẽ không bạc đãi người. Nếu người không muốn xuất phủ, chỉ cần còn ta một ngày, còn phủ công chúa một ngày, người sẽ không thiếu cơm ăn áo mặc. Người muốn ở lại đây cả đời cũng được!” Trong lòng nàng thầm thở dài. Xem chừng, Mặc Hương cũng thật thống khổ. Chắc hẳn không có cảm giác an toàn, nên thậm chí tìm mọi biện pháp để bò lên giường nàng, mong dùng thân thể đánh đổi.

Khó khăn lắm mới đuổi được Mặc Hương đang cảm động rơi nước mắt, Sở Ngọc gọi thị vệ tới chất vấn: “Tại sao các người để hắn vào?” Nàng chẳng phải đã tuyên bố không cho người khác tự ý vào sao? May mắn là Mặc Hương, chứ không phải kẻ nào có ý định sát nhân, thừa cơ nàng ngủ lén đâm một nhát dao...

Bọn thị vệ cung kính nói: “Là Dung công tử dẫn hắn vào, bọn tại hạ lại tưởng là ý của công chúa...”

Sở Ngọc im lặng trong khoảnh khắc, gật gật đầu, gọi thị nữ tới thay ga trải giường, chăn gối đầy mùi thơm của Mặc Hương, rốt cục cũng có thể uể oải nằm lên giường.

Tuy rằng trong lòng còn rất nhiều nghi vấn, nhưng sự mệt mỏi và đêm tối cùng ập xuống, khiến nàng ngủ thiếp đi.

Mặc Hương mặc quần áo mỏng ra khỏi Đông Thượng các, trên khuôn mặt lộ vẻ rứt rứt sợ hãi. Nhưng vừa mới đi vào Tây Thượng các, vẻ mặt hắn đột nhiên biến đổi. Nếu Sở Ngọc mà chứng kiến lúc này chắc kinh ngạc không nói nên lời. Ánh mắt Mặc Hương lúc này không còn yếu ớt đáng thương mà vững vàng kiên định, cơ thể tuy mềm mại nhưng lại ẩn chứa sự dẻo dai không dễ gục ngã.

Ẩn Hương uyển tại Tây Thượng các, là nơi ở của Mặc Hương. Vốn hắn còn ở cùng một nam sủng khác, nhưng người này đã xuất phủ.

Bên trong Ẩn Hương uyển, một dáng người đứng thẳng, quay lưng về phía Mặc Hương, quần áo tuyết trắng, dáng người cô độc lạnh lùng, ở trong bóng tối phảng phất như một mảng băng tuyết trôi nổi.

Mặc Hương tiến tới, quỳ phía sau lưng người đó nói: “Tham kiến Dung công tử!”

Xoay người lại, hắn đỡ Mặc Hương dậy: “Đã nói với người nhiều lần rồi. Ở ngoài phải giữ bí mật, tại đây không cần hành đại lễ với ta”. Bên ngoài phải làm, ở nơi đây không cần.

Khóe miệng hắn tươi cười vẻ nhu hòa tán đậm, đôi mắt tối đen sâu thẳm không thể đo lường.

Chính là Dung Chỉ.

24. Q.1 - Chương 24: Rượu Mời Và Rượu Phạt

Dung Chỉ đi phía sau bốn thị vệ, tay bưng một chiếc khay, trên đó có một bình rượu và một chiếc ly bạch ngọc. Cả năm người đi vào Tu Viễn cư.

Thị vệ gác cửa không hề ngăn cản.

Lúc này, Hoàn Viễn vẫn chưa ngủ. Hắn cầm quyển sách dưới đèn, bề ngoài là đọc sách nhưng ánh mắt lại mông lung, không biết đang lạc ở phương nào. Tiếng cửa bị đẩy ra khiến hắn bừng tỉnh, quay lại thấy Dung Chỉ đang mỉm cười đi tới. Hoàn Viễn trong lòng trầm xuống.

Dung Chỉ trên mặt biếng nhác lại tản mát ý cười, ánh mắt cao nhã lại ôn hòa. Hoàn Viễn biết rõ tuy rằng chưa từng chứng kiến, người này bề ngoài rất thông dong nhưng cho dù hạ tay giết người cũng không mấy may động lòng.

Vậy hiện tại hắn định làm gì?

Ánh mắt dừng trên khay Dung Chỉ cầm, trong lòng phán đoán, hắn đề cao cảnh giác: “Muộn như vậy mà Dung công tử còn giá lâm đến Tu Viễn cư, không biết có gì cần sai bảo?”

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười, nói: “Người sáng không nói lời tối, Hoàn Viễn, trước mặt người ta cũng không cần vòng vo. Người uống một chén rượu, là ta sẽ đi”.

Hoàn Viễn đặt sách xuống, thản nhiên nói: “Nếu ta không đồng ý?”

Dung Chỉ bật cười, nói: “Người nghĩ ta mang theo những người này để làm gì?” Ấy ý là, nếu Hoàn Viễn không chịu uống rượu mời, thì hẳn sẽ dùng sức mạnh bắt uống rượu phạt.

Không thể không nghe lời.

Hoàn Viễn dời ánh mắt về phía bầu rượu. Như đoán được suy nghĩ của hắn, Dung Chỉ nói: “Người hoàn toàn yên tâm, ta không đến để giết người. Chén rượu này dành cho người có công dụng khác. Hoàn Viễn, người tự quyết định đi!”

Biết rõ không thể làm khác, Hoàn Viễn cầm ly rượu, vừng vàng đưa cho thị vệ rót đầy, không chút chần chừ ngửa cổ một hơi cạn sạch. Rượu có vị ngọt, nuốt qua cổ lại thấy dư vị vừa đắng vừa cay, hẳn biết trong rượu có pha gì đó, nhưng không rõ cụ thể là gì.

Dung Chỉ mỉm cười. Tính tình của Hoàn Viễn, hắn biết rõ. Người này tài hoa, mặc dù có dáng vẻ thư sinh nhưng cốt cách ngang tàng ngạo nghễ, kể cả biết là rượu độc thì cũng chủ động uống.

Uống xong ly rượu, Hoàn Viễn thấy cơ thể cũng không có gì thay đổi, nhưng một lát sau bỗng thấy tứ chi đau nhức, cảm giác mơ mơ hồ hồ. Lòng còn nghi ngờ thì Dung Chỉ và thuộc hạ đã rời đi.

Bên này Hoàn Viễn ngỡ vực mơ hồ, bên kia Sở Ngọc ngủ say không mộng mị.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Sở Ngọc vừa đẩy cửa ra đã thấy Dung Chỉ đứng ở ngoài, hình như đang định gõ cửa.

“Công chúa dậy sớm quá!” Hắn khẽ mỉm cười, ánh mắt như mây, dường như ngày hôm qua không vui vẻ bỏ về là một người khác.

Sở Ngọc tuy trong lòng chỉ trích hắn vì sao đưa nam nhân lên giường nàng, nhưng lại ngại rằng từ trước đến giờ Dung Chỉ vẫn quen làm việc này, cũng không tiện nói gì, chỉ mỉm cười gật đầu.

Hai người cùng sống bước. Dung Chỉ dường như vô tình hỏi: “Công chúa vẫn quyết định đi tìm Hoàn Viễn?”

Trầm mặc khoảnh khắc, Sở Ngọc gật đầu: “Đúng, ta muốn dẫn hắn cùng đi”. Nàng biết rất rõ, trong một thời gian ngắn khả năng thơ phú của mình không thể thay đổi nhiều được. Dù có hữu ích hay không, theo lời Dung Chỉ, nàng vẫn muốn thử mang theo Hoàn Viễn. Cũng nhân cơ hội này, nàng muốn thử xem có thể cải thiện quan hệ với Hoàn Viễn được không.

Bị người khác căm thù, không thể tiêu diệt nguồn gốc thù hận, chí ít nàng có thể tìm biện pháp làm giảm bớt sự căm ghét.

Dung Chỉ ngắm Sở Ngọc cải trang nam giới, cười yếu ớt nói: “Hình dạng này của công chúa mà xuất hiện trên đường, e là sẽ bị quần chúng để ý hăm dọa”.

Sở Ngọc nghe lời hắn nói, nhớ lại chuyện ba ngày trước, mặt cắt không còn hột máu. Nhưng nàng muốn dự hội thơ, không thể nào mặc kiểu nữ nhân hoặc là ăn mặc lôi thôi đấy chứ?

Dung Chỉ ánh mắt rõ ràng nói: “Công chúa đừng lo, ta chỉ “trang điểm” thêm một chút cho nàng là được”.

Một lúc lâu sau, Sở Ngọc ra khỏi Mộc Tuyết viên. Nàng không cần dùng dịch dung, bộ dáng vẫn như cũ nhưng khuôn mặt đen hơn. Nhan sắc vì thế giảm đi năm phần. Như vậy có thể đảm bảo nàng sẽ không vì bề ngoài quá tuấn mỹ khiến người ta truy đuổi.

Tính thời gian không còn nhiều nữa, Sở Ngọc đi tìm Hoàn Viễn. Đang lo không biết có tìm được không, vừa mới đến gần Tu Viễn cư, nàng bất ngờ gặp Hoàn Viễn và Lưu Tang từ đằng xa đi tới. Lưu Tang đang khoát tay Hoàn Viễn, bộ dạng rất thân mật.

Nhìn thấy Lưu Tang, Sở Ngọc không tìm được trong lòng thâm mắng Sơn Âm công chúa căm thù. Tuy nàng biết Sơn Âm công chúa chưa làm gì quá đáng, nhưng chỉ nguyên tâm tư mục đích nuôi dưỡng Lưu Tang để làm gì, đã quá căm thù rồi!

Hoàn Viễn đang quay lại nói gì đó với Lưu Tang. Đến gần nhìn thấy Sở Ngọc, mặt hắn bỗng cứng ngắt, đứng yên một chỗ. Ngược lại Lưu Tang kêu lên một tiếng vui sướng, nhào tới ôm lấy cánh tay Sở Ngọc:

“Công chúa, sao người lại mặc nam trang?” Lưu Tang chỉ cao đến vai Sở Ngọc, khi hấn ngược lên, đôi mắt lóng lánh nước chớp chớp nhìn nàng.

Nhìn đôi mắt bồ câu hồn nhiên khả ái như vậy, lòng nàng không tự chủ mà mềm mại đi mấy phần. Nghĩ đến thân phận của Lưu Tang, nàng rút cánh tay đang bị ôm ra, vỗ vỗ vai cậu bé: “Ta muốn đi ra ngoài, phải thay đổi y phục một chút”.

Nàng vừa mới dứt lời, thấy Lưu Tang bỗng mắt sáng ngời, một lần nữa ôm lấy tay Sở Ngọc: “Công chúa, em cũng muốn đi, người cho em đi theo được không?”

Sợi tóc đen xoa trước trán Lưu Tang hơi rung động, khuôn mặt trắng trẻo non nớt khiến ngón tay Sở Ngọc động đậy, chỉ muốn nhéo một cái. Nàng không hề háo sắc, chỉ là nhìn cậu bé này khiến nàng liên tưởng đến một thú cưng nhỏ lông tơ mềm mại, khiến cho người ta không thể không yêu thích. “Được, ta có thể cho em cùng đi. Nhưng em phải nhớ kỹ, ở bên ngoài phải gọi ta là công tử, không được để lộ thân phận của ta”.

Lưu Tang gật đầu lia lịa. Yêu cầu được thỏa mãn, cậu bé sung sướng ôm lấy Sở Ngọc, rúc vào lòng nàng như một con mèo ngoan ngoãn. Sở Ngọc bị khuôn mặt non nớt rúc vào người thấy ngứa ngứa, thầm nghĩ chẳng trách Sơn Âm công chúa muốn lãng phí cây non, cứ bị rúc vào lòng như vậy, có muốn không nổi sắc tâm cũng khó...

Bản thân được đi chơi, quay lại nhìn Hoàn Viễn, lòng tham không đáy lại đề xuất yêu cầu: “Công chúa...à công tử, chúng ta có thể cho Hoàn ca ca cùng đi được không?”

Sở Ngọc vốn có ý này, nghe vậy lườm Hoàn Viễn, bắt gặp ánh mắt hấn trong veo, dường như thờ ơ không quan tâm. Nàng mỉm cười gật đầu: “Được”.

Nghe lời này của nàng, Hoàn Viễn vốn đang lãnh đạm cũng phải chấn kinh ngược mắt lên nhìn Sở Ngọc, dường như không tin. Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười, hấn lập tức thu hồi ánh mắt, lại khôi phục vẻ hững hờ.

“Công chúa” Tiếng đang gọi nàng là của Việt Tiệp Phi. Bị Sở Ngọc liếc nhìn, hấn vội đổi lại cách xưng hô: “Công tử, Hoàn công tử...” Hoàn Viễn dù sao cũng là con cháu của kẻ phản nghịch, nếu dẫn đi mà hấn chạy trốn thì xử lý làm sao?

Sở Ngọc cười nói: “Có người bên cạnh, ta còn lo lắng gì nữa?” Đưa Hoàn Viễn đi là ý của Dung Chỉ, hạ được Hoàn Viễn cũng là ý của Dung Chỉ, nhưng Sở Ngọc dựa vào sự quyết đoán của mình, chỉ chọn về đầu, bỏ về thứ hai.

Vì ham muốn cá nhân của bản thân mà làm tổn thương người khác, Sở Ngọc không đành lòng. Vì vậy chỉ có thể trông chờ vào sự canh phòng cẩn mật của thị vệ.

Việt Tiệp Phi không dám nhiều lời.

25. Q.1 - Chương 25: Ninja Rùa

Để tránh quá nhiều người để ý, vẫn như lần trước, Sở Ngọc xuất phát từ cửa sau. Bốn người ra khỏi cửa phủ thấy một ngõ nhỏ. Ngõ này rất quanh quẽ, xưa nay ít người qua lại. Nhưng lúc này họ lại nghe thấy tiếng vó ngựa.

Một người một ngựa xuất hiện ở đầu ngõ, tiếng ghì cương ngựa vọng đến, một lát sau đến trước mặt bọn họ, phảng phất như có cơn lốc cuốn qua.

Kỵ sĩ ghì chặt tuấn mã dừng lại, Sở Ngọc mới nhìn rõ hình dạng hấn. Bởi vì kỵ sĩ phóng nhanh, y phục trên người có chút xộc xệch, mũ nghiêng rơi xuống vai. Tuy nhiên dù chỉ nhìn qua cũng thấy, khí chất người này cao vời vợi, khuôn mặt tuấn mỹ không biểu lộ điều gì. Hấn ngồi trên lưng ngựa hơi nghiêng người nhìn xuống bốn bọn họ, dáng người thẳng. Dùng ngôn ngữ hiện đại mà nói, tạo hình này rất “khôc liệt”.

“Phò mã” Lưu Tang thì thào, chậm rãi buông tay nàng ra.

Đây chính là phò mã Hà Tập đã nhiều ngày qua chưa từng nhìn thấy? Đây chính là người chồng danh nghĩa của nàng?

Cho dù mấy ngày qua Sở Ngọc ở trong phủ đã được “luyện mắt”, thấy trai đẹp không còn quá kinh ngạc, nhưng nàng không thể không thừa nhận, diện mạo Hà Tập vô cùng “thượng đẳng”, chỉ riêng khuôn mặt kia thôi cũng đủ xứng đáng làm phò mã.

Hà Tập phi ngựa trở về phủ, gặp một người xa lạ đứng ở ngưỡng cửa, bên cạnh là Việt Tiệp Phi, Hoàn Viễn và Lưu Tang, hần nhủu mày, tưởng là một nam sủng mới của công chúa. Nhưng nhìn hơi quen mắt, càng quan sát kỹ...

Hà Tập khẽ biến sắc, vội vàng xuống ngựa, đi tới trước mặt Sở Ngọc cúi chào thật thấp: “Tham kiến công chúa”.

Lúc nhìn thấy Hà Tập, Sở Ngọc muốn xem sự thể thế nào. Dù sao mang tiếng là chồng của công chúa Sơn Âm lại bị đội nhiều nón xanh như vậy, nam nhân này chắc không thể chịu được. Đã không thể bỏ vợ thì chỉ ít hần cũng phải tỏ thái độ cao ngạo khinh thường, nhìn thấy thê tử coi như không thấy, giống như Giang Yêm.

Nhưng phản ứng của Hà phò mã nằm ngoài dự liệu của nàng, khiến nàng không biết ứng xử thế nào cho thích hợp.

Hà Tập thấy Sở Ngọc có vẻ hoang mang liền biểu lộ sự quan tâm, cầm tay nàng lo lắng nói: “Hình như thân thể nàng vẫn chưa hồi phục? Mấy ngày trước công chúa bị ốm, ta thân là phò mã, lại bởi vì việc công bận rộn nên không thể thăm nàng, nghĩ đến thật xấu hổ”. Hần vừa nói, khóe mắt còn dường như đỏ lên, thể hiện tấm chân tình.

Sở Ngọc bị hần nắm chặt tay liền giật mình tỉnh lại, lập tức trong lòng thâm tán thưởng: kỹ xảo biểu diễn! Thế nào là kỹ xảo biểu diễn? Đây chính là kỹ xảo biểu diễn nha! Kỹ xảo biểu diễn của vị phò mã này, xứng đáng đoạt giải Oscar. Thần thái tinh tế, lời kịch biểu lộ chân tình. Nếu người ngoài không biết, nhất định sẽ tưởng đây là một đôi phu thê ân ái như keo sơn.

Sở Ngọc tuyệt đối không cho rằng, Hà phò mã khoan dung không để ý chuyện thê tử của mình nuôi dưỡng nam sủng. Trên thực tế, không có người đàn ông nào lại không để ý việc này cả. Nàng thậm chí cho rằng, nếu mình không mang thân phận công chúa, hần đã sớm bị Hà phò mã giết một vạn lần. Ngay lúc này, nàng còn đang đứng cạnh hai nam sủng, thế nhưng Hà phò mã lại nói chuyện rất đối đãi thâm thiết thân tình.

Cảm giác lạnh giá bao phủ trái tim, được soái ca nắm tay mà Sở Ngọc không hề cảm thấy chút nào ngọt ngào ấm áp. Nàng cảnh giác thâm than: có thể nhìn được việc mà người thường không thể nhìn, nếu không phải có trí tuệ lớn thì chắc chắn là có âm mưu lớn. Về sau đối với người này, nàng phải cẩn thận mới được!

Nàng mỉm cười nhẹ nhàng, rút tay ra khỏi tay Hà Tập nói: “Ta không sao. Phò mã nếu có việc bận thì không cần để ý đến ta. Ta đã có Hoàn Viễn, Lưu Tang chăm lo là được rồi!”

Hà Tập do dự một lát, thấy thái độ nàng lạnh nhạt, đành hỏi thăm quan tâm vài câu; nói có việc gấp, giao ngựa cho người hầu rồi đi vào phủ. Dù quần áo xộc xệch nhưng phong tư dáng vẻ của hần khiến người ta thấy ngưỡng mộ hơn cả người phục trang lộng lẫy chỉnh tề.

Cửa lớn phía sau đóng lại rồi, Sở Ngọc mới thở hắt ra. Lưu Tang lại ôm lấy cánh tay nàng, cúi đầu rầu rĩ nói: “Công chúa...công tử, em không thích phò mã”.

Sở Ngọc bật cười, xoa đầu cậu bé: “Tại sao lại không thích?”

“Em không rõ”. Lưu Tang nghi hoặc lắc đầu, theo thói quen lại dụi dụi vào người nàng hai cái “Em không biết rõ vì sao, chỉ là không thích thôi”. Đôi mắt cậu bé trong veo như nước.

Sở Ngọc sửng sốt, lập tức giật mình: trẻ con cực kỳ mẫn cảm, có khả năng cảm nhận được vẻ nguy trang của Hà Tập bên ngoài che giấu hận ý bên trong, từ đó trực giác chuyển hóa thành “không thích”.

Bật cười nhẹ, nàng vỗ vỗ khuôn mặt bầu bĩnh của Lưu Tang, cảm giác sờ làn da non mịn trên tay thật thích, rốt cuộc nàng không nhịn được mà nhéo một phát: “Không sao, ta cũng không thích hần, chúng ta đều không thích hần”.

Nghe nàng nói vậy, Lưu Tang cười vui vẻ.

Sở Ngọc cũng mỉm cười, nhưng giữa mi tâm trĩu nặng lo lắng.

Vốn dĩ Hà phò mã tướng mạo tuyệt vời, phong nghi xuất chúng, ai gặp hắn cũng không thể nào ghét bỏ được. Nhưng chỉ gặp một lần, trong lòng Sở Ngọc lập tức đưa hắn lên mức độ nguy hiểm giống như Dung Chỉ.

Hà Tập là phò mã, vốn là con nhà quyền quý, bản thân lại làm quan, khác với các nam sủng trong phủ công chúa không có chỗ dựa. Người như hắn vốn không cần nhìn sắc mặt công chúa để làm việc. Vậy vì sao hắn lại nhẫn nhịn, thậm chí còn bày đặt vẻ yêu thương công chúa như thế?

Nghĩ cũng phiền lòng, Sở Ngọc quyết định tạm thời không quan tâm đến việc này nữa để khỏi đau đầu. Nhưng nàng bỗng ngẫm đến một chuyện: vị phò mã đại nhân này, được công chúa tặng miễn phí nhiều mũ xanh mà đội, thật chẳng khác nào “bát vương rửa đen”. Hắn chẳng những nhẫn nhịn không phát tác, bề ngoài còn làm ra vẻ yêu thương công chúa, thật đúng là thần tiên. Sau này để tỏ lòng tôn kính, nàng quyết định gọi thầm hắn là Ninja rửa (!)

Cũng là để cảnh tỉnh chính mình, ngàn vạn lần phải đề phòng vị phò mã này.

Hắn nhẫn nại như thế, tất có mưu đồ.

26. Q.1 - Chương 26: Hội Thơ

Ra khỏi ngõ nhỏ, đi vào đường lớn, Sở Ngọc nhạy cảm phát hiện, cơ thể Hoàn Viễn có vẻ cứng ngắc. Hắn hình như cực lực che giấu, nhưng Sở Ngọc vẫn thấy động tác của hắn không được tự nhiên.

Mà gương mặt tuấn mỹ của hắn, không tự chủ thể hiện sự đề phòng, đồng thời cũng lưu luyến hào hứng nhìn mọi cảnh vật trên đường, dường như được ngắm nhìn chưa đủ. Nếu có thể so sánh, Sở Ngọc cảm giác như lần đầu tiên hắn được nhìn thấy thế giới, cái gì cũng muốn nhìn, muốn tìm hiểu, nhưng lại e sợ đề phòng.

Nàng lập tức nhớ đến lời nói của Dung Chỉ hôm nay: hai năm rồi Hoàn Viễn chưa từng bước chân ra khỏi phủ công chúa.

Mà trước khi hắn lọt vào mắt công chúa rồi bị đưa vào hậu cung, Hoàn Viễn cũng không mấy tự do. Thân là người nhà của kẻ phản nghịch, bị giam lỏng, đi đâu cũng phải có người giám sát cẩn thận, hắn rất ít khi có cơ hội được đi trên đường như lúc này.

Bốn người chọn con đường khá vắng lặng mà đi. Nhưng dù là thế, bề ngoài tuấn mỹ của Hoàn Viễn vẫn hấp dẫn ánh nhìn chăm chú của người đi đường. Một lát sau, có một tiểu cô nương đỏ mặt chạy qua, ném lên người Hoàn Viễn một cành hoa đào.

Sở Ngọc than thầm đã tính sai. Nàng chỉ nhớ cải trang ỳnh, lại quên vẻ tuấn mỹ của Hoàn Viễn so với nàng còn hơn hẳn. May mà bọn họ không đi trên đường phố đông đúc, nếu không chỉ sợ sẽ bị đưa và trái cây đập chết.

Hoàn Viễn thuận tay bắt được cành hoa đào, thái độ vẫn lảng lạng như trước. Sở Ngọc nghiêng đầu liếc nhìn hắn, cười nói: “Sao ngươi không vui lên? Có người quý mến ngươi đó!”

Gương mặt trắng nõn tuấn mỹ của Hoàn Viễn nháy mắt ửng đỏ. Từ khi sinh ra đến giờ, hắn chưa bao giờ được quang minh chính đại đi trên đường lớn như hôm nay. Luôn bị giam lỏng nhục nhã, hết nhà giam này lại đến nhà giam khác, chưa bao giờ đi trên đường, lại được thiếu nữ trẻ tuổi quý mến.

Từ nhỏ đã bị giam cầm, lòng hắn luôn hừng hực khát vọng có thể giãy giụa trốn thoát, mà hôm nay chân trời tự do bất ngờ hiện ngay trước mắt. Dường như hắn phải dùng toàn lực để đè nén ý muốn chạy trốn. Bởi vì Hoàn Viễn biết mình không thể nào thoát được. Bên cạnh dù chỉ có một Việt Tiệp Phi, nhưng

hắn biết võ công của người này quá rõ. Chưa muốn nói bây giờ hắn không có khả năng vận động mạnh, mà nếu hắn có bất cứ hành động nào khác lạ, trường kiếm bên hông Việt Tiệp Phi sẽ chuẩn xác kề lên cổ hắn.

Hoa đào nhợt nhạt tỏa hương thơm, Hoàn Viễn trong lòng thật bối rối. Tuy thiếu nữ này chỉ là một thường dân, dung mạo bình thường, nhưng lần đầu tiên trong đời hắn biết đến...

Chưa kịp suy nghĩ nhiều, chuyện xưa trong đầu Hoàn Viễn bỗng xẹt qua như một tia chớp. Sắc mặt khê biến, hắn vội vứt cành hoa đi như vứt bỏ thứ gì phiền toái.

Hắn không sợ vì cầm cành hoa kia mà Sở Ngọc trừng phạt hắn. Hắn sợ Sở Ngọc sẽ làm hại vị tiểu cô nương.

Hơn một năm trước, một người chị họ của công chúa vẫn thường xuyên qua lại thân thiết, nhìn thấy Dung Chỉ thì ưng ý, vui vẻ hỏi xin công chúa, bị công chúa từ chối khéo. Sau đó Hoàn Viễn không bao giờ thấy người đó đến phủ nữa. Hỏi ra thì thấy bảo nàng ta chết không rõ nguyên nhân gì.

Ai biết được, không rõ nguyên nhân hay rất rõ nguyên nhân?

Sở Ngọc nhanh tay nhanh mắt, bắt được cành hoa rơi giữa không trung, cười nói: “Tiểu cô nương nhà người ta tặng hoa, sao người lại ném đi? Nếu người không thích, thì ta thích”. Cành hoa đào thật đẹp, trông còn rất tươi, chắc là vừa mới hái xuống không lâu.

Hoàn Viễn giật mình, không hiểu nàng có dụng ý gì. Còn chưa kịp nghĩ ngợi, đã thấy Sở Ngọc chạy về phía trước. Mà hắn, cũng bị Lưu Tang nắm tay áo kéo đi.

Núi Bình Định ở ngoài thành không hề nhỏ. Không thấy ghi tên núi, núi cũng không cao, nhưng nhìn qua cũng tú lệ uyển chuyển bất mất. Đi tới chân núi, Sở Ngọc nhìn thấy một dòng nước trong vắt, theo những khe đá nhỏ róc rách chảy xuống.

Đường lên núi tuy đã sửa chữa, nhưng vẫn còn hơi dốc đứng. Trong không gian núi rừng, từng đợt gió mát trong lành thổi tới khiến lòng người cũng thư thái hơn.

Đường lên núi có mấy ngã rẽ, cây rừng rậm rạp, trông lên chỉ thấy một màu xanh ngắt. Đi đến một ngã rẽ, nàng nghe thấy có tiếng người. Tán cây che kín bóng dáng người, chỉ có âm thanh nhẹ nhàng mơ hồ truyền tới: “Ý Chi huynh, đi lối bên này! Cần thận!”

Bởi thanh âm hơi thấp, không nghe rõ ràng, sau đó tiếng người càng ngày càng xa.

Một lúc lâu sau cũng lên tới đỉnh núi. Trên đỉnh núi có một tảng đá lớn bằng phẳng, có lẽ đây chính là lý do vì sao núi có tên là Bình Định (đỉnh bằng phẳng). Trên đỉnh núi, người ta xây một đình bát giác dựa vào vách đá. Bên đình là một mỏm đá trắng, có suối nước rộng chừng hơn một thước, thuận theo độ dốc của núi đá mà chảy róc rách xuống.

Hai bên dòng nước, cách khoảng hai thước, mỗi nơi đặt một đôi nệm gấm lớn. Bên nệm gấm là bàn trà hình vuông, trên bày thịt khô bánh ngọt để đãi khách.

Tuy nhiên Sở Ngọc không chú ý những điều này, bởi nàng còn đang mải kinh ngạc.

Trên đỉnh núi đã tụ tập nhiều người, chắc hẳn tới để tham gia hội thơ. Người không hiếm lạ, cái hiếm lạ chính là, ở đây toàn tập trung mỹ nam tử qua lại, ống tay áo tung bay, dáng người tiêu sái. Cũng có vài người khuôn mặt bình thường, nhưng cứ chỉ đáng vẻ lại vô cùng thanh nhã ưu tú, khiến cho người khác rất có cảm tình.

Nơi này mà là hội thơ sao? Là nơi mỹ nam tụ họp.

Sở Ngọc hơi buồn bực. Sớm biết thế này, nàng chẳng cần mất công gặm nhấm nhiều thơ cổ làm gì ệt, chỉ cần mang khuôn mặt đến là xong.

Sở Ngọc còn đang kinh ngạc, thì vẻ mặt Hoàn Viễn và Việt Tiệp Phi là giật mình hiểu ra, không khỏi mỗi người liếc nàng một cái. Cả hai bụng dạ bảo đảm: cứ tưởng công chúa thay đổi tính tình, chuyển hướng cao nhã...Thì ra là thế.

Đây có thể xem như sỏi lạc vào bãi dề.

Cùng suy nghĩ giống Hoàn Viễn, Việt Tiệp Phi còn phát sinh một nỗi sầu muộn khác: nơi này toàn là mỹ nam tử, nếu mục tiêu của công chúa quá nhiều thì hẳn làm sao có thể đóng gói tất cả mang về?

27. Q.1 - Chương 27: Mỹ Nam Tập Trung

Người mời Sở Ngọc đến đây – Bùi Thuật đang cùng mấy mỹ nam tử trò chuyện vui vẻ. Nhìn thấy Sở Ngọc, Bùi Thuật cáo lỗi với mấy người kia, thân nhiên đi tới, cười nói: “Tử Sở huynh đứng là giữ chữ tín”. Nói xong ánh mắt chuyển qua ba người đi cùng nàng: “Mấy vị này là...”

Sở Ngọc tiếp lời hắn: “...Là hai người nhà của ta, đây là Dụ Tử Viễn, kia là Dụ Lưu Tang. Tài học của Tử Viễn hơn ta rất nhiều, ta nghĩ hẳn mới là người thích hợp tham gia hội thơ, nên rủ họ đi cùng”. Sở Ngọc lại chỉ Việt Tiệp Phi: “Còn đây là bạn tốt của ta, họ Việt. Hôm kia nghe nói ta ra ngoài gặp chuyện ngoài ý muốn nên hôm nay đi theo hỗ trợ”.

Việt Tiệp Phi tự thấy mình đứng bên cạnh không phù hợp, nên gật đầu chào rồi lui về một góc khuất, từ chỗ này có thể theo dõi bảo vệ Sở Ngọc.

Sau đó, Bùi Thuật dẫn Sở Ngọc đi một vòng, giới thiệu Sở Ngọc với mọi người, chỉ nêu tên mà không đề cập đến lai lịch thân phận.

Mỗi khi Bùi Thuật giới thiệu một người, Sở Ngọc lại gật đầu mỉm cười, thái độ nhẹ nhàng thân nhiên. Dù Bùi Thuật giới thiệu bất kỳ người nào, nàng cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên hay có ấn tượng đặc biệt gì, điều này khiến Bùi Thuật càng thêm xem trọng nàng.

Thực ra, Sở Ngọc không có phản ứng gì, chủ yếu bởi vì nàng chẳng biết những người đó lai lịch gia thế ra sao. Những cái tên đó với nàng, đơn giản chỉ là một ký hiệu trừu tượng. Trong khi đó, Hoàn Viễn đứng một bên nghe thấy lại dậy sóng lớn trong lòng.

Nơi này có chừng hai, ba mươi người. Theo những gì mà Hoàn Viễn được biết, ít nhất một nửa trong số bọn họ là người thừa kế của những dòng họ quyền quý và danh giá bậc nhất triều đình. Nếu sau này không có những biến đổi lớn về chính trị, thì những người này chính là tập hợp của chính quyền trung ương tương lai.

Hoàn Viễn trong lòng quay cuồng nhưng Sở Ngọc hoàn toàn không biết. Sự chú ý của nàng đặt vào một thứ hấp dẫn khác. Không biết có phải nhầm lẫn hay không, nhưng hôm nay nàng cảm thấy làn da của Bùi Thuật trắng và mịn hơn rất nhiều so với ba ngày trước, thật là một bước tiến vượt bậc.

Tuy điều này có thể chỉ là ảo giác, nhưng Sở Ngọc càng lúc càng nghi ngờ. Nếu thời cổ đại không có phẫu thuật thẩm mỹ, thì phải chăng hẳn tẩy trắng da? Còn điều này nữa, trên người Bùi Thuật phảng phất hương thơm. Nàng tự hỏi, chẳng lẽ mình lại gặp một Mặc Hương thứ hai? Nhưng mấy ngày trước gặp hắn, nàng không ngửi thấy mùi hương này a.

Nhận ra ánh mắt Sở Ngọc có vẻ sẫm soi trên gương mặt mình, Bùi Thuật đầu tiên sửng sốt, sau thì hiểu ra, cười nói: “Tử Sở huynh chắc đã nhận ra, hôm nay ta đánh phấn?”

“Đánh phấn?” Dường như những từ ngữ nàng nghe thấy không hề liên quan với người đang đứng trước mặt, Sở Ngọc tưởng mình nghe nhầm nên vô thức lặp lại.

Trong hệ giá trị nhân sinh quan, thế giới quan hơn hai mươi năm làm người, Sở Ngọc chỉ hiểu “đánh phấn” là từ chuyên dành cho phái nữ. Còn nhớ trên TV có một quảng cáo về mỹ phẩm, cô gái chỉ vào làn da tuyết trắng mềm nhẵn trên mặt mình rồi cười hì hì hỏi: “Các bạn đoán xem, mình đã đánh phấn chưa?” Hồi đó Sở Ngọc thích một bộ phim truyền hình, mà giữa giờ xem phim luôn phải chịu đựng đoạn quảng cáo này nên tâm trí nàng khắc rất sâu. Hôm nay câu nói của Bùi Thuật lại gợi lại ký ức này.

“Đúng vậy” Thái độ của Bùi Thuật có vẻ rất đắc ý, chỉ chỉ vào mặt mình nói: “Ta đã đến phường Hâm Lan để mua phấn trắng và phấn hồng. Phấn này mịn nhẹ, đánh lên mặt rất “ăn da”, lại không dễ bị bay, không

tin người xem?” Hôm nay là ngày đặc biệt, đương nhiên phải trang điểm cẩn thận.

Sở Ngọc dờ khóc dờ cười, lòng thầm nghĩ: Bùi Thuật trông bề ngoài hoàn toàn bình thường, sao lại có cái tật xấu quái đản thế nhỉ? Mà mọi người xung quanh, nghe hắn nói lại không hề tỏ vẻ ngạc nhiên chút nào, như thể đây là một hiện tượng rất bình thường.

Bỗng nghĩ đến một khả năng, Sở Ngọc ngấm ngấm bốn phía, sau đó đột nhiên hỏi Bùi Thuật: “Những người này đều là đánh phấn sao?” Tưởng tượng hiện tại nàng đang đứng giữa một đám đàn ông tô son điểm phấn, Sở Ngọc không khỏi thấy rét run.

“Không phải” Câu nói này của Bùi Thuật khiến gánh nặng trong lòng nàng tiêu tan dần, nhưng câu tiếp theo lại khiến nàng khó thở “Chỉ khoảng một nửa thôi”.

Thấy bộ dáng Sở Ngọc có vẻ ngốc nghếch không biết gì làm người ta thương hại, Bùi Thuật bèn hảo tâm giảng dạy cho nàng một khóa bổ túc cấp tốc. Bởi thế Sở Ngọc mới biết, ở thời đại này, nam tử trang điểm đánh phấn bôi son là một thời thượng, giống như xu hướng thời trang về quần áo vậy. Tuy nhiên cũng có những người thể chất vốn mạnh mẽ khí thế lẫm liệt, hoặc thích vẻ tự nhiên, thì sẽ không trang điểm.

Nếu muốn nghĩ ra một khẩu hiệu cho phong trào đánh phấn của nam giới, chắc phải là: càng trắng, càng đẹp, càng lóng lánh!

Sở Ngọc thở hắt ra, thầm nghĩ: cũng may vẫn còn có những người bình thường, nếu không lúc này nàng chỉ muốn vắt chân lên cổ mà chạy.

Thật đáng thương.

Sở Ngọc thương hại nhìn Bùi Thuật: đường đường là một soái ca (miễn cưỡng gọi như thế đi), sao gu thẩm mỹ lại vụn vặt đến mức này?

Thật đáng thương.

Bùi Thuật nhìn Sở Ngọc, cũng nghĩ như vậy. Có mỗi việc đánh phấn cũng không biết, nam tử này chắc hẳn ở nhà bị quản giáo nghiêm khắc quá, thậm chí như là bị cầm tù đi.

Tham gia hội thơ này hầu hết là những anh tài. Họ tụ tập thành từng nhóm, đàm luận về triết học, địa lý, từ các vấn đề của trời đất cho đến con người, không khí vô cùng náo nhiệt. Bùi Thuật dẫn Sở Ngọc đi, đến chỗ vách núi bên đình, hắn cất tiếng xin lỗi: “Làm ơn đợi một chút, để ta trang điểm lại”. Nói xong thần nhiên lấy từ tay áo ra một hộp phấn, cầm miếng vải nhung mềm tỉ mỉ dặm phấn lên mặt.

Sở Ngọc lại thêm một trận rét run. Nhưng xem Bùi Thuật đánh phấn lên mặt rất đẹp, rất tự nhiên, chính bản thân nàng trang điểm cũng chưa giỏi bằng, nàng nghĩ sau này sẽ coi hắn như “chị em tốt” để học tập. Nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn là nuốt không trôi, nàng dứt khoát giả bộ quay đầu nhìn quanh bốn phía, lại thoáng nhìn thấy trong đình có một thanh niên áo xanh đang ngồi.

Trước mặt người này, có một cây đàn cổ đặt trên bàn. Hắn đang chăm chú nhìn dây đàn. Gương mặt tuấn mỹ kín như bưng, bao phủ một tầng sương lạnh, đôi mắt hạ xuống phẳng phất u buồn.

Dường như có một tầng không khí ngăn cách hắn với chung quanh. Cảm giác những gì diễn ra chung quanh không hề liên quan đến hắn, hắn không để ý đến người khác, và cũng không muốn ai để ý đến mình. Sở Ngọc đang định hỏi Bùi Thuật đó là người nào, bỗng phát hiện chung quanh hơi náo động. Nhiều người cùng đổ xô về một hướng.

Có chuyện gì vậy? Lòng hiếu kỳ, Sở Ngọc cũng nhìn sang.

28. Q.1 - Chương 28: Vương Ý Chi

Sở Ngọc thay đổi tầm mắt, thoáng thấy Bùi Thuật cũng chạy theo hướng mọi người đang đổ về. Phía đằng xa, xuất hiện ba người từ đường núi đi ra. Bùi Thuật chạy vượt lên trước, phấn khởi nói với ba người này:

“Mọi người mong các huynh mãi!”

Ba người tiến đến, một người đi trước, hai người phía sau. Người phía trước có vẻ quen biết với Bùi Thuật, cười hì hì nói: “Thứ lỗi, thứ lỗi, chúng ta mãi ngắm phong cảnh, nên đến hơi muộn”.

Nghe vậy, trong lòng Sở Ngọc thầm giễu cợt: mãi ngắm phong cảnh? Tuy núi này cũng khá tú lệ, nhưng chẳng có cảnh quan đặc sắc nào. Đường lên núi có khá nhiều lối rẽ phức tạp, theo nàng đoán, ba người này tám phần là lạc đường.

Bùi Thuật không rõ có tin lời hần nói hay không, vẻ mặt vẫn hào hứng, vỗ vỗ vai hần, sau đó quay lại chào hai người phía sau: “Ý Chi huynh, Ân huynh, hai vị đều đến, thật là hết sức vinh hạnh!”

Sở Ngọc thờ ơ lạnh nhạt, nhưng xem thái độ của Bùi Thuật, đoán hai người này chắc rất được mến mộ. Nàng đứng tại chỗ, hơi hơi nheo mắt, lúc này mới nhìn rõ tướng mạo hai người. Bây giờ nhìn rõ hai người rồi, trong lòng nàng âm thầm tán thưởng: đẹp thật!

Nơi này là mỹ nam tập trung, nhưng khi hai người này xuất hiện, lập tức khác hẳn về đẳng cấp. Người đứng bên trái, ước chừng khoảng hai sáu hai bảy tuổi. Khác với mọi người thường búi tóc, thậm chí đội mũ, tóc hần chỉ buộc lỏng sau gáy, mắt hẹp dài, khóe miệng cười như có như không.

Xét về dung mạo, hần cũng không nổi bật hơn những người ở đây. Nhưng điểm đặc biệt là khí chất, rõ ràng hần đứng thẳng bất động, nhưng Sở Ngọc lại có ảo giác như hần là dòng nước không ngừng chảy, giả sử có muốn bắt tay hần, tay cũng rơi giữa không trung.

Người thanh niên bên phải, tuổi tác cũng tương đương. Hoàn toàn tương phản với người kia, ở hần dường như có chút ngạo ý, khiến người ta cảm giác bất ngờ gặp núi cao nguy nga hiểm trở, khí thế bức người.

Hai người khí chất vừa trái ngược mãnh liệt, lại vừa bổ sung, đứng cạnh nhau tạo nên một bầu không khí kì dị khiến mọi người nín thở.

Phóng tầm mắt nhìn khắp lượt mọi người một vòng, Sở Ngọc không thể tìm được người có thể sánh với hai người này. Không, thực ra có hai người, một là người thanh niên áo xanh trong đình. Dù mọi người này giờ nao động, hần cũng không hề để ý. Khí tức ở hần tỏa ra như sương giá phong kết, mà người còn lại...chính là người đang đứng cạnh nàng.

Hoàn Viễn khí chất cổ nhả phong nghi, lại là một phong thái khác. Mặc dù không hề áp đảo hai người kia, nhưng hần hoàn toàn có thể sánh ngang được.

Tuy nhiên, dù là Sở Ngọc hay Hoàn Viễn cũng không hề có ý nghĩ háo thắng phân định thắng thua, chỉ là trong lòng Sở Ngọc hiếu kỳ, trong hai người này, ai mới là vị thiên kim công tử mà Bùi Thuật nhắc đến?

Bùi Thuật hăng hăng giọng, đứng trước mọi người long trọng giới thiệu. Người đầu tiên chính là người Sở Ngọc lưu ý: “Đây là Vương Ý Chi, chắc các vị hần đều biết rõ”.

“Vương Ý Chi?” Giữa đám người có tiếng nói cất lên: “Vương Ý Chi nào?”

Bùi Thuật liếc mắt lườm người kia một cái, vẻ mặt kiêu ngạo khinh thường nói: “Trên đời này có mấy Vương Ý Chi? Đương nhiên là Lang Gia Vương thị Vương Ý Chi”.

Bùi Thuật vừa nói xong, mọi người đang ngồi ồ lên sợ hãi. Vừa rồi chỉ là có cảm tình với phong thái của hai người, lúc này có người không kìm nén được tiến lên chào, lại có người nhiệt tình thỉnh cầu Vương Ý Chi vẽ lên áo hần (Một dạng xin chữ ký? ^^)

Sở Ngọc nghe cũng thấy kinh ngạc. Tuy rằng nàng không giỏi môn lịch sử, nhưng với Lang Gia Vương thị cũng biết một chút.

Nàng biết được, bởi vì dòng họ này quá hiển hách vinh quang.

Nhìn chung trong lịch sử Trung Quốc, không có thể gia đại tộc nào có thể sánh với Lang Gia Vương thị. Gia tộc này đã từng phồn vinh hưng thịnh liên tục, rất nhiều văn tài. Mấy trăm năm vương triều thay đổi, thời cuộc biến ảo, nhưng gia tộc này vẫn sừng sững không gục ngã, hiển hách tôn quý có thừa. Mấy trăm năm qua, danh sĩ của dòng họ Vương phải lấy đơn vị tính là hàng trăm, riêng chức vị tể tướng đã có hơn chín mươi người. Lịch sử huy hoàng như vậy, không một gia tộc nào có thể sánh kịp.

(Lang Gia Vương thị là một trong những gia tộc nổi danh nhất của Trung Quốc cổ đại, bắt đầu phát triển từ thời lưỡng Hán tức thời kỳ Đông Hán và Tây Hán, hưng thịnh nhất vào thời Ngụy – Tấn, từ Nam Triều trở đi thì suy yếu dần)

Trong thơ Đường có câu: “Yến xưa vốn ngụ nhà Vương, Tạ. Nay hộ tầm thường cũng liệt sang” (*), chữ “Vương” trong đó, chính là Lang Gia Vương thị.

(* Đây là câu trích trong bài thơ “Ô Y hạng” của Lưu Vũ Tích

Nguyên văn:

Chu Tước kiều biên dã thảo hoa,

Ô Y hạng khẩu tịch dương tà.

Cựu thời Vương Tạ đường tiền yến,

Phi nhập tầm thường bách tính gia.

Dịch thơ:

Chu Tước cầu nay cỏ đã hoang

Ô Y ngõ nắng lúc dương tàn

Yến xưa vốn ngụ nhà Vương, Tạ

Nay hộ tầm thường cũng liệt sang

Nội dung bài thơ là sự cảm thán của tác giả về sự thay đổi biến thiên của lịch sử, thời cuộc kể từ thời Lục Triều đến thời Trung Đường)

Không khoa trương mà nói, họ Vương là đệ nhất quý tộc, đệ nhất thế gia.

Thời khắc này, Sở Ngọc như được nhắc nhở là mình đã xuyên qua thật sự, nên có thể tận mắt chứng kiến Lang Gia Vương thị truyền kỳ.

Sở Ngọc biết về dòng họ Vương, nhưng nàng lại không biết rằng, bản thân Vương Ý Chi trong họ Vương cũng là một giai thoại. Hẳn như thế nào ít người biết, chỉ biết rằng người đứng đầu dòng họ Vương hiện giờ là bác của hắn, quyết định bỏ qua con mình, muốn hắn kế nhiệm quyền lãnh đạo dòng họ Vương. Đối với sự sủng ái coi trọng như vậy, Vương Ý Chi chỉ cười mà từ chối khéo, chỉ quan tâm đến ngao du sơn thủy, thành ra lại mang tiếng ăn chơi.

Cho dù hắn phóng túng bất kham, vẫn như trước nổi danh là tay ăn chơi, bác của hắn vẫn chưa từng từ bỏ ý định cho hắn kế thừa gia nghiệp, thường phải khổ công khuyên bảo hắn. Mỗi một lần được khuyên nhủ, thanh danh của Vương Ý Chi lại hiển hách thêm một phần.

Người đứng cạnh Vương Ý Chi tên là Tạ Ấn. Vừa nghe giới thiệu tên, không cần nhắc nhở, Sở Ngọc cũng đoán tám chín phần, người này thuộc họ Tạ trong “Vương Tạ đường tiền”. Họ Tạ tuy không hiển hách bằng họ Vương, nhưng cũng là một trong những dòng họ quý tộc đệ nhất (Họ Tạ cũng được nhắc trong câu thơ trên).

Sau khi Vương Ý Chi và Tạ Ấn tới, mọi người ngồi xuống nệm gấm hai bên dòng suối. Sở Ngọc thấy Bùi Thuật cho người lấy giấy bút, lòng hết sức kinh ngạc, chợt nhớ đến hội thơ. Chỉ vì trong đầu toàn chú ý mỹ nam tử nên nàng suýt quên mất chủ đề chính.

Sở Ngọc và Hoàn Viễn, Lưu Tang tìm chỗ vắng người bên suối, chiếc bàn trà và nệm gấm trông rất lung linh tinh xảo. Sở Ngọc thuận tay cầm một miếng bánh cho vào miệng, vị ngọt mềm tỏa ra ở đầu lưỡi. Liếc mắt, nàng thấy Vương Ý Chi – người vừa làm náo động, chậm rãi chọn một chỗ ngồi cách nàng không xa, thanh thoi ngồi xuống. Tuy ngồi gần, nhưng Vương Ý Chi không để ý lắm đến Sở Ngọc.

Hội thơ chính thức bắt đầu. Hội thơ này có tên là “khúc thủy lưu thương”, khá giống với thú chơi tao nhã “kích trống truyền hoa”. Luật chơi như sau: khi tiếng đàn cất lên, người ta thả bầu rượu xuống suối cho trôi

theo dòng nước. Khi tiếng đàn ngừng, bầu rượu trôi đến trước mặt người nào thì người đó phải uống rượu làm thơ.

(Kịch trống truyền hoa: thú chơi của người xưa: khi bắt đầu đánh trống, mọi người truyền tay nhau đóa hoa. Tiếng trống ngừng, hoa đang ở tay người nào thì người đó phải làm thơ hoặc đánh đàn)

Sở Ngọc nhìn thấy, người thanh niên áo xanh trong đình cuối cùng cũng có động tác. Hắn bắt đầu thông thả gảy đàn.

Bầu rượu xuôi dòng trôi xuống. Sở Ngọc niệm chú thầm trong lòng: đừng dừng trước mặt mình, đừng dừng trước mặt mình.

Nàng không dám thi tài đâu a.

Không hiểu nàng có cái mồm “qua đen” hay ma xui quỷ khiến thế nào, vận mệnh cứ đen đui. Khi tiếng đàn dừng, bầu rượu hình như gặp chỗ xoáy nước, hướng thẳng về phía nàng.

Trước cặp mắt của tất cả mọi người chẳng có cách nào trốn tránh, Sở Ngọc cười khổ cầm lấy chén rượu.

29. Q.1 - Chương 29: Tâm Tư Lung Linh

Đạo văn? Vô ích? Giả bộ bất tỉnh?

Phút chốc, trong đầu Sở Ngọc nghĩ đến ba ý tưởng.

Đạo văn, con đường này đơn giản, lợi ích thực tế lại rất mau lẹ. Nhất là hơn một nghìn năm trước, trước thời nhà Đường, thơ ca còn chưa phát triển đến độ phồn thịnh. Tất cả thơ Đường, chỉ cần nàng nhớ được là đều có thể sử dụng, tuyệt đối không có người nào nhảy ra truy cứu vấn đề bản quyền.

Thực ra trong lúc “ôn luyện” mấy hôm trước, nàng cũng từng nảy ra ý định này. Nàng đã sàng lọc, loại bỏ những bài thơ có xu hướng và điển tích không phù hợp với thời đại này, cuối cùng chọn được bảy, tám bài, số lượng cũng đủ giúp nàng ứng phó.

Dù nàng định làm như vậy, nhưng cuối cùng vẫn có chương ngại tâm lý.

Bởi vì những bài thơ mà Sở Ngọc nhớ được, hơn một nửa là nàng cực thích. Thêm nữa còn do lòng tôn kính với các thi nhân, lấy đi kết tinh tài hoa của họ, nàng cảm thấy không đành lòng.

Cách thứ hai gọi là vô ích, bởi vì chuyện Sở Ngọc bịa ra mấy câu đem ứng thí là trăm triệu lần không thể. Chưa nói đến lời hay ý đẹp nàng không có khả năng nghĩ ra, mà ngay cả luật bằng trắc nàng cũng không nắm vững. Thơ của nàng mà đọc lên chắc cảm mọi người ở đây rớt xuống đất hết.

Biện pháp thứ ba so với hai cái kia còn vô sỉ hơn. Có nghĩa là nàng sẽ mặt dạn mặt dày lăn quay ra đất, giả vờ phát bệnh, đầu óc hôn mê, thì có thể tránh được một kiếp. Nhưng nếu nàng làm cách này, vừa mất mặt lại còn ngay lập tức bị tống xuống núi.

Sở Ngọc khuôn mặt ngưng trọng, tay cầm chén rượu vẫn không nhúc nhích, còn đang đấu tranh nội tâm, bỗng nhiên thấy có người kéo tay áo mình. Quay lại nàng thấy Lưu Tang cúi đầu nhắc nhở: “Công...” Lời vừa thốt ra bỗng nhớ lời giới thiệu ban nãy của Sở Ngọc, vội vàng sửa lại: “Tử Sở đường ca, mọi người đang chờ huynh đấy!”

(Đường ca, đường huynh: anh họ)

Một tay kéo áo Sở Ngọc, tay kia lại lên vẽ lên mu bàn tay Sở Ngọc một chữ, nàng nhận ra đó là chữ “Chỉ”.

Chỉ? Dung Chỉ?

Nghĩ đến Dung Chỉ, Sở Ngọc bỗng nhớ đến kẻ mà Dung Chỉ bày cho nàng – Hoàn Viễn. Nàng thế mà lại quên mất người này.

Thế là biện pháp thứ tư bỗng hiện ra trước mắt: dùng “chân gỗ”

Về một nghĩa nào đó, mức độ vô sỉ của cách thứ tư cũng không thua gì ba cách trên, nhưng trước mắt đây là biện pháp tốt nhất.

Sở Ngọc mỉm cười, nâng chén hướng Bùi Thuật nói: “Hiện tại ta chưa làm thơ được, vậy lúc này có thể nhờ đường huynh Dụ Hoàn Viễn thay ta làm thơ hay không?”

Bùi Thuật còn chưa trả lời, Sở Ngọc đã thấy bên cạnh truyền đến thanh âm mang ý cười: “Điều này không ngại, nhưng nếu muốn hấn thay người, thì thơ phải làm hai bài, rượu uống hai cốc”

Nàng quay lại, nhận ra người vừa nói là Vương Ý Chi. Hấn cầm bầu rượu tự rót uống một mình, khoe miệng cười lộ vẻ hứng thú nhìn Sở Ngọc.

Vương Ý Chi đã cắt lời trước như vậy, Bùi Thuật cũng không có ý kiến gì, hấn gật đầu: “Cứ quyết định như vậy đi”.

Sở Ngọc nhăn mi một chút, lập tức cười vui vẻ: “Làm thơ thì giao cho đường huynh ta, uống rượu thì để ta”. Không phải nàng nhỏ mọn không cho Hoàn Viễn uống rượu, chính là sợ hấn say sẽ nói ra những điều không nên nói.

Hoàn Viễn khẽ biến sắc, đang định nói điều gì bỗng Sở Ngọc đến bên hấn, thăm thì vào tai: “Hãy vì chính mình mà làm thơ”.

Thanh âm tuy nhỏ nhẹ trêu mếu, nhưng Hoàn Viễn nghe xong lại thấy tay run rẩy. Sở Ngọc nói câu này là do Dung Chỉ dạy nàng. Sáng nay trước lúc ra khỏi cửa, Dung Chỉ đã sớm đoán được Hoàn Viễn có thể cự tuyệt không làm thơ, vì vậy bảo nàng chỉ cần nói câu này thì thơ sẽ ra.

Sở Ngọc chẳng qua theo lời mà nói, nhưng trong lòng Hoàn Viễn lại xao động. Hấn nhớ lại hai năm trước, lúc bị dẫn đến phủ công chúa. Hấn nhìn thấy một nữ tử ngạo mạn, dùng ngữ điệu khinh miệt cợt nhả bảo hấn: “Hãy làm cho ta vài bài thơ để ta vui đùa một chút!”

Tất nhiên là hấn cự tuyệt. Từ đó đến nay đã được hai năm, một nửa câu thơ hấn cũng chưa từng làm.

Nhưng lúc này Sở Ngọc lại nói với hấn như vậy.

Vì chính mình mà làm?

Thêm một phen cười nhạo hấn ư?

Tuy lý trí nói như thế, nhưng trong lòng Hoàn Viễn lại dâng lên những xúc cảm không lời. Hôm nay khoảng khắc được tự do đã làm xao động tâm hồn hấn. Hai năm kiềm chế, tâm tư bị dồn đến cực hạn. Sở Ngọc vừa chạm vào, bỗng chốc thì hứng của hấn như sóng nước trong cơn lũ tuôn trào mãnh liệt.

Phải rên sất khi còn nóng, thấy hấn có vẻ dao động, Sở Ngọc cười tít mắt sai người lấy giấy bút đặt trước mặt Hoàn Viễn.

Hoàn Viễn không tự chủ được mà vươn tay ra. Vừa mới cầm bút, thì tứ như nham thạch phun trào, nước chảy cuồn cuộn. Những câu thơ găm vóc không ngừng tuôn ra.

Thậm chí không thể dừng.

Lúc Hoàn Viễn múa bút thành thơ, Việt Tiệp Phi đứng trong góc khuất, chán ngán đến độ ngồi xổm xuống đếm kiến: đã đến lâu như vậy mà chẳng có chuyện gì xảy ra, công chúa lại còn chăm chỉ nghiêm túc tham gia hội thơ... Chẳng lẽ đối tính thật sao?

Theo thói quen trước đây của công chúa, lúc này đáng lẽ đã phải mang hai, ba, à không, nhiều mỹ nam về phủ rồi.

Hấn vốn là kẻ phàm tục không biết thưởng thức thơ văn thế nào, chỉ thấy quang cảnh lúc này nhàm chán vô cùng.

Việt Tiệp Phi trong lòng thầm rên rỉ: công chúa, nàng trúng ý ai thì nói thẳng đi, bất kể đó là ai thì ta cũng thay nàng đóng gói đem về.

Dung Chỉ tiến vào Đông Thượng các, hướng tới phòng ngủ của công chúa.

Trên đường, không một kẻ nào ngăn trở. Thậm chí có kẻ còn hỏi hẵn có cần giúp đỡ không, Dung Chỉ cười cự tuyệt.

Vào phòng, hẵn đóng cửa, cài then, để tránh có thị nữ nào vì nhầm lẫn mà bắt ngờ đi vào.

Nhìn quanh căn phòng một lượt, ánh mắt Dung Chỉ sâu thăm khó lường, khóe miệng lộ nét cười nhợt nhạt.

Sau khi tìm kiếm xung quanh, Dung Chỉ đến bên giường. Đang định cúi xuống xốc chăn đệm lên, tay vịn trên mép giường, ngón tay bỗng chạm phải vết khắc gập ghềnh thô ráp.

Hắn nhíu mày, quay lại nhìn, thấy trên cạnh giường có khắc mấy chữ “Chính” (). Có chữ mới chỉ khắc được ba nét, vẫn chưa hoàn thành. (*)

Ước chừng một phút sau, Dung Chỉ tay không rời khỏi phòng.

30. Q.1 - Chương 30: Ý Mã Khả Ngàn Ngôn

Sau một lúc, Hoàn Viễn làm ra hai bài thơ. Sở Ngọc qua xem, thực tình không hiểu lắm nên không biết thể nào, sai người đưa cho Bùi Thuật. Khi Bùi Thuật đọc lên, mọi người đều khen ngợi. Lúc này Sở Ngọc mới dám tin mình đã thoát nạn.

Khúc nhạc thứ hai vang lên, bầu rượu lại xuôi theo dòng nước, Sở Ngọc trong lòng niệm chú thêm một lần. Nhưng khi tiếng đàn vừa dứt, bầu rượu vẫn dừng trước mặt nàng.

Không hơn không kém một phân.

Sở Ngọc hạ mắt liếc người thanh niên áo xanh một cái, suýt nữa thì bật thốt lên hỏi hẵn phải chăng là cô ý. Người thanh niên kia từ đầu đến giờ vẫn chỉ chăm chú nhìn cây đàn cổ, dung nhan tuấn mỹ nhưng khuôn mặt kín bưng như bao phủ một tầng sương lạnh, khiến không ai có thể đoán được tâm tư của hẵn.

Yên lặng liếc nhìn người thanh niên áo xanh một lần nữa, Sở Ngọc nâng chén hướng Bùi Thuật cười cười, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Mà giấy bút, lại một lần nữa được mang đến trước mặt Hoàn Viễn.

Sở Ngọc cười cười vỗ vai Hoàn Viễn: “Cố gắng!” Hiện tại, nàng chỉ có thể hi vọng lời Dung Chỉ không nói quá, Hoàn Viễn quả thật có tài văn chương hơn người.

Cùng lúc đó, trong lòng nàng thầm nghi ngờ: hai lần khi tiếng đàn dừng, bầu rượu đều ở trước mặt nàng, chẳng lẽ là sự trùng hợp? Nếu không phải, người thanh niên áo xanh làm như vậy để làm gì?

Trên đỉnh núi, có suối chảy róc rách, nghe đàn, uống rượu, ngâm thơ, vốn là thú chơi cực kỳ tao nhã. Nhưng với Việt Tiệp Phi lại là đầy dọa cùng cực. Nghe tiếng đàn u u, lại còn nghe tiếng ngâm thơ, hẵn lén lấy từ trong ngực áo ra hai miếng vải, cuộn lại rồi nhét vào hai lỗ tai.

Hai bài thơ như được sản xuất dây chuyền lại ra lò, Sở Ngọc đem giao cho Bùi Thuật. Lần này, ánh mắt Bùi Thuật nhìn Hoàn Viễn có vẻ như nhìn thấy quái vật.

Tiếng đàn vang lên lần thứ ba, bầu rượu lại một lần nữa phiêu lưu. Bây giờ Sở Ngọc không niệm chú nữa, chỉ quay đầu nhìn chằm chằm vào thanh niên áo xanh, khóe môi nhếch lên cười yếu ớt.

Nàng muốn xem, lần này có “trùng hợp” nữa không.

Dung Chỉ từ từ đi ra khỏi Đông Thượng các, vẻ mặt như cười như không. Lúc này vừa hay Mặc Hương cũng ra khỏi Tây Thượng các, nhìn thấy Dung Chỉ tươi cười thì hơi do dự, nhưng vẫn tiến đến.

Dung Chỉ khẽ gật đầu với hẵn, thản nhiên nói: “Đánh một ván cờ với ta!” Dung Chỉ ngoài đọc sách thì thích chơi cờ, thỉnh thoảng lại đánh cờ với một vài nam sủng khác. Điều này trong phủ ai cũng biết.

Hai người đi vào Mộc Tuyết viên, giữa rừng trúc xanh, trên bệ đá bày một bàn cờ lớn, quân cờ đen trắng đan xen tung hoành ngang dọc.

Bàn cờ này đã tàn cuộc.

Mặc Hương không phải lần đầu tiên chơi cờ với Dung Chỉ, rất tự giác ngồi một bên, nhặt quân trắng trong hộp, đi một nước, miệng khẽ hỏi: “Công tử đến Đông Thượng các?”

Dung Chỉ lập tức tối sầm mắt, cười nhạt nói: “Đi xem xét một việc. Người đừng lo lắng, ta tự có chừng mực”.

Nghe hắn nói vậy, Mặc Hương cũng mỉm cười nói: “Là ta nhiều chuyện. Công tử luôn mưu tính kỹ càng rồi mới hành động, sẽ không có gì nguy hiểm”. Đi một nước nữa, hắn dường như nghĩ đến điều gì, bèn ngừng đầu: “Công tử, ta nghe nói hôm nay công chúa mang Hoàn Viên ra ngoài”.

Dung Chỉ nói: “Đúng vậy, chính ta khuyên công chúa làm như thế”.

“Tại sao vậy?” Mặc Hương không khỏi nhủ thầm “Ta thật không hiểu, vì sao công chúa lại coi trọng Hoàn Viên như thế. Hắn chẳng qua cũng chỉ là một thư sinh có chút tài văn thơ, có thể làm được việc lớn gì chứ?”

Dung Chỉ cầm một quân đen lên, nghe hắn hỏi vậy liền ngừng đầu, chậm rãi nói: “Người có biết Hoàn Viên là người thế nào không?”

Mặc Hương thành thật nói điều mà mình biết: “Ta nghe nói, Hoàn Viên là con cháu của kẻ phản tặc”.

“Phản tặc?” Dung Chỉ nghiêng đầu nghĩ ngợi, cười nói: “Cũng đúng, với vương triều của họ Lưu, Hoàn gia quả thật là phản tặc. Nhưng mà nói vậy thì, Nam triều Cao Tổ Lưu Dụ cũng là phản tặc. Trong thời buổi hỗn loạn này, kẻ trung thành chỉ giống như giấy làm bằng tre trúc, càng dễ đốt mà thôi. Cơ Phát diệt Thương lập nên nhà Chu, Lưu Bang phản Tần lập nên nhà Hán, Tư Mã soán Ngụy lập nên nhà Tấn. Muốn tạo lập sự nghiệp để vương thì phải lật đổ triều đại trước, có ai không phải là phản tặc?”

“Thắng làm vua, thua làm giặc. Nếu trước kia kẻ bại là Lưu Dụ, thì hôm nay đến phiên họ Hoàn thống nhất thiên hạ, người nhà họ Lưu sẽ bị đuổi tận giết tuyệt”. Ngữ điệu hắn tuy thông dong ôn hòa, nhưng nói về hoàng đế khai quốc lại không hề có vẻ tôn trọng, thậm chí thờ ơ như không gọi thẳng tên của hoàng đế khai quốc Nam triều.

Mặc Hương đối với điều này không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, chỉ lẳng lặng nghe Dung Chỉ nói tiếp.

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười, đi một nước cờ: “Ta hôm nay sở dĩ nhiều lời, là vì không muốn người chỉ dùng ánh mắt hạn hẹp nhìn sự việc. Không nên chỉ biết đến một nhà, một dòng họ. Phải lấy con mắt bao trùm thiên hạ để xem xét, thì mới thấy rõ ràng được”.

“Năm đó, trong số các dòng họ thế gia vọng tộc quyền lực nhất Đông Tấn, chỉ có họ Hoàn và họ Tạ là tay trắng làm nên sự nghiệp. Trong khi họ Tạ quật khởi nhờ vào bao nhiêu người tài liên tục nỗ lực, thì họ Hoàn chỉ nhờ vào duy nhất một người, đó là tổ tiên của Hoàn Viên – Hoàn Ôn. Với sức lực của một người, chỉ trong hơn mười năm, chấn hưng dòng họ trở thành thế gia quyền lực bậc nhất, Hoàn Ôn đúng là một tuyệt thế hào kiệt. Chỉ vì Hoàn Ôn mắc bệnh chết quá sớm, không thể tiếp tục phát triển sự nghiệp, mà con là Hoàn Huyền thì chí hướng và tài năng chỉ như hai bao cỏ, cuối cùng trở thành viên gạch lót đường cho Lưu Dụ lập nghiệp”.

“Giai thoại của họ Hoàn vốn nên kết thúc rồi, nhưng khi ta gặp Hoàn Viên thì hiểu rằng, hi vọng của họ Hoàn vẫn còn gửi gắm trên người hắn”. Dung Chỉ trầm mặc một lát, rồi tiếp tục nói “Ta nghe được, sở dĩ công chúa biết đến sự tồn tại của Hoàn Viên, là bởi vì người của họ Hoàn cố ý cung cấp tin tức. Phụ vương của công chúa chuẩn bị sát hại toàn bộ dòng họ Hoàn, đuổi tận giết tuyệt, cắt đứt huyết mạch cuối cùng. Bọn họ bắt buộc phải tìm cách để công chúa nhìn thấy Hoàn Viên, cho hắn vào phủ công chúa mới có thể bảo toàn tính mạng”. Nhờ thế, Hoàn Viên mới sống sót, ngoại trừ hắn, tất cả mọi người trong họ Hoàn đều bị giết sạch.

Đối với chuyện này, Mặc Hương lần đầu tiên nghe thấy. Hắn không khỏi sửng sốt kinh ngạc: “Vậy Hoàn Viên có biết hay không?”

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười: “Hắn đương nhiên không biết, mà ta hiện tại cũng không định cho hắn biết”.

“Tại sao lại làm vậy?”

“Người không nhận ra tài năng của Hoàn Viễn, bởi vì hắn bị hoàn cảnh hạn chế. Hắn từ nhỏ bị giam lỏng, chịu nhiều tủ nhục. Những đạo lý đối nhân xử thế, ứng phó ở đời, hắn hầu như không biết. Sống trong cảnh bị giam lỏng, hắn chỉ tự học theo sách vở là chính. Thế nhưng người xem, kế hoạch tạo phản lần trước của hắn, một thư sinh không hề có kinh nghiệm lại có thể nghĩ ra sao?”

Nếu nói, trên thế giới này tồn tại thiên tài, thì đó chính là Hoàn Viễn. Hoàn toàn không có kinh nghiệm, chưa từng va chạm với cuộc đời, thế mà có thể lập một kế hoạch kín kẽ, từng bước tinh vi xảo diệu như vậy! Dung Chỉ thấy được nhược điểm, sơ hở của kế hoạch, chẳng qua bởi vì hắn may mắn có tầm nhìn rộng hơn mà thôi.

Có lẽ bậc tiền bối của họ Hoàn – Hoàn Ôn là một chính khách tài năng bẩm sinh, kết tụ tinh hoa di truyền đến đời này, trong hoàn cảnh khó khăn như vậy vẫn có thể phát sáng chói lọi.

31. Q.1 - Chương 31: Khanh Bản Giai Nhân

Lúc này, ngay cả những người khác cũng cảm thấy không bình thường. “Quá tam ba bận”, ba lần khi tiếng đàn dừng, bầu rượu đều ở trước mặt một người.

Sao có thể trùng hợp như vậy được?

Bùi Thuật không kìm được nhìn về phía người thanh niên áo xanh, dường như muốn nói lại thôi: “Tiêu huynh...”

Người thanh niên áo xanh vẫn như trước, chỉ chăm chú nhìn dây đàn mà không hề để ý xung quanh, cũng chẳng nhìn Bùi Thuật.

Sở Ngọc bỗng bật cười, nâng vục tay vào nước suối lạnh buốt, lấy ra bầu rượu. Hướng về phía nam nhân áo xanh, nàng cười: “Thật giỏi!” Lập tức ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Người ngoài nhìn vào, tưởng Sở Ngọc có vẻ ôn hòa không truy cứu. Nhưng thật ra Sở Ngọc có dụng ý khác. Nàng đang thăm dò.

Câu nói này là dành cho người thanh niên áo xanh.

Sở Ngọc tuy rằng đại khái biết về Sơn Âm công chúa qua những sự tích lầy lùng mà tư liệu lịch sử ghi lại. Nhưng bản thân con người này vẫn là một bí mật với nàng. Nàng ta là người như thế nào? Người nhà ra sao? Quá khứ có điều gì đặc biệt? Nàng ta bẩm sinh hay là sau này mới trở nên háo sắc? Nàng có người yêu sâu đậm nhớ thương không? Nàng thích cái gì, chán ghét cái gì? Nàng đã từng gặp ai, biết về ai, hoặc...có ai đó biết rõ về nàng không?

Tuy rằng đã từng tìm cách hỏi qua Ấu Lam, nhưng nếu hỏi người khác quá nhiều về “chính bản thân mình” sẽ dễ nảy sinh sơ hở khiến kẻ khác nghi ngờ, nàng cũng phải cẩn thận né tránh. Bởi vậy, tuy đã đến đây nhiều ngày, nhưng hiểu biết của nàng về quá khứ của Sơn Âm công chúa vẫn cực kỳ ít ỏi.

Nàng biết về hành vi của nhân vật lịch sử Sơn Âm công chúa, nhưng lại không biết những hành vi của một con người Lưu Sở Ngọc sống động cụ thể.

Hoặc là, trong tiềm thức nàng vốn tránh né vấn đề này. Nếu hiểu nhiều về công chúa Sơn Âm, hình ảnh nàng ta sẽ rõ ràng gần gũi với nàng hơn, và cũng khiến nàng áy náy hơn khi đã chiếm dụng cơ thể này.

Tuy không biết rõ vì sao người thanh niên áo xanh muốn làm nàng khó xử, nhưng nàng đoán người này có lẽ biết Sơn Âm công chúa từ trước, nên mới có hành động như thế.

Phán đoán này chỉ ít có bảy, tám phần chuẩn xác.

Nên nàng mới lấy một câu chữ để thăm dò.

Nói xong, cho dù Sở Ngọc đang uống rượu cũng vẫn để ý quan sát phản ứng của người thanh niên áo xanh. Lại chẳng thấy hắn có biểu hiện gì, trong lòng nàng hơi thất vọng. Nhưng nghĩ đến kỹ xảo biểu diễn của Hà phò mã, nàng lập tức bình thường trở lại.

Lần này, không cần Sở Ngọc mở miệng sai người, Hoàn Viễn tự động vươn tay với lấy bút mực.

Hắn kiểm chế đã quá lâu. Hai năm buồn bực, hai năm ảm đạm, hắn đã áp bách ý chí đến cực hạn. Thân là chim trong lồng không được tự do, phương thức phát tiết duy nhất của hắn là giấy bút trước mặt.

Lại xuất hiện hai bài thơ. Lần này không chỉ Bùi Thuật, mà đại bộ phận ánh mắt của mọi người ở đây đều tập trung trên người Hoàn Viễn.

Khúc đàn thứ tư vang lên. Rất nhiều người đổ dồn cặp mắt về phía trước mặt Sở Ngọc. Mà thanh niên áo xanh cũng không phụ kỳ vọng của bọn họ, bầu rượu xuôi theo dòng đến trước mặt Sở Ngọc là tiếng đàn ngừng hẳn. Sở Ngọc cười dài nâng chén rượu, hướng về phía thanh niên áo xanh phía xa, uống cạn.

Võ, nàng có thị vệ Việt Tiếp Phi, văn, nàng có Hoàn Viễn. Cho dù người thanh niên kia trong quá khứ có khúc mắc gì với Sơn Âm công chúa, nàng cũng không sợ! Bình đến thì chống đỡ, nước đến thì đắp đất, nàng muốn xem, rốt cuộc hắn có chủ ý gì.

“Hiện tại người nhìn thấy Hoàn Viễn chỉ như một tảng đá thô sơ không đeo gọt. Nhưng trong tảng đá này cất giấu một khối ngọc quý”. Trong rừng trúc rất yên tĩnh, chỉ có tiếng gió thổi, lá xào xạc hòa cùng tiếng nói của Dung Chỉ. “Nhưng gọt giữa khối ngọc này cũng không dễ. Vì ít tiếp xúc với mọi người nên Hoàn Viễn chỉ như một thư sinh một sách. Vì là con cháu họ Hoàn nên hắn mang trong người khí tiết cao ngạo, không dễ dàng thần phục bất kỳ ai”.

Mặc Hương xem cục diện trên bàn cờ, quân trắng sắp thua. Ban đầu thế trận cân bằng, nhưng bây giờ đã nghiêng hẳn về một phía.

“Ta muốn rèn luyện tâm tính của Hoàn Viễn” Dung Chỉ chăm chú nhìn những quân cờ đen trắng, tính toán nước cờ cuối. “Hắn chịu tải nhục còn chưa đủ đâu. Ta muốn dần dần mài đi cái ngạo khí là con cháu họ Hoàn của hắn, làm cho hắn quên đi vinh quang trong quá khứ của dòng họ. Ta có rất nhiều thời gian để làm việc này. Sau đó vào một lúc thích hợp, khi hắn đã bị tất cả mọi người bỏ rơi, ta sẽ chìa tay ra”. Muốn làm cho Hoàn Viễn nghĩ rằng, tất cả mọi người đều vứt bỏ hắn, bao gồm cả người nhà của hắn.

Người chết đuối, trong cơn tuyệt vọng, cho dù là nhìn thấy một cọng rơm rạ, cũng sẽ nắm chặt lấy.

Hắn khe khẽ mỉm cười, khóe miệng nhếch lên có phần khoái trá, ngón tay thon dài cầm một quân cờ đen bóng loáng, đặt vào vị trí mấu chốt “Sau đó, hắn sẽ là người của ta”.

Thời điểm đó, chắc sẽ rất tuyệt vời!

Hai, bốn, sáu, tám, mười...

Khi Hoàn Viễn làm đến bài thơ thứ hai mươi, ánh mắt mọi người ở đây nhìn hắn giống như nhìn thần tiên xuất hiện.

Có người nghi ngờ Hoàn Viễn đã viết trước ở nhà, liền tự mình ra đề thơ. Hoàn Viễn nghe xong, ngay lập tức chấp bút, khoảng thời gian này thậm chí đi bảy bước cũng không đủ.

Có thể viết nhiều bài thơ như vậy, mà lại không bị khô héo tối nghĩa, ý cũng không trùng lặp, văn phong hoa lệ uyển chuyển, khiến người ta quá đỗi kinh ngạc. Ngoại trừ Vương Ý Chi, Tạ Ân, Sở Ngọc là còn có vẻ hơi tỉnh táo, những người còn lại đều biểu hiện vô cùng cuồng nhiệt và kính sợ.

Không phải là làm một, hai bài thơ, mà làm liên tục mấy chục bài. Ở đây đa phần là tầng lớp trí thức, nhiều người đã từng trải qua lúc bí từ, cấu tứ cạn kiệt, nghĩ vất óc cũng không được một câu, chưa từng gặp người nào lại thơ tuôn như suối chảy thế này.

Xưa nay có câu “Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị”. Hoàn Viễn kiếm chế hai năm, giờ phút này thi hứng tuôn trào, lại khiến cho những người xung quanh ảm đạm thất sắc, “tâm phục khẩu phục”.

(Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị: người làm văn không ai dám nhận văn chương của mình đứng đầu thiên hạ, nhưng theo nghiệp võ lại phải độc tôn xưng hùng, hơn hẳn mọi người một bậc)

So sánh với Hoàn Viễn rực rỡ chói lọi, Sở Ngọc thật sự không bị ai để ý nữa. Hiện tại giá trị duy nhất của nàng là uống rượu thay.

Vài chén rượu còn có thể chịu đựng, nhưng quá nhiều thì không được. Tuy rượu không nặng lắm, nhưng uống nhiều chén thì cũng khiếp đảm. Uống đến chén thứ mười, tuy Sở Ngọc chưa say nhưng cũng phải tìm cách khống chế lượng rượu. Lúc cầm chén rượu, thừa lúc không ai để ý, nàng cố ý hơi nghiêng cổ tay khiến rượu đổ mất hơn nửa. Cuối cùng, thậm chí nàng còn thẳng tay đổ cả chén rượu xuống suôi.

Nhưng lúc này chẳng ai thèm để ý nàng có uống rượu hay không, bởi đại đa số mọi người còn đang mê cuồng đón chờ bài thơ tiếp theo của Hoàn Viễn.

Hai mươi, hai mươi hai, hai mươi bốn, hai mươi sáu... Những bài thơ hoa mỹ, giàu hình ảnh cứ lần lượt xuất hiện.

Đến bài thơ thứ ba mươi, ngay cả thanh niên áo xanh cũng không tìm được mà ngẩng đầu liếc Hoàn Viễn một cái.

Lần này nổi bật trong hội thơ, không phải là Vương Ý Chi phóng túng bất kham, hay Tạ Ẩn kiên nghị, cũng không phải thiên kim công tử gì đó không biết có tới hay không, mà chính là kẻ “chân gỗ” thay cho Sở Ngọc - Hoàn Viễn.

Bình rượu được đặt xuống suôi lần thứ mười sáu, tiếng đàn không vang lên nữa. Thanh niên áo xanh ôm cây đàn cổ, chậm rãi ra khỏi đình. Đến trước mặt Hoàn Viễn, hắn liếc nhìn rồi lạnh băng nói bốn chữ: “Khanh bản giai nhân”. (*)

(*) Chương sau sẽ giải thích về câu nói này

Sau đó mặc cho Bùi Thuật gọi thế nào, hắn vẫn cứ cất bước không hề ngoái đầu.

32. Q.1 - Chương 32: Thiên Kim Công Tử Tiêu

“Khanh bản giai nhân”, bốn chữ phía sau mặt dù thanh niên kia không nói ra, nhưng Sở Ngọc có thể đọc tiếp mà không cần suy nghĩ “nại hà tông tặc” (*)

(*) Khanh bản giai nhân, nại hà tông tặc: người vốn là người tốt, cơ sao lại theo giặc?

Như vậy, hoàn toàn có thể khẳng định.

Thanh niên áo xanh đã biết Sơn Âm công chúa từ trước, thậm chí đã có khúc mắc gì đó.

Nhìn theo bóng lưng người thanh niên, Sở Ngọc thầm nghĩ: giữa hắn và Sơn Âm công chúa rút cục có chuyện xấu gì?

Bùi Thuật gọi thanh niên áo xanh mấy lần không được, về mặt khó xử đến chỗ Sở Ngọc nói: “Từ Sở huynh, Tiêu huynh tuy rằng tính cách lạnh lùng, nhưng không phải người không biết đạo lý. Trước nay người có đắc tội với hắn không?”

Sở Ngọc nhún nhún vai cười: “Ai mà biết được? Có lẽ có, có lẽ không, chắc ta quên rồi”.

Hỏi Sở Ngọc không thấy manh mối gì, Bùi Thuật lại đi về phía những người khác để xin lỗi. Không có người gây đàn, hội thơ thiếu một nửa phong nhã. Nhiều người tới nói chuyện với Hoàn Viễn một lát rồi rời đi.

Người thanh niên áo xanh mặc dù có vẻ lạnh lùng xa cách tất cả mọi người, nhưng lại có ảnh hưởng rất lớn với hội thơ. Ngoài dự liệu của Sở Ngọc, những người này tuy quý mến tài văn của Hoàn Viễn, nhưng hình như e ngại điều gì đó, không dám nói chuyện nhiều, cũng không ngờ ý kết bạn, tất cả cáo từ về sớm.

Mọi người lục tục rời đi, đỉnh núi đang náo nhiệt lập tức trở nên trống trải, chỉ còn lại vài người. Vương Ý Chi chậm rãi đứng lên, đến chỗ Hoàn Viễn, nhìn kỹ một lát, khe khẽ mỉm cười rồi mới quay sang Sở Ngọc, cười nhẹ: “Được đấy!”

Sở Ngọc nhướn mày: “Được đấy cái gì?”

Vương Ý Chi bật cười ha ha: “Người hỏi ta, ta biết hỏi ai?” Hắn bỗng nhiên xoay người, xuống núi.

Người cuối cùng rời đi là Bùi Thuật. Hắn nhìn Sở Ngọc, do dự rất lâu mới nói: “Từ Sở huynh, ta cũng xin cáo từ”.

Sở Ngọc cười nhợt nhạt: “Xin cứ tự nhiên” Bỗng nhiên nàng nghĩ ra một chuyện, hỏi hắn: “Lần trước người nhắc đến thiên kim công tử, sao ta không thấy? Đó là người nào?”

Bùi Thuật kinh ngạc mở to hai mắt, rồi thở dài: “Bây giờ ta tin đúng là người không nhớ thật. Người vừa mới vì người mà đi là Tiêu huynh, thiên kim công tử Tiêu Biệt” Cảm thán xong, hắn cũng rời đi.

Việt Tiệp Phi lúc này nhẹ nhàng thở ra khoan khoái, tháo hai miếng vải nút lỗ tai: may quá, cuối cùng cũng được giải thoát.

Gió thổi hiu hiu.

Trên bàn cờ, Dung Chỉ đã hoàn thành nước cuối cùng, đứng dậy: “Cũng đến lúc rồi”.

Bởi vì mọi người rời đi vội vàng, bàn trà nệm gấm vẫn chưa dọn đi. Sở Ngọc sai Việt Tiệp Phi bê chiếc bàn cạnh chỗ mình, bao gồm cả đồ ăn ở trên vào trong đình.

Ngồi trong đình, nàng hít thở không khí mát lạnh trên đỉnh núi, Nhìn từ trên cao, cả thành Kiến Khang nhà cửa nhấp nhô, thật đúng là đô thị phồn hoa mỹ lệ.

Sở Ngọc đang cảm thấy lâng lâng, bỗng tay áo bị kéo nhẹ. Không cần quay lại nàng cũng biết là Lưu Tang. Ở nơi đây, cũng chỉ Lưu Tang mới có cách này để thu hút sự chú ý của nàng.

“Ọc ọc” âm thanh từ phía sau truyền tới, Sở Ngọc kinh ngạc quay đầu. Nàng phát hiện âm thanh này truyền từ bụng Lưu Tang ra, mới nghĩ đến mình chỉ biết “ăn mảnh” mà những người khác chưa được ăn gì.

Trong tiềm thức, nàng nghĩ Lưu Tang và mọi người thấy đói thì ăn thôi, bây giờ mới nhớ ra quan hệ giữa mình và những người này. Nàng chưa cho phép, thì không một ai dám động vào thứ gì.

Bật cười đẩy đồ ăn về phía Lưu Tang, Sở Ngọc nói: “Đói thì lấy đồ ăn đi”. Tuy ngữ điệu ôn hòa, nhưng trong thanh âm lộ ra vẻ suy tư.

Lưu Tang cảm nhận được điều này, cậu bé không lấy đồ ăn mà chỉ chăm chú nhìn Sở Ngọc: “Công chúa không vui về sao? Nếu đã không vui, thì chúng ta về đi!” Cậu bé như chợt nhớ ra: “Có phải lời nói của những người vừa rồi làm công chúa không vui?”

Sở Ngọc mỉm cười, xoa đầu Lưu Tang: “Bọn họ chẳng liên quan gì đến ta, sao có thể làm ta không vui được?” Nàng khẽ mỉm cười, ánh mắt xa xôi.

Nàng hiện tại là Sơn Âm công chúa, thì đã làm sao?

Bọn họ khen chê, thì liên quan gì đến nàng?

Hoàn Viễn ở bên cạnh nghe thấy, quay lại nhìn Sở Ngọc. Ánh mắt nàng thản nhiên thanh nhã, hình như hẳn chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Sở Ngọc đang định nói thêm, bỗng cả người bị kéo mạnh, đẩy sang một phía, bên tai vang lên tiếng kêu sợ hãi của Lưu Tang: “Cẩn thận”.

Binh khí giao nhau, phát ra thanh âm chói tai.

Sở Ngọc đảo mấy bước, lao vào góc đình bên cạnh Hoàn Viễn. Nàng bám lấy lan can nhìn ra, thấy bỗng xuất hiện mấy người, thân hình cao lớn, đội mũ khoác áo tơi, động tác mạnh mẽ đang tiến đến.

Quan trọng là, trên tay mỗi người đều cầm một thanh trường kiếm.

Mấy người này, nhất định là thích khách.

Thích khách có tất cả năm người, phối hợp ăn ý. Ba người tấn công Việt Tiệp Phi, hai người còn lại lướt qua hẳn, hướng về phía Sở Ngọc trong đình.

Kiểm lóe sáng lao tới, không khí bỗng trở nên âm lãnh, tiêu sát.

Sở Ngọc cảm thấy hoa mắt, bỗng Lưu Tang nhảy đến chắn trước mặt nàng, nhanh chóng rút từ trong tay áo ra một thanh đoản kiếm để ngăn cản bọn người kia. Vừa rồi cũng chính là Lưu Tang đẩy nàng vào trong góc đình.

Đối phương thấy Lưu Tang nhỏ tuổi, không thèm để ý, chỉ tùy ý vung kiếm lên. Hai kiếm chạm nhau, cổ tay Lưu Tang run lên, sắc bén chuẩn xác vung tay chém ngang, bức kẻ kia phải lui một bước. Tên này may có bạn đỡ ột đường kiếm, nếu không hẳn đã có đổ máu.

Hai tên thích khách tỏ vẻ kinh ngạc, liếc nhìn nhau, cùng xông lên không dám khinh địch nữa.

Sở Ngọc cũng kinh ngạc vô cùng. Nàng vốn chỉ coi Lưu Tang là một em nhỏ hồn nhiên ngây thơ, lúc này nhìn thấy cậu quay mặt lại, khuôn mặt non nớt tỏa ra khí thế quả quyết kiên nghị.

Kiểm thuật của Lưu Tang cũng rất khá, nhưng dù sao kinh nghiệm vẫn chưa nhiều, sau vài hiệp liền lộ ra chỗ sơ hở. Một tên thích khách lao qua phòng tuyến, hướng thẳng đến chỗ Hoàn Viễn và Sở Ngọc.

“Cũng đến lúc gì vậy, công tử?” Mặc Hương thấy thái độ kì lạ, vặn hỏi Dung Chỉ

Dung Chỉ khoé miệng mỉm cười, đôi mắt

33. Q.1 - Chương 33: Tính Toán Không Bỏ Sót

Trong lúc nguy ngập, ngược lại đầu óc Sở Ngọc hoàn toàn tỉnh táo. Trái tim bị kích thích quá mức, mơ hồ hơi đau, nhưng nàng vẫn biết lúc này nên làm gì.

Nàng đưa tay chụp tới, nghĩ phải kéo Hoàn Viễn tránh né, nhưng tay lại chụp vào khoảng không. Quay đầu sang, nàng mới phát hiện “máy làm thơ” Hoàn Viễn không biết đã ra khỏi đình từ lúc nào, đang đứng ở bên ngoài, vẻ mặt không biểu lộ điều gì.

Sở Ngọc sửng sốt.

Vì khoảnh khắc trì hoãn này, thích khách đã tới trước mặt nàng. Biết không trốn thoát, Sở Ngọc bắt lực cười khổ một tiếng.

Nàng không muốn chết.

Sinh mệnh không dễ dàng lấy lại, cứ như thế mất đi lần nữa sao?

Thật không cam tâm.

Nếu lần này chết đi, nàng có còn xuyên qua nữa không? Nếu vận may chỉ có một lần, chết lần này có cảm giác gì không?

Vĩnh viễn.

Nàng thật sự không muốn chết.

Ngay khi nàng sợ hãi bàng hoàng, thích khách đã đến trước mặt. Hắn nhìn nàng, rồi...xoay người, nhảy ra khỏi đình đi giết Hoàn Viễn.

Thậm chí không thèm quan tâm thêm một phút.

“ ... ”

Sở Ngọc trợn mắt há mồm.

Hoàn Viễn chật vật tránh né sự truy giết của thích khách, còn người có giá trị ám sát tối quan trọng thì đứng ngậy người trong đình. Tuy đã thoát chết trong gang tấc, tạm thời không nguy hiểm tính mạng, nhưng lúc này, Sở Ngọc ngoài thót tim hú vía, còn có cảm giác...hơi nhọc nhằn.

Ôi, ôi, ôi, không phải như vậy chứ?

Nàng biết thời đại này sùng bái sắc đẹp nghiêm trọng, trông mặt mà bắt hình dong vô cùng nghiêm trọng, nhưng ngay cả ám sát cũng phải chọn người tuấn mỹ hơn, điểm này hơi thái quá đi?

Đúng là không có đạo đức nghề nghiệp gì cả!

“ ... ”

Hay là, thích khách không nhằm vào nàng, mà Hoàn Viễn mới là mục tiêu?

Cái này không có khả năng a. Từ nhỏ Hoàn Viễn nếu không bị giam lỏng thì cũng bị cầm tiếp xúc với người khác, làm sao có cơ hội ra ngoài đắc tội với người nào, thậm chí nghiêm trọng đến mức bị người ta thuê thích khách ám sát?

“Ngài muốn ám sát công chúa?” Mặc Hương cầm quân cờ, đang tìm xem có cách nào hòa được không, nghe lời nói của Dung Chỉ, kinh hãi đánh rơi. Quân cờ va chạm nhau phát ra những tiếng lách cách.

“Sao ta có thể?” Dung Chỉ cười thản nhiên “Ám sát là có, nhưng không phải do ta bày mưu đặt kế”.

“Vậy là người nào?”

Dung Chỉ khom người thu dọn quân cờ vào hộp “Hoàn Viễn”.

Hoàn Viễn né tránh đường kiếm của thích khách. Từ trước, hắn cũng được học đôi chút võ nghệ, không giỏi bằng Việt Tiệp Phi, thậm chí không bằng cả Lưu Tang, nhưng đủ để tự vệ một lúc.

Nhưng vào lúc này, hắn cảm thấy chưa bao giờ “lực bất tòng tâm” như vậy. Sức lực như theo dòng nước trôi tuột khỏi cơ thể, vận động chân tay gian nan chậm chạp như lòng sông khô cạn. Hắn bỗng nhớ đến đêm qua Dung Chỉ buộc hắn uống rượu, trong lòng có điều linh ngộ.

Sau một lúc, Hoàn Viễn thở hồng hộc, trên người đã có mấy vết thương.

Việt Tiệp Phi thấy Hoàn Viễn tình thế không ổn, đột nhiên tăng lực thoát khỏi ba tên thích khách, xông ra đỡ mũi kiếm giáng xuống người Hoàn Viễn, giải trừ một tình huống ngàn cân treo sợi tóc.

Với cục diện một chọi một, tên kia nhanh chóng bị yếu thế. Việt Tiệp Phi đâm hắn bị thương rồi quay trở lại dồn bốn tên kia vào một chỗ, với mục đích không cho kẻ nào chạy thoát.

Việt Tiệp Phi đẩy Hoàn Viễn về phía đình, vừa đánh vừa lùi, đến khi chạm vào cột trụ bên đình mới dừng lại.

Lưu Tang cũng vừa đánh vừa lùi dần về bên đình. Cậu bé chưa có nhiều kinh nghiệm, ban đầu còn chiếm ưu thế, nhưng sau bị tên thích khách dùng các chiêu thế kỹ xảo đánh cho luống cuống chân tay, bị bức lùi dần.

Sở Ngọc thấy Lưu Tang đang lui về phía mình, sợ đao kiếm không có mắt, liền vượt qua lan can ra khỏi đình.

Hoàn Viễn khó khăn lắm mới đứng vững, nhìn thấy Sở Ngọc ngay bên cạnh thì lùi lại.

Nhưng hắn quên mất đây là bên vách núi, cũng quên xem xét dưới chân trước khi cất bước.

Gót giày không may giẫm phải một hòn đá nhỏ, trượt chân, cả người Hoàn Viễn rơi xuống.

Nếu là trên đất bằng phẳng, đây chỉ là một cú ngã nhẹ.

Nếu hắn không bị thể lực suy kiệt, cũng có thể tự cứu mình.

“Thực ra lúc Hoàn Viễn mưu đồ xuất phủ, cũng chuẩn bị chiêu cuối cùng là “đập nồi dìm thuyền”. Hắn tự mình là quân tử, nếu không phải tình huống bất khả kháng sẽ không dùng đến binh đao. Nhưng tình thế cấp bách, hắn không có nhiều người đáng tin, bản thân lại không tự do hành động nên đã nhờ Thẩm Quang Tả thay hắn tiến hành” Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười “Nhưng Hoàn Viễn không biết, ta hứa cho Thẩm Quang Tả lợi lộc nhiều hơn hắn có thể cho rất nhiều!”

Thẩm Quang Tả là kẻ quy phục phản chiến, vì vậy, toàn bộ kế hoạch của Hoàn Viễn đều nằm trong tay Dung Chỉ.

Chỗ ở của Hoàn Viễn có nuôi một con bồ câu, vốn là do tổ chức thích khách bí ẩn trên giang hồ Chuyển Kiếm dùng để liên lạc với các thân chủ. Hoàn Viễn trước nay không hề thả con chim này, vì không đến bước đường cùng sẽ không dùng bạo lực.

Nhưng hành động của Sở Ngọc mấy hôm trước đã cắt đứt hết hi vọng của hắn.

Hôm qua, Hoàn Viễn biết Sở Ngọc muốn đến núi Bình Đỉnh tham gia hội thơ, liền thả con bồ câu này ra.

Mặc Hương nghĩ nghĩ một lúc, hỏi lại: “Vậy rốt cuộc công tử quyết định trợ giúp Hoàn Viễn một tay hay là ngăn cản hắn?”

“Đều không phải” Thu dọn xong toàn bộ bàn cờ, Dung Chỉ đứng dậy cười nói: “Ta quyết định tương kế tựu kế lợi dụng trò ám sát này. Tuy rằng tầm ảnh hưởng của ta không quá rộng, nhưng trong phạm vi thành Kiến Khang này, thì không vấn đề gì. Đối với tổ chức Chuyển Kiếm, ta cũng biết sơ sơ một chút. Những kẻ thích khách này đều mới tới thành Kiến Khang, làm ục tiêu ám sát của chúng bị nhầm lẫn cũng không phải là khó khăn lắm. Ta căn cứ vào lời đồn đại bên ngoài, nói công chúa cao lớn như nam nhân, diện mạo tuấn tú. Mà trong nhóm người xuất phủ hôm nay, người phù hợp nhất với miêu tả này, là Hoàn Viễn”.

Hắn khuyên công chúa mang Hoàn Viễn đi dự hội thơ, bức Hoàn Viễn uống rượu độc làm suy kiệt thể lực. Trước khi công chúa ra khỏi cửa, hắn còn dùng được phẩm che đi phong thái mỹ mạo của nàng. Tất cả những việc này, không cái gì là không có mục đích.

“Hiện tại có lẽ Hoàn Viễn cũng đoán ra năm phần dụng ý của ta”. Dung Chỉ chắc chắn mỉm cười “ Ta muốn gieo vào lòng hắn một ý niệm, hắn vĩnh viễn đánh không lại ta”. Điều hắn muốn, là bóng ma tâm lý này sẽ theo Hoàn Viễn cả đời.

Hắn sẽ ban ơn, nhưng trước hết, là phải trấn áp.

Mặc Hương nhìn Dung Chỉ, cũng cười theo.

Cho dù có chứng kiến bao nhiêu lần, hắn cũng không thể nào đo lường được tâm tư thâm trầm của người này. Mỗi lần hắn nghĩ chạm được đến nội tâm của Dung Chỉ, thì sau đó lại ngỡ ngàng phát hiện, đó chỉ là biểu hiện giả dối.

Hắn vĩnh viễn không muốn đối địch với người này.

Hai năm trước, lần đầu tiên gặp mặt và trò chuyện, hắn đã quyết định đi theo Dung Chỉ.

Vĩnh viễn không phản bội.

Vĩnh viễn không hối hận.

34. Q.1 - Chương 34: Không Được Buông Tay

Hoàn Viễn bị trượt chân, cơ thể nghiêng đi thì biết không ổn rồi. Ở giữa không trung, không bám được thứ gì.

Lúc này, tâm trí hắn ngược lại rất rõ ràng.

Dung Chỉ, Dung Chỉ, người đứng là tính toán không bỏ sót. Trong nháy mắt, Hoàn Viễn cười khổ nghĩ.

Hắn đã sớm dự liệu được tất cả, đoán sẽ có thích khách, cũng đoán được, thích khách là do Hoàn Viễn này phải tới. Thậm chí, đoán được cả việc thích khách và Hoàn Viễn không hề biết nhau.

Hoặc, đây chính là tính toán ngay từ đầu của Dung Chỉ.

Như vậy, tính toán không bỏ sót, chỉ có thể vẹn vẹn dùng từ “đáng sợ” để hình dung.

Trong lòng Hoàn Viễn dâng lên nỗi tiêu điều trước nay chưa từng có.

Dù sao, những cái đó cũng không liên quan gì đến hắn nữa. Nơi đây cảnh trí tú lệ, được chôn xương ở đây, âu cũng là một điều tốt.

Hắn thấy mệt mỏi rồi.

Nếu điều kiện tiên quyết để có tự do là phải mưu tính giỏi hơn Dung Chỉ, thì hắn thừa nhận mình không bằng người. Nếu Dung Chỉ định dùng một ván này để giết chết Hoàn Viễn ta, thì sẽ theo như mong muốn của hắn.

Có lẽ chết ở chỗ này, sẽ được thanh thản chưa từng có.

Chỉ là...tiếng gió chưa kịp rít bên tai, cổ tay Hoàn Viễn bỗng cứng lại, có người gắt gao nắm lấy. Thân thể hắn dừng lại, treo lơ lửng bên vách đá.

Là ai cứu hắn?

Hoàn Viễn kinh ngạc mở mắt ra, nhìn thấy cảnh tượng mà cả đời này hắn không thể nào quên được: người mà hắn oán hận sâu sắc nhất, lúc này đang chặt vật cúi người bên vách đá, bắt lấy cổ tay hắn.

So sánh với sự chấn kinh của Hoàn Viễn, trong lòng Sở Ngọc cũng chẳng sung sướng gì: nếu nàng biết rõ, đưa tay ra mang lại hậu quả gì, thì dù có thể nào nàng cũng phải kiềm chế giữ tay bên mình.

Một giây trước, nàng thoáng nhìn thấy Hoàn Viễn rơi khỏi vách đá, chẳng kịp suy nghĩ gì, nàng liền đưa tay ra tóm lại.

Nhưng nàng không đủ sức, không những không giữ chặt được Hoàn Viễn, ngược lại còn bị trọng lượng của hắn kéo nửa người nhào xuống.

Nàng không thể nào kéo nổi một nam nhân hơn một trăm cân lên.

(1 kg hiện nay = 1.6 cân ngày xưa, có câu “kẻ tám lạng, người nửa cân”. Vậy 100 cân = 62.5 kg)

Cả cơ thể đang có xu hướng bị kéo xuống, Sở Ngọc cắn chặt hàm răng. Cổ tay đau như muốn gãy ra, nàng không tự chủ được lại càng dùng lực nắm chặt lấy tay Hoàn Viễn.

Hoàn Viễn sững sờ nhìn Sở Ngọc, đầu óc trống rỗng.

Nàng?

Sở Ngọc không nhìn được tình hình phía sau, chỉ nghe thấy tiếng đánh nhau lúc gần lúc xa. Bỗng có ai giẫm lên chân nàng, căn cứ vào lực đạo của người đó, nàng đoán là Lưu Tang.

Trong tất cả mọi người, Lưu Tang là nhẹ nhất.

Bởi vì không nhìn thấy cục diện, trong lòng càng lúc càng lo âu. Hoàn Viễn đang cheo leo trên vách đá, Sở Ngọc vì giữ chặt tay hắn cũng vất mình xuống vách đá, Việt Tiệp Phi bị bốn thích khách vây kín không thoát được ra. Chiêu kiếm của Lưu Tang ngày càng ổn định, nhưng cũng không thể giết chết đối thủ, chỉ có thể quay lại yểm trợ cho hai người bị nạn là Hoàn Viễn và Sở Ngọc.

Trong tình hình này, phương pháp tự bảo vệ tốt nhất là phải buông tay, buông gánh nặng khổng lồ trên tay thì mới có thể bảo vệ chính mình.

Sở Ngọc không phải không biết rõ, chỉ có điều...nàng không làm được.

Từng chút từng chút một bị kéo xuống vực, cảm giác không hề dễ chịu chút nào, giống như người ta chậm rãi mài dao...nhưng nàng vẫn không thể buông tay.

Nếu lúc phát sinh sự việc, nàng do dự, bỏ lỡ cơ hội cứu Hoàn Viễn, không vươn tay ra tóm lấy hắn, thì sau này cũng chỉ có chút áy náy mà thôi.

Nhưng nàng đã tóm lấy hắn, lúc này nàng là hi vọng sống sót duy nhất của hắn. Sở Ngọc không có cách nào thuyết phục chính mình buông tay. Nếu nàng buông tay ra, không khác với mưu sát là mấy.

Núi này dù không cao, nhưng dù sao vẫn là một ngọn núi. Nếu rơi xuống, khả năng sống sót hầu như không có.

Sinh mệnh đáng quý biết bao nhiêu, người đã chết hơn một ngàn năm sau như nàng quá hiểu rõ, và quá thấm thía.

“Công chúa, buông Hoàn ca ra. Người làm như vậy nguy hiểm lắm!” Trong lúc đánh nhau, Lưu Tang phát hiện Sở Ngọc đã bị kéo sâu xuống thêm mấy tấc thì hoảng sợ kêu lên.

Chính lúc đó, bốn thích khách biết mình đã nhằm mục tiêu, thẹn quá hóa giận, lập tức điên cuồng tấn công khiến Việt Tiệp Phi luống cuống chống đỡ vô cùng khó khăn.

Hoàn Viễn nghe tiếng nói của Lưu Tang mà chết lặng. Trong phủ công chúa, ngoại trừ Giang Yêm, người hắn thân cận nhất là Lưu Tang – một cậu bé thật đáng yêu. Thời gian dài qua đi, hắn lại quên mất, người có vị trí quan trọng nhất trong lòng Lưu Tang, là công chúa.

Nếu là vì công chúa, có thể vứt bỏ hết thấy những người khác.

Hắn biết mình không nên quan tâm làm gì, nhưng không tránh khỏi dâng lên trong lòng nỗi bi thương tuyệt vọng: vĩnh viễn không địch lại Dung Chỉ, vĩnh viễn không được tự do, vĩnh viễn bị những người thân thiết xung quanh vứt bỏ vì lý do nào đó.

Nếu cuộc đời hắn là như vậy, sinh mệnh này còn có giá trị gì nữa?

Chính vào lúc tinh thần không còn tập trung nữa, bỗng một câu nói vang lên bên tai, khiến hắn sực tỉnh:

“Không được buông tay”

Bởi vì phải dùng hết sức lực toàn thân, mặt Sở Ngọc đỏ gay, khó khăn nói ra từng chữ: “Không, được, buông, tay”.

Một tên thích khách tìm được khe hở, chìa thẳng kiếm về phía Sở Ngọc. Việt Tiệp Phi cản lại, khiến đường kiếm của hắn bị chệch đi, sạt qua đỉnh đầu nàng. Búi tóc vì thế mà tung ra, mái tóc dài mềm nhẹ xòa xuống che gương mặt nàng.

Sở Ngọc toát mồ hôi, lúc này bàn tay đang nắm lấy cổ tay Hoàn Viễn cũng thấm ướt mồ hôi, trơn trượt càng lúc càng khó giữ.

Sở Ngọc cắn răng nói: “Hoàn Viễn, nắm lấy ta, đừng buông tay”.

Hoàn Viễn mở to mắt, dường như không dám tin, lời vừa nói là của Sở Ngọc.

Vừa mới...nghe thấy cái gì? Có phải vì quá đau buồn mà sinh ra vọng tưởng?

Gương mặt nàng ẩn hiện sau làn tóc, nhưng đôi mắt lại sáng ngời, tỏa ra thứ ánh sáng mê hoặc.

Không được buông tay, nàng lại nói như vậy.

Hoàn Viễn đã từng cho rằng, trong thế giới này, không còn người nào có thể níu giữ hắn.

Thời buổi loạn thế, vận mệnh như bèo dạt mây trôi, có ai còn dư thừa tâm tư, lo cho sự sống chết của người khác?

Vậy mà tại sao lúc này, khi ranh giới giữa sự sống và cái chết mong manh, lại có một người không chút do dự vươn tay ra, liều lĩnh bên vách đá cheo leo, gắt gao giữ chặt lấy hắn?

Thế nhưng lại là nàng?

Tại sao lại là nàng?

Dung Chỉ, người trăm mưu ngàn kế, có tính đến chuyện này không?

Sở Ngọc không biết những xúc cảm đang cuộn trào mãnh liệt trong lòng Hoàn Viễn, chỉ tiếp tục cố gắng nói: “Đừng từ bỏ, cố chịu đựng, sẽ có cơ hội...” Có lẽ ngay sau đó, Lưu Tang và Hoàn Viễn lập tức đại phát thần uy, đánh bại thích khách chẳng?

Dù hi vọng đó quá xa vời, trước mắt chỉ có tuyệt vọng, dù có thế nào, cũng không thể buông tay.

Lời còn chưa dứt, phía sau truyền đến tiếng kêu vui sướng của Lưu Tang, trong lòng nàng mừng rỡ, đoán là tình thế thay đổi. Nàng cố gắng ngoái lại nhìn, thoáng thấy như có một vầng mây đỏ cùng với ánh kiếm sáng lạn.

35. Q.1 - Chương 35: Tam Ngàn Phồn Hoa Kiếm

Tiếng binh khí giao tranh âm âm, Sở Ngọc vừa vội vàng liếc mắt nhìn, vừa nỗ lực hết sức kéo Hoàn Viễn và mỉm cười với hắn: “Cố gắng chịu thêm một lát, rất nhanh thôi”

Đúng như lời nàng nói, liên tiếp tiếng kiếm va chạm và tiếng người kêu thảm thiết, mấy vật nặng đổ xuống đất. Rất nhanh, có người chạy qua đỡ lấy nàng, Việt Tiệp Phi cũng kéo được Hoàn Viễn lên.

Lưu Tang cẩn thận dè dặt đỡ lấy Sở Ngọc lúc này đã kiệt sức, nhìn thấy nàng quần áo lấm lem lại bị cắt mất một ít tóc, không nói câu nào, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Sở Ngọc đỡ khóc đỡ cười, nàng tựa vào người Lưu Tang thở gấp một lúc rồi mới chậm rãi duỗi tay, vỗ nhẹ lên đầu cậu bé: “Em khóc cái gì? Đừng khóc nữa, ta không sao!”

Mệt mỏi quá! Vừa rồi không hiểu sao nàng có thể chống đỡ lâu như vậy. Giờ đây toàn bộ sức lực như trống rỗng, cạn kiệt, khớp xương nhức mỏi vô cùng. Lúc này nàng chỉ muốn tìm một chỗ bằng phẳng để có thể nằm xuống.

Nhưng bỗng nghĩ vừa rồi nhìn thấy một đám mây đỏ, nàng lại cố gắng quay đầu nhìn. Nhưng bây giờ, đừng nói mây đỏ, mà thậm chí một sợi tơ hồng cũng không hề thấy.

Sở Ngọc hoang mang hỏi Lưu Tang: “Vừa rồi, có người đến giúp chúng ta phải không?” Sao mà giờ không hề nhìn thấy?

Lưu Tang thút thít nói: “Là Hoa ca ca, Hoa ca ca giúp chúng ta, sau đó đi rồi”.

Ai?

Hoa ca ca?

Ta mới là Hoa cô nương đây.

Sở Ngọc nháy nháy mắt mấy cái, quay sang hỏi Việt Tiệp Phi, ánh mắt ý chừng như muốn nói: Lưu Tang gọi người nào đó là Hoa ca ca, người không đến mức cũng gọi là Hoa ca ca chứ?

Việt Tiệp Phi không phụ sự mong đợi của Sở Ngọc, thành thật trả lời: “Là Hoa Thác. Hắn không được khỏe, nên giải vây cho chúng ta xong lại về phủ dưỡng bệnh rồi”.

Hoa Thác?

Sở Ngọc ngạc nhiên.

Hoa Thác là ai chứ, cái tên này nàng biết rõ. Đây là người nghe nói bệnh nặng, giống như cái ả sắc thuốc luôn phải tống té được liệu quý giá mới có thể bảo toàn tính mạng. Lúc trước Sở Ngọc đọc tư liệu về Hoa Thác còn than thầm: Sơn Âm công chúa theo đuổi các mỹ nam tử, thật là đa dạng về chủng loại, đến “ả sắc thuốc” cũng không tha. Bây giờ xem ra, Hoa Thác hình như không phải là một “ả sắc thuốc” đơn thuần a.

Biết rõ hỏi thêm nhiều câu sẽ lộ sơ hở, Sở Ngọc tỏ vẻ “Ta hiểu rồi”, nhờ Lưu Tang dìu vào trong đình.

Ngồi trong đình, những luồng gió núi mát lạnh khiến Sở Ngọc chậm rãi khôi phục sức lực. Nàng ghé người thấy Việt Tiệp Phi đang lục lọi trong đồng năm thi thể của thích khách, lại kinh ngạc phát hiện, trừ những vết thương nhỏ hỗn độn, thi thể năm tên này đều có những chỗ giống nhau. Cổ họng, hai vai, ấn đường và lồng ngực đều có những vết đâm chỉ lớn hơn đầu ngón tay một chút, mà máu tươi từ trong vết thương chảy ra nhuộm đỏ cả mặt đất xung quanh.

Sở Ngọc nghĩ ngợi, rồi hỏi Lưu Tang lúc này đang băng bó vết thương cho Hoàn Viễn: “Em kể lại tình hình lúc này cho ta nghe”.

Theo lời kể của Lưu Tang, Sở Ngọc biết rằng Hoa Thác đột ngột xuất hiện, với kiếm thuật linh nhanh chóng giết chết năm tên thích khách rồi vội vã đi ngay.

Sở Ngọc hiếu kỳ hỏi: “Kiếm thuật của Hoa Thác lợi hại vậy sao? Còn hơn cả Việt Tiệp Phi?” Lưu Tang và Việt Tiệp Phi đánh nhau với thích khách nửa ngày không thắng được, Hoa Thác trong nháy mắt giải quyết hết. Sự chênh lệch này hơi...quá lớn!

Việt Tiệp Phi mặt đen đi một chút, yên lặng quay đầu sang chỗ khác, tiếp tục lục tìm trong thi thể một tên khác.

Lưu Tang lắc đầu nói: “Cũng không hẳn như vậy. Hoa ca ca sở dĩ kết thúc nhanh chóng, là bởi vì mấy tên thích khách đang mải đánh với Việt ca ca, nên bị tập kích bất ngờ. Nếu Hoa ca ca mà giao đấu với Việt ca ca, người thua có lẽ là Hoa ca ca, vì thể lực không cho phép đánh lâu”.

Sở Ngọc gật gù đầu, lúc này xem như đã hiểu logic của Lưu Tang: Hoa Thác gọi là Hoa ca ca, Việt Tiệp Phi gọi là Việt ca ca, Hoàn Viễn gọi là Hoàn ca ca, như vậy suy ra, Dung Chỉ chính là Dung ca ca.

Thấy Lưu Tang có vẻ hơi buồn rầu uể oải, Sở Ngọc đoán được tâm tư bèn xoa đầu cổ vũ cậu bé: “Lưu Tang hôm nay cũng giỏi lắm, ngăn cản được một tên thích khách đấy!”

Lưu Tang cắn môi, cúi đầu ngại ngùng: “Cảm ơn công chúa” Bỗng nhiên cậu bé như nhớ ra điều gì, vẻ mặt sợ hãi nói: “Cũng may hôm nay Dung ca ca dặn em mang đoản kiếm bên người, nếu không thì đã không giúp được gì cho công chúa”.

Sở Ngọc nhún mày: Dung Chỉ?

Áp chế suy tư trong lòng, Sở Ngọc cười hỏi Lưu Tang: “Tương lai em muốn làm gì?” Còn nhỏ tuổi mà kiếm thuật đã giỏi như vậy, chắc cậu bé cũng có mơ ước làm nên sự nghiệp gì đó.

Vừa nghe nàng hỏi, Lưu Tang ngẩng lên, trên gương mặt non nớt vừa là hưng phấn, vừa là ngượng ngùng ửng đỏ, nhìn thẳng vào Sở Ngọc nói: “Lưu Tang tương lai về sau, chỉ muốn làm trai lơ của công chúa!”

Sở Ngọc tái xám mặt mày, cứ tưởng mình nghe lầm. Cho đến khi Lưu Tang với gương mặt hồn nhiên, ánh mắt nhiệt tình lặp lại tuyên ngôn trai lơ lần thứ hai, Sở Ngọc mới âm thầm nuốt một búng máu vào bụng.

Không thể phủ nhận, Sơn Âm công chúa tu đường dạy dỗ rất thành công, cực kỳ thành công!

Dung Chỉ cất bàn cờ, tiễn Mặc Hương rời khỏi Mộc Tuyết viên. Sau đó hấn cũng không quay vào, mà chậm rãi đi vòng quanh phủ công chúa. Ven đường có người chào hỏi, Dung Chỉ cũng khẽ gật đầu đáp lễ.

Khỏe miệng hấn vẫn mỉm cười, ánh mắt lại sâu thẳm an tĩnh, không chút gợn sóng.

Đi được khoảng nửa vòng, hấn chậm rãi lộn ngược trở lại, cuối cùng dừng bước trước một gian biệt viện vắng vẻ, yên tĩnh. Bên trong tỏa ra mùi thuốc đông y nồng nặc. Mùi thuốc này không phải một sớm một chiều, mà đã tích tụ từ lâu. Mà tấm biển tên gắn trên cửa đã bị tróc sòn, có vẻ lung lay sắp rơi, nhìn kỹ mới thấy được năm chữ: “Tam ngàn phồn hoa kiếm”.

Lúc này đang là mùa xuân, vậy mà cảnh trí bên trong biệt viện lại vô cùng tiêu điều. Hoa lá rụng đầy trên mặt đất như có mưa gió bão táp đã quét qua.

Bước qua cửa, sẽ nhìn thấy một thanh kiếm cắm nghiêng trên mặt đất, lưỡi kiếm còn loang sắc đỏ.

Dung Chỉ mỉm cười, lúc này dường như nét cười mới lan được đến khóe mắt hấn. Bước vào phòng, Dung Chỉ gọi khẽ: “A Thác”

36. Q.1 - Chương 36: Khỏe Mắt Quyền Rũ

Để tránh lần thứ hai gặp nạn mà không còn sức lực chống đỡ, mọi người ở trên núi nghỉ ngơi một lúc. Cho đến khi Sở Ngọc đã hồi phục thể lực một chút, tất cả vội vàng xuống núi. Mặc dù đã lực tìm rất kỹ càng, Việt Tiệp Phi cũng không thể thấy được manh mối gì trên người bọn thích khách.

Lưu Tang đi trước về phủ, gọi người mang xa giá đến đón công chúa. Với ngoại hình và sức lực lúc này của nàng, thà ở lại trên núi còn hơn là đi bộ ngoài đường.

Trên đường trở lại phủ, Hoàn Viễn vẫn trầm mặc không nói lời nào. Mặc dù hấn bây giờ với lúc xuất phủ đều là im lặng không nói chuyện, nhưng sự trầm mặc này không còn giống trước nữa. Dường như có một cảm xúc nào đó lạ lùng, thay đổi.

Hai người tiến vào phủ, đi một đoạn ngắn là đến chỗ giao nhau giữa Tây Thượng các và Đông Thượng các. Đi được mấy bước, bỗng Hoàn Viễn quay lại, hỏi Sở Ngọc: “Nếu Hoa Thác không đến, chỉ thêm một chút nữa thôi, cả ta và nàng sẽ bị rơi xuống. Lúc đó, nàng còn kéo tay ta nữa không?”

Sở Ngọc nghe vậy thì hơi kinh ngạc. Nàng nhìn kỹ Hoàn Viễn, thấy trong đôi mắt người thanh niên tuổi này như đang hoang mang lạc lối, không tìm được phương hướng. Suy nghĩ một chút, nàng nói: “Ta không biết nữa. Sự sống cái chết trước mắt, con người khó mà làm theo ý chí của mình được. Có thể đến lúc ta sợ chết cũng sẽ buông tay người ra, chỉ có điều...” Sở Ngọc nhìn Hoàn Viễn, ánh mắt chân thành dịu dàng “Mới vừa rồi, chỉ ít là mới vừa rồi, ta không hề nghĩ đến chuyện buông tay”.

Hoàn Viễn giật mình trong khoảnh khắc, thấp giọng nói: “Ta tin nàng”, sau đó rời đi.

Sở Ngọc cũng khẽ thở dài, đi về hướng ngược lại.

Tuy những điều nàng vừa nói, từng câu từng chữ đều là sự thực, nhưng nói trong lúc này, cũng có ý đồ riêng.

Ý chí của Hoàn Viễn rõ ràng đã dao động, nàng phải lập tức nắm chắc.

Trở về phòng thay quần áo, Sở Ngọc sai Ấu Lam sửa sang lại đầu tóc cho nàng. Bởi thích khách đâm kiếm vào búi tóc, tóc bị cắt mất khá nhiều, có chỗ dài ngắn không đều nhau cần phải chỉnh sửa lại.

Tóc cắt bớt đi, lại ngắn thêm một đoạn nữa. Lúc đến nơi này, nàng kể thừa mái tóc dài đến eo của Sơn Âm công chúa. Lúc cải trang nam giới đã cắt bớt một đoạn, bây giờ lại cắt thêm đoạn nữa, tóc chỉ còn dài chấm vai, không thể búi tóc kiểu phức tạp như cũ được nữa.

Tuy nhiên Sở Ngọc lại thấy rất hài lòng. Búi tóc nặng lại còn đeo một đồng thứ, mấy ngày trước nàng cảm tưởng như gãy cổ đến nơi, bây giờ thật nhẹ nhàng khoan khoái.

Sở Ngọc trong lòng sung sướng, Ấu Lam lại sầu muộn, không biết làm sao tạo một kiểu tóc xinh đẹp cho công chúa bây giờ, chiếc lược trên tay cứ do dự mãi. Ngoài cửa bỗng truyền tới tiếng nói nhẹ nhàng của Dung Chi: “Công chúa trở về rồi phải không?”

Sở Ngọc hơi trầm ngâm, cho Ấu Lam lui ra, khoác thêm áo ngoài rồi đi ra cửa gặp Dung Chi.

Lúc này, nàng cũng muốn gặp hân.

Hai người sóng bước, mỗi người có một tâm sự riêng, cả hai đều im lặng. Cuối cùng, Sở Ngọc mở lời trước: “Người tìm ta có việc gì thì nói đi”.

Dung Chi khe khẽ mỉm cười nói: “Hôm nay ta lo cho sự an nguy của công chúa, nên đã phái Hoa Thác đến trợ giúp. Hân trước đây là người trong giang hồ, tính tình phóng khoáng bất kham. Nếu có chỗ nào thất lễ, mong công chúa xá tội”.

Không đợi Sở Ngọc hỏi đến, Dung Chi nói liền một hồi, khiến cho nàng sửng sốt, chỉ còn biết thản nhiên nói: “Không sao”. Đang tính hỏi hân vì sao Hoa Thác xuất hiện trên núi, vì sao Lưu Tang lại mang kiếm, vì sao sắp xếp cho nàng đi cùng Hoàn Viễn..., nàng nghĩ hân đã có sẵn đáp án rồi: là bởi vì lo lắng cho an nguy của nàng.

Vậy thì, mọi nghi ngờ trong lòng nàng không cần hỏi nữa. Không hiểu sao cứ có cảm giác bất an, nàng lại hỏi: “Người tìm ta vì chuyện này?”

Dung Chi nghiêng đầu nhìn nàng, nhướn miệng cười: “Tất nhiên không phải”.

Hai người đã đi đến mép rừng hoa hạnh thết yến lần trước. Mấy ngày này, tuy hoa chưa nở hết nhưng cũng là lúc rực rỡ nhất. Từng chùm hoa trắng như tuyết phủ kín cành. Một nhánh hoa chìa ra, gần như sát gò má Dung Chi, phản chiếu vào đôi mắt u tĩnh, thâm trầm tối đen của hân; khiến cho khóe mắt bỗng sáng ngời quyền rũ, lay động lòng người.

Là hoa, hay là người?

Sở Ngọc trong phút chốc hốt hoảng, rồi ngay lập tức trấn tĩnh lại. Nàng nắm chặt tay, móng tay ấn sâu vào da thịt: ở trước mặt người này, tuyệt đối không thể lơ là thiếu cảnh giác!

Dung Chi cười nói: “Ta còn có chuyện muốn nói với công chúa, nhưng chỗ này không tiện”. Hân quay lại nhìn Việt Tiệp Phi phía sau, vừa ôn hòa vừa khách sáo nói: “Có thể nhờ các hạ canh gác ở ngoài bìa rừng được không? Ta có chuyện quan trọng cần nói với công chúa”.

Việt Tiệp Phi không hề nhúc nhích, chỉ đưa mắt nhìn Sở Ngọc như muốn hỏi ý kiến của nàng. Sở Ngọc trong lòng mâu thuẫn kịch liệt: nghe theo, hay không nghe theo hân?

Nếu nghe theo lời hân, đi vào trong rừng không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Dù sao đến bây giờ nàng vẫn chưa hiểu rõ ý đồ của Dung Chi.

Nếu không nghe theo hân, với bộ dáng này chắc hân sẽ không chịu nói thêm điều gì nữa, như vậy sẽ không thể tìm hiểu được mục đích của hân.

Do dự trong khoảnh khắc, nàng quyết định dứt khoát. Gật đầu với Việt Tiệp Phi, nàng dặn hân: “Không được đi quá xa”.

Trên mặt Việt Tiệp Phi biểu hiện kỳ quặc, cúi đầu tuân mệnh. Sở Ngọc trước là ngạc nhiên, sau đi cùng Dung Chi vài bước mới hiểu ra. Thái độ của Việt Tiệp Phi, e rằng đã hiểu lầm nàng và Dung Chi, nghĩ bọn họ nhân chỗ vắng người định làm cái gì gì...Xem ra công chúa Sơn Âm đã lưu lại một bóng ma ám ảnh thật sâu đậm.

Xuyên qua rừng hoa mà đi, hoa hạnh trắng muốt vì sự chuyển động của hai người mà rơi lả tả. Trước mặt là một cảnh tượng tuyệt đẹp khiến nàng khoan khoái, lại bởi vì hôm nay đã trải qua những giờ phút thót tim, lúc này tâm tình dần dần buông lỏng. Nàng hầu như quên mất Dung Chỉ bên cạnh, chỉ để ý đến rừng hoa hạnh trước mắt.

Bên tai truyền đến tiếng nói ôn hòa, ôn hòa đến nỗi khiến người ta không cảnh giác, thậm chí càng buông lỏng: “Nàng tên là gì?”

“Sở Ngọc” Không hề nghĩ ngợi, Sở Ngọc buột miệng nói ra. Lời vừa thốt ra, nàng mới sợ hãi nhớ đến ai đang hỏi, hỏi với mục đích gì.

Sơn Âm công chúa tên là Lưu Sở Ngọc, còn nàng họ Sở tên Ngọc, chỉ có một chữ khác. Nếu không trùng hợp như thế, nàng chắc đã để lộ sơ hở.

Sở Ngọc trong lòng bình tĩnh, chăm chú nhìn Dung Chỉ.

37. Q.1 - Chương 37: Lương Chu Khả Bạch Hồng

Đúng là một giây cũng không thể lơ là thiếu cảnh giác, Sở Ngọc cười lạnh nghĩ.

Dung Chỉ lại khe khẽ mỉm cười. Hắn nhẹ nhàng kéo cành hoa xuống, ghé mũi ngửi hương thơm. Bởi động tác của hắn, hai đóa hoa đầu cành theo nhau rơi xuống. Không gian tĩnh lặng khiến Sở Ngọc dường như nghe thấy cả tiếng hoa khẽ chạm xuống mặt đất.

Dung Chỉ nói nhỏ: “Công chúa, nàng còn nhớ không? Bốn năm trước, lúc nàng đưa ta vào phủ, đã nói một câu. Câu nói này, cả đời ta cũng không quên được. Chắc là nàng vẫn còn nhớ chứ?”

Sở Ngọc lập tức căng thẳng. Gương mặt không biểu hiện điều gì, nàng chăm chú nhìn Dung Chỉ, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: “Người nói những lời này, là đang hỏi bản công chúa?”

Nàng tất nhiên không phải công chúa Sơn Âm. Câu hỏi của Dung Chỉ nàng không trả lời được, không thể đáp bừa, cũng không thể thoái thác là mình không nhớ.

Sở Ngọc nghĩ nghĩ, đang định nói: “Những chuyện năm xưa, người còn nhắc lại làm gì?” Bỗng nàng rung mình, ngược mặt lạnh lùng nói: “Người nghĩ bản công chúa là ai? Người lấy tư cách gì dùng khẩu khí này mà thẩm vấn bản công chúa?”

Đây không phải là câu trả lời tốt nhất, nhưng cũng hơn là trầm mặc e ngại.

Vừa rồi Sở Ngọc bỗng nghĩ đến một khả năng, đó là Sơn Âm công chúa không hề nói gì với Dung Chỉ. Hắn hỏi như vậy chỉ để dụ nàng mắc bẫy. Nàng trả lời thế nào cũng là sai lầm trí mạng.

Mà lời nói kế tiếp của Dung Chỉ khiến nàng nhẹ nhàng thở ra: “Công chúa khinh thường không đáp cũng đúng. Bởi vì lúc đó, nàng chẳng nói gì với ta cả”.

Quả nhiên.

Nhưng Sở Ngọc không vì vậy mà lộ ra ánh mắt đắc ý, ngược lại tiếp tục cười lạnh nhìn Dung Chỉ. Bởi vì câu nói vừa rồi, cũng có khả năng là một cái bẫy, hắn dụ nàng mắc câu.

Ở trước mặt người này, mỗi bước mỗi hành động, đúng là “bộ bộ kinh tâm” (từng bước chấn động tâm trí), khiến người ta kinh sợ.

Lúc này Sở Ngọc thấy may mắn vì mình đã không chọn biện pháp giả vờ mất trí nhớ. Tuy làm như vậy sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều, nhưng lộ ra một sơ hở quá lớn khiến Dung Chỉ có thể tập trung tìm được sự đối gạt.

Hiện tại, muốn thẩm vấn Sơn Âm công chúa về chuyện quá khứ, không mấy kẻ có tư cách làm được việc đó.

Dung Chỉ nhìn Sở Ngọc, sóng mắt nhu hòa như nước, nhưng lời nói lại khiến trống ngực nàng đập thình thịch: “Công chúa hãy cởi áo ra”.

Sở Ngọc cố gắng áp chế nỗi sợ hãi đang dâng lên, trên mặt vẫn là cười lạnh: “Bản công chúa hôm nay không...” Nàng còn chưa nói xong, đã thấy ngón tay trắng trẻo thon dài của Dung Chỉ che đi làn môi của nàng.

Sở Ngọc mở to hai mắt, bỗng Dung Chỉ tiến lên chắn ngay trước mặt nàng. Gương mặt mỉm cười thuần hậu, nhưng động tác lại vô cùng nhanh nhẹn chuẩn xác. Một tay hần bay nhanh bắt lấy hai cổ tay nàng, áp quá đỉnh đầu; một tay đỡ lấy cơ thể Sở Ngọc xoay người một cái. Nháy mắt, nàng đã thấy mình nằm ngửa dưới đất, áp ở dưới thân thể hần.

Buông tay!

Ngón cái và ngón trỏ hần bóp lấy cằm Sở Ngọc. Nàng hô hấp khó khăn, tiếng kêu tắc nghẹn trong cổ họng. Lực của hần không lớn, nhưng động tác lại nhanh gọn khiến người ta sợ hãi. Dù Sở Ngọc có cố gắng giãy giụa thế nào cũng chỉ phát ra những tiếng “ưm ưm...” trong cổ.

Miệng bị che lại, tay chân bị áp chế chặt chẽ. Thật kỳ lạ, Sở Ngọc có cảm giác Dung Chỉ không dùng lực mạnh, nhưng sức lực của nàng lại dường như mất hết, không tài nào chống cự được.

Tuy đoán Dung Chỉ có ý đồ riêng, nhưng nàng không nghĩ hần lại dám xuống tay với mình thế này. Sở Ngọc giãy giụa vô ích, chỉ hi vọng Việt Tiệp Phi có thể nghe thấy âm thanh khác thường trong rừng.

Dung Chỉ cười, ánh mắt bí hiểm cúi nhìn Sở Ngọc. Hần thông thả kêu lên: “Công chúa, đừng gấp gáp quá như thế, nàng làm ta đau!”

Hần nói cái quái gì vậy?

Một lát sau, Sở Ngọc mới hiểu ra. Lời này của hần không phải nói cho nàng nghe, mà dành cho Việt Tiệp Phi đang ở bìa rừng.

Nghe thấy trong rừng truyền ra âm thanh như vật gì rơi xuống đất, Việt Tiệp Phi đang ngồi bên mép rừng vội đứng dậy, định đi vào xem xét. Một lát sau nghe thấy tiếng Dung Chỉ, hần lập tức bình thường trở lại, khuôn mặt biểu hiện hơi kì quặc: công chúa lại đang chơi trò đặc biệt nào đó.

Bởi vậy, hần không những không đi vào mà còn ra xa thêm mấy bước. Lúc này tránh đi mới là thức thời.

Đợi một lúc không thấy Việt Tiệp Phi xông đến, Sở Ngọc đoán câu nói của Dung Chỉ đã có tác dụng, cảm thấy lòng chìm xuống. Tuy đang trong tình trạng này, nhưng đầu óc nàng lại sáng suốt thản nhiên, đối diện với Dung Chỉ không chút sợ hãi.

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười, cúi người xuống, bờ môi hần kề sát tai nàng, chạm vào da khiến nàng có cảm giác buồn buồn: “Đừng sợ, ta biết rõ, người không phải là công chúa. Người đã không phải công chúa, vậy hãy cho ta biết, công chúa thật hiện đang ở đâu?”

Hần dám chắc chắn như vậy?

Sở Ngọc trong lòng thầm thở dài một tiếng. Nàng biết biểu hiện của mình trong những ngày qua có chỗ khả nghi. Nàng tính rằng nếu bị phát hiện, bọn họ cùng lắm cũng chỉ dám đoán công chúa đổi tính. Có ngờ đâu Dung Chỉ to gan như vậy, dám làm một việc không tưởng tượng nổi, nhưng cũng tiếp cận sự thật nhanh nhất.

“Ta phát hiện ra chữ khắc trên mép giường người. Số nét khắc, đúng bằng số ngày kể từ ngày người đuổi ta và các nam sủng khác ra khỏi phòng”.

Sở Ngọc trong lòng run lên: hần phát hiện ra điều này? Chữ “Chính” đó, ban đầu do nàng thấy hoang mang trong lòng, nên khắc để tự yên ổn tinh thần, lâu dần thành thói quen. Không ngờ Dung Chỉ không bỏ sót ngay cả một tiểu tiết đó.

Sở Ngọc nhìn Dung Chỉ không nói gì. Tuy nàng yên lặng nhưng ánh mắt mỉa mai lợi hại như muốn truyền một thông điệp cho hần: Thế thì đã làm sao?

Bị phát hiện thì sao? Giường của nàng, nàng cao hứng khắc chữ lên thì có vấn đề gì? Ai có quyền can thiệp?

Hơi thở của Dung Chỉ lại phả bên tai nàng, thanh âm trầm thấp đầy hấp dẫn: “Đừng sợ, ta sẽ không làm gì người cả. Chỉ cần cho ta biết, người là ai, công chúa thật hiện ở đâu, ta lập tức sẽ thả tự do cho người. Nói cho người biết, ta cũng là vì bất đắc dĩ mới ở lại chỗ này”.

Sở Ngọc bắt giác nín thở.

38. Q.1 - Chương 38: Tin Tưởng Hay Không Tin Tưởng

Nói, hay là không nói?

Sở Ngọc nhìn Dung Chỉ không chớp mắt.

Con người này tướng mạo đẹp đẽ, khuôn mặt sáng ngời, phảng phất mềm mại mà cao nhã. Đồng tử mắt tối đen sâu thẳm như đáy vực, nhìn một lúc có cảm giác như bị hút dần vào đáy mắt hần. Mũi thẳng, chóp mũi nhu nhuận. Làn da tuy không trắng muốt nhưng ôn nhuận tinh tế như ngọc thạch, chỉ có điều so với ngọc thạch thì ẩm áp mềm mại hơn.

Bốn mắt nhìn nhau. Ở cự ly gần như vậy, từng biến chuyển trên gương mặt có thể nhìn rõ mồn một. Ánh mắt hần đầy vẻ chân thành, tiếng nói thì thâm như sóng gợn: “Hãy tin ta”.

Sở Ngọc nhìn hần, sự mỉa mai trong mắt dần biến thành giễu cợt hài hước.

Tin tưởng hần?

Nàng, không tin.

Chỉ có mấy chữ đó thôi, “không tin”.

Thực ra khi tới đây, nàng đã dùng thân phận của Sơn Âm công chúa để phân cấp hạng tín nhiệm cho từng người. Nhưng đó là Sơn Âm công chúa, không phải Sở Ngọc.

Sơn Âm công chúa có thể tin một vài người, nhưng Sở Ngọc – người của hơn một ngàn năm sau thì không!

Sở Ngọc từ hơn một ngàn năm sau đến đây, không thể dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai! Nàng phải cảnh giác nghiêm ngặt, giữ bí mật của mình đến mức cực hạn. Phải bảo vệ được bản thân, rồi mới nghĩ đến việc tìm hiểu xung quanh, xác định phương hướng cho tương lai.

Nàng chưa xác định, chưa biết rõ, nhưng nhất định không vì thế mà đau buồn, mà tinh thần sa sút.

Lai lịch của mình, nàng phải hoàn toàn giữ bí mật. Nếu nói với Dung Chỉ, hần có thể hợp tác cùng nàng, nhưng ngược lại, hần cũng có thể lợi dụng điều này khiến nàng “vạn kiếp bất phục”.

(Nguyên văn câu này là “Nhất thất nhân thân, vạn kiếp bất phục”: thân này một khi đã mất đi rồi, muôn kiếp sau cũng không có lại được nữa)

Sở Ngọc không phải người đa nghi cay nghiệt. Nhưng Dung Chỉ có gì đáng để nàng vứt bỏ phòng tuyến cuối cùng mà tin tưởng hần?

Dung Chỉ nhướn mày, vẻ mặt như đang xem một trò thú vị: “Người không chịu nói? Không chịu nói ta cũng có bằng chứng”.

Vẻ mỉa mai trong mắt Sở Ngọc càng đậm: Bằng chứng? Bằng chứng gì? Chẳng lẽ hần có bản lĩnh xé toang đầu óc nàng ra để đọc suy nghĩ của nàng sao?

Dung Chỉ sẽ không làm thương tổn nàng, trực giác trong lòng Sở Ngọc nói như vậy. Không những bởi vì trong mắt hần không có sát ý, mà còn vì quyền hạn của hần trong phủ lớn như vậy, hần có quá nhiều cơ

hội trừ khử nàng một cách bí mật không để lại dấu vết. Việc gì hẳn phải đưa nàng vào rừng hoa hạnh giữa ban ngày ban mặt, trước mắt bao nhiêu người?

Cho dù hẳn có dùng bạo lực, thì lúc này hẳn đối với nàng vẫn rất cẩn thận nhẹ nhàng. Ngay cả vừa rồi lúc áp Sở Ngọc trên mặt đất, đầu tiên hẳn cũng ngửa ra đỡ người nàng, hứng lấy cú va chạm với mặt đất, sau đó mới xoay người đẩy nàng xuống dưới.

Nhưng động tác tiếp theo của Dung Chỉ, khiến Sở Ngọc không khỏi toàn thân cứng ngắc, trố mắt không thôi: hẳn cúi xuống, dùng hàm răng cắn lấy cổ áo nàng, gỡ từng nút áo.

Hắn đang cởi y phục nàng!

Tuy giờ phút này thân là Sơn Âm công chúa, nhưng tính cách Sở Ngọc vốn không phải phóng túng ham mê sắc dục, nàng tránh xa nam sủng một là vì phiền toái, hai là vì bản thân không cần.

Ở một phương diện nào đó, nàng so với Sơn Âm công chúa còn “truyền thống”, “cổ hủ” hơn. Đối với chuyện tình ái, nàng cho rằng phải trên cơ sở cả hai cùng tự nguyện, bình đẳng và tôn trọng lẫn nhau. Hành vi thân mật lúc này của Dung Chỉ đúng là đã xâm phạm nàng đến cực hạn.

Dung Chỉ sử dĩ cần bởi vì hai tay của hắn đều không rảnh rỗi, bắt dắc dĩ phải dùng miệng. Sở Ngọc cũng biết rõ, nàng cố gắng thuyết phục bản thân không để ý, cố gắng tự làm mình phân tâm bằng cách nghĩ đến việc khác. Dung Chỉ vừa nói là bốn năm trước, hiện tại hẳn cùng lắm là mười bảy, mười tám tuổi. Bốn năm trước hẳn mới mười ba, mười bốn tuổi, chẳng lẽ còn nhỏ tuổi như vậy đã bị Sơn Âm công chúa nhìn trúng? Vậy phải chăng, nàng đã đoán sai số tuổi thật của hắn?

Dung Chỉ chậm rãi mở một vạt áo của nàng, ngẩng đầu thở một hơi, lại cúi xuống tiếp tục cắn mở áo lót bên trong. Thiếu lần vải ngăn cách, hơi thở ấm áp của hắn phả trên cổ nàng, Sở Ngọc trừng trừng nhìn bầu trời trên đầu, cả người không nhúc nhích, tự xem mình như một con cá chết.

Thoáng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc bị tráng của Sở Ngọc giống như tinh thần liệt sĩ sắp hi sinh, Dung Chỉ không nhịn được bật cười: “Người là do ai phái tới? Trước khi đến đây, không tìm hiểu thú vui hàng ngày của công chúa sao? Có mỗi thế này đã không chịu được?” Trong lòng hắn đã khẳng định chắc chắn Sở Ngọc là một thám đến từ nơi nào đó, chỉ là có chút tò mò. Phủ công chúa canh phòng cẩn mật như vậy, làm sao nàng ta có thể tráo đổi công chúa thật đem đi?

Mấy tầng y phục đã bị cởi bỏ một bên, bờ vai trơn mịn của Sở Ngọc lộ ra. Dung Chỉ thở khê, ánh mắt lần tìm xuống phía dưới xương quai xanh.

Sau đó, ánh mắt hắn dừng lại.

Dưới xương quai xanh có một chấm đỏ, màu đẹp tươi như chu sa, cùng với ánh mắt Sở Ngọc như đang giễu cợt hắn.

Dung Chỉ trầm tư, hẳn buông bàn tay đang kẹp chặt cầm Sở Ngọc, dùng ngón tay chà xát vào chấm đỏ, nhưng chấm đỏ không hề mất đi.

Tảng đá đè nặng trong lòng Sở Ngọc như được tháo bỏ. Nàng bĩu môi: còn tưởng là Dung Chỉ có chứng có gì, hóa ra hẳn tìm đặc điểm cơ thể. Dung Chỉ trăm triệu lần cũng không ngờ được, thân thể này chính là của Sơn Âm công chúa nhỉ! Nhưng dưới xương quai xanh của nàng có cái gì? Tại sao từ trước đến giờ nàng không hề phát hiện? Nói chung là nàng không để ý...

Lúc này Dung Chỉ đã buông lỏng sự áp chế đối với nàng, Sở Ngọc quay đầu gọi to: “Việt Tiệp Phi”. Thị vệ chết tiệt, còn không mau đến cứu giá?!

Trong rừng hình như quá yên tĩnh? Đi ra xa thêm vài bước, Việt Tiệp Phi tiếp tục ngồi chờ. Một lát sau, thấy hơi sinh nghi, hẳn do dự không biết có nên tiến vào hay không, bỗng nghe thấy tiếng hô to của Sở Ngọc. Không suy đoán thêm, hẳn phi thân vào trong rừng.

Nhìn thấy tình trạng hai người trước mặt, Việt Tiệp Phi choáng váng. Cổ sức trấn tĩnh, hẳn mới tin là mình không hoa mắt. Theo hẳn biết, từ trước đến nay chỉ có công chúa “hạ ngục” Dung Chỉ, sao lại có chuyện Dung Chỉ trấn áp công chúa? Chẳng lẽ Dung Chỉ dần dần có thói quen bạo lực? Hẳn dám phản công...bạo hành với công chúa?

Thấy vẻ hoài nghi trong mắt Việt Tiệp Phi, Sở Ngọc giận dữ: ánh mắt hấn kiêu gì vậy? Chẳng lẽ hấn nghi hai người đang làm cái gì gì...sao? (Kiên quyết không chịu thừa nhận mình đang làm cái gì gì...)

Sở Ngọc lại kêu thất thanh: “Việt Tiệp Phi ngươi còn đứng đó làm gì? Nhanh tới cứu bản công chúa”.

Nghe nàng thúc giục, Việt Tiệp Phi như bừng tỉnh mộng, bước nhanh đến.

39. Q.1 - Chương 39: Nói Nửa Chừng

Tuy thấy tình hình trước mặt vừa vớ vẩn vừa không thể tưởng tượng nổi, nhưng Việt Tiệp Phi vẫn phải nghiêm túc tập trung vào nhiệm vụ công tác. Dù có đang nằm mơ, nhưng Dung Chỉ mạo phạm công chúa là sự thật, hấn phải hành động.

Sở Ngọc chỉ nhìn thấy Việt Tiệp Phi đi hai, ba bước, xoay người chớp lấy vai Dung Chỉ. Trong khoảnh khắc Dung Chỉ buông Sở Ngọc ra, Việt Tiệp Phi tóm lấy tay hấn bẻ quặt lại.

“Răng rắc”

Sở Ngọc bên tai tê dại, nghe thấy một âm thanh đáng sợ. Tiếng một đoạn xương đứt gãy, nàng nhìn thấy cánh tay Dung Chỉ bị bẻ quặt ở góc độ không bình thường.

Việt Tiệp Phi lại kéo Dung Chỉ, dùng gối thúc vào mạng sườn hấn. Cùng với một thanh âm đứt gãy đáng sợ nữa, cả người Dung Chỉ bay ra xa một đoạn.

Sở Ngọc run rẩy. Nàng ngồi trên mặt đất, ánh mắt dõi theo thân ảnh của Dung Chỉ, nhìn thấy hấn bay lên ba thước, rơi xuống một gốc hoa hạnh. Cành hoa bị gãy non nửa, những đóa hoa rực rỡ rơi xuống cơ thể hấn, phủ kín một góc.

Dung Chỉ...còn sống không?

Trong đầu Sở Ngọc như xuất hiện một mảng trống lớn. Nàng gọi Việt Tiệp Phi tới, chỉ muốn hấn kéo giúp Dung Chỉ ra. Không ngờ Việt Tiệp Phi phong cách tàn nhẫn, lúc ra tay hoàn toàn không coi Dung Chỉ là người còn sống. Địa vị của Dung Chỉ trong phủ lớn như vậy, thế mà hấn ra tay không có chút nào nhân nhượng.

Không phải Dung Chỉ ở trong phủ rất có địa vị sao? Hấn không phải rất được công chúa sủng ái sao? Vậy tại sao Việt Tiệp Phi lại ra tay không khoan dung như thế?

Mới vừa rồi còn áp chế Sở Ngọc khiến nàng hô hấp cũng khó khăn, bây giờ Dung Chỉ nằm dưới đất không nhúc nhích, hoa hạnh rơi trên mái tóc đen của hấn giống như tuyết phủ.

Sở Ngọc nín thở quan sát, cho đến khi thấy Dung Chỉ hơi cựa quậy một chút, nàng mới bỏ được tảng đá đeo nặng trong lòng, một lần nữa khôi phục suy nghĩ bình thường.

Tuy tức giận vì bị Dung Chỉ lột bỏ xiêm y, nhưng nàng không muốn dồn hấn vào chỗ chết. Việt Tiệp Phi mạnh tay hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của nàng.

Dung Chỉ động dậy một chút, rồi dùng một tay chống đỡ mặt đất, chậm rãi ngồi dậy. Cánh hoa theo động tác của hấn, từ mái tóc đen trượt nhẹ xuống, phản chiếu vào gương mặt tái nhợt.

Dung Chỉ ngồi dậy rồi, lưng dựa vào thân cây, hai mắt vẫn như trước chăm chú nhìn Sở Ngọc, chính xác hơn là nhìn bờ vai lộ ra của nàng. Sở Ngọc lúc này mới ý thức được là quần áo mình chưa chỉnh tề, hừ một tiếng, đứng dậy chỉnh sửa lại trang phục.

Về mặt Dung Chỉ rất phức tạp, ngàn vạn tình cảm đan xen cùng một lúc. Nhưng sau cùng, Sở Ngọc xác định mình không nhìn lầm, trên gương mặt hấn lại như vừa trút được một gánh nặng.

Đã có người cực đoan nói rằng, mỗi người đều đeo một chiếc mặt nạ. Nếu Dung Chỉ có mặt nạ, thì đó chính là vẻ thông dong mỉm cười. Lúc này Sở Ngọc không còn nhìn thấy cái mặt nạ đó, không còn thấy vẻ bình

tĩnh không màng danh lợi, khuôn mặt hần phản chiếu thật sinh động, như muốn phóng ra khói lửa, nổi bật giữa cảnh sắc rừng hoa.

Việt Tiệp Phi cũng chẳng để ý những điều này, chỉ thấy Dung Chỉ còn có thể ngồi dậy, lại muốn tiến lên ra tay độc ác. Sở Ngọc gọi hần lại, rồi mới quay sang Dung Chỉ: “Bây giờ người đã tin ta chưa?”

Khoảnh khắc biểu lộ xúc cảm đã qua, khuôn mặt Dung Chỉ lại đeo mặt nạ. Hần khẽ cười, ánh mắt bình tĩnh thản nhiên: “Trước khi làm chuyện này, ta đã dự tính hậu quả xấu nhất, cũng hoàn toàn chuẩn bị sẵn sàng”. Ẩn ý, là cứ tùy ý xử trí.

Ngữ khí hần tuy bình tĩnh, nhưng thái độ thản nhiên này lại khiến Sở Ngọc có cảm giác rét lạnh thấu xương. Nàng không kìm được thốt lên: “Người thật to gan!” Biết rõ thất bại sẽ có hậu quả thế nào, mà hần lại chọn cách làm này, sao hần có thể liều lĩnh như thế?

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười: “Ta vốn rất to gan, công chúa nên biết điều đó từ ba năm trước”.

Thấy Sở Ngọc chậm chạp chưa xử lý, Dung Chỉ lại cười cười: “Nếu công chúa quyết định không truy cứu, vậy Dung Chỉ xin cáo từ”. Hần cúi đầu, một tay điều chỉnh lại cánh tay bị thương bên kia. Khi lực tay ấn lên chỗ sai khớp, tiếng khớp xương va chạm vang lên, Dung Chỉ nở nụ cười tươi tắn sáng lạn trước nay chưa từng có khiến Sở Ngọc rùng mình.

Sau đó, hần tự bẻ gãy cánh tay và xương sườn.

Sở Ngọc cho rằng Việt Tiệp Phi đã xuống tay độc ác, nhưng Dung Chỉ còn độc ác hơn. Việt Tiệp Phi tàn nhẫn nhưng là đối với người khác, hần đánh người ta thì bản thân không bị đau. Nhưng bây giờ, Dung Chỉ đang thờ ơ đùa nghịch, tự làm thương tổn chính bản thân mình.

Nhưng điều làm nàng sợ hãi hơn, không phải là cách Dung Chỉ đối xử với cơ thể hần như một xác chết, mà là gương mặt tươi cười rạng rỡ từ đầu chí cuối của hần, dường như không hề có chút chịu đựng đau đớn nào, dường như gãy xương là một chuyện rất vui vẻ.

Rốt cuộc hậu viện của Sơn Âm công chúa nuôi những dạng sinh vật gì vậy? Một người xinh xắn đáng yêu nhưng chỉ quyết chí làm trai lơ, một máy làm thơ trong phút chốc tuôn ra mấy chục bài, một ám sắc thuốc với đường kiếm siêu nhiên trác tuyệt, một phò mã đầu đội nón xanh với kỹ xảo biểu diễn xứng đáng đoạt giải Oscar, kế tiếp là vị này, đùa nghịch xương thịt của mình như chơi xếp gỗ.

Những nam sủng khác mà nàng đã phóng xuất khỏi phủ, không biết còn có những nét đặc sắc nào. Cũng may mà Sơn Âm công chúa trước đây có thể quản lý, nếu không đúng là thành đại loạn.

Sở Ngọc trở mắt nhìn Dung Chỉ vừa tươi cười vừa chậm rãi đứng lên, tay đỡ phía bị thương, rồi lại chậm rãi đi về phía bìa rừng.

Sở Ngọc không ngăn cản, cũng không hỏi thêm hần điều gì nữa.

Dung Chỉ đi rồi, Sở Ngọc thuận miệng nói với Việt Tiệp Phi: “Người xuống tay nặng quá đấy!”

Nàng nói lời này chỉ là thuận miệng, không có ý truy cứu gì, Việt Tiệp Phi dù sao cũng là tận lực với chức trách mà thôi. Nhưng nghe lời này, Việt Tiệp Phi lập tức quỳ một gối, cúi đầu cầu xin: “Việt Tiệp Phi tự ý hành động, xin công chúa giáng tội”.

Sở Ngọc hơi kinh ngạc, nàng cài lại cổ áo, thở dài nói: “Người bảo vệ ta thì có tội gì?”

Việt Tiệp Phi không chịu đứng lên, vẫn cúi đầu nói: “Việt Tiệp Phi đáng lẽ không nặng tay như vậy với Dung Chỉ, nhưng vì có oán thù riêng... Công chúa vẫn còn nhớ việc trước kia, xin công chúa tha thứ!”

Thuận miệng nói một câu nhưng lại gợi ra chuyện năm xưa, điều này khiến nàng trở tay không kịp. Nhưng Việt Tiệp Phi nói đến mấy từ mấu chốt, đột nhiên dừng lại. Sở Ngọc thật hiếu kỳ, năm xưa rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng Việt Tiệp Phi chỉ xin nhận tội, không hề nói thêm.

Tuy tò mò muốn biết, nhưng Sở Ngọc cũng không tiện hỏi nhiều để tránh Việt Tiệp Phi phát giác ra điều bất thường. Nàng chỉ còn cách chặn lời hần: “Không cần nói thêm nữa, chuyện này xem như bỏ qua. Ta mệt quá, muốn trở về!”

Khinh bỉ!

Khinh bỉ những kẻ ăn nói nửa chừng!

40. Q.1 - Chương 40: Hối Quân Như Có Ý

Trên đỉnh núi bị một phen khiếp đảm, về phủ lại một trận lên xuống, Sở Ngọc cảm thấy quá mệt mỏi. Ngày hôm sau, nàng ngủ thẳng đến khi mặt trời lên ới dậy.

Y phục đầu tóc chỉnh tề, nàng thanh thoi ăn bữa sáng do Ấu Lam mang đến. Ấu Lam nghiêm túc nhắc nhở nàng không nên ăn quá no, vì bây giờ đã sắp đến giờ ăn trưa rồi. Thấy Ấu Lam có vẻ lúng túng như muốn nói thêm điều gì đó lại thôi, Sở Ngọc nhẹ nhàng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Thị nữ hầu hạ Sơn Âm công chúa đương nhiên không chỉ có một mình Ấu Lam. Nhưng từ khi tới đây, nàng để ý quan sát, rất vừa lòng với Ấu Lam vì sự nữ tính và chu đáo làm tròn bổn phận. Vậy nên Sở Ngọc chỉ định duy nhất Ấu Lam là người chuyên hầu hạ, đồng thời tặng đai ngọc cho nàng ta.

Thấy Sở Ngọc vui vẻ, Ấu Lam mới đánh bạo nói: “Bẩm công chúa, sáng nay có một số người bên ngoài vào phủ, hiện vẫn còn đứng trước cửa nội uyển chưa đi”.

Sở Ngọc cảm khẩn lựa chằm chằm môi, thông dong hỏi: “Bọn họ đứng đó làm gì?”

Quan sát thấy Sở Ngọc vẫn bình thản, Ấu Lam mừng thầm, nắm chặt chiếc trâm hoa quý giá giấu trong tay áo, cúi đầu cung kính nói: “Bọn họ đến tìm Dung công tử. Có một số hóa đơn, cần Dung công tử ký duyệt để đến nhà kho lĩnh tiền, thêm nữa là việc thẩm tra đối chiếu sổ sách nửa tháng phải làm một lần, và cả việc sắp xếp nhân sự trong phủ...” Ấu Lam nói một nửa thì dừng lại, nhưng ý tứ đã khá rõ ràng. Việc liên quan đến Dung công tử, đều rất phức tạp.

Trong phủ, Dung Chỉ quản lý nhiều việc vậy sao?

Sở Ngọc định ăn thêm một chút bỗng dừng lại, nàng suy tư trong khoảnh khắc rồi nói: “Dung Chỉ không chịu gặp bọn họ?” Hành động này, như thế giận dữ nàng sao?

“Dạ không phải” Thấy vẻ mặt Sở Ngọc, Ấu Lam vội vàng lắc đầu, sợ nàng đã hiểu lầm “Không phải Dung công tử không chịu gặp, mà là Hoa công tử canh phòng trước cửa biệt viện không cho ai vào”.

Sở Ngọc thêm trầm mặc. Nàng buông đầu xuống, đứng lên khoác thêm áo ngoài: “Được, để ta đến xem”.

Sau khi nàng ra khỏi cửa, Việt Tiệp Phi đuổi kịp phía sau, cả hai hướng thẳng tới Tây Thượng các. Khu vực xung quanh Mộc Tuyết viên vốn xưa nay thanh tịnh, lúc này tập trung rất nhiều thị vệ và người hầu, có đến hơn hai mươi người. Nhưng không ai dám đi vào, trên mặt đều là vẻ sợ hãi như trong đó có mãnh thú ăn thịt người vậy.

Những người này đều có đặc điểm chung: hoặc là quần áo có vết cắt, trên mặt có vài vết xước, hoặc tóc bị cắt một đoạn.

Có lẽ đây là kiệt tác của Hoa Thác.

Có người thấy công chúa đến, định hành lễ nhưng nàng khoát tay ngăn lại. Nàng hỏi một người trẻ tuổi ở gần mình nhất: “Bên trong tình hình ra sao?”

Người này vội cúi đầu, cẩn thận dè dặt nói: “Bẩm công chúa, Hoa công tử nói, hắn sẽ không cho bất kỳ người nào nhìn thấy Dung công tử. Bọn tại hạ định vào, đều bị đánh bật ra”. Nhất kiếm thứ nhất là cảnh cáo, nhất kiếm thứ hai sẽ làm bị thương. Bọn họ là thân phận người hầu, nhưng cũng không thể mạo hiểm tính mạng được.

Lúc này có một võ sĩ không biết sợ, xâm nhập vào vườn. Một, hai giây sau, trong vườn truyền ra tiếng kêu sợ hãi, cùng với tiếng kêu là một thân người bị ném ra khỏi bờ tường như ném rác, chính là võ sĩ vừa rồi.

Sở Ngọc đứng ở trước cửa nhìn, chỉ thấy những hàng trúc xanh ngắt đung đưa theo gió, không nhìn được một bóng người nào. Nàng quay lại hỏi người trẻ tuổi: “Các người không tìm Dung Chỉ không được sao?” Chẳng lẽ không có Dung Chỉ, bọn họ không tự xử lý công việc được?

Nghe người trẻ tuổi đáp lời, Sở Ngọc mới biết. Dung Chỉ bình thường trông rất thanh thoi nhàn nhã, nhưng hần nắm giữ con dấu và ấn triện của phủ công chúa, đồng thời cũng khống chế hoàn toàn vấn đề tài chính và nhân sự trong phủ.

Dung Chỉ có quyền lớn như vậy ư?

Sở Ngọc trong lòng kinh ngạc không thôi, lại có những khúc mắc không thể lý giải. Dung Chỉ nắm trong tay quyền lực to lớn như thế, nếu hần không muốn ở lại phủ công chúa, thì hoàn toàn có thể rời đi từ lâu. Thậm chí nếu hần muốn hại chết nàng cũng không phải là không thể. Vì sao hần vẫn ở lại?

Đứng ngoài Mộc Tuyết viên một lúc, Sở Ngọc triệu tập những người xung quanh lại, nói rằng nàng sẽ có biện pháp xử lý, yêu cầu bọn họ hãy giải tán.

Khi mọi người đã đi hết, nàng cũng không có ý định vào Mộc Tuyết viên, mà xoay người trở lại con đường cũ.

Việt Tiệp Phi đuổi theo nàng: “Công chúa, người muốn đi đâu?”

Sở Ngọc thản nhiên nói: “Tu Viễn cư”.

Trong Tu Viễn cư, Hoàn Viễn không đọc sách giống như thường ngày. Số sách mượn của Dung Chỉ, hần đã đọc xong, nhưng lúc này không muốn giáp mặt Dung Chỉ chút nào.

Bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện của thị vệ, rồi có người đẩy cửa vào, Hoàn Viễn quay đầu nhìn ra: giờ này có ai đến tìm hần?

Sở Ngọc mỉm cười bước vào phòng của Hoàn Viễn, liếc mắt thấy người ngồi trong góc, liền thẳng hướng hần đi tới.

Nhìn thấy Sở Ngọc, gương mặt tuấn mỹ của Hoàn Viễn nổi lên dao động phức tạp. Hần hoang mang nhìn người thiếu nữ đang đi về phía mình, cảm thấy trước nay chưa từng hiểu kỹ người này. Sự việc hôm qua xảy ra khiến cho ý chí của hần đương nhiên dao động, nhưng nổi sĩ nhục chôn giấu trong đáy lòng hai năm, chẳng lẽ chỉ vì một khoảnh khắc dao động là có thể gạt bỏ?

Cảm giác mâu thuẫn đan xen trong lòng Hoàn Viễn, một mặt là ơn cứu mạng, một mặt lại là nỗi sỉ nhục vì bị độc chiếm, ép buộc. Lúc này hần không biết phải đối mặt với Sở Ngọc như thế nào.

Đối với sự hoang mang mâu thuẫn của Hoàn Viễn, Sở Ngọc hiểu khá rõ. Nàng đi đến, cách Hoàn Viễn một chiếc bàn, nói thẳng thắn: “Hoàn Viễn, hôm nay ta tới đây là muốn ký kết với ngươi một giao dịch”.

Hoàn Viễn nhíu nhíu mày, nói: “Ta có tư cách để giao dịch với công chúa sao?” Hần không hề nghĩ ngợi buột miệng nói ra lời này, nói ra rồi, không hiểu sao có chút hối hận, ngữ khí nhẹ nhàng hơn: “Công chúa thứ tội, Hoàn Viễn thất thố...Xin hỏi công chúa, là giao dịch gì vậy?”

Sở Ngọc vươn tay ra, giơ ba ngón: “Ba năm. Sau này ngươi không phải là nam sủng, mà là phụ tá của ta. Ngươi làm việc cho ta ba năm, sau ba năm, ta sẽ trả lại tự do cho ngươi, ban cho của cải và một thân phận mới sạch sẽ. Chúng ta viết giấy cam kết, ngươi có đồng ý không?”

Lúc này tuy vẫn còn e ngại một vài điều, nhưng Sở Ngọc suy tính rằng, nàng cần nhất là người giúp đỡ đắc lực đáng tin cậy. So với Dung Chỉ là kẻ không đo lường được thâm sâu thế nào, ngược lại Hoàn Viễn là phù hợp nhất.

“Nhưng mà” Ánh mắt Sở Ngọc chăm chú lợi hại nhìn thẳng vào mắt Hoàn Viễn, không cho hần tránh né “Trong vòng ba năm này, ngươi phải dâng toàn bộ lòng trung thành cho ta, đó là yêu cầu cơ bản nhất. Nếu

người không thể làm được, thì coi như hôm nay ta chưa từng tới đây”.

41. Q.1 - Chương 41: Võ Tay Thề Nguyên

Sở Ngọc tuy trên mặt quả quyết kiên định, nhưng không phải trong lòng không lo lắng. Nàng biết lần này mình đã đi một nước cờ mạo hiểm. Hoàn Viễn ngoài mặt có thể hợp tác với nàng, nhưng chưa chắc đã hoàn toàn tuân thủ lời hứa.

Lần này nàng hoàn toàn trông đợi vào chữ tín của người khác, nếu lựa chọn sai người, hậu quả sẽ là thất bại thảm hại.

Nhưng trước mắt, Sở Ngọc không có lựa chọn nào khác. Số người nàng tiếp xúc không nhiều, số người mà nàng tin tưởng vào tài năng và phẩm chất lại càng ít.

Lưu Tang yêu quý và hết lòng với nàng, nhưng thứ nhất là còn nhỏ tuổi, thứ hai là không có tâm lý đề phòng người khác. Cậu bé gọi Dung ca ca thân mật như vậy, hôm nào bị Dung Chỉ đem bán có khi còn giúp hắn đếm tiền.

Vị phò mã có kỹ xảo diễn xướng đoạt giải Oscar lại càng không tin được. Đặt mình vào địa vị người khác để suy nghĩ, nàng thấy rằng Hà Tập là một trong những người dễ đâm dao sau lưng nàng nhất.

Hai kẻ Liễu Sắc, Mặc Hương nàng cũng tính đến, nhưng cảm giác họ là bình hoa di động. Về năng lực mà nói, bọn họ khó mà đáng đáng được công việc theo yêu cầu.

Về phần Hoa Thác, tình hình vừa rồi đã cho thấy, hắn hoàn toàn là người của Dung Chỉ.

Vậy là chỉ còn Hoàn Viễn.

Hắn là kẻ có tài, nội tâm sâu sắc, tính cách chính trực, chỉ trừ lý do thân phận nên không thể dễ dàng thả ra, hắn không có nhược điểm nào khác. Mà quan trọng là, mới hôm qua Sở Ngọc đã bắt chấp nguy hiểm để cứu tính mạng hắn. Tuy lúc ấy hành động của nàng là vô thức không tự chủ, nhưng lúc này có thể lấy tình nghĩa làm hắn cảm động; hứa hẹn trả lại tự do, ban thân phận mới là lấy lợi để dụ hắn.

Hai bút cùng ký kết, Sở Ngọc tự nhận thấy mình có thể làm được công tác nhân sự. Về phần có thể đạt hiệu quả nhiều hay ít, sau này có chuyện bất trắc hay không, nàng cũng không thể dự tính được.

Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nghe Sở Ngọc ra điều kiện, Hoàn Viễn không dám tin là sự thật, mà tin rồi thì hắn vẫn không tránh khỏi hoài nghi, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Đợi một lúc thấy Hoàn Viễn chỉ trầm mặc không có phản ứng, Sở Ngọc đứng dậy, mỉm cười với hắn: “Ta sẽ chờ câu trả lời của ngươi, ngươi cứ suy nghĩ cho kỹ, không cần gấp gáp”

Lúc nàng đứng lên, cả người khuất ánh sáng, gương mặt như vùi sâu trong bóng tối, nhưng đôi mắt lại trong suốt, ẩn chứa ánh sáng tinh tảo kiên định.

Thời khắc ngày hôm qua, trông nàng cũng như vậy.

Hình như có cái gì đó chợt nổ tung trong đầu, Hoàn Viễn dường như mông lung, thần trí không còn, buột miệng nói: “Được”. Lời đã nói ra hắn lại hơi hối hận, nhưng không thể thu hồi nữa.

Sở Ngọc trong lòng phấn khích, bàn tay vươn ra trước mặt Hoàn Viễn: “Một lời đã định, võ tay thề nguyên”.

Tay áo theo động tác hơi chuyển động, cổ tay nàng nhỏ nhắn lộ ra ngoài. Hoàn Viễn nhìn chăm chú cổ tay này, nhớ đến ngày hôm qua chính bàn tay này đã giữ chặt hắn, cho dù trong lúc nguy cấp như vậy cũng nhất định không buông.

Sở Ngọc chờ đợi hơi nóng lòng, Hoàn Viễn mới chậm rãi giơ tay lên, nhẹ nhàng dán lên tay nàng. Hai tay chậm rãi hợp cùng một chỗ.

Sở Ngọc cho rằng mình mạo hiểm, còn Hoàn Viễn thì không ư?

Nhưng tất cả ngỡ vực vô căn cứ và bất an, đã bị hai bàn tay dán chặt kia che lấp hết.

Một lời đã định, vỗ tay thề nguyện.

Đi ra khỏi Tu Viễn cư, tâm trí Sở Ngọc đã thả lỏng một nửa. Nàng quay trở lại Mộc Tuyết viên.

Bởi vì trước đó nàng đã có chỉ, nên mọi người xung quanh tản mát đi hết. Rừng trúc xanh và ngô đồng lại quay trở về không khí thanh tao u tĩnh vốn có. Lúc đến gần ngưỡng cửa, Sở Ngọc nhìn thấy một thị nữ tay bưng một chiếc khay đang đi tới.

Nàng chặn thị nữ lại, hỏi: “Đây là cái gì?”

Thị nữ định quỳ xuống, bị Sở Ngọc ngăn cản. Nàng ta cẩn thận dè dặt nhìn trộm Sở Ngọc, thấy thái độ nàng hòa hoãn bình thường mới thấp giọng đáp: “Dạ bẩm công chúa, đây là cháo thuốc chuẩn bị cho Dung công tử”.

Bên trong khay là một bát súp. Sở Ngọc mở nắp ra xem, quả nhiên bên trong là cháo thịt băm đang bốc hơi nóng hổi, nhưng không phải là cháo gạo trắng mà lại có hỗn hợp màu vàng nâu, không biết là trộn với cái gì.

Khi mở nắp bát, hương thơm lan tỏa, tuy có mùi thuốc đông y nhưng không hề khó ngửi, mùi thơm hấp dẫn khiến người khác cũng thấy thèm.

Sở Ngọc đẩy nắp lại, duỗi tay đỡ lấy chiếc khay và nói: “Người trở về đi, cái này để ta mang được rồi”.

Dường như không ngờ Sở Ngọc lại làm như vậy, vẻ mặt thị nữ kinh hãi như gặp phải ma quỷ, cũng không thể ngăn cản Sở Ngọc lấy cái khay đi. Một lúc sau, Sở Ngọc thấy nàng ta cúi người thi lễ như trong ảo mộng, rồi đi xiêu vẹo như đang mộng du quay trở về, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Nhất định là mình chưa tỉnh ngủ”.

Việt Tiệp Phi cũng có một biểu hiện kinh ngạc y như vậy, tận khi đến ngưỡng cửa Mộc Tuyết viên. Nhớ lại thảm cảnh vô sĩ lúc trước xông vào, Sở Ngọc mỉm cười nhường bước, ánh mắt ra hiệu cho Việt Tiệp Phi đi trước. Nếu Hoa Thác xông ra giết, nàng cũng có một tấm lá chắn.

Lúc này trong vườn bỗng truyền ra tiếng nói, Sở Ngọc lắc lắc đầu, ra hiệu cho Việt Tiệp Phi chậm lại đã.

Đây là tiếng nói của Dung Chỉ, thanh âm kéo dài, có chút suy yếu: “A Thác, người cứ canh giữ như vậy để làm gì? Người không định cấm bọn họ cả đời không được đi vào, còn ta cả đời không được ra ngoài đây chứ?”

Tiếp theo có tiếng nói khàn khàn cất lên: “Người đừng nhiều lời. Nếu không phải ta bị thương không tiện ra tay, thì ta sẽ tìm kẻ nào làm người thành thế này, đảm cho người hấn thành trăm ngàn lỗ thủng”. Thanh âm này, tất nhiên là của Hoa Thác.

Sở Ngọc nghe bên cạnh có tiếng hừ nhẹ, dự cảm chẳng lành nhưng không kịp ngăn lại, đã thấy Việt Tiệp Phi bước nhanh vào, lạnh giọng nói: “Người làm bị thương hấn là ta. Nếu không có công chúa ngăn cản, ta sẽ xuống tay nặng hơn, giết chết hấn!”

Tiếp sau đó Sở Ngọc nghe thấy tiếng Hoa Thác châm biếm lại: “Ta còn tưởng là ai, hóa ra là thủ hạ bại tướng sư đệ. Thật là bẽ mặt, không dám đường đường chính chính giao đấu với ta, lại xuất thủ với người không thể động võ như A Chỉ. Danh môn các người đúng là càng lúc càng có tiền đồ. Không phải người không thể rời công chúa nửa bước sao? Thế nàng ta đâu rồi?” Tiếng nói hấn khàn khàn trầm thấp, nhưng khẩu khí lại vô cùng độc địa cay nghiệt. Thanh âm không lớn, nhưng lại như có mũi nhọn châm chích vào đối phương.

Việt Tiệp Phi nhất thời xúc động, đã làm lộ ra cả hai người. Biết không thể tiếp tục nghe lén, Sở Ngọc thở dài một tiếng rồi đi vào.

Bước vào vườn, không để ý đến cả Việt Tiệp Phi và người áo đỏ đối diện Việt Tiệp Phi, ánh mắt Sở Ngọc tập trung vào Dung Chỉ đang ngả người trên bệ đá.

42. Q.1 - Chương 42: Mỹ Thiếu Niên Đâu Phụ

Vừa nhìn thấy Dung Chỉ, ánh mắt Sở Ngọc lập tức dán chặt. Không phải nàng để ý vẻ tuấn mỹ, mà trang phục của hắn lúc này, thật...có cá tính!

Dung Chỉ nằm ngả trên bệ đá, lưng tựa vào cây ngô đồng. Dưới thân hắn là bốn tầng đệm bông, đắp trên người là khoảng vài ba tầng chăn nữa, khiến cho thân hình thon dài phong độ nhẹ nhàng của mỹ thiếu niên biến thành hình tròn. Sở Ngọc rất kiềm chế mới không dùng ánh mắt đếm kỹ xem trên người hắn bọc bao nhiêu tầng.

Sở Ngọc trước đây xem một truyện cổ tích, nói về một hoàng tử muốn tìm vợ phải là công chúa chân chính. Kết quả chàng ta chọn lựa trong bao nhiêu công chúa cũng không tìm được ai. Một đêm trời mưa gió, có một cô gái đến xin ngủ nhờ, tự xưng là công chúa chân chính, thế là đích thân hoàng hậu chuẩn bị giường ngủ cho nàng. Hoàng hậu đặt lên giường một hạt đậu, rồi phủ lên đó hai mươi tầng nệm lông chim. Sáng hôm sau họ hỏi công chúa có ngủ ngon không, nàng nói suốt đêm không chợp mắt được, hình như dưới lưng có vật gì cộm lên khó chịu làm mình mất ngủ. Bởi vì có da thịt mềm mại nhạy cảm đến như thế, nàng ta chắc hẳn đúng là công chúa chân chính.

(Truyện “Nàng công chúa và hạt đậu” của Andersen)

Lúc này Sở Ngọc cũng rất muốn nhòm xuống dưới đồng chăn nệm của Dung Chỉ xem có hạt đậu nào không.

Gương mặt Dung Chỉ tái nhợt, đôi mắt tối đen, cả người bị quấn thành hình tròn bộ dáng khá buồn cười, như thể hắn là một tác phẩm nghệ thuật trân quý dễ vỡ, cần bọc bằng nhung tơ thật cẩn thận, không thể để tổn hại chút nào.

Thấy vẻ kinh ngạc của Sở Ngọc, Dung Chỉ nhìn xuống thân thể mình, cười khổ: “Ta nói muốn ra hóng gió, A Thác liền nhất định đem ta biến thành bộ dạng thế này, khiến cho công chúa chê cười!”

Về mặt thần thái tự nhiên tại, như thể chuyện ngày hôm qua chỉ là ảo giác. Sở Ngọc nhìn hắn khe khẽ mỉm cười: “Hắn cũng là muốn tốt cho ngươi, hiện tại ngươi thế này, gió lớn mấy cũng không thổi được. Chỉ có điều...chăn đệm dày thế này, có đè nặng lên miệng vết thương không?” Chuyện ngày hôm qua, tất nhiên nàng không quên. Nhưng lúc này nàng không muốn thăm dò mục đích của Dung Chỉ, trước mắt cũng không thể chính thức trở mặt với hắn, cứ giả bộ như không biết gì là tốt nhất.

Lúc này Sở Ngọc mới nhớ đến, nàng vẫn chưa gặp vị ẩm sắc thuốc kiếm khách Hoa Thác, vội nhìn sang thân ảnh màu đỏ. Nàng tưởng rằng sẽ nhìn thấy một nam nhân mặt tái nhợt, gầy như que củi, nhưng ánh vào tầm mắt vẫn là một màu đỏ tươi như lửa.

Để miêu tả vẻ tuấn mỹ của Hoa Thác thật khó. Ngũ quan hắn nếu tách ra thì cũng bình thường, nhưng hội tụ ở hắn lại rất hài hòa, sáng sủa, tỏa ra phong thái kiêu ngạo. Phục trang đỏ tươi trên người hắn có thể gọi là diễm lệ, làn môi hơi nhợt nhạt, nhưng cặp lông mày sắc bén như mũi kiếm. Sở Ngọc hoàn toàn không nhận ra hắn là người ốm yếu thập tử nhất sinh phải cần đến dược liệu quý hiếm để bảo toàn mạng sống.

Hoa Thác khoảng hai ba, hai bốn tuổi, tay cầm một thanh kiếm. Thanh kiếm nhỏ dài, sáng lấp lánh ánh đỏ, không hiểu là do phản chiếu y phục đỏ trên người chủ nhân hay vốn dĩ có màu như vậy.

Nhìn Sở Ngọc, Hoa Thác cười cuồng ngạo: “Trưởng công chúa diện hạ, hi vọng người quân chó bên cạnh cẩn thận, đừng thả ra để tùy tiện cắn người, kéo có ngày người ta thịt mất đấy!”

Trong lời nói của hắn, ý tứ chỉ gà mắng chó đã quá rõ ràng, chỉ thiếu nước chỉ thẳng vào mặt Việt Tiệp Phi mà chửi mắng. Đối với sự nhục mạ này, tất nhiên là Việt Tiệp Phi không chịu được, hắn rút kiếm ra bay nhanh về phía Hoa Thác mà đâm tới.

Điều Hoa Thác muốn chính là Việt Tiệp Phi chủ động xuất thủ. Hắn cười lạnh, cổ tay nhẹ run trụ giữ thế kiếm. Sau đó, cả hai đều không có ý thu tay, cùng kịch liệt đánh lên, càng đánh càng tiến ra xa, dường như quên mất Sở Ngọc và Dung Chỉ.

Sở Ngọc không nhìn rõ động tác của bọn họ lắm, nhưng thấy Dung Chỉ có vẻ không quan tâm nên cũng đứng nhìn, tạm thời không can thiệp. Hôm qua Lưu Tang nói, nếu đánh nhau thì kẻ bại sẽ là Hoa Thác vì thể lực không khỏe, không thể đánh lâu. Hiện tại chính là cơ hội kiểm chứng xem điều đó có đúng không.

Nàng định ngăn cản, nhưng rồi quyết định để bọn họ “đánh lâu”, sau khi xem ai thắng ai bại mới nói. Hoa Thác thì miệng lưỡi cay nghiệt ác độc, Việt Tiệp Phi thì dễ kích động, cả hai người bọn họ phải chịu giáo huấn cũng tốt.

Thấy Dung Chỉ có vẻ nhàn rồi, Sở Ngọc bèn đặt khay xuống cạnh bệ đá, mở nắp bát sứ ra nói: “Ta mang đến cho ngươi một bát cháo thuốc. Lúc này tranh thủ cháo còn nóng, ngươi hãy mau ăn đi”.

Về mặt Dung Chỉ hơi kỳ quặc, rồi lập tức nở nụ cười nhu hòa: “Đa tạ công chúa”. Hắn khẽ động dậy cơ thể, rồi đưa bên tay không bị thương ra cầm thìa, múc lấy nửa thìa cháo rồi chậm rãi nuốt vào miệng.

Cháo thuốc đưa vào miệng, tay hắn dừng lại một chút. Sở Ngọc này giờ vẫn chăm chú theo dõi, vội vàng hỏi: “Thế nào?” Có vấn đề gì sao?

“Không” Dung Chỉ vờ về môi dưới, khẽ cười nói: “Ăn rất ngon, đa tạ công chúa đã phí tâm vì ta”.

Sở Ngọc nhẹ nhàng thở ra: không sao thì tốt. Vừa rồi không hiểu sao nàng bỗng nghĩ trong cháo có độc.

Trước cặp mắt chăm chú của Sở Ngọc, Dung Chỉ từ từ ăn từng thìa cháo. Lúc này trông hắn mỉm cười, an tĩnh, mềm mại và vô hại. Sở Ngọc nhìn hắn, trong lòng thở dài: nếu Dung Chỉ thật sự giống như vẻ ngoài vô hại này, thì có phải là tốt không.

Nhưng nếu như thế, thì không phải là Dung Chỉ.

Dung Chỉ ăn xong cháo thuốc, thì nghe tiếng hai người chiến đấu càng lúc càng to. Khuôn mặt Hoa Thác ửng đỏ, làm cho ngũ quan của hắn nhuốm vẻ ngang tàng diêm lệ. Tuy nhiên động tác của hắn lúc này không còn sắc bén nữa mà bắt đầu rối loạn.

Rừng cây xung quanh hai người trở thành bãi chiến trường đổ nát, trúc và ngô đồng đứt đoạn từng mảnh vương vãi trên mặt đất.

Sở Ngọc đang nghĩ không biết làm thế nào để lên tiếng ngăn cản hai người thì Dung Chỉ lại đi trước một bước. Hắn cũng không thèm nhìn hai người, đặt thìa xuống, cất tiếng chậm rãi: “Các ngươi nhất định phải phá hủy vườn của ta sao?” Sau lời nhắc nhở đó, âm điệu của hắn đột nhiên trầm xuống: “Hoa Thác, cái tội ăn nói hàm hồ của ngươi. Việt Tiệp Phi, ngươi muốn xả giận cũng đã xả rồi, các ngươi còn muốn thế nào nữa?”

Dường như ngay lập tức, hai người đồng thời dừng tay. Hoa Thác một tay đỡ lồng ngực, thở gấp không thôi. Còn Việt Tiệp Phi, về mặt không cam lòng nhưng dường như cố gắng đè nén tình cảm xuống.

Sở Ngọc bưng khay lên, nói với Dung Chỉ: “Mấy ngày nay ngươi không được khỏe, ta sẽ sai Hoàn Viên tạm thay ngươi xử lý công việc”.

Dung Chỉ cười cười nói: “Tốt”. Về mặt hắn thông dong bình tĩnh, dường như nhìn thấu hết thấy. Sở Ngọc nói muốn giảm bớt gánh nặng cho hắn, thực tế là cắt giảm quyền lực, nhưng hắn hoàn toàn không có phản ứng gì.

Sở Ngọc nói nhẹ nhàng: “Ngươi cứ an tâm tĩnh dưỡng cho tốt”. Nếu nàng có thể biết được phần nào về mục đích của Dung Chỉ, nếu mà con người hắn dễ hiểu hơn thì có lẽ nàng đã không đề phòng hắn như thế. Lúc này nàng nghĩ, những việc mình làm liệu có đúng không. Kế hoạch đã vạch ra chu đáo rồi, nhưng giờ phút

thực hiện, vẫn cảm thấy có chút không yên tâm. “Nếu người thích cháo thuốc này, thì ta sẽ sai người nấu cho người hàng ngày”.

Nghe nàng nói như vậy, Dung Chỉ lại lộ vẻ kinh ngạc, hần rì rì mở miệng nói: “Công chúa có biết công dụng của cháo thuốc không?”

Chẳng lẽ không phải thuốc bổ sao? Sở Ngọc trong lòng hồ nghi, lại thấy hần không nhanh không chậm tiếp tục nói: “Cháo này ngoài công dụng bổ dưỡng khí huyết còn được cho thêm vài dược liệu, để...bổ thận”.

Bổ thận, nói trắng ra, là để tráng dương.

43. Q.1 - Chương 43: Hoa Thương Hạc Kêu

Bổ thận? Tráng dương?

Dù Sở Ngọc đã chuẩn bị tâm lý kiên cường, nhưng nghe thấy đáp án này, thật muốn nổi điên.

Người này trông thế nào mà lại giống bị yếu thận?

Cháo này do tên hỗn đản nào nấu?

Dung Chỉ cười dài nói: “Ta suy đoán, chắc là người của Thượng Dược ti làm”. Hần nháy mắt mấy cái, ánh mắt vô cùng thuần khiết: “Bọn họ đoán là ta bắt lực không hầu hạ công chúa nên mới bị trừng phạt ra nông nổi này, bèn tẩm bổ cho ta. Để ta tìm bọn họ nói lại là được”.

Sở Ngọc nhìn ánh mắt thuần khiết kia, một lúc sau mới hiểu được ý hần: Người của Thượng Dược ti cho rằng Dung Chỉ tiến hành một hoạt động nào đó với nàng không gắng sức, nên mới bị nàng hạ lệnh đánh thành như vậy ?!

Kỳ thật tình huống lúc đó, nếu người ngoài nhìn vào cũng dễ hiểu lắm: Sở Ngọc và Dung Chỉ đi vào rừng hoa hạnh, Việt Tiệp Phi ngồi ngoài canh gác. Một lát sau Việt Tiệp Phi đi vào, sau đó Dung Chỉ bị trọng thương đi ra, tiếp đến là Sở Ngọc quần áo xộc xệch không chỉnh tề, rõ ràng vừa lăn lộn dưới đất, mặt mày không vui vẻ đi ra.

Tổng hợp tất cả các hiện tượng, lại truyền qua những lời đồn đại vắn vẹo liên biến thành chuyện xưa vô cùng kinh hãi.

Dung Chỉ bình thường đối đãi tốt với mọi người trong phủ, nhiều kẻ muốn cầu cạnh hoặc trả ơn. Thượng Dược ti là bộ phận phụ trách về y dược trong phủ, các y quan xưa nay quan hệ rất tốt với Dung Chỉ, thể là hợp tác với nhà bếp tỉ mỉ điều chế cháo thuốc, sai người mang cho hần. Mà cuối cùng, Sở Ngọc là người bưng cháo thuốc đến.

Lúc này Sở Ngọc cảm thấy chiếc khay trên tay bỗng rất vô cùng, nhưng cũng không thể ném đi. Một lát sau nàng hỏi hần: “Người đã biết rõ, tại sao còn ăn?”

Dung Chỉ ngược nhìn nàng, ôn nhu nói: “Bởi vì chính là công chúa bưng cho ta, ta vĩnh viễn không thể cự tuyệt nàng được”.

Tiếng nói của hần lúc này mới mềm mại ảm áp làm sao. Sở Ngọc nhìn thẳng vào hần, rốt cuộc cũng nhìn thẳng vào một vấn đề mà trước nay nàng vẫn né tránh: Có thể...trái tim Dung Chỉ thực sự hướng về Sơn Âm công chúa. Có lẽ trong quan niệm của nàng, không có nam nhân nào cam tâm tình nguyện cùng với nhiều nam nhân khác hầu hạ một nữ nhân. Nhưng trong thời đại điên cuồng này, có điều gì là không thể?

Từ trước đến giờ Sở Ngọc vẫn không muốn nghĩ như vậy, không phải là không thể, mà là không muốn. Bởi vì nếu Dung Chỉ yêu Sơn Âm công chúa đến thế, nàng đến đây, có tính là cướp đoạt thể xác của người hần yêu?

Nếu hần biết rõ dưới thể xác này đã thay đổi linh hồn, hần sẽ thế nào?

Cái chính là, nàng sẽ làm thế nào? Bản thân nàng cũng không biết rõ tại sao mình lại ở chỗ này, không biết linh hồn Sơn Âm công chúa đi về đâu. Nàng phải tìm Sơn Âm công chúa chân chính ở đâu để trả lại cho hần?

Nếu hần biết được chân tướng sự việc, hần có đau buồn, thậm chí phẫn nộ không?

Cho dù là suy tính từ phương diện nào, cũng không thể nói ra sự thật, Sở Ngọc thầm nghĩ. Nếu sau này những lời phán đoán của nàng là đúng, chỉ có thể âm thầm bồi thường cho hần mà thôi.

Tuy nhiên xét ở khía cạnh tình cảm, Sở Ngọc vẫn như cũ không tin khả năng này có trăm phần trăm là thật.

Sở Ngọc hạ mi mắt, phảng phất trầm mặc rất lâu rồi mới mở miệng nói: “Nếu ta muốn giết chết người thì sao?” Nàng vừa nói xong, Hoa Thác lập tức nhìn nàng cảnh giác, tay gắt gao nắm chặt trường kiếm. Chỉ cần Sở Ngọc thoáng có bất cứ hành động nào gây bất lợi cho Dung Chỉ, hần sẽ động thủ.

Dung Chỉ khoát tay ra hiệu cho Hoa Thác, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Sở Ngọc: “Chỉ cần nàng muốn, ta sẽ giúp nàng được như ý”.

Sở Ngọc không thể duy trì vẻ mặt bình tĩnh được nữa, nàng vội vã quay đầu bước đi.

Đi được một đoạn đường dài, Sở Ngọc mới chậm rãi tỉnh táo lại. Nàng hít một hơi thật sâu, cố gắng loại bỏ chuyện Dung Chỉ ra khỏi đầu. Nàng vừa đi vừa thuận miệng hỏi Việt Tiệp Phi: “Người biết về Hoa Thác nhiều hay ít? Dù ít dù nhiều, hãy nói rõ với ta một lần”.

Việt Tiệp Phi sóng bước bên Sở Ngọc, đáp: “Dạ vâng, thưa công chúa”.

Hoa Thác vốn là người trên giang hồ, là một tay kiếm sắc bén tàn độc nổi danh từ lâu. Năm đó, hần và một thiếu niên họ Hạc, tuổi tác xấp xỉ nhau, cùng đi ngao du sơn thủy. Hai người đều là những cao thủ kiếm thuật, lấy danh xưng là “Hoa thương Hạc kên”.

Nhưng khoảng bốn, năm năm trước, hai người không biết vì sao lại ly tán mỗi người một ngả, Hoa Thác mất tung tích trên giang hồ. Sau khoảng hai, ba năm, Hoa Thác bị kẻ thù truy đuổi, hần đã giết hết những kẻ kia nhưng bản thân bị trọng thương, liền đến phủ tìm Dung Chỉ. Dung Chỉ xếp hần vào nhóm nam sủng, dùng rất nhiều dược liệu quý để cứu tính mạng hần.

Việt Tiệp Phi còn kể một vài chiến tích của Hoa Thác trên giang hồ, khen hần về sự chuyên nghiệp, nhưng Sở Ngọc nghe không hiểu lắm. Hai người đã đến gần Thượng Dược ti, trên đường Sở Ngọc giao lại chiếc khay cho thị nữ.

Những ngày trước đi lang thang trong phủ, Sở Ngọc đã đi qua chỗ này. Tuy không vào xem, nhưng đường lối thì nàng vẫn nhớ được. Tiến vào Thượng Dược ti, nàng liền ngửi thấy nồng nặc mùi dược liệu. Có mấy vị danh y và học trò phụ tá đang cắt thuốc, cân thuốc, chuyên tâm vào công việc đến độ có người đến cũng không biết.

Sở Ngọc đi vào phòng trong, có hai người đang ngồi, một người khoảng năm mươi và một người khoảng ba mươi tuổi, mặc đồ trang trọng, đoán chừng là y quan trong phủ. Bọn họ đang đọc sách, nghe thấy tiếng ho nhẹ của Sở Ngọc vội vàng quỳ xuống hành lễ. Sở Ngọc hỏi: “Các người đã xem xét tình trạng của Dung Chỉ chưa?”

Người nhiều tuổi cúi đầu đáp: “Dạ bẩm công chúa, tình hình Dung công tử không đáng ngại. Chỉ cần tĩnh dưỡng khoảng mười ngày là khỏi hần”.

Sở Ngọc khẽ gật đầu, không biết nên nói thêm điều gì nữa. Nàng đến đây, không thể chỉ hỏi mỗi một vấn đề đó. Mà chuyện cháo thuốc, nàng cũng không biết phải mở miệng thế nào. Dường như không có việc gì, ánh mắt nàng liếc đến giá sách bên tường. Trên giá sách và trên bàn trước mặt hai người kia, ngoài một vài bộ sách về chẩn đoán bệnh, còn có quyển ghi chép về tình hình dùng thuốc trong phủ công chúa.

Hai người này có lẽ đang đọc các tư liệu này.

Sở Ngọc tiện tay rút một vài cuốn lên xem, vừa nhìn vừa nhíu mày.

Chỉ là lật giở ngẫu nhiên, dần dần Sở Ngọc nhận ra chỗ không thích hợp. Khoảng thời gian ba năm rưỡi đến bốn năm trước, quyển ghi chép về chẩn đoán bệnh hoàn toàn trống rỗng, dường như bị thiếu một đoạn. Vẫn còn quyển ghi chép về số lượng dược liệu tiêu hao ở đây, nàng cầm lên đọc kỹ.

Trong khoảng thời gian này, số dược liệu tiêu hao quá lớn. Sở Ngọc so sánh với những khoảng thời gian khác, thấy rằng ba năm rưỡi trước đây, số dược liệu chỉ dùng trong phủ lớn gấp ba, bốn lần mức bình thường. Hơn nữa, đại bộ phận là dược liệu trị các bệnh ngoại khoa.

(Ngoại khoa liên quan đến việc điều trị bệnh và tổn thương bằng phẫu thuật)

Liên tưởng tới những lời Việt Tiếp Phi vừa nói, Sở Ngọc nhướn mày, định hỏi hai vị y quan. Lời nói đến bờ môi lại nuốt trở về: nếu đã có chuyện lớn xảy ra, nhất định công chúa phải biết rõ, mà trong sổ không ghi chép là do đã bị tiêu hủy.

Ngẫm nghĩ lại, lời nói của nàng liền biến thành: “Các người ở đây bao lâu rồi?”

44. Q.1 - Chương 44: Hữu Tài Khí Tự Hoa

“Dạ bẩm, được ba năm” Y quan cao tuổi cung kính đáp.

Sở Ngọc nhướn mày, đặt quyển sổ ghi chép xuống, đi ra ngoài.

Thời gian khớp lại thật trùng hợp.

Khoảng thời gian bị che giấu này, có thể là vô ý, cũng có thể là cố ý, nhưng chắc hẳn đã xảy ra chuyện rất quan trọng. Nhưng nàng không được tỏ ra quá vội vã nóng lòng.

Bởi vì hiện tại nàng là công chúa Sơn Âm.

Sở Ngọc đã sai người tạm thời chuyển giao các công việc cần xử lý cho Hoàn Viễn. Điều này không có nghĩa là Hoàn Viễn lật đổ được địa vị của Dung Chỉ, bởi vì xét về uy tín, kinh nghiệm, thậm chí thủ đoạn, Hoàn Viễn không phải là đối thủ của Dung Chỉ.

Nếu lập tức tiến hành chuyển giao quyền lực, chưa nói tới phía Dung Chỉ, sợ rằng sẽ gây chấn động quá lớn với bọn thuộc hạ bên dưới, thậm chí tạo nên sự chống đối.

Bởi vậy danh nghĩa là tạm thời xử lý, mà thực tế cũng chỉ là tạm thời mà thôi.

Nàng sai Hoàn Viễn đến chỗ Dung Chỉ, một mặt là lấy con dấu và ấn triện mang về, mặt khác là mang sổ sách đến hỏi ý kiến Dung Chỉ. Dung Chỉ dù sao cũng là bậc tiền bối, kinh nghiệm phong phú, nhờ hẳn chỉ dẫn sẽ tiến hành công việc nhanh chóng hiệu quả. Nếu Hoàn Viễn tự mình mày mò thì có lẽ phải đi đường vòng rất nhiều.

Khi nào Dung Chỉ bình phục hẳn, đại bộ phận quyền hành sẽ trao lại cho hẳn, cho dù có phân chia bớt việc cho Hoàn Viễn thì cũng không quá nhiều.

Tuần tự tiến hành, không kiêu ngạo, không nóng nảy.

Sở Ngọc có thể kiên nhẫn.

Trở lại chỗ ở của mình, Sở Ngọc sai người mang đến cho nàng sổ ghi chép về tình hình nhân sự trong phủ suốt bốn năm trở lại đây. Nàng yêu cầu nhiều như vậy để kẻ khác lẫn lộn mục tiêu, không biết mục đích của mình. Ngồi xem sổ sách, đương nhiên nàng quan tâm đến thời kỳ từ ba đến bốn năm trước.

Cảm giác vừa có vừa không bất ngờ, nàng phát hiện ba năm trước, phủ công chúa có một đợt “thay máu” rất lớn về nhân sự. Những người trong nội uyển ba năm trở lại đây hầu hết là người mới, còn những người cũ thì quyển ghi chép không nhắc đến nhiều.

Lúc đó, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì nên mới thay đổi lớn như vậy.

Điều mà Sở Ngọc băn khoăn lúc này là, có nên tiếp tục tìm tòi nghiên cứu vấn đề này không? Nếu nàng phí tâm sức tìm hiểu vấn đề, đến lúc ra kết quả không giống như nàng tưởng tượng thì sao? Hoặc quá bận tâm làm việc này dẫn đến phán đoán, quyết định sai lầm, như vậy há chẳng phải nàng sẽ mất nhiều hơn được?

Cố gắng buông lỏng tâm tư, đè nén sự hiếu kỳ, Sở Ngọc tự nhủ chuyện đó không liên quan với những công việc trước mắt của nàng.

Sai người cất sổ sách đi, Sở Ngọc chậm rãi dạo bước trong phủ, hi vọng không khí thiên nhiên thoáng đãng sẽ xua tan những băn khoăn thắc mắc trong lòng. Đi khỏi Đông Thượng các không bao xa, nàng thấy một người đang tiến đến, Sở Ngọc thấy người đó thì không nhận được bật cười.

Đó là Liễu Sắc.

Trong số nam sủng, Sở Ngọc để lại sáu người. Dung Chỉ là kẻ lòng dạ khó dò, Hoàn Viễn có thân phận đặc biệt, Hoa Thác mang bệnh khó chữa, Lưu Tang còn nhỏ tuổi. Còn Liễu Sắc và Mặc Hương, hai kẻ ở lại thuần túy chỉ như bình hoa di động, nhưng phủ công chúa cũng không thiếu thốn đến nỗi không nuôi được hai người nhàn rỗi.

Trong sáu người, chỉ có Lưu Tang hồn nhiên ngây thơ là nàng hoàn toàn yên tâm. Ngược lại là hai người này, ngay cái lý do lưu họ lại phủ đã khiến nàng dở khóc dở cười. Mặc Hương tuy ngày thường không gây ra chuyện gì, nhưng vài ngày trước mình trần trùng trục trèo lên giường nàng nằm khiến Sở Ngọc giật nảy mình. Mặc Hương thật đúng là không lên tiếng thì thôi, cất một tiếng gáy thì ai nấy đều kinh ngạc. Còn Liễu Sắc, hẳn thật khéo nghĩ ra đủ kiểu gáy rồi.

Tuy hẳn bị hạn chế không được tùy tiện xâm nhập Đông Thượng các, nhưng mỗi khi Sở Ngọc ra khỏi Đông Thượng các, hẳn liền lượn qua lượn lại trước mặt nàng, nói “ngẫu nhiên” gặp, mà lý do thì muôn hình vạn trạng.

Ngày hôm kia, lúc Sở Ngọc nhìn thấy hắn, vẻ mặt hắn hớt hơ hớt hải nhìn ngược nhìn xuôi, ánh mắt quét đến nàng thì vui mừng chạy tới, thế nhưng nói bị lạc đường. Lúc đó hai người đứng cạnh cây thông bên đường, cách nội uyển không đến hai mươi bước chân. Lý do như vậy mà hắn cũng không biết ngược ngำ nghĩ ra.

Lại nói hôm qua, Liễu Sắc đi ngang qua chỗ nàng, lúc gần đến, chân bỗng trượt một cái, sau đó ngã xuống đất nước mắt lưng tròng ngược nhìn Sở Ngọc. Lúc đó Sở Ngọc rất muốn cho hắn biết, kỹ xảo biểu diễn của hắn không cùng đẳng cấp với phò mã đâu, không ngờ tiểu minh tinh so với ảnh đế Oscar lại chênh lệch lớn như vậy. Nhưng cuối cùng nàng vẫn không nói gì, chỉ sai thị vệ đưa Liễu Sắc về.

Về phần hôm trước nữa càng thú vị hơn. Từ xa, Sở Ngọc nhìn thấy Liễu Sắc ngồi chồm hổm dưới đất, không hiểu đang nghịch cái gì, liền tò mò đến xem. Nàng thấy hắn mặt mày tái nhợt, khóe mắt chan lệ hai hàng, tay cầm một cái xéng nhỏ, chính là đang...chôn hoa.

So với Lâm muội muội còn tân tiến hơn hắn một ngàn năm.

(Ở đây đề cập đến cảnh chôn hoa của nhân vật Lâm Đại Ngọc trong tiểu thuyết “Hồng Lâu Mộng” của Tào Tuyết Cần)

Mỗi lần Liễu Sắc diễn xiếc đều rất vụng về, chỉ liếc một cái là có thể nhìn thấu. Tuy Sở Ngọc thật khó xử, nhưng cũng thích xem, giống như nhạc đệm vui vui cho cuộc sống hàng ngày của nàng. Thậm chí đôi khi nàng còn mong chờ được xem trò mới của hắn.

Nhưng hôm nay hình như hơi khác. Liễu Sắc đi thẳng đến chỗ nàng, nửa đường không cố ý trượt chân, không nhìn xung quanh, cũng không hộc máu chôn hoa. Hắn đến trước mặt Sở Ngọc, vẻ mặt lạnh lẽo bi thương: “Gần đây công chúa nếu không ở chỗ Dung Chỉ, thì lại đi tìm Hoàn Viễn. Chẳng lẽ có điều gì Liễu Sắc không làm được khiến công chúa chán ghét ư?”

Sở Ngọc chăm chú nhìn thiếu niên trước mặt. Liễu Sắc mới chỉ mười tám, mười chín tuổi. Hắn xuất thân nghèo khổ, không giỏi thi thư, thân thể cũng không quá cường tráng. Chỉ có một chỗ hơn người, là vẻ đẹp trời sinh. Không cam chịu nghèo khổ, hắn lợi dụng bề ngoài của mình, lựa chọn con đường trở thành nam sủng để tiến thân.

So với Dung Chỉ, tâm tư mục đích của Liễu Sắc quả thật giống như thủy tinh trong suốt.

Trong lòng nảy ra một quyết định, nàng cười títt mắt nhìn Liễu Sắc: “Người có biết tại sao mấy ngày nay ta không tìm người không?”

Mấy ngày vừa qua, cho dù Liễu Sắc giở thủ đoạn thế nào, Sở Ngọc đối với hắn vẫn hờ hững, xa cách. Bất thành linh nàng lại tỏ vẻ thân thiết như vậy khiến Liễu Sắc hơi sợ hãi: “Liễu Sắc không biết rõ”.

Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười, nói: “Tướng mạo người cực đẹp, nhưng so với Dung Chỉ Hoàn Viên, người vẫn có chỗ thua kém. Cần biết rằng sắc đẹp chỉ là cái vỏ bên ngoài, rồi sẽ tàn phai khi người già yếu. Tài năng bên trong mới là quan trọng, như người ta nói “bụng có thi thư khí tự hoa”, Hoàn Viên chính là như thế đấy!”

(Bụng có thi thư khí tự hoa: Có học hành hiểu biết cũng là một vẻ đẹp)

Liễu Sắc nghĩ ngợi một hồi, không nói gì, đi.

Việt Tiệp Phi hiếu kỳ hỏi: “Công chúa, hắn đi đâu vậy?” Thành thật mà nói, những lời vừa rồi của Sở Ngọc, hắn chẳng hiểu gì.

Sở Ngọc cả cười, nói: “Đại khái là đi bồi dưỡng khí chất”. Trong ngắn hạn, không lo bị hắn quấy rối nữa.

Vừa mới xử lý tốt Liễu Sắc, trên đường lại xuất hiện một bóng người. Tâm tình Sở Ngọc vừa tốt lên một chút lại trầm xuống. Đối phương rõ ràng đang đi về phía nàng, nên Sở Ngọc cũng không trốn tránh làm gì. Nàng “lên dây cót” tình thần để sẵn sàng nghênh tiếp, nói: “Phò mã...Ninja” Ngụy hiểm thật!

Hà Tập đến gần, thi lễ tao nhã rồi nói: “Công chúa, hôm nay lúc lâm triều, bệ hạ nói lâu lắm chưa nhìn thấy công chúa, hi vọng công chúa có thể vào cung gặp bệ hạ”.

Bệ hạ - hoàng đế đương triều, cũng là em trai của Sơn Âm công chúa, Lưu Tử Nghiệp.

45. Q.1 - Chương 45: Họ Hàng Thân Tình Phát Khiếp

Rốt cuộc cũng tới rồi, Sở Ngọc trong lòng trầm xuống, thâm than thở một hồi.

Sở Ngọc biết một chút tư liệu sử sách về em trai của Sơn Âm công chúa, hoàng đế Lưu Tử Nghiệp. Đây là một hoàng đế thiếu niên hoang dâm háo sắc, không những thế còn gian dối bất chính, loạn luân với chính chị gái của mình.

Sở Ngọc cố gắng nán ná thời gian, không chủ động đi gặp Lưu Tử Nghiệp cũng bởi tiếng tăm về quan hệ bất chính giữa hai chị em. Nàng ở phủ công chúa, giữa trời đất bao la, nàng có quyền lực tối cao. Chỉ cần nàng không muốn, không kẻ nào dám bắt buộc nàng. Nhưng một khi vào cung, nàng sẽ rơi vào thế bị động. Nếu Lưu Tử Nghiệp có yêu cầu nào quá giới hạn với nàng, lại bị nàng khẳng khái cự tuyệt, liệu có thể dẫn đến họa sát thân hay không?

Nhưng dù nàng không tình nguyện thế nào, việc cần đối mặt vẫn phải đối mặt. Nếu lúc này nàng sợ hãi kháng chỉ là chết chắc rồi.

Tùy thời làm việc, tùy cơ ứng biến.

Đã quyết định rồi, Sở Ngọc nói: “Vậy thì đi”.

Hà Tập kinh ngạc nhìn Sở Ngọc: “Công chúa cứ như vậy mà vào cung?” Ánh mắt có vẻ không tưởng tượng nổi.

Sở Ngọc ban đầu sững sốt, rồi nhớ ra hôm qua mình mới cắt tóc, tóc chỉ dài chấm vai, lúc này còn hơi rối. Nếu nàng ở trong phủ thì chẳng ai dám nói gì, nhưng nếu vào hoàng cung với bộ dáng này thì lại có vẻ bất kính.

Sở Ngọc sai Ấu Lam thay trang phục, trang điểm, búi tóc đơn giản ình, đeo vài đồ trang sức trang nhã, tổng cộng cũng mất đến nửa canh giờ.

Vừa chuẩn bị xong, nàng nghe thấy bên ngoài có tiếng binh khí va chạm, rồi sau đó nghe thấy tiếng Việt Tiệp Phi trách mắng: “Hoa Thác, ngươi tự ý xông vào chỗ ở của công chúa, định làm gì?”

Hoa Thác cười lạnh, nói: “Ta mà muốn giết người, sao phải mất công thế này? Dung Chỉ sai ta đến gặp trưởng công chúa, nhất định phải giao một vật cho nàng”.

Việt Tiệp Phi chặn hấn lại: “Là vật gì, để ta xem trước”.

Ngoài cửa truyền đến tiếng đánh nhau, hình như hai người này lại khởi động chân tay. Một lúc lâu sau Sở Ngọc nghe thấy tiếng Hoa Thác đùa cợt: “Dung Chỉ giao cho công chúa vật gì, đến phiên ngươi hỏi sao? Lỡ đâu là thứ nhạy cảm riêng tư, ngươi cũng muốn xem à?”

Sở Ngọc e rằng nếu để hấn nói tiếp, không biết hấn còn phun ra lời độc địa nào, liền đứng dậy mở cửa chặn lời bọn họ: “Dừng tay”. Nàng gật gật đầu với Việt Tiệp Phi: “Không sao đâu”, sau đó nhìn Hoa Thác: “Cái gì vậy?”

Hoa Thác giơ tay ra, trong lòng bàn tay hấn là một túi gấm nhỏ, bên trong không biết chứa đầy thứ gì. Hoa Thác nói: “Đây là thứ Dung Chỉ bảo ta giao cho công chúa”.

Sở Ngọc nhận lấy, nhoẻn miệng cười với hấn.

Hoa Thác rút tay về, ngẩng lên nhìn Sở Ngọc, không khỏi...ngẩn người ra.

Hoa Thác thường ngày rất ít khi nhìn thấy công chúa, đã ít gặp thì càng ít có cơ hội nhìn kỹ. Chỉ có một ấn tượng là thiếu nữ kia mang vẻ xa hoa đài các, hai ngày qua đều gặp nàng trong tình cảnh đánh nhau nguy cấp, y phục không chỉnh tề. Hôm nay đột nhiên gặp nàng ở cự ly gần, nhìn thấy Sở Ngọc trang phục lộng lẫy, ánh mắt trong suốt mà cao xa, phong thái kiên định nhưng không lạnh lùng, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng tươi tắn, tựa như suối chảy róc rách giữa núi, gió thổi hiu hiu trong rừng.

Hoa Thác sau khi kinh ngạc, hạ mi mắt, cười lạnh một tiếng rồi xoay người rời đi.

Sở Ngọc hiếu kỳ kéo miệng túi gấm ra, bên trong chiếc túi thêu tinh xảo toàn là hương liệu, hỗn hợp hương liệu đã tán vụn tỏa ra mùi thơm nhẹ nhàng thư thái.

Sở Ngọc không hiểu dụng ý của Dung Chỉ là gì, nhưng chắc hấn không bao giờ làm chuyện vô nghĩa. Việc này chắc hấn có lý do nào đó, Sở Ngọc nghĩ ngợi, buộc miệng túi lại rồi cất vào ngực.

Sở Ngọc và Hà Tập ngồi chung một xe. Hai người ngồi trong xe cách nhau khoảng một mét. Nàng cảm thấy rất không thoải mái, thân thể cứng ngắc. Hà Tập tỏ vẻ quan tâm nhìn nàng: “Nếu công chúa không được khỏe, hay là ta quay xe hồi phủ?”

Sở Ngọc cười nhạt nói: “Nếu ta không vào cung, sợ rằng bề hạ sẽ khiển trách ngươi”. Nói bây giờ thật là thừa, không phải đã muộn rồi sao? Lúc trước sao không làm thế đi?

Hà Tập khấn thiết nói: “Cho dù ta bị bề hạ trách phạt cũng không muốn làm tổn hại đến sức khỏe của công chúa”.

Sở Ngọc thở dài, lắc lắc đầu, nhắm mắt ngả xuống đệm êm phía sau lưng, giả vờ nhắm mắt dưỡng thần, không muốn đôi co thêm với Hà Tập nữa. Xét về kỹ xảo biểu diễn, nàng không phải là đối thủ của vị này. Hơn nữa, có thắng hấn ta cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, về ngoài hòa thuận không thể thay đổi sự thật bên trong, thực ra cả hai đều biết rõ lòng dạ của nhau.

Phủ công chúa khá gần hoàng cung, chỉ một lát sau là tới nơi. Hà Tập dẫn nàng đến cửa cung thì cáo từ, sau đó hoạn quan đưa Sở Ngọc đi gặp hoàng đế.

Trước khi nhìn thấy Lưu Tử Nghiệp, Sở Ngọc nghĩ ra vô số giả thiết đáng sợ. Kiến thức lịch sử của nàng không giỏi nhưng cũng biết Lưu Tử Nghiệp là một hoàng đế thiếu niên vừa háo sắc vừa tàn bạo. Nếu hấn chỉ là người bình thường đã có hại rồi, đằng này lại là hoàng đế.

Nàng thậm chí nghiêm túc lo nghĩ đến chuyện, nếu Lưu Tử Nghiệp yêu cầu nàng cái gì gì, nàng có nên bịa chuyện là bạn tốt đến thăm, để tránh được một lần hay không?

(Bạn tốt đến thăm: có fan truyện ngôn tình nào còn chưa hiểu “bạn tốt”, “bà dì”, “bà cô”...mỗi tháng đến thăm một lần không?)

Vốn dĩ đối với Lưu Tử Nghiệp, nàng có ấn tượng là cực kỳ hư hỏng nên hình dung em trai của Sơn Âm công chúa chắc phải là dạng quái vật mặt mũi hung tợn. Nhưng khi nhìn thấy Lưu Tử Nghiệp, đúng là hoàn toàn trái ngược với tưởng tượng.

Trong nội điện rộng rãi, một thiếu niên mặc áo bào đang ngồi tựa bên bàn. Đôi mắt hấn hẹp dài giống Mặc Hương, nhưng trong ánh mắt lại lóe lên sự nôn nóng, liêu lĩnh. Ngoại trừ vẻ tái nhợt trên gương mặt, người này nhìn rất...tuấn tú.

Nếu trừ ra vẻ táo bạo liêu lĩnh, thì diện mạo người thiếu niên này có thể gọi là cực kỳ thanh tao tuấn mỹ.

Thiếu niên nhìn thấy Sở Ngọc, ánh mắt sáng ngời. Hấn dường như không kiên nhẫn được, lao đến ôm chầm lấy nàng: “A tỷ, đã nhiều ngày rồi tỷ không đến gặp ta!”

Người thiếu niên này chính là đương kim hoàng đế Nam triều, Lưu Tử Nghiệp.

46. Q.1 - Chương 46: Hoa Mai Nhiều Loạn

Khoảnh khắc Lưu Tử Nghiệp lao đến, trong lòng Sở Ngọc muốn hét toáng lên, nhưng ngoài mặt, nàng chỉ có thể đứng im.

Bao quanh người là một vòng tay ôm chặt, thân thể Sở Ngọc vô cùng cứng ngắc. Mồ hôi theo nhau túa ra.

Sau đó sẽ không phải là ...cái gì gì luôn chứ?

Nhưng ngoài dự liệu của Sở Ngọc, Lưu Tử Nghiệp cũng không có động tác tiếp theo. Hấn chỉ lẳng lặng ôm nàng, đầu tựa lên bờ vai nàng, cả người không nhúc nhích như là đang ngủ.

Sở Ngọc trong lòng thấp thỏm, không biết hấn định làm gì, cũng không dám manh động, chỉ có thể yên lặng chờ đợi.

Lúc trước nghĩ ra đủ mọi lý do thoái thác lung tung, giờ này thế nhưng một câu cũng không nói ra được.

Không biết là bao lâu sau, Sở Ngọc cứ đứng im chết lặng như thế, rốt cuộc Lưu Tử Nghiệp mới cất tiếng: “A tỷ, bao nhiêu ngày không đến gặp ta, có phải chán ghét ta rồi không?”

Sở Ngọc nghiêng ngẫm ngữ khí của hấn, hình như không có ý chất vấn hay chỉ trích, mới chậm rãi sàng lọc từ ngữ mà nói: “Không phải như thế. Mấy ngày trước ta không được khỏe, phải nghỉ ngơi điều dưỡng, hai ngày nay mới khá hơn một chút”.

“Sao lại như vậy?” Lưu Tử Nghiệp cả kinh, vội vàng buông Sở Ngọc ra, chăm chú nhìn kỹ gương mặt nàng, sau một lúc mới lo âu nói: “A tỷ, sắc mặt tỷ đúng là tái nhợt, phải bồi bổ cơ thể hơn mới được!”

Sở Ngọc trầm nghĩ, chẳng qua là bị người dọa nên mới thế, không liên quan gì đến ăn nhiều hay ít thuốc bổ. Tuy nhiên nàng không nói gì, để mặc cho Lưu Tử Nghiệp kéo đến ngồi xuống bên bàn. Đồng thời, Lưu Tử Nghiệp cho gọi hoạn quan đang canh chừng bên ngoài điện, truyền khẩu dụ ban cho trưởng công chúa rất nhiều thuốc đại bổ trân quý và châu báu, tơ lụa.

Sở Ngọc nghe thấy mà da đầu run lên. Đôi chị em này hàng ngày vẫn tình cảm như vậy sao? Chỉ vì lý do con con cũng ban thưởng nhiều như vậy?

Sau khi hoạn quan cáo từ, tay Lưu Tử Nghiệp một lần nữa lại bỏ lên ôm eo nàng, hấn ngả người nằm gối đầu lên đùi nàng.

Sở Ngọc cắn răng nghĩ thầm, tên tiểu quỷ lại nằm cái kiểu này. Nhưng động tác của Lưu Tử Nghiệp hình như cũng không dâm loạn, hắn chỉ nằm gối đầu lên đùi nàng, hít thở đều đều. Thời gian chậm rãi trôi qua, vẻ bạo ngược trên gương mặt hắn dần tắt, nhường chỗ cho sự an tĩnh, bình thản.

Gương mặt hắn hơi tái nhợt, vẻ mặt ban đầu khó chịu dần biến thành buồn lả lướt thoải mái. Hắn lúc này so với ban đầu, dường như là hai người hoàn toàn khác nhau. Sở Ngọc nghi ngờ người đang gối đầu lên đùi mình và vị hoàng đế trông thấy lúc đầu chỉ là hai người có bề ngoài giống nhau.

Sau một lúc thở đều thoải mái, Lưu Tử Nghiệp nói: “A tỷ, sau này tỷ phải thường xuyên đến thăm ta. Nếu tỷ không ở đây, ta rất buồn chán, chỉ muốn giết người”.

Nghe câu nói này, lòng Sở Ngọc trầm xuống. Suy nghĩ vừa rồi chỉ là ảo giác, thiếu niên đáng vẻ an tĩnh, thư thái này vẫn là một tiểu hoàng đế tàn bạo, độc ác.

Sở Ngọc nghĩ thầm: biết rõ người thích giết người thì ta còn tới làm gì? Tuy bên ngoài nhìn vào là tình cảm chị em hòa thuận thắm thiết, nhưng trong lòng Sở Ngọc kinh sợ không lời nào diễn tả được: không biết thiếu niên đang nằm gối đầu lên chân nàng đây đã giết bao nhiêu người? Nghe ngữ khí của hắn, có vẻ việc giết người cũng bình thường như cơm ăn nước uống. Nếu hắn tức giận, liệu có hạ lệnh chém đầu nàng?

Sắc mặt nàng trầm tĩnh, nhưng lo sợ trong lòng và sự đề phòng đặt ở mức cao nhất, có thể im lặng thì im lặng, tránh nói ra những điều không nên nói.

Sau một lúc lâu, nàng lại nghe thấy Lưu Tử Nghiệp chậm rãi mở miệng, mang theo một chút nghi ngờ: “Đúng rồi, a tỷ. Hôm nay mùi hương trên người tỷ hơi khác, không giống với trước kia”.

Sở Ngọc ngăn người, nhớ đến túi hương mà Dung Chỉ đưa nàng trước khi đi. Nghĩ đến đủ mọi lý do, cuối cùng nàng nói: “Hôm nay trước khi ra khỏi cửa ta có tắm gội qua, dùng mùi hương mới nên không giống với ngày xưa”. Mùi của túi hương này với mùi hương trầm vẫn đốt trong nhà, nàng không thấy có sự khác biệt gì, thế mà Lưu Tử Nghiệp lại phát hiện ra.

“Ừm” Lưu Tử Nghiệp cũng không hỏi thêm nữa, hắn hí hóp mắt, đầu cọ cọ trên đùi Sở Ngọc như là tìm một tư thế nằm thoải mái hơn “Mùi hương trên người a tỷ, mỗi lần ta bị nhức đầu mà ngủ được thì thấy khỏe lên rất nhiều”.

Sở Ngọc thuận miệng đáp lời, nhìn chằm chằm vào thiếu niên đang ngủ trên đùi mình, ánh mắt như thể nhìn thấy một sinh vật đáng sợ.

Trong truyền thuyết và cả trong lịch sử, Lưu Tử Nghiệp là một phế đế vừa hoang dâm vừa tàn bạo, nhưng lúc này như một con mèo con đã thu hồi móng vuốt, biếng nhác nằm ngủ trên đùi nàng.

Sau giờ ngo, ánh mặt trời ảm áp theo cửa sổ tiến vào, chiếu lên hai người. Cảnh tượng này nếu ở nhà dân thường thì chẳng có gì kỳ lạ, nhưng sao có thể có trong hoàng thất?

Sở Ngọc cảm thấy rất nghi hoặc.

Nằm trong khoảnh khắc, Lưu Tử Nghiệp lại trở mình, kéo tay áo Sở Ngọc và kéo dài giọng: “A tỷ, tỷ xoa bóp trán cho ta đi. Hai năm qua ta thường xuyên bị nhức đầu, a tỷ xoa bóp trán thì ta rất dễ chịu”.

Sở Ngọc trước là ngạc nhiên, sau lập tức hiểu được. Ngón tay nàng mềm nhẹ lại kiên định ấn lên huyệt Thái Dương hắn, thông thả gia tăng lực đạo. Đồng thời, mới vừa rồi chỉ là vài điểm khả nghi, dưới đáy lòng nàng hội tụ dần lên, chậm rãi hiện ra một đáp án khiến nàng kinh hãi.

Lúc nàng cáo biệt Lưu Tử Nghiệp và rời khỏi hoàng cung thì đã là hoàng hôn. Sở Ngọc đến gần cửa cung thì dừng lại, lấy từ trong ngực áo ra túi gấm của Dung Chỉ, đưa lên mũi hít thật sâu. Hương thơm biếng nhác tiến vào trong phổi, khiến nàng cảm thấy thoải mái thư giãn.

Túi hương này, có hiệu quả an thần.

Lưu Tử Nghiệp dường như mắc bệnh gì đó, thường xuyên nhức đầu, làm cho ngày thường tính tình thô bạo, động cái là giết người. Mà trong phòng Sơn Âm công chúa quanh năm suốt tháng đều đốt hương thơm, thời gian dài sẽ thấm vào người công chúa. Mùi hương này có thể thư giãn thần kinh của Lưu Tử Nghiệp, nên hắn cho rằng gặp công chúa là cảm thấy thoải mái dễ chịu, vì vậy rất hậu đãi trọng thưởng nàng ta.

Từ khi trở thành Sơn Âm công chúa đến nay, Sở Ngọc sợ trong phòng ngột ngạt hương khí nên sai người mang hết đi, thời gian qua mùi hương trên người nhạt dần. Nếu hôm nay không có túi hương của Dung Chỉ, sẽ không giúp cho hoàng đế thư giãn, thoải mái. Chẳng qua mùi hương thẩm thấu trên người khác với mùi hương trực tiếp từ túi bay ra, khiến cho Lưu Tử Nghiệp phát hiện sự khác biệt.

Sở Ngọc lưu ý đến một chi tiết: nếu hương liệu có thể giúp tâm tình Lưu Tử Nghiệp hòa hoãn, thư thái, tại sao Sơn Âm công chúa không nói, hoặc trực tiếp mang đến cho hắn dùng, tại sao cứ phải liên tục tiến cung...? Hoặc là, thực ra nàng ta cố ý không nói?!

Cố ý giấu diếm chân tướng, thậm chí, nguyên nhân Lưu Tử Nghiệp phát bệnh, cũng là bởi nàng ta?!

Tuy rằng trời đang dần chuyển mùa hạ, bắt đầu khá nóng bức, nhưng Sở Ngọc vì kinh sợ mà cảm thấy lạnh run rẩy.

Tay chân nàng lạnh băng như vừa tắm trong nước tuyết.

47. Q.1 - Chương 47: Không Thấy Người Xưa Cười

Sở Ngọc bước từng bước chậm rãi ra khỏi hoàng cung, xe của Hà Tập vẫn còn ở ngoài đợi nàng. Việt Tiệp Phi dựa người vào thành xe, miệng nhắm một chiếc lá, mắt khép hờ buồn ngủ.

Sở Ngọc đi đến khiến hắn tỉnh hẳn, lên xe về phủ. Dọc đường trở về nàng và Hà Tập vẫn im lặng như trước.

Vào phủ, đến chỗ ngăn cách giữa Đông Thượng các và Tây Thượng các, nàng và Hà Tập tách ra, cúi chào thi lễ. Cả hai đều có mục đích riêng cần đạt được, tương kính như tân.

(Tương kính như tân: ý nói về hai vợ chồng tôn trọng nhau như khách quý)

Sở Ngọc trở về phòng, vô thức cầm cây trầm, vừa cúi xuống, trong đầu chợt hiện ra đôi mắt tối đen sâu thẳm của Dung Chỉ. Nàng bấu môi, lại thu hồi cây trầm cho vào tay áo. Phải bỏ một thói quen khiến nàng hơi khó chịu, trong lòng cảm thấy xáo động bất an.

Định thần một lúc, Sở Ngọc gọi Ấu Lam, sai người mang hương trầm vào trong phòng, lại đốt như trước kia.

Đóng cửa sổ, mùi hương thanh nhã sáng khoái tràn ngập khắp căn phòng làm cho thần kinh thư thái. Nhưng Sở Ngọc không tài nào ngủ được. Nàng đến bên bàn, cầm giấy bút, mở rộng tấm giấy trắng trước mặt. Đôi mắt trầm tư, tay cầm bút dừng giữa không trung, lại không hạ xuống.

Sau khi xảy ra chuyện của Dung Chỉ, nguy cơ đối với nàng càng cao, vì thế cảnh giác cũng càng phải cao độ. Không thể dựa vào nam sủng, không thể dựa vào thị vệ, phò mã cũng không, hoàng đế lại càng không, chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Cần nhắc nhở khắc, cuối cùng Sở Ngọc vẫn hạ bút viết. Nàng gọi Ấu Lam tới dặn dò vài câu. Nhìn vẻ kinh ngạc của Ấu Lam, Sở Ngọc mỉm cười: “Nhớ kỹ, không nghe ngóng, không hỏi nhiều, chỉ làm theo lời ta nói, tự ta có quyết định của mình. Cũng đừng để nhiều người biết”.

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Ngọc mặc bộ xiêm y đã được thẩm mùi hương cả đêm lên người, do dự một chút rồi mang theo cả túi hương hôm qua của Dung Chỉ, rồi nàng ngồi lên xe để vào cung.

Ngày hôm qua, nàng có căn cứ để tưởng tượng và suy luận ra vài chuyện, nhưng dù sao cũng không có chứng cứ xác thực. Những gì nàng chứng kiến, có thể chỉ là sự trùng hợp. Muốn biết sự thật, phải tự mình kiểm chứng.

Lúc này Sở Ngọc gặp Lưu Tử Nghiệp, không phải là ở trong cung điện vắng vẻ trống không như hôm trước. Hoạn quan đưa nàng đến ngự thư phòng. Trong đó, nàng nhìn thấy một thiếu niên ngồi sau trường kỷ, gương mặt tái nhợt, ánh mắt vừa âm u vừa tàn độc khiến cho người ta sợ hãi.

Về mặt hấn không che đậy chút nào mà hiện lên đầy sát ý, dường như nội tâm đã sớm bị nhuộm đen khiến Sở Ngọc không khỏi thấp thỏm lo lắng.

Tuy nam sủng trong phủ của nàng có thể khó đo lường đánh giá tâm địa, nhưng không ai có cái vẻ bạo ngược không hề khắc chế như người thiếu niên kia. Bọn họ làm việc dù sao cũng trong tầm kiểm soát của nàng, vì phải dè chừng thân phận của nàng.

Còn Lưu Tử Nghiệp ư? Hấn thân là đế vương, quyền lực trong tay không hạn chế, nếu mà hấn hi nộ vô thường...

Lúc này hình như Lưu Tử Nghiệp đang tức giận. Hấn đưa mắt lên nhìn, thấy Sở Ngọc ở ngưỡng cửa, không chạy đến giống như ngày hôm qua mà chỉ âm u nói: “Vương tử, ta muốn giết người”. Hôm nay Lưu Tử Nghiệp không chạy tới chỗ nàng, mà phân biệt thân phận quân thần, khiến Sở Ngọc càng lo lắng.

Sở Ngọc trong lòng thấp thỏm, ngoài mặt lại phải tỏ vẻ bình thản, nàng tiến đến nói khẽ: “Bệ hạ muốn giết ai?” Sẽ không phải nàng chứ? Hiện tại có nên tới gần hấn không?

Hương thơm ôn hòa tỏa ra trong không khí, tựa như những sợi tơ nhẹ nhàng mơn trớn thần kinh đau nhức của Lưu Tử Nghiệp. Hấn hít sâu một hơi, vẻ mặt đã bớt tàn bạo đáng sợ một chút, nhưng ánh mắt vẫn âm trầm như trước: “Có một kẻ thật đáng chết, mỗi ngày đều dâng sớ giáo huấn ta, ta thật không muốn nhìn thấy hấn nữa”.

Sở Ngọc chậm rãi ngồi xuống cạnh Lưu Tử Nghiệp, ánh mắt liếc qua tờ sớ can gián trên bàn, một vài dòng chữ đập vào mắt, đại ý là tiểu hoàng đế có hành vi sai trái, hạnh kiểm gian tà, làm mất khí độ của quân vương.

Viết sớ can gián thể này thật không khách khí, trong khi Lưu Tử Nghiệp tính tình nóng nảy như vậy. Sở Ngọc cảm thấy vị đại thần này còn sống đến ngày hôm nay, đúng là có ông trời phù hộ.

Lưu Tử Nghiệp vung tay lên, mấy tấu chương bị quét rơi xuống đất. Hấn ngả người nằm xuống gối đầu lên đùi nàng, hít một hơi thật sâu rồi phát ra tiếng kêu rên rỉ thư thái. Một lát sau hấn lơ đãng kéo tay áo nàng: “A tử, sao hôm nay tử lại đến nữa? Có phải tử thiếu cái gì không, ta lập tức hạ chỉ ban thưởng cho?”

Sở Ngọc lắc đầu, cố gắng đè nén cảm giác khác thường, nhẹ nhàng nói: “Cái gì ta cũng không cần. Chỉ là, mấy ngày trước không đến thăm hoàng thượng được, hôm nay ta muốn bồi thường không được sao?” Tuy thân thể này có cùng huyết thống gần gũi với hoàng đế, nhưng về tâm lý, Sở Ngọc đối với Lưu Tử Nghiệp chỉ là xa lạ và sợ hãi. Lưu Tử Nghiệp thể hiện thân mật, tình cảm bao nhiêu thì phản ứng của Sở Ngọc phần lớn vẫn là cẩn thận, dè chừng và sợ hãi.

Dù sao nàng cũng chỉ là một linh hồn lạc đường từ hơn một ngàn năm sau đến, với một ác ma mới gặp hai lần mà có thể thân tình, thật đúng là chuyện hoang đường.

Để ý quan sát vẻ mặt Lưu Tử Nghiệp, từ hung bạo dần trở nên bình thản, lòng nàng trầm xuống: phán đoán của nàng nhìn chung là chính xác. Dù sự thật có thể nào, thì đúng là tâm trạng của Lưu Tử Nghiệp bị ảnh hưởng bởi mùi hương này.

Như vậy, sự ưu ái đặc biệt của hoàng đế dành cho Sơn Âm công chúa, chính là bởi nguyên nhân này.

Cần suy nghĩ tiếp theo là, Dung Chỉ hỗ trợ đắc lực ục đích của công chúa.

Ánh mắt nhìn xuống sớ can gián rơi dưới đất, Sở Ngọc lấy tay day huyết Thái Dương cho Lưu Tử Nghiệp, nhớ rằng ngày hôm qua hấn thích được ấn như thế. Thừa dịp thần kinh hấn buông lỏng, nàng hỏi: “Bệ hạ vừa nói muốn giết người, là muốn giết ai?”

Lưu Tử Nghiệp nói một cái tên, Thẩm Thâm Chi. Sở Ngọc lục tìm trong ký ức, không thấy đã xem trong sử sách cái tên này, cũng chưa từng nghe Dung Chỉ đề cập đến, đoán là một người không quan trọng lắm. Nàng do dự một hồi, chậm rãi mở miệng: “Bệ hạ có thể tha cho hấn được không? Chỉ tước bỏ chức quan thôi?”

“Tại sao?” Lưu Tử Nghiệp bỗng mở to mắt, ánh mắt sắc lạnh đối diện thẳng với Sở Ngọc, khiến cho người ta sợ hãi: “A tỳ, trước đây tỳ có để ý mấy việc này đâu?”

Sở Ngọc gắng áp chế tiếng tim đập thình thịch như trống dậy, mở miệng: “Ta...” Nàng còn chưa giải thích thế nào, Lưu Tử Nghiệp đã cười hì hì chặn lời nàng: “Ta biết rồi, tướng mạo Thẩm Thâm Chi rất được...A tỳ ưng ý hẳn phải không, ngày mai ta sẽ ra lệnh cho hắn đến phủ công chúa hầu hạ a tỳ”.

Sở Ngọc cứng họng, định biện bạch ỳnh. Nhưng nàng bỗng nghĩ lý do này cũng tốt, chí ít còn hợp tình hợp lý hơn những điều nàng có thể nghĩ ra, đành phải áp ứng đeo lên cái nôi đen này.

48. Q.1 - Chương 48: Nhưng Thấy Người Nay Khóc

Có thể xác định là, Sơn Âm công chúa có khả năng ảnh hưởng đến phán đoán và quyết định của em trai mình, hoàng đế Lưu Tử Nghiệp. Nhưng mức độ ảnh hưởng đến đâu, cần phải chậm rãi từng bước tìm hiểu.

Biết điều này, Sở Ngọc không hề cảm thấy vui sướng, mà chỉ càng lo sợ không yên. Nếu sau này phát hiện ra sức ảnh hưởng lớn hơn cả tướng tượng của mình, có lẽ nàng càng không thể ăn ngon ngủ yên được.

Nàng thế nhưng có thể nắm chìa khóa bảo tàng ngân khố, tài lực của cả một quốc gia...

Mất một nửa ngày, Sở Ngọc ở trong cung chăm chú lắng nghe Lưu Tử Nghiệp trút xả bầu tâm sự, lúc thì hần lăm nững, lúc thì lại tỏ vẻ oán hận tàn độc muốn giết ai đó. Trái tim pháp phòng bị rèn luyện với cường độ liên tục, đến lúc rời đi nàng không nghe thấy nhắc đến tên mình, mới có thể thở phào.

Lúc ra khỏi hoàng cung, Sở Ngọc không quá gấp gáp. Nàng vừa đi vừa nhàn nhã nhìn ngắm bốn phía, âm thầm ghi nhớ cảnh vật xung quanh.

Trong khoảng thời gian đó nàng nhìn thấy một người. Thật ra trong cung không thiếu người, nhưng riêng với người này, Sở Ngọc không khỏi dừng bước, nhìn thật lâu không chớp mắt.

Thiếu niên này chừng mười bảy, mười tám tuổi. Luận về mỹ mạo, người này không bằng Liễu Sắc, Mặc Hương thì cũng phải cỡ Hoàn Viễn, Dung Chỉ. Mấy ngày qua Sở Ngọc toàn ngắm người đẹp, sớm đã có thể coi sắc đẹp như mây bay, nhưng mà người này thật khác biệt, quá khác biệt!

Cặp mắt hắn trong suốt, không giống vẻ thâm trầm như mắt của Dung Chỉ, mà là kiểu hồn nhiên trong sáng của trẻ con, vầng trán thanh khiết khiến người ta nín thở. Hắn đang dạo bước ở nơi tập trung quyền lợi và dục vọng tối thượng trên đời, thế mà Sở Ngọc thấy như bước chân hắn vượt khỏi cõi hồng trần, trên người không bị nhiễm một nửa sợi ái hận tham sân si.

Thiếu niên này, thật thanh khiết.

Hắn mặc trường bào màu tím, bên ngoài là một tầng lụa mỏng. Theo mỗi bước chân, tà lụa mỏng bay lên, phiêu nhiên như một tiên tử.

Dung Chỉ cũng xấp xỉ tuổi người này, khí chất cũng tương đương. Nhưng giữa hai người là một trời một vực khác biệt, tương phản hoàn toàn. Dung Chỉ giống như đáy sâu của vũ trụ, thâm sâu không thể đo lường, thế nào cũng không đoán biết được tâm tư thật sự của hắn. Mà thiếu niên này lại như thủy tinh thanh khiết trong suốt, không bị dính dù chỉ một hạt bụi.

Cảm giác được Sở Ngọc đang nhìn mình chăm chú, thiếu niên dừng bước, hơi hơi nghiêng đầu. Hắn nhìn thấy Sở Ngọc, nhợt nhạt cười rồi gật đầu, lại tiếp tục đi.

Vị hoạn quan đi cùng Sở Ngọc nhỏ giọng thì thầm: “Bẩm trưởng công chúa điện hạ, vị đó là thái sử lệnh Thiên Như Kính, là truyền nhân duy nhất của Vân Cẩm sơn, tiên thuật rất ỳnh. Nếu công chúa gặp phải điều gì xui xẻo, có thể mời thiên sư đại nhân đến trừ tà. Lần này thiên sư vào cung cũng là vì chuyện phòng trừ ma quái”.

Thái sử lệnh là một chức quan trong hệ thống, bình thường công việc rất nhàn rỗi, chỉ có mỗi việc suy tính lịch pháp. Tuy nhiên Thiên Như Kính khác với các thiên sư khác trong hoàng thất. Tuy chức vị không cao, nhưng trong cung không ai dám khinh nhờn hắn.

Thiên sư?

Sau khi hiểu ra thiên sư là cái gì, cảm tình của Sở Ngọc với người kia giảm mất bảy, tám phần: một thiếu niên có khí chất tinh khiết như thế mà lại đi giả thần giả quỷ để dọa người? Vậy tài năng của hắn ta cũng quá phóng đại đi?

Thế giới này, quả thật không thể “trông mặt mà bắt hình dong”.

Trở lại xe của mình, Sở Ngọc quên hẳn thiếu niên vừa mới nhìn thấy trong cung. Nào là khí chất tinh khiết, nào là trong ngoài bất nhất, nàng chẳng liên quan gì đến Thiên Như Kính, không cần trừ tà cũng chẳng cần lưu luyến sắc đẹp, vì vậy không phải bận tâm thêm làm gì.

Trên xe, ngoài một chiếc bàn trà, lúc này còn có thêm một thứ. Đó là một nam tử trẻ tuổi bị trói rất nghệ thuật. Trên người hắn là y phục mới sạch sẽ, tóc còn hơi ướt. Sở Ngọc nghiêng cứu dầy thừng một chút, thấy rằng cao thủ bình thường không thể buộc được thế này, muốn cởi ra, chỉ ít cũng mất năm, sáu phút.

Thanh niên kia bị nhét khăn trắng vào miệng, ô ô nói không nên lời, đôi mắt chứa đầy nước mắt phần nộ và nhục nhã, biến ánh mắt sáng quắc thành kiếm mà phóng đến chỗ Sở Ngọc.

Thanh niên này chính là lễ vật mới mà Lưu Tử Nghiệp tặng cho tỷ tỷ - Thẩm Thâm Chi. Vừa rồi Lưu Tử Nghiệp thấy chọn ngày không bằng trùng ngày, liền sớm giải quyết dứt điểm Thẩm Thâm Chi. Ngay trong lúc chuyện phiếm với Sở Ngọc, hắn đã hạ lệnh bắt Thẩm Thâm Chi tắm rửa sạch sẽ rồi đem trói lại, vút lên xe Sở Ngọc. Nếu Sở Ngọc có hứng thú, trên đường có thể hưởng dụng, còn nếu không muốn gấp gáp, thì mang về phủ chậm rãi nhấm nháp.

Lúc này trên xe, Sở Ngọc phải hứng chịu ánh mắt như lăng trì của Thẩm Thâm Chi, trong lòng chỉ biết cười khổ. Tuy rằng nàng đã cứu một mạng người, nhưng lại biến hắn thành nam sủng. Điều này với một người trẻ tuổi có chí hướng mà nói, đúng là sống không bằng chết.

Nhưng Sở Ngọc không định nói chân tướng sự việc cho Thẩm Thâm Chi, cũng không mong làm hắn cảm kích. Nàng cứu hắn chẳng qua vì sự thương hại, không có cái gọi là vĩ đại bao dung, cũng không cần đổi đãi chân thành với nhau làm gì. Chỉ cần mang hắn về phủ công chúa, coi như giành thắng lợi đầu tiên. Những bước tiếp theo, sẽ từ từ suy tính tiếp.

Khi trở về phủ, Sở Ngọc sai người bố trí chỗ ở cho Thẩm Thâm Chi, chính là nơi ở cũ của một nam sủng, như vậy cũng xác định luôn thân phận hắn. Sở Ngọc dặn dò thuộc hạ canh giữ Thẩm Thâm Chi cẩn thận, ngăn ngừa hắn nhất thời nghĩ quẩn mà tự sát. Trước khi đi, nàng bồng xoay người nhìn khuôn mặt xám như tro tàn của Thẩm Thâm Chi, nói với hắn câu đầu tiên kể từ khi hai người gặp mặt: “Người muốn sống muốn chết, người khác rất khó ngăn cản. Nhưng người nên biết, sống khó chết dễ. Nếu người chết ở chỗ này, thì chỉ là một nam sủng hèn mọn trong phủ công chúa ta mà thôi. Vĩnh viễn là như thế!”

Thẩm Thâm Chi nghe vậy, ánh mắt phóng ra tia sáng kì dị. Sở Ngọc biết đã đánh tan một mặt tiêu cực trong nội tâm hắn, mới yên tâm rời đi.

Khi Sở Ngọc trở về phủ, trói theo một nam nhân, liền có người báo tin cho Dung Chỉ. Dung Chỉ lúc đó đang đánh cờ, nghe thấy tin này, hắn bình thần đặt một quân cờ xuống: “Ta biết rồi, người về đi”.

Cùng lúc đó, Hoàn Viễn cũng nhận được tin tức. Hắn nghe vậy cũng sốt một chút, khuôn mặt biểu hiện phức tạp, một lúc sau mới phát tay cho người lui ra.

Mọi người trong phủ có phản ứng khác nhau. Liễu Sắc tuy rằng buồn bực, nhưng không có cách nào khác ngoài tiếp tục bồi dưỡng khí chất.

Người ưu sầu nhất lại là Việt Tiệp Phi: “Hóa ra gần đây công chúa thay đổi khẩu vị, thích những người có thân phận quyền quý, lại là mệnh quan triều đình. Thật không dễ động chạm...Haizzz, sau này nhiệm vụ của ta ngày càng khó khăn!”

49. Q.2 - Chương 49: Hưởng Chảnh Của Con Sông

Lại nửa tháng trôi qua, ngày xuân đã tàn, người ta thay xiêm y ấm áp tầng tầng lớp lớp bằng quần áo mỏng nhẹ thoáng mát. Bất tri bất giác, mùa hè đang đến.

Ngày tháng trôi qua thật mau.

Sở Ngọc nằm trên ghế dài, trên đầu là một chiếc ô thật to kết bằng nan cói để che ánh nắng mặt trời. Cái nóng mùa hè còn chưa tới nhưng nàng đã sai người chuẩn bị để tránh nắng.

Cạnh chỗ nàng nằm là một chiếc bàn trà, trên bày đồ điểm tâm bắt mắt, cùng với một bát canh ngọt mát vừa nấu xong, vẫn còn hơi ấm. Lúc này uống canh không sợ nóng mà cũng không sợ lạnh.

Sở Ngọc xoa xoa ấn đường, khe khẽ thở dài. Tuy nàng đang ngắm cảnh hứng thú nhàn nhã, nhưng tâm vẫn không vì thế mà buông lỏng được.

Nửa tháng nay, cứ cách hai ngày nàng lại vào cung một lần, một mặt là để tìm hiểu quan hệ giữa hoàng đế và Sơn Âm công chúa, mặt khác, nàng phát hiện ra tác dụng khác của hậu viện cất chứa nam sủng trong phủ. Thế là tiếp sau Thẩm Thâm Chi, lại có một viên quan nữa bị tắm rửa sạch sẽ rồi trối gô, tổng lên xe nàng.

Có thể nói, Lưu Tử Nghiệp chăm lo cung cấp nam sủng cho tỷ tỷ, thật không xứng với chức phận hoàng đế. Thế nhưng đối với việc này, hần ra tay rất nhanh nhẹn chuẩn xác, cứ thế đóng gói đầy đủ mang đến tận cửa cho nàng.

Thẩm Thâm Chi đã an phận rất nhiều. Mấy ngày nay không cần trối nữa, hần ngoan ngoãn ở trong khu vườn rộng một tấc vuông. Thậm chí hần còn chủ động khuyên giải viên quan mà Sở Ngọc mang về sau, khiến cho kẻ kia cũng an phận không làm loạn.

Mặt khác, mấy ngày nay Sở Ngọc phát hiện, Lưu Tử Nghiệp tín nhiệm, ưu ái Sơn Âm công chúa không ai bằng. Thậm chí hần hoàn toàn không để ý, đưa tấu chương cho Sở Ngọc xem. Nàng thuận miệng nói xử trí thế nào, hần cũng hưởng ứng làm theo thế ấy.

Mà Sở Ngọc lại vô tình và hoảng sợ phát hiện, chữ Sơn Âm công chúa viết đẹp thì chữ Lưu Tử Nghiệp cũng không kém bao nhiêu.

Nếu nói, Sở Ngọc cảm thấy mình như người cầm chìa khóa ngân khố quốc gia, thì lúc này, nàng biết dung lượng ngân khố vượt xa so với sức tưởng tượng của mình, thật không biết phải làm sao!

Sở Ngọc rầu rĩ than thở một hồi, đúng là đến với thế giới này chẳng có mấy ngày được nhàn nhã. Nàng chỉ tính kẻ trong mấy chục ngày, mà còn phức tạp hơn tất cả các cuộc thi ở kiếp trước cộng lại.

Bên cạnh bỗng truyền đến một tiếng cười: “Vì sao công chúa lại thở dài? Ngày đẹp trời, vì sao không thoải mái tâm tình mà hưởng thụ?” Cách nàng khoảng một thước, là một chiếc ghế dài khác, người đang nằm là một thiếu niên thanh tú ôn nhu. Trên gương mặt hần là một tầng ánh sáng nhu hòa, quần áo tuyết trắng như mây. Nhưng nếu để ý kỹ, đáy mắt hần như một vực sâu không thể đo lường đánh giá.

Người này tất nhiên là Dung Chỉ.

Vết thương của hần đã từ từ chuyển biến tốt đẹp. Nhưng hần không hề gặp Hoàn Viễn đòi lại quyền hành, ngược lại mỗi ngày giao thêm càng nhiều việc cho Hoàn Viễn, giao rồi thì không hề hỏi đến giống như trút được gánh nặng. Hoàn Viễn bỗng nhiên bị gia tăng trọng trách đến hết hơi, luống cuống chân tay. Lúc này

Hoàn Viễn mới hoảng sợ phát hiện ra, Dung Chỉ trước đây xử lý nhiều công việc phiền phức như vậy mà lúc nào trông hần cũng thông dong nhàn nhã, thế mới thấy người này thật đáng kinh sợ!

Động tác này của Dung Chỉ khiến cho Sở Ngọc nghi ngờ không thôi, cảm thấy phảng phất hần muốn tỏ thái độ gì đó với nàng, nhưng vẫn chưa hiểu là cái gì. Dù sao trước mắt, Hoàn Viễn tiếp quản công việc cũng không nguy hại với nàng, nên nàng cũng im lặng không nói, vui mừng thấy sự thành công.

Nghe thấy tiếng Dung Chỉ, nàng quay sang liếc nhìn hần một cái, vô thức sờ soạng gấu tay áo. Dưới tay áo, nàng giấu một chiếc kéo nhỏ phòng thân. Cái này là nàng sai Ấu Lam bí mật đặt thợ thủ công làm. Tuy kỹ thuật chế tác thời cổ đại còn thô sơ, nhưng nàng đã cho chỉnh sửa một vài thiết kế theo hướng hiện đại nên cũng khá nhỏ gọn và hiệu quả. Đến tận ngày hôm qua, thứ này mới hoàn thành và giao cho Sở Ngọc.

Cũng vì thế, lúc này Sở Ngọc mới dám bình yên nằm sóng vai với Dung Chỉ.

Tuy nhiên, chiếc kéo không phải nhằm đối phó với Dung Chỉ. Sau này nếu nàng gặp nguy hiểm, có thể giúp nàng tự vệ. Nhìn chung sẽ không có kẻ đoán được, nàng là công chúa cao quý mà lại giấu trong tay áo vật nhọn dễ đâm người.

Thấy Sở Ngọc im lặng không đáp, Dung Chỉ cũng không vội vàng. Hần nhàn nhã thông dong ngồi xuống, lấy một chén canh ngọt trên bàn trà, rất văn nhã uống một hớp nhỏ.

Nằm dưới ô che ánh nắng mặt trời sau giờ Ngọ, thật là nơi ngủ trưa thích hợp.

Sở Ngọc chăm chăm nhìn Dung Chỉ. mấy ngày qua, người nhàn nhã nhất chính là hần. Nhiệm vụ chính của hần hàng ngày là uống thuốc dưỡng thương, chỉ thỉnh thoảng mở miệng hướng dẫn cho Hoàn Viễn một chút. Mấy ngày gần đây, công việc chồng chất, Hoàn Viễn khổ cực vất vả càng làm nổi bật cái kẻ rồi ròi ngồi không kia, khiến người ta thấy mà giận sôi lên.

Dung Chỉ thậm chí đã thư thái khép hờ mắt. Nàng chần chờ, cuối cùng không nhịn được mở miệng: “Mấy ngày nay ta vẫn tự hỏi một chuyện, mà chưa giải đáp được”. Bởi vì chưa quyết định được vấn đề này nên vẫn chưa xác định được hướng đi trong tương lai.

Dung Chỉ mở mắt, nhướn mày: “Chuyện gì vậy? Nếu công chúa có điều gì phiền não, không ngại nói với ta, Dung Chỉ ta sẽ gắng hết sức vì công chúa mà chia sẻ, gánh vác”.

Chẳng phải vì Sở Ngọc tin tưởng Dung Chỉ mới hỏi hần. Vấn đề này, mấy hôm trước nàng đã hỏi Hoàn Viễn. Hần suy nghĩ một hồi rồi nói là không biết rõ, bảo nàng đi hỏi Dung Chỉ.

Hoàn Viễn tuy có tài thiên phú, nhưng với mọi chuyện còn rất bỡ ngỡ, không thể bì kịp với Dung Chỉ vừa thạo đời vừa nhìn xa trông rộng.

Sở Ngọc chần chờ rồi nói: “Bản khoán của ta là, một con sông, hướng chảy của một con sông”.

Dung Chỉ hơi nhíu mày: hướng chảy của con sông? Tại sao công chúa lại quan tâm đến điều này? Trong đầu hần lập tức hiện ra núi non sông ngòi phân bố trong thiên hạ, vậy những cái đó có quan hệ gì với nàng?...Hơn nữa, gần đây sông ngòi có vấn đề gì đâu?

50. Q.2 - Chương 50: Ý Chí Của Con Sông

Tuy trong lòng nghi ngờ nhưng Dung Chỉ không nói gì, bởi vì xem ra, vẻ mặt Sở Ngọc rất nghiêm túc, vừa chân thành lại vừa buồn rầu, không giống như đang nói chuyện phẩm.

Sở Ngọc nghĩ ngợi rồi nói: “Có một con sông rất dài, trước kia vẫn chảy xuôi dòng, hai bên bờ phù sa màu mỡ. Bỗng có một ngày, nếu như, ta nói là nếu như, con sông có chủ ý riêng, muốn thay đổi dòng chảy, hoặc là trên thượng nguồn có một mạch nước nhỏ muốn thay đổi dòng chảy. Nhưng nó còn do dự, vì nó sợ nếu như vậy, ngày càng xa lệch khỏi dòng chảy ban đầu, sẽ có quá nhiều thay đổi xảy ra, không biết sẽ như thế nào...”

Sở Ngọc nhú nhú mày, cắn môi, chọn lựa từ ngữ. Những lời này tuy nàng đã nói với Hoàn Viễn một lần, nhưng đối với Dung Chỉ lại càng phải cẩn thận bội phần. Nàng cố gắng lựa chọn từng từ ngữ, vừa có vừa không ảm dụ, sao cho Dung Chỉ không phát hiện được ẩn ý mới dám nói ra.

Lúc này Dung Chỉ không còn vẻ thư thái nhàn nhã, hẳn rất chăm chú nghiêm túc lắng nghe, tựa hồ như hẳn là người biết lắng nghe nhất trên đời này.

Sở Ngọc ngừng một chút rồi lại nói: “Nếu con sông chỉ thay đổi dòng chảy thì không vấn đề gì. Nhưng cái đáng nói là ở hạ lưu con sông có một đồng bằng rộng lớn, phải nhờ phù sa bồi đắp mới màu mỡ được. Nếu bây giờ sông đổi dòng, đồng bằng này có thể sẽ khô cạn”. Sở Ngọc buồn rầu nhìn Dung Chỉ “VẬY theo người, con sông có nên thay đổi dòng chảy hay không?”

Dung Chỉ bình tĩnh chớp chớp cặp mắt tối đen sâu thẳm, chậm rãi ngồi dậy. Ngón tay thon dài trắng nõn cầm lấy một miếng điểm tâm nhỏ, nhẹ nhàng đưa lên miệng.

Đã đặt ra nhiều giả thiết, ai có thể ngờ được, thế nhưng Sở Ngọc lại hỏi một vấn đề vớ vẩn như vậy. Con sông có chủ ý riêng của mình ư? Là đạo lý gì vậy?

Hoặc là, thông qua con sông, nàng muốn nói điều gì khác?

Dung Chỉ lại cầm một miếng điểm tâm, trầm tĩnh nghĩ.

Sở Ngọc không hề nói lung tung. Nàng hiểu rất rõ mình đang nói gì. Điều nàng muốn so sánh, là dòng sông lịch sử. Con sông cuộn cuộn chảy không ngừng, chính là dòng lịch sử, từ Hạ Hầu Thương Chu, đến Hán Tấn Tùy Đường, Tống Nguyên Minh Thanh. (*) Dòng lịch sử cuộn trào mãnh liệt, gào thét mà tới, băng băng mà đi. Nhưng rất ngẫu nhiên, trong bản hòa âm đó, có một mạch nước nhỏ bỗng muốn đổi dòng chảy. Mạch nước này đến từ ngàn năm sau, là nàng, Sở Ngọc.

(*) Các triều đại phong kiến trong lịch sử Trung Quốc

Nàng biết rõ trong lịch sử, chẳng bao lâu nữa Sơn Âm công chúa sẽ phải chết. Nhưng đối là nàng bây giờ, nàng không muốn khoanh tay chờ chết. Tất cả vì sự sống sót của bản thân, nàng phải thực hiện một vài thay đổi.

Nhưng vấn đề này có thể thất bại bởi hai nguyên nhân. Thứ nhất, Sở Ngọc không biết phải làm thế nào. Thứ hai, không biết sau khi mình hành động, sẽ dẫn tới hậu quả ra sao.

Kiến thức lịch sử của Sở Ngọc rất kém. Nếu một hôm không vô tình đọc về Sơn Âm công chúa, nàng không hề biết có một triều đại như vậy tồn tại trong thời kỳ Nam Bắc triều. Mà đọc xong rồi, nàng cũng chỉ coi như biết thêm có một người, một thời đại như thế, về sau cũng chưa từng quan tâm để ý thêm.

Cho nên, mặc dù biết trong lịch sử, Sơn Âm công chúa chẳng bao lâu nữa sẽ bị treo cổ, nàng lại không nhớ được ai là kẻ mưu phản, giết chết Lưu Tử Nghiệp để lên ngôi hoàng đế. Nàng chỉ nhớ mang máng, đó là một trong ba vị thân vương, là người mà cả nàng và Lưu Tử Nghiệp gọi bằng thúc phụ (chú). Một trong ba vị đó làm quan, sau gây chính biến. Lúc đến với thế giới này và bắt đầu tỉnh lại, nàng được biết cuộc chính biến chưa xảy ra, tạm thời trong ngắn hạn có thể an tâm hưởng thụ cuộc sống vui vẻ.

Phiền toái là, nàng thật sự không biết vị thúc phụ đó là ai, cho dù có được xem tên tuổi của tất cả mọi người trong hoàng thất cũng không nhớ được. Hơn nữa, trước khi thúc phụ gây chính biến, cũng có một người huynh đệ (anh em) nữa làm phản, nàng cũng không nhớ được là ai.

Chỉ có thể trách, tổ phụ và phụ thân công chúa sinh đẻ không có kế hoạch, nên bây giờ có quá nhiều chú bác anh em. Muốn nhớ được hết tên tuổi bọn họ cũng phải mất rất nhiều công sức.

Sở Ngọc đã từng nghĩ một cách rất lạnh lùng, nếu có thể tìm ra những người này, thì không gì bằng “tiên hạ thủ vi cường”, đem giải quyết hết. Tuy tâm lý nàng đối với việc giết người rất không tán thành, nhưng nếu bị dồn đến bước đường cùng thì cũng không thể khoan nhượng.

(Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước mới giành được lợi thế)

Tất nhiên, đây chỉ là bước đường cùng vạn bất đắc dĩ. Bản thân Sở Ngọc cũng không biết nàng có thể ra tay được hay không, nhưng lý trí nàng đã lựa chọn phương án giải quyết như vậy.

Nhưng chỉ giết người cũng không giải quyết được tận gốc vấn đề. Hiện tại, hoàng đế như Lưu Tử Nghiệp chính là “quan bức dân phản”, “quân bức thần phản” (quan áp bức khiến cho dân làm phản, vua áp bức khiến bề tôi làm phản). Nếu tiểu hoàng đế không tàn bạo, lại thi hành chính sách an ủi dụ dỗ với các thân vương thì những kẻ muốn làm phản sẽ mất một nửa cơ hội và lực lượng.

Hiện nay, không khó khăn lắm, Sơn Âm công chúa có thể ảnh hưởng đến một số quyết định của hoàng đế bệ hạ. Nhưng Sở Ngọc không có kinh nghiệm về việc nước và chính trị, không biết phải bắt tay chỉnh đốn triều cương thế nào, sợ rằng khéo quá hóa vụng, thật sự cảm thấy không ổn.

Đây là mặt “Tiền”.

Sở Ngọc đi tới thời đại này, sau khi định thần, việc đầu tiên nghĩ đến là hai con đường Tiền – Lùi.

Tiền, là chủ động ra tay, giảm trừ những nguy cơ có hại cho bản thân. Nếu nàng là nam tử thì không cần lo nghĩ nhiều. Nhưng nữ tử tham gia chính sự, nhìn chung là phạm kỵ húy. Ngược lại, đường lùi là để bảo toàn tính mạng. Nếu đến cuối cùng không thể cứu vãn được nữa, nàng phải tìm cách bảo toàn sinh mệnh, bình yên cao chạy xa bay.

Nhưng “lùi” cũng có ba bẫy đường lùi. Trời giạt khắp nơi, khổ sở thiếu thốn, cơm không đủ no, áo quần không đủ che thân cũng là lùi. Nhưng ăn ngon mặc đẹp, giàu có sung túc, thanh thoi sống qua ngày cũng là lùi, quan trọng là phải sắp xếp lo toan như thế nào.

Muốn ẩn trốn, không phải là nói dễ làm dễ. Nhất là sau khi biết rõ Sơn Âm công chúa với hoàng đế, tình cảm gắn bó chặt chẽ thế nào, muốn thoát thân ra càng không dễ dàng.

Tiêu sai ẩn mình trong chốn giang hồ, cách này sách vở vẫn hay nói đến. Nhưng khi chính mình làm, rất không thực tế. Đầu tiên, muốn sống được, phải có tiền. Nàng cần một số tiền rất lớn để có thể sống cả đời. Muốn có tiền không khó, vì phủ công chúa rất nhiều tiền. Cái khó là phải thâm lặng điều động được một khoản tiền lớn, không cho người khác phát hiện. Chính vì lý do này, nàng vội vã phân chia quyền lực của Dung Chỉ sang cho Hoàn Viễn. Nàng muốn nắm giữ được tiền, không những thế còn phải bí mật không cho kẻ khác phát hiện.

“Tách tách”

Sở Ngọc uống một ngụm canh, táp táp miệng, chẳng thấy mùi vị gì. Tiền vốn thuộc về nàng, thế mà khi sử dụng phải lén lút lút lút, thực là khó chịu.

Nếu muốn chạy trốn, phải triệt để vứt bỏ thân phận công chúa, vứt bỏ sạch sẽ hoàn toàn, tuyệt đối không lưu lại một dấu vết. Tình huống như thế, chỉ có thể là hoàng đế thấy nàng không thuận mắt, hoặc ngại vàng thay chủ nhân, thấy không thuận mắt là có thể giết, không cần quá nhiều lý do.

Nếu nàng nhờ vả kẻ nào đó bao che, bảo vệ nàng, mà kẻ đó bán đứng nàng, nàng sẽ chết không có chỗ chôn.

Vì vậy, không thể tin tưởng kẻ nào ngoài bản thân mình.

Muốn ẩn trốn, phải có thân phận địa vị mới. Thân phận này không thuộc hoàng gia, chỉ do chính bản thân nàng khống chế, việc này cũng thật không dễ dàng.

Đầu tiên là phải tìm được nơi mua nhà cửa, muốn ở tốt thì nhà không nên quá nhỏ, vậy là cũng phải chi kha khá tiền. Tiếp theo, nơi ở của nàng phải là nơi thanh bình, vài thập niên trở lại đây không có chiến tranh mới đảm bảo an ninh an toàn.

Sau vấn đề nhà cửa là thân phận. Thân phận đương nhiên là giả mạo, trừ phi nàng tự tạo được thân phận mới, nếu qua tay người sắp đặt, lại phải đảm bảo giữ bí mật. Thân phận cũng phải hoàn toàn không liên quan gì đến hoàng gia.

Tiếp đó, là vấn đề địa vị giai cấp.

Nếu làm một kẻ bình dân, rất khó tránh bị quan lại và dân bản địa ức hiếp. Nếu làm kẻ bình dân có tiền mà không có quân hộ vệ thì chẳng khác gì con cừu béo, sẽ bị bảy sói xé thịt hết miếng này đến miếng kia. Sở Ngọc tuyệt nhiên không nguyện ý biến thành con cừu béo.

Mà giai cấp địa vị của một người, được xác định bởi những người mà hắn ta kết giao quan hệ.

Như vậy, muốn quan hệ tốt với quan phủ và những kẻ tai to mặt lớn địa phương, đồng thời xây dựng lực lượng hộ vệ thì đều cần tiền tài, nhân lực, thời gian. Những cái này, không phải một sớm một chiều mà có được.

Cho nên Sở Ngọc cần Hoàn Viễn, không chỉ cần Hoàn Viễn mà còn cần rất nhiều người, giúp nàng đặt cơ sở, phòng ngừa chu đáo. Nhưng hiện tại, nàng chỉ có khả năng dùng được một nửa, Hoàn Viễn kinh nghiệm không nhiều, nên nàng chỉ tính được nửa bước.

Lưu Tang tuổi còn quá nhỏ, tạm thời không thể tiếp xúc với chuyện này. Mặc Hương Liễu Sắc trước mắt không hữu dụng, Hoa Thác Dung Chỉ thì hiện tại nàng không dám động vào, Hoàn Viễn chỉ có thể xem là một nửa người của mình. Thậm chí, ngay cả Việt Tiệp Phi nàng cũng không dám tin nhiệm hẳn.

Mấy ngày trước đây, Sở Ngọc đã điều tra ra, sở dĩ Việt Tiệp Phi trung thành với Sơn Âm công chúa là bởi vì cả sư môn của hắn đều trung thành với hoàng thất. Với hoàng thất, với đương kim hoàng đế, chứ không phải là với bản thân nàng. Bởi thế, Sở Ngọc không dám tin nhiệm Việt Tiệp Phi, cũng không thể nói cho hắn biết hành động của mình. Nếu hắn thắc mắc, tại sao một công chúa lại muốn mai danh ẩn tích chạy trốn, thì nàng biết giải thích thế nào?

Dù có phải “lui”, Sở Ngọc cũng không muốn mình phải làm người chạy nạn chật vật khổ sở, bị những kẻ xung quanh khi dễ coi thường. Nếu hiện tại nàng chạy trốn, chỉ sợ sau này nàng sẽ rơi vào kết cục đó.

Trong thời buổi loạn thế nhiều như thế này, nàng vẫn phải đảm bảo mình một cuộc sống yên vui, có thực lực.

Không chỉ đơn thuần là mạnh về vũ lực, mà còn phải có thế lực, nhân lực.

Đôi mắt nàng xuyên qua một ngàn năm. Có thể kinh nghiệm sống, ứng xử của nàng còn non nớt, nhưng nàng có trải nghiệm lịch sử mà người khác không có được, vì thế, tầm nhìn đại cục của nàng rất minh bạch rõ ràng.

Tuy đã phác thảo ra cả chiến lược tiến công và phòng thủ, nhưng Sở Ngọc vẫn phải lo nghĩ một vấn đề. Nếu nàng vì tự bảo vệ bản thân mà có vài tác động, liệu có ảnh hưởng đến lịch sử phát triển về sau? Hành động của nàng lúc này chỉ như những gợn sóng nhỏ nhỏ, nhưng gợn sóng chậm rãi khuếch đại, ảnh hưởng đến hơn một ngàn năm sau thì xử lý thế nào?

Nói trắng ra, nếu Sở Ngọc tác động vào lịch sử, liệu có thể trực tiếp hay gián tiếp làm biến mất một số tiền bối tổ tiên của nàng ở những thế kỷ sau, và chính nàng còn tồn tại trong thế kỷ hai mốt nữa không?

Vấn đề này dù có nhảm chán, không thú vị thế nào thì nàng cũng phải nhìn thẳng vào. Nếu Sở Ngọc cải biến các sự kiện lịch sử, làm cho quỹ đạo lịch sử lệch hướng đi, như vậy...Sẽ như thế nào?

Liệu có thể xảy ra trường hợp, vèo một cái, nàng liền biến mất?

Có lẽ người khác nhìn vào vấn đề này thấy phiền phức, nhưng liên quan đến cái mạng nhỏ của chính mình, Sở Ngọc làm sao có thể không cân nhắc cẩn thận?

“Ách...” Dung Chỉ ngẫm nghĩ rất lâu, mới chợt nhớ ra là Sở Ngọc vẫn đang đợi hắn trả lời, hắn trầm ngâm một lát rồi nói: “Công chúa, ta muốn hỏi một chút. Nhánh sông này thực sự muốn đổi dòng chảy à?” Hắn dường như vừa đoán được, lại không đoán ra điều gì đó.

Nhánh sông này, thực sự muốn đổi dòng chảy hay sao?

Từng chữ từng chữ, chậm rãi nhẹ nhàng gõ vào trái tim Sở Ngọc.

Sở Ngọc nhắm mắt lại hít một hơi sâu, rồi mới mở mắt ra, vững vàng nói: “Muốn, rất muốn”. Mặc dù hết sức giữ bình tĩnh, nhưng tiếng nói của nàng vẫn run nhẹ như không đè nén được khát vọng: “Con sông này, rất muốn đổi dòng”.

Muốn, rất muốn.

Dung Chỉ mỉm cười, giống như vừa nhìn thấy Sở Ngọc: “Con sông này rất muốn thay đổi phương hướng, vậy ta nói gì chẳng nữa, có thể thay đổi ý nghĩ của nàng sao? Có thể ngăn cản nàng sao?”

Nghe lời hần nói, Sở Ngọc cảm thấy ngơ ngác. Rất nhanh, nàng nở nụ cười rục rờ như ánh mặt trời: “Người nói đúng, con sông đã có chủ ý của mình, sẽ không bị thay đổi”. Ngữ khí của nàng vừa kiên định, vừa giống như thở phào thoải mái.

Nhánh sông này, nhất định phải thay đổi phương hướng.

Sở Ngọc bỗng nhiên đứng lên, bước nhanh rời đi.

Sở Ngọc đi rồi, Dung Chỉ lại như người không xương không cốt nằm dài trên ghế, vẻ biếng nhác thư thái.

Là con sông...thật sao?

51. Q.2 - Chương 51: Ta Tặng Người Thạch Tín

Thật ngu xuẩn, thật rồi hơi.

Sở Ngọc ra khỏi vườn, cười cười tự giễu.

Kiếp trước xem tiểu thuyết xuyên không, nàng cũng từng lo lắng chuyện lịch sử trong đó bị thay đổi sai lệch, nhưng hiện tại chuyện xảy ra với chính mình lại còn làm nàng đau đầu hơn.

Nàng là người trong cuộc, không thể dễ dàng mạo hiểm.

Do dự thật lâu, phải nhìn trước ngó sau, nguyên nhân sâu xa là bởi trong lòng nàng tiềm ẩn một nỗi kính sợ với lịch sử, kính sợ nên không dám tùy ý “thay đổi dòng chảy”.

Đến lúc hạ quyết tâm, vứt bỏ được gánh nặng, nghĩ lại mấy ngày nay mình lo lắng băn khoăn, Sở Ngọc bỗng cảm thấy vừa thoải mái vừa buồn cười. Làm sao phải kính sợ nhỉ? Lịch sử muốn nàng chết, vậy nếu không thay đổi, làm sao nàng có thể tiếp tục sống được?

Cho nên, sự phiền não của mấy ngày qua, có thể gói gọn trong mấy chữ: rất ngốc, rất rồi hơi, rất ngu xuẩn.

Nàng xoay người nhìn lại, hình ảnh Dung Chỉ đã khuất sau những đám ngô đồng, chỉ còn nhìn thấy tháp thoáng chiếc ô che. Nàng hơi nheo mắt lại, khóe miệng nhếch lên, rồi bước nhanh rời đi, theo sau là Việt Tiệp Phi về mặt ngạc nhiên khó hiểu.

Vì cái mạng nhỏ trước mắt, lịch sử tôn nghiêm gì gì đó, cho phép nàng thoáng một chút mà...giảm đập lên đi.

Sau khi rời khỏi, nàng đi tìm Hoàn Viễn. Trải qua mấy ngày thay đổi, Tu Viễn cư không còn giống như trước. Để chứng tỏ lòng thành và sự tín nhiệm của mình, Sở Ngọc đã cho thị vệ rút khỏi, hần có thể tự do ra vào không cần báo cáo. Tuy nhiên tự do này vẫn có giới hạn. Nếu hần muốn rời khỏi phủ vẫn phải báo với nàng một tiếng.

Nàng vào Tu Viễn cư, nhìn thấy khuôn mặt Hoàn Viễn hơi tái nhợt. Cặp môi mím lại thành một đường hơi mỏng, đôi mắt cổ nhả trầm tĩnh chăm chú đọc sổ ghi chép thu chi, tay trái lật sổ, tay phải thoăn thoắt ghi chép những điểm quan trọng. Từng hàng chữ khải nhỏ nhắn lưu loát hiện ra dưới ngòi bút.

Sở Ngọc đi vào, nhưng dường như Hoàn Viễn quá chuyên tâm với công việc nên không phát hiện ra. Sở Ngọc cười thầm, đi đến ngồi bên bàn trước mặt hần, chờ xem đến lúc nào thì hần nhận ra sự hiện diện của mình.

Khoảng nửa khắc sau, Hoàn Viễn hơi mệt mỏi. Hần đặt bút xuống, tay day day ấn đường, lúc này mới nhìn thấy Sở Ngọc ngồi ngay trước mặt mình.

Hoàn Viễn sững sờ. Dựa theo thân phận hiện tại của hần, đáng lý phải đứng dậy hành lễ với nàng. Tuy nhiên trong lòng hần bỗng có cảm giác không tình nguyện và khó chịu, khiến cho hần cứng ngắc tại chỗ.

Thấy vẻ mâu thuẫn trên mặt hắn, Sở Ngọc cười khoát tay, cúi xuống xem sổ sách rồi thuận miệng hỏi: “Công việc thế nào rồi?”

“Ta đang cố gắng hết sức!” Hoàn Viễn nói không khiêm tốn cũng không tự cao tự đại, giọng nói trầm ổn. Dừng một chút, hắn lại tiếp lời: “Mấy ngày nay, ta xử lý các công việc trong phủ. Dung Chỉ trước đây sắp xếp công việc gọn gàng ngăn nắp đâu ra đấy, mới phát hiện ra Dung Chỉ đúng là...”

Sở Ngọc mỉm cười: “Là sao?”

“Sâu không lường được”.

Hắn dùng toàn lực mới có thể tạm gọi là xử lý tốt công việc, thế mà việc trong tay Dung Chỉ có vẻ rất nhẹ nhàng, đơn giản bình thường. Dù nói thế nào, Hoàn Viễn cũng không khỏi cảm thấy khâm phục, như thể ngược trông lên nhìn thấy núi cao.

Đây là một loại áp lực vô hình đè lên người hắn, cơ hồ làm hắn không thở nổi.

Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười, vỗ vai hắn. Cảm thấy hắn bị nàng đụng chạm nên cả người cứng ngắc, nàng bèn bỏ tay ra, ôn hòa nói: “Không phải chán ngán thất vọng làm gì. Lúc này ta không muốn người cạnh tranh thắng thua với Dung Chỉ, mà chỉ muốn người học tập quản lý một vài công việc thôi”. Tuy thời gian không chờ đợi ai, nhưng nếu quá gấp gáp, sẽ khiến cho Hoàn Viễn giống như cây non chưa kịp trưởng thành đã bị bẻ gãy, ngược lại còn khiến nàng lâm vào cảnh “kiếm củi ba năm thiêu một giờ”.

Nàng ngẫm nghĩ, chậm rãi nói: “Ta sai người làm việc này là có chủ ý riêng. Ta không muốn người cạnh tranh với Dung Chỉ, nên người không phải so sánh với hắn làm gì. Người có ưu điểm riêng chứ!” Dừng một chút, nàng cắn môi, mỉm cười nhìn hắn: “Ta nghĩ, cũng phải nhờ Dung Chỉ, mới biết đến tài năng của người trong hội thơ ngày đó”.

Sở Ngọc chỉ là vô tình nhắc tới, nhưng Hoàn Viễn lập tức nhớ lại một màn leo trèo trên vách núi. Ngày sau đó Việt Tiệp Phi sai người đi điều tra, nhưng riêng đến Hoàn Viễn hắn lại không tra xét ra, dường như có người cố tình chấm dứt sự việc.

Hắn nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Ta tặng người thạch tín, người lại cho ta bè gỗ. (ý nói ta làm hại người, người lại cứu giúp ta)

Nếu thích khách kia không phải do chính hắn phái tới, thì hắn sẽ nghi ngờ Sở Ngọc cố tình dựng lên chuyện này để mua chuộc lòng người. Nhưng vì chính hắn là chủ mưu, nên sự chấn động tinh thần của hắn càng lớn hơn.

Vì sao, nàng lại chìa tay ra?

Hoàn Viễn chăm chú nhìn Sở Ngọc, trong lòng hoang mang, thậm chí còn có cảm giác oán hận: vì sao lại là nàng? Nếu là người khác, thì hắn sẽ vui vẻ báo đáp ân tình mà không phải mâu thuẫn khó xử.

Thấy Hoàn Viễn cứ ngây người nhìn mình, Sở Ngọc chợt dạ không biết mình có vấn đề gì không, vội gơ tay sờ sờ mặt. Xác định mình không có cái gì trên mặt, nàng mới nhẹ nhàng thở ra. Nàng xem sổ sách, nhưng không hiểu, bèn quyết định buông tha không tự bồi dưỡng tài năng ở mặt này. Nàng trực tiếp hỏi Hoàn Viễn: “Mấy ngày nay người tiếp nhận sổ sách nhiều hay ít?” Như vậy có thể biết, Dung Chỉ giao lại ít hay nhiều quyền lực.

Hoàn Viễn nghe vậy bừng tỉnh, vội trấn định tinh thần nói: “Hơn một nửa”

Tiền bạc ngân khố, thuế ruộng đất đều ở trên tay hắn, ngoài ra việc bố trí điều động nhân sự, Dung Chỉ cũng giao cho hắn, riêng việc bố trí lực lượng phòng vệ thì giao cho Việt Tiệp Phi: “Dung Chỉ dường như đã buông xuôi mọi việc, nhưng có một số thứ thì hắn nhất định nắm giữ”.

Sở Ngọc không hề biến sắc, nhướn mày hỏi: “Là gì?”

“Hương liệu, dược liệu và Thượng Dược ti” Khi Hoàn Viễn tiếp nhận quyền quản lý từ Dung Chỉ, Dung Chỉ tỏ ra rất hào phóng trao lại hầu như toàn bộ cho hắn. Chỉ trừ ba thứ này, hắn tuyên bố không thể giao và cũng không cho phép ai động vào.

Hương liệu, dược liệu và Thượng Dược ti.

Ba từ này, mỗi lần Hoàn Viễn nói ra một cái là mí mắt Sở Ngọc lại giật một lần. Nàng hạ mắt, thản nhiên nói: “Hắn nắm giữ dược liệu và Thượng Dược ti, chắc là để lo chữa bệnh cho Hoa Thác”. Nàng nghe ngóng được, y thuật của Dung Chỉ cũng rất uyên thâm, thậm chí hai vị đại phu của Thượng Dược ti thỉnh thoảng còn phải hỏi ý kiến hắn.

“Về phần hương liệu...” Sở Ngọc xoa xoa túi hương treo ở bên hông, mùi hương thanh nhã lan tỏa trong không khí “Cứ giao cho hắn cũng tốt. Người tạm thời quản lý mấy việc này, đợi thời cơ chín muồi, ta có việc sẽ cần nhờ đến người”.

Trước khi đi, Sở Ngọc lại an ủi Hoàn Viễn mấy câu, khuyên hắn không nên nản chí. Mặt khác nàng cũng khuyên hắn không nên làm việc quá sức, nếu ngã bệnh thì xử lý thế nào vân vân..., đồng thời sai người mang thuốc bổ đến cho hắn. Vừa lúc đó, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào náo nhiệt.

52. Q.2 - Chương 52: Bán Nghệ Không Bán Thân

Từ xa truyền đến tiếng ồn ào náo loạn. Có tiếng người đang hát, có người kêu sợ hãi, lại có tiếng người khóc lóc, nhiều âm thanh hỗn tạp cùng một lúc.

Chỉ có thể nói rằng: cực kỳ hỗn loạn.

Sở Ngọc nhướn mày, quyết đoán đứng lên đi ra ngoài: “Việt Tiệp Phi, theo ta, xem là chuyện gì”.

Việt Tiệp Phi nhảy từ trên nóc nhà xuống ngưỡng cửa, bước chân nhẹ nhàng cùng Sở Ngọc đồng hành. Đi bên cạnh, hắn nói: “Công chúa, vẫn là không nên đi. Đối với kẻ điên ta cũng không nỡ ra tay, đến lúc đó lại khó bảo vệ công chúa. Cứ để cho hắn náo loạn một phen là xong”.

Sở Ngọc vẫn không dừng bước.

Theo lời Việt Tiệp Phi, nàng có thể biết được hai chuyện.

Thứ nhất, dù đối phương có mạnh thế nào, Việt Tiệp Phi cũng thừa sức đối phó được. Tuy ngày hôm đó gặp nạn trên núi, nhưng Lưu Tang cho nàng biết, ba tên thích khách đầu tiên giao đấu với Việt Tiệp Phi đều là đệ nhất cao thủ. Một mình Việt Tiệp Phi có thể chiến đấu cùng lúc với ba, bốn tên cho thấy kiếm thuật của hắn cực kỳ cao siêu.

Thứ hai, nghe khẩu khí của Việt Tiệp Phi thì tình huống trước mặt có vẻ chẳng hề nguy cấp, thậm chí lặp lại nhiều lần rồi, có lẽ Sơn Âm công chúa cũng đã quen với việc này.

Nhưng Sở Ngọc lại không biết rõ.

Nàng rất muốn biết xảy ra chuyện gì.

Bước nhanh ra khỏi Tu Viễn cư, nàng nhìn thấy một nhóm người đang tiến về phía này, nổi bật trong đó là một sắc áo đỏ.

Sở Ngọc chăm chú nhìn kỹ, mới nhận ra người mặc áo đỏ là Hoa Thác.

Hoa Thác trước mặt nàng lúc này và người nàng đã gặp trước kia rất khác nhau. Gương mặt hắn ửng đỏ, đôi mắt mông lung như hàm chứa hơi nước, ngũ quan bình thường nhưng lúc này thêm mấy phần kinh diễm bức người. Một tay hắn nắm trường kiếm, một tay nhấc bầu rượu, lê bước chân lảo đảo, vừa đi vừa hát, cơ hồ không coi ai xung quanh ra gì. Những người ở chung quanh hắn, hơn một nửa là thủ vệ và người hầu trong phủ, bọn họ cẩn thận dè dặt bao vây Hoa Thác, rồi lại không dám đến quá gần. Hoa Thác tiến một bước, vòng vây cũng theo đó chuyển động theo.

Nhìn thấy Hoa Thác, Sở Ngọc dường như cũng hiểu chuyện gì xảy ra. Bên cạnh nàng, Việt Tiệp Phi lại nhắc nhở: “Công chúa, người đừng đến quá gần. Hoa Thác khi say rượu liền biến thành kẻ điên không biết trời cao đất dày gì đâu. Khi hấn uống say, kiếm thuật lại tăng uy lực lên gấp bội. Ta cũng có chút khó xử”.

Sở Ngọc mỉm cười hiểu ý, tìm một góc khuất để đứng. Nàng và Việt Tiệp Phi cùng nhìn Hoa Thác...Say khướt.

Không sai, bộ dạng Hoa Thác lúc này đúng là say khướt, không biết hấn đã uống bao nhiêu rượu, nhưng chắc chắn không phải là ít.

Sở Ngọc để ý, rượu của thời đại này so với thời hiện đại là nguyên chất hơn, độ cồn cũng cao hơn.

Hoa Thác vừa cất cao giọng hát, vừa nhaim thẳng chỗ Sở Ngọc đang đứng mà hướng tới. Lúc sắp đến trước mặt nàng, như báo trước điều gì, hấn vung tay ném bầu rượu rơi loảng xoảng xuống con đường lát đá rồi dừng bước. Mọi người căng thẳng như nghênh đón giặc mạnh, Việt Tiệp Phi cũng dùng động tác mạnh mẽ chắn trước người Sở Ngọc, tay nắm chắc chuôi kiếm bên hông sẵn sàng thủ thế.

Sở Ngọc bị ngăn trở tầm mắt, không thể tiếp tục xem náo nhiệt. Thế là nàng nghiêng đầu, nhìn xuyên qua khe bên người Việt Tiệp Phi, tiếp tục quan sát kiếm khách điên say rượu.

So với vẻ nghiêm túc của mọi người xung quanh, thái độ Hoa Thác thật là nghênh ngang kiêu ngạo. Vẻ ngà ngà say khiến cho khuôn mặt hấn phẳng phất bao phủ điểm sắc, như hoa tường vi đang nở rộ. Hấn chậm rãi giơ kiếm lên không trung, thân kiếm ánh lên sắc hồng nhạt. Nghe đồn, sắc kiếm hồng là do giết người quá nhiều, máu người chết nhuộm mà ra.

Hoa Thác nhướn mày, nhìn sang hai bên. Ánh mắt hấn dừng trên người nào, người đó kim lòng không đậu lui về phía sau một bước. Nhưng cuối cùng, ánh mắt Hoa Thác lướt qua vòng vây, dừng lại trên người Việt Tiệp Phi.

Việt Tiệp Phi buồn rầu kêu lên ai oán: “Thế nào lại là ta?”

Hoa Thác nheo cặp mắt mênh mông ngà ngà say, mũi kiếm chỉ thẳng vào Việt Tiệp Phi. Những người vây quanh thấy hấn đã chọn Việt Tiệp Phi, bèn nhao nhao tản ra nhường đường, để cho Hoa Thác tiến đến chỗ Việt Tiệp Phi.

Việt Tiệp Phi thở dài một hơi, bèn sai thị vệ khác tạm thời bảo vệ Sở Ngọc. Hấn không đợi Hoa Thác tiến đến, liền tự mình đi lên, xuất kiếm.

Hai người lần thứ hai chính thức giao đấu.

Sở Ngọc hơi buồn cười nghĩ thầm, mỗi lần nàng nhìn thấy Hoa Thác là Việt Tiệp Phi lại đánh nhau với hấn. Lần trước cũng vậy, lần này cũng thế, dường như hai kẻ này là oan gia kiếp trước, cứ gặp nhau là phải đánh nhau.

Cùng với tiếng ca hơi khàn khàn của Hoa Thác, hai người vẫn như lần trước, càng đánh nhau càng tiến dần ra xa, làm tổn hại vô số cây cối. Tuy nhiên lần này sắc kiếm đỏ nhạt của Hoa Thác dường như càng thêm điểm lệ và chói mắt.

Càng nhìn Sở Ngọc càng cảm thấy có gì đó không thích hợp. Không hiểu có phải nàng hoa mắt hay không, trong ánh kiếm cuộn cuộn, nàng còn thấy có những mảnh vụn gì đó bay ra.

Nàng đứng hơi xa, động tác của hai người lại quá nhanh nên cũng có thể nhìn nhầm. Nhưng trong khoảnh khắc, nhìn qua khe hở đường kiếm của hai người, Sở Ngọc đột nhiên phát hiện y phục trên người Việt Tiệp Phi hình như thiếu gì đó. Lúc này phần thân trên của hấn chỉ còn mặc một áo lót trong, lại thiếu mất một tay áo, lộ ra cánh tay thon dài rắn chắc.

Áo của hấn? Đâu mất rồi?

Tầm mắt Sở Ngọc chậm rãi hạ xuống đất, lúc này mới phát hiện, những mảnh vải vụn rơi rụng.

Áo trên người Việt Tiệp Phi, lại bị Hoa Thác cắt từng đoạn từng đoạn thành vải vụn.

Một tiếng “soạt”.

Tiếng vải bị xé rách vang lên, Sở Ngọc ngẩng đầu thấy Hoa Thác lại đưa một đường kiếm cắt y phục của Việt Tiệp Phi. Cả người trên của hắn lồ lộ hiện ra, lọt vào tầm mắt của mọi người xung quanh.

Cởi bỏ y phục bao bọc rườm rà, nửa thân trên của Việt Tiệp Phi hiện ra những đường nét hoàn mỹ, mạnh mẽ. Da dẻ đỏ au, bắp thịt nở nang rắn chắc, một vẻ đẹp hình thể tự nhiên đầy mỹ cảm.

Bị những người chung quanh nhìn với ánh mắt hoặc là cực kỳ hâm mộ, hoặc là sầm soi bình phẩm, da mặt Việt Tiệp Phi dâng lên mấy tầng hồng. Hắn cắn chặt hàm răng nói: “Hoa Thác, đủ rồi! Mỗi lần người uống say lại hồ đồ đến tìm ta, dùng kiếm cắt y phục của ta. Người đã thấy đủ chưa?” Bất kể là ai, bị cởi bỏ y phục trước công chúng ọi người xem da thịt rồi bình phẩm, không thể là một chuyện thú vị được.

Học được võ nghệ, bán cho nhà đế vương.

Hắn chỉ bán nghề, chứ không bán thân.

Hoa Thác dường như không nghe thấy lời nói của Việt Tiệp Phi. Hắn ngừng hát, hé mắt nghiêng đầu đánh giá một hồi, trường kiếm xoay ngược quét lên mình một đường, áo đỏ trên người hắn cũng rơi xuống đất, lộ ra nửa người trên. Tiếp theo, mũi kiếm của Hoa Thác run lên, lại hướng người Việt Tiệp Phi đâm tới. Mục tiêu lần này, là dưới thắt lưng Việt Tiệp Phi.

“Hoa Thác uống rượu giỏi, nhưng mà giỏi vô cùng tận”. Bên cạnh truyền đến một thanh âm không nhanh không chậm. Sở Ngọc quay đầu thoáng nhìn, Dung Chỉ bị thương vẫn còn băng tay đeo ở trên cổ, đang cười cười đến đứng bên cạnh nàng “Uống thì phải say, say thì phải tìm chỗ xả”.

Sau khi uống rượu, Hoa Thác chẳng nhận ra một ai. Hắn chỉ chọn trong đám xung quanh một người không thuận mắt nhất làm đối thủ, cắt y phục của người ta và cũng cắt y phục chính mình.

Chỉ cần không cởi bỏ toàn bộ trang phục, thì những người khác trong phủ rất hào hứng xem màn thoát y này. Dù sao thân hình của người tập võ cũng rất đẹp, ngắm rất đã mắt.

Yêu thích cái đẹp, ai chẳng như vậy. Hơn nữa ở thời đại này, vẻ đẹp nam giới là một loại thời thượng, được hâm mộ vô cùng.

Vì thế, cứ cách khoảng hai ba tháng, trong phủ công chúa lại có trò hay để xem.

53. Q.2 - Chương 53: Người Vốn Đã Chết Rồi

Vài tiếng “soạt soạt” nhỏ vang lên, quần của Việt Tiệp Phi bị rơi mất mấy mảnh. Nghĩ đến Sở Ngọc đang đứng xem, Việt Tiệp Phi sắc mặt đại biến. Trong nháy mắt hắn liền tưởng ngay đến một tương lai cực kỳ không ổn.

Hắn phảng phất thấy hai chữ vàng lấp lánh “traí lơ” đang ở phía trước phiêu dang vẫy vẫy tay với hắn.

Hắn thực sự không bán mình a!

Trong lúc Việt Tiệp Phi hốt hoảng, Hoa Thác vung tiếp hai đường kiếm xẻ dọc theo hai bắp đùi của hắn. Việt Tiệp Phi chợt cảm thấy hai chân lạnh lạnh, mà chữ “traí lơ” ở phía trước lại phiêu dang tới gần thêm một chút.

Việt Tiệp Phi sờn tóc gáy, thất kinh liều chết phản kháng, đường kiếm nháy mắt tăng vọt. Như thể trong lúc nguy khốn cấp bách phải vận dụng hết tài năng, lúc này hắn có thể đánh ngang ngửa với Hoa Thác, vì thế ít vải còn lại trên người không bị giảm bớt thêm.

Chứng kiến một màn giao đấu đặc sắc của hai người, xung quanh phát ra những tiếng thở dài khe khẽ. Sở Ngọc chợt phát hiện ra, trừ các hộ vệ và người hầu, lúc này có một vài thị nữ cũng lặng lẽ tới vây chung quanh. Các nàng lấy hai tay che mắt, nhưng giữa các ngón tay lại có khe hở như không thể che được, lộ ra những ánh mắt tràn đầy vẻ ái mộ và thương thức.

Động tác của Hoa Thác và Việt Tiệp Phi càng lúc càng nhanh, không thể nhìn rõ được. Nhìn những đường kiếm lóe sáng, Sở Ngọc hơi lo lắng, không nhịn được quay sang hỏi Dung Chỉ: “Người có cách nào bắt bọn họ dừng lại không?” Cứ đánh nhau mãi, đao kiếm vô tình, chẳng may bọn họ bị thương thì làm thế nào?

Lời vừa ra miệng thì nàng thấy hối hận vì hỏi nhầm người. Dung Chỉ không có võ, nếu không ngày đó đã không bị Việt Tiệp Phi đánh thảm như thế. Hiện tại là hai cao thủ siêu cấp đang so chiêu, hắn có thể có cách gì?

Dung Chỉ đưa tay vân vê lông mày, trong mắt đầy ý cười thản nhiên: “Công chúa không cần lo lắng, Hoa Thác sẽ không làm bị thương Việt Tiệp Phi. Chỉ cần cắt bỏ sạch sẽ y phục trên người hắn, cơn say rượu sẽ hết. Một lúc nữa là xong thôi”.

Sở Ngọc nhìn hai người giao đấu phía xa, bỗng thành linh cảm tiếng hỏi: “Hoa Thác say thật hay say giả?”

Dung Chỉ không ngờ nàng đặt câu hỏi, định buột miệng nói ra. Nhưng hắn kìm chế lại, khuôn mặt lộ thần sắc phức tạp, như cười như không nhìn Sở Ngọc, rồi mới chậm rãi phun ra hai chữ: “Say thật”.

Hoa Thác say thật. Nếu còn tỉnh táo, thì với kiếm pháp lúc này, hắn không chỉ cởi sạch sẽ y phục mà còn có thể lột một lớp da của Việt Tiệp Phi.

Hai người này từ ba năm trước đã coi nhau như cái gai trong mắt. Nếu Dung Chỉ không ngẫu nhiên ở giữa ngăn cản, thì chỉ sợ đã có không biết bao nhiêu lần quyết đấu sinh tử.

Hoa Thác vốn học kiếm thuật “tam ngàn phồn hoa”, nét đặc sắc là ở sự hoa lệ tinh tế, không chú trọng việc giết chóc. Nhưng Hoa Thác thời thiếu niên mang một mối thù lớn, tâm tư sầu muộn. Hắn hoàn toàn dựa vào kiếm thuật thiên phú của bản thân, làm biến chuyển “tam ngàn phồn hoa kiếm” thành kiểu đơn giản, chuyên ra những chiêu sát thủ tàn độc. Thậm chí hắn còn đổi sang dùng loại kiếm bạc nhỏ. Nhờ thế, hắn có thể làm tăng lực sát thương lên gấp bội, nhưng đánh mất vẻ tinh tú hoa lệ của kiếm pháp.

Tuy cừu hận đã rửa xong, nhưng hắn không tìm lại được kiếm thuật “tam ngàn phồn hoa” trước kia nữa.

Chỉ khi hắn uống say, vứt bỏ hết gánh nặng và phiền não, mới có thể tái hiện lại phong thái của kiếm pháp “phồn hoa”. Tuy nhiên, khi rượu vào Hoa Thác còn có tật xấu: vừa ca hát, vừa cắt bỏ y phục của người khác. Điều này Dung Chỉ cũng bó tay không hiểu là vì sao.

Sở Ngọc liếc nhìn Dung Chỉ, mỉm cười nói: “Nếu ta nhất định muốn tách bọn họ ra thì sao?”

Dung Chỉ cười cười nói: “Nếu công chúa đã có ý đó, để ta đi thử xem”. Hắn sờ băng vải đeo tay, thấy vẫn còn chắc chắn, bèn chậm rãi đi về phía trước. Mọi người thấy hắn đi đến đều nhao nhao tránh đường. Gần đây trong phủ có lời đồn Dung Chỉ bị thất sủng, công chúa mới sủng ái một người khác là Hoàn Viễn. Tuy nhiên không kẻ nào dám có nửa phần bất kính với Dung Chỉ, cho thấy tầm ảnh hưởng của hắn lớn như thế nào.

Dung Chỉ đến gần hai người, cách một trượng (*), có thể bao quát toàn diện đường kiếm của cả hai. Hắn đứng xem trong khoảnh khắc, rồi cúi xuống tiện tay nhặt một đoạn cây, ném thẳng về phía hai người.

(*) Đơn vị đo lường cổ của Trung Quốc. Một trượng = 3,33 m

Nhánh cây rơi vào giữa các đường kiếm, trong phút chốc bị cắt thành vô số đoạn nhỏ rồi rơi rụng dần. Nhưng hai người cũng vì vướng nhánh cây này mà dừng tay.

Trên bờ vai Hoa Thác đã có nhiều vết máu nhạt. Tuy vết thương không nghiêm trọng, nhưng đau đớn cũng làm hắn dần khôi phục tỉnh táo. Hắn hoang mang nhìn Việt Tiệp Phi đang đứng không xa, bỗng nhảy dựng lên mà kêu: “Việt Tiệp Phi, người ở trước mặt ta cởi sạch quần áo làm gì?” Mắc xong hắn nhìn lại quần áo của mình cũng mất hơn một nửa, sắc mặt càng khó coi: “Người muốn làm chuyện xấu xa gì? Ta cảnh cáo người, sau này phải cách xa ta ít nhất ba trượng. Nếu không thanh kiếm của ta sẽ không khách khí!”

Việt Tiệp Phi nghe vậy vô cùng giận dữ: “Người tỉnh rượu rồi phải không? Y phục của ta do người cắt bỏ, thế mà người lại còn mặt dày mắng ta. Không tin người có thể hỏi mọi người, là ai cởi y phục của ai?”

Hoa Thác vẻ mặt rất không tin: “Nói vớ nói vẩn. Ta cởi y phục của người nào khác còn nghe được, chứ sao lại cởi y phục người? Người tự nhìn lại mình xem, có đẹp để gì không? Chẳng lẽ người là mỹ nam tử cơ

đấy?”

Việt Tiệp Phi càng tức giận: “Còn người thì đẹp chắc? Ta quý báu cái bộ dáng này của người chắc?”

Hai người phần nộ mắng nhau. Nào là soi mói bắp thịt đường nét không được đẹp, nào là bờ vai quá rộng, khung xương cứng ngắc, dần dần biến thành công kích cơ thể đối phương, thậm chí nốt ruồi ở chỗ nào không tốt cũng bị lôi ra. Cuộc chiến mắng chửi thăng cấp, hai người mặc xong quần áo, lần thứ hai lại triển khai võ nghệ.

Dung Chi bắt lực nhún nhún vai, quay sang Sở Ngọc lắc đầu, ánh mắt như đang hỏi: “Ta đã gắng hết sức rồi, làm sao bây giờ?”

Sở Ngọc trợn trắng con mắt: “Thôi kệ!” Mặc kệ bọn họ, để họ đánh nhau đi.

Nàng xoay người sai thị vệ hộ tống mình trở về, lại nhìn thấy một người bị thị vệ cản lại đang đứng ở ngoài. Người này mặc áo choàng màu xám ảm đạm, nhìn Sở Ngọc có vẻ bản khoăn.

Nhìn người này, Sở Ngọc cố gắng nhớ lại, mới nghĩ ra đây là người nửa tháng trước mình đã cầu xin Lưu Tử Nghiệp để cứu hắn, mang về phủ với thân phận nam sủng, chính là Thẩm Thâm Chi. Từ mấy hôm trước, do có biểu hiện tốt nên Thẩm Thâm Chi có thể tự do đi lại trong Tây Thượng các.

Nhìn Thẩm Thâm Chi, Sở Ngọc khẽ gật đầu, nói: “Đi với ta”, cũng bảo thị vệ không được ngăn trở hắn.

Sở Ngọc đi phía trước, Thẩm Thâm Chi phía sau. Đến ngưỡng cửa Đông Thượng các, bọn thị vệ dừng bước, Sở Ngọc dẫn Thẩm Thâm Chi đến trước cửa phòng ngủ.

Tay mở cửa phòng, Sở Ngọc quay lại nhìn Thẩm Thâm Chi đang thấp thỏm bất an, mỉm cười nói: “Thế nào? Sợ à? Nếu người sợ, thì có thể đi đi”. Sở Ngọc biết rõ lúc này mình đưa Thẩm Thâm Chi vào phòng ngủ sẽ khiến người ta nghĩ gì. Nhưng trước mắt, suy nghĩ của bọn họ là cách che giấu tốt nhất cho nàng.

Nói xong, Sở Ngọc bước vào phòng. Một lát sau, Thẩm Thâm Chi cũng vào theo.

Sở Ngọc nhìn vẻ mặt đầy nghi ngờ của Thẩm Thâm Chi, thầm thở dài: nếu thời gian không gấp gáp, nàng sẽ không phải mạo hiểm như vậy. Không đợi Thẩm Thâm Chi bình ổn tâm trí, nàng lãnh đạm nói: “Người có biết không, người vốn đã chết rồi?”

Thẩm Thâm Chi sững sốt. Sở Ngọc đến bên bàn lấy ra một quyển cẩm bạch, ném cho hắn: “Tự mình xem đi!”

Ngày hôm sau, phủ công chúa bỗng nhiên thiếu một ít vải vóc tiền bạc, thiếu một chiếc xe ngựa và cũng thiếu mất một người.

54. Q.2 - Chương 54: Thượng Bất Chính, Hạ Tắc Loạn

Sự mất tích của Thẩm Thâm Chi không gây quá nhiều chú ý của mọi người. Hộ vệ và người hầu trong phủ biết rõ chuyện gì phải mở một mắt, nhắm một mắt.

Việt Tiệp Phi chỉ phụ trách sự an toàn của Sở Ngọc, những việc khác hắn có nhìn thấy, đảo mắt một cái là quên.

Hoàn Viễn mặc dù thấy Sở Ngọc lấy ở chỗ hắn một khoản tiền và vật dụng, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Vậy còn Dung Chi?

Trong rừng trúc xanh, trên bệ đá, bàn cờ đã có mười chín đường tung hoành ngang dọc, quân đen xen lẫn quân trắng. Dung Chi tựa nửa người bên bệ đá, trên vầng trán thâm trầm hơi có vẻ biếng nhác uể oải.

Trong tay hắn là một chén thuốc đen đặc, mùi vị cay đắng của thuốc đông y bốc lên, hòa cùng mùi thơm ngát của lá trúc.

Dung Chỉ tản mạn cười: “Thẩm Thâm Chi?”

Ngồi ở phía bên kia của bàn cờ, Mặc Hương ngẫm nghĩ, nói: “Đúng”

“Không cần để ý!” Dung Chỉ bưng chén thuốc lên, nhẹ nhàng thổi một hơi, làn môi tái nhợt mở ra, hàng lông mi dài che khuất đôi mắt sâu không thấy đáy: “Bỏ đi. Hiện tại không giống với trước kia. Công chúa đang bồi dưỡng huấn luyện Hoàn Viễn. Chúng ta “sống chết mặc bay” cũng tốt”.

Mặc Hương do dự một chút, dường như vì Dung Chỉ mà không đành lòng: “Những năm gần đây, công việc trong phủ vẫn do công tử xử lý”.

Dung Chỉ mỉm cười uống một ngụm thuốc, xen lời hắn: “Nhưng chung quy vẫn thuộc về công chúa”. Thuốc vừa cay vừa đắng. Lúc Mặc Hương mang thuốc tới, đã lên ném thử. Thuốc đắng đến nỗi hắn suýt nôn mửa ra. Không ngờ lúc này ánh mắt Dung Chỉ yên tĩnh như nước, giống như vừa mới nhấp một ngụm nước đường ngọt ngào.

Ngước mắt lên nhìn, xem ra trong lòng Mặc Hương vẫn nghĩ ngợi. Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười, nói: “Ta là người không thích nói nhiều. Trong hai năm qua vì ngươi, ta đã phá lệ nhiều lần. Ngươi cũng nên hiểu rõ dụng tâm của ta, sao bây giờ lại kích động như vậy?”

Mặc Hương giật mình, nét mặt đầy hổ thẹn cúi đầu.

Dung Chỉ cười cười nói: “Ngươi vì ta mà lo lắng, ta biết rõ, nhưng không cần như thế. Đợi nội thương của Hoa Thác khỏi hẳn, ta sẽ giao ba thứ cuối cùng còn nắm trong tay cho Hoàn Viễn, lúc đó sẽ thành thơi nhẹ nhàng hoàn toàn”.

“Công tử...” Mặc Hương định nói gì đó, nhưng nhìn ánh mắt trầm tĩnh mang ý cười của Dung Chỉ, hắn lại không thốt được nên lời.

Dung Chỉ nhìn hắn, cười một tiếng rồi nói: “Buông tay, là bởi vì ta không quan tâm”. Giao cho Hoàn Viễn cũng tốt, giao cho người khác cũng được, hơn ba năm đứng mũi chịu sào, nói buông tay chẳng qua là một cái chớp mắt.

Nhưng hắn không thể để trong lòng.

“Vậy ngài quan tâm cái gì?” Mặc Hương không nhịn được hỏi lại.

Dung Chỉ không nói gì, ánh mắt hắn xuyên qua khe hở lá trúc, nhìn ra bầu trời ở phía bên ngoài. Khóe miệng hắn lại nhếch lên ý cười khó hiểu.

Rất lâu sau, hắn đặt chén thuốc đã cạn xuống, thở nhẹ một hơi, ngắt một lá trúc non mịn đưa lên miệng nhấm: “Công chúa lúc này đang ở trong cung?”

Sở Ngọc ở trong cung, chính xác hơn là ở cạnh hoàng đế bệ hạ.

Hai chị em lại giống như thường ngày. Lưu Tử Nghiệp nằm gối lên đùi nàng, gương mặt thoải mái thư giãn, còn Sở Ngọc thì đang chậm rãi xem tấu chương.

Xem một lúc cảm thấy mệt mỏi, Sở Ngọc lấy tay day day ấn đường. Nàng khép hờ mắt để dưỡng thần, nhưng trong lòng đang tự hỏi một vấn đề.

Cải tạo Lưu Tử Nghiệp như thế nào?

Dựa vào lực ảnh hưởng của Sơn Âm công chúa đối với Lưu Tử Nghiệp, nàng muốn nỗ lực thay đổi người thiếu niên này. Nàng không có tham vọng quá đáng biến Lưu Tử Nghiệp thành một minh quân để lại tiếng thơm muôn đời. Nàng chỉ cần hắn không trở thành một hôn quân bị người người oán trách, chỉ vì hung bạo quá nên bị lật đổ giết chết, đó đã là thắng lợi cực lớn rồi.

Cái chính là, phải làm thế nào?

Hơn một nửa sự thô bạo của tiểu hoàng đế là vì bệnh đau đầu. Nhưng sự độc ác tiềm tàng trong bản thân con người hắn cũng là thâm căn cố đế. Sở Ngọc đã từng thử trò chuyện với hắn mấy lần, hắn không hề che giấu sự khát máu và tàn độc đáng sợ, khiến mỗi lần lại làm nàng cảm thấy trái tim băng giá.

Muốn thay đổi một người như vậy, có lẽ còn khó hơn dời non lấp bể.

Sở Ngọc cũng không khỏi có chút oán trách phụ thân đã mất của Sơn Âm công chúa, là hoàng đế bệ hạ tiền nhiệm. Hắn dạy dỗ con cái thế nào mà lại có một đứa con thế này, thậm chí còn cho kế thừa ngôi vị hoàng đế?

Nghĩ lại, nàng thấy Sơn Âm công chúa có quá nhiều anh chị em, suy đoán rằng vị phụ thân kia hẳn đã đem toàn bộ quãng đời ngắn ngủi để tập trung vào việc sinh đẻ thật nhiều con chứ không quan tâm đến dạy con. Lưu Tử Nghiệp trưởng thành biến thái, có lẽ cũng là kết quả của việc “thượng bất chính, hạ tắc loạn”. Một triều đại đang chạy như điên đến bước diệt vong.

(Thượng bất chính, hạ tắc loạn: bề trên không chính trực, ngay thẳng thì không thể làm gương dạy bảo được ai. Vì vậy, kẻ dưới hư đốn, bất trị là lẽ đương nhiên)

Mà hiện tại, nàng muốn kéo Lưu Tử Nghiệp trở về con đường đúng đắn.

Có bao nhiêu khó khăn, Sở Ngọc không biết rõ. Nhưng dù không hề dễ dàng, nàng vẫn muốn thử một lần.

Thời gian nàng ở bên Lưu Tử Nghiệp, giúp hắn thư thái cũng đã được một buổi rồi. Đến lúc gần rời đi, Sở Ngọc chà xát nhẹ vào gấu tay áo. Hương thơm nhàn nhạt tỏa nhẹ trong không khí. Mấy ngày qua, nàng vẫn kiên trì mặc quần áo tắm hương, tối đi ngủ cũng cho đốt hương. Tuy như vậy cảm thấy hơi ngọt ngào nhưng để phục vụ ục đích của mình, nàng không thể làm khác.

Khâu hương liệu này, trước mắt không gấp gáp, nhưng sau này phải hỏi Dung Chỉ cách điều chế. Sơn Âm công chúa đã truyền lại cho nàng, nàng phải triệt để lợi dụng.

“A tỷ, khi nào thì tỷ lại tới?” Sở Ngọc vừa phúi nếp nhăn quần áo, vừa nghĩ về những mắt xích sau này, bỗng nghe Lưu Tử Nghiệp hỏi, không khỏi quay lại nhìn hắn.

Người thiếu niên độc ác, tàn bạo, háo sắc, cực đoan, biến thái này... gương mặt tái nhợt, ánh mắt lại có chút mong mỏi. Hắn mặc triều phục trang trọng, nằm co người trên trường kỷ, đôi mắt vẫn chăm chăm nhìn Sở Ngọc: “A tỷ, lúc nào chúng ta cùng nhau đi chơi, được không?”

A tỷ.

Sở Ngọc cắn môi một cái.

Kiếp trước nàng là con một, không có anh chị em. Sau khi xuyên qua, cũng không thể dễ dàng coi tên hoàng đế biến thái này là em trai. Nhưng dù sao tìm người cũng bằng thịt mềm, vượt qua sợ hãi ban đầu, Sở Ngọc dần dần cảm thấy Lưu Tử Nghiệp thực sự yêu thương, không hề phòng bị đối với mình. Mỗi tiếng “a tỷ” nghe rồi quên, nhưng vẫn có dư âm rơi vào nội tâm nàng, chạm lên trái tim nàng.

Tên biến thái này không đáng thương một chút nào.

Mặc dù liên tục cảnh báo chính mình, nhưng lúc này, Sở Ngọc vẫn không khỏi dao động.

Tướng mạo thiếu niên này, so với cái bóng của nàng dưới nước, giống đến mấy phần.

Nhưng chỉ chần chừ trong khoảnh khắc, Sở Ngọc lập tức khôi phục sự tỉnh táo sáng suốt như nước, thần sắc điềm tĩnh thản nhiên. Nàng cất bước rời đi.

Từ ngoài cung đi vào, là một bóng dáng thiếu niên mặc y phục tím.

Cách đây nửa tháng, ở trong cung Sở Ngọc đã nhìn thấy thiên sư được mọi người xưng tụng này, nhưng nàng chỉ coi đó là một kẻ giả thần giả quỷ để lừa gạt, là Thiên Như Kính.

55. Q.2 - Chương 55: Trước Mắt Vô Trần Ai

Lúc Sở Ngọc nhìn thấy Thiên Như Kính, hai người còn cách nhau khoảng 20 trượng. Tuy không nhìn rõ mặt, nhưng thấy một thân y phục tím, bước chân nhẹ phiêu phiêu như trên cỏi tiên, Sở Ngọc có thể biết chính xác là ai.

Trong cung điện trang nghiêm và huy hoàng, bước chân của thiếu niên phẳng phất xa lạ, không vướng bụi bặm thế tục.

Thiên Như Kính...Sở Ngọc bĩu môi khinh thường. Nàng không thể tôn trọng đạo sĩ lẻo bịp này được.

Sinh ra và lớn lên trong thời đại bùng nổ thông tin, duy vật biện chứng, Sở Ngọc rất khó có thể mù quáng tin theo tôn giáo hay tín ngưỡng (chỉ trừ việc nàng đến thế giới này rất kỳ quặc không giải thích được). Theo như nàng biết, trong lịch sử, những đạo sĩ của hoàng đế, toàn luyện một số đan dược chứa kim loại nặng cho hoàng đế uống, uống vào chẳng những không trường sinh mà còn chết sớm.

Đừng nói đến cái vị trước mặt này, trông thì có vẻ thanh cao tránh xa khói lửa nhân gian, nhưng nếu đúng là thanh cao, tại sao còn giữ một chức quan để hưởng thụ vinh hoa phú quý? Điều này đủ để cho Sở Ngọc khinh bỉ Thiên Như Kính một trăm lần, một trăm lần!

Bộ dáng này của Thiên Như Kính, chắc là đến chỗ một vị nương nương nào đó để đuổi quỷ. Dẫn đường cho hắn là hai tiểu cung nữ chừng mười lăm, mười sáu tuổi. Một nàng trong đó không biết có phải là lần đầu được dẫn đường cho thiên sư đại nhân hay không, có vẻ hấp tấp. Vừa nhìn thấy Sở Ngọc đi đến, nàng ta nháy động lên, lùi về phía sau hai bước, gót chân vừa lúc giẫm lên giày của Thiên Như Kính.

Ý thức được mình dẫm lên cái gì, cả khuôn mặt tiểu cung nữ trắng bệch. Nàng hốt hoảng quỳ xuống, cầu xin sự khoan dung của thiên sư đại nhân.

Lúc này Sở Ngọc đã đến gần, bước chân nàng thờ ơ lạnh nhạt. Nếu Thiên Như Kính muốn trách phạt cung nữ, cũng đúng lúc Sở Ngọc có thể can ngăn.

Thiên Như Kính giơ tay ngăn lại, nâng tiểu cung nữ đang toàn thân run rẩy đứng lên, thản nhiên nói: “Đừng dừng lại, tiếp tục đi”.

Sở Ngọc dừng bước, giật mình kinh ngạc. Trái với tưởng tượng của nàng. Thiên Như Kính không khắc nghiệt trách phạt cung nữ, cũng không ôn hòa an ủi nàng ta để tỏ vẻ khoan dung đại lượng. Phong thái hắn thanh đạm, phẳng phất như đang đi dạo ngoài cỏi nhân gian, dường như không ai dẫm lên chân ai, không xảy ra chuyện gì bất thường.

Điều này hơi vượt ra ngoài dự liệu của nàng.

Nhìn thấy ánh mắt hiếu kỳ của Sở Ngọc, Thiên Như Kính vẫn như lần gặp trước, khoe miệng hơi nhếch lên, cười cười với nàng, rồi đi qua.

Hai lần gặp mặt, lần thứ nhất ấn tượng của Sở Ngọc với Thiên Như Kính từ cực tốt chuyển thành cực xấu. Lần thứ hai, bởi vì có chuyện của tiểu cung nữ, khiến Sở Ngọc bỗng dưng thấy tăng thiện cảm.

Sở Ngọc có thể thấy được, Thiên Như Kính không hề cố ý trước mặt nàng làm ra vẻ ta đây. Vẻ lãnh đạm vô thường của hắn là một phong thái hoàn toàn tự nhiên. Hắn mỉm cười gật đầu với nàng, cũng chỉ xuất phát từ lễ tiết, gần với đối đãi xã giao. Nhưng chính từ đối đãi xã giao này, ác cảm của Sở Ngọc lại giảm hẳn xuống.

Nhưng chuyện của Thiên Như Kính cũng chỉ khiến Sở Ngọc phân tâm một chút mà thôi. Một lát sau, nàng lại quay về với suy nghĩ lúc trước dường như đang đi vào ngõ cụt: làm thế nào cải tạo được Lưu Tử Nghiệp?

Nếu chỉ giảng đạo lý, thì nàng tin rằng trước đây các thầy dạy của Lưu Tử Nghiệp cũng làm rất nhiều rồi. Xem bộ dạng Lưu Tử Nghiệp hiện tại, chắc chắn giáo dục bằng lời không có hiệu quả. Vậy nàng nên làm như thế nào?

Ngồi lên xe, xe vừa lăn bánh, Sở Ngọc vội gọi người đánh xe: “Dừng lại đã”.

Suy nghĩ trong khoảnh khắc, Sở Ngọc đi đến góc xe, nơi đặt mấy rương vật dụng. Tìm trong rương thứ hai, nàng lấy lên một bộ trang phục nam giới gấp chỉnh tề.

“Công chúa...” Việt Tiệp Phi đi ở phía sau, thấp giọng gọi.

Sở Ngọc tay cầm quạt xếp, quay lại búng lên trán hần, cười tí mắt nói: “Gọi là công tử”. Trên xe nàng luôn để sẵn phục trang nam nữ phòng khi cần đến, lại còn bảo Dung Chi đưa cả được phẩm để hóa trang che lấp dung mạo, như vậy có đầy đủ phương tiện để du ngoạn bất kỳ lúc nào.

Luyện tập trong nhiều ngày, hiện tại Sở Ngọc có thể tự búi tóc khá thông thạo.

“Vâng, công tử”, Việt Tiệp Phi nhún mày sửa lại lời nói, nhưng vì nhiệm vụ hần vẫn không thể không nhắc nhở Sở Ngọc “Công tử, sao ngài không mang thêm vài thị vệ? Vụ thích khách lần trước còn chưa điều tra ra, ta thật sự không yên tâm”.

Sở Ngọc cười nói: “Chẳng lẽ người không tự tin vào kiếm thuật của mình, cảm thấy không thể bảo vệ ta sao?”

Muốn Việt Tiệp Phi tự thừa nhận kiếm thuật của hần kém là tuyệt đối không thể. Vì vậy hần rất nhanh chóng ngậm miệng, ngoan ngoãn đi phía sau Sở Ngọc.

Nói tới đi chơi, Sở Ngọc thật đúng là không có duyên. Lần thứ nhất vì quá tuần mỹ, bị người ta đuổi cho chạy bán sống bán chết ngoài đường. Lần thứ hai tham dự hội thơ thì gặp thích khách. Nhưng so với việc chỉ ru rú trong phủ công chúa, hoặc chỉ biết mỗi đường đến hoàng cung, Sở Ngọc vẫn cứ muốn được ra ngoài.

Bỏ đi sự phô trương rườm rà của thân phận công chúa, Sở Ngọc cảm thấy thật khoan khoái. Cho dù đã hai lần gặp nguy hiểm cũng không ngăn cản được cảm giác sung sướng vui vẻ lúc này của nàng.

Hỏi người đi đường một chút, Sở Ngọc đi dọc theo ngã tư, thẳng đến phường Hâm Lan. Nơi này lần trước trong hội thơ, Sở Ngọc đã nghe Bùi Thuật nói là chỗ buôn bán sơn phẩm thượng hảo hạng. Sở Ngọc tìm đến phường Hâm Lan, đứng trước một tiệm khép hờ cửa, liền ngửi thấy mùi sơn phẩm tinh tế u nhã từ bên trong bay ra.

Sở Ngọc đứng ở ngưỡng cửa quan sát một vòng. Trong cửa hàng không có nữ tử, chỉ có một vài nam thanh niên, thiếu niên tuần mỹ đang lựa chọn sơn phẩm hoặc hương liệu.

Thăm than về phong trào yêu cái đẹp đương thời, Sở Ngọc đi đến chỗ hình như là chủ quầy, hỏi một nam tử đang tính toán sổ sách: “Ở đây có ai hiểu về hương liệu không? Ta có thứ này muốn thỉnh giáo một chút”.

Sau quầy hàng, nam tử kia ngẩng gương mặt khá gầy yếu lên, đánh giá Sở Ngọc một chút, dường như xem nàng có đủ cân đối đầy đặn hay không. Một lát sau hần mới quay vào trong nhà gọi một tiếng. Hình như hần gọi tên ai đó, khiến những người khác trong cửa hàng cũng phải quay sang nhìn.

Sở Ngọc nghe thấy một thanh âm kinh ngạc: “Tử Sở huynh?”

Sở Ngọc nghĩ thầm, tên này rất quen, hình như đã nghe thấy ở đâu. Nàng quay đầu nhìn sang thì thấy vẻ mặt kinh ngạc của Bùi Thuật, mới nhớ ra lần trước mình kết bạn với Bùi Thuật dùng tên giả “Dụ Tử Sở”.

“Tử Sở huynh cũng tới mua phần sao?” Bùi Thuật cao hứng đi về phía đối diện. Hần nhìn xung quanh, chần chờ một lúc rồi hỏi: “Sao không thấy Dụ Tử Viên?”

Sở Ngọc hơi ngần ngại, vì người vừa được gọi của cửa hàng hương liệu đã đi ra. Nàng lấy từ trong tay áo ra một túi gấm, mỉm cười nói: “Làm phiền người xem giúp ta, trong này gồm có những loại hương liệu gì?”

56. Q.2 - Chương 56: Thành Kiến Khang Của Sáu Triều Đại

Người vừa được gọi ra là một thanh niên mặc áo xám. Hắn mở túi gấm, nhìn những mảnh vụn hương liệu, nhú mảy một lúc rồi mới ngẩng đầu lên, nói với Sở Ngọc: “Vị khách này...”

Hắn vừa ngẩng đầu lên nói thì Sở Ngọc đã chặn lời: “Hay là tìm một chỗ yên tĩnh để nói chuyện?”

Đôi phương ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu, dẫn Sở Ngọc và Việt Tiệp Phi đi qua cửa ngách, xuyên qua khu vườn phía sau, tới một gian phòng. Ba người đứng lại, hắn từ tốn mở miệng: “Vị khách này, hương liệu của ngài bị tán quá nhỏ vụn, số lượng hỗn hợp lại đều nhau, chỉ sợ khó mà phân biệt được”.

Sở Ngọc cười cười nói: “Nếu tự phân biệt được, ta đã không phải tìm đến đây”. Chính bởi vì khó khăn, nên mới cần tìm người chuyên nghiệp.

Người thanh niên áo xám không nói được gì, nghĩ lời Sở Ngọc nói cũng phải. Hắn lấy từ giá gỗ treo bên tường ra một phiến đá phẳng bóng loáng. Ánh sáng theo song cửa sổ chiếu lấp lánh lên cạnh phiến đá.

Tiếp đó, người thanh niên nhẹ tay đặt túi hương liệu lên phiến đá, rồi lấy một bọc vải đựng các loại dụng cụ ra. Hắn lấy một chiếc thìa nhỏ xúc một phần hương liệu ra, rồi lấy mũi dao gạt một chút đưa lên mũi ngửi. Động tác của hắn thông thả đều đặn, thái độ vô cùng chuyên chú.

Tuy động tác thông thạo của người thanh niên khiến Sở Ngọc khá an tâm, nhưng đợi một lúc nàng không nhận được cất tiếng hỏi: “Này vị huynh đài, còn mất bao lâu nữa?”

Người thanh niên trầm mặc một lúc, mới nói: “Vị khách này, trong túi hương liệu có khoảng hơn hai mươi loại. Khả năng của ta có hạn, chỉ sợ không thể nhanh chóng phân biệt rõ từng loại được”. Thái độ của hắn tự nhiên rành mạch, không tự ti cũng không hồng hách, khiến cho người khác có cảm tình.

Sở Ngọc suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Trong thành Kiến Khang còn có ai giỏi về hương liệu nữa không?”

Khóe miệng người thanh niên hơi hơi nhếch lên, dường như có chút kiêu ngạo: “Công tử, trong tất cả các phường hội của thành Kiến Khang, khẳng định là không có người nào so được với ta. Giỏi hơn ta chỉ có một người, nhưng đây là một vị quý nhân, chỉ sợ công tử không mời được. Hay là công tử đợi ta nửa ngày, ta đến chỗ vị quý nhân kia xin thỉnh giáo, rồi sẽ báo lại với công tử”.

Qua giọng điệu của hắn, hình như rất tin tưởng vào “vị quý nhân” này.

Sở Ngọc không nhận được cười: quý nhân? Với thân phận của nàng, chỉ cần nàng muốn, trừ hoàng đế bệ hạ, có quý nhân nào mà nàng không mời được? Chẳng qua là nàng không muốn vì một túi hương liệu mà giống trống khua chiêng thôi.

Suy nghĩ trong khoảnh khắc, Sở Ngọc biết cũng không nên làm quá, liền nói: “Cũng được, ngày mai cũng vào giờ này ta lại đến tìm người. Túi hương cứ để chỗ người, mai ta sẽ qua lấy lại”.

Quay trở lại đường cũ, nàng gặp Bùi Thuật vẫn còn ở đây. Sở Ngọc hơi do dự, cuối cùng vẫn tiến lên phía trước tươi cười: “Bùi huynh, đã lâu không gặp”. Lúc này nàng có thể khẳng định, Tiêu Biệt không đem chuyện thù oán với nàng nói ra, nhất là không nói ra thân phận của nàng, nếu không Bùi Thuật sẽ không nhiệt tình chào gọi nàng như thế.

Hai người chào hỏi, Bùi Thuật tỏ ý muốn được gặp Hoàn Viễn, vẻ mặt Sở Ngọc tỏ ra chân thành xin lỗi, nói: “Đường huynh của ta mấy ngày nay đóng cửa đọc sách, không tiếp khách”. Vốn sợ Tiêu Biệt nói ra thân phận của mình, Sở Ngọc xem như con đường phía Bùi Thuật bị cắt đứt. Nhưng hình như chuyện chưa đến mức xấu lắm, trong lòng Sở Ngọc khẽ nhúc nhích, lại mang ý định mấy ngày trước ra cân nhắc lại.

Thế là gương mặt nàng càng tỏ vẻ chân thành thăm thiết.

Trước mắt tuyệt đối không thể cho Bùi Thuật gặp Hoàn Viễn. Nàng cần phải giữ chắc con át chủ bài, đến lúc thích hợp mới có thể đánh ra.

Nghe nói mấy làm thơ không tiếp khách, Bùi Thuật hơi thất vọng. Nhưng lại nhớ ra lần trước Sở Ngọc chính là người mang mấy làm thơ theo, nên lại nhiệt tình bắt chuyện với nàng.

Hai người trò chuyện một hồi, nói đến việc Bùi Thuật được Vương Ý Chi mời đến dự một cuộc tụ họp cá nhân, cần phải đi ngay. Sở Ngọc nghe vậy liền ngó ý muốn được đi theo.

Bùi Thuật hơi chần chừ: “Cái này...”. Lời chưa nói hết, trên mặt hắn đã hiện vẻ do dự muốn cự tuyệt.

Sở Ngọc không chút hoang mang, lập tức ra đòn sát thủ: “Đường huynh ta vốn không thích kết giao bạn bè, ta lại muốn hắn kết bạn với nhiều danh sĩ hơn một chút”. Nàng không tin, mấy làm thơ Hoàn Viễn đối với hội văn nhân kia lại không có sức hấp dẫn.

Bùi Thuật lập tức mắc câu: “Tuy rằng thể này hơi mạo muội, nhưng Ý Chi huynh xưa nay vốn rộng rãi, chắc sẽ không để ý. Nhưng mà Tiêu huynh cũng ở đây, nếu trước kia người và hắn có chuyện gì thì cũng nên sớm hòa giải đi”.

Sở Ngọc cười đồng ý, liền cùng Việt Tiệp Phi và Bùi Thuật ra khỏi phòng Hâm Lan.

Kiến Khang – kinh đô của sáu triều đại, sau này là Nam Kinh, ở thời đại này còn chưa biết đến khái niệm “sáu triều đại”. Thành Kiến Khang nằm ở phía hạ lưu sông Dương Tử, không xây tường thành và cổng thành kiên cố, diện tích cũng không lớn lắm. Phía ngoài thành còn có rất nhiều thành nhỏ. Đây là hình thức thành thị rời rạc không phát triển mạnh trong lịch sử Trung Quốc.

Nơi ở của Vương Ý Chi nằm ở phía nam thành Kiến Khang, là nơi tập trung nhiều danh môn vọng tộc.

Đến bờ sông Tần Hoài gọi một chiếc thuyền nhỏ, ba người xuôi dòng một đoạn khá dài rồi lại lên bờ. Theo Bùi Thuật xuyên qua mấy ngã tư ngõ hẻm, cuối cùng nhìn thấy phía trước có một tòa nhà tường trắng ngói xanh.

(Ngói xanh: nhà ở của quý tộc phong kiến Trung Quốc và Việt Nam thường chuộng sử dụng một loại ngói gọi là ngói lưu ly. Ngói vàng (hoàng lưu ly) dành cho vua, ngói xanh (thanh lưu ly) dành cho quan lại)

So với những nhà hiền quý kín cổng cao tường, ngôi nhà này xây tường khá thấp, giống như giữa đám quỳnh hoa ngọc thụ quý giá lại lẫn vào một cây cỏ tầm thường, nhưng nhìn vào Sở Ngọc lại thấy rất thuận mắt.

Cửa gỗ màu đỏ sơn hé mở, cũng không nhìn thấy nhà cao cửa rộng khép kín nghiêm ngặt. Bùi Thuật tiến lên mấy bước, gõ nhẹ lên cửa rồi không mời mà cứ thế đi vào: “Ý Chi huynh, tại hạ đến chậm, xin hãy thứ lỗi!”

Sở Ngọc cùng hắn đi vào bên trong.

Phía sau cửa là vườn cây, nhìn thanh nhã tự nhiên. Sở Ngọc đang mải ngắm vườn thì nghe thấy tiếng Việt Tiệp Phi trầm trầm thán phục. Hắn chỉ vào một cây nhỏ ven lối đi: “Đây là một loại cây rất quý hiếm ở phương nam, mười năm mới cao được một tấc, giá trị hàng vạn tiền”.

(một tấc = 3,3 cm)

Nghe hắn nói, Sở Ngọc mới biết một cái cây trông đơn giản bình thường lại đắt giá như vậy. Bùi Thuật đi ở phía trước quay lại, cười nói: “Vị Việt huynh này thật là có con mắt tinh đời. Từ Sở huynh nhìn nhà của vườn tược đơn giản thế này thôi, nhưng thứ bần đất nhà Ý Chi huynh cũng là báu vật ở nhà người khác đấy!”

Đúng là người lắm tiền.

Siêu cấp lắm tiền.

Vừa lắm tiền vừa sành điệu.

Nghe Bùi Thuật giới thiệu giá trị của từng ngọn cây cọng cỏ, ánh mắt Sở Ngọc bắt đầu nhìn khu vườn rất khác.

Hình tượng Vương Ý Chi trong đầu nàng vụt thẳng lên hạng kim cương.

57. Q.2 - Chương 57: Dây Đàn Vì Người Tri Âm Mà Đứt Đoạn

Phía trước có một cậu bé gia nhân áo xanh tiến đến, cúi người hành lễ với ba người rồi nói: “Bùi công tử, chủ nhân nhà ta đợi ngài đã lâu”. Cậu bé khoảng mười hai, mười ba tuổi, tầm bằng tuổi Lưu Tang, ánh mắt thanh nhã, dáng vẻ thanh tao. Quần áo mặc trên người cậu bé tuy không hoa lệ, nhưng lại sạch sẽ mộc mạc, rất hài hòa với khu vườn hấp dẫn quý giá mà không phô trương lộ liễu.

Gặp thì biết, chỉ cần nhìn biểu hiện của tôi tớ, có thể phần nào biết được tác phong khí chất của chủ nhân.

Bùi Thuật vội vàng đáp lễ và nhận lỗi: “Là do ta không phải, nhưng ta có lễ vật muốn tặng cho Ý Chi huynh, còn phải đợi người người hầu mang đến...Hai vị này là bạn tốt của tại hạ, vì ngưỡng mộ Ý Chi huynh nên đến đây, cảm phiền có thể dẫn đường cho họ”.

Hắn giao Sở Ngọc và Việt Tiệp Phi cho cậu bé áo xanh, còn mình thì quay lại ngưỡng cửa đợi.

Sở Ngọc suýt buột mồm thanh minh không phải mình vì ngưỡng mộ Ý Chi mà tới, nhưng nghĩ dù sao cũng đang ở nhà người ta, tạm thời nghĩ hần là kẻ siêu cấp lảm tiễn, ngưỡng mộ một chút cũng không sao.

Dọc theo hành lang uốn lượn thanh tĩnh, cậu bé áo xanh phía trước, Sở Ngọc đi giữa, cuối cùng là Việt Tiệp Phi. Còn chưa đi đến cuối hành lang, nàng đã nghe thấy tiếng đàn nhẹ nhàng, chậm rãi giữa không gian tĩnh mịch. Đầu mái hiên đằng kia có một hàng liễu xanh tơ rủ mềm mại, tựa như một tấm rèm thiên nhiên, làm chắn mất tầm mắt của nàng.

Tiếng đàn vọng ra từ sau hàng liễu.

Tuy là đang giữa trưa đầu mùa hạ, nhưng ở trong khu vườn này không hề có cảm giác khô nóng. Ngay cả ánh mặt trời cũng dường như dịu nhẹ hơn bên ngoài rất nhiều, cây cối xanh tươi cùng với hơi nước mát mẻ khiến người ta cảm thấy thư giãn sảng khoái.

Vương Ý Chi không chỉ lảm tiễn, mà còn rất biết cách hưởng thụ.

Đi qua màn liễu rủ, tiếng đàn càng lúc càng rõ ràng. Khi ba người xuyên qua đám liễu, nhìn thấy trước mặt không gian rộng rãi thoáng đãng thì tiếng đàn phía xa bỗng ngưng bật.

Sở Ngọc phóng tầm mắt, chỉ thấy trước mặt là một hồ nước xanh trong, nhìn rõ từng đàn cá bơi lội giữa những đám rong rêu. Trên mặt hồ, lá sen nổi bập bênh, hoa sen còn chưa nở rộ, từng nụ hoa trắng như tuyết mới đang chớm chím. Mỗi khi có làn gió thổi qua mặt hồ lại mang đến cho xung quanh một làn hơi ẩm mát mẻ.

Trong hồ có cá, trên hồ có thủy đình.

Nơi đây vốn do Vương Ý Chi và ba vị khác lần trước nàng đã gặp trong hội thơ, cùng lập nên làm chỗ nghỉ ngơi. Một cây cầu nhỏ nối thủy đình với sân vườn.

Lúc tiếng đàn dừng, ánh mắt mọi người trong thủy đình đều đổ dồn vào tay Tiêu Biệt. Dưới ngón tay thon dài, một sợi dây đàn vừa đứt.

Dây đàn, đứt đoạn.

Tất cả mọi người im phăng phắc.

Chủ nhân của cuộc hội họp hôm nay – Vương Ý Chi đang tựa người vào cột trụ phía đối diện, thuận miệng trêu ghẹo: “Dây đàn vì người tri âm mà đứt, phải chăng người đang đi đến là tri âm của Tiêu Biệt huynh?” Hắn là người sớm nhất phát hiện thấy sau màn liễu có người đang đi tới.

Nghe hắn nói vậy, mọi người trong đình đều hướng ánh mắt về phía ven hồ, Tiêu Biệt cũng ngược cặp mắt lạnh lẽo như sương giá lên.

Thủy đình chỉ cách đám liễu ven hồ chừng bốn, năm trượng, vì vậy ba người nhóm Sở Ngọc vừa bước ra, mọi người đều có thể nhìn rõ gương mặt nàng.

Vương Ý Chi ồ lên một tiếng ngạc nhiên, trong mắt hiện lên vẻ nghiền ngẫm. Còn Tiêu Biệt, vừa nhìn thấy Sở Ngọc, sắc mặt lạnh hần, hai tay vô thức ép xuống dây đàn, khiến cây đàn cổ phát ra âm thanh nặng nề.

Sở Ngọc liếc mắt một cái có thể thấy người đang ngồi đánh đàn trong thủy đình là Tiêu Biệt, càng thấy vẻ rét lạnh bài xích trong mắt hắn. Nhưng nàng đã mặt dạn mày dày cố tình đến, đương nhiên sẽ không để ý sự phản đối của người nào.

Trong thủy đình toàn là văn nhân danh sĩ, nhưng thái độ của tất cả mọi người đều có vẻ miễn cưỡng không tự nhiên. Sở Ngọc bảo Việt Tiếp Phi đứng canh chừng ở ven hồ, còn mình thì cùng với tiểu đồng áo xanh đi qua một cây cầu đá rộng chừng hơn một thước, ung dung đi về phía thủy đình bát giác.

Phía trong thủy đình, những ánh mắt ngênh đón nàng, có khinh thường, có bài xích, có hiếu kỳ, cũng có nghiêng ngẫm.

Tiểu đồng áo xanh cúi người thi lễ với Vương Ý Chi, kể vắn tắt việc Bùi Thuật đưa Sở Ngọc tới. Vương Ý Chi phát tay cho cậu bé lui, sau đó nhìn Sở Ngọc với ánh mắt thản nhiên.

Wương Ý Chi nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, cười nói: “Người đã đến đây đều là khách, trong nhà ta rất thoải mái, xin mời cứ tự nhiên!” Trên vẻ mặt hắn mang ý cười phóng túng, áo mở rộng cổ, búi tóc buông trễ, bên cổ còn lưu lại một dấu đỏ khả nghi, hình như là dấu vết môi hôn của cô nương nào đó.

Lần trước trong hội thơ, có lẽ là ở nơi công cộng nên Vương Ý Chi còn có vẻ giữ ý tứ. Lúc này ở trong nhà mình, hắn dường như vứt hết trời buộc, tự do tự tại tùy ý.

Sở Ngọc vừa bước lên bậc thềm thủy đình, thì nghe thấy Tiêu Biệt lạnh lùng nói: “Tại sao lại tới đây? Nếu muốn ở đây, thì ta đi.” Lời tuy ngắn gọn, nhưng thái độ biểu hiện rất rõ ràng, như không muốn đội trời chung với Sở Ngọc.

Wương Ý Chi hơi hơi gờ tay, làm động tác ngăn lại. Mặc dù không thực sự ngăn cản, nhưng Tiêu Biệt lại bởi vì động tác này mà dừng bước, chỉ nghe thấy Vương Ý Chi cười nói: “Dây đàn vì người tri âm mà đứt đoạn, như vậy hai vị rất có duyên. Ngay cả trong quá khứ có ân oán gì, cũng nên hòa giải đi”.

Ân oán?

Sở Ngọc hứng thú nhìn Tiêu Biệt, nghĩ cách đối đáp với hắn.

Đôi mắt Tiêu Biệt như giăng một làn sương, lãnh đạm nói: “Dây đàn này, bởi vì không chịu nổi có người không sạch sẽ lắng nghe, nên mới đứt đoạn”.

Nói người không sạch sẽ, tất nhiên là ám chỉ Sở Ngọc.

Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười, không chút khách khí mà châm biếm lại: “Dây đàn này cũng thực khổ, mỗi ngày phải chịu đựng tay gảy lên gảy xuống đầy dọa, rốt cục vừa rồi mới có thể kết thúc cuộc đời”. Nàng nâng tay vãi chào Vương Ý Chi, nhướn mày nói: “Nói tại hạ là tri âm, tại hạ tuyệt đối không dám nhận. Loại âm thanh dung tục này, có gì đáng để nghe?”

Lời nàng còn chưa dứt, mọi người thất sắc cả kinh.

Thiên kim công tử Tiêu Biệt vốn có sở trường là tài đánh đàn. Chữ “thiên kim” bắt nguồn từ một câu chuyện, năm đó từng có một thiên kim quý nhân cầu được nghe một khúc đàn của hắn mà bị cự tuyệt, vì thế hắn mới có danh xưng là “thiên kim công tử”. Điều này cũng phần nào nói lên trình độ cầm nghệ của Tiêu Biệt, đương thời ít người sánh kịp. Thế mà Sở Ngọc lại ngang nhiên hạ thấp, đúng là cuồng vọng đến cực điểm!

Không thể tưởng tượng được.

Ngay cả phóng túng bất kham như Vương Ý Chi, cũng không bao giờ ngờ có người lại dám hạ thấp Tiêu Biệt.

Sở Ngọc vừa mới tới, nhưng chỉ với mấy câu nói ngắn ngủi đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Ngay cả tiểu đồng áo xanh vừa rồi đi không xa cũng phải quay lại nhìn nàng, xem người này thế nào mà dám buông ra lời ngông cuồng như vậy.

Đây cũng chính là mục đích của Sở Ngọc.

58. Q.2 - Chương 58: Cô Là Ai

Một ngàn năm quá lâu, xảy ra bao nhiêu biến cố.

Tuy không biết chính xác thời gian Sơn Âm công chúa bị giết, nhưng mỗi lần nhắm mắt lại, Sở Ngọc như nghe thấy tiếng bánh xe lịch sử vang ầm ầm, cát bụi bay mờ mịt đang mỗi lúc một đến gần nàng hơn.

Trong kế hoạch của Sở Ngọc, có cả hai mặt tiến và lùi. Nhưng giữa hai mặt đó có duy nhất một điểm giao thoa, chính là những người trước mắt đây. Ngẫu nhiên qua miệng Hoàn Viễn, Sở Ngọc biết được thân thế gia cảnh của Vương Ý Chi, liền không khỏi nảy mầm dự định.

Nàng muốn gia nhập tầng lớp này, có lẽ dựa vào Hoàn Viễn, nàng có thể đứng kế bên bọn họ. Nhưng mà nếu chỉ như vậy thì không đủ, nàng phải trở thành nhân vật có tầm ảnh hưởng với họ, giống như địa vị của Vương Ý Chi hoặc Tiêu Biệt.

Ngay kể cả Hoàn Viễn có tài văn thơ khiến người ta kinh ngạc, nhưng tài là của Hoàn Viễn, không phải của nàng. Nàng nhất định phải có thứ gì đó đủ để chế ngự đám văn nhân này.

Thế là hôm nay vừa mới gặp mặt, nàng bèn lấy Tiêu Biệt ra để khai đao.

Làm việc từ từ, không phải không được, nhưng sợ thời gian đã quá cấp bách rồi, nên Sở Ngọc chỉ còn cách đánh thần tốc.

Nàng hiện tại đang đánh một canh bạc, “được ăn cả ngã về không”.

Tiêu Biệt đang định cười nhạt, thì lại có một người xuyên qua màn liễu đi về phía này. Sở Ngọc tưởng là Bùi Thuật đang khoan thai bước tới nên quay lại nhìn, nhìn rõ người kia rồi nàng không khỏi sững sốt.

Người tới không phải là Bùi Thuật, chính là người nàng vừa gặp, vị sư phó phụ trách hương liệu ở phường Hâm Lan. Hắn đi theo tiểu đồng áo xanh đến ven hồ, nhử mày nói với tiểu đồng điều gì đó.

Sở Ngọc lập tức quên mất chuyện Tiêu Biệt, buột miệng: thực không hẹn mà gặp a...

Nhớ lời vị sư phó nhắc đến “quý nhân am hiểu về hương liệu”, Sở Ngọc nhìn sang phía Vương Ý Chi.

Người thanh niên nhìn về phía thủy đình, cũng đúng lúc nhìn thấy Sở Ngọc, vẻ mặt trở nên bối rối. Hắn vốn nghĩ vị khách này khó gặp được quý nhân nên mới ra mặt giúp đỡ, ngờ đâu khách lại có quen biết với quý nhân.

Vương Ý Chi nhìn hết lượt vẻ mặt của Sở Ngọc lại đến vị sư phó hương liệu, một lát sau mỉm cười đứng lên nói: “Tại hạ có chút việc riêng cần xử lý, xin các vị đợi ột lát”.

Hắn chậm rãi đi đến ven hồ, lúc này Sở Ngọc mới phát hiện dưới chân hắn không phải giày ủng thông thường, mà là guốc gỗ.

Guốc gỗ màu tím thẫm, nện trên cầu đá phát ra thanh âm đều đặn cực kỳ rung động.

Lạch cạch, lạch cạch.

Áo dài thướt tha, guốc gỗ lạch cạch, âm điệu tiết tấu rất là thông dong.

Vương Ý Chi đi đến bên hồ, nói chuyện một lúc với sư phó hương liệu. Hai người tiếng nói khá nhỏ nên người trong đình không nghe thấy. Nhưng Sở Ngọc thấy vị sư phó đưa một bọc vải xanh nho nhỏ cho Vương Ý Chi, hơn nữa còn thỉnh thoảng nhìn về phía nàng, liền đoán được đại khái nội dung chuyện trò của họ.

Trò chuyện một lúc, vị sư phó vẻ mặt phức tạp liếc Sở Ngọc một cái, rồi mới chấp tay thi lễ cáo từ Vương Ý Chi. Vương Ý Chi tay cầm bọc vải xanh, chậm rãi quay trở lại, dưới chân guốc gỗ gõ lạch cạch lên cầu đá. Lúc đi trên cầu, hắn tung tung gói nhỏ trong tay, khiến nhịp tim Sở Ngọc cũng muốn tung hứng theo, chỉ sợ hần lỡ tay làm rơi gói vải xuống hồ. Nàng chỉ có duy nhất một túi hương liệu này thôi, không có cái dự phòng a.

Vương Ý Chi chậm rãi quay trở về, khẽ gật đầu với mấy người khác rồi nhìn chăm chăm Sở Ngọc nói: “Này vị Tử Sở huynh, có thể nói chuyện riêng một lát được không?” Nói đến ba chữ Tử Sở huynh, hắn có vẻ nhấn mạnh một chút.

Sở Ngọc biết hắn muốn nói về túi hương liệu, nên khẽ gật đầu một cách tự nhiên, rồi theo Vương Ý Chi rời khỏi thủy đình. Khi đi qua cầu, Việt Tiệp Phi tự động đi phía sau Sở Ngọc. Vương Ý Chi dừng bước, liếc nhìn Việt Tiệp Phi: “Này vị huynh đài, không cần đi theo. Ta chỉ muốn nói chuyện với Tử Sở huynh một chút thôi”. Lời nói của hắn rất thoải mái nhẹ nhàng, nhưng ngữ khí lại phảng phất sự cao quý uy nghi khó mà kháng cự lại, như một áp lực vô hình đối với Việt Tiệp Phi.

Việt Tiệp Phi dừng bước, liếc nhìn Sở Ngọc, ý chừng nghe theo lời nàng. Sở Ngọc suy nghĩ trong khoảnh khắc, quyết định để Việt Tiệp Phi lại.

Sở dĩ dám mạo hiểm như thế, bởi vì thứ nhất Vương Ý Chi không có động cơ làm hại nàng, thứ hai nàng muốn nhanh chóng biết rõ đáp án.

Mặc dù có vết xe đổ là chuyện Dung Chỉ, nhưng Sở Ngọc vẫn không sợ mạo hiểm.

Hai người đến một tòa nhà thanh nhã bên hồ. Trong phòng vắng lặng, đồ đạc bài trí sạch sẽ chỉnh tề nhưng có vẻ thiếu hơi ấm. Hai người mới tiến vào phòng, Sở Ngọc liền cười nói: “Căn phòng này hình như rất lâu không có người ở?”

Vương Ý Chi vừa đóng cửa lại vừa nói: “Đúng vậy!” Hắn lấy từ trong tay áo ra bọc vải xanh, mở lớp vải gói ngoài, quả nhiên là túi gấm đựng hương liệu của Sở Ngọc.

Vương Ý Chi giơ túi gấm, mỉm cười nói: “Tử Sở huynh có muốn nói điều gì không?”

Sở Ngọc nháy mắt mấy cái, giả ngu: “Ý Chi huynh cho rằng ta phải nói gì?”

Hai người nhìn nhau bí hiểm, ánh mắt quan sát đối phương cảm thấy rất thú vị, bỗng nhiên cùng bật cười.

Sở Ngọc khoát tay áo: “Thôi quên đi, giả vờ giả vịt chẳng để làm gì. Chắc vị sư phó hương liệu cũng nói với người nhiều rồi. Ta chỉ có thắc mắc, tại sao người biết ta muốn nói chuyện về túi hương liệu này một cách bí mật?” Nàng còn có thắc mắc khác nữa, nhưng chưa tiện hỏi hắn.

Vương Ý Chi dựa vào tường, dáng người tiêu sái: “Là bởi vì, trong tiệm hương liệu chính người yêu cầu tìm chỗ vắng vẻ để nói chuyện riêng...Nếu vẫn chưa đủ, thì còn thêm một lý do nữa, người là nữ nhĩ, đúng không?” Đôi mắt đen nhánh của hắn nhìn nàng chăm chú không chớp mắt, đầy ý cười nghiền ngẫm: “Ta nói đúng không, Tử Sở cô nương? Hay đó cũng không phải là tên thật của cô?”

Sở Ngọc chẳng hề giật mình. Từ trước đến nay nàng không bao giờ dám đảm bảo mình cải trang nam giới không có chỗ sơ hở. Trước đây xem phim võ hiệp trên truyền hình, vai nữ chính cải trang nam giới liền không có ai nhận ra, hoàn toàn chỉ là chuyện khoa trương bốc phét. Bởi vì nữ giới so với nam giới, ngay từ khung xương đã khác, cử chỉ động tác càng khác biệt. Dù nàng có cực lực che giấu thế nào, chỉ cần gặp ánh mắt sành sỏi là sẽ bị lộ ngay.

Vương Ý Chi chậm rãi mở túi hương, vẫn chăm chú nhìn Sở Ngọc nói: “Ta có thể cam đoan, trong thành Kiến Khang này, không người nào so được với ta về am hiểu hương liệu. Cô nương nếu muốn ta nói thật, thì ta cũng hỏi cô nương một vấn đề, mong cô nương thành thật trả lời”.

Hắn nhấn mạnh từng chữ một, rõ ràng và bình tĩnh: “Cô, là, ai?”

59. Q.2 - Chương 59: Bảo Vật Vô Giá

Cô là ai.

Ta là ai.

Mấy ngàn năm qua, con người không ngừng tranh cãi, thảo luận vấn đề này. Nhưng hiện tại, mục đích câu hỏi rất đơn giản rõ ràng.

Vương Ý Chi muốn Sở Ngọc ngả bài.

Hai cao thủ võ lâm khi giao tranh không còn cẩn thận thăm dò nữa, mà trực tiếp tung ra chiêu sát thủ.

Vương Ý Chi đặt vấn đề một cách sắc bén, trực tiếp. Sở Ngọc không khỏi sửng sốt, chưa biết trả lời thế nào, lại nghe thấy hắn nói:

“Hộ vệ của nàng thân thủ và kiếm thuật rất cao cường. Trong thành Kiến Khang, ta biết một số gia tộc nuôi trong nhà vài kiếm thủ, nhưng khó có thể so sánh với hắn. Thế mà một cao thủ như vậy lại chỉ để bảo vệ một cô nương”.

Vương Ý Chi mỉm cười nhìn Sở Ngọc, trong mắt hắn hàm chứa ngàn vạn vẻ thâm tình, lời nói mềm mại ôn hòa: “Rốt cục, nàng là người thế nào?” Khác với Dung Chi, ánh mắt hắn mang vẻ mê hoặc không che giấu.

Thật là khó xử!

Sở Ngọc ho nhẹ hai tiếng, bắt đầu cố tình kéo dài thời gian. Nàng nhìn từ trái qua phải, từ trên xà nhà xuống song cửa sổ, nhìn rương hòm rồi lại đến sập gụ tử chè. Tuy không hề thấy một bình hoa nào nhưng nàng lại phát hiện ra, chất liệu gỗ của đồ đạc trong nhà giống với guốc gỗ dưới chân Vương Ý Chi, cùng là màu tím sẫm, mặt ngoài bóng loáng như sa tanh.

Vương Ý Chi vẫn bình tĩnh nhìn Sở Ngọc, không cho nàng lảng tránh. Sở Ngọc không biết làm thế nào, đành phải nói sang một chuyện không hề liên quan: “Đôi guốc của người, làm bằng loại gỗ gì vậy?”

Vương Ý Chi khe khẽ mỉm cười: “Tiểu điệp tử đàn”.

Tử đàn là một loại gỗ quý, chia thành hai loại đại điệp và tiểu điệp, trong đó tiểu điệp cực kỳ quý hiếm, là tinh túy của gỗ tử đàn. Thời cổ từng có câu “tắc đàn tắc vàng” để chỉ mức độ quý hiếm của loại gỗ này, như vậy Vương Ý Chi đang dẫm chân lên cả một đồng vàng.

(Gỗ tử đàn là loại đứng đầu trong 4 loại gỗ quý nhất theo quan niệm của người Trung Quốc: tử đàn, hoàng hoa lê, kê sí và thiết lực. Tương truyền gỗ “tiểu điệp tử đàn” lâu năm có màu tím sẫm, còn hoàng hoa lê có tên khác là cây sưa, đắt giá nhất là loại gỗ sưa ở Hải Nam, Trung Quốc)

Nhưng Sở Ngọc có thể thấy, nếu nàng không hỏi, hắn cũng không buồn khoe khoang giá trị của đôi guốc gỗ. Ngược lại, khi nàng hỏi, hắn đáp lời rất thân nhiên, dường như “tiểu điệp tử đàn” là một loại vật liệu rất bình thường.

Hắn không cần để ý người khác nghĩ hắn không có tiền, cũng không để ý người khác nghĩ hắn nhiều tiền, cứ tự do ngạo nghễ sống trên đời, làm theo ý thích riêng của bản thân.

Mà hiện tại, điều hắn để ý và muốn biết, là thân phận của Sở Ngọc.

Sở Ngọc đành ngậm miệng, bình tĩnh nhìn Vương Ý Chi. Ánh mắt hai người giao nhau, trong lòng cả hai đều phán đoán suy tư. Thấy Vương Ý Chi có vẻ kiên trì không từ bỏ, Sở Ngọc cảm thấy hơi bối rối.

Một lát sau, Sở Ngọc mỉm cười, trong đầu bỗng nảy ý đùa cợt một chút. Nàng nhìn Vương Ý Chi, cũng nhấn mạnh từng chữ một: “Ta, là, Lưu, Sở, Ngọc”.

Lưu Sở Ngọc, Sơn Âm công chúa Lưu Sở Ngọc, dù nàng có thừa nhận hay không thì vẫn là thân phận của nàng.

Nói xong, Sở Ngọc chờ xem thái độ của Vương Ý Chi, nếu dọa hắn bỏ chạy được thì tốt. Nếu đã muốn lật bài, thì dọa hắn một chút cũng hay.

Lưu Sở Ngọc?

Vương Ý Chi khẽ chau mày, vẻ hơi nghi hoặc như đang lục lại trí nhớ về một cái tên nghe quen quen. Một lát sau, gương mặt tuấn đạt của hắn hiện vẻ kinh ngạc, mở to mắt nhìn Sở Ngọc...

Sở Ngọc cười tí mắt nhìn hắn: sợ đi, run đi, chạy trốn đi!

Nhưng điều Sở Ngọc hi vọng không xảy ra. Sau khoảnh khắc, Vương Ý Chi nhanh chóng khôi phục sự trấn tĩnh, nhưng ánh mắt vẫn còn hơi kinh ngạc: “Hội Kê quận trưởng công chúa?” Cái tên Sơn Âm công chúa do đất phong cho nàng là huyện Sơn Âm. Nhưng gần đây Lưu Tử Nghiệp muốn tỷ tỷ phần khởi, liền phong luôn cả quận Hội Kê – trong đó có huyện Sơn Âm cho nàng. Vì thế danh xưng chính thức bên ngoài của nàng phải là Hội Kê trưởng công chúa. Chẳng qua Sở Ngọc không quen với cách xưng hô này, nên một lúc sau mới nhận ra là Vương Ý Chi nói mình.

Sở Ngọc cười gật gật đầu, vô sỉ mà đạo lời người khác: “Trên đời này có mấy Lưu Sở Ngọc?”

Vương Ý Chi nhìn Sở Ngọc, ánh mắt rất phức tạp. Nhưng điều khiến nàng ngạc nhiên là, trong mắt hắn không hề có vẻ chán ghét khinh thường.

Sở Ngọc tin rằng Vương Ý Chi phải biết việc Sơn Âm công chúa nuôi nam sủng. Thời đại này còn chưa bị lễ giáo trói buộc nghiêm khắc như Đại Tống, nhưng việc Sơn Âm công chúa gây nên đúng là tuyên chiến với xã hội nam quyền. Phàm là người có tư tưởng chính thống trong xã hội đều cảm thấy khinh thường.

Vậy mà trong ánh mắt Vương Ý Chi, có hiếu kỳ, có nghiền ngẫm, có phức tạp khó nói nên lời, nhưng không có chán ghét.

Rất lâu sau, Vương Ý Chi khẽ cười nói: “Không giống với lời đồn!”

Sở Ngọc hỏi lại: “Cái gì không giống với lời đồn?”

Vương Ý Chi lại cười nói: “Theo lời đồn, nàng xấu như quỷ dạ xoa, nhưng mà hôm nay mới thấy...Nàng thực sự rất đẹp!” Ngữ khí hắn có vẻ trêu ghẹo, vừa nói tay lại vươn ra, ngón tay di di lên gò má nàng: “Sao nàng lại bôi thứ này lên mặt? Bỏ ra như này có phải đẹp không!”

Sở Ngọc ngoảnh mặt đi tránh ngón tay hắn chạm lên mặt, ánh mắt như muốn giết người: “Người không sợ ta?”

Vương Ý Chi hứng thú hỏi lại: “Sợ gì nàng?”

Sở Ngọc tròn mắt: “Đương nhiên là sợ ta bắt người về làm nam sủng?” Tuy rằng phản ứng khác người của Vương Ý Chi khiến nàng khá vui, nhưng lại vẫn hơi buồn bực. Tên này sao lại không coi ác danh tai tiếng ra gì?

Vương Ý Chi sờ sờ cằm, cười nói: “Ta vốn chỉ quan tâm đến dung mạo của các cô nương thôi. Đối với ta mà nói, nàng thật sự rất đẹp. Thế là đủ rồi, còn những cái khác, ta quan tâm làm chi?” Hắn thờ ơ như không nhún nhún vai: “Nếu nàng mà có cách bắt ta làm nam sủng, thì ta sẽ cam tâm tình nguyện phục vụ nàng. Về phần nàng nuôi nam sủng...Đã là người có tiền, mấy ai không nuôi vài ca kỹ trong nhà?”

Sở Ngọc chăm chú nhìn hắn, trầm mặc một hồi. Nàng thở dài, định nói rồi lại không thốt được ra lời.

Bởi vì không cần nói nữa.

Thấy Vương Ý Chi dựa vào vách tường với vẻ rất nhàn nhã thư thái, Sở Ngọc cũng bắt chước dựa vào vách tường ngay cạnh hắn.

Mặc dù lời khen chê của người khác không thể làm tổn thương đến nàng, nhưng gặp một nam nhân với cách nhìn nhận rộng rãi phóng khoáng như vậy, Sở Ngọc không khỏi chấn động.

Hành vi của Sơn Âm công chúa, hắn không cho là cái gì ghê gớm, cũng chẳng kinh sợ ác danh của nàng, thậm chí còn trêu đùa nàng thản nhiên như không.

Đi tới thời đại này, lần đầu tiên Sở Ngọc gặp một người như vậy.

Hắn có trí tuệ, biết hưởng thụ, thấu đạt nhân tình thế thái, lại vẫn giữ vững bản tính bất kham.

Theo lời Bùi Thuật, bất kỳ thứ gì trong nhà Vương Ý Chi cũng đều là đồ quý hiếm. Nhưng Sở Ngọc lại thấy, thứ quý giá nhất chính là vị chủ nhân.

Hắn đúng là bảo vật vô giá!

60. Q.2 - Chương 60: Không Gặp Kẻ Hữu Tình

Thở sâu vài cái, Sở Ngọc mới có thể khôi phục nội tâm chấn động. Nàng quay sang Vương Ý Chi chất vấn: “Ta đã nói tên mình rồi, bây giờ đến lượt người thực hiện lời hứa”.

Nàng không quên, mục đích ban đầu là khiến Vương Ý Chi giúp nàng phân loại hương liệu.

Vương Ý Chi khẽ cười, mở túi gấm, ngửi mùi hương trong đó rồi nhíu mày suy nghĩ.

Sở Ngọc thấy thái độ của hắn có vẻ không ổn: “Thế nào?” Chẳng lẽ đến hắn cũng không phân biệt được?

Nâng tay lên, Vương Ý Chi quay lại nhìn nàng: “Túi hương liệu này do ai điều chế ra?”

Sở Ngọc nháy mắt mấy cái: “Ta mà biết, còn phải đến tìm người sao?”

“Cũng phải”, Vương Ý Chi nhún vai, không đứng dựa tường nữa mà dẫn Sở Ngọc đi vào gian phòng bên trong. Buồng trong còn sạch sẽ hơn cả phòng ngoài, không bày biện đồ đạc gì. Nhưng ở giữa phòng, có một phiến đá tròn, bề mặt sáng bóng trơn trượt như mặt kính.

Vương Ý Chi đến bên phiến đá, đổ một ít hương liệu ra, rồi lấy một con dao bạc nhỏ chậm rãi tán rộng chỗ hương liệu. “Tảng đá này là khi trước xây nhà đào được dưới nền đất. Ta thấy nó có hình dáng đẹp, chất liệu đá tốt, liền sai người mài đi một chút là được như bây giờ”.

Tay hắn chậm rãi tán các mảnh vụn hương liệu, rồi lấy một chút đưa lên mũi ngửi, động tác giống y chang vị sư phó lúc trước nhưng mang vẻ thần nhiên tự tại hơn nhiều.

Buồng trong tối hơn rất nhiều so với gian ngoài. Mới vừa rồi còn mang dáng vẻ lười nhác tùy hứng, lúc này Vương Ý Chi nghiêm túc hẳn lên. Khuôn mặt nghiêm trang, góc cạnh hình dáng như càng được khắc sâu trong bóng tối.

Sau một lúc lâu, Vương Ý Chi thở dài một hơi: “Vị huynh đài nào điều chế hương liệu này, đúng là cao thủ hiếm gặp! Nếu có thể, ta rất muốn cùng với sư phó ở phường Hâm Lan gặp mặt vị này!”

Tất nhiên Sở Ngọc không để lộ nguồn gốc túi hương, chỉ nôn nóng hỏi: “Thế nào?”

Vương Ý Chi không trả lời, chỉ cầm con dao bạc cẩn thận đảo chỗ mảnh vụn hương liệu thêm một lần nữa rồi đưa lên mũi ngửi kỹ.

Hương liệu bị tán quá nhỏ vụn, thành phần hỗn hợp đều nhau nên chỉ nhìn không thôi thì sẽ khó nhận ra hình dạng ban đầu. Vì vậy Vương Ý Chi bỏ qua bước đầu tiên trong quy trình phân loại hương liệu là “nhìn”, mà tập trung dùng ngay khứu giác để phán đoán.

Năm giác quan của con người như bổ sung hỗ trợ cho nhau. Khi một giác quan bị thiếu, các giác quan khác lại được tăng cường. Ở trong bóng tối, thị giác khó có thể phát huy, ngược lại khứu giác dường như sẽ miễn cảm hơn.

Trầm tư, nhíu mày, mỉm cười, sau khoảng hai nén hương, Vương Ý Chi mở rộng tay áo, cất dao bạc nhỏ vào trong, lại đổ hương liệu vào túi gấm rồi nói với Sở Ngọc: “Đợi thêm một lát”.

Hắn đi ra phòng ngoài, mở cửa gọi người mang nước vào. Rồi hắn đến bên tường, lấy ở trong rương ra rất nhiều bình và lọ. Hắn ngồi xếp bằng, đặt phía trước một loạt bát sứ trắng cao khoảng hai tấc, trông rất ngay ngắn.

Sao trông quen thế nhỉ?

Sở Ngọc hơi hơi nheo mắt. Người hầu bê một thùng nước vào, Vương Ý Chi múc nước vào từng bát, rồi lấy một thứ bột phấn trong bình rắc vào bát, dùng thìa sứ khuấy đều. Đến lúc này Sở Ngọc mới giật mình hiểu ra.

Hèn gì mà trông quen thế! Cách mà Vương Ý Chi đang làm rất giống với thí nghiệm hóa học thời nàng học phổ thông. Chẳng qua Vương Ý Chi không có ống nghiệm thủy tinh, nên phải dùng bát sứ trắng.

Sở Ngọc trợn mắt há mồm nhìn Vương Ý Chi hòa bột phấn với nước thành một thứ dung dịch, rồi lấy một ít hương liệu đổ vào dung dịch, chăm chú quan sát sự thay đổi. Rất lâu sau nàng không nhận được cất tiếng hỏi: “Cách làm này người học từ ai?”

“Học từ ai?” Vương Ý Chi dường như vẫn đang chìm đắm với vấn đề hương liệu, lặp lại lời Sở Ngọc mới hiểu được ý hỏi của nàng. Hắn khe khẽ mỉm cười nói: “Phương pháp này chính ta nghĩ ra. Thế nào? Nàng có thấy ai biết cách phân biệt hương liệu giống thế này không?”

Chính hắn nghĩ ra?

Sở Ngọc vừa hơi thất vọng, vừa hơi nghi ngờ.

Vương Ý Chi cười cười nói: “Quả thật chính ta nghĩ ra. Nhưng có một số dụng cụ và nguyên liệu là do thái sử lệnh trước kia góp ý, ví dụ như bát, và một số dược vật”.

Thái sử lệnh? Sở Ngọc nghĩ một chút mới nhớ đây là chức quan của đạo sĩ rằm Thiên Như Kính, nhưng không biết thái sử lệnh trước nữa là người nào.

Cách làm này của Thiên Như Kính, nếu phát triển thêm có thể trở thành thí nghiệm hóa học hiện đại. Thời cổ đại, khi các đạo sĩ luyện đan, thường xuyên tiếp xúc với các khoáng chất. Cũng có thể coi, bọn họ chính là các nhà hóa học đầu tiên. Chỉ có điều, con đường khoa học chỉ nảy sinh chứ không phát triển, bị đủ các loại nguyên nhân bóp chết từ trong trứng nước.

Thái sử lệnh tiền nhiệm.

Sở Ngọc do dự một chút, nhưng cũng không hỏi Vương Ý Chi về thái sử lệnh tiền nhiệm. Trong lòng bỗng nảy ra một ý nghĩ, nhưng nàng cũng không thể nào xác định được.

Vương Ý Chi không hề để ý đến Sở Ngọc. Hắn vẫn cúi đầu đùa nghịch với những dụng cụ trước mặt, thỉnh thoảng lại rắc thêm bột phấn, hoặc đổ thêm hương liệu và chăm chú quan sát phản ứng biến hóa của chúng.

Sở Ngọc bỗng nhiên không cảm thấy gấp gáp, mà thậm chí là khá an tâm. Nhìn những động tác của hắn, nàng bất giác lại nhớ về những lần thí nghiệm hóa học thời phổ thông ở trong kiếp trước, cứ thế hoài niệm thật lâu.

Cho đến khi Vương Ý Chi hoàn tất, đổ hết chất lỏng vào một thùng gỗ, sai người hầu rửa sạch dụng cụ, Sở Ngọc mới nhẹ nhàng hỏi: “Người rất thích hương liệu?”

Vương Ý Chi nhún vai. Về mặt hắn đã hết nghiêm túc đứng đắn, lúc này lại bắt đầu tản mạn tùy ý: “Ban đầu, ta có hứng thú nghiên cứu hương liệu, là vì một cô nương”.

Sở Ngọc cảm thấy rất hứng thú ngồi xuống cạnh hắn thúc giục: “Cô nương? Vậy kể xem nào?” Nàng rất hiếu kỳ, phải là một người con gái thế nào mới khiến lãng tử Vương Ý Chi động lòng?

Vương Ý Chi cúi đầu nhìn những ngón tay thon dài mảnh mẽ của mình, trong mắt ánh lên vẻ dịu dàng: “Có gì thú vị đâu, chuyện cũ mười năm trước ấy mà, bây giờ nàng không còn nữa”.

Sở Ngọc hơi hối hận, nàng cúi đầu thấp giọng nói: “Xin lỗi...” Nàng đã vô ý chạm vào vết thương của người khác.

Vương Ý Chi đưa tay vén vài sợi tóc của nàng, đầu ngón tay vẫn còn vương lại hương thơm: “Không cần ấy này! Nàng ấy có tình cảm với ta, đó đã là may mắn cho ta rồi! Trước khi nàng ra đi, thấy ta sống vui vẻ nàng càng được thanh thản. Ta sẽ không tự chôn vùi mình trong đau buồn đâu!”

Tuy đã từng trải qua bi thương, nhưng bi thương sẽ phai đi cùng năm tháng, chỉ còn sinh mệnh trên đời là quý giá, quan trọng nhất. Vương Ý Chi là người biết đối xử tử tế với chính bản thân mình. Hắn biết cách làm thế nào để sống tốt, không lưu luyến quá khứ đã một đi không trở lại.

Dựa người vào tủ gỗ tử đàn, bởi vì nghĩ đến người mình đã từng yêu thương, giọng nói của Vương Ý Chi trở nên hết sức mềm mại, phảng phất như ngọn sóng lăn tăn êm ả: “Trong đó có những hương liệu gì, ta đã hiểu được hơn một nửa. Nàng có muốn hỏi ta điều gì không?”

61. Q.2 - Chương 61: Chiến Thần Thẩm Khánh Chi

“Trong đó có chứa chất độc không?”

“Không có”

“Có hương liệu gây nghiện không?”

“Thế nào là gây nghiện?”

“Tức là dùng một thời gian thì quen rồi bị phụ thuộc, không thể dứt ra hay từ bỏ được?”

“Không có”

Sở Ngọc còn hỏi Vương Ý Chi rất nhiều câu, nhưng mấu chốt quan trọng nhất là những vấn đề trên.

Về phần từng loại hương liệu, tên gọi, công dụng, đặc tính, mặc dù Sở Ngọc cố gắng ghi nhớ nhưng cũng thấy không cần thiết.

Theo lời Vương Ý Chi, hương liệu bị tán vụn, sau đó còn ngâm qua một loại dung dịch, cho nên hắn cố gắng hết sức cũng chỉ phán đoán được đa số chứ không được tất cả.

Hương liệu và dược liệu, trước mắt cả hai thứ này đều nằm trong tay Dung Chỉ.

Sở Ngọc vẫn đang ngồi, nhận lại túi hương liệu với vẻ suy tư.

Vương Ý Chi lúc này đã đứng lên, dáng vẻ uể oải dựa vào tường, hắn gõ nhịp guốc gỗ xuống nền nhà, tiếng gõ từ đàn tạo nên những âm vang khe khẽ đều đặn: “Hình như nàng có chuyện khó xử? Nói ra biết đâu ta có thể giúp đỡ được gì?”

Sở Ngọc thu hồi thần sắc lo lắng, lắc đầu: “Không, chỉ là ta đang nghĩ đến một vài việc”. Nàng ngẩng đầu lên, bất gặp ánh mắt khoan dung thấu tỏ của Vương Ý Chi

Hắn biết nàng không nói thật, chỉ là khoan dung không muốn vạch trần.

Sở Ngọc lại có chút áy náy: “Ta không cố ý giấu giếm người. Chỉ là, vừa không biết nói thế nào, vừa có chuyện còn phải lo nghĩ...”

Vương Ý Chi hiểu ý, cười cười nói: “Đừng ngại! Trên đời này, ai cũng có vài chuyện riêng không muốn nói với người khác”.

Bên ngoài bỗng có hai tiếng gõ cửa, rồi truyền đến thanh âm non nớt của trẻ con: “Bẩm chủ nhân, mấy người chỗ Tiêu công tử nói hôm nay xin phép về trước, ngày khác lại đến”.

Vương Ý Chi lúc này mới sực nhớ vẫn bỏ mặc các vị khách khác ở thủy đình, liền cười khỏ mà mở cửa ra. Ngoài cửa là tiểu đồng áo xanh lúc trước dẫn đường cho Sở Ngọc, cúi đầu cung kính với Vương Ý Chi “Mấy người và Tiêu công tử đã rời đi rồi!”

Sở Ngọc giật mình, nàng và Vương Ý Chi đã ở đây khá lâu, làm mất thời gian của Tiêu Biệt. Nàng nghĩ, đành để lần sau tiếp tục đánh tập kích hắn!

Tiểu đồng áo xanh nói xong nhưng vẫn chưa đi, do dự một chút rồi nói nhỏ: “Trước khi rời đi, Tiêu công tử dặn lại vị khách này một câu!”

Vương Ý Chi mỉm cười liếc nhìn Sở Ngọc: “Nói đi!”

Tiểu đồng áo xanh hắng giọng một chút rồi nói rành mạch: “Tiêu công tử muốn lần sau vị này dạy bảo ột chút về tài đánh đàn!”

Vương Ý Chi cho tiểu đồng lui ra, nhìn Sở Ngọc tủm tỉm cười. Hai người bốn mắt nhìn nhau, trầm mặc một lúc rồi cả hai cùng bật cười thành tiếng.

Vương Ý Chi vừa lắc đầu vừa nói: “Nàng chọc giận Tiêu Biệt rồi! Tiêu Biệt ngày thường lạnh lùng băng giá, chẳng hề quan tâm đến điều gì xung quanh. Có thể chọc giận được Tiêu Biệt là cực khó! Không hiểu nàng đã làm gì mà để hắn ghi hận trong lòng như vậy?”

Sở Ngọc đứng lên, vừa cười vừa nói: “Có lẽ ta đã làm vậy bản hần chẳng?”

“Thật đáng thương!” Vương Ý Chi tuy nói đáng thương, nhưng về mặt lại là hào hứng muốn chờ xem một vở kịch hay, không hề thấy cái gọi là thông cảm với Tiêu Biệt!

Hai người sóng vai đi đến ven hồ. Sắc trời đã dần chuyển chiều tà, trên mặt hồ bao phủ một màu xám mờ. Trong bóng chiều, Việt Tiệp Phi đứng thẳng tắp bên bờ hồ, hai tay khoanh trước ngực, dáng người cao ngất. Bóng trường kiếm đổ dài trên mặt đất, cũng thẳng tắp như người.

Vương Ý Chi đi vài bước thì dừng lại: “Nàng còn có hộ vệ đang chờ, ta không tiện tiến xa”.

Sở Ngọc quay lại nhìn hần, nâng tay vái chào: “Hôm nay đa tạ Ý Chi huynh! Nhưng thân phận của ta, mong Ý Chi huynh giữ bí mật. Không phải người nào sau khi biết thân phận ta cũng không để tâm như huynh!”

Vương Ý Chi khe khẽ mỉm cười: “Tất nhiên rồi!”

Sở Ngọc và Việt Tiệp Phi ra khỏi nhà Vương Ý Chi, đến bờ sông Tần Hoài thì trời cũng nhá nhem tối. Hoàng hôn buông xuống, sông Tần Hoài ban ngày náo nhiệt trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng dòng nước chảy lững lờ ở phía xa xa.

Cảnh chiều hôm yên tĩnh.

Thuyền không còn đậu ở đây nữa, Sở Ngọc và Việt Tiệp Phi chỉ có thể đi bộ trở về, khá là vất vả. Lúc vào trong thành, bóng tối đã bao trùm khắp nơi. Trên đường chỉ có Sở Ngọc và Việt Tiệp Phi, hai người một trước một sau.

Bỗng nhiên Việt Tiệp Phi đi nhanh đến sát cạnh Sở Ngọc, thấp giọng nói: “Công chúa đợi chút!” Tay hần đã đặt ở chuôi kiếm bên hông.

Ngay sau đó, ở góc cua ngã tư đường trước mặt xuất hiện một đoàn người, trong đó có một người cầm đèn lồng. Ánh sáng đèn lồng chiếu rọi cho thấy phần lớn bọn họ đều mặc đồ nhà binh.

Đối phương cũng phát hiện ra hai người, đi đầu là một người trẻ tuổi. Hắn đi tới nhìn bọn họ, ánh mắt cảnh giác, đặc biệt là chú ý đến Việt Tiệp Phi: “Các người từ đâu tới? Không biết gần đây có lệnh cấm đi lại ban đêm sao?”

Nhìn rõ người tới gần, ngược lại Việt Tiệp Phi thu hồi vẻ đề phòng. Hắn rút ra tấm lệnh bài giắt ở thắt lưng, giơ lên lạnh giọng nói: “Chúng ta là người của phủ công chúa, hôm nay ra ngoại thành có chút việc, hơi chậm trễ nên về muộn”.

Vị quân nhân trẻ tuổi xem lệnh bài một chút, sắc mặt đã hòa hoãn, nhưng nhìn thấy Sở Ngọc lại lộ vẻ khinh thường.

Sở Ngọc đang cải trang nam giới, mặt mũi tuấn tú, đoán rằng đối phương nghĩ mình là nam sủng của phủ công chúa. Nàng cũng không giải thích, hướng vị quân nhân chấp tay nói: “Làm phiền ngài!”, rồi định đi vượt qua bọn họ.

Lúc này ở góc đường vọng tới một tiếng người: “Có chuyện gì vậy?”

Tiếng nói khàn khàn già nua, nhưng vẫn bộc lộ khí khái hào hùng. Sở Ngọc không khỏi quay lại nhìn. Ở góc đường hiện ra một người một ngựa. Người ngồi trên ngựa râu tóc bạc trắng, tuy trong đêm tối cũng có thể nhìn thấy nếp nhăn trên gương mặt. Tuổi chắc đã cao, ngồi trên mình ngựa nhưng khí phách ông ta vẫn bừng bừng hùng tráng như núi.

Người quân nhân trẻ tuổi nhìn thấy ông già, lập tức bày tỏ sự tôn kính ngưỡng mộ. Hắn bước nhanh đến bẩm báo, ông già kia nghe xong liền nhìn thoáng qua Sở Ngọc.

Sở Ngọc cảm thấy đôi mắt ông ta sáng quắc, bén nhọn, vô cùng uy thế. Bị nhìn một cái, nàng sợ hãi không dám động đậy, thậm chí nín thở. Cho đến khi ông già và người quân nhân cùng cả đám rời đi, nàng mới dám thở ra một hơi. Sở Ngọc sợ hãi hỏi: “Người nhiều tuổi vừa rồi là ai?”

Việt Tiệp Phi quay đầu nhìn theo bóng lưng ông ta, rồi nói: “Thẩm Khánh Chi”

62. Q.2 - Chương 62: Ánh Đèn Mờ Tò

Thẩm Khánh Chi, chiến thần của Nam triều nhà Tống.

Mấy ngày qua, Sở Ngọc cũng có nghe nói về Thẩm Khánh Chi.

Ông ta là vừa là trọng thần, vừa là danh tướng của Nam triều. Nhờ có ông ta, phụ thân công chúa Sơn Âm mới trở thành hoàng đế, mới có ngai vàng của Lưu Tử Nghiệp như ngày nay. Ông ta cực kỳ thiện chiến, ra trận thường là giành thắng lợi, tuy đã hơn tám mươi tuổi nhưng hào khí không hề suy giảm theo thời gian.

Trước đây nàng chỉ là nghe nói, còn bây giờ mới thật sự biết được khí khái hào hùng của con người này. Ông ta chỉ nhìn thoáng qua, mà cả người nàng như bị chế ngự hoàn toàn. Đây chính là khí thế được tôi luyện nhiều năm qua chiến tranh, trên sa trường, người chưa có những trải nghiệm này không thể nào so sánh được.

Ở kiếp trước, Sở Ngọc ít có dịp gặp những người như vậy.

Kể tiểu nhân xuất phủ trong đợt đầu – Thẩm Quang Tả và người gần đây mới thu nạp - Thẩm Thâm Chi đều là họ hàng xa của Thẩm Khánh Chi. Đáng tiếc bọn họ đều là quan hệ xa xôi “bản mấy tầm đại bác không tới”, nếu không nàng có thể mượn sức lợi dụng vào khá nhiều việc...

Thẩm Khánh Chi, người chỉ huy trẻ tuổi và đám binh lính đã đi đến cuối phố, không còn nhìn thấy bóng dáng nữa. Sở Ngọc thu hồi tầm mắt, lại nhớ đến lời người trẻ tuổi nói về việc cấm đi lại ban đêm: “Vừa nghe nói mấy ngày gần đây cấm đi lại ban đêm, là thế nào?”

Cấm đi lại ban đêm, tức là cứ tối đến cấm dân chúng ra khỏi nhà. Lệnh này còn gọi là lệnh giới nghiêm, thường được áp dụng trong những giai đoạn mất an ninh trật tự.

Việt Tiệp Phi hơi khom người nói: “Sau ngày công chúa gặp chuyện, ta đã nói với quan phủ, bảo bọn họ điều tra cẩn thận, ban bố lệnh giới nghiêm về ban đêm. Mấy ngày gần đây trong thành lại có người vô cớ bị giết, nên mới có quan binh đi tuần tra”.

Sở Ngọc giờ mới vỡ lẽ, thì ra lệnh giới nghiêm ban đêm xuất phát từ mình. Nàng nghĩ ngợi một hồi cũng không thắc mắc nữa. Dù sao giới nghiêm ban đêm cũng không ảnh hưởng nhiều đến sinh hoạt của dân chúng. Buổi tối tắt đèn đóm, mọi người chăm chỉ ở trên giường tạo trẻ con, không còn lòng dạ nào chạy lung tung làm loạn nữa! (Chết mất với ý nghĩ này của bạn SN! :D)

Sở Ngọc thường trở về phủ trước khi trời tối, nên đến hôm nay mới biết về lệnh cấm đi lại ban đêm.

“Lệnh giới nghiêm còn kéo dài đến bao giờ?” Sở Ngọc hỏi tướng lại dáng đi chậm rãi, từ từ biếng nhác của Vương Ý Chi, không nhận được thử bất chước một chút theo trí nhớ. Nhưng sau khi đi mấy bước, mới nhớ ra dưới chân không phải là guốc gỗ giống hần, nên rất gượng gạo, thế là khôi phục lại dáng đi bình thường.

Việt Tiệp Phi kỳ quái nhìn xuống chân Sở Ngọc rồi nói: “Thuộc hạ cũng không rõ lắm, vì đây là việc của quan phủ. Nhưng thông thường thì còn phải thêm nửa tháng nữa!”

“Ừm, thôi tiếp tục đi, lâu rồi ta không đi xa thế này!”

Lúc hai người về đến phủ công chúa, bóng tối dày đặc như mực. Trừ các thủ vệ tuần tra ban đêm, đa số mọi người đã đi ngủ, chung quanh yên ắng. Sở Ngọc chậm rãi đi về nơi ở của mình, lúc đi đến chỗ giao với Tây Thượng các, bỗng nhìn thấy một bóng người.

Hoàn Viễn vẫn là hình ảnh thất lưng cao quan, đang đứng ở ngưỡng cửa Tây Thượng các, dáng người phảng phất cô độc. Trên tay hắn cầm một chiếc đèn lồng, ánh đèn mờ tỏ chiếu lên gương mặt tuần mỹ. Một nửa gương mặt sáng lên nhợt nhạt, một nửa vẫn chìm trong bóng tối.

Trên khuôn mặt hắn hàm chứa ưu tư và hoang mang, nhưng bị vùi lấp trong bóng tối khiến Sở Ngọc không nhìn rõ lắm.

Sở Ngọc đến bên Hoàn Viễn mà hắn vẫn không hay biết chút gì, nàng không nhịn được cười vỗ vỗ vào người hắn: “Sao còn chưa ngủ?”

Nàng vừa chạm vào người hắn, phút chốc Hoàn Viễn phản ứng vô cùng kịch liệt. Hắn đột nhiên nghiêng người né tránh, phất tay đẩy mạnh tay nàng ra, lui về phía sau. Nhận ra người đến là Sở Ngọc, hắn không khỏi sững sốt.

Sở Ngọc coi như không có chuyện gì, lắc lắc cổ tay thấy mu bàn tay nóng rực hơi đau, đoán là đã đỏ lên. Nàng cố gắng không biểu hiện gì trên vẻ mặt, chỉ nhìn Hoàn Viễn cười nói: “Sao muộn thế này còn chưa đi ngủ?” Giờ này ở thời hiện đại chỉ khoảng mười giờ tối, đối với nhiều con cú vẫn còn là sớm. Nhưng trong thời cổ đại, đã quá giờ đi ngủ vì người xưa thường không có nhiều hoạt động ban đêm.

Nàng chỉ là thuận miệng mà hỏi, nhưng lại thấy Hoàn Viễn có vẻ hoang mang, một lúc lâu sau hắn mới cụp mắt thản nhiên nói: “Hôm nay xử lý công việc hơi mệt mỏi nên muốn đi dạo loanh quanh, vừa hay lại gặp công chúa. Sao công chúa về muộn vậy?”

Sở Ngọc cười cười, nói đến chơi nhà một người bạn mới, quên cả thời gian, nhưng không nói là bạn nào.

Một ngày không được nghỉ ngơi, lại đi bộ về phủ, Sở Ngọc cảm thấy mệt mỏi. Nàng ngáp một cái, tiện thể nắm lấy tay Hoàn Viễn: “Người cũng đi nghỉ sớm đi, thức khuya quá không tốt cho sức khỏe đâu!” Hoàn Viễn khá cao so với nàng, nếu vỗ vai hắn thì không thuận, nên nàng chỉ có thể nắm được cánh tay.

Đêm đầu hạ không lạnh. Đứng ở đây không bị cảm lạnh được, nhưng lại rất thu hút muỗi.

Thiếu nữ cải nam trang chậm rãi đi vào Đông Thượng các. Hoàn Viễn vẫn đứng đó, tinh thần phiêu diêu bất định, giống như ngọn đèn lồng trên tay hắn, lúc mờ lúc tỏ.

Gió đêm ẩm áp, nhưng sao bóng tối lại lạnh lẽo đến thế?

Đứng một lúc lâu, Hoàn Viễn mới xoay người rời bước, đi vào Tây Thượng các. Trong lòng bỗng cảm thấy thật kỳ lạ, tại sao hắn lại cứ muốn tiếp tục đứng đó?

Thật bế tắc, Hoàn Viễn không tài nào lý giải nổi!

Ngày hôm sau tỉnh giấc, Sở Ngọc tự mình nghỉ phép một ngày. Nàng sai Ấu Lam nhấc với Dung Chỉ, đã làm mất túi hương rồi, bảo hắn chuẩn bị cho vài cái khác.

Ấu Lam đi rồi, Sở Ngọc cũng truyền lệnh không được quấy rầy. Nàng thư thái trèo lên giường, chui vào chăn chuẩn bị cho giấc ngủ bù ngọt ngào.

Cũng không biết nàng ngủ bao lâu, ánh mặt trời bên ngoài đã sáng trưng. Chắc là gần đến trưa thì Sở Ngọc mới lờ dờ uể oải tỉnh dậy, rửa mặt mặc áo chờ đợi cơm trưa.

Cùng với cơm trưa, người hầu mang tới một lễ vật đựng trong hộp gấm tinh xảo, kèm theo đó là một phong thư, nét chữ phóng khoáng rồng bay phượng múa: “Lễ mọn kính tặng, Từ Sở huynh vui lòng nhận cho”, người gửi: Vương Ý Chi.

Sở Ngọc hiếu kỳ mở ra. Bên trong hộp gấm là một đôi guốc gỗ tím thẫm được đặt ngay ngắn, bóng loáng mượt mà.

Hôm qua trong lúc trò chuyện, Sở Ngọc ngẫu nhiên hỏi Vương Ý Chi, guốc gỗ từ đàn do thợ thủ công nào làm. Nàng nói xong liền quên, không ngờ Vương Ý Chi vẫn nhớ được.

Sở Ngọc thông thả cởi giày tất, ướm hai chân vào guốc, thấy vừa khít. Cảm giác lạnh buốt và trơn bóng theo lòng bàn chân chậm rãi thấm vào cơ thể.

63. Q.2 - Chương 63: Đầy Giấc Mới Tỉnh Ngủ

Đi guốc gỗ có một cái lợi, đó là thoáng khí cho da chân.

Ở trong nhà, mặc đồ thoải mái, chân đi guốc, lắc lư người, thật là khoan khoái!

Sở Ngọc chậm chạp nhắm nháp cơm trưa. Hôm nay có món cá rất ngon, khiến nàng cứ muốn ăn thêm. Thịt cá trắng phau tươi roi rói, ăn vào miệng có vị ngọt mềm. Nàng gõ nhịp dưới chân, tiếng gỗ tử đàn va chạm với nền nhà tạo nên thanh âm vui tai.

Ngủ đầy giấc mới tỉnh, có người mang tiền đến cho nàng đếm mỗi tay, miệng ăn sơn hào hải vị, chân đi guốc...vàng. Nếu không có cơn lốc chính biến đe dọa tính mạng đang đến gần, cuộc sống này của nàng thực chẳng có gì phải phàn nàn!

Ấu Lam đứng một bên. Sở Ngọc muốn ăn thêm món rau, bèn sai nàng ta mang tới. Ăn được lưng dạ, Sở Ngọc buông đũa, thở dài: “Muốn nói gì thì nói đi!”

Vừa rồi nàng để ý vẻ mặt Ấu Lam dường như muốn nói lại thôi, chắc chắn là có việc gì. Chẳng qua nàng sợ nghe xong lại không muốn ăn cơm, nên ăn cho lưng bụng mới hỏi.

Ấu Lam cuống quýt cúi đầu: “Dạ, là Dung công tử!”

Sở Ngọc vừa nghe quả nhiên ăn mất ngon, không nhin được cau mày hỏi: “Hắn lại định làm gì?”

Ấu Lam nói nhỏ nhẹ: “Sáng sớm hôm nay công chúa sai Ấu Lam nhắn với Dung công tử, chuẩn bị thêm vài túi hương...”

Sở Ngọc nghiêng đầu nghĩ đến việc này: “Phải, vậy hắn nói sao?”

Ấu Lam chần chừ trong khoảnh khắc rồi nói: “Dạ, Dung công tử nói, phải đợi công chúa dùng cơm xong mới giao cho người, kẻ người không ăn được cơm!”

Sở Ngọc sững sốt một chút, bỗng nhiên không nhin được cười thành tiếng. Nàng có thể tưởng tượng ra Dung Chỉ lúc nói những lời này, vẻ mặt phảng phất như cười như không. Nàng cầm khăn lụa chấm khoe miệng, thản nhiên nói: “Hắn muốn người đưa ta cái gì, thì lấy ra đi. Đẳng nào bây giờ ta ăn cũng không vào nữa!”

Ấu Lam lấy từ trong tay áo ra một vuông lụa trắng tinh được gấp gọn. Mở ra, trên mặt lụa là những hàng chữ đen nhánh, chữ viết rất đẹp và rần rở.

Sở Ngọc nhìn kỹ, sắc mặt bỗng trầm xuống, khiến cho bờ vai Ấu Lam khẽ run rẩy. Nàng ta âm thầm oán thán: Dung công tử, ngài với công chúa giận đối nhau làm gì, chỉ có ta bị kẹp ở giữa là khổ!

Sở Ngọc lẳng lặng đọc lại những hàng chữ trên tấm lụa một lần nữa, hồi lâu sau mới vút xuống bàn. Nàng muốn tỏ thái độ, nhưng không biết làm thế nào mới có thể biểu đạt được cảm giác lúc này, chỉ có thể hừ một tiếng.

Dung Chỉ như đi guốc trong bụng nàng.

Nàng sở dĩ sai Dung Chỉ chuẩn bị thêm mấy túi hương, thứ nhất là muốn có thêm mẫu vật cho Vương Ý Chi nghiên cứu phân tích, thứ hai là muốn trực tiếp theo Vương Ý Chi xem xét nguyên liệu. Có thể Dung Chỉ dùng một số thành phần khác để tung hỏa mù, gây khó khăn cho việc tìm hiểu, nhưng số lượng hương liệu nhiều hơn thì độ chính xác của nghiên cứu sẽ cao hơn.

Thế nhưng, Dung Chỉ sai người đưa cho nàng tấm lụa này, trong đó ghi đầy đủ tên gọi, cách dùng, cách điều chế hương liệu, cuối cùng còn có loại dung dịch phối hợp.

Tên các hương liệu viết trong tấm lụa, đại bộ phận đã được Vương Ý Chi nói đến ngày hôm qua. Dung dịch phối hợp cũng đúng như phán đoán của hắn, cho thấy kiến thức về hương liệu của Vương Ý Chi cực kỳ

uyên thâm. Nhưng mặt khác, điều này chứng tỏ Dung Chỉ hiểu quá rõ ý đồ của nàng. Nàng vừa có động tác là hắt biết ngay nàng định làm gì.

Ngày hôm nay, sự việc này...

Cảm thấy một chút khó chịu...Nhưng cùng với khó chịu, lại thấy hơi hơi...Sở Ngọc không biết đó là cảm giác gì, dường như sóng gợn lay động.

Có lẽ, còn có cả bội phục nữa!

Chẳng qua, Sở Ngọc không hiểu, Dung Chỉ làm như vậy để làm gì?

Hắn chắc là không biết chuyện Vương Ý Chi, dù sao nàng gặp Vương Ý Chi cũng chỉ là trùng hợp tình cờ. Từ mệnh lệnh hôm nay của nàng, hắn liền đoán ra ý đồ...Nhưng tại sao hắn lại đưa tấm lụa đó cho nàng?

Hắn có mục đích gì?

Thị ụy? Tổ vẽ hắn biết rõ nàng như lòng bàn tay? Khoe khoang trí thông minh?

Dù có suy nghĩ từ góc độ nào, Dung Chỉ cũng không phải người nhàm chán đến mức đi thị ụy người khác bằng cách này. Còn về khả năng khác...

Nếu hành động này của Dung Chỉ bày tỏ thiện ý, vậy có phải hắn muốn yêu cầu gì đó với nàng?

Cắt mảnh lụa vào áo ngực, Sở Ngọc nhìn đồ ăn trước mặt tự nhiên mất ngon. Không phải vì nàng tức giận, mà lúc này nàng có quá nhiều suy nghĩ hỗn độn trong đầu, không còn lòng dạ nào thưởng thức món ăn nữa.

Nghĩ đến lời Ấu Lam vừa nói, nàng không nhịn được bật cười, vừa thấy bực, lại thấy thú vị.

Dung Chỉ có mục đích gì, nàng cứ đoán mò lung tung cũng không có tác dụng. Cách tốt nhất là trực tiếp hỏi thẳng hắn.

Nếu những gì hắn ghi chú về hương liệu là chính xác, thì nàng sẽ đáp ứng yêu cầu của hắn, miễn là không quá phận.

Sở Ngọc suy nghĩ xong xuôi, liền sai người dọn hết mâm bát, cũng không gấp gáp đi ngay. Nàng lấy giấy bút, trầm ngâm trong khoảnh khắc rồi chậm chạp viết xuống giấy.

Thời gian nàng luyện chữ không nhiều, chữ viết còn hơi trúc trắc. Nhưng chậm rãi viết từng nét thì chữ nàng cũng khá rõ ràng dễ coi.

Ấu Lam ở bên cạnh cẩn thận mài mực, thỉnh thoảng lại lén liếc một cái. Nàng ta không biết chữ, Sở Ngọc viết gì nàng ta xem không hiểu. Nhưng ngoài chữ viết, trên giấy còn vẽ hình. Lớn nhất là một thứ trông giống nồi hơi, bên cạnh có thứ nhìn như là cái bát, và còn có những đường nối chúng với nhau, không biết là cái gì.

Ấu Lam không dám nhìn nhiều, cách một lúc lại lén lút đưa mắt liếc nhanh một cái. Nhìn nhiều lần, những thứ trong giấy cũng nhớ được đến tám, chín phần. Chỉ còn một vài chi tiết nhỏ nhìn chưa rõ, Sở Ngọc đã cầm giấy lên thổi khô nét mực, cẩn thận dè dặt gấp lại, đút vào tay áo.

Làm xong việc này, Sở Ngọc mới chậm rãi bước ra khỏi cửa. Vừa mới bước ra, nàng thấy Hoàn Viễn đang đứng ở ngưỡng cửa Đông Thượng các nói gì đó với thị vệ.

Sở Ngọc dường như vô tình hỏi: “Hắn đợi bao lâu rồi?”

Ấu Lam buột miệng đáp: “Dạ, khoảng hơn một canh giờ”. Lời vừa nói ra nàng ta mới ý thức được mình vừa nói gì, sắc mặt trắng bệch.

Sở Ngọc dừng bước, nhếch miệng cười nhìn Ấu Lam: “Thật là hay! Người dám mạo hiểm truyền tin tức cho Dung Chỉ mà không sợ ta nổi giận. Còn Hoàn Viễn đến tìm ta, người lại không thông báo một lời!” Xem ra, sức ảnh hưởng của Dung Chỉ trong phủ công chúa, đúng là quá lớn!

Thấy được vẻ mặt và giọng nói lạnh lùng của Sở Ngọc, mặt mày Ấu Lam tái nhợt. Nàng ta từ từ quỳ hai đầu gối xuống, run rẩy nói: “Xin công chúa tha mạng!”

Sở Ngọc vẫn nhếch mép cười như trước, từ trên cao nhìn xuống Ấu Lam, nhưng không giơ tay ra đỡ.

64. Q.2 - Chương 64: Người Khác Mỗi Đều Rút Gân Tay

Sở Ngọc không định hạ độc thủ với Ấu Lam, nhưng lại muốn kéo dài thời gian sợ hãi của nàng ta. Đây là một kiểu tra tấn tinh thần, cũng là lời cảnh cáo nho nhỏ với tiểu cô nương này.

Đừng quá càn rỡ, đừng quá tự tiện, đó là ẩn ý của Sở Ngọc.

Mỗi người là một cá thể độc lập tự chủ. Sở Ngọc từ trước đến giờ không hề nghĩ mình có thể dễ dàng thu phục nhân tâm người khác. Lợi ích, tình cảm, lý trí, dục vọng, đây là những yếu tố phức tạp tạo nên tâm lý con người. Cái gọi là lòng trung thành, chẳng qua là lợi ích cộng thêm một chút tình cảm. Mọi người đều như vậy, bao gồm cả Sở Ngọc.

Bản thân nàng không phải là ngoại lệ, sao có thể yêu cầu Ấu Lam giống như rối gỗ hoàn toàn nghe theo sự sai khiến của nàng?

Tâm tư của Ấu Lam, nàng hoàn toàn hiểu được. Mặc dù hiện nay Dung Chỉ có vẻ bị thất sủng, nhưng hắn đã xây dựng ảnh hưởng từ lâu khiến Ấu Lam vẫn tình nguyện phục tùng.

So sánh giữa Hoàn Viễn và Dung Chỉ, Ấu Lam đã vô thức thể hiện sự lựa chọn của mình. Có lẽ nàng ta thấy nếu đi theo Dung Chỉ sẽ có nhiều ưu đãi hơn, nên tận lực trợ giúp cho hắn.

Hiểu thì hiểu, thông cảm thì thông cảm, nhưng không thể tha thứ được.

Thật ra hành động của Ấu Lam chẳng gây tổn thất gì cho Sở Ngọc, nhưng nàng ta xui xẻo. Sở Ngọc vừa mài dao sắc thì bắt được quả tang tại trận, nên phải giết con gà này cho con khỉ khác xem. (thành ngữ “giết gà dọa khỉ”)

Nhưng “làm thịt” cụ thể thế nào, thì lại hơi khó. Ấu Lam là thiếu nữ mới chỉ mười lăm, mười sáu tuổi. Nếu sai người đánh nàng ta mấy gậy, thì một là Sở Ngọc không nỡ, hai là có thể gây thương tích, thậm chí tử vong không biết chừng. Nhưng nếu phạt nhẹ, thì lại không có lực trấn áp, không thể răn đe kẻ khác.

Suy nghĩ một hồi, nàng sai thị vệ: “Đem tổng vào vừa củi, bỏ đói ba ngày!” Ngừ khí nàng nhàn nhạt, lạnh lùng.

Ấu Lam cả người run rẩy, bị thị vệ xốc hai tay kéo đi. Sở Ngọc nhìn gương mặt trẻ thơ của nàng ta trắng bệch, cảm thấy mềm lòng, suýt nữa thì buột miệng thu hồi mệnh lệnh. Tuy nhiên lý trí vẫn xuất hiện đúng lúc, đè nén sự xúc động không nên có.

Lúc này không thể mềm lòng, Sở Ngọc tự nhủ.

Không để ý đến Ấu Lam nữa, Sở Ngọc quay sang hỏi Hoàn Viễn: “Tìm ta có việc gì?” Không đợi Hoàn Viễn trả lời, nàng quay sang ra lệnh cho hai thị vệ: “Nhớ kỹ, sau này nếu công tử tới tìm ta, thì cứ cho đi”.

Hai tên thị vệ đưa mắt nhìn nhau vẻ ngạc nhiên, trong lòng thầm nghĩ: đúng là sự sủng ái của công chúa đã chuyển sang Hoàn Viễn, sau này phải cẩn thận hơn mới được!

Xong xuôi, Sở Ngọc quay sang nhìn Hoàn Viễn: “Có việc gì nói đi! Sau này có việc quan trọng, cử người báo với ta là được. Ta sẽ giao cho người mấy người hầu để sai bảo!” Nhìn Hoàn Viễn, nàng hơi xấu hổ. Nàng ngủ dậy giấc mới tỉnh, còn người giúp nàng đếm tiền mỗi tay, mỗi đến rút cả gân tay là Hoàn Viễn.

Có Hoàn Viễn bận rộn trong hậu trường, nàng mới có thời gian thông dong thư thả lo những việc khác.

Hoàn Viễn mời Sở Ngọc đến một chỗ yên tĩnh, mặt hiện vẻ xấu hổ nói: “Công chúa, trong phủ liên tiếp xảy ra mất trộm đồ quý!” Thật ra hắn định báo chuyện này với nàng từ hôm qua, nhưng không hiểu sao tối hôm qua nhìn thấy Sở Ngọc lại quên mất, nên mới để đến hôm nay.

Sở Ngọc nhú mồm, hỏi: “Đã điều tra ra kẻ nào chưa?” Nhìn thái độ của Hoàn Viễn, nàng đã có câu trả lời. Không đợi Hoàn Viễn đáp lại, nàng mỉm cười hỏi tiếp: “Bị mất đồ gì? Tồn thất có lớn không?”

“Một số đồ trang sức, tổng cộng khoảng ba, bốn mươi vạn tiền” Hoàn Viễn hơi mím môi nói: “Và sổ sách những năm trước cũng có chút vấn đề!”

Sở Ngọc vừa nghe nói đến sổ sách đã nhúc nhích, những con số phức tạp có thể làm người ta sợ muốn ngất. Nàng sờ cằm, một lát sau quyết định: “Chuyện này giao cho ta đi. Bây giờ ta muốn đến một nơi, người đi theo ta!”

Hoàn Viễn sửng sốt một chút rồi đuổi kịp bước chân Sở Ngọc: “Công chúa định đi đâu?”

“Mộc Tuyết viên”. Nơi ở của Dung Chỉ.

Mộc Tuyết Viên của Dung Chỉ vẫn thanh tĩnh, u tịch như trước. Những khóm trúc bị Hoa Thác và Việt Tiệp Phi chém gãy đã được chuyển đi, thay bằng cây mới. Dưới ánh nắng ban trưa, màu xanh mát khiến người ta khoan khoái hẳn.

Dưới giàn dây mây che nắng, Dung Chỉ nhàn nhã nằm trên giường nệm. Ánh nắng đã bị những tầng lá rộng hầu như che kín, Dung Chỉ đang nhắm mắt nghỉ ngơi, khóe miệng mỉm cười, dáng người biếng nhác. Nhưng Sở Ngọc lại có cảm giác, hẳn đang chờ nàng.

Khi Sở Ngọc đến cạnh Dung Chỉ, đôi mắt sâu không thấy đáy chậm rãi mở ra.

Sở Ngọc cũng không quanh co lòng vòng, rút từ trong ngực áo ra mảnh lụa trắng, quơ quơ trên đỉnh đầu hẳn: “Người không nói rõ, nên ta đành phải đến hỏi ý người”.

Dung Chỉ cười cười nói: “Tất nhiên rồi, Dung Chỉ đang ở đây đợi công chúa!”. Hắn chống tay lên giường chậm rãi ngồi dậy. Khi ngồi dậy hình như chạm đến vết thương, khiến hắn dừng lại một lúc. Gương mặt trong phút chốc lại mỉm cười vui vẻ. Sau khi hơi thở dốc một chút, hắn mới chậm rãi nói: “Ta muốn hỏi xin công chúa một thứ”.

“Là cái gì?”

“Thất diệp tuyết chi”

Thất diệp tuyết chi? Đó là cái gì?

Sở Ngọc chớp chớp mắt, cố gắng nhớ xem. Hoàn Viễn đứng bên cạnh nhắc nhở: “Công chúa, đó là một trong những thứ mà bệ hạ ban thưởng mấy ngày trước”.

Tuy Dung Chỉ nắm giữ Thượng Dược ti, dược liệu và hương liệu, nhưng “thất diệp tuyết chi” hoàng đế ban thưởng lại là loại dược liệu có thể để lâu, giống như một loại đồ quý, nên được cất trong kho đồ quý. Mà hiện nay, người quản lý kho này là Hoàn Viễn, ai muốn dùng cái gì phải thông qua Sở Ngọc.

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười, ngẩng đầu nhìn Sở Ngọc đứng bên cạnh, vẻ mặt thản nhiên: “Nội thương của A Thác đã kéo dài vài năm rồi, bây giờ chỉ còn đợi loại dược liệu quan trọng nhất, hi vọng công chúa có thể giúp đỡ!”

Dung Chỉ đang cần một thứ, lại thấy Sở Ngọc muốn tìm ra cách điều chế hương liệu liền chủ động đưa đến, để đổi lấy loại dược liệu có thể chữa khỏi cho Hoa Thác.

Công bằng mà nói, lần giao dịch này đôi bên cùng có lợi. Bởi vì “thất diệp tuyết chi” gì gì đó, với Sở Ngọc có cũng như không. Nếu đổi lấy cách điều chế hương liệu, đối với Sở Ngọc chỉ có lợi chứ không có hại gì.

Nhưng phải...

Sở Ngọc nhìn xuống Dung Chỉ, bốn mắt chỉ cách nhau không đến hai thước, bất cứ một biểu hiện nhỏ nào của đối phương cũng có thể nhìn thấu.

Nàng mỉm cười, dường như có chút ác ý: “Nếu, ta không đồng ý thì sao?”

65. Q.2 - Chương 65: Là Hai Việc Khác Nhau

Dung Chỉ chậm rãi cười. Không giống như mong đợi của Sở Ngọc là được thấy hấn nôn nóng khó xử, Dung Chỉ vẫn cực kỳ tĩnh tại, thoải mái nói: “Công chúa còn muốn điều gì nữa sao?”

Sở Ngọc thở dài bất lực: “Người không thể ngốc đi một chút được à? Sao lúc nào cũng đoán được ý ta thế?” Nàng cũng không phải là nhỏ mọn. Chẳng qua hiếm lắm mới có dịp Dung Chỉ đề đạt yêu cầu, nàng nghĩ phải thừa dịp này không chế hấn một chút.

Chính là thừa cơ mượn gió bẻ măng.

Vừa rồi thoái thác không nhận lời hấn ngay, cũng còn vì một chút không cam tâm. Nàng muốn được nhìn thấy vẻ mặt khác ngoài sự bình tĩnh bất di bất dịch ở con người kia.

Dung Chỉ vẫn chậm rãi cười như trước: “Khiến công chúa thất vọng, tội của ta lớn quá!” Miệng nói như vậy, nhưng thái độ của hấn không có chút gì gọi là tạ tội với nàng.

Sở Ngọc khó chịu bĩu môi, giơ ra ba ngón tay: “Ba việc. Người làm cho ta ba việc, ta sẽ cho người thứ người muốn. Thế nào?”

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười: “Chẳng lẽ ta có thể cự tuyệt sao?” Dưới giàn cây che nắng, gương mặt hấn tái nhợt, dường như cùng màu với quần áo tuyết trắng. Đôi mắt dưới hàng lông mày lại đen như mực, phẳng phất sâu không thấy đáy.

Hấn chậm rãi đứng lên.

Hai người vừa rồi một đứng một ngồi nên mới cách nhau một chút. Nhưng Dung Chỉ đứng lên thì suýt chạm vào người Sở Ngọc. Trong phút chốc gương mặt hai người gần sát nhau, hơi thở gần như giao hòa.

Sở Ngọc hơi hơi trừng mắt, nhìn thấy hàng lông mi của Dung Chỉ khẽ rung động. Sợi tóc mềm mại của hấn quét xuống ngay gần chóp mũi nàng.

Sở Ngọc lùi về sau một bước.

Dung Chỉ vươn thẳng người, khuôn mặt tỏ vẻ nghiêm nghị: “Xin hỏi, công chúa còn gì sai bảo không?”

Tuy đã lùi về sau một bước, nhưng khoảng cách giữa hai người vẫn rất gần. Sở Ngọc ngẩng đầu nhìn Dung Chỉ, nàng lùi tiếp hai bước nữa. Nàng kể lại ngắn gọn điều Hoàn Viễn mới báo cáo, rồi nói: “Người thông minh như thế, chắc là biết ta muốn người làm gì!”

Dung Chỉ nghĩ ngợi, tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Công chúa có ép người quá đáng không! Ta gần đây không hề bước chân ra khỏi cửa, làm sao biết được người nào chân tay không sạch sẽ?”

Sở Ngọc lúc này lại nhất quyết không nhân nhượng. Nàng mỉm cười, bình tĩnh nhìn Dung Chỉ: “Ta tin việc này hoàn toàn trong tầm tay của người”. Dù không có chứng cứ gì, nhưng Sở Ngọc tin Dung Chỉ biết rõ hết thấy.

Hấn nhất định không chỉ nắm giữ quyền lực về mặt vật chất.

Đối với con người lai lịch không rõ ràng trước mặt, không hiểu sao Sở Ngọc lại có lòng tin rất vững chắc và mạnh mẽ. Chỉ cần giao cho hấn, hấn sẽ giải quyết được.

Dung Chỉ mím làn môi tái nhợt, bất giác lại nở nụ cười: “Nếu công chúa nhất định cho rằng như vậy, ta chỉ có thể thử xem”. Hấn cúi khom người: “Tên trộm này sẽ không tiếp tục ra tay ngay đâu, cần phải có thời gian chờ đợi. Xin công chúa cấp cho ta vài thị vệ, sau vài ngày nữa, ta sẽ cho công chúa câu trả lời thỏa đáng!”

Thấy hấn đồng ý phối hợp, Sở Ngọc rất hài lòng, khẽ gật đầu đáp ứng yêu cầu của hấn. Nhưng thỉnh thoảng lại có tiếng của Dung Chỉ: “Công chúa, vậy việc thứ hai, thứ ba là gì? Công chúa nói luôn đi, để ta làm một thể?”

Sở Ngọc cười lạnh một tiếng, nói: “Người cứ làm tốt việc này rồi hãy tính đến việc thứ hai. Nếu như một việc này cũng làm không xong, ta sẽ đem “thất diệt tuyệt chi” nghiền nát cho cá ăn!”

Nói xong Sở Ngọc chột dạ quay sang chỗ khác. Việc thứ hai, thứ ba gì đó nàng còn chưa nghĩ ra. Ngay cả việc thứ nhất, nàng cũng là góp vào cho đủ số. Mặc dù khi đi cùng Hoàn Viễn tới đây, nàng đúng là có ý sai Dung Chỉ làm việc này. Nhưng Dung Chỉ lại dễ dàng hợp tác như vậy, nằm ngoài dự liệu của nàng.

Sở Ngọc gọi Hoàn Viễn rời đi. Bước được mấy bước thì nàng nghe thấy tiếng Dung Chỉ phía sau: “Đã như vậy, ta cũng không tiến công chúa. Nhưng nàng xử lý tiểu nha đầu kia quá nhẹ tay”.

Chỉ bỏ dúi trong ba ngày, cùng lắm là dọa nạt được một mình Ấu Lam.

Sở Ngọc trong lòng chần chừ, dừng bước lại. Nàng không quay đầu, cất tiếng hỏi: “Theo ý người thì sao?”

Tiếng nói của hần mềm nhẹ như tuyết. Nhưng nàng lại thấy ẩn chứa trong đó sự sát phạt quyết đoán lạnh lùng: “Phải đánh đến chết! Kéo tới nơi tập trung đông người nhất, dùng trượng hình, đánh ròng rã ba ngày, khiến cho tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy”. Như vậy, mới có lực uy hiếp. Tất cả những kẻ có dã tâm đều phải sợ run, cảm thấy có thanh kiếm sắc đang treo lơ lửng trên đầu.

Sở Ngọc lãnh đạm nói: “Người không thấy, làm như thế là quá khắc nghiệt, tàn khốc sao?”

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười. Hần lại nằm xuống giường, cẩn thận dè dặt để tránh chạm vào vết thương: “Phi thường chi thời hành phi thường chi sự, nếu không dùng thủ đoạn đặc biệt thì sao có thể mang lại hiệu quả nhanh chóng được!”

(Phi thường chi thời hành phi thường chi sự: thời điểm đặc biệt phải làm những việc đặc biệt)

Sở Ngọc vẫn đứng im, sống lưng thẳng tắp, cả người không nhúc nhích chút nào.

Hoàn Viễn đứng bên cạnh, nghe thấy những lời nói của Dung Chỉ, không khỏi quay sang nhìn Sở Ngọc. Trên gương mặt thanh nhã của nàng phảng phất mấy tầng tối tăm, đáy mắt trong suốt như nổi sóng.

“Người nói đúng!” Một lúc sau, Sở Ngọc hơi mỉm cười. Nụ cười giống như ánh sáng ló rạng sau tầng mây, quét đi những ảm đạm trên khuôn mặt nàng, vừa là bối rối, nhưng đồng thời cũng là kiêu ngạo: “Đây đúng là phương pháp tốt nhất!”

Nhưng câu cuối cùng, nàng giữ lại trong lòng mà không thốt ra lời: nàng không làm được!

Sở Ngọc biết rằng, lúc này công việc nàng đang làm cần có rất nhiều nỗ lực, mỗi bước lại gặp phải lực cản lớn. Nếu muốn nhanh chóng đạt được mục đích, thì phải vứt bỏ lòng thương, phải mạnh mẽ quyết đoán.

Dung Chỉ hình như cũng đoán được phần nào mục tiêu của nàng, nên mới nhắc nhở như thế. Sở Ngọc biết rõ, hần nói rất đúng...

Nhưng nàng không làm được.

Nếu làm được như vậy, nàng đã không còn là Sở Ngọc.

Vì thế, nàng thà vứt bỏ con đường dễ dàng, chọn lối đi quanh co khúc khuỷu, cẩn thận dè dặt mà đi, không biết bao giờ mới chạm đến mục tiêu. Mà bánh xe lịch sử ầm ầm ở phía sau cứ càng lúc càng đến gần.

Sở Ngọc bóp cằm, khóe miệng cười tươi mang vẻ quật cường. Nàng ngoái đầu lại, ánh mắt sáng lấp lánh: “Người nói như vậy, cũng không đúng lắm! Ấu Lam bị trách phạt, chính là vì người!”

Dung Chỉ thản nhiên cười cười: “Nhất mã quy nhất mã, đó là hai việc khác nhau”.

(Nhất mã quy nhất mã: một ngựa trả một ngựa, ý nói nợ cái gì thì trả cái ấy, việc nào ra việc ấy)

Sở Ngọc cũng mỉm cười: “Đúng, đó là hai việc khác nhau”.

66. Q.2 - Chương 66: Vốn Không Phải Người Thông Minh

Đã quá nửa đêm.

Vàng trắng non lười liềm treo cao trên nền trời tối thẫm. Một bóng người nhỏ nhắn đến gần vừa cúi, nhìn trước nhìn sau, thấy bốn bề vắng lặng mới lấy chìa khóa giấu trong tay áo, mở kho chứa.

Cửa kho cúi vang lên tiếng kéo kẹt.

Vừa cúi là một dãy nhà lớn, bên trong chứa củi đốt, từng bó từng bó xếp chồng chất cao đến tận xà nhà. Thân hình nhỏ gầy của Ấu Lam cuộn tròn trong góc. Đêm đầu hạ mát mẻ, nhưng cả ngày đói khát khiến cả người nàng mềm nhũn.

Đói quá!...Đầu óc Ấu Lam choáng váng mơ hồ, cả người trống rỗng, mềm nhũn, những cành củi cứng rắn phía sau cứ đâm vào bả vai.

Ấu Lam muốn cự quậy thay đổi tư thế, nhưng không còn sức lực để nhúc nhích nữa! Sớm tinh mơ nàng đã phải đi truyền ý chỉ của công chúa cho Dung Chỉ, buổi trưa không kịp ăn cơm đi hầu hạ công chúa, rồi bị vút vào vừa cúi, nhin đói đến bây giờ.

Thật ra Ấu Lam không oán hận công chúa. Thân phận là kẻ hầu người hạ, khiến công chúa tức giận, công chúa chỉ bỏ đói nàng ba ngày đã là phá lệ khai ân. Chỉ mong sao ba ngày này trôi qua thật nhanh!

Trong cơn mơ màng đầu óc mông lung, Ấu Lam tự nhủ: ngủ sẽ đỡ đói. Vừa nhắm mắt lại, bỗng nghe thấy ngoài cửa có tiếng động.

Tiếng mở khóa, đẩy cửa.

Âm thanh giữa không gian tĩnh mịch càng khuếch đại, truyền sâu vào lỗ tai Ấu Lam.

Là ai?

Ấu Lam vội mở mắt ra, nhìn dần dần từ mờ ảo đến rõ ràng. Một chút ánh sáng theo song cửa sổ chiếu vào, nàng nhìn thấy một thiếu nữ áo trắng chừng mười bốn, mười lăm tuổi. Cô gái đóng cửa rồi đi vào, đem theo một giỏ trúc đặt xuống đất.

Ấu Lam giật mình: “Tiểu Đại?” Người vừa đến là thị nữ thân thiết nhất với nàng, Phấn Đại. Cả hai nhập phủ công chúa cùng một thời gian, cùng ăn cùng ở, khi vui buồn đều tâm sự bầu bạn với nhau.

Chẳng qua sau đó, Ấu Lam được công chúa trọng dụng hơn nên dần dần trở nên xa cách.

Phấn Đại ăn vận giản dị, người nhỏ nhắn, tay chân rất nhỏ, khuôn mặt trái xoan, nhất là đôi mắt to sáng ngời, trông đầm ấm đáng yêu. Cái giỏ có vẻ vừa to vừa nặng, Phấn Đại dường như phải cố sức, vừa đặt xuống liền thở dốc một hơi, sau đó lo lắng hỏi Ấu Lam: “Tiểu Lam, chị không sao chứ?”

Đáy lòng Ấu Lam như có luồng nước ấm chảy qua, nàng vừa cảm kích vừa nôn nóng hỏi: “Em tới đây làm gì?” Nhất thời, nàng quên mất không hỏi tại sao Phấn Đại lại có chìa khóa vừa cúi.

Phấn Đại mỉm cười, nói nhỏ: “Chắc chị đói lắm rồi phải không? Em mang đồ ăn cho chị!” Nói xong nàng ta lật miếng vải xanh che miệng giỏ lên, bày ra các loại bát đĩa, cốc. Tổng cộng có đến bốn cái bánh mì, một bát to cơm trộn canh thịt, một lọ dưa muối, hai quả trứng luộc, còn có một ấm đồng đựng đầy nước.

Đồ ăn tuy không đặc sắc cầu kỳ, nhưng số lượng rất nhiều, có thể ăn thừa sức trong một ngày.

Ấu Lam kinh ngạc không thôi, nhìn Phấn Đại hỏi thất thanh: “Những cái này...em lấy ở đâu ra?”

Phấn Đại bị hỏi cao giọng làm giật nảy mình, nhanh chóng chạy ra cửa nghe ngóng bên ngoài. Thấy không có ai, nàng mới trở lại chỗ Ấu Lam, nói nhỏ: “Em ăn trộm cơm thừa! Chị đừng kêu to như thế, nhờ có người phát hiện ra, em có mười cái mồm cũng không thanh minh được đâu!”

Ấu Lam cảm kích nhìn Phấn Đại: “Tiểu Đại, em thật tốt với chị! Em mau đi đi, thế này quá nguy hiểm! Nhờ có người phát hiện ra...” Gặp hoạn nạn mới biết chân tình. Nhớ lại thời gian trước đó, mình không quan tâm đến Phấn Đại, Ấu Lam cảm thấy rất xấu hổ.

Phấn Đại thoáng vẻ không tự nhiên, nàng ngăn lời Ấu Lam: “Chị đừng nói vậy, chúng ta là chị em mà! Chị mau ăn đi, nếu còn đồ ăn thừa chị nhớ giấu đi, mai em lại đến thăm chị!” Nàng đặt bát cơm lên tay Ấu Lam.

Ấu Lam nhìn đói đã lâu, mà cơm trộn canh thịt khá ngon, nên ăn lấy ăn để như vùi mặt vào bát. Phấn Đại nhìn nàng, ánh mắt trong sáng lộ vẻ thương hại. Đợi cho Ấu Lam ăn đã khá no, nàng mới nói khẽ: “Thật ra, những thứ này, không phải do em chuẩn bị”.

Ấu Lam kinh ngạc ngẩng đầu lên, khóe miệng còn dính mấy hạt cơm. Lúc này mới nghĩ tới, canh vừa ăn nóng sốt, mà giờ đã là đêm khuya, sao lại có thứ canh thừa nóng hổi như vậy? Hạt cơm cũng thơm dẻo, sao có thể là cơm thừa? Ấu Lam sờ thử bánh mì, vừa nóng vừa mềm.

Phấn Đại cắn môi, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Thực ra, lúc đầu em định vào bếp lấy trộm cho chị mấy cái bánh bao. Nhưng trong bếp em nhìn thấy một người, chị thử đoán xem?”

Ấu Lam chớp mắt mấy cái. Nàng thật sự không nghĩ ra, đến lúc này còn có người nào bất chấp mạo hiểm có thể làm công chúa nổi giận, đi lấy đồ ăn cho nàng.

Phấn Đại ghé sát tai Ấu Lam, thì thầm: “Là công chúa”.

“Hả?!” Ấu Lam kinh ngạc kêu lên.

Phấn Đại đặt tay lên môi Ấu Lam nói nhỏ: “Em lén nói với chị, chị phải giữ bí mật đấy! Thật ra công chúa rất quý mến chị! Hôm nay bởi vì chị làm việc tự tiện khiến công chúa nổi giận, phạt chị xong lại hối hận. Nhưng công chúa không thể thu hồi lời đã nói ra được. Thế là công chúa truyền lệnh cho em mang thức ăn cho chị, còn bảo em không được nói với chị!”

Ấu Lam không nhận được lại muốn kêu lên, nhưng nghĩ đến lời Phấn Đại nói, vội vàng im bật. Hai cô gái cứ im lặng như vậy nhìn nhau. Lát sau Phấn Đại mang theo chiếc giỏ không, khóa cửa lại như cũ rồi rời đi.

Cất giỏ xuống nhà bếp, rồi Phấn Đại bước nhanh đến Đông Thượng các. Sở Ngọc đứng ở ngưỡng cửa Đông Thượng các, thấy nàng ta đi tới bèn hỏi: “Đã xong việc chưa?”

“Vâng”, Phấn Đại cúi đầu nói khẽ.

Sở Ngọc mỉm cười: “Người cũng về đi ngủ đi, không cần hầu hạ ta!” Không đợi Phấn Đại trả lời, Sở Ngọc quay người bước đi.

Bước chân nhẹ nhàng, gương mặt lại bắt giắc nở nụ cười tự giễu.

Nếu tên kia biết nàng làm việc này, sẽ lại dùng ánh mắt nhìn không thấu, miệng lưỡi sắc bén nhạo báng nàng, thậm chí trong lòng còn cười nàng ngu xuẩn?

Dùng biện pháp lòng vòng như thế để tăng thêm một vài tiểu nha đầu trung thành, có lẽ nàng thật đại dột.

Sát phạt quyết đoán mới là thông minh, sống theo lý trí mới là thông minh.

...Nhưng, cả đời này, có lẽ nàng không thể làm người thông minh được!

67. Q.2 - Chương 67: Nơi Đây Có Chân Ý

Buổi sáng hôm sau Sở Ngọc lại tiến cung.

Trừ lần đầu tiên được triệu tập, thời gian Sở Ngọc chọn vào cung thường là lúc nhà vua vừa tan thiết triều. Đối với những chuyện xảy ra trong buổi chiều, nàng có thể thông qua thái độ Lưu Tử Nghiệp, hỏi khéo thêm một chút là có thể nắm được.

Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Nhưng lúc vào cung, Sở Ngọc vô tình nhìn thấy bóng áo tím mờ ảo thoát tục của Thiên Như Kính, đang đi về phía hậu cung. Nhìn bóng dáng hắt hắt dần, Sở Ngọc nhú mày hỏi hoạn quan dẫn đường: “Hắn thường xuyên vào cung để đuổi ma quỷ?”

Thái giám dẫn đường cho nàng khoảng mười bảy, mười tám tuổi, tên gọi Huyền An. Sau nhiều ngày vào cung, Sở Ngọc đã thuộc nằm lòng đường đi lối lại. Hắn dẫn đường chẳng qua là làm tròn chức trách mà thôi.

Tiếng nói Huyền An hơi the thé, nhưng bởi vì hắn nói nhỏ nhẹ ôn hòa nên nghe không chói tai: “Bẩm công chúa, đúng vậy!”

Tuy hắn nói chuyện đúng theo quy củ, nhưng Sở Ngọc chưa hài lòng với câu trả lời này. Nàng rút từ trong tay áo ra một cây trâm vàng, đưa cho Huyền An, khe khẽ mỉm cười: “Và còn?”

Trong tay áo Sở Ngọc lúc nào cũng thủ sẵn vài cây trâm bằng vàng, bạc hoặc ngọc quý, rất nhẹ nhàng; dùng để phòng thân hay hồi lộ đều tiện lợi.

Lặng lặng nhận cây trâm dút vào tay áo, Huyền An nói nhỏ: “Bẩm công chúa, trong hậu cung ngày nào chẳng có người chết? Người chết càng nhiều thì sinh ra càng lắm ma quỷ!”

Sở Ngọc mỉm cười, chậm rãi đi về phía trước: “Người cũng biết, câu trả lời ta cần không phải là cái này!” Lời Huyền An nói không hẳn là sai, nhưng không phải điều Sở Ngọc muốn biết.

Huyền An do dự một chút, rồi đuổi theo Sở Ngọc, đến gần nói khẽ: “Thật ra có một số nữ tử trong cung mượn cơ đuổi ma quỷ. Thiên sư đại nhân vừa trẻ tuổi vừa tuấn tú như thế...”

Nói tới đây, Sở Ngọc hoàn toàn hiểu được. Nữ nhân trong cung rất đông, trừ một số ít được thị tẩm, còn lại phải chịu cảnh phòng không gối chiếu. Nàng kinh ngạc hỏi: “Bệ hạ...có biết không?” Xem như Lưu Tử Nghiệp đội nón xanh đi!

Huyền An vội vàng nói: “Công chúa ngàn vạn không nên hiểu lầm! Thiên sư đại nhân có nhân phẩm đoan chính, thanh cao, trước giờ chưa nhiễm một chút bụi bặm thế tục nào. Thiên Như Kính đại nhân là tiên nhân chuyển thế, người thường sao có thể xứng đôi?” Phi tử trong hậu cung triệu Thiên Như Kính đến, giới lắm chỉ có thể nhìn trộm một chút, muốn nắm góc áo hắn còn khó nữa là!

Sở Ngọc nhìn Huyền An chăm chú, thấy vẻ mặt hắn rất cuồng nhiệt, ngưỡng mộ, không có chút gì là dối trá giả tạo, hình như lời nói xuất phát từ thật lòng: “Thiên Như Kính như vậy thật sao?”

Huyền An thở dài nói: “Thiên sư đại nhân đúng là người đạo hạnh cao thâm, khác hẳn người phàm phu tục tử chúng ta. Phong thái của người, phàm nhân chúng ta làm sao có được? Nếu công chúa đến gần thiên sư đại nhân, sẽ thấy quanh người thiên sư có một linh khí đặc biệt!”

Sở Ngọc nghe những lời buồn nôn như vậy thật không nuốt nổi, khoát tay ra hiệu hắn không cần nói nữa. Nàng tập trung vào việc đi gặp Lưu Tử Nghiệp, tiếp tục công cuộc hỗ trợ hoàng đế.

Lúc nàng xuất cung, vẫn là Huyền An dẫn đường. Thế là nàng tiếp tục câu chuyện bỏ dở lúc trước: “Nếu muốn mời thiên sư đại nhân đuổi ma quỷ, phải trả bao nhiêu thù lao?” Nói đến bốn chữ “thiên sư đại nhân”, Sở Ngọc cười mỉa mai, nhấn mạnh hơn một chút.

Huyền An ngẩn người ra: “Thiên sư đại nhân là người trời giữa chốn nhân gian, sao có thể cần thù lao?”

Sở Ngọc định châm chọc thêm mấy câu. Nhưng thấy thái giám này có vẻ tôn sùng Thiên Như Kính quá mức, không muốn gây mâu thuẫn với hắn, nên nàng âm thầm nhịn xuống, chỉ mỉm cười nói: “Thế thì tốt quá! Mấy ngày nay trong phủ ta, không hiểu sao có vài căn phòng lại xuất hiện ma quái. Ta cũng đã nói qua với bệ hạ, nếu thiên sư đại nhân không bận, thì ta muốn mời đến phủ giúp ta đuổi ma quỷ!”

Hai người đã đến cửa cung. Nghe thấy lời nàng, vị hoạn quan trẻ tuổi vốn ngưỡng mộ nồng nhiệt thiên sư đại nhân cứng đờ cả người, trở mắt nhìn Sở Ngọc nghênh ngang bước đi.

Sau một hồi, khi xa giá của Sở Ngọc đã rời đi, hắn mới dường như trấn tĩnh lại tinh thần. Bước chân thất tha thất thểu, hắn đi tìm Thiên Như Kính, rồi cuống lên chân càng lúc càng nhanh. Hắn muốn, hắn phải nhắc nhở Thiên Như Kính đại nhân: công chúa này thường gặm nam nhân không cần nhả xương cốt!

Sở Ngọc về phủ, đi thẳng đến Tu Viễn cư tìm Hoàn Viễn. Nàng vừa đến chỗ giao với Tây Thượng các, liền có người báo với nàng: một vị họ Vương gửi thiệp mời. Sở Ngọc lười biếng không muốn vì một cái thiệp mời phải dừng bước, nên sai người mang đến Tu Viễn cư.

Trong Tu Viễn cư, Hoàn Viễn đang xử lý công việc. Còn Sở Ngọc thì ngồi phía đối diện, chăm chú nhìn hẩn.

Tuy Sở Ngọc bảo Hoàn Viễn không cần để ý đến nàng, nhưng Hoàn Viễn không thể nào thực hiện được. Càng không muốn để ý, lại càng phải để ý đến người đang ngồi trên trường kỷ đối diện, vừa đúng tầm mắt của hẩn. Hẩn dường như đứng ngồi không yên, rốt cuộc không nhịn được ngẩng đầu lên, chưa kịp nói gì thì bên ngoài vọng vào tiếng gõ cửa.

“Công chúa, người có muốn lấy thiệp mời ra không ạ?” Thanh âm nhỏ nhẹ sợ hãi, chính là người vừa mới được điều đến cạnh nàng hôm nay, Phần Đại.

Phần Đại bước vào dâng thiệp mời rồi nhanh chóng lui ra. Sở Ngọc mở thiệp, là chữ của Vương Ý Chi, mời “Dụ Tử Viễn” đến tham gia gặp gỡ tụ họp. Bên trên là lời mời, bên dưới còn có vài dòng hỏi thăm Sở Ngọc về nước cất và một số chi tiết nhỏ khác.

Hôm qua trước khi Sở Ngọc đi tìm Dung Chỉ, đã viết chữ vẽ hình vào một phong thư, sau khi gặp Dung Chỉ liền sai người mang đến cho Vương Ý Chi. Thực ra trong thư chỉ là một số công đoạn thí nghiệm hóa học mà nàng biết. Ví dụ như với nước thì tốt nhất dùng nước cất, trước khi thí nghiệm phải rửa sạch tay, khi thử nghiệm các chất khác nhau phải dùng đồ đựng khác nhau, và thêm một vài cách bảo quản nguyên liệu, đều là những yêu cầu cơ bản của thí nghiệm hóa học hiện đại. Tuy nhiên với hơn một nghìn năm trước, những kiến thức này là nghe thấy lần đầu.

Không ngoài dự liệu, những điều này đã gây hứng thú với Vương Ý Chi, khiến hẩn chủ động đề xuất mời mọc nàng. Bước thứ nhất xem như Sở Ngọc đã thành công.

Sở Ngọc đến chỗ Hoàn Viễn rồi ở lý trong phòng hẩn, cũng không phải là muốn làm hẩn bối rối khó xử. Nàng làm như vậy là lấy hành động cụ thể ọi người trong phủ biết “chiều hướng gió”, muốn bọn họ biết rõ khuynh hướng của nàng.

Hoàn Viễn không hiểu được dụng ý của Sở Ngọc, chỉ thấy không thể tập trung vào công việc. Thấy Sở Ngọc xem thiệp mời, hẩn không khỏi tò mò, muốn biết chuyện gì mà khiến nàng có vẻ phấn khởi như vậy. Lúc này bên ngoài lại có tiếng gõ cửa: “Bẩm công chúa, thái sử lệnh Thiên Như Kính đến chơi!”

“Đến rồi thì tốt!” Sở Ngọc gấp tấm thiệp lại, đứng lên bước nhanh ra ngoài.

Hoàn Viễn nhìn theo hướng Sở Ngọc rời đi, bối rối không thôi, vẫn chẳng hiểu là chuyện gì!

68. Q.2 - Chương 68: Khép Miệng Không Cần Phân Biệt

Thiên Như Kính.

Sở Ngọc bước nhanh ra khỏi Tây Thượng các, liền nhìn thấy thái sử lệnh đại nhân đương nhiệm, nghe nói là một thiên sư không dễ động vào – Thiên Như Kính, đang đứng quay lưng lại phía nàng.

Trông hẩn vẫn như lần nàng gặp đầu tiên, phiêu diêu tự tại. Gió nhẹ thổi tới làm tà áo lụa trắng khẽ tung bay, như hư như thực. Từ xa nhìn lại, có ảo giác như hẩn bước chân theo gió. Sở Ngọc vốn dĩ vẫn coi thường con người này, nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn khiến nàng không tự chủ mà bước chậm dần.

Không thể phủ nhận, phong thái con người này có khả năng lừa gạt tâm trí người khác rất lớn!

Sở Ngọc đang muốn đến gần Thiên Như Kính, bỗng nhoáng một cái, trước mặt có người chắn đường. Nàng vội phanh nhịp chân, nhìn lại, thì ra là Việt Tiệp Phi đang quỳ một gối trước mặt nàng, trên khuôn mặt hiện vẻ cầu xin.

Sở Ngọc cau mày nói: “Việt Tiệp Phi, ngươi làm thế này là có ý gì? Có việc gì đứng lên rồi nói!”

Việt Tiệp Phi lại không chịu đứng lên, chỉ hỏi: “Bẩm công chúa, người mời Thiên Như Kính đến đây là có dụng ý gì?”

Lông mày dựng ngược, Sở Ngọc cố gắng bình tĩnh nói: “Tất nhiên là mời thiên sư đến đuổi ma quỷ. Ngoài việc đó ra, còn có thể làm gì?” Nàng hơi chột dạ, chẳng lẽ ý đồ của nàng thể hiện rõ ràng quá, đến Việt Tiệp Phi cũng phát hiện ra?

Việt Tiệp Phi quay lại nhìn Thiên Như Kính, rồi mới cúi đầu: “Xin công chúa niệm tình buông tha cho Kính sư đệ!”

Buông tha...Sở Ngọc phải mất một lúc mới hiểu được ý Việt Tiệp Phi. Đạo sĩ bịp Thiên Như Kính này, thế nhưng lại là sư đệ của Việt Tiệp Phi?

Sở Ngọc còn chưa kịp hiểu làm thế nào mà một đạo sĩ và một kiếm khách lại liên quan đến nhau, thì trên mặt Việt Tiệp Phi đã hiện vẻ quả quyết. Hắn trầm giọng nói: “Nếu công chúa có thể buông tha cho Kính sư đệ, Việt Tiệp Phi sẽ nguyện ý vì công chúa bắt mười tên thiếu niên tuyệt mỹ để trao đổi!” Việt Tiệp Phi luôn bên cạnh Sở Ngọc. Tuy tính cách hắn đơn giản, nhưng lần này liếc mắt một cái cũng biết Sở Ngọc chỉ lấy cớ xua đuổi ma quỷ. Xưa nay hắn luôn kề cận bên cạnh nàng, đã thấy ma quỷ bao giờ?

Lấy cớ, hoàn toàn là lấy cớ! Về phần Sở Ngọc vì sao muốn triệu Thiên Như Kính đến đây, Việt Tiệp Phi suy nghĩ một cách nhất quán thẳng tắp, và cho ra ngay được kết quả thẳng tắp nhất quán.

Nếu là người khác, hắn hoàn toàn không thêm để ý. Nhưng lần này, con mồi của công chúa lại là tiểu sư đệ yêu quý của hắn. Thế mới đau!

Hắn vốn theo phái Cẩm Vân sơn, sư phụ cũng là một thiên sư cực kỳ lợi hại. Nhưng trong số các đệ tử, trừ Thiên Như Kính, không người nào có tư chất để theo học đạo pháp của sư phụ, mà chỉ học được võ nghệ cao cường. Sau này việc nối nghiệp sư môn chỉ hi vọng ở Thiên Như Kính. Hơn nữa Thiên Như Kính tuổi cũng nhỏ nhất, nên rất được các huynh đệ khác trong môn phái yêu quý.

Hắn bảo vệ Thiên Như Kính, là trách nhiệm, nhưng cũng xuất phát từ tấm lòng.

Sở Ngọc tất nhiên biết Việt Tiệp Phi nghĩ gì, nhưng không nói ra. Nàng chỉ mỉm cười: “Nếu ta buông tha cho hắn, thì ngươi nguyện ý vì hắn đến mức nào?” Nàng rất hiếu kỳ điều này.

Việt Tiệp Phi cắn răng, kiên quyết nói: “Xin tùy sự sai bảo của công chúa!”

Sở Ngọc từ trên cao nhìn xuống, cảm thấy buồn cười: “Nếu ta muốn ngươi thay thế hắn thì sao?” Tùy ý sai bảo? Nội dung này rất rộng lớn đó!

Nhưng mà Sở Ngọc kinh ngạc thấy, Việt Tiệp Phi chỉ do dự một lát, rồi hắn nhắm mắt lại, nói khó nhọc: “Bẩm công chúa,... cũng được!”

“Cũng được”, hai chữ này rất nhẹ.

Nhưng qua nhiều ngày hiểu về tính cách Việt Tiệp Phi, Sở Ngọc cũng biết hai chữ này với hắn nặng nề thế nào.

Việt Tiệp Phi rất tự đề cao bản thân, cũng rất sợ bị nàng nhìn trúng. Nhưng vì Thiên Như Kính, hắn cam tâm tình nguyện hi sinh thân mình.

Nàng vốn tưởng hắn chỉ trong lúc bốc đồng mà nói, không ngờ hắn dám làm thật.

Phải là người thế nào, mới khiến hắn tình nguyện hi sinh như vậy?

Không muốn đùa cợt nữa, khuôn mặt Sở Ngọc trở lại ôn hòa. Nàng cúi xuống đỡ lấy hai vai Việt Tiệp Phi, định nâng hắn dậy. Nhưng tay vừa chạm vào người hắn, bỗng dừng lại: “Người không cần như thế, vừa rồi ta chỉ nói đùa thôi!”

Sở Ngọc vừa định nâng Việt Tiệp Phi dậy, nhưng sau đó nàng bỗng thay đổi chủ ý, muốn ra một cái giá. Trước mặt bỗng tối lại, ngược mắt lên thì thấy Thiên Như Kính đi đến bên Việt Tiệp Phi, che khuất ánh sáng.

Trên khuôn mặt Thiên Như Kính chỉ là sự bình thản, không hề tức giận, cũng không vì Việt Tiệp Phi tình nguyện hi sinh thay hấn mà cảm kích. Hấn chỉ lẳng lặng nói: “Sư huynh, không cần lo lắng cho ta! Ta không sao!”

Hấn đưa tay đỡ Việt Tiệp Phi đứng dậy. Sở Ngọc lùi về phía sau, nhìn hai người trước mặt, mỉm cười nói: “Thiên sư đại nhân, ta muốn đuổi ma quỷ trong phòng ngủ! Mời đi theo ta!”

Tính háo sắc của Sơn Âm công chúa chính là vũ khí tự vệ cho nàng. Muốn âm thầm tiến hành công việc, có thể nấp dưới vỏ bọc này.

Việt Tiệp Phi vừa nghe thấy lại hốt hoảng. Hấn không nhận được kêu lên: “Kính sư đệ...”

So với vẻ hốt hoảng của Việt Tiệp Phi, thái độ Thiên Như Kính rất ung dung. Sở Ngọc cảm thấy hiếu kỳ, hấn không hề sợ hãi ư? Hấn chưa từng nghe tiếng đồn về Sơn Âm công chúa sao?

Vốn định nói thêm vài câu thăm dò, nhưng nhìn Việt Tiệp Phi đang rất lo lắng đứng bên, Sở Ngọc đành bỏ ý định này. Nếu không cẩn thận bức Việt Tiệp Phi phản lại nàng thì hỏng việc.

Ba người tiến vào Đông Thượng các, hướng đến phòng ngủ. Sở Ngọc lệnh cho Việt Tiệp Phi đứng ngoài canh chừng, nàng mở cửa định vào. Quay sang hai người, nàng thấy một cảnh tượng dở khóc dở cười.

Việt Tiệp Phi khấn trương lồi lồi kéo kéo tay áo Thiên Như Kính, dấn dờ quan tâm tha thiết: “A Kính, sau khi đệ vào, nếu công chúa muốn đệ làm chuyện gì kỳ quặc, thì đệ chớ nghe! Nói cái gì cũng không nghe theo biết chưa!”

Trên mặt Thiên Như Kính không tỏ vẻ gì, nhưng hấn khẽ gật đầu một cách nghiêm túc.

Việt Tiệp Phi buông tay áo ra, rồi như nhớ ra điều gì lại nắm lấy cổ tay Thiên Như Kính: “Đúng rồi, nếu công chúa muốn đệ ăn hay uống gì, ngàn vạn lần cũng không được cho vào miệng, nhớ chưa!”

Thiên Như Kính lại không ngại phiền toái gật đầu, bộ dạng có thể gọi là rất nghe lời.

Sở Ngọc không nhận được nữa trọn tròn mắt: có thể như thế sao? Nàng giống như ác quỷ sài lang hổ báo? Nếu thực sự phát sinh chuyện gì, dựa theo quan niệm truyền thống nam nữ, người bị ăn phải là nàng chứ?

Thấy Việt Tiệp Phi cứ lồi lồi kéo tay áo Thiên Như Kính không chịu buông, Sở Ngọc lạnh lùng nhắc nhở: “Người định kéo hấn cả đời?”

Việt Tiệp Phi thất vọng buông tay, trở mắt nhìn Thiên Như Kính theo Sở Ngọc vào phòng, giống như nhìn thấy chú cừu nhỏ đang chui thẳng vào cái mồm đỏ lòm của sói xám.

Khi Sở Ngọc đóng cửa lại, Việt Tiệp Phi đứng ngoài kiễng chân hô to: “A Kính, người nhớ kỹ, nếu có việc gì cứ gọi sư huynh, sư huynh sẽ bảo vệ người!”

Thật là...! Rốt cuộc người lĩnh tiền lương của ai?

Trước mắt Việt Tiệp Phi, Sở Ngọc đen mặt hung hăng đóng sầm cửa.

69. Q.2 - Chương 69: Cây Cỏ Vốn Vô Tình

Sở Ngọc dùng lực đóng sầm cánh cửa, vẫn chưa nguôi cơn tức, nàng còn đá thêm một cái nữa. Xoay người lại, ánh mắt nàng lạc vào một cặp mắt đen thẳm trong sáng.

Thiên Như Kính đứng sau nàng khoảng một thước, gương mặt thanh khiết như bạch ngọc, dường như đứng ngoài những vui buồn sầu lo của nhân thế. Trong đôi mắt đen nhánh hình như nổi lên một tầng sáng nhạt, đồng tử mắt to tròn trong suốt như mắt trẻ con.

Lần đầu đứng gần một người như vậy, Sở Ngọc cảm thấy bầu không khí xung quanh Thiên Như Kính nhẹ nhàng, khoan khoái lạ thường. Nàng đột nhiên khôi phục tinh thần, nghĩ thầm: rõ ràng biết những lời của đám đạo sĩ rởm toàn là lòe bịp giả dối, thế mà chính mình cũng bị ảo giác “tiên khí” quanh người hần.

“Tiên khí” cơ đấy!

Sở Ngọc nâng tay ý mời hần vào trong, còn mình thì ngồi xuống một chiếc ghế dựa. Từ lần đầu tiên thiết yến tiệc phải ngồi quỳ khiến hai chân tê dại, Sở Ngọc cấp tốc sai người đóng ghế dựa, ý là để sử dụng trong cả phủ. Nhưng mọi người có vẻ không hưởng ứng nhiệt tình lắm, nên nàng chỉ để trong phòng mình. Ngoài ra, ở chỗ Dung Chỉ cũng có hai cái.

Sở Ngọc ngồi dựa bên tường, nhìn Thiên Như Kính đang đứng trong phòng. Trong đầu nàng chưa biết nên cất lời thế nào, đành hỏi: “Tên?”

“Thiên Như Kính”

“Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Mười chín”

Nhỏ hơn nàng năm tuổi.

Hỏi đáp một hồi, Sở Ngọc dừng lại, cảm thấy như mình đang kiểm tra hộ khẩu. Nàng chăm chú nhìn Thiên Như Kính. Hần bị nàng chiếu tướng từ đầu đến giờ nhưng vẫn ung dung tự tại, dường như mọi thứ trên đời này đều không liên quan đến hần.

Một kẻ luôn hờ hững với mọi thứ xung quanh, phải chăng xuất phát từ bản tính hần vốn vô tình, giống như cỏ cây núi đá, phong hoa tuyết nguyệt.

Thảo mộc bản vô tâm, phong nguyệt bất quan tình

(Cỏ cây vốn không có trái tim, gió trăng không liên quan đến tình cảm: thiên nhiên vốn dĩ vô tình)

Thế nhưng trong mắt người khác, lại biến thành khí chất tiên nhân thoát tục.

Tuy có việc khác cần làm, nhưng điều trước mắt mà Sở Ngọc muốn tìm hiểu, là Thiên Như Kính có đúng như bề ngoài thoát tục của hần không.

Áp chế ý nghĩ kỳ quặc này, Sở Ngọc lấy vẻ mặt nghiêm trang hỏi: “Ta nghe người ta nói, người là tiên nhân chuyển thế, có rất nhiều phép thuật?”

Thiên Như Kính chỉ lẳng lặng nghe, không đáp.

Sở Ngọc hỏi về thân thiết: “Pháp thuật gì vậy? Hồ phong hoá vũ sao?” (gọi mưa gọi gió)

Thiên Như Kính lắc đầu: “Không!”

“Hay là dời núi lấp biển?”

“Không”

Sở Ngọc chống tay lên má, khuỷu tay thì xuống thành ghế: “Vậy người biết pháp thuật gì?”

Thiên Như Kính lại trầm mặc.

Sở Ngọc trầm nghĩ, lúc hỏi Thiên Như Kính có biết pháp thuật không hoặc biết pháp thuật gì, hần trầm mặc không trả lời. Còn nàng hỏi cụ thể một số pháp thuật, thì hần thành thật trả lời là không biết.

Hần không nói mình biết hay không biết về pháp thuật, càng khẳng định phán đoán của Sở Ngọc rằng hần giả thần giả quỷ, hỏi những việc cụ thể, hần nói rõ là không biết.

Sở Ngọc cười thầm, sắc mặt càng trở nên ôn hòa mềm mại: “Như vậy...còn đuổi ma quỷ thì sao?”

Lúc này, Thiên Như Kính không tiếp tục yên lặng nữa. Hần nhìn thẳng vào Sở Ngọc, ánh mắt không né tránh mà chỉ có thẳng thắn thành thật. Sở Ngọc không thể tưởng tượng được, kẻ nào giả thần giả quỷ mà lại có vẻ thẳng thắn thành thật thế kia: “Không có ma quỷ!”

Hắn lẳng lặng nói: “Ở đây không có ma quỷ!”

Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười: “Trong phòng ta tất nhiên không có ma quỷ. Nếu có, chắc là...trong lòng người?”
Nàng nhún nhá từng chữ thật chậm: “Ta nghe nói, người thường xuyên xua đuổi ma quỷ cho các phi tần?”

Trong lòng nàng cảm thấy kì lạ, vì sao Thiên Như Kính lại thẳng thắn thành khẩn như thế? Nếu hắn nói dối, còn có thể kéo dài thêm một chút? Chẳng lẽ hắn không biết, bị vạch trần tội giả thần giả quỷ là cầm chắc bị khép vào trọng tội sao? Hay còn có nguyên nhân gì khác?

Sở Ngọc còn muốn tiếp tục ép hỏi, nhưng lúc này ngoài cửa bỗng truyền vào tiếng của Hoàn Viễn: “Công chúa có thể cho gặp được không, Hoàn Viễn có chuyện quan trọng cần bẩm báo!”

Sở Ngọc biết rõ tính cách của Hoàn Viễn. Nếu không có việc quan trọng, hắn sẽ không tới tìm nàng. Cảnh cáo hôm qua rõ ràng đã có tác dụng! Hoàn Viễn có thể trực tiếp đứng ngay ở ngoài cửa buồng của nàng, hẳn là do thị vệ đã không ngăn cản.

“Vào đi”, Sở Ngọc bước ra mở cửa.

Cánh cửa chậm rãi mở ra. Ánh mặt trời ảm áp sáng rực lập tức tiến vào, rọi sáng góc tối âm u trong phòng. Gương mặt tuấn mỹ của Hoàn Viễn như phát quang trong ánh nắng, nét mặt hiện vẻ hơi lo âu. Nhìn thấy Thiên Như Kính phía sau Sở Ngọc, hắn hơi sững sốt một chút, nhưng rất nhanh chóng áp chế sự ngạc nhiên.

Thấy thái độ Hoàn Viễn có vẻ lúng túng khó xử, Sở Ngọc mỉm cười nghiêng đầu, ra hiệu cho hắn nói nhỏ vào tai nàng. Hoàn Viễn nhanh chóng thăm thì bên tai nàng: “Thái hậu bệnh tình nguy kịch”.

Thái hậu họ Vương, là mẫu thân của hoàng đế Lưu Tử Nghiệp và Sơn Âm công chúa.

Sở Ngọc lúc này mới giật mình nghĩ ra, nàng đến thế giới này lâu như vậy nhưng chưa từng đi gặp mẫu thân. Thay vì nói quên, thực ra nàng không muốn đi, ngay cả gặp tiểu hoàng đế Lưu Tử Nghiệp, cũng là vì kéo dài đến không thể kéo dài hơn rồi bị triệu tập.

Tuy thái hậu với nàng hoàn toàn xa lạ, nhưng dù sao cũng có quan hệ huyết thống với thân thể này. Trước mắt thái hậu bệnh tình nguy kịch, nàng là con gái người, cũng phải làm bộ làm dáng một chút. Sở Ngọc hạ quyết định rất nhanh, lập tức tiến cung.

Hoàn Viễn mấp máy môi, hình như còn có điều muốn nói. Sở Ngọc tự động ghé tai vào miệng hắn, chỉ sợ nghe được tin tức ngoài ý muốn. Nghe xong điều này, sắc mặt nàng trầm xuống: “Hắn sợ ma quỷ?”

Thật hay, thật ghê gớm!

Sở Ngọc đưa mắt sang phía Thiên Như Kính. Nàng bước đến nắm lấy cổ tay hắn, cảm giác chỗ tiếp xúc mềm mịn nhưng hơi lạnh, giống như sờ vào mặt ngọc. Không nghĩ ngợi nhiều, nàng kéo Thiên Như Kính bước ra ngoài: “Thiên sư, có việc làm phiền ngài một chút! Mời ngài theo ta vào cung!”

Ngồi trên xe ngựa phóng như bay, khuôn mặt Sở Ngọc u ám. Vừa rồi Hoàn Viễn nói với nàng, Vương thái hậu bệnh tình nguy kịch, trước khi chết muốn gặp mặt con lần cuối. Vậy mà khi có người bẩm báo, Lưu Tử Nghiệp lại không chịu đi, còn nói trong phòng người bệnh có ma quỷ!

Sở Ngọc cảm thấy thật hoài nghi. Lưu Tử Nghiệp là người bản tính độc ác, bạc bẽo, lạnh lùng như vậy, liệu nàng có thể cải tạo được hắn không?

Sở Ngọc cảm thấy tiền đồ của nàng càng lúc càng xa vời.

Trên xe, ngoài Sở Ngọc và Thiên Như Kính, còn có Dung Chỉ cả người quần áo tuyết trắng. Hắn ngồi dựa vào góc, đôi mắt đen thẳm sâu không lường được đang hứng thú quan sát thái độ của Sở Ngọc.

70. Q.2 - Chương 70: Xe Ngựa Phi Nhanh

Sở Ngọc nửa đường gọi Dung Chỉ cùng đi. Nàng dắt Thiên Như Kính ra khỏi Đông Thượng các, đang định xuất phủ, bỗng nhớ đến một việc. Từng nghe nói y thuật của Dung Chỉ rất inh, tuy không biết so với các ngự y trong cung thể nào, nhưng thuận đường mang theo hẳn vẫn hơn.

Sở Ngọc cảm thấy tức giận, nhưng dần bình tĩnh trở lại. Dù sao sự thể cũng đã đến nước này, nàng có gấp gáp cũng không giải quyết được vấn đề gì. Sau một hồi trấn tĩnh lại, nàng bắt đầu chú ý đến hai người trong xe.

Dung Chỉ đã thu hồi ánh mắt quan sát Sở Ngọc. Bây giờ hẳn lại quay sang chăm chú nhìn Thiên Như Kính, ánh mắt như sấm soi từng tác da thớ thịt. Sở Ngọc cũng phải bái phục định lực của Thiên Như Kính, nếu bị người khác nhìn như vậy nàng hẳn phải rất mất tự nhiên. Vậy mà Thiên Như Kính vẫn bình tĩnh ung dung như lúc ban đầu gặp mặt Dung Chỉ.

Sở Ngọc, Dung Chỉ và Thiên Như Kính đều im lặng.

Trong xe, bầu không khí yên tĩnh kì lạ, chỉ có tiếng vó ngựa và tiếng bánh xe nghiêng trên mặt đường.

Dung Chỉ và Thiên Như Kính xấp xỉ bằng tuổi nhau, khí chất cũng khá giống nhau, ôn hòa như ngọc, cao nhã như mây. Nhưng để ý kỹ, lại thấy hai người khác nhau một trời một vực. Một bên là bầu trời quang đãng trong xanh, một bên thâm trầm như đáy vực vô tận sâu thăm thẳm.

Dung Chỉ nhếch khóe miệng cười tủm tỉm. Hắn nhìn Thiên Như Kính, chậm rãi nói: “Người chính là thái sử lệnh đương nhiệm? Đã từng nghe đại danh, nhưng đến hôm nay mới được gặp mặt!”

Thiên Như Kính thản nhiên nói: “Ta cũng biết rõ ngươi!”

Vách xe phủ đệm lông tuyết trắng. Dung Chỉ tựa vào đệm lông, màu quần áo với màu trắng phía sau như một khối đồng nhất, cặp mắt đen nhánh nổi lên một gợn sóng nhợt nhạt, rồi lại chôn vùi trong vùng tối sâu thẳm: “Hắn nhắc đến ta?” Không đợi Thiên Như Kính trả lời, hắn khẽ thở dài rồi nói: “Ngươi và hắn..., với thái sử lệnh tiền nhiệm, là quan hệ thế nào?”

Thái sử lệnh tiền nhiệm?

Sở Ngọc đột nhiên nhớ ra, lần trước đã nghe Vương Ý Chi nhắc đến. Thái sử lệnh tiền nhiệm chính là người đề xuất mẫu phương pháp thí nghiệm hóa học. Sở Ngọc tìm Thiên Như Kính, ngoài ý định lợi dụng hắn để đạt mục đích, còn muốn hỏi một chút về thái sử lệnh tiền nhiệm. Không ngờ chưa hỏi được điều quan trọng đã có việc cắt ngang.

Nghe khẩu khí của Dung Chỉ, hình như hắn có quen biết thái sử lệnh tiền nhiệm?

Thiên Như Kính trả lời rất bình thản: “Đó là sự phụ của ta!”

Dung Chỉ khẽ gật đầu, nói: “Chức danh thái sử lệnh toàn là do người kế thừa môn phái Cẩm Vân sơn đảm nhiệm, ta có thể đoán ra quan hệ giữa ngươi và hắn. Chẳng qua là chưa được chứng thực nên chưa chắc chắn thôi! Ngươi kế thừa chức thái sử lệnh, như vậy...” Tiếng nói của hắn đột nhiên trở nên âm u lạnh lẽo, giống như ngâm trong nước tuyết giữa trời đông giá buốt. “Hắn...thì sao?”

Chỉ mấy chữ thôi, nhưng Sở Ngọc hiểu rõ hắn muốn hỏi: Thái sử lệnh tiền nhiệm thế nào rồi? Đã đi đâu?

“Sự phụ đã chết!” Thiên Như Kính lẳng lặng nói, giọng điệu vẫn lãnh đạm hờ hững như trước, dường như người đã mất không phải thầy của hắn mà chỉ là người qua đường không hề quen biết.

Dung Chỉ ôn hòa nhìn Thiên Như Kính, nói chậm chạp: “Không ngờ hắn đã chết...Thật đáng tiếc!” Âm điệu hắn trầm thấp, dường như hoàn toàn bị tiếng xe ngựa át đi, chỉ còn dư âm phảng phất như tơ nhện trôi nổi trong không khí.

Sở Ngọc định nói “xin nén bi thương” gì gì đó cho phù hợp với hoàn cảnh. Tuy bản thân người nhà chẳng hề tỏ vẻ thương tiếc gì, nhưng Dung Chỉ lại nói đáng tiếc, chắc vị tiền bối đó cũng là người đáng kính trọng. Nàng cũng nên tỏ vẻ, tỏ vẻ...

Còn chưa kịp cất lời, bỗng nghe thấy giọng điệu khinh mạn của Dung Chỉ: “Không nghĩ hần là con người, cũng có kết thúc thảm hại là cái chết. Dù sao ngươi cũng là hậu duệ của hần, là người thừa kế chính thống của Cẩm Vân sơn, nên lời ngươi nói ta không thể nghi ngờ. Tuy lúc này nói “xin nén đau buồn” thì mới phù hợp, nhưng ta vẫn phải nói, đây là tin tốt lành nhất mà ta nghe được trong suốt bốn năm nay. Hần chết đi thì tốt quá rồi! Lòng ta mừng vui không lời nào diễn tả được! Duy nhất chỉ có chút đáng tiếc, là ta không thể chính tay kết liễu đời hần!”

Ngữ điệu hần mềm nhẹ như tuyết, nhưng ý nghĩa lời nói lại dữ dội, độc ác, cay nghiệt.

Sở Ngọc giờ mới hiểu ra, Dung Chỉ nói đáng tiếc, là tiếc không thể tự tay xử lý sư phụ Thiên Như Kính. Hai người này không hiểu có oán thù gì mà đến khi đối phương chết, vẫn còn ghi hận trong lòng?

Gặp phải ngôn ngữ công kích như vậy, mặt Thiên Như Kính không hề biến sắc, thậm chí mắt cũng không buồn chớp. Chứng kiến thái độ của hần, Sở Ngọc nghi ngờ không hiểu người chết có đúng là sư phụ hần thật không. Một lúc lâu sau, Thiên Như Kính mới chậm rãi nói: “Sư phụ trước lúc ra đi từng nói với ta, thế gian vạn vật đều có số mệnh, không ai có thể xoay chuyển được, sự sống chết cũng như vậy. Sư phụ chết đi cũng giống như quy luật sinh diệt của vạn vật trên thế gian. Mỗi ngày, có vô số thứ mới được sinh ra và cũng có vô số thứ mất đi, sư phụ chỉ là một trong số đó. Người dẫn ta, nếu có cơ hội gặp người, phải nói với người một câu: người vốn là địch thủ đáng gờm nhất của sư phụ, cũng là địch thủ giỏi nhất. Nếu sau khi chết có Quỷ Vực chốn u minh, thì sư phụ sẽ ở nơi đó chờ người!”

Từ lúc đầu gặp Thiên Như Kính cho đến bây giờ, đây là lần đầu tiên Sở Ngọc nghe thấy hần nói một đoạn dài như vậy. Hần nói từng câu từng chữ rõ ràng rành mạch, nhưng hình như không chút cảm xúc nào, giống như hần đang đọc một đoạn diễn văn trên giấy, không hề có tình cảm cá nhân trong đó.

Dung Chỉ nghe xong, trên khuôn mặt thâm trầm bỗng nở nụ cười tươi. Hần lẳng lặng cười một lúc rồi mới thấp giọng nói: “Quả thật, lệnh sư là người rất tài giỏi! Trên đời này, ta đại bại duy nhất trong tay hần, tính đến nay đã được ba năm bảy tháng. Chỉ tiếc hần đã chết, ta không còn cơ hội cứu vãn...Nếu có Quỷ Vực, ta nhất định sẽ đi tìm hần!”

Tiếng hần vẫn trầm thấp như trước. Sở Ngọc ngồi khá gần, và tiếng xe ngựa cũng bớt ồn nên nàng mới có thể nghe được lời này của hần.

Xe ngựa chạy chậm dần. Sau khi Dung Chỉ nói xong thì xe dừng hần.

Đã đến hoàng cung.

Vừa rồi Sở Ngọc nôn nóng muốn đi gặp Vương thái hậu, lo xe chạy chậm. Nhưng bây giờ nàng lại cảm thấy xe chạy nhanh quá! Xe vừa dừng, hai người kia liền khôi phục trạng thái yên lặng trầm mặc như ban đầu, đến liếc mắt sang đối phương cũng không có.

71. Q.2 - Chương 71: Số Mệnh Con Người

Trong ba người, Sở Ngọc ngồi gần cửa xe nhất. Vì vậy muốn xuống xe, nàng phải là người xuống trước. Lúc này Dung Chỉ và Thiên Như Kính cùng đưa mắt nhìn nàng chờ đợi.

Sở Ngọc rất muốn cho xe chạy chậm quanh hoàng cung thêm hai vòng, để hai người kia có thêm thời gian nói chuyện. Nhưng ở bên ngoài, Việt Tiệp Phi thúc giục: “Công chúa, đã đến nơi”. Tuy có thêm Dung Chỉ trên xe, nhưng Việt Tiệp Phi vẫn không yên tâm khi thấy Sở Ngọc và Thiên Như Kính ở chung một chỗ.

Thở dài bất lực, Sở Ngọc cúi người xuống xe. Vốn Việt Tiệp Phi và Dung Chỉ không được triệu tập, cũng không có đặc quyền vào cung như Thiên Như Kính. Trước kia mỗi lần Sở Ngọc vào cung gặp Lưu Tử Nghiệp, Việt Tiệp Phi toàn phải đứng chờ ở cửa cung. Nhưng lúc này tình hình đã khác, Sở Ngọc sử dụng quyền lực dẫn theo cả hai người bọn họ vào cung.

Xuyên qua tầng tầng lớp lớp cửa cung, cảnh trí xung quanh từ huy hoàng dần chuyển sang thanh tú diễm lệ. Đã đến hậu cung, nơi ở của các nữ tử! Đến gần Vinh Huấn cung – nơi ở của Vương thái hậu, phía xa vọng đến tiếng ồn ào. Sở Ngọc nhún mào, vượt qua người cung nữ dẫn đường, chạy nhanh về phía phát ra tiếng ồn.

Sở Ngọc dẫn theo mọi người, chạy băng băng qua những hành lang dài uốn khúc. Nàng không hiểu tại sao mình lại gấp gấp như vậy, chỉ vì trong lòng có một ý nghĩ khiến nàng muốn càng nhanh càng tốt. Các cung nữ đang đi trên hành lang nhìn thấy Sở Ngọc, có người chắn trước mặt nàng định hành lễ, đều bị nàng đẩy ra.

Vội vã chạy vào Vinh Huấn cung, qua mấy lần cửa, vòng qua bức bình phong hoa lệ tinh xảo, Sở Ngọc ngửi thấy mùi thuốc đông y nồng nặc. Nàng còn thở gấp chưa bình ổn lại hô hấp, bỗng nhìn thấy một người phụ nữ đang hấp hối, là cảnh tượng héo mòn chết chóc duy nhất giữa bầu không khí xa hoa tráng lệ này.

Căn phòng cực kỳ hoa lệ, chiếc giường tinh xảo quý giá, đệm thêu tay rực rỡ, phú quý thịnh vượng vô song. Nhưng trên đó, là một phụ nữ với khuôn mặt tái nhợt, đau đớn thê lương. Tóc nàng rối bù, tay quờ quạng vào khoảng không, nếu không có cung nữ bên cạnh ngăn đỡ thì có lẽ nàng đã ngã lăn khỏi giường: “Mang dao đến đây! Mang dao đến đây!”

Một ngự y cao tuổi đứng bên cạnh, khuôn mặt đỏ bừng, chân tay luống cuống.

Người phụ nữ kêu khàn cả giọng. Có thể do bệnh nặng, cơ thể suy yếu, tiếng kêu biến thành tiếng thều thào trong cổ họng. Cung nữ xung quanh hoảng loạn, cố gắng khuyên giải thái hậu: “Thái hậu, người đừng tự làm mình bị thương!...” Các nàng luống cuống chân tay. Dù sao người nằm trên giường cũng là thái hậu tôn quý, không ai dám giữ chặt thái hậu, nhưng nếu buông ra lại sợ nàng tự làm bị thương chính mình.

Sở Ngọc dừng bước, đứng yên trong phòng. Giờ đây không còn cảm thấy nóng ruột nữa, nàng dùng cặp mắt xa lạ nhìn kỹ Vương thái hậu: dáng người gầy, khoảng hơn ba mươi tuổi, không già nua giống như trong tưởng tượng của Sở Ngọc. Lúc này chẳng còn thấy dấu vết uy nghi của một thái hậu, chỉ nghe người phụ nữ này vừa khóc thút thít vừa nói: “Mau lấy dao đến đây, ta muốn rạch bụng mình ra xem, tại sao lại sinh hạ được một đứa con như thế!”

Gò má thái hậu vì ốm bệnh mà đỏ bừng, càng làm tăng thêm vẻ tiều tụy.

Lúc này có một cung nữ quay người định đi gọi ngự y khác đến, phát hiện ra Sở Ngọc, muốn đến chào. Sở Ngọc phát tay, bước nhanh đến bên giường, nắm lấy bàn tay đang vùng lên của thái hậu.

Gầy quá!

Bàn tay nhỏ gầy guộc tái nhợt, nước da trơn mịn hẳn là do được chăm sóc bởi kỹ lưỡng. Nhưng tay gầy đến nỗi có thể gọi là “da bọc xương” cũng không quá!

Sở Ngọc cảm thấy hơi thương hại. Kế thừa thân phận của Sơn Âm công chúa, nàng phải thay nàng ta giữ tròn đạo hiếu thôi. Tuy cũng không biết Sơn Âm công chúa có quan tâm đến chữ hiếu hay không, nhưng ít ra là nàng không nhẫn tâm nhìn người mẹ này chết đi trong thống khổ.

Phát hiện tay đột nhiên bị người nắm lấy, Vương thái hậu quay lại nhìn. Thấy Sở Ngọc, khuôn mặt thái hậu dần bình tĩnh trở lại: “Là người?”

Sở Ngọc thở dài, khom gối quỳ bên giường, tầm mắt nàng lúc này ngang với Vương thái hậu. Sở Ngọc đưa tay kia ra, cả hai tay bao bọc lấy bàn tay gầy yếu xương xẩu của thái hậu. Cảm thấy hơi khó chịu, một lúc sau Sở Ngọc cất tiếng: “Mẫu...mẫu hậu, là con. Trước đây nữ nhi không tốt, không giữ đúng đạo hiếu làm con. Hôm nay nữ nhi đã biết hối hận, mong mẫu hậu tha thứ!”

Sở Ngọc chân thành khẩn thiết nhìn Vương thái hậu: “Mẫu hậu, cho dù trước đây mẹ con ta có chuyện gì, thì bây giờ cũng tạm quên đi, được không?”

Chứng kiến phản ứng lúc trước của Vương thái hậu, Sở Ngọc cũng không rõ quan hệ giữa hai mẹ con này ra sao. Nhưng dù có thế nào, cứ cúi đầu nhận lỗi chắc là không vấn đề gì.

Sở Ngọc chăm chú nhìn Vương thái hậu. Lúc này người phụ nữ đã tỉnh táo hơn, khuôn mặt lại phẳng phất vẻ uy nghi cao quý vốn có, dù ốm đau tiều tụy triền miên cũng không thể che lấp. Nàng ấy đã đi đến bước

cuối của cuộc đời, vậy mà con do chính mình đẻ ra cũng không chịu gặp mặt dù chỉ một lần.

Lòng cảm thấy chùng xuống vì thương hại, khuôn mặt Sở Ngọc hiện vẻ buồn rầu không hề giả dối.

Vương thái hậu chăm chú nhìn nàng trong khoảnh khắc, mới run rẩy gơ bàn tay khô kiệt, nhẹ nhàng xoa gò má Sở Ngọc. Khóe miệng thái hậu như mỉm cười, mà nước mắt lại cứ thế trào ra: “Hóa ra ta còn có một đứa con gái...” Nàng ta định ngồi dậy, nhưng bị Sở Ngọc ngăn lại: “Mẫu hậu, thân thể người bây giờ không được khỏe, đừng cử động quá sức!”

Vương thái hậu nhìn thấy Sở Ngọc, tuy không phải đứa con trai vẫn đang mong ngóng, nhưng cũng rất vui mừng. Bỗng nhiên, toàn bộ sức lực dường như mất hết, ý thức cũng chìm dần vào mê man.

Sở Ngọc thấy thái hậu khép mắt dần, hốt hoảng kêu lên: “Mẫu hậu!” Một lần đã gọi được chữ “mẫu hậu”, những lần sau gọi rất dễ dàng.

Khóe mắt thoáng thấy bóng áo tuyết trắng ở ngưỡng cửa, Sở Ngọc quay đầu lại, lãnh đạm nói: “Dung Chỉ, vào đây đi! Ta biết y thuật của ngươi rất tinh. Khám ấu hậu xem, có thể chữa khỏi cho người không?”

Dung Chỉ, Thiên Như Kính và Việt Tiệp Phi chẳng qua đi cùng Sở Ngọc, không dám xông vào tẩm cung của thái hậu, chỉ đứng ở ngưỡng cửa. Không ngờ Sở Ngọc nhìn thấy góc áo.

Một lát sau Dung Chỉ mới chậm rãi đi vào. Đến bên giường thái hậu, hẩn liếc qua rồi lắc lắc đầu. Không cần nói cũng biết, ý là không thể cứu được, mau chuẩn bị hậu sự.

Sở Ngọc cười lạnh nói: “Ta đặc biệt mang ngươi đến đây, không phải là để nghe những lời này!” Nàng dừng một chút, kéo dài âm điệu: “Thất...diệp...tuyệt...chi” Hiện tại thứ duy nhất có thể gây sự chú ý đối với Dung Chỉ, chính là dược liệu trị bệnh cho Hoa Thác.

Dung Chỉ bất đắc dĩ nói: “Công chúa, nàng không thể ép buộc ta như thế! Việc này ta không làm được!” Thái hậu bệnh tình nguy kịch, dầu hết đèn tắt, chỉ còn hơi thở thoi thóp mà thôi. Người có thể sống đến bây giờ, là do ý chí nội tâm chống đỡ rất lớn. Dù hẩn có y thuật thông thiên cũng không thể cứu được!

Sở Ngọc buông tay thái hậu ra, đặt nàng nằm xuống, đắp chăn lên người cẩn thận rồi mới quay sang Dung Chỉ nói: “Ta muốn ngươi cứu giúp hết lòng hết sức, chứ không phải chỉ liếc nhìn một cái rồi lắc đầu!”

Dung Chỉ trầm mặc một hồi rồi đáp lời: “Nếu công chúa đã nói như vậy, ta chỉ có thể cố gắng hết sức. Hãy chuẩn bị dược liệu và dụng cụ châm cứu, tất cả mọi người làm theo lời ta nói, có lẽ cũng kéo dài thêm được chút thời gian. Ngay cả như vậy, cũng không bảo đảm hoàn toàn!”

Sở Ngọc cũng biết hẩn làm thế này là đã nhượng bộ đến cực điểm. Có kết quả như vậy cũng tốt lắm rồi. Nàng mím môi đồng ý: “Như thế là tốt rồi! Số mệnh con người phụ thuộc vào ý trời. Nếu không thể cứu vãn, ta cũng không oán trách người!” Nói xong, nàng theo lời Dung Chỉ bước lui ra. Quay lại nhìn Vương thái hậu đã hầu như chìm vào hôn mê, nàng dịu dàng nói: “Mẫu hậu, người muốn gặp tiểu tử phải không? Con sẽ mang hẩn tới!”

72. Q.2 - Chương 72: Hóa Ra Là Như Vậy

Đồ cặn bã!

Cầm thú!

Không, nói như vậy là xúc phạm cầm thú, hẩn không bằng cầm thú!

Sở Ngọc vốn cảm thấy, người đời đồn đại thù hận quá mức về Lưu Tử Nghiệp. Nhưng xảy ra chuyện này khiến nàng vô cùng phẫn nộ.

Là con trai ruột thịt, thế mà khi mẫu thân ốm bệnh sắp lìa đời, không hề đến thăm dù chỉ một lần. Sao lòng dạ hẩn lại độc ác, bạc bẽo, lạnh lùng đến thế?

Để cho Dung Chỉ xem xét bệnh tình của Vương thái hậu, Sở Ngọc vội vàng rời khỏi Vinh Huân cung. Khi ra khỏi cửa, nàng kéo tay Thiên Như Kính đi theo. Động tác quá nhanh khiến Việt Tiệp Phi cũng không phản ứng kịp. Thấy tiểu sư đệ bị Sở Ngọc túm đi, Việt Tiệp Phi định đuổi theo nhưng bị tiếng gọi của Dung Chỉ chặn lại: “Việt Tiệp Phi, Hoa Thác không có ở đây. Người đến giúp ta một tay!” Việt Tiệp Phi còn đang sửng sốt, đã thấy Dung Chỉ đứng ở sau lưng vỗ vỗ vào vai.

Sở Ngọc vừa kéo Thiên Như Kính đi được mấy bước, nghe thấy tiếng Dung Chỉ, nàng cũng cất lời mà không hề quay lại: “Việt Tiệp Phi, người làm như vậy đi!”, nói rồi lại tiếp tục đi.

Việt Tiệp Phi cảm thấy thật khó xử, nếu vì tiểu sư đệ sẽ chống lệnh. Cuối cùng hắn vẫn quyết định mạo hiểm đuổi theo, nhưng bị Dung Chỉ giơ tay chặn lại. Phía trước Sở Ngọc và Thiên Như Kính chạy càng lúc càng xa.

Dung Chỉ ho nhẹ: “Người yên tâm đi! Trước mắt công chúa không có lòng dạ nào động đến tiểu sư đệ của người đâu! Việc có nặng nhẹ, công chúa tự biết phân biệt mà!” Đôi mắt, khóe miệng hắn đều mang ý cười lấp láy: “Chẳng lẽ người không thấy sao, công chúa không muốn người đi theo!”, nên mới ra lệnh cho Việt Tiệp Phi ở lại!

Việt Tiệp Phi sắc mặt âm u, lát sau mới quay sang trừng mắt nhìn Dung Chỉ: “Người cam đoan công chúa sẽ không xuống tay với A Kính?”

Dung Chỉ bật cười: “Ta cam đoan thì có tác dụng gì? Nếu công chúa thực sự xuống tay, người định chạy theo để đưa hắn về nhập phủ sao?” Thấy Việt Tiệp Phi mặt mày biến sắc, Dung Chỉ thôi không trêu đùa nữa: “Thật sự ta không lừa người. Ta và sư môn của người vốn có thù oán. Trong phủ có một mình người đã làm ta nhức đầu lắm rồi, sao ta có thể để công chúa thu nạp thêm Thiên Như Kính nữa chứ?”

Dung Chỉ nhắc tới ân oán trước kia, thái độ Việt Tiệp Phi thay đổi hẳn. Hắn dằng dằng sát khí nhìn Dung Chỉ, chỉ muốn lập tức động thủ. Nhưng nghĩ đến tình trạng hiện nay của Dung Chỉ, công chúa còn cần hắn để cứu chữa cho thái hậu, nên Việt Tiệp Phi cố gắng nhịn xuống, miễn cưỡng nói: “Trở về phòng!”

Sở Ngọc nắm tay Thiên Như Kính, cả hai cùng rảo bước thật nhanh. Tuy nhiên nàng không vào ngay cung thất của Lưu Tử Nghiệp mà tìm một nơi vắng vẻ, không thấy người qua lại liền kéo Thiên Như Kính vào.

Hơi thở gấp gáp, Sở Ngọc dừng bước, lúc này mới buông tay người trẻ tuổi áo tím ra.

Gần đây Sở Ngọc tăng cường vận động, cơ thể so với trước kia đã linh hoạt dẻo dai hơn. Tuy nhiên vừa rồi nàng liên tục đi nhanh nên cũng có chút mệt mỏi.

Trong khu vườn hoang vu, bởi vì thiếu tay người chăm sóc nên cây cỏ mọc um tùm, cao thấp chen nhau. Sở Ngọc nhìn đám cây cối xung quanh, chẳng thấy khoan khoái chút nào mà chỉ thêm buồn bực.

Quay đầu lại, cặp mắt Sở Ngọc lạc vào một thứ ánh sáng lung linh kỳ ảo. Tâm tư nàng đột nhiên như được tưới một dòng nước mát, mọi sự nôn nóng, hỗn loạn dường như biến mất không còn vết tích.

Thiên Như Kính không hề có phản ứng gì. Hắn bị đưa đến hoàng cung, bị kéo tới đây, rồi cũng bị Sở Ngọc quay lại nhìn, bốn mắt giao nhau. Đôi mắt hắn trong veo, không cảm xúc giống như một tấm gương, khiến cho người khác soi vào có thể thấy được chân thật lòng mình.

Sở Ngọc kéo Thiên Như Kính đến đây vốn có mục đích khác, nhưng không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà nàng lại hỏi: “Người có biết về ân oán giữa Dung Chỉ và sư phụ người?”

Lời vừa thốt ra, Sở Ngọc bỗng thất kinh, cả người như chùng xuống. Hóa ra trong lòng nàng, Dung Chỉ đã tạo ra một áp lực nặng nề đến thế, vượt lên trên tất cả những thứ khác. Thậm chí ngay vào lúc này, “thù trong giặc ngoài” liên tiếp khiến nàng đau đầu, nhưng có cơ hội, điều nàng muốn biết đầu tiên lại là việc của Dung Chỉ.

Bởi vậy, khi đã chạm đến gánh nặng trong lòng lâu nay, Sở Ngọc thở hắt ra kinh ngạc, thậm chí còn muốn cười to.

Thì ra là thế.

Trên đời này, điều đáng sợ nhất, trừ cái chết, thì chính là cái mà ta chưa biết. Ở Dung Chỉ có quá nhiều điều bí mật nên nàng mới kiêng kỵ, cẩn thận đề phòng như thế!

Lời nói của Thiên Như Kính khiến cho Sở Ngọc một lần nữa phấp phỏng: “Sư phụ đã từng nói qua với ta!”

Sở Ngọc không hay biết, sắc mặt mình hơi hơi tái đi. Nàng khấn trương tiến lên một bước nắm lấy cổ tay Thiên Như Kính: “Sư phụ người đã nói gì?”

Một cơn gió thổi tới, áo bào khoác ngoài của Thiên Như Kính tung bay, góc áo vướng trên tay Sở Ngọc.

Nếu có người đi qua chỗ này, đứng ở ngoài nhìn vào sẽ tưởng hai người đang giằng co. Sở Ngọc lại đang nắm tay Thiên Như Kính, đứng ở cự ly gần trông thật mờ ám! Chuyện này đồn ra, thì sẽ là: công chúa lại lãng phí thành công một mỹ thiếu niên nữa!

Sau một lúc lâu, Sở Ngọc giật mình buông tay Thiên Như Kính ra, chậm rãi lui về phía sau hai bước.

Hóa ra là như vậy!

Vừa dò hỏi vừa phán đoán, theo lời Thiên Như Kính, Sở Ngọc cũng biết được sơ lược chuyện xảy ra năm đó.

Hơn ba năm trước, trên đường du hành, Dung Chỉ đã giết chết sư huynh của Việt Tiệp Phi. Sư phụ bọn họ là Thiên Như Nguyệt truy tìm Dung Chỉ. Trải qua hơn nửa tháng đấu trí truy đuổi, Dung Chỉ vì ít tuổi thiếu kinh nghiệm nên thua và bị bắt. Đúng lúc Thiên Như Nguyệt muốn giết chết Dung Chỉ, Sơn Âm công chúa đã ngăn cản và mang hấn về phủ.

Thiên Như Nguyệt và Dung Chỉ đã giao ước với nhau. Nếu Dung Chỉ không thể cứu vãn lần đại bại này, thì hấn sẽ phải ở bên cạnh Sơn Âm công chúa.

Gánh nặng như được dỡ xuống, nhưng thay vào đó lại là nỗi hoang mang mờ mịt. Lúc này biết được kẻ thù của Dung Chỉ không phải là Sơn Âm công chúa, đáng lẽ nàng phải thở phào mới đúng. Nhưng không hiểu sao nàng cứ nhớ đến phản ứng của Dung Chỉ lúc trên xe ngựa, lòng lại thấy thật hoang mang.

Nếu cần phải chiến thắng người khác, mà nay biết đối phương đã chết rồi, không còn cơ hội xoay chuyển tình thế, thì đáng lẽ phải buồn bã tiếc nuối mới đúng chứ!

Mà một khi Thiên Như Nguyệt đã chết, thì giao ước trời buộc có thể giải trừ không?

73. Q.2 - Chương 73: Vĩnh Viễn Không Nói Dối

Vấn đề bản khoản trong lòng, Sở Ngọc đã hỏi Thiên Như Kính. Con người này khí chất ung dung tự tại, khiến người khác khi đối diện có cảm giác bình lặng yên tâm. Nhưng không hiểu sao, đứng trước hấn, Sở Ngọc lại cảm thấy cực kỳ lo âu.

Một người có thể khiến người khác mất cảnh giác đề phòng, về mặt nào đó thật ra còn đáng sợ hơn cả Dung Chỉ.

Thiên Như Kính chậm rãi lắc đầu: “Giao ước giữa hấn và sư phụ, ta sẽ kế thừa!” Thái độ, ánh mắt hấn thần nhiên, ngữ điệu bình tĩnh như đang trần thuật lại một việc rất đơn giản.

Sở Ngọc trầm mặc trong khoảnh khắc. Tình thế chuyển biến hoàn toàn, nhận định ban đầu không còn phù hợp khiến cho suy nghĩ của nàng cũng không theo kịp, chỉ còn lại mờ mịt và hoang mang.

Tự nhủ không được dồn quá nhiều tâm tư cho việc này, Sở Ngọc lấy tay vỗ vỗ mặt hai cái cho hoàn toàn tỉnh táo. Thở một hơi thật dài, rồi nàng nhìn Thiên Như Kính: “Thế này nhé, ta sẽ đưa người đến gặp bộ hạ. Bộ hạ lấy lý do trong phòng thái hậu có ma quỷ nên không chịu đến thăm thái hậu. Vậy người nói với hấn, người có thể đuổi hết ma quỷ, để cho hấn yên tâm!”

Thời điểm này không thích hợp để bài trừ mê tín. Sở Ngọc không hi vọng trong thời gian ngắn có thể vực dậy lương tri của Lưu Tử Nghiệp. Trước mắt, biết Lưu Tử Nghiệp sợ ma quỷ, nàng phải “lấy độc trị độc”.

Thiên Như Kính thông thả nói: “Ta sẽ không đuổi ma quỷ!”

Điều này đã nằm trong dự liệu, nên Sở Ngọc không ngạc nhiên. Nàng chỉ cười lạnh, phát tay chặn lời hắn: “Ta chẳng quan tâm ngươi có hay không thể xua đuổi ma quỷ. Ngươi chỉ cần tuyên bố mình có thể là ổn! Đừng lo lắng, việc xong xuôi ta sẽ trả thù lao hậu hĩnh!”

Về mặt Thiên Như Kính không đổi, chỉ hờ hững nói: “Ta không nói dối!”

Thế mà hắn dám thản nhiên tuyên bố sẽ không đuổi ma quỷ! Phải chăng hắn không lo sau khi vạch trần sự việc sẽ chịu hậu quả gì, hoặc từ trước đến giờ hắn vốn là người thẳng thắn chính trực?

Suy nghĩ một lát, Sở Ngọc thay đổi thái độ, chuyển sang dụ dỗ, cố gắng lấy tình cảm làm người khác mềm lòng: “Thiên Như Kính, ngươi đứng ở ngưỡng cửa đã nhìn thấy mẫu hậu ta rồi đấy! Người sắp qua đời, chỉ có nguyện vọng duy nhất là được gặp mặt đứa con trai mà mình rút ruột đẻ ra. Đây là nguyện vọng trước khi chết của một người mẹ, ngươi nỡ lòng nào nhìn người ôm hận ra đi sao?”

Nàng tự thấy giọng điệu đã ghen ngào sắp rơi nước mắt đến nơi, ngữ khí cũng hết sức buồn rầu. Thế nhưng Thiên Như Kính nghe xong, chẳng có chút nào dao động...Không, cũng có dao động. Đôi mắt trong veo hiện lên vẻ hơi hơi khó hiểu, dường như nghe những lời nói của Sở Ngọc có vẻ kỳ lạ bất bình thường.

Sở Ngọc lại khuyên nhủ thêm mấy câu, nào là đạo lý từ bi bác ái gì gì đó. Rồi nàng nghe Thiên Như Kính chậm rãi thốt lên: “Ta sẽ không nói dối, dù có thế nào cũng không!” Hắn nói rất chậm. Vừa nghe thấy những lời này, Sở Ngọc vội ngậm miệng, cảm giác như lời Thiên Như Kính nói ra là chân lý không gì thay đổi được.

Sở Ngọc thầm than vãn: cái tên Thiên Như Kính này, cứng mềm đều không nghe, khiến nàng thật bất lực! Nàng nghĩ lại, quyết định bản thân mình phải lui một bước trước, về sau mới có thể dần dần xoay chuyển tình thế được: “Được, vậy nếu thế này thì sao: ta không buộc ngươi nói dối, nhưng vào lúc cần thiết ngươi cứ im lặng cho ta, được không? Ít nhất, trước mặt bề hạ ngươi đừng nói không biết đuổi ma quỷ, đừng phủ nhận lời ta, như vậy đã được chưa? Nếu hôm nay không đồng ý, ta sẽ không tha ngươi ra!”

Đến mức này, Sở Ngọc không thể không giở thủ đoạn vô lại, nói xong cũng cảm thấy cực kỳ buồn cười. Nàng cứ nhìn chằm chằm Thiên Như Kính, mãi một lúc lâu sau mới thấy cảm hắn hơi động đậy, động tác gật đầu rất khó nhận ra.

Cuối cùng cũng vượt qua cửa ải này! Trong lòng thầm cảm tạ trời đất, Sở Ngọc xoay người rời đi: “Đi theo ta!”

Nàng cảm thấy tên Thiên Như Kính này còn khó đối phó hơn cả Dung Chỉ. Đối với Dung Chỉ, khó phán đoán được mưu kế dự tính của hắn, nhưng nói chuyện hàng ngày với hắn vẫn rất logic dễ hiểu. Nhưng đối với Thiên Như Kính, hắn thường im lặng là vàng, hồi nửa ngày cũng không nói năng gì. Và nghĩ kỹ thì thấy suy nghĩ của hắn luôn thẳng mạch không lắt léo, không thay đổi, dường như con người này không có bất kỳ động cơ nào.

Trên đường hỏi thăm mấy cung nữ, Sở Ngọc mới biết Lưu Tử Nghiệp ở đâu. Mẹ hắn đang hấp hối, còn hắn thì đang ở cung điện có tên Nhân Đức hưởng lạc với cung tần mỹ nữ.

Sở Ngọc đứng ngoài cung điện, nghe thấy bên trong vọng ra tiếng cười đùa vui vẻ, cảm thấy hai chữ “Nhân Đức” thật châm chọc, nực cười.

Trần định tinh thần, cố nặn ra một nụ cười tươi, Sở Ngọc ngoái lại nhìn Thiên Như Kính. Hắn vẫn ung dung tự tại, cũng chẳng nhìn tránh đi nơi khác, vẻ mặt tự nhiên chứ không giống Sở Ngọc căng thẳng như sắp ra chiến trường.

Là do không đủ bản lĩnh!

Lắc đầu tự cười giễu bản thân, Sở Ngọc thông thả bước vào tầm cung.

Vừa vào bên trong, mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt Sở Ngọc vẫn cả kinh.

Trong nội cung, có khoảng mười thiếu nữ trẻ trung mơn mớn. Vải vóc trên người các nàng cộng lại không bằng một tấm trên người Sở Ngọc, có thể gọi là hầu như không mảnh vải che thân. Người nằm người ngồi, có người còn đang bò, làm nổi bật những đường cong hấp dẫn. Da thịt trắng muốt như ngọc, tư thế hờ hênh làm ẩn hiện những nơi bí ẩn động lòng người.

Người mặc nhiều vải nhất ở đây, có lẽ là Lưu Tử Nghiệp. Vây xung quanh hắn là bảy, tám cô gái xinh đẹp. Một nàng tì bầu ngực trắng ngần lên đầu gối hắn, mà chân hắn lại gác lên cặp đùi ngọc ngà của một cô khác. Mấy cánh tay trắng muốt đang vuốt ve, xoa bóp trên cơ thể hắn, còn có một nàng kiều diễm bên cạnh thỉnh thoảng lại dứt cho hắn một miếng điểm tâm.

Giữa ban ngày ban mặt mà hoang dâm như thế!

Nhìn cảnh hoang đường trước mặt, Sở Ngọc đứng ngẩn cả người.

Không gian tràn ngập tiếng nói cười lả lơi, mùi hương nồng nặc, quang cảnh sa đọa khiến Sở Ngọc chỉ muốn tông cửa chạy ngay ra ngoài.

Tĩnh táo, phải tĩnh táo!

Nỗ lực thuyết phục chính bản thân, mặc dù trong lòng thấy phản cảm vô cùng nhưng trên mặt Sở Ngọc lại duy trì nụ cười, hướng thẳng tới chỗ Lưu Tử Nghiệp.

Lúc này Lưu Tử Nghiệp cũng phát hiện ra Sở Ngọc, hắn đẩy nữ nhân bên cạnh ra, vui mừng đứng dậy: “A tỷ, sao tỷ lại tới đây?”

Sở Ngọc không hề trả lời, chỉ mỉm cười nhìn các nữ tử vây quanh Lưu Tử Nghiệp. Hắn để ý ánh mắt của nàng, bèn phất tay: “Các người lui hết ra!”

Cho đến khi nội điện chỉ còn lại ba người, Lưu Tử Nghiệp mới đặt tay lên vai Sở Ngọc hỏi ngạc nhiên: “A tỷ tìm ta có chuyện gì sao?” Sáng nay Sở Ngọc vừa mới tiến cung, giờ đã quay trở lại, khó tránh khỏi làm hắn ngạc nhiên.

Sở Ngọc chậm rãi, cẩn thận, ôn hòa nói: “Ta nghe nói, bệ hạ không muốn đi gặp mẫu hậu?”

Lưu Tử Nghiệp vừa nghe xong, hất tay Sở Ngọc ra, sắc mặt lạnh lùng: “A tỷ, tỷ cũng đến để nói dài dòng về đạo hiếu với ta sao?”

Thoáng nhìn cặp mắt hẹp dài của hắn ánh lên vẻ âm u tàn độc, Sở Ngọc nổi hết da gà. Nàng cố gắng áp chế cảm xúc, cầm lấy tay Lưu Tử Nghiệp dịu dàng nói: “Bệ hạ, ta không giống người khác. Lần này ta đến đây là vì bệ hạ!” Biết Lưu Tử Nghiệp đã nổi cơn thịnh nộ, Sở Ngọc phải cẩn thận từng câu từng chữ. Chỉ cần nàng nói sai một câu thôi, cũng có thể dẫn đến họa sát thân.

74. Q.2 - Chương 74: Bịa Chuyện Ma Quỷ

Sở Ngọc làm một việc rất đơn giản, là kể chuyện.

Nàng kể cho Lưu Tử Nghiệp nghe một truyền thuyết, nhưng đặc biệt, đây là chuyện ma.

Nội dung chuyện nói về một tay nhà giàu ăn chơi đàng điếm. Một hôm sau khi uống rượu say khướt trở về nhà, hắn phát hiện phụ thân đã tắt thở. Hắn cũng chẳng thèm quan tâm, sai người chôn cất sơ sài. Sau đó cứ đến đêm lại có ma quỷ hiện ra quấy phá, chính là do người cha ôm hận biến thành. Tay ăn chơi này hồn kinh phách lạc, đêm đêm quá sợ hãi không tài nào ngủ được, về sau nhà tan cửa nát.

Rồi kể ăn chơi bệnh nặng nằm liệt giường, lúc hấp hối lơ mơ nhớ lại: ngày xưa, lúc hắn đang uống rượu say mèm, có người nhà chạy đến gọi hắn về gặp mặt phụ thân lần cuối nhưng hắn cự tuyệt. Vậy là giờ đến lượt hắn chết đi mà không có ai thêm đoái hoài.

Chuyện này do Sở Ngọc bịa ra. Gặp phải áp lực trước mắt, tâm tư nàng lại hết sức nhạy bén bình tĩnh. Nàng nhẹ nhàng từ tốn kể cho Lưu Tử Nghiệp nghe câu chuyện này, tình tiết tỉ mỉ chân thực sinh động. Giọng kể của nàng cũng rất sống động, thậm chí khi đến đoạn tay ăn chơi bị ma quỷ quấy nhiễu về đêm, Sở Ngọc vòng tay qua vai Lưu Tử Nghiệp, thổi u u vào gáy hắn, hạ giọng nói: “Giống như thế này này, hắn cảm thấy một luồng khí lạnh từ phía sau truyền tới, so với ta diễn tả còn kinh khủng hơn nhiều, khiến cho toàn thân lạnh lẽo như băng giá...”

Đối với thời đại cách hơn một nghìn năm, Sở Ngọc thấy sử dụng chuyện ma quỷ vớ vẩn xem ra lại rất có hiệu quả.

Lưu Tử Nghiệp tuy là hoàng đế, nhưng kiến thức sao có thể là đối thủ của Sở Ngọc thuộc thời đại bùng nổ thông tin! Nghe chuyện ly kỳ hấp dẫn, lại thấy nàng biểu diễn sinh động như thật, hắn chịu không nổi kêu “oái” một tiếng, sắc mặt tái nhợt, cũng cảm thấy chính mình đang rét run.

Sở Ngọc ra vẻ quan tâm đỡ lấy hắn: “Bệ hạ không sao chứ? Cũng thật là, sao ta lại kể cho bệ hạ nghe chuyện này nhỉ? Thôi ta không nên kể nữa!...”

Nàng vừa buông ra, ống tay áo lại bị giữ chặt lấy. Lưu Tử Nghiệp sắc mặt trắng bệch kinh sợ, nhưng vẫn có vẻ muốn nghe tiếp.

Những người xem chuyện rùng rợn kinh dị đều có tâm lý này, tuy trong lòng sợ hãi nhưng vẫn muốn nghe tiếp để biết kết cục cuối cùng. Huống chi Lưu Tử Nghiệp từ nhỏ đến lớn chưa từng nghe những chuyện như vậy, tuy sợ hãi nhưng lại thấy cực kỳ mới mẻ, hấp dẫn, dù có sợ thế nào cũng không muốn dừng nghe.

Sở Ngọc trong lòng cười thầm, ngoài mặt đành miễn cưỡng đáp ứng yêu cầu của hắn, tiếp tục kể nốt câu chuyện. Nhưng nàng vừa kể lại vừa tô vẽ thêm tình tiết cho thật hãi hùng, làm cho Lưu Tử Nghiệp sợ hãi nắm chặt lấy tay nàng, lực tay quá mạnh khiến Sở Ngọc đau muốn gãy xương.

Sở Ngọc trên tay đau đớn nhưng trong lòng lại mừng thầm: hóa ra cuối cùng đã tìm được thứ để dọa người! Nghe xong câu chuyện, sắc mặt Lưu Tử Nghiệp vẫn trắng bệch. Nhưng một lúc sau, hắn trầm giọng hỏi nàng: “A tỳ, không phải tỳ cố ý bịa ra chuyện này để dọa ta đấy chứ?”

Hắn hỏi như vậy, làm sao Sở Ngọc có thể thừa nhận chứ! Nàng cười một cách tự nhiên, cầm tay Lưu Tử Nghiệp dịu dàng nói: “Bệ hạ, sao ta có thể bịa ra chuyện này được? Trước đây ta gặp một dị nhân, nghe hắn kể rất nhiều chuyện, trong đó có chuyện này. Người ta khi chết đi mà phải ôm oán hận, thì sẽ biến thành lệ quỷ, quấy rối người liên quan đến chết mới thôi. Mà quan hệ huyết thống lại càng làm lệ quỷ gắn bó chặt chẽ hơn, không thể nào tiêu diệt được! Ta sợ rằng bệ hạ sẽ khiến thái hậu từ Quý Hồn phải bò lên, nên mới cảnh báo bệ hạ. Ta vốn có ý tốt, sao bệ hạ có thể nghi ngờ ta?”

Nàng vừa nói, khóe mắt vừa ngẩn lệ, trong lòng thì lại cười lạnh: Sở Ngọc ơi Sở Ngọc, trình độ lừa người của mi ngày càng điêu luyện, chẳng bao lâu nữa có thể sánh ngang với Hà phò mã!

Kiếp trước nàng chưa từng làm những chuyện thế này, nhưng giờ đây lại diễn kịch rất tự nhiên như thể đã từng diễn tập nhiều lần. Cũng chỉ bởi vì tình thế bức bách, bao khó khăn hiểm nguy rình rập đe dọa khiến nàng phải bày mưu tính kế từng bước thận trọng, mà trong lòng không khỏi hơi khó chịu.

Tuy Lưu Tử Nghiệp có vẻ đã dao động, nhưng trên mặt vẫn còn khá nghi ngờ: “Thật vậy sao?”

Sở Ngọc liền chỉ tay về phía Thiên Như Kính: “Bệ hạ, ta làm thế này hoàn toàn là vì bệ hạ. Bệ hạ là chân mệnh thiên tử, bọn quỷ quái tâm thường sao có thể làm gì được bệ hạ? Hơn nữa còn có thiên sư đại nhân ở đây, có quỷ quái nào dám hiện thân trước mặt hắn?”

Lưu Tử Nghiệp nhìn Thiên Như Kính. Người này thực hiện theo đúng giao ước với Sở Ngọc, không nói dối, chỉ có im lặng trầm mặc.

Sở Ngọc thừa cơ thêm củi vào lửa: “Bệ hạ, người xem thiên sư đại nhân hắn là trong lòng đã suy tính vẹn toàn. Những chuyện nhỏ nhặt này không thể gây khó dễ cho hắn”.

Trước có chuyện ma, sau có Thiên Như Kính, vừa dọa vừa xoa, rốt cuộc Lưu Tử Nghiệp hạ quyết tâm, ngự giá đến Vinh Huấn cung.

Xa giá lên đường, tiền hô hậu ủng. Sở Ngọc đi trước đoàn người, bước vào phòng thấy thuốc bày khắp nơi. Dung Chỉ ngồi bên giường, ngón tay thon dài ấn lên gáy thái hậu, mà trên cổ thái hậu có mấy cây kim châm cứu.

Việt Tiệp Phi đứng bên cạnh hần, sắc mặt lạnh lùng, thỉnh thoảng lại đưa dụng cụ. Sở Ngọc đột nhiên nhớ ra, qua lời Thiên Như Kính nói, Dung Chỉ và Việt Tiệp Phi có mối thù giết sư huynh. Thế mà nàng không cẩn thận để bọn họ ở chung một chỗ, thực là quá mạo hiểm! May mà cả hai đều bình an vô sự, nếu không thì nàng thật có lỗi với Dung Chỉ!

Thấy Sở Ngọc bước vào, Dung Chỉ nhướn mày nói: “Ta châm cứu nên thái hậu đã tạm thời ổn định, nhưng phải nửa khắc (*) nữa mới được. Rút kim châm ra thái hậu có thể tỉnh lại, bây giờ công chúa có muốn nói chuyện với thái hậu không?”

(*) Một khắc = 15 phút

Sở Ngọc ngẫm nghĩ rồi gật đầu.

Tay Dung Chỉ khẽ động, ngón tay như diễn xiếc, trong nháy mắt rút hết ngân châm ra, rồi hần nhanh chóng đứng dậy lùi vào góc khuất. Không cần đến nửa khắc, thái hậu kêu lên một tiếng, chậm rãi mở to mắt. Mà lúc này, Lưu Tử Nghiệp cũng đã vào trong phòng.

Lưu Tử Nghiệp tuy không tự nguyện đi gặp thái hậu, nhưng nhớ đến chuyện ma quỷ Sở Ngọc kể, trong lòng cũng hơi sợ hãi. Sau khi vào cửa, hần cũng làm đầy đủ cấp bậc lễ nghi; tuy có hơi giả dối, nhưng so với lúc trước không chịu đến là tốt lắm rồi.

Nhưng Vương thái hậu nhìn thấy Lưu Tử Nghiệp, lại không tỏ vẻ vui mừng. Sở Ngọc đứng bên cảm thấy thật kỳ lạ, nàng ấy không phải đang mong chờ con trai đến sao? Vậy khi đến rồi sao lại không phấn khởi?

Thái hậu dặn dò Lưu Tử Nghiệp một vài điều, rằng phải chăm lo việc nước vân vân...Lưu Tử Nghiệp nghĩ một đặng trả lời một nẻo, trên mặt dần dần hiện vẻ mất hết kiên nhẫn.

Sở Ngọc nhìn mà thấy lo lắng, định lựa lời nói chen vào, bỗng nghe thấy tiếng thái hậu: “Các người lui hết ra, riêng Sở Ngọc ở lại. Mẹ con ta có chút việc cần nói!”

Trên mặt Lưu Tử Nghiệp hiện vẻ vui mừng không hề che giấu. Cho dù có Thiên Như Kính ở đây, nhưng hần phải ở trong phòng có người bệnh nặng, không thoải mái một chút nào. Bây giờ có thể rời đi, tốt hơn nữa là không phải gặp lại, hần vội vã bước nhanh.

Bên trong phòng, thị nữ, ngự y, Dung Chỉ và Việt Tiệp Phi cũng lục tục ra ngoài. Sở Ngọc rất muốn theo chân bọn họ, nhưng vì ý chỉ của thái hậu nên phải ở lại. Nàng đứng trong phòng thấp thỏm, không hiểu thái hậu lưu lại mình nàng là có dụng ý gì?

75. Q.2 - Chương 75: Thuận Theo Thiên Mệnh

Người đi rồi, xung quanh trở nên trống trải. Mùi thuốc đông y thấm đượm khắp phòng.

Trong mùi thuốc, còn phảng phất hương thơm nhàn nhạt. Cũng giống như trong căn phòng xa hoa diễm lệ này, một bông hoa đã qua thời gian nở rộ rồi nhất, đang héo tàn chuẩn bị rụng xuống.

Thái hậu muốn làm gì?

Hơi lo lắng, rồi Sở Ngọc lại tự cười bản thân vì quá cẩn thận. Đứng trước hoàng đế nàng còn bình tĩnh tự tin như thế, sao có thể sợ một người bệnh sắp chết?

Mỉm cười thoải mái, Sở Ngọc đi đến bên giường, quỳ xuống nhẹ nhàng nói: “Mẫu hậu còn điều gì muốn sai bảo con không?” Đã hạ quyết tâm giúp người phụ nữ này ra đi được thanh thản, thái độ nàng hết sức tự nhiên. Trong lòng nàng đa phần là sự thương hại, nhưng trên mặt rất có dáng vẻ nữ nhi hiếu thuận.

Vương thái hậu thoáng giơ tay lên, Sở Ngọc thuận thế cầm lấy, lại một lần nữa thương cảm vì đôi tay yếu ớt gầy guộc.

Đứng trong góc còn có một nữ quan ở lại để hầu hạ, có lẽ là tâm phúc của thái hậu. Thái hậu khẽ cất tiếng, đuổi nốt nàng ta ra ngoài.

Sở Ngọc thấy thế lại càng thêm bất an, không biết mẫu thân của Sơn Âm công chúa muốn nói gì với nàng?

Nhìn Sở Ngọc chăm chú một hồi lâu, rồi thái hậu thấp giọng thở dài: “Con thật sự là con gái ta sao?”

Tất nhiên không phải, trong lòng thầm nói, nhưng trên miệng Sở Ngọc lại thốt lên: “Mẫu hậu, trước đây là con sai rồi, bây giờ đừng nhắc lại chuyện cũ được không?” Nàng lo lắng, chỉ sợ thái hậu nhắc đến chuyện ngày xưa của Sơn Âm công chúa mà nàng không hề biết, sẽ để lộ sơ hở.

Bởi vậy Sở Ngọc lập tức chuyển đề tài: “Không phải mẫu hậu muốn gặp bề hạ sao? Để con gọi bề hạ vào cho người căn dặn nhé?”

Rất may thái hậu không hỏi tiếp, chỉ định thần chăm chú nhìn Sở Ngọc trong khoảnh khắc. Đáy mắt hiện lên nét cười dịu dàng, người phụ nữ khó nhọc vươn tay ra, vỗ vỗ lên mu bàn tay Sở Ngọc: “Con nghĩ cách gì mà gọi được tên nghiệt tử kia tới? Ta là mẫu hậu của hần, con trai đối với ta thế nào, ta biết rõ hơn ai hết. Hần chẳng có chút thiện ý nào đâu! Để gọi được hần đến đây, chắc con đã phải tốn không ít công sức!”

Sở Ngọc ngoan ngoãn lắc đầu, thầm nghĩ: không tốn nhiều công sức đâu, chỉ phải kể chuyện ma thôi! Thái hậu muốn nói gì thì nói nhanh lên, đừng làm người khác phấp phỏng lo sợ!

Thái hậu khẽ mỉm cười. Khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy của nàng bỗng nhiên tỏa sáng, đôi mắt sinh động hẳn lên, vàng trắn tảo nhả thanh lệ, da sáng mịn như trẻ lại mười tuổi: “Sở Ngọc, con ghé sát tai lại đây, ta nói với con...”

Sở Ngọc thấy sắc mặt nàng ấy chuyển biến tốt đẹp, cũng thấy phấn khởi, nàng lắng nghe tiếng thì thầm dứt quãng: “Hoàng đế là kẻ hoa mắt ù tai. Thiên hạ này sớm muộn cũng bị kẻ khác đoạt mất. Nếu, nếu có một ngày như vậy, con...”

Tiếng thái hậu yếu dần, giống như tơ nhện gặp cơn gió thổi mạnh bay tứ tán. Sở Ngọc hầu như phải nín thở mới nghe rõ lời nàng ấy nói, sau khi nghe xong thì ngạc nhiên sững sốt. Cho nên, nàng không để ý thấy thần sắc khuôn mặt thái hậu dần suy kiệt, vẻ sinh động ban nãy đã tan biến, nháy mắt giống như một đóa hoa tàn.

Khi Sở Ngọc phục hồi lại tinh thần, thì phát hiện ra thái hậu đã khép mắt. Nàng kiểm tra hô hấp và nhịp tim, chỉ thấy thân thể nàng ấy lạnh dần, hóa ra vừa nãy tinh thần thái hậu bỗng tỏa sáng khác thường là hiện tượng “hồi quang phản chiếu”.

(“hồi quang phản chiếu”: Khi một người sắp từ giã cõi đời, cơ thể có một khoảnh khắc hội tụ toàn bộ năng lượng. Lúc ấy người đó thường mở choàng mắt ra, ánh mắt sáng rực, da dẻ hồng hào, đầu óc tỉnh táo minh mẫn, tuy nhiên giây phút này rất ngắn ngủi)

Hiếu Vũ Đế hoàng hậu Vương Hiến Nguyên, con gái của gia tộc Vương thị danh tiếng, sinh được hai nam bốn nữ, bệnh nặng qua đời tại cung Vĩnh Huấn, điện Hàm Chương, hưởng thọ chưa đến bốn mươi tuổi. Trước khi chết, bên cạnh nàng chỉ có một người con gái không-phải-là-con-gái!

Sở Ngọc ngẩn ngơ nhìn thái hậu. Mặc dù trước mặt là một thi thể, nhưng không hiểu sao nàng không thấy sợ hãi mà chỉ có thương hại. Nghĩ xa hơn, thái hậu xuất thân từ họ Vương, vậy tính ra, nàng và Vương Ý Chi chắc có quan hệ họ hàng.

Nhận ra mình đã đứng sững sờ quá lâu, Sở Ngọc vội vàng cúi người xuống. Theo lời Vương thái hậu trước khi chết, nàng luồn tay xuống giường, cẩn thận sờ cho đến khi thấy một khối tròn dẹp gỗ lên thì ấn xuống. Sau khi nghe thấy một tiếng động nhỏ vang lên, nàng lại xoay sang trái nửa vòng, tiếp tục ấn xuống. Bên mép giường bắn ra một ngăn kéo nhỏ, trong đó chỉ có một hộp bằng bạch ngọc. Sở Ngọc không vội cầm lấy, mà ấn vào mép đáy để hủy bỏ thiết bị ẩn giấu trong ngăn kéo.

Sờ tay lên hộp ngọc thấy mát lạnh, Sở Ngọc không mở ngay ra mà cất vào tay áo, vỗ vỗ vài cái cũng không thấy lộ ra mới đẩy ngăn kéo trở về như cũ. Ngăn kéo lại thu về kín bưng, xung quanh mép giường không có

một khe hở.

Nét mặt đau buồn, Sở Ngọc tri hô thông báo với mọi người. Trước cái chết của thái hậu, nàng phải ra về chán kinh và bị thương thâm thiết hơn tất cả những người khác, nên lại phải trở tài biểu diễn một phen.

Xác định rằng thái hậu sẽ không biến thành quỷ quần quỷ hắc không rời, Lưu Tử Nghiệp hạ ý chỉ huy táng thái hậu cùng tiên hoàng, rồi rời đi với vẻ mặt rất phấn khởi. Sở Ngọc nhìn theo bóng dáng hắc, suy nghĩ rất lung. Mà những người đi theo nàng, đôi huynh đệ Việt Tiệp Phi và Thiên Như Kính sóng vai cùng đứng, còn Dung Chỉ thì thần nhiên khoanh chân ngồi dựa trên cột trụ hành lang, cứ nhìn Sở Ngọc nhếch mép cười.

“Thiên Như Kính, người đi theo ta một chút!” Sở Ngọc suy nghĩ thật lâu mới ra quyết định, xoay người rời đi nhưng nhớ ra điều gì lại quay sang dặn Dung Chỉ: “Người về trước đi, Việt Tiệp Phi ở lại đợi ta là được rồi!” Nàng đuổi người cũng là vì nghĩ cho Dung Chỉ. Biết thù hận giữa hai người, nàng không muốn để bọn họ ở cùng một chỗ. Nàng chỉ sợ mình sơ sẩy, đến lúc trở về thấy một chết một sống.

Dung Chỉ vui vẻ đồng ý, đứng dậy rời đi. Được mấy bước, hắc quay lại nhìn Thiên Như Kính mỉm cười: “Ta đã giao ước với Thiên Như Nguyệt. Bây giờ hắc chết rồi, người là người kế thừa. Hi vọng người không làm ta thất vọng!”

Thiên Như Kính không đáp lại, mà Dung Chỉ vốn cũng không chờ đợi câu trả lời, nói xong liền đi.

Theo lời khuyên lúc trước của Dung Chỉ, Việt Tiệp Phi không ngăn cản Sở Ngọc nữa. Thế là trước ánh mắt lưu luyến của hắc, Sở Ngọc lại dẫn Thiên Như Kính đi, đến khu vườn hoang mà bọn họ nói chuyện lúc trước.

Khi hai người dừng lại, Sở Ngọc bỗng cúi xuống vái lạy, hành đại lễ với Thiên Như Kính. Nhưng trước đại lễ tôn sư này, Thiên Như Kính chẳng hề tỏ vẻ ngạc nhiên. Thậm chí hắc cũng không né tránh, thần nhiên nhận lễ của nàng.

“Cô muốn ta làm gì?” Thiên Như Kính lãnh đạm hỏi.

Tâm tư của hắc tuy đơn thuần, nhưng không phải là ngu ngốc. Suy nghĩ hành động của người khác, hắc rất thấu tỏ, chẳng qua là không để ý thôi.

Sở Ngọc nhìn hắc với vẻ mong chờ, giọng điệu ấm áp mềm mại: “Bệ hạ tuổi trẻ thất đức, bây giờ mẫu hậu lại chết bệnh. Ta thân là tỷ tỷ của bệ hạ, đáng lẽ phải chăm lo cho bệ hạ cẩn thận hơn. Đáng tiếc là bệ hạ tuổi trẻ bướng bỉnh, không chịu nghe lời khuyên bảo, chỉ sợ mỗi ma quỷ. Ta hi vọng thiên sư đại nhân có thể phối hợp với ta, cùng hướng dẫn bệ hạ đi theo con đường đúng đắn!” Thật ra những lời này có thể thuật lại một cách nôm na thô thiển như sau: thẳng ranh con chết tiệt, không ai dạy bảo được nhưng nó lại sợ ma quỷ. Vậy cái tên đạo sĩ rởm nhà người hợp tác chút đi, cùng dọa nạt tên tiểu hoàng đế, cho hắc vào khuôn phép!

Sở Ngọc trên nét mặt thì cực kỳ khẩn khoản chân thành, nhưng trong lòng lại rất bất mãn. Về lý mà nói, đây là nghĩa vụ của quan viên đương triều như hắc, còn nàng chẳng qua chỉ là một công chúa thanh nhàn, vậy mà phải đi làm một việc không phải phận sự của mình.

Thiên Như Kính lạnh lùng lắc đầu: “Công chúa, nàng không nên vọng tưởng với sức mình có thể thay đổi được vận mệnh vương triều!” Thái độ hắc lúc này là cao cao tại thượng, tầm mắt rộng lớn bao trùm trời xanh, thương xót ngó xuống chúng sinh.

Sở Ngọc chán nản: “Thế nào gọi là vọng tưởng?” Nàng chỉ muốn sống sót, sống sót thật tốt, mà gọi là vọng tưởng ư? Đối với lời Thiên Như Kính nói về số mệnh, nửa chữ nàng cũng không tin.

Nhưng dù Sở Ngọc có xuống nước, nhún nhường thế nào, Thiên Như Kính vẫn giữ vẻ lạnh lùng trước sau như một. Sở Ngọc bùng lên phần nộ, vươn tay túm cổ áo Thiên Như Kính, tay kia nắm lấy cây trâm.

Mũi nhọn cây trâm kề sát cổ họng Thiên Như Kính, Sở Ngọc lạnh lùng hỏi: “Ta hỏi lại người một lần nữa, người có đồng ý không?” Nàng đã mất hết kiên nhẫn, không thể tiếp tục mềm mỏng với hắc thêm được nữa.

Nàng sở dĩ lựa chọn Thiên Như Kính làm đối tượng hợp tác, bởi vì hình tượng và thân phận của hắn khiến Lưu Tử Nghiệp hoàn toàn tin phục. Tuy bản thân không tin vào những kẻ giả thần giả quỷ, nhưng Sở Ngọc cũng không thể coi thường lực ảnh hưởng của hắn.

Sở Ngọc vừa mới xuất thủ, mũi trâm nhọn khó khăn lắm mới kều lên cổ Thiên Như Kính, bỗng nàng cảm thấy tay tê rần. Từ người Thiên Như Kính truyền tới một khí lực vô hình không thể kháng cự, ném cả người nàng bay lên không trung, lát sau mới rơi xuống một bụi cây.

76. Q.2 - Chương 76: Thế Giới Quan Bị Phá Vỡ

Cây trâm sắc nhọn vốn lợi hại là thế mà lúc này gãy vụn, rơi thành từng mảnh trên mặt đất.

Sở Ngọc nằm ngửa dưới đất, tầm nhìn biến ảo. Thiên Như Kính nháy mắt không thấy đâu, chỉ còn bầu trời bát ngát xanh thẳm đọng vào tầm mắt nàng, không gian rộng lớn, thiên nhiên đẹp đến rung động lòng người.

Nằm giữa đám cây cỏ, trên nệm lá dày êm ái, mãi một lúc lâu sau Sở Ngọc mới biết đã xảy ra chuyện gì. Rất may cả người nàng rơi xuống đám lá cây nên mới không bị thương.

Trên nền trời xanh thẳm, một đám mây trắng kết lại thành hình con mắt như đang nhìn nàng giễu cợt.

Nằm thẳng căng một hồi, Sở Ngọc mới chậm chạp đứng dậy: “Xuống tay thật không khách khí...” Nàng nói với Thiên Như Kính, nhưng nhìn thấy hắn rồi, câu nói bị bỏ dở. Sở Ngọc lúc này kinh ngạc không gì tả xiết.

Thiên Như Kính vẫn đứng yên, nhưng bao quanh người hắn là một vầng hào quang sáng rực, trong suốt. Có lẽ vừa rồi, chính thứ này đã đánh vỡ Sở Ngọc ra.

Vầng hào quang màu xanh rất nhạt, giống như đem màu da trời pha loãng thật nhiều lần. Giữa vầng hào quang, Thiên Như Kính phong thái xuất trần, quần áo bay phấp phới nhẹ như tiên, như hoàn toàn tách biệt khỏi trần thế.

Đây là cái gì?

Nhìn cảnh tượng trước mặt, cả người Sở Ngọc cứng đờ. Ngay cả khi bản thân mình xuyên không, cướp hồn đoạt phách thì Sở Ngọc vẫn hoàn toàn là người theo chủ nghĩa duy vật vô thần. Nàng tự giải thích hiện tượng của mình là do lỗi hỏng thời gian, do sự thay đổi sóng điện từ. Không tin trên đời này lại tồn tại cái gọi là siêu nhiên!

Nhưng, niềm tin của nàng từ trước đến nay bị cảnh tượng trước mặt hoàn toàn phá vỡ.

Đây là cái gì?

Sở Ngọc không biết phải làm sao, trong lòng bồn chồn vô cùng. Nàng nhớ đến vị hoạn quan trẻ tuổi sùng bái Thiên Như Kính nồng nhiệt, Dung Chỉ coi trọng Thiên Như Kính, Lưu Tử Nghiệp cũng tin phục hắn. Thậm chí nàng còn nhớ, lần đầu tiên xuất phủ, nghe thấy một người phụ nữ đem nàng ra để dọa trẻ con, đặt nàng sánh ngang với pháp sư yêu ma.

Sau đó, Sở Ngọc nhớ đến vẻ thần nhiên của Thiên Như Kính. Hắn thành thật thừa nhận bản thân không biết xua đuổi ma quỷ, cũng chẳng sợ nàng dùng chuyện này uy hiếp hắn. Điều này không phải vì hắn trung thực ngay thẳng, sẵn sàng nhận tội chết chứ không bịa chuyện, mà là bởi vì hắn không hề sợ hãi.

Không đuổi ma quỷ? Thì sao nào? Chỉ cần dùng cách này phô diễn trước mặt mọi người, thì không ai có thể nghi ngờ hắn không phải là một pháp sư cao cường. Ngay cả người không hề tin quỷ thần như Sở Ngọc cũng bị chấn động quá lớn.

Nhìn chằm chằm Thiên Như Kính thật lâu, rồi Sở Ngọc mới chậm rãi chất vấn: “Hóa ra người biết pháp thuật? Những lời người nói về số mệnh, không phải là nói bừa?” Tuy trong giọng điệu vẫn còn rất hoài nghi, nhưng lúc này Sở Ngọc cũng thấy khá tin tưởng.

Dù nàng có kiên trì theo thuyết duy vật đến thế nào, cũng không thể tự lừa mình rằng vàng hào quang xung quanh Thiên Như Kính chỉ là khúc xạ ánh sáng hoặc do nàng hoa mắt.

Hơn nữa lai lịch bản thân thế nào, nàng biết rõ hơn ai hết. Vương triều này sắp diệt vong, và lời tiên đoán về số mệnh suy bại của Thiên Như Kính, không hẹn mà trùng hợp.

Sở Ngọc tiện tay vớ lấy một nhánh cây chỉ còn hai chiếc lá bé xíu ở đầu cành, giơ về phía Thiên Như Kính vẫn đang đứng bất động. Nàng muốn thử nghiệm một chút.

Khi đầu nhánh cây còn cách vàng hào quang khoảng nửa thước, Sở Ngọc liền cảm thấy một lực cản theo cành lá truyền đến tay. Nhưng lực cản này không phải do chạm vào vật gì cứng rắn, mà là một chất lỏng đặc quánh, giống như không khí bị nén lại, có sức giãn nở cực lớn.

Cố gắng tiến về phía trước, nhưng nàng chỉ có thể đứng yên, lực cản quá mạnh khiến nàng không thể động dậy.

Sở Ngọc đoán đây chính là khí lực đánh văng mình ra ban nãy, nàng bèn vứt nhánh cây đi không thử nghiệm nữa. Đúng lúc này, Thiên Như Kính cũng thu hồi vàng hào quang, tứ chi như mất hết sức lực, cả người gục xuống.

Khẽ thở dài, Sở Ngọc cúi xuống, lấy tay day trán.

Day trán một lúc lâu sau, Sở Ngọc mới cất tiếng: “Ta hiếm khi gặp chuyện kỳ lạ như vậy, bị dọa thành bộ dạng thế này khiến người chê cười, thật sự xin lỗi!”

Sở Ngọc đã khôi phục tỉnh táo, không chỉ khôi phục tỉnh táo mà trên gương mặt thanh nhã của nàng cũng không tỏ vẻ kính phục Thiên Như Kính hơn so với trước.

Ngược lại Thiên Như Kính mới là người ngạc nhiên. Những người đã từng gặp tình huống tương tự ở hắc và sư phụ hắc đều vô cùng kinh hãi, rồi sùng bái bọn họ như thần tiên. Còn người dám thản nhiên nhìn thẳng như Sở Ngọc thì hắc chưa từng gặp bao giờ.

Sự ngạc nhiên cũng chỉ lướt qua trong chớp lát. Thiên Như Kính lại khôi phục thần thái phẳng lặng như nước.

Sở Ngọc lại cảm nhận được sự bất lực giống như khi nàng đối đầu với Dung Chỉ. Dung Chỉ là kẻ tâm tư khó lường, thâm sâu như đáy vực, thủ đoạn và quan hệ đều rắc rối khó gỡ, còn Thiên Như Kính lại hoàn toàn tương phản. Hắc như phơi bày hết tâm tư ra trước mắt người khác, hoàn toàn không có mục tiêu ẩn ý gì, giống như suối nước trong veo. Phải chăng bởi vì hắc nắm giữ một thể lực siêu nhiên, nên không e ngại bất cứ hành động phạm trần nào?

Sở Ngọc nói khẽ: “Nếu ta muốn làm điều gì đó, thì người có ngăn cản không?”

Thiên Như Kính thản nhiên đáp: “Sẽ không! Dù cô có làm việc gì thì cũng vô ích mà thôi!”

Số phận của một triều đại, hắc cho rằng với khả năng của Sở Ngọc sẽ chẳng làm nên chuyện gì. Nói một cách hơi quá thì, hắc không coi nàng ra gì cả!

“Được lắm!” Đã có câu trả lời, Sở Ngọc xoay người rời đi.

Phát sinh tình huống ngoài dự tính, kế sách phải thay đổi, nàng cần suy tính lại từ đầu. Có lưu lại chỗ này cũng là vô ích!

Nàng vốn cho rằng Thiên Như Kính chỉ là một kẻ lêu bịp giả thần giả quỷ, có thể lấy lợi dẫn dụ hoặc khuyên giải về tình về lý, mời hắc hợp tác để tạo lực ảnh hưởng lên tiểu hoàng đế. Không ngờ hắc lại có sức mạnh siêu phàm, khiến nàng hiểu ra, Thiên Như Kính không phải là người mà nàng có thể dùng quyền lực khống chế. Thậm chí hắc là người không thể động đến, nên kế hoạch ban đầu hoàn toàn sụp đổ.

Dù không thu phục được Thiên Như Kính, nhưng Sở Ngọc chẳng lấy thế làm phiền lòng. Thiên Như Kính khác Dung Chỉ, nếu người khác không động đến hắc, hắc cũng chẳng rối hơi gây khó dễ cho ai. Tình huống xấu nhất chỉ là không thể sai khiến hắc làm theo ý mình, nên không hề ảnh hưởng đến phương hướng mục tiêu của Sở Ngọc.

Tuy hấn có sức mạnh siêu nhiên, nhưng không hề muốn đối đầu với nàng.

Như thế là tốt rồi, bởi vì với sức mạnh của Thiên Như Kính, với lực ảnh hưởng của hấn mà cản đường nàng sẽ gây khó khăn rất lớn.

Mục tiêu là gì, mong muốn điều gì, trong lòng Sở Ngọc rất sáng rõ. Cho dù không có Thiên Như Kính, thì nàng vẫn phải thẳng bước tiến về phía trước.

Nàng phải thay đổi số phận bị diệt vong của mình, phải làm chậm lại bước đường suy bại của vương triều. Dù có bị Thiên Như Kính nói là vọng tưởng, nàng cũng không nao núng!

Sở Ngọc rời khỏi khu vườn, đi tìm Việt Tiệp Phi để trở về phủ. Trước mặt thì không thấy gì, nhưng khi Sở Ngọc quay người ra khỏi hoàng cung, Việt Tiệp Phi nhìn sau lưng nàng lấm lem bụi đất, còn có cả hoa lá dính vào xiêm y.

Sở Ngọc lúc trước nhìn thấy bộ dáng Thiên Như Kính, quá chấn động nên quên không chấn chỉnh dung nhan. Lại không biết rằng, khi dạo bước trong nội cung, các cung nữ nhìn thấy nàng đều xì xầm to nhỏ nhưng không ai có can đảm nhắc nhở nàng, nên Sở Ngọc cứ vô tư mà đi.

Gặp chuyện gì mà lưng lại bám đầy bụi đất cây cỏ? Việt Tiệp Phi nghĩ đi nghĩ lại, sắc mặt đại biến!

Hấn hạ quyết tâm, đêm nay sẽ lên trốn ra, đến hỏi Thiên Như Kính, có phải đã bị công chúa hạ độc thủ? Nếu, nếu...gạo đã nấu thành cơm...thì hấn phải làm sao đây?

Sư đệ, chỉ tại sư huynh không bảo vệ đệ chu đáo!...

Việt Tiệp Phi đau lòng nghĩ.

77. Q.2 - Chương 77: Ngọt Bùi Cay Đắng

Khi Sở Ngọc trở lại phủ thì trời đã nhá nhem tối. Sau một ngày mệt nhọc, nàng cũng không kịp nghỉ ngơi, thay quần áo mà đi tìm Dung Chỉ.

Trong xe, nàng đã phát hiện phía sau xiêm y bẩn hết. Nhớ lại vẻ mặt kỳ quặc của các cung nữ nhìn mình, nàng mới giật mình hiểu ra. Ngày mai trong cung thể nào cũng lan truyền tin đồn ầm ĩ!

Nhưng nàng chẳng thêm quan tâm!

Trong phòng không có Dung Chỉ, Sở Ngọc liền ra ngoài rừng trúc. Vừa vào rừng, nàng nhìn thấy bệ đá mà Dung Chỉ vẫn thường ngồi. Bệ đá trống không, Sở Ngọc thử sờ tay, thấy lạnh buốt.

Chắc trong lòng Dung Chỉ cũng giống nàng, không thể bình tĩnh? Mục tiêu theo đuổi suốt ba năm bỗng nhiên biến mất, bất thành linh xảy ra biến cố như vậy, liệu ai có thể dễ dàng tiếp nhận?

Có lẽ lúc này, Dung Chỉ đang ở trong góc khuất nào đó, lặng lẽ trầm tư.

Đang muốn đi chỗ khác để tìm kiếm, Sở Ngọc bỗng ngửi thấy một mùi gì đó, hình như là mùi thịt nướng. Trong lòng nhộn nhạo, nàng tiến sâu vào trong rừng. Càng đi, càng ngửi mùi thơm phức khiến Sở Ngọc nhớ ra, cả ngày hôm nay ở trong cung, nàng chưa có thứ gì vào bụng.

Xuyên qua gần hết rừng trúc thì nàng nhìn thấy Dung Chỉ. Hấn đang ngồi thoải mái dưới đất, phía trước là một chiếc giá dựng lên để nướng thịt. Cành cây xiên ngang một con chim gì đó nhỏ hơn gà, đã nhở hết lông, nướng chín vàng.

Hóa ra mùi thơm là từ con chim nướng này!

Gương mặt Dung Chỉ tuấn mỹ, phẳng lặng, quần áo tuyết trắng bị dính một ít khói bụi. Ánh lửa bập bùng phản chiếu lên đôi mắt đen thẳm. Ánh sáng dường như bị hòa tan trong đồng tử mắt sâu hun hút.

Đang nướng thịt, mà trông hấn vẫn thông dong tao nhã, động tác nhẹ nhàng như mây bay nước chảy.

Dung Chỉ cầm lọ bột gì đó rắc lên con chim, mùi thơm lại bốc lên khiến người ta thấy bụng đói cồn cào. Sở Ngọc không nhịn được nữa, nàng bước tới ngồi đối diện với Dung Chỉ, cười nói: “Tiện gặp đây thì chia đôi nào!”

Dung Chỉ nhướn mắt liếc nhìn nàng, chẳng hề ngạc nhiên, chỉ khe khẽ mỉm cười: “Công chúa muốn ăn thật sao?”

Sở Ngọc cười cười: “Chả lẽ ngươi hạ độc?”

“Tất nhiên là không!”

“Vậy có vấn đề gì?”

Dung Chỉ chăm chú nhìn Sở Ngọc một lúc rồi mỉm cười. Hắn gác con chim đã chín lên giá gỗ, đợi một lát cho nguội rồi rút từ trong tay áo ra một con dao nhỏ chỉ dài bằng bàn tay. Hắn cắt một miếng thịt đùi bằng nửa bàn tay, cắm trên mũi dao đưa cho Sở Ngọc: “Không có dụng cụ khác nên công chúa dùng tạm! Ăn cái này thay bữa tối cũng lạ miệng, nếu công chúa không ngại thì thử xem!”

Miếng thịt dày không đến nửa tắc, một mặt khô vàng chảy mỡ, một mặt trắng tinh tươi ngon, vừa có hương vừa có sắc, thật là hấp dẫn! Sở Ngọc tiếp nhận chuôi dao, cẩn thận thổi mấy cái cho đỡ nóng rồi mới cắn một miếng.

Một lúc sau, Sở Ngọc dừng nhai, mặt ngệt ra. Dung Chỉ cười, chỉ chỉ vào đồng lửa, ý bảo nàng phun vào đấy, rồi đón lấy chuôi dao trên tay nàng.

Sở Ngọc do dự một hồi, nhưng vẫn cố gắng nuốt thứ trong mồm xuống bụng. Nàng nhìn Dung Chỉ, giọng điệu thông cảm: “Người! Dùng sai gia vị hả?” Thịt nướng hoàn toàn không có vấn đề gì, thịt tươi nướng chín, da vàng giòn, vấn đề là ở gia vị rắc lên thịt.

Món thịt này không phải do người mới biết nấu ăn, cho gia vị quá đậm hoặc quá nhạt, mà là vị rất kỳ quặc. Vị mặn chỉ có một chút, nhưng nhiều nhất là hai vị không nên có: đắng và ngọt. Hai vị đắng ngọt trộn lẫn với nhau, cảm giác rất quái gở!

Xem mặt mũi hắn thông minh như thế, sao tay nghề nấu nướng lại dở tệ thế này?

Dung Chỉ mỉm cười, chẳng hề giải thích. Hắn cầm mũi dao vẫn còn hơn một nửa miếng thịt, không vứt đi mà cắn ăn ngon lành.

Sở Ngọc nhìn hắn, bỗng nghĩ đến một khả năng: “Người...không cảm nhận được vị giác?” Nếu như vậy thì có thể hiểu được. Người mù màu không phân biệt được màu sắc, còn người không có vị giác, không biết thế nào là vị ngon thì làm sao có thể nấu được?

Nhưng lời vừa nói ra, Sở Ngọc lại bác bỏ phán đoán của chính mình: “Không đúng! Nếu người không có vị giác sao lại rắc gia vị? Vị giác của người...Ý ta nói đầu lưỡi người...có vấn đề đúng không?”

Dung Chỉ cúi xuống cắn nốt miếng thịt cuối cùng. Ánh lửa chiếu rọi lên làn môi nhàn nhạt, vài sợi tóc đen nhánh xõa xuống che khuất nửa gương mặt.

Khi ngẩng lên, hắn quay sang bên cạnh mỉm cười: “Việt Tiệp Phi, làm phiền người một chút! Bảo với đầu bếp mang một con thỏ đến đây!”

Việt Tiệp Phi là hộ vệ riêng của Sở Ngọc, đi theo nàng như hình với bóng, vẫn đang đứng trong góc khuất. Nghe thấy lời Dung Chỉ, hắn liếc mắt nhìn Sở Ngọc, thấy nàng gật đầu mới xoay người rời đi.

Việt Tiệp Phi đi rồi, Dung Chỉ mới nói tiếp: “Lưỡi của ta...” Hắn ngừng một chút, như tìm từ ngữ để giải thích cho dễ hiểu: “...cảm giác hương vị hơi khác người. Người khác thấy đắng, ta lại thấy ngọt, người khác thấy chua thì ta thấy mặn. Ta cảm thấy ăn ngon, người khác chưa chắc đã nghĩ thế!”

Hắn nhún vai bất lực, nhưng cũng thờ ơ như không: “Như vậy đấy!” Đầu bếp trong phủ công chúa biết rõ vị giác của hắn khác người nên bao giờ cũng phải chuẩn bị riêng đồ ăn cho hắn, nhưng không biết là tại sao.

Sở Ngọc ngạc nhiên, một lúc sau mới hỏi: “Ngoại trừ ta ra, còn ai biết việc này không?”

Dung Chỉ khẽ mỉm cười, cắt tiếp một miếng thịt trên con chim lúc này đã nguội lạnh. Tay phải bị gãy của hắn bây giờ không cần đeo băng vải nữa, nhưng vẫn không thể vận động mạnh. Ngược lại, tay trái thì cực kỳ linh hoạt, động tác nhẹ nhàng khéo léo như én lượn: “Chưa ai từng hỏi ta việc này. Ở đây chỉ mình ta có khẩu vị kỳ lạ, nên cũng chỉ có công chúa mới biết đích xác nguyên do”.

Sở Ngọc cau mày hỏi: “Tại sao lại bị như vậy?” Vị giác của hắn như thế, nếu ăn cơm cùng người khác có phải là rất bất tiện không?

Dung Chỉ cười cười, liếm liếm bờ môi bóng loáng: “Thật ra trước đây cũng giống như mọi người, nhưng sau khi uống quá nhiều độc dược, không hiểu sao lại thành ra như vậy, cũng không biết chữa trị thế nào. Nhưng dù sao cũng chẳng ảnh hưởng gì lắm, nên từ đó đến giờ cứ vậy thôi!” Người khác làm đồ ăn cho, đa phần là hắn không thể nuốt được. Hắn đành tự mày mò học cách nấu nướng, nêm nếm gia vị, cũng có thể coi là thu hoạch ngoài ý muốn.

Lời Dung Chỉ thật nhẹ nhàng, nhưng Sở Ngọc hiểu được, hắn nói “cứ vậy thôi” chẳng phải là chuyện sung sướng gì. Hắn không nói nữa, nàng cũng chẳng tiện hỏi thêm, nên đành lảng sang chuyện khác: “Sao Việt Tiệp Phi vẫn chưa quay lại nhỉ?”

Dung Chỉ nhìn Sở Ngọc trong khoảnh khắc, mang theo vẻ nghiền ngẫm quét qua quét lại mấy vòng trên người nàng, rồi mỉm cười bí hiểm: “E rằng nửa khắc nữa hắn cũng chưa về được đâu!”

Quả nhiên như lời Dung Chỉ nói, người nhà bếp đã làm thịt con thỏ sạch sẽ mang đến mà Việt Tiệp Phi vẫn chưa trở lại.

Dung Chỉ động tác gọn gàng, lấy nhánh cây xiên thịt thỏ, đặt lên giá nướng, rắc thêm muối và tương, chỉ một lát sau bốc mùi thơm lừng!

Sở Ngọc không nhịn được hỏi: “Một bữa người ăn nhiều không?” Một con chim không đủ?

Dung Chỉ cười cười: “Đây là chuẩn bị cho công chúa! Tuy khẩu vị của ta bất thường, nhưng làm món ăn cho người bình thường không phải là việc khó. Công chúa đợi một lát thôi, xong ngay đây!”

Dung Chỉ nướng xong con thỏ, dập đồng lửa đi, đưa cả que xiên thịt cho Sở Ngọc. Nàng ăn quả nhiên thấy ngon tuyệt vời, quyết định xử lý bữa tối luôn ở chỗ này.

Trong rừng trúc thanh tĩnh u tịch, cảnh chiều hôm trời sẩm tối, một nam một nữ, một chim một thỏ, một người một que, Sở Ngọc bắt giác mỉm cười. Cảnh tượng tuy rằng kỳ quặc, nhưng khiến người ta khá vui vẻ.

Hai người ăn no xong ngồi nghỉ ngơi. Một lúc sau Việt Tiệp Phi trở về, vẻ mặt vui mừng, không hiểu là vì chuyện gì. Dung Chỉ khẽ mỉm cười, liếc nhìn Việt Tiệp Phi, rồi lại nhìn Sở Ngọc, đứng lên nói: “Công chúa, cũng thật đúng lúc, ta có chuyện muốn bẩm báo. Mời đi theo ta!”

Sở Ngọc tò mò: “Chuyện gì vậy?”

Dung Chỉ cười nói: “Công chúa quên rồi sao? Hôm kia nàng ra lệnh cho ta làm ba việc. Việc thứ nhất...” Bây giờ đã hoàn thành!

78. Q.2 - Chương 78: Mười Bước Gặp Cỏ Thơm

Đúng là quên mất! Sở Ngọc giật mình nhớ ra, hai ngày trước, nàng còn dùng thất diệu tuyệt chi để uy hiếp Dung Chỉ, bắt hắn làm việc giúp nàng. Mà việc thứ nhất, là tìm ra kẻ trộm trong phủ.

Hôm nay, đầu óc nàng thật hỗn loạn, không chỉ biết được nguyên nhân thù oán giữa Dung Chỉ và Việt Tiệp Phi mà còn tận mắt chứng kiến năng lực siêu phàm của Thiên Như Kính. Sở Ngọc bị chấn động quá nhiều, nên chẳng còn tâm trí đâu mà để ý đến việc ăn cắp vặt vãnh đó.

Lúc trước sở dĩ nàng làm như vậy là vì không biết lập trường của Dung Chỉ, nên phải tạm thời dè chừng, coi hắn là kẻ đối địch. Nhưng hôm nay đã biết rõ đầu đuôi câu chuyện năm xưa, Sở Ngọc cảm thấy xấu hổ vì sự cẩn thận quá mức của mình.

Thật sự là nàng làm hơi quá!

Nghĩ đến đây, Sở Ngọc nhìn Dung Chỉ với vẻ hơi áy náy: “Đã tìm được rồi?”

Dung Chỉ mỉm cười: “Phải, đã tìm được rồi!”

Nếu là hôm trước, thấy hắn tìm ra kẻ trộm nhanh chóng, nàng nhất định nghi ngờ hắn có cấu kết với tên trộm. Nhưng bây giờ tình thế thay đổi, suy nghĩ cũng lạc quan hơn, nàng không còn nghi kỵ đề phòng như vậy nữa.

Sở Ngọc thầm thở phào: Dung Chỉ không phải kẻ địch, tốt quá!

Tuy việc Thiên Như Kính khiến nàng hơi thất vọng, nhưng biết mục tiêu của Dung Chỉ không phải là nàng, có thể xem như trong cái rủi có cái may!

Sở Ngọc phúi phúi quần áo đứng lên: “Là ai vậy? Đã tra hỏi được chưa? Hãy dẫn ta đi xem!” Nói xong nàng định cất bước, bỗng thấy tay áo bị Dung Chỉ kéo lại.

Sở Ngọc dừng bước, nhìn Dung Chỉ đưa nàng một tấm khăn lụa gấp vuông vắn: “Công chúa, lau qua đi đã!”

Sở Ngọc hơi giật mình, không hiểu hắn có ý gì. Dung Chỉ cười cười, cầm góc khăn lau nhẹ môi nàng, rồi lại cẩn thận lau những vết dầu mỡ dính trên quần áo nàng: “Thế được rồi!”

Hai người đứng rất gần, cả người Sở Ngọc cứng ngắc theo từng động tác của Dung Chỉ. Xung quanh bóng tối mờ mờ, khóe miệng Dung Chỉ cong lên thành nụ cười mơ hồ, chỉ có đôi mắt phẳng lặng, thanh tĩnh như nước. Mãi đến khi Dung Chỉ xong xuôi, Sở Ngọc mới khôi phục lại tinh thần, mặt nóng bừng. Rất may bóng tối đã dày đặc, nên nàng không phải lo che giấu bộ mặt đang đỏ ửng.

Dung Chỉ bước đi, quần áo tuyết trắng khẽ lay động trong bóng tối. Ánh trăng thỉnh thoảng xuyên qua khe hở lá trúc, chiếu những đường vân sáng lấp lánh lên người hắn. Sở Ngọc chậm chậm một lúc rồi mới đuổi kịp bước chân của Dung Chỉ.

Hai người ra khỏi rừng trúc của Mộc Tuyết viên. Đi ra được mấy bước, có một thị vệ tới gần, hành lễ với Sở Ngọc rồi mới quay sang Dung Chỉ bẩm báo: “Dung công tử, đã sắp xếp xong rồi!” Người này thuộc nhóm thị vệ mà Sở Ngọc đã cấp cho Dung Chỉ hôm kia.

Dung Chỉ liếc nhìn Sở Ngọc. Như nghĩ đến điều gì thú vị, hắn bật cười: “Công chúa, cùng đến xem đi! Tuy ta đã sớm đoán ra người này, nhưng lại không đoán đúng chỗ. Bây giờ ta đã tin câu nói: cứ đi mười bước, ắt có cỏ thơm!”

Thị vệ dẫn hai người đến một nơi trong Tây Thượng các có tên gọi Xuân Sắc viên.

Đây vốn là nơi ở của hai nam sủng, nay chỉ còn lại một người, là Liễu Sắc.

Thế nhưng là Liễu Sắc?

Sở Ngọc ngạc nhiên quay lại nhìn Dung Chỉ. Hắn cũng vừa bước tới, khẽ mỉm cười gật đầu, ý là không cần nhiều lời. Cửa biệt viện khép hờ, từ trong vọng ra tiếng chữ bậy ngang ngược, là tiếng của Liễu Sắc.

Bước vào trong, Sở Ngọc càng nghe rõ tiếng Liễu Sắc, toàn là giọng điệu chợ búa ngoa ngoắt, thô bỉ què mùa, lại chữ vô cùng lưu loát. Bài chữ có vần có điệu, ngôn ngữ phong phú, thậm chí Sở Ngọc còn thấy khá khâm phục ý tứ, tài năng trong đó.

Từ ngưỡng cửa vào đến gian trong chỉ khoảng hai mươi bước. Trong thời gian ngắn này, tiếp tục nghe thấy Liễu Sắc chữ bát đại tổ tông mười tám đời của Dung Chỉ, thậm chí còn muốn giáo huấn cha mẹ Dung Chỉ về cách trông coi dạy bảo con. Dung Chỉ bước vào phòng, cười tiếp lời: “Thật là xin lỗi! Cha mẹ ta đã an nghỉ dưới suối vàng, người đến chậm một bước rồi!”

Hai người vừa bước vào, giống như có ai đó bấm nút “dừng”, tiếng mắng chữ đột nhiên im bặt.

Trong phòng chỉ có một ngọn đèn ánh sáng yếu ớt. Mấy thị vệ canh cửa thấy Dung Chỉ và Sở Ngọc tới, vội vàng hành lễ. Dung Chỉ bước tới giữa phòng, mỉm cười nhìn Liễu Sắc.

Liễu Sắc đang bị trói bằng một sợi dây thừng to bằng ngón tay cái.

Quần áo hần xộc xệch, mái tóc dài rối tung, gương mặt trắng nõn có vết thâm tím. Nhìn thấy Dung Chỉ, Liễu Sắc định tiếp tục chửi ầm lên, nhưng nhìn thấy Sở Ngọc phía sau, hần lập tức biến sắc. Hai dòng lệ trào ra như suối, cặp môi đỏ bầm hé mở, Liễu Sắc run rẩy nói: “Xin công chúa cứu...cứu...Liễu Sắc. Nếu công chúa không đến, Dung Chỉ định hại chết Liễu Sắc!”

Tiếp theo đó, Liễu Sắc thao thao bất tuyệt tố cáo Dung Chỉ ngang ngược lòng quyền, quả thực biến Dung Chỉ thành một ác nhân trên trời dưới đất không ai sánh bằng, khiến Sở Ngọc nghe cảm thấy khá thú vị. Dung Chỉ mỉm cười, đợi cho Liễu Sắc nói mới miệng rồi mới tiếp lời: “Tài ăn nói khá lắm! Nghe người nói như vậy, ngay cả ta cũng muốn tin là thật!”

Sở Ngọc quay sang liếc nhìn hần, cố ý nói: “Lời Liễu Sắc nói, có đúng không vậy?”

Dung Chỉ cười thần nhiên: “Công chúa nghĩ sao?”

Hần vỗ vỗ tay, lập tức có thị vệ bước vào kéo theo mấy người bị trói chặt. Trong mấy người này, có người giúp việc linh tinh trong phủ, có thị vệ, có người ở phòng kế toán sổ sách, có thương nhân, người buôn bán nhỏ, lại có một thanh niên tướng mạo rất giống Liễu Sắc.

Liễu Sắc nhìn thấy người thanh niên kia liền thay đổi sắc mặt, kêu lên: “Dung Chỉ, người có oán thù gì thì cứ tính toán với ta, sao lại bắt anh trai ta làm gì?” Hóa ra người thanh niên kia là anh ruột của Liễu Sắc.

Dung Chỉ lắc lắc đầu, từ trên cao nhìn xuống Liễu Sắc với vẻ thương hại. Hần búng tay, phía sau liền có người mang ra chứng cứ, chính là những ngọc ngà châu báu bị mất trong phủ.

Liễu Sắc mặt mày đã tái nhợt, nhưng nghĩ đến hậu quả khi nhận tội, lại liều chết cãi bướng chống cự: “Là người vu oan hãm hại! Ta chưa từng nhìn thấy những thứ này bao giờ!”

Dung Chỉ không hề tỏ vẻ tức giận, lấy tay ra hiệu. Lập tức có người thay hần công bố kết quả điều tra, đồng thời đọc lời thẩm vấn riêng từng người liên quan.

Nghe xong, hai mắt Liễu Sắc trợn ngược, cả người sụp xuống. Nếu không có dây thừng trói chặt vào cột thì có lẽ hần đã ngã lăn xuống đất.

Mấy năm trước, sau khi nhập phủ, Liễu Sắc cầu kết với người ở phòng kế toán làm hóa đơn giả để tham ô. Tất cả tiền bạc hần cung cấp cho anh trai để hối lộ trong chốn quan trường. Sau khi Dung Chỉ tiếp nhận việc quản lý nội phủ, hần không dám làm nữa. Nhưng mấy ngày nay, Liễu Sắc dự cảm sau này mình không còn được công chúa sủng ái nữa, muốn vợ vét một lần chót trước khi bị đuổi đi, để sau này có thể sống thoải mái. Có ngờ đâu, Dung Chỉ đã bị tước quyền lại một lần nữa nhúng tay vào, tóm gọn được hần.

Hần bị bắt trói ở đây vẫn còn ôm hi vọng. Nhưng đến giờ này thì không còn lối thoát nào nữa, chứng cứ xác thực hoàn toàn, chẳng còn cách nào có thể kêu oan.

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười, quay sang phía Sở Ngọc: “Trước đây ta không để ý, hóa ra Liễu Sắc là một nhân tài. Hần cầu kết với người của phòng kế toán tham ô, ăn trộm vàng bạc châu báu bán lấy tiền, cách thức tiêu thụ phi tang cũng khá kín đáo!” Tuy những trò mèo đó không qua được mắt hần, nhưng với một kẻ chưa từng học hành hay được ai chỉ dẫn như Liễu Sắc, có thể coi là làm được những việc cực khó.

Dung Chỉ dựa vào hiểu biết về từng người trong phủ, đã sớm đoán ra kẻ trộm là Liễu Sắc. Tuy nhiên trong quá trình điều tra, hần lại bất ngờ phát hiện ra một điều. Liễu Sắc xuất thân nghèo khó, chưa từng được học hành, chỉ theo cha học lỏm tính toán sổ sách buôn bán. Thế nhưng đối với vấn đề mua bán tiền nong, hần lại tỏ ra rất có năng khiếu, làm sổ sách bài bản đầu ra đầy. Tuy hần không thể giấu được Dung Chỉ, nhưng lại có thể qua mặt người mới như Hoàn Viên.

Dung Chỉ kể lại đầu đuôi sự việc cho Sở Ngọc nghe, rồi hỏi nàng xử lý Liễu Sắc thế nào. Sở Ngọc nhìn Liễu Sắc không chớp mắt, lòng thấy phiền muộn, không biết nên làm sao.

Thật ra nàng đối với kẻ trộm vặt trong phủ, không đến nỗi xót của mà tức giận. Nàng lệnh cho Dung Chỉ truy tìm, chỉ vì không muốn dung túng cho con chuột đào tường khoét vách ngay trong nhà mình, chứ chưa nghĩ đến biện pháp xử lý.

Khó xử nhất là, mới hai ngày trước nàng vừa nghiêm trị Ấu Lam. Nếu bây giờ xử trí kẻ trộm nhẹ nhàng, thì sức răn đe của nàng trong phủ trở nên vô hiệu. Sai lầm lần này của Liễu Sắc có thể tính là cực lớn, thậm chí đánh chết cũng chưa hết tội.

Chẳng lẽ phải đánh chết hần sao?

Dường như nhận ra Sở Ngọc đang khó xử, Dung Chỉ nhẹ nhàng cười: “Công chúa nếu thấy khó xử, vậy để ta xử lý Liễu Sắc thì thế nào?”

Liễu Sắc vừa nghe, sắc mặt trắng bệch, khóc lóc cầu xin Sở Ngọc tha mạng. Mặc dù hàng ngày Dung Chỉ đối xử với mọi người rất khiêm tốn nhã nhặn, nhưng Liễu Sắc luôn thấy dè chừng và sợ hãi hần vô cùng!

79. Q.2 - Chương 79: Một Chiếc Lá Rơi Mà Biết Mùa Thu

Dung Chỉ thật đáng sợ!

Ánh mắt thâm sâu của hần khiến người ta có cảm giác không thể ẩn nấp bất cứ chỗ nào. Chỉ trong một ngày mà hần có thể đào xới đến gốc rễ của sự việc!

Nhìn nhận chuẩn xác, phán đoán tinh táo, hành động quyết đoán, con người hần khác hẳn vẻ ngoài tao nhã thông dong tự tại. Thủ đoạn nhanh gọn sắc bén, Dung Chỉ khác với mẫu người đầy mâu thuẫn như Hoàn Viễn.

Cũng bởi lý do đó, Liễu Sắc rất sợ rơi vào tay Dung Chỉ. Con người tâm tư khó lường này, không biết hần có thể làm ra việc gì.

Sở Ngọc nhớ đến lời Dung Chỉ nói hôm trước, muốn giết chết Ấu Lam. Tuy nàng đã thay đổi cách nhìn nhận về hần, nhưng thủ đoạn của hần lạnh lùng tàn bạo là sự thật, khiến nàng muốn lắc đầu. Dù Liễu Sắc đáng bị phạt, cũng không nên dùng cách thức độc ác.

Sở Ngọc tuy không nói ra nhưng Dung Chỉ có thể lờ mờ đoán được ý nàng, nên hần cất lời: “Công chúa yên tâm, ta sẽ không quá khắt khe với Liễu Sắc đâu! Chẳng qua biết được tài năng thiên phú của hần, nếu bỏ phí thì thật đáng tiếc! Ta muốn dạy dỗ thêm để hần có thể trợ giúp cho Hoàn Viễn”.

Dung Chỉ nhắc đến Hoàn Viễn khiến Sở Ngọc suy nghĩ. Hoàn Viễn tiếp nhận quản lý nội phủ một thời gian, rất tận tâm tận lực nhưng hiệu quả không cao, đối với mọi người trong phủ chỉ đạo không kiên quyết. Từ khi biết Dung Chỉ không phải kẻ địch, nàng liền quyết định trả lại quyền lực cho hần, cũng xem như bớt gánh nặng cho Hoàn Viễn. Với Hoàn Viễn, nàng sẽ có thu xếp bố trí khác.

Sở Ngọc vừa nghĩ như vậy, thì thấy Dung Chỉ khẽ lắc đầu. Đôi mắt tối đen trong suốt ánh lên vẻ không tán thành. Nàng đang định hỏi thì nghe thấy hần nói: “Công chúa, chúng ta qua chỗ khác nói chuyện!”

Hai người ra khỏi phòng, Dung Chỉ liền đứng lại nói nghiêm nghị: “Công chúa không thể làm như vậy!”

Sở Ngọc hỏi lại: “Cái gì không thể?” Nàng chưa nói, hần đã biết nàng muốn làm gì sao?

Con người sâu thẳm của Dung Chỉ như hòa cùng bóng đêm. Hần nói khẽ: “Công chúa đối xử với ta trước đây và bây giờ khác nhau rất lớn, sao ta lại không hiểu suy nghĩ của nàng? Có điều không thể làm như vậy! Công chúa, ta lại tiếp quản công việc không có trở ngại gì, nhưng nàng có nghĩ đến cảm nhận của Hoàn Viễn không? Hần sẽ nghĩ thế nào?”

Sở Ngọc đột nhiên tỉnh táo, cũng hiểu ra dụng ý của Dung Chỉ. Nàng vừa trao quyền quản lý cho Hoàn Viễn không lâu, rồi lại trả lại cho Dung Chỉ, về lý vừa có thể duy trì hoạt động tốt trong nội phủ, lại giúp

Hoàn Viễn thoát được gánh nặng quá sức. Nhưng vấn đề là ở chỗ, thế chẳng khác nào cho Hoàn Viễn một bạt tai, ý nói hẳn quá vô dụng nên mới phải giao lại công việc cho Dung Chỉ.

Dung Chỉ phản đối làm như vậy, là để bảo vệ lòng tự tôn cho Hoàn Viễn.

Nhìn Sở Ngọc, Dung Chỉ dịu dàng nói: “Công chúa, nếu nàng dành sự tín nhiệm cho Hoàn Viễn, rồi lại bỗng nhiên thu hồi, thì hẳn sẽ không chịu nổi!”

Xưa nay Hoàn Viễn luôn chịu áp lực vì phải đấu trí với Dung Chỉ. Khi được Sở Ngọc tín nhiệm ủy thác trọng trách, hẳn có thêm tự tin nên mới tiếp nhận công việc, tận tâm tận lực. Công việc mỗi một nhiều không xuể, ai cũng có thể nhìn thấy Hoàn Viễn vất vả tiêu tụy thế nào. Nếu bây giờ Sở Ngọc thu hồi quyền quản lý, coi như phủ định toàn bộ nỗ lực trước đây của Hoàn Viễn. Thêm nữa, như vậy còn ngầm thông báo Dung Chỉ và Sở Ngọc cùng phe cánh, chẳng khác nào lúc Hoàn Viễn không phòng bị, đâm vào lưng hẳn một nhát dao.

Lúc trước Sở Ngọc nóng lòng đoạt hết quyền hành trên tay Dung Chỉ, việc chuyển giao quyền lực quá gấp gáp nên dồn đống công việc trên người Hoàn Viễn, khiến hẳn mỗi một không kham nổi. Lúc này Hoàn Viễn cần nhất là sự tin tưởng của nàng dành cho hẳn, nếu như đến lòng tin nàng cũng lấy lại, thì hẳn gục ngã mất!

Nghĩ minh bạch trước sau, Sở Ngọc toát hết mồ hôi. Nếu Dung Chỉ không nhắc nhở, thì chắc chắn nàng sẽ nói sai lầm sai. Hành động thể hiện thái độ, dù sau này nàng có nỗ lực giải thích thế nào với Hoàn Viễn thì cũng không thể cứu vãn được!

May mà có Dung Chỉ!

Nghĩ đến điều này, Sở Ngọc định chấp tay cảm tạ, nhưng nhớ ra mình đang mặc đồ nữ giới, chấp tay thì chẳng ra thể thống gì! Tay đưa ra định vỗ vai Dung Chỉ tỏ ý cảm ơn, bỗng nhiên sắc mặt nàng lại thay đổi một lần nữa, cánh tay giờ trong không khí biến thành...đưa lên sờ cằm.

Là bởi vì Sở Ngọc nghĩ đến một việc.

Vừa rồi Dung Chỉ nói, lòng tự tôn của Hoàn Viễn sẽ bị thương tổn, vậy còn chính Dung Chỉ thì sao? Bị nàng gọi Việt Tiệp Phi đến đánh gãy xương, trong lúc đang dưỡng thương bị nàng thừa cơ cướp đoạt quyền hành, bị bày mưu tính kế, bị đối xử lạnh nhạt...Vậy còn cảm giác của hẳn thì sao?

Sở Ngọc toàn thân cứng ngắc.

Phải chăng, nàng đã phạm phải sai lầm không thể tha thứ?

Sở Ngọc nhìn Dung Chỉ. Hai người đứng rất gần, nhưng dường như giữa họ là bức tường vô hình ngăn cách, không thể nào phá bỏ được.

Nhìn khuôn mặt mỉm cười của Dung Chỉ, Sở Ngọc đột nhiên không biết phải làm gì, không biết nên nói gì. Cho dù Dung Chỉ vốn đứng về phía nàng, nhưng sau khi bị đối xử như thế, hẳn còn có thể tiếp tục trợ giúp nàng mà không oán hận, khúc mắc gì sao?

Phải chăng vì nàng quá cẩn thận, nên đã biến một người bạn trở thành kẻ thù?

Sở Ngọc muốn hỏi, nhưng không biết nên mở miệng thế nào.

Thấy vẻ mặt biến đổi liên tục của nàng, Dung Chỉ bật cười: “Công chúa đang nghĩ gì thế?”

Sở Ngọc trong lòng rối loạn, nên thuận miệng trả lời: “Người phải biết rõ là ta đang nghĩ gì chứ!” Bây giờ nàng không hề nghi ngờ khả năng thấu hiểu lòng người của Dung Chỉ, nên chắc hẳn cũng phải đoán ra suy tư lo lắng của nàng.

Dung Chỉ khê cười: “Công chúa không nói, sao ta biết được nàng đang nghĩ gì?”

Sở Ngọc bĩu môi, vịn lại: “Chẳng lẽ ta không nói, thì người không biết ta đang nghĩ gì sao?”

Dung Chỉ tiếp lời: “Chẳng lẽ công chúa không nói, mà lại chắc chắn là ta biết công chúa đang nghĩ gì?”

Lần này Sở Ngọc á khẩu không tiếp tục hỏi vặn gì được nữa. Lời nọ chồng chất lời kia, thật đúng là thiếu i-ốt, quá lãng phí thời gian!...Ánh mắt hai người giao nhau, cùng nhìn chăm chú, rồi cùng nở nụ cười.

Bức tường vô hình, nháy mắt đã tiêu tan.

Mấy câu biết lòng biết dạ vừa rồi, nghe thì thật nhàm chán, nhưng lại khiến tâm tư Sở Ngọc bình ổn. Nàng cũng hiểu rõ, Dung Chỉ cố tình tranh cãi kiểu nhàm chán với nàng, là có dụng ý mục đích.

Hắn âm thầm truyền đến nàng một thông điệp: xin hãy yên tâm, ta đứng ngoài sự việc, sẽ không trở thành vật cản của nàng!

Người không nói, ta không nói, che một tầng sương mù mà hiểu rõ lòng nhau. Ấn ý như thế, còn gì bằng!

Sở Ngọc an tâm, nhớ đến một việc liên hồi: “Vậy người có cần gì không?”

Dung Chỉ lại mỉm cười, nhìn nàng sóng mắt ôn hòa: “Ta chỉ cần dung thân nơi này là được rồi! Công chúa mau quay trở lại chỗ Hoàn Viễn đi, mọi việc ở đây cứ để ta xử lý!” Công việc trong phủ không có gì mới mẻ, hẳn thật sự chẳng muốn lặp lại những việc nhàm chán phiền toái nên không muốn khôi phục quyền lực làm gì. Bên cạnh đó, còn một lý do không nói ra.

Dạy dỗ Liễu Sắc, chắc là cực kỳ thú vị!

Sở Ngọc nghe lời Dung Chỉ, vội vàng chạy đến Tu Viễn cư. Vừa đẩy cửa bước vào, nàng nhìn thấy Hoàn Viễn đang ngồi trước mấy chồng hồ sơ, đang cúi đầu chăm chú xếp lại sổ sách. Hai bên bàn là hai chồng sổ sách xếp gọn gàng ngay ngắn, ở giữa bàn đặt một khay vuông, trên tấm vải lót là ấn triện phủ công chúa.

Nghe thấy tiếng đẩy cửa, Hoàn Viễn ngẩng đầu lên nhìn Sở Ngọc không hề ngạc nhiên, chỉ bình tĩnh nói: “Công chúa, ta đã thu xếp xong xuôi. Sổ sách đã được kiểm tra đầy đủ, lúc nào thì giao lại cho Dung Chỉ?” Bàn tay thon dài đặt trên chồng sách, khuôn mặt tuấn mỹ không biểu lộ điều gì, nhưng trong đáy mắt hẳn lại như có thứ gì vỡ vụn.

Sở Ngọc thầm than, Dung Chỉ đúng là liệu việc như thần! Nàng tiến lên ngồi đối diện với hắn, nghiêm mặt nói: “Ai nói với người là ta muốn giao việc lại cho Dung Chỉ? Nói ra, ai dám đồn đại như vậy, ta sẽ nghiêm trị kẻ đó! Dám nói vớ nói vẩn sau lưng ta!”

Khuôn mặt cứng ngắc của Hoàn Viễn rốt cục đã động đậy. Hắn kinh ngạc: “Chẳng lẽ không phải thế sao?”

Những hành vi nhỏ nhặt mà người ta thường không chú ý, lại biểu hiện rõ nhất thái độ của người đó. Hôm nay Sở Ngọc theo Dung Chỉ đến xem Liễu Sắc bị bắt giữ mà không thông báo gì với Hoàn Viễn, là bởi vì nàng đã không còn cảnh giác với Dung Chỉ, cũng đã định trao lại quyền hành cho hắn. Nếu như trước kia, gặp tình huống này, nàng nhất định sẽ gọi Hoàn Viễn cùng đi.

Thấy một chiếc lá rơi mà biết trời vào thu, Dung Chỉ có khả năng xem xét toàn cục. Hoàn Viễn tuy không đuổi kịp hắn ở phương diện này, nhưng cũng có suy nghĩ rất nhạy cảm miễn tuệ. Khi có người báo cho hắn biết Dung Chỉ và Sở Ngọc đi xem Liễu Sắc bị bắt, hắn liền hiểu ra tất cả.

Hắn không thể sánh bằng Dung Chỉ, thậm chí hoàn toàn thua kém!

Tin tức đó như đánh thẳng vào lòng tin và tự tôn của hắn đã lung lay sắp đổ. Chỉ còn đợi Sở Ngọc đến thu dọn tàn cuộc, đâm cho hắn nhất cuối cùng.

Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười, cả hai tay nắm lấy bàn tay Hoàn Viễn, ánh mắt trong veo sáng suốt, không chút dao động chăm chú nhìn hắn: “Ta tin tưởng người!” Nàng không giải thích, cũng không khuyến khích thêm lời dư thừa nào, mà chỉ nói nhẹ nhàng nhưng kiên định:

Ta tin tưởng người!

80. Q.2 - Chương 80: Sáng Nay Có Sắc Hương

Sở Ngọc không phát hiện ra vẻ chấn động của Hoàn Viễn. Một lát sau nàng thấy trên tay hơi trống trống, hóa ra Hoàn Viễn đã ngượng ngùng rút tay về. Hắn nói nhỏ: “Công chúa, tài năng của Dung Chỉ vượt xa ta!” Tuy không muốn, nhưng hắn không thể không thừa nhận điều này.

Hắn chậm rãi nói: “Công chúa, khả năng ta có hạn, trả lại công việc cho Dung Chỉ thì vẫn tốt hơn!”

Thực là khẩu thị tâm phi! (nghĩ một đằng nói một nẻo)

Sở Ngọc chống tay, rướn người qua bàn, mặt nàng cách mặt Hoàn Viễn không đến một thước, nhìn hắn chăm chăm: “Ta nói ngươi có thể, ngươi chính là có thể! Sau này không muốn nghe ngươi tiếp tục nói những lời tự ti như thế nữa! Ngươi làm việc này bao lâu? Mà Dung Chỉ đã làm bao lâu? Hoàn cảnh của ngươi không được như hắn, nên bước đầu gặp khó khăn là không thể tránh khỏi. Nếu ngươi không chịu cố gắng mà lại bỏ cuộc, thế mới đúng là thua cuộc hoàn toàn!”

Khuôn mặt Sở Ngọc đột nhiên phóng đại ngay trước mắt, Hoàn Viễn không khỏi nín thở. Ánh mắt hắn bắt động trên gương mặt xinh đẹp của nàng trong khoảnh khắc, rồi mới e ngại né tránh, hơi ngửa người về phía sau: “Vâng, thưa công chúa!”

Tại sao trong lòng hắn lại dâng lên nỗi vui mừng khôn xiết? Sao hắn lại thấy sung sướng phần khởi đến như vậy?

Thật là đáng xấu hổ!

Không đúng! Giữa hắn và nàng chỉ là một cuộc giao dịch, hắn trung thành với nàng, nàng sẽ trả tự do cho hắn. Lúc trước hắn bàng hoàng tê tái, chỉ vì sợ nàng đổi ý mà thôi!

Chỉ là như vậy thôi!

Khôi phục tinh thần, Hoàn Viễn nghiêm mặt nói: “Được!”

Sở Ngọc tuy không hiểu vì sao hắn thay đổi ngữ khí, nhưng lúc này nàng mệt mỏi quá rồi! Cả một ngày đi lại không ngừng, hao tâm tổn trí, giải quyết xong việc của Hoàn Viễn, nàng thực sự thấy uể oải. Không muốn nghĩ ngợi nhiều, Sở Ngọc đứng lên khoát tay áo: “Tóm lại, về sau ngươi đừng nhắc đến chuyện này nữa! Ta chẳng những không để cho Dung Chỉ lật đổ địa vị của ngươi, mà sau vài ngày nữa còn có việc quan trọng cần ngươi làm, chịu khó nhé!”

Vẫn còn nữa?

Sở Ngọc nói xong đứng dậy rời đi, để lại mình Hoàn Viễn ngồi ngây như tượng gỗ. Hắn hơi hơi hối hận: sớm biết thế này, đáng lẽ phải kiên quyết xin từ chức ngay từ đầu!

Đến khi Sở Ngọc tỉnh giấc, đã là giữa trưa. Nằm trên giường nhìn ánh nắng chói chang qua song cửa, nàng biết không còn sớm nữa, nhưng cả người mệt mỏi không thể nhúc nhích được.

Mấy ngày vừa qua, trừ những lúc phải giải quyết việc quan trọng, Sở Ngọc đều nằm lỳ trên giường.

Thường ngày vào thời điểm này, nàng đang ở trong cung chuyện trò thân thiết với hoàng đế. Nhưng sau ngày hôm qua, nàng phá lệ không muốn nhìn thấy bản mặt Lưu Tử Nghiệp.

Một lý do nữa là, Thiên Như Kính không chịu hợp tác, kế hoạch tạm thời gián đoạn nên nàng phải suy tính lại từ đầu.

Sở Ngọc trở mình, thở dài một hơi. Ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng vẫn phải dậy, nàng gọi Ấu Lam Phần Đại vào hầu hạ rửa mặt.

Sau ba ngày trừng phạt, Sở Ngọc lại triệu hồi Ấu Lam về hầu hạ cạnh mình. Dù nàng thị nữ này tâm tư có lúc quá phận, nhưng vẫn là người làm việc chu toàn. Trong ba ngày Ấu Lam bị cầm tù, nàng gọi thêm Phần Đại làm thị nữ hầu riêng.

Mặc xiêm y nhẹ nhàng, đi guốc gỗ, Sở Ngọc đến chỗ Hoàn Viên trước. Theo thường lệ nàng khuyên nhủ khuyên khích hần vài câu, rồi sau đó đến Mộc Tuyết viên, nhưng không thấy Dung Chỉ.

Sở Ngọc ngẫm nghĩ, rồi quay gót đến Xuân Sắc viên. Chưa đến gần cửa lớn của biệt viện, nàng đã nghe thấy tiếng kêu thê lương thảm thiết: “Á...” Sau tiếng kêu thảm thiết là giọng điệu giận dữ của Liễu Sắc: “Dung Chỉ, đau quá! Người có thể bảo Hoa Thác bỏ cây gây trúc ra được không? Động một tí là để hần đánh ta!”

Sở Ngọc nín cười bước rón rén để không làm kinh động người trong nhà, lại nghe tiếng Dung Chỉ thản nhiên nói: “Người vừa tính sai một con số, đáng ăn đòn. Nếu người còn kêu ca, ta sẽ bảo Hoa Thác đánh gấp bội!”

Liễu Sắc nói nhỏ đi, nhưng giọng vẫn rất bất bình: “Người muốn đánh cũng được, nhưng đừng đánh vào mặt. Cứ thế này, ta làm sao gặp người khác được nữa?”

Dung Chỉ khẽ cười: “Người sợ gì chứ! Ở đây ta có thuốc trị thương rất tốt. Nếu người yêu quý dung nhan như thế, thì gắng học hết bài ngày hôm nay đi, ta sẽ cấp cho thuốc rịt vết thương!”

Sau đó trong phòng truyền đến âm thanh mơ hồ, hình như là Liễu Sắc nghiêng răng oán hận, nhưng cuối cùng vẫn phải khuất phục trước cường quyền.

Sở Ngọc bước vào trong phòng.

Cửa sổ mở toang, ánh mặt trời chiếu sáng căn phòng. Hoa Thác đang dựa lưng bên cửa sổ, tay cầm một cây gây trúc dài khoảng hai thước, sơn đen bóng như màu chiếc trường kỷ bên cạnh. Dung Chỉ và Liễu Sắc ngồi trên trường kỷ, đang xem một vài sổ sách cũ.

Nghe tiếng guốc gỗ dưới chân Sở Ngọc, Liễu Sắc ngẩng mặt lên khiến nàng có thể nhìn rõ khuôn mặt hần. Trên gương mặt kiều diễm mềm mại đáng yêu, tổng cộng có tám đường xanh tím tung hoành ngang dọc thành hình chữ “hoa” ()

Sở Ngọc không nhịn được bật cười thành tiếng. Liễu Sắc cuống quýt nâng tay áo che mặt, không muốn nàng nhìn thấy bộ dạng khó coi của mình. Một lát sau hần bỗng nhớ ra, cho dù dung mạo hần không bị hao tổn gì thì công chúa cũng sẽ không sung ái hần nữa.

Ánh mắt âm đạm, Liễu Sắc buông tay xuống, đứng lên hành lễ: “Tham kiến công chúa!”

Nhìn vẻ thê thảm của Liễu Sắc, Sở Ngọc cảm thấy không đành lòng. Nàng liếc nhìn Dung Chỉ, ý hỏi hần có nhất thiết phải khắc nghiệt như vậy không.

Dung Chỉ cười lắc đầu: “Công chúa, nàng còn chưa biết, Liễu Sắc tuy có tài năng thiên phú nhưng lại mắc tật ham ăn biếng làm. Nếu không tạo áp lực ép buộc, thì muốn hần học hành còn khó hơn lên trời!” Liễu Sắc sợ nghèo sợ khổ, làm cách này mới có thể chế ngự được hần tốt nhất.

Nếu không có tính ham ăn biếng làm chỉ thích hưởng thụ, thì Liễu Sắc chỉ cần kế thừa nghề buôn bán của cha cũng có thể làm một bình dân thường thường bậc trung. Nhưng hần không muốn phải cực khổ mệt nhọc, nên mới mặt dày tự tìm đến chỗ công chúa để làm trai lơ. Mà hần mạo hiểm tham ô trộm đạo trong phủ, cũng vì muốn sau này có thể sống an nhàn không phải làm việc.

Sở Ngọc nghĩ cũng phải. Nếu Liễu Sắc không nhanh học được cách quản lý sổ sách trong phủ, nàng rất khó có thể điều Hoàn Viên sang làm việc khác. Bên cạnh nàng đang rất thiếu phụ tá đắc lực, nên cũng không chất vấn phương pháp dạy dỗ của Dung Chỉ thêm nữa.

Nghĩ đến việc của mình, Sở Ngọc liếc nhìn Dung Chỉ. Hiểu ý nàng, hần đứng dậy nói: “Tạm nghỉ một lát. Hoa Thác, phiên người bồi thuốc cho Liễu Sắc, ta ra ngoài với công chúa có chút việc!”

Hai người bước ra vườn, lại nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết từ trong phòng vọng ra: “Hoa Thác, nhẹ tay một chút! Đau chết ta!”

Nhìn nhau cười, Dung Chỉ hỏi Sở Ngọc: “Công chúa có việc gì khó xử sao?”

Ngẫm nghĩ một lát, Sở Ngọc quyết định nói ra nỗi phiền não của mình: “Quả thật ta có chuyện khó xử! Ta muốn mua nhà cửa ở một nơi thanh tĩnh, trong thành hoặc ngoại thành cũng được, nhưng không được lấy

danh nghĩa của ta mà muốn mượn tên người khác”. Nàng muốn làm việc này hoàn toàn bí mật, không cho người khác biết thân phận của chủ nhà, tới ở trong nhà cũng mới hoàn toàn, không có liên quan gì với phủ công chúa.

Chuyện này nói thì dễ, nhưng thực hiện thì không biết làm cách nào. Chưa nói tới việc làm giả thân phận, ngay cả tìm được nhà cửa ở nơi thanh tĩnh cũng không phải chuyện dễ dàng.

Dung Chỉ thản nhiên nói: “Công chúa phiền não như thế, sao không hỏi nhờ Vương Ý Chi?” Dù xét về của cải hay về gia thế, Vương Ý Chi đều thuộc hàng thượng đẳng. Chỉ cần Vương Ý Chi muốn ra tay, thì thân phận giả hay nhà cửa kiểu gì cũng dễ như bỡn.

Sở Ngọc nghe xong sững sốt. Nàng nhìn hẩn chằm chằm thật lâu, rồi bĩu môi bất lực: “Có việc gì trên đời mà người không biết không?” Nàng quen biết Vương Ý Chi là chuyện bí mật vừa mới đây, vậy mà cũng không qua khỏi tai mắt của Dung Chỉ, khiến nàng thấy thật là...

Ừ, biết thì biết đi, trước mắt cũng chẳng có việc gì cần giấu hẩn, thậm chí còn có thể nhờ hẩn giúp đỡ.

Dung Chỉ cười cười, điềm nhiên nói: “Nếu công chúa tín nhiệm, có thể giao việc này cho ta. Để ta trao đổi với Vương Ý Chi, chắc chắn sẽ làm công chúa hài lòng. Ngoài ra, trừ Liễu Sắc, ta muốn tiến cử thêm một người có thể trợ giúp cho Hoàn Viễn”.

“Vậy việc này giao cho người xử lý!” Nghe thấy việc mấu chốt có thể giải quyết ổn thỏa, Sở Ngọc vui vẻ hẩn lên “Là ai vậy?”

Dung Chỉ lẳng lặng nói: “Mặc Hương”

81. Q.2 - Chương 81: Khen Ngợi Lẫn Nhau

“Mặc Hương?”

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười: “Đúng vậy, là Mặc Hương. Ta đã dạy dỗ hẩn hai năm, định để lúc nào thích hợp mới báo với công chúa. Nhưng lúc này cũng được rồi, có thể sử dụng hẩn!”

Sở Ngọc sững sốt nói: “Vậy, còn Hoàn Viễn...” Liệu có làm Hoàn Viễn nghi ngờ gì không?

Dung Chỉ lắc đầu: “Chỉ cần không phải ta, thì không sao hết!” Áp lực thất bại của Hoàn Viễn là từ phía Dung Chỉ. Nếu không phải Dung Chỉ, Hoàn Viễn sẽ không đề phòng hay gây cản trở. Hơn nữa, trước đây Mặc Hương vốn là thuộc hạ của Hoàn Viễn, hiện nay giao hẩn cho Hoàn Viễn toàn quyền sai bảo chỉ giúp giảm bớt gánh nặng khó khăn, chứ không gây khó xử gì!

Nếu thay Mặc Hương bằng Dung Chỉ, thì Hoàn Viễn mới không thể ngồi yên. Dung Chỉ mà làm chân trợ thủ nghe sai bảo, thì dù vô tình hay hữu ý, sớm muộn hẩn cũng khống chế hết quyền lực trong tay. Cái này có thể coi là thiên tính, tư chất có sẵn rồi!

Lựa chọn sử dụng Mặc Hương vào thời điểm này, để Hoàn Viễn có sự chuẩn bị tâm lý, sau đó tiếp nhận thêm Liễu Sắc. Mặc Hương đóng vai trò cầu nối giữa Hoàn Viễn và Liễu Sắc.

Trải qua hai năm được Dung Chỉ uốn nắn dạy dỗ, Mặc Hương đã rất thành thạo về thuật xử thế, uốn mình theo người, suy đoán tâm tư, biết tiến biết lùi, vượt xa Liễu Sắc. Mặc Hương hiểu rõ lúc nào thì nên cúi đầu, lại rất thức thời, nên sẽ không làm Hoàn Viễn cảm thấy khó chịu. Có một rồi sẽ có hai, đã tiếp nhận Mặc Hương thì sau đó Hoàn Viễn tiếp nhận thêm Liễu Sắc cũng không khó khăn gì.

Mặc Hương đóng vai trò dẫn đường, hòa hoãn xung đột.

Thì ra là thế! Sở Ngọc khẽ gật đầu: “Cứ làm theo ý người!”

Sau một ngày, Dung Chỉ báo cho Sở Ngọc, việc đã xử lý xong. Trên thế giới từ nay xuất hiện thêm hai người là Dụ Tử Sở và Dụ Tử Viễn, theo thứ tự chính là thân phận giả của Sở Ngọc và Hoàn Viễn. Trước

đây mấy cái tên này chỉ là tự xưng, nhưng qua tay Dung Chỉ liền có cả hộ khẩu hộ tịch, dù ai tra xét đến cũng không ngại.

Dung Chỉ rất khiêm tốn nói, hầu hết là nhờ công lao của Vương Ý Chi, bản thân hắn chỉ là kẻ xe chỉ luồn kim, kết nối các cơ sở mà thôi. Chịu trách nhiệm đàm phán, giao dịch tiền bạc đều là Vương Ý Chi đứng ra.

Nhờ Vương Ý Chi tạo thân phận giả còn có một cái lợi, là không ai dám nghi ngờ thân phận thật hay giả. Ba chữ Vương Ý Chi vang danh ầm ầm chính là sự đảm bảo vô cùng chắc chắn!

Tuy đã biết thế nào là quyền lực của vương gia hào phú, nhưng hiệu suất làm việc kinh người vẫn khiến Sở Ngọc lấp bắp kinh hãi. Nàng cải trang theo Dung Chỉ đến xem nhà cửa vườn tược mới tậu có tên gọi Sở viên.

Trong Sở viên, thủ vệ tôi tớ không rõ tìm được ở đâu về, rất quy củ, nhanh nhẹn hoạt bát, đáng về chỉnh tề đoàn chính. Trong ngoài nghiêm ngặt gọn gàng đâu ra đấy, chắc hẳn cũng có bàn tay thu xếp của Vương Ý Chi. Sở Ngọc đi xem xét một hồi, lòng thật cảm kích sự giúp đỡ của Vương Ý Chi. Nhớ đến thiệp mời hôm nọ của hắn, nàng ngẫm nghĩ, mỉm cười, rồi đi chuẩn bị một phần quà đáp lễ.

Vương Ý Chi không thiếu thứ gì, lại quá thừa tiền, nên muốn tặng hắn một đồ vật quý giá thì chẳng khác nào chở củi về rừng. Như vậy, để thể hiện thành ý, phải tìm được thứ gì độc nhất vô nhị!

Ngày tụ họp ở nhà Vương Ý Chi đã đến. Trên xe nàng đặt một thùng gỗ nặng trĩu. Lần này Sở Ngọc không đi một mình mà dẫn theo cả Lưu Tang.

Mang theo Lưu Tang là vì Sở Ngọc ngẫu nhiên nghĩ đến, nàng rất cần một chân chạy linh tinh. Vì lý do an toàn, không thể để Việt Tiệp Phi rời xa nàng được, nên phải cần thêm một người.

Nếu mang theo người có thân phận thấp quá, thì không thể cho xuất hiện ở chỗ tụ họp của các công tử thượng lưu được. Mà nếu mang theo Dung Chỉ Hoàn Viên, thì lại lãng phí nhân tài vào những việc vặt vãnh, bởi vậy lựa chọn Lưu Tang còn nhỏ tuổi là thích hợp nhất!

Lưu Tang đã bị quên lãng nhiều ngày, nay thấy Sở Ngọc nói muốn dẫn đi chơi thì vô cùng sung sướng. Cậu bé nhảy chân sáo, nói líu lo liên mồm.

Trước hết, Sở Ngọc đi tới Sở viên, rồi sau đó từ Sở viên xuất phát. Sở viên rất gần nhà Vương Ý Chi, chỉ đi một lát là tới. Giao xe ngựa cho người hầu, Sở Ngọc và hai người đi theo tiểu đồng đến gặp Vương Ý Chi – chủ nhân cuộc tụ họp hôm nay.

Vương Ý Chi đang ở bên hồ.

Lúc này mới khoảng tám, chín giờ sáng, còn khá sớm, khách khứa chưa đến. Ven hồ thả neo một chiếc thuyền nhỏ, Vương Ý Chi đang nằm ung dung trên thuyền, nhắm mắt tận hưởng làn gió ấm áp buổi sớm.

Nhìn dáng vẻ Ý Chi, Sở Ngọc cảm thấy thật hâm mộ. Nàng bước đến đá đá vào mạn thuyền, cười híp mắt nói: “Ý Chi huynh thật là nhàn nhã!”

Bị nàng đá vài cái, thuyền nhỏ trên mặt hồ không chịu nổi lực mạnh, lắc lư trông chừng, khiến người nằm trong thuyền có cảm giác sắp bị lật úp. Tiểu đồng đứng bên tròn tròn mắt, không ngờ một vị công tử trông thanh tao nhẹ nhàng như thế mà lại không khách khí chút nào, thấy chủ nhân nhà hắn mà dám đưa chân đá để chào hỏi.

Tiểu đồng sau khi sửng sốt định tiến lên ngăn cản Sở Ngọc, nhưng bị Việt Tiệp Phi chặn lại. Vương Ý Chi nằm trên chiếc thuyền đung đưa lại không kích động. Hắn từ từ mở mắt, cả người vẫn lay động theo thuyền: “Từ Sở huynh, không đứng đạo làm khách nhé!”

Tuy lời có vẻ khiển trách, nhưng trong mắt hắn là ý cười vui vẻ, không hề có chút tức giận nào. Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười: “Ý Chi huynh nếu thấy bất bình, lần sau cho huynh đá lại ta là được!”

Vương Ý Chi chậm rãi đứng lên. Thuyền nhỏ vẫn dập dềnh trông chừng, nhưng hắn đứng trên thuyền lại vững vàng chắc chắn, khiến Sở Ngọc hơi thất vọng vì không có cơ hội cười nhạo.

Vương Ý Chi nhìn phía sau Sở Ngọc, thấy Lưu Tang thì hơi kinh ngạc. Hắn bước lên bờ, không cần để ý góc áo bào hơi nhúng xuống nước, cười nói: “Cứ tưởng đi cùng nàng là vị mà ta gặp mấy hôm trước!”

Người mà Vương Ý Chi nhắc đến, tất nhiên là Dung Chỉ.

Sở Ngọc không hiểu hắn đề cập đến Dung Chỉ làm gì, lòng hơi nhộn nhạo nhưng trên mặt lại không biểu lộ điều gì: “Hắn còn có việc khác quan trọng, nên không thể đến được!”

“Thật là đáng tiếc!” Vương Ý Chi vừa tỏ vẻ tiếc nuối, lại vừa khen ngợi không tiếc lời: “Ta tưởng trong số thuộc hạ của nàng, không mấy người được như hắn, nên nàng sẽ đưa hắn tới đây chứ! Hóa ra là không đến được!”

Sở Ngọc nhướn mày, tỏ vẻ không hiểu.

Vương Ý Chi lại khẩn thiết nói: “Ta nói lời này là thật lòng, nếu có ngày nàng không cần hắn nữa, thì hãy đem cho ta! Một nhân tài như thế, làm đến Tể tướng cũng không có gì là quá!” Đã biết rõ thân phận thật của Sở Ngọc, Vương Ý Chi cũng có thể đoán chắc mười phần về thân phận Dung Chỉ. Hắn nghĩ thế nào cũng không hiểu được, tại sao một người trẻ tuổi có tài kinh bang tế thế như vậy mà lại cam tâm làm nam sủng?

Cũng không phải Vương Ý Chi xem thường Sở Ngọc, mà vì người đó quá bất phàm, một tòa phủ công chúa sao có thể thỏa chí vẫy vùng?

Sở Ngọc không phản bác lại được, đành gượng cười. Lòng nàng thấy hiếu kỳ quá đỗi, không hiểu ngày đó xảy ra chuyện gì. Thực là hối hận, chỉ vì lười nên lúc Dung Chỉ trao đổi với Vương Ý Chi, nàng đã không đi theo.

Rốt cuộc ngày đó hai người này đã làm gì? Để rồi sau đó hâm mộ lẫn nhau như thế? Không tiếc lời ca ngợi đối phương?

82. Q.2 - Chương 82: Sở Chiết Gió Nhẹ Tụ

Sở Ngọc đang định hỏi, nhưng Vương Ý Chi lại chuyển sang đề tài khác: “Một số thứ mà hôm trước nàng góp ý với ta rất rõ ràng. Nhưng có một chuyện ta không hiểu, chẳng lẽ nước đã nấu sạch hơn nước chưa nấu?”

Sở Ngọc biết không có chuyện thì hắn sẽ không nhiều lời, nên nhẹ nhàng giải thích: “Ý Chi huynh không biết đây thôi, nước chúng ta sử dụng hàng ngày trông thì trong vắt như vậy, nhưng lại chứa rất nhiều bụi bặm mà mắt thường không thể nhìn thấy được!”

Vương Ý Chi giao hoát hỏi lại: “Đã không nhìn thấy, làm sao nàng lại biết có bụi bặm?”

Sở Ngọc ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Ý Chi huynh, thỉnh thoảng vào lúc sáng sớm, khi ánh nắng chiếu qua song cửa, huynh có nhìn thấy những hạt bụi li ti không?” Sở Ngọc không có điều kiện chế tạo kính hiển vi, nên chỉ có thể tìm ví dụ mà người khác quan sát được để làm mẫu “Đây chính là bụi bặm mà ngày thường chúng ta không nhìn thấy, cũng giống như bụi bẩn trong nước. Ta không nhìn thấy nhưng nó vẫn tồn tại”.

Ngay sau đó nàng lại bổ sung: “Ý Chi huynh cứ hỏi người thường xuyên đun nước thì biết. Nồi dùng để nấu nước một thời gian dài, dù không làm bất cứ việc gì khác, nhưng ở vách nồi sẽ đóng một lớp váng. Đây cũng là một chứng cứ rõ ràng!” Thực ra lớp váng này là do các khoáng chất trong nước lắng đọng lại, nhưng trước mắt Sở Ngọc cần tìm cách chứng minh quan điểm của mình nên tiện thể sử dụng lung tung. Chỉ cần thuyết phục được Vương Ý Chi thì chuyện thật hay giả cũng không sao hết!

Nếu Vương Ý Chi còn không tin, nàng sẽ dẫn hắn đi xem tận mắt những thứ kết tinh lắng đọng này, cho hắn tâm phục khẩu phục.

Trước hai chứng cứ liên tục của Sở Ngọc, Vương Ý Chi không khỏi dao động. Hắn nhú mào: “Hóa ra nước mà chúng ta ăn uống hàng ngày lại dơ bẩn thế sao?”

Sở Ngọc vừa nghe liền phát hoảng, không khéo dọa Vương Ý Chi sợ đến nỗi hàng ngày không dám uống nước nữa thì hỏng bét. Nàng vội nói chữa: “Cũng không hẳn là như thế! Huynh xem, hàng ngày chúng ta sống trong bầu không khí bụi bặm như vậy mà vẫn khỏe mạnh đấy thôi! Chẳng qua đối với thực nghiệm thì phải dùng nguyên liệu tinh khiết, sai số một chút xíu cũng không được!”

“Thực nghiệm?” Vương Ý Chi bắt ngay được từ mới mà Sở Ngọc vừa nói.

Sở Ngọc giật mình, nhưng nàng giải thích không chút hoang mang: “Đúng thế! Thực nghiệm, thực nghiệm, kiểm tra trên hiện trường. Nếu không thực nghiệm, sao tìm được chân lý?”

“Tuyệt vời!” Sau một lát suy tư, Vương Ý Chi vỗ tay, tỏ vẻ cực kỳ tán thưởng lời giải thích của Sở Ngọc, khuôn mặt hắn sáng ngời phấn khởi: “Nếu không thực nghiệm, sao tìm được chân lý! Nói chung không thể tin vào đánh trận trên giấy! Tử Sở huynh nói, thực là những lời răn dạy quý báu!”

Tiếp đó Sở Ngọc lại dặn dò Vương Ý Chi, trước khi đựng nước cất, dụng cụ phải tẩy rửa sạch sẽ. Tuy bản thân không nghiên cứu sâu về hóa học, nhưng Sở Ngọc vẫn còn nhớ những kiến thức cơ bản. Đối với thực nghiệm, điều kiện tiên quyết là mọi dụng cụ và nguyên liệu phải tinh khiết.

Sau khi dặn dò xong xuôi, bất thành linh Sở Ngọc nghe thấy Vương Ý Chi hỏi: “Nàng nói rất có lý! Nhưng ta còn một thắc mắc, công chúa tôn quý như nàng, sao lại biết những chuyện này tường tận thế?” Tiểu đồng dẫn đường đã đi đón khách, nên Vương Ý Chi không ngần ngại nói thẳng ra thân phận của nàng, và cũng khiến Sở Ngọc cả kinh, ý thức mình đã lỡ lời.

Tro bụi dưới ánh mặt trời, ai cũng có thể nhìn thấy, việc này không vấn đề gì. Nhưng với thân phận công chúa của nàng, sao lại chú ý đến cả nồi nấu nước?

Trong khoảng thời gian ngắn Sở Ngọc chưa biết tìm lời chữa cháy thế nào, vô thức nắm lấy tay áo của mình, ngón tay chạm vào một vật cứng. Nàng bỗng nhớ ra có mang một thứ bên mình, liền lấy ra đưa cho Vương Ý Chi, miệng nói lảng sang chuyện khác: “Để cảm tạ sự giúp đỡ to lớn của Ý Chi huynh vài ngày trước, hôm nay tại hạ có chút lễ mọn muốn kính tặng!”

Nàng lấy từ trong tay áo ra một chiếc quạt gấp, hai tay nâng lên đưa cho Ý Chi, biểu hiện thành ý.

Quạt gấp là một vật rất bình thường, nhưng ở thời đại này vẫn chưa có. Sở Ngọc cho người nghe ngóng, được biết đương thời mọi người sử dụng quạt lông một phiến, chứ không có quạt gấp, quạt giấy. Trước đây nàng đã sai người làm một chiếc để mình sử dụng, là cái đầu tiên trên đời. Tuy nhiên vì trời chưa nóng, nên quạt vẫn bị nàng vứt xó.

Mấy ngày trước muốn tìm lễ vật độc đáo để tặng Vương Ý Chi, Sở Ngọc quyết định chọn quạt gấp. Những thứ khác đòi hỏi hàm lượng kỹ thuật quá cao, nàng không làm được. Còn quạt gấp thì chỉ cần có ý tưởng, nàng mô tả là thợ thủ công có thể làm được ngay.

Nàng có tật giật mình, chuyển đề tài rất không tự nhiên, không hiểu người khác thì nghĩ thế nào, nhưng Vương Ý Chi cũng không truy cứu nữa, chỉ cười cười nhận lấy cây quạt gấp. Xem xét một hồi hắn phát hiện có điểm lạ lùng, bèn hiếu kỳ dùng cả hai tay kéo nan quạt ra. Nhìn thấy trên quạt vẽ tranh thủy mặc, non nước hữu tình, vẻ ngạc nhiên trong mắt hắn càng đậm.

Sở Ngọc mang ra một thanh quạt khác, xoay cổ tay, mấy ngón tay khẽ chuyển động mở quạt, rồi cười nói: “Ý Chi huynh, làm thế này cơ mà!” Nàng gấp quạt lại, rồi chậm rãi làm mẫu một lần nữa.

Vương Ý Chi nhìn một lần là hiểu, bắt chước Sở Ngọc chỉ dùng một tay để gấp, mở quạt. Tay hắn linh hoạt mạnh mẽ, cầm quạt càng đẹp đẽ tiêu sái. Gấp quạt lại, Vương Ý Chi tỏ vẻ mừng rỡ phấn khích, nhưng ngoài miệng lại nói: “Nàng là công chúa, làm gì tùy ý. Nhưng mang một thứ chỉ có vài nan tre với hai tờ giấy mỏng đến đây, chẳng phải là khinh người quá đáng sao?” Vương Ý Chi xưa nay vốn không quan tâm đến tiền tài, nhưng lại rất hứng thú với những vật độc đáo tinh xảo. Hắn rất vừa lòng với lễ vật này, nhưng vẫn muốn trêu chọc Sở Ngọc một chút.

Sở Ngọc mỉm cười đáp lời: “Tất nhiên không phải thế, khối ngọc này cũng rất hay, Ý Chi huynh thử nhìn xem!”

Nàng gơ ra một khối bạch ngọc dài chừng một bàn tay. Bạch ngọc tuy quý hiếm đắt tiền, nhưng trong nhà Vương Ý Chi rất nhiều nên chẳng thêm để tâm, thậm chí còn sợ bạch ngọc xếp cạnh quạt gấp làm hỏng sự tao nhã thanh lịch của chiếc quạt. Nhưng vì Sở Ngọc nhắc nhở, hắn cũng thử cầm lên xem, phát hiện ra khối bạch ngọc cũng là một chiếc quạt gấp.

Một chiếc quạt gấp làm bằng bạch ngọc, màu trắng tinh khiết, đồng nhất một khối khiến cho Vương Ý Chi lúc đầu không phát hiện ra.

Chậm rãi mở chiếc quạt ngọc, hắn thấy mỗi nan quạt là một thanh ngọc được mài đều nhẵn mịn, tinh xảo lung linh, mỏng nhẹ đến mức có cảm giác mạnh tay một chút là vỡ.

Trên mặt quạt ngọc, điêu khắc một lời mời tinh tế. Mặt quạt phía sau khắc hình sơn thủy, khá giống bức tranh thủy mặc vẽ trên quạt giấy. Nhìn từ mặt trước, dòng chữ ẩn hiện trong cảnh núi sông, nội dung là, mời Vương Ý Chi một tháng sau tham gia tụ họp ở Sở viên.

Dùng quạt gấp để gửi lời mời, lại dùng lời mời để tặng quạt gấp.

Tuy quạt gấp là kết tinh trí tuệ của người đời sau, nhưng Sở Ngọc đã phải mất nhiều tâm trí để nghĩ ra ý tưởng: dùng quạt để gửi lời mời, trong chữ có tranh, trong tranh có chữ. Nhưng mài giữa cây quạt bạch ngọc tinh tế tỉ mỉ, rồi viết và vẽ lên đó lại là công sức của Dung Chỉ.

Tuy trong phủ có thợ thủ công, nhưng không thể chạm trổ tinh tế tỉ mỉ như vậy.

Phải khổ công tốn sức như thế, mới thể hiện được thành ý của Sở Ngọc!

83. Q.2 - Chương 83: Tiêu Biệt Gây Khó Dễ

Hành động của Sở Ngọc, là để Vương Ý Chi biết được tâm ý của nàng. Công nghệ chế tạo không có gì phức tạp, nhưng muốn chế tác một khối ngọc, phải là người khéo tay kiên nhẫn lắm mới có thể làm được.

Vương Ý Chi là người rất biết thưởng thức. Nhìn khối ngọc nhỏ tinh xảo, hắn có thể đánh giá được bao nhiêu công phu và tay nghề lão luyện trong đó, cũng thầm cảm động trước lòng thành của Sở Ngọc. Hắn mỉm cười nói đồng dạng: “Được, tới lúc đó ta nhất định đến sớm nhất!”

Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười. Cây quạt chỉ là thứ dẫn đường, nàng còn có màn trình diễn cần chuẩn bị vài ngày, đến lúc sẽ ọi người thưởng lãm.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi về phía rặng liễu. Lưu Tang và Việt Tiệp Phi đứng đằng sau. Việt Tiệp Phi sớm có thói quen không ai để ý đến, nhưng Lưu Tang thì nhìn bóng lưng hai người kia mà rầu rĩ. Cậu bé nghe hai người nói chuyện mà không hiểu, dường như Sở Ngọc và Vương Ý Chi ở một thế giới khác, cậu nhìn thấy, nhưng không chạm vào được.

Đội hai người bọn họ nói chuyện xong, Lưu Tang chạy đến níu tay Sở Ngọc, giương mắt cố ý nhìn Vương Ý Chi. Đáng tiếc cậu bé chẳng có mấy lực thị uy, trông chỉ giống như con mèo nhỏ đang dựng lông mà thôi.

Ánh mắt Vương Ý Chi dừng lại trên người Lưu Tang trong chốc lát, rồi quay sang Sở Ngọc cười nói: “Nàng nuôi được một con mèo nhỏ rất thú vị!”

Lưu Tang tuy tuổi còn nhỏ nhưng không phải ngốc, sao lại không biết Vương Ý Chi chẳng coi mình ra gì. Cậu bé tức khí nói: “Người chó vội đắc ý! Sau này người nhập phủ công chúa, luận về thứ tự, người còn phải gọi ta là ca ca đấy!” Sở dĩ cậu bé gọi Dung Chỉ và những người khác là ca ca, không phải bởi vì họ lớn tuổi hơn, mà vì họ đã ở bên công chúa trước cậu.

Điều này...rất giống nam giới nạp thê thiếp, chính là đạo lý: tiểu thiếp đến sau phải gọi người đến trước là tỷ tỷ.

Lời Lưu Tang vừa dứt, chung quanh lâm vào yên tĩnh đáng sợ.

Sở Ngọc sửng sốt.

Việt Tiệp Phi sửng sốt.

Vương Ý Chi càng sửng sốt.

Sau một lúc, Vương Ý Chi phá lên cười. Hắn vừa cười vừa ôm bụng, khuôn mặt tuần tú còn méo xệch đi, hình như bởi vì cười nhiều quá nên đau bụng!

Sở Ngọc trong phút chốc chấy đen mặt, chỉ hận không có cái lỗ nào để chui xuống.

Quá bẽ mặt!

Phi phi phi phi phi! Trẻ nhỏ ấy mà, lời nói gió bay!

Dường như Lưu Tang còn muốn mở miệng nói thêm, Sở Ngọc vội lấy tay bịt miệng cậu bé lại, nghiêm khắc nhìn chăm chăm: “Trước khi ra khỏi cửa, ta đã nói thế nào với em? Dặn em phải nghe lời, không được nói lung tung, vậy em đã làm thế nào?”

Lưu Tang buồn rầu cúi đầu, giống như một súng vật bỗng nhiên bị bỏ rơi.

Giáo huấn Lưu Tang xong, Sở Ngọc quay sang Vương Ý Chi cười khổ: “Ý Chi huynh bỏ quá cho! Tiểu hài tử nói lung tung ấy mà!”

Sở Ngọc còn định giải thích thêm, thì từ phía ngoài vọng đến tiếng nói: “Từ đằng xa đã nghe thấy tiếng cười của Ý Chi huynh, không biết có chuyện gì làm huynh vui thế?” Nàng nhìn kỹ, người đang bước đến là Bùi Thuật, bên vội khôi phục vẻ mặt bình thường, đứng lui sang một bên.

Dù sao Bùi Thuật cũng là người tiến cử nàng kết bạn với Vương Ý Chi. Nếu ngày đó không phải bị truy đuổi trên đường, ngẫu nhiên gặp Bùi Thuật thì nàng cũng đâu có cơ hội giao du với tầng lớp thượng lưu! Cho dù nàng là công chúa, có gia thế quý tộc, nhưng bọn họ không muốn tiếp nhận thì nàng cũng chẳng có cách nào thâm nhập được.

Trước hết, nàng phải được họ thừa nhận, sau đó sẽ từng bước hòa nhập!

Tuy lần gặp Bùi Thuật là ngẫu nhiên, nhưng tất cả các bước sau đó đều nằm trong tính toán của nàng. Đáng tiếc dù sao nàng cũng không phải là người mưu lược tinh thông, dù đã rất tỉnh táo và kín đáo nhưng trong quá trình vẫn phát sinh những chuyện ngoài ý muốn. Đại bộ phận là nàng tính đúng, nhưng vẫn có những sai sót nhỏ.

Trong phủ, trong cung và công tác ngoại giao, cả ba mặt này đều phải tiến hành đồng thời. Một số chuyện phát sinh ngoài ý muốn như việc Dung Chỉ, Hoàn Viễn, Liễu Sắc, và đặc biệt là Thiên Như Kính liên quan đến việc trong cung gặp thất bại. Trước mắt, chỗ duy nhất không gặp khó khăn, chính là việc xây dựng quan hệ nàng đang làm ở đây.

Việc này không thể tiến hành gấp gáp được!

Việc có nặng nhẹ, bên phía Vương Ý Chi phải làm từ từ, nhưng bên phía Lưu Tử Nghiệp lại phải đẩy nhanh, thứ nhất bởi vì không trông đợi được ở Thiên Như Kính, thứ hai là Lưu Tử Nghiệp khiến nàng vô cùng thất vọng.

Vương Ý Chi sai tiểu đồng dẫn Bùi Thuật đến Dư Hương trai trước, còn mình thì quay lại chỗ Sở Ngọc mỉm cười: “Từ Sở đến chỗ ta, ngoài mặt nói cười vui vẻ nhưng ta biết, Từ Sở huynh có điều phiền muộn. Ta không biết có chuyện gì, cũng không biết khuyên giải ra sao, nhưng nếu có thời gian Từ Sở huynh hãy thường xuyên đến nhà ta, vừa nghỉ ngơi vừa tán gẫu cho khuây khỏa!”

Nói xong, hắn đuổi theo Bùi Thuật đã đi được khá xa.

Đứng tại chỗ, Sở Ngọc cười khổ sờ sờ mặt: chẳng lẽ nỗi lo lắng hiện trên mặt nàng rõ ràng thế sao? Việc nàng làm mỗi ngày là để tự cứu mạng bản thân, nên cho dù thấy phản cảm với Lưu Tử Nghiệp thế nào, ngày mai nàng cũng phải ra dáng tử tử tốt đi gặp hắn.

Sở Ngọc đi vào đại sảnh Dư Hương trai, khách khứa cũng lục tục kéo đến.

Dư Hương trai nhỏ nhắn thanh nhã, trong sảnh bài trí toàn đồ gỗ, thậm chí xà nhà, tường cũng bằng gỗ. Chất liệu đều là gỗ hương, vì đã lâu ngày nên mùi thơm phai nhạt đi, nhưng nếu ngửi kĩ trong không khí thì sẽ thấy hương thơm vẫn phảng phất đọng lại, vì thế mà có tên gọi Dư Hương.

Trong đại sảnh Dư Hương trai kê hai hàng trường kỷ cao khoảng một thước. Sở Ngọc và hai người cùng đi – Lưu Tang, Việt Tiệp Phi ngồi ở trường kỷ phía sau. Việt Tiệp Phi cũng ngồi xuống, nhưng tay luôn đặt trên chuôi kiếm, có thể rút kiếm bất cứ lúc nào.

Mục đích tụ họp đơn giản là vui chơi giải trí. Mọi người cùng ngồi đàm luận về văn học, đạo lý nhân sinh, thậm chí thảo luận về ý nghĩa của sinh mệnh. Mọi người ồn ào náo nhiệt, nhưng Sở Ngọc chẳng thấy có hứng thú gì. Nàng không nói chuyện, Lưu Tang và Việt Tiệp Phi lại càng không nói, bởi vậy nhóm Sở Ngọc trầm mặc là duy nhất khác biệt với mọi người.

Bùi Thuật và Tiêu Biệt ngồi cùng nhau, vô tình đối diện chỗ của Sở Ngọc. Thái độ Tiêu Biệt lãnh đạm, không nói không rằng, nhưng Bùi Thuật lại chuyện trò rôm rả với mọi người xung quanh. Lúc tạm nghỉ, Sở Ngọc thấy Tiêu Biệt ghé tai Bùi Thuật nói gì đó, chuông báo động trong lòng nàng đột nhiên rung lên. Chỉ chốc lát sau, Bùi Thuật nhìn sang phía nàng, bắt đầu gây khó dễ: “Từ Sở huynh này giờ không nói chuyện, chẳng hay là có cao kiến gì muốn bàn với mọi người không?”

Sở Ngọc chăm chú nhìn Bùi Thuật, thấy ánh mắt hằn hơi lóe lên, biết lời vừa rồi là do Tiêu Biệt giật dây cho hắn nói. Lại nhìn sang phía Tiêu Biệt, nàng thấy hắn đã khôi phục vẻ cúi đầu trầm mặc, không thêm để ý đến ai.

Biết rõ Tiêu Biệt cố ý làm nàng khó xử, trong lòng cười lạnh, Sở Ngọc từ tốn mở miệng: “Kỳ thật tại hạ đang nghĩ đến một vấn đề tương quan, trăm mối tơ vò không có cách nào lý giải được, mong chư vị thứ lỗi!”

“Là chuyện gì thế? Mời Từ Sở huynh nói!” Vương Ý Chi lấy cây quạt gấp ra, “soạt” một cái mở quạt, nhất thời động tác này hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người. Có người hỏi thăm nguồn gốc cây quạt, Vương Ý Chi nâng tay về phía Sở Ngọc, thế là lại càng có nhiều cặp mắt đổ dồn trên người Sở Ngọc.

Sở Ngọc mỉm cười với Vương Ý Chi tỏ ý cảm ơn, sau đó sai Lưu Tang ra xe ngựa lấy thêm quạt. Lưu Tang chạy đi rồi, nàng mới từ tốn nói: “Ta đang nghĩ đến câu chuyện cổ mà có người kể cho ta nghe. Có một pháp sư nhiều phép thuật, thần thông quảng đại. Pháp sư đưa một chàng trai hai mươi tám tuổi trở về ba mươi năm trước, ra lệnh phải giết chết hai người, chính là cha mẹ ruột của chàng trai. Ba mươi năm trước, chàng trai vẫn chưa được sinh ra. Nghe câu chuyện này, ta thấy rất kỳ quặc. Nếu chàng trai giết cha mẹ trước khi mình sinh ra, thì ba mươi năm sau sẽ không có hắn. Nhưng nếu không có hắn, sẽ không có người ba mươi năm sau đi giết cha mẹ chính mình. Như vậy cha mẹ hắn sinh con ra, tức là hắn được sinh ra, thì lại trở về ba mươi năm trước để giết cha mẹ của mình...Nghĩ đi nghĩ lại, không tìm được cái nào là cái bắt đầu!”

Sở Ngọc nói xong nhẹ nhàng mở quạt, phong thái thanh tao lay động lòng người.

Thật ra vừa rồi không phải nàng nghĩ đến vấn đề này, nhưng câu chuyện thì đã chuẩn bị từ trước. Đây là phép nghịch biện, mỗi một kết thúc lại tạo thành một khởi đầu. Chuyện này chắc cũng tốn không ít thời gian suy nghĩ của mọi người, không còn ai rảnh rỗi gây khó dễ cho nàng nữa.

Không ngoài dự liệu của Sở Ngọc, lời nàng vừa dứt, chung quanh rơi vào yên tĩnh. Mọi người đều lâm vào trầm tư. Nàng lờ mờ Tiêu Biệt đang ngồi sững sờ ở phía trước một cái, rồi liếc sang chủ tọa. Vương Ý Chi cũng không hề tỏ vẻ bối rối, hắn chỉ chậm rãi phe phẩy quạt giống nàng, dường như trong lòng đã có phán đoán.

Một lúc lâu sau, Lưu Tang ôm một chồng quạt gấp về. Đây là kết quả chuẩn bị của Sở Ngọc, mỗi cán quạt xâu kèm một phiến gỗ nhỏ, trên có khắc thiếp mời. Những chiếc quạt này giản dị hơn nhiều so với quạt cán hoa của Vương Ý Chi.

Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười: “Quạt này do nhà ta tự làm, chỉ là một vật bình thường nhưng mang theo cũng rất tiện dụng. Hôm nay coi như là quà gặp mặt, ngoài ra còn có lời mời của tại hạ. Tháng sau, Sở viên ta

tổ chức một cuộc tụ họp cực kỳ độc đáo, kính mong chư vị bớt chút thời gian đến dự!”

Mọi người nhận quạt gấp, là một vật độc đáo mới lạ, ánh mắt nhìn Sở Ngọc đã hòa nhã hơn rất nhiều! Khóe miệng Tiêu Biệt hơi nhếch lên, có vẻ là cười, nhưng nụ cười lại lạnh băng buốt giá: “Cây quạt này quả thực là độc đáo, nhưng đáng tiếc nhân phẩm chủ nhân của nó lại dơ bẩn không phù hợp! Hôm kia người chê tiếng đàn của ta thô thiển, vậy trước mắt mọi người ở đây, người có dám gảy một khúc để ọi người bình luận không?”

Tiêu Biệt thấy Bùi Thuật không thể làm gì Sở Ngọc, nên tự mình ra tay. Ngữ điệu hằn lạnh lùng, thậm chí còn có ý hùng hổ dọa người.

84. Q.2 - Chương 84: Cầm Tâm Ở Đâu?

Sở Ngọc đang chờ chính hắn mở miệng gây sự, nếu không nàng rất khó có thể đánh trực diện.

Nàng mỉm cười, lắc lắc cây quạt trong tay. Phong thái thanh nhã mỹ lệ, sáng ngời, thản nhiên, lợi hại. Ánh nắng ngoài đình chiếu lên nàng, khiến cả người nàng như tỏa sáng.

Ngay cả Vương Ý Chi cũng không khỏi nhú mày.

...Trông quen quá!

Sở Ngọc trong lòng thầm run, nhưng ngoài mặt lại không lộ chút sơ hở nào, dáng điệu càng thong dong tao nhã. Một lúc lâu sau, nàng nói với Tiêu Biệt nổi tiếng tài năng: “Vị...Tiêu Biệt huynh này, có thường hay xuống bếp nấu cơm không?”

Tiêu Biệt không hiểu nàng có ý gì, ngó người sững sốt.

Thừa dịp Tiêu Biệt chưa kịp phản ứng, Sở Ngọc lại chậm rãi tiếp lời: “Người ta thường nói “quân tử xa nhà bếp”, chắc là Tiêu Biệt huynh cũng thế, nhưng Tiêu Biệt huynh phải biết ăn cơm chứ! Người biết ăn cơm, chưa chắc đã biết nấu cơm, cũng giống như, người biết thưởng thức tiếng đàn, chưa chắc đã biết đánh đàn. Chỉ vì ta chê tiếng đàn của Tiêu Biệt huynh, huynh liền bức ta phải gảy đàn, như vậy hình như hơi nhỏ mọn! Chẳng lẽ không đánh đàn thì không có tư cách chê hay sao?”

Những lời này mới nghe qua thì rất hợp lý, nhưng bản thân Sở Ngọc biết rõ, chẳng qua nàng đang mặt dày đánh tráo khái niệm mà thôi!

Ăn là bản năng của con người, khi đói là muốn ăn thứ gì đó, vị giác sẽ tự động phân loại đồ ăn ngon hay không ngon. Nhưng muốn tìm ra được nhược điểm trong tiếng đàn bậc thầy của Tiêu Biệt, thì bản thân phải là người hiểu biết về âm nhạc cực kỳ uyên thâm.

Chẳng qua nàng đánh tráo khái niệm rất khéo, dùng ví dụ tương tự để suy ra, nên ngay cả Vương Ý Chi cũng không nhận ra được. Tuy hắn cảm giác có gì đó không thích hợp, nhưng không tìm ra được là cái gì.

Với câu nói này, nàng đã làm Tiêu Biệt ghen hờn. Sở Ngọc lại phe phẩy quạt, tiếp tục giáo huấn: “Kỹ thuật đánh đàn của Tiêu Biệt huynh quả thật không chê vào đâu được! Nhưng điều ta muốn hỏi là, cái tâm của người chơi đàn kia!” Một tiếng vang giòn! Nàng gấp quạt trong tay, ánh mắt trong veo mà lợi hại, nhìn gần Tiêu Biệt: “Tiếng đàn là gì? Là âm thanh tao nhã như núi cao nước chảy, là âm thanh không nhiễm bụi trần. Vậy mà Tiêu Biệt huynh, người gảy đàn để làm gì? Người chỉ vì mục đích mua danh! Diễn tấu cho người xem, để nghe tiếng tung hô ca ngợi...”

“Câm mồm!” Bùi Thuật vội chặn lời Sở Ngọc, phẫn nộ đứng lên chỉ vào mặt nàng: “Người thực là không biết tốt xấu, ăn nói lung tung. Lần trước Tiêu Biệt huynh nể mặt ta mà chơi đàn, là vì tình bằng hữu, người thì biết cái gì?”

Sở Ngọc lại mở quạt một cách thư thái, kiên nhẫn chờ hắn nói xong. Bùi Thuật đang cao giọng khiển trách, bỗng cảm thấy có chỗ không thích hợp, nhìn nụ cười trên mặt Sở Ngọc mà giật mình. Hắn cảm thấy chung

quanh cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh đến mức khiến cho người ta thấy bất an. Nhìn lại, tất cả mọi người đang nhìn hần với ánh mắt kỳ lạ.

Vương Ý Chi uể oải nâng tay, gõ gõ cán quạt lên thành trường kỷ, cười nói: “Bùi huynh, người hơi thất lễ đấy!”

Bùi Thuật đột nhiên tỉnh ngộ. Trong tình thế cấp bách, hần đã làm một việc mà không ai ưa: nói leo.

Vương Ý Chi tổ chức hình thức tụ họp này để tán gẫu biện luận, nhưng có một luật bất thành văn. Đó là, khi một người đang trình bày quan điểm của mình, thì tất cả những người khác phải chịu khó lắng nghe, người kia nói xong rồi mới được phản bác tranh cãi lại tùy thích. Chặn lời người khác khi họ đang nói là hành động cực kỳ vô lễ.

Bùi Thuật đã phạm phải lỗi này, nên bị tất cả mọi người nhìn với vẻ phản đối.

Sở Ngọc tuy không biết quy định này, nhưng lại rất thấm thía một chân lý. Khi tranh luận với người khác mà hùng hổ đỏ mặt tía tai, sẽ tự đưa mình vào thế yếu; càng nói nhẹ nhàng êm tai lại càng có sức thuyết phục.

Cho nên Sở Ngọc rất vui vẻ nhường lời cho Bùi Thuật. Thấy hần ngừng lại, nàng cười mềm mại dịu dàng: “Bùi huynh nói xong rồi sao?”

Bùi Thuật rất hối hận, hần liếc nhìn Sở Ngọc đầy tức giận. Sớm biết tên tiểu tử này là kẻ ghê gớm thâm độc như vậy, ngày đó đã không mời hần tham dự hội thơ. Bây giờ hối hận cũng đã muộn!

Xác định Bùi Thuật không nói tiếp nữa, Sở Ngọc lại hướng về phía Tiêu Biệt, khoan thai nói: “Mưu cầu danh hão, người lợi dụng tiếng đàn! Trong tiếng đàn của người, ta không thấy được tình cảm ấm áp rung động lòng người, không có ý tứ thâm sâu tao nhã. Ngoài kỹ nghệ điêu luyện bậc thầy, người chỉ có hai bàn tay trắng. Mắt ta nhìn thấy vẻ cao ngạo, tai ta nghe âm thanh cô độc lạc lõng, lòng ta cảm nhận sự lạnh lẽo tuyệt tình. Đây...là cái tâm của người chơi đàn nhà ngươi ư?”

Tiếng nàng không lớn, âm điệu không cao, thậm chí có thể gọi là ôn tồn lễ độ, nhưng mỗi từ mỗi chữ lại như mũi dao nhọn đâm thẳng vào lòng Tiêu Biệt. Sắc mặt Tiêu Biệt biến hóa theo từng câu nói của nàng, mà khi nàng dứt lời, thì khuôn mặt trắng trẻo tuấn tú của hần đã chuyển màu tái nhợt.

Bùi Thuật rất khó chịu, muốn đứng lên phản bác, bỗng một cánh tay giơ ra chắn trước mặt hần. Tiêu Biệt cũng đứng dậy.

Tiêu Biệt cản Bùi Thuật lại, sau đó hần hướng về phía Vương Ý Chi, hơi cúi người rồi đi thẳng ra ngoài. Bùi Thuật hung hăng trừng mắt nhìn Sở Ngọc, rồi vội vã đuổi theo.

Kìa! Vừa vào trận, chưa đánh hiệp nào đã chịu thua à?

Phản ứng của Tiêu Biệt như vậy, Sở Ngọc hơi thấy hẫng. Nàng vốn đã sẵn sàng chờ đối phương phản kích, cũng đã chuẩn bị phương án tiếp theo. Không ngờ nàng vừa mới giơ binh khí, đối phương đã quay đầu bỏ chạy.

Chắc cũng bị nàng nói trúng rồi đi!

Sở Ngọc đã từng sai người tìm tất cả sách vở, giấy tờ, hồ sơ có lưu bút tích của Sơn Âm công chúa. Cuối cùng nàng tìm thấy một bản cầm phổ (bản nhạc), chính là cầm khúc của Tiêu Biệt, trên đó có ghi chú vài lời bình của Sơn Âm công chúa. Nội dung là: Tiêu Biệt chỉ có cầm kỹ chứ không có cầm tâm, danh hiệu thô bỉ “thiên kim công tử” thật là thích hợp với hần!

Đây cũng là dấu tích duy nhất về mối quan hệ giữa Sơn Âm công chúa và Tiêu Biệt. Sở Ngọc suy tính, liền quyết định dựa vào câu nói của Sơn Âm công chúa để phủ nhận hình tượng lâu nay của Tiêu Biệt. Dù sao Tiêu Biệt cũng luôn gai mắt khó chịu với nàng, lại hay gây sự trước. Nhưng Sở Ngọc không dám tin cậy lời nói của Sơn Âm công chúa hoàn toàn, vì vậy còn phải chuẩn bị rất nhiều đề đối phó với phản kích của Tiêu Biệt.

Lại không đoán được, Tiêu Biệt nghe xong lời này, suy sụp hoàn toàn, nhận thua chạy trốn. Từ đó có thể thấy, trình độ cảm nhận, thưởng thức âm nhạc của Sơn Âm công chúa không tầm thường chút nào!

Thông qua thủ đoạn kịch liệt này, chắc hẳn tất cả mọi người ngồi đây sẽ nhớ kỹ cái tên Dư Tử Sở. Có thể cái tên này không gắn với ấn tượng tốt lắm, nhưng lại khắc rất sâu trong trí nhớ, có muốn quên cũng không quên được!

Đã đạt được mục đích, Sở Ngọc phất tay áo rộng đứng lên, hướng về phía Vương Ý Chi, cầm quạt vái chào: “Bỗng nhiên cắt ngang hứng thú nói chuyện của mọi người, Tử Sở thấy thật hổ thẹn! Hôm nay còn có việc khác, đành cáo từ mọi người, mong Ý Chi huynh thứ lỗi!”

Thấy Vương Ý Chi khẽ gật đầu, Sở Ngọc cũng không khách sáo, phe phẩy quạt nhanh nhẹn ra khỏi Dư Hương trai. Mỗi động tác của nàng đều văn nhã thông dong, như mây bay nước chảy, mà lúc này rời đi, còn có dáng vẻ tự tin kiêu hãnh.

Sở Ngọc đi trước, Việt Tiệp Phi và Lưu Tang tiếp bước phía sau. Ba người đi được khá xa, Sở Ngọc mới dừng lại nâng tay áo lau trán. Thời tiết khá mát mẻ nhưng cả người nàng ướt đầm mồ hôi.

Sở Ngọc nóng quá, lấy tay quạt lấy quạt để, chẳng còn chút nào dáng vẻ thanh nhã vừa rồi. Khuôn mặt nàng còn nhăn nhó khó chịu, một lúc lâu sau mới khôi phục lại bình thường.

Nàng vừa mới làm ra vẻ ta đây, hoàn toàn là ngụy trang. Bởi vì đối thủ của nàng là đệ tử danh môn, dòng dõi thế gia, nàng muốn không chỉ áp đảo đối phương bằng ngôn từ, mà phong thái cũng phải hơn người. Vì thế, nàng đã phải đóng cửa hơn nửa ngày trong nhà để tập luyện, mà các động tác phần lớn là bắt chước Dung Chỉ.

Nhớ lại chuyện vừa rồi, Sở Ngọc chợt thấy dựng tóc gáy! Nàng thật không hiểu, cũng là phong độ tao nhã như thế, nhìn Dung Chỉ thì tự nhiên, mà nàng bắt chước lên lại gượng gạo thế nhỉ? Cảm giác giống như trên người, từng đốt xương không đúng vị trí!

Có lẽ, đó là sự khác nhau giữa phong thái tự nhiên và bắt chước!

Đi về phía cửa lớn, trên đường nàng nhìn thấy la liệt xe kiệu xa hoa lộng lẫy. Khách đến đây toàn là thượng lưu quý tộc, nên nhiều xe kiệu cũng phải!

Tìm thấy xe ngựa của mình, Sở Ngọc đang định lên xe thì nghe thấy tiếng rút kiếm phía sau. Nàng quay lại, thấy Việt Tiệp Phi đã dừng bước, chỉ kiếm vào Tiêu Biệt đang đứng cách đó vài bước. Xem bộ dạng của hắn, hình như đã đứng chờ ở đây khá lâu.

Tiêu Biệt sắc mặt trắng nhợt, nhìn Sở Ngọc không chớp mắt. Bùi Thuật vừa chạy theo hắn, giờ đã không thấy đâu.

Sở Ngọc nhíu mày: “Người làm gì vậy?” Chẳng lẽ vừa bị nàng chèn ép, khó chịu quá nên tìm chỗ riêng để tính sổ?

Lại không đoán được Tiêu Biệt cúi người vái chào, kiên định nói: “Tiêu Biệt chịu thua tâm phục khẩu phục, tự nguyện nhập phủ, mong công chúa chấp thuận!”

Gì gì gì gì gì gì?!

Tự tự tự tự...Tự nguyện?

Sở Ngọc tròn tròn mắt, nhìn Tiêu Biệt hình như không phải đang nói đùa, trong đầu bỗng “ong” một tiếng: vừa rồi, có phải nàng đã làm một việc không nên làm a?

Sao lại chuyển thành cục diện thế này?

85. Q.2 - Chương 85: Người Có Thiên Sư Đạo

Bộ dạng của Tiêu Biệt, không phải là đang nói đùa.

Sở Ngọc cố gắng trấn tĩnh, không được để lộ vẻ chán động. Nàng ho nhẹ hai tiếng, ra vẻ điềm nhiên hỏi: “Chịu thua tâm phục khẩu phục?”

Tiêu Biệt khê thở dài: “Bốn tháng trước, ta gặp lại công chúa trên đường. Công chúa thiêu hủy bản cảm phổ của ta, nên ta vẫn coi công chúa là kẻ thù không đội trời chung. Hôm nay nghe công chúa ra đòn cảnh cáo, mới biết nàng đã làm rất đúng! Quả thật ta đã đánh mất cảm tâm!” Hắn vốn học đàn là để tu tâm dưỡng tính, để thể hiện tình cảm khát vọng. Không biết từ lúc nào, hắn ngày càng quan tâm đến lời ca ngợi của người khác, rèn luyện kỹ xảo không ngừng, liên tiếp tham gia các loại tụ họp.

Tuy được hàng vạn người khen ngợi, nhưng hắn không tìm thấy tiếng đàn ban đầu nữa, mọi hứng thú, niềm vui cũng hoàn toàn biến mất.

Nhưng hắn chưa từng phát hiện ra sự biến đổi này, ngược lại nữ tử đầy tai tiếng kia, giống như một mũi châm cũng nhìn thấy máu, chỉ ra đúng vấn đề cho hắn.

Có lẽ trước đây Sơn Âm công chúa đã đùa cợt đánh cuộc với hắn, mà bây giờ hắn tình nguyện chịu thua.

Sở Ngọc nhanh chóng thầm tính toán, và cũng đoán ra được phần nào câu chuyện. Bốn tháng trước, nàng còn chưa xuất hiện ở thời đại này, người giao ước với Tiêu Biệt là Sơn Âm công chúa. Nếu là công chúa, thấy Tiêu Biệt tự mình đưa đến cửa, chắc là sẽ vui vẻ nhận lấy. Nhưng Sở Ngọc hiện tại thì không dám nhận củ khoai bồng tay này được!

Lưu Tang níu tay Sở Ngọc, nhìn chằm chằm Tiêu Biệt đầy cảnh giác. Người này có khả năng trở thành...ách, trở thành đệ đệ của mình!

Sở Ngọc trầm mặc rất lâu, rồi mới chậm rãi nói: “Chỉ là một câu nói đùa, người không nên tưởng thật!” Nói xong nàng xoay người bước lên xe.

Tiêu Biệt tiến đến, nhưng Việt Tiệp Phi đã chặn hắn lại.

Tuy không biết vì sao công chúa lại buông tha iếng mồi béo dăng đến tận miệng, nhưng nàng đã tỏ rõ ý không cho Tiêu Biệt tiếp cận, nên Việt Tiệp Phi vẫn phải theo lệnh ngăn cản hắn.

Tiêu Biệt bị cản lại, cũng ý thức mình đã thất thố, bèn dừng bước, trơ mắt nhìn xe ngựa của Sở Ngọc rời đi.

Qua khe hở rèm xe, Sở Ngọc nhìn thấy Tiêu Biệt đứng lặng bên đường, dáng cao gầy cô độc. Nàng chỉ thoáng liếc qua rồi thu hồi ánh mắt, quay sang xoa đầu Lưu Tang.

Lưu Tang dụi đầu vào tay Sở Ngọc, hỏi nghi hoặc: “Công chúa, người không cho hắn nhập phủ sao?”

Sở Ngọc cứng họng, nàng cúi đầu liếc nhìn Lưu Tang mỉm cười: “Em muốn hắn nhập phủ à?”

Lưu Tang suy nghĩ, chớp mắt mấy cái rồi lắc đầu, thành thật nói: “Không muốn!” Những người đã ở bên công chúa từ trước thì thôi, nhưng người đến sau thì...không thể ưa được!

“Thế thì không cho hắn đến nữa!” Sở Ngọc nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mịn của Lưu Tang, ánh mắt nàng nhìn về phía sau, bỗng trở nên lạnh lẽo.

Trong đầu nàng, có một ấn tượng mơ hồ. Vương triều tiếp theo, hoàng đế mang họ Tiêu.

Mà Tiêu Biệt, cũng họ Tiêu.

Lúc về đến phủ mới là giữa trưa, Sở Ngọc chỉnh trang đầu tóc y phục rồi sai người đánh xe vào cung.

Từ xa nàng thoáng nhìn thấy bóng áo tím xuất trần, bèn sai thái giám đi vòng đường khác, tránh phải gặp mặt Thiên Như Kính.

Đi qua khu vườn hoang, Sở Ngọc bất giác dừng bước. Mấy ngày trước, chính tại chỗ này, nàng phát hiện pháp lực của Thiên Như Kính, nên đã làm đảo lộn mọi kế hoạch của nàng.

Nàng đã từng ra vẻ tình cờ hỏi Dung Chỉ, nếu muốn giết chết Thiên Như Kính thì phải dùng vũ lực thế nào. Dung Chỉ suy nghĩ một lát, rồi cho nàng đáp án, là...cần ít nhất năm nghìn tinh binh, vừa dùng mãnh thiện chiến vừa trang bị vũ khí đầy đủ.

Nghe Dung Chỉ nói thế, Sở Ngọc liền bỏ ngay ý định khuất phục Thiên Như Kính bằng vũ lực. Một đại thần không dễ động vào như vậy, nàng không trốn tránh thì biết làm sao?

Sau này nhìn thấy từ đằng xa là phải tránh đi, ngay lúc này nàng cũng thực hiện như vậy.

Đi tới Vĩnh Hòa cung, bước vào ngưỡng cửa, nàng lại thấy Lưu Tử Nghiệp đang nổi cơn thịnh nộ. Hắn quăng sách vở ném bút, thái giám cung nữ xung quanh im phăng phắc không dám ho he, chỉ đứng im tại chỗ cho hắn đánh đập. Lúc Sở Ngọc đến nơi, đã có mấy người bầm dập, chảy máu đầu ròn ròn.

Sở Ngọc cẩn thận sờ vào túi hương trong tay áo, rồi mới tiến đến hỏi: “Ai chọc giận bệ hạ thế?”

Lưu Tử Nghiệp không quay đầu lại, nghe thấy tiếng nói đằng sau không kịp đoán là ai, cầm khối ngọc như ý vung tay đập xuống.

Sở Ngọc trở mắt nhìn khối ngọc nện xuống đầu mình, bản năng thì muốn né tránh, nhưng thân thể không kịp phản ứng nhanh như vậy, chỉ đứng im tại chỗ.

Lúc ngọc như ý nện xuống, Lưu Tử Nghiệp mới nhìn rõ người phía sau là ai, mùi hương thanh nhã cũng thức tỉnh tâm trí hắn. Hắn chệch cổ tay đi, khối ngọc sượt qua trán nàng, lưu một vết đỏ nhưng không phải là cú đập mạnh.

Lưu Tử Nghiệp vứt ngọc đi, cả khối ngọc rơi xuống vỡ thành hai mảnh. Nhưng hắn cũng không thèm để ý, thở dốc kinh hoàng, kéo tay Sở Ngọc, nghĩ lại mà còn thấy sợ: “A tỳ, sao đột nhiên tỳ lại tới đây?” Hắn biết rất rõ lực tay của mình, mà khối ngọc cũng không phải là tơ lụa lông chim, nếu đập trúng thì không biết a tỳ của hắn sẽ thế nào.

Sở Ngọc cố gắng trấn tĩnh nhịp tim đang đập loạn, tỏ vẻ điềm nhiên mỉm cười: “Mấy ngày trước kể chuyện cho bệ hạ, ta cứ nghĩ đến lại thấy hơi hồi hận, nên muốn gặp bệ hạ!”

Một lúc sau thái độ Lưu Tử Nghiệp đã hòa hoãn hơn, ra lệnh cho tả hữu lui ra. Thái giám, cung nữ bị đánh chảy máu đầu, liếc nhìn Sở Ngọc đầy cảm kích, rồi nhẹ nhàng khoan thai bước ra ngoài, nhưng tần suất nhịp chân lại tiết lộ sự vội vã khẩn cấp của bọn họ.

Lưu Tử Nghiệp hứng trí bưng bưng kéo Sở Ngọc ngồi xuống, lại không giống như mọi khi nằm gối đầu lên đùi nàng, mà chỉ lắc tay Sở Ngọc, nói hơi chần chừ: “A tỳ, lần trước kể chuyện cho ta nghe, vậy còn chuyện khác không? Chuyện nào không đáng sợ ấy!”

Sở Ngọc ngồi xuống, không nhịn được lấy tay xoa xoa chỗ trán bị xước da, lần đầu không nghe được rõ ràng, lần thứ hai hắn lặp lại lời đề nghị. Nàng không khỏi kinh ngạc, liếc nhìn Lưu Tử Nghiệp: thái độ của hắn là nóng lòng muốn thử, nhưng rồi lại hơi sợ hãi, không dám...

Không phải là nghiện nghe chuyện ma đấy chứ? Lúc này nàng chẳng còn truyện gì, làm thế nào bây giờ? Lần trước kể chuyện cho Lưu Tử Nghiệp, là tập hợp tất cả tinh hoa của truyện kinh dị mà nàng biết, trong thời gian ngắn làm sao sáng tác tiếp được?

Ánh mắt Sở Ngọc phiêu diêu bất định, cuối cùng dừng lại trên người Lưu Tử Nghiệp, bỗng sáng lên. Nàng hắng giọng rồi nói: “Ta còn một chuyện nữa, không có ma, không rõ bệ hạ có muốn nghe không?”

Nghe nói không có ma, mặt Lưu Tử Nghiệp hiện vẻ thất vọng. Sở Ngọc trợn tròn mắt, hắn thích nghe chuyện chỉ vì có ma sao? Nhớ kỹ thân phận của kẻ này, Sở Ngọc kìm nén không nổi nóng, chỉ ngọt ngào giải thích: “Ta chỉ được nghe mỗi chuyện ma đó thôi, còn chuyện khác không có ma nhưng cũng thú vị lắm, bệ hạ có muốn nghe không?”

Sở Ngọc uống một cốc nước lọc cho nhuận giọng rồi mới bắt đầu kể: “Nghe nói hàng trăm vạn năm trước, thời thượng cổ, thậm chí còn trước thời Tam Hoàng Ngũ Đế (*) mà chúng ta biết rất lâu, tất cả ghi chép

về thời đó đã thất lạc hết, có một hoàng đế tên là Khang Hi...”

Ngón tay gõ nhịp trên chiếc cốc men, Sở Ngọc lấy phim truyền hình xem từ kiếp trước ra thay đổi lung tung tiêu đề, biến thành chuyện xưa kể cho Lưu Tử Nghiệp nghe, chính là bộ phim “Khang Hi vi hành”.

Dù sao không thể có người vạch ra Khang Hi sống ở hơn một ngàn năm sau chứ không phải thời thượng cổ, nên Sở Ngọc cứ thế nói bừa.

Chế tác từ phim truyền hình không sao, chỉ cần hấp dẫn là được, nói chính xác hơn, chỉ cần Lưu Tử Nghiệp thích nghe là được.

“Hoàng đế Khang Hi có một thuộc hạ trung thành, tên là Kỷ Hiểu Lam...” Sở Ngọc uống ngụm nước để xoa dịu cổ họng rất bồng, bỗng nhiên phát hiện có chỗ không đúng. Kỷ Hiểu Lam cùng thời với cháu nội Khang Hi là Càn Long, nàng chẳng may nói nhầm. Sững sốt một chút, nàng lại điềm nhiên kể tiếp: “Kỷ Hiểu Lam có một biệt hiệu, là “thiết xỉ đồng nha”, vì sao vậy? Vì hắn rất có tài ăn nói...” Thôi cứ phiên phiên đi, dù sao cũng không có ai vạch chỗ sai của nàng, nội dung câu chuyện do nàng định đoạt!

Lưu Tử Nghiệp ngả đầu, gối lên đùi nàng, nằm nghe không chớp mắt, rất là nhập tâm. Đến những đoạn hấp dẫn, hắn không nhịn được túm lấy váy nàng khiến mặt vải nhăn nhúm hết. Thế nhưng trong lòng Sở Ngọc lại thích thú: chỉ cần hắn thích nghe, những chuyện khác không sao!

Sở Ngọc nghĩ đến nguyên nhân hình thành tính cách Lưu Tử Nghiệp hiện nay. Một là cha hắn “thượng bất chính”, hai là, hắn được dạy dỗ không đúng phương pháp.

Lưu Tử Nghiệp tính cách nóng nảy, thường xuyên mất bình tĩnh. Mà người dạy hắn, e rằng không có phương pháp sư phạm, chỉ biết giáo huấn thuyết giảng rất cứng nhắc nhàm chán.

Có thể từ bé hắn đã có tật xấu chống đối, càng giảng đạo lý hắn càng không nghe, thậm chí còn làm ngược lại, cho nên càng đi càng chệch đường, cuối cùng bước vào con đường đen tối. Ngược lại, nếu đem đạo lý ẩn giấu tài tình trong những câu chuyện kể, có lẽ sẽ hiệu quả hơn!

Sở Ngọc không dám mơ, sau khi nghe kể chuyện, Lưu Tử Nghiệp có thể triệt để lĩnh hội, cải tà quy chính thành người tốt. Điều này là không tưởng, bởi vì giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời!

Nàng không quản ngại kể chuyện cho Lưu Tử Nghiệp nghe, chỉ muốn giúp hắn hình dung sơ bộ về những khái niệm như, thế nào là thiện, là ác, thế nào là tốt, là xấu.

Chuyện nàng kể cho hắn nghe, chẳng qua là gieo vào lòng hắn một hạt mầm. Lúc nào hạt giống nảy mầm, Sở Ngọc không biết, có thể vĩnh viễn không bao giờ, nhưng dù sao vẫn có vài tia hi vọng.

Nàng chỉ nghĩ vậy mà thôi!

Lần này, kể chuyện mất hơn nửa ngày. Đến khi bóng đêm đã buông xuống, Sở Ngọc mới mệt mỏi bước rời khỏi Vinh Hòa cung. Lưu Tử Nghiệp còn lưu luyến kéo tay nàng dặn dò: “A tỷ, hôm sau phải kể tiếp cho ta nghe! Nếu tỷ không vào cung, ta sẽ đến phủ tìm tỷ!”

Sở Ngọc vỗ vỗ lên tay hắn, mỉm cười cất giọng khàn khàn: “Thế thì bệ hạ đến đi! Tốt nhất là sau giờ Ngọ, để ta sai người chuẩn bị một chút!”

Cái gọi là phim bộ, có đặc điểm là rất dài, không những thế Sở Ngọc còn thêm thắt khá nhiều tình tiết, ước chừng khoảng một, hai tháng cũng không kể hết. Điều này rất hợp ý Sở Ngọc, khoảng hai tháng Lưu Tử Nghiệp chỉ quan tâm đến chuyện kể của nàng, sẽ không rảnh rỗi đi làm hỗn thế ma vương, cũng không gây chuyện ồn ào nữa!

Cáo biệt Lưu Tử Nghiệp đang lưu luyến không rời, Sở Ngọc bước trong bóng đêm, ra khỏi cung cấm.

Lúc đến cửa cung, bắt gặp Thiên Như Kính đang đi tới, Sở Ngọc không đi vòng đường khác, ánh mắt cũng không tránh né.

Người có thiên sư đạo, ta có phim truyền hình.

Thủ đoạn không kém, cùng qua cầu độc mộc, mọi người cứ chờ xem!

(*) Tam Hoàng Ngũ Đế (chữ Hán: 三皇五帝) là thời kỳ lịch sử đầu tiên của Trung Quốc, và là các vị vua huyền thoại của Trung Quốc trong thời kỳ từ năm 2852 TCN tới 2205 TCN, thời kỳ ngay trước thời nhà Hạ.

Tam Hoàng (三皇) là ba vị vua đầu tiên của nước này. Ngũ Đế (五帝) là năm vị vua nối tiếp theo Tam Hoàng, có công khai hóa dân tộc Trung Hoa, đưa dân tộc này thoát khỏi tình trạng sơ khai. Trong thời kỳ này, người Trung Quốc đã biết chế ra lửa để nấu chín thức ăn, biết cất nhà, làm quần áo, trồng ngũ cốc, chài lưới, thực hiện lễ nghi, và bắt đầu tạo ra chữ viết. Theo truyền thuyết, ba vị vua này được cho là thần tiên hoặc bán thần, những người đã sử dụng các phép màu để giúp dân. Do phẩm chất cao quý nên họ sống lâu và thời kỳ cai trị của họ hòa bình thịnh vượng.

Đó là thời kỳ sơ khai tối cổ của Trung Quốc. Văn minh chưa có hay mới bắt đầu có nhưng rất thô sơ và dân chúng rất thưa thớt, sống từng nhóm nhỏ theo lối du mục, không có dấu tích gì còn sót lại. Điều này khiến việc nghiên cứu để biết rõ các triều đại tối cổ này khá khó khăn.

86. Q.2 - Chương 86: Cô Đã Xem Thiên Thư Rồi?

Về phủ, tuy rất mệt mỏi nhưng Sở Ngọc không đi nghỉ ngay. Nàng ngồi chép tóm tắt lại những chuyện hôm nay kể cho Lưu Tử Nghiệp.

Tuy là nói đùa, nhưng muốn chế tác truyện sao cho hấp dẫn thì vẫn phải sắp xếp lại, tránh những tình tiết bất hợp lý.

Dù sao cũng đã cho Kỷ Hiểu Lam ngược về thời đại Khang Hi, Sở Ngọc ngẫm nghĩ, thế là đem cả một số nhân vật thuộc năm triều Đường, Tống, Nguyên, Minh, Thanh làm thuộc hạ của Khang Hi luôn. Trong số này còn có Ngụy Trưng, Ngụy Trưng Hiền (*), từ trung thần đến gian thần, từ văn nhân đến danh sĩ đều đủ cả.

(*) Ngụy Trưng (? ; 580-643), tự Huyền Thành (玄成) là một nhà chính trị và sử học đầu thời nhà Đường.

Xuất thân ở Hà Bắc trong một gia đình nghèo, Ngụy Trưng từng đi theo Ngõa Cương quân của Lý Mật rồi trở thành quân sư cho thái tử Lý Kiến Thành, con trai cả của Đường Cao Tổ. Trong sự biến của Huyền Vũ, Lý Kiến Thành bị em trai là Lý Thế Dân, tức Đường Thái Tông sau này, giết chết. Tuy từng phục vụ nhiều đối thủ trên chiến trường và chính trường của Đường Thái Tông, Ngụy Trưng vẫn được nhà vua trọng dụng, ông được phong chức Giám nghị đại phu, Tả quang lộc đại phu, tước Trinh quốc công, với nhiệm vụ can gián vua không mắc phải những quyết định sai lầm. Sự thẳng thắn và sáng suốt của Ngụy Trưng đã trở nên nổi tiếng trong sử sách và ông được coi là vị gián quan nổi tiếng nhất trong lịch sử Trung Quốc. Ngụy Trưng còn là một nhà sử học có tiếng đầu thời nhà Đường, ông là chủ biên bộ sách Tỳ thư, bộ sử chính thức về nhà Tùy và là một trong Nhị thập tứ sử.

Ngụy Trưng Hiền (魏征) (1568-1627) là một trong những đại hoạn quan nổi tiếng nhất và nhiều quyền lực nhất trong lịch sử Trung Quốc. Ông là người cầm đầu “đảng hoạn quan” dưới thời Minh Hy Tông trong việc lung đoạn triều chính, thâu tóm mọi quyền lực trong tay, đồng thời tiêu diệt tất cả những người không cùng phe cánh với mình một cách không khoan nhượng. Vương triều Minh dưới thời Hy Tông suy tàn một cách trầm trọng một phần lớn là do Ngụy Trưng Hiền.

(Nguồn: wikipedia)

Chỉnh lý xong nội dung chuyện kể hôm nay, lại phác thảo đề cương truyện ngày mai, Sở Ngọc đặt bản thảo ở đầu giường rồi mới xoa xoa mi mắt nhức mỏi, yên tâm nằm ngủ. Kế hoạch tính toán đầu vào đấy, nhưng Sở Ngọc lại đánh giá quá cao sức khỏe của mình. Ngày hôm sau sau tỉnh giấc, cổ họng nàng bỗng đình công, cảm thấy rất ngứa vô cùng. Há miệng muốn nói, nàng chỉ có thể phát ra những tiếng thều thào khàn khàn không nghe rõ.

Hôm qua Sở Ngọc kể chuyện cho Lưu Tử Nghiệp cả buổi chiều, cổ họng đã bị tổn thương. Sau khi nàng về phủ lại không điều dưỡng, viết truyện xong mới đi ngủ, vậy nên bây giờ chuyển thành tình trạng xấu thế

này.

Ấu Lam Phần Đại tiến vào hầu hạ, Sở Ngọc khoa chân múa tay sai Phần Đại đi tìm Dung Chỉ, thông báo tình trạng của mình. Sau khi được Ấu Lam hầu hạ rửa mặt hoàn tất, ngồi bên mép giường, Sở Ngọc thấy Dung Chỉ bước vào. Nàng liền chỉ chỉ tay vào họng mình, hơi há mồm rồi cười khổ mà không thành tiếng.

Dung Chỉ đến trước mặt Sở Ngọc, Ấu Lam đứng bên vội chủ động lui ra, nhường chỗ cho Dung Chỉ. Mặc dù đã bị giáo huấn, nhưng Ấu Lam vẫn như cũ không có chút nào bất kính với Dung Chỉ.

Nhéch khóe môi mỉm cười nhẹ nhàng, Dung Chỉ lẳng lặng nhìn Sở Ngọc. Đợi mãi không thấy động tĩnh gì, Sở Ngọc sốt ruột lại chỉ vào họng mình. Nàng thấy hần khẽ cười, nói nhỏ ba chữ: “Xin thất lễ!”, rồi hơi cúi xuống, nâng nhẹ cằm nàng lên, cặp mắt tối đen hiện vẻ hơi buồn cười: “Công chúa, không há miệng ra thì làm sao ta khám được?” Tiếng nói hần thật nhẹ nhàng mềm mại!

Sở Ngọc hơi ngượng ngùng, định tránh tay hần, rồi lại sợ động tác đó quá khả nghi. Nàng do dự một chút, rồi vẫn thuận theo tay Dung Chỉ, hơi ngửa đầu lên, há miệng ra. Miệng vừa hé, nàng bỗng giật mình không biết vừa rồi có súc miệng sạch sẽ không. Chỉ hận không thể súc miệng thêm một lần nữa cho yên tâm!

Ngẩng mặt, Sở Ngọc chỉ có thể nhìn thấy từ trán Dung Chỉ trở lên, trên vàng trán là mái tóc đen mịn. Vì không nhìn thấy mặt Dung Chỉ, các giác quan của nàng trở nên nhạy cảm khác thường. Nàng có cảm giác, hình như vì Dung Chỉ vội đến đây nên không kịp chải đầu cẩn thận, vài sợi tóc mềm nhẹ của hần xõa xuống chạm vào mặt nàng buồn buồn. Hơi thở của hần rất gần, ấm áp thổi trên mặt khiến Sở Ngọc cảm thấy hơi tê tê.

Hơi thở của nàng phả trên tóc Dung Chỉ, rất nhanh thổi ngược trở lại mặt nàng. Sở Ngọc mấy lần gắng nín thở, một lát sau không nín được nên hô hấp lại càng kịch liệt.

Thời gian tưởng chừng như bị kéo dài vô hạn, mỗi giây phút trôi qua đằng đẳng. Sở Ngọc ngửa đầu, tay đặt trên đùi. Dung Chỉ nâng cằm nàng rất nhẹ nhàng, thế mà nàng có cảm giác hần đang chế ngự toàn thân nàng, khiến cả người nàng cứng ngắc.

Cảm thấy lâu quá rồi, Sở Ngọc hít một hơi sâu, giật nhẹ tay áo Dung Chỉ, ý hỏi hần bao giờ thì xong. Nàng nghe thấy tiếng hần khẽ cười: “Rốt cuộc hôm qua công chúa đã làm gì, mà để họng sưng lên thế này?” Bàn tay hần đã buông tha khuôn mặt nàng, khiến nàng thở phào như được đại xá, có thể ngồi thẳng đầu, còn Dung Chỉ cũng lùi về phía sau nửa bước.

Dung Chỉ nhìn Sở Ngọc, an ủi dịu dàng: “Công chúa không cần lo lắng! Bây giờ ta đi kê đơn, nàng chỉ cần nghỉ ngơi vài ba ngày là khỏi. Tuy nhiên mấy ngày nay đừng nói chuyện nữa, để tránh tổn thương sâu hơn!”

Sở Ngọc nuốt vào là thấy đau, làm sao dám liều lĩnh nữa, nên vội vàng ngậm miệng gật đầu. Tuy nàng tiếc nuốt mất hai ngày không thể tiếp tục gieo hạt cho Lưu Tử Nghiệp, nhưng trước hết phải giữ gìn cổ họng này đã, rồi sau đó mới có thể tiếp tục thi triển tài năng!

Phần Đại theo Dung Chỉ đi ra, Sở Ngọc lại khoa chân múa tay sai Ấu Lam mang giấy bút. Nàng viết thư cho Lưu Tử Nghiệp, thông báo tình hình, tạm thời hoãn kể chuyện, chờ cổ họng nàng khỏi rồi sẽ tiếp tục.

Dung Chỉ đến Thượng Dược ti lấy thuốc chữa đau họng, viết cách dùng, liều lượng rồi sai người đưa cho Sở Ngọc. Sau đó hần trở lại chỗ ở của mình, vào trong Thư các hơn nửa ngày.

Mãi cho đến chạng vạng tối, Dung Chỉ mới chậm rãi đi vào Tu Viên cư, lẳng lặng ngồi nhìn Hoàn Viễn và Mặc Hương bận rộn. Hoàn Viễn xong việc chuẩn bị đi ngủ, hỏi hần đến có việc gì, Dung Chỉ mới hỏi với vẻ nghi hoặc: “Hoàn Viễn, người có biết trong thư tịch cổ, có hoàng đế nào tên là Khang Hi không? Ta tra rất nhiều thư tịch, cũng không tìm thấy chút ký lục nào về người này. Học vấn người uyên bác, có lẽ biết nhiều điển cổ hơn ta!”

Hôm nay lúc khám cổ họng cho Sở Ngọc, hần vô tình thoáng nhìn thấy bản thảo ở đầu giường, chữ viết chi chít. Hần cũng không cố tình nhìn lên, nhưng thị lực tốt quá, lại có trí nhớ kinh người, chỉ cần đưa mắt có thể nhớ được tám, chín phần, vì hiếu kỳ nên nhìn kỹ hơn một chút. Tuy vẫn tập trung khám bệnh cho Sở Ngọc, nhưng hần nhớ kỹ người gọi là hoàng đế Khang Hi cùng với các sự tích liên quan.

Trên giấy viết các câu chuyện gián đoạn, thậm chí nhiều chỗ khó hiểu, nhưng Dung Chỉ miễn tuệ hơn người, có thể nắm bắt rất nhanh. Hắn lục lại ký ức nhưng không thể tìm được vào thời nào lại có một hoàng đế với nhiều câu chuyện ly kỳ như vậy.

Hoàn Viễn tất nhiên cũng không nhớ được thời nào có hoàng đế Khang Hi, nhưng hắn biết Dung Chỉ không bao giờ hỏi những chuyện vớ vẩn, nên ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Có lẽ kiến thức của ta hạn chế, không biết trong Thư các chỗ người có tài liệu gì không?”

Dung Chỉ lắc đầu: “Trước khi tới đây, ta đã tìm hết thầy trong đó, vì không có nên mới đến nhờ người!”

Hai người ngồi im lặng đối diện một hồi, không biết nói gì. Cuối cùng Dung Chỉ đứng lên nói: “Có lẽ ta tìm chưa kỹ, bỏ qua chỗ nào không biết chừng!”

Mấy ngày sau đó, hai người có học thức uyên bác nhất trong phủ, đều bàn khoản cùng một vấn đề: Khang Hi là ai?

Mấy ngày sau, cổ họng đã khỏi hẳn, Sở Ngọc lại vào cung. Nhìn thấy Thiên Như Kính đứng trước cửa đại điện, Sở Ngọc định nhắm mắt làm ngơ, ngó nghiêng sang chỗ khác mà bước qua hắn. Nhưng lúc đi qua chỗ Thiên Như Kính, nàng bỗng nghe thấy tiếng nói trong vạt của hắn: “Khang Hi, vậy có Càn Long không?”

Là câu hỏi, nhưng ngữ điệu của hắn đều đều, như đang trần thuật.

Sở Ngọc đột nhiên dừng bước, một lúc sau mới xoay người sang nhìn Thiên Như Kính, ánh mắt như thấy ma quỷ. Nàng kể chuyện cho Lưu Tử Nghiệp đứng là có cái biên lung tung. Nhưng nàng dám thề rằng, chưa từng nhắc đến tên Càn Long!

Sở Ngọc chưa kịp nghĩ gì thêm, Thiên Như Kính lại hỏi câu thứ hai: “Cô đã xem thiên thư rồi?”

87. Q.2 - Chương 87: Ẩn Giấu Càn Khôn

Thư?

Thiên thư là cái gì?

(Thiên thư: sách trời)

Tại sao Thiên Như Kính lại hỏi nàng như vậy? Tại sao lại đoán nàng đã xem thiên thư?

Khuôn mặt Sở Ngọc bất động, nhưng trong lòng nàng thầm tính toán thật nhanh, liên hệ với câu nói trước của hắn có chữ “Càn Long”. Khang Hi và Càn Long là người của hơn một ngàn năm sau, người của thời đại này không thể biết được. Nàng biết Khang Hi, bởi vì bản thân nàng cũng đến từ hơn một ngàn năm sau. Vậy còn Thiên Như Kính?

Chẳng lẽ hắn cũng xuyên không mà tới?

Không đúng, điều này không thể lý giải về vàng hào quang màu lam nhạt trên người hắn! Vậy còn thiên thư?

Thiên thư, thiên thư, tên như ý nghĩa, chắc là...Sở Ngọc nhìn Thiên Như Kính, lồng ngực như có những đợt sóng quay cuồng hết đợt này đến đợt khác, cuốn theo linh hồn nàng.

Thiên Như Kính cho rằng nàng đã xem thiên thư, bởi vì nàng kể chuyện Khang Hi. Vậy hắn nhắc đến Càn Long, có phải vì...bản thân hắn đã xem thiên thư?

Cái gọi là thiên thư, có thể ghi chép được những chuyện tương lai?

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, Sở Ngọc vạch ra mấy chục giả thiết. Nàng chớp chớp mắt, hỏi lại Thiên Như Kính: “Trước khi ta trả lời, người cũng nên nói rõ, làm sao người biết ta nhắc đến Khang Hi?”

Thật ra không cần Thiên Như Kính nói, nàng cũng có thể đoán được. Có lẽ đơn giản là Lưu Tử Nghiệp thấy hứng thú với chuyện kể của nàng, nên nói lại với người khác, thậm chí trực tiếp nói với Thiên Như Kính. Nàng hỏi Thiên Như Kính không phải vì đợi hắn trả lời, mà để kéo dài thời gian, khiến nàng có thể suy nghĩ kỹ càng hơn một chút.

Nàng nên trả lời thế nào bây giờ? Để vừa không làm bại lộ lai lịch của mình, lại thu được thêm tin tức?

Thông qua Thiên Như Kính, Sở Ngọc mới biết mấy ngày nay nàng bị đau họng, Lưu Tử Nghiệp nhàn rỗi không có việc gì, lại rất ấn tượng với chuyện kể của nàng nên đem khoe khoang với phi tử trong hậu cung. Các phi tử sau khi nghe xong, lại truyền miệng đồn thổi lan ra, đến tai Thiên Như Kính đang ngẫu nhiên “đuổi ma quỷ” trong cung. Vì thế hắn trực tiếp đi tìm nơi bắt nguồn câu chuyện, chính là Sở Ngọc.

Thiên Như Kính đứng ở đây chờ Sở Ngọc, chờ nàng đến để hỏi cho rõ ràng.

Sở Ngọc nhìn thẳng vào mắt Thiên Như Kính, khe khẽ mỉm cười rồi chậm rãi nói: “Thiên Như Kính, ta có một ý thế này. Ta với ngươi, mỗi người nói một chuyện, xem những điều chúng ta biết có giống nhau không?” Thiên Như Kính chắc là khác nàng, không xuyên qua, nếu không hắn đã chẳng hỏi thiên thư gì đó. Vấn đề đáng quan tâm nhất bây giờ, chính là “thiên thư”!

Không ngờ Sở Ngọc đề nghị như vậy, Thiên Như Kính hơi sững sờ rồi gật đầu. Hai người cho những kẻ khác lui hết, cùng sóng bước chậm rãi.

Sở Ngọc mở miệng trước: “Sau thời Tam quốc đến Lương Tấn, sau Lương Tấn đến Nam Bắc triều, nhà Tùy thống nhất nam bắc, nhà Đường sau đó phát triển mạnh hơn. Trong Nam Bắc triều lại chia thành bốn nước, Tống là nước lớn nhất”.

Như Sở Ngọc đã nói, thời đại mà nàng đang sống là Nam Bắc triều, trước thời nhà Tùy và sau thời Tam quốc, Lương Tấn. Lúc này thiên hạ chia thành hai miền nam bắc, cực kỳ hỗn loạn, đến mức Sở Ngọc không nhớ nổi có bao nhiêu quốc gia. Nàng chỉ biết đại khái, phía nam nơi nàng đang sống có bốn nước, lớn nhất là nước Nam Tống do Lưu Dụ lập nên. Không phải nhà Tống trong Đường Tống Nguyên Minh Thanh, mà là triều Nam Tống.

Ba triều đại tiếp theo, nàng chỉ nhớ hoàng đế đầu tiên họ Tiêu, còn những người khác thì chịu.

Sở Ngọc nói xong nhìn sang Thiên Như Kính: “Sau đó là gì?” Đến lượt hắn.

Thiên Như Kính quay lại nhìn Sở Ngọc. Đôi mắt hắn thanh đậm xuất tục, lần đầu tiên nàng có ấn tượng, là trong ánh mắt hắn hiện vẻ hơi ngớ ngàng, như là vừa mới nhìn thấy nàng lần đầu. Giấy lát kính ngạt lướt qua, Thiên Như Kính rất nhanh khôi phục vẻ lạnh lùng, tiếp lời Sở Ngọc: “Đường, Tống, Nguyên, Minh, Thanh. Để chế kết thúc”.

Đây...chính là lịch sử sau này!

Sở Ngọc nhắm mắt lại rồi vội mở ra ngay. Khóe miệng nàng khẽ giật giật, cảm giác như nụ cười của mình hơi gượng gạo.

Thiên thư? Thiên thư!

Đây chính là lịch sử!

Tuy không biết đến mức nào, nhưng có thể khẳng định, Thiên Như Kính đã đọc được ở đâu đó về lịch sử sau này, thậm chí có lẽ chính hắn đang sở hữu ghi chép lịch sử đó.

Cho nên, hắn mới nói thẳng rằng vận số của triều đại này đã tận. Và Sở Ngọc cũng biết, ngày tàn của họ Lưu cũng không còn xa.

Ngẫm nghĩ một chút, Sở Ngọc ổn định tinh thần, hỏi lại: “Chúng ta tiếp tục nhé! Chắc ngươi đã biết sự thay đổi triều đại, vậy ngươi chắc biết rõ, vị vua tiếp theo sau Khang Hi là Ung Chính, con trai thứ mười bốn của Khang Hi, đúng không?”

Thiên Như Kính ngăn người: “Rõ ràng là con trai thứ tư, sao lại là thứ mười bốn?”

Khóe mắt Sở Ngọc hơi lóe lên, giảo hoạt hỏi lại: “Sao có thể là con thứ tư được? Là con thứ mười bốn, chắc người nhớ lầm rồi!”

Bị nàng hỏi vặn, Thiên Như Kính hơi bối rối, không dám chắc mình có nhớ chính xác không. Hắn vội vàng gạt đầu với Sở Ngọc, xoay người bước ra chỗ khác cách khoảng bảy, tám bước. Hắn quay lưng lại phía nàng, nâng tay trái lên, cúi đầu không biết là đang xem thứ gì.

Động tác này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Sở Ngọc.

Ung Chính là con trai thứ tư của Khang Hi, cái này nàng biết rõ. Vừa rồi nàng cố ý nói sai khiến cho Thiên Như Kính rối loạn đầu óc. Để kiểm tra lại, chắc chắn Thiên Như Kính sẽ mở thiên thư ra xem, mà nhờ đó nàng cũng biết chỗ cất giấu thiên thư.

Sở Ngọc vốn cho rằng Thiên Như Kính để thiên thư gì đó ở nhà. Thừa dịp hắn về nhà xem thiên thư, nàng có thể bảo Dung Chỉ điều Hoa Thác đi xem xét một chút, tìm chỗ cất thiên thư. Lại không đoán được, Thiên Như Kính mang thiên thư bên mình.

Nhìn hành động của Thiên Như Kính, Sở Ngọc phải mất hai giây sau mới phản ứng kịp. Hóa ra Thiên Như Kính đứng tránh ra một góc là để xem “thiên thư”. Đầu óc nàng trống rỗng, trực giác xẹt qua, chỉ muốn kéo vai Thiên Như Kính để xem đó là cái gì.

Tiến đến phía sau Thiên Như Kính, cách khoảng hai bước, Sở Ngọc nhìn qua vai hắn thấy có ánh sáng màu lam nhạt. Nháy mắt, nàng cũng cảm thấy bị một khí lực vô hình đẩy ra giống như lần trước. Có điều, lần này khí lực không đủ mạnh làm nàng bay lên không trung, mà chỉ đẩy nàng lùi lại vài bước.

Lảo đảo một lúc mới giữ được cả người đứng vững, Sở Ngọc chợt nhớ ra bí kíp phòng thân này của Thiên Như Kính. Vừa rồi vì nóng ruột nên nàng quên mất!

Không cam tâm, nàng lại vòng ra phía trước mặt hắn để xem. Vừa bước chân, Sở Ngọc thất vọng thấy Thiên Như Kính xoay người lại, ánh hào quang biến mất. Về mặt hắn bình tĩnh, lãnh đạm: “Cô nhớ nhầm rồi! Không phải thứ mười bốn, mà là thứ tư!” Trong mắt hắn hiện vẻ đã hiểu vừa rồi Sở Ngọc lừa gạt hắn.

Cơ hội trôi qua mất rồi, Sở Ngọc cười khổ một tiếng rồi nói: “Đúng là ta nhớ nhầm!”

Hai người cùng đi một đoạn nữa rồi tách ra. Lúc sắp chia tay, Sở Ngọc gắt gao nhìn chằm chằm vào tay áo bên trái của Thiên Như Kính và nói: “Ta không biết cái của ta có phải là thiên thư hay không, nhưng hiện ta không mang theo người. Nếu người muốn xem, thì bốn ngày sau hãy đến phủ công chúa!” Tuy đứng sau không nhìn rõ lắm, nhưng Sở Ngọc có thể khẳng định khá chắc chắn, thứ mà Thiên Như Kính giờ lên xem được giấu trong tay áo.

Lưu luyến nhìn tay áo hắn thêm một chút nữa, rồi Sở Ngọc mới rảo bước nhanh về phía nội cung.

Trong tay áo hắn giấu cái gì, nàng rất muốn biết!

88. Q.2 - Chương 88: Màn Ám Sát Nhàm Chán

Vào cung, kể chuyện, trở về phủ.

Lúc Sở Ngọc về phủ công chúa, đêm đã khuya. Nàng không về phòng mà đi vào Tây Thượng các, đến Mộc Tuyết viên.

Gần Mộc Tuyết viên, đội thị vệ tuần tra ban đêm nhìn thấy Sở Ngọc đi về hướng này thì rất sửng sốt, quên cả chào hỏi hành lễ. Cho đến khi bóng dáng Sở Ngọc và Việt Tiệp Phi biến mất sau ngưỡng cửa Mộc Tuyết viên, cả nhóm mới nhìn nhau, ngầm hiểu ý.

Lệnh cho Việt Tiệp Phi đợi ở bên ngoài, Sở Ngọc đẩy cửa bước vào, đi thẳng đến phòng ngủ của Dung Chỉ.

Phòng ngủ không thấp đèn, cửa sổ đóng chặt khiến cho cả căn phòng tối đen như mực, đưa tay lên trước mặt cũng không nhìn thấy gì. Sở Ngọc bước chầm chậm, hai tay khua khoắng xung quanh không có chướng ngại gì mới đi đến bên giường. Lúc này mắt nàng đã thích ứng với bóng tối, có thể lơ mơ nhìn thấy một bóng người áo trắng trên giường. Sở Ngọc xốc màn lên, gập một chân tì lên giường, một tay chống xuống, tay kia lay lay người đang nằm, kêu lên: “Dung Chỉ, dậy, ta có chuyện muốn hỏi ngươi!”

Một lát sau, trong không gian yên tĩnh vang lên tiếng cười khẽ.

Trong bóng tối, thứ đầu tiên nàng nhìn thấy là cặp mắt trong như nước, đen trắng phân minh, sâu không thấy đáy, hình như còn...cười cười.

Dung Chỉ chậm chạp nói: “Công chúa, nàng muốn chúng ta nói chuyện như thế này?”

Sở Ngọc ngẩn người ra, rốt cục ý thức được tư thế mờ ám của hai người. Hầu như cả người nàng ở trên giường, chỉ còn một chân bên ngoài, hơn nữa còn có chút chút không ổn...Nàng đang ghé sát vào người Dung Chỉ.

Sở Ngọc chậm rãi buông tay ra, chậm rãi rời khỏi giường, nàng khoan thai dàng hoàng đi thấp một ngọn đèn. Đợi cho Dung Chỉ đã ngồi dậy bên mép giường, nàng mới lớn tiếng hỏi: “Lúc trước, ngươi nói với ta cần năm nghìn tinh binh để đối phó với Thiên Như Kính, là chuyện bịa phải không?”

Mờ nhạt hòa lẫn vào ánh sáng, Dung Chỉ mặc một bộ áo trắng mỏng, mái tóc đen rối tung xõa xuống vai, ánh mắt phẳng lặng như nước, tối đen như mực. Hắn khe khẽ mỉm cười: “Là ta đoán thế! Ta không có năm nghìn tinh binh, nên càng không thể thử tấn công Thiên Như Kính!”

Sở Ngọc vừa nghe không khỏi tròn mắt. Ngày đó hắn dám ba hoa bốc phét như thế, khiến cho nàng buồn phiền bấy lâu nay: “Tại sao lại dám gạt ta?”

Không biết có phải cảm giác của nàng nhầm hay không, nhưng Sở Ngọc thấy, sau khoảnh khắc trầm mặc, nụ cười của Dung Chỉ còn mang vẻ hơi bất lực. Một lúc lâu sau mới nghe thấy hắn nói: “Cho nên ta nói như vậy, là bởi vì không muốn công chúa mạo hiểm. Tuy Thiên Như Kính không thể so với sự phụ hắn là Thiên Như Nguyệt, nhưng cũng kế thừa được mấy phần. Công chúa, có lẽ nàng quên rồi, nhưng ta vẫn nhớ, nội thương của Hoa Thác ngày đó, là do đi ám sát Thiên Như Nguyệt!” Chớ có cho rằng hắn không nhìn ra địch ý của nàng với Thiên Như Kính!

Sở Ngọc định trách cứ Dung Chỉ, nhưng lúc này chỉ biết im lặng, đáy lòng có chút áy náy. Hôm kia nàng đã đưa thất điệp tuyệt chỉ cho Dung Chỉ, nhưng không biết nguyên nhân nội thương của Hoa Thác. Nghĩ đến điều này nàng hỏi: “Hoa Thác hiện tại ra sao rồi?”

Dung Chỉ khẽ gật đầu, cười nói: “Đa tạ công chúa quan tâm! Ta đang thu thập những dược liệu còn lại, đợi khi đầy đủ sẽ chữa trị cho Hoa Thác!”

Nghe hắn nói như thế, Sở Ngọc cũng thấy khá an tâm, chỉ là đối với Thiên Như Kính vẫn còn canh cánh trong lòng. Thấy nàng có vẻ vẫn chưa cam lòng, Dung Chỉ cười nói: “Nếu công chúa vẫn chưa tin, ta sẽ cho nàng chứng kiến tận mắt. Lúc nào công chúa gặp lại Thiên Như Kính, ta sẽ có cơ hội hạ thủ!”

Sở Ngọc hơi sửng sốt, nhưng thấy Dung Chỉ cười với vẻ chắc chắn kiên định, nàng cũng thấy tin tưởng. Sức lực người bình thường không thể nào làm tổn hại Thiên Như Kính được! Bản thân nàng hai lần bị thứ ánh sáng màu lam kỳ quái đánh văng ra, nhưng không nhìn rõ quá trình diễn ra thế nào. Nếu nàng có cơ hội đứng bên ngoài quan sát cũng tốt!

Ba ngày sau, theo lệ thường Sở Ngọc vào cung kể chuyện cho Lưu Tử Nghiệp. Dung Chỉ làm cho nàng một loại thuốc ngâm, cứ nói một lúc lại ngâm một miếng, tuy hương vị không hấp dẫn như công dụng lại rất hiệu nghiệm. Nàng nói liên tục mấy ngày nhưng giọng chỉ hơi khàn đi một chút thôi, về nhà uống thêm thuốc và nghỉ ngơi, ngày hôm sau cổ họng lại bình phục như thường.

Ba ngày trôi qua rất nhanh. Đến ngày thứ tư, chính là ngày hẹn gặp của Sở Ngọc và Thiên Như Kính. Từ hôm trước, nàng đã xin với Lưu Tử Nghiệp cho nghỉ một ngày. Ngay từ sáng sớm, Sở Ngọc rửa mặt chải đầu xong xuôi, ngồi đợi trong phòng. Nàng cũng phái người canh ở đầu phố, thấy bóng Thiên Như Kính phải về thông báo ngay để nàng ra đón tận ngưỡng cửa, đồng thời cũng chờ xem vở kịch do Dung Chỉ sắp xếp.

Đứng ở ngưỡng cửa, thấy Thiên Như Kính bước từ xe ngựa xuống, Sở Ngọc cảm thấy rất bình tĩnh, đến mức chính nàng cũng bất ngờ. Đối với chuyện sắp xảy ra, nàng không hề có chút hồi hộp nào!

Thiên Như Kính vẫn mặc y phục tím như mọi khi, phong thái xuất trần. Khi hắn còn cách Sở Ngọc khoảng mười bước, đầu tường bên kia bỗng có tiếng hét lớn: “Đạo sĩ yêu ma, nạp mạng đi!”

Trên bờ tường xuất hiện bốn người, đội nón, mặc áo tơi, trông giống y chang những người ám sát nàng lần trước, khiến Sở Ngọc không khỏi nhú mày. Nhưng lúc này nàng cũng không có thời gian mà nghĩ nhiều.

Bốn người trên tường đã nhảy xuống, chạy về phía Thiên Như Kính. Về lý mà nói, trước khi ám sát người ta còn chào hỏi là cực kỳ ngu xuẩn. Nhưng lạ lùng là, Thiên Như Kính chẳng hề để ý, thậm chí không buồn liếc mắt cái nào với những kẻ đang đuổi đến sau lưng mình. Ánh mắt trong vắt thấu suốt của hắn chỉ nhìn Sở Ngọc: “Ta đã tới!”

Đối với phản ứng của Thiên Như Kính, bốn thích khách hơi bất ngờ. Bọn họ vốn định hấp dẫn sự chú ý của những người khác, còn chiêu sát thủ do người thứ năm ra tay. Thế nhưng không đoán được, Thiên Như Kính không buồn liếc mắt cái nào, mà thị vệ trong phủ cũng chỉ lo lắng vây quanh Sở Ngọc, không cử một ai bảo vệ Thiên Như Kính.

Sở Ngọc hiểu rất rõ, vì sao Thiên Như Kính không thèm nhìn. Vầng hào quang của hắn bảo vệ bốn phương tám hướng, một nửa góc chết cũng không có. Đã như thế, cần gì phải quay đầu?

Mục tiêu lại phối hợp diễn như thế, bọn thích khách rất bất lực! Lúc này gã đánh xe trên xe ngựa của Thiên Như Kính hạ thấp nón trên đầu, nhảy xuống xe. Hắn rút một thanh trường kiếm ở cang xe ra, đến chỗ bốn tên thích khách.

Hắn chính là thích khách thứ năm. Nếu không phải vì cố tình giết người trước phủ công chúa, có lẽ hắn đã ra tay ngay trên đường cho xong việc.

Năm thanh kiếm cùng đâm thẳng đến chỗ Thiên Như Kính.

Màu lam, lại là màu lam, vầng hào quang xuất hiện!

Lúc này Sở Ngọc có thể nhìn thấy rõ ràng, từ tay áo trái của Thiên Như Kính phát ra một quang sáng màu tím nhạt, sau đó nháy mắt xuất hiện vầng hào quang.

Một hình cầu tròn trịa hoàn mỹ bao bọc lấy Thiên Như Kính. Hắn đứng thẳng, vững vàng bất động, còn năm tên thích khách nhất tề bị đánh bay ra. Lực phóng ra thật kinh khủng, đánh vỡ cả bức tường phía sau. Sở Ngọc phất thị vệ đi xem xét tình hình năm tên kia, thị vệ trở về báo cáo, chúng đang hấp hối.

Thật lợi hại!

Sở Ngọc ngạc nhiên nhìn Thiên Như Kính, còn thấy hơi run người vì sợ. Nàng biết vầng hào quang kia để phòng ngự, nhưng không biết nó có thể tấn công. Năm nam nhân cao lớn, khỏe mạnh cường tráng, trong phút chốc mất mạng. Nàng đã từng suýt nữa rơi vào tình huống này.

Còn sống đến bây giờ, thực là may mắn!

Mời Thiên Như Kính đến phòng mình, đóng cửa lại không cho kẻ nào lai vãng, Sở Ngọc chăm chú nhìn Thiên Như Kính. Từ lúc hắn xuống xe, bị ám sát, cho đến bây giờ, thái độ hắn vẫn trầm mặc, lãnh đạm thờ ơ vô cùng, dường như không để tâm đến bất kỳ thứ gì, hoặc là trong lòng hiểu rõ mọi thứ. Sở Ngọc thậm chí cảm nhận được, hắn đã đoán ra nhóm thích khách là do nàng sắp đặt.

Sở Ngọc hỏi: “Ta có thể xem thiên thư của ngươi được không?”

Thiên Như Kính lắc đầu: “Quy định của sư môn, không được để người ngoài nhìn trộm!”

Sở Ngọc thở dài một tiếng: “Thiên thư này, có nhiều chỗ ngươi xem không hiểu hết, đúng không? Nếu ta có thể giải đáp cho ngươi thì sao?”

Thiên Như Kính chau mày, thái độ vẫn lãnh đạm như trước: “Lần đầu tiên ta nghe thấy có người nói như vậy!” Một phàm nhân bình thường mà dám nói xằng, muốn chỉ đạo hần xem thiên thư? Khẩu khí này hình như hơi lớn!

Sở Ngọc bối rối trong khoảnh khắc, rồi hạ quyết tâm thử một lần nữa. Nàng thở sâu, lấy giấy từ trong tay áo ra đưa cho Thiên Như Kính: “Người đã xem qua những chữ này chưa?”

Tờ giấy này nàng đã viết xong đêm qua, toàn là chữ giản thể chứ không phải chữ phồn thể thời cổ đại.

Thiên Như Kính nhìn nội dung tờ giấy, ánh mắt sáng ngời.

Thấy phản ứng của hần vẫn còn chưa đủ mạnh, Sở Ngọc lại lấy ra tờ giấy thứ hai. Chữ trên mặt giấy, đa số người cổ đại nhìn sẽ không hiểu được, nhưng với người hiện đại thì rất tầm thường, chẳng qua là a, b, c, d, e...cho đến z.

Nhìn những chữ cái tiếng Anh, sự bình tĩnh của Thiên Như Kính bị đánh vỡ hoàn toàn. Hần nhìn Sở Ngọc chằm chằm, trong mắt là vẻ kinh ngạc không thể khống chế được.

Về mặt hần không ngừng biến hóa, vừa thỏa hiệp, vừa chống cự. Sở Ngọc cũng không quấy rầy hần, chỉ lặng lẽ chờ đợi.

Rất lâu sau, cuối cùng Thiên Như Kính đưa tay phải chậm rãi xoa lên gấu tay áo bên trái.

89. Q.2 - Chương 89: Lớn Tiếng Cười Nhạo

Thiên Như Kính bắt đầu chậm rãi kéo ống tay áo, Sở Ngọc hồi hộp đến nín thở. Bỗng nhớ ra điều gì, nàng kêu lên: “Đợi một lát!”

Thiên Như Kính dừng động tác, lặng im nhìn nàng.

Sở Ngọc nhận ra lúc này nàng kêu ngừng lại rất vô lý, nên đành cười ngượng ngùng: “Không sao, tiếp tục đi! Ý ta là, người chậm lại một chút! Đừng làm nhanh quá kéo giống như lần trước, ta chẳng nhìn thấy gì cả!”

Thiên Như Kính mặc hai lớp áo. Lớp bên ngoài là áo bào màu tím, sau khi lật gấu tay lên lộ ra lớp áo trắng bên trong, lật tiếp một lần nữa, cổ tay hần hiện ra trước mắt Sở Ngọc.

Trên cổ tay trắng nõn là một chiếc vòng bạc, rộng chừng hai tấc, dày khoảng 1cm. Cả chiếc vòng sáng mịn, chính giữa khảm một viên hồng ngọc to bằng quả trứng chim bồ câu.

Thiên Như Kính nghiêm trang nói: “Đây là thần vật lưu truyền nhiều đời của phái Cẩm Vân sơn ta!”

Khuôn mặt Sở Ngọc chẳng biểu lộ điều gì, nàng chỉ hỏi: “Vẫn còn thiên thư?” Thiên thư ở đâu?

Thiên Như Kính nhẹ nhàng ấn ngón trỏ vào viên hồng ngọc, sau đó, trên cổ tay hần có sự biến hóa kỳ lạ.

Trong không khí, xuất hiện những điểm sáng lốm đốm màu xanh nhạt, giống như những hạt cát phát sáng. Hạt sáng xuất hiện ngày càng nhiều, cuối cùng tập trung lại thành một quang sáng màu lam nhạt. Trên quang sáng hiện ra những dòng chữ đều đặn, chính là một đoạn ngắn trong sách sử.

Cảnh tượng này, ở kiếp trước Sở Ngọc đã được xem trong các phim khoa học viễn tưởng, gọi là hình chiếu không gian ba chiều. Chẳng qua trước mắt nàng lúc này là hình ảnh chân thực, cụ thể sinh động hơn.

Thiên Như Kính cố gắng dùng tốc độ thật chậm, đợi quang sáng xuất hiện, hần mới ngược nhìn Sở Ngọc. Hần kinh ngạc thấy sau đó, ánh mắt người con gái này vẫn rất điềm tĩnh, thậm chí còn có vẻ lạnh lùng. Vì hần kinh ngạc, quang sáng dường như cũng run rẩy một chút, rồi rất nhanh lại khôi phục như lúc đầu.

Năm đó sư phụ Thiên Như Nguyệt hướng dẫn hần cách sử dụng thần vật, cũng tạo nên cảnh tượng giống như Sở Ngọc nhìn thấy hôm nay. Tuy chỉ một khoảnh khắc thôi, nhưng cũng đủ làm cho người luôn lãnh

đậm như hắc phải chấn động, không thể tự chủ. Thế mà thiếu nữ trước mặt, rõ ràng chỉ là một phàm nhân với đầy đủ ái, ố, hỉ, nộ, ưu tư, sao lại có thể bình tĩnh như vậy?

Rốt cuộc nàng là người thế nào?

Thiên Như Kính không hề biết, vẻ mặt Sở Ngọc phẳng lặng, nhưng trong lòng nàng hoàn toàn khác. Linh hồn nàng dường như chia thành hai nửa. Một nửa bị khống chế về mặt lý tính, trong suốt yên tĩnh, mỗi ý nghĩ đều vô cùng rõ ràng minh bạch. Khi nhìn thấy hình chiếu không gian ba chiều, nàng tỉnh táo nghĩ: “Quả nhiên là như thế!”

Nhưng một nửa khác không chịu sự kiểm soát của lý tính, lại cuộn trào mãnh liệt như muốn thoát ra khỏi cơ thể nàng, một loạt cảm giác phức tạp chồng chéo khiến tim nàng như muốn vỡ ra. Nửa bên này không ngừng kêu lên: “Thế nhưng lại là như vậy! Thế nhưng lại là như vậy!”

Sở Ngọc bình tĩnh hỏi: “Vầng hào quang màu lam quanh người người, cũng là do...thần vật này tạo ra?” Nói đến hai chữ “thần vật”, Sở Ngọc miễn cưỡng lắm mới có thể thốt ra.

Thiên Như Kính khẽ gật đầu: “Đúng thế!” Lần một đã thỏa hiệp, lần hai sẽ chẳng khó khăn gì. Thiên Như Kính lại biểu diễn thêm một lần nữa, vòng bạc trên tay thoáng ánh lên sắc xanh, trong nháy mắt vầng hào quang màu lam nhạt bao trùm khắp người hắc.

Sở Ngọc yên lặng nhìn một lúc, nhắm mắt, lại mở mắt.

Từ khi dẫn dụ Thiên Như Kính đến xem thiên thư trong phủ, Sở Ngọc đã có phán đoán. Đó là, hắc đang nắm giữ một thứ không thuộc về thời đại này. Thứ đó giúp hắc thông hiểu lịch sử, thậm chí còn đem lại cho hắc sức mạnh siêu phàm.

Theo thời gian, phán đoán càng lúc càng rõ ràng. Lúc ở ngưỡng cửa thấy Thiên Như Kính đối phó với thích khách, phán đoán chỉ còn cách sự thật một bức màn mỏng. Mà lúc này, Thiên Như Kính đã vén bức màn đó lên hoàn toàn.

Chiếc vòng trên cổ tay Thiên Như Kính, có lẽ vượt qua trình độ khoa học kỹ thuật của thời đại mà Sở Ngọc đã sống ở kiếp trước.

Không phải pháp thuật, mà là khoa học kỹ thuật! Cũng không phải số mệnh của triều đại, mà là lịch sử do người đời sau ghi chép! Vô tình thứ đó xuyên không đến đây, cùng với trình độ công nghệ cao, tạo thành một lực ảnh hưởng quá lớn!

Lý trí đã sớm dự liệu được chân tướng sự việc, nên lúc đối diện, nàng chẳng hề kinh ngạc. Nhưng sau khi chứng kiến tận mắt, tình cảm của nàng lại xáo động không thể khống chế.

Quả nhiên như thế, thế nhưng lại là như thế!

Hai vấn đề nảy sinh đồng thời, nhìn qua tưởng là mâu thuẫn, nhưng thật ra lại rất logic.

Sở Ngọc không biết chiếc vòng kia đến từ thời đại nào, lai lịch của nó ra sao, chỉ là...sau khi nhìn thấy hình chiếu, nàng bỗng dưng muốn khóc.

Nàng và chiếc vòng, đều bị lạc bước đến đây.

Từ thời đại xa xôi đến đây, cẩn thận dè dặt giấu đi lai lịch, lo lắng về tương lai phía trước, nỗ lực thích ứng với con người và hoàn cảnh xa lạ, trong đầu có rất nhiều kế hoạch, dự tính mà không thể chia sẻ cùng ai.

Nàng cô đơn quá!

Ngay cả người thông minh, thấu hiểu lòng người như Dung Chỉ, cũng không thể biết được bao tâm tư sâu kín trong lòng nàng. Khoảng cách hơn một nghìn năm, sao có thể dễ dàng vượt qua được!

Dù sao, nàng cũng chỉ là một con người!

Sau khoảnh khắc buồn bã, Sở Ngọc bắt buộc chính mình phải tỉnh táo. Bây giờ không phải là lúc để tình cảm lấn át, nàng có vấn đề quan trọng cần đối mặt, ví dụ như: làm sao lợi dụng được hết những điều mình biết, củng cố vị trí tốt nhất, thu được lợi ích lớn nhất?

Hiện tại Sở Ngọc đã biết chiếc vòng (trước mắt không rõ nó là cái gì, cũng không muốn gọi nó là “thần vật”, nên tạm gọi thế đi) trên tay Thiên Như Kính chắc là ngẫu nhiên rơi vào tay sư phụ hắn, hoặc là tiền bối trước nữa của môn phái. Bọn họ có lẽ ngẫu nhiên phát hiện ra công năng thần kỳ của chiếc vòng, liền xưng tôn là đại đại thần vật lưu truyền nhiều đời, còn lịch sử ghi chép bên trong chiếc vòng lại bị họ tôn sùng là thiên thư.

Vàng hào quang phòng ngự cũng hẳn là một trong những công dụng của chiếc vòng, thuần túy là kết tinh của khoa học kỹ thuật, lại bị dùng làm cách thể hiện phép thuật, để trở thành thiên sư được người đời kính sợ.

Có điều thú vị là, bọn họ không sử dụng chiếc vòng để lập nghiệp xưng bá thiên hạ, mà coi đó là sứ mạng trời ban.

Những truyền nhân nắm giữ chiếc vòng giống như Thiên Như Kính, cẩn thận tôn sùng thiên thư như thánh chỉ, bởi họ thấy lịch sử diễn ra giống y hệt với những gì ghi lại trong đó.

Sở Ngọc nhìn chiếc vòng, ánh mắt ảm áp đầy hoài niệm. Tuy chiếc vòng không thể chia sẻ tâm tư tình cảm với nàng, nhưng ở thời đại hơn một nghìn năm trước, chỉ có nàng mới lý giải được về nó. Điều này khiến cho Sở Ngọc có cảm giác giống như giữa chốn tha hương bỗng nhiên gặp được người thân.

Chắc mày cũng cô đơn lắm phải không?

Nàng thầm nói với nó: rõ ràng là kết tinh của trí tuệ, lại bị truyền bá một cách ngu muội vô căn cứ, lịch sử ghi lại thì gọi là thiên thư, phương tiện phòng ngự bị coi là phép thuật, mày tồn tại không đúng với chức năng công dụng, chắc mày cũng cô đơn lắm phải không?

Nghĩ đến điều này, Sở Ngọc không nhịn được mà bật cười. Nàng rất muốn nói với Thiên Như Kính: Này, tiểu tử! Cái mà ngươi gọi là thiên thư, chẳng qua chỉ là ghi chép lịch sử mà thôi!

90. Q.2 - Chương 90: Người Phàm Tục

Ngưng nụ cười, Sở Ngọc nghiêm sắc mặt nhìn Thiên Như Kính hỏi: “Ngoài thiên thư và vàng hào quang, ...thần vật này còn có thể làm gì?”

Lần này, Thiên Như Kính không tiếp tục biểu diễn như nàng mong muốn. Có lẽ sau khi kinh ngạc vì phản ứng của Sở Ngọc, hắn đã trấn tĩnh lại, khôi phục vẻ lãnh đạm và thờ ơ trước câu hỏi của nàng.

Không nói? Không sao! Nàng sẽ có biện pháp khác!

Sở Ngọc nhún vai, lại cầm tờ giấy viết hai mươi sáu chữ cái tiếng Anh lên khua khua trước mặt Thiên Như Kính. Cùng với động tác của nàng, mắt hắn cũng chớp chớp theo.

Thiên Như Kính dù có bao nhiêu lãnh đạm, dù có bao nhiêu thờ ơ, thì hắn vẫn là một con người, làm sao có thể hoàn toàn siêu thoát vô ngã, không quan tâm đến bất kỳ điều gì!

Thấy bộ dạng này của Thiên Như Kính, Sở Ngọc khá cao hứng! Trông hắn thế này thuận mắt hơn nhiều so với kiểu thoát ly ra ngoài khỏi lửa nhân gian.

Tuy có vẻ như không biết gì về chuyện đời, nhưng Thiên Như Kính không phải như thế, mà chỉ là hắn không thèm quan tâm thôi. Người khác nghĩ gì làm gì, lòng hắn hiểu rất rõ. Hắn biết Sở Ngọc đang trêu đùa hắn, đợi hắn mắc câu. Động tác của nàng muốn nói, nàng biết rất rõ hàm nghĩa của các ký hiệu, hơn nữa còn muốn coi đây là điều kiện để trao đổi.

Nếu hắn muốn biết ý nghĩa của các ký hiệu, thì phải thỏa hiệp rất lớn với nàng, nhất định phải giải thích cho nàng biết rõ về sự kỳ diệu của thần vật.

Điều này quá nguy hiểm, là một giao dịch bất lợi!

Nhưng các ký hiệu đó, chính là câu đố bao đời nay đối với các thế hệ truyền nhân của Cẩm Vân sơn, đã trở thành nỗi băn khoăn khắc sâu trong lòng mỗi người thừa kế sư môn. Vậy mà không ngờ đến đời Thiên Như Kính, có thể nhìn thấy ánh rạng đông lấp ló ở đường chân trời.

Làm sao hắn có thể không động tâm?

Thiên Như Kính trong lòng đấu tranh dữ dội, còn Sở Ngọc thu lại tờ giấy viết chữ tiếng Anh, lãnh đạm nhìn hắn, không thúc giục cũng chẳng quấy rầy. Muốn Thiên Như Kính hạ quyết tâm không phải chuyện dễ dàng, dù sao đây cũng là việc trọng yếu với hắn, nàng muốn cho hắn có thời gian cân nhắc nên không thúc giục quá gấp gáp.

Lúc này, nàng không thể gấp gáp!

Hiện tại cả nàng và Thiên Như Kính đều có con át chủ bài. Con bài quan trọng của hắn phần lớn nằm trên chiếc vòng kia. Chiếc vòng đó còn chứa gì không, có công năng khác không, Sở Ngọc rất muốn biết. Mà át chủ bài của Sở Ngọc, là chính bản thân nàng.

Tuy chủ nhân chiếc vòng là Thiên Như Kính, nhưng có khả năng lý giải nội dung của nó, lại là Sở Ngọc.

Thiên Như Kính hoàn toàn không biết về lai lịch của Sở Ngọc, nhưng Sở Ngọc lại có thể đọc nội dung chiếc vòng, nên tạm thời ưu thế đang nghiêng về phía nàng.

Cân nhắc rất lâu, cuối cùng Thiên Như Kính mở miệng: “Để ta về suy nghĩ kỹ đã!” Hắn xoay người đi ra ngoài, lại quên mất đang đứng rất gần ngưỡng cửa. Khi hắn sắp va đầu vào cánh cửa, văng sáng màu lam lại xuất hiện đánh văng cánh cửa ra, giúp hắn khỏi bị u trán.

Sở Ngọc đứng sau lưng hắn nhìn thấy cảnh này, nhướn mày, lòng thầm ghi nhớ: Thiên Như Kính hoàn toàn không phải người đặc biệt bất phàm gì, cũng có lúc va đầu vào cửa. Vừa rồi tinh thần hắn hoảng hốt, không kịp phản ứng với vật cản phía trước, như vậy, văng hào quang có thể tự động phát ra.

Nhìn bóng dáng Thiên Như Kính xa dần, Sở Ngọc mới thở ra một hơi thật dài, thả lỏng cơ thể, cả người mệt mỏi uể oải không muốn nghĩ đến bất cứ thứ gì.

Nàng ngồi ngẩn ra một lúc, thì Ấu Lam tới hỏi nàng có muốn dùng cơm không, Sở Ngọc mới nhận ra đã đến trưa. Nàng đóng lại cánh cửa vừa bị đánh lung lay, quay người trở vào phòng ngủ. Nhìn chiếc giường, Sở Ngọc như không còn xương cốt, nằm nhào xuống vùi mặt vào tấm chăn mềm mại.

Nàng nhắm mắt, không còn nhìn thấy bất cứ thứ gì, lặng im trong bóng tối, có ảo giác như bị cả thế giới vứt bỏ.

Nắm chặt góc chăn, bờ vai nàng run nhè nhẹ.

Nàng nhớ nhà quá!

Nàng đã kiên quyết tự an ủi mình, tất cả đã qua, đã là quá khứ, muốn tiến về phía trước thì không thể luyến tiếc những gì đã qua. Những ngày vừa rồi nàng cũng cố gắng nỗ lực hết sức vì tương lai, có ngẫu nhiên nhớ lại quá khứ cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, chỉ cười trừ mà thôi.

Nàng cho rằng mình đã buông xuôi, hóa ra không phải vậy. Hai mươi bốn năm quá khứ, hoàn cảnh sống quen thuộc đã khắc sâu trong tâm hồn nàng, làm sao có thể dễ dàng gạt bỏ! Hôm nay nhìn thấy vòng tay của Thiên Như Kính, một lần nữa nhắc nhở nàng – nàng không thuộc về nơi này!

Bị nỗi cô đơn khủng khiếp tận đáy lòng đang bủa vây, cả cơ thể nàng dường như không còn sức lực. Ý nghĩ về cuộc sống sau này rất rõ ràng minh bạch, nhưng lúc này nàng không còn thiết bất cứ điều gì!

Hôm nay giao đấu với Thiên Như Kính, bề ngoài có vẻ nàng đã chiến thắng, và thực tế đúng là nàng chiếm ưu thế, nhưng sao Sở Ngọc chẳng hề thấy vui vẻ! Quay lại thu dọn chiến trường, nội tâm nàng lại thương vong thảm hại, không thể nào ngăn chặn cảm giác cô độc khiến toàn thân rét run. Nơi này không phải là thế giới của nàng, nàng không có gì để gắn bó hay lưu luyến, vất óc bầy mưu tính kế, cũng chỉ để sống sót, kéo dài mạng sống mà thôi!

Sắc trời chuyển tối dần, Sở Ngọc vẫn nằm trên giường không nhúc nhích. Cả người nàng chìm dần trong bóng tối. Mãi cho đến khi cả căn phòng tối om, Sở Ngọc mới chậm rãi ngồi dậy, thấy bụng kêu “ọc ọc”.

Sở Ngọc nói không muốn ai quấy rầy, nên đến giờ ăn tối, thị nữ cũng không dám gõ cửa. Từ sáng đến giờ chưa ăn cơm, nàng thấy đói đến mức da bụng sắp dính vào lưng.

Định gọi thị nữ đến, nhưng nghĩ lại, Sở Ngọc quyết định tự đi tìm cái ăn. Bước xiêu vẹo ra khỏi cửa, nàng ra ngoài, cứ đi, rồi lại đi.

Ban đầu định đi chỗ nào, nhưng bất tri bất giác cứ loạn cả lên, đến khi nàng phục hồi tinh thần, thì nhìn thấy rừng trúc thanh u tĩnh mịch. Nàng đang ở trong Mộc Tuyết viên.

Sao lại đến chỗ này nhỉ?

Sở Ngọc lắc đầu cười, định quay người rời đi, nhưng khóe mắt nhìn thấy bệ đá cách không xa, nơi Dung Chỉ thường xuyên nằm. Nàng thấy lòng khê động dậy, không nhịn được bước đến.

Bệ đá bóng loáng lạnh buốt, Sở Ngọc đưa tay sờ sờ, thấy không có bụi bẩn nên yên tâm nằm lên. Bệ đá tuy có những chỗ cứng gồ ghề, nhưng lại có phần lồi vừa khít với lưng. Nàng vừa ngủ dậy rất thư thái, mà cảm giác lạnh lạnh cũng không thấy khó chịu, giống như ngâm mình trong nước. Hèn gì nàng thường thấy Dung Chỉ nằm tựa trên tảng đá này!

Đêm mùa hạ, gió mát mà không lạnh, ẩm mà không hanh, Sở Ngọc nằm xuống rồi chẳng muốn động dậy nữa. Nàng nhắm mắt, lại mơ mơ màng màng ngủ một lúc. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, cảm giác hơi khác thường, Sở Ngọc mở mắt. Nàng mơ hồ nhìn thấy trong bóng đêm, Dung Chỉ cả người y phục trắng như băng tuyết, đang đứng bên cạnh nàng.

Hắn chăm chú nhìn nàng bằng đôi mắt sâu không thấy đáy, mang ý vị cười mơ hồ. Sở Ngọc lại không hề cười. Nàng nhìn hắn, bỗng nhiên mở miệng: “Dung Chỉ, ta không được vui! Lúc người không vui, thường làm gì?”

Dung Chỉ hơi ngẩn người, dường như vấn đề nàng hỏi khiến hắn hơi bất ngờ. Hắn ngẫm nghĩ một lát, rồi mỉm cười nói: “Ta cũng không biết nữa! Không vui thì cứ để không vui đi, nhưng có lẽ gặp người khác sẽ vui hơn! Thường thường ta đánh cờ, sẽ cảm thấy dễ chịu hơn!”

Sở Ngọc cười cười, im lặng.

Dung Chỉ thấy nàng không nói gì nữa, hắn cũng mỉm cười rồi rời đi.

Sở Ngọc không giữ hắn lại, cũng không nhìn theo bóng lưng hắn mà chỉ lẳng lặng nằm, ngửa mặt nhìn trời. Theo những khe hở kẽ lá, nàng có thể nhìn thấy những chấm xanh sáng li ti trên nền trời đen thẫm, không gian hoàn toàn vắng lặng.

Những ngày qua nàng phí tâm sức cân nhắc từng bước thận trọng, chỉ bởi vì nàng không có thực lực, không có sự bảo vệ. Nếu nàng có thể đổi vị trí cho Thiên Như Kính, có vàng hào quang từ vòng tay hộ thân, nàng muốn đi đâu cũng được, thì sao phải lo nghĩ nhiều như thế!

Sở Ngọc thầm ước, giá nàng có được chiếc vòng tay đó thì tốt biết bao! Tối thiểu nhất, nếu có kẻ muốn giết nàng, vàng hào quang sẽ bảo vệ nàng tránh mọi thương tổn. Mà tư liệu lịch sử trong đó cũng sẽ giúp nàng nắm chắc cục diện, biết chính xác ai sẽ cướp ngôi trong tương lai, chứ không phải một mình cô độc chậm rãi lặn mò như bây giờ.

Nhưng việc này là không thể, Thiên Như Kính coi trọng chiếc vòng như vậy, hầu như không có cách nào lấy được từ tay hắn.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, trong rừng trúc thanh u tĩnh mịch bỗng có mùi thơm phức, là mùi thức ăn hấp dẫn mê người. Sở Ngọc nhú mày, nghĩ đến điều gì đó, liền bước ra phía rừng. Nàng nhìn thấy Dung Chỉ đang ngồi trên chiếu, trước mặt là một đồng lửa, trên đó đặt một chiếc nồi. Mùi thơm tỏa ra từ nồi canh đang sôi sùng sục.

Dung Chỉ cắt vài miếng nấm bỏ vào nồi canh, giương mắt nhìn nàng cười, ánh mắt như muốn nói: biết thế nào nàng cũng ra mà!

Sở Ngọc thấy hơi khó chịu, định xoay người rời đi. Nhưng mùi thơm sực nức cứ len lỏi vào mũi, nhắc nhở nàng về tình cảnh đói khát lúc này. Lại nhìn thấy Dung Chỉ cầm thìa khuấy đảo trong nồi, lộ ra những

miếng sườn và thịt hầm nhừ, nàng liền thay đổi hướng đi, tiến về phía hắc. Thật là không có tiền đồ!

Mong có người mắc câu, mắc câu thì mắc câu đi! Dân dĩ thực vi thiên, người ta coi ăn là trời, thua ông trời cũng chẳng phải chuyện gì quá mất mặt!

Dung Chỉ chuẩn bị hai cái bát, lấy một cái bát mức ít canh, lại còn mức thêm một miếng thịt to rồi đưa cho Sở Ngọc. Hắc vẫn không nói gì mà chỉ cười. Sở Ngọc vốn dĩ hơi buồn bực, nhưng lúc này không nhịn được cũng bật cười, nhận lấy cái bát: “Đa tạ!”

Đêm hè ăn canh thịt, ăn xong cả người nóng lên, tuy hơi khó chịu nhưng no bụng thỏa mãn. Sở Ngọc chăm chú nhìn cái bát không, bỗng nhiên ngược mắt nhìn Dung Chỉ, lại cười nói: “Đa tạ!”

Lúc trước là đa tạ canh thịt, còn bây giờ đa tạ Dung Chỉ.

Đồng lửa trước mặt cháy rất đượm, cả người nóng bừng bừng nhưng Sở Ngọc không muốn rời đi. Vừa ăn canh thịt, cũng chân thật ấm áp như hơi lửa nóng, khiến nàng cảm thấy rất yên ổn. Mọi nỗi buồn phiền lúc ban chiều, giống như một làn khói bụi chậm rãi phiêu tán đi.

Thật ra nàng là một người phạm tục tầm thường, không làm được chuyện gì sẽ thấy lòng canh cánh, luyến tiếc, uể oải. Nhưng để làm nàng vui lên cũng cực kỳ đơn giản, ví dụ như chỉ cần một bát canh thịt nóng sốt, có thể xua tan mọi rét lạnh cô độc.

Thân thể nóng lên, đáy lòng cũng ấm áp dần lên.

Không có nhà, không sao, nàng sẽ tạo dựng một cái nhà! Không có người thân, không sao, nàng có thể tìm thấy ở ngay nơi đây có người quan tâm đến mình!

Chậm rãi, nhưng hoàn toàn có thể!

“Dung Chỉ” Đặt bát xuống, Sở Ngọc khẽ gọi tên hắc, nhưng lại không nói nên lời.

Dung Chỉ cũng đặt bát xuống, nhích người sát lại chỗ nàng, vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng. Trong đôi mắt phẳng lặng như nước bỗng có đốm lửa nhấp nháy, mang ý cười dịu dàng: “Ta sẽ không rời đi!”

Hắc nói dường như không đầu không đuôi, nhưng nàng biết hắc muốn trấn an nàng. Nhưng nàng vẫn không nhịn được hỏi: “Nếu vô cùng nguy hiểm thì sao?” Lòng bàn tay tê tê, cảm thấy không thoải mái, Sở Ngọc định rút tay ra.

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười, giữ tay nàng, lần lượt chạm vào từng ngón tay thon dài của nàng rồi cầm lấy: “Cũng sẽ không!” Lòng bàn tay dán lên lòng bàn tay, da thịt vuốt ve da thịt, bàn tay hắc với lực vừa phải, ấm áp, kiên định.

Thanh âm phát ra như một lời thề.

Gió đêm mát mẻ, phẳng phất có hơi ảm man mát. Sở Ngọc không kìm lòng được tròn tròn mắt, tim đập như trống dậy.

Dồn dập.

91. Q.2 - Chương 91: Cải Trang Đi Vi Hành

“Huỳnh An, hôm trước ta không vào cung, bệ hạ làm gì?” Vừa thông thả dạo bước, Sở Ngọc vừa hỏi Huỳnh An đi bên cạnh.

Huỳnh An là thái giám hầu hạ của Lưu Tử Nghiệp, cũng thường xuyên được phái làm người dẫn đường cho Sở Ngọc. Thật ra vào cung rất nhiều lần nên Sở Ngọc sớm đã thuộc đường đi lối lại. Thay vì vai trò dẫn đường, Huỳnh An có tác dụng chuyện trò giải khuây cho nàng nhiều hơn.

Sau khi tiếp xúc với Huyền An, Sở Ngọc cấp cho hắn vài ưu đãi. Tiểu thái giám này có vẻ biết điều và lĩnh hội khá nhanh, không cần Sở Ngọc hỏi nhiều, thường rí tai nàng về nhất cử nhất động của Lưu Tử Nghiệp.

Từ sau khi nghe Sở Ngọc kể chuyện, Lưu Tử Nghiệp đã thay đổi khá nhiều so với trước. Hắn không còn động một chút lại tức giận đánh những người xung quanh vỡ đầu chảy máu, cũng không hạ đao với các đại thần chưởng tai gai mắt trong triều. Mấy ngày nay, lúc thì hắn nghĩ ngợi điều gì rất chuyên chú, lúc lại bất giác phì cười, khiến cho cung nữ thái giám xung quanh một phen sợ hãi, không hiểu hắn lại định làm ra chuyện gì.

Sở Ngọc nghe xong cảm thấy rất vui vẻ, thầm nghĩ có lẽ nàng kể chuyện đã có tác dụng, khiến Lưu Tử Nghiệp bắt đầu học hỏi suy nghĩ. Nếu thực là như vậy, công sức mấy ngày nay nàng vào cung kể chuyện mệt mỏi chết cũng không uổng phí.

Gặp Lưu Tử Nghiệp, sau khi cho tả hữu lui ra, Sở Ngọc định đóng cửa tiếp tục kể chuyện. Nhưng Lưu Tử Nghiệp bỗng khoát tay, nở nụ cười vừa hưng phấn vừa thần bí: “A tỳ, ta cân nhắc đã lâu, hôm nay chúng ta cải trang đi vi hành được không?”

Sở Ngọc ban đầu ngạc nhiên, nhưng nhìn vẻ mặt sốt ruột muốn thử nghiệm của Lưu Tử Nghiệp thì hiểu ra. Nàng kể chuyện cho hắn nghe tất nhiên là có tác dụng, nhưng không ở phương diện mà nàng mong muốn. Lưu Tử Nghiệp vẫn còn ở tuổi tò mò hiếu động, lại không có ai quản thúc, nghe nàng kể chuyện xong không nghĩ cách làm thế nào để trở thành minh quân, mà chỉ muốn cải trang vi hành.

Sở Ngọc thầm thở dài chán ngán cho sách lược của mình, nhưng trước mắt không có biện pháp nào hay hơn. Nếu không kể phim bộ mà nói những điều nghiêm túc với hắn, chắc chắn hắn không chịu nghe. Trước mắt Lưu Tử Nghiệp tuy ham chơi nhưng tính cách bớt tàn bạo đi một chút, cũng xem như có kết quả!

Thấy Lưu Tử Nghiệp đang nóng lòng muốn thử, Sở Ngọc biết hắn đã quyết chí, rất khó khuyên can. Hắn hỏi ý kiến nàng, chẳng qua muốn nghe nàng tán thành phụ họa theo mà thôi. Trong lúc này nàng không thể làm hắn mất hứng, liền thuận theo ý hắn mà cười: “Được đấy! Nếu gặp tên điều dân nào làm loạn, chúng ta tiện tay nghiêm trị luôn, bệ hạ cũng giống như hoàng đế Khang Hi vậy!” Nói xong những lời tăng bốc trái lương tâm, nàng cũng cảm thấy buồn nôn.

Nhưng mà Lưu Tử Nghiệp lại rất phấn khởi. Hắn cười sung sướng, định sai người chuẩn bị xe cho bọn họ xuất hành.

Sở Ngọc vội ngăn lại: “Nếu giống trống khua chiêng như vậy thì không gọi là cải trang vi hành!” Sở Ngọc khuyên Lưu Tử Nghiệp đổi sang thường phục, bản thân nàng cũng mượn một bộ y phục của hắn. Người nàng cao gầy, còn Lưu Tử Nghiệp không cao lớn lắm nên y phục hắn so với người nàng hơi rộng, nhưng vẫn tạm coi là mặc được.

Hai người thay y phục xong, cùng tiến ra khỏi hoàng cung. Trên đường có thị vệ nhìn thấy, hỏi bệ hạ định đi đâu, Lưu Tử Nghiệp chỉ cần trừng mắt, người đó liền run rẩy không dám hỏi thêm chữ đừng nói là ngăn cản. Hai người ra đến cửa cung, thì mới gặp lực cản thật sự.

Đứng trước cửa cung là một người lớn tuổi cũng mặc thường phục như bọn họ, thậm chí còn không đẹp đẽ quý giá bằng. Nhưng y phục tầm thường trên người ông ta lại trở nên vô cùng uy thế. Người này đã nhiều tuổi, tóc bạc trắng, da dẻ nhăn nheo, nhưng ánh mắt sắc bén như bảo kiếm, đâm thẳng về phía bọn họ.

Người này lần trước lúc toàn thành cấm đi lại ban đêm, Sở Ngọc đã có duyên gặp một lần, chính là đại tướng Nam triều Thẩm Khánh Chi. Tuy tuổi đã gần tám mươi nhưng ông ta vẫn hiên ngang sừng sững, nắm giữ cương vị là thống lĩnh quân hộ vệ của triều đình.

Sở Ngọc trong lòng chấn động, trước ánh mắt bức người kia không thể không dừng bước, chỉ cảm thấy ánh mắt đó như đang xuyên thấu người mình. Nàng tuy sợ hãi Thẩm Khánh Chi, nhưng lại không cảm ghét hay khó chịu, thậm chí, đối với lão tướng cả đời rong ruổi trên lưng ngựa này còn có sự kính trọng.

Vũ lực là sự bảo đảm của chính quyền. Nếu năm đó không có Thẩm Khánh Chi phò tá phụ thân Lưu Tử Nghiệp kể vị, đồng thời dẹp tan quân phiến loạn, thì ngày nay làm sao có ngôi vị hoàng đế của Lưu Tử Nghiệp?

Lưu Tử Nghiệp tuy ngang tàng hống hách, nhưng trước ánh mắt của lão tướng cũng không khỏi e ngại, đành dừng bước bên cạnh Sở Ngọc.

Thẩm Khánh Chi chỉ liếc qua Sở Ngọc, rồi nhìn Lưu Tử Nghiệp, cúi đầu thi lễ và trầm giọng hỏi: “Bệ hạ định đi đâu vậy?”

Lưu Tử Nghiệp chần chờ một lúc, nghĩ mình tốt xấu gì cũng là hoàng đế, căn bản không nên sợ hãi, bèn đinh đạc nói: “Trẫm muốn xuất cung ra ngoài, người định ngăn cản sao?”

Thẩm Khánh Chi thản nhiên nói: “Thần tất nhiên là không dám. Nhưng bệ hạ là vua một nước, phải bảo toàn thân mình, tại sao xuất cung lại không mang thị vệ?” Sở Ngọc thấy phía sau ông ta có một đám binh lính. Có lẽ trước khi bọn họ đến cửa cung, đã có người báo với Thẩm Khánh Chi, nên ông ta liền đuổi tới để ngăn cản hoàng đế một mình cải trang đi vi hành.

Thẩm Khánh Chi là trọng thần trong triều, lời nói rất có trọng lượng. Lưu Tử Nghiệp cho dù có bất mãn thế nào, nhưng nghĩ đến các chiến công và vai trò của ông ta, cũng không thể muốn giết là giết. Nhưng bỗng nhiên bị dội nước lạnh làm mất hứng, lại còn bị giảng đạo lý, mặt Lưu Tử Nghiệp bắt đầu đỏ dần lên, ánh mắt vừa rồi còn tươi vui mà bây giờ đã chuyển sang âm u lạnh lùng.

Lưu Tử Nghiệp khó chịu, Sở Ngọc cũng bất an. Thấy thái độ tiểu hoàng đế bắt đầu chuyển hướng tiêu cực, nàng vội vàng hòa giải: “Thẩm đại nhân nói rất đúng, bệ hạ là mình vàng tôn quý, sao có thể dễ dàng xuất đầu lộ diện được?” Nghe lời này, Thẩm Khánh Chi nhìn sang phía nàng, ánh mắt dò xét đầy thâm ý.

Nàng lặng lẽ giữ chặt tay áo Lưu Tử Nghiệp, ra hiệu cho hắn yên tâm chớ nóng nảy, rồi quay sang đa tạ Thẩm Khánh Chi, nói bọn họ sẽ trở về. Thẩm Khánh Chi và đám binh lính đi rồi, Lưu Tử Nghiệp đẩy tay nàng ra, bực tức kêu lên: “A tỷ, tỷ còn đứng về phía lão thất phu đó!”

Sở Ngọc quay đầu lại, không thấy bóng dáng Thẩm Khánh Chi nữa mới ôn tồn nói: “Tốt xấu gì Thẩm đại nhân cũng là trọng thần của quốc gia, bệ hạ nên giữ thể diện cho ông ấy! Chẳng lẽ bệ hạ muốn đôi co với ông ấy ở cửa cung sao? Như thế chỉ làm cho kẻ khác chê cười mà thôi!” Khi xung đột nổi lên, quả thật nàng không dám đoán Lưu Tử Nghiệp sẽ làm ra chuyện gì.

Thấy Lưu Tử Nghiệp mặt mày u ám, Sở Ngọc thở dài, vội trấn an: “Bệ hạ, chúng ta chẳng cần tranh cao thấp với người bảo thủ đó làm gì! Ông ấy không cho chúng ta cải trang xuất cung đúng không? Vậy ngày mai bệ hạ hãy di giá đến phủ công chúa, chúng ta lại thay đổi trang phục, ta không tin lão tướng này có thể cai quản cả cửa phủ nhà ta!”

Nghe Sở Ngọc nói như vậy, Lưu Tử Nghiệp cuối cùng mới xuôi xuôi. Trải qua chuyện vừa rồi, cả hai không còn lòng dạ nào kể chuyện hay nghe chuyện nữa. Sở Ngọc lúc trở về, đi đến cửa cung lại nhìn thấy Thẩm Khánh Chi. Đám binh lính ngoài cửa đã giải tán hết nhưng ông ta vẫn chưa đi. Xem ra, có lẽ ông ta đang cố ý chờ nàng.

Chuyện đã đến thì không trốn tránh được! Trong lòng có chút bất an, nhưng Sở Ngọc vẫn bước tới, vẻ mặt điềm nhiên mỉm cười: “Thẩm đại nhân đang đợi bản công chúa?” Bị ánh mắt nghiêm khắc của Thẩm Khánh Chi quét qua, Sở Ngọc không dễ chịu chút nào, nhưng nàng không thể để lộ ra. Nàng ngó ra ngoài cửa cung. Xe ngựa của nàng ở ven đường, Việt Tiệp Phi nắm chắc chuôi kiếm, dựa vào thành xe, cũng đang quan sát tình hình bên này. Bất gặp ánh mắt của nàng, hắn khẽ gật đầu, ra hiệu nàng yên tâm.

Thẩm Khánh Chi chậm rãi nói: “Ta nghe nói trưởng công chúa điện hạ rất có tài kể chuyện, gần đây vẫn thường kể cho bệ hạ nghe. Thứ lỗi cho lão thần thất lễ, những chuyện như vậy, công chúa ít nói một chút thì vẫn tốt hơn! Người chỉ là một công chúa!”

Một giây sau, Sở Ngọc mới hiểu Thẩm Khánh Chi đang cảnh cáo nàng: hãy làm đúng bổn phận của một công chúa, tức là ngoan ngoãn hưởng thụ chơi bời thôi, đừng cố gắng mê hoặc Lưu Tử Nghiệp làm gì!

Sở Ngọc cười nhạt, nói: “Việc của bản công chúa, không đến lượt Thẩm đại nhân hỏi đến!” Nàng cũng lười không muốn nói đạo lý với Thẩm Khánh Chi. Một lão tướng như Thẩm Khánh Chi, chắc là vô cùng ngoan cố, khó mà thuyết phục được. Ông ta đã khẳng định nàng mê hoặc hoàng đế, vậy nàng có nói gì cũng vô ích! Chi bằng tiết kiệm một chút sức lực, để ngày mai còn lừa gạt Lưu Tử Nghiệp!

Nếu triều thần bọn họ có thể khuyên răn Lưu Tử Nghiệp, thì sao nàng phải làm lụng vất vả khổ sở thế này? “Đạo bất đồng bất tương vi mưu”, quan điểm khác nhau thì biện pháp, cách làm không thể giống nhau! Nàng vẫn kính trọng Thẩm Khánh Chi với tư cách vừa là trọng thần triều đình, vừa là đại tướng Nam triều như trước, cũng rất đề cao sự trung trực của ông ta. Nhưng xét ở góc độ lập trường, nàng không thể chấp nhận quan điểm của ông ta.

Không chỉ không chấp nhận, có lẽ còn phải đối lập với ông ta.

Lời nàng vừa dứt, sắc mặt Thẩm Khánh Chi thay đổi hẳn. Ông ta vẫn đứng yên, nhưng cả người toát lên vẻ nghiêm khắc lạnh lùng, mỗi một nếp nhăn cũng như có sát khí. Lúc này nếu có con muỗi nào bay qua, chắc cũng chết oan uổng.

Không rõ Thẩm Khánh Chi định làm gì mình, nhưng Sở Ngọc cũng không khỏi lui về phía sau nửa bước. Nàng biết mình đã đắc tội với lão tướng này, mà nếu đắc tội với Thẩm Khánh Chi là chuyện rất nghiêm trọng. Sở Ngọc trong lòng hơi lo lắng, nhưng rồi dần dần bình tĩnh lại.

Thẩm Khánh Chi dù có khó chịu với nàng thế nào, cũng nhất định phải dè chừng thân phận công chúa. Ở Nam triều, người duy nhất có thể quang minh chính đại bắt nàng chết, chỉ có Lưu Tử Nghiệp mà thôi.

92. Q.2 - Chương 92: Tiền Duyên Lâm Lẫn

Nằm trên giường thấp mềm mại trong xe, chuyển động nhịp nhàng khiến Sở Ngọc quên dần sự khó chịu ở cửa cung. Sắp về đến phủ, bỗng nhớ ra điều gì, Sở Ngọc vén rèm lên hỏi Việt Tiệp Phi đang ngồi ở càng xe phía trước: “Trước mặt có...ách...chuyện đó đó không?”

Việt Tiệp Phi nhìn đầu pho phía trước, đáp: “Bẩm công chúa, không có!”

Sở Ngọc ngẫm nghĩ rồi quyết định: “Vòng lại, hôm nay đi cửa sau về phủ!”

Phía trước Việt Tiệp Phi đáp: “Vâng, thưa công chúa!” Giọng điệu của hắn có vẻ cố nén cười.

Đối với biểu hiện của Việt Tiệp Phi, Sở Ngọc hơi bực mình. Nhưng nổi giận với hắn chẳng để làm gì, nàng không nhịn được cũng bật cười, lại nằm xuống.

Xe ngựa quay lại, đi vào ngõ hẻm. Ra khỏi ngõ tư đường, trong ngõ, không khí yên tĩnh vắng lặng.

Xe ngựa bỗng dừng lại, so với dự liệu của Sở Ngọc thì hơi sớm. Không cần vén rèm nhìn ra ngoài cũng biết là chưa đến nơi, vì nàng nhớ rất rõ khoảng cách từ đầu ngõ đến cửa sau phủ công chúa.

“Chuyện gì vậy?” Không nghĩ ngợi nhiều, Sở Ngọc mở cửa xe nhảy xuống. Chỗ này cách phủ không xa, đi bộ vài bước cũng chẳng sao. Nhưng xuống xe, nàng liền nhìn thấy nguyên nhân khiến nàng phải đặc biệt đi đường vòng.

Đối phương đứng thẳng, sắc mặt lạnh lùng, dường như không để ý bất kỳ điều gì xung quanh. Nhưng khi nhìn thấy Sở Ngọc, đáy mắt lạnh lẽo bỗng dâng lên chút hơi ấm.

Trên lưng hắn, là một hộp gỗ khá dài.

“Tiêu...Biệt?” Sở Ngọc kêu tên hắn, ngỡ ngàng hỏi: “Hôm nay sao ngươi lại ở đây?” Hôm nay nàng đi vòng cửa sau là vì muốn trốn tránh Tiêu Biệt, không ngờ lại chạm mặt hắn chính ở cửa sau.

Kể từ khi Tiêu Biệt xin nhập phủ bị cự tuyệt, sau vài ngày, lúc Sở Ngọc xuất cung trở về phủ liền nhìn thấy hắn ở ngưỡng cửa. Lý do là hắn vừa soạn được cầm khúc mới, muốn mời nàng thưởng thức và bình luận, làm Sở Ngọc khiếp vía chạy trốn chết.

Đùa à! Nàng vốn không phải Sơn Âm công chúa, có thể bình phẩm được cái gì? Nếu nói bậy lung tung một hồi là sẽ bị lôi đuôi!

Sau khi bị từ chối một lần, Tiêu Biệt chẳng hề nản lòng, lại liên tiếp tìm đến cửa. Cũng may cửa chính của phủ công chúa không phải ở ngã tư đường, xưa nay ít người qua lại. Nếu không cảnh tượng thiên kim công tử Tiêu Biệt ngày ngày chầu chực trước cửa nhà Sơn Âm công chúa sẽ thật động trời, trong nháy mắt có thể lan truyền khắp thành Kiến Khang.

Tiêu Biệt nhìn nàng, khoe miệng nhếch lên thành một đường cong mờ, mờ đến nỗi làm người ta không nhìn ra đó là một nụ cười: “Công chúa không muốn gặp ta, sao ta lại không biết? Nhưng đã coi công chúa là tri âm, ta không thể dễ dàng từ bỏ!”

Sở Ngọc vừa nở nụ cười cứng ngắc, vừa oán thăm: người mới là tri âm, cả nhà người là tri âm! Mặc dù vô cùng bất mãn, nhưng nàng vẫn phải tỏ vẻ tự nhiên hỏi lại hắn: “Sao người đoán được hôm nay ta đi cửa sau về phủ?”

Tiêu Biệt nói: “Công chúa đừng quên, tuy Tiêu Biệt am hiểu đánh đàn, nhưng nền tảng gia tộc là dùng võ tiến thân. Tiêu Biệt trước đây đã học qua binh pháp, thực là giả, giả là thực. Công chúa mấy ngày vừa rồi thấy ta ở cửa trước có vẻ tránh né, vậy hôm nay ta tiếp tục đứng ở cửa sau để cung kính hầu nàng!”

Sở Ngọc nghe mà nổi da gà, thăm nói người thật ghê gớm, ngay cả binh pháp cũng dùng đến rồi! Đồng thời nàng cũng biết rõ, Tiêu Biệt kiên định và quyết tâm như thế nào. Nàng muốn tránh mặt hắn không phải là không có cách, nhưng làm như thế mất quá nhiều công sức, không đáng!

Suy nghĩ trong khoảnh khắc, Sở Ngọc nói: “Cũng được, sau này ta không trốn tránh người nữa, nhưng người cũng đừng đến đây tìm ta! Ta tặng các người mỗi người một chiếc quạt, người chưa ném đi đấy chứ? Trên thiệp mời ghi rõ địa chỉ Sở viên, cứ khoảng vài ngày ta lại đến một lần. Nếu người muốn tìm ta, thì hãy đến đó!”

Tiêu Biệt ngăn người: “Công chúa không muốn người khác biết về mối quan hệ giữa chúng ta?” Hắn sao không hiểu ẩn ý và sự e ngại của nàng!

Sở Ngọc bất lực nói: “Mấy ngày nay người cứ đứng trước phủ, cũng may không ai biết, nếu chuyện này đồn ra ngoài...” Nàng ngẫm nghĩ, Sơn Âm công chúa căn bản không xứng nhắc đến danh dự, nếu nói Tiêu Biệt làm ảnh hưởng đến thanh danh của nàng thì quá xấu hổ, đành phải sửa lại lời: “...nếu truyền ra ngoài, sẽ ảnh hưởng đến danh dự của người!” Được, nàng không có danh dự, Tiêu Biệt hẳn là có đi?

Tiêu Biệt lạnh nhạt nói: “Ta hoàn toàn không để ý!” Từ khi bị Sở Ngọc ra đòn cảnh cáo, hắn đã thông suốt rõ ràng. Người ta nói thế nào, quan hệ gì đến hắn?

Sở Ngọc sắc mặt hết xanh lại đen, nghiêng răng nói: “Người không quan tâm, nhưng ta quan tâm!” Không cho Tiêu Biệt kịp mở lời, nàng kết luận chém đinh chặt sắt: “Cứ quyết định như vậy đi!” Cũng không đợi phản ứng của hắn, nàng lướt qua Tiêu Biệt, bước nhanh về phía cửa sau phủ công chúa, chân càng lúc càng như chạy.

Sở Ngọc sợ hắn đuổi theo, bước cực nhanh. Nhưng Tiêu Biệt không làm như vậy, chỉ nhìn theo nàng, vẻ mặt buồn bã thất vọng, thấp giọng nói: “Chẳng lẽ ta không xứng đến như thế sao?”

Việt Tiệp Phi đi phía sau Sở Ngọc, lúc bước qua chỗ Tiêu Biệt, hắn dừng lại vỗ vỗ vai an ủi: “Dạo này không hiểu sao công chúa bỗng nhiên trở nên thanh tâm quả dục, có lẽ chẳng bao lâu sẽ hồi phục thôi! Tới lúc đó người không đến cửa, công chúa cũng khắc đi tìm người!”

Sở Ngọc chạy vào phủ, quay lại nhìn, xác định Tiêu Biệt không đuổi theo mới nhẹ nhàng thở ra. Nhưng đi được vài bước, nàng bỗng nhớ ra, bên ngoài phủ có người nàng muốn tránh mặt thì chạy vào trong phủ. Vậy còn một vị trong phủ, nàng cũng muốn tránh mặt, thì biết trốn đi nơi nào?

May mắn thay, vị ở trong phủ không hành động mãnh mẽ quyết tâm như Tiêu Biệt!

Đến chỗ phân cách với Tây Thượng các, Sở Ngọc không trở về phòng mà tới Tu Viên cư tìm Hoàn Viên.

Hiện nay ở Tu Viên cư có ba người chính thức xử lý công việc. Liễu Sắc đã được giao nhiệm vụ, cùng với Mặc Hương giúp giảm bớt gánh nặng cho Hoàn Viên. Mặc Hương quản lý về nhân sự và đồ dùng trang thiết bị, Liễu Sắc quản lý tiền bạc nhưng chịu sự giám sát của Mặc Hương và Hoàn Viên. Chỉ huy cao nhất

là Hoàn Viễn, có toàn quyền xử trí cả Liễu Sắc và Mặc Hương. Tuy công việc khác nhau, nhưng xét về cấp bậc thì Liễu Sắc bị áp bức ở tầng dưới đáy cùng.

Đến Tu Viễn cư, Sở Ngọc gặp Hoàn Viễn, nàng hỏi thăm một chút về tình hình công việc rồi thông báo với hắn, nàng sẽ có việc khác giao cho hắn.

Rời khỏi Tu Viễn cư, Sở Ngọc muốn quay về Đông Thượng các. Nhưng không hiểu sao, bước chân không nghe theo sự sai khiến, cứ chậm rãi bước đến một nơi. Nhìn thấy chữ viết trên cửa, nàng bất giác thở dài.

Cửa khép hờ, chỉ cần nàng bước đến đẩy nhẹ là cửa sẽ mở. Mà nếu cửa mở ra, cho dù nhắm mắt nàng cũng có thể cảm nhận được không gian vắng lặng khoan khoái, là tầng tầng lớp lớp màu xanh. Ở giữa, sẽ có một bóng áo trắng như tuyết...

Ngày đó...chạy trốn chết.

Ngày đó Dung Chỉ cầm tay nàng, nói lời thề nguyện bằng giọng ôn hòa trầm ấm. Đầu óc nàng trống rỗng, không biết nên đáp lại thế nào. Tuy đã rời đi, giả bộ không có việc gì, nhưng lòng nàng bối rối còn hơn cả khi nhìn thấy Tiêu Biệt.

Mấy ngày nay nàng cố tình tránh không đến chỗ này, tâm hoảng ý loạn không muốn nghĩ, không muốn thấy Dung Chỉ. Mà dường như Dung Chỉ cũng hiểu rõ tâm tư nàng, hắn không hề ra khỏi Mộc Tuyết viên, chỉ đóng cửa trong nhà.

Không biết lúc này hắn thế nào?

Không khỏi nghĩ đến điều này, Sở Ngọc chậm rãi đi qua, tay ấn lên nước sơn đen trên cửa chính. Cảm giác mát mát ở đầu ngón tay khiến đầu óc nàng tỉnh táo, không đẩy cửa ra, cũng không bước vào.

Cũng chính vào lúc này, giữa không gian yên tĩnh, nàng nghe thấy phía trong cửa truyền ra tiếng con cò giòn vang.

Ba.

Ba.

Tiếng gõ trên bàn cờ vọng ra, vang dội vào tai Sở Ngọc, hết tiếng này đến tiếng khác.

Sở Ngọc mơ hồ nhớ lại, ngày đó Dung Chỉ đã nói: những lúc không vui về hắn thường chơi cờ.

Trong đầu nàng hiện ra hình ảnh, giữa rừng trúc xanh ngắt sâu thẳm yên tĩnh, một người trẻ tuổi quần áo trắng như tuyết ngồi trên bệ đá, tay nhặt những quân cờ đen trắng, chơi cờ một mình.

Trong tiếng quân cờ va chạm lách cách, người ngoài cửa, người trong cửa, người đa tình, người vô tình, đều có tâm tư.

93. Q.2 - Chương 93: Không Rõ Ràng

Trong lòng nàng rất phức tạp!

Sở Ngọc né tránh Tiêu Biệt, bởi vì lo lắng trình độ thẩm âm của mình không tốt, sẽ bộc lộ sơ hở. Nàng không muốn thông qua Tiêu Biệt, có người nhận ra nàng thay đổi khác hẳn trước kia, hoàn toàn là vì cân nhắc lợi hại. Nhưng nàng tránh mặt Dung Chỉ, thuần túy là vì tâm tình rối loạn.

Từ trước đến giờ, nàng không phải là người nữ tính mềm mại. Được nghỉ phép, bạn bè nàng dạo phố shopping, mua sắm quần áo, còn nàng lại thích lên núi vào rừng, đến những nơi vắng vẻ để ngắm cảnh thiên nhiên. Có lẽ bởi tính cách quá cầu thả lơ dểnh, nên từ nhỏ đến lớn hình như nàng chưa có mảnh tình vắt vai nào, khác hẳn với Sơn Âm công chúa có cả một vườn, một rừng hoa đào rực rỡ vây quanh.

Cũng chính bởi vậy, nàng mới bối rối chỉ vì một câu nói của Dung Chỉ.

Đường như góc tối sâu thẳm trong lòng nàng bị vạch trần, vừa ngưng ngừng lại vừa vui sướng, bất an phấp phồng, trái tim phiêu diêu bồng bềnh. Giống như bao quanh nàng là một tầng sương mù, không thể nhìn rõ ràng, không thể diễn tả nên lời.

Nếu người khác biết được, Sơn Âm công chúa trong tay có vô số trai lơ, lại trần trọc mắt ngủ chỉ vì một câu nói mờ ám, có lẽ họ sẽ cười rớt hết cằm. Nhưng có ai hay biết, thân thể này đã thay đổi linh hồn, giữa bùn đen lại nở rộ một bông hoa trong sáng tinh khiết không thể tưởng tượng được?

Không rõ ràng nhất, chính là bản thân nàng.

Dung Chỉ tuy không nói thẳng ra, nhưng ngôn ngữ, thái độ mờ ám rõ ràng là hướng đến nàng.

Sở Ngọc vốn có thể hỏi thẳng hẳn, có thích nàng thật không? Nhưng chỉ vì một câu nói của hẳn, nàng lại hoảng loạn không có đủ dũng khí, trong giờ khắc đó chỉ biết quay đầu bỏ chạy.

Nàng không biết lời Dung Chỉ muốn nói với ai, với nàng, hay là Sơn Âm công chúa? Phần nhiều có lẽ là công chúa, nếu như vậy, nàng làm sao có thể nói với hẳn: người hẳn muốn bảo vệ, đã không còn nữa?

Lùi một ngàn bước một vạn bước, không nghĩ đến bất kỳ ai khác, nàng chỉ nghĩ đến chính bản thân mình, tự vấn lòng mình. Nàng có cảm tình với Dung Chỉ, vì dung mạo tuấn tú, vì thủ đoạn cao siêu, vì tâm lý thấu hiểu lòng người, vì đối xử ôn hòa với người khác. Ngay cả trước kia, khi coi Dung Chỉ là kẻ địch, nàng cũng không khỏi vô cùng khâm phục hẳn. Đây là thứ tình cảm gì?

Sở Ngọc chưa từng có kinh nghiệm tương tự, mà càng không có ai tư vấn, giúp đỡ được cho nàng ở thời đại này. Nàng chỉ có thể tự mình lần mò, tự mình dò dẫm bước trong sương mù.

Hình như chưa đủ, hình như vẫn thiếu thứ gì đó!

Đứng ở ngoài cửa hồi lâu, cuối cùng Sở Ngọc hoàn toàn tỉnh táo lại. Thừa dịp không còn nghe thấy tiếng quân cờ, nàng xoay người rời đi.

Bây giờ, chưa phải lúc đối diện với Dung Chỉ.

Đúng, chưa phải lúc, chưa phải lúc!

Sở Ngọc bắt buộc bản thân phải quan tâm đến những việc cần làm trước. Nàng bước đi vội vã. Nghe tiếng gió thổi bên tai, nàng bỗng tự hỏi: sao mình phải chạy nhỉ?

Ngày hôm sau.

Xa giá của Lưu Tử Nghiệp chắc cũng sắp đến phủ rồi, Sở Ngọc ra tận ngưỡng cửa nghênh đón. Trước hoàng đế, nàng nhìn thấy một người khác đến, mà người này phải gọi là “trở về”.

Chính là Hà phò mã Ninja rùa đã nhiều ngày không gặp.

Sở Ngọc đến với thế giới này đã nhiều ngày như vậy rồi, nhưng số lần nhìn thấy Hà phò mã có thể đếm trên đầu ngón tay. Lúc nàng ở trong phủ, hẳn không có ở đây, mà lúc hẳn về phủ thì nàng đã ra ngoài. Hà Tập có chỗ ở tại Tây Thượng các, nhưng một năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày thì đến ba trăm sáu mươi ngày hẳn đi vắng, có thể thấy Hà phò mã không muốn về nhà thế nào.

Nhưng mà, điều khiến Sở Ngọc bội phục là, cho dù như vậy, những lần hiếm hoi gặp nhau, hẳn đều thể hiện quan tâm yêu mến đầy đủ, khiến nàng ớn lạnh toàn thân hết trận này đến trận khác.

Hiện tại trông Hà phò mã vẫn như lần gặp trước, phong độ nhẹ nhàng tiến đến thỉnh an nàng. Sở Ngọc nhú mày nhìn khuôn mặt tuấn mỹ sáng bóng cũng không lay động của hẳn, vừa cười vừa hỏi: “Mấy ngày nay phò mã ở đâu vậy?”

Hà Tập đang ngạc nhiên không hiểu vì sao Sở Ngọc lại đứng ở ngưỡng cửa, tâm trí không tập trung, cũng không kịp đề phòng nên buột miệng: “Tại nhà Thượng thư Lại bộ lang Chữ Uyên”. Lời vừa thốt ra, hẳn nhìn về mặt biến hóa của Sở Ngọc, rất là hồi hận.

Cái tên Chữ Uyên này, trước khi xuyên không Sở Ngọc đã từng có ấn tượng. Nghe nói đây là một “tuyệt thế soái ca”, hơn nữa còn là chú dượng của Sơn Âm công chúa. Sở Ngọc biết rõ người này, chẳng qua vì đây là một soái ca mà Sơn Âm công chúa từng ngấp nghé. Thậm chí nàng ta còn xin Lưu Tử Nghiệp hạ chỉ bắt Chữ Uyên đến phủ công chúa. Sau mười ngày, Chữ Uyên lấy cái chết để uy hiếp, mới có thể giữ được sự trong sạch của bản thân.

Nghe nói Hà Tập có diện mạo khá giống Chữ Uyên, nên hắn còn được gọi là Tiểu Chữ Công.

Nghĩ đến điều này, Sở Ngọc không nhịn được cất tiếng hỏi: “Ta nghe nói tướng mạo Chữ Uyên và phò mã khá giống nhau. Nếu ở cùng một chỗ, ai không biết còn tưởng hai người là anh em, có đúng thế không?”

Hà Tập toát hết mồ hôi, không muốn nói là đúng, nhưng lại không thể nói không đúng. Hắn nhìn nét mặt Sở Ngọc, có vẻ nàng khá hứng thú, nếu để nàng gặp Chữ Uyên, chỉ sợ một mỹ nam tử nữa của triều đại lại bị vùi dập. Nhưng nếu nói không phải, thì một ngày nào đó công chúa phát hiện hắn nói dối, hắn sẽ mang vạ.

Đúng hay không đúng, Hà Tập ướt đầm áo, chỉ nói thoái thác: “Đây là lời đồn đại bên ngoài. Ta kết giao với Chữ Công chỉ vì quý mến phẩm đức của hắn, không liên quan đến ngoại hình!”

Trời không nóng lắm, mà thấy mồ hôi trán Hà Tập toát ra đầm đìa, Sở Ngọc cũng đoán được hắn đang thống khổ điều gì. Nàng vừa buồn cười vừa thương hại, thầm nghĩ tha cho hắn một lần, nhưng ngoài cửa lại truyền đến tiếng nói khiến tâm tư Hà Tập chìm ngẫm: “Muốn biết có giống hay không, lúc nào sai Chữ Uyên đến phủ của tỷ tỷ ở vài ngày là được!”

Sở Ngọc ngược mắt lên nhìn, nhận ra Lưu Tử Nghiệp không biết đã đến từ lúc nào. Hắn mặc đồ đen, tuy là thường phục nhưng gấu tay áo thêu hoa văn tinh xảo, trông rất sang trọng. Tuy vóc người hắn nhỏ hơn Hà Tập một chút, nhưng ánh mắt lại là trên cao nhìn xuống Hà phò mã: “Đến lúc đó phò mã cùng ăn cùng ở với Chữ Uyên, tỷ tỷ xem là biết bọn họ có giống nhau không!”

Xem tình hình này, chắc là Sơn Âm công chúa chưa kịp mệnh tay bẻ hoa đối với ông chú dượng giống như sách sử. Đây là sai sót ngẫu nhiên, nhưng Sở Ngọc kể thừa thân phận Sơn Âm công chúa có cơ hội hoàn thành nốt sự nghiệp.

Hà Tập như bị sét đánh, còn Sở Ngọc cũng rất không tình nguyện. Nhưng cả hai đều lấy kỹ xảo biểu diễn cao siêu để khống chế thái độ, cúi người tạ ơn Lưu Tử Nghiệp. Lưu Tử Nghiệp rất khó chịu khi thấy vật cản Hà phò mã này. Sau khi được tạ ơn, hắn bảo Hà Tập nhanh chóng rút đi, rồi thân mật lôi kéo Sở Ngọc đến một góc yên tĩnh, nhỏ giọng hỏi: “A tỷ, lúc nào thì chúng ta chuẩn đi?”

Hắn vẫn nhớ kỹ trò chơi vi hành.

94. Q.2 - Chương 94: Đạo Phố Cùng Hoàng Đế

Sở Ngọc sớm đã có chuẩn bị. Nghe Lưu Tử Nghiệp nhắc nhở, nàng sai Phấn Đại dẫn đường cho hắn, còn mình thì vào phòng cải nam trang. Sau đó, dựa theo bố trí từ hôm trước, nàng và Lưu Tử Nghiệp nhảy qua bờ tường phủ công chúa, bắt đầu khởi hành.

Xuyên qua đường tắt vắng vẻ, hai người đi đến ngã tư đường. Lưu Tử Nghiệp kéo tay Sở Ngọc nhìn quanh. Mặc dù trước đây hắn đã từng dạo phố, nhưng là ngồi trên xe, xung quanh có thị vệ tiền hô hậu ủng, chưa từng có cảm giác tự do tự tại như lúc này, cả người nhẹ nhàng khoan khoái.

Tuy Sở Ngọc và Lưu Tử Nghiệp đi trên phố trông rất bắt mắt, nhưng dân chúng hai bên đường không phản ứng giống lần đầu tiên nàng xuất phủ, một phần là do Lưu Tử Nghiệp. Dù hắn đã thay đổi thường phục, tâm tình thoải mái nhẹ nhàng, nhưng ngay cả trong lúc lơ đãng nhất, trên người hắn vẫn ẩn chứa sự tàn bạo lạnh lùng khiến người khác phải e dè.

Lưu Tử Nghiệp xưa nay vốn thân thiết với Sở Ngọc, không bao giờ tự cao tự đại trước mặt nàng, nên nàng cũng không chú ý lắm đến tôn ti trật tự. Nhưng ở trong mắt người khác, Lưu Tử Nghiệp vẫn toát ra vẻ nắm quyền sinh quyền sát trong tay.

Mà nguyên nhân quan trọng nhất ở phía sau bọn họ. Sở Ngọc và Lưu Tử Nghiệp sóng vai đi phía trước, sau bọn họ khoảng ba, bốn bước là hai người. Một là Việt Tiệp Phi, thị vệ luôn túc trực bên cạnh Sở Ngọc, người còn lại là một nam tử khoảng hơn ba mươi tuổi. Người này ngũ quan khá dễ nhìn, nhưng trên mặt có một vết sẹo kéo dài từ trán qua mũi, đến tận tai trái. Khuôn mặt vì vết sẹo mà trông trở nên méo mó, rất đáng sợ.

Người này tên là Lâm Sâm - hộ vệ của Lưu Tử Nghiệp, là kiểu người khá giống Việt Tiệp Phi, nhưng ẩn thân còn bí hiểm hơn một chút. Sở Ngọc ra vào cung cấm nhiều lần như vậy, nhưng chưa từng nhìn thấy Mộc Lâm. Vừa rồi lúc treo tường, Lưu Tử Nghiệp gọi trợ giúp, hắn bất thành linh xuất hiện từ góc tối, nên Sở Ngọc mới biết sự tồn tại của người này.

Lâm Sâm cực kỳ trầm mặc, không chỉ kiệm lời, mà thái độ cũng luôn lẳng lặng. Dù Việt Tiệp Phi ở bên cạnh có luyện thuyên điều gì, hắn cũng trước sau không nói một lời. Nếu không phải lúc Lưu Tử Nghiệp sai bảo hắn điều gì, hắn đáp “vâng” thì Sở Ngọc còn tưởng người này bị câm điếc.

Thông qua xưng hô của Việt Tiệp Phi với Lâm Sâm, Sở Ngọc biết Lâm Sâm là sư huynh của hắn. Như vậy, Thiên Như Kính có ít nhất ba vị sư huynh. Một người đã bị Dung Chỉ xử lý, một người là Việt Tiệp Phi, còn một người là Lâm Sâm. Không biết còn có tuyển thủ nào khác nữa không!

Hai người đến khu chợ phía đông thành Kiến Khang, nơi bán nhiều loại hàng hóa phong phú. Sở Ngọc tuy không phải lần đầu ra khỏi cửa, nhưng cũng là lần đầu tiên đến một khu chợ. Các quán hàng rong đầy đặc chen chúc, người qua lại nhốn nháo, tiếng rao hàng xôn xao hết đợt này đến đợt khác. Trong chợ, hàng hóa hỗn tạp đủ mọi chủng loại, có gia cầm, lương thực, vải vóc, lại có cả những đồ thủ công chế tác tinh xảo.

Sở Ngọc chỉ biết đến siêu thị hiện đại, chưa từng thấy chợ cổ đại bao giờ nên say sưa đi khắp lượt. Mà Lưu Tử Nghiệp lại còn thích chí dạt dào hơn! Mua cái này, mua cái kia, hắn chỉ lo lựa chọn thứ theo ý thích, Việt Tiệp Phi phụ trách trả tiền, còn Mộc Lâm chịu trách nhiệm khuân vác. Trên lưng Mộc Lâm chất đống đủ mọi thứ, từ nón rơm cho đến bao bố, nhanh chóng hủy hoại hết hình tượng nam tính lãnh khốc của hắn. Cuối cùng, thậm chí Lưu Tử Nghiệp còn muốn mua một đôi ngỗng mang về hoàng cung, bị Sở Ngọc sống chết ngăn lại.

Chờ đến lúc Lưu Tử Nghiệp mua hàng thấy “đủ”, thì cũng đến chính ngọ (12h trưa), không khí rất khô nóng. Sở Ngọc đề nghị cả nhóm đến chùa Kiến Sơ gần đó để nghỉ ngơi. Bốn người mở “đường máu” mới có thể chen chân ra khỏi chợ được. Thật ra cũng không đến mức đó, chỉ cần với dung mạo của Lâm Sâm, khuôn mặt hơi âm trầm thêm một chút là đủ để tất cả mọi người xung quanh lui ra tránh đường.

Trên đường Lưu Tử Nghiệp cầm từng thứ mình mua lên ngắm nghía, ngắm một lúc là chán, rồi vứt bỏ luôn. Vừa đi vừa ném, đến lúc ra khỏi chợ thì những thứ đã mua chỉ còn lại hai phần mười.

Việt Tiệp Phi hơi xót tiền, nhưng dù sao số tiền này trước lúc khởi hành là Sở Ngọc cấp cho hắn. Người hoàng gia thích ném những thứ vừa mua, hắn còn có thể có ý kiến gì? Mà Mộc Lâm sau khi giảm bớt gần hết gánh nặng trên người, khuôn mặt vẫn như trước không biểu lộ điều gì, nhưng động tác đã nhanh nhẹn hơn rất nhiều!

Kiến Sơ cách đó không xa, đi một lát là đến. Đây là ngôi chùa xây dựng từ thời Tôn Quyền (thời Tam quốc), cũng có thể coi là có giá trị lịch sử. Nhìn từ xa, nổi bật nhất là một tòa tháp sừng sững ở chính giữa.

Thời kỳ này, Phật giáo rất thịnh hành. Trong thành Kiến Khang có tới sáu ngôi chùa, chưa kể chùa Kiến Sơ nguy nga đồ sộ trước mặt. Kiến trúc ngôi chùa này so với phủ công chúa chỉ kém một chút - chỉ là một chút mà thôi.

Phía trước chùa là một bảng hiệu rất lớn, ba chữ “Kiến Sơ tự” sơn son thếp vàng, nét chữ phóng khoáng mạnh mẽ. Bước đến gần, Sở Ngọc bất ngờ nhìn thấy một người từ trong chùa đi ra. Giữa ánh mặt trời buổi trưa chói chang, cho dù tại nơi thờ tự trang nghiêm này, phong thái người đó vẫn điềm nhiên tự tại như nước chảy.

“Ý Chi huynh, sao huynh lại ở đây?” Sở Ngọc bước nhanh đến, không khỏi vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, mặc dù nàng cũng không hiểu tại sao mình lại ngạc nhiên vui mừng. Vừa nhìn thấy Vương Ý Chi, nàng bỗng cảm thấy không khí khô nóng xung quanh giảm đi mấy phần.

Vương Ý Chi nhìn thấy Sở Ngọc, cũng rất bất ngờ. Hắn nhìn nàng, ánh mắt lướt qua ba người phía sau, vẻ mặt có chút kinh ngạc rồi hỏi: “Sao lại ở đây?”

Cùng lúc đó, Sở Ngọc cũng hỏi: “Sao lại ở đây?” Trong ấn tượng của nàng, Vương Ý Chi là người phóng túng bất kham, không thể nào liên quan tới nơi Phật học nghiêm túc này được.

Hai người một chữ cũng không khác trùng hợp lại, đều cùng kinh ngạc về sự ăn khớp.

Vương Ý Chi hơi ngẩn người ra, sau đó cả hai cùng bật cười.

Sở Ngọc cười nói: “Thất lễ, thất lễ! Ta quên mất, Ý Chi huynh là người có năng lực biến tất cả những thứ nhàm chán trở thành thú vị. Huynh đến đây, chắc hẳn thấy được nơi đây có điểm hấp dẫn!”

Vương Ý Chi cũng cười nói: “Thất kính, thất kính! Ta cũng quên mất, Tử Sở huynh là người thường có lời nói và việc làm rất đặc biệt, luôn nghĩ đến những điều mà người khác không nghĩ được!...” Hắn cũng bắt chước kiểu nói của nàng, nhưng riêng câu cuối cùng không thể nói giống được “... Nhưng các hạ đến đây, chắc chỉ để dừng chân nghỉ ngơi mà thôi!”

Hắn thông minh mẫn tuệ như thế, nhìn thoáng qua Lưu Tử Nghiệp và hai người kia, liền suy đoán cực nhanh bọn họ vừa làm gì, đến đây để làm gì.

Hai người nói xong cùng cười, nụ cười hàm ý “Biết rồi nhé Tử Sở huynh!” và “Biết rồi nhé Ý Chi huynh!”. Vương Ý Chi nâng tay vẫy chào, nói: “Tử Sở huynh chắc đang có việc bận, hôm nay ta không quấy rầy nữa, hẹn gặp lại ngày khác!” Nói xong hắn chỉ tay sang người bên cạnh: “Vị này là bằng hữu thân thiết của ta ở trong chùa, pháp danh Tịch Nhiên, thông thạo về Phật học có tiếng ở kinh đô, có thể nhờ hắn dẫn mọi người tham quan văn cảnh chùa!”

Sở Ngọc lúc này mới chú ý đến người bên cạnh Vương Ý Chi. Người này mặc tăng y màu trắng, khoảng hai lăm, hai sáu tuổi, tay chấp trước ngực, hơi cúi đầu, thần thái an nhiên bình thản. Chắc là vị hòa thượng này vừa cùng đi ra với Vương Ý Chi, nhưng trong mắt Sở Ngọc chỉ nhìn thấy mỗi Vương Ý Chi nên hoàn toàn không để ý đến hắn.

95. Q.2 - Chương 95: Hai Lưu Tử Nghiệp

Nghe Vương Ý Chi giới thiệu, Sở Ngọc quan sát Tịch Nhiên kỹ hơn. Tướng mạo hắn tuấn tú bất phàm, khí độ thanh tao xuất trần, trên ấn đường điểm một vết chu sa đỏ rực. Y phục hòa thượng màu trắng trên người hắn trông đã cũ, khoác hồ trên người lại tạo cảm giác phiêu nhiên.

Vừa rồi sở dĩ nàng không để ý đến hắn, vì hắn đứng cùng Vương Ý Chi, dáng vẻ trầm mặc kín đáo. Vương Ý Chi đã đi rồi, mặc dù mới gặp nhưng Sở Ngọc thấy khá thoải mái với Tịch Nhiên, có lẽ bởi con người hắn khiến người khác có cảm giác yên tâm.

Quay lại, nàng giới thiệu với Lưu Tử Nghiệp về thân phận Tịch Nhiên, sau đó Tịch Nhiên dẫn bọn họ tham quan ngắm cảnh chùa.

Diện tích chùa rất rộng, tòa tháp mà mọi người nhìn thấy nằm ở trong nội viện. Trước viện đình có điện phủ, hành lang uốn khúc quay xung quanh khoảng sân rộng, hai bên hành lang là những bức bích họa điểm lệ hoa mỹ.

Sở Ngọc và cả nhóm hoàn thành buổi tham quan, lúc Tịch Nhiên tiễn bọn họ rời chùa trở về, Sở Ngọc bỗng đi vượt lên sóng bước với hắn rồi hỏi: “Ý Chi huynh vẫn thường xuyên đến đây sao?”

Tịch Nhiên mỉm cười, nụ cười như một đóa sen trắng tinh khiết: “Ý Chi cư sĩ tài cao học rộng. Tiểu tăng kết giao với hân, dù là đàm luận về Phật học hay về đạo lý thế tục cũng đều thấy rất bổ ích!”

Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười: “Hôm nay có lẽ bất tiện, ngày khác xin đến thỉnh giáo. Đến lúc đó hi vọng Tịch Nhiên sư phụ không từ chối!”

Từ biệt Tịch Nhiên, Sở Ngọc quay trở lại con đường dẫn vào chùa lúc đầu. Đi được một đoạn khá xa, nàng quay đầu nhìn lại. Tịch Nhiên vẫn đứng trên bậc tam cấp trước cửa chùa, chấp tay trước ngực. Rất nhiều người dâng hương lễ Phật tấp nập vượt qua chỗ hân. Nét mặt bọn họ hoặc là thành kính, hoặc là mong đợi điều gì. Có người trang phục đẹp đẽ quý giá, có người dáng điệu phong trần mệt mỏi.

Mà Tịch Nhiên khép hờ mắt, dường như không thấy điều gì, lại dường như biết mọi chuyện.

Sở Ngọc cứ đứng nhìn hình ảnh Tịch Nhiên xuất trần nổi bật giữa đám đông, cho đến khi Lưu Tử Nghiệp quay lại, đặt tay lên vai nàng hỏi: “A tỷ, tỷ trùng ý người đó hả? Chỉ cần tỷ muốn là được! Ngày mai ta sẽ hạ chỉ...”

Sở Ngọc dở khóc dở cười, vội vàng hết sức khuyên can, mãi mới khiến cho Lưu Tử Nghiệp bỏ ý định. Nhờ vậy, Sơn Âm công chúa mới không có thêm chiến công là khinh nhờn người xuất gia.

Lúc trở về, bốn người đi thuyền trên sông Tần Hoài, con sông chảy xuyên qua thành Kiến Khang, nhờ thế đỡ tốn không ít sức lực. Cuối cùng bốn người cũng về đến phủ công chúa, Lưu Tử Nghiệp và hộ vệ bãi giá hồi cung.

Nhìn Lưu Tử Nghiệp rời đi, Sở Ngọc mới chậm chạp trở về phòng ngủ. Trong phòng nàng, có một “Lưu Tử Nghiệp” đang đứng, chỉ có điều bớt vẻ tàn bạo ngang ngược, phong thái thông dong bình thản. Nhưng khác biệt nhỏ nhất đó chỉ có thể thấy ngoài ánh sáng rõ ràng, còn trong phòng tối mờ, đó chính là Lưu Tử Nghiệp thứ hai.

“Lưu Tử Nghiệp” thấy Sở Ngọc trở về, mỉm cười hỏi: “Công chúa đã về rồi?” Hân chậm rãi bước đến góc phòng, lấy khăn từ trong ngực áo nhúng nước, lau mặt mấy lần thì trở về diện mạo ban đầu.

“Lưu Tử Nghiệp” này là do Dung Chỉ đóng giả.

Tuy Sở Ngọc và Lưu Tử Nghiệp lén lút trèo tường ra ngoài, nhưng “không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất” (*), để đề phòng tình huống phát sinh ngoài dự kiến, Dung Chỉ mặc trang phục tương tự, dùng dược liệu hóa trang đóng giả Lưu Tử Nghiệp ngồi trong phòng Sở Ngọc. Bóng tối trong phòng có thể che giấu những chỗ hóa trang sơ hở, nên người ngoài nhìn vào, nhất là bọn thị vệ hộ tống Lưu Tử Nghiệp đi qua ngưỡng cửa, không hề hay biết bệ hạ của bọn họ đã bị đánh tráo.

(*) không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất: nhất vạn: 10000, vạn nhất: 1/10000, không sợ việc to tát, chỉ sợ việc không may, tỉ lệ rất thấp mà vẫn bất ngờ xảy ra

Sở Ngọc nhìn Dung Chỉ, cảm thấy rất bối rối. Chuyện này nàng vốn không muốn Dung Chỉ tham dự vào, nhưng kỹ thuật dịch dung cao siêu trong phủ chỉ có duy nhất một người. Vì vậy, trong lòng có rối loạn thế nào, nàng vẫn phải gắng áp chế tâm tư, hôm qua gặp hân nêu yêu cầu.

Cũng may Dung Chỉ không hề làm khó nàng, dường như hoàn toàn không để ý đến chuyện mấy hôm trước, phong thái vẫn thông dong tự tại, đối đáp với nàng rất tự nhiên khiến Sở Ngọc có thể nhẹ nhõm thở ra.

Dung Chỉ mặc quần áo đen khá giống Lưu Tử Nghiệp. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hân mặc y phục không phải là màu trắng, cảm thấy hơi kỳ dị nên cứ nhìn chăm chăm. Khi ánh mắt nàng chuyển đến khuôn mặt hân, mới kinh ngạc phát hiện có một vết đỏ nổi bật trên gương mặt trắng trẻo, trông rất chướng mắt.

Sở Ngọc cau mày hỏi: “Sao lại bị thế này?” Mới hôm qua mặt mày hân vẫn bình thường, sao hôm nay lại thành ra như vậy?

Dung Chỉ hơi giật mình, rồi sờ tay lên má, cười nói: “Công chúa không cần lo lắng! Chỉ vì hôm qua ta muốn hóa trang cho thật giống, nên có dùng một loại dược liệu kích thích. Dược liệu lưu lại trên mặt hơi lâu nên làm tổn thương da. Ta sẽ tự điều chế thuốc, sau hai, ba ngày là sẽ khỏi hân!”

Nghe hẳn giải thích xong, Sở Ngọc không biết nên làm gì tiếp theo cho phải. Hai người đứng thẳng, cách nhau khoảng một trượng nhưng Sở Ngọc dường như có thể nghe thấy nhịp thở của hẳn, làm cho tim nàng bỗng đập rối loạn.

Nói lời an ủi, thì hình như quá thân mật, mà nói lời đuổi khách, thì hình như quá lạnh lùng?

Trong lúc bối rối khó xử, bên ngoài truyền đến tiếng bấm báo của người hầu cứu nguy cho nàng, là Thiên Như Kính đến.

Đến?

Ngày hôm đó, Thiên Như Kính nói muốn trở về suy nghĩ cho kỹ, chẳng có tin tức gì, chắc bây giờ hẳn đã ra quyết định. Nhưng lúc này nàng không phải vì quyết định của hẳn mà vui mừng.

Có Thiên Như Kính đến, Dung Chỉ rời đi một cách tự nhiên, không bị tổn thương.

Sở Ngọc thở phào như trút được gánh nặng, lại nghe thấy tiếng Dung Chỉ cười nhẹ. Quay lại nhìn, nàng thấy Dung Chỉ đang cời thất lưng.

Cởi xong thất lưng, hẳn lại tiếp tục chậm rãi cời áo. Sở Ngọc hốt hoảng, buột miệng hỏi: “Người cời quần áo làm gì?”

Dung Chỉ nhìn thật sâu vào mắt nàng, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười mơ hồ: “Công chúa cho rằng ta muốn làm gì?”

Nhìn ánh mắt hẳn, nàng nhận ra mình đã hiểu lầm gì đó, trong lòng phát cáu nhưng trên mặt đã khôi phục trấn tĩnh. Nàng thấy Dung Chỉ cời áo ngoài, vứt xuống đất, liền chờ động tác tiếp theo của hẳn. Nhưng Dung Chỉ mặc áo đơn, chậm rãi bước ra ngoài.

Cho đến khi hẳn ra khỏi cửa, Sở Ngọc mới giật mình hiểu ra dụng ý của hẳn. Dung Chỉ đến đây từ đêm qua, thoát khỏi tất cả tai mắt bao gồm Việt Tiệp Phi và thị vệ của hoàng gia. Nếu bây giờ hẳn mặc áo gióng Lưu Tử Nghiệp bước ra ngoài, thì người nào để ý kỹ sẽ không khỏi có liên tưởng.

Dung Chỉ hành sự cẩn thận, một chi tiết nhỏ nhất cũng không bỏ qua.

Dung Chỉ mặc áo trắng mỏng như dán vào cơ thể. Vải áo mỏng manh như phác họa sống lưng thon dài của hẳn. Lúc này khoảng ba, bốn giờ chiều, ánh mặt trời vẫn còn rực rỡ, chiếu lên người hẳn khiến vải càng trong suốt, soi rõ phần hạ eo săn chắc. Sở Ngọc nhìn bóng lưng hẳn, ngơ ngẩn một chút, rồi bỗng nhiên không hiểu sao chạy theo kéo hẳn quay lại phòng: “Người ở chỗ này đợi ta, đến tối hãy trở về!”

Dung Chỉ bí hiểm nhìn nàng, khóe miệng lại hơi nhếch lên, một lúc sau mới chậm rãi hỏi: “Công chúa không phải có chuyện quan trọng muốn trao đổi với Thiên Như Kính sao? Ta ở đây không tiện lắm!”

Sở Ngọc trừng mắt nhìn hẳn: “Ta đến chỗ khác nói chuyện!”

Nàng đóng cửa lại, nhốt Dung Chỉ trong phòng. Một lát sau, Ấu Lam dẫn Thiên Như Kính tới. Nhìn vẻ tĩnh tại của Thiên Như Kính, Sở Ngọc bất giác nhớ đến Tịch Nhiên, người nàng gặp hôm nay.

Cười lắc đầu xóa đi hình ảnh đó, Sở Ngọc cho Ấu Lam lui ra, rồi mời Thiên Như Kính đến phòng khách, chính là nơi Lưu Tử Nghiệp ngồi đợi nàng hôm nay. Nơi này dùng để đàm phán, rất thích hợp.

Nàng không cho rằng Thiên Như Kính sẽ ngoan ngoãn chấp nhận mọi điều kiện. Vì vậy, nàng phải chuẩn bị tinh thần kiên trì, đấu tranh lâu dài, biện pháp kịch liệt hoặc mềm dẻo để cò kè mặc cả với hẳn.

96. Q.2 - Chương 96: Giới Hạn Của Từng Người (thượng)

Trong phòng khách bày bàn ghế bằng gỗ đàn hương. Trên mặt bàn sơn đen bóng, có một chút trái cây khô làm đồ điểm tâm, giữa bàn là một bình bạch ngọc, cắm duy nhất một cành liễu xanh.

Sở Ngọc sau khi ngồi xuống liền vội hỏi Thiên Như Kính: “Nhiều ngày không gặp, người nghĩ thế nào rồi?” Trước đây khi vào cung nàng thường ngẫu nhiên gặp hắn, nhưng mấy ngày qua lại không hề nhìn thấy, có lẽ là Thiên Như Kính cố tình tránh mặt.

Bây giờ hắn tự tìm đến, chắc là đã ra quyết định.

Đã quyết định...Sở Ngọc không khỏi hơi run rẩy. Sớm đoán được Thiên Như Kính sẽ nhượng bộ, cho nàng biết về chiếc vòng tay, nhưng tinh thần nàng vẫn không khỏi hồi hộp phấp phồng.

Chiếc vòng đó chứa những thứ gì? Ngoài ghi chép lịch sử, còn gì khác không? Sự phụ Thiên Như Kính là Thiên Như Nguyệt đã từng chế tạo những dụng cụ tương tự như thí nghiệm hóa học, có lẽ là dựa theo kiến thức nằm trong chiếc vòng.

Thiên Như Kính cup mắt, thản nhiên hỏi: “Cô muốn thế nào?” Hắn không vội ngả bài, mà bắt nàng phải tự khai.

Sở Ngọc cố gắng làm ra vẻ không quan tâm, mỉm cười nói: “Ta còn chưa biết cái vòng của người có gì. Chẳng may điều ta muốn, chiếc vòng của người lại không có, thì hóa ra là hồngбет sao?” Nàng hơi cúi đầu để che giấu ánh mắt nôn nóng của mình.

Tuy tỏ vẻ không quan tâm, nhưng thực ra Sở Ngọc tò mò nóng ruột muốn chết! Nhưng nàng không thể để lộ điều đó ra ngoài, bởi vì thời điểm này, người nào quan tâm ít hơn, người đó sẽ chiếm thế thượng phong.

Thiên Như Kính biết nàng muốn nhìn thấy tận mắt, nếu không thì không thể tiến hành giao dịch. Hắn lại hỏi: “Cô muốn cụ thể thế nào?”

Sở Ngọc thản nhiên nói: “Ta biết rõ sắp tới, bệ hạ sẽ bị loạn thần giết chết, một vị hoàng thúc sẽ được phò tá lên ngôi vàng. Ta muốn xem trong thiên thư của người, giai đoạn này có viết giống với những gì ta biết không, nếu giống y chang không khác thì ta mới chịu tin người!”

Trước mắt nàng tạm thời không biết chiếc vòng của Thiên Như Kính có gì, cũng không muốn suy đoán lung tung. Nàng lấy vấn đề quan trọng bức thiết nhất của mình ra, tỏ vẻ đó là một ví dụ nhỏ không quan trọng, và mượn cớ kiểm tra thiên thư của Thiên Như Kính để bắt hắn cho nàng xem giai đoạn lịch sử tiếp theo.

Nàng và Lưu Tử Nghiệp đều chết, nhưng quan trọng là bị ai giết, và người nào sẽ lên ngôi hoàng đế thì nàng không nhớ được. Đây là phiên bản lớn nhất của nàng! Nếu có thể lừa Thiên Như Kính cho xem đoạn lịch sử đó, nàng sẽ xử lý kẻ chủ mưu, như vậy dù giao dịch này có thành công hay không thì nàng vẫn có lợi.

Đây chính là chủ ý của Sở Ngọc, bề ngoài rất hợp tình hợp lý không hề có sơ hở, nhưng Thiên Như Kính lại nói: “Điều này ta không thể đồng ý! Ta chỉ có thể cho cô xem phần ghi chép về các triều đại trước. Còn về tương lai, khi chưa xảy ra thì ta không thể cho người khác xem được!”

Trong lòng Sở Ngọc đột nhiên trầm xuống, gương mặt bất động. Nàng nói: “Có gì mà không được? Ta biết bệ hạ sẽ chết, triều đại sẽ thay đổi. Chẳng lẽ nhìn qua phần ghi trên thiên thư không được sao?” Nàng đột nhiên cười khẩy, ánh mắt sắc sảo nhìn Thiên Như Kính: “Chuyện xảy ra trong các triều đại trước, các loại điển tích đều có ghi lại, ta còn phải xem thiên thư của người làm gì? Xem ra, thiên thư của người không thể dự đoán tương lai? Thiên thư đó là do người lừa gạt ngẫu tạo ra?”

Sở Ngọc dứt khoát phản đòn, rất không khách khí quy chụp cho Thiên Như Kính tội nói dối, thực ra là dùng phép khích tướng. Chỉ cần Thiên Như Kính tự ái, sẽ tự động nói ra giai đoạn lịch sử tiếp theo cho nàng. Tuy trên miệng nói rất hùng hồn gay gắt, nhưng trong lòng Sở Ngọc lại chẳng mấy hi vọng. Tâm tư nàng nặng trĩu trịch, mất hết tất cả hồi hộp mong đợi lúc trước.

Thiên Như Kính chịu đến tìm nàng, chắc chắn đã suy tính trên mọi phương diện, không thể dễ dàng vì vài câu nói của nàng mà thay đổi. Cái gọi là phép khích tướng, rất khó có tác dụng với một người tỉnh táo vô tình như hắn.

Đối diện với tội danh mà Sở Ngọc gán cho, thái độ Thiên Như Kính không có chút nào dao động. Hắn lặng lẽ nhìn Sở Ngọc, không phản bác, cũng không tức giận, chỉ bình tĩnh nhìn, ánh mắt trong sáng như soi thấu linh hồn nàng. Rất lâu sau, hắn mới mở miệng lạnh nhạt: “Không thể cho cô xem, bởi vì cô sẽ tìm cách thay đổi vận mệnh của mình và làm trái với điều ghi chép trong thiên thư. Ta biết rõ như thế!”

Sở Ngọc cười khở một tiếng, buông lỏng cả người trên ghế dựa. Nàng ngẩng đầu lên, hai tay che mắt lại, nói khẽ: “Người nói đúng!”

Quan tâm sẽ rối loạn, lúc này người rối loạn chính là nàng.

Có lẽ mấy ngày trước, bị Sở Ngọc tập kích khiến Thiên Như Kính hơi bối rối. Nhưng sau mấy ngày trấn tĩnh lại, hắn nhận ra nàng không biết rõ giai đoạn lịch sử kế tiếp. Bởi nếu nàng biết ai sẽ giết chết hoàng đế, ai sẽ đoạt ngai vàng, nàng sẽ vì sự sinh tồn của mình mà dồn sức đối phó với người đó.

Vì nàng không biết rõ, mà người thì quá nhiều, nên nàng không tìm được mục tiêu chính xác.

Cho nên, Thiên Như Kính không cho nàng xem phần “thiên thư” liên quan trực tiếp đến sự sống chết của nàng. Đó là giới hạn của hắn.

Tuy đã trải qua mấy ngày suy nghĩ, tinh thần vô cùng kiên định, nhưng nhìn dáng vẻ của Sở Ngọc, Thiên Như Kính vẫn không khỏi hiếu kỳ. Nàng còn biết những gì nữa? Tại sao nàng có thể biết tất cả những điều đó?

Từ nhỏ đến lớn, Thiên Như Kính được dạy rằng phạm là việc của người khác, dù lớn hay nhỏ đều là do số mệnh, không đáng quan tâm, không nên lo lắng. Hắn trưởng thành cùng với những lời dạy đó, đã từng chứng kiến rất nhiều việc trên đời nhưng chưa từng để tâm. Hắn nhìn mọi buồn vui ly hợp của con người, hỉ nộ ái ố giống như ở một thế giới khác, không gì chạm được vào tâm tư của hắn.

Nhưng mà bây giờ...

Thiên Như Kính hơi hơi nhíu mày. Hắn bắt đầu có chút tò mò đối với người thiếu nữ trước mặt. Tuy rằng chỉ là một chút, nhưng lần đầu tiên hắn có loại cảm giác này, không biết phải làm sao.

Sư phụ, con phải xử lý thế nào đây?

Thiên Như Kính trong lòng thầm hỏi: Sư phụ, nữ tử trước mặt con tên là Sở Ngọc. Nàng cũng biết rõ thiên thư, như vậy, có thể tính nàng là trường hợp đặc biệt, không phải là “người khác” không?

Thiên Như Kính nhìn Sở Ngọc đang lấy tay che mắt, buột miệng hỏi: “Cô đang bối rối? Tuyệt vọng?” Lời nói ra khỏi miệng, Thiên Như Kính nghe thấy thanh âm của chính mình, cảm thấy hơi hối hận.

“Bối rối? Tuyệt vọng?” Sở Ngọc nghe thấy tiếng hỏi của hắn, bỗng bật cười. Nàng buông tay xuống, chống khuỷu tay lên cạnh bàn, trong ánh mắt không còn chút nào ảm đạm, thậm chí lại có vẻ khá hứng thú: “Người hỏi kỳ lạ thế? Vì sao ta phải tuyệt vọng?”

97. Q.2 - Chương 97: Giới Hạn Của Từng Người (hạ)

Không thể phủ nhận, không thể nói dối, lại khiến Thiên Như Kính cảnh giác, Sở Ngọc biết mình khó có thể lừa gạt được hắn. Nhưng việc này không liên quan chút nào đến “tuyệt vọng”!

Không giống như Thiên Như Kính mù quáng tin vào “thiên thư”, Sở Ngọc dùng con mắt tỉnh táo để nghiên cứu, soi rọi.

Ở thời đại này, nàng biết rõ mình đang đi trên con đường thế nào, cái gọi là “thiên mệnh”, chẳng qua chỉ là lịch sử!

Ngay cả khi mọi chuyện xảy ra ngoài ý muốn, Sở Ngọc cũng chưa từng quyết định để mặc cho vận mệnh xoay vần.

Lúc này còn rất sớm, chưa có gì xảy ra, tại sao nàng phải tuyệt vọng?

Thật là buồn cười!

Ánh mắt hai người vừa chạm, chính xác là Thiên Như Kính né tránh ánh mắt của Sở Ngọc, hẩn cụp mắt chỉ chăm chú nhìn chân mình, nói lãnh đạm: “Dù có thế nào, ta cũng không thể tiết lộ thiên thư về triều đại sau cho cô biết, nên cô đừng mơ tưởng điều này nữa!”

Sở Ngọc khẽ mỉm cười, không hề nhụt chí. Nàng nhặt một miếng thịt khô trên đĩa bỏ vào miệng nhai ngon lành, lại uống một hớp nước, rồi mới mở miệng nhẹ nhàng: “Người kiên quyết như vậy thì ta cũng không ép. Nhưng mà Thiên Như Kính, ta vì không muốn phá vỡ giới hạn của người, nên thậm chí bỏ mặc không quan tâm đến sự sống chết của mình nữa. Phải chăng người cũng nên có chút gì gọi là bồi thường tổn thất cho ta chứ?”

Sở Ngọc vừa rồi kích động thiếu tự chủ, phần nhiều bởi vì nàng tưởng sắp biết được người nào giết công chúa Sơn Âm. Nhưng khi Thiên Như Kính nói ra giới hạn của hẩn, giống như dội một gáo nước lạnh vào cõi lòng mê loạn cuồng nhiệt của nàng. Tâm tư giấu diếm bị Thiên Như Kính nhìn thấu và cự tuyệt, sau đó nàng hoàn toàn tỉnh táo bình tĩnh trở lại. Nàng không cam lòng, càng không mất đi hi vọng.

Trước đây Sở Ngọc không biết rõ tương lai, hiện tại vẫn như vậy, chẳng qua nàng phải từ bỏ ý nghĩ đi đường tắt mà thôi, cũng chẳng thiệt hại hơn gì. Thế nhưng nàng có thể lợi dụng điểm này để làm lợi thế cò kè mặc cả với Thiên Như Kính.

Nếu là trước đây, Sở Ngọc dùng chính sách đánh vào sự áy náy, chắc chắn Thiên Như Kính không hề quan tâm. Nhưng lúc này, hẩn quay lại bắt gặp ánh mắt của Sở Ngọc, đôi mắt trong suốt kiên định, lại hơi hơi có vẻ khẩn thiết cầu xin, long lanh điểm lệ bất giác làm hẩn mềm nhũn. Hẩn không thể tiếp tục kiên trì, bỗng nhỏ giọng nói: “Ta sẽ cho cô xem bên trong thần vật. Trừ thiên thư ra, cô có thể chọn thứ khác!”

Hả? Thành công ngoài mong đợi sao?

Sở Ngọc vốn cho là phải cò kè mặc cả kịch liệt mới có thể đạt được chút mục tiêu ban đầu, dù sao hiện tại lập trường của Thiên Như Kính rất vững chắc, khó lòng lừa gạt. Không ngờ vừa nói một câu, đối phương liền nhượng bộ, khiến nàng không phản ứng kịp.

Thiên Như Kính nói xong hơi hồi hận. Nhưng nhìn ánh mắt nàng bỗng sáng ngời, phảng phất mừng vui thích thú, khiến một tia hối hận trong lòng hẩn bất tri bất giác tiêu tan.

Sở Ngọc dựa người về phía trước một chút, gần Thiên Như Kính hơn, hỏi đầy hi vọng: “Như vậy, có thể chọn lựa những cái gì, người cho ta xem đi?”

Thiên Như Kính hơi ngửa người về phía sau. Hẩn giơ tay lên, ấn vào viên ngọc khảm ở giữa chiếc vòng. Sở Ngọc khua tay: “Đợi một chút, người sử dụng cái...ách, thần vật này thế nào? Ấn tay vào viên ngọc?”

“Nhìn chung chỉ cần như vậy, nhưng trong đầu cần tập trung nghĩ đến việc đó nữa!” Nếu không có cách làm thần kỳ này, hẩn sẽ không gọi đó là thần vật.

Không ngờ còn điều khiển bằng suy nghĩ nữa!

Nắm chặt chén nước vừa tự rót để an ủi bản thân, Sở Ngọc cố gắng áp chế cảm giác ngọt ngào dâng lên trong lòng. Lúc này, quang sáng màu lam nhạt hiện ra, trên đó xuất hiện hai dòng chữ.

Giống như công dụng của màn hình máy tính thông thường, trên quang sáng có sáu mục chia thành ba ô, gồm: Kinh, Sử, Văn, Lý, Kỹ, Ngự. Phía dưới còn có nửa trang không hiện ra được.

Sở Ngọc liếc sang Thiên Như Kính, ra hiệu cho hẩn mở hết nửa trang còn lại ra, nhưng hẩn cụp mắt không đáp. Có vẻ hẩn cố tình che giấu phần này, chỉ cho nàng lựa chọn trong số 6 mục mà thôi.

“Sử” chắc là lịch sử, mục này nàng không được xem, vậy chỉ còn thừa có 5. Nhưng Sở Ngọc lại không hề biết các mục đó có nội dung gì, nên phải tự phân tích thật kỹ.

Kiến thức mà Thiên Như Nguyệt truyền thụ cho Vương Ý Chi, chắc là phần “Lý”. Nhưng trước mắt mục này không có ích nhiều với Sở Ngọc. Kiến thức khoa học tự nhiên mang về thời cổ đại, có thể bảo toàn tính mạng cho nàng sao?

Không thể!

Nếu “Lý” là kiến thức khoa học tự nhiên, thì chắc “Văn” biểu thị kiến thức khoa học xã hội, tạm thời cũng loại bỏ. “Kinh” chắc là liên quan đến kinh điển, kinh thư, nàng cũng không cần, vậy phải sàng lọc trong hai thứ “Kỹ” và “Ngự”.

Sở Ngọc lưỡng lự nhìn “Kỹ” và “Ngự”, thầm tính toán xem cần cái nào hơn, thỉnh thoảng bên tai có tiếng Thiên Như Kính lãnh đạm thúc giục: “Đề nghị nhanh một chút!”

Đánh cuộc một lần vậy!

Sở Ngọc nghiêng rằng, giơ tay chạm vào chữ “Ngự”. Khi tay nàng chạm vào quầy sáng, ánh sáng màu lam nhạt chiếu trên tay khiến Sở Ngọc có ảo giác trở về kiếp trước, ngồi trước màn hình máy tính, trong lòng không khỏi man mác một chút hoài niệm.

“Ngự? Được!” Trước hành động của Sở Ngọc, Thiên Như Kính hơi sửng sốt. Hắn không ngờ Sở Ngọc dám đưa tay chạm vào quầy sáng. Năm đó hắn nhìn thấy quầy sáng, bước đến gần cũng không dám chứ đừng nói là chạm vào. Sau này sự phụ hắn giải thích, quầy sáng vô hại thì hắn mới có thể yên tâm.

Nữ tử tên gọi Sở Ngọc này, không phải người hấp tấp hay ngốc nghếch, nhưng lại dám thản nhiên chạm tay vào quầy sáng...Nàng biết rõ ánh sáng này không gây tổn hại gì?

Thiên Như Kính ngạc nhiên nhìn Sở Ngọc, rồi tự ra lệnh cho chính mình, không được nghĩ ngợi nhiều. Trong đầu hắn ra mệnh lệnh, Sở Ngọc liền cảm thấy có một khí lực vô hình bao quanh, ánh sáng màu lam nhạt cũng tỏa khắp người nàng.

Đây cũng chính là hình tròn mấy lần đánh vắng Sở Ngọc. Nhưng lúc này, vắng hào quang bao quanh cả hai người.

Như vậy, ý nghĩa chữ “Ngự” đã rõ ràng, tức là phòng ngự, màn hào quang quanh người là biện pháp phòng ngự của chiếc vòng.

Với thông tin này, Sở Ngọc rất không hài lòng. Nếu biết trước như thế thì nàng đã chọn mục khác: “Thế này chưa đủ! Ta đã chứng kiến mấy lần rồi, bây giờ chỉ có khác là đứng bên trong vắng hào quang, chẳng có gì lạ! Cái ta muốn biết là nguyên lý hoạt động của vắng hào quang kia!”

“Nguyên lý hoạt động?” Thiên Như Kính khẽ nhíu mày, sau đó ấn đường lại giãn ra: “Trong thần vật đúng là có ghi lời giải thích, nhưng ta kém cỏi, không hiểu được. Cái này cho cô xem...cũng không ngại!”

Hắn thầm nhủ trong lòng: Sự phụ, con không hề làm trái lời răn dạy của người! Có lẽ nàng có thể đọc hiểu tất cả những thứ đó, sau này rất có ích cho việc truyền thừa sứ mệnh của con!

Thiên Như Kính làm nhanh mấy động tác, màn hình màu lam nhạt biến ảo nhanh chóng đến mức Sở Ngọc không kịp nhìn. Một lát sau, phần thuyết minh về nguyên lý hoạt động hiện ra.

Sở Ngọc đọc kỹ phần thuyết minh. Một lúc sau, nàng ngẩng mặt lên nhìn Thiên Như Kính, mỉm cười nói rõ ràng từng chữ: “Ta đọc cũng không hiểu!”

Vừa rồi nàng đọc rất chăm chú, vừa trầm tư vừa nhíu mày, rõ ràng là để ghi nhớ nội dung, thế mà bây giờ lại nói không hiểu, thật đúng là bịa đặt không chớp mắt! Thiên Như Kính cảm thấy bức mình, cơn giận giúp hắn như tỉnh ngủ, thầm trách hôm nay mình quá dao động, thật là tai hại!

Sở Ngọc lại cười cười: “Ta không lừa người! Ta xem cùng lắm chỉ hiểu được một nửa thôi!” Nàng chỉ hiểu nguyên lý, điều kiện hoạt động và hậu quả gây ra của vắng hào quang phòng ngự. Còn về từng bộ phận cấu thành thì toàn là thuật ngữ chuyên môn quá cao siêu, nàng không hiểu gì cả.

Nàng biết cách làm, nhưng không biết thành phần cấu tạo. Như vậy có thể coi là chỉ biết một nửa, thế cũng đủ rồi! Dù sao mỗi người dùng máy tính, có phải ai cũng biết rõ thành phần cấu tạo của máy tính đâu!

Sở Ngọc cười tít mắt liếc nhìn Thiên Như Kính hỏi: “Thế nào, có muốn ta giải thích giúp người những gì ta biết không?”

Thiên Như Kính không hề thận trọng, gật đầu rất dứt khoát: “Cô muốn gì?” Hắn biết rõ, nàng thừa nhận hiểu được một nửa, lại lên tiếng dụ dỗ là để thu lại lợi ích lớn hơn.

Sở Ngọc cười sung sướng: “Tốt quá! Ta muốn người cho ta xem phần vừa bị giấu đi!” Thừa dịp này biết toàn bộ công dụng của vòng tay, dù là biết đại khái thôi cũng tốt!

Đội Thiên Như Kính đồng ý rồi, nàng liền giải thích nội dung. Thật ra nguyên lý hoạt động của vòng hào quang là dựa trên địa lực trường, phòng ngự chống lại sự tập kích bên ngoài. Lực trường lấy từ trong cơ thể sống ở trung tâm vòng tròn, có tác dụng lớn nhất và lực đạt mạnh nhất là cách tâm vòng tròn hai thước.

Điều kiện hoạt động nếu phân tích cụ thể rất dài dòng phức tạp, nói tổng kết đơn giản là: vật thể bên ngoài nếu vượt qua giới hạn tốc độ quy định, tấn công Thiên Như Kính, thì lực trường phòng ngự sẽ tự động phát ra. Ví dụ hai lần trước Sở Ngọc ra tay với Thiên Như Kính, rồi thích khách tập kích hắn đều có tốc độ vượt qua giới hạn, khiến cho lực trường tự động phát ra.

Sau đó lực trường sẽ biến thành lực phản ứng, tốc độ hành động càng cao thì lực phản ứng càng mạnh. Chính vì vậy, Sở Ngọc chỉ bị bay nhẹ lên hoặc lùi lại mấy bước, nhưng bọn thích khách lại bị đánh văng ra như đạn pháo.

Vì tốc độ tập kích của Sở Ngọc không nhanh, nên mới tránh cho nàng một kiếp nạn.

Về phần vòng hào quang màu lam, chỉ là hiệu ứng phụ chứ không có tác dụng gì.

Sở Ngọc nói xong rồi, Thiên Như Kính lại thắc mắc về những vấn đề mà hắn không hiểu, ví dụ như tốc độ là gì, lực trường là thế nào. Sở Ngọc muốn dụ dỗ mềm mỏng với hắn, nên kiên nhẫn giải thích cho đến khi hắn hiểu mới thôi.

“Cái gọi là lực trường, tức là trong một phạm vi nhất định, có lực tác động, vậy phạm vi đó người ta gọi là lực trường...Người đã hiểu chưa?” Tiếng nói Sở Ngọc chậm rãi, trầm thấp mềm mại trong phòng khách khiến cho Việt Tiệp Phi đã sớm bị lúng búng đầu óc, bèn đi tìm người giao lưu cho bớt đau đầu.

Sở Ngọc càng nói càng bình tĩnh, hứng trí bưng bưng. Nhưng mà tiếng nàng lại truyền qua ống dẫn, đến một gian phòng khác.

Dung Chỉ dán người vào tường, hắn nhấc tay kéo một bức tranh ra. Dưới bức tranh là một ống dẫn không biết thông với nơi nào, trong đó truyền ra tiếng nói của Sở Ngọc, thanh âm hơi nhỏ nhưng nghe kỹ vẫn khá rõ.

Dung Chỉ yên lặng lắng nghe, khuôn mặt tái nhợt như tuyết không biểu hiện điều gì, ánh mắt sâu thẳm không thấy đáy, dường như ẩn chứa một lực khổng lồ cực kỳ đáng sợ.

Một lát sau, trong ống dẫn lại truyền đến đoạn đối thoại.

“Công chúa, ta muốn biết, những điều này nàng học ở đâu vậy?” Thanh âm lãnh đạm là của Thiên Như Kính. Nhưng hôm nay, trong sự lãnh đạm lại có một chút – phải nói là hơi nhiều vẻ hiếu kỳ không nên có.

“Hắc, người muốn biết?” Giọng nói của Sở Ngọc mang ý cười. Nghe thanh âm nhẹ nhàng, Dung Chỉ có thể hình dung ra bộ dạng cười đắc ý lúc này của nàng: “Ta sẽ không nói với người đâu! Người có giới hạn, chẳng lẽ ta không có sao?”

Nghĩ đến bộ dáng lúc này của Sở Ngọc, bất giác, khóe miệng Dung Chỉ cong lên, trong mắt ánh lên một chút nhu hòa ấm áp.

98. Q.2 - Chương 98: Một Vụ Mặc Cả

Sở Ngọc và Thiên Như Kính hoàn toàn không biết còn có người khác nghe đối thoại của họ. Thiên Như Kính muốn nói lại thôi, gương mặt tuấn mỹ hiện vẻ miễn cưỡng.

Nhìn bộ dạng này của hần, Sở Ngọc thầm khoái trá. Hơn nữa, nàng đã có được những tin tức cực kỳ quý giá, có thể coi là căn cứ để phán đoán lựa chọn.

Sau khi biết nguyên lý hoạt động của màn hào quang, cũng là lực trường phòng ngự, Sở Ngọc liền loại bỏ ý nghĩ dùng vũ lực. Điều kiện để lực trường phát sinh, ngoài việc vượt quá giới hạn tốc độ quy định, còn có thêm một số đặc điểm nữa. Ví dụ như hệ thống phòng ngự sẽ phán đoán những vật thể có khả năng gây tổn thương cho Thiên Như Kính, bao gồm cả sinh vật và con người, sau đó tự động đẩy các vật thể đó ra khỏi phạm vi gây sát thương.

Một điều nữa làm Sở Ngọc băn khoăn là, chiếc vòng còn được điều khiển bằng điện não thông qua suy nghĩ của chủ nhân. Cụ thể chưa biết thế nào, nhưng qua việc Thiên Như Kính ấn tay lên viên ngọc, nàng còn suy đoán đại khái là, có thể còn liên quan đến xác nhận vân tay nữa.

Một vật phẩm đặc biệt như thế mà không có biện pháp bảo hộ mới là lạ!

Như vậy, dù nàng có dùng mọi biện pháp cướp đoạt về, mà không có ngón tay của Thiên Như Kính thì cũng vô ích, không thể nào sử dụng được.

Nếu chặt ngón tay của Thiên Như Kính, thì chưa nói việc độc ác máu me này nàng không làm được, mà chặt xong rồi cũng không biết làm thế nào bảo quản cho tốt, chẳng khác gì mổ gà lấy trứng.

Nhìn chiếc vòng sáng mỹ lệ trên tay Thiên Như Kính, Sở Ngọc không cam tâm bậm môi, nhắc nhở Thiên Như Kính: “Được rồi, ta sẽ giải thích những nội dung đó cho ngươi, thì ngươi cho ta xem chứ?”

Thiên Như Kính khẽ gật đầu, tâm niệm vừa chuyển động, màn hình liền hiện ra những phần giấu diếm lúc trước: Thời, Vị, Tù, Y, Công, Ký.

Trên màn hình xuất hiện tiếp 6 mục, cũng chia thành ba ô nhưng khác với lúc trước là có thêm một số từ chú thích dễ hiểu hơn.

“Thời” và “Vị”, có lẽ là thời gian và vị trí, “Tù” không biết là cái gì, “Y” là chữa bệnh, “Công” là tấn công, còn “Ký” thì không rõ ràng.

Trong lòng nhanh chóng có phán đoán, Sở Ngọc mỉm cười ngược nhìn Thiên Như Kính: “Như vậy, bắt đầu đàm phán đi. Ta dạy ngươi chữ viết, để đổi lại, ngươi cho ta biết nội dung cụ thể của sáu mục đó!”

Thiên Như Kính lắc đầu, nói chém đinh chặt sắt: “Không được! Cô yêu cầu quá nhiều! Tôi đa chỉ một mục thôi!” Đòi cả sáu mục, đúng là sư tử há mồm!

Sở Ngọc bỗng đứng dậy, tay chống trên mép bàn, rướn người về phía trước nhìn chằm chằm Thiên Như Kính, cất cao giọng: “Quá nhiều? Ngươi có biết đây là một hệ thống ngôn ngữ hoàn toàn khác không? Ngươi đừng tưởng chỉ có hai mươi sáu ký hiệu mà cho rằng đơn giản! Ngươi muốn diễn đạt điều gì, sau ba tháng chưa chắc đã học được!”

Không biết là do khí thế áp đảo của Sở Ngọc hay vì nàng quá gần, Thiên Như Kính lại ngửa ra phía sau thêm một chút, lưng dựa hẳn vào lưng tựa của chiếc ghế: “Cô ...yêu cầu nhiều quá!” Gò má hần hơi đỏ lên, giọng điệu có phần lúng túng.

Xưa nay hần luôn được bảo hộ kỹ lưỡng, cao cao tại thượng vượt trên khói lửa nhân gian. Trừ sư phụ ra, xưa nay chỉ có người khác khẩn cầu hần, làm gì có ai dám đứng ngang hàng mà đàm phán với hần, chứ đừng nói lại còn cò kè mặc cả?

Tiếp theo là một trận giằng co kịch liệt, Sở Ngọc tìm mọi cách chiếm lợi thế, Thiên Như Kính sợ mất lợi thế, cứ thế tiếp tục trả giá, mặc cả lên xuống.

Đương nhiên, Sở Ngọc vốn rất thông thạo mặc cả, còn Thiên Như Kính lại không có chút kinh nghiệm gì. Hần không thể ngờ một công chúa như nàng lại cò kè mặc cả, lần tới từng bước một để đòi lợi ích, không hề che giấu lòng tham vô đáy, quả thực khiến hần chết sống vì được mở rộng tầm mắt.

Sau khi trao đổi vấn đề dạy tiếng Anh, hai người lại tiếp tục đôi co về mấy mục trên chiếc vòng. Sau hơn một canh giờ, người không chút kinh nghiệm mặc cả là Thiên Như Kính đã bị khuất phục, phải gơ tay đầu

hàng, cuối cùng hạ bút ký hòa ước bất bình đẳng bán nước nhục nhã. Trong đó, Sở Ngọc sẽ được xem ba mục, được chép lại nội dung một mục.

Kết quả như vậy thật ra vượt quá mong đợi ban đầu của Sở Ngọc. Lúc đầu nàng nói lung tung muốn xem sáu mục, chẳng qua đó là cách “làm giá” mà thôi. Kiếp trước nàng đã nhiều lần đi mua quần áo, bí quyết mặc cả là chỉ trả giá bằng 1/3, sau đó tiếp tục thương lượng với đối phương. Nàng vốn tính chỉ giành được quyền xem hai hạng mục, nhưng kết quả này là thu hoạch ngoài mong đợi.

Dựa theo điều ước nhục nhã mất chủ quyền mà họ vừa đàm phán, Thiên Như Kính phải thực hiện lời hứa trước, cho Sở Ngọc xem mục thứ nhất là “Công”.

Sở Ngọc đã biết phương pháp phòng ngự, nhưng chưa từng thấy Thiên Như Kính chủ động tấn công bất kỳ ai. Để đảm bảo, nàng cần biết phương pháp tấn công của chiếc vòng, nếu gặp tình huống xấu nhất, nàng sẽ tìm biện pháp đối phó.

Thiên Như Kính ấn tay vào viên hồng ngọc, đợi nửa buổi chẳng có phản ứng gì. Sở Ngọc nhắc nhở hần: “Này, đợi đã, đợi đã! Muốn tấn công thì đừng hướng về phía ta, đối phương hướng!”

Thiên Như Kính mặt không biểu cảm nói: “Ta đã phát lệnh nhưng không tấn công được! Bộ phận này không hoạt động!”

Sở Ngọc rất khinh miệt lườm Thiên Như Kính: “Thần vật của người cũng bị hỏng sao?” Chất lượng kém quá!

Thiên Như Kính không nhịn được đập bàn. Vừa rồi mới trải qua trận chiến mặc cả, tâm tình còn bị dao động chưa khôi phục, nay lại bị Sở Ngọc công kích khiến hần bốc hỏa: “Cô có thể làm nhục ta, nhưng không được làm nhục thần vật của sư môn ta. Nếu cô còn ăn nói lung tung, ta sẽ kiện cô tội phỉ báng!”

Sở Ngọc phì cười: “Lời kịch này người học ở đâu vậy?”

Thiên Như Kính hơi sượng sùng liếc nhìn chiếc vòng.

“Tốt!” Sở Ngọc cười tít mắt khê gật đầu “Tốt quá!” Trong chiếc vòng còn chứa cả nội dung giải trí, nàng càng lúc càng thêm muốn có được thứ này. Tiếc là trước mắt không có cách gì đoạt được, nàng chỉ có thể cố gắng nhìn càng nhiều càng tốt mà thôi.

Ngưng cười, nàng quay trở lại chủ đề chính: “Thần vật của người không thể tấn công?”

Thiên Như Kính lắc đầu: “Không thể!” Ánh mắt hần trong veo, thái độ thản nhiên, cho dù Sở Ngọc có hỏi thêm một vạn lần, hần vẫn chỉ đáp lại như thế.

Sở Ngọc cười khẩy: “Hèn gì vừa rồi người lại chấp nhận mục này nhanh thế! Là bởi vì người không cần giữ bí mật!” Vừa rồi nàng cò kè mặc cả với Thiên Như Kính về các mục được xem, lúc nhắc đến mục “Công”, hần hầu như không phản đối gì mà đồng ý luôn. Nàng còn cho rằng mình có lợi, ai ngờ bị hần lừa gạt.

Có thể do Thiên Như Kính thao tác không đúng, hoặc do quy trình bị trục trặc ở khâu nào đấy, nên mục này không thể hoạt động được. Đã vô dụng, nên Thiên Như Kính mới không tấn công ai bao giờ, cũng không cho nàng biết.

Sở Ngọc bất mãn nói: “Ta đánh giá người thấp rồi!” Lúc trước vì thấy Việt Tiệp Phi chăm chăm bảo vệ Thiên Như Kính nên nàng cho rằng hần yếu ớt, vừa rồi lại vì hần không ranh ma lòi đời nên coi thường tâm cơ của hần. Bây giờ, Sở Ngọc mới hiểu ra, cho dù là người đơn giản như Thiên Như Kính, nhưng vào lúc cần thiết vẫn có một vài thủ đoạn nho nhỏ.

Thiên Như Kính khê gật đầu, lúc này đã khôi phục thần sắc tỉnh táo: “Quá khen!”

Sở Ngọc giơ tay tiễn khách: “Ta cần thời gian để kiểm tra xem người có nói dối hay không. Từ ngày mai cứ sau giờ Ngọ, người hãy đến phủ, ta sẽ dạy người loại chữ đó”

Thiên Như Kính tuy vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong lòng hỗn loạn, lúc này rời đi chính là cầu còn không được. Hần không nói gì, khê gật đầu rồi xoay người rời đi.

Sở Ngọc ngồi trong sảnh một lát, rồi mới chậm rãi trở lại phòng mình. Không nhìn thấy Dung Chỉ đâu, nàng hơi ngạc nhiên. Tiến đến gần giường ngủ của mình, nàng mới thấy một thân hình áo trắng nằm nghiêng trên giường, đang thở nhẹ đều đều.

Sở Ngọc ngẫm nghĩ, rồi vỗ lên người hắn: “Dung Chỉ, dậy đi, ta có chuyện muốn hỏi ngươi!” Dung Chỉ đang ngủ, bị nàng vỗ một cái liền trở mình, rồi từ từ mở mắt, “Uhm?”

Cổ áo hắn rộng mở, để lộ khuôn ngực phẳng, da thịt trắng trẻo mượt mà sáng bóng, so với gấm lụa có lẽ còn trơn bóng hơn. Sở Ngọc bỗng thấy tim đập tăng tốc, nàng vội bước nhanh ra ngoài, ném lại một câu: “Mặc quần áo tử tế vào, ta có chuyện đứng đắn muốn hỏi ngươi!”

Sở Ngọc ra khỏi phòng ngủ rồi, đôi mắt khép hờ của Dung Chỉ lập tức mở to hoàn toàn tỉnh táo. Về ngôi ngủ không còn một chút gì, hắn chậm rãi ngồi dậy, cặp mắt tối đen ánh lên suy ngẫm sâu xa.

99. Q.2 - Chương 99: Nguyệt Huyết Sắc Vô Tình

Ra tiền sảnh, ngồi uống ừng ực mấy ngụm nước lạnh, tim Sở Ngọc mới dần dần đập bình ổn trở lại. Trước kia, không phải nàng chưa từng nhìn thấy nam giới cởi áo. Hồi xưa ở trường, các nam sinh chơi bóng rổ xong nóng quá, mồ hôi như mưa bèn cởi hết áo ra, nàng cũng xem nhưng chẳng có cảm giác gì. Hôm nay Dung Chỉ để lộ còn ít hơn, vậy mà khiến tim nàng đập nhanh không biết thành bộ dạng gì.

Đại khái là bởi vì...đẹp quá!

Bình thường Dung Chỉ mặc y phục, chỉ cảm thấy dung nhan tuấn mỹ, phong thái cao nhã. Nhưng hôm nay hắn mặc quần áo không chỉnh tề, dường như vô ý vén lên màn nguy trang, làm lộ ra vẻ mê hoặc nguy hiểm. Con ngươi đen trắng phân minh, sâu không thấy đáy như hội tụ nhiều khí lực mê hoặc, hút hồn người.

Lát sau Dung Chỉ đi ra, cổ áo đã khép lại, khuôn mặt bình tĩnh nhu hòa, cao nhã khó lường. Nhìn thấy Dung Chỉ lại giống hệt ngày thường, Sở Ngọc thở phào một cái. Nàng gờ tay mời hắn ngồi ghế bên cạnh rồi hỏi: “Ngươi có biết gì về Thiên Như Kính không?”

Mở cửa gấp núi, đi thẳng vào vấn đề.

Mới vừa rồi nàng còn kè mặc cả với Thiên Như Kính, tuy gây sức ép được với hắn, nhưng lại quá hao tổn trí lực. Bây giờ nàng chẳng còn kiên nhẫn để tiếp tục đấu trí với Dung Chỉ nữa, dù sao cuối cùng cũng bại lộ mục đích thôi, chỉ bằng nói thẳng từ đầu.

Dung Chỉ suy nghĩ một lát rồi từ tốn nói: “Ta hoàn toàn không biết gì về Thiên Như Kính cả!” Không đợi phản ứng của Sở Ngọc, hắn khe khẽ mỉm cười, nụ cười hơi giảo hoạt “Nhưng ta biết rõ Thiên Như Nguyệt!”

Chẳng qua hắn ngẫu nhiên gặp Thiên Như Kính vài lần, nếu nói hiểu rõ thì quá khoa trương. Nhưng đối với Thiên Như Kính, hắn cho rằng không cần hiểu rõ làm gì. Thiên Như Kính so với sư phụ Thiên Như Nguyệt, thật sự kém quá xa. Theo đánh giá của Dung Chỉ, không đáng là đối thủ của hắn.

“Công chúa, nàng có biết lời đồn trong thành Kiến Khang không?” Dường như không biết mở miệng bắt đầu thế nào, Dung Chỉ trầm mặc một lúc rồi mới thấp giọng nhu hòa: “Những ngày công chúa xuất phủ, có bao giờ nghe thấy người ta dọa trẻ con...”

Sở Ngọc trợn tròn mắt. Hiểu rồi, lần đầu tiên xuất phủ, nàng chứng kiến một phụ nữ trung tuổi lấy chính nàng ra dọa nạt bé trai. Tất nhiên, đây không phải điều tự hào vui sướng gì. Những lần sau gặp chuyện tương tự, nàng coi như không nhìn thấy, không nghe thấy, như mình không tồn tại.

“Có một pháp sư yêu ma và một công chúa rất nổi danh” Dung Chỉ càng nói, Sở Ngọc càng ngẫm nghĩ. Danh tiếng của nàng chỉ dọa con trai, không dọa được con gái. Nhưng vị “pháp sư” nào đó, nam nữ đều xoi tuốt.

Pháp sư yêu ma không phải nói Thiên Như Kính sao? Chẳng lẽ...

Nghi vấn trong lòng Sở Ngọc rất nhanh được Dung Chỉ giải đáp: “Pháp sư yêu ma tất nhiên không phải nói Thiên Như Kính. Hắn mới tiếp nhận chức vị của sư phụ chưa được bao lâu, danh tiếng và uy thế chưa rõ ràng. Pháp sư yêu ma, là nói Thiên Như Nguyệt!”

Dung Chỉ nói xong, lại lâm vào trầm mặc. Ánh mắt nhìn về phía trước nhưng lại mông lung xa xôi, như xuyên về quá khứ để nhớ về một ai đó. Lát sau hắn khôi phục tinh thần, quay sang Sở Ngọc với vẻ nhận lỗi, rồi khẽ cười: “Trong đời, ta gặp tổng cộng ba người khiến ta phải nhìn với con mắt khác. Một là Vương Ý Chi, hai là Thiên Như Nguyệt. Ngày đó gặp Vương Ý Chi vền vẹn có nửa ngày mà khiến ta hâm mộ không thôi. Luận về mưu kế ứng biến, hắn không bằng ta. Nhưng luận về tiêu sái tự tại, ta không bằng hắn. Trên đời này không ai so được với hắn!”

Nhắc đến Vương Ý Chi trước, rồi Dung Chỉ mới nói đến Thiên Như Nguyệt: “Thiên Như Kính hiện tại không thể so sánh chút nào với Thiên Như Nguyệt. Hắn rất sạch sẽ!”

Nghe lời này của Dung Chỉ, Sở Ngọc không khỏi thấy khó hiểu.

Dung Chỉ lại mỉm cười: “Thiên Như Kính rất sạch sẽ, trên tay hắn không dính dù chỉ một giọt máu tươi, cũng chưa từng hại người, tâm tư rất rõ ràng minh bạch. So với Thiên Như Kính, Thiên Như Nguyệt chẳng khác nào loài rắn độc tắm mình trong bể máu”.

Lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Như Nguyệt, hắn không khỏi giật mình kinh ngạc. Trên đời này, người có thể khiến hắn giật mình rất ít.

Thiên Như Nguyệt mặc y phục trắng ngà, dưới ánh trăng trông bản thân hắn cũng giống một vầng trăng sáng tỏ, nhưng trong mắt lại là sự tàn khốc đen tối ghê rợn, khiến cho Dung Chỉ gặp mặt lần đầu cũng cảm thấy bị uy hiếp và khủng bố vô cùng.

Nếu coi là trăng, Thiên Như Nguyệt có thể gọi là vầng trăng thê lương đáng sợ, Huyết Nguyệt.(trăng máu)

Bởi vì liên quan đến Thiên Như Kính, Sở Ngọc cứ tưởng sư phụ hắn cũng là nhân vật tương tự, cũng một dạng xuất trần thoát tục, trong suốt như thủy tinh. Nay hình tượng bị phá vỡ hoàn toàn khiến nàng không thể tưởng tượng nổi.

Dung Chỉ chậm rãi nói: “Thiên Như Kính bản tính vô tình là vì không quan tâm đến thế sự, còn Thiên Như Nguyệt vô tình xuất phát từ sự độc ác ghê rợn của hắn. Nàng biết hắn đã làm gì để có được danh tiếng pháp sư yêu ma lừng lẫy không? Hắn bắt năm trăm đồng nam đồng nữ đi tế trời. Nhưng theo điều tra của ta, tế trời chỉ là lấy cớ, còn không biết năm trăm đồng nam đồng nữ đã bị đưa đi đâu, để làm gì”.

Nghe Dung Chỉ thản nhiên kể chuyện cũ, bất giác Sở Ngọc thấy một cơn ớn lạnh bao trùm khắp cơ thể. Trong lòng nàng thầm nói: “Ta biết!”

Nàng biết Thiên Như Nguyệt dùng năm trăm đồng nam đồng nữ để làm gì. Tuy không thể hoàn toàn khẳng định, nhưng phán đoán này phải chính xác đến tám phần.

Thiên Như Nguyệt làm thí nghiệm.

Những công năng bên trong chiếc vòng, người cổ đại chưa từng biết đến hệ thống giáo dục hiện đại làm sao có thể lý giải được? Bọn họ sao có thể lần mò ra công dụng của chiếc vòng? Biện pháp duy nhất, chính là thí nghiệm.

Sợ rằng Thiên Như Nguyệt chính là một nhân tài kiệt xuất nhưng đi theo chiều hướng cực đoan. Giống như các nhà khoa học hiện đại dùng chuột bạch để thí nghiệm, hắn lại dùng người sống. Cùng một mục đích, nhưng thí nghiệm của Thiên Như Nguyệt tàn khốc và vô nhân tính hơn rất nhiều lần.

Sở Ngọc thầm nghĩ: kẻ đó đã chết rồi, may quá! Nếu người còn sống là Thiên Như Nguyệt, sao nàng dám làm những việc như nàng đã làm với Thiên Như Kính?

Như vậy có thể thấy, Thiên Như Kính đúng là “từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”. Có một sư phụ như thế, nhưng hắn không hề dùng thủ đoạn bạo lực với nàng. Ngay cả khi bị nàng chèn ép vì lòng tham vô đáy, hắn cũng không hạ độc thủ.

Nếu hần cũng giết người không chớp mắt giống Thiên Như Nguyệt, chỉ e rằng nàng đã sớm chết không biết bao nhiêu lần!

Bởi chuyện Thiên Như Nguyệt làm Sở Ngọc quá chấn động, nên nàng đem chuyện Dung Chỉ kể về ba người ném lên chín tầng mây, quên không hỏi hần người thứ ba là ai. Tiếp theo Dung Chỉ lại nói: “Mà ta còn chán ghét chiếc vòng tay của Thiên Như Nguyệt hơn cả hần!”

Sở Ngọc không khỏi kinh ngạc: “Người cũng biết chiếc vòng đó?”

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười, cầm chén nước trên bàn. Đó là chén nước nàng vừa mới uống, còn thừa lại một ít. Sở Ngọc chưa kịp mở miệng ngăn cản, thì đã thấy làn môi mềm mại của hần men theo miệng chén, hôn lên vết son của nàng còn in dấu lại.

Cổ họng nàng như bị thứ gì chặn lại, nghẹn ứ không nói nên lời. Nàng chỉ còn biết trơ mắt nhìn Dung Chỉ ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Dung Chỉ đặt chiếc chén xuống, ánh mắt trong veo thản nhiên, tiếp tục nói: “Ta và Thiên Như Nguyệt có thể tính là đã từng giao đấu, sao lại không biết rõ sức mạnh kỳ lạ của chiếc vòng tay? Ta chán ghét, không phải bởi vì sức mạnh kỳ lạ, mà vì cảm thấy chiếc vòng không nên xuất hiện trên đời!”

Trực giác của hần quả thật mẫn tuệ kinh khủng!

Sở Ngọc trầm trồ dài: chiếc vòng đó đúng là không nên xuất hiện, bởi vì nó không phải là sản phẩm của thời đại này!

Sản phẩm kết tinh trí tuệ của con người hơn một ngàn năm sau, có những công dụng mà không một người cổ đại nào làm được, chiếc vòng quả thật có quá nhiều ưu thế! Dung Chỉ bị thua Thiên Như Nguyệt, cũng có thể coi là không bị bề mặt!

Thua về thời đại, điều này không thể kháng cự được!

Sở Ngọc lặng lẽ đánh giá Dung Chỉ. Gương mặt tuấn mỹ của hần không có chút nào nản lòng, cũng không hề bất mãn, mà chỉ là ung dung, hơi có vẻ đùa cợt: “Điều làm ta càng chướng mắt là, Thiên Như Nguyệt luôn mồm nói thuận theo thiên mệnh. Thật nực cười, thiên mệnh nào mà lại do một kẻ như hần gánh vác?”

100. Q.2 - Chương 100: Bản Tính Nghiện Mua Sắm

Dung Chỉ nói xong, Sở Ngọc liền đề cập đến điều nàng vẫn quan tâm: “Có biện pháp nào để đoạt được chiếc vòng không?” Nàng nói chậm chạp, trái tim nhảy nhót theo từng con chữ.

Dung Chỉ nghiêng đầu nhìn nàng cười: “Công chúa cho rằng ngày xưa ta chưa từng thử ư?”

“Hà?” Sở Ngọc giật mình kêu lên. Như vậy tất nhiên là hần đã thất bại, nếu không cũng không đến nỗi rơi vào hoàn cảnh hiện nay. Bất ngờ nàng nghe thấy Dung Chỉ nói: “Ta đã từng thử... Mặc dù khó khăn, nhưng ta đã từng lừa được Thiên Như Nguyệt tháo vòng đưa cho ta, chỉ có điều...” Hần cười bất lực “Ta không thể nào sử dụng được chiếc vòng. Khi đeo lên tay, ta không thể tạo ra được vàng hào quang màu lam hay làm bất cứ thứ gì khác. Ngược lại, có một khí lực kỳ quái xâm nhập cơ thể ta, giống như bị châm, lại giống như bị hỏa thiêu, khiến cho toàn thân ta đau đớn chết đi sống lại”.

Nghe Dung Chỉ miêu tả tỉ mỉ tình huống lúc đó, Sở Ngọc hiểu đã xảy ra chuyện gì: hần bị điện giật. Như vậy chiếc vòng có cơ chế bảo vệ chống người lạ, nếu bị đánh cắp sẽ làm đối phương bị điện giật.

Như thế, nếu muốn có được chiếc vòng, trước hết phải chuẩn bị gắng tay cách điện.

Nàng thảo luận rất lâu với Dung Chỉ, tuy không biết cách cụ thể để lấy được chiếc vòng, nhưng chỉ ít biết một số điều cần lưu ý. Ví dụ người nào muốn sử dụng thì phải xác nhận vân tay, mà kẻ nào muốn cướp đoạt thì sẽ bị phóng luồng điện.

Như vậy, việc này nàng phải tiến hành từ từ từng bước một, không thể nóng vội. Cướp đoạt chiếc vòng chỉ là biện pháp bất khả kháng cuối cùng, sau khi lung lạc Thiên Như Kính thất bại mà thôi. Nếu tìm được cách hòa bình, không đối lập với hắn là tốt nhất!

Hai người trò chuyện đến tận đêm khuya. Trong lúc phân tích về chiếc vòng, Sở Ngọc đã để lộ việc nàng biết khá rõ về thứ này, nhưng Dung Chỉ lại không hề thắc mắc. Cho đến khi kết thúc cuộc chuyện trò, bỗng Sở Ngọc nhớ lúc trước Dung Chỉ nói về ba người làm hắn phải nhìn với con mắt khác, bèn thuận miệng hỏi: “Vậy người còn lại là ai?”

Dung Chỉ vẫn còn mải nghĩ đến Thiên Như Nguyệt và chiếc vòng, bỗng nghe Sở Ngọc chuyển chủ đề, không khỏi ngẩn người. Một lát sau hắn mỉm cười: “Người này công chúa không nhận ra đâu, có nói cũng vô dụng!”

Sở Ngọc hỏi là vì đột nhiên nhớ ra, nghe Dung Chỉ đáp như vậy cũng chẳng nghĩ ngợi thêm làm gì. Hắn xoay người rời đi rồi, nàng cũng đóng cửa, trở về phòng ngủ.

Chậm rãi ra khỏi Đông Thượng các, Dung Chỉ không quay về nơi ở của mình. Về mặt bình tĩnh, thâm trầm, hắn đi qua ngưỡng cửa có tấm bảng hiệu “Tam ngàn phần hoa”. Bỗng qua khu biệt viện đầy cỏ cây đứt gãy tan hoang như vừa trải qua trận cuồng phong, Dung Chỉ bước vào phòng Hoa Thác.

Lát sau trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ: “Người đến đúng lúc lắm! A Chỉ, người cho ta dùng thuốc gì mà toàn thân lại đau đớn như có ngàn vạn con kiến cắn, mất hết sức lực? Cứ thế này thì ta thật sự không chịu nổi!”

Trong phòng tối mờ, Hoa Thác nằm trên giường, cả người băng bó. Vài chỗ băng vải lộ ra thuốc mỡ đen đặc, mùi nồng nặc khó ngửi.

Dung Chỉ đứng bên giường, từ tốn nói: “Như vậy mới chữa khỏi bệnh cho người được! Năm đó người không nghe lời ta khuyên can, đi ám sát Thiên Như Nguyệt, nội thương đã thâm nhập vào gân cốt. Nếu không dùng được liệu mạnh thì bệnh sẽ không trị được tận gốc!”

Hoa Thác cứng họng không nói được gì, nhưng vẫn có chút không cam lòng: “Ai biết ác ma đó lại cổ quái như vậy?” Rồi hắn lại tiếp tục kêu rên: “Ồi ngứa quá, đau quá, a a a...Lúc nào mới thoát khỏi thứ thuốc đáng chết này a?”

Dung Chỉ bất đắc dĩ nói: “Cả ngày người không kêu, tại sao nhè lúc ta đến lại kêu ầm ĩ như vậy?”

Hoa Thác cười hắc hắc: “Đương nhiên là người đến ta mới kêu. Không có người nghe ta kêu làm gì? Chẳng phải sẽ uống phí sức lực sao?”

Dung Chỉ liền xoay người rời đi: “Uống thuốc, bôi ngoài da, thuốc ngoài da ta không trị được người, người cứ việc kêu. Chờ xem, ngày mai ta sai Thượng Dược ti tăng thêm hai lượng hoàng liên vào thuốc sắc cho người uống!”

(hoàng liên là một vị thuốc rất đắng trong Đông y)

Hoa Thác lập tức hét thảm: “Đợi một chút, đợi, đợi, đợi!...A Chỉ! Ta sai rồi, ta sai còn không được sao?”

Tuy ngầm mưu tính đoạt vòng tay của Thiên Như Kính, nhưng lúc gặp lại hắn, Sở Ngọc không biểu hiện điều gì khác thường. Không phải nàng từ bỏ ý định, mà vì trước mắt có muốn cũng không được. Hơn nữa mâu thuẫn giữa bọn họ không đến mức đối chọi gay gắt, trước mắt chưa phải gấp gáp đối phó với hắn.

Mặc dù theo lời Dung Chỉ, Thiên Như Kính khác sư phụ Thiên Như Nguyệt, nhưng nếu dồn ép hắn đến bước đường sinh tử, thì chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Gặp Thiên Như Kính ở cửa hoàng cung, Sở Ngọc khẽ gật đầu với hắn. Lúc đi qua, nàng thừa dịp nói nhỏ: “Sau giờ ngọ đến nhà ta!” Nàng cũng nên thực hiện lời hứa của mình.

Sở Ngọc tâm tư bình ổn, nhìn Lưu Tử Nghiệp ngồi trước trường kỷ, mặc triều phục trang trọng. Mọi tấu sớ trên bàn bị hắn quét sạch, nhường chỗ cho những thứ hôm qua mua được ở chợ. Lưu Tử Nghiệp hết cầm

cái này lại cầm cái kia lên xem, hứng trí bưng bưng. Thấy Sở Ngọc đến, hấn cho tả hữu lui ra rồi giữ chặt lấy nàng: “A tỷ, a tỷ, hôm qua thật là thú vị! Hôm nào chúng ta lại cải trang đi vi hành?”

Sở Ngọc nhìn trường kỷ, trong lòng ngọt ngào. Nàng tuy không có tham vọng tạo nên một minh quân có một không hai, nhưng cũng không muốn đào tạo được một tín đồ shopping a! Xem bộ dạng của Lưu Tử Nghiệp, rõ ràng là đã nghiện dạo phố mua sắm rồi!

Sớm biết dẫn tới kết quả thế này, thà rằng nàng cứ đóng cửa trong cung kể chuyện cho hấn nghe còn hơn.

Sở Ngọc ngẫm nghĩ, tìm lời khuyên can: “Bệ hạ, lần trước chúng ta xuất cung đã không dễ dàng gì. Lần này chắc còn phải lâu lâu...”

Lưu Tử Nghiệp nghe xong cực kỳ mất hứng, bỗng mắt lại sáng ngời: “A tỷ, nếu không thể xuất cung vi hành, thì chúng ta tạo một cái chợ trong cung, sai cung nữ thái giám giả làm người mua bán. Vậy có được không?”

Sở Ngọc nghe xong suýt nữa bị sặc. Lưu Tử Nghiệp thật là thiên tài, muốn cải trang vi hành ngay trong cung. Hấn nghĩ được cả trò này, chữ “hôn quân” trên mặt đúng là to quá, chỉ sợ người khác không tới làm phản!

Cố gắng áp chế xúc động, Sở Ngọc nhẫn nại giải thích: “Bệ hạ, cải trang vi hành đâu chỉ có mỗi dạo chợ, người quên rồi sao? Ta kể chuyện hoàng đế Khang Hi vi hành, chủ yếu là đánh kẻ mạnh, giúp người yếu, trừ gian diệt bạo, thấy sự bất bình không tha mà!” Có phải biện pháp giáo dục của nàng sai rồi không? Không những không giúp Lưu Tử Nghiệp có chí tiến thủ, ngược lại làm phát triển sở thích mua sắm tiềm ẩn của hấn.

Nghe Sở Ngọc nói vậy, Lưu Tử Nghiệp cũng tạm thời giảm bớt cơn nghiện mua sắm cuồng nhiệt. Hấn nhăn mày nói: “Nhưng hôm qua, lúc chúng ta cải trang vi hành, vẫn chưa nhìn thấy kẻ ác a! Cũng chẳng có đạo tặc trộm cướp gì, làm thế nào mà diệt ác được?”

Sở Ngọc trầm nghĩ: ở ngay dưới chân thiên tử, dù sao trật tự trị an cũng phải được đảm bảo. Đến ngay cả kinh đô mà đạo tặc trộm cướp dám hoành hành ngang nhiên thì hoàng đế cũng không còn nữa! Cái ác nơi này, chủ yếu là từ bọn công tử nhà giàu. Nhưng bọn chúng phần lớn đều có thể lực dựa dẫm, chưa nói Sở Ngọc không bắt được tận tay, mà ngay cả muốn động vào chúng cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng, không thể ra tay tùy tiện. Tuy rằng sau lưng nàng có chỗ dựa vững chắc nhất, nhưng đắc tội với các thế lực lớn cũng không phải là hay ho gì.

Trong lòng trầm tư, sắc mặt Sở Ngọc biến đổi. Cuối cùng nàng hạ quyết định, nói với Lưu Tử Nghiệp: “Bệ hạ, mấy ngày nữa chúng ta lại cải trang đi vi hành. Hôm qua đến nơi quá thanh bình, không có kẻ ác, lần sau chúng ta đổi địa điểm!”

An ủi xong Lưu Tử Nghiệp, lại kể chuyện một chút, Sở Ngọc liền sớm rời cung. Lúc nàng về đến phủ mới là giữa trưa. Nàng cho gọi Dung Chi, Hoàn Viễn, Liễu Sắc, Mặc Hương, kể cả Hoa Thác đang dưỡng thương. Trừ Lưu Tang vì tuổi còn quá nhỏ, có thể coi lần này là họp mặt trai lơ lần thứ ba.

Mọi người ngồi thành vòng tròn, chỉ riêng Hoa Thác ở phía xa xa. Hoa Thác toàn thân băng bó như xác ướp, chỉ để hở khuôn mặt. Hấn nằm trên giường, cả người nồng nặc mùi thuốc đông y nên chỉ ở phía xa, không thể đến gần mọi người.

“Hoa Thác là người tập võ, tai thính hơn người thường. Công chúa không cần lo lắng, hấn nghe được!” Dung Chi vội hốt nói.

Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười, đảo mắt qua tất cả những người trước mặt. Mỗi người có một điểm đặc sắc riêng, nhưng đều là những khuôn mặt tuổi trẻ mỹ xuất chúng. “Gọi các người tới, là vì có chuyện cần các người làm!”

Duỗi một ngón tay ra, Sở Ngọc đề xuất luận đề: “Ta khả năng có hạn, hi vọng mọi người cùng suy nghĩ, hợp sức giúp ta...làm thế nào để có thể khi quân một cách thiện ý!”

101. Q.3 - Chương 101: Khi Quân Thiện Ý

Đúng, Sở Ngọc muốn khi quân.

Đối với hoàng đế Lưu Tử Nghiệp, Sở Ngọc cảm thấy rất mâu thuẫn. Một mặt, nàng sợ hãi vị trí quyền lực của hắn. Là hoàng đế, chỉ một câu nói của hắn cũng có thể bắt nàng chết. Mặt khác, nàng đối với hắn cũng chẳng tôn kính là bao.

Đến từ thế kỷ hai mươi mốt, Sở Ngọc hoàn toàn phản bác quan niệm vương quyền do trời định, cũng không để ý đến vấn đề giai cấp. Đối với nàng, người nào ra người nấy, không phải bởi vì anh ở vị trí đặc quyền đặc lợi mà được coi trọng hơn người khác.

Bởi vậy, nàng đối với Lưu Tử Nghiệp, vừa dè chừng sợ hãi lại vừa coi thường, dè chừng sợ hãi quyền lực của hoàng đế, nhưng coi thường con người hắn. Nói cách khác, nàng nhìn nhận về Lưu Tử Nghiệp và thân phận hoàng đế hoàn toàn tách rời nhau.

Ngoài ra, còn có một chút...mà Sở Ngọc không muốn thừa nhận, là...mềm lòng.

Tiểu hoàng đế tàn bạo độc ác, có vô vàn điều không tốt, nhưng lại chưa từng làm tổn thương nàng, thậm chí dựa dẫm, tin tưởng tuyệt đối ở nàng. Mặc dù vẫn không ngừng đề phòng, nhưng nhớ lại tất cả quãng thời gian tiếp xúc với Lưu Tử Nghiệp, nàng không khỏi có chút hổ thẹn.

Sở Ngọc nghĩ đến chuyện khi quân, thì vừa coi hắn là hoàng đế, lại không coi hắn là hoàng đế.

Sở Ngọc nói khái quát nguyện vọng của Lưu Tử Nghiệp muốn đánh kẻ mạnh, giúp đỡ người yếu, hành hiệp trượng nghĩa nhưng tất nhiên không nói nguồn gốc xuất phát từ nàng: “Sắp tới bệ hạ muốn cải trang vi hành cho khuây khỏa, nhưng ta không thể để bệ hạ đến chỗ nguy hiểm được. Như vậy, bệ hạ đã muốn trừ ác, chúng ta sẽ tạo ra cái ác cho bệ hạ diệt trừ!”

Sau khi thảo luận, cuối cùng đã dựng được tình tiết khi quân. Sở Ngọc mở cuộc hội họp này với mục đích: kéo tất cả mọi người cùng lên thuyền giặc, có phúc cùng hưởng mà có họa cùng chịu.

Hiện tại những người mà Sở Ngọc yên tâm nhất là Liễu Sắc, Mặc Hương. Bọn họ do nàng nuôi dưỡng, muốn làm gì đều do nàng định đoạt. Về phía Hoàn Viễn, nàng cũng rất tín nhiệm. Hoa Thác phải đến đây vì hắn sẽ sắm vai khi quân chủ lực. Dung Chỉ không cần tham dự, nhưng với giao tình giữa hắn với Hoa Thác, Sở Ngọc tin chắc rằng Hoa Thác sẽ nói lại cho hắn. Chi bằng nàng cứ nói trước cho hắn biết dự định của nàng.

Thật ra đây cũng không phải chuyện cần giữ bí mật nghiêm ngặt lắm. Tuy có hơi mạo hiểm với tội khi quân, nhưng Sở Ngọc đã cân nhắc rồi. Cho dù chuyện này có bị lộ ra, Lưu Tử Nghiệp cũng sẽ không vì sự lừa gạt có thiện ý của nàng mà trừng phạt, cùng lắm chỉ tức giận một chút thôi. Nhưng nếu thành công, có thể khiến Lưu Tử Nghiệp chuyển sang nghiêng cải trang vi hành, thể hiện uy phong thay vì ham thích mua sắm.

Sau khi Sở Ngọc sắp đặt, giao việc xong xuôi thì được báo tin Thiên Như Kính đến. Thời gian vừa vặn, không lãng phí chút nào.

Nhóm nam sủng rời đi rồi, Sở Ngọc gọi Hoàn Viễn lại hỏi: “Sở viên bên kia chuẩn bị thế nào rồi?”

Hoàn Viễn hơi cúi người, mỉm cười: “Xin công chúa yên tâm, mọi việc đều thuận lợi!”

Sở Ngọc khẽ thở dài: “Vất vả cho người rồi!”

Thời gian sau đó, mọi việc tiến triển thuận lợi như mơ.

Việc mà Sở Ngọc liên tục tiến hành là dạy tiếng Anh cho Thiên Như Kính. Đầu tiên nàng dạy hắn chữ cái, rồi đến từ đơn, nhưng phát hiện ra hắn có trí nhớ kinh người. Với một chuỗi từ đơn rất dài, hắn chỉ cần đọc qua một lần là nhớ kỹ. Để tranh thủ có thêm thời gian, Sở Ngọc cố ý bẻ cong tiến trình dạy học. Như vậy không có nghĩa là nàng dạy sai kiến thức cho hắn, mà chỉ là dạy một số thứ không cần thiết.

Ngữ pháp tiếng Anh khác hoàn toàn so với ngữ pháp tiếng Trung, phức tạp hơn rất nhiều lần. Đã là người học tiếng Anh, trước mỗi kỳ thi, hắn không ai không điên đầu với việc học các loại thì.

Sở Ngọc cố tình gây khó dễ, giúp cho Thiên Như Kính hiểu thế nào là nỗi cực khổ và ấn tượng kinh hoàng của những kỳ thi hắc ám, giám thị vô tình, học ôn lo lắng vất vả.

Các dạng đề thi phổ biến như điền vào chỗ trống, viết lại câu, đọc hiểu, Sở Ngọc đều lòi hết ra để đối phó với Thiên Như Kính. Cứ như vậy, vì phải học ngữ pháp phức tạp về các loại thì trong tiếng Anh, tiến độ học tập của Thiên Như Kính không thể không chậm lại.

Trong lúc ngược đãi Thiên Như Kính, Sở Ngọc lại thỉnh cầu hần khởi động vòng tay, thâm nhập tìm hiểu mục “Công”. Vô tình, nàng phát hiện ra Thiên Như Kính không thể kích hoạt phần tấn công, là bởi vì thiếu mất một đoạn dữ kiện. Có lẽ là do một cổ nhân nào đó thao tác nhầm lẫn đã lỡ tay xóa mất.

Sở Ngọc trong kiếp trước, khi mới tiếp xúc với máy tính cũng từng trải qua những việc làm ngốc nghếch tương tự. Nàng xóa mất một phần dữ kiện, khiến cho chương trình không thể hoạt động được. Điều này có lẽ cũng giống với công năng của chiếc vòng, các trang tư liệu bên trong liên quan chặt chẽ với các hiệu ứng mà nó tạo ra, ví dụ như vàng hào quang và hệ thống tự động phòng ngự.

Một khi một đoạn dữ liệu bị cắt bỏ, thì công năng cho dù có mạnh đến mấy cũng không thể dùng được nữa. Đây không phải do chất lượng chiếc vòng có vấn đề, mà là người sử dụng thao tác không đúng, mới khiến cho ngọc minh châu lâm bại.

Ngoài việc dạy tiếng Anh, đại kế khi quân của Sở Ngọc cũng tiến hành thuận lợi. Mọi người đều tập dượt qua mấy lần, trong đó Liễu Sắc Mặc Hương là nạn nhân, Hoa Thác sắm vai phản diện, mặc hắc y và đeo vải đen che mặt, giả làm phường trộm cướp. “Vừa lúc” Lưu Tử Nghiệp cải trang vi hành bắt gặp, thấy chuyện bất bình rút kiếm tương trợ là chuyện đương nhiên. Lâm Sâm đâm vài quả, Lưu Tử Nghiệp cũng xông lên chém mấy kiếm. Hoa Thác vờ hô lên mấy tiếng rồi bỏ chạy bán sống bán chết.

Duy nhất có một điểm khó khăn là, để phù hợp với thân phận trộm cướp, Hoa Thác phải đối vũ khí, tạm bỏ kiếm vẫn thường sử dụng mà thay bằng đại đao. Đối với loại vũ khí thô tục làm mất hết khí chất, phá hoại hình tượng đó, Hoa Thác tất nhiên phản đối kịch liệt, nhưng đã bị Dung Chỉ với ánh mắt chỉ huy trấn áp hoàn toàn.

Thời gian trôi nhanh quá! Thấm thoát đã qua đầu hạ, chuyển sang giữa mùa hè.

Thời tiết ngày càng nóng bức, ve trên cây kêu rả rích không ngừng. Đã nhiều ngày không có một giọt mưa, không khí khô nóng khiến vạn vật như muốn nứt nẻ.

Nhưng hôm nay, trong thành Kiến Khang, rất nhiều công tử danh môn, sĩ tộc quyền quý ngồi xe ngựa sang trọng, cùng đến một nơi.

Nơi đó có tên gọi Sở viên.

Chủ nhân Sở viên là một người trẻ tuổi thần bí, trước đây đã từng đi cùng một văn nhân có tài làm thơ như nước chảy đến dự hội thơ. Người này giao hảo rất thân tình với Vương Ý Chi phong lưu phóng khoáng, lại từng cuồng vọng chê trách tiếng đàn của thiên kim công tử Tiêu Biệt là không đáng lọt tai.

Mà Tiêu Biệt vẫn chưa hề phản bác.

Hần tặng mọi người quạt gấp, rất có phong cách!

Người đó tên là Dụ Tử Sở.

Ngay từ sáng sớm, ở ngã tư đường phía ngoài Sở viên, xếp hàng la liệt các loại xe giá sang trọng. Nếu lúc này phóng hỏa ở đây, có thể thiêu chết hơn một nửa những người kế nghiệp danh gia vọng tộc của kinh thành.

Cửa lớn sơn đen, vẫn đang đóng kín. Trên cửa là bảng hiệu với hai chữ “Sở viên” rồng bay phượng múa, nét chữ do chính tay Vương Ý Chi viết nên.

102. Q.3 - Chương 102: Thà Rằng Không Thịt

Vương Tương vốn là họ hàng của Vương Ý Chi, cũng thuộc họ Vương danh tiếng. Đối với Vương Ý Chi, hắn vừa hâm mộ lại vừa đố kỵ.

Hắn tuy chưa từng gặp người tên Dụ Tử Sở, nhưng nghe tiếng đồn lan truyền khắp Kiến Khang. Biết đường huynh nhà mình có quan hệ thân thiết với người này, hắn không khỏi hiếu kỳ nên tìm mọi cách liên hệ với người có thiệp mồi để cùng đi.

Bởi vì trong lòng hiếu kỳ, nên nhiều người đến rất sớm. Không ngờ cửa đóng im ỉm, có người vốn tính cao ngạo nóng nảy, sai gia nhân gõ cửa, không thấy tiếng trả lời bèn tức giận bỏ đi.

Lúc này mới có người nghĩ tới, “Dụ Tử Sở” đã dám cả gan răn dạy, trách mắng thiên kim công tử trước mặt tất cả mọi người, hắn phải là người thế nào chứ!

Chờ đợi trong không khí nóng bức, thật chẳng dễ chịu chút nào! Một lúc sau cũng đến giờ tiếp khách.

Cánh cổng sơn đen của Sở viên kéo kẹt mở ra. Trước ngưỡng cửa là bốn thiếu niên thanh tú mặc y phục trắng, khoảng mười ba, mười bốn tuổi. Y phục đơn giản trang nhã, búi tóc chỉnh tề, một chút trang sức thừa cũng không có.

Một thiếu niên khẽ cúi người: “Chư vị khách quý, mời đi theo tôi!”

Bước vào vườn, mọi người cảm thấy một không khí mát mẻ khoan khoái, mùa hè oi bức khô nóng như bị đẩy lùi ngoài cửa. Cả người thư giãn sảng khoái, đập vào mắt họ là toàn cảnh khu vườn.

Xanh.

Rất nhiều sắc xanh.

Phía trong tường àu trắng là một màu xanh ngút tầm mắt, như gột rửa hô hấp của mọi người.

Một khoảnh khắc sau, mới có người kinh ngạc kêu lên: “Nhiều trúc quá!”

Trong nhà mọi người, thông thường cây cảnh là vật trang trí cho kiến trúc, điểm xuyết cho đình đài lầu gác thêm sống động. Nhưng bên trong Sở viên thì hoàn toàn tương phản, trước mặt mọi người là rừng trúc xanh ngút tầm mắt, vậy còn phòng ốc ở đâu?

Nhìn quang cảnh này, Vương Tương không khỏi kinh ngạc, hỏi thiếu niên áo trắng bên cạnh: “Thế này là thế nào?”

Bốn thiếu niên mở cửa đã lưu ở ngưỡng cửa đón khách, hai người khác đến chỗ các danh lưu sĩ tộc, một người dẫn đường phía trước, còn một người đang đứng cạnh Vương Tương.

Thiếu niên khẽ cười nói: “Chủ nhân nhà chúng ta rất yêu thích trúc. Người thường dạy chúng ta rằng:

Thà rằng thực vô thịt

Không thể cư vô trúc

Vô thịt lệnh nhân gãy

Vô trúc lệnh nhân tục

Nhân gãy thượng khả phì

Sĩ tục không thể y”

(Tạm dịch:

Thà rằng không ăn thịt

Nhà không thể thiếu trúc

Không thịt người sẽ gãy

Không trúc người sẽ tục

Gầy có thể béo lên

Tục không thành người tốt

Bài thơ trên bắt nguồn từ ý thơ của Tô Đông Pha (cuối đời Tống)

Ninh khả thực vô nhục

Bất khả cư vô trúc

Vô nhục sử nhân sầu

Vô trúc sử nhân tục)

Thiếu niên hào hoa phong nhã, tuy là tội tởm nhưng có thể xuất khẩu thành thơ, thái độ không tự ti cũng không hống hách, khiến người ta thán phục.

“Hay cho câu: sĩ tục không thể y!” Lời thiếu niên vừa dứt, liền có tiếng nói phía sau truyền tới. Vương Tương quay đầu lại, nhìn thấy vị đường huynh cao không với tới của mình. Hắn đứng tựa cửa, tay buông lỏng quạt gấp, dáng vẻ tiêu sái vô cùng: “Từ Sở huynh nói hay lắm! Như vậy, ta cũng nên trồng trong nhà ít trúc để tránh trở thành tục nhân!”

Thiếu niên nhìn thấy Vương Ý Chi nhưng không hề tỏ vẻ đặc biệt hơn, đối đãi với hắn giống tất cả mọi người: “Công tử đã tới rồi, vậy chúng ta cùng đi!”

Wương Ý Chi mỉm cười, sóng bước đi bên thiếu niên áo trắng. Vương Tương ngẫm nghĩ, vòng sang bên cạnh Vương Ý Chi, cúi người thi lễ: “Bái kiến đường huynh!”

Wương Ý Chi liếc sang phía hắn, hơi chớp mắt: “Người... Tên là Vương Tương phải không? Sao lại ở đây? Ta nhớ lần trước lúc Từ Sở huynh phát thiệp mời, người không có ở đó mà!”

Không ngờ Vương Ý Chi nhận ra mình, Vương Tương thầm vui mừng, nói từ tốn: “Ta gần đây nghe tiếng đồn âm ỉ, theo bằng hữu vì mộ danh mà đến.”

“Vậy à?” Vương Ý Chi đáp lại, rồi không nói gì thêm. Vương Tương cũng không bắt chuyện, chỉ yên lặng bước theo.

Thiếu niên áo trắng dẫn mọi người vào rừng trúc, cành lá sum suê che kín ánh nắng mặt trời, xua tan không khí nóng bức cuối cùng còn sót lại

Bên trong rừng trúc không quá dày đặc, cứ ba bốn cây tạo thành một cụm. Dưới đất, đá cuội trắng rải thành đường, xung quanh là bùn đất ẩm ướt. Trong rừng, cảm giác mát mẻ ẩm ướt gột rửa không khí khô nóng từ trong ra ngoài. Giữa ngày hè nóng bức, nơi đây lại phẳng phất có không khí ngày xuân.

Đi vào trong rừng, mọi người mới thấy nhà thấp thoáng ẩn hiện giữa lùm cây. Lúc mới đi vào, một số người vì nóng bức nên muốn xoay người đi sâu vào rừng trúc để tận hưởng cảm giác mát mẻ. May là có tiểu đồng dẫn đường nhắc nhở, họ mới không rời đoàn: “Ồ phía trước, mời chư vị khách quý theo tôi!”

Wương Ý Chi mỉm cười. Tiến vào trong, không thấy phòng ốc mà lại thấy rừng, cách bài trí này có thể gọi là cực kỳ to gan. Ngay cả hắn ngày đó tìm mua tòa nhà này, cũng không ngờ Sở Ngọc sẽ bố trí như thế.

Tòa nhà này vốn từ lâu không có người ở, nên rừng trúc mới mọc um tùm xanh tốt. Ban đầu Vương Ý Chi định sai người phá bỏ rừng trúc, nhưng Sở Ngọc lại lợi dụng cảnh quan sẵn có, thay đổi một chút tạo thành bố cục tuyệt diệu.

Nhà thấp thoáng sau rừng trúc tạo cảm giác cực kỳ thanh lệ tao nhã.

Trên đường, ngoài hai thiếu niên, mọi người không hề nhìn thấy một ai, nhưng khi đến gần tòa nhà, mới thấy một người trẻ tuổi cũng vận y phục trắng đang đứng đợi trước cửa.

Người này dung nhan tuấn mỹ, thất lưng cao quan, tay áo rộng lắc nhẹ phiêu đảng. Thấy mọi người tới, hắn hơi cúi chào, nói điềm đạm: “Mời chư vị!”

Phàm là những người đã tham dự hội thơ trên đỉnh núi đều nhận ra người này. Đó là Dụ Tử Viễn có tài văn chương xuất chúng, cũng là Hoàn Viễn. Hôm nay, trông sắc mặt hần sáng ngời vẻ thần nhiên tự tin, so với tâm tình kín đáo và đề nén điều gì đó hôm ở trên núi thật là khác biệt.

Nhìn thấy Hoàn Viễn, mọi người không ngừng thán phục.

Hoàn Viễn khe khẽ mỉm cười, hai thiếu niên áo trắng lập tức lui ra, giao nhóm khách này cho hần tiếp đãi và quay trở lại cổng để nghênh đón khách mới.

Vương Ý Chi không khỏi hiếu kỳ, tiến đến lấy quạt che miệng, nhỏ giọng hỏi: “Sao không thấy Tử Sở huynh?” Bọn họ còn định tạo những bất ngờ gì?

Hoàn Viễn điềm nhiên, vẫn ôn hòa mỉm cười như trước: “Các hạ cần gì phải gấp gáp? Một lát nữa là biết thôi!”

Vương Ý Chi hơi sững sốt, lập tức bật cười: “Người nói cũng phải!” Hần không hỏi nữa, mà cùng Hoàn Viễn đi vào gian trong.

Xuyên qua hành lang uốn khúc, bọn họ phát hiện nơi tụ họp không phải ở trong nhà, mà lại là một đình viện thoáng đãng. Trong đình viện cũng trồng rất nhiều trúc xanh, dưới sàn bày án kỷ và nệm gấm. Bên trong án kỷ đã có người ngồi chờ, nhưng người đó không phải là Sở Ngọc.

103. Q.3 - Chương 103: Có Thể Thanh Tâm

Ngói xanh tường trắng, cành trúc xanh biếc, chàng trai tuấn mỹ y phục trắng, mọi thứ như ngăn cách hoàn toàn với chốn phàm tục náo động ồn ào. Không gian yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng nước sôi.

Ừng ục ừng ục, trên bếp lửa nhỏ là ấm tử sa, nước đang sôi trào, hơi nước nghi ngút lan tỏa, lộ ra màu nước xanh đậm bên trong.

Ngồi trước bếp lửa là một người trẻ tuổi mặc y phục hòa thượng trắng đã ngả màu, động tác nhẹ nhàng chậm rãi. Khuôn mặt nhu hòa hơi cúi xuống, đường nét anh tuấn, giữa ấn đường có một vết chu sa đỏ rực, dung mạo đẹp đẽ thanh tịnh.

Dưới bóng trúc mát mẻ, hòa thượng ngồi trên nệm gấm, bên bàn đá xanh, an tĩnh nhàn nhã đun nước. Người này cực kỳ chuyên tâm vào công việc, chăm chú nhìn ấm nước sôi, mọi người đến không liên quan đến hần, và hần cũng chẳng hề bận tâm. Cùng với ngọn lửa sáng rực, quang cảnh khiến người ta có cảm giác trong trẻo thanh nhã, không chút nhiễm bụi trần.

Mọi người không khỏi bước chậm lại, thậm chí có người không tự chủ được mà nín thở, cảm giác như chỉ cần thở mạnh là cảnh huyền ảo trước mặt tan biến.

Hoàn Viễn ho nhẹ một tiếng phá vỡ không gian yên tĩnh, mỉm cười lễ độ: “Chư vị, đã đến nơi rồi. Xin mời ngồi!”

Mọi người giống như bừng tỉnh mộng, từng người từng người một ngồi vào. Mỗi chỗ ngồi đều có tán trúc che nắng. Vương Ý Chi đi sau hai bước. Tuy hần cũng sững sốt, nhưng lý do bất ngờ thì rất khác mọi người, hòa thượng áo trắng là người hần quen biết – Tịch Nhiên.

Hần không hiểu Sở Ngọc và Tịch Nhiên quen thân từ lúc nào. Tịch Nhiên tính tình hiền hòa, nhưng không thích rời khỏi chùa. Ngay cả bản thân Vương Ý Chi cũng khó mời hần ra khỏi chùa một lần. Vậy mà nhìn xem, lúc này theo bố trí của Sở Ngọc, Tịch Nhiên đang ngồi đun nước ở đây.

Tuy chẳng biết nước kia là nước gì, để làm gì, nhưng Vương Ý Chi không quan tâm. Hần chỉ hiếu kỳ, không hiểu Sở Ngọc làm sao mời được Tịch Nhiên? Tịch Nhiên tuy rằng tính tình hiền hòa, nhưng nếu hần không tình nguyện thì lấy quyền thế cưỡng ép cũng không được.

Trông Tịch Nhiên rất bình yên thanh thoi, không giống với người bị bắt ép đến.

Nghi vấn cứ luẩn quẩn trong đầu Vương Ý Chi: Sở Ngọc làm thế nào mà cảm động được Tịch Nhiên?

Tuy trong lòng nghi ngờ, nhưng ngoài mặt Vương Ý Chi không biểu hiện điều gì. Về mặt ung dung thản nhiên, nhưng ánh mắt lại sáng ngời hứng thú. Hẳn vốn tưởng rằng trúc là chuyện đáng ngạc nhiên nhất rồi, không ngờ càng lúc càng thấy tò mò, không hiểu Sở Ngọc còn có những trò thú vị gì nữa.

Vương Tương ngồi cạnh Vương Ý Chi. Sau khi các quan khách đã yên vị, lập tức có một hàng tiểu đồng áo trắng nối đuôi nhau bước ra, bưng khay bện bằng dây mây. Trên khay là những chiếc bát nhỏ sạch sẽ, đựng dưa và trái cây lạnh buốt. Mỗi bát có năm, sáu loại trái cây tạo sắc màu đẹp mắt, cầm lên có thể cảm nhận được hương vị nước suối thanh khiết, cắn một miếng mát lạnh khiến cả người khoan khoái.

Vương Ý Chi cũng là nhà phú quý đã quen, tất nhiên biết rõ dưa và trái cây lạnh buốt là thế nào. Mỗi dịp đông đến, nhà hào phú thường tích trữ những tảng băng lớn trong hầm ngầm, để dành cho ngày hè nóng bức. Nhưng dùng một khối lượng băng lớn chỉ để ướp lạnh dưa và trái cây, có thể gọi là rất xa xỉ!

Rất nhanh chóng, khách đến chật kín cả đình viện. Mặc dù trước đó, một số người không kiên nhẫn đã tức giận bỏ đi, nhưng lại có một số khác không mời mà đến, lấp kín chỗ trống. Mọi người ngồi được một lát thì nghe đâu đó trong rừng trúc vang lên tiếng đàn thánh thót.

Bên này rừng trúc vang lên tiếng đàn, phía bên kia có tiếng hát, thấp nhu như mây khói, thanh nhã như làn gió nhẹ.

Tiếng đàn và tiếng hát, một đông một tây lại giao hòa, phảng phất làm nổi bật lẫn nhau. Lúc tiếng đàn vút cao, tiếng ca trầm xuống, mà khi tiếng hát ngân vang, tiếng đàn lại thấp nhỏ nhẹ nhàng êm dịu.

“Chiêm bĩ Kỳ úc, lục trúc y y, hữu phỉ quân tử, như thiết như tha, như trác như ma...”

(Trông kìa trên khúc quanh của sông Kỳ, tre xanh mới mọc mềm mại rườm rà. (Nước Vệ) hôm nay có người quân tử văn nhã (chỉ Vũ Công), như đã cắt và dưa học tập đạo lý (kẻ làm đồ bằng xương bằng sừng, sau khi tiện cắt ra, món đồ phải trau dưa thêm cho trơn láng), như đã dùi mài lo việc tu thân (kẻ làm đồ ngọc đá, sau khi đã đục thành hình phải dùi mài cho bóng sáng) – Bài thơ Kỳ úc 1 – Kinh Thi)

Ý Chi nghe tiếng hát này khá quen tai, ngẫm kỹ, mới nhận ra chủ nhân của thanh âm này là người hẳn đã có duyên gặp một lần – Dung Chỉ. Lúc này tiếng hát của hẳn hòa cùng tiếng đàn, âm điệu du nhiên, rồi lại như muốn phá bỏ tất cả giới hạn mà vút lên.

“Chiêm bĩ Kỳ úc, lục trúc như trích, hữu phỉ quân tử, như kim như tích, như khuê như bích...”

(Trông kìa trên khúc quanh của sông Kỳ, tre xanh lớp lớp mọc chồng chất rườm rà. (Nước Vệ) hôm nay có người quân tử văn nhã (chỉ Vũ Công). (Đã rèn luyện tinh anh về học vấn) như vàng như thiếc. (Đã trở nên ôn thuần về tính chất) như ngọc khuê ngọc bích – Bài thơ Kỳ úc 3 – Kinh Thi)

Tiếng vịnh xướng lặp lại mấy lần, tiếng đàn bỗng nhiên hạ thấp, dường như chỉ còn tiếng hát cao vút của Dung Chỉ. Giữa rừng trúc, giọng hát càng ngân vang, phảng phất như gió vờn mây, trùng trùng điệp điệp. Lên đến nốt cao nhất, tiếng hát bỗng nhiên ngừng lại, tiếng đàn đều đặn ngân nga, rồi cũng dần lắng tắt. Người ta có cảm giác như vừa rồi là một tiên nhân nhàn hạ dừng chân nghỉ ngơi trong rừng trúc, cất tiếng ca rồi lại phiêu nhiên rời đi.

Khi tiếng đàn ngưng hẳn, mọi người mới dần dần phục hồi lại tinh thần, nhưng sau đó lại phát hiện xung quanh tràn ngập hương thơm kỳ lạ, không phải là mùi hoa.

Hương thơm này thanh tao, nhàn nhạt, như thấm vào ruột gan, đan quyện hài hòa với mùi thơm lá trúc.

Vương Tương không nhận được cất tiếng hỏi: “Mùi hương gì vậy?”

Hoàn Viễn thản nhiên đến bên Tịch Nhiên, nghe thấy tiếng hỏi bèn chậm rãi trả lời: “Đây là hương trà!”

“Trà?” Mọi người đều kinh ngạc không thôi, ngay cả Vương Ý Chi cũng không khỏi giật mình: “Sao trà lại thơm như thế?”

Thời đại này mọi người uống trà, cứ thế nấu lá lên mà uống, trong trà còn cho thêm vài thứ linh tinh thượng vàng hạ cám như gừng, muối, hạt dưa, hạt đào...Sở Ngọc lần đầu tiên uống trà ở thời này suýt nữa phun ra, sau mới hiểu trà mỗi thời khác nhau thế nào. Lại trải qua một vài dịp, trong đầu nàng nảy ra ý tưởng.

Có mấy làm thơ Hoàn Viễn trợ giúp tất nhiên rất hữu ích, nhưng chính bản thân nàng cần phải đi tiên phong trong một lĩnh vực thưởng thức văn hóa, mới có thể tạo nên địa vị không thể bị lật đổ. Thời kỳ này, cả trà và rượu còn ở giai đoạn sơ cấp, chưa có hương vị tinh tế như thời hiện đại. Muốn tạo nên phong cách mới có thể thử nghiệm pha trà xanh và chưng cất rượu. Tuy nhiên Sở Ngọc không giỏi uống rượu, cũng không muốn khuyến khích thói say rượu bê tha, bèn chọn trà làm vũ khí. Dùng cách thức này có thể tuyên dương hiểu biết văn hóa trà của nàng.

Rừng trúc thanh u, văn sĩ dẫn đường, tặng nhân pha trà, cầm ca hợp xướng. Kết hợp xu hướng thẩm mỹ hiện đại với quan niệm đương thời, Sở Ngọc đã tạo nên một buổi tụ họp vừa thanh tao, vừa hấp dẫn vô cùng.

Cuối cùng, Hoàn Viễn và Tịch Nhiên đích thân rót trà cho từng người. Chén sứ trắng mịn, nước trà trong veo xanh biếc, khác hẳn thứ nước trà vẫn đục lẩn nhẩn như cháo đương thời. Trong chén, vài lá trà nhỏ chìm nổi dập dềnh, tạo cảm giác thật thanh nhã.

Vương Ý Chi bưng chén trà lên nhấp một ngụm nhỏ, cảm thấy vị thanh, hơi chát. Ngụm trà đã xuống khỏi cổ mà hương thơm và dư vị vẫn còn đọng lại. Rõ ràng là trà nóng nhưng khi uống vào lại cảm thấy mát, thanh nhiệt, xua tan hết nóng bức.

Vương Ý Chi khép hờ mắt, khe khẽ thở dài, lát sau mới quay sang Hoàn Viễn nói: “Đây là Tử Sở huynh an bài phải không? Vương Ý Chi tự cho là đã hơn hai mươi năm uống trà, nhưng đến hôm nay mới cảm thấy, như được uống trà lần đầu tiên!”

Vương Tương ngồi bên cạnh kinh ngạc không thôi. Được Vương Ý Chi tán thưởng như vậy, ngày mai danh tiếng “Dụ Tử Sở” sẽ vang khắp thành Kiến Khang, nhưng đến bây giờ vẫn chưa nhìn thấy người này. Hắn không nhận được cũng bất chước Vương Ý Chi uống một hộp. Ban đầu thấy không hợp khẩu vị lắm, nhưng chỉ một lúc sau, hắn cũng không khỏi sững sờ.

Để nắp chén một bên, Vương Ý Chi hình như có tâm sự trong lòng, không giống mọi người vẫn còn chìm đắm trong hương trà. Hắn tiện tay nhắc nắp muốn đẩy chén lại, vừa mới nhắc lên, nhìn thấy mặt trong nắp chén có chữ. Năm chữ xoay vòng quanh trung tâm, khoảng cách đều nhau, chữ viết mượt mà ôn nhã, năm chữ này là: có, thể, thanh, tâm, vậy.

Vương Ý Chi khẽ thì thầm: “Có thể thanh tâm vậy?” Có thể thanh tâm, mấy chữ này viết trên chén trà, thực không còn gì thích hợp hơn!

Mà lúc này, những người xung quanh cũng đã chú ý đến chữ viết, thuận miệng đọc lên: “Thanh tâm cũng có thể”

Lại có người tiếp lời: “Cũng có thể thanh tâm”

Ba cách đọc khác nhau làm nảy sinh hứng thú của mọi người. Lặp lại một lần, mọi người mới phát hiện, dù theo hướng nào, lấy chữ nào làm mở đầu thì cũng tạo nên một câu hoàn chỉnh, ý nghĩa giống nhau.

Ngay cả Vương Ý Chi, trong mắt thấp thoáng vẻ lo lắng điều gì cũng bật cười vì sự thú vị này.

Sau đó, Sở Ngọc vẫn không lên sân khấu, mà Vương Ý Chi và Tịch Nhiên chủ trì cuộc chuyện trò. Hai người phong thái nhẹ nhàng cao quý, một người hào hoa thông lâu kinh sử, một người am hiểu Phật học sâu sắc, đối với học thuyết Nho gia cũng hiểu tường tận, càng nói chuyện càng khiến mọi người bội phục không thôi.

Mãi cho đến khi bóng nắng ngả về phía tây, mọi người mới đứng dậy lưu luyến rời đi. Tuy Sở Ngọc hoàn toàn không lộ diện, nhưng cái tên Dụ Tử Sở từ nay về sau sẽ khắc sâu trong tâm trí mọi người.

Vương Tương rất muốn biết hình dáng Dụ Tử Sở thế nào, trước khi ra về không nhận được bèn hỏi Hoàn Viễn: “Xin hỏi, chủ nhân Dụ Tử Sở rốt cuộc ở đâu?”

Hoàn Viễn chưa hồi đáp, một danh sĩ bên cạnh đã cười nói: “Vương Tương có phải là tục nhân không đấy? Chúng ta cao hứng mà tới, tận hứng mà về, có gặp Tử Sở huynh hay không thì quan trọng gì?” Tiếp đó mấy người đều cười to, khiến Vương Tương xấu hổ đỏ bừng mặt, không dám đòi gặp chủ nhân Sở viên nữa.

Tất cả mọi người đã rời đi, chỉ trừ một người là Vương Ý Chi. Hắn nán lại sau cùng, thấy mọi người đi hết rồi bèn đứng bên cửa, xoay người lại hỏi Hoàn Viễn: “Dung Chỉ ở đâu?”

Lúc trước nghe tiếng cầm ca hợp xứng, có lẽ người khác không biết nhưng hẳn lại phát hiện ra. Tiếng ca cuối cùng của Dung Chỉ không phải cố tình bỏ dở, mà dường như bị cưỡng ép, hoặc là vì sức khỏe không tốt nên phải dừng lại. Tiếng đàn cũng không phải sắp xếp từ trước như thế, mà là ứng biến phù hợp với tình huống.

Dung Chỉ thế nào? Đến bây giờ Vương Ý Chi mới hỏi, là đã cực kỳ kiên nhẫn.

104. Q.3 - Chương 104: Trên Đài Một Phút Đồng Hồ

Hoàn Viễn dẫn Vương Ý Chi đi hết hành lang uốn khúc, cuối cùng đến một căn phòng. Trong phòng bài trí lịch sự tao nhã, ở giữa là một bàn trà lớn hình vuông, hai bên trái phải là hai chiếc ghế dài song song, trên có nệm gấm mềm mại. Hai người nằm dài trên ghế, người một miếng ta một miếng, đang nhón trái cây và đồ ăn vặt trên bàn.

Thấy Vương Ý Chi, Sở Ngọc nhồm đậy cười tít mắt, vẫy tay: “Ý Chi huynh tới rồi sao? Hôm nay ta nghe có người kể lại, đa tạ huynh đã vì ta mà nói lời tốt đẹp!”

Nhìn Dung Chỉ tạm thời bình yên vô sự, Vương Ý Chi nhẹ nhàng thở phào, quay sang cười với Sở Ngọc: “Chẳng qua là ta dệt hoa trên gấm thôi! Dù ta không nói gì, danh tiếng của Dự Tử Sở cũng lan truyền khắp Kiến Khang!”

Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười, biết Vương Ý Chi không muốn kể công, nhưng trong lòng vẫn ghi nhớ ơn này. Dệt hoa trên gấm, nhưng hoa này rất đặc biệt. Nếu không phải Vương Ý Chi là người ra mặt ủng hộ, e rằng các danh môn công tử không xuất hiện đông đủ như thế. Chỉ một câu nói của hắn có thể đánh tan mọi nghi kỵ phản đối, dù là lớn hay nhỏ.

Ánh mắt Sở Ngọc chuyển từ Vương Ý Chi sang Hoàn Viễn, nàng khẽ gật đầu với hắn: “Hôm nay thật vất vả cho người!” Ban đầu Sở Ngọc định tự mình lâm trận, nhưng sau khi cân nhắc, nàng quyết định cử Hoàn Viễn thay thế, còn mình ẩn sau màn đạo diễn toàn cục.

Sau đó, mới có một tiệc trà như thế!

Bí mật huấn luyện một tháng, hôm nay là ngày gặt hái kết quả. Từ một góc bí mật nhìn xem, Sở Ngọc mới phát hiện trước đây mình phạm sai lầm nghiêm trọng thế nào. Hoàn Viễn vốn bẩm sinh là một thiên tài về quan hệ, giao tiếp, thế mà bị nàng chôn vùi trong đồng hồ sổ sách kế toán, sự tự tin của hắn cũng suýt bị nàng hủy diệt hoàn toàn. Nói theo cách của đám sinh viên trong kiếp trước là, một nhân tài về kiến thức khoa học xã hội lại bị bắt đi nghiên cứu toán lý hóa.

Trên tiệc trà, Hoàn Viễn tiếp đông đảo quan khách một cách thành thạo điêu luyện và chu đáo. Ban đầu nói chuyện với một, hai người, sau với bảy, tám người, mỗi người một đề tài khác nhau mà hắn ứng đối tự nhiên, không chút nào bối rối. Ngay cả khi phản bác một ai đó, ngữ khí hắn nhẹ nhàng dễ nghe, lời lẽ thuyết phục cũng khiến người ta tâm phục khẩu phục.

Mà trong quá trình tiếp chuyện, hắn không hề bỏ rơi bất kỳ ai. Người nào cũng cảm thấy Hoàn Viễn ưu tiên nói chuyện với mình, không ai cảm thấy cô độc hay lạc lõng cả!

Muốn làm được như vậy, vừa cần có trí nhớ tốt, lại cần khả năng đối nhân xử thế giỏi. Hoàn Viễn luyện tập trong một thời gian ngắn mà làm được hoàn hảo như thế, không phải kết quả tập luyện mà là tài năng bẩm sinh.

Sự tự tin của Hoàn Viễn, cho đến hôm nay mới được thể hiện.

Từ nhỏ bị giam lỏng, sau khi nhập phủ lại bị Dung Chỉ khống chế, tài năng của Hoàn Viễn không có cơ hội phát huy. Hắn không thấy được giá trị của bản thân mình, tự tôn quá ả tự tin lại quá thấp. Mâu thuẫn này khiến hắn luôn cảm thấy ức chế, thống khổ. Tuy đau khổ thường rèn giũa ý chí phấn đấu, nhưng trong hoàn cảnh của Hoàn Viễn thì chỉ làm hắn thêm thất vọng mà thôi.

Một tháng vừa qua, Sở Ngọc không hề hướng dẫn chi tiết cho Hoàn Viễn. Về phong thái, về giao tiếp, hẳn còn làm tốt hơn nàng. Nàng chỉ không ngừng nói với hắn: “Người có thể! Ta tin tưởng ở người!”

Tuy chỉ là mấy lời ít ỏi, nhưng giống như dòng nước mát lấp đầy cơn khát của Hoàn Viễn.

Hết lần này đến lần khác, nàng nói với hắn, ánh mắt kiên định, giọng điệu chân thành. Kể cả đó là lời nói dối, thì sau khi lặp lại ngàn lần cũng trở thành nói thật.

Hôm nay trong cuộc gặp gỡ, một Hoàn Viễn thay da đổi thịt chính là nhân vật duy nhất tỏa sáng. Tỏa sáng mà không chói mắt, hấp dẫn tất cả mọi người, ngay cả Vương Ý Chi cũng dường như có chút không sánh bằng. Dù sao Vương Ý Chi cũng không phải là nhân vật chính, không thể quá tích cực tham gia được.

Sau lần này, không chỉ Dụ Tử Sở nổi tiếng, mà cái tên Dụ Tử Viễn cũng được mọi người truyền tai nhau.

Lúc này Hoàn Viễn vẫn mỉm cười, ánh mắt sáng ngời. Tuy cả người hắn mệt mỏi nhưng tâm tình lại phấn khởi vô cùng. Cứ mỗi lần hồi tưởng lại buổi trò chuyện với mọi người, lồng ngực hắn lại tràn đầy cảm giác vui sướng, hạnh phúc như trong mộng.

Hoàn Viễn hơi cúi người thi lễ với Sở Ngọc: “Công chúa quá lời rồi! Đó là việc ta cần làm!” Hắn thật lòng muốn cảm tạ Sở Ngọc, sự cảm kích này dùng lời nào cũng không diễn tả được, chỉ có thể thầm ghi khắc trong lòng.

Vừa ngược mắt lên, Hoàn Viễn bắt gặp ánh mắt của Dung Chỉ. Hắn vẫn uể oải dựa người trên ghế, đôi mắt tối đen sâu không lường được, hơi nhếch khóe miệng, có vẻ vừa nghiền ngẫm vừa giễu cợt. Hoàn Viễn bỗng cảm thấy không thoải mái, nhưng kiềm chế tâm tình, hành lễ xong liền xoay người rời đi.

Dung Chỉ khẽ bật cười.

Cảm giác giữa Dung Chỉ và Hoàn Viễn có gì đó khác thường, nhưng Vương Ý Chi vẫn chú ý hơn đến nỗi băn khoăn lúc này. Không hiểu tại sao tiếng ca lại ngưng bật giữa chừng một cách không tự nhiên? Hắn nêu thắc mắc và hỏi: “Người không sao chứ?”

Dung Chỉ khẽ mỉm cười: “Ý Chi huynh không cần lo lắng! Vừa rồi ta ngừng hát, thật là bẽ mặt! Chẳng qua vì không trường hơi, không thể tiếp tục nên mới đành dừng lại!”

Nhìn chằm chằm Dung Chỉ một hồi, Vương Ý Chi mới chậm rãi cười: “Người đã nói như vậy, thì ta yên tâm!” Hắn đến bên ghế của Sở Ngọc, ngồi xuống cạnh nàng, nghĩ đến quang cảnh hôm nay, không nhịn được cất tiếng khen ngợi: “Vườn nhà nàng sao lại mát mẻ dễ chịu như thế? So với bên ngoài, giống như hai mùa khác nhau vậy!” Nhà hắn cũng có ao hồ cây cối, nhưng không thể tạo nên không khí mát lạnh như vậy được, nên muốn xin thỉnh giáo một chút.

Nếu có thể hưởng thụ không khí mát mẻ giữa ngày hè oi bức, thật không còn gì bằng!

Vương Ý Chi vừa nhắc tới, khiến cho Sở Ngọc không khỏi liên tục thở dài: “Bây giờ ta mới biết, cái gọi là cao nhã, tức là phải tốn kém gấp đôi!”

Đây chính là “lên đài một phút, mười năm khổ công”. Để có thể nổi bật và gây ấn tượng hôm nay, Sở Ngọc tuy không mất đến mười năm, nhưng cũng phải lo lắng vất vả suốt một tháng.

Trừ việc huấn luyện nhân sự khổ cực do chính tay Sở Ngọc đảm nhiệm, còn phải tiêu tiền như nước. Mấy ngày qua nàng không dám xem sổ sách, chỉ sợ lên cơn đau tim. Sơn Âm công chúa tuy giàu có, nhưng tiền cũng không phải là đá cuội mà nhặt được.

Đầu tiên, tốn tiền mua nhà là khổ nói. Mua nhà xong, bởi vì cũ nát nên phải chỉnh sửa trang hoàng lại theo ý mình, cũng tốn một khoản tiền lớn. Nhưng khiến cho Sở Ngọc xót ruột nhất là việc tạo nên không khí mát lạnh. Nàng phải sử dụng một lượng băng khổng lồ, số để ướp trái cây chỉ là nhỏ lẻ, phần lớn dùng để tự tan chảy.

Nghe Sở Ngọc đau lòng giải thích, Vương Ý Chi mới biết, để làm tốt tiệc trà hôm nay, nàng đã phải chi tốn kém thế nào. Nàng đã tìm mua hơn một nửa số băng dự trữ của nhà giàu khắp thành Kiến Khang, giấu ở quanh tòa nhà, khắp các gốc cây cho tan chảy tự do.

Sở Ngọc tiện tay chỉ một vách tường: “Chưa nói tới bên ngoài, ngay trong phòng cũng không thiếu. Không tin Ý Chi huynh đi kiểm tra xem, chắc vẫn còn nước chưa kịp dọn đi hết đấy!”

Băng tan sẽ hấp thu nhiều nhiệt lượng, khối lượng băng lớn tan chảy sẽ hạ thấp nhiệt độ xung quanh. Hơi nước tỏa ra cũng làm cho không khí đã nhiều ngày không mưa trở nên ẩm ướt mát mẻ. Vì vậy các quan khách đang ở bên ngoài nóng bức đi vào Sở viên, bỗng thấy mát lạnh sảng khoái như lạc vào một thế giới khác.

Từ cực kỳ nóng bức chuyển sang mát lạnh, hai thái cực đối lập khiến cho người ta lưu lại ấn tượng sâu sắc. Bên ngoài càng nóng bức, khi vào cửa càng mát mẻ thì lại càng vui sướng vì được tham dự tiệc trà. Lúc trước có người đến sớm, Sở Ngọc không những không mời vào mà còn đóng chặt cửa, chính là muốn xây dựng ấn tượng tương phản đó.

Cái gọi là “thanh tao phong nhã”, cần phải có cơ sở là thực lực tiền tài. Từ lần thử nghiệm này, cứ mỗi lần nhắc đến mấy chữ đó, Sở Ngọc lại không khỏi nghiêng rằng, một chữ phun ra là một lần đau tim.

Tình tiết quyết định thành bại, có vẻ đơn giản, không thu hút, không gây chú ý mà lại đạt hiệu quả cao, chính là chỗ khiến Sở Ngọc phải tiêu phí tâm tư.

Sở Ngọc chỉ vào mặt mình cười khổ, nghiêm túc nói với Vương Ý Chi: “Huynh chớ tưởng rằng ta đang cười, lúc này ta đang khóc!”

105. Q.3 - Chương 105: Ai Là Chung Tử Kỳ

Trò chuyện một hồi, Sở Ngọc tiễn Vương Ý Chi ra về, rồi chậm rãi dạo bước trong rừng trúc.

Lúc này màn đêm đã buông xuống, trăng sáng vàng vạc trên nền trời tối thẫm. Ánh sáng bạc bao phủ khắp rừng trúc.

Trên khuôn mặt Sở Ngọc, ý cười đã tắt. Lúc trước câu nói của nàng với Vương Ý Chi: “Trên mặt đang cười, trong lòng đang khóc” là phỏng theo lời thoại của một bộ truyện tranh. Nói ra miệng rồi, nàng mới nhớ ra, ở thế giới này sẽ không có người nào hiểu câu nói này, cũng không hiểu được ý hài hước của nàng.

Vương Ý Chi không hiểu, Dung Chỉ cũng sẽ không hiểu.

Trong phút chốc, mặc dù bên cạnh có hai người mà nàng vẫn cảm thấy thật cô đơn. Thế giới này có hàng nghìn, hàng vạn người, nhưng nàng vẫn là một kẻ lạc loài bị ruồng bỏ.

Khó có thể ngăn cản, vậy không ngăn cản nữa! Sở Ngọc cứ để mặc cho đầu óc suy nghĩ vẩn vơ, chậm rãi bước vào rừng.

Băng đã tan chảy hết, không khí dần dần nóng lên. Một làn gió nhẹ thổi đến, phả hơi ấm trên mặt Sở Ngọc rồi nhanh chóng tản ra.

Trong rừng trúc tĩnh lặng bỗng ngân lên tiếng đàn, nhưng đứt quãng không liên tục, có lẽ gảy đàn một hồi lại dừng, dường như người đó đang suy tư điều gì.

Sở Ngọc nghĩ Tiêu Biệt vẫn còn ở trong rừng trúc, liền dạo bước đi tới.

Sở Ngọc bố trí cho Dung Chỉ và Tiêu Biệt, người hát, người gảy đàn trong rừng trúc. Đối với Dung Chỉ, đến phút sau cùng nàng không biết mời ai nên mới nhờ cậy hẳn. Còn về tiếng đàn, ngay từ đầu Sở Ngọc đã nghĩ đến Tiêu Biệt.

Tuy Sơn Âm công chúa chê Tiêu Biệt là có lý, nhưng mức độ có lý này ở ngưỡng rất cao, không mấy ai hiểu được. Chỉ ít trong thành Kiến Khang, xét về tài đàn, không ai sánh bằng Tiêu Biệt.

Thế là, lựa lúc Tiêu Biệt đến Sở viên, Sở Ngọc liền đề xuất ý tưởng, thỉnh cầu hẳn đệm đàn trong rừng trúc giúp nàng. Không ngờ Tiêu Biệt đồng ý ngay, nhanh đến mức khiến nàng cảm thấy có chút không yên tâm.

Diễn tấu đã xong, nhưng Tiêu Biệt vẫn ở lại trong rừng trúc, không biết để làm gì.

Đến gần hơn, ánh mắt Sở Ngọc xuyên qua cành lá sum suê, thấy Tiêu Biệt ngồi trước cây đàn cổ. Để đề phòng quần áo và cây đàn bị ướt và lấm bẩn, hắn ngồi trên một thảm lông rất dày, dáng vẻ chăm chú như đang suy nghĩ điều gì.

Nghĩ một lát, hắn lại nâng tay dạo qua dây đàn, tiếng đàn do dự không quyết đoán. Lặp lại như thế mấy lần, hàng lông mày giãn dần ra. Hắn gảy một đoạn âm điệu thanh u nhẹ nhàng xong, khoe miệng khẽ cong lên thành một nụ cười mơ hồ.

Sở Ngọc ho nhẹ một tiếng rồi bước ra, không tiếp tục rình xem nữa. Gặp Tiêu Biệt, nàng cảm thấy hơi lúng túng. Lúc trước nàng nói hắn chẳng ra gì, vậy mà hắn lại rất sẵn sàng giúp đỡ khiến nàng cảm thấy áy náy: “Sao người vẫn còn ở đây?”

Tiêu Biệt ngược mắt nhìn nàng: “Ta vừa mới nghĩ ra một cảm khúc mới, nên quyết định dạo thử ngay ở đây...” Hắn vừa dứt lời, bỗng giật mình nhìn xung quanh, phát hiện ra trời đã tối. Hắn trầm mê trong tiếng đàn, thời gian trôi qua bao lâu mà không hề hay biết.

Tiêu Biệt hạ mắt, thản nhiên nói: “Hóa ra đã muộn như vậy!” Gương mặt tịch liêu như lóe lên điều gì, hắn ôm đàn đứng dậy khẽ gật đầu với Sở Ngọc: “Công chúa, không còn sớm nữa, ta cũng nên về thôi!”

Cảm thấy mình như có ý đuổi khách, Sở Ngọc không đành lòng. Nàng sóng vai bước cùng với hắn: “Hôm nay dù sao cũng phải đa tạ người. Những lời ta nói trước kia, người đừng để bụng!”

Tiêu Biệt dừng bước, nhìn Sở Ngọc dường như ngạc nhiên: “Công chúa sao lại nói như vậy?”

Sở Ngọc khẽ mỉm cười: “Ta nói người đánh đàn vì mưu cầu danh tiếng, còn bản thân ta thanh cao thoát tục sao? Hôm nay, ta tổ chức tiệc trà, nếu không phải vì muốn thể hiện với mọi người và có chút tiếng tăm, thì sao phải nhọc lòng khổ công như thế? Ngày đó ta chê trách người, chẳng qua là chó chê mèo lắm lông mà thôi!”

Nàng cẩn thận thở hắt ra, xoay người nhìn thẳng vào Tiêu Biệt, chân thành nói: “Thực ra ta chẳng có tư cách gì để giáo huấn người, người cũng đừng để chuyện này trong lòng!”

Nếu Tiêu Biệt vẫn đối chọi gay gắt giống như khi mới gặp thì Sở Ngọc không sợ, có thể thoải mái tìm chiêu phản kích. Đáng này, thái độ của hắn với mọi người vẫn lạnh lùng như trước, nhưng riêng đối với nàng thì đặc biệt, hơn nữa còn thường xuyên tìm tới Sở viên, mời nàng nghe cảm khúc mới. Tình cảnh này, Sở Ngọc không biết phải xử trí làm sao.

Sở Ngọc hơi hồi hận.

Giá như trước đây đừng nói hắn như thế!

Tiêu Biệt không nói gì mà chỉ chăm chú nhìn Sở Ngọc. Trong đêm tối, đôi mắt hắn sâu thẳm, khuôn mặt kín bưng như bao phủ một tầng băng lạnh, nhưng phảng phất trong đó lại thấy ánh lên vẻ dịu dàng ấm áp. Không biết đã trải qua bao lâu, cuối cùng hắn trầm giọng nói: “Công chúa, nàng thực là một người thẳng thắn! Thẳng thắn thừa nhận mong muốn của mình, thẳng thắn đi thu lượm kết quả, cũng thẳng thắn nói rằng mình mưu cầu danh lợi. Điều này khiến ta bội phục nàng! Ta sợ dĩ như thế, không phải bởi lời nói ngày đó của nàng, mà bởi vì, nàng có thể hiểu tiếng đàn của ta!”

Hắn thay đổi động tác ôm đàn trước ngực, ngữ khí tuy vẫn lạnh lùng như trước, nhưng trong đó dường như có ẩn chứa những tình cảm khó nói nên lời: “Đàn là tiếng lòng, công chúa có thể hiểu được tiếng lòng của ta, thế là đủ rồi!”

Sở Ngọc ngẩn người, đứng trơ mắt nhìn Tiêu Biệt khẽ cúi người, rồi chậm rãi rời đi. Hắn đi rất chậm, nhưng bước chân vững chãi. Cho đến khi hắn ra tận cửa lớn, nàng cũng không thốt được lời nào.

Nàng không nói nên lời.

Không ngờ, Sơn Âm công chúa lại khắc sâu vào đáy lòng một người đến như thế!

Sở Ngọc không khỏi thăm thở dài: nàng làm sao có thể nói với hắn, người có thể hiểu tiếng lòng của hắn không còn nữa?

Nàng sao có thể nói với vị Bá Nha này rằng, Chung Tử Kỳ của hần đã chết? Hiện tại, người đứng trước mặt hần chỉ là vỏ bọc “Chung Tử Kỳ” mang linh hồn khác, đối với âm nhạc hoàn toàn dốt đặc cán mai.

(Bá Nha – Chung Tử Kỳ: Vào thời Xuân Thu Chiến Quốc (thế kỉ 4 TCN), Liệt Ngự Khẩu, người nước Trịnh, trong Thang vắn, sách Liệt Tử có ghi rằng:

“Bá Nha chơi đàn tuyệt hay, Chung Tử Kỳ nghe đàn càng giỏi. Bá Nha chơi đàn, chỉ tại núi cao, Chung Tử Kỳ nói: ‘Hay thay! vởi vợi tựa Thái sơn’. Chỉ để nơi dòng nước chảy, Chung Tử Kỳ nói: ‘Hay thay! mệnh mang như sông nước’. Bất luận là chỉ tại cao sơn hay chỉ tại lưu thủy, Bá Nha trong mỗi khúc nhạc đều biểu hiện chủ đề hoặc tư tưởng của mình, nhờ đó Chung Tử Kỳ có thể lĩnh hội được ý tứ đó. Nghe nhạc là cảm thụ tâm tình mà người chơi gửi gắm, đạo lý này vốn dĩ đã có từ ngàn xưa vậy. (Khúc nhạc Cao sơn lưu thủy của Bá Nha được coi là một trong mười tám khúc hay nhất của Trung Hoa cổ đại)

Một ngày, Bá Nha và Chung Tử Kỳ dạo chơi ở núi Thái Sơn, gặp trời mưa to, hai người dừng lại dưới một mỏm núi đá. Bá Nha trong lòng phiền muộn bèn tấu một khúc nhạc. Khúc nhạc ban đầu biểu hiện cảnh mưa rơi xuống một dòng suối trên núi, tiếp đó khúc nhạc mô phỏng âm thanh của nước lên cuộn cuộn cùng đất đá đổ nát. Mỗi khúc nhạc vừa hoàn thành, Chung Tử Kỳ đều ngay lập tức nói được ý tứ mỗi bài. Bá Nha thấy thế bỏ đàn mà rằng: “Giỏi thay! Các hạ có thể nghe thấu cái chí thú trong khúc nhạc, ý của các hạ cũng là ý của ta vậy”.

Từ đó hai người trở thành một cặp bằng hữu tri kỷ mà đời sau vẫn ca ngợi. Về sau, khi Chung Tử Kỳ chết, Bá Nha đập vỡ cây đàn, không bao giờ chơi đàn nữa vì cho rằng không còn ai hiểu được tiếng đàn của mình) (Theo Wikipedia)

Tuy tiếng tăm đã nổi như cồn, nhưng ngày hôm sau Sở Ngọc vẫn làm các công việc như mọi ngày: đầu tiên là vào cung kể chuyện, sau đó về phủ dạy tiếng Anh.

Nàng tìm cách nổi danh không phải vì khoe khoang, mà sau này dùng thân phận Dụ Tử Sở sẽ có nhiều tiện lợi.

Trong phòng là một chiếc bàn vuông, hai người ngồi hai bên. Sở Ngọc thấy Thiên Như Kính đã làm xong bài thi, bèn cầm lên xem, lấy bút son khoanh mấy chỗ sai. Tuy nàng cố tình làm khó dễ, nhưng Thiên Như Kính có một trí nhớ siêu phàm cộng với năng lực học tập đáng kinh ngạc. Hần tiến bộ rất nhanh, các lỗi sai ngày càng giảm thiểu.

Nhìn vẻ trầm tĩnh điềm đạm của Thiên Như Kính, Sở Ngọc đặt bài thi trên bàn, đến bên ghé tai hần hỏi nhỏ: “Người có biết hôm qua ta làm gì không?”

Không đợi hần trả lời, nàng lại nói: “Ta mời một vị hòa thượng!” Cùng với Dụ Tử Sở, Dụ Tử Viễn, tên tuổi Tịch Nhiên cũng trở nên nổi tiếng. Chỉ trong một thời gian ngắn, mọi người đã biết đến một tăng nhân trẻ tuổi tinh thông và am hiểu sâu sắc về Phật học.

Trừ việc tiêu tiền cho các khối băng, Sở Ngọc còn chi một khoản đáng kể liên quan đến Tịch Nhiên. Nàng quyên tặng cho chùa Kiến Sơ một số tiền lớn, nhưng xin mượn Tịch Nhiên trong nửa tháng để cùng Hoàn Viễn diễn tập chuẩn bị cho buổi tiệc trà.

Tịch Nhiên vốn có tài học xuất chúng, dung mạo anh tuấn, vết chu sa đỏ rực trên ấn đường khiến người khác khó quên. Hần là người kế thừa chức vị trụ trì chùa Kiến Sơ trong tương lai, cũng có thể coi là có địa vị và uy tín. Sở Ngọc mượn sức hần, thực ra là hai bên hỗ trợ nhau cùng phát triển.

Nàng lấy thân phận thành viên của hoàng gia, ủng hộ chùa Kiến Sơ cả về tiền tài và quyền lực, còn chùa Kiến Sơ cử Tịch Nhiên đến giúp nàng đạt được mục đích.

Sở dĩ nàng chọn một hòa thượng tham gia kịch bản, đó là quyết định tạm thời, cũng là cục diện tình hình bất buộc. Nàng muốn ủng hộ phát triển một loại tín ngưỡng tôn giáo khác lớn mạnh lên, dần dần có thể lấn át, thậm chí tiêu diệt ảnh hưởng của Đạo giáo và Thiên Như Kính.

Nói trắng ra, nàng muốn đem Tịch Nhiên đến bên cạnh hoàng đế, lật đổ địa vị của Thiên Như Kính.

Thiên Như Kính hoàn toàn hiểu được ý định của Sở Ngọc. Nhưng lúc này, nàng ở quá gần, dường như cả hai có thể cảm nhận được hô hấp của nhau. Hắn nhìn chăm chăm gương mặt, chân mày khéo mắt của người thiếu nữ thanh nhã. Về ngoài yếu điệu khác hẳn ý chí kiên định, quật cường của nàng, khuôn mặt nàng sáng ngời diệu kỳ, mà hắn chưa từng bắt gặp ở bất kỳ ai, như áp chế tinh thần hắn.

Nàng không sợ hắn, không coi hắn là thần thánh. Nàng chỉ đối xử với hắn như với một người bình thường, cãi nhau với hắn, mỉm cười với hắn, lúc uy hiếp, lúc dụ dỗ, thậm chí có lúc tức giận đập bàn.

Phảng phất nghĩ thấy một mùi hương thoang thoảng, Thiên Như Kính cảm thấy hơi hoảng hốt. Hắn không hiểu tại sao, mình không thể nào dời tầm mắt khỏi gương mặt nàng.

Chậm rãi, khuôn mặt hắn nóng dần lên như bị hỏa thiêu. Không biết đây là thứ cảm xúc gì, nhưng mang ý vị thật kỳ diệu đang nhộn nhạo trong lồng ngực hắn. Từ trước đến giờ, hắn chưa từng trải qua cảm giác này.

106. Q.3 - Chương 106: Thời Gian Uống Cạn Chung Trà

Trong khi thân phận giả nổi tiếng khắp thành Kiến Khang, thì bản thân Sở Ngọc lại sắp phải rời khỏi kinh thành.

Nguyên nhân là vì sau nhiều lần Lưu Tử Nghiệp cải trang vi hành, “gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ” quá thuận lợi, tên tiểu tử này phát triển thói hư vinh cao độ, muốn đi xa hơn.

Thời kỳ khủng hoảng tâm lý của lứa tuổi dậy thì thật là khó hầu hạ! Sở Ngọc vừa oán hận, vừa tìm cách bố trí chuẩn bị. Các công việc hiện nay đã sắp xếp khá ổn thỏa đâu vào đấy, nàng sai người lấy danh nghĩa Dụ Tử Sở, khai trương một quán trà tên là “Có thể thanh tâm”, dùng làm nơi tụ họp xã giao. Mặc dù quán trà do người khác đứng tên, nhưng đại bộ phận dân chúng đều biết chủ nhân thật sự là Dụ Tử Sở, còn cực ít người biết thân phận thật sau màn.

Lão bản điều hành quán trà là người do Vương Ý Chi cung cấp. Có thanh danh “Dụ Tử Sở” và Vương Ý Chi bảo đảm, cùng với thế lực của họ Vương, trong thành Kiến Khang không kẻ nào dám chèn ép hay bôi mớ công việc làm ăn này.

Trên triều, mọi việc cũng thuận lợi không gặp khó khăn gì. Lần này, Lưu Tử Nghiệp không muốn xuất cung lén lút mà phải công khai dâng hoàng. Hoàng đế muốn đi tuần cũng là một việc bình thường. Triều thần không có điều gì phản đối, chỉ đề xuất mang thêm quân đội bảo hộ cho hoàng đế mà thôi.

Mục tiêu đi tuần lần này là huyện Sơn Âm thuộc quận Hội Kê, chính là đất phong của Sở Ngọc. Đây là một địa phương giàu có, dân cư đông đúc. Thu nhập của công chúa Sơn Âm có hai khoản lớn: một là do hoàng đế cấp phát, hai là thuế ruộng ở khu vực đất phong.

Đi tuần ở huyện Sơn Âm chính là gợi ý của Sở Ngọc. Nơi này dù sao cũng coi như sân sau nhà mình, khiến nàng yên tâm hơn. Ngoài ra, nàng còn muốn biết “đất phong” của mình thế nào.

Sau khi lên triều trở về, Lưu Tử Nghiệp báo lại kết quả thương nghị với triều thần cho Sở Ngọc biết. Bấy giờ sau họ sẽ lên đường, đó là kết quả thúc ép mạnh nhất của hắn. Dù sao hoàng đế đi tuần cũng là việc trọng đại, cần chuẩn bị rất nhiều. Nếu theo như quy củ thông thường, đáng lẽ bọn họ phải ngồi đợi ít nhất một tháng.

Lại nói một chút về hạng mục công việc chuẩn bị đi tuần. Phỏng theo phim truyền hình “Khang Hi vi hành”, Sở Ngọc gợi ý Lưu Tử Nghiệp mang theo một vị hòa thượng, hắn liền đồng ý cho phép Tịch Nhiên cùng đi. Xong xuôi, Sở Ngọc cáo biệt Lưu Tử Nghiệp, chuẩn bị về phủ để lo tiếp công việc. Nhưng nàng chưa đi đến cửa hoàng cung, đã có người chặn đường.

Ánh mắt nàng như chôn chặt trên người đang đứng ở ngưỡng cửa chặn đường nàng. Sau đó Sở Ngọc cúi nhìn đất dưới chân mình, rồi lại ngược lên nhìn thẳng đối phương, mỉm cười: “Thẩm tướng quân, đây là

lần thứ hai người chặn đường ta. Tốt xấu gì ta cũng là một công chúa, còn người là thần tử. Làm như vậy chẳng phải quá thất lễ sao?”

Lão tướng trước mặt tuy đã cởi bỏ áo giáp, mặc triều phục, nhưng khi đến gần vẫn cảm thấy không khí chiến tranh lạnh lẽo áp bức tỏa ra. Hơn nữa, vẻ mặt nghiêm khắc đầy sát khí của ông ta không hề che giấu địch ý, khiến Sở Ngọc cảm thấy rất không thư thái.

Đó là Nam triều lão tướng quân Thẩm Khánh Chi, khai quốc công thần đối với họ Lưu. Đứng bên ông ta còn có một người khoảng bốn mươi tuổi, mặc triều phục, thấp hơn nhiều và tướng mạo cũng bình thường.

Thẩm Khánh Chi thản nhiên nói: “Công chúa sợ hãi sao? Nếu sợ hãi, thì sau này đừng mê hoặc bệ hạ, khiến người có thể gặp nguy hiểm!”

Sở Ngọc cười nhạt một tiếng: “Thẩm tướng quân đang đe dọa ta sao? Người có bản lĩnh sao không giáo đạo hướng dẫn cho bệ hạ, lại đến bắt nạt một cô gái yếu đuối như ta? Thật là oai phong凛冽!”

Thừa dịp Thẩm Khánh Chi còn đang trợn mắt sừng sốt, Sở Ngọc liền lách qua người ông ta. Sau khi phục hồi tinh thần, lão tướng bưng bưng phần nộ: Công chúa này là cái thứ gì chứ? Chẳng qua chỉ là một ả quen thói xa hoa trụy lạc, yêu thích trai lơ, vậy mà dám lên mặt dạy người khác!

Ông ta định vươn tay nắm lấy bờ vai Sở Ngọc, nhưng cánh tay to như sắt đúc vừa giơ ra lại bị một bàn tay khác giữ chặt lấy, không cho chạm vào nàng.

Sở Ngọc dừng bước xoay người, mới giật mình phát hiện người vừa giúp mình là người đàn ông trung tuổi, diện mạo bình thường bên cạnh Thẩm Khánh Chi. Người kia nắm lấy cổ tay Thẩm Khánh Chi, hai cánh tay giăng co giữa không trung, hắn nói với vẻ không tán thành: “Thúc phụ, thúc lỗ mạng quá! Công chúa là cành vàng lá ngọc, nếu thúc làm công chúa bị thương, chỉ sợ bệ hạ sẽ nổi giận đấy!”

Thẩm Khánh Chi sắc mặt lạnh lùng cứng ngắc, trầm mặc một lúc rồi mới đẩy tay người kia ra, nhưng cũng không ngăn cản Sở Ngọc nữa, để cho nàng tự do rời đi.

Sở Ngọc hơi nhếch mép, nhìn kỹ nam tử kia, rồi bước đi mà không nói thêm lời nào.

Trở lại phủ, Sở Ngọc giao nhiệm vụ cho từng người. Mặc Hương, Liễu Sắc nhất định phải ở lại phủ công chúa, chịu trách nhiệm xử lý công việc. Hoàn Viễn tiếp tục làm công tác giao tế, thay nàng quan hệ qua lại với những nhân vật nổi tiếng để khuếch trương thanh thế.

Lưu Tang rất muốn cùng đi, nhưng nàng bác bỏ, yêu cầu cậu bé đợi trong phủ. Gần vua như gần cọp, tuy con cọp này đối với nàng rất tốt, nhưng không ai dám chắc nanh vuốt của nó sẽ không vồ cắn người khác. Đề phòng chuyện phát sinh ngoài ý muốn, nàng không mang theo bất cứ người nào trong phủ.

Cuối cùng, là Dung Chỉ.

Trong phòng, tất cả mọi người nhận nhiệm vụ đã rời đi, chỉ còn trừ Hoàn Viễn và Dung Chỉ đang đứng cạnh nàng. Trong đó, Dung Chỉ chưa được giao việc gì. Nhìn hắn, Sở Ngọc cảm thấy khó xử.

Càng ở gần Dung Chỉ, nàng càng cảm thấy hắn sâu không lường được. Hắn dường như lúc nào cũng yên ổn, vững chãi, không gì quật ngã được. Bảo hắn làm việc gì, hắn cũng ung dung đảm nhiệm, giống như một con cờ vạn năng trên bàn cờ, dù đứng ở vị trí nào cũng có thể phát huy tác dụng quan trọng.

Kết quả nàng luôn cảm thấy là, dù có sai hắn làm việc gì thì cũng giống như dùng người đại tài vào việc vặt vãnh. Có những lúc nàng lại cảm thấy, nếu để hắn ở vị trí của nàng, phụ trách chỉ huy tìm mưu nghĩ cách, hắn sẽ làm tốt hơn gấp bội.

Rất lâu sau, nàng mới hạ quyết định, nói với Dung Chỉ: “Người đi trước một bước, đến phủ đệ của ta ở huyện Sơn Âm, thay ta an bài hết mọi thứ. Tạm thời không phải lo những việc khác!”

Nghe lời Sở Ngọc nói, Dung Chỉ không biểu hiện điều gì, sắc mặt bình tĩnh trầm mặc, đến độ khiến cho nàng cảm thấy chột dạ như mình nói sai điều gì. Nàng hỏi hắn: “Thế nào? Có vấn đề gì sao?”

Dung Chỉ khẽ mỉm cười: “Không có gì! Xin công chúa yên tâm, ta sẽ hoàn thành tốt việc nàng giao!”

Thấy hần đồng ý, cuối cùng Sở Ngọc cũng có thể nhẹ nhàng thở ra. Phía bên kia, Hoàn Viễn nhắc tới một chuyện: “Công chúa, kẻ tống vào phủ nửa tháng trước, đến nay vẫn chưa chịu nghe lời. Vậy theo công chúa nên làm thế nào?”

Tây Thượng các trong phủ thỉnh thoảng lại đón khách mới. Đó là những vị quan mà Sở Ngọc cứu được khỏi lưỡi dao phần nộ của Lưu Tử Nghiệp. Những người đó thường là tầng lớp trí thức, có kiến thức hiểu biết, được Sở Ngọc dùng thân phận trai lơ cứu thoát và che giấu, qua vài ngày chờ bọn họ ngoan ngoãn nghe lời sẽ tiến hành đàm phán giao dịch.

Những lần trước đều rất thuận lợi. Được biết mình vốn bị hoàng đế ban cái chết, sau lại có cơ hội đàm phán công bằng, bọn họ đều tình nguyện trở thành bộ hạ của Sở Ngọc, thay nàng xây dựng hang thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu...của thổ khôn (*). Chỉ riêng vị quan này đầu óc bảo thủ cứng rắn, làm thế nào cũng không chịu khuất phục, cứ thấy người đến chiêu hàng là chửi ầm lên, thậm chí còn mấy lần tuyệt thực khiến Sở Ngọc và Hoàn Viễn cảm thấy rất bất lực. Hiện nay trước khi Sở Ngọc xuất môn, Hoàn Viễn nhắc nàng xử lý việc này cho xong đã. Thông thường những người như vậy đều được phóng thích trả tự do, nhưng hần vẫn muốn xin ý kiến chỉ đạo của nàng.

(*) Thành ngữ “thổ khôn ba lỗ”, ý nói người khôn ngoan luôn dự phòng nhiều tình huống, có nhiều chỗ ẩn nấp, tính toán trước sau

Nghe Hoàn Viễn nhắc tới, Sở Ngọc cũng rất nhứt đầu. Vị quan này tên là Thạch Lỗi, đúng là người cũng như tên, đầu óc như khối đá tảng. Giả sử không thể thu phục thành người của mình, Sở Ngọc cũng không yên tâm mà trả tự do cho hần.

Sở Ngọc đang khó xử, bỗng nghe thấy tiếng Dung Chỉ: “Công chúa, việc này giao cho ta được không?” Hần mỉm cười, xem ra cực kỳ thoải mái nhẹ nhàng.

Sở Ngọc mặc dù biết rõ bản lĩnh của hần, nhưng thấy vẻ mặt thờ ơ như không kia cũng không khỏi thấy bất hợp lý. Nàng nhắc nhở hần: “Tên tiểu tử này rất ương bướng, hồ đồ ngu xuẩn. Người thật sự muốn đi?”

Dung Chỉ cười nói: “Công chúa, cứ để hần cho ta xử trí, chỉ cần thời gian uống một chén trà nhỏ là xong!”

Nghe hần nói, Sở Ngọc rất không tin tưởng. Nàng đã gặp Thạch Lỗi, biết hần bảo thủ cứng rắn thế nào. Ngay cả đem bàn là nóng đỏ dọa hần, hần cũng tỏ vẻ khàng khái hi sinh. Dung Chỉ liệu có được biện pháp gì?

Uống một chén trà nhỏ, mất khoảng mười phút đồng hồ, thời gian này nói vài lời cũng không đủ nữa là.

Sở Ngọc cau mày hỏi: “Người không định dùng hình đấy chứ?”

Dung Chỉ cười bí hiểm: “Nếu công chúa không tin, thì cùng ta đến xem!”

Sở Ngọc lúc này đã bán tín bán nghi. Dung Chỉ không phải là kẻ ăn nói khoa trương, việc không chắc chắn thì hần sẽ không đảm bảo. Nàng quyết định đi theo, chủ yếu vì tò mò muốn biết cách làm của hần.

Thạch Lỗi bị nhốt trong một gian phòng ở nơi vắng vẻ, cửa phòng khóa chặt. Sai người mở cửa, Dung Chỉ thân nhiên đi vào, sau đó đóng cửa lại, ngăn cách Sở Ngọc và Hoàn Viễn bên ngoài.

Dung Chỉ vừa mới đi vào, bên trong liền vọng ra tiếng chửi mắng kịch liệt. Mặc dù đã nhịn đói hai ngày, nhưng Thạch Lỗi vẫn còn rất sung sức, chửi mắng người khác ra rả mà không sợ phí sức lực chút nào.

Sở Ngọc Hoàn Viễn lắng tai nghe. Sau bảy tám phút, trong phòng vẫn không có động tĩnh gì của Dung Chỉ.

Bên ngoài Sở Ngọc càng lúc càng lo lắng. Tuy nàng biết rõ Thạch Lỗi bị trói chặt, không thể gây thương tổn gì cho Dung Chỉ, nhưng đã lâu như vậy không có động tĩnh của hần, phải chăng trong phòng đã phát sinh biến cố gì? Đúng lúc Sở Ngọc định sai người vào phòng, bỗng tiếng mắng chửi của Thạch Lỗi ngưng bật.

Một khoảnh khắc yên tĩnh kỳ dị, lúc này giọng Thạch Lỗi bỗng cao hơn trước gấp bội: “Người?! Người định làm gì? Đừng đến gần ta! Đừng đến gần ta! Nếu không ta hô hoán lên đó! Không muốn a! Không muốn a!”

Ngữ điệu thê thảm, thực khiến lòng người rơi lệ, cây cỏ sầu bi.

Chưa đầy hai phút sau, Dung Chỉ mở cửa, thản nhiên bước ra. Áo ngoài mở rộng, lộ ra áo trắng mỏng bên trong, hắn vừa đi vừa chỉnh lại y phục: “Được rồi đó, công chúa!”

Thấy bộ dạng này của hắn, Sở Ngọc đã đoán được vài ba phần, nhưng vẫn không nhin được mở miệng hỏi: “Người vừa làm gì vậy?”

Dung Chỉ sửa sang lại áo xống cẩn thận, rồi mới ngẩng đầu cười dài: “Ta chẳng làm gì cả, chỉ cởi áo trước mặt hắn. Thế là hắn nói, chỉ cần ta không tới gần, cái gì hắn cũng chịu làm. Bây giờ công chúa có thể nói chuyện bình tĩnh với hắn, hắn sẽ không quát mắng ầm ĩ nữa đâu!”

Chỉ đơn giản như vậy thôi!

Cùng lúc này, Hà phò mã và Chữ Uyên đang ngồi uống rượu tán gẫu trong biệt viện gần đó. Vốn tưởng rằng bệ hạ chỉ thuận miệng nói chơi, không ngờ vài ngày sau, có ý chỉ của thánh thượng phái Chữ Uyên đến phủ công chúa. Nhưng điều khiến Hà Tập giật mình là, Sở Ngọc chỉ đến nhìn Chữ Uyên một cái, vẻ mặt như muốn nói “Hóa ra chỉ có thế!”, rồi sau đó chẳng thèm đến biệt viện của hắn thêm lần nào.

Thật ra nguyên nhân rất đơn giản! Chữ Uyên là mỹ nam tử, nhưng trên mặt để râu ria, lại còn rất dài, gât gù phiêu dật. Dù trông râu ria có phong cách thế nào, Sở Ngọc cũng hoàn toàn không ưa thích, vì thế cảm tình với dung mạo Chữ Uyên giảm đi mất mấy phần.

Kể cả người đó không để râu, thì với tâm tình hiện tại của Sở Ngọc, nàng cũng chẳng bao giờ có thể thân mật với người mới gặp lần đầu cả!

Hà Tập và Chữ Uyên không hề biết tâm tư của Sở Ngọc, vẫn nơm nớp lo sợ. Hơn mười ngày nay bọn họ ăn ở cùng nhà, chỉ sợ đến lúc trời tối, Sở Ngọc bỗng nhớ ra hai người. May mắn thay hình như công chúa hoàn toàn quên lãng, chưa từng tiến đến. Hôm nay là ngày phụng chỉ cuối cùng của Chữ Uyên. Tưởng tượng đến ngày mai có thể được giải phóng, hai người vô cùng phấn khởi, bèn uống rượu trong sân, nhưng vừa uống được một nửa thì nghe thấy tiếng kêu thê thảm của Thạch Lỗi.

Hai người run rẩy một hồi, vội nhấp chút rượu cho vững dạ. Hà Tập cười khổ nói: “Chữ công, hay là đêm nay chúng ta ngủ cùng đi!” Để tránh bị công chúa đánh lén ban đêm.

Chữ Uyên cảm kích nâng chén: “Đa tạ!”

Có người kêu thảm thiết, có người thoát, có người vui mừng, có người sầu muộn, đúng là một đêm không ngủ!

107. Q.3 - Chương 107: Nô Lệ Da Đen

Sở Ngọc đã từng xem rất nhiều chuyện cải trang vi hành trên phim truyền hình, nào là “Khang Hi vi hành”, rồi đến “Kỷ Hiểu Lam – thiết xỉ đồng nha”, lại có “Hoàn Châu cách cách”. Hoàng đế cải trang vi hành trong dân gian, ăn nhậu chơi bời là chính, điều tra dân tình là phụ, khi trở về còn mang theo một hai mỹ nữ Giang Nam, coi như đặc sản địa phương làm quà lưu niệm.

Cho nên hoàng đế thời nào cũng vậy, đã nói vi hành là đều nhằm thưởng Giang Nam. Nơi đây có sơn thủy hữu tình, có rượu ngon đồ ăn phong phú đặc sắc, còn có lắm mỹ nhân. Rất ít người đi theo hướng ngược lại, tức là tiến về vùng sa mạc nhiều bão cát phía Bắc.

Lưu Tử Nghiệp cũng không ngoại lệ.

Tuy địa điểm là do Sở Ngọc gợi ý, nhưng phải được hắn gật đầu thì việc mới thành.

Một đường ăn nhậu chơi bời, đội quân hộ tống rầm rộ, quan viên các nơi long trọng tiếp đón để mong được thăng quan tiến chức, hoặc là hoàng thượng ban thưởng...Cuối cùng, cũng đến ngày bọn họ lên đường, nhằm huyện Sơn Âm thẳng tiến.

Trên đường, trừ Sở Ngọc là bạn đồng hành với hoàng đế, còn có một vị quý phi họ Tạ. Nàng ta lớn tuổi hơn Lưu Tử Nghiệp, khoảng tầm hai mươi, dung mạo cực kỳ xinh đẹp, cử chỉ phong thái yếu điệu thướt tha mê

hoặc lòng người. Tuy nhiên từ đầu tới giờ nàng ta chẳng nói năng gì. Sở Ngọc ngồi cùng xe với vị quý phi này, nhưng không tìm được cơ hội nào bắt chuyện.

Dừng lại ở một vài nơi phong cảnh hữu tình, Lưu Tử Nghiệp còn làm mấy bài thơ. Tuy không thể gọi là văn tài lỗi lạc, nhưng một thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi làm được như vậy cũng là rất khá.

Huyện Sơn Âm là nơi lưu truyền rất nhiều câu chuyện gắn với các danh nhân. Ví dụ như về Vương Hi Chi. Đương thời Vương Hi Chi rất thích ngỗng trắng, nghe nói ở Sơn Âm có một đạo sĩ nuôi được một đàn ngỗng rất đẹp bèn đến hỏi mua. Đạo sĩ không bán, mà yêu cầu đổi ngỗng lấy bản chép Đạo Đức Kinh của Vương Hi Chi. Bình thường xin chữ Vương Hi Chi rất khó, nhưng vì mê ngỗng mà ông sẵn sàng ngồi chép nửa ngày để đổi lấy đàn ngỗng đẹp. Chuyện này về sau trở thành giai thoại lan truyền trong dân gian.

Một giai thoại khác là về hội thơ “khúc thủy lưu thương”, xuất phát ban đầu là ở Lan Đình, thuộc huyện Sơn Âm. Chính tại nơi đây, Vương Hi Chi đã viết nên kiệt tác thư pháp “Lan Đình tập tự” lưu truyền thiên cổ.

Ở đất phong, Sở Ngọc cũng có phủ đệ. Phủ công chúa dùng làm nơi tiếp đón Lưu Tử Nghiệp là thuận tiện nhất. Giữa trưa, đoàn xa giá đến nơi, người đứng ở ngưỡng cửa nghênh đón là Mặc Hương khiến Sở Ngọc cảm thấy hơi sững sốt. Tuy nhiên cả ngày bận rộn tổ chức tiệc tẩy trần, bồi tiếp hoàng đế, đến đêm, khi Lưu Tử Nghiệp đã đi nghỉ, Sở Ngọc mới gọi Mặc Hương vào hỏi: “Tại sao Dung Chỉ không tới?”

Mặc Hương khẽ nhăn mày, nhìn Sở Ngọc nhẹ nhàng nói: “Dung công tử đã định xuất phát, nhưng ngay trước khi đi bỗng nhiên bị bệnh, nên đành cử ta đến thay!”

Bị bệnh?

Sở Ngọc sững sốt, không kịp nghĩ ngợi điều gì, chỉ biết hỏi: “Bị bệnh gì?”

Mặc Hương lắc đầu: “Cái này Mặc Hương không biết!” Mặc dù trong phòng khá tối, nhưng hần vẫn nhìn rõ sắc mặt Sở Ngọc. Sau khi nghe nói Dung Chỉ bị bệnh, mặt nàng bỗng tái nhợt.

Cắn môi, đầu óc trống rỗng, Sở Ngọc cố gắng lấy lại trấn tĩnh, lại hỏi: “Vậy trước khi người rời đi, Dung Chỉ bị bệnh thể nào?”

Lòng rối như tơ vò, Sở Ngọc cảm thấy tim mình như đập loạn nhịp. Nàng đang ở Sơn Âm, muốn trở về không phải trong khoảnh khắc có thể làm được.

Mặc Hương khẽ mỉm cười, cúi đầu thi lễ: “Công chúa không cần lo lắng, chỉ là suy nhược cơ thể, không được đi lại mệt nhọc. Chỉ cần nghỉ ngơi một chút là khỏe thôi!”

Nghe Mặc Hương nói như vậy, Sở Ngọc hơi yên tâm, nhưng không hiểu sao vẫn cảm thấy bất an. Nàng cũng không biết mình bất an vì cái gì, chỉ hỏi thêm vài điều. Mặc Hương lại tiếp tục an ủi, nói nàng không cần quá lo lắng. Bất cứ khi nào nàng trở về, nhất định sẽ gặp lại một Dung Chỉ khỏe mạnh bình thường.

Tuy lo lắng cho Dung Chỉ, nhưng lúc này Sở Ngọc không thể trở về được, vì như vậy sẽ làm Lưu Tử Nghiệp mất hứng. Hôm sau Lưu Tử Nghiệp tỉnh giấc, đã khỏe khoắn sau một ngày đường sá mệt nhọc, liền hỏi nàng xung quanh đây có chỗ nào đẹp không.

Sở Ngọc trầm nghĩ: ta cũng là lần đầu tiên tới đây, người hỏi ta, ta biết hỏi ai? May là nàng vẫn nhớ chuyện về hội thơ ở Lan Đình, bèn thuận miệng gợi ý, đến Lan Đình!

Lưu Tử Nghiệp vui vẻ đồng ý. Thời tiết bây giờ đã sắp sang thu, tuy vẫn còn hơi nóng nhưng trời trong xanh nắng đẹp, đi du ngoạn rất phù hợp.

Sở Ngọc và Lưu Tử Nghiệp không mang theo nhiều người, trừ hai hộ vệ thân cận nhất còn có một đội thị vệ. Để không gây sự chú ý, tất cả đều mặc thường phục.

Tuy chỉ có một đội thị vệ, nhưng chỉ huy là tướng quân Tông Việt. Trông người này rất ôn hòa, mắt hẹp dài, khi cười híp thành một đường. Nhưng Sở Ngọc nghe nói, hần xuống tay rất tàn bạo. Năm đó Cảnh Lăng vương Lưu Đản chiếm cứ Quảng Lăng định mưu phản, sau khi công phá thành, vị tiên sinh này đã giết sạch đàn ông trong thành, từ trên xuống dưới khiến đầu người chất cao như núi.

Tuy Tông Việt nói chuyện với Sở Ngọc rất nhẹ nhàng ôn hòa, nhưng cứ nhìn vào mắt hắn là nàng lại cảm thấy sợ. May mắn thay, hắn là bộ hạ trung thành của hoàng đế, Lưu Tử Nghiệp sai gì hắn làm nấy, tạm thời không đe dọa gì đến nàng.

Ngoại ô huyện Sơn Âm, cảnh trí rất đẹp, thật giống như miêu tả trong “Lan Đình tập tự”: “Thử địa hữu sùng san tuần lĩnh, mậu lâm tu trúc, hữu hữu thanh lưu kích thoan, ánh đá tả hữu” (Nơi này sẵn đồi cao, núi dựng trập trùng, rừng cây, bãi tre rậm rạp, lại có dòng nước trong veo bập bênh, sóng sánh mé bên này mé bên kia, khi thoăn thoắt khi lững lờ). Tuy không phải ngày xuân, nhưng vào lúc cuối hè đến nơi này, cũng cảm thấy phong cảnh thật nên thơ.

Dọc theo dòng suối nhỏ uốn lượn hình chữ “Chi” (), cảnh sơn thủy hữu tình khiến nỗi lo lắng trong lòng Sở Ngọc cũng vơi bớt đi rất nhiều, tạm thời không còn đặt tâm tư ở thành Kiến Khang nữa. Phía trước có một người đen sì nằm bò bên dòng suối, hình như là đang uống nước.

Không đợi Sở Ngọc hay Lưu Tử Nghiệp cất tiếng, Tông Việt lạnh lùng sai hộ vệ: “Lên trước nhìn xem đó là người nào, đuổi hắn đi để tránh quấy rầy hứng thú dạo chơi của bệ hạ!”

Hộ vệ tiến đến, Sở Ngọc và Lưu Tử Nghiệp cũng tới gần hơn, có thể nhìn rõ hình dạng người này. Người đó đứng thẳng lên, lấy tay lau nước trên mặt, cặp mắt với đồng tử màu hổ phách nhìn chằm chằm những người đang đến. Hắn nhìn tên hộ vệ, lại nhìn Sở Ngọc đứng phía sau, ánh mắt trong sáng toát lên vẻ khó hiểu.

Nhìn rõ người này, Sở Ngọc cũng vô cùng kinh ngạc, không khỏi buột miệng: “Người da đen?” Sao lại xuất hiện ở đây?

Người này quần áo rách rưới, chỉ che được hông và eo, phần ngực và bắp đùi hầu như lộ hết ra ngoài. Da hắn ngăm đen màu mật ong, không phải phơi nắng nhiều bị đen, mà là màu da bẩm sinh. Thân hình thon dài, bắp thịt rắn chắc khỏe mạnh, dáng vẻ nhanh nhẹn linh hoạt. Tóc hắn rất ngắn, từng tùm đen nhánh và xoăn tít. Bởi vì hắn quá đen nên Sở Ngọc không nhìn rõ đường nét khuôn mặt, chỉ cảm thấy hắn còn rất trẻ. Đặc biệt là cặp mắt người này, trong suốt màu hổ phách, giống như màu rượu ngon sóng sánh khiến người ta rất có ấn tượng.

“Muốn ta...tránh ra?” Bị hộ vệ xua đuổi, hắn chậm rãi mở miệng, ngữ điệu cứng ngắt, chậm chạp “Vì, vì sao? Không, không cho!”

Lưu Tử Nghiệp kinh ngạc kêu lên, đồng thời cho Sở Ngọc biết thân phận người này: “Nô lệ da đen?”

108. Q.3 - Chương 108: Nô Lệ Da Đen Nhà Ai

Nô lệ da đen thường do các lái buôn nước ngoài đưa tới, thân thể cường tráng, chăm chỉ và chịu được vất vả, dùng làm nô bộc rất tốt. Hiện nay, có nô lệ da đen trong nhà đang là một thời thượng.

Nhưng tại sao một nô lệ da đen lại xuất hiện ở đây?

Trông hắn hình như không có chủ nhân.

Hộ vệ thấy tên này đuổi mà không chịu đi, sợ bị Tông Việt trách phạt liền rút đao ra. Sở Ngọc sợ hắn sẽ làm bị thương người kia, vội vã kêu lên: “Không được dùng đao! Đừng để máu me làm hỏng cảnh đẹp nơi đây!”

Công chúa đã mở miệng, hộ vệ chỉ còn biết thu đao, dùng tay đẩy người nô lệ da đen. Nhưng hắn đã dùng hết sức lực vẫn không thể làm đổi phương suy chuyển một chút nào, người nô lệ vẫn đứng vững vàng thản nhiên như trước. Người này gạt tay tên hộ vệ ra khỏi vai mình như thể gạt một con muỗi, rồi vung nhẹ tay, tên hộ vệ liền bắn cả người ra ngoài, rơi ùm xuống suối, làm bắn lên những tảng bọt trắng xóa như tuyết.

“Không, không đi!” Hắn lắp bắp nói, khẩu âm ngọt ngào, nhưng ánh mắt trong suốt màu hổ phách lại cứng rắn, kiên định.

Tông Việt hơi nhú máu, trong cặp mắt dài nhỏ ánh lên vẻ tàn độc, nhưng rất nhanh bị hấn kìm nén xuống. Hấn khoát tay, lập tức có bốn tên hộ vệ khác xông tới hợp lực đẩy người da đen. Mà lúc này, Sở Ngọc cũng chạy tới gần hơn để nhìn rõ người nô lệ.

Người này rất trẻ, khoảng mười bảy, mười tám tuổi, gương mặt ngời ngời sức sống, đường nét ưa nhìn, Cặp mắt to, sống mũi thẳng, làn môi nở nang sung mãn. Nếu loại bỏ màu da đen, người này có thể gọi là đẹp trai.

Thật là một con báo xinh đẹp!

Sở Ngọc trong lòng thầm tán thưởng. Tuy đã quen nhìn ngắm vẻ đẹp trong phủ, nhưng lần này lại được thưởng thức một phong vị hoàn toàn khác, nàng không khỏi có ấn tượng thú vị.

Bốn người cùng đẩy, cuối cùng cũng làm người da đen dịch chuyển một chút, nhưng chỉ là nhúc nhích một chút mà thôi! Hấn chau mày, giơ tay kháng cự, hét lớn một tiếng. Bốn người liền bị hấn xô bật ra, tuy không giống người đầu tiên rơi xuống suối thê thảm, nhưng cũng bị đẩy lui vài bước.

Sắc mặt Tông Việt biến đổi. Mấy người hộ vệ mà không dịch lại một tên nô lệ da đen, thật khiến hấn bẽ mặt, lửa giận trong lòng cũng dần dần thăng cấp. Sở Ngọc tuy tập trung chú ý vào người nô lệ, nhưng cũng không quên để ý Tông Việt. Nàng vội vàng cất tiếng: “Thêm mấy người nữa! Ta muốn xem sức lực của người nô lệ này đến đâu!”

Sở Ngọc đã lên tiếng, Tông Việt đành phải phục tùng. Thế là, năm người, sáu người, bảy người, rồi đến tám người, mới có thể đẩy được người da đen.

Người da đen nghiêng ngả lão đảo lùi về phía sau. Hấn ngồi bệt xuống bờ suối, hai tay chống dưới đất ngó nhìn Sở Ngọc và những người kia với vẻ chán nản, không phục: “Các người, người, nhiều người!”

Sở Ngọc cười tít mắt nói: “Đúng, chúng ta có nhiều người, còn người chỉ có một!” Thật ra tám người hộ vệ một thở không ra hơi, từng đốt ngón tay đau như dằm.

Nghe Sở Ngọc thẳng thắn thừa nhận, người da đen như được trút giận, không nói gì nữa. Hấn đứng dậy, rũ rũ bùn cát trên người định rời đi. Trong suy nghĩ của hấn, nhiều người tất nhiên là thắng ít người, thua cũng không có gì nhục nhã. Bọn họ đẩy thắng hấn, vậy hấn đi khỏi là xong.

Hấn vừa mới xoay người, trong bụng liền phát ra tiếng “ọc”, âm thanh lớn đến độ Sở Ngọc cũng nghe thấy. Người da đen uể oải sờ bụng, vỗ nhẹ rồi cúi nhìn bụng nói lầm bầm: “Không, không đói!” Như thế làm vậy, hấn sẽ không đói nữa thật!

Sở Ngọc phì cười, kéo tay Lưu Tử Nghiệp nói nhỏ: “Bệ hạ, ta muốn có tên nô lệ da đen này! Hấn khỏe như vậy, chắc là rất có ích!” Tuy đang cười nhưng nàng thầm giật mình. Người này đang đói khát, vậy mà sức lực ngang ngửa tám nam tử hấn cường tráng. Không hiểu hấn ăn no thì sẽ như thế nào?

Chẳng qua chỉ là một tên nô lệ da đen mà thôi, đang cao hứng, Lưu Tử Nghiệp tất nhiên không phản đối. Hấn gật đầu nói: “Được, có muốn ta sai người lôi hấn đến đây không?”

Sở Ngọc cười lắc đầu, đã chuẩn bị sẵn sàng bước tới: “Không cần, để ta tự đến chỗ hấn!” Nàng nghe thấy tiếng Lưu Tử Nghiệp dặn dò phía sau: “Tỷ cẩn thận, nô lệ da đen có sức khỏe kinh người lắm đấy!”

Nàng không quay lại, chỉ khoát tay ý bảo yên tâm.

E sợ sức lực ghê gớm của người nô lệ, Sở Ngọc không dám đến quá gần mà đứng cách hấn khoảng sáu, bảy thước rồi cất tiếng hỏi: “Này, người tên là gì?”

Thấy hấn tỏ vẻ khó hiểu, Sở Ngọc cười thân thiện, rồi chỉ tay lên chóp mũi mình: “Sở Ngọc, ta tên là Sở Ngọc, còn người tên gì?” Trong ánh nắng, gương mặt nàng trắng trẻo, sáng ngời như ngọc thạch.

Người da đen ngây người, bắt chước động tác của nàng, cũng lấy tay điểm mũi, nhưng không cẩn thận dùng lực mạnh. Hấn kêu “A” lên một tiếng, khom người xoa xoa mũi. Lúc đứng thẳng dậy, trên chóp mũi hấn có một chỗ đỏ sẫm.

Đôi mắt màu hổ phách rớm lệ ở viền mi: “Đau...” Hắn phùng má thối, cho rằng làm như thế sẽ đỡ đau, nhưng không thể nào thối được vết thương trên mũi. Ngẫm nghĩ một lát, hắn hơi ngửa mặt lên thối, nhưng dù thế nào mũi cũng ở trên mồm, không thể nào thối tới.

Không thối được, người da đen càng găng sức, phồng má trợn mắt tận lực, càng ngửa mặt cao hơn, tận đến khi Sở Ngọc không nhìn thấy mặt hắn nữa.

Phía sau Lưu Tử Nghiệp cười ha hả, bọn hộ vệ cũng cười lăn cười lộn. Sở Ngọc tuy cũng buồn cười lắm nhưng phải cố nén, tiếp tục kiên nhẫn hỏi: “Người tên là gì?”

Phát hiện ra không thể nào thối được lên mũi, người da đen bực bội cúi đầu, ngẫm nghĩ một lát rồi phun ra một loạt âm thanh mà Sở Ngọc không hiểu. Cuối cùng hắn lắp bắp: “A, A Man”

Những từ đầu tiên vốn là tên của hắn. Sau đó hắn bị trói lên một chiếc thuyền. Mọi người gọi hắn là A Man, gọi qua gọi lại, cuối cùng hắn đành cam chịu đó là tên mình. Nhưng những chữ này, lần đầu tiên từ miệng hắn nói ra, bởi vì chưa từng có người nào hỏi tên hắn.

Trước giờ chưa từng có.

“Tốt, A Man” Giọng điệu Sở Ngọc trở nên rất dịu dàng. Nàng bỗng có cảm giác xấu hổ, thấy mình giống như sói xám đóng giả bà ngoại để lừa cô bé quàng khăn đỏ: “Người có muốn đi cùng với ta không?”

“Đi, đi cùng?” A Man chớp mắt liên hồi: “Vì, vì sao?”

Sở Ngọc buột miệng nói: “Đi với ta, sẽ có thịt ăn”. Nàng vốn chỉ thuận miệng mà nói, nhưng vừa nói xong, bỗng thấy cặp mắt đẹp để màu hổ phách của hắn phút chốc trở nên sáng ngời.

“Thật, thật?” Cùng với tiếng nói ngọng nghịu, âm thanh trong bụng A Man cũng hợp tấu: “Ọc, ọc...”

“Có, có nhiều thịt?” A Man vừa lắp lại, vừa nuốt nước miếng.

Sở Ngọc gật đầu khẳng định: “Ta sẽ cho ngươi ăn thịt, ăn đến khi nào no thì thôi. Thế nào, có đi theo ta ...”

Sở Ngọc còn chưa nói xong, A Man liền gấp gáp chặn lời nàng, gật mạnh đầu như sợ nàng đổi ý: “Ta đi, ta đi!”

...Dễ dàng như vậy, đã có được tên tiểu tử sức lực kinh người này?

Sở Ngọc bắt đầu nghi ngờ, phải chăng vì chàng da đen này quá tham ăn, nên mới bị người ta lừa bắt làm nô lệ?

109. Q.3 - Chương 109: Đất Tương Có Thiên Tử

A Man đồng ý đi theo Sở Ngọc, như vậy đã trở thành người của nàng. Nhưng trông hắn rách rưới bẩn thỉu thế kia, không thể cùng đi với bọn họ được. Sở Ngọc không để tâm, nhưng Lưu Tử Nghiệp lại không vui vẻ gì.

Tông Việt hiểu ý rất nhanh, bèn sai một hộ vệ cầm lệnh bài của mình đưa A Man về phủ công chúa trước. A Man cứ đứng yên tại chỗ, chăm chăm nhìn Sở Ngọc: “Thịt...”

Sở Ngọc trợn mắt lắc đầu, nói: “Người đi theo hộ vệ của chúng ta về phủ trước. Ở đó sẽ có người nấu thịt cho ngươi ăn!” Nói xong nàng quay sang dặn dò hộ vệ: “Người dẫn hắn về, bảo đầu bếp nướng thịt cho hắn ăn, nói là mệnh lệnh của ta, cho hắn ăn no thì thôi!”

Tên hộ vệ liếc nhìn A Man đầy vẻ ghen tỵ, thầm nghĩ chính mình cũng không được đãi ngộ như vậy, bèn đá ống đồng của A Man: “Đi thôi, đồ mọi đen!”

Một cước này của hắc đầy vẻ oán hận, không ngờ đá vào chân A Man như đá cột sắt, đau đớn khiến hắc ôm chân nhảy dựng lên. Thế là lại phải một phen gây sức ép, mới không dễ dàng gì đưa A Man đi, tiếp tục lộ trình du ngoạn của bọn họ.

Men theo dòng suối tiến sâu vào trong núi, đi qua một chiếc cầu nhỏ là tới Lan Đình. Đây chính là nơi Vương Hi Chi và các danh sĩ đã từng ngâm xướng thi ca, còn lưu truyền đến đời sau.

Trong núi, ánh nắng bị che khuất nhiều, gió nhẹ mát mẻ, Sở Ngọc và Lưu Tử Nghiệp ngồi trong đình hít thở không khí thoảng đãng, rừng trúc xung quanh tỏa hương thơm khoan khoái. Lưu Tử Nghiệp hứng chí ngâm nga: “Thử địa hữu sùng san tuần lĩnh, mậu lâm tu trúc, hựu hữu thanh lưu kích thoan, ánh đài tả hữu”. Chính là những câu trong “Lan Đình tập tự”.

Ngôi đình bát giác mà họ đang ngồi không hề đặc sắc hoa lệ. Bậc thềm cao quá đầu gối, sơn đỏ trên cột trụ đã hơi bong tróc, lộ ra những hoa văn điêu khắc trên gỗ. Nhưng nơi này gần với giai thoại về “khúc thủy lưu thương”, nên đã trở thành một địa danh nổi tiếng lưu truyền thiên cổ.

Ngâm nga xong vài câu, Lưu Tử Nghiệp bắt đầu thắm mệt sau hành trình cuộc bộ lên núi. Hắc nằm gối đầu lên đùi Sở Ngọc, chân trong chân ngoài vắt vẻo trên lan can đình, mơ màng ngủ. Sở Ngọc cúi nhìn, tay phát qua phát lại trên trán hắc để đuổi côn trùng.

Bị tay Sở Ngọc gây rối, Lưu Tử Nghiệp hơi nhíu mày, miệng lầu bầu gì đó rồi lại tiếp tục ngủ.

Sở Ngọc yên lặng nhìn hắc. Chỉ có lúc này, tiểu hoàng đế hung tàn độc ác mới trở nên đáng yêu. Lúc ngủ, hắc sẽ không còn động một chút là giết người, hay là thô bạo trách mắng người xung quanh, thậm chí khuôn mặt cũng không còn toát lên vẻ dữ dằn đáng sợ khiến người ta ớn lạnh.

Cũng chỉ trong lúc này, Sở Ngọc mới cảm thấy đây đúng là một thiếu niên mới mười sáu, mười bảy tuổi, hơn nữa, còn là em trai ruột thịt của nàng. Lưu Tử Nghiệp gối đầu trên đùi nàng, sự tiếp xúc thân mật đem lại cảm giác dịu dàng, nàng nhìn hắc mà không còn ác cảm hay kinh sợ.

Làn gió ấm áp khiến người ta buồn ngủ. Sở Ngọc cũng không nhịn được mà dựa người vào cột đình, nhắm mắt lại.

Ngủ thiếp đi một lúc, Sở Ngọc thấy trên đùi mình động đậy liền mở mắt ra. Nàng nhìn thấy Lưu Tử Nghiệp vẫn gối đầu trên đùi nàng, nhưng đang yên lặng nhìn nàng. Cặp mắt hẹp dài bình thường ánh lên vẻ tàn nhẫn, ác độc nhưng lúc này lại mềm mại, dịu dàng trong hoài niệm.

“Sao thế?” Sở Ngọc vẫn chưa tỉnh táo hẳn, đưa tay sờ sờ mặt hắc. Vỗ nhẹ, rồi còn thuận tay véo mũi Lưu Tử Nghiệp, xong rồi nàng mới giật mình tỉnh ngủ hoàn toàn. Nàng vừa làm gì vậy? Đó là mũi của hoàng đế!

Nhưng Lưu Tử Nghiệp không hề nổi giận với hành động vừa rồi của nàng. Hắc trở mình để tìm một tư thế thoải mái hơn, miệng lầm bầm: “A tỷ, thật giống như trước kia!”

Trước kia? Chắc chắn là chuyện liên quan đến công chúa thật. Sợ lộ ra sơ hở, Sở Ngọc không dám nhiều lời, đành phải ậm ừ trong miệng.

Lưu Tử Nghiệp khe khẽ mỉm cười, nhưng khuôn mặt vẫn đầy vẻ hoài niệm: “Trước kia, ta cũng gối đầu lên đùi tỷ như vậy, chúng ta ngủ trong hoa viên lộng gió, thật là khoan khoái. Các hoàng tử khác không ai để ý đến ta, chỉ có mỗi a tỷ là chịu chơi cùng với ta. Khi tên chết dẫm đó trách phạt ta, cũng chính tỷ cầu xin cho ta!”

Sở Ngọc gật đầu: hiểu rồi, Lưu Tử Nghiệp và Sơn Âm công chúa thân thiết từ nhỏ. Nhưng “tên chết dẫm” là ai?

Có lẽ là thầy dạy cho thái tử chăng?

Sở Ngọc tất nhiên không biết, “tên chết dẫm” là chỉ tiên đế Lưu Tuấn, phụ thân của Lưu Tử Nghiệp và Sơn Âm công chúa. Lưu Tử Nghiệp hận vị phụ thân này vô cùng, ngay cả “phụ hoàng”, thậm chí “tiên đế” cũng không chịu gọi, mà xưng hô xách mé ngang ngược như vậy.

Lưu Tử Nghiệp hận phụ thân hấn bao nhiêu, thì ngược lại, thân thiết và ỷ lại vào tỷ tỷ bấy nhiêu. Sở Ngọc tuy không biết rõ mức độ thân thiết, nhưng nàng mơ hồ cảm giác rằng, nếu nàng hỏi xin Lưu Tử Nghiệp một nửa giang sơn, e rằng hấn cũng đồng ý.

Hai người lại tiếp tục chuyện trò, phần nhiều là Lưu Tử Nghiệp nói, nhắc lại một vài kỷ niệm thuở nhỏ. Mỗi khi hấn dừng lời, Sở Ngọc lại vội “ừ, ừ”, tỏ vẻ nàng đang chăm chú lắng nghe.

Bỗng nhiên, từ phía xa xa vọng tới tiếng hát của trẻ con. Hình như có mấy đứa bé đang hát gì đó, âm điệu trong trẻo dễ nghe.

Tông Việt nghe thấy tiếng hát, thầm nghĩ sao lại có kẻ gây rối vào lúc này, đang định sai người đuổi bọn trẻ đi. Lưu Tử Nghiệp bỗng nhiên ngồi dậy vẫy tay: “Gọi bọn chúng tới đây!” Hấn cao hứng phấn chấn quay sang Sở Ngọc: “A tỷ, tỷ còn nhớ không, trước đây tỷ đã dạy ta hát đồng dao?”

Sở Ngọc trong lòng hoảng loạn, nhưng trên mặt lại rất bình tĩnh, mỉm cười nói: “Đã lâu như vậy rồi, làm sao ta nhớ được?”

May mắn thay Lưu Tử Nghiệp cũng chưa nghi ngờ, hấn định hát vài câu, nhưng sau đó nhắm mắt bất lực: “Ta cũng không nhớ được”, nhưng chỉ sau khoảnh khắc hấn lại vui vẻ: “Ta gọi vài đứa trẻ tới, sai bọn nó hát cho chúng ta nghe!”

Hộ vệ đưa tới bốn đứa bé, hai trai hai gái, khoảng sáu, bảy tuổi. Bé trai tóc để trái đào, bé gái có hai búi tóc hai bên. Lũ trẻ ăn mặc sơ sài, áo vải gai mỏng và đi giày rơm. Trên tay cả bốn đứa là đường tô và quả chín, đồ ăn vẫn còn dính lem luốc trên mặt.

Lưu Tử Nghiệp lúc này tâm tình vui vẻ, nên không so đo về bề ngoài của lũ trẻ, chỉ phát phát tay hỏi: “Các người vừa hát gì vậy? Rất vui tai, hát lại cho ta nghe đi!”

Bốn đứa trẻ nhìn nhau sợ hãi. Vừa rồi chúng đang ca hát, bỗng có hai đại ca hung bạo bắt tới đây, lúc này sao dám mở miệng.

Lưu Tử Nghiệp bắt mắt liếc Tông Việt một cái, rồi rút từ trong ngực áo ra ít tiền, cúi xuống nói với mấy đứa bé: “Nhìn thấy cái này không? Đây là tiền, cầm tiền có thể đi mua rất nhiều đồ ăn ngon. Các người gắng hát cho tốt, cứ hát như lúc vừa nãy, hát hay ta sẽ cho tiền!” Hấn cười tíu tít, cặp mắt híp thành một đường ngang, trông bộ dáng rất ôn hòa.

Thấy tiền, bọn trẻ con sáng ngời mắt. Trong đó, một đứa bé mặt mũi vẫn còn tèm lem bẩn thỉu chưa kịp lau đã bắt đầu hát, ba đứa còn lại cũng hát theo, vừa hát vừa nhảy vòng tròn theo nhịp. Có lẽ đây là một trò chơi của trẻ con, bởi vì phải nhảy nên bọn trẻ hát không rõ ràng lắm, cũng không đều nhau, chỉ nghe thấy tiếng trẻ con véo von giao hòa.

Lưu Tử Nghiệp ban đầu mỉm cười lắng nghe, nhưng càng nghe, nụ cười càng đông cứng trên khóe miệng, sắc mặt dần chuyển sang xanh mét.

Sở Ngọc nhìn vẻ mặt hấn, biết có chuyện không ổn. Tiếng hát của bọn trẻ mang khẩu ngữ địa phương, nàng không nghe rõ, cũng không biết bọn chúng hát cái gì. Nhưng lúc này nàng chẳng còn lòng dạ nào nghe thêm nữa, vội vàng chặn lời: “Dừng! Dừng lại!” Sắc mặt Lưu Tử Nghiệp biến thành khó coi như vậy, chắc hẳn bọn trẻ con hát điều gì đó mà hấn không thích.

Lưu Tử Nghiệp nhếch khóe miệng lạnh lùng, chậm rãi nói: “Dừng, dừng! Vừa rồi ta chưa nghe rõ, bây giờ các người không nhảy nữa, hát lại một lần cho rõ ràng rành mạch!”

Bọn trẻ lập tức làm theo lời hấn. Bốn đứa bé cùng hát một lời giống nhau như đúc: “Hoàng đế thật, hoàng đế giả, trong cung có hai hoàng đế. Thiên tử lớn, thiên tử nhỏ, đất Tương có thiên tử!”

Nghe xong, Sở Ngọc lạnh buốt hết tâm can.

Lưu Tử Nghiệp không mẫn không nhạt hỏi: “Tin đồn này từ đâu ra?”

Bốn đứa trẻ nhìn nhau, rồi một đứa nói: “Mọi người đều hát như vậy, rất nhiều người hát như vậy!”

Lưu Tử Nghiệp liếc nhìn Tông Việt, từ miệng bình thần phun ra hai chữ: “Giết chúng!”

110. Q.3 - Chương 110: Ai Là Thiên Tử Thật

Cho đến khi về phủ rồi, hai chữ đó vẫn ám ảnh tâm trí Sở Ngọc.

Nàng không thể nào quên được ánh mắt Lưu Tử Nghiệp lúc ấy, vừa dữ tợn, tàn nhẫn, âm u, lại có sợ hãi, lo âu, cuối cùng là sự bình tĩnh đáng sợ.

Nàng cũng không thể nào quên được cảnh tượng sau khi Lưu Tử Nghiệp dứt lời, Tông Việt phất tay. Hộ vệ hai bên nhào lên như lang sói, vung đao sáng loáng chém xuống gây bốn đứa trẻ con, máu theo miệng vết thương phun trào.

Nàng không thể quên được bốn thân hình bé nhỏ ngã xuống, máu tươi nhuộm đỏ một vùng cỏ xanh. Bốn cặp mắt trong sáng hồn nhiên thậm chí không kịp đau đớn, chỉ có một chút ngạc nhiên đọng lại trong đồng tử mắt.

Giống như có người lấy dao khắc sâu vào tâm trí nàng, không tài nào phai mờ được.

Nàng không phải lần đầu tiên thấy cảnh giết người. Lúc trước gặp chuyện bên vách núi, nàng đã trải qua giờ phút sinh tử, cũng đã nhìn thấy xác chết. Nhưng lần này không giống như vậy, nàng phải chứng kiến cảnh tàn sát bốn đứa trẻ ngây thơ tay không tấc sắt.

Nàng kinh hãi nhìn Lưu Tử Nghiệp, không kịp can ngăn, âm thanh còn nghẹn trong cổ họng thì mấy đứa bé đã ngã nhào xuống đất.

Trên đường trở về, Sở Ngọc cứ thế dờ dẫm ngây ngốc, trong đầu lặp đi lặp lại quang cảnh kia. Không biết nên gọi là phần nợ hay oán hận, nàng chỉ cảm thấy cả người mình như biến thành tượng gỗ.

Mấy đứa bé chỉ vì hát một bài đồng dao mà mất đi tính mạng. Có lẽ chúng cũng không hiểu hàm ý của lời hát, chẳng qua là đen đui lại hát trước mặt Lưu Tử Nghiệp.

Mãi cho tới khi gần về đến phủ công chúa, Sở Ngọc mới có thể nói chuyện được: “Bệ hạ, “đất Tương có thiên tử” nghĩa là sao? Bài đồng dao có thể nói là đại bất kính, lời lẽ hàm hồ, nhưng ta không hiểu được!” Lời hát rất đơn giản, ý tứ rõ ràng: trong cung có hai hoàng đế. Nhưng Sở Ngọc không hiểu hoàng đế thật, hoàng đế giả là ai, thiên tử lớn, thiên tử nhỏ là chỉ người nào.

Lưu Tử Nghiệp liếc nhìn Sở Ngọc, ánh mắt tối tăm độc ác dường như dụ đi một chút. Hắn im lặng trong khoảnh khắc rồi thở dài: “Trước hết nói về đầu, trong cung có hai hoàng đế, ta là hoàng đế giả, Đối Pháp Hưng là hoàng đế thật!”

Đối Pháp Hưng?

Sở Ngọc nghiêng đầu ngẫm nghĩ một lát, mới hình dung được người có tên như vậy. Vài lần vào cung nàng đã từng gặp vị đại thần này, là lão thần từ thời tiên hoàng, xem ra là người rất trung hậu. Chẳng lẽ người này muốn cướp ngôi?

Lưu Tử Nghiệp cầm lấy tay Sở Ngọc nói: “A tỷ đừng nghĩ hiện nay ta là hoàng đế có đầy đủ quyền hành. Tất cả những tấu chương dâng cho ta, hẳn đều xem trước, không biết có bị hắn giữ lại ít nào không. Ta muốn ban thưởng cho người nào cũng bị hắn góp ý vài câu. Lần trước ta muốn ban thưởng cho tỷ vài thứ, Đối Pháp Hưng lại quyết định giảm một nửa. Như vậy hẳn không phải là hoàng đế thật sao?”

Sở Ngọc suýt buột miệng nói: “Ta không để ý!”, nhưng nhìn sắc mặt Lưu Tử Nghiệp nàng lại thôi. Phải nhin!

Ban thưởng nhiều hay ít nàng thật sự không để ý. Phủ công chúa đã có đủ tiền tiêu xài, ban thưởng thêm chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi. Sở Ngọc quan niệm có tiền đủ dùng, sinh hoạt thoải mái là được, ngồi trên núi vàng núi bạc để làm gì?

Tất nhiên Lưu Tử Nghiệp không hề nghĩ như vậy. Sắc mặt hắn biến đổi, thoát đỏ, thoát lại tái nhợt: “Còn về sau, hmm, hmm, đất Tương có thiên tử...A tỷ còn nhớ hoàng thúc của chúng ta, Tương Đông vương không?”

Tương, chính là vùng Hồ Nam, đất phong của Tương Đông vương Lưu Úc – thúc phụ của Lưu Tử Nghiệp. Người này lớn tuổi hơn Lưu Tử Nghiệp, ứng với câu “thiên tử lớn”. Trùng hợp là, cái tên Lưu Úc có âm đọc giống với hoàng đế khai quốc Lưu Dụ.

Sở Ngọc thở dài, cầm lấy tay Lưu Tử Nghiệp: “Ta không biết bệ hạ lại phải chịu ầm ỨC như vậy, mong bệ hạ hãy bảo trọng long thể! Hay là chúng ta lập tức trở về, đề phòng kẻ tiểu nhân thừa dịp bệ hạ không ở trong cung mà làm bậy!”

Lưu Tử Nghiệp khẽ mỉm cười: “A tỷ yên tâm, ta tất nhiên không để lão già đó muốn làm gì thì làm. Ta sẽ cho tất cả mọi người thấy, ai mới thực sự là thiên tử!” Lúc này vẻ mặt hắn không hung ác cũng không tàn bạo, ngữ điệu thậm chí ôn hòa. Nhưng nhìn vào mắt hắn, Sở Ngọc cảm thấy ớn lạnh đến run rẩy.

Trong mắt hắn phẳng phất lóe sáng, là thứ ánh sáng của mắt dã thú.

Khi về đến phủ công chúa, trời đã chạng vạng tối, mặc dù vẫn còn rơi rớt chút ánh sáng ban ngày. Mặc Hương vận y phục xanh thẫm đứng ở ngưỡng cửa, vẻ mặt sốt ruột, nhìn thấy nàng trở về liền chạy tới nghênh đón.

Sau khi hành lễ với Lưu Tử Nghiệp, Mặc Hương quay sang Sở Ngọc thở phào một cái rồi nói: “Công chúa, may là người đã trở về. Xảy ra chuyện rồi!”

Nhìn vẻ mặt lo âu của hắn, Sở Ngọc cảm thấy thót tim, đột nhiên liên tưởng đến tin tức ngày hôm qua: Dung Chỉ bị bệnh. Mặc Hương đang lo lắng thế kia, phải chăng ở thành Kiến Khang đã truyền đến tin tức gì?

Lúc trước vừa trải qua một phen kinh hãi, cả tinh thần và thể chất đều mệt mỏi, bây giờ lại nghĩ Dung Chỉ xảy ra chuyện, Sở Ngọc dường như mất hết sức lực. Nàng lão đảo suýt ngã khụy xuống. Mặc Hương vội đỡ lấy Sở Ngọc, gọi liên tiếp hai lần, nàng mới dần dần tỉnh táo lại.

Sở Ngọc mím môi, đôi môi trắng bệch mới có một chút huyết hồng. Một lúc sau, nàng nắm lấy cổ tay Mặc Hương, ánh mắt lặng lẽ: “Nói đi, Dung Chỉ xảy ra chuyện gì?”

Mặc Hương sững sốt, rồi bật cười: “Công chúa nghĩ đi đâu thế? Ở Kiến Khang không sao cả! Hôm nay ta còn nhận được tin của công tử, hỏi công chúa đã đến nơi chưa. Ta nhấn rằng đang ở trong phủ”.

Nghe hắn nói không việc gì, Sở Ngọc mới tạm thời yên tâm. Nàng trầm nghĩ, không hiểu sao mình lại dễ kích động như vậy, vừa nghe có chuyện là liền tưởng ngay đến Dung Chỉ. Rất nhanh, nàng chuyển sự chú ý sang việc trước mắt: “Trong phủ xảy ra chuyện gì?”

Mặc Hương dở khóc dở cười, nói với vẻ bất lực: “Cái tên nô lệ da đen mà công chúa mang về lúc ban ngày...” Như tìm từ ngữ diễn đạt, hắn im lặng một lát rồi tiếp lời: “Tốt nhất là công chúa tự đi xem đi!”

Mặc Hương dẫn đường, đưa Sở Ngọc tiến vào phủ, bước tới một...đống đổ nát hoang tàn.

Ngẩn người nhìn đống đổ nát, Sở Ngọc quay sang hỏi Mặc Hương: “Thế này là thế nào?” Nàng nhớ nơi đây vốn là phòng ốc, sao lại biến thành như vậy? Gạch ngói vỡ tan hoang trên nền đất, mà đồ nội thất cũng trở thành một đống gỗ vụn.

Dù có muốn sửa chữa lại phòng ốc, cũng không cần thiết phải phá triệt để thế chứ?

Mặc Hương thở dài nặng nề: “Kiệt tác do nô lệ của người tạo ra đấy!”

111. Q.3 - Chương 111: Mỹ Nhân Tuyệt Thế Vô Song

“A Man?” Sở Ngọc càng kinh ngạc “Hắn làm sao?” Rồi nàng nôn nóng hỏi tiếp “Chẳng lẽ hắn là gian tặc?”

Mặc Hương ngần ngừ, nhìn Sở Ngọc với ánh mắt khó hiểu: “Công chúa, hôm nay người làm sao vậy? Rất không giống ngày thường! Phải chăng đã xảy ra chuyện gì?”

Liên tiếp hai lần, Sở Ngọc hiểu sai ý của Mặc Hương, dù hắn có ngu ngốc đến mấy cũng nhận ra vẻ bất thường. Huống chi hắn lại rất nhạy cảm, lần đầu có thể vì nàng lo lắng cho Dung Chỉ, nhưng đến lần thứ hai cũng phán đoán lầm lẫn là vì sao?

Không cần Mặc Hương nói thêm, Sở Ngọc cũng biết mình lại vừa hỏi ngu xuẩn. Trên thế giới này có gian tặc nào hành động như vậy sao? Mục tiêu là phá hủy phòng ốc nhà người ta?

Sở Ngọc cười khỏ một tiếng, tự vỗ vỗ trán mình: “Ta cũng không biết mình bị làm sao nữa, người nói tiếp đi, đừng để ý đến ta!”

Nghe Mặc Hương trình bày đầu đuôi, Sở Ngọc mới biết A Man đã làm những gì. Sau khi chàng da đen kia được đưa về phủ, Mặc Hương theo lệnh của Sở Ngọc, sai nhà bếp nấu thịt cho hắn ăn, ăn đến năm, sáu bát mới thôi. Hắn ăn no rồi, bị Mặc Hương sai người đem đi thích chữ, thế là...

“Hắn phản kháng lại, kết quả như công chúa nhìn thấy!” Mặc Hương bắt đầu kể. Hắn cũng biết nô lệ da đen rất khỏe, nhưng không ngờ khỏe đến mức này. Hơn mười người cùng vây lại mà không làm được gì!

Sở Ngọc hỏi: “Sao phải thích chữ trên người hắn?” Nàng thấy A Man chẳng làm gì sai. Nếu đổi cho nàng ở vị trí của hắn, nàng cũng nhất định phản kháng.

Mặc Hương giải thích với Sở Ngọc, đây là thông lệ phổ biến. Nô lệ da đen rất đắt tiền và rất dễ mất, thích chữ lên người để khẳng định quyền sở hữu đối với hắn, và nói cho người khác biết hắn đã có chủ. Tuy quy định này thực chó má, nhưng xem Mặc Hương có vẻ coi đó là chuyện đương nhiên, Sở Ngọc cũng không muốn đôi co, chỉ khoát tay: “Không cần thích chữ. Hiện giờ A Man ở đâu?” Hắn không trốn mất rồi chứ?

A Man không chạy trốn. Sau khi phá tan mấy gian phòng, hắn ngồi thu lu ở góc biệt viện đợi Sở Ngọc trở về. Trong phủ có một anh chàng sức khỏe kinh người như thế, Mặc Hương rất nhức đầu, nên mới đón đợi Sở Ngọc ở ngưỡng cửa, hỏi nàng nên xử lý thế nào.

Sở Ngọc sai Mặc Hương dẫn mình đi tìm. Đến nơi, nàng thấy A Man đang ngồi bó gối trong góc tường, cả người co lại thật nhỏ bé. Nghe thấy tiếng người, hắn ngẩng phắt đầu lên, nhận ra Sở Ngọc, ánh mắt trở nên nhẹ nhàng ảm áp. Nhưng hắn lại không vui vẻ gì khi nhìn sang Mặc Hương, chỉ tay vào Mặc Hương: “Người xấu! Hắn thích, thích chữ ta!”

Cáo trạng này chưa đạt tiêu chuẩn!

Sở Ngọc an ủi hắn như kiểu dỗ dành trẻ con: “Được rồi! Ta sẽ mắng hắn, sau này hắn sẽ không dám dám lên người người nữa! Người cũng phải ngoan ngoãn nghe lời, ngày mai theo ta đi!”

Mặc Hương nghe thấy Sở Ngọc nói liền cả kinh: “Công chúa đã rời đi rồi sao?” Mới đến được có một ngày!

Sở Ngọc thở dài: “Đây là ý của bộ hạ!”

Mặc Hương hơi nhíu mày, hương thơm phảng phất trên người lan tỏa trong gió: “Phải chăng Mặc Hương tiếp đón có điều gì sơ suất, khiến bộ hạ nổi giận?”

Sở Ngọc cười khỏ một tiếng: “Không, không liên quan đến người!” Có lẽ, liên quan đến nàng thì đúng hơn! Nếu nàng không đề nghị đi ngắm cảnh Lan Đình, sẽ không gặp mấy đứa nhỏ, sẽ không nghe thấy bài đồng dao, sẽ không có bốn sinh mệnh trẻ thơ chết yếu!

Sở Ngọc lại lừa gạt A Man một chút, nói ở thành Kiến Khang còn có nhiều thịt hơn. Sau đó Tông Việt theo lệnh của Lưu Tử Nghiệp đến tìm nàng, thông báo chuyện khởi hành ngày mai.

Trong phòng, chỉ có hai người là Lưu Tử Nghiệp và Sở Ngọc. Lưu Tử Nghiệp yên lặng ngồi uống rượu, không nói một lời. Sở Ngọc nhìn hắn uống, cũng không mở miệng. Trong ánh sáng mờ mờ, sắc mặt hắn càng âm trầm. Một lúc sau, hắn mới ném mạnh chiếc cốc, kêu lên: “A tỷ, ta sợ!”

Hắn ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt hung ác dữ tợn, rồi lại thống khổ bối rối: “A tỹ, ta sợ! Khi còn là thái tử, ta sợ tên chết dẫm đó phết ta, kiếm có xử tử ta. Hắn chỉ yêu nhất là tên tiểu tạp chủng đó thôi chứ không hề thích ta. Vì sao sau khi làm hoàng đế rồi, ta vẫn còn phải sợ?”

Sở Ngọc bị tiếng ném cốc làm giật nảy mình, tiến đến cũng dở, không tiến đến cũng dở, chỉ có thể ngồi im, toàn thân cứng ngắc. Nhưng nàng biết nàng nhất định cần làm gì đó. Lúc này Lưu Tử Nghiệp cần nàng tỏ rõ thái độ. Nàng cần đến bên an ủi hắn, thậm chí giống như mọi khi, ôm lấy hắn, để hắn gối đầu lên đùi mình. Nhưng lúc này nàng không có đủ dũng khí để tiếp cận con dã thú đang thét gào.

Lưu Tử Nghiệp lại cúi đầu, rồi nghiêng rằng nghiêng lợi nguyên rửa, từ Đới Pháp Hưng đến Lưu Úc. Lần lượt từng vị hoàng thúc đến huynh đệ, hắn vừa điểm tên vừa lảng trí bọn họ trên miệng một lần, âm thanh càng lúc càng thấp, càng lúc càng nhanh. Sở Ngọc biết hắn sắp đến lúc bùng nổ, nhưng vẫn như cũ không biết nên đến an ủi ra sao.

Đúng lúc Sở Ngọc đang khó xử, cửa bị đẩy bật ra, nàng quay đầu nhìn lại. Lòng nàng thầm cảm tạ vị cứu tinh nào đến giải vây, nhưng nhìn rõ tình hình ở ngưỡng cửa lại không khỏi sửng sốt. Cờn cổ cao, trắng sáng của Mặc Hương bị Tông Việt túm lấy, cả người bị nhấc lên cao, hai chân chơi với đuối thẳng mới có thể tiếp xúc khó khăn với mặt đất. Khuôn mặt trắng nõn của hắn đỏ bừng, vì bị đau nên méo xệch. Nhìn thấy Sở Ngọc, hắn vội ném ánh mắt cầu cứu.

“Chuyện gì vậy?” Trước khi Lưu Tử Nghiệp và Tông Việt kịp mở miệng, Sở Ngọc vội hỏi: “Tông tướng quân, người bắt người của ta làm gì?”

Tông Việt liếc nhìn Sở Ngọc, rồi mới khom người hướng về phía Lưu Tử Nghiệp: “Bẩm bệ hạ, thần vừa phát hiện tên tiểu tử này ở gian ngoài lén lút lút, hình như đang nghe trộm, thần liền bắt gọn. Xin hỏi bệ hạ nên xử trí thế nào?”

Nói xong đầu đuôi, Tông Việt quay sang Sở Ngọc, giọng điệu chậm rãi thản nhiên: “Trưởng công chúa điện hạ, người của công chúa không phải là gian tế chứ?”

Sở Ngọc giật mình. Tên Tông Việt này nổi tiếng tàn ác, không chỉ chụp cho Mặc Hương tội chết, mà còn thuận tay kéo cả nàng xuống bùn. Nàng vội mở miệng, nhưng vì hoảng loạn nên lời lẽ đứt đoạn rời rạc: “Không, không phải như vậy...Bệ hạ, Mặc Hương có lẽ nhất thời hiểu kỳ, tuyệt đối không phải là nghe lén bệ hạ nói chuyện...”

Lưu Tử Nghiệp thản nhiên nói: “Ta tất nhiên tin tưởng a tỹ sẽ không hại ta. Tông tướng quân, sau này đừng nói những lời thừa vô dụng!”

Tông Việt cúi đầu: “Vâng!”

Nghe Lưu Tử Nghiệp nói thế, Sở Ngọc mới nhẹ nhàng thở ra, đang muốn tiến đến cầu xin cho Mặc Hương. Ngược mắt lên, nàng thấy Lưu Tử Nghiệp cười tươi. Nụ cười giống y chang như lúc giết người ở Lan Đình, cực độ tàn nhẫn biến thành bình tĩnh dịu dàng, nhưng vẻ ngoài không che giấu được sát ý bên trong, mắt lóe lên như dã thú: “Về phần tiểu tử này...”

“Giết!” Vẫn giống như khi ở Lan Đình, ngữ khí nhẹ nhàng bình thản, như giết một con muỗi.

Sở Ngọc mở to hai mắt.

Cổ họng chứa âm thanh, nhưng cũng giống như lúc trước, phát không ra, và không kịp phát ra.

Lưu Tử Nghiệp vừa dứt lời, Tông Việt rút nhanh kiếm bên hông, ánh kiếm sáng loáng trong bóng chiều tà. Hắn buông cổ Mặc Hương ra, nhưng vạch lên đó một đường.

Phần gáy trắng nõn của Mặc Hương lưu dấu tay thâm tím, rất nhanh chóng bị máu tươi bao phủ. Máu đỏ cũng phun trên thân kiếm, che đi ánh kiếm sáng trong buổi tà dương.

Người đẹp tuyệt thế, trên cơ thể ẩn chứa hương khí vô song trong nhân gian, chỉ đơn giản như vậy mà mất đi tính mạng.

112. Q.3 - Chương 112: Vô Cùng Quý Giá

“Thật xin lỗi, a tỷ! Đã giết lầm của tỷ một người, hôm nào để ta đền cho!” Đây là lời giải thích duy nhất của Lưu Tử Nghiệp sau khi mọi việc xảy ra.

Sau khi Mặc Hương chết, Sở Ngọc ra ngoài cửa, phát hiện trên nền đất là một lư hương nhỏ nằm lẫn lóc. Nàng nhớ lúc cửa bị đẩy ra, có âm thanh một vật gì đó rơi xuống, mới biết thì ra Mặc Hương đang đốt hương trầm trong phòng, chỉ vì vài câu nói của kẻ khác mà mất mạng.

Sở Ngọc không biết mình đã trở lại thành Kiến Khang như thế nào. Nói cách khác, nàng đắm chìm trong thế giới của riêng mình, không nhận biết bất kỳ thứ gì xung quanh.

Duy nhất nhớ kỹ, chính là lời nói thờ ơ như không của Lưu Tử Nghiệp, giống như: “Thật xin lỗi, làm vỡ một chiếc cốc của người, hôm nào ta bồi thường ười cái khác!”

Ngay cả một chiếc cốc cũng là độc nhất vô nhị, không giống với những chiếc cốc khác. Coi mạng người như cỏ rác, hắn làm sao hiểu được?

Sở Ngọc không thân thiết với Mặc Hương, trừ lần duy nhất hắn chạy đến giường nàng định sắc dụ, hai người chưa hề tiếp xúc riêng bao giờ. Toàn bộ ấn tượng của nàng với Mặc Hương là sự dịu dàng, điềm đạm như nước, rất đáng yêu, sau khi hắn tiếp nhận công việc chỗ Hoàn Viễn còn có vẻ ung dung trầm tĩnh.

Lúc trở về đi đường thẳng, cũng không dừng lại nên nhanh hơn rất nhiều. Chỉ sau vài ngày là về đến thành Kiến Khang, Lưu Tử Nghiệp hồi cung, còn Sở Ngọc về phủ công chúa.

“Cảnh vẫn như xưa, người không còn nữa”. Sở Ngọc chậm rãi bước vào phủ sau gần nửa tháng đi xa, trong lòng bỗng nghĩ đến câu nói này. Có người mới đến, lại có người không về.

Mà lúc nhìn thấy Dung Chỉ, nàng không khỏi toàn thân cứng ngắc.

Bởi vì Sở Ngọc hạ lệnh không được truyền tin Mặc Hương đã chết, nên Dung Chỉ ở đây không biết gì. Hắn đứng ở ngưỡng cửa, nói cười không ngớt. Tuy gương mặt hơi tái nhợt, có lẽ là vì vừa khỏi bệnh, nhưng phong thái lại rất thong dong tự tại: “ Công chúa, hơn mười ngày không gặp, mọi việc đều tốt đẹp chứ?” Hắn mỉm cười hỏi.

Sở Ngọc nhìn hắn, đầu óc trống rỗng. Mặc Hương là do Dung Chỉ dạy dỗ, chắc hắn đã phải lao tâm khổ tứ rất nhiều. Nàng làm sao nói với hắn, người không còn nữa? Chỉ vì Mặc Hương không cẩn thận, đến ngưỡng cửa đúng lúc Lưu Tử Nghiệp dốc bầu tâm sự, nên đã trở thành vong hồn dưới lưỡi kiếm của Tông Việt.

Thấy Sở Ngọc không đáp, Dung Chỉ tỏ vẻ hơi nghi hoặc. Rồi hắn mỉm cười, mở rộng cửa: “Ta quên mất, công chúa đường xa trở về, hắn là mệt mỏi. Trước hết mời công chúa về nghỉ ngơi đi!”

Sở Ngọc nghe lời hắn, bước vào phòng, đỡ dẫn ngồi xuống ghế, nhìn Dung Chỉ rót trà nóng. Nàng chậm rãi nói: “Ta có chuyện muốn nói với người!” Chuyện Mặc Hương chết, tất nhiên phải nói, nhưng nàng muốn chính mình là người nói ra.

Đây là trách nhiệm của nàng.

Dung Chỉ mỉm cười đặt chén trà trước mặt nàng: “Mời công chúa nói! Thật ra ta ở đây đợi công chúa cũng là có chuyện muốn nói, à không, có chuyện muốn nhờ!”

Đối diện với cặp mắt sáng lấp lánh như ánh tuyết, ý chí của Sở Ngọc dường như tan rã. Nàng né tránh tầm nhìn, thấp giọng: “Người nói trước đi!”

“Được!” Dung Chỉ cũng không dài dòng, đặt khay trà lên bàn liền ngồi xuống chiếc ghế bên kia: “Ta cầu xin thay cho người khác. Công chúa còn nhớ tiểu cô nương tên là Phấn Đại không? Chính là tiểu cô nương được đưa đến hầu hạ công chúa, xem ra là một cô bé rất yếu ớt nhút nhát!”

“Đương nhiên là nhớ! Nàng ta làm sao?”

Dung Chỉ cúi đầu cười cười: “Kỳ thật Mặc Hương rất thích cô nương này! Vì vậy ta thay mặt hắn cầu xin với công chúa. Mong công chúa ban Phấn Đại cho hắn!”

Nghe nhắc đến Mặc Hương, khuôn mặt Sở Ngọc thoát trở nên tái nhợt. Một lúc sau, nàng mới chần chừ mở miệng: “Mặc Hương, Phần Đại? Sao ta không phát hiện ra bọn họ...”

Dung Chỉ khẽ cười: “Thật ra đây chỉ là tâm tư của Mặc Hương thôi, về phía Phần Đại còn chưa biết rõ! Vì vậy hôm nay ta mới đến cầu xin công chúa, mong công chúa tác thành cho bọn họ!” Đôi mắt hắn tối đen như màu tóc, lúc này phảng phất như hấp thu toàn bộ ánh sáng, càng làm nổi bật màu da trắng sáng như tuyết.

Giống như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt lấy trái tim, khiến hô hấp ngừng lại, lồng ngực đau đớn, Sở Ngọc nhếch miệng cười sàu sầm, nhắm mắt lại: “Đừng nói nữa! Mặc Hương chết rồi!”

Lúc trước nàng nghĩ đi nghĩ lại, không biết phải diễn đạt làm sao về tin Mặc Hương chết. Trước khi nói ra tin tức quan trọng nhất, nàng không biết phải chuẩn bị tâm lý ọi người thế nào. Vậy mà kết quả là, phương thức biểu đạt lại đơn giản như thế.

Cuối cùng đã nói ra, bàn tay vô hình trong lồng ngực nàng tan biến, trái tim chết lặng nhiều ngày rốt cuộc cũng có cảm giác, nhiều tình cảm phức tạp cùng đan xen.

Nếu trước kia, Mặc Hương trong lòng nàng chỉ là một hình ảnh không quen thuộc, gắn với một luồng hương khí. Thì giờ đây, sau khi hắn mất vài ngày, ngược lại hình ảnh đó đầy đặn lên, có da có thịt. Hắn cũng là một con người bằng xương bằng thịt, có người mình thích trong lòng, có hi vọng khao khát.

Nhưng hắn đã chết, tất cả không còn nữa!

Một hồi lâu, Sở Ngọc mở to mắt: “Dung Chỉ, thực xin lỗi!”

Nàng nhìn về mặt Dung Chỉ. Hắn không có bị thương, đôi mắt đen nhánh dường như nổi lên một chút kinh ngạc. Một lát sau, hắn nhẹ giọng mở miệng: “Công chúa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Sở Ngọc chậm rãi kể lại sự việc, chỉ bỏ bớt nguyên nhân khiến Lưu Tử Nghiệp tức giận. Tiếng nàng trầm thấp, thấp đến mức dường như không nghe được. Bỗng trên tay truyền đến cảm giác hơi lạnh mềm mại, nàng kinh ngạc ngẩng đầu. Dung Chỉ vươn tay qua bàn, bàn tay bao bọc lấy tay nàng. Hắn trầm tĩnh chăm chú nhìn nàng, dịu dàng nói: “Công chúa, đừng tự trách mình! Đây không phải lỗi của nàng!”

Sở Ngọc cắn môi, dường như chần chừ, một lúc lâu sau mới cất lời: “Không, ta không thể tha thứ cho bản thân, không chỉ bởi lý do này!”

Dung Chỉ cảm thấy bàn tay trong lòng tay mình đang run nhè nhẹ, sau đó là thanh âm thống khổ của Sở Ngọc: “Ta không thể tha thứ cho bản thân, bởi vì khá lâu sau khi Mặc Hương chết, ta cũng hồi phục tinh thần. Thế nhưng ý nghĩ đầu tiên của ta là, may mắn người đến không phải là người, may mắn người đến phủ là Mặc Hương. May mắn...”

Dung Chỉ kinh ngạc giương mắt. Hắn rõ ràng nhìn thấy, thiếu nữ trước mặt dùng lực cắn môi, hàm răng cơ hồ muốn khảm sâu vào môi trong. Đôi mắt trong suốt của nàng không chút nào che giấu nỗi thống hận, nàng cứ đau khổ tự trách như thế, nhưng vẫn thản nhiên đối diện với sự âm u, yếu đuối, khiếp đảm, tư tâm của mình.

Sở Ngọc không thể tha thứ cho chính mình. Trong nháy mắt, nàng không thể tin được mình lại có ý nghĩ như thế. Tất cả đều vô tội, không ai đáng chết hơn ai. Vậy mà trong một khoảnh khắc, nàng lại cảm thấy vui mừng, bởi vì người chết là Mặc Hương, không phải Dung Chỉ.

Đáng sợ biết bao nhiêu!

Dung Chỉ vẫn chăm chú nhìn nàng như trước. Hắn bỗng cảm thấy, lúc này trông nàng thật xinh đẹp. Thực ra hiện tại nàng mặc y phục giản dị, không chút phấn son, trên người vẫn còn phảng phất bụi bặm đường trường. Vậy mà trông nàng thật yêu kiều diễm lệ.

Theo ý nghĩa nào đó, bệnh tật và cái chết không phải là điều đáng sợ nhất. Kẻ thù lớn nhất của đời người là chính bản thân mình. Không mấy ai có đủ dũng khí để thản nhiên đối diện với cái xấu trong chính con người mình. Sự thản nhiên của Sở Ngọc là nguồn gốc nỗi đau khổ của nàng, cũng chính là dũng khí quý giá nhất.

“Công chúa”, Dung Chỉ đứng lên, tới trước mặt Sở Ngọc, hơi hơi cúi người, vòng tay qua bờ vai nàng rồi chậm rãi ôm nàng vào lòng: “Công chúa, được rồi, được rồi...Đừng tự trách mình nữa! Ai mà chẳng có tư tâm, không thể trách được! Không phải là nàng không để ý đến sự sống chết của Mặc Hương, chỉ vì nàng...”

Hắn dừng một chút, chính bản thân cũng không nhận ra. Trong khoảnh khắc, đáy mắt hắn biến chuyển vô cùng dịu dàng, giống như nước mùa xuân lăn tăn gợn thành những đợt sóng nhẹ nhàng khuếch tán: “...chỉ vì nàng...quan tâm đến ta!”

Dung Chỉ ôm lấy Sở Ngọc, âm thanh nhẹ nhàng êm ái lặp lại hết lần này đến lần khác: “Đừng tự trách, không phải lỗi của nàng!”

113. Q.3 - Chương 113: Máy Phá Hoại Hình Người

“Ba”, cửa bị đẩy ra.

“Công...” Người tới vừa mới kêu được một chữ, nhìn thấy cảnh hai người ôm nhau trong phòng, thanh âm gián đoạn.

Sở Ngọc vội vàng đẩy Dung Chỉ ra, nhìn về phía cửa, thấy người đến là Hoàn Viễn.

Hoàn Viễn cũng ý thức được hành vi thất thố của mình, hắn nâng tay cúi người vái chào: “Hoàn Viễn lỗi mông, mong công chúa thứ tội!” Lúc đứng thẳng lên, hắn nhìn nhanh sang phía Dung Chỉ.

Sở Ngọc đưa tay vuốt lại vài sợi tóc lòa xòa, cố gắng trấn tĩnh nói: “Có việc gì vậy?” Tuy vừa rồi nàng và Dung Chỉ chẳng làm gì, nhưng lúc này không hiểu sao nàng có cảm giác như mình vừa bị bắt quả tang, không khỏi chột dạ.

Khuôn mặt Hoàn Viễn hiện vẻ dở khóc dở cười: “Tên nô lệ da đen mà công chúa mang về...”

Hắn còn chưa dứt lời, Sở Ngọc đoán ngay là A Man lại gây ra chuyện gì rồi, nàng khoát tay áo: “Dẫn ta đi xem!” Lúc trở về tinh thần nàng hết hoảng bất an, nên quên mất anh chàng da đen mà mình lừa gạt theo về cùng.

Hắn lại gây tai họa gì?

Hoàn Viễn dẫn Sở Ngọc đến nơi ở của Hoa Thác. Nội thương của Hoa Thác đã khỏi hẳn, mùi thuốc đông y nồng nặc trong biệt viện cũng giảm đến tám phần, chỉ còn lưu lại phảng phất. Những kẻ tội đồ phụ trách chăm sóc Hoa Thác đã rời đi, phòng ở rộng rãi không cần sắp xếp bày biện nhiều nên A Man được bố trí ở đây.

Tuy Sở Ngọc chưa hề dận dò, nhưng theo lời những người đồng hành với Sở Ngọc vừa trở về, Hoàn Viễn biết A Man do Sở Ngọc thu nạp trên đường. Hắn cũng được nghe về chiến tích chói lọi của A Man tại phủ công chúa ở huyện Sơn Âm. Cần nhắc về sức lực của kẻ kia, Hoàn Viễn bố trí cho hắn ở cùng Hoa Thác, mục đích là lấy bạo chế bạo. Nhưng dù như thế, hắn vẫn đánh giá thấp anh chàng da đen trông vẻ ngoài không cường tráng mấy này.

Tại ngưỡng cửa, bảng hiệu “Tam ngàn phồn hoa” đã lung lay sắp rơi xuống. Bước vào biệt viện, chứng kiến tình hình bên trong, Sở Ngọc bất giác phì cười.

A Man đứng ngây ngốc ở trước cửa, cặp mắt trong suốt đang bối rối không biết phải làm sao. Trông hắn thật giống chú chó nhỏ lạc đường, mà trong tay đang cầm...một cánh cửa.

“Chuyện là thế nào?” Đầu đón nặng nề trong lòng dường như tan biến theo hư không, Sở Ngọc quay sang hỏi Hoàn Viễn.

Hoàn Viễn thở dài: “Cửa này phải đẩy vào trong, nhưng hắn lại kéo nhẹ ra ngoài, thế là...” Chỉ như vậy thôi mà tung cả cánh cửa. Sau đó A Man sống chết cũng không chịu tiến vào, chỉ đứng ở ngưỡng cửa, cũng

không gây rối. Hoàn Viễn không biết phải làm sao liền đi tìm Sở Ngọc, và bắt gặp cảnh nàng đang bị Dung Chỉ ôm ôm ấp ấp.

Nghe Hoàn Viễn giải thích xong, Sở Ngọc tiến tới mỉm cười với A Man: “Sao còn đứng đó mà không vào nhà? Sau này, nơi đây sẽ là nhà của người!”

A Man nhìn thấy Sở Ngọc, đôi mắt trong suốt màu hổ phách hiện vẻ bất an. Hắn lắp bắp cầu xin: “Thịt, đừng, không cho ta, sai, đừng đuổi, đuổi đi...” A Man mới đến xứ sở này chưa được bao lâu, không hiểu rõ phong tục ở đây, đầu óc lại hơi ngốc nghếch. Nhưng hắn cũng nhận biết mình đã làm sai một vài việc, rất có khả năng sẽ khiến người inh ăn nhiều thịt đang đứng trước mặt không vui.

Phải một lúc sau Sở Ngọc mới hiểu được lời nói của A Man. Nàng khoát tay áo, dịu dàng nói: “Người phải nói thế này, đừng không cho ta thịt, đừng đuổi ta đi! Thế mới là trật tự chính xác!”

Bảo A Man chậm rãi đọc lại theo nàng, rồi Sở Ngọc xoa đầu hắn. Tóc hắn vừa xoăn vừa ngắn ngủn, không êm mượt nhưng cảm giác xù xù cũng rất độc đáo “Đừng sợ, sau này cẩn thận hơn là được! Bấy giờ vào phòng nghỉ ngơi đi, chắc người đi đường cũng mệt mỏi rồi!” Không giống như nàng ngồi xe ngựa vừa yên tĩnh vừa thoải mái, A Man phải đi bộ suốt hành trình.

A Man ngẩng nhìn trong phòng rồi lắc đầu: “Không. Muốn, trước kia. Ngủ, ở bên ngoài, dưới đất”

Sở Ngọc lại không thể không chỉnh sửa câu cho hắn: “Không muốn, trước kia ta ngủ dưới đất, ở bên ngoài. Nào, nói lại theo ta!” Nàng quyết định từ giờ trở đi sẽ bồi dưỡng năng lực ngôn ngữ cho tiểu tử này, không tham vọng giúp hắn “lưỡi nở hoa sen”, nhưng chí ít có thể nói khiến người khác hiểu ngay là được.

Rồi nàng tiếp lời: “Ta không cần biết trước đây người thế nào, nhưng theo ta đến đây, nhất định phải có chỗ ở. Ta đã từng nói rồi, theo ta, người chẳng những có thịt ăn, có phòng ở, còn có quần áo mặc...” Nói tới đây, Sở Ngọc bỗng ngừng lại, ánh mắt dừng trên người A Man. Lúc này hắn không quần mấy tấm vải rách giống như vài ngày trước mà mặc y phục giống mọi người, thậm chí là quần áo mới. Nhưng quần áo đã rách tứ tung, chỗ này thiếu một miếng vải, chỗ nọ hở ngực, chỗ kia hở đùi, mặc với không mặc chẳng khác là bao nhiêu.

A Man xấu hổ cúi đầu: “Không, không quen. Y phục, phiền toái, đưa tay, hồng”. Hắn không có thói quen mặc y phục che kín nghiêm chỉnh. Hơn nữa, với sức khỏe kinh người, quần áo rất dễ bị rách toạc.

Nụ cười của Sở Ngọc cứng ngắc trong khoảnh khắc, rồi nàng khoát tay: “Không sao! Ở đây ta có rất nhiều quần áo, rách bộ này thì đổi bộ khác. Nếu người không thích y phục như thế thì nói cho ta cách người vẫn hay mặc, ta sẽ sai người may!”

Vừa nghe lời này, A Man rất phấn khởi, lập tức động thủ xé toang áo xống trên người. Nhưng nói khí lực hắn kinh người chẳng ngoa chút nào, mới chỉ động tay nhẹ nhàng, mấy tầng y phục như xấp giấy mỏng lập tức bị xé “roẹt”, tung hết ra.

Từ trên xuống dưới, từ ngoài vào trong, triệt để, triệt để...

Ánh mắt Sở Ngọc thuận theo lồng ngực bóng loáng của hắn chậm rãi dời xuống...Sau đó nàng ngọt ngào xoay người, vỗ vỗ vai Hoàn Viễn: “Người bố trí hắn ở chỗ này, đúng là tính toán hợp lý!” Xem ra hắn và Hoa Thác rất có tiếng nói chung!

Sau khi A Man mặc quần áo xong, Sở Ngọc mới lại nhìn hắn một lần nữa. Quần áo mới là do thợ may trong phủ gấp rút làm theo lời Dung Chỉ, may xong rất nhanh vì y phục đơn giản, không hề công phu tỉ mỉ chút nào. Phần thân trên để trần, chỉ có một mảnh vải vắt chéo ngực, bên dưới là dạng váy ngắn ôm gọn lấy eo và mông, lộ ra đôi chân trần đen dài, có vẻ dụ hoặc rất ngổ ngược.

Tuy có thể xem hắn là một chàng đẹp trai, nhưng đáng tiếc anh chàng này sức lực quá ghê gớm. Tuy bản tính hắn hiền lương, nhưng lại hơi hậu đậu, gơ tay nhấc chân là phá hủy luôn đồ nội thất nào đó trong nhà. Hắn chỉ dạo qua phòng ốc một vòng, lập tức có một đồng đồ vỡ hỏng.

Sở Ngọc nhìn hiện trường phá hoại, rốt cuộc đã hiểu vì sao A Man đơn độc một mình lưu lạc. Thứ nhất là hắn quá khỏe, rất ít nhà có khả năng cưỡng chế hắn. Thứ hai là, ngay cả khi cưỡng chế hắn rồi, bắt hắn làm việc, thì sức phá hoại gấp nhiều lần kết quả lao động.

Nếu thực lực tài chính trong phủ công chúa không dày, thì không tài nào chịu nổi mức phá hoại thể này.

Nàng vốn tưởng rằng mình nhặt được một công cụ hữu ích, không ngờ lại là máy phá hoại hình người.

Nhưng người đã nhặt về rồi, Sở Ngọc không nhẫn tâm đuổi A Man đi. Với tính tình như vậy, hắn mà lưu lạc đầu đường chắc là sẽ sớm chết đói.

Nghĩ đi nghĩ lại, Sở Ngọc ra quyết định, thay toàn bộ cửa nẻo, đồ dùng trong phòng hắn thành đồ sắt, tránh cho hắn tiếp xúc với những đồ đạc khác, đồng thời, dần dần hướng dẫn hắn không chế sức lực.

Nhân tiện A Man ở cùng Hoa Thác, Sở Ngọc yêu cầu Hoa Thác dạy hắn võ nghệ. Sức lực đó cộng với kiếm thuật, nhất định sẽ trở thành một hộ vệ siêu cấp.

Ngay từ đầu Sở Ngọc lừa gạt A Man, chính là dụng ý này.

Nàng cần một lực lượng chiến đấu hoàn toàn thuộc về mình, không giống Việt Tiệp Phi thuộc về hoàng gia, cũng không giống Hoa Thác, mỗi lần sai khiến lại phải thông qua Dung Chỉ.

A Man thần lực bẩm sinh, nếu trải qua huấn luyện, chắc hắn sẽ là lựa chọn rất tốt!

114. Q.3 - Chương 114: Dạy Dỗ Và Học Tập

Sau mấy ngày, Sở Ngọc bắt đầu triển khai đồng thời nhiều lịch dạy học khác nhau trong phủ. Nàng vừa dạy A Man nhận biết mặt chữ và học cách nói chuyện, lại huấn luyện tiếng Anh cấp bốn đến cấp sáu, đồng thời mở lớp ngữ văn trình độ tiểu học.

A Man không thông minh, thật sự là không thông minh. Thiên Như Kính tuy xa lạ với cuộc sống phạm tục nhưng suy nghĩ lại rất thấu triệt rõ ràng, học cái gì cũng nhanh. A Man thì khác, hắn bẩm sinh hình như hơi ngốc nghếch. Nghe người khác nói, hắn hiểu được, nhưng tự mình nói thì tương đối khó khăn, nhận mặt chữ cũng rất chậm. Trong một ngày, Thiên Như Kính có thể hiểu và nhớ được hàng trăm từ, còn A Man khó khăn lắm mới học được mười chữ.

Cái gọi là học sinh giỏi và học sinh kém, có thể thấy rõ ở hai người này.

Dù đã cố tình kéo dài thời gian, nhưng càng ngày Sở Ngọc càng cạn vốn kiến thức để dạy Thiên Như Kính. Đến một ngày, Thiên Như Kính cho nàng biết, hắn có thể hiểu những gì ghi trong chiếc vòng, trừ một phần, chính là lịch sử phương Tây viết bằng tiếng Anh.

“Thật không?” Nghe hắn nói vậy, Sở Ngọc khẽ nhíu mày rồi mỉm cười: “Như vậy bắt đầu từ ngày mai, người không cần đến đây nữa. Giao ước lúc trước giữa chúng ta, người cứ tạm thời giữ lấy, trước mắt ta chưa cần đòi thù lao. Tạm biệt!”

Thiên Như Kính không ngờ Sở Ngọc lại rõ ràng như thế. Hắn tâm tư trong sáng, trước đó đã sớm phát hiện ra nàng cố tình kéo dài tiến độ dạy học, nhưng không hiểu vì sao lại không hề muốn vạch trần thủ đoạn nhỏ nhen này, cứ thế thuận theo ý nàng. Nhưng hắn không ngờ ngày kết thúc đến sớm như vậy, mà lúc chấm dứt, nàng lại không chút nào lưu luyến.

Nàng đang nghĩ gì?

Tâm tư con gái như kim dưới đáy biển. Thiên Như Kính nghi hoặc, trong đầu bỗng liên tưởng đến câu nói mà hắn đã xem trong tiểu thuyết trên chiếc vòng.

Sở Ngọc cúi xuống sắp xếp tài liệu ngữ văn tiểu học để chuẩn bị dạy cho A Man, một lúc lâu sau ngẩng lên thấy Thiên Như Kính vẫn đứng ở ngưỡng cửa, chưa rời đi. Nàng ngạc nhiên hỏi: “Người còn ở đây làm gì?” Không phải muốn tiếp tục đâm đầu vào TOEFL và IELTS đấy chứ? Thật ngại quá, trình độ của nàng còn chưa đến mức đó!

Thiên Như Kính không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn nàng. Một lúc sau, hắn mới lặng im xoay người, vừa lúc bắt gặp A Man hưng phấn chạy đến. A Man nhìn thoáng qua Thiên Như Kính với vẻ ngạc nhiên, cũng không hỏi han gì, đi thẳng vào trong phòng: “Công chúa, hôm nay. Dạy cái gì?” Tuy nói vẫn chưa rõ ràng, nhưng đã được rèn luyện một chút, trật tự câu của hắn về cơ bản không sai nhiều lắm.

Sở Ngọc nhìn thấy A Man tới liền mỉm cười: “Lại đây! Hôm nay dạy người viết tên của chính mình!”

Thiên Như Kính đang bước ra ngoài, nghe thấy tiếng Sở Ngọc, chân dừng một nhịp, hắn khẽ nhíu mày. Chỉ cảm thấy lồng ngực như có thứ gì đó chuyển động, dường như nếm phải một dư vị gọi là thất bại, hương vị đó đang chảy xuôi xuống, mà hắn lại không thể nói rõ là vì duyên cớ gì. Thiên Như Kính tạm dừng trong khoảnh khắc, rồi lại tiếp tục bước đi.

A Man tuy hơi vụng về nhưng lại rất biết điều. Thấy Sở Ngọc viết hai chữ “A Man” trên giấy, hắn nhẹ tay cầm lấy chỗ cán sắt của bút lông, cẩn thận dè dặt chấm đầu bút vào nghiên mực, lại cẩn thận dè dặt đứng trước bàn, viết chữ vào giữa tờ giấy trắng.

Nhìn vẻ mặt sợ hãi, lo làm hỏng của hắn, Sở Ngọc không khỏi mỉm cười. Nhớ ngày đầu tiên dạy A Man viết chữ, hắn không cẩn thận bóp nát cán bút bằng trúc, cầm cái nào hỏng cái đấy. Tuy A Man đã cẩn thận dùng lực thật nhẹ, nhưng cứ khi nào hắn chuyên tâm là lại vô thức phóng lực mạnh. Thế là sau đó, Sở Ngọc phải sai người thay cán bút bằng sắt. Mặc dù vậy, cán bút hiện giờ cũng đã bị cong méo rồi.

Ngay cả ghế cũng vậy, từ lúc bắt đầu tập viết, A Man làm hỏng luôn ghế ngồi, khiến Sở Ngọc lại phải sai người nhanh chóng thay thế.

Tuy dụng cụ không ngừng hư hao, nhưng A Man lại học tập rất nghiêm túc. Tuy hắn hơi vụng về, nhưng do chăm chỉ luyện tập nên cũng không tính là Sở Ngọc đã phí công dạy dỗ. Ngược lại, Hoa Thác bên kia sắp không chịu nổi.

Thông qua Dung Chỉ, Sở Ngọc đề nghị Hoa Thác dạy võ cho A Man, mục đích là sử dụng sức lực của hắn một cách đúng hướng. Sau vài ngày, Hoa Thác sắp phát điên, nhiều lần chạy tới chỗ Sở Ngọc nói muốn vứt bỏ, không thể nào tiếp tục. Hắn chưa từng gặp một học trò nào vừa...đần lại vừa có sức phá hoại lớn đến thế. Có sức mạnh là tốt, nhưng A Man không khống chế được lực của bản thân, dẫn đến sức phá hoại quá lớn. Mà kiếm thuật của Hoa Thác lại nhẹ nhàng tinh tế, không tài nào dung hòa được với con người A Man.

Sau vài ngày Hoa Thác dạy A Man võ nghệ, biệt viện của hắn bị phá hủy đến một nửa, mà kiếm thuật của A Man vẫn không tiến bộ. Hắn toàn chém bổ lung tung, khiến Hoa Thác thân là thầy dạy cảm thấy rất bị ai.

Sở Ngọc vừa nghĩ vừa muốn phì cười, bỗng nghe thấy A Man kêu lên: “Công chúa, ta viết xong rồi!”

Nàng nhìn trên mặt bàn. Tờ giấy trắng phủ kín hai chữ “A Man” lít nhít lú nhú, những chữ viết đầu tiên trông như gà bới, càng về sau càng dễ nhìn hơn, có tiến bộ rõ ràng.

Sở Ngọc thấy khuôn mặt A Man lấm tấm mồ hôi, nhưng cặp mắt màu hổ phách tràn đầy hưng phấn. Nàng không nhịn được vươn tay xoa đầu hắn: “Ngoan, hôm nay người viết rất tốt!” Hắn có sức khỏe phi phàm, bình thường di chuyển vật nặng năm, sáu trăm cân cũng không cần thở mạnh. Nhưng hôm nay, hắn lại tập trung viết chữ đến toát cả mồ hôi, mới thấy hắn cũng rất chú ý học viết tên mình, khiến Sở Ngọc thấy vui vẻ.

A Man học xong tên mình, nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ, vừa nắm chặt cán bút đã cong méo, vừa hỏi: “Công chúa, tên, viết thế nào?”

Sở Ngọc chớp chớp mắt, thay một tờ giấy khác, viết tên mình lên đó: Sở Ngọc.

Không phải Lưu Sở Ngọc, mà là Sở Ngọc.

Nàng đặt bút xuống, nhẹ nhàng nói: “Đây là tên ta, nhưng hôm nay người đã học được mười chữ rồi, không cần luyện tập thêm nữa. Ngày mai chúng ta tiếp tục!”

A Man nhìn chằm chằm hai chữ trên giấy rất lâu, rồi nghiêm túc gật đầu.

Khi A Man rời đi rồi, ý cười trên gương mặt Sở Ngọc biến mất trong nháy mắt. Nàng buồn lòng người trên chiếc ghế đàn hương, ánh mắt mờ mịt.

Từ huyện Sơn Âm trở về, nàng đại khái có thể xác định, người sau này sẽ ám sát Lưu Tử Nghiệp và soán ngôi hoàng đế chính là vị “đất Tương có thiên tử” Tương Đông vương Lưu Úc. Nếu không phát sinh chuyện bốn đứa bé và Mặc Hương bị giết, phải chăng nàng sẽ không ngần ngại mà ra tay trợ giúp Lưu Tử Nghiệp?

Nhưng hiện tại, nàng không xác định được, có nên tiếp tục hay không.

“Thỏ khôn ba lỗ”, hiện nay nàng đã âm thầm xây dựng được mấy cái “hang”. Nếu muốn bỏ chạy, nàng có thể dẫn theo vài thuộc hạ thân tín trong phủ lên lút chạy trốn, mai danh ẩn tích, đến nơi không có ai nhận ra. Trước mắt, đây là biện pháp an toàn nhất, cũng tốn ít công sức nhất.

Nhưng nàng không cam tâm.

Nàng không cam tâm dùng biện pháp cuối cùng khi chưa cố gắng hết sức, không cam tâm làm một kẻ thất bại thảm hại mà chạy trốn, đó là khát khao mãnh liệt trong lòng nàng. Nhưng giây phút nhìn thấy Mặc Hương chết, cảm giác bất lực bỗng nhiên len lỏi và lớn dần lên trong tâm trí nàng.

Phảng phất có một âm thanh trong đáy lòng thúc giục: nhất định phải làm một điều gì đó!

Ban đêm, Hoa Thác đang ngủ say bỗng linh cảm có điều khác thường, nhanh như chớp vội bật dậy rút kiếm dưới gối. Ánh kiếm sáng loáng như độc xà chỉ thẳng vào bóng người đứng bên giường. Chưa dám trúng đối phương, hắn bỗng dừng động tác, trừng mắt mắng: “Muốn chết sao! Người vào cửa sao không có tiếng động nào! Suýt chút nữa ta tưởng là kẻ địch, định giết rồi!”

Cười dài đứng bên giường Hoa Thác, chính là Dung Chỉ cả người y phục tuyết trắng.

Hoa Thác thở phào mà lòng vẫn thấy kinh hãi. Hắn vui mừng vì kịp thời nhìn thấy đối phương. Hàng ngày hắn thường ra chiêu sát thương cực mạnh, một kiếm này nhằm thẳng cổ họng, nếu đâm tới, mà Dung Chỉ không kịp tránh...

Dung Chỉ nhìn mũi kiếm cách yết hầu mình chỉ nửa thước vẫn chưa buông, mỉm cười thản nhiên: “Sao ta biết được người lại ngủ say như thế? Nếu là trước kia, khi ta tiến vào, người phải sớm nhận ra mới đúng!”

Hoa Thác thở dài nặng nề: “Chỉ tại trường công chúa điện hạ mang về cái tên nô lệ da đen kia... Ta vốn nghĩ sức khỏe hắn vô địch, học võ rất tốt, ngờ đâu lại ngu ngốc không có thuốc chữa. Thật uổng phí ột sức lực kinh người lại không được vận dụng đúng chỗ, làm ta day mệt muốn chết!”

Dung Chỉ hơi nhếch khóe miệng: “Tối nay ta tới là để giải trừ phiền toái cho người đây!”

Hoa Thác lập tức mở to mắt, rất hưng phấn hỏi: “Giải trừ thế nào? Giết tên da đen, hủy thi thể, xóa dấu vết?”

115. Q.3 - Chương 115: Gặp Gỡ Lúc Đêm Khuya

“Oái, người lại tới làm gì?” Sở Ngọc đang sửa bài cho A Man, thấy có người gõ cửa liền ngẩng đầu lên. Thấy Thiên Như Kính đứng ở ngưỡng cửa, nàng không khỏi ngạc nhiên: “Tìm ta có việc gì sao?”

“Lên lớp...” Lời nói của Thiên Như Kính bỏ dở giữa chừng, hắn mới nhớ ra lịch học của hắn đã kết thúc từ ngày hôm qua. Hôm nay hắn quên mất, cứ theo quán tính đến phủ công chúa, sau khi nghe câu hỏi kinh ngạc của nàng mới sực nhớ.

Do hiệp ước riêng tư giữa hai người, Thiên Như Kính trở thành khách quen của phủ công chúa. Trong triều, chuyện thiên sư đại nhân trở thành khách thường xuyên của trường công chúa điện hạ đã trở thành đề tài bàn tán ồn ào náo nhiệt. Với thanh danh “bình nứt không sợ vỡ” của mình, Sở Ngọc đã sớm không quan

tâm. Mà Thiên Như Kính cũng không để ý, không kiêng dè, không giải thích. Ngay cả người trong phủ công chúa cũng ngầm thừa nhận một loại “quan hệ đặc thù” nào đó giữa Thiên Như Kính và Sở Ngọc, nên hôm nay hấn cứ đi thẳng đến phòng nàng mà không có kẻ nào cản lại.

Thối quen thật đáng sợ!

Chỉ kinh ngạc hai giây, Thiên Như Kính lập tức khôi phục bình tĩnh, thần nhiên nói: “Nhớ nhầm!” Hấn xoay người theo đường cũ đi ra. Ra khỏi Đông Thượng các, hấn nhìn thấy A Man. Vốn cũng không để ý, nhưng lúc bước qua, không hiểu sao hấn bỗng quay lại nhìn thoáng qua.

A Man vẫn chỉ là A Man, nhưng Thiên Như Kính lại có cảm giác, người da đen này có điều gì đó không giống với lúc trước.

Nhìn vài lần cũng không phát hiện thấy điều khác lạ, sau khi bóng lưng A Man biến mất sau tường, Thiên Như Kính thu hồi ánh mắt, chậm rãi bước ra khỏi phủ.

Dù có điều gì khác thường, cũng không liên quan đến hấn.

Thiên Như Kính rời đi một lát thì A Man tới chỗ Sở Ngọc. Như thường lệ, nàng dạy hấn nói một đoạn, sau đó dạy hấn viết chữ. Hấn học xong tám chữ, nàng hé miệng mỉm cười: “Hôm qua đã dạy ngươi cách viết tên ta, hôm nay học viết hai chữ đó đi!” Nàng viết mẫu hai chữ “Sở Ngọc” trên giấy, rồi bảo A Man viết theo.

Khiến Sở Ngọc kinh ngạc là, A Man cầm lấy bút lông cán sắt, chấm mực, cổ tay nhẹ run. Chỉ sau một nhịp hô hấp, hai chữ “Sở Ngọc” liền hiện ra trên giấy, ngay ngắn rõ ràng, thậm chí so với chữ của nàng còn đẹp hơn.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, Sở Ngọc thật không dám tin là A Man viết. Nàng cơ hồ muốn hoài nghi là người khác viết thay. Từ khi A Man biết viết đến nay, chưa bao giờ đẹp như thế. Chuyện tốt cực là thế nào?

Sở Ngọc không dài dòng, hỏi thẳng vấn đề mình nghi vấn. Dựa theo năng lực của A Man, nếu nàng hỏi vòng vo, chỉ sợ đến chết cũng không có đáp án.

A Man cúi đầu, nhỏ giọng lắp bắp: “Đêm qua, một người, luyện tập”.

Sở Ngọc chậm rãi lặp lại lời hấn nói. Rồi nàng không khỏi mỉm cười: “Ngươi muốn nói, ngươi định tạo bất ngờ cho ta, nên tối qua tập viết tên ta, đúng không?”

Thật ngoan! Thật đáng yêu!

Sở Ngọc vươn tay xoa đầu A Man. Nàng vẫn luôn thèm khát có một em trai hoặc em gái ngoan ngoãn, không ngờ vị khách lạ nước ngoài này lại cho nàng cảm giác đó.

A Man lén lút liếc nhìn Sở Ngọc, rồi chột dạ gật đầu.

Sở Ngọc vẫn đang đắm chìm trong niềm vui. Tuy A Man không làm được việc gì to tát, nhưng không hề có chút vụ lợi hay mục đích cá nhân nào, một lòng một dạ vì nàng. Chỉ là một chuyện nhỏ như vậy cũng làm nàng vui vẻ lên rất nhiều.

Nếu để ý kỹ sẽ thấy dưới mắt A Man có vết thâm quầng. Bởi vì hấn quá đen nên người khác không nhìn rõ vành mắt hấn thâm lại, và Sở Ngọc đang vui vẻ cao hứng cũng không phát hiện ra vẻ trốn tránh chột dạ của hấn.

Nàng thậm chí cũng không phát hiện ra, hôm nay A Man viết chữ nhẹ nhàng hơn rất nhiều, không giống cách gồng hết sức lực như hôm qua.

Sở Ngọc cho A Man về nghỉ, dặn hấn nên nghỉ sớm, thức đêm không tốt. A Man về phòng, cũng lên giường sắt nằm ngủ, nhưng đến nửa đêm, hấn lại mở to mắt ra.

Ngồi bật dậy, hấn làm chăn đệm bị rách toạc. Đi đôi guốc sắt ra ngoài, qua khỏi cửa, A Man nhìn thấy một bóng người y phục trắng, đứng dưới ánh trăng vừa mờ lung vừa xa xôi.

“Rất đúng giờ!” Dung Chỉ cười dài, xoay người lại vẫy tay với A Man “Đến đây! Hôm nay ta lại dạy người không chế sức lực!”

Nghe lời Dung Chỉ, A Man đi tới tiếp nhận chiếc bát sứ trong tay hắn. A Man bưng bát cẩn thận dè dặt, để tránh làm sánh nước trong bát ra ngoài, nhưng lại không may bóp nát cả chiếc bát.

Lại cầm chiếc bát khác lên, nghe theo hướng dẫn của Dung Chỉ, A Man cẩn thận làm từng động tác, dần dần kiểm chế khí lực trong cơ thể. Cho đến lúc Dung Chỉ bảo hắn tạm nghỉ, cả người hắn ướt đầm mồ hôi.

Đặt chiếc bát đã có vết nứt xuống, A Man đứng cách Dung Chỉ không xa, chần chừ mở miệng: “Hôm nay, ta viết, tên nàng”.

Dung Chỉ nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, gương mặt liếc nhìn hắn như cười như không: “Sau đó thì?”

A Man nhìn hắn chằm chằm, chậm rãi nói: “Ta không nói, là người dạy” Câu nói này của hắn trôi chảy đáng ngạc nhiên.

“Rất tốt!” Dung Chỉ khẽ gật đầu.

“Ta cũng, không nói, người, nửa đêm, dạy ta” Ngày hôm qua, và ngày hôm nay, đều bắt đầu từ nửa đêm.

“Càng tốt!” Nhìn vẻ mặt A Man càng lúc càng nặng nề, Dung Chỉ vẫn thản nhiên không đếm xỉa, dường như chuyện A Man nói không hề liên quan đến hắn.

“Ta, rất không, thoải mái!” A Man khẽ kêu lên “Lừa nàng, ta không thoải mái!” Hôm qua lúc nửa đêm, hắn đang dùng gậy sắt tập viết tên Sở Ngọc trên nền đất, người này đến tìm hắn, nói có thể dạy hắn cách dùng lực, giúp hắn có thể sinh hoạt như người bình thường, không phải động một chút là làm hỏng đồ, hoặc làm...bị thương ai đó.

Mà điều kiện trao đổi là, không được nói lại với Sở Ngọc. Nếu nàng phát hiện thay đổi bất thường, cũng chỉ có thể nói là nhờ Hoa Thác dạy.

Điều kiện quá hấp dẫn! Từ nhỏ đến lớn, vì sức khỏe kỳ lạ mà A Man rất khổ sở. Vì hắn quá khỏe, nên hơi chút là làm hỏng đồ và gây thương tích cho người khác, khiến không người nào muốn đến gần hắn. Nếu có thể thoát khỏi phiền nhiễu này, hắn sẵn sàng đánh đổi bất cứ thứ gì. Đêm qua khi nghe Dung Chỉ nói, hắn không nghĩ ngợi gì liền đồng ý luôn.

Cũng trong đêm qua, Dung Chỉ đã dạy hắn một số kỹ thuật khống chế sức lực cơ bản.

Nhưng lúc đối diện với Sở Ngọc mà nói dối, trong lòng hắn bỗng dâng lên một cảm giác rất khó chịu, không muốn phải giấu diếm như vậy chút nào, và bỗng thấy tức giận Dung Chỉ.

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười, ý cười trong vắt như ánh tuyết, nhưng cũng lạnh lùng băng giá: “Vì sao người trung thành với công chúa như vậy?”

A Man cố gắng ngẫm nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có một lý do: “Nàng, cho ta, thịt”

Dung Chỉ cười cười: “Chỉ vậy thôi sao? Nếu ta cam đoan cho người thịt, người sẽ rời bỏ nàng, theo ta chứ?”

A Man lắc đầu ngay tắp lự, không cần nghĩ ngợi gì.

Dung Chỉ cười nói: “Thịt của ta với của công chúa có gì khác nhau? Đều là cho người thịt ăn, sao không đi theo ta mà cứ muốn ở cùng nàng? Người nên biết rõ, ta có khả năng cho người nhiều thịt hơn công chúa rất nhiều!”

A Man cũng thấy buồn phiền. Về lý thuyết, thịt của ai cũng như nhau cả, sao vừa rồi hắn lại không muốn nhỉ? Nghĩ rất lâu, cuối cùng hắn tìm ra một lý do giải thích miễn cưỡng: “Nàng đến trước, người sau!”

Có lẽ có rất nhiều lý do phức tạp, nhưng suy nghĩ đơn giản của A Man không giải thích được, cũng không muốn nghĩ nhiều. Một đáp án đơn giản nhưng đầy đủ nhất là: Sở Ngọc là người đầu tiên chủ động chìa tay ra cho hắn.

Đi theo nàng, sẽ có thịt để ăn.

Nàng là người đầu tiên nói với hắn như vậy.

Cho nên, hấn tình nguyện đi theo.

Sau khi Sở Ngọc về Kiến Khang được mấy ngày, triều đình phát sinh một vài chuyện, Đới Pháp Hưng bị giết.

Từ tin đồn xuất hiện trong bài đồng dao, triều đình có hai hoàng đế, nay “hoàng đế thật” bị “hoàng đế giả” xử lý.

Lưu Tử Nghiệp giết người cũng “sấm rền gió cuốn”, nhanh gọn như khi hấn cung cấp trai lơ cho công chúa tỷ tỷ. Đầu tiên hấn hạ chỉ cho Đới Pháp Hưng về quê dưỡng lão, vừa ra khỏi thành lại hóa ra lệnh sung quân phương xa, cuối cùng là một chén rượu độc tự xử.

Sở Ngọc nghe được tin này, ngoại trừ giật mình trước động tác nhanh gọn của Lưu Tử Nghiệp, còn đối với việc Đới Pháp Hưng chết cũng không có gì bất ngờ. Nàng biết rõ, lúc ở huyện Sơn Âm, lời lẽ bài đồng dao đã thổi bùng lên sự bạo ngược của Lưu Tử Nghiệp, trở về triều hấn nhất định sẽ làm một trận mưa máu gió tanh.

Tất cả những người liên quan đến bài đồng dao tạo phản, đều phải chết.

Cùng lúc nghe tin Đới Pháp Hưng chết, Sở Ngọc nhận được thiệp mời.

116. Q.3 - Chương 116: Người Cùng Đi

Địa chỉ trên thư mời hoàn toàn xa lạ, mà người mời là Vương Huyền Mô.

Không biết Sở Ngọc đã từng nghe ai đề cập đến cái tên này, hình như đó là một đại thần trong triều, nhưng cụ thể thế nào thì nàng không có ấn tượng lắm.

Chẳng qua là người này...họ Vương.

Thư mời do người của Hoàn Viễn tại Sở viên nhận được, đối tượng được mời tất nhiên là thân phận giả “Dụ Tử Sở”.

Nếu hơn một ngàn năm sau, thấy vài người họ Vương thì Sở Ngọc chẳng để ý, cũng chẳng có liên tưởng gì giữa bọn họ. Nhưng lúc này, cứ nghe nhắc đến họ Vương là nàng lại nghĩ ngay đến vị bằng hữu thuộc một gia tộc huy hoàng, đến khu nhà danh gia vọng tộc bên bờ sông Tần Hoài. Nàng thấy cũng đáng lưu tâm, bèn thay đổi nam trang, đi xe đến họ Vương, nhà Vương Ý Chi.

Thời gian mời là khoảng xế chiều, có lẽ đối phương cũng cố ý cho nàng chuẩn bị một chút. Vẫn còn rảnh rỗi, Sở Ngọc đi hỏi thăm tin tức, muốn biết về họ Vương thì đến hỏi Vương Ý Chi là nhanh nhất.

Người họ Vương mà Sở Ngọc quen biết, chính là Vương Ý Chi.

Sau khi Sở Ngọc thông báo cầu kiến, tiểu đồng dẫn nàng vào phòng ngủ, nhìn thấy Vương Ý Chi vừa mới tỉnh giấc. Hấn mặc quần áo trắng bên trong, áo khoác xanh bên ngoài buông lỏng, nằm dựa người trên giường cực kỳ biếng nhác. Nhìn thấy Sở Ngọc, hấn híp mắt khe khẽ mỉm cười: “Tử Sở huynh khỏe chứ? Ngày hè ngủ say quên thời gian, quần áo không chỉnh tề, tại hạ thất lễ!” Tuy trên miệng nói như vậy, nhưng về mặt hấn không có chút nào là ý ngượng ngùng hay xin lỗi.

Sở Ngọc không khỏi bật cười: “Sớm thế này đã tới quấy rầy, là lỗi của bỉ nhân mới đúng!”

Bỉ nhân: tôi/ta (từ cổ, lối xưng hô khiêm tốn)

Người thì xưng “tại hạ”, người thì xưng “bỉ nhân”, cố ý tôn nhau lên, cả hai cùng bật cười hiểu ý.

Tiếp nhận khăn lạnh lau mặt từ người hầu, Vương Ý Chi dường như tỉnh táo hơn, ánh mắt cũng đã hết ngái ngủ: “Sớm như vậy Tử Sở huynh đã tới tìm ta, không biết có việc gì quan trọng?”

Sở Ngọc cũng không vòng vo, lấy ra thiếp mời từ trong tay áo: “Sáng sớm hôm nay ta nhận được cái này!” Thiếp mời là giấy trắng thép vàng, mặt giấy có những đường vân li ti, xem ra rất tinh xảo.

Nhìn rõ chữ trên thiếp mời, ánh mắt Vương Ý Chi hơi thay đổi. Hắn trầm tư trong khoảnh khắc rồi nói: “Ta đi cùng nàng, trên đường sẽ nói những điều nàng muốn biết!”

Mãi cho đến khi Vương Ý Chi cùng Sở Ngọc lên xe, ngồi đối diện, nàng mới hồi phục tinh thần, nói hơi chút ngại ngùng: “Ý Chi huynh, thực làm phiền huynh quá!” Tất nhiên, có Vương Ý Chi đi cùng khiến Sở Ngọc vững dạ hơn rất nhiều.

Vương Ý Chi tựa người trên vách xe mềm mại, mỉm cười uể oải, trong đáy mắt hẹp dài ánh lên thứ ánh sáng rạng rỡ kỳ lạ: “Thật ra là tiện đường thôi! Hôm qua ông chú này sai người đến tìm ta, bảo ta hôm nay đến gặp. Ta vốn lười nhúc nhích, nhưng ông ấy cũng tìm nàng, vậy vừa lúc tiện đường, chúng ta cùng đi!”

Qua lời Vương Ý Chi, Sở Ngọc được biết, xét về vai vế, Vương Huyền Mô lão gia chính là chú của hắn, không phải chú ruột mà là họ hàng xa. Lão gia năm nay đã hơn 70 tuổi, cả đời chìm nổi trong chốn quan trường, chính là người chủ trì họ Vương hiện nay.

Vương Ý Chi thản nhiên nói: “Chuyện trong họ Vương chúng ta, vốn không nên tiết lộ cho người ngoài. Tuy nhiên hôm nay nàng phải đối mặt với lão gia, tốt nhất là ta giải thích trước cho nàng biết!”

Sở Ngọc kinh ngạc: “Sao huynh lại tin tưởng ta như vậy?”

Vương Ý Chi khe khẽ mỉm cười, ánh mắt tràn đầy vẻ tự tin, phảng phất lại như tỏa sáng: “Bản tính ta “bại hoại bất thành khí”, nhưng nói về nhìn nhận đánh giá con người, ta khá tự tin. Ta nói cho nàng nghe, tất nhiên là tin tưởng nàng!”

Không đợi Sở Ngọc nói gì, hắn lại khoát tay áo tiếp lời: “Theo mọi người đánh giá, có người gọi ông ta là bao cỏ, có người lại gọi là trung thần. Gọi là bao cỏ, bởi vì năm đó ông ấy dẫn quân Bắc phạt, nhưng không nghe lời khuyên của thuộc hạ, bỏ lỡ cơ hội, đánh mãi không phá được thành. Thắng được rồi, ông ấy lại vơ vét tiền của trong dân, suýt chút nữa bị xử trảm, lúc ấy nhờ Thẩm Khánh Chi giúp đỡ cầu xin mới thoát chết!”

Sở Ngọc không thể tưởng tượng nổi những lời phê bình tưởng bói nhà mình của Vương Ý Chi. Đây mà là người đứng đầu họ Vương sao? Như vậy, năng lực cũng...quá kém đi? Một người như vậy mà có thể thống lĩnh cả gia tộc? Điều này khiến nàng bỗng hoài nghi cái gọi là “thế gia vọng tộc”.

Về việc Vương Ý Chi mạo phạm tưởng bói, nàng lại hoàn toàn không để ý. Dù có là tưởng bói, làm sai vẫn là làm sai, không thể ngán ngại kiêng dè!

Vương Ý Chi tiếp tục nói: “Nhưng ông ấy bản tính nghiêm thẳng, cương trực công minh, trong triều không hợp với vài vị quan, mấy lần bị người mưu hại suýt chết, con đường làm quan rất chìm nổi!”

“Đợi một chút!” Sở Ngọc giơ tay, ý bảo Vương Ý Chi ngừng lời. Tuy Vương Ý Chi mới nói một vài lời, nhưng nàng nghe không hợp lý. Vốn tưởng rằng Vương Huyền Mô là một bao cỏ tham lam vô dụng, thế nhưng bản tính lại nghiêm thẳng công minh?

Hai mâu thuẫn này sao có thể điều hòa được?

Vương Ý Chi mỉm cười nhìn Sở Ngọc, thấy nàng nhíu mày nghi hoặc, lại bổ sung thêm một câu: “Tuy cuộc đời chìm nổi nhấp nhô, nhưng ông ấy đã sống đến nay là hơn 70 tuổi, vẫn sống như thế!”

Lời nói như một điểm sáng lóe lên trong sương mù, Sở Ngọc ngược mắt, nhìn thẳng vào Vương Ý Chi: “Ý huynh nói, chẳng lẽ là ông ấy cố ý?” Dù là bao cỏ hay trung trực, đều là hình ảnh mà ông ấy cố tình tạo ra?

Vương Ý Chi gật đầu tán thành: “Nàng có thể nhìn ra điều này, rất khá! Năm đó khi đi chinh chiến, ông ấy còn chưa phải là người đứng đầu họ Vương. Nhưng thanh danh và quyền hành của ông ta bắt đầu uy hiếp người chủ trì lúc đó, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng. Ông ấy cố ý chiến bại, tự làm hoen ố thanh danh, trước là để tránh họa, sau sẽ trường kỳ suy tính. Tuy sau đó suýt chút nữa mất mạng, nhưng ông ta đã chuẩn bị kỹ càng, tận lực giao hảo với Thẩm Khánh Chi, vào thời điểm quan trọng đã bảo toàn mạng sống!”

Mà sau đó chính quyền biến động, chức quan lên xuống, đều là những nước cờ trong lòng bàn tay ông ta. Thăng trầm, chẳng qua chỉ là bề ngoài mà thôi. Nếu ông ta thật sự thăng trầm, làm sao có thể sống sót đến tận bây giờ?

Nghĩ thông trước sau, Sở Ngọc kinh hãi, đồng thời cũng mừng thầm vì mình đã đến tìm Vương Ý Chi. Nếu nàng thu thập tin tức về Vương Huyền Mô từ người khác, e rằng sẽ coi thường lão nhân gia này. Còn bây giờ, lòng nàng đã chuẩn bị mười hai vạn phần cẩn thận.

Nhưng đồng thời, nàng lại càng nghi ngờ. Một nhân vật như vậy tìm nàng làm gì?

Tuy tiếng tăm “Dụ Tử Sở” trong thành Kiến Khang đã vang dội, nhưng còn cách quyền lợi địa vị một khoảng rất xa, Vương Huyền Mô tại sao lại muốn tìm nàng?

Mang nghi vấn, Sở Ngọc ngó nhìn Vương Ý Chi, hần lắc đầu: “Nàng đừng nhìn ta! Ta không để ý việc nhà từ lâu rồi, chẳng biết lão gia đang suy tính cái gì đâu!” Dừng một chút, hần khe khẽ mỉm cười: “Nhưng nàng cứ yên tâm, ta đã đi cùng nàng, tức là cùng hội cùng thuyền rồi! Chúng ta cùng đi cùng về!”

Hai người nói chuyện nhỏ to, xe ngựa đã chạy vào một ngõ nhỏ vắng vẻ, dừng lại trước cổng một ngôi nhà nhỏ xinh xắn.

Xuống xe, Vương Ý Chi vừa đẩy cửa vừa giải thích với Sở Ngọc: “Đây không phải là chỗ ở hàng ngày của lão gia, bình thường ít người biết!”

Ngày thường, Sở Ngọc đi đâu thì Việt Tiệp Phi theo đó, vừa nãy nàng xuất phủ hần cũng bám sát theo. Nhưng trước cổng ngôi nhà, hai gia nhân áo xanh cản hần lại.

“Trừ vị công tử này và Vương thiếu gia, những người khác không được vào!” Gia nhân trung thành truyền đạt mệnh lệnh của bề trên.

Việt Tiệp Phi chau mày định bước tới, nhưng Sở Ngọc đã khoát tay: “Người ở đây chờ ta cũng được!”

Việt Tiệp Phi nôn nóng: “Công tử, nơi này...không thể so với...” Không thể so với hoàng cung, trong cung có hoàng đế, không kẻ nào dám động đến nàng, nhưng đây là Vương gia, là danh môn vọng tộc, ai biết họ có chủ ý gì?

Sở Ngọc liếc nhìn Vương Ý Chi, thần nhiên cười: “Ta tin tưởng Ý Chi huynh!”

Nghe nàng nói vậy, ánh mắt Vương Ý Chi hơi ngạc nhiên. Hai người tiến vào biệt viện một hồi, hần không nhận được cất tiếng hỏi: “Nàng không sợ?” Nàng vừa nghe kể chuyện về ông chú của hần, lẽ ra phải cảnh giác hơn mới đúng, thế nhưng lại bỏ mặc an toàn của bản thân?

Sở Ngọc dừng bước, mỉm cười: “Ý Chi huynh vừa tin tưởng ta, kể rõ sự việc cho ta, sao ta không thể tin tưởng huynh?”

Nàng không phải vì cảm động trước việc Vương Ý Chi thẳng thắn không giấu diếm nàng, mà vì nàng quyết định cũng tin tưởng giống như hần. Đây là một lẽ tự nhiên, đương nhiên phải thế, không cần cảm kích hay lý giải.

Hai người băng qua khu vườn, đi trên đường mòn lát đá trắng, đến một khu biệt viện thì nhìn thấy Vương Huyền Mô. Sở Ngọc cẩn thận đánh giá người này, ngoại trừ diện mạo hơi võ vàng, tinh thần lãng đãng, ông ta cũng không khác lắm so với những lão gia khác, cũng không có được vẻ tráng kiện quắc thước như Thấm Khánh Chi.

Lúc này Vương Huyền Mô dựa người trên ghế, mắt khép hờ như đang ngủ. Trước mặt ông ta bày án tịch, trên là đồ ăn hấp dẫn tinh tế.

Vương Ý Chi khe mỉm cười, tiến lên phía trước: “Lão gia, người đã tới, còn giả bộ ngủ sao?”

Ông ta chậm rãi mở mắt, cặp mắt ánh lên tinh quang, dường như không phải của một người hơn 70 tuổi, khiến Sở Ngọc không khỏi nhảy dựng trong lòng. Mà câu nói sau của ông ta, khiến Sở Ngọc thực sự nhảy dựng lên: “Trưởng công chúa, mời ngồi!”

117. Q.3 - Chương 117: Muốn Hưu Phò Mã

Công chúa?!

Sở Ngọc cảm thấy lông tơ toàn thân dựng đứng theo tiếng xưng hô này.

Sao ông ta biết được? Sở Ngọc liếc nhìn Vương Ý Chi, lúc này đang cười khở lắc đầu, tỏ ý là hẳn cũng không biết.

Nhớ lại chuyện về lão nhân gia này mà Vương Ý Chi kể cho nàng nghe trên đường, Sở Ngọc rất nhanh chóng bình thường trở lại. Mấy ngày trước tổ chức tiệc trà, nàng xem như đã ra đầu sóng ngọn gió tại thành Kiến Khang. Huống hồ, Vương Ý Chi thường xuyên lui tới chỗ nàng, ông già này chú ý đến nàng không có gì khó hiểu. Mà lấy khả năng của ông ta, muốn điều tra ra thân phận nàng cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Sau khi khôi phục tâm trí, Sở Ngọc tỉnh táo tự nhiên, khẽ gật đầu với Vương Huyền Mô: “Đa tạ!” Ngồi xuống nệm gấm, rồi nàng ngẩng đầu nhìn ông ta, mỉm cười: “Xin hỏi Vương đô đốc, mời bản công chúa đến đây là có việc gì?”

Trong khoảng thời gian ngắn, nàng không biết nên xưng hô thế nào. Bất chước Vương Ý Chi gọi “lão gia” hiển nhiên là không thích hợp, đây là đặc quyền của người nhà, nên nàng đành phải gọi Vương Huyền Mô theo chức quan hiện tại của ông ta. Mà đã bị Vương Huyền Mô nêu đích danh thân phận, nàng cũng dứt khoát không tiếp tục giả bộ, trực tiếp đối mặt.

Vương Huyền Mô mở to mắt, chăm chú nhìn Sở Ngọc. Sau khi nàng ngồi xuống, ông ta mới thản nhiên nói: “Công chúa không giống với trước đây!”

Sở Ngọc thở dài, không cần nghĩ cũng biết “trước đây” là chỉ Sơn Âm công chúa. Dù đã cố gắng che giấu nhưng nàng vẫn khác với công chúa Sơn Âm, người sáng suốt để ý là phát hiện ra ngay, chẳng qua trước đó chưa có người hỏi đến mà thôi.

Trong lòng nàng biết rõ, mình không làm tốt vai trò công chúa Sơn Âm. Nàng không đủ tàn nhẫn quả quyết, không đủ thông minh lanh lợi, không làm được Sơn Âm công chúa, mà chỉ cố gắng làm một Sở Ngọc không trái lương tâm mà thôi.

Nhanh chóng trấn định tinh thần, Sở Ngọc nhìn thẳng vào mắt Vương Huyền Mô, mỉm cười: “Con người thường hay thay đổi, chẳng lẽ trên đời có người nào không bao giờ thay đổi sao?” Thừa dịp nói chuyện, nàng cẩn thận dò xét nhân vật Vương Huyền Mô truyền kỳ này. Nàng nhìn kỹ như thể sấm soi từng cọng tóc ông ta, trong lòng hơi có cảm giác ngược nhìn núi cao: vị lão gia trước mặt quá ghê gớm! Nàng muốn phán đoán cục diện tình thế một cách kỹ lưỡng, cũng không đến nỗi bối rối.

Đối với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Sở Ngọc, Vương Huyền Mô dường như hơi kinh ngạc. Thế là ông ta cũng chăm chú nhìn nàng, ngẫm nghĩ một lát liền biết rõ đầu đuôi: “Hóa ra trước khi đến đây Ý Chi đã kể về ta, tiểu tử này lại không hướng về người nhà!”

Bị vạch mặt, Vương Ý Chi bất lực cười khở một tiếng, ngồi xuống nệm gấm bên cạnh Sở Ngọc: “Lão gia, người đừng lòng vòng nữa! Nói thẳng ra muốn tìm công chúa có việc gì đi, nhanh nhanh chút để chúng con được về sớm!”

Vừa lúc chưa ăn sáng, hẳn tiện tay quơ lấy dưa, gấp thức ăn trước mặt bỏ vào miệng.

Vương Huyền Mô lại chăm chú nhìn Sở Ngọc: “Công chúa vừa gọi ta là đô đốc, thực ra là sai. Hôm kia ta nhận được ý chỉ của bệ hạ, về triều thống lĩnh quân”.

Sở Ngọc thấy Vương Ý Chi bên cạnh ăn uống thoải mái, cũng cảm thấy bụng đói cồn cào. Sau khi nhận thiệp mời nàng ngủ không ngon, bây giờ thấy vẻ ung dung thoải mái của Vương Ý Chi, cũng cầm dưa lên. Nàng vừa ăn vừa nói thản nhiên: “Chúc mừng thăng chức! Việc đó liên quan gì đến ta?”

Vương Huyền Mô trầm mặc nhìn nàng một hồi rồi cất tiếng: “Hành vi lúc này của công chúa, hình như không ổn thỏa chút nào?” Ở trước mặt ông ta mà ăn uống ngon lành, xem ra cực kỳ thất lễ. Chẳng lẽ nàng không sợ chọc tức ông ta?

Sở Ngọc buông đũa, lấy khăn lụa trên chiếc khay bạc lau nhẹ làn môi rồi tươi cười, nụ cười phút chốc như đóa hoa rực rỡ sáng ngời: “Vương tướng quân đang thăm dò ta, sao ta không thể thăm dò Vương tướng quân? Bản công chúa vẫn cho rằng, muốn nói chuyện gì, điều kiện đầu tiên là hai bên phải ở địa vị bình đẳng. Nếu không, chỉ là một phía tự biên tự diễn, hoặc là ra lệnh mà thôi!” Dừng một chút, nàng khoát tay chỉ thức ăn trên bàn: “Càng hưởng chi, Vương tướng quân chuẩn bị thức ăn, không phải là để mời khách sao?” Mà quả thật là nàng cũng đói.

Vương Huyền Mô bật cười, chậm rãi ngồi thẳng dậy. Từ khi Sở Ngọc tới, lần đầu tiên thấy nụ cười của ông ta. Cùng với động tác của đối phương, trong lòng Sở Ngọc có cảm giác gì đó nhộn nhạo hỗn loạn.

Không gì có thể qua mắt ông ta được, đây là người chủ trì họ Vương đó! Nàng vừa nghĩ vừa cảm thấy hơi hãi hùng khiếp vía. Thấy miệng hơi khô, Sở Ngọc cầm chén trà, nhấp một ngụm nước xanh nhạt. Còn chưa kịp nuốt xuống, nàng nghe thấy tiếng Vương Huyền Mô: “Công chúa cảm thấy Ý Chi thế nào? Có đủ tư cách làm phò mã của người không?”

Sở Ngọc ngu ngơ chừng hai giây, sau khi tiêu hóa hết lời vừa nghe được, liền bị sắc ngụm trà trong cổ họng, quả thật nghi ngờ những gì vừa nghe.

Không đúng, ngay cả nghe nhầm, cũng không thể có nội dung kỳ quặc như vậy chứ?

Rất lâu sau mới hết cơn ho khan kịch liệt, Sở Ngọc không nói lời nào nhìn chằm chằm Vương Huyền Mô. Thấy thái độ của đối phương, xác định những gì vừa nghe không phải là ảo giác, rốt cuộc nàng cũng phải thừa nhận: hiện thực kỳ kỳ như thế đấy!

Vừa nãy Vương Ý Chi buông đũa muộn hơn nàng một chút, thông thả mở quạt gấp, theo dõi một già một trẻ diễn vở kịch hay. Một câu nói của lão gia bỗng xả ngay trên thân hần, khiến hần không khỏi ngáy người.

Hồi phục tinh thần trước Sở Ngọc, Vương Ý Chi cười khổ: “Lão gia, người đang báo thù sao?” Cáo già!

Sở Ngọc lúc này mới thốt nên lời, chậm chạp nói: “Vương tướng quân, ta đã có phò mã!” Tuy chỉ xem như Ninja rùa, nhưng tốt xấu gì cũng có một cái danh hiệu.

Cáo già không hề biến sắc: “Công chúa so với thân phận Hà Tập, tùy thời có thể bỏ hần!”

Sở Ngọc ngọt ngào nhíu mày, âm thanh vẫn chậm chạp như trước: “Cái này...không tốt lắm...”

“Có gì không tốt? Chẳng lẽ Ý Chi nhà ta thua kém tiểu tử họ Hà?” Giọng Vương Huyền Mô mang vẻ khinh thường.

Nếu không ghi nhớ là phải tôn trọng người già, lúc này Sở Ngọc thật muốn lật bàn bỏ chạy: “Không phải so bì hơn kém a a a! Vì sao lão nhân gia nhà ông có thể nói những lời kinh hãi như thế mà mặt không biến sắc a a a? Đây không phải việc của bà mối sao?”

Tất nhiên, nàng chỉ có thể hò hét bị phẫn trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn vô cùng khách khí mà nói: “Là bản công chúa...là bản nhân cảm thấy mình không xứng với Ý Chi huynh, sợ rằng không duyên có lại làm lãng phí Ý Chi huynh...” Càng hưởng chi, phò mã đâu phải là người muốn bỏ thì bỏ.

Ngay cả Sơn Âm công chúa to gan như thế, nuôi hơn hai mươi trai lơ cũng không làm được việc bỏ chồng kinh hãi này, sao nàng có thể làm được?

Hà gia dù sao cũng có chút thế lực, làm như vậy khác nào giáng cho Hà Tập và họ Hà một cái tát giữa mặt? Đương nhiên, trước đây Sơn Âm công chúa cũng tặng cho họ kha khá rồi...

...Tại sao, tất cả đều bắt nháo hết thế này?

Vương Huyền Mô đại lượng phát phát tay: “Cái gì mà xứng với không xứng, ta thấy các người rất hòa hợp, ta nói xứng đôi là xứng đôi!”

Quả nhiên đúng là Hồng Môn Yến, Sở Ngọc cảm thấy vô cùng xui xẻo. Sớm biết phát sinh sự việc thế này, nàng chắc chắn sẽ không tới.

Vương Huyền Mô lại tiếp tục làm thuyết khách: “Công chúa nhìn xem Ý Chi nhà ta. Luận về tướng mạo, luận về tài học, có chỗ nào thua kém tiểu tử họ Hà? Vậy người còn chần chừ gì nữa? Càng huống chi, Hà gia không dám đối lập với ta, công chúa cứ yên tâm mà bỏ!”

Thực ra bỏ phò mã cũng không phải là việc gì quá ghê gớm, thế nhưng người hứng chịu thay đổi là Vương Ý Chi. Tưởng tượng sau này gọi Vương phò mã, Sở Ngọc cảm thấy vô cùng kì quặc và không thoải mái.

Vương Ý Chi lúc này không còn lòng dạ nào cầm quạt gấp, hấn xua tay bất đắc dĩ nói: “Lão gia, người nói đi nói lại, nhưng không hề hỏi qua ý con!” Cứ như thế quyết định việc chung thân đại sự của hắn, thật không tốt!

118. Q.3 - Chương 118: Có Muốn Hay Không

Huyền Mô liếc mắt sang Vương Ý Chi: “Người không muốn?”

Vương Ý Chi thở dài một hơi: “Tất nhiên là con không muốn!”

Sở Ngọc nhanh chóng tiếp lời: “Ta cũng không muốn!”

Đều không muốn.

Không khí bỗng trở nên tĩnh lặng.

Nụ cười của Vương Huyền Mô lạnh dần.

Một lát sau, Vương Ý Chi bất lực mở miệng: “Lão gia, con không biết chủ ý của người là gì. Nhưng nếu thông qua hôn nhân để liên kết lợi ích của họ Vương với công chúa, thì không đáng tin cậy. Con không phải người đáng tin cậy, mà công chúa cũng không gánh được trách nhiệm đó!”

Liên hôn?!

Sở Ngọc giật nảy mình, lúc này mới hiểu ra dụng ý của Vương Huyền Mô. Phía sau quyết định tương như bốc đồng ngớ ngẩn, lại là sự trao đổi lợi ích thực dụng rõ ràng. Nàng nghĩ một lát rồi khẩn thiết nói với Vương Huyền Mô: “Lão cáo...Vương tướng quân, vì sao ngài cho rằng ta là đối tượng thích hợp? Vì sao lại chọn cách hợp tác này?” Phương thức có rất nhiều loại, tội gì ông ta phải đẩy Vương Ý Chi vào phủ công chúa – nơi mà người ngoài xem là hố lửa?

Thậm chí lại khẩn cấp vội vã như thế?

Vương Huyền Mô thở dài, chống tay xuống nệm ghế. Khớp xương và mạch máu đột ngột xoắn xuýt, giống như rễ cây già nua lộn xộn. Một lúc lâu sau, ông ta mới chậm rãi nói: “Lựa chọn công chúa, là bởi vì công chúa có lực ảnh hưởng rất lớn với bộ hạ. Điều này hẳn công chúa phải biết rõ hơn ai hết. Về câu hỏi thứ hai, mong công chúa lượng thứ, ta không thể trả lời!”

Sở Ngọc chậm rãi đứng dậy, phất góc áo lấm bụi, động tác cực kỳ bình tĩnh. Rồi nàng ngược mắt, thần nhiên đối diện với Vương Huyền Mô: “Vương tướng quân, ngài tìm hiểu về ta, chắc cũng tốn không ít thời gian. Lý do cần liên hôn, ngài không thể nói ra. Nhưng lý do không thể liên hôn, ta lại có thể cho ngài biết!”

Vương Huyền Mô ngạc nhiên: “Công chúa cho ta biết lý do sao?”

Sở Ngọc vươn thẳng người, quay sang nhìn Vương Ý Chi đang cười khổ không thôi, từ tốn nói: “Ta và Ý Chi huynh, không có tình yêu nam nữ, giống như trăng thanh gió mát, núi cao nước chảy. Không lấy chút bụi tục nào!” Dù có dùng cách thức nào cũng không thể liên hôn. Việc đó không chỉ làm nàng khó xử, mà còn làm nhục sự tự do tự tại, tiêu sái của Vương Ý Chi.

Dù chỉ là hôn nhân danh nghĩa, cũng không thể!

Nàng vái chào Vương Huyền Mô, rồi quay sang Vương Ý Chi: “Ý Chi huynh, huynh có đi hay không?”

Wương Ý Chi áy náy nói: “Ta còn có vài lời muốn nói với lão gia...”

Xem thái độ của Vương Ý Chi, có lẽ nội dung câu chuyện là riêng tư, Sở Ngọc mỉm cười: “Vay ta ở ngoài cửa chờ huynh, chúng ta cùng đi cùng về, huynh nói lời phải giữ lời đấy!”

Wương Ý Chi cũng mỉm cười: “Tất nhiên rồi!”

Nhìn theo bóng nàng xa dần, hần thấy nàng vươn thẳng người, khoác áo bào dày mà bước chân nhẹ nhàng như đạp gió. Quả quyết không chần chừ.

Cho đến khi bóng Sở Ngọc mất hút sau ngưỡng cửa, lại nghe tiếng bước chân nàng xa dần, Vương Ý Chi mới đến bên Vương Huyền Mô, vừa nhẹ nhàng xoa bóp vai ông chú già vừa nói: “Lão gia, con muốn nghe lý do mà lão gia không thể nói với công chúa!” Dừng một chút, hần hỏi: “Có phải là vì con không?”

Wương Huyền Mô thở dài, trong tiếng thở dường như ẩn chứa tuổi già bất lực. Mỉm cười một chút, cáo già chậm rãi nói: “Ta vẫn không hiểu, con thông minh như thế, rõ ràng nhìn thấu rất nhiều, tại sao không chịu tiếp nhận chương quản họ Vương?”

Khuôn mặt tuần mỹ của Vương Ý Chi hiện vẻ áy náy xấu hổ. Tuy hần có bao nhiêu tiêu sái, nhưng đối diện với tình thân huyết thống, với người chú luôn nghĩ inh, dù sao cũng thấy hổ thẹn vì sự tùy hứng của mình. Khóe miệng hần hơi nhếch lên: “Có lẽ, con vốn là kẻ ngu!”

Wương Huyền Mô vỗ vỗ lên mu bàn tay hần: “Ta vẫn biết chí của con không ở chỗ này. Con không quan tâm đến việc nhà, chắc không biết tình hình họ Vương hiện nay. Ta cho con biết, có lẽ không lâu sau, vị trí gia chủ sẽ thay người. Những năm gần đây ta ưu ái con, khiến rất nhiều người trong nhà ghen ghét. Ta tuổi tác đã cao, một khi quy thiên sẽ không có người bảo hộ cho con, vì thế phải đi trước một bước. Trước mắt con chỉ có hai con đường, một là, trở về giúp ta, tiếp quản vị trí của ta. Đứng đầu họ Vương, con sẽ không bị ai làm khó dễ. Hai là, lấy thân phận phò mã bên cạnh công chúa để tìm kiếm bảo trợ. Những kẻ kia tuy to gan lớn mật, nhưng không dám động đến công chúa”

Ánh mắt tinh anh lạnh lùng của ông già nhìn Vương Ý Chi, phút chốc trở nên nhu hòa yêu thương: “Con chọn đường nào?” Nhưng ông biết, dù là con đường nào, cũng không phải là mong muốn của Vương Ý Chi. Nhưng nếu muốn giữ vững địa vị, thậm chí tính mạng, thì chỉ có thể làm như vậy.

Wương Ý Chi dừng động tác xoa bóp vai người chú già, xoay đến trước mặt Vương Huyền Mô, khom chân đối diện với ông, nhẹ nhàng nói: “Thúc phụ, người đối với Ý Chi thật tốt, Ý Chi sẽ mãi ghi khắc trong lòng. Nhưng Ý Chi là kẻ bất hảo ngang ngược, cả hai con đường đó, con đều không chọn!”

Wương Ý Chi khép hờ cặp mắt, tinh quang lập tức che kín vẻ nhu hòa: “Nếu con cứ khư khư cố chấp, tương lai sẽ vô cùng đau khổ!”

Wương Ý Chi thản nhiên mỉm cười: “Nếu con tự làm khó xử chính mình, thì mới đúng là đau khổ!” Hần nắm chặt bàn tay gầy yếu của lão nhân gia, không khỏi cả kinh: “Người...” Tuy hần không sao, nhưng còn Vương Huyền Mô? Hần biết chút ít về sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt trong gia tộc, Vương Huyền Mô đã cao tuổi như thế, còn chống đỡ được bao lâu?

Wương Huyền Mô lại thở dài, tâm tình phức tạp, rút tay ra vỗ vỗ lên vai Vương Ý Chi: “Vẫn thế, con luôn luôn có chủ kiến của mình. Đã khẳng khẳng như vậy, ta cũng không ngăn cản nữa. Về phần ta...” Ông cười lạnh một tiếng, nhưng mắt cay cay: “Ngay cả khi ta không còn là đương gia nữa, bọn họ cũng không làm gì được đâu! Những năm đó ta chết đi sống lại không chỉ một lần!”

Nghe người chú già nói vậy, Vương Ý Chi mới yên tâm. Hần còn muốn chuyện trò với Vương Huyền Mô thêm một hồi, nhưng ông già lại nhắm nghiền mắt, ngửa người ra sau, tiếp tục ngủ trên ghế dựa. Đây là thái độ tiền khách: “Con đi đi, công chúa đang chờ con đấy! Con xưa nay phong lưu, sao lại để một cô nương phải đợi?”

Cảm thấy cáo già vẫn chưa buông tha việc hần và công chúa, Vương Ý Chi dở khóc dở cười. Nhưng cũng không làm trái ý, hần thấp giọng cáo biệt rồi đứng dậy ra ngoài. Đi được mấy bước, hần nghe thấy phía

sau truyền tới tiếng nói khê: “Công chúa này không hề giống với lời đồn trước đây. Tuy chưa hẳn đã xứng với con, nhưng cũng là một nữ tử được đấy!”

Vương Ý Chi dừng chân một chút, rồi lại lặng im tiếp bước. Mãi khi đến gần cổng ra vào, hần thấy Sở Ngọc đang dựa cửa chờ đợi, vui vẻ điềm nhiên, đang vươn tay ngắt một nhành lá non gần nàng.

Đôi mắt nàng trong veo thấu suốt, ánh mắt bằng phẳng như nước, gương mặt tú lệ sáng ngời.

Nhớ đến một vài việc trước đây, Vương Ý Chi thầm nghĩ: “Đúng là rất được!”

Cùng đi cùng về, một lần nữa Vương Ý Chi và Sở Ngọc lại cùng ngồi xe ngựa. Nhìn thật lâu vào không trung, Sở Ngọc bỗng mở miệng: “Ý Chi huynh, chữ tín của thúc phụ nhà huynh thế nào?”

119. Q.3 - Chương 119: Chỉ Nói Chuyện Phong Nguyệt

Ý Chi nghe vậy, kinh ngạc nhìn Sở Ngọc. Nàng liếc mắt một cái rồi nói: “Ta cho rằng, thúc phụ nhà huynh đã lên móc nối với các bên từ trước!”

Sở Ngọc khê cười: “Người khác có ẩn tình riêng tư gì, ta chẳng bao giờ tò mò quan tâm quá mức. Thật ra huynh cũng không cần trả lời. Ta biết rõ, phía sau quyền lực, chữ tín chẳng có giá trị gì!”

Để có thể leo lên vị trí hiện tại, đã bán đứng bao nhiêu người, phản bội bao nhiêu, làm tổn thương bao nhiêu, e rằng không đếm xuể. Phú quý vinh hoa, là dùng máu tươi xương trắng dựng nên. Ngay cả nàng không am hiểu mưu mô, nhưng từ trước đến nay chứng kiến bao nhiêu đó, sao lại không hiểu?

Vương Ý Chi cười cười, không nói gì. Sở Ngọc đã hiểu ra, hần cũng không nhiều lời nữa, chẳng lẽ lại lên án công kích chính ông chú nhà mình!

Trên trận tiền, người lừa ta gạt để đạt hiệu quả lợi ích là chuyện bình thường. Nếu mọi người đều đối xử với nhau thẳng thắn chân thành, mới là cực kỳ bất thường. Hần vốn yêu tự do, không thích bị ràng buộc, xưa nay không muốn liên lụy đến chốn thị phi này. Nếu không biết Sở Ngọc bị Vương Huyền Mô gọi đến, có lẽ hần sẽ không chịu đi lần này.

Sở Ngọc rút vai, tựa người trên vách xe thở dài: “Chính bởi như thế, nên ta mới không muốn lập tức đáp ứng yêu cầu của ông chú nhà huynh!” Liên hôn là chuyện trăm triệu lần không thể đồng ý, mà ngay cả hợp tác, Sở Ngọc cũng rất không yên tâm. Nàng không dám tin tưởng lập trường và chữ tín của Vương Huyền Mô, đồng thời, cũng hoang mang về sự tồn vong của mình.

Nàng không biết có nên tiếp tục trợ giúp một bạo quân tàn khốc như Lưu Tử Nghiệp hay không.

Mấy ngày qua, kể từ lúc Mặc Hương chết đi, hình ảnh lặp đi lặp lại trong giấc mơ hàng đêm của nàng, là máu đỏ, là gương mặt xinh đẹp sững sờ. Sở Ngọc biết đây là chứng ngại tâm lý của mình, cần có thời gian mới hóa giải được. Từ lúc Mặc Hương và bốn đứa bé bị giết, ám ảnh đó không lúc nào rời nàng.

Nàng vốn biết rõ vương quyền tàn khốc, biết sự mất nhân tính đáng sợ thế nào. Nhưng khi chứng kiến tận mắt, nàng vẫn sợ đến mức không thể động đậy, không chỉ sợ cái chết, mà còn sợ khuôn mặt dữ tợn dày đặc sát khí.

Dù trong lòng nàng nghĩ thế nào, thậm chí oán hận Lưu Tử Nghiệp, nhưng trong mắt người ngoài, nàng và hần cùng một phe cánh gắn bó chặt chẽ. Lợi ích của hần chính là lợi ích của nàng. Nếu Lưu Tử Nghiệp ngã xuống, nàng cũng thất thế theo, thậm chí bị giết.

Sau Đới Pháp Hưng, một lão thần khác ngăn cản Lưu Tử Nghiệp tùy ý làm bậy cũng sẽ bị giết. Rồi sẽ có một vị hoàng thúc mưu phản, giết tiểu hoàng đế và tự mình ngồi lên ngai vàng.

Hiện tại, Sở Ngọc có thể đại khái đoán ra vị hoàng thúc mưu phản là ai. Có lẽ đó là nhân vật được bài đồng dao nhắc tới – Tương Đông vương Lưu Úc. Nếu sau trận này hần không chết, thì sẽ hưởng phúc đến cuối đời.

Sở Ngọc không khỏi suy tư. Không biết nàng có nên đi lấy lòng vị hoàng đế tương lai hay không, trong thời khắc mấu chốt giúp đỡ hắn? Để sau này ngai vàng đổi chủ, Lưu Úc sẽ cảm động, nhớ đến ân tình mà đặc xá tha cho nàng?

Tuy nhiên ý tưởng này cực kỳ không đáng tin cậy. Chưa nói đến việc không biết hoàng đế tương lai có phải là Lưu Úc hay không, ngay cả đúng, thì trên đời này kẻ lấy oán trả ơn nhiều không đếm xuể. Ngay cả khi nàng ban ơn cho hắn, nếu hắn trở mặt thì nàng còn thê thảm hơn nhiều.

Cân nhắc rất lâu, Sở Ngọc bị ai phát hiện, lúc này người duy nhất nàng có thể tin tưởng, duy nhất không làm tổn hại đến nàng, mang lại lợi ích cho nàng, thế nhưng chỉ có mỗi mình Lưu Tử Nghiệp.

Dung túng cho kẻ dối đầu với Lưu Tử Nghiệp là quá nguy hiểm. Ở đời, khi tranh đoạt lợi ích, cạnh tranh khốc liệt, không ai nói trước được điều gì. Kẻ kia sau khi thành công, có “qua sông cắt cầu, nhổ chết nấu chó” hay không, chẳng ai đoán được.

Mang thân phận công chúa mà muốn sống sót, lựa chọn tốt nhất của nàng là phải dựa vào Lưu Tử Nghiệp, trợ giúp hắn tồn tại lâu dài.

Sự phát hiện này khiến Sở Ngọc cảm thấy vô cùng chán ngán.

Sở Ngọc lại than thở ngắn dài một hồi. Vương Ý Chi nghiêng người, vươn tay di di trên ấn đường của nàng: “Đừng nhíu mày thường xuyên, nếu không sẽ chóng già đấy!”

Sở Ngọc tiện thể bắt lấy tay hắn, ngược mắt hỏi với vẻ mong chờ: “Huynh có biết, chủ ý của thúc phụ nhà huynh là gì không? Rốt cuộc ông ấy đứng về phe nào?”

Vương Ý Chi lắc đầu: “Ta xưa nay không hề can thiệp, sao có thể biết được nội tình?” Rút tay ra, hắn nhìn Sở Ngọc, ôn hòa nói: “Ta rất không thích chủ đề này. Đây là lần đầu, và cũng là lần cuối ta trợ giúp nàng về vấn đề này. Muốn khuyên nàng một câu: trong cuộc tranh đấu, ai hứa hẹn gì cũng đừng nên tin!” Ngàn vạn lần không nên tin, ai tin tưởng, người đó thua cuộc.

Sở Ngọc lúc này bỗng giật mình nhớ ra, nam tử trước mặt là một Vương Ý Chi đắm chìm trong cảnh đẹp núi sông, không quan tâm đến chuyện thế tục. Chuyến đi lần này đã làm hắn khó xử rất nhiều. Nếu không phải nể mặt nàng, trong đầu hắn tuyệt đối sẽ không có bóng dáng của quyền lực, càng không phải là chuyện để nói ra.

Nghĩ đến đây, Sở Ngọc cảm thấy thật hổ thẹn: “Ý Chi huynh, thật sự xin lỗi!” Biết Vương Ý Chi như vậy mà nàng còn hỏi này nọ, thật là làm khó hắn.

Vương Ý Chi khe khẽ mỉm cười: “Tử Sở cứ yên tâm! Ngay cả khi ta không thích việc quan trường, nhưng không vì vậy mà tuyệt giao với những người liên quan trong đó. Nàng vẫn là Tử Sở của ta như trước, ta vẫn là Ý Chi huynh của nàng. Sau này chúng ta chỉ nói chuyện trăng thanh gió mát, không đàm luận việc quốc gia thiên hạ, nàng thấy thế nào?”

Sở Ngọc chăm chú nhìn Vương Ý Chi, một lúc sau nhoẻn miệng cười: “Đa tạ Ý Chi huynh! Sau này ta đến tìm Ý Chi huynh, nhất định mang trà mang rượu, những việc khác không bận tâm!” Tuy chẳng đường trước mặt đầy chông gai, nhưng không hiểu sao, nàng bỗng cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái hơn rất nhiều. Nàng buồn lo vì không biết chọn đường nào, nhưng đột nhiên, lúc này lại có cảm giác “có xe đến núi ắt có đường”.

Vương Ý Chi cũng cười: “Ta lúc nào cũng mở rộng cửa đợi nàng, chỉ sợ nàng không tới thôi!”

Trong phút chốc mọi phiền nhiễu đều tiêu tán, hai người nhìn nhau mỉm cười.

Đưa Vương Ý Chi về tận nhà, Sở Ngọc mới sai người đánh xe về phủ. Vương Ý Chi đi rồi, nàng lại cảm thấy không khí xung quanh ngột ngạt căng thẳng.

Vẫn chưa tìm thấy đáp án, vẫn chưa nhìn thấy con đường phía trước.

Vào phủ, thay vì về nơi ở của mình, nàng lại rẽ sang Tây Thượng các, đi tìm Hoàn Viễn.

Trong phòng, Hoàn Viễn và Liễu Sắc đang bận rộn. Sở Ngọc gọi Hoàn Viễn ra, hỏi về việc giao tế của hẳn lúc nàng đi vắng, kết quả tốt đẹp hơn cả mong đợi.

Hoàn Viễn đã kết thân với mấy công tử thế gia, hai người trong đó tỏ ra rất hứng thú với kỳ nhân “Dụ Tử Sở”. Mặc dù kết giao này chưa sâu sắc, mới chỉ ở bề ngoài, nhưng phần lớn là do Sở Ngọc chưa ra mặt, chưa cho họ thấy thực lực.

Theo lời thuật lại của Hoàn Viễn, Sở Ngọc phát hiện ra một việc. Tuy Hoàn Viễn giao hảo với mấy danh môn vọng tộc ở thành Kiến Khang, nhưng trong đó không có họ Vương. Hôm nay Vương Huyền Mô trực tiếp mời nàng, cho thấy những nhà kia chưa nắm rõ lai lịch của nàng, mà họ Vương lại nhằm đích danh chính chủ. Điều này cũng cho thấy rõ sự đa mưu túc trí của Vương Huyền Mô.

Lòng ngổn ngang trăm mối, Sở Ngọc rời khỏi Tu Viễn cư, đến Mộc Tuyết viên.

Thời tiết đã vào thu, cái nóng mùa hè vẫn còn phảng phất trong không khí, nhưng đến rừng trúc trong Mộc Tuyết viên thì được gột rửa hoàn toàn.

Bước vào Mộc Tuyết viên, bắt gặp rừng trúc xanh rì, Sở Ngọc bỗng giật mình. Nàng nghĩ ra cách bố trí Sở viên: vào cửa thấy rừng, không phải là phỏng theo Mộc Tuyết viên đó sao?

Vào cửa thấy rừng, vào rừng thấy người. Dung Chỉ đang ngả người trên bệ đá trong rừng, cặp mắt khép hờ yên tĩnh thoải mái. Nhưng Sở Ngọc biết hẳn vẫn chưa ngủ, liền bước tới.

Một lát sau, Dung Chỉ mở mắt, nhìn nàng mỉm cười, nụ cười nhẹ nhàng điềm nhiên như trăng soi đáy nước: “Công chúa có việc gì vậy?”

Sở Ngọc cúi đầu nhìn hẳn, trầm mặc rất lâu rồi mới nêu nghi vấn trong lòng: “Mặc Hương chết, sao chẳng thấy người đau lòng chút nào?” Dù sao hẳn cũng dạy dỗ Mặc Hương lâu như vậy.

Lúc trước nàng bị vây trong chướng ngại tâm lý, không phát hiện ra sự khác thường của Dung Chỉ. Nhưng mấy ngày nay, nàng không khỏi vì Mặc Hương mà cảm thấy trái tim lạnh giá: hẳn không quan tâm? Không hề đau xót?

Dung Chỉ vẫn mỉm cười: “Công chúa, ta không đau buồn, nàng có thể nói ta vô tình, cũng có thể nói ta nhẫn tâm. Nhưng nếu ta làm ra vẻ đau buồn, mới thực buồn cười, sẽ bị người cười nhạo!”

Hắn lại khoan thai mỉm cười, cặp mắt đen trắng phân minh, ánh lên vẻ lạnh lùng băng tuyết: “Ta vốn là người vô tình. Lúc này, người mà ta quan tâm, chỉ duy nhất có công chúa mà thôi!”

120. Q.3 - Chương 120: Đề Là Người Vô Tình

Sở Ngọc chăm chú nhìn sâu vào đáy mắt lạnh lùng băng giá của Dung Chỉ, rất lâu sau mới chậm rãi hỏi: “Người nói với ta, không quan tâm đến sự sống chết của Mặc Hương, là lời nói thật sao?”

Không biết, ngày xưa hẳn đã từng nói lời quan tâm quý mến nào với Mặc Hương chưa?

Lúc này hẳn ở trước mặt nàng, thản nhiên nói rằng chỉ quan tâm đến nàng. Phải chăng có một ngày nếu chẳng may nàng chết đi, hẳn sẽ đứng đờ như không, mỉm cười nói với người khác lạnh lùng như băng tuyết: “Ta vốn là người vô tình!”

Trái tim dường như co rút lại, cảm giác từng cơn ớn lạnh bao phủ khắp cơ thể.

Lòng ngực lạnh buốt, nhưng ngoài mặt nàng bình tĩnh, nhìn Dung Chỉ không chớp mắt.

Dung Chỉ lặng yên, nằm trên bệ đá cực kỳ biếng nhác. Đáy mắt cô hàn, hẳn lại tiếp tục cười lạnh băng: “Chẳng lẽ công chúa muốn ta vì Mặc Hương mà đau lòng vật vã? Chính là công chúa...” Ngữ điệu hẳn trầm thấp nhu hòa, nhưng lại ẩn chứa ý tứ sắc nhọn như dao: “Ta đau lòng, thì làm được gì? Ta oán hận, thì sao? Ta nên coi ai là kẻ thù, nên căm hận ai đây? Ta làm cách nào để rửa được hận này?”

Sở Ngọc bị hấn hỏi liên tiếp, trong lòng chấn động. Phải, hấn đau lòng oán hận thì sao? Kẻ giết Mặc Hương là Lưu Tử Nghiệp và Tông Việt, nàng cũng can dự một phần trong đó. Chẳng lẽ nàng muốn khuyên Dung Chỉ tìm mấy người kia báo thù sao? Chẳng lẽ trong tiềm thức, nàng muốn Dung Chỉ oán hận nàng?

Hấn không hận nàng, nàng sẽ vì Mặc Hương mà không cam tâm. Nhưng nếu hấn hận nàng, nàng lại không thể nào vui vẻ.

Một bên là nàng không cam tâm, một bên không vui vẻ, nàng muốn Dung Chỉ lựa chọn thế nào?

Sở Ngọc đứng ngây ngốc. Lúc này, nàng mới là kẻ hoàn toàn không có tư cách chất vấn người khác. Tại sao lúc đó nàng không nhào lên ngăn cản? Tại sao nàng lại sợ đến mức không nhúc nhích, thậm chí không thốt được nên lời?

Nếu nàng không vô dụng như vậy, thì đã không xảy ra thảm cảnh.

Thoáng nhìn thấy thái độ biến hóa của nàng, dù chỉ là rất nhỏ, Dung Chỉ bỗng mỉm cười dịu dàng: “Việc vô dụng, ta sẽ không làm. Mà yêu hận dư thừa, ta cũng cực kỳ keo kiệt!” Hấn chậm rãi đứng dậy, cơ hồ đặt chân ngay sát chỗ nàng. Sở Ngọc cảm thấy như hấn áp chặt vào người mình, ngay trước mắt nàng là chiếc cằm tròn mướt và làn môi của hấn, cùng với đường cong ưu mỹ vùng cổ, bỗng trở nên mờ mịt.

Dung Chỉ lùi lại hai bước, xoay người ra chỗ khác, cất giọng điềm đạm: “Công chúa, thứ cần buông bỏ mà cố níu giữ, tất sẽ có hại. Người nắm quyền lực tức là có hai lưỡi kiếm trong tay, một lưỡi kiếm hướng về kẻ địch, một hướng về chính mình. Vì bản thân mình, phải tự vứt bỏ một vài thứ. Nếu nàng không đủ quyết tâm dứt khoát, không đủ tàn nhẫn, thì tốt nhất là nên nhanh chóng rời khỏi chốn thị phi này!” Vừa muốn giữ tâm hồn trong sáng lương thiện, vừa muốn địa vị quyền thế, lại muốn bảo vệ được tất cả mọi người, làm gì có giấc mơ đó trên đời này?

Ngay cả hấn và Vương Ý Chi cũng không làm được, sao vốn vẹn một Sở Ngọc như nàng có thể?

Vương Ý Chi đã sớm đoán được những tình cảnh thế này, không muốn vướng vào vòng danh lợi, nên sống cuộc đời phóng túng tiêu dao. Còn Dung Chỉ hấn thì đã lún quá sâu, rời khỏi hoàng cung là không thể quay về, không thể lùi bước, và cũng không muốn lùi bước.

Đời người chỉ đạt tám, chín phần mười đã là hạnh phúc, vĩnh viễn không thể có thập toàn thập mỹ trọn vẹn. Được cái này thì mất cái khác, có lẽ từ trước hấn đã hiểu rõ đạo lý này.

Lời nói của Dung Chỉ, dường như nấn ná trong không khí rất lâu mới truyền đến tai Sở Ngọc, lại quanh quẩn vẩn vơ trong tâm trí nàng. Cho đến khi Sở Ngọc ngẫm ra ý tứ trong câu chữ, thì Dung Chỉ đã mất hút bóng dáng, không rõ đi đâu.

Sở Ngọc không đi tìm, mà đứng yên tại chỗ. Hương thơm lá trúc bao phủ không gian tịch mịch quanh nàng, mùi hương thanh mát như gột rửa tâm tình nàng đang hỗn loạn. Một hồi lâu sau, nàng rời khỏi Mộc Tuyết viên, bước nhanh tới Ẩn Hương uyển.

Ẩn Hương uyển là nơi Mặc Hương sống trước kia. Lúc này, trong sân là mộ chôn quần áo và di vật của hấn. Mặc Hương chết lúc cuối hè, thời tiết cực kỳ nóng bức. Sở Ngọc e rằng chử thi thể về sẽ thối rữa, liền sai người mai táng hấn ở phủ công chúa ngay tại huyện Sơn Âm.

Sau khi nàng quay về, Dung Chỉ sai người thu thập các di vật lúc còn sống của Mặc Hương, lấy một bộ y phục và những vật dụng thường dùng của hấn, đắp thành mộ trong Ẩn Hương uyển.

Vốn để tùy Dung Chỉ lo liệu, nhưng lúc này, ngôi mộ chôn di vật của Mặc Hương lại là nơi Sở Ngọc trút hết nỗi lòng.

Nàng đứng trước nấm mộ, chầm một bó hương rồi cắm trước tấm bia.

Mùi hương lượn lờ tản ra, như ẩn như hiện, khiến Sở Ngọc nhớ lại hình ảnh Mặc Hương lúc an táng. Gương mặt xinh đẹp mê đắm lòng người, bởi đau đớn và kinh ngạc mà hơi méo mó. Cơ thể mất đi độ ấm, chỉ còn lưu lại chút dư hương lạnh lẽo nhàn nhạt.

Chờ cho hương tàn, Sở Ngọc mới chậm rãi nói: “Đây là lần đầu tiên ta thắp hương cho ngươi, và cũng là lần cuối cùng. Mặc Hương, xin lỗi ngươi, ta không thể cứu ngươi, cũng không thể báo thù cho ngươi, là lỗi của ta. Ngươi có thể oán hận, nhưng đó là lựa chọn của ta!” Sau này, nàng sẽ không bao giờ đến đây nữa.

Nói xong, nàng vái chào thật sâu, rồi xoay người, quả quyết rời đi.

Ngày tiếp theo, Sở Ngọc lại đến trước cửa hoàng cung. Cảnh sắc vẫn lộng lẫy vui tươi, mà lòng nàng thì ảm đạm.

Trước đây mỗi lần đến chỗ này, nàng không khỏi thấp thỏm. Nhưng hiện tại, tâm trí bị áp bức lại nảy sinh nhuệ khí, nàng ngẩng cao đầu tiến bước.

Bây giờ là thời gian bãi triều, Sở Ngọc nhìn thấy Thẩm Khánh Chi. Từ trước, nàng vẫn hơi sợ hãi lão tướng quân này. Nhưng lúc này, dường như không đáng sợ như thế, nàng chỉ lạnh nhạt liếc mắt một cái, rồi cứ thế đi thẳng vào nội cung.

Thẩm Khánh Chi nhíu mày. Bên cạnh ông ta, người cháu nội giữ chặt lại: “Thúc phụ, đừng gây chuyện với nữ tử này nữa! Bệ hạ đang yêu mến tin tưởng nhất là nàng ta, tốt nhất vẫn nên giao hảo với công chúa!”

Thẩm Khánh Chi chần chờ một chút, rồi khẽ gật đầu.

Sở Ngọc vừa đi vừa ngạc nhiên không hiểu tại sao, khuôn mặt ông ta rõ ràng đầy địch ý, nhưng lại không tiến đến giáo huấn nàng. Nhưng nàng nhanh chóng vứt bỏ nghi ngờ nhỏ ra khỏi đầu, tiếp tục bước đi, và nhìn thấy Lưu Tử Nghiệp đã nhiều ngày chưa gặp.

Lưu Tử Nghiệp mặc y phục đen tuyền, đang ở trong hoa viên cầm roi trúc quất xuống các cung nữ thái giám chạy nhón nháo xung quanh. Cung nữ và thái giám phối hợp với động tác của hắn, dù đau cũng không được chạy quá nhanh, chỉ có thể chạy vòng quanh, luân phiên để cho tiểu hoàng đế vụt giải sầu.

Khoan khoái quất mọi người, Lưu Tử Nghiệp cảm thấy vui vẻ thoải mái hơn rất nhiều. Nhìn mọi người xung quanh kêu thảm thiết đau đớn, mặt và cổ có nhiều vết lằn đỏ chằng chịt, hắn cảm thấy từ nội tâm dâng lên một trận say sưa khoái trá.

Đây là một trong những trò mà bình thường hắn thích chơi, cũng là trò ít gây thương tổn nhất.

Lưu Tử Nghiệp lại tiếp tục giơ roi trúc lên, còn chưa hạ xuống, bỗng xuất hiện một bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn nắm lấy chiếc roi. Hắn giật dử, không hiểu ai dám quấy rầy hứng thú của hoàng đế lúc này, quay phắt lại thì vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt Sở Ngọc.

“A, a tỷ?” Khí thế lúc trước hoàn toàn bị đẩy lùi, Lưu Tử Nghiệp vội vàng ném roi đi, phẩy tay đuổi bọn thái giám cung nữ như đuổi ruồi. Hắn vừa thân mật kéo tay Sở Ngọc, vừa cẩn thận dè dặt hỏi: “A tỷ, nhiều ngày tỷ không đến, có phải là giận ta không?” Dù hắn lòng lang dạ sói thế nào, cũng cảm nhận được thái độ thay đổi của Sở Ngọc, bắt đầu từ ngày Mặc Hương chết.

Sở Ngọc mỉm cười lạnh lẽo rét buốt: “Ta nào dám giận bệ hạ?”

Tuy Sở Ngọc lạnh lùng, nhưng dù sao cũng vẫn muốn nói chuyện với hắn, hôm nay còn chủ động đến tìm hắn. Lưu Tử Nghiệp nhẹ nhàng thở phào, kéo tay nàng nói: “A tỷ, chẳng qua chỉ là một gã trai lơ thôi mà! Giết thì cũng đã giết rồi, chẳng lẽ tỷ cứ giận ta mãi sao?”

Sở Ngọc thở dài: “Bệ hạ biết hay không, thật ra Mặc Hương chết oan uổng? Hắn vốn không hề nghe trộm người nói chuyện!” Nàng kể lại những gì mình nhìn thấy sau khi ra khỏi cửa ngày hôm đó.

Lưu Tử Nghiệp chớp mắt vài cái, rồi nói chậm rãi: “Ngay cả hắn không làm sai, ta cũng sẽ tìm cơ giết hắn!”

121. Q.3 - Chương 121: Đã Chết

“Vì sao?” Sở Ngọc kinh ngạc hỏi

Lưu Tử Nghiệp cúi đầu, nhìn chiếc roi trúc đang đá qua đá lại dưới chân: “A tỷ, chẳng lẽ tỷ quên lai lịch của tên đó thế nào rồi sao?”

Sở Ngọc hơi ngần ra. Nàng chỉ nhớ mang máng, Mặc Hương do một người quyền quý tặng cho Sơn Âm công chúa, nhưng cụ thể thế nào thì không nắm rõ.

Nàng gắng hồi tưởng lại tư liệu về các nam sủng ghi trên cuốn cẩm bạch, trong đầu hiện ra mấy dòng chữ. Như ánh sáng lóe lên trong sương mù, Sở Ngọc không nhận được kêu lên: “Là Tương Đông vương!”

Nàng nhớ ra rồi! Mặc Hương là lễ vật mà Tương Đông vương Lưu Úc tặng cho công chúa nhân dịp sinh nhật.

Tương Đông vương – kẻ được nhắc đến trong bài đồng dao tạo phản, “thiên tử lớn” chính là hắn!

Trước mắt, Lưu Tử Nghiệp muốn đối phó với Tương Đông vương, thì người của ông ta cũng là cái gai trong mắt, nên phải tìm cơ giết đi.

Thì ra chuyện là như vậy!

Lưu Tử Nghiệp cười lạnh leo: “Đất Tương có thiên tử, ta giết người của hắn, giết luôn hắn, xem hắn làm thiên tử thế nào!” Lời nói chứa đầy sát khí, nhưng nhớ ra Sở Ngọc vẫn còn giận, Lưu Tử Nghiệp liền dịu giọng, bày ra bộ dạng đáng thương, lại nín tay áo nàng: “A tỷ, đừng giận ta nữa! Nếu biết tỷ thích tên tiểu tử đó như vậy thì ta đã không giết hắn! Bây giờ lỡ giết rồi, ngày mai ta sẽ hạ một đạo ý chỉ, sai quan viên các nơi tìm mỹ nam tử có mùi hương, đem cho tỷ vài người nhé?”

Dừng một chút hắn lại bổ sung một câu: “Nhưng mùi hương trên người tiểu tử đó có dễ ngửi đâu! Sao sánh bằng mùi thơm trên người a tỷ!”

Bàn tay hắn nóng hầm hập nắm tay nàng, khiến tay nàng cũng nóng rực theo, nhưng nội tâm vẫn lạnh buốt. Sở Ngọc thở dài nói: “Tìm mỹ nam tử thì không cần! Gần đây ta không thích trò đó nữa! Bệ hạ cũng không cần hạ chỉ, để tránh các đại thần lại chỉ trích!”

Lưu Tử Nghiệp nói hả hê đắc ý: “A tỷ, cái này tỷ không cần lo lắng nữa! Từ khi ta giết lão già, trong triều đã an tĩnh hơn rất nhiều, không còn ai dám hô to gọi nhỏ với ta nữa! Sau này ai còn dám lên giọng dạy dỗ, ta giết luôn!”

Sở Ngọc điềm đạm nói: “Hôm nay ta tiến cung, là muốn nói với bệ hạ, ta sẽ không giận bệ hạ nữa, nhưng mong bệ hạ đáp ứng một việc!”

“Chuyện gì?” Lưu Tử Nghiệp vừa nghe lời nàng nói, cảm thấy rất cao hứng, tỏ vẻ như một trăm việc cũng sẵn sàng đáp ứng. Chỉ có lúc gặp a tỷ, hắn mới hoàn toàn không nghĩ mình là hoàng đế, mà trở về cảm giác chị em thân thiết trước kia.

Trước mặt Sở Ngọc, hắn không phải là vua một nước, mà trở về là thái tử vận hạn xui xẻo ngày trước, ngay cả tính mạng cũng gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào. Chỉ có a tỷ một lòng một dạ chăm sóc bảo vệ hắn. Bên cạnh nàng, hắn cảm thấy rất an toàn, rất thư thái.

A tỷ gần bó như chân tay, như bạn bè, thậm chí như mẫu thân. Hắn không nhớ được khuôn mặt mẫu thân, nhưng nhớ kỹ lần mình bị phụ hoàng trách mắng, đánh đập, a tỷ đã đau lòng bôi thuốc cho hắn như thế nào.

Trên thế gian này, người duy nhất hắn sẽ không làm thương tổn, chính là a tỷ. Mà a tỷ cũng là người hắn hoàn toàn tin tưởng, trông cậy.

Nghĩ mông lung, hầu như Lưu Tử Nghiệp không nghe thấy tiếng Sở Ngọc. Cho đến lúc hắn bừng tỉnh, nàng đã nói xong rồi.

Lưu Tử Nghiệp thuận miệng: “Được được, ta đồng ý...Ách, tỷ có thể lặp lại lần nữa không, là chuyện gì?”

Sở Ngọc nén giận, lặp lại lời vừa xong: “Ta nói là, sau này, bệ hạ đừng vì vui giận thất thường mà tùy tiện giết đại thần trong triều!”

Lưu Tử Nghiệp không đoán được Sở Ngọc lại muốn điều này. Hắn không khỏi nhăn mi, cặp mắt âm u tàn độc, nóng nảy nói: “Cái này không được, cái kia cũng không được! Sao bây giờ a tỷ lại thích lái nhải giống bà già thế?”

Thái độ ngừ khí của hắn thực sự dọa người. Nếu là trước kia, Sở Ngọc nhất định bị dọa cho câm miệng. Nhưng bây giờ nàng nhìn Lưu Tử Nghiệp, lạ lùng là, trong lòng không hề sợ hãi. Nàng nhìn hắn chăm chăm, nói chậm rãi từng chữ: “Bệ hạ, bệ hạ còn cần người khác giúp thống trị quốc gia. Nếu giết sạch rồi, lấy ai giúp người trị quốc?”

Nàng cảm giác mất tuệ rằng, Lưu Tử Nghiệp sẽ không tức giận vì yêu cầu của nàng.

Lưu Tử Nghiệp ngẫm nghĩ thấy cũng có lý, liền nhẹ nhàng nói: “Cũng đúng, nếu giết hết thì ta sẽ phí tâm mệt óc xử lý mọi chuyện, mệt đến chết mất! A tỷ, ta đáp ứng yêu cầu của a tỷ!”

Hắn thuận tiện mà đáp ứng, chứ không hề có thành ý. Sở Ngọc biết đạt được kết quả này đã tốt lắm rồi, nên không thúc giục hắn thêm nữa. Thấy Lưu Tử Nghiệp vẫn đá qua đá lại chiếc roi dưới đất, nàng ôn hòa tiếp lời: “Bệ hạ, vậy với bài ca tin đồn...”

Thấy thái độ nhu hòa, biết nàng đã bỏ qua chuyện cũ, Lưu Tử Nghiệp cao hứng cũng dễ dàng thổ lộ ý định: “Ta đã hạ chỉ, lệnh cho Tương Đông vương, Kiến An vương và Sơn Dương vương, cả ba phải về Kiến Khang. A tỷ, lần này a tỷ đừng can ta. Nếu ta không giết họ, cũng phải giám sát thật chặt chẽ, không cho họ cơ hội làm phản!”

Sở Ngọc đã học bỏ tức về mối quan hệ trong họ Lưu, nên biết Tương Đông vương, Kiến An vương và Sơn Dương vương là chú của Lưu Tử Nghiệp và Sơn Âm công chúa. Bình thường bọn họ quan hệ qua lại với nhau rất thân thiết. Vì vậy, Lưu Tử Nghiệp định quăng một mẻ lưới bắt hết cả ba.

Sở Ngọc hơi chần chừ, nhưng ngầm đồng ý với hành động của Lưu Tử Nghiệp. Ba người này có lẽ là đầu sỏ mưu phản. Nếu sớm bắt giam bọn họ, thậm chí giết chết thì tương lai sẽ không có kẻ đoạt ngôi hoàng đế.

Suy nghĩ này tuy ích kỷ, nhưng là bản năng tự vệ.

Hơn nữa, Lưu Tử Nghiệp cũng không định giết bọn họ ngay. Sở Ngọc quyết định trước hết xem xét ba vị hoàng thúc này thế nào, sau đó sẽ có bước xử trí tiếp theo.

Bây giờ nàng đã hạ quyết tâm đứng về phía Lưu Tử Nghiệp, trước là quét sạch khả năng mưu phản, sau sẽ chậm rãi tính tiếp. Vì mục đích này, nàng phải cố gắng quên đi sự áy náy với Mặc Hương, lạnh lùng tự nhủ: đây là lựa chọn của lý trí.

Trong vườn thượng uyển, Sở Ngọc đang suy tư, không hiểu Lưu Úc là người thế nào. Mà cách đó hơn một trăm dặm, Lưu Úc cũng vì tiền đồ mà lo lắng.

“Người nói, lần này ta về Kiến Khang, có thể bình yên vô sự?” Đang ở chỗ nghỉ tạm do quan viên cung cấp, trong gian phòng u tĩnh, Lưu Úc trầm mặc một lúc rồi cất tiếng hỏi.

“Tương Đông vương xin đừng quá lo buồn! Lần này ngài gặp bệ hạ, sẽ phải chịu chút khổ sở. Nhưng con đường vinh hoa tôn quý sau này không thể kể xiết!” Sau giá sách là một bóng người mặc y phục xanh thẫm, vừa tìm sách, vừa từ tốn trả lời.

Tuy đối tượng nói chuyện là người của hoàng thất, nhưng thái độ của người này cũng không cung kính lắm. Ngừ điệu hắn rất đậm đặc, dường như bọn họ là hai người xa lạ.

Không tìm thấy sách, người áo xanh đi ra. Hắn khoảng chừng mười tám, mười chín tuổi, diện mạo đẹp đẽ rung động lòng người. Gương mặt sáng như ngọc, môi đỏ tựa son, cặp mắt phượng hẹp dài, uyển chuyển mềm mại đáng yêu như mỹ nữ. Nhưng thần thái, động tác của hắn lại ẩn giấu sự vững chắc kiên cường.

Thấy người đó đi ra, Lưu Úc cười cười châm chọc: “Hai năm trước ta đem ngươi cho đi, vốn chỉ để làm một tình nhân bên gối. Trong số tất cả, người ta ít trông cậy hi vọng nhất là ngươi. Thật không ngờ, lúc này ngươi lại là người duy nhất báo tin cho ta!”

Nhẹ giọng, hắn gọi tên người kia: “Phải không, Mặc Hương?”

Người đó, chính là Mặc Hương.

Hai năm trước chỉ là một nam sủng không có gì khác ngoài dung mạo, giờ đây lại dường như thay da đổi thịt hoàn toàn.

(Lời tác giả:

Tốt! Sự thật đã phơi bày!

Kể từ lúc tố “giết” Mặc Hương, không ngờ phản ứng của mọi người lại mạnh mẽ như vậy. Thực ra tố đã định sẵn là Mặc Hương không chết, quyền bốn, thậm chí quyền năm còn có lúc dùng tới hắn. Nhưng mấy ngày nay thấy mọi người không ngừng thương tiếc, làm tố lo lắng không chống đỡ nổi, cứ nghĩ lung tung thậm chí viết nhầm tên Liễu Sắc thành Mặc Hương.

Vì thế tố điều chỉnh kết cấu truyện một chút, cho Mặc Hương “xác chết sống lại” trước thời hạn. Ách, không phải “xác chết sống lại”, chỉ là giả chết thôi!)

122. Q.3 - Chương 122: Dư Hương

Hắn vốn không phải tên là Mặc Hương.

Lưu Úc vỗ vỗ trán, cố gắng nhớ tên khai sinh của người thanh niên này: “Ngươi vốn tên là Mặc...Mặc...” Mặc gì nhỉ?

Mặc Hương điềm điềm tiếp lời: “Mặc Tương”, vốn là một cái tên bình thường gọn gàng, nhưng giống như cảnh ngộ của chủ nhân, lại biến thành vẻ tình tứ diễm lệ. Tuy người đã thoát khỏi thân phận hèn hạ nhục nhã, nhưng không thể nào trở về những ngày thơ ngây trong sáng, không ưu sầu trước kia.

“Đúng, Mặc Tương!” Hắn nhẹ nhàng thở ra, nhìn chằm chằm người thanh niên: “Sau này ngươi trở về tên gọi cũ đi, hôm khác ta sẽ tạo cho ngươi thân phận mới, trở lại bên ta. Nhưng trước hết, ta muốn hỏi ngươi!”

Hắn chậm rãi nhấn từng chữ một: “Rốt cuộc, ngươi có mục đích gì?”

Hôm nay đến đây, Lưu Úc bị Mặc Hương chặn lại, đòi gặp mặt. Thấy người thanh niên có dung mạo đẹp đẽ, lại nhìn quen quen, hắn liền đồng ý gặp. Không ngờ sau đó người này xưng tên Mặc Hương và báo cho hắn biết: tiểu hoàng đế triệu hắn về Kiến Khang không phải vì mục đích tế tổ như trên ý chỉ, mà lo hắn cướp ngôi nên muốn bắt nhốt lại.

Mặc Hương mang đến tin tức giạt mình, mà hắn thì lo lắng: liệu trong đó có cạm bẫy nào không?

Nhìn Mặc Hương mỉm cười bí hiểm, Lưu Úc bỗng thấy nóng mặt. Hắn là ai chứ, chẳng qua chỉ là một gã trai lơ, sao dám nhìn bề trên với ánh mắt như vậy?

Lưu Úc đột nhiên đứng dậy, bước nhanh đến chỗ Mặc Hương, một tay bóp cằm hắn, dường như muốn bóp nát xương cốt: “Thành thật khai ra!”

Đau đớn thấm từng khớp xương, Mặc Hương nhắm mắt, nhưng trong mắt lại là ý cười: “Tên không quan trọng, dù sao ta đã quen cái tên này rồi, gọi thế nào chẳng được! Tương Đông vương, ngài cho rằng bây giờ ta còn sợ chết ư?” Hắn liếc mắt có thể nhìn thấu, đằng sau vẻ ngoài nóng nảy của Lưu Úc là sự lo lắng bất an.

Mặc Hương vốn là đứa trẻ may mắn sống sót sau trận chiến.

Mấy năm trước, một vương gia ở Quảng Lăng làm phản. Sau khi thành bị phá, ông ta đương nhiên bị giết. Nhưng người cầm quyền lúc đó là phụ thân Lưu Tử Nghiệp ban lệnh, giết hết dân chúng trong thành vì tội theo giặc, mà chủ trì cuộc tàn sát, là Tông Việt.

Chuyện quá khứ, Mặc Hương nhớ được một số rõ ràng, một số mơ hồ. Nhưng hẳn vẫn nhớ, năm ấy thành Quảng Lăng còn chưa qua mùa thu, đã phải nghênh đón một trận thảm sát hàng loạt.

Thảm sát hàng loạt.

Phụ thân hẳn là mưu sĩ đi theo vương gia tạo phản, thật ra chẳng phải nhân vật quan trọng gì. Ông vốn chỉ mong dựa vào người của hoàng gia giống như tầm gửi dựa vào cây đại thụ, để nuôi gia đình, sống tạm qua ngày. Nhưng lúc cây đại thụ quyết định mưu phản, cực chẳng đã, ông cũng phải lên thuyền giặc.

Thế nào là mưu phản, thế nào là chết, Mặc Hương còn chưa hiểu được.

Mặc Hương đã từng hỏi phụ thân, vì sao lại mưu phản. Phụ thân buồn bã xoa đầu hẳn, miễn cưỡng nói những lời như “Đương kim thánh thượng vô đạo”, mà hẳn cảm giác đó là những lời ông bị buộc phải học thuộc lòng.

Lúc đó Mặc Hương lơ mơ cảm thấy, đó là lời của vương gia thì đúng hơn, nhưng chưa kịp nghĩ thông thì thành trì bị hạ, rất nhiều quan binh xông tới, không khí chết chóc bao trùm. Mặc Hương và phụ thân nấp vào chỗ kín, qua khe hở nhìn ra ngoài. Hẳn thấy Tông Việt, bộ dạng bạo ngược hung tàn, cưỡi ngựa xông thẳng trên đường, cứ gặp người dân là vung gươm chém xuống.

Máu tươi bắn tứ tung, ánh lên vẻ hắc hê trong mắt Tông Việt.

Đúng lúc một đám lính đi qua, Mặc Hương đang đói, bụng bỗng phát tiếng “ọc ọc”. Vậy là hẳn và phụ thân bị bắt trói, giống như bao người khác, chuẩn bị đợi người ta làm thịt.

Lúc đó hẳn sợ đến không còn cảm giác, ngây ngốc bị trói chặt, ngây ngốc chen chúc bần thỉu giữa dân chúng trong thành ở chốn lao tù, ngây ngốc bị đẩy lên lò sát sinh.

Thần trí hẳn tỉnh táo lại, là khi nghe có tiếng kêu thảm thiết bên trái. Phụ thân hẳn, là đầu của phụ thân hẳn lăn lông lốc, bỏ vai nhuộm máu.

Đây chính là...Chết.

Mặc Hương không kịp được cất tiếng hét thất thanh. Nghe thấy tiếng hét, Tông Việt hứng thú bước tới, rút kiếm ra: “Để ta chơi đùa một lát!” Mặc Hương biết hẳn muốn giết mình, nhưng bị trói chặt, toàn thân cứng ngắc, ngã lăn xuống đất.

Sau đó hẳn không chết, là bởi vì đúng lúc Thẩm Khánh Chi truyền thánh chỉ của tiên đế, trẻ con cao dưới năm thước được miễn tử. Lúc đó hẳn rất nhỏ, trông chỉ như hai, ba tuổi nên thoát chết.

Nhưng thoát chết chưa hẳn đã là chuyện may mắn gì. Hẳn bẩm sinh dung mạo đẹp đẽ, lại có hương thơm đặc biệt, bị người ta treo giá, mua qua bán lại, hết lần này đến lần khác bị đánh roi, bị dùng hình để dạy phục tùng thế nào, nịnh nọt làm sao.

Lần cuối cùng bị qua tay, là Lưu Úc mua về, tặng cho công chúa đang được sủng ái, quyền uy bậc nhất làm quà sinh nhật.

Giây phút đó, cả thế giới chỉ một màu ảm đạm, không còn chút hi vọng nào. Hẳn cho rằng cả đời này mình sẽ phải sống mãi như thế.

Trần định nhìn Lưu Úc, Mặc Hương lại trở nên mềm mại đáng yêu, nhưng sáng mắt vừa ôn hòa vừa sắc bén: “Tương Đông vương, ta không sợ chết, một chút cũng không sợ! Nếu ngài có đủ dũng khí, thì cứ rút kiếm giết ta!” Cơ thể hẳn lúc trước đã chịu những thương tổn quá nghiêm trọng, tuy hai năm qua có điều dưỡng, nhưng vẫn yếu ớt, không thể tập võ, không có sức tự vệ. Chỉ cần người cường tráng một chút ra tay là đủ giết chết hẳn.

Lưu Úc dò xét ánh mắt của Mặc Hương rất lâu, trước sau cũng không thể tìm thấy sự sợ hãi. Cuối cùng hẳn buông tay, trầm giọng: “Rốt cuộc ngươi có mục đích gì? Nếu không nói rõ, ta không thể tin ngươi. Nếu

ta nhớ không lầm, cách đây không lâu, nghe nói trong phủ công chúa, một trai lơ có mùi thơm lạ lùng đã chết, có phải là người không? Tại sao người vẫn còn sống?”

Tuy tin tức chưa hẳn chính xác, nhưng Lưu Úc không phải là hoàn toàn không biết gì.

Nghe đồn Tông Việt và binh lính đã bí mật xử tử một trai lơ, chính là Mặc Hương, nhưng công chúa lại thông báo là hắn chết vì đau ốm.

Mặc Hương cười cười: “Chuyện này rất đơn giản! Một lần vô tình, ta nhìn thấy một kẻ có tướng mạo rất giống ta, liền bí mật nuôi dưỡng cất giấu. Ngày đó thừa dịp Tông Việt hộ tống bệ hạ giá lâm phủ công chúa, ta nói với hắn, ta chính là oan hồn ở thành Quảng Lăng năm xưa. Sau đó, ta cho kẻ thế thân ra mặt, tìm cơ hội để cho Tông Việt giết chết!” Hắn đã hứa chu cấp tiền bạc đầy đủ cho người nhà kẻ kia.

Lúc đó là hoàng hôn, cho dù khuôn mặt có vài điểm khác biệt, cũng sẽ cho là vì đau đớn nên méo mó, hoặc là vì trời chạng vạng tối nên không nhìn rõ.

Mà đối với thi thể Mặc Hương, Sở Ngọc không nỡ nhìn nhiều.

Từ trước khi vào phủ công chúa, Mặc Hương đã sắp tâm chuẩn bị “thay xà đổi cột”.

“Tương Đông vương xin hãy yên tâm! Ngay cả khi ta không đến gặp ngài, chẳng lẽ ngài định không về Kiến Khang sao? Bất luận lời ta nói thật hay là giả, với tình thế lúc này, ngài không thể không đi. Bệ hạ chỉ mới nghi ngờ thôi, ngài đi không sao, nhưng nếu ngài kháng chỉ, há chẳng phải tạo cớ phản nghịch cho bệ hạ diệt trừ? Sao không giả như không biết gì hết, rồi tùy cơ ứng biến?” Khẽ cúi đầu, Mặc Hương che giấu nụ cười: “Lúc này ta đến gặp ngài, chẳng qua là để ngài tin tưởng ở khả năng của ta. Nếu Tương Đông vương tình nguyện coi trọng ta, ta không chỉ có thể bảo toàn tính mạng và địa vị của ngài, mà còn có thể phụ tá ngài trở nên tôn vinh phú quý hơn nữa!”

Hắn chậm rãi nói: “Nay ta chỉ có một thân này, mong ngài chiếu cố!”

Do dự thật lâu, Lưu Úc đưa tay nâng Mặc Hương dậy, dù hắn không nhìn thấu được người thanh niên này: “Nếu ngày sau ta có thể bình an tôn quý...bất kỳ chức quan gì, người có thể tự chọn!”

Mặc Hương vẫn cúi đầu, nhếch khóe miệng giấu cợt: “Đa tạ Tương Đông vương...Không, chủ nhân!”

Lời nói này, có thể coi là thiên vinh đại sủng sao? Vẽ cho hắn một khúc xương không nhìn thấy, liền muốn biến hắn thành chó? Chớ quên, có những lúc, chó cũng biết chọn chủ nhân!

123. Q.3 - Chương 123: Gặp Mặt Bốn Vương Gia

Vương gia thứ tư, là Nghĩa Dương vương Lưu Sưởng.

Nghĩa Dương vương Lưu Sưởng cũng là thúc phụ của Lưu Tử Nghiệp. Lần đầu Sở Ngọc nhìn thấy cái tên này, tưởng hắn tên là Lưu Vĩnh Nhật, sau mới nhận ra hai chữ Vĩnh Nhật () viết liền, không đọc Vĩnh Nhật, mà đọc là Sưởng ().

Lưu Sưởng nắm binh quyền trong tay, làm thứ sử một phương. Thời phụ thân Lưu Tử Nghiệp còn trị vì, rất không ưa hắn, thường xuyên ngờ vực vô căn cứ là hắn mưu đồ làm phản. Không dễ dàng gì, đợi đến khi Lưu Tuấn chết, Lưu Tử Nghiệp kế vị, hắn vẫn là kẻ đầu tiên bị nghi ngờ âm mưu làm phản.

Bệnh đa nghi của hoàng đế xưa nay vốn là bệnh nan y, thậm chí còn có tính di truyền.

Sức ép như vậy khiến người ta căng thẳng nặng nề, hơn nữa thần kinh của Lưu Sưởng vốn không mạnh mẽ lắm. Có những lúc gặp ác mộng đêm khuya, Lưu Sưởng thật sự tưởng mình muốn làm phản, hoặc đã làm phản.

Theo nội dung bài đồng dao phản loạn, đối tượng nghi ngờ lớn nhất của Lưu Tử Nghiệp, không ai khác ngoài những người trong họ Lưu. Vì vậy, vị Nghĩa Dương vương này sống nơm nớp lo sợ, mỗi lời nói cử chỉ đều vô cùng cẩn thận, chỉ sợ kẻ khác bắt được nhược điểm.

Giống như “chim sợ cành cong”, Lưu Sưởng rốt cuộc không chịu nổi, quyết định rời khỏi nơi mình đang thống lĩnh binh mã, về bên cạnh hoàng đế để tránh bị nghi ngờ.

Tuy nhiên, hắn không dám trực tiếp gặp mặt Lưu Tử Nghiệp, mà cử một thuộc hạ làm sứ giả, cùng với ba vị vương gia cầu kiến hoàng đế.

Lúc Sở Ngọc nhìn thấy sứ giả và ba vị vương gia, nàng và Lưu Tử Nghiệp đang ở trong ngự hoa viên ngắm hoa sen. Tuy đã sang thu, hoa sen không còn nở rộ nhiều, nhưng vài đóa sen thanh nhã ẩn hiện trong hồ cũng có vẻ đẹp riêng.

Khi bốn người tham kiến, Sở Ngọc cẩn thận đánh giá từng người. Trong bọn họ, Lưu Úc có vẻ béo tốt, phúc hậu hơn cả. Gương mặt trắng trẻo thanh lịch, râu ria cắt tỉa gọn gàng, có vẻ rất ung dung phong độ. Lưu Hưu Nhân gầy nhắt, trông như một cây trúc, miệng nở nụ cười nhưng giống như chỉ chuyển động cơ mặt. Diện mạo bề ngoài của ba vương gia nhìn chung sáng sủa dễ coi, nhưng so với sứ giả của Lưu Sưởng đang đứng phía sau, thì lại kém hơn nhiều.

Vị sứ giả khoảng ba mươi tuổi, cao lớn đẹp trai như một bạch mã vương tử. Triều phục mặc trên người hắn cũng mang vẻ phong lưu phóng khoáng, nhìn như hạc đứng giữa bầy gà. So sánh thì, hắn mới giống như vương gia, còn ba người kia là thuộc hạ tùy tùng. Sứ giả vừa hành lễ, Lưu Tử Nghiệp liền bỏ qua những người kia, hỏi hắn trước: “Ta nghe nói vương gia nhà ngươi muốn làm phản?”

Sứ giả không ngờ được ngay từ đầu, Lưu Tử Nghiệp rất không khách khí, trực tiếp vu tội, hắn ngay người mất một lúc rồi mới cất tiếng bào chữa: “Bẩm bệ hạ, không có chuyện đó! Nghĩa Dương vương đối với bệ hạ một mực trung thành, bệ hạ đừng nghe những lời đồn đại vô căn cứ!”

Lưu Tử Nghiệp lại tiếp lời: “Hắn muốn làm phản, ngươi là bộ hạ, sao lại không biết đường ngăn cản hắn?”

Hai người đối thoại khoảng hai mươi phút. Sứ giả tuyệt vọng phát hiện, bất kể hắn có nói gì, Lưu Tử Nghiệp cũng khẳng định chắc chắn là vương gia của hắn muốn làm phản. Rõ ràng cả hai đều nói tiếng Trung, từng từ từng chữ đơn giản dễ hiểu, thế nhưng nói chuyện với nhau lại thành “ông nói gà bà nói vịt”, không riêng gì sứ giả mà Sở Ngọc cũng có cảm giác này.

Lưu Tử Nghiệp không nói lý lẽ, hắn căn bản không có lý lẽ gì, chỉ ra sức khẳng định người muốn làm phản, người muốn làm phản...nhất định là người làm phản. Chẳng lẽ muốn bức đối phương tạo phản sao?

Sở Ngọc ngồi bên cạnh, lặng lẽ núp tay áo Lưu Tử Nghiệp, gắt gao nắm lấy tay hắn, ra hiệu hắn không nên làm quá. Cảm giác Sở Ngọc không vui, Lưu Tử Nghiệp hơi dịu đi, không tiếp tục bức bách nữa, chỉ nói: “Ngươi cứ lưu lại đây, để ta phái người đi Từ Châu điều tra một chuyến. Có lẽ lời đồn cũng chưa chắc đúng!” Xem như buông tha đối phương.

Sau khi Lưu Tử Nghiệp sai người bố trí chỗ ở cho ba vị vương gia và sứ giả, bọn họ đi rồi, Sở Ngọc lãnh đạm hỏi: “Bệ hạ, việc bệ hạ hứa với ta, sẽ không nuốt lời đó chứ?”

Lưu Tử Nghiệp chột dạ liếc nhìn nàng, rồi nhỏ giọng phân trần: “Ta chỉ hứa không giết ba người kia, chứ không hứa sẽ không giết Nghĩa Dương vương. A tỷ làm gì vậy? Việc sống chết của người ngoài khiến a tỷ bận tâm thế sao?”

Người ngoài? Là thúc thúc của ngươi được không?!

Sở Ngọc nghe vậy trừng mắt nhìn hắn, một hồi sau, nàng cố nén giận, ôm lấy Lưu Tử Nghiệp: “Nghe lời a tỷ được không? A tỷ chỉ sợ bệ hạ giết quá nhiều người, bọn họ sẽ đến Quỷ Hồn...Tạm thời chưa nói đến Quỷ Hồn, bệ hạ giết quá nhiều người, sau này lấy ai giúp bệ hạ trị quốc? Vừa rồi rõ ràng bệ hạ cố tình gán tội mưu phản cho Lưu Sưởng, để có cơ danh chính ngôn thuận giết chết hắn, chẳng lẽ ta không biết sao?” Thời gian này, hàng ngày nàng đều đốt hương trong phòng, hương liệu đó do Dung Chỉ điều chế, hơn nữa cũng tăng lượng hương liệu xông quần áo để tác dụng rõ ràng hơn.

Lưu Tử Nghiệp ôm Sở Ngọc vào lòng, ngửi mùi hương thư nhả tỏa ra. Hắn biếng nhác nhắm mắt lại, sát ý trong lòng cũng giảm đi rất nhiều, chỉ còn vẻ bình an hòa nhã: “Được được a tỹ. Lần này ta nghe lời tỹ, không giết Lưu Sưởng. Ta sẽ gom hân và ba vương gia cùng một chỗ, để giám sát tại thành Kiến Khang!”

“Được rồi...hả, cùng nhau?” Sở Ngọc vốn thuận miệng đáp lời, bỗng nhiên phát hiện có chỗ không đúng. Lưu Sưởng không trở về kinh thành, sao có thể giữ lại? Chẳng lẽ Lưu Tử Nghiệp muốn tiếp tục hạ chiếu sai người về?

Lưu Tử Nghiệp hí híp mắt, bĩu môi với vẻ không quan tâm: “Chắc a tỹ không biết, tên sứ giả vừa rồi, chính là Lưu Sưởng đóng giả đó! Hắn trước đây luôn ở bên ngoài, hầu như chưa từng về kinh, tưởng là ta không biết hắn sao?” Tên tiểu tử này đúng là không thành thật, chính mình đã tới, sao lại không dám dùng thân phận thật để cầu kiến? Lại còn mạo nhận sứ giả?

Hắn vốn định vạch trần để trị tội, nhưng Sở Ngọc bên cạnh lại không muốn hắn giết người, nên chỉ có thể tạm thời mắt nhắm mắt mở. Dù sao, Lưu Sưởng có trở về phát binh thì binh lực của hắn cũng không đủ để đối kháng với hoàng đế.

Sở Ngọc giật mình hiểu ra. Hèn gì nàng thấy sứ giả lại có phong thái tôn quý hơn cả ba vị vương gia, hóa ra cũng là vương gia. Tuy là một chiêu đùa giỡn, nhưng có ba vị vương gia vô tội, Sở Ngọc không biết rốt cuộc trong đó ai mới là kẻ cướp ngôi sau này.

Dựa theo bài đồng dao, đó là Lưu Úc. Nhưng vị Lưu Sưởng giấu diếm thân phận này cũng khó đoán.

Trong lòng Sở Ngọc đột nhiên nảy ra một ý: nếu giết cả bốn người này, về sau sẽ không có người mưu phản? Không, cũng không đúng! Lưu Tử Nghiệp còn có các chú bác anh em khác, giết người này có người khác. Ngược lại sau khi giết tứ vương, sẽ có người mượn cớ nói hoàng đế tàn bạo vô đạo, như vậy tự nhiên tạo cơ cho người ta làm phản.

Nàng cũng không thể để Lưu Tử Nghiệp nhân cơ hội giết hết người họ Lưu. Chưa nói người họ Lưu quá nhiều, một lúc không thể nào giết hết, mà làm như vậy rồi, nàng và Lưu Tử Nghiệp thực sự trở thành bạo quân trời tru đất diệt.

Nghĩ đi nghĩ lại, Sở Ngọc bỗng nhận thấy, thực ra phương pháp bức người ta làm phản vừa rồi của Lưu Tử Nghiệp rất hay. Trước tiên nghĩ cách buộc đối phương khởi binh, như vậy xét về đạo lý, hắn sẽ chiếm ưu thế. Chẳng qua, cái giá phải trả là...hàng trăm hàng ngàn tính mạng...của các binh sĩ.

Nghĩ ngợi lung tung một lúc lâu, Sở Ngọc phát hiện Lưu Tử Nghiệp đã ngủ say trong lòng mình. Nàng liền cẩn thận đỡ hắn nằm xuống bãi cỏ mềm mại, vẫy tay gọi thái giám ở đằng xa đến hầu hạ, còn mình thì rời đi.

Còn chưa ra khỏi hoàng cung, Sở Ngọc nhìn thấy một bóng người áo tím đang đi tới. Lúc đến gần, cả hai đều dừng lại.

Sở Ngọc khẽ mỉm cười: “Đã nhiều ngày không gặp, người vẫn khỏe chứ?”

Nhìn nụ cười của nàng, Thiên Như Kính hơi giật mình. Nghe tiếng nàng chào hỏi, hắn như bừng tỉnh mộng, buột miệng: “Tốt, còn nàng?”

Sở Ngọc giật mình nhìn hắn: “Thiên Như Kính hôm nay sao vậy? Người hơi khác thường nhé!”

124. Q.3 - Chương 124: Tâm Trí Rối Loạn

Sở Ngọc cảm thấy rất kỳ lạ, không hiểu Thiên Như Kính hôm nay thế nào. Trước đây, hắn chẳng bao giờ để ý đến lời chào hỏi của nàng, cũng không nói lời khách sáo bao giờ.

Lời chào hỏi từ miệng nàng là bình thường, nhưng từ miệng Thiên Như Kính, là khác thường to lớn.

Sở Ngọc ngược mắt nhìn trời. Không, mặt trời vẫn mọc ở đằng đông, có nhảy sang phía tây đâu nhỉ!

Ý thức mình vừa nói gì đó, Thiên Như Kính cắn môi, không hiểu vì sao thấy vừa chán nản, lại vừa mừng vui, cảm xúc lạ lùng không ngừng tuôn trào như suối chảy.

Hắn chưa từng bao giờ hoang mang, lại hồ đồ như thế, không biết phải làm sao.

Chỉ vì bỗng nhìn thấy một người, tim đập nhảy nhót, mà mấy ngày không gặp người ấy, khiến cuộc sống nhạt nhẽo chán nản như thiếu mất thứ gì đó cực kỳ quan trọng.

Không hiểu như vậy là thế nào? Chưa từng có ai nói với hắn, hướng dẫn hắn, hắn cũng không hiểu rõ, mà chỉ có thể dự cảm mơ hồ rằng, nếu cứ tiếp tục thế này thì không ổn, rất không ổn.

Không biết kết cục phía trước sẽ là gì.

Khẽ gạt đầu với Sở Ngọc, Thiên Như Kính định vượt qua mà đi, bỗng phía trước mặt, một bàn tay vươn ra ngăn hắn lại.

Tiền thể gặp mặt chỗ này, vậy xử lý cho xong đi! Sở Ngọc cười tít mắt, ngăn Thiên Như Kính lại: “Thiên sư đại nhân, khoan hãy đi! Trước hết chúng ta thực hiện khế ước đã! Người quên là người còn thiếu ta cái gì à?”

Thiên Như Kính sửng sốt, nhớ đến giao ước ngày trước, không thể không dừng lại. Đáy lòng hắn không khỏi nhẹ nhàng thở ra: “Được!” Không phải là hắn muốn lưu lại, mà vì giao ước bắt buộc, hắn bắt buộc phải thế.

Sở Ngọc mỉm cười khoát tay chỉ đường: “Thế thì tốt! Ta về phủ công chúa đợi, người vào cung làm việc xong xuôi thì lập tức đến gặp ta!”

Mấy ngày trước nàng tạm hoãn đòi quyền lợi, là bởi vì chưa biết sẽ đứng về phía nào. Hiện tại đã nghĩ thông suốt, nàng không chần chừ nữa!

Thiên Như Kính lắc đầu nói: “Ta vào cung cũng không có việc gì, đến chỗ nàng luôn!” Chẳng qua là có người mời đến đuổi ma quỷ, hắn đến cũng chỉ làm vật bài trí cho có, nói chung chẳng có việc gì.

Sở Ngọc cười vui vẻ: “Thế thì càng tiện, chúng ta cùng đi!”

Hai người cùng ngồi xe ngựa. Lên xe, Sở Ngọc hứng trí bưng bưng nói: “Bắt đầu luôn đi! Trước hết người mở mục “Văn” cho ta xem!” Xe chạy, tiếng bánh xe khua trên mặt đường túc tắc. Dù sao trong xe cũng không có người khác, Sở Ngọc nôn nóng muốn tìm hiểu luôn.

Thiên Như Kính bất động, chăm chú nhìn Sở Ngọc. Ánh mắt nàng sáng ngời, nhìn chằm chằm vào cổ tay hắn, mọi liên hệ giữa hắn và nàng, là ở chỗ này. Tất cả tâm tư nàng đều đặt trên chiếc vòng, vài cái liếc mắt nhìn hắn chỉ là phụ thêm.

Đột nhiên, Thiên Như Kính cảm thấy khối kim loại trên tay mình rất nặng, nặng đến mức khiến hắn khó chịu.

Áp chế cảm giác không thư thái, hắn vén tay áo lên, giống như thường ngày ấn lên viên hồng ngọc, trong lòng mặc niệm khởi động.

Nếu là trước kia, chỉ trong vòng một, hai giây, quang sáng màu lam nhạt sẽ hiện ra, nhưng lần này đã qua mười giây mà trong xe vẫn nguyên như cũ.

Sở Ngọc không hiểu Thiên Như Kính đang đùa cợt gì, tay hắn vẫn ấn trên viên hồng ngọc mà không có phản ứng. Đợi một lúc, nàng cho rằng hắn lo có người khác nhìn thấy, bèn cất tiếng trấn an: “Không sao đâu, đây là xe ngựa của ta, không có kẻ nào dám vào, người cứ yên tâm mở ra đi!”

Thiên Như Kính nghi hoặc nói: “Ta...” Khuôn mặt hắn đột nhiên biến đổi, như gặp phải chuyện gì đáng sợ vô cùng.

Sở Ngọc đang muốn hỏi, bỗng thấy Thiên Như Kính bật dậy, vén rèm xe nhảy xuống.

Không đoán được hắn lại có hành động như vậy, Sở Ngọc chỉ biết trơ mắt nhìn Thiên Như Kính nhảy xuống xe. Xe ngựa chạy rất nhanh, trong phút chốc không còn nhìn thấy bóng áo tím đâu nữa.

Sau một khoảnh khắc ngơ ngác, Sở Ngọc mới kêu to: “Dừng! Dừng xe!” Nàng còn chưa dứt lời, bước chân tuấn mã đã chậm dần, sau vài giây thì thân xe chấn động và dừng hẳn.

Không đợi xe ngựa ngừng ổn, Sở Ngọc bực tức nhảy xuống xe. Hành động vừa rồi của Thiên Như Kính là muốn quyt nợ sao? Làm gì có chuyện dễ dàng như thế?

Lúc xe dừng, cách chỗ Thiên Như Kính khoảng bốn, năm mươi mét. Sở Ngọc chạy ngược trở lại, quyết bắt lấy tên quyt nợ. Nhưng chạy khoảng mười bước, nàng bỗng thấy khó hiểu: Thiên Như Kính muốn quyt nợ cũng không cần dùng biện pháp vụng về như thế. Hắn chỉ cần tuyên bố với nàng, không thực hiện phần giao dịch còn lại nữa, thì nàng cũng chẳng làm gì được!

Hắn có năng lực tự vệ vượt thời đại đó!

Nơi này vẫn còn là vòng ngoài của hoàng cung. Thiên Như Kính nhảy xuống xe, ngã lăn trên mặt đất, nhện đau cổ gượng đứng dậy. Vừa lúc có đội vệ binh tuần tra đi qua, nhìn thấy bộ dạng của hắn thì dừng lại.

“Người là ai?” Một tân binh không biết mặt Thiên Như Kính lớn tiếng quát “Đây là hoàng...”

Hắn còn chưa dứt tiếng thì bị một binh sĩ lớn tuổi bên cạnh chặn lời: “Người muốn chết sao? Là thiên sư đại nhân đó!”

Đội trưởng cầm đầu tiến đến hành lễ với Thiên Như Kính: “Tham kiến thái sử lệnh đại nhân! Xin hỏi đại nhân, xảy ra chuyện gì vậy?”

Trước đây Thiên Như Kính chưa bao giờ gặp phải tình trạng như lúc này. Lúc ngã xuống, gò má hắn chà xuống nền đường, lấm lem bụi đất, lại chảy máu ròng ròng. Quần áo hắn dính bụi bặm bẩn thỉu, búi tóc xỏ tung. Mà đáng ngạc nhiên hơn cả, là ánh mắt hắn, đang trong trạng thái kinh hoàng mờ mịt không biết phải làm sao.

Thiên sư ngày xưa ung dung thanh tĩnh, cả người không nhiễm một hạt bụi, như bước trên mây, sao lại rơi vào cảnh thế này?

Những vệ binh biết về thiên sư đại nhân đang nhỏ giọng thì thầm với nhau. Tất cả những âm thanh ấy rót hết vào tai Thiên Như Kính. Hắn ngây ngốc đứng, giống như bị lột hết quần áo, đứng giữa quảng trường, bị người vây xem, chỉ tro bình luận, tiếng ồn ào náo động đầy tai.

Trên đầu hắn, ánh nắng như thiêu cháy, rọi sáng toàn bộ khung cảnh. Cơ thể lửng lơ như muốn bay lên, sau đó bị một màn sáng chói mắt nuốt trọn.

Sở Ngọc cảm thấy có gì đó không thích hợp, muốn đến gần để hỏi cho ra lẽ. Nhưng bỗng phía trước xuất hiện một bàn tay, ngăn nàng lại giống như vừa nãy nàng ngăn Thiên Như Kính. Việt Tiệp Phi đuổi đến trước mặt, chặn đường nàng: “Công chúa, xin dừng bước!”

Việt Tiệp Phi sắc mặt ngưng trọng, thấp giọng nói: “Công chúa, xin dừng bước!”

Sở Ngọc bị hắn ngăn trở, không thể không dừng lại, bất mãn nói: “Việt Tiệp Phi, ngươi muốn gì? Ta không định làm gì sư đệ ngươi đâu! Thu hồi suy nghĩ của ngươi đi, ta chỉ muốn biết xảy ra chuyện gì thôi!”

Việt Tiệp Phi vẫn cố chấp ngăn cản nàng như trước, lần này giọng điệu còn mang vẻ khẩn cầu: “Công chúa, người có thể về phủ trước được không? Đừng nhúng tay vào việc của Kính sư đệ. Thật sự, việc này...cầu xin công chúa...đừng nhúng tay!”

Sở Ngọc trầm mặc trong khoảnh khắc: “Không thể cho ta biết rõ sự tình sao?”

“Vâng!”

Thái độ của hắn rất kiên quyết. Sở Ngọc biết mình cũng không thể cố tình xông tới. Nàng cũng không khó xử, dứt khoát xoay người quay lại chỗ xe ngựa: “Được, thế thì ta đi, nhưng ngươi cũng không thể qua đó. Trước hết hộ tống ta về phủ!”

Việt Tiệp Phi như trút được gánh nặng, thở phào đuổi theo Sở Ngọc. Vừa đi, hắn vừa vội vàng quay đầu nhìn lại. Nhìn thấy các vệ binh vẫn đứng vây quanh Thiên Như Kính, trong mắt hắn xẹt qua một tia lo âu.

Vừa về đến phủ, còn chưa đặt chân vào trong, Việt Tiệp Phi lập tức xin Sở Ngọc cho nghỉ. Dùng đầu ngón chân để nghỉ, nàng cũng biết là hấn đi tìm Thiên Như Kính, cũng không làm khó dễ hấn, vung tay chuẩn tấu, và nhìn hấn hai bước nhảy lên tường, bay trên nóc nhà mà đi. Sở Ngọc chạy vào trong phủ, thật nhanh tìm đến Mộc Tuyết viên. Nàng bắt gặp Dung Chỉ đang nằm trên bệ đá ngủ trưa.

“Nhanh, nhanh!” Sở Ngọc vừa chạy, không thở ra hơi, một lúc sau mới có thể nói rõ ràng: “Người sai Hoa Thác lên đi kiểm tra giúp ta, xem Thiên Như Kính xảy ra chuyện gì?” Nàng kể tóm tắt cho Dung Chỉ nghe chuyện xảy ra, cuối cùng bổ sung một câu: “Đừng để Việt Tiệp Phi phát hiện!”

Hmm...ngăn cản nàng mà tưởng nàng sẽ buông tha sao?

Nằm mơ!

Không chỉ là chuyện nợ nần, nàng còn muốn biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì.

125. Q.3 - Chương 125: Chưa Thở Bình Ổn

Sau khi nói xong xuôi, Sở Ngọc phát hiện Dung Chỉ lại khép mắt. Không nhìn được, nàng chán nản lay người hấn: “Tĩnh tĩnh! Xong việc hãy ngủ!” Không hiểu có chuyện gì mà mấy ngày nay, Dung Chỉ thường thức dậy rất muộn, như là không ngủ đủ giấc. Thế cho nên mỗi lần nàng đến tìm, hấn đều đang ở trong rừng hoặc trong phòng nằm ngủ.

“Umm, được!” Dung Chỉ ngáp một cái, chậm chạp mở miệng: “Chuyện nhỏ này, công chúa tự tìm Hoa Thác cũng được. Chỉ cần là việc có liên quan đến môn phái của Việt Tiệp Phi, có thể gây khó dễ cho bọn họ thì không cần yêu cầu, Hoa Thác cũng sẵn sàng làm!”

Nói xong, hấn lại từ từ nằm xuống bệ đá.

Sở Ngọc vội vàng đi tìm Hoa Thác, được hấn nhận lời liền quay trở lại chỗ Dung Chỉ. Thấy hô hấp thông thả đều đặn, hiển nhiên là hấn lại ngủ.

Đưa tay định lay hấn tỉnh dậy, vừa vươn tay ra, Sở Ngọc dừng động tác. Nàng nhìn Dung Chỉ ngủ an tĩnh, những ngõ vực vô căn cứ, sốt ruột, tâm trí hỗn loạn lập tức dịu xuống, bình an trở lại.

Giống như là bị thi triển ma pháp.

Dưới tán lá trúc che đi ánh nắng gay gắt giữa trưa, gương mặt hấn tuần mỹ bình thản. Đôi mắt sâu không lường được giờ đang nhắm lại, hàng mi dài rậm rạp như quạt lông, làn môi nhợt nhạt gần giống màu da, chỉ có nhìn kỹ mới thấy sắc hồng nhàn nhạt.

Tại sao môi hấn lại nhợt nhạt như vậy?

Sở Ngọc ngồi xuống mép bệ đá bên cạnh Dung Chỉ, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn hấn. Suy nghĩ trống trải, nhưng không hề hoang mang, giống như bầu trời xanh rộng phía trên, tự do thuận theo gió bay lượn. Hô hấp của nàng cũng giống như không khí xung quanh, giữa nóng bức mang theo hơi lạnh.

Thời gian chậm rãi trôi đi, góc độ nắng chiếu dần dần thay đổi. Cuối cùng có một tia nắng rơi vào mặt Dung Chỉ. Hấn mở mắt, thấy Sở Ngọc ngồi bên cạnh. Nàng đứng dậy để tránh bị nắng chiếu, mà hấn bỗng nở nụ cười nhợt nhạt: “Công chúa, vẫn còn sớm mà!”

“Còn sớm ư?” Nhìn thấy ánh cười trong mắt hấn, chút khó chịu trong lòng nàng bỗng tản mát đi: “Người thật kỳ lạ! Về lý mà nói, việc của Thiên Như Kính, chẳng phải người nên quan tâm sao? Vậy mà nghe ta nói xong, người lại tiếp tục ngủ?”

Dung Chỉ thông thả nói: “Nếu ta có nóng ruột như lửa đốt thì cũng chẳng có tác dụng gì. Việc này đã có Hoa Thác đi tìm hiểu, ta chỉ cần đợi tin tức của hấn là được. Nếu trong lòng hỗn loạn, thì sao có thể tìm biện pháp giải quyết chính xác được?” Không gấp gáp, không thể hiện chút quan tâm nào, chỉ là so với mọi người, hấn quá bình thản!

Đối với việc chưa xác định được, không hề suy đoán lung tung để tự mình lâm vào hoang mang rối loạn. Để làm được như thế phải có một ý chí khổng chế mạnh mẽ biết bao nhiêu!

Đôi mắt tối đen thăm thẳm như vực sâu, Dung Chỉ trầm tĩnh nói: “Công chúa, kiên nhẫn chờ đợi!”

Phải chờ đợi.

Đến chạng vạng tối, Hoa Thác trở về trong ánh nắng rơi rớt buổi chiều hôm. Nội thương nhiều năm đã khỏi hẳn, nên sắc mặt hẳn tốt hơn rất nhiều so với trước. Trong ánh nắng không còn gay gắt lúc chiều tà, mặt hẳn hơi đỏ lên, trông lại càng tuần mỹ.

Đi vào rừng trúc, hẳn thấy Dung Chỉ và Sở Ngọc đang ngồi sóng vai trên bệ đá chuyện trò, hơi sững sốt một chút rồi nâng tay áo lau mồ hôi trán, thở dốc một hơi: “Không gặp!”

“Không gặp? Không gặp cái gì?” Lời hẳn nói không đầu không đuôi, khiến Sở Ngọc có một dự cảm chẳng lành, trong đầu thăm bỗ sung tiếp nội dung...

“Thiên Như Kính không về nhà!” Hoa Thác tạm dừng trong khoảnh khắc rồi tiếp tục “Ta đến nhà hẳn, tìm khắp nơi nhưng không thấy. Ta bắt gia nhân ép hỏi, thì bọn họ nói hôm nay hẳn chưa về. Việt Tiệp Phi còn tìm hẳn trước ta, cũng không được!”

Sau khi đến nhà Thiên Như Kính, Hoa Thác còn đến hoàng cung, cải trang làm gia nhân của Thiên Như Kính, hỏi bọn thủ vệ canh cửa xem hôm nay hẳn có vào cung không, mà câu trả lời là không.

Sau đó lại tiếp tục tìm kiếm, cũng vô hiệu.

Nói đơn giản, là: Thiên Như Kính, mất tích.

Hắn mang theo chiếc vòng tay, cùng với nó, là phí huấn luyện tiếng Anh cấp bốn đến cấp sáu bao ngày ròng rã.

Sở Ngọc hoang mang. Hôm nay, từ lúc gặp mặt, Thiên Như Kính đã rất khác thường. Ban đầu là chào hỏi nằng, rồi không nói một lời, nhảy xuống xe mất dạng.

Nàng lại không khỏi ngược nhìn trời, phải chăng hôm nay mặt trời không mọc ở đằng đông?

Mặt trời vẫn bình thường, nàng vẫn bình thường, chỉ có một kẻ bất thường, là Thiên Như Kính.

Hắn cứ thế chạy, không để ý đến việc giữ gìn hình tượng, không chịu trách nhiệm, không giữ lời hứa, chỉ chạy. Từ đầu đến cuối không nói một lời.

Sở Ngọc ngây ngốc, liếc nhìn Dung Chỉ dò hỏi. Hẳn lại khe khẽ mỉm cười: “Công chúa, lúc Việt Tiệp Phi xin phép nàng rời đi, cách đây bao lâu?”

“Sáu canh giờ” Tương đương mười hai tiếng.

Dung Chỉ cười: “Như vậy, đợi tiếp!” Đợi nốt Việt Tiệp Phi.

Hoa Thác chạy suốt một buổi chiều, báo cáo xong liền lui về phòng. Dung Chỉ sai người chuẩn bị cơm chiều, bày ở ngoài trời, hai người vừa ăn vừa đợi.

Phần lớn thời gian, cả hai đều trầm mặc. Thỉnh thoảng Sở Ngọc không nhịn được hỏi Dung Chỉ, liệu Thiên Như Kính có xảy ra chuyện gì không. Tuy biết hẳn không thể cho nàng đáp án, nhưng hỏi ra miệng cũng giúp nàng thấy thư thái, bớt lo âu hơn.

Sắc trời tối thêm một chút, từ cửa viện truyền đến tiếng động. Sở Ngọc đứng dậy, thấy Việt Tiệp Phi đẩy cửa chạy vội vào, đến thẳng chỗ nàng. Hai chân hẳn thon dài, động tác nhanh nhẹn mạnh mẽ, nhưng thái độ lại cực kỳ hốt hoảng lo âu.

Chưa kịp dừng lại, Việt Tiệp Phi quỳ một gối xuống, nôn nóng nói: “Cầu xin công chúa đáp ứng một việc!” Hẳn trở về sớm hơn một chút so với dự liệu.

Sở Ngọc khoát tay ra hiệu hẳn đứng lên: “Có chuyện gì vậy? Người đứng lên rồi nói!”

Việt Tiệp Phi không chịu đứng lên, chỉ cúi đầu nói: “Cầu xin công chúa phái người tìm kiếm Kính sư đệ, không ai tìm thấy hắn!” Lần này, dường như hắn đã lục tung cả thành Kiến Khang cũng không tìm thấy, về sau theo lời thủ vệ gác cổng, Thiên Như Kính đã ra khỏi thành. Nhưng hắn đã đi được hai, ba canh giờ, không ai biết là đi đâu.

Sở Ngọc thở dài: “Chuyện này tất nhiên ta nhận lời, người cứ đứng lên đi! Đừng quá lo lắng, Thiên Như Kính không phải là trẻ con, chắc chỉ có việc gấp, đi không kịp nói thôi!”

Việt Tiệp Phi sốt ruột ngắt đầu: “Công chúa, chuyện không đơn giản như vậy đâu. Hôm nay công chúa cũng thấy Kính sư đệ bất thường. Trước đây, sư phụ từng giống như vậy, không nói không rằng, đi mất tích mấy ngày đêm. Chẳng bao lâu sau, sư phụ bỏ chúng ta mà đi...” Hắn không dám tưởng tượng Thiên Như Kính lại phải gánh vác vận mệnh này.

Hắn còn trẻ như vậy.

Sở Ngọc bỗng nhớ ra, lúc Thiên Như Kính nhảy khỏi xe ngựa rất nguy hiểm. Lúc đó, hệ thống phòng ngự tự động của chiếc vòng lại không hề hoạt động, ngược lại hắn còn bị ngã sắp xuống. Chẳng lẽ chuyện này có liên quan gì?

Không dám loại trừ khả năng, lòng nàng trùng xuống. Sở Ngọc bước nhanh ra ngoài, vừa đi vừa hạ lệnh: “Dung Chỉ, chuẩn bị giúp ta, phái binh tìm người. Phải nhanh chóng tìm ra Thiên Như Kính, nhanh lên!”

Thiên Như Kính không thể chết, nếu hắn chết, lấy ai trả nợ cho nàng? Hơn nữa, sau một thời gian tiếp xúc với hắn, dù giữa hai người chẳng quan hệ gì nhưng vẫn có chút cảm tình thân thiết, nàng không muốn Thiên Như Kính chết như vậy.

Xe ngựa rất nhanh chóng được chuẩn bị xong xuôi, binh sĩ trong phủ cũng tụ tập. Lúc này trời đã tối đen như mực, Sở Ngọc cải nam trang và Dung Chỉ cùng ngồi vào xe, nhưng vừa ra đến đầu phố thì bị một toán binh lính ngăn lại.

“Ai trên xe?” Viên quan quân cầm đầu quát.

Sở Ngọc thấy Dung Chỉ liếc nàng một cái, rồi khẽ gật đầu, rút một chiếc lệnh bài, thò ra khỏi rèm xe quơ quơ: “Phủ công chúa ra ngoài làm việc. Chúng ta là người của Hội Kê trưởng công chúa, kẻ nào dám ngăn trở?”

Ngữ khí của vị quan quân hòa hoãn đi rất nhiều: “Hóa ra là người của phủ công chúa, hạ quan mạo phạm rồi! Xin chớ vị tối nay đừng ra ngoài, toàn thành có lệnh giới nghiêm!”

Sở Ngọc không nhận được cất tiếng hỏi sau bức rèm: “Giới nghiêm? Sao lại có chuyện đó?”

Vị quan quân do dự một lát, rồi đến gần nhỏ giọng tiết lộ: Vị Nghĩa Dương vương Lưu Sưởng, sáng hôm nay bị bệ hạ dọa nạt một trận, thế là quyết tâm chạy trốn. Chạng vạng tối nay, hắn đã đào tẩu!

126. Q.3 - Chương 126: Đường Hạp Tái Tương Phùng

Khi Lưu Sưởng chạy trốn không công khai thân phận, Lưu Tử Nghiệp cũng tuyên bố trốn nã sứ giả. Như vậy, thân phận là giả mà đối tượng bắt người lại đúng.

Tranh vẽ Lưu Sưởng đã được bố cáo khắp nơi, giờ phút này toàn thành Kiến Khang trong không khí đề phòng nghiêm ngặt, phẳng phất như có mây đen đè nặng trên đỉnh đầu mọi người. Hôm nay nắng chiều ảm đạm, trời tối rất nhanh.

“Cái tên hỗn đản này!” Sở Ngọc ngồi trong xe, nghe vị quan quân giải thích xong, không nhận được thấp giọng mắng một câu. Hôm nay tiểu hoàng đế đã được nàng khuyên ngăn, chỉ cần Lưu Sưởng an phận thủ thường, tạm thời sẽ không xảy ra tai vạ gì.

Nhưng Sở Ngọc nghĩ lại, cũng cảm thấy dễ hiểu. Nếu đổi lại nàng là Lưu Sưởng, phát hiện hoàng đế quyết tâm sát hại mình, e rằng còn chạy nhanh hơn Lưu Sưởng hiện thời.

Một con chim sợ hãi kinh hoàng, chỉ nghe thấy tiếng dây cung cũng đủ bay tán loạn. Huống chi, Lưu Sưởng đã vượt qua mười năm trong cảnh “chim sợ cành cong”.

Nhưng hấn trốn đi như vậy cũng vừa lúc ảnh hưởng đến việc riêng của bọn họ.

Vị quan quân cách bức màn xe, hướng Sở Ngọc xin chỉ thị: “Hạ quan tất nhiên không dám làm khó chư vị. Nhưng nơi khác trong thành cũng có lệnh giới nghiêm, các ngài mang nhiều người như vậy, chẳng may xảy ra xung đột...” Hấn không nói hết lời, nhưng ẩn ý đã rõ ràng.

Sở Ngọc liếc nhìn Dung Chỉ, ý hỏi nên làm thế nào. Dung Chỉ suy nghĩ một chút, liền hạ lệnh cho binh sĩ trong phủ rút về hơn một nửa, chỉ để lại bốn mươi người tiếp tục đi.

Sở Ngọc lạnh lùng nói với vị quan quân bên ngoài: “Nhường đường! Hôm nay dù có thế nào, bản công chúa cũng muốn ra ngoài thành!”

Bỏ đi hơn một nửa số người là đã chọn lựa những đại diện quan trọng, tiêu biểu nhất rồi. Vị quan quân vừa nghe Sở Ngọc nói ra thân phận, biết mình không thể nào ngăn cản, liền cúi người thi lễ rồi tránh sang một bên nhường đường.

Bánh xe tiếp tục chuyển động. Trời tối thẫm, lại còn có mưa rơi tí tách. Không khí nóng nhanh chóng bị hơi nước ẩm ướt mát mẻ bao trùm.

Trời mưa càng lúc càng to.

Sở Ngọc thư thái ngồi trong xe, nhưng bên ngoài, các vệ binh đều đã ướt đầm.

Dung Chỉ nhìn ra ngoài màn mưa: “Công chúa, thời tiết lúc này không nên ra ngoài. Nàng xem có lẽ...”

Hấn nói chưa dứt, liền bị Việt Tiệp Phi ngoài xe chặn lời: “Công chúa!”, rồi không nói gì thêm. Chỉ hai chữ “công chúa” nhưng mang theo sự mong đợi cầu khẩn tha thiết. Dường như lúc này nếu ai không đồng ý với hấn, tức là cực kỳ tệ bạc.

Sở Ngọc cười cười: “Chuẩn bị một chút, chúng ta tiếp tục!” Thời tiết tuy bất lợi, nhưng vẫn phải tìm người.

Thình lình xảy ra mưa to, một người đã về phủ lấy đồ che mưa. Đêm tối mưa dày hạt, tầm nhìn bị hạn chế rất nhiều, nhưng hộ vệ trong phủ đội nón, mặc áo tơi vẫn tiến thẳng về phía trước.

Trên đường gặp vài nhóm binh lính tuần tra, biết xe ngựa của ai đều nhanh chóng cho đi. Trừ lúc dừng chờ ban này, dọc đường đều thông suốt thuận lợi.

Mà mưa càng lúc càng lớn, trước mắt chỉ thấy một màn trắng xóa, bánh xe chạy trên mặt đất lầy lội đầy nước. Vệ binh trong phủ đội nón, khoác áo tơi nhưng lúc này trong ngoài đều ướt như nhau. Mưa như trút nước không chỉ xối vào cơ thể, mà còn làm tâm trí người ta mệt mỏi thêm bội phần.

Mục tiêu của Sở Ngọc rất rõ ràng. Thiên Như Kính đã ra khỏi thành, vậy bọn họ cũng ra khỏi thành. Nhưng ra đến ngoại thành rồi, nàng lại tự cảm thấy thiếu lòng tin. Trong thời tiết thế này, chưa nói đến việc tìm một người không biết tung tích, mà chính bọn họ bảo toàn người ngựa cũng rất khó khăn.

Trong lòng Sở Ngọc do dự, không biết có nên hạ lệnh quay lại hay không. Nhưng lúc trước đã đồng ý với Việt Tiệp Phi, bây giờ lại lật lọng, thật sự khó nghĩ...

Trong lúc nàng chần chừ, xe ngựa chạy qua một con phố. Cùng lúc này, ở chỗ đường giao nhau, xuất hiện một chiếc xe ngựa đang chạy như bay tới.

Bốn con ngựa lồng lên. Việt Tiệp Phi đang tạm thời đảm nhiệm việc đánh xe, nhanh tay lẹ mắt kịp thời ghim cương ngựa. Nhưng đối phương lại không có kỹ thuật tốt bằng, không thể giữ chặt. Một con ngựa va đầu, bị đau chạy như điên, con ngựa còn lại cũng bị kéo theo, chệch khỏi hướng chạy ban đầu. Hai chiếc xe ngựa sắp đụng độ đến nơi.

Việt Tiệp Phi tỉnh táo vô cùng, chỉ trong nháy mắt trước khi hai chiếc xe va vào nhau, hấn rút kiếm bay nhanh, trăm mã trăm xe rồi thu kiếm không chế ngựa. Chiếc xe kia dừng lại.

Chém ngựa và xe của đối phương, Việt Tiệp Phi chỉ dùng hai nhát kiếm.

Nhát kiếm thứ nhất, chém vào con ngựa bị đau đang lồng lên chạy như điên. Thân ngựa còn tiếp tục chạy, nhưng đầu ngựa và xe thì dừng lại.

Tuần mã giãy chết đau đớn hí vang, trong tiếng mưa âm âm xối xả vẫn còn vang vọng thật xa.

Nhát kiếm thứ hai, chém lên cang xe đối phương. Nhát kiếm thứ nhất mạnh mẽ dứt khoát bao nhiêu thì đường kiếm thứ hai lại xảo diệu nhẹ nhàng bấy nhiêu. Xe thuận thế trượt tới, thân xe giống như gỗ mục tan rời thành từng mảnh.

Chỉ với một đường kiếm, hắn đã phá hủy chỗ kết nối yếu nhất của xe.

Một sắc bén, một xảo diệu, hai đường kiếm này là kết tinh một đời luyện võ của hắn. Sau hai đường kiếm, Việt Tiệp Phi lại tận lực khống chế ngựa. Làm xong ba động tác, dù với năng lực của hắn cũng phải dừng lại thở gấp.

Dung Chỉ ngồi trong xe, nghe tiếng động bên ngoài, đợi cho xe dừng hẳn, nhẹ nhàng nói: “Tốt!”

Hai đường kiếm phán đoán chính xác tài tình, trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, đã lấy tổn hại của đối phương để giữ an toàn mình, là chiêu thức hại người lợi mình.

Bị Việt Tiệp Phi trăm mã trăm xe, phần thân xe đối phương rời ra, người trong xe cũng vì thế ngã lăn xuống đất. Nghe tiếng động lớn kèm với tiếng ngựa hí vang, Sở Ngọc không nhịn được xốc mành xe lên xem tình huống bên ngoài. Nàng nhìn thấy một người ngã dưới đất, trong tay ôm chặt một hộp gỗ dài hơn nửa người.

Nheo mắt nhìn kỹ, Sở Ngọc nhận ra đối phương: “Tiêu Biệt!”

Ngồi trong chiếc xe bay nhanh này, lại là thiên kim công tử Tiêu Biệt.

Sở Ngọc ngạc nhiên hỏi: “Trời đang mưa to, người ra ngoài làm gì?” Chưa nói hiện nay toàn thành giới nghiêm.

Nhìn thấy người trên xe là Sở Ngọc, gương mặt tuần mỹ ướt đẫm nước mưa của Tiêu Biệt có vẻ không tự nhiên. Hắn lo lắng nhìn hộp gỗ trong ngực: “Công chúa, có thể cho ta để nhờ đàn lên xe nàng được không?” Tuy trong hộp, đàn đã được bọc rất dày nhưng mưa lớn như vậy, hắn sợ vẫn bị thấm nước.

Sở Ngọc khẽ gật đầu, đợi hắn đặt hộp đàn vào xe rồi mỉm cười: “Người không sợ bản thân mình bị ướt mà chỉ lo cho chiếc đàn?”

Tiêu Biệt mím môi, trầm mặt không nói gì.

Sở Ngọc xốc rèm xe lên cất tiếng mời: “Vừa rồi thật sự xin lỗi, chúng ta không cố ý phá hoại xe ngựa của người. Hiện tại người không có xe, hay là cùng ngồi với chúng ta đi, nếu tiện đường ta có thể tiễn người một đoạn”. Thấy cảnh bừa bãi, Sở Ngọc có thể đại khái đoán ra sự thể đầu đuôi.

Xe ngựa của Tiêu Biệt cũng có một phu xe, vì chuyện vừa rồi mà ngã lăn xuống đất. Lúc hắn đứng lên, nón trên đầu trượt xuống, gương mặt rơi đúng vào tầm mắt của Sở Ngọc.

Dù trong màn mưa mờ mịt không nhìn rõ, Sở Ngọc liếc mắt một cái vẫn nhận được ra ngay. Phu xe, chính là người nàng gặp ở hoàng cung hôm nay, cũng là sứ giả giả mạo bị Lưu Tử Nghiệp dọa nạt khiếp vía, lúc này bị quan binh vây bắt. Soái ca của hoàng gia Lưu Vĩnh Nhật...Không, Lưu Sống!

127. Q.3 - Chương 127: Đêm Khuya Mưa Gió

“Lưu Vĩnh...” Trong đêm khuya mưa to gió lớn, Sở Ngọc suýt buột miệng kêu lên, nhưng nàng như bừng tỉnh, lập tức ngậm miệng.

Lưu Sưởng nhìn thấy Sở Ngọc, biết là không xong rồi. Vừa nãy tiếng mưa quá to, cộng với cú ngã xuống đất làm choáng váng, nên hắn không nghe rõ cuộc đối thoại giữa Sở Ngọc và Tiêu Biệt. Nếu biết người trên chiếc xe kia lại là trưởng công chúa, dù có thể nào hắn cũng không ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy Lưu Sưởng, Sở Ngọc hiểu ra vì sao thái độ của Tiêu Biệt lại bối rối như vậy, vì sao trong đêm mưa gió hắn lại một mình ra ngoài.

Ánh mắt nàng dừng trên người Lưu Sưởng: hóa ra là thế!

Tiêu Biệt giúp Lưu Sưởng bí mật trốn đi. Hắn giả vờ muốn ra khỏi thành, cho Lưu Sưởng đóng giả phu xe để trốn tránh tai mắt bên ngoài.

Trận mưa lớn này giúp bọn họ che đậy cực tốt, nhưng vì số đen, trên đường lại phát sinh sự cố, phương tiện giao thông bị Việt Tiệp Phi dùng hai nhát kiếm phá hủy.

“Công chúa...” Khuôn mặt tuần mỹ của Tiêu Biệt vừa bối rối lại vừa lúng túng, không biết nên làm thế nào, không dám nhìn thẳng vào mặt Sở Ngọc. Dù về âm nhạc bọn họ có tương thông đến đâu, nhưng lúc này đang đứng ở lập trường đối địch. Chỉ ít trong mắt tất cả mọi người, Sở Ngọc theo phe Lưu Tử Nghiệp.

Trong lòng Lưu Sưởng chỉ có bốn chữ: trời muốn hại ta.

Vừa rồi hắn đã chứng kiến kiếm thuật của Việt Tiệp Phi. Cả hắn và Tiêu Biệt cộng lại cũng không phải là đối thủ của kẻ kia. Trước mắt, muốn thoát qua cửa ải này đúng là khó hơn lên trời.

Trong lúc Lưu Sưởng tuyệt vọng, Lưu Sở Ngọc lại nhấc màn xe lên, thản nhiên nói: “Các người còn đứng ngoài làm gì? Nhanh lên xe!”

Tiêu Biệt kinh ngạc ngược mắt nhìn: “Công chúa?” Thế nhưng cho bọn hắn lên xe?

Sở Ngọc nhìn xung quanh, nói với vẻ thúc giục: “Các người nhanh lên, đừng kì kèo lồi thoi nữa! Trên xe vẫn còn rộng rãi, cả hai cùng lên đi!”

Lưu Sưởng và Tiêu Biệt liếc nhìn nhau, tuy có hơi chần chừ nhưng đều hiểu, nếu còn dây dưa bên ngoài chỉ sợ càng không ổn, bèn lần lượt lên xe ngựa của Sở Ngọc.

Bên trong xe đủ chỗ cho bốn người, Sở Ngọc và Dung Chỉ ngồi một bên, hai người còn lại ngồi bên kia.

Sở Ngọc hạ màn xe rồi, Dung Chỉ lập tức bảo Việt Tiệp Phi: “Rời khỏi đây!” Rồi hắn mở rương mây bên cạnh, lấy ra hai tấm khăn vải sạch sẽ, ném cho Tiêu Biệt và Lưu Sưởng: “Lau khô đi!”

Nói xong hắn khoát tay chỉ ra ngoài xe: “Lau khô xong vết máu, phiền Lưu huynh tạm thời làm nhiệm vụ đánh xe!”

Lúc Việt Tiệp Phi chém ngựa, một ít máu tươi bắn lên mặt và người Lưu Sưởng. Hầu hết vết máu đã được nước mưa cọ rửa, chỉ còn sót lại hai ba vết máu khô. Hắn nghe lời nói của Dung Chỉ, tay cầm chiếc khăn hơi dừng lại, lập tức hiểu ra ý tứ.

Lúc này hắn đang ăn vận kiểu phu xe. Tuy không có kẻ nào cả gan lục soát xe của công chúa, nhưng để đề phòng, hắn tiếp tục đóng vai phu xe thì tốt hơn. Nếu thực sự có người cản lại, sẽ rà soát kỹ trong xe chứ không quá chú ý đến tên mã phu.

“Nhưng trước đó, mong Lưu huynh xá tội!” Thành linh, Dung Chỉ vươn người về phía Lưu Sưởng, tay phất nhẹ trên mặt hắn. Lưu Sưởng chỉ cảm thấy khuôn mặt mình bị thứ gì âm ỉ xoa lên, nhưng không nhìn rõ là cái gì. Lúc Dung Chỉ rút tay, Tiêu Biệt quay sang nhìn khuôn mặt Lưu Sưởng, không khỏi chấn động.

Dung Chỉ không làm gì nhiều, chỉ vẽ thêm cho lông mày hướng vào trong, khóe mắt dài hơn, mũi khoằm giống chim ưng và gò má nhẵn đậm.

Nếu không phải người quen biết Lưu Sưởng, e rằng lúc này không thể nhận ra hắn.

Dung Chỉ thu tay, uể oải dựa vào vách xe, từ tốn nói: “Tối nay chúng ta đội mưa mà xuất hành, vốn để tìm người, vì vội vàng nên chuẩn bị không chu đáo, khiến hai vị chê cười!”

Tiêu Biệt lại cười không nổi. Bọn họ vừa mới lên xe, nhìn thấy chàng trai văn nhả ung dung này, trong lời nói dường như nhận ra Lưu Sưởng, nhưng lại không hề có vẻ cung kính, sai khiến rất tự nhiên. Phong thái này có lẽ của người thường xuyên ở địa vị bề trên.

Mà vừa vung bút tô điểm, lại thể hiện tay nghề thần kỳ.

Chàng trai này, rốt cuộc là người thế nào?

Lưu Sưởng vừa được hóa trang, lập tức đội nón. Tuy chẳng vui vẻ gì với lời nói và hành động của Dung Chỉ, nhưng lúc này là thời điểm tồn vong, không phải lúc sĩ diện. Hắn là kẻ rất thức thời, lập tức vâng theo điều khiển của kẻ kia, đội nón nhảy ra phía trước xe.

Bên trong xe ngựa, chỗ hắn ngồi đọng lại một vũng nước đen.

Nãy giờ, Sở Ngọc vẫn tùy cho Dung Chỉ an bài, nhưng bây giờ cảm thấy hơi...ngột ngạt. Nàng không hề nói ra thân phận của Lưu Sưởng, nhưng biểu hiện của Dung Chỉ cho thấy, dường như hắn nắm rõ toàn bộ thế cục. Tại sao hắn biết được?

Nhưng vì sự có mặt của Tiêu Biệt, nàng cũng không nói ra, chỉ biểu lộ chút nghi ngờ trong mắt.

Dung Chỉ chậm rãi nghiêng người, nhẹ nhàng nói nhỏ một câu bên tai nàng; “Chọn mặt gửi vàng, tùy người đoán thân phận!” Một câu đơn giản giải thích vì sao hắn nhận ra Lưu Sưởng.

Cao thủ, chỉ nhìn một chiếc lá rơi mà biết trời vào thu.

Tiêu Biệt cầm lấy tấm khăn, trước tiên lau nước trên hộp đàn rồi mới lau đến chính hắn. Toàn thân hắn cơ hồ bị tưới ướt đầm, vài sợi tóc tuột khỏi trâm cài, lòa xòa trước mặt. Ngồi trong xe, hắn có vẻ câu nệ, tâm trí căng thẳng.

Sở Ngọc nhìn hắn, khe khẽ mỉm cười: “Vừa lúc ta muốn ra khỏi thành, thuận đường tiễn các người một đoạn!”

Tiêu Biệt muốn nói lại thôi, nhưng bỗng nhiên xe ngựa dừng lại. Trời vẫn mưa như trút, hơi nước nhẹ nhẹ lạnh buốt xâm nhập vào trong khoang xe.

Sở Ngọc lẳng lặng hỏi: “Việt Tiệp Phi, sao thế?”

Ngoài xe truyền vào tiếng Việt Tiệp Phi dè dặt: “Công chúa, có trở ngại! Phía trước là...phía trước...”

Sở Ngọc nghiêng người xốc rèm xe lên. Xuyên qua màn mưa mờ mịt, nàng nhìn thấy phía trước có ánh sáng lờ mờ, là đao thương kiếm kích lấp lánh. Người cầm đầu ngồi trên ngựa, thân mình cao lớn càng hiển hiện rõ ràng. Ông ta cũng mặc đồ che mưa giống như mọi binh lính khác, ngay cả gương mặt bị che khuất nhưng khí thế này không ai có thể bắt chước được.

Phía trước là... chiến thần Nam Tống Thẩm Khánh Chi.

Sở Ngọc khẽ mỉm cười, chỉ lộ ra nửa gương mặt, cũng không xuống xe, vẫn ngồi yên chậm rãi nói: “Thẩm tướng quân, người ngăn cản ta giữa đường, có chuyện gì sao?”

Thẩm Khánh Chi cười lạnh một tiếng: “Đêm khuya giữa giờ giới nghiêm, công chúa ra ngoài có chuyện gì sao?”

Sở Ngọc cảm thấy lo lắng, thầm kêu gấp xui. Từ trước đến nay Thẩm Khánh Chi vẫn cho rằng nàng mê hoặc hoàng đế, thấy rất không thuận mắt, tối nay vừa lúc có lý do gây khó dễ cho nàng. Dù nàng đã tỏ rõ thân phận công chúa, vẫn không có biện pháp đi qua thuận lợi.

Việt Tiệp Phi rút trường kiếm quát to: “To gan, Thẩm Khánh Chi! Đây là xa giá của trưởng công chúa điện hạ, ngươi muốn mạo phạm công chúa sao?” Hắn vừa rút kiếm, binh lính phía sau Thẩm Khánh Chi cũng nhất tề giơ vũ khí hướng thẳng về đối phương, hét lớn một tiếng: “Này!” Động tác của bọn họ cực kỳ thống nhất, trong nháy mắt tiếng quát hoàn toàn áp chế tiếng mưa rơi, mũi nhọn đao kiếm đồng loạt giương lên như sẵn sàng nghênh chiến với đối phương.

Hai bên rút kiếm giương cung, không hẹn mà cùng chuẩn bị khai chiến. Bỗng nhiên Sở Ngọc cảm thấy trâm cài tóc trên đầu bị rút đi, mái tóc xòa xuống. Ngay sau đó, một bàn tay đặt trên vai nàng, tay kia vươn

qua tai nàng kéo hẳn rèm xe ra. Tiếng nói nũng nịu, uyển chuyển như nước mùa xuân vang lên thánh thót, giao hòa trong tiếng mưa rơi càng trở nên tình tứ: “Công chúa, sao vẫn chưa trở lại? Công chúa...”

Lúc này Thẩm Khánh Chi nhìn rõ quang cảnh trong xe, không khỏi sửng sốt. Theo tiếng nói, Sở Ngọc quay đầu nhìn lại người phía sau mình, cũng ngạc nhiên sửng người.

Trong lúc hai phía Sở Ngọc và Thẩm Khánh Chi đang giằng co, cách bốn mươi dặm ở chân núi phía đông thành, một bóng người đứng cô độc, toàn thân y phục tím, cơ hồ bị đêm tối đen thẫm như nuốt lấy.

Mưa gió mịt mù

128. Q.3 - Chương 128: Trở Lại Đông Sơn

Một cảnh mờ ám!

Sở Ngọc quay lại nhìn, thân đứng mũi chịu sào cảm khái kêu lên trong lòng.

Mới vừa rồi, khoang xe ngựa còn chỉnh tề nghiêm trang, bây giờ lại biến thành bộ dạng thế này.

Trong khoang xe, đồ đạc rơi lung tung, hai bộ y phục vứt hỗn độn trên tấm thảm lông. Nhưng khiến nàng giật mình nhất là Dung Chỉ và Tiêu Biệt. Dung Chỉ đã cởi áo ngoài, chỉ còn mặc một áo mỏng, mái tóc đen thẫm rối tung, xõa xuống vai mềm mại, khóe mắt hơi xếch lên, sóng mắt lưu chuyển mê say tình tứ. Cổ áo hần mở rộng, cần cổ trơn bóng thon dài, ở giữa có vài vết đỏ khả nghi giống như là dấu hôn.

Trông Dung Chỉ bây giờ thật giống kiểu cách của Mặc Hương Liễu Sắc trước kia.

Mà Tiêu Biệt cũng trong trạng thái tương tự. Hắn nằm lui ở phía sau, tóc tán loạn, ánh mắt mờ mịt, áo ngoài cởi ra để lộ một phần ngực chỉ chút vết đỏ. Tướng mạo hắn vốn tuấn mỹ lạnh lùng, bây giờ nhìn lại càng thêm mê hoặc.

Dung Chỉ vươn tay ra ôm eo Sở Ngọc, tay áo trượt xuống để lộ cổ tay trắng sáng như ngọc. Hắn không chút đếm xỉa lườm Thẩm Khánh Chi một cái, rồi tựa cằm lên vai Sở Ngọc cười nhẹ: “Công chúa, không phải nói ra ngoại thành bắt tên tiểu tử đó về sao? Vẫn còn chưa đi à?”

Này, đây là hiện trường gì vậy, là xe đi trốn của ai người sao?

Chứng kiến tình hình, sắc mặt Thẩm Khánh Chi đen hơn một nửa, trong đầu tự động hiện ra cảnh trước khi xe ngựa kia dừng lại: hai chàng trai tuấn tú ăn mặc xộc xệch ngồi hai bên, mà Sở Ngọc trái ôm phải ấp, hôn bên này một cái, hôn bên kia một cái...Tuy đã sớm nghe tiếng tằm về tác phong sinh hoạt của cô công chúa này, nhưng không ngờ lại hoang đường đến thế.

Sở Ngọc bị Dung Chỉ ép sát vào người, đầu óc bồng trống rỗng trong khoảnh khắc, tim đập thình thịch, so với hạt mưa rơi còn dày đặc hơn. Nàng cố gắng áp chế hoảng loạn, tỏ vẻ để mặc cho Dung Chỉ ôm, nhìn Thẩm Khánh Chi lãnh đạm nói: “Thẩm tướng quân, bản công chúa không tiện ra khỏi xe. Người muốn điều tra thì nhanh lên một chút! Trong phủ ta có một tiểu tử không nghe lời, đã trốn ra ngoại thành, bây giờ đang đuổi theo để bắt hắn về. Nếu chậm trễ e rằng hắn trốn càng xa!”

Nàng phản ứng rất nhanh, tạo ngay được một lý do hợp tình hợp lý: đuổi bắt trai lơ bỏ trốn.

Thẩm Khánh Chi gắng kiềm chế thái độ. Mặc dù đã quen nhìn cảnh phóng đảng trên chiến trường, nhưng chứng kiến cuộc sống riêng tư sa đọa vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng được. Haizzz, người trẻ tuổi đúng là khác biệt sâu sắc thật!

Hạ lệnh kiểm tra khắp lượt binh sĩ của công chúa, không phát hiện điều gì khác thường, Thẩm Khánh Chi ra lệnh nhường đường, trong lòng nồng đậm phỉ nhổ.

Xe ngựa lần thứ hai tiếp tục lăn bánh. Sở Ngọc hạ màn xe xuống, mọi khí thế cường ngạnh vừa rồi dường như tan biến hết, cả người rũ xuống ngã nhào vào lòng Dung Chỉ.

Cả hai cùng ngẩng đầu, mắt lấp lánh nhìn nhau bật cười. Trong tiếng cười có đê thấp là vẻ khoái trá vì trò đùa thành công.

Thật hay, thật ăn ý!

Nhớ lại vẻ mặt của Thẩm Khánh Chi, Sở Ngọc không nhịn được lại phì cười. Diễn xuất vừa rồi của nàng quen quen. Trong truyện tranh, tiểu thuyết hoặc trên TV, vai nữ chính bị đuổi bắt, đụng phải nam chính thường cùng nam chính giả dạng tình nhân, hoặc được nam chính giấu trên giường, lấy chuyện mờ ám để che đậy chân tướng. Nhưng đến lượt nàng lần này thì đổi vị trí nam nữ một chút.

Nghĩ đi nghĩ lại, Sở Ngọc bỗng phát hiện mình vẫn còn tựa sát vào ngực Dung Chỉ. Hắn chỉ mặc một lớp áo mỏng, hai người lúc này quá thân cận ám muội. Nàng vội vàng ngồi thẳng dậy.

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười.

Quay đầu lại nhìn kỹ Dung Chỉ, Sở Ngọc phát hiện hắn tự hóa trang, vẽ đuôi mắt xếch lên tạo ảo giác mê hoặc tình tứ. Tiêu Biệt cũng giống như vậy, bộ dạng bên ngoài biến đổi hoàn toàn.

Rèm xe vừa hạ xuống, Tiêu Biệt vội vàng nhặt trang phục dưới sàn xe, lại luống cuống kéo cổ áo lên.

Kéo áo che kín ngực, hắn khoác áo ngoài, ngược mắt nhìn lên thấy Sở Ngọc ngả vào lòng Dung Chỉ, hai người giằng co nhìn nhau lấp lánh cười, khuôn mặt Tiêu Biệt trở nên ảm đạm.

Chỉ lát sau Sở Ngọc ngồi tránh sang bên, nhìn hai người chỉnh trang y phục, lau hết son phấn trên da. Tuy kinh ngạc về tốc độ hóa trang của Dung Chỉ, nhưng đại khái nàng có thể đoán ra: rải đồ đạc lung tung, cởi áo cả hai, tháo búi tóc, lấy bút màu tô điểm khóe mắt, lại dùng son phấn trên xe tạo dấu môi, khiến mọi người nghĩ bọn họ vừa làm chuyện gì đó.

Dù sao danh tiếng Sơn Âm công chúa đã như thế, nếu có cơ hội lợi dụng, Sở Ngọc cũng quyết không để lãng phí.

Dung Chỉ làm vậy thực ra rất có tác dụng. Cảnh tượng đập vào mắt quá nhiều tinh thần Thẩm Khánh Chi, khiến ông ta mất tỉnh táo và phán đoán chính xác, không cẩn thận tra xét từng người mà chỉ sai thuộc hạ làm qua loa, lại càng coi nhẹ phu xe phía trước, chỉ dồn ánh mắt vào sau xe.

Dung Chỉ đùa bỡn tâm trí người ta, có thể gọi là đến mức xảo diệu.

Chẳng qua...Sở Ngọc cười cười với Tiêu Biệt: “Để Tiêu huynh chịu ảm ức rồi! Chúng ta bắt đắ dĩ mới phải làm thế, cảm tạ Tiêu huynh đã phối hợp!” Nàng không sao, Dung Chỉ cũng không để ý, nhưng Tiêu Biệt ngày thường chững chạc đài hoàng, Sở Ngọc e rằng thần kinh hắn bị sốc đến mức không chịu nổi, nên cất tiếng an ủi.

Tiêu Biệt điềm đạm nhếch khóe miệng: “Là tình thế bức bách, hơn nữa công chúa cũng vì muốn giúp ta. Thủ đoạn của vị này, ta thật bội phục!” Tuy rằng vô cùng xấu hổ, toàn thân không thoải mái, nhưng hắn biết việc làm vừa rồi rất có tác dụng, nên cũng gắng sức không để trong lòng.

Xe ngựa lại tiếp tục chạy về phía ngoại thành. Trên đường gặp vài nhóm binh lính nữa, nhưng không bị ngăn cản và kiểm soát như khi nãy. Mãi cho đến khi chạy về hướng bắc được khoảng mười dặm, Sở Ngọc mới sai vệ binh lui hết về phía sau. Nàng vén rèm xe lên, mỉm cười gọi Lưu Sưởng xuống xe, trả lại dây cương cho Việt Tiệp Phi.

Lưu Sưởng đứng bên ngoài, Sở Ngọc ngồi trong xe cười nói: “Đến nơi này là an toàn rồi. Xin hỏi hoàng thúc, sau khi rời khỏi Kiến Khang có dự định gì không?”

Lưu Sưởng đứng cạnh xe ngựa, vẻ mặt u buồn: “Nơi này không có chỗ dung thân, ta còn dự định thế nào được nữa! Chỉ có đi khỏi mảnh đất này!”

Việt Tiệp Phi ở ngay đó, nhưng Sở Ngọc cũng không sợ hắn nghe thấy. Nàng quả quyết nói với Lưu Sưởng: “Như thế là tốt nhất. Đi khỏi đất nước này, và đừng trở về! Hôm nay ta giúp thúc, không phải là có ý phản bội bệ hạ. Ta chỉ không muốn bệ hạ tạo sát nghiệt tương tàn, giết người cùng huyết thống. Hi vọng hoàng thúc hiểu được!”

Lưu Sưởng trầm nghĩ: “Tất nhiên là ta hiểu. Ngày khác có cơ hội, nhất định sẽ báo đáp ân tình hôm nay. Nhưng có nói chắc là người cũng không tin, Sở Ngọc!” Hắn gọi tên Sơn Âm công chúa: “Có lẽ lời của ta không lọt tai, nhưng vẫn muốn khuyên người. Bên cạnh bệ hạ không phải là chỗ lâu dài. Bên cạnh một bạo quân như thế, chưa chắc đã an toàn về sau!”

Biết hẳn thật lòng lo lắng inh, Sở Ngọc cảm thấy ấm áp. Nàng mỉm cười: “Cái này ta sẽ nhớ kỹ. Hoàng thúc hãy bảo trọng!”

Nhìn theo bóng Lưu Sưởng chậm rãi đi xa, Sở Ngọc quay sang phía Việt Tiệp Phi, cười nhạt: “Chuyện hôm nay không được nói ra, xem như điều kiện trao đổi để ta giúp người tìm Thiên Như Kính, thế nào?”

Việt Tiệp Phi còn đang sững sờ, nghe Sở Ngọc nói như thế, hắn chần chờ một lát rồi quyết đoán gật đầu: “Được!”

Dù sao đã ra khỏi thành, lại có giao ước với Việt Tiệp Phi, Sở Ngọc liền sai người tản ra tìm kiếm.

Thiên Như Kính ra khỏi thành theo cửa bắc, vì thế lúc đầu Sở Ngọc cũng cho người đội mưa gió đi về phía bắc. Nhưng lúc này, Thiên Như Kính lại đang ở chân núi phía đông.

Quần áo hắn ẩm ướt dính sát trên người, giày ướt sũng nước và bùn đất. Gió to thổi, mưa xối xả trên người, mà hắn thì như một khối băng lạnh lẽo từ trong ra ngoài.

Thiên Như Kính cứ lẳng lặng đứng, không biết đã trải qua bao lâu. Rồi hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, vượt dòng nước lạnh buốt trên mặt, ngược nhìn Đông Sơn phía trước.

129. Q.3 - Chương 129: Sương Động Cánh Hoa

Rất nhiều ngọn núi tên là Đông Sơn, Quý Dương có một ngọn, Sơn Đông có, và tại Kiến Khang này cũng có.

Thời Đông Tấn, có một người trẻ tuổi tên là Tạ An, gặp khó khăn trên quan trường nên về núi Đông Sơn ở Hội Kê để ẩn cư. Đến năm bốn mươi một tuổi người đó mới quay lại Kiến Khang để làm quan. Thấy một ngọn núi ở ngoại thành Kiến Khang, ông ta bèn đặt tên là Đông Sơn.

Dưới sự chỉ huy của người này, tám mươi năm trước, Đông Tấn đã có một trận thắng vang dội “lấy ít địch nhiều”. Chiến thắng không chỉ ổn định cục diện Nam Bắc, mà còn giữ vững địa vị của ông ta ở triều đình, từ nay thế lực khuynh đảo triều chính với chức vị Tể tướng.

Thành ngữ “Đông Sơn tạo khởi”, chính là xuất phát từ câu chuyện trên.

Nhưng liên hệ của Đông Sơn với Thiên Như Kính là, sự phụ đã nhật được hắn tại ngọn núi này.

Hôm nay hắn mất hồn vía ra khỏi thành, không biết chạy hướng nào, không biết đi bao lâu, đến khi tỉnh trí lại thì đã đứng ở chân núi.

Phải chăng đây là ý trời? Về với điểm khởi đầu.

Nước mưa tưới trên mặt, trên cơ thể, từng đợt từng đợt không ngừng nhưng Thiên Như Kính không cảm thấy rét lạnh. Cứ suy nghĩ miên man, hoang mang lạc lối, hắn không biết nên làm thế nào.

Sự phụ từng nói với hắn, để sử dụng thần vật không có yêu cầu gì ghê gớm, chỉ cần ý chí thuần khiết, tập trung tư tưởng. Chọn hắn làm người thừa kế, là bởi vì tâm tư hắn đơn thuần, không có tạp niệm. Trước đây Thiên Như Kính chưa từng để ý đến điều này. Nhưng hôm nay, lúc không thể mở thần vật ra, hắn mới biết lòng mình mang tạp niệm, đã hỗn loạn đến thế nào.

Hắn càng cố gắng tập trung, lại càng không thể ngưng tụ tâm trí. Lòng như trăm mối tơ vò, khiến hắn sợ hãi không biết phải làm sao.

Sư phụ là người kiêu ngạo. Lúc phát hiện mình không thể mở thần vật, liền truyền thần vật lại cho hắn rồi lặng lẽ tự sát. Vậy lúc này hắn phải làm gì?

Thiên Như Kính không giống Thiên Như Nguyệt, gặp thất bại thì cảm thấy bị sỉ nhục không thể chịu nổi, cũng không có ý muốn tự kết liễu tính mạng. Hắn chỉ là...không biết phải làm sao.

Chẳng lẽ phải đi tìm truyền nhân? Mà tìm ở nơi đâu?

Không ai hướng dẫn hắn, không ai làm mẫu cho hắn. Mà Thiên Như Kính còn quá trẻ, dù tâm tư thông suốt, hắn vẫn không thể ung dung bình tĩnh.

Đứng không rõ đã bao lâu, hắn chậm rãi cất bước. Nhưng vì đứng đã quá lâu, hai chân chết lặng cảm giác, rồi truyền đến cơn đau tê dại. Thiên Như Kính ngã sấp xuống nước bùn, từ đầu đến chân dính đầy bùn đất.

Nằm một lát, hắn mới chậm rãi đứng lên, chân đau đớn run rẩy. Lê từng bước, hắn theo hướng lên núi.

Gió càng lúc càng lớn, mưa xối xả như tầng tầng lớp lớp gai nhọn trắng xóa, như từng đợt sóng cuộn cuộn không ngừng quất lên người khiến hắn lão đảo. Trong thời tiết thế này, một bóng áo tím xiêu vẹo bám lấy vách núi mà đi, nhiều lúc như muốn ngã xuống.

Dưới chân, bùn đất vừa lầy lội nước vừa trơn trượt. Nhiều lúc chân Thiên Như Kính lún sâu xuống bùn, có lúc bị trượt, nghiêng ngã lão đảo đi đến sườn núi. Trên người hắn đã có nhiều chỗ trầy da, thân thể vừa mệt vừa đau đớn, lúc lạnh buốt, lúc nóng rực. Nhưng kỳ lạ là, màn sương mù bao phủ tâm trí dần tan đi.

Không muốn nghĩ đến bất cứ điều gì, chính là như vậy.

Hắn đưa tay vuốt nước mưa đang làm ướt nhèm cặp mắt, quay lại nhìn phía sau.

Núi Đông Sơn vốn chẳng hề cao, nhưng trong bóng đêm tạo ảo giác nguy nga hùng vĩ. Trong rừng núi mịt mù, tầm nhìn bị một màu tối đen đè nặng, mưa to như thác lũ che phủ con đường trước mặt. Nhưng hắn chỉ cần đi về phía trước.

Tiếp tục đi về phía trước.

Nhẹ nhàng thở phào một cái, Thiên Như Kính lại tiếp tục lên núi. Hết lần này đến lần khác trượt ngã, khí lực suy giảm dần, tiện tay nắm giữ cỏ cây núi đá xung quanh, cả người hắn như vừa lăn qua bùn đất. Vết thương chong vết thương, đau đớn lạnh buốt, nhưng ánh mắt mờ mịt dần trở nên tỉnh táo kiên định.

Sở Ngọc.

Nỗi nhớ thương không dứt dâng đầy lên trong lòng.

Tâm hồn hắn bị quấy nhiễu, là bởi vì Sở Ngọc. Người thiếu nữ vô cùng kỳ lạ. Điều nàng biết hắn cũng biết, có điều nàng biết, hắn lại không biết. Hắn nhớ lúc bọn họ cùng ngồi một bàn, điệu bộ, lời nói, nụ cười của nàng. Một cảm giác gần gũi thân thiết mà người khác không biết, hắn cũng không biết là gì. Nhưng hắn hiểu, chưa bao giờ có người nào lại khắc sâu vào đáy lòng hắn đến thế.

Ngay cả sư phụ Thiên Như Nguyệt cũng chưa từng.

Hơi hơi ngọt lành, hơi hơi cay đắng, nghĩ đến mức thất thần cũng không hiểu là cảm giác gì. Hắn dường như không còn là mình, lại vẫn giống với chính mình.

Đêm tối như mực, mưa gió vẫn vũ, giữa bùn lầy lạnh cóng trên núi, một Thiên Như Kính tình sầu không biện giải, trong lồng ngực lại có một cảm giác mới mẻ, thanh khiết, ngưng đọng, phức tạp, chậm rãi nở rộ.

Tựa như cánh hoa mới nở, ngưng kết một giọt sương trong vắt.

Cả người mệt mỏi, nhưng tâm hồn lại nhẹ nhàng chưa từng có, khiến cơ thể lâng lâng như muốn bay lên. Thời gian trôi đi, mưa cũng ngớt dần. Khi hắn lên đến đỉnh núi thì mưa ngừng hẳn. Không gian náo nhiệt, lại nhẹ nhàng khoan khoái, phía chân trời sáng dần.

Dưới một tàng cây, có khối đá cao khoảng một thước, trên là mười chín đường vân ngang dọc. Thiên Như Kính cúi người vuốt đường nét đã hơi mờ, đầu ngón tay bị trầy xước hơi đau.

Hắn ngậy người một lúc, rồi cảm thấy điều gì đó, quay đầu nhìn về phía xa.

Trời sáng rồi, vầng mây phía chân trời khảm một màu vàng. Mây dần ửng đỏ như bị lửa thiêu. Bỗng nhiên, giống như giữa tầng mây có một khe nứt, ánh mặt trời sáng rực từ đó hé lộ, như một nhát kiếm chặt đứt màn đêm.

Nháy mắt tiếp theo, mặt trời đỏ vụt hiện ra từ biển mây đang sôi trào.

Thiên Như Kính nín thở nhìn thấy, trái tim hắn cũng hé lộ giống như mặt trời giữa biển mây kia.

Tầng mây dày đặc dần dần tiêu tán, mà nhịp đập hồi hã trong lồng ngực Thiên Như Kính cũng từ từ bình ổn. Một mỗi trong đêm như được nắng mới ban ngày gột rửa sạch sẽ, thân thể nhẹ nhàng.

Thiên Như Kính nâng cổ tay lên, lòng phẳng lặng như nước. Quầng sáng lam nhạt hiện ra. Tuy trong lòng, không thể phủ nhận tình cảm dành cho Sở Ngọc, nhưng tình cảm đó không còn quá nhiều tâm trí hắn được nữa.

Thả lỏng cơ thể hoàn toàn, lần thứ hai một mỗi đau đớn lại xâm lấn khắp người Thiên Như Kính. Hắn thấy hai mắt tối sầm, cả người ngã xuống. Trước khi mất đi ý thức, mơ hồ nghe có tiếng nói của ai đó: “Chà, người khác đã đi trước một bước rồi!”

130. Q.3 - Chương 130: Vương Tôn Khó Quay Bước

Cả nhóm Sở Ngọc đi tìm suốt đêm, nhưng không hề thấy tung tích. Tuy trong phủ có người am hiểu cách truy tìm người, nhưng trận mưa to đã xóa sạch mọi dấu vết. Từ phía bắc thuận đường đi tới phía đông thành, lúc mưa ngừng, trời còn chưa sáng rõ, cả đoàn đến chân núi phía đông.

Việt Tiệp Phi tinh mắt nhìn thấy, có mảnh vải tím vướng vào bờ đá, lập tức phi thân nhảy tới. Nhặt mảnh vải lên, cẩn thận kiểm tra, rồi hắn nôn nóng quay về phía Sở Ngọc: “Công chúa, đây là vải áo của A Kính!”

Sở Ngọc kinh ngạc ngược lên: “Chẳng lẽ hắn lên núi? Tối qua mưa to gió lớn như thế, hắn lên núi làm gì?” Cẩn nhắc trong khoảnh khắc, nàng bước xuống xe, sai binh sĩ đứng canh dưới chân núi, còn mình và Dung Chỉ, Việt Tiệp Phi cùng lên tìm, xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Đang định đi, nàng bỗng nhớ ra Tiêu Biệt vẫn còn trên xe. Tiêu Biệt tiễn Lưu Suồng ra khỏi thành, nàng cũng không tiện để hắn một mình vào thành, khiến kẻ khác dễ sinh nghi nên cứ thế cùng đi.

Sở Ngọc quay về phía Tiêu Biệt hỏi: “Người ở lại trong xe nghỉ ngơi, được không?”

Tiêu Biệt lắc đầu, ôm đàn bước xuống: “Không, ta cùng công chúa lên núi!”

Mưa đã ngừng rơi, thỉnh thoảng lại có Việt Tiệp Phi hỗ trợ nên mọi người lên núi dễ dàng hơn rất nhiều so với Thiên Như Kính. Chỉ khổ Việt Tiệp Phi, hắn nóng ruột như lửa đốt, nhưng lại không thể bỏ mặc Sở Ngọc chạy lên núi một mình, chỉ có thể đi tới đi lui, gặng áp chế lo lắng trong lòng.

Trên đường không ngừng phát hiện dấu vết Thiên Như Kính lưu lại, rõ ràng là hắn lên núi.

Rốt cuộc cũng lên đến đỉnh Đông Sơn. Lúc này mặt trời đã lên cao, ánh sáng chói lọi tỏa khắp không gian, như muốn xóa tan mọi u ám trong trời đất.

Hình ảnh đầu tiên mà bốn người nhìn thấy là một bóng người trên đỉnh núi. Ánh nắng lóa mắt không nhìn rõ, người đó quay lưng lại phía bọn họ, đang đứng khoanh tay như sẵn sàng nhảy xuống bất cứ lúc nào.

Việt Tiệp Phi kinh hãi tột độ, không còn để ý gì đến Sở Ngọc nữa. Hắn phi thân nhảy đến ôm chặt người kia, kéo tránh xa khỏi vách đá và kêu lên: “A Kính, đệ ngàn vạn lần cũng không được nghĩ quẩn!”

Kéo người đó về phía sau khoảng năm, sáu bước, Việt Tiệp Phi mới thấy có chỗ không thích hợp. Cảm giác không giống...Kính sư đệ không cao như vậy...

Chân chừ buông tay, Việt Tiệp Phi lui về phía sau hai bước. Người bị hấn ôm lúc này cũng quay lại. Trên gương mặt tuần mỹ là nụ cười tiêu sái bất kham, ánh mắt lấp lánh trên chọc hướng về phía Việt Tiệp Phi: “Ý Chi không yêu nam giới, nên đành phải nén đau lòng mà phụ tấm thịnh tình của huynh đài!”

(Nguyên văn: “Ý Chi không “Long dương chi hảo”...”

Thời Chiến quốc có Long Dương Quân là một cậu học trò vô cùng khôi ngô tuấn tú. Anh ta được Ngụy vương say mê vô cùng, đồng sàng cộng chẩm (ăn cùng ngủ cùng), rất được sủng ái.

Một ngày hai người cùng đi thuyền câu cá, Long Dương Quân câu được hơn mười con cá, cá cắn câu ngày càng nhiều, thế nhưng nước mắt lại rơi, Ngụy vương thấy vậy liền hỏi có chuyện gì, Long Dương Quân nói: “Khi đại vương câu được con cá lớn, trong lòng sẽ rất vui vẻ. Thế nhưng lưỡi câu rất nhanh chóng sẽ được thả xuống nước để tìm con cá to hơn, còn con cá vừa câu được sẽ bị vớt đi mà không được ngó ngang tới nữa. Thần không dám liên tưởng đến, như nay thần có thể được sự sủng ái của đại vương, có được một địa vị hiển hách trong triều đình, thần dân thấy thế, đều rất kính trọng thần, nhưng khắp trời đất này, người dung mạo tuấn tú nhiều không đếm xuể, bên ngoài người ta đồn đại rằng thần sở dĩ được đại vương sủng ái, là vì dung mạo của mình. Thần tự lo lắng rằng mình cũng giống như con cá vừa bị mắc câu, sợ ngày mình bị bỏ đi không còn xa nữa, như thế thần làm sao mà không khóc được?”

Sau đó Ngụy vương ra một sắc lệnh trong cả nước rằng: Từ nay về sau nếu có người bàn luận mỹ nhân, nếu bị phát hiện sẽ bị giết mà không cần định tội. Câu thành ngữ “Long Dương chi hảo” cũng bắt nguồn từ đây)

Nhận sai người, khuôn mặt Việt Tiệp Phi thoát đỏ thoát trắng. Nhưng hấn lại càng thêm nóng ruột như lửa đốt, lo cho Thiên Như Kính. Chắc chắn Thiên Như Kính đã lên núi, nhưng bây giờ lại không thấy hấn đâu. Chẳng lẽ...

Tiện thể đùa bỡn Việt Tiệp Phi, rồi Vương Ý Chi cười dài bước đến chỗ Sở Ngọc, chấp tay vái chào: “Sao Tử Sở huynh lại có thú vui này, sáng sớm đã có mặt ở Đông Sơn?”

Thấy Vương Ý Chi, Sở Ngọc rất bất ngờ, cũng cười vái chào: “Chúng ta đến đây tìm người. Không rõ Ý Chi huynh có thấy một người chừng mười tám, mười chín tuổi, mặc y phục tím?”

Vương Ý Chi hơi ngần người, lập tức mặt giãn ra: “Hắn đang ở nhà gần đây, mời đi theo ta!”

Đi theo Vương Ý Chi, mọi người mới phát hiện, ẩn giấu bí mật trong rừng rậm trên đỉnh núi, là một tòa nhà thanh nhã tinh xảo, ngói đen thấp thoáng giữa màu xanh xám của cây rừng, nếu không nhìn kỹ rất khó phát hiện.

Vương Ý Chi dẫn mọi người qua cổng, vừa đi vừa nói: “Đây vốn là nhà của Tà gia, ta ngẫu nhiên hứng trí, muốn lên Đông Sơn ngắm cảnh bèn hỏi mượn. Trong nhà cũng cho tôi ở hết, chỉ còn ta một mình thanh tịnh”. Đêm qua mưa to hấn ngủ ở đây, sáng sớm thức dậy để ngắm mặt trời mọc, không ngờ vừa lúc bắt gặp Thiên Như Kính hôn mê bất tỉnh.

Thiên Như Kính đang nằm mê man trên giường, khuôn mặt tái nhợt. Dung Chỉ bắt mạch, thấy hấn chỉ là mệt mỏi mất sức quá độ, các vết thương trên người cũng chỉ ở ngoài da, không có gì nghiêm trọng.

Biết Thiên Như Kính không nguy hiểm đến tính mạng, Việt Tiệp Phi mới rút cuộc yên lòng.

Vương Ý Chi mời Sở Ngọc nghỉ lại chỗ này, nàng liền đồng ý. Suốt một đêm không chợp mắt, bây giờ nàng thấy thật mệt mỏi, bèn giao những việc vặt khác cho Dung Chỉ xử lý.

Vừa nằm xuống giường, Sở Ngọc liền ngủ lịm không biết gì nữa.

Giấc ngủ thật ngọt ngào yên ổn, khiến cả người nàng thoải mái khoan khoái. Sở Ngọc biếng nhác mở to mắt, nhìn màn lụa trên đỉnh đầu. Thấy trời còn tối, nàng lại mơ màng xoay người tiếp tục ngủ, nhưng một lát sau, bị tiếng “ọc ọc” trong bụng cưỡng chế đánh thức.

Ngủ được một giấc, Sở Ngọc miễn cưỡng bò xuống giường, xỏ giày khoác áo, rồi đẩy cửa bước ra ngoài. Cảm giác mát mẻ thấm vào da thịt. Không khí mát rượi sau cơn mưa khiến người ta thư giãn.

Nàng cho rằng bây giờ là sáng sớm, nhưng ngẩng lên, sao sáng nhấp nháy trên đầu.

Trên nền trời tối thẫm cao rộng, những chấm sáng nhỏ lóe lên. Trong nháy mắt, toàn bộ không gian thu vào tầm mắt, bầu trời chứa vô vàn những đốm sáng lấp lánh, tạo ảo giác như nhìn thấy lân tinh phiêu du trong nước biển.

Sở Ngọc sửng sốt một hồi, mới phát hiện mình đã ngủ suốt ngày.

Hai bên không thấy ai, một loạt gian phòng xung quanh cũng vắng lặng. Nhưng Sở Ngọc bước được mấy bước thì nghe thấy lờ mờ phảng phất có tiếng người.

Sở Ngọc men theo hướng có âm thanh mà bước tới, vòng qua một loạt gian nhà, trước mắt bỗng thấy có ánh sáng. Cả mấy người cùng tụ tập bên suối, giữa khu đất trống trong rừng. Vương Ý Chi, Tiêu Biệt, Thiên Như Kính, ngay cả Việt Tiếp Phi cũng ở đây.

Dừng lại nhìn kỹ, Sở Ngọc thấy họ dựng bếp bên suối, trên bếp đặt một nồi sắt to. Trong nồi là canh gì đó đang sôi trào, tỏa ra từng đợt hương thơm. Vương Ý Chi và Dung Chỉ thỉnh thoảng lại cho thêm thứ gì đó vào canh.

Tiêu Biệt và Thiên Như Kính đứng một bên. Một người ôm đàn, một người ép sát tay vào tay áo, thái độ cứng nhắc như không biết phải làm sao, hình như là bị lỗi tới.

Chốc lát sau có một tiểu đồng bụng khay tới, không hề nhìn Sở Ngọc mà cứ thế bước qua. Nàng nhận ra đó là tiểu đồng thường ngày vẫn hầu hạ bên cạnh Vương Ý Chi. Lúc tiểu đồng lướt qua, nàng nhìn rõ thứ hằn mang là một khay sứ men xanh, trên đó xếp chỉnh tề từng lớp thịt thái lát mỏng, cá, dê, lợn, thỏ, bò...Màu sắc các loại thịt khác nhau, ánh lên màu xanh của khay sứ, trông lại càng tươi ngon.

Đây có phải là...lẩu?

Người đầu tiên phát hiện ra Sở Ngọc là Tiêu Biệt. Vương Ý Chi và Dung Chỉ phụ trách nêm nếm gia vị, hẳn không thông thạo nấu nướng, không biết phải làm gì ngoài việc khó xử ngó nghiêng xung quanh. Không ngờ hẳn lại nhìn thấy Sở Ngọc đứng ở đằng xa, đang chăm chú nhìn về phía này.

Bị phát hiện, Sở Ngọc lập tức bước đến, trước hết vái chào Vương Ý Chi: “Ý Chi huynh, đa tạ huynh đã tiếp đãi!”

Sau nồi lẩu là hai chiếc bàn lớn. Trên bàn, trừ khay thịt mà tiểu đồng vừa bưng ra, còn có các loại rau tươi vừa rửa sạch sẽ, ánh lên xanh biếc. Ngoài ra, còn có mấy chén đĩa sứ trắng, đựng thứ gì thì Sở Ngọc không nhìn rõ vì bên này hơi tối.

Nước suối theo khe đá chảy róc rách. Bây giờ là đầu thu, không còn hoa thơm nhưng không gian thoáng đãng mát mẻ. Vương Ý Chi lấy một bát sứ múc gia vị hỗn hợp để chấm. Hắn cầm đũa trúc gắp một miếng thịt, nhúng vào nồi đảo qua đảo lại rồi chấm gia vị, bỏ vào mồm: “Không tệ! Mọi người còn chờ gì nữa, ở đây không có tay phục vụ đâu, ai thích ăn gì thì tự lấy đi! Tử Sở huynh cũng tới đây!”

Nhìn thấy Sở Ngọc, Vương Ý Chi gọi luôn mà không hề ngại ngần.

Sở Ngọc không thể khách khí, nhìn thấy giữa Vương Ý Chi và Dung Chỉ còn chỗ trống liền ngồi xuống, tự động cầm đũa trúc trên bàn. Lẩu là món mà ở thời hiện đại nàng thường ăn. Sau khi đến thời đại này, nàng không quá để ý bữa ăn, trong phủ cũng không có ai làm. Quang cảnh trước mặt làm nàng nhớ lại trước kia, và ngay cả lúc này, giống như nàng và người thân trong gia đình ngồi quây quần bên nồi lẩu.

Vương Ý Chi gắp cho nàng miếng thịt và đưa bát gia vị, Sở Ngọc nhúng một chút rồi bỏ vào mồm. Miếng thịt tươi mới nóng bỏng, vừa mới cắn trong mồm liền lan tỏa vị ngon nơi đầu lưỡi. Vị ngọt của thịt hòa quyện với nước tương hơi cay, lại có thêm dấm chua ngọt.

Sở Ngọc ăn xong miếng thịt, đang định gắp tiếp thì thấy Vương Ý Chi đưa bát gia vị chấm cho Dung Chỉ. Nàng vội vàng chặn lại, đứng dậy cầm bát gia vị nhét vào tay Thiên Như Kính đang đứng ở phía ngoài: “Thiên Như Kính, bát này của người, tới đây cùng ăn đi!”

Nằm ngoài dự liệu của nàng, vốn cho là phải mời mọc thêm vài lần nữa, nhưng vừa nói xong thì Thiên Như Kính ngồi xuống một chỗ trống khác. Thiên Như Kính ngồi xuống, Việt Tiếp Phi ngồi bên cạnh. Tiêu Biệt không thể đứng một mình, nên cũng ngồi xuống cùng mọi người.

Sở Ngọc cầm chiếc bát không đưa Dung Chỉ: “Người tự trộn gia vị đi!”

Người khác không biết, nhưng Sở Ngọc vẫn còn nhớ rõ. Ngày đó trong rừng trúc, Dung Chỉ nói vị giác của hắn khác mọi người. Chuyện này thật phiền toái, Sở Ngọc cũng lười phải giải thích dài dòng.

Tiếp nhận chiếc bát, Dung Chỉ hơi ngẩn người, lập tức khước miệng cong lên thành nụ cười.

Ăn lẩu là việc rất náo nhiệt. Số người ở đây không nhiều, trong đó tính tình lại còn lãnh đạm, nhưng bị không khí sôi cuốn, cũng say sưa ngồi nghe Dung Chỉ, Vương Ý Chi và Việt Tiệp Phi kể về những điều họ mắt thấy tai nghe trước kia.

Tiểu đồng mang rượu đến, Sở Ngọc liền đón lấy, vừa uống rượu vừa ăn lẩu. Nàng cũng không nhớ mình uống bao nhiêu, chỉ biết nồng độ cồn như bị cái nóng của lẩu chưng cất thêm, máu chảy sôi trào trong huyết quản, tâm tình hưng phấn xúc động khác thường.

Tiêu Biệt là người đứng lên sớm nhất. Hắn ăn rất ít, nhìn thấy Sở Ngọc với Dung Chỉ hữu ý hữu tình, cảm thấy không thoải mái. Đi vài bước, hắn khoanh chân ngồi xuống, lấy cây đàn cổ trong hộp ra, ngược nhìn sao trời, tay bắt đầu gảy.

Nghe tiếng đàn thanh u nổi lên, Vương Ý Chi thừa dịp tửu hứng, cầm đũa gõ vào cạnh bát làm nhịp, cất tiếng: “Quân bát kiến...” Hắn vừa mở đầu, Sở Ngọc bên cạnh lập tức tiếp lời: “Quân bát kiến, Hoàng hà chi thủy thiên thượng lai, bồn lưu đảo hải bát phục hồi” (Anh có thấy, nước sông Hoàng hà từ trời cao tuôn xuống, cuộn cuộn đổ ra biển khơi mà không hề trở lại?)

Vương Ý Chi sững sốt quay đầu nhìn lại, thấy trên gương mặt thanh nhã của nàng, gò má ửng hồng tựa như bạch ngọc san hô, mắt nàng ánh lên chấm nhỏ thần quang, đẹp không sao tả xiết. Không để ý đến vẻ kinh ngạc của Vương Ý Chi, Sở Ngọc lại tiếp tục xướng lên: “Quân bát kiến, cao đường minh kính bi bạch phát, triêu như thanh ti mộ thành tuyết”. (Anh có thấy, cha mẹ soi gương nhìn đầu bạc mà buồn đau? Sáng như tơ xanh chiều đã thành tuyết bạc)

Dung Chỉ không nhịn được cũng quay đầu lại. Mà Sở Ngọc cười dài, nắm lấy tay hắn tiếp tục cao giọng:

“Nhân sinh đắc ý tu tận hoan,

Mạc sử kim tôn không đối nguyệt!

Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng,

Thiên kim tán tận hoàn phục lai.

Phanh dương tử ngư thả vi lạc,

Hội tu nhất ẩm tam bách bôi”

(Đời người có dịp nên tận hưởng niềm vui

Chớ nên để chén vàng sông bóng nguyệt

Trời cho ta tài tất nhiên là có chỗ dùng đến

Nghìn vàng tiêu hết rồi lại có

Mỏ dê giết bò để cùng vui say

Mỗi lần uống đủ ba trăm chén rượu)

Nàng cứ hát lung tung theo tiếng đàn, không thành làn điệu, nhưng lại mang ý vị phóng khoáng tự do, hát vì hứng khởi. Sở Ngọc thuận tay cầm đũa, bắt chước Vương Ý Chi gõ lên thành bát: “Tương tiến tửu, bôi mạc đình! Dữ quân ca nhất khúc, thỉnh quân vị ngã khuynh nhĩ thỉnh” (Sắp mời rượu, chớ nên ngừng chén. Ta vì các người mà hát một bài, xin hãy vì ta mà lắng tai nghe)

Từ lúc tới thế giới này, Sở Ngọc vẫn cẩn thận không chế tửu lượng, trước giờ chưa từng uống say, cũng chưa từng quên giữ gìn hình tượng. Thế nhưng hôm nay, nàng say.

Có lẽ trong bóng đêm sâu lắng, tâm tình buồn lộng, có lẽ vì ăn lẩu quá náo nhiệt, nên nàng hơi say. Không chỉ say, nàng còn quên mình đã xướng lên bài thơ phải mấy trăm năm sau mới ra đời.

Dù mấy trăm năm sau ở thời kỳ thơ ca thịnh vượng nhất, tác phẩm “Tương tiến tử” của Lý Bạch vẫn lộng lẫy chói mắt. Mà trước đó mấy trăm năm, bài thơ cũng lay động, mê hoặc lòng người như vậy.

Sở Ngọc xướng một lần chưa thấy đủ, lại xướng tiếp lần hai. Mà lần này, tiếng Vương Ý Chi cũng cất lên, hòa theo giọng Sở Ngọc ngân nga: “Quân bất kiến, Hoàng hà chi thủy thiên thượng lai”

“Quân bất kiến, cao đường minh kính bi bạch phát”, Dung Chỉ cũng nhẹ nhàng hòa thanh: “triêu như thanh ti mộ thành tuyết”

Việt Tiệp Phi rút trường kiếm, múa kiếm hát vang:

“Nhân sinh đắc ý tu tạn hoan,

Mạc sử kim tôn không đối nguyệt!

Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng,

Thiên kim tán tạn hoàn phục lai”

Sở Ngọc vừa cười vừa hát: “Tương tiến tử, bôi mạc đình!” Đũa trúc trong tay nàng chỉ vào Thiên Như Kính. Mắt nàng hàm chứa thủy quang, ánh lửa chiếu rọi trở nên mênh mang lấp lánh không gì đẹp bằng. Thiên Như Kính cảm thấy tim đập nhanh một nhịp, không tự chủ được nâng chén rượu uống cạn.

Đúng, chính là như vậy! Hôm nay uống rượu hôm nay say.

Sở Ngọc trong lòng khoan khoái, quên rằng mình vẫn nắm chặt tay Dung Chỉ, ngửa đầu lại hát vang: “Tương tiến tử, bôi mạc đình! Dữ quân ca nhất khúc, thỉnh quân vị ngã khuynh nhĩ thính...Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch, duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh...Ngũ hoa mã, thiên kim cừ, hô nhi tương xuất hoá mĩ tửu, dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu” (Sắp mời rượu, chớ nên ngừng chén. Ta vì các người mà hát một bài, xin hãy vì ta mà lắng tai nghe...Xưa nay thánh hiền đều im lặng, chỉ có kẻ say là lưu tiếng muôn đời...Ngựa năm sắc, áo nghìn vàng, gọi con mang đổi lấy rượu ngon, để ta cùng uống cho tan vạn cổ sầu!)

“A ha...cùng uống cho tan vạn cổ sầu!”

Câu sau cùng, nàng lặp lại một lần nữa, gõ đũa xuống, chiếc bát sứ vỡ tan.

Sở Ngọc không buồn ngó xuống, buông đũa, ngẩng đầu lên lại thấy bầu trời.

Nền trời vẫn thăm đen, điểm những chấm sáng li ti. Sở Ngọc nhìn chăm chú, bỗng giờ tay chỉ lên trời nói: “Các người biết không, những vì sao trước mắt chúng ta, đã sáng lấp lánh vài tỉ năm rồi!”

So với các vì tinh tú tồn tại vĩnh hằng, cuộc đời con người sao mà ngắn ngủi, giống như những hạt bụi bé nhỏ không đáng nhắc đến.

Theo tay nàng, mọi người cùng ngẩng đầu lên. Ngàn vạn vì sao lấp lánh rơi vào tầm mắt, giống như vô số viên đá quý phát sáng rực rỡ.

Có lẽ, sau này bọn họ sẽ chia lìa, phản bội, thống hận, thậm chí sinh li tử biệt. Nhưng giờ phút này tựa như ngọc quý khắc sâu vào tâm trí, dù có chôn vùi trong bụi đất cũng không thể nào quên.

131. Q.3 - Chương 131: Tiến Cung Để Tiến Công (thượng)

“Rồi, sau đó?” Sở Ngọc cảm thấy cổ họng run rẩy “Ta hát “Tương tiến tử”, sau đó thì làm gì?” Sáng hôm nay tỉnh dậy sau khi say rượu, Sở Ngọc thấy đau đầu. Nhớ đến chuyện tối qua, nàng thầm hối hận không ngừng, đã thế lại còn đạo thơ của người đời sau nữa!

Sở Ngọc thích thơ, đặc biệt là thơ Lý Bạch, nhưng rất tôn trọng tác quyền của thi sĩ. Lúc say rượu lại vô ý xướng lên một bài thơ tuyệt phẩm phải mấy trăm năm sau mới xuất hiện, khiến nàng thật áy náy.

Nhưng ký ức nàng chỉ dừng ở lúc ca hát, sau đó còn làm gì nữa thì không tài nào nhớ được. Sợ rằng đã làm việc không nên làm, nhân lúc Dung Chỉ bê canh giải rượu đến, nàng cẩn thận dè dặt hỏi hẩn.

Dung Chỉ cười dài nhìn nàng, chậm chạp từng câu: “Công chúa không nhớ được sao? Nàng ca hát, rồi ôm lấy Ý Chi huynh, bảo rằng cho hẩn làm phò mã...”

Sở Ngọc sắc mặt đại biến, phun ngụm canh giải rượu ra.

Dung Chỉ tiếp tục nói: “Sau đó, công chúa đẩy ta ngã xuống đất, cười lên người ta...”

Sở Ngọc sắc mặt trắng bệch, cứng ngắc toàn thân, không động đậy chút nào.

“Việt Tiệp Phi định kéo công chúa ra, bị nàng xé mở y phục...”

Cầm...cầm thú quá!

“Công chúa buông ta ra, đến lượt Thiên Như Kính và Tiêu Biệt...”

Mỗi một câu hẩn nói, như đẩy nàng sâu thêm một tầng địa ngục. Sở Ngọc sắc mặt xanh xám, quả thật chỉ muốn tìm lỗ chui xuống đất. Tác phong say rượu của nàng, sao lại tệ đến mức này? Quả thật giống như bị Sơn Âm công chúa ám ảnh!

“Còn có...” Dung Chỉ dừng lại một chút

Sở Ngọc thở dài náo nức: “Còn có cái gì? Người nói luôn đi!” Nàng có thể chịu đựng được!

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười: “Còn có, công chúa, ta lừa nàng, tất cả chuyện vừa rồi là giả!” Hẩn thuận tay đỡ lấy bát canh từ Sở Ngọc, vẻ mặt như cười như không trông vô cùng...ghê tởm: “Vẻ mặt lừa của nàng nhìn rất thú vị!”

Người cút đi!

Sở Ngọc trợn tròn mắt, vừa bức mình vừa buồn cười, đập mạnh vào vai hẩn. Nhưng đồng thời, nàng cũng nhẹ nhàng thở phào.

Không thèm để ý đến tên Dung Chỉ đầu óc xấu xa, Sở Ngọc đến thư phòng tìm Vương Ý Chi để chào tạm biệt. Nàng thấy hẩn ngồi bên bàn. Trên mặt bàn gỗ lim là một thếp giấy trắng rộng chừng hai thước. Vương Ý Chi tì khuỷu tay, không biết đang viết gì đó.

Sở Ngọc thấy hẩn chăm chú, không khỏi chậm dần bước chân, từ từ đến gần. Hẩn viết thoăn thoắt, chữ phóng khoáng bay bổng. Nhìn kỹ, thì ra hẩn đang viết: “Quân bất kiến, Hoàng hà chi thủy thiên thượng lai”

Sở Ngọc bóp bóp trán. Khu vực vừa mới giảm bớt đau lại có dấu hiệu nguy kịch trở lại. Nhưng nàng không ngăn cản giữa chừng. Đợi hẩn viết xong, nàng mới cất tiếng: “Ý Chi huynh, ta có chuyện muốn nhờ!”

Vương Ý Chi nghe thấy tiếng nàng liền quay lại: “Đừng khách sáo việc muốn nhờ hay không muốn nhờ. Từ Sở huynh có việc gì cứ nói thẳng ra đi!”

Sở Ngọc thở dài: “Bài hát hôm qua lúc uống rượu, không phải do ta làm, mà là của một ẩn sĩ...”

Vương Ý Chi nhìn nàng mỉm cười: “Vị ẩn sĩ đó hiện ở đâu?”

Suýt buột miệng nói người đó ở mấy trăm năm sau, Sở Ngọc vội vàng nuốt xuống, sửa lại lời: “Vị đó không muốn người khác biết tới sự tồn tại của mình. Bởi vậy, cũng mong Vương huynh đừng truyền bài hát đó ra ngoài!”

Vương Ý Chi trầm mặc một hồi. Thấy Sở Ngọc có vẻ nóng ruột khẩn trương, hẩn bèn cười nói: “Được thôi! Nhưng vừa lúc ta mới chép lại bài hát đó, vậy mong Từ Sở huynh cho biết tên vị ẩn sĩ, mới có thể hoàn thành bức thư pháp!”

Sở Ngọc nói: “Lý Bạch”

Vương Ý Chi nhẹ nhàng phóng bút viết hai chữ “Lý Bạch” vào cuối bức thư pháp, hong khô nét mực rồi mới cuộn giấy lại đưa cho Sở Ngọc: “Tặng cho Tử Sở huynh!”

Sở Ngọc nhận tờ thư pháp, định sẽ về treo trong phòng ngủ làm kỷ niệm. Nàng nói lời cáo biệt và rời khỏi thư phòng.

Lúc Sở Ngọc trở lại thành Kiến Khang, đã là buổi chiều ba ngày sau. Lệnh giới nghiêm đã bỏ, trên xe bớt một người, nhưng cũng thêm một người.

Đường vào thành, gió thu thổi man mác luồn cả vào khoang xe. Sở Ngọc lẳng lặng nhìn cảnh sắc bên ngoài. Sau trận mưa to, không khí lại trở về với vẻ dịu hiu của mùa thu, gió thổi bụi cát bay lạo xạo trên đường.

Hai bên đường, người đi lại không nhiều. Thỉnh thoảng bắt gặp một vài người, cặp mắt lộ vẻ dờ dẩn bất an. Nhìn thấy xe Sở Ngọc vào thành, có hai ba người tụ tập xì xào bàn tán.

Sở Ngọc cảm thấy kinh ngạc. Tại sao nàng mới rời thành có hai ngày mà không khí đã thay đổi thế nhỉ? Về lý mà nói, mới là mùa thu, mọi người cũng không nên ngủ đông sớm vậy chứ?

Sai hộ vệ đi tìm hiểu, cuối cùng kết quả báo lại không làm Sở Ngọc ngạc nhiên nữa. Đêm hôm trước Lưu Sưởng bỏ trốn, Lưu Tử Nghiệp sai người lục soát khắp thành không tìm thấy. Thế là hôm sau, hắn đem lửa giận phát tiết hết lên người ba vị thúc thúc còn lại. Hắn không cho bọn họ ở nơi chiêu đãi khách quý nữa, mà sai ném vào cũi tre, ngày hôm qua vừa đem đi diễu hành khắp thành.

Sở Ngọc biến sắc, cảm giác lơ mơ phảng phất, trí nhớ có gì đó mơ hồ sực tỉnh, rồi lại không thể rõ ràng. Chuyện này dường như nàng đã từng biết...Thời điểm đáng sợ nhất trong lịch sử bỗng hiện ra trong trí óc nàng.

Nào là say rượu, nào là “Tương tiến tửu”, nghe xong tin tức trên, Sở Ngọc quên sạch sẽ hoàn toàn. Trong đầu nàng chỉ còn duy nhất một ý niệm: Bắt đầu rồi? Đã bắt đầu rồi sao?

Lặng im trong khoảnh khắc, Sở Ngọc thản nhiên nói: “Ta biết rồi, về phủ!”

Về phủ, sau đó tiến cung, cũng đồng thời là tiến công.

Lúc Sở Ngọc nhìn thấy Lưu Tử Nghiệp trong thư phòng, không ngờ còn thấy xung quanh hắn là các triều thần, toàn những người đã sáu, bảy mươi tuổi. Trong số đó có Vương Huyền Mô và cả Thẩm Khánh Chi.

Giờ này đã bãi triều, Lưu Tử Nghiệp vốn không thích bị triều thần quấy rầy lúc hắn vui đùa, sao lại có nhiều người ở đây như vậy?

Sở Ngọc thấy các đại thần, tất nhiên họ cũng nhìn thấy nàng. Bọn họ đang kịch liệt yêu cầu Lưu Tử Nghiệp thả tam vương, trong đó tiếng Vương Huyền Mô là vang dội nhất. Nhưng khi Sở Ngọc bước vào, thư phòng lập tức yên tĩnh trở lại.

Lưu Tử Nghiệp cất tiếng chậm rãi: “Nói đủ chưa?” Tâm tình của hắn dường như cực tốt. Ngay cả khi bị nhiều người vây quanh góp ý – việc hắn ghét nhất xưa nay – hắn cũng không nổi giận.

Nhìn thấy Sở Ngọc đi tới, Lưu Tử Nghiệp đứng dậy, bước đến nắm lấy tay nàng. Hai người sống vai mà đi.

Không ít đại thần nhìn cảnh này nhú mày. Nhưng mục đích của họ hôm nay không phải việc này, nên cũng không dư thừa tinh lực mà sao nhãng việc chính, không ai nói gì.

Lưu Tử Nghiệp hỏi: “A tỷ, hôm qua tỷ đi đâu vậy?”

Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười, nêu lại lý do đã từng thông báo với Thẩm Khánh Chi rồi tiếp lời: “Bệ hạ đang làm gì vậy?” Nàng không hề sợ Lưu Tử Nghiệp nghi ngờ nàng đưa Lưu Sưởng đi, bởi vì người ngoài nhìn vào, dù về tình hay về lý thì nàng và Lưu Tử Nghiệp cũng trên cùng một con thuyền.

Không để ý đến những cặp mắt trừng trừng như thiêu như đốt của các đại thần khác, nàng và Vương Huyền Mô liếc nhìn nhau.

132. Q.3 - Chương 132: Tiễn Cung Để Tiễn Công (hạ)

Thu hồi ánh mắt, trong đáy mắt Sở Ngọc ngưng tụ sự kiên quyết.

Lưu Tử Nghiệp rất đắc ý với việc làm của mình ngày hôm qua, thấy Sở Ngọc tới chỉ muốn nhanh chóng khoe với nàng. Lãng nhục người ta thật là khoái! Ba vị hoàng thúc bị hấn nhốt trong cũi tre, qua khe hở nhìn hấn với ánh mắt cầu xin đáng thương hại làm cho huyết quản hấn sôi trào, một cảm giác sung sướng trước nay chưa từng có.

Bởi vì đang phấn khởi, nên hôm nay bị một đám lão thần vây quanh, hấn cũng không để tâm.

Lưu Tử Nghiệp không hề nhận ra, hấn đang chạy như điên trên con đường biến thái.

Sở Ngọc sóng bước cùng Lưu Tử Nghiệp, bỗng cảm giác như có ánh mắt đang khoét da thịt nàng. Quay lại nhìn, không phải Thẩm Khánh Chi như dự đoán mà là một lão thần khác.

“Lão”, từ này không thể bỏ qua. Để thăng quan tiến chức, có những lúc cần lấy lý lịch chống đỡ. Tuổi càng cao thì tư cách càng lớn. Lúc này trong phòng, trừ Sở Ngọc, Lưu Tử Nghiệp và tiểu thái giám, là một đội ngũ các lão thần, với địa vị thanh danh uy tín trong triều, mỗi lời họ nói cực kỳ có trọng lượng.

Nhưng có những lúc, “lão thần” còn hàm ý bảo thủ cố chấp. Cho nên bọn họ thấy hành động cảm tù làm nhục các thúc phụ của Lưu Tử Nghiệp là không thể chấp nhận được, trái với tiêu chuẩn đạo đức của một hoàng đế, vì vậy gắng sức khuyên can.

Lưu Tử Nghiệp thấy Sở Ngọc tới, không còn kiên nhẫn nghe mấy vị lão thần lải nhải nữa, hấn phát tay: “Các người lui ra đi. Chuyện tam vương trẫm sẽ có quyết định. Bây giờ trẫm muốn nói chuyện với a tỷ!”

“Bệ hạ!” Một âm thanh vừa cao vừa ngang chen vào, Sở Ngọc nhận ra cũng chính là lão thần nhìn nàng như khoét da thịt vừa rồi. Ông ta mặc triều phục trông hoa lệ, trang trọng hơn một chút so với những người xung quanh, giáo huấn Lưu Tử Nghiệp với giọng điệu dạy dỗ con cháu trong nhà: “Bệ hạ tuổi cũng không còn nhỏ nữa, cần biết lễ nghi. Hội Kê trưởng công chúa gặp bệ hạ mà không hạ bái, còn sóng vai đi ngang hàng với bệ hạ. Điều này không hợp lễ tiết!”

“Ngoài ra, mong bệ hạ nhanh chóng phóng thích tam vương, ban lời an ủi!”

Sở Ngọc còn đang hiểu kỳ không hiểu người này là ai mà dám nói chuyện với hoàng đế như vậy, thì nghe Lưu Tử Nghiệp lãnh đạm trả lời: “Lưu Nghĩa Cung, đừng tưởng người là thúc tổ phụ của trẫm thì có thể càn rỡ như vậy! Trẫm là hoàng đế!”

Nghe hấn nói lời này, Lưu Nghĩa Cung sắc mặt đại biến. Trán định tinh thần, Sở Ngọc cũng dần dần hiểu ra thân phận của ông ta. Lưu Nghĩa Cung hấn là em trai của ông nội Lưu Tử Nghiệp, cùng thời với tổ phụ hấn, hèn gì dạy bảo Lưu Tử Nghiệp như nói với con cháu. Tính ra ông ta cũng là nguyên lão tam triều, mà vì thân phận hoàng thất nên còn tôn quý hơn so với các nguyên lão khác.

Nhưng...ông ta đã quên mất một điều. Sở Ngọc thở dài.

Tự cao về thân phận, nên ông ta dám giáo huấn Lưu Tử Nghiệp như thế. Chỉ nhớ mình là thúc tổ phụ của Lưu Tử Nghiệp, mà quên hấn là hoàng đế.

Sở Ngọc đứng gần, có thể thấy rất rõ ràng. Trong đáy mắt Lưu Tử Nghiệp đang dần dâng lên lửa giận.

Sở Ngọc cười cười, vờ như không nghe thấy Lưu Nghĩa Cung nói gì mà chỉ quay sang hỏi Lưu Tử Nghiệp: “Bệ hạ, nghe nói bệ hạ nhốt tam vương, là vì sao vậy?”

Lưu Tử Nghiệp đáp lời: “A tỷ, ta làm vậy là có lý do. Hôm kia rõ ràng Lưu Sưởng ở cùng bọn họ, ta đã sai người trông coi. Vậy mà sau đó Lưu Sưởng chạy thoát, chắc chắn ba người kia bao che đồng lõa!” Ngừ khí hấn còn mang vẻ hơi ầm ục, dường như đó là lỗi lầm của người khác.

Sở Ngọc thoáng liếc nhìn Vương Huyền Mô. Lão thần này lập tức ngằm hiểu, dẫn đầu cáo lui, các đại thần khác cũng lục tục đi theo. Rất nhanh chóng, trong phòng chỉ còn lại hai người là Lưu Tử Nghiệp và Sở Ngọc.

Lưu Tử Nghiệp cảm thấy hơi rầu rĩ, lặng im hồi lâu mới cất tiếng; “A tỷ, không phải tỷ lại tới khuyên ta phóng thích ba tên vô lại đó đấy chứ?” Hắn bỗng nhớ ra, Sở Ngọc luôn phản đối hắn giết tam vương.

Lúc Sở Ngọc xuất cung, bất ngờ phát hiện bên cạnh xe ngựa của nàng còn có một chiếc xe khác. Việp Tiệp Phi cảnh giác nhìn chiếc xe kia, tay vẫn nắm chặt chuôi kiếm.

Đến gần hai chiếc xe thì thấy đối phương kéo rèm xe ra, qua khe hở nàng nhìn thấy khuôn mặt già nua mà không suy bại, tinh anh quắc thước, chính là Vương Huyền Mô.

Sở Ngọc hơi gật đầu với ông ta rồi lên xe. Hai chiếc xe chạy song song chậm rãi, mà hai khoang xe như liền kề nhau, hai rèm cửa mở ra thấp thoáng.

Sở Ngọc ngồi dựa bên cửa sổ, nghe thấy bên ngoài truyền vào tiếng nói khê: “Công chúa, thế nào rồi?” Vương Huyền Mô đang nói với nàng.

Sở Ngọc nhắm mắt lại, thản nhiên nói: “Vừa rồi, ta khuyên bệ hạ giết tam vương!” Lời nói ra khỏi miệng, nàng mới giật mình vì sự lạnh lùng tàn nhẫn trong đó.

Lúc này, Lưu Tử Nghiệp hỏi có phải nàng đến cầu xin cho tam vương hay không, nàng lại quay ngoắt thái độ lúc trước, khuyên hắn giết tam vương.

Từ lúc đến với thế giới này, đây là lần đầu tiên Sở Ngọc chủ động muốn sát hại người không thù không oán với mình. Sau khi nói ra những lời đó, cảm giác rất khó chịu, mãi cho đến khi ra khỏi cung nhìn thấy Vương Huyền Mô, tâm tình mới nhẹ nhàng hơn.

Nhưng nàng tỉnh táo biết rõ, mình không làm sai. Lúc trước nàng yêu cầu Lưu Tử Nghiệp không làm khó xử tam vương, là bởi vì chưa đến thời điểm sống còn. Nếu có thể không hại tính mạng người, nàng cố gắng tránh né. Nhưng bây giờ không còn cứu vãn được nữa. Nàng chỉ lơ lửng một chút, ra khỏi thành tìm người, vậy là Lưu Tử Nghiệp làm một việc không thể sửa chữa. Hắn làm nhục tam vương đến mức này, khiến họ nảy sinh mối thù hận không đội trời chung. Nếu thả họ đi, không biết sau này sẽ đưa tới bao nhiêu tai họa.

Về tình cảm không muốn có người chết, nhưng về lý trí Sở Ngọc rất rõ ràng, nhất định kết quả là cái chết, phải có một bên tử vong thì thù hận này mới dẹp được.

Cho nên, Sở Ngọc khuyên Lưu Tử Nghiệp nhanh chóng tìm cơ giết cả ba người kia để chặt đứt mầm tai họa.

Hoặc là không hành động, nếu đã hành động thì phải giống như tia sét rạch giữa bầu trời, phút chốc lật úp, một kích thành công.

Làm nhục họ chẳng giải quyết vấn đề gì, nhanh chóng giết chết, mới là việc quan trọng nhất.

Sở Ngọc nhẹ nhàng thở ra một hơi, chậm rãi nói: “Không rõ Vương tướng quân thấy thế nào?”

Lát sau, từ cửa sổ bên kia truyền đến thanh âm có vẻ mừng vui của vị chủ trì họ Vương: “Rất cuộc, công chúa đã hạ quyết tâm!”

Sở Ngọc không khỏi kinh ngạc. Nàng quay sang cửa sổ bên kia để xem vẻ mặt lúc này của Vương Huyền Mô, nhưng xe ngựa ông ta đứng lúc này lại chạy hơi nhanh. Nàng chỉ nhìn thoáng thấy một bóng người mơ hồ, một lát sau hai cửa sổ mới lại song song: “Vương tướng quân sao lại nói vậy? Chẳng lẽ trước đây ta không hạ quyết tâm?”

Vương Huyền Mô khẽ cười: “Điều này, trong lòng công chúa phải rõ hơn ai hết!”

Sở Ngọc trầm mặc. Vương Huyền Mô nói đúng. Về chính trị, mềm lòng và chần chừ là những vật cản rườm rà, nàng nhất định phải vứt bỏ.

Cho tới bây giờ, Sở Ngọc bỗng cảm thấy có chút kỳ diệu. Trước đây, nàng nằm mơ cũng không nghĩ đến, sẽ có ngày mình trở thành kẻ đồng lõa với hôn quân bạo chúa, đi giết dây cho hoàng đế giết người. Nếu truyền

ra ngoài, nàng sẽ bị nguyên rửa, để lại tiếng xấu muôn đời. (PS: Hix, không cần giết người thì bạn SN vẫn bị tiếng xấu muôn đời mà! ^^)

Để tìm hiểu lập trường của Vương Huyền Mô, Sở Ngọc vừa tiết lộ chuyện của mình ra, lại không ngờ được phản ứng của ông ta. Nàng không nhịn được buột miệng: “Rốt cuộc ngài trung thành với ai?” Xem ra, ông ta không trung thành với hoàng đế, mà cũng chẳng ủng hộ tam vương.

Wương Huyền Mô thản nhiên: “Ta trung thành với họ Vương!”

Nhìn qua khe cửa sổ, cuối cùng Sở Ngọc cũng thấy được dáng vẻ của Vương Huyền Mô. Cả người ông ta như chìm trong bóng tối, nhưng ánh mắt tỉnh táo kiên định lạ thường: “Ta chỉ trung thành với họ Vương!” Ai có thể mang lại lợi ích cho họ Vương, ông ta sẽ hợp tác với người đó!

Chỉ đơn giản như vậy.

Mọi cái khác đều là hư không, chỉ có lợi ích trường tồn vĩnh cửu.

Sở Ngọc chậm rãi duỗi tay ra, hướng về phía cửa sổ bên kia: “Giao ước!”

Hai tay vỗ trong không trung, chưa chạm nhau đã thu trở về, coi như đạt được hiệp nghị. Mà hai chiếc xe ngựa vẫn song hành, lúc này tách ra.

“Khi trở về, người hãy nói với lão gia, việc cần làm ta đã làm. Sau này đừng tùy tiện tới quấy rầy ta nữa!” Lúc Tiêu Biệt trở về nhà, thấy có người đang ngồi trong phòng cũng không giạt mình, chỉ lạnh lùng nói: “Nghĩa Dương vương đã rời đi bình an, người cũng đi được rồi đấy!”

Người đó đứng lên, cúi xuống thi lễ với Tiêu Biệt: “Vì sao công tử không chịu quay về Tiêu gia? Lão gia trông đợi rất nhiều ở công tử, thậm chí muốn giao Tiêu gia cho công tử...” Tiêu Biệt chặn lời hần, ngữ khí như không cho giải thích: “Mỗi người có chí hướng, con đường riêng, tâm ý ta đã quyết, người không cần khuyên nhiều! Nếu người không đi thì ta đi!”

Người kia cũng không muốn đôi co với Tiêu Biệt, vội vàng rời đi: “Tiểu nhân xin được cáo lui trước!”

Tuy Sở Ngọc đề xuất nên giết tam vương, nhưng mỗi lần Lưu Tử Nghiệp muốn động thủ, thì lại có việc này hay việc khác, người này hay người khác cản trở. Dường như đó là chuyện bất khả kháng, như có một thế lực bóng tối cố tình chống lại Sở Ngọc.

Có lẽ tình hình triều chính rối ren ảnh hưởng đến không khí trong thành Kiến Khang. Mùa thu năm nay, Kiến Khang có vẻ đìu hiu hơn. Danh lưu sĩ tộc cũng giảm bớt vui chơi giải trí, không khí cực kỳ vắng lặng. Nhưng không khí vắng lặng này đã bị phá vỡ bởi sự xuất hiện của một người.

Người đó, được xưng tụng là...thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

133. Q.3 - Chương 133: Niên Niên Có Niên Niên (*)

“Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân?” Sở Ngọc nghe được danh xưng này lúc người đó đã tới Kiến Khang được hai ngày.

Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân tên là Chung Niên Niên. Thân phận Chung Niên Niên cũng khá phức tạp. Nàng vốn là con gái của một thương gia. Bởi vì gia cảnh sa sút, năm mười sáu tuổi nàng bắt buộc phải lưu lạc phong trần. Nhưng khác với các cô gái phong nguyệt khác, nàng thích du ngoạn nhiều nơi, gặp gỡ người tài hoa, đặc biệt là thích ca xướng.

Nếu gặp người ưng ý, nàng sẽ dành cho đối phương một đêm, nếu không ưng thì khách chỉ có thể trả tiền nghe nàng hát mà thôi.

Chung Niên Niên kết giao với nhiều người thế lực và giàu có, vì vậy không bị cưỡng ép trái với mong muốn. Đã được bảy năm, tiếng tăm Chung Niên Niên truyền khắp Giang Nam. Nàng đi nhiều nơi, kết bạn với không biết bao nhiêu danh lưu sĩ tộc. Những người đã từng gặp nàng, không ai không thừa nhận nàng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Nàng có nhiều tài, cầm kỳ thi họa đều giỏi. Những văn sĩ đã từng trò chuyện và kết giao với nàng đều bội phục văn tài của người thiếu nữ này.

Chung Niên Niên đến Kiến Khang tổng cộng bốn lần. Từ bốn năm trước, mỗi năm nàng lại tới một lần. Nhưng Sơn Âm công chúa không chú ý đến nữ giới, nên chưa từng gặp qua. Nếu bây giờ Sở Ngọc có đến gặp thì Chung Niên Niên cũng không có bất cứ ấn tượng nào.

Lần này Chung Niên Niên đến thành Kiến Khang phát thư mời rộng rãi tới các danh lưu hào môn. Ngay cả “Dụ Tử Sở” và “Dụ Tử Viễn” cũng nhận được lời mời.

Nhìn kỹ thiếp mời tinh xảo trên tay, Sở Ngọc cười tíu mắt, quay sang Hoàn Viễn cũng đang cầm một thiếp mời tương tự: “Thế nào Hoàn Viễn? Có muốn đi xem mỹ nhân không?”

Sắc mặt Hoàn Viễn trầm tĩnh phẳng lặng như mặt hồ không gợn sóng: “Xin tùy công chúa sai bảo!”

Thấy hắn trả lời nghiêm trang quá, Sở Ngọc mất hứng vui đùa: “Được rồi, đừng nghiêm túc quá! Ta rất muốn biết thiên hạ đệ nhất mỹ nhân trông như thế nào, Tử Viễn huynh đi cùng ta đi!”

Vừa lúc Liễu Sắc bê sổ sách vào phòng, nghe thấy câu nói sau của Sở Ngọc bèn thuận miệng tiếp lời: “Công chúa muốn đi xem Chung Niên Niên? Năm ngoái nàng ấy đến Kiến Khang, ta ở bên đường nhìn thấy, quả thật là mỹ nhân!”

Sở Ngọc quay lại nhìn Liễu Sắc. Kể từ khi Mặc Hương mất đi, Liễu Sắc trở nên lặng lẽ hơn rất nhiều, không còn trau chuốt dung mạo như trước, cũng không còn những hành vi cử chỉ quyến rũ câu dẫn nàng nữa. Đối thủ cạnh tranh không còn, có lẽ Liễu Sắc cũng chịu đả kích rất lớn.

Thời gian này hắn trầm mặc ít nói, thỉnh thoảng lại ngăn người ra. So với vẻ yếu điệu lả lướt trước đây, dường như là hai người hoàn toàn khác nhau.

Sở Ngọc thấy Liễu Sắc bảo đã từng gặp Chung Niên Niên, không nén nổi tò mò: “Chung Niên Niên đó đẹp lắm sao? Đẹp đến mức nào?”

Nghe Sở Ngọc hỏi, Liễu Sắc hơi lúng túng. Thế nhưng hắn lại quên mất, công chúa cũng là phái nữ. Sao hắn có thể khen cô gái này đẹp trước mặt một cô gái khác cơ chứ!

Thấy Liễu Sắc ấp úng, Sở Ngọc ngẫm nghĩ liền hiểu ra vì sao. Cảm thấy thú vị, cũng không giải thích, Sở Ngọc cười hứng thú tiếp lời: “So với ta thì sao?” Chờ xem hắn ứng đối thế nào! Một hồi lâu sau, Liễu Sắc không thể không mở miệng: “Không giống nhau! Công chúa là đệ nhất mỹ nhân của hoàng gia, Chung Niên Niên chỉ là mỹ nhân trong dân gian. Thân phận của công chúa và nàng ta không giống nhau, sao có thể so sánh được!”

Thật là mưu mẹo! Dựa vào danh tiếng “đệ nhất mỹ nhân”, nhất định là Chung Niên Niên đẹp hơn Sơn Âm công chúa. Nếu hắn dám trái lương tâm nói Chung Niên Niên không đẹp bằng, Sở Ngọc mà cố tình bới móc sẽ xử lý hắn tội đối gạt. Nhưng nếu thành thật nói Chung Niên Niên đẹp hơn, thì lại sợ chọc giận Sở Ngọc. Vì thế hắn rất khôn ngoan tách thân phận hai người ra, đều là mỹ nhân, nhưng vì thân phận khác nhau nên không thể so sánh.

Nghe câu trả lời này, Sở Ngọc cảm thấy rất thú vị. Tuy Liễu Sắc xu nịnh nhưng hắn cũng khá nhanh trí. Thế là Sở Ngọc cười cười, chuyển đề tài để hắn khỏi lo lắng nữa.

Hai ngày sau, Sở Ngọc cải nam trang đi cùng Hoàn Viễn, theo lời mời của mỹ nhân.

Địa điểm là nhà của một người quyền quý ở ngoại ô thành Kiến Khang. Ở kinh thành, Chung Niên Niên không có nhà cửa cố định, mỗi lần tới lại mượn nhà của người khác để tổ chức tụ họp. Các danh môn công tử tuổi trẻ cao ngạo nhưng tranh nhau cho Chung Niên Niên mượn nhà, có thể thấy nàng ta có sức hấp dẫn thế nào.

Lần này, buổi tụ họp diễn ra trong một gian phòng lớn, bên ngoài là rừng phong.

Lúc Sở Ngọc đến ngưỡng cửa đại sảnh, liếc vào trong thấy hai bên bày một loạt án kỷ, phía sau là bình phong chạm khắc hoa văn tinh tế. Đã có rất nhiều người đến, chắc đều là vì mong ngóng mỹ nhân.

Sở Ngọc nhìn khắp phòng, không thấy ai có khả năng là Chung Niên Niên. Chắc đối phương còn chưa đến, nàng cũng không vội vàng bước vào mà quay sang ngắm rừng phong.

Có lẽ vì chưa đúng thời điểm, hoặc vì loại phong này không đẹp, nên rừng phong không có màu đỏ rực giống như trong tưởng tượng của Sở Ngọc. Khoảng một nửa phiếm hồng, một nửa vẫn xanh đậm, hồng xanh đan xen, tuy trông cũng hay hay nhưng không hẳn là đẹp.

Nhưng ở mép rừng, lại có người đang khoanh tay đứng ngắm cảnh.

Bảo Hoàn Viễn đi vào trước, Sở Ngọc bước nhanh tới, vỗ vai người kia: “Ý Chi huynh cũng ở đây à?”

Vương Ý Chi bị vỗ vai mà không hề giật mình, chỉ mỉm cười quay lại: “Được đệ nhất mỹ nhân mời, sao ta có thể không đến? Nhưng còn Tử Sở huynh, sao lại cũng có hứng thú với mỹ nhân này?”

Sở Ngọc cười đáp: “Sao? Chẳng lẽ mọi người có thể đến xem đệ nhất mỹ nhân, ta lại không ư? Nhưng Ý Chi huynh này, đã vì mỹ nhân mà tới, sao không vào mà còn đứng đây?”

Vương Ý Chi thản nhiên: “Ta chỉ thấy hơi lạ, năm nay không hiểu sao Chung Niên Niên lại đến muộn thế!”
“Hả? Sao vậy?”

“Những năm qua Chung Niên Niên đến Kiến Khang đều vào mùa xuân, mùa hạ, nhưng năm nay mãi tới mùa thu...Ta thấy hơi lạ!” Bỗng nhiên hắn cười thoải mái: “Quả thật cũng chẳng liên quan gì đến ta, chắc là ta nghĩ nhiều rồi. Tự nhiên lại lo âu, đúng là rồi việc!”

Hắn nói xong, cả hai cùng sóng bước đi vào. Vương Ý Chi đi trước, ống tay áo tung bay.

Vương Ý Chi là người đệ nhất phong lưu, cộng với thân phận “Dụ Tử Viễn” mà Sở Ngọc dày công xây dựng, hai người đồng thời bước vào, thu hút không ít ánh mắt trong phòng. Từ sau khi tổ chức tiệc trà, đây là lần đầu tiên Sở Ngọc xuất hiện trước đông đảo mọi người như vậy, thấy những cặp mắt đổ dồn về phía mình không khỏi nháy dưng trong lòng.

Trong lúc nàng còn đang giật mình hồi hộp, thì một âm thanh uyển chuyển mềm mại đưa tới, giống như mật ngọt, lại giống như làn nước sóng sánh mùa xuân: “Để chờ vị đợi lâu, Niên Niên thật không phải!”

Thanh âm này như có chứa thuốc tê, ai nghe thấy dường như xương cốt cũng mềm đi một nửa. Sở Ngọc tuy là phái nữ, không đến mức phản ứng quá độ, nhưng cũng không khỏi toàn thân run rẩy.

Chung Niên Niên, rốt cuộc đã tới.

134. Q.3 - Chương 134: Tam Hảo Sinh Niên Niên

Giọng nói, quả thật khiến người ta sững sờ.

Tiếng nói không kịch cỡm, không cố tình uốn éo dụ dỗ, mà là sự hấp dẫn trong bản thân âm sắc. Giọng nói này thật mê hoặc, cực kỳ mềm mại nữ tính, làm người ta liên tưởng đến cái mềm của gạo nếp nấu chín. Trong âm thanh nhu mềm lại có vẻ hơi khàn khàn, lay động đến tận trái tim. Tiếng nói ấy phối hợp với ngữ điệu nhẹ nhàng, hơi hơi xa cách, tạo sự quyến rũ kỳ diệu.

Nghe thấy giọng nói đó, hầu như tất cả ánh mắt trong phòng đều đổ dồn về nơi phát ra âm thanh, bao gồm cả Sở Ngọc.

Một thiếu nữ trang phục lộng lẫy từ cửa ngách đi ra.

Thiếu nữ khoảng mười tám, mười chín tuổi. Cặp mắt như nước hồ thu, hàng lông mày gọn gàng mượt mà, nhìn khí chất khá là độc đáo. Nhưng Sở Ngọc vừa nhìn thấy thì không khỏi thất vọng. Có lẽ là kỳ vọng quá cao nên thất vọng càng lớn. Nàng cảm thấy lời đồn “đệ nhất mỹ nhân” về Chung Niên Niên là quá phóng đại.

Nhưng thiếu nữ vừa bước ra, không đi về phía mọi người mà dừng bước, đứng ở một bên cửa.

Ngay sau đó, lại có một thiếu nữ khác giống cô gái vừa rồi như đúc, nhưng trông có vẻ trầm tĩnh hơn, bước ra đứng ở phía cửa bên kia.

Vương Ý Chi nghiêng đầu sang phía Sở Ngọc, thấp giọng nói: “Hai người này là thị nữ của Chung Niên Niên, tên là Chu Nhan và Chu Sa, làm bạn với nàng ta từ ba năm trước!”

Đi sau hai thị nữ, mới là Chung Niên Niên.

Một bàn tay vươn ra, da thịt trắng mịn như tạc từ khối bạch ngọc. Chỉ là một bàn tay, so với tay các cô gái bình thường khác thì trắng trẻo hơn một chút, thon mịn hơn một chút thôi, nhưng không hiểu sao rất có sức thu hút ánh mắt người khác.

Bàn tay đó vỗ nhẹ lên vai một cô thị nữ, không biết là Chu Nhan hay Chu Sa, rồi Chung Niên Niên bước ra.

Bước chân nhẹ nhàng, mềm mại yên tĩnh, váy dài diễm lệ hồng tươi như hoa hải đường, Tới giữa đại sảnh, nàng cúi xuống thi lễ: “Niên Niên đến chậm, đã để các vị chờ lâu!”

Sở Ngọc nhìn Chung Niên Niên không hề chớp mắt. Bây giờ nàng mới biết, trên đời quả thực lại có một mỹ nữ như vậy. Trên người nàng ta, không tìm thấy một điểm nào có thể chê, ngũ quan tinh tế, trang điểm phớt nhẹ. Hàng mi dài rợp bóng trên cặp mắt sáng ngời. Dáng vẻ không u buồn cũng không kiêu my, chỉ có thể gọi là nhẹ nhàng thanh tao. Nhưng trong thanh tao lại có duyên dáng quyến rũ, toát lên vẻ phong tình.

Lúc nàng ấy bước đi, mỗi động tác như nở một đóa hoa, mỹ miều diễm lệ.

Vẻ đẹp của Chung Niên Niên không phải chỉ ở bề ngoài. Nếu chỉ xinh đẹp bề ngoài, thì mỗi người có một gu thẩm mỹ khác nhau, khó mà thống nhất cùng tôn vinh nàng là đệ nhất mỹ nhân. Chung Niên Niên làm diễm đảo người ta, là bởi vẻ lơ đãng quyến rũ.

Ngay cả Sở Ngọc là người cùng giới, cũng không tự chủ được mà ngừng hô hấp, không có nửa ý dám tự so sánh với mỹ nhân.

Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân – Chung Niên Niên hoàn toàn xứng đáng với lời ca tụng này.

Chung Niên Niên vốn là một cái tên cực kỳ bình thường. Nhưng sau khi thấy người rồi, thì tên lại mang một tầng ảo mộng mỹ cảm. Chung – Niên – Niên, mỗi âm tiết phát ra như lay động trái tim, khiến người ta không dám thở mạnh, mà phải gọi thật cẩn thận nhẹ nhàng.

Chung Niên Niên hành lễ xong, trở về vị trí chủ trì, chậm rãi ngồi xuống. Sở Ngọc thở hắt ra, lúc này mới có thể dời mắt, quay sang Vương Ý Chi: “Đúng là danh bất hư truyền!”

Vương Ý Chi không có vẻ mê mẩn như hầu hết những người khác ở đây. Tuy trong mắt cũng có ý chiêm ngưỡng thưởng thức, nhưng nghe Sở Ngọc nói thế hần liền cười hì hì trêu chọc nàng: “Quả thật là mỹ nhân. Thế nào, Tử Sở huynh động lòng rồi à?”

Sở Ngọc không khỏi tròn tròn mắt: “Ý Chi huynh đừng đùa nữa!”

Vương Ý Chi cười ha ha kéo tay nàng, hai người tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Ngồi sát cạnh kê vai, hai người tiếp tục nói chuyện. Bọn họ đang ở phía đối diện Chung Niên Niên. Sở Ngọc ngấm mỹ nhân, không khỏi mím cười tán thưởng, rồi lại quay sang Vương Ý Chi: “Ý Chi huynh, huynh có biết Chung Niên Niên mời mọi người tụ họp thường hay làm gì không?”

Vương Ý Chi đáp khê: “Hoặc là thảo luận cảm kỳ thi họa, hoặc là ngâm thơ xướng khúc. Ta rất phục tài học của Chung Niên Niên. Trên triều tuy có nhiều văn nhân danh sĩ, nhưng người theo kịp nàng ấy khá hiếm!”

Sở Ngọc cũng mím cười, đề thấp thanh âm: “Vây so với Ý Chi huynh thì sao?”

Đường như lần đầu tiên có người hỏi vấn đề này, hần suy nghĩ trong khoảnh khắc rồi trả lời: “Điều này ta cũng không để ý lắm. Những thứ khác ta đều không bằng, trừ viết thư pháp thì nàng ấy kém ta khoảng hai phần!” Hần thản nhiên đánh giá một cách khách quan, nói đến chỗ mình thua kém, không tỏ ra tự ti, mà nói lĩnh vực mình giỏi hơn Chung Niên Niên, cũng không hề tự đắc.

Nếu nói các tài nghệ của Chung Niên Niên là chín phần mười, hơn hẳn những người khác chỉ đạt năm, sáu, bảy, hoặc tám phần, thì riêng thư pháp, Vương Ý Chi đạt mười phần mười nên nàng ta không sánh bằng.

“So về tài văn thơ, Chung Niên Niên không thể bằng vị Dụ Tử Viễn trong phủ nàng. Từ khi ta biết chữ đến nay mới gặp được một người có tài văn thơ trác tuyệt đến như vậy!” Vương Ý Chi thoáng liếc nhìn Hoàn Viễn, không giấu được vẻ tán dương “Mà luận về tài đàn, Chung Niên Niên cũng không bằng Tiêu Biệt. Tiếng đàn của Tiêu Biệt chỉ thiếu chút xíu nữa thôi là tuyệt hảo. Chung Niên Niên còn xa mới đạt tới mức đó!”

Nói cách khác, mỗi tài nghệ của Chung Niên Niên đều rất ưu tú, vượt trên đại bộ phận người bình thường, nhưng lại không sánh bằng người giỏi nhất trong từng lĩnh vực.

Ví dụ giống như thế, Sở Ngọc đã từng gặp ở thế kỷ hai mươi mốt. Trong trường, lúc tổng kết học kỳ, học sinh phải thi rất nhiều môn. Có những học sinh chỉ giỏi nổi trội một, hai môn. Dù giỏi môn đó đến mấy nhưng điểm tổng kết chia trung bình, một, hai môn điểm cao cũng không bù được nhiều môn khác điểm thấp, kết quả cuối cùng vẫn lẹt đẹt. Những học sinh như thế thường khiến giáo viên vừa yêu vừa bực.

Mà lại có học sinh, không nổi trội xuất sắc môn nào, nhưng học đều tất cả các môn, cuối cùng điểm tổng kết nghiêm nhiên đứng top đầu. Những học sinh này khiến giáo viên yên tâm nhất. Tổng kết cuối năm, trong ba người điểm cao nhất sẽ có tối thiểu là một học sinh “toàn diện” như vậy.

So sánh tương tự thì, Vương Ý Chi chính là học sinh học lệch, còn Chung Niên Niên là học sinh học đều toàn diện khiến giáo viên yên tâm.

Tuy “toàn tài” chưa hẳn là tốt, nhưng nhắc tới việc học, có mấy khi hỏi “học cái gì giỏi nhất” đâu, mà thường chú trọng phát triển toàn diện cho học sinh, chỉ cần tất cả điểm cao là khen “học giỏi”. Nhưng nếu hỏi cụ thể học sinh đó giỏi cái gì thì lại không chỉ ra được.

Chung Niên Niên chính là một học sinh toàn diện như thế. Cầm kỳ thi họa đều giỏi, nhưng nếu so sánh riêng từng lĩnh vực thì không đứng thứ nhất ở mặt nào.

Cảm giác... hơi kỳ lạ. Tuy không thể nói rõ ràng, nhưng Sở Ngọc cứ thấy lạ lạ thế nào.

Mà lúc này, học sinh ưu tú Chung Niên Niên mới nói ra mục đích mời mọi người đến đây.

135. Q.3 - Chương 135: Thanh Ti Hồng Nhan Đào

Sở Ngọc còn đang không hiểu vì sao lại có cảm giác khác thường, thì tiếng Chung Niên Niên cất lên thu hút sự chú ý: “Theo thông lệ hàng năm, hôm nay ta sẽ vì chư vị mà xướng khúc lần cuối cùng...”

Lý do Chung Niên Niên tổ chức lần tụ họp này là, nàng quyết định “rửa tay chậu vàng”(*) đi lấy chồng. Về phần gả cho ai, nàng còn chưa quyết định, vì vậy hi vọng mọi người ở đây sẽ tặng cho nàng một lễ vật. Nếu thấy thứ nào vừa ý, nàng sẽ nguyện phò thác cuộc đời. Những người còn lại, nàng sẽ tặng một khúc ca coi như quà đáp lễ.

(*) “Rửa tay chậu vàng” hoặc “rửa tay gác kiếm”: nghi thức của giới giang hồ, khi một người muốn rời bỏ võ lâm, không còn tha thiết với nơi máu đổ, đầu rơi. Với một nhân vật tên tuổi, khi thực hiện việc này, họ mời các đồng đạo, bạn và thù đến chứng kiến. Sau khi thắp hương khấn vái trước bàn thờ người sáng lập ra môn phái, các đệ tử của nhân vật này bưng ra một chậu nước bằng vàng, một thanh đoản kiếm vàng cho người đó rửa tay gác kiếm, từ đó sẽ không tham gia vào giới võ lâm nữa.

Thật ra Chung Niên Niên chưa thể gọi là già, năm nay mới hai mươi ba tuổi, vẫn trong thời kỳ xuân sắc nhất. Dù nàng đã quá tuổi lấy chồng của các thiếu nữ cổ đại, nhưng với dung mạo tuyệt thế và tài năng xuất chúng, xưa nay đâu có thiếu người hâm mộ nàng.

Sở Ngọc kinh ngạc về quyết định lập gia đình của Chung Niên Niên, nhưng Vương Ý Chi lại để ý đến thái độ khác thường của hai thị nữ đứng phía sau nàng ta. Thị nữ tên Chu Sa thái độ trầm tĩnh, khẽ nhún mày, sau đó hai cô thị nữ cùng liếc nhìn nhau.

Chung Niên Niên yêu cầu rất đơn giản. Nàng sẽ đợi một canh giờ, trong thời gian đó mọi người tìm lễ vật tặng nàng.

Chung Niên Niên vừa nói xong, cả gian phòng xôn xao. Người tự về nhà tìm, người sai thuộc hạ đi lấy lễ vật. Trong cảnh náo loạn, trừ bản thân Chung Niên Niên, chỉ còn ba người vẫn điềm nhiên ngồi trên chiếu. Lần lượt đó là Vương Ý Chi, Hoàn Viễn và Sở Ngọc.

So với không khí sôi động xung quanh, cảnh ba người ngồi yên rất là bất mắt.

Chung Niên Niên với ánh mắt ôn hòa tất nhiên nhìn về phía ba người. Sóng mắt nàng ta lướt một vòng qua Hoàn Viễn, rồi dừng lại ở chỗ Sở Ngọc: “Đây hẳn là vị mà gần đây mọi người đồn đại rất nhiều – Dụ Tử Sở công tử?”

Sở Ngọc ngẩn người, lập tức khẽ gật đầu.

Chung Niên Niên tiếp tục mỉm cười: “Dụ công tử chưa từng tặng ta lễ vật nào. Tuy hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng Niên Niên cảm thấy như đã quen biết công tử từ lâu!”

Nàng ta nói những lời này, thật giống như nam giới bắt chuyện với nữ giới. Nói “trông rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi”, trước đây Sở Ngọc đã xem trong truyện kiếm hiệp và tiểu thuyết trên mạng không biết bao nhiêu lần. Không ngờ đến với thế giới cổ đại, lần đầu tiên lại có một cô gái bắt chuyện với mình như thế, nàng cảm thấy thật kỳ quặc!

Vì thấy khó hiểu, Sở Ngọc trầm mặc hồi lâu mới đáp lời, vừa nói vừa cảm thấy gai người trước ánh mắt ngưỡng mộ của Chung Niên Niên, toàn thân không thoải mái: “Khụ, đa tạ Niên Niên cô nương, đây là vinh hạnh của tại hạ!”

Trả lời không lâu sau, Sở Ngọc liền hối hận, sớm biết thế thì không nên tiếp lời trò chuyện với Chung Niên Niên. Bởi vì sau đó, nàng ta tỏ ra rất hứng thú với Sở Ngọc, tiếp tục hỏi han về cách pha trà, rồi tiệc trà trước đây.

Bởi hứng thú nồng hậu của Chung Niên Niên, nên các ánh mắt khác như dao như kiếm chia về phía Sở Ngọc ngày càng nhiều. Nàng cảm thấy mình sắp bị thủng thành cái sàng đến nơi rồi, cuối cùng lấy cớ đi tìm lễ vật để chạy trốn.

Thật ra Chung Niên Niên có dung mạo xinh đẹp, giọng nói mềm yếu thánh thót ban đầu khiến người ta run lên, nhưng lâu dần thấy rất dễ nghe, nàng ấy nói chuyện cũng thông minh cuốn hút. Chỉ tiếc là thời gian không phù hợp, địa điểm không phù hợp, ngay cả khi Chung Niên Niên không tỏ vẻ ngưỡng mộ, thì Sở Ngọc cũng rất thích được chuyện trò tán gẫu với nàng ta.

Dù sao từ khi trở về thời cổ đại, Sở Ngọc cũng chỉ thấy có duy nhất một cô gái tài hoa xuất chúng là Chung Niên Niên mà thôi.

Sở Ngọc chạy ra khỏi đại sảnh, lại thấy có hai người chạy theo, là Vương Ý Chi và Hoàn Viễn. Hoàn Viễn theo sát nàng không có gì lạ, nhưng còn...Sở Ngọc quay sang Vương Ý Chi cười khổ: “Ý Chi huynh ra đây làm gì? Không ở lại ngắm mỹ nhân, ra đây xem ta bị cười nhạo sao?”

Vương Ý Chi cười ha ha, vỗ nhẹ vai nàng: “Xem Tử Sở huynh bị cười nhạo càng thú vị chứ sao!”

Bị hấn nói như vậy, Sở Ngọc cũng không khỏi phì cười. Tình hình vừa rồi thật là đau khổ, nàng bị nam giới trong phòng ăn dấm, nhưng mà dấm này ăn không tiêu a!

Đứng cùng Vương Ý Chi và Hoàn Viễn ở mép rừng phong chờ cho qua thời gian, nàng nhìn thấy các công tử đi lấy lễ vật đã lục tục trở về. Sở Ngọc khẽ gật đầu với Hoàn Viễn, ra hiệu nhân cơ hội này bọn họ cũng

quay lại đại sảnh.

Vương Ý Chi đứng bên cạnh mỉm cười: “Nàng chuẩn bị lễ vật thế nào? Vừa rồi chính nàng hứa với Chung Niên Niên sẽ tặng lễ vật!”

Sở Ngọc không chút hoang mang, rút từ trong tay áo ra một cây trâm ngọc, lắc lắc trước mặt Vương Ý Chi: “Chẳng phải có đây sao?” Nàng luôn mang bên mình vài cây trâm bằng ngọc hoặc bằng vàng, vừa để phòng thân, vừa để làm “lễ vật” những lúc cần thiết.

Hôm nay mọi người đưa lễ vật chắc chắn là rất xa xỉ, Sở Ngọc chỉ có cây trâm ngọc, thật sự là hơi...bùn xỉn. Nhưng tạm thời nàng không có lễ vật thích hợp hơn. Dù sao cũng không mong Chung Niên Niên lựa chọn nàng, nên bùn xỉn thì cứ bùn xỉn đi!

Trong đại sảnh, Chung Niên Niên đang ca một khúc, vừa dạo đàn, vừa chậm rãi ngân nga:

Hồng phi mẫn Tây Châu, vọng lang thượng thanh lâu.

Lâu cao vọng bất kiến, tần nhật lan can đầu.

Lan can thập nhị khúc, thủy thủ minh như ngọc.

Quyền cân thiên tự cao, hải thủy dao không lục.

Hải thủy mộng du du, quân sầu ngã diệc sầu.

Nam phong tri ngã ý, xuy mộng đảo Tây Châu

(Đây là bài dân ca “Tây Châu khúc” nổi tiếng nhất thời Nam triều, đại ý nói: người con gái lên lầu cao ngóng trông người yêu ở Tây Châu chưa trở về, không thể thấy bóng chàng, hai người buồn khổ chia ly, xin gió đem nỗi niềm của nàng gửi tới Tây Châu)

Tiếng ca đẹp dễ, tao nhã, triền miên, mà người hát dường như thờ ơ lãnh đạm, không quan tâm mình hát thế nào, có ai nghe hay không.

Không để ý đến không gian, thời gian; không vui vẻ, cũng chẳng u sầu, nàng ấy chỉ đắm mình trong tiếng ca bay bổng.

Sở Ngọc đột nhiên cảm thấy, nàng đã nghĩ sai về Chung Niên Niên. Nàng ấy không giỏi nhất về lĩnh vực nào ư? Chỉ ít, tiếng hát của nàng ấy lay động tâm can người ta.

Sau khi trở lại, mọi người lần lượt trình lễ vật lên chỗ Chung Niên Niên. Mặc dù nàng ta nhiều lần tỏ ý không muốn nhận những đồ vật quý giá, nhưng vẫn có những kẻ sẵn sàng khuynh gia bại sản vì một nụ cười của người đẹp, dâng tặng bảo vật gia truyền. Thấy những thứ đó, Chung Niên Niên nhất định trả lại, hoặc hứa vẽ tranh, làm thơ, ca hát, đánh đàn để đáp lễ.

Vương Ý Chi tặng một chữ viết. Lúc ở ngoài rừng phong, hấn ngắt một phiến lá hồng, mượn bút viết một chữ “Niên” làm lễ vật. Chung Niên Niên cầm phiến lá lên, vẽ bình tĩnh mỹ lệ trong mắt rớt cuộc gợn sóng. Nàng nhìn Vương Ý Chi thật lâu, không nói gì. Nàng không hứa sẽ lấy bài thơ hay khúc hát để đáp lễ như những người khác, chỉ chậm rãi cúi người thi lễ, cất phiến lá vào tay áo rồi đi xem lễ vật tiếp theo.

Vương Ý Chi khẽ nâng chén rượu, nhận cử chỉ hành lễ của nàng.

Thấy Chung Niên Niên hành lễ với Vương Ý Chi, mọi người ngồi đây bao gồm cả Sở Ngọc đều cho rằng nàng ta đã trúng ý Vương Ý Chi. Với thân phận và con người Vương Ý Chi, không ai dám có ý kiến, chỉ thầm nôn nóng trong lòng. Bởi vậy khi thấy Chung Niên Niên đi xem lễ vật tiếp theo, trong sảnh có người không kìm lòng được thở phào một cái.

Lễ vật cuối cùng, là của Sở Ngọc. Lúc Sở Ngọc tới đây là khoảng tám, chín giờ sáng, mà bây giờ đã sang chiều tà, thời gian trôi đi nhanh quá!

Lễ vật của Sở Ngọc rất tầm thường, không chỉ tầm thường mà thậm chí còn không đáng giá, chỉ là một cây trâm ngọc đơn giản ít hoa văn, qua tay bán đi cũng chẳng được bao nhiêu tiền. Nhưng Chung Niên Niên cầm cây trâm lên, lại đứng dậy đi đến trước mặt Sở Ngọc. Nàng ấy buông xòa mái tóc dài, dùng chiếc trâm ngọc búi thành kiểu tóc của phụ nữ có chồng.

Chúng kiến từng động tác, Sở Ngọc không khỏi trợn mắt há mồm, chỉ muốn bật dậy tìm đường chạy trốn. Nhưng nàng chưa kịp đem ý nguyện ra thực hành thì nghe thấy Chung Niên Niên điềm nhiên tuyên án tử hình: “Ta nguyện đem cả đời này phó thác cho Dụ Tử Sở công tử!”

Lời nàng ta còn chưa dứt, Sở Ngọc liền cảm thấy hai phần ba ánh mắt ở đây giống như kiếm sắc loang loáng quét lên người nàng.

Một lần nữa, Sở Ngọc lại cảm thấy mình bị người khác “nhìn” thành cái sàng.

Đúng là “mỹ nhân thanh ti hồng nhan đào”, mỹ nữ dùng nhan sắc giết người không dao.

Sở Ngọc cười khở một tiếng, đang định tìm lời từ chối, nhưng chưa kịp mở miệng thì lại thấy Chung Niên Niên tiếp lời: “Chẳng lẽ công tử ghét bỏ tiện thiếp, chê thân này hèn mọn, không xứng với công tử?”

Xong rồi, không còn là cái sàng nữa. Bây giờ người nàng bị xay thành bột phấn rồi!

Sở Ngọc không nhịn được cất tiếng: “Không hiểu vì sao Niên Niên cô nương lại nhìn trúng tại hạ? Lẽ vật của tại hạ thật không dám so bì với người khác, sao cô nương lại chọn ta?”

Vấn đề này không chỉ nàng muốn biết, mà đông đảo các công tử bị thua ở đây đang vô cùng thắc mắc.

Trầm ngâm trong khoảnh khắc, ánh mắt Chung Niên Niên phẳng lặng như nước, nhìn bao quát khắp lượt mọi người rồi dịu dàng nói: “Niên Niên đã qua giai đoạn phóng túng ham hư vinh rồi, lần này chỉ muốn chọn một tấm chồng. Dụ Tử Sở công tử tặng cho trâm ngọc không chút xa hoa, ngầm ý bảo ta tẩy sạch phấn son, rũ bỏ hết phong hoa tuyết nguyệt, chăm lo tề gia nội trợ, đảm đương việc nhà. Ta xin nhận trâm ngọc xem như sinh lễ của phu quân!”

Sở Ngọc ngọt ngào nháy mắt mấy cái. Nàng chỉ là tùy tiện cầm một thứ sẵn có mà đưa lên, nào có nghĩ đến ý nghĩa răn dạy sâu xa nào đâu!

Trước ánh mắt bức bách đáng sợ của mọi người, Sở Ngọc không thể không chấp nhận đưa Niên Niên về Sở viên. Nhưng trước hết nàng phải về chuẩn bị đã, rồi mới có thể tiếp nhận “cô dâu” được.

Sở Ngọc gọi Hoàn Viễn về trước. Hai người vừa đi ra, Hoàn Viễn liền thấp giọng nói: “Công chúa hãy cẩn thận! Ta nghi ngờ cô ta có dụng ý khác!”

Sở Ngọc cười lạnh một tiếng: “Cái này người chó lo lắng! Ta cũng vừa có cảm giác, nàng ta đâu có chọn chồng, mà ngay từ đầu đều nhằm về phía ta. Vừa rồi kể cả ta tặng một cục xương, thì nàng ta cũng sẽ lấy lý do “dân dĩ thực vi thiên” để đến chỗ chúng ta thôi!”

(Dân dĩ thực vi thiên: dân coi ăn là trời, ý nói trên đời việc ăn uống là quan trọng nhất)

136. Q.3 - Chương 136: Cuộc Hẹn Lúc Đêm Khuya

Hoàn Viễn nghe vậy hơi ngạc nhiên: “Đã thế, vì sao công chúa còn...”

Vừa nói chuyện, hai người vừa bước ra ngoài, lên xe ngựa. Mãi cho tới khi ngồi yên ổn trên xe, Sở Ngọc mới dựa vào vách xe, khẽ cười: “Bởi vì ta hiểu kỳ, không biết nàng ta muốn làm gì!”

Nàng vừa hiểu ra, tại sao các lĩnh vực tài nghệ của Chung Niên Niên lại đồng đều như vậy. Mỗi một lĩnh vực nghệ thuật cần phải học chuyên sâu, tiêu phí rất nhiều thời gian công sức. Nếu học lĩnh vực mình không thích, học một cách miễn cưỡng là chuyện khổ sở vô cùng. Sở Ngọc đã từng trải qua kiếp học tập dày vò thống khổ, nên hiểu rất sâu sắc điều này.

Nếu không phải bị người khác ép buộc, thì Sở Ngọc rất khó tưởng tượng một người lại có thể chia đều hứng thú cho tất cả các lĩnh vực cầm kỳ thi họa, ca hát đánh đàn. Mà trước khi lưu lạc phong trần, Chung Niên Niên chỉ là con gái một nhà buôn, không được hun đúc trong bầu không khí nghệ thuật. Đáp án chôn giấu bên trong rõ ràng là: nàng ta có mục đích.

Ngay cả những người quyền thế, họ cũng chỉ có khả năng yêu thích từng lĩnh vực đơn lẻ, ví dụ như Vương Ý Chi giỏi về thư pháp, Tiêu Biệt có tiếng đàn tuyệt diệu. Họ phần đầu tinh thông trong lĩnh vực đó, được mọi người ca ngợi.

Chung Niên Niên học tài nghệ không phải vì chính mình. Thay vì tài nghệ, có lẽ nói đó là vũ khí của nàng ta thì đúng hơn. Vũ khí không có mũi nhọn quá sắc bén, nhưng cũng chẳng tầm thường. Nếu ví đó là một cây đao, thì cho dù ai điều khiển, nó vẫn là một cây đao. Hiện tại, thanh đao này đang kề trên cổ Sở Ngọc.

Hơi rụt vai, thay đổi lại tư thế ngồi cho thoải mái hơn, Sở Ngọc chậm rãi nói: “Vừa rồi có nhiều người chứng kiến như vậy, dù ta tiếp nhận hay cự tuyệt cũng đều bị không ít người cảm hận. Nếu ta cự tuyệt, Chung Niên Niên không cam tâm khóc hai tiếng thôi, thì thành quả mà chúng ta khổ cực xây dựng bao lâu nay sẽ bị hủy hơn một nửa. Bây giờ tiếp nhận nàng ta, là biện pháp hòa hoãn tạm thời!”

Sở Ngọc nói xong trầm mặc một hồi, rồi khẽ thở dài: “Khanh bản giai nhân, nại hà vi tặc?” (Nàng là giai nhân, cơ sao lại làm giặc?) Đã biết Chung Niên Niên có mục đích riêng, nàng cũng phải cẩn thận phòng bị, không cho nàng ta có cơ hội đạt được âm mưu.

Sở Ngọc có thể đại khái đoán ra thân phận thực sự của Chung Niên Niên, là gián điệp, mật thám...gọi thế nào cũng được. Dù là thời cổ đại hay hiện đại, giống như trong phim Sở Ngọc đã từng xem, nữ gián điệp thường là những mỹ nhân xinh đẹp tài hoa, dùng vẻ dịu dàng mềm yếu để khắc chế cường quyền.

Cho nên Sở Ngọc không hề căm ghét, mà ngược lại cảm thấy tiếc thay cho Chung Niên Niên. Một cô gái xinh đẹp đa tài như thế vốn không nên vướng vào những mưu đồ chính trị đen tối. Nếu nàng ấy sống cuộc đời bình thường bên chồng con, chắc sẽ hạnh phúc hơn rất nhiều.

Sau khi Sở Ngọc ra về, Chung Niên Niên cũng hành lễ cảm ơn và cáo biệt chủ nhân tòa nhà, rồi dẫn theo hai thị nữ rời đi, thẳng hướng Sở viên.

Đông đảo các công tử ở đây cảm thấy ghen ghét với Sở Ngọc vô cùng, nhưng đó là lựa chọn của chính Chung Niên Niên nên cũng đành bất lực, hậm hực nhìn nàng ấy rời đi.

Lên xe ngựa, Chung Niên Niên và Chu Nhan ngồi trong khoang xe, còn Chu Sa đối nam trang, làm nhiệm vụ đánh xe. Nàng tuy là phái nữ, nhưng khống chế ngựa rất thành thạo, xe chạy ổn định vững vàng. Trong xe, Chu Nhan trầm tĩnh mở miệng: “Chu Niên Niên, rốt cuộc người định làm gì?”

Nàng thân là thị nữ của Chung Niên Niên, nhưng lại gọi thẳng tên chủ nhân một cách vô lễ. Nhưng Chung Niên Niên không có vẻ gì là kinh ngạc hay trách cứ, chỉ khe khẽ mỉm cười: “Chẳng qua chỉ là một trò xiếc nho nhỏ, hai vị không cần để ý! Hành động lần này của ta sẽ không làm chậm trễ đại kế của phu nhân nhà các người đâu!” Nàng rút chiếc trâm ngọc trên tóc, giơ lên ngắm nghía.

Những năm qua Chung Niên Niên đã tiếp xúc với không biết bao nhiêu người quyền quý, đã thấy rất nhiều bảo vật trân quý hiếm lạ. Nhưng lần này trên chiếu, nàng đã thu được hai lễ vật đặc sắc.

Chung Niên Niên thành thạo nhiều thủ đoạn, trong lòng hiểu rõ, Vương Ý Chi viết một chữ “Niên” trên lá phong tất nhiên là có thâm ý. Càng viết ngắn gọn, càng liên tưởng ra nhiều ý nghĩa sâu xa. Nếu hôm nay không phải nàng diễn kịch, mà thực sự chọn một người tâm đầu ý hợp, có lẽ nàng sẽ chọn Vương Ý Chi.

Về phần cây trâm mà Sở Ngọc tặng, nàng có thể nhìn ra chân tướng. Chẳng qua đây là lần đầu tiên nàng thu được lễ vật của một cô gái, nên xem như là vật lưu niệm đặc biệt.

Chung Niên Niên khẽ mỉm cười, cất chiếc trâm vào tay áo.

Chu Nhan nhìn Chung Niên Niên cau mày: “Cái gì mà phu nhân nhà các người? Phu nhân chẳng lẽ không phải là chủ nhân của tất cả chúng ta sao?”

Chung Niên Niên không để ý cười cười. Dung nhan nàng cực đẹp, khi nhếch khóe miệng cười khiến ngay cả nữ giới như Chu Nhan cũng nhìn ngắm sững sờ. Nàng quay ra nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nói: “Người nhầm rồi! Phu nhân là phu nhân, ta chỉ nghe theo lệnh của công tử. Tạm thời ta theo sự sai bảo của phu nhân, nhưng chủ nhân thực sự của ta chỉ có công tử!”

Chu Nhan cười lạnh một tiếng: “Như thế cũng tốt! Chúng ta đều vì chủ của mình. Đừng để ta và Chu Sa thấy người làm những việc không nên làm! Nếu không phu nhân lại trách ta không biết bảo ban người!” Về

mặt nàng ta vẫn trầm tĩnh như trước, nhưng lại có sự sắc bén ẩn giấu trong đó.

Chung Niên Niên cười điềm nhiên: “Đa tạ!”

Hai thiếu nữ mỹ lệ nói chuyện trong khoang xe chật hẹp, chỉ vài lời ngắn gọn là kết thúc. Chung Niên Niên nói xong lời kia, Chu Nhan không khỏi nhìn nàng.

Tuy Chu Nhan và Chu Sa làm bạn bên cạnh Chung Niên Niên để bảo vệ an toàn, nhưng thực ra cũng là để giám sát nàng ta. Thực ra hai cô gái không phải những kẻ có tâm địa sắt đá. Đã mấy năm làm bạn, dù ban đầu xa lạ nhưng dần dần cũng có cảm tình. Nếu Chung Niên Niên làm việc gì không nên, với chức trách của mình, các nàng chỉ có thể nhẫn tâm giết chết nàng ấy.

Chu Nhan không muốn xuống tay với Chung Niên Niên, nên cảnh cáo nàng ta chớ phạm sai lầm. Bề ngoài có vẻ nghiêm khắc, nhưng thực ra cũng chỉ muốn tốt cho nàng ấy mà thôi.

Chung Niên Niên hiểu được điều này, nên mới nói “Đa tạ”

Trước khi tới thành Kiến Khang, các nàng đã chuẩn bị chu đáo, vì vậy tìm đến Sở viên rất dễ dàng, vừa lúc chặn đường Sở Ngọc đang định xuất môn.

Sở Ngọc nhìn Chung Niên Niên chỉ biết cười khổ. Nếu nàng là nam giới, có hoa đào đưa tới cửa chắc sẽ rất vui vẻ. Nhưng bông hoa này không chỉ là trái với mong muốn của nàng, mà còn có ý đồ riêng. Cứ nghĩ đến chuyện này, nàng lại thấy nhức đầu.

Chung Niên Niên đã tìm tới, nàng cũng không thể đuổi đi. Thôi thì theo kế hoạch ban đầu, bố trí cho nàng ta ở lại, dặn Hoàn Viễn cẩn thận, còn mình thì cùng Việt Tiệp Phi trở lại phủ công chúa.

Trở lại phủ, Sở Ngọc nhớ ra dự định hôm nay là dạy A Man học thơ. Không ngờ việc của Chung Niên Niên lại mất thời gian như vậy, trong lòng áy náy, nàng đến chỗ Hoa Thác để tìm A Man.

Giữa biệt viện “Tam ngàn phồn hoa”, hơn một nửa phòng ốc là mới sửa chữa. Trong viện, có hai bóng người đang giao đấu. Một chàng trai ngăm đen, thân trên trần, đang đứng quơ cây thương ở giữa, mồ hôi túa ra theo từng động tác. Một bóng áo đỏ chạy quanh, ánh kiếm loang loáng biến ảo khó lường.

Thấy Sở Ngọc tiến vào, bóng áo đỏ biến đổi, quyết đoán tiến tới, mũi kiếm chỉ thẳng vào cổ họng chàng trai da đen, nhanh chóng kết thúc cuộc chiến đấu.

A Man buồn rầu ném cây thương đi: “Vẫn không đánh lại người!” Cây thương sắt nặng nề rơi xuống, lún sâu vào đất mềm.

Hoa Thác liếc nhìn Sở Ngọc, khóe miệng nhếch lên: “Điều này là dĩ nhiên. Người mới luyện được bao lâu? Còn ta đã tập luyện bao nhiêu năm rồi?” Tuy hiện tại hắn có thể dựa vào kiếm thuật tinh diệu nhẹ nhàng để chiến thắng A Man, nhưng từ khi Dung Chỉ dạy A Man khống chế sức lực, chàng trai ngoại tộc tha hương này dường như được khai mở năng lực, tốc độ tiến bộ khiến Hoa Thác cảm thấy hơi sợ hãi.

Bây giờ hắn có thể dễ dàng chiến thắng A Man, nhưng chỉ cần một năm nữa thôi, A Man hoàn toàn có khả năng sử dụng thần lực bẩm sinh, kết hợp với bộ thương pháp thiết kế riêng cho hắn, đánh bại Hoa Thác.

Với viễn cảnh khủng bố này, Hoa Thác không khỏi có cảm giác hơi...đổ kỵ.

Ghi nhớ lời hướng dẫn của Dung Chỉ, sau khi động thủ phải bình tĩnh hô hấp, khiến cho khí lực trong cơ thể ổn định dần, một hồi lâu sau, A Man mới chú ý đến Sở Ngọc. Hắn vội vàng nghiêng tiếp: “Công chúa, hôm nay người đi đâu vậy?” Trải qua nhiều ngày luyện tập, A Man đã nói chuyện lưu loát, không còn lắp bắp nữa.

Sở Ngọc mỉm cười: “Hôm nay ta đi xem thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Đúng là tuyệt thế mỹ nhân thật!”

Hoa Thác bĩu môi bước ra ngoài, nói với giọng cực kỳ khinh thường: “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân? Chung Niên Niên mà gọi là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân?”

Hắn bước rất nhanh, trong nháy mắt không còn thấy bóng dáng. Sở Ngọc tuy thấy khó hiểu, nhưng vì A Man đang chờ, nên nàng nhanh chóng quên đi câu nói lạ lùng này của Hoa Thác.

Dù sao cũng không phải việc quan trọng, dù rằng có mỹ nhân khác đi nữa, cũng không liên quan đến nàng.

A Man theo Sở Ngọc đến Đông Thượng các để học thuộc lòng, tiện thể ăn cơm tối cùng nàng. Lúc trở về đã là đêm khuya, trong bóng tối tĩnh lặng, thính giác linh mẫn của hắn thấy có động, lập tức nhanh nhẹn nhảy vượt qua tường như một con báo, bay theo mấy bước để chặn bóng áo trắng phía trước.

Phát hiện ra người đó là Dung Chỉ, A Man sửng sốt, rồi hỏi với vẻ cảnh giác: “Người định đi đâu vậy?”

Dung Chỉ tỏ vẻ không bận tâm, khẽ cười: “Ta muốn đi đâu, quan hệ gì đến người? Nghe lời, hãy ngoan ngoãn trở về ngủ một giấc, quên chuyện gặp ta đêm nay đi!” Ngữ khí rất thản nhiên.

A Man lùi lại phía sau, không nhịn được cất tiếng hỏi: “Có phải, người định làm chuyện xấu?” Đứng trước người y phục trắng này, không hiểu sao hắn lại có cảm giác kính sợ.

Hắn không sợ người vẫn luyện tập võ nghệ hàng ngày với hắn, và luôn đánh bại hắn là Hoa Thác, mà hắn sợ Dung Chỉ. Chẳng có lý do nào cả, dường như là trực giác linh mẫn của động vật hoang dã, hắn cảm thấy con người có vẻ mềm mỏng yếu ớt này cực kỳ đáng sợ.

Dung Chỉ tiến lên, mà A Man lại càng lùi dần. Nhớ ra vừa mới ăn cơm cùng Sở Ngọc, hắn như cảm thấy có thêm dũng khí: “Người không được làm hại công chúa!”

Nhưng nháy mắt tiếp theo, hắn chỉ cảm thấy có tiếng gió rít phía sau gáy, còn chưa kịp phản ứng thì từ gáy truyền đến một cơn đau nhức, lập tức hai mắt tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

A Man kêu rên ngã xuống, Dung Chỉ đưa mắt một cái. Đầu tường bên trái có một bóng áo đỏ, sắc áo như nhuộm bạc dưới ánh trăng, trông có vẻ hơi ma quái. Dung Chỉ mỉm cười, khẽ gật đầu: “A Thác, tiểu tử này giao cho người, chờ ta về xử lý sau!”

Nói xong, hắn tiếp tục tiến về phía trước.

Trăng treo cành liễu, có người hẹn gặp đêm nay, tuy hơi muộn, nhưng là lời mời của “thiên hạ đệ nhất mỹ nhân”, sao hắn có thể không đi?

137. Q.3 - Chương 137: Nam Phong Tri Ngã Ý

Niên Niên vào Sở viên không hề nghỉ ngơi, mà ời Hoàn Viễn đến gặp. Hắn ngồi đối diện nàng, cúi đầu trầm mặc.

Chung Niên Niên nhướn miệng cười: “Dung mạo thiếp thân không đáng lọt vào mắt công tử sao?” Rồi nàng cười khanh khách, rót đầy chén rượu, hai tay kính cẩn dâng lên mời Hoàn Viễn. Hắn cũng không muốn ngồi lâu với người con gái bụng dạ khó dò này, bèn nâng chén uống qua loa rồi định cáo từ.

Nhưng chưa kịp đứng lên, Hoàn Viễn đã thấy chân mỗi nhừ. Hình ảnh giai nhân tuyệt sắc trước mặt càng lúc càng mơ hồ. Ấn tượng lưu lại sau cùng, là một nụ cười thản nhiên châm chọc.

Hắn sao có thể ngờ được, cô gái có dung mạo xinh đẹp dịu dàng này, rõ ràng là người giàu tâm kế, nhưng lại chọn biện pháp quá công khai trắng trợn để thể hiện mục đích bất thiện của mình.

Nhìn Hoàn Viễn gục xuống với vẻ mặt không thể tin được, Chung Niên Niên từ tốn đứng lên, quay sang cười với Chu Nhan: “Kẻ trí thức dù có trăm mưu ngàn kế, nhưng lại không nhận ra, có những lúc chỉ bạo lực mới là biện pháp tốt nhất!”

Từ xưa đến nay, vương triều thay đổi, đều là như thế!

Nói xong, nàng chậm rãi bước ra ngoài.

Ánh trăng mềm mại chiếu trên người Chung Niên Niên, vàng trăn mờ mờ như trong mộng ảo. Bước chân nàng nhẹ nhàng thong dong trong bóng đêm, không nhanh không chậm, không chút hoang mang.

Ngoài cửa, thị vệ giám sát đã bị Chu Nhan và Chu Sa quét sạch. Đi qua bảy, tám ngã rẽ, Chung Niên Niên cứ thông thả tiến về phía trước.

Nàng vừa đi, vừa hát nho nhỏ:

Hải thủy mộng du du, quân sâu ngã diệt sâu.

Nam phong tri ngã ý, xuy mộng đảo Tây Châu

(Mộng phiêu du trên sóng nước, chàng sâu ta cũng sâu

Gió nam nếu hiểu nỗi lòng, hãy gửi mong ước của ta đến Tây Châu)

“Nam phong tri ngã ý, xuy mộng đảo Tây Châu”. Câu cuối cùng, nàng lặp đi lặp lại mấy lần. Tiếng hát khe khẽ, mềm mại mà hơi khàn như lẫn quất trong bóng đêm, kỳ diệu mờ ảo, giống như yêu ma trong truyện cổ dụ dỗ người phạm trần, mỗi âm điệu trầm bổng như chứa đầy ma lực.

Vừa đi vừa hát trong bóng tối, nàng ra khỏi Sở viên, và nhìn thấy một bóng người đứng khoanh tay trước cửa.

Bóng người nổi bật giữa màn đêm như trăng soi đáy nước, y phục trắng mềm nhẹ như tuyết, và cũng lạnh lẽo như tuyết.

Chung Niên Niên tiến tới, đứng phía sau cách người y phục trắng khoảng một trượng thì cúi thấp xuống hành lễ với vẻ khúm núm: “Đa tạ công tử đã đồng ý đến gặp Niên Niên!”

Dung Chỉ xoay người lại nhìn cô gái dung nhan tuyệt sắc, trong sóng mắt mềm mại không có bất cứ tình cảm nào. Chung Niên Niên là tuyệt thế giai nhân, nhưng hấn nhìn nàng lại giống như nhìn một thứ đồ vật không có sự sống, như một viên đá, một con cò chẳng hạn.

Nhìn Chung Niên Niên một hồi, Dung Chỉ khẽ nhếch mép, nâng vạt áo ngồi xuống, ánh mắt ngang hàng với nàng: “Tiếng hát của cô vẫn êm tai như vậy, không hề kém hơn lần ta nghe bảy năm trước!”

Nghe thấy vậy, Chung Niên Niên ngẩng lên, đôi mắt trong trẻo như nước hồ thu khẽ chớp. Lời nói của hấn khiến tâm trí nàng như quay trở về bảy năm trước, thời điểm gia cảnh nhà nàng sa sút. Phụ thân chết, mẫu thân thì ốm nặng. Trong nhà, ngoài nàng ra chỉ còn đệ đệ mới năm tuổi, còn chưa biết gì chứ đừng nói là chống đỡ gia nghiệp.

Lúc đó, khi chủ nợ kéo đến quá đông, nàng chỉ có một lựa chọn duy nhất là làm thiếp một phú thương giàu có, lớn tuổi hơn cả cha nàng, mà người thì to béo gấp đôi nàng.

Một thiếu nữ tuổi xuân môn mọn, còn đang tràn đầy ước mơ hi vọng về tương lai, có ai muốn đổi mặt với con đường phía trước bi thảm như vậy không? Nhưng lúc ấy Chung Niên Niên không được phép lựa chọn. Nàng chỉ biết chạy đến bên hồ, vừa khóc vừa cất tiếng hát não nùng. Từ nhỏ nàng đã thích ca hát, chỉ có ca hát mới giúp nàng quên phiền não. Lúc nàng hát, hai mắt nhắm lệ đến độ không còn nhìn rõ phía trước mặt, bỗng nghe có tiếng khua nước lại gần, rồi một giọng nói trầm ấm nhẹ nhàng, giống như giọng của thiên thần vang lên: “Cô hát rất hay!”

Đó là câu nói thứ nhất của Dung Chỉ với nàng.

“Ta muốn cô giúp ta một việc!”

Là câu nói thứ hai.

“Nợ nần trong nhà và việc chăm sóc em trai cô, ta sẽ thu xếp chu toàn!”

Chỉ ba câu nói ngắn ngủi, khiến Chung Niên Niên cảm động. Nàng lau nước mắt, thì thấy một người trẻ tuổi, chính là người đang ngồi trước mặt nàng lúc này. Diện mạo có hơi thay đổi, vẻ mặt mềm mại nhu hòa hơn, nhưng cảm giác như tất thấy đều bị người đó khống chế trong lòng bàn tay, thì đã bảy năm vẫn không hề đổi khác.

Suy nghĩ mông lung một hồi, Chung Niên Niên mới trấn tĩnh lại. Nàng nhìn Dung Chỉ, mỉm cười: “Trước khi gặp công tử, ta có nhiều điều muốn nói. Nhưng sau khi gặp rồi, lại thấy chẳng cần nói gì. Hấn là công tử đã sớm có kế hoạch, sao ta cần nhiều lời nữa?”

Dung Chỉ vẫn nhếch mép. Hắn đứng lên chậm rãi bước đi, bỗng quay lại thản nhiên nói: “Chung Niên Niên, ngày mai phải rời khỏi thành Kiến Khang! Người trở về bẩm báo với phu nhân, sớm thì nửa năm, chậm nhất là một năm, ta sẽ trở về. Phu nhân hãy gắng chống đỡ thêm vài ngày!”

Nghe ngữ khí hắn thay đổi, Chung Niên Niên biết là chuyện chính sự hệ trọng. Nàng cúi đầu kính nể: “Vâng!” Ngừng một chút, nàng chần chừ hỏi: “VẬY còn công chúa, công tử có muốn...”

“Không được động đến công chúa! Chuyện nàng ấy, ta sẽ tự thu xếp, người chớ có nhúng tay!”

“Vâng!” Chung Niên Niên khom người hạ bái. Lúc nàng đứng thẳng lên, Dung Chỉ đã đi xa. Bóng lưng tuyết trắng của hắn như giao hòa với ánh trăng, tạo thành một dải bạc nối liền trời và đất.

Chung Niên Niên cẩn thận thở phào một cái.

Phủ công chúa.

Ngày hôm sau thức dậy, Sở Ngọc nhận được ba tin tức choáng váng, mà hai tin đầu liên quan đến nhau.

Thứ nhất, hôm qua tại Sở viên, Hoàn Viễn bị trúng được của Chung Niên Niên, hôn mê bất tỉnh đến sáng nay mới tỉnh lại. Tất cả người hầu và thị vệ trong phủ cũng trong tình trạng tương tự.

Thứ hai, sau khi đánh thuốc mê Hoàn Viễn, Chung Niên Niên làm đạo tặc càn quét khắp Sở viên. Những đồ đạc bị mất, bao gồm cả tấm thư pháp mà Vương Ý Chi tặng cho nàng. Sáng sớm nay, có lẽ nàng ta và hai thị nữ đã tẩu thoát khỏi Kiến Khang.

Sở Ngọc nghe Hoàn Viễn báo cáo, kinh ngạc không thốt nên lời. Chẳng lẽ Chung Niên Niên không phải nữ gián điệp sao? Thế nào mà lại không có chút đạo đức nghề nghiệp nào? Còn kiêm cả nghề trộm cướp?

Quá...thô bạo! Quá kiêu ngạo!

Sở Ngọc sững sốt nửa buổi, mới nặn được từ trong kẽ răng ra hai chữ: “Đuổi theo!” Hoàn Viễn vừa định đi chấp hành, lại bị nàng gọi lại: “Đợi một chút, đừng dùng người của phủ công chúa, mà sử dụng thân phận Dụ Tử Sở, Dụ Tử Viễn, báo quan phủ!”

Hoàn Viễn đi rồi, Sở Ngọc mới tiếp nhận đến tin tức thứ ba, là do người hầu chỗ Hoa Thác bẩm báo: “A Man bị bệnh!”

Từ khi chứng kiến thần lực bẩm sinh của A Man, Sở Ngọc ví cơ thể hắn như một cỗ chiến xa, không liên quan gì với ốm đau bệnh tật. Nghe nói A Man bị bệnh thật kỳ lạ, Sở Ngọc vội khoác áo đi xem.

Ban đầu nàng chỉ cho rằng A Man bị bệnh ho khan cảm mạo vợ vãn nào đó, nhưng thấy người rồi mới biết mình nhầm thế nào.

A Man nằm trên giường, vẫn hôn mê. Màu da vốn ngăm đen thì nay đỏ sậm nóng rực. Trên mặt, trên người toát đầy mồ hôi, mà đệm chăn trên giường cũng thấm mồ hôi ướt đẫm. Trong cơn hôn mê, thỉnh thoảng hắn lại kêu rên khe khẽ, có thể thấy lúc này hắn đang ốm nặng khổ sở thế nào.

Sở Ngọc kinh ngạc, quay sang Hoa Thác: “Sao lại thế này?”

Hoa Thác giơ tay nhún vai, ra ý nàng hỏi ta, ta biết hỏi ai bây giờ: “Ta làm sao biết được? Sáng nay ta gọi hắn dậy so chiêu, mở cửa ra là nhìn thấy tình trạng này!”

Sở Ngọc đưa tay sờ trán A Man, cảm thấy chỗ tiếp xúc nóng bỏng vô cùng, nóng quá mức tưởng tượng. Theo nàng được biết, nếu để người sốt cao trong thời gian dài sẽ ảnh hưởng đến thần kinh, có người bị đần ngốc cũng vì lý do này.

Tuy chỉ số thông minh của A Man không cao, nhưng dù sao vẫn có. Bình thường chỉ số thông minh thấp đã khổ sở rồi, mà nay lại còn mất hết thì không biết Sở Ngọc phải xử lý thế nào.

Thấy sốt ruột, Sở Ngọc lại quay sang hỏi Hoa Thác: “Đã mời đại phu tới khám bệnh chưa?”

Hoa Thác ngăn người ra, lắc đầu: “Chưa đâu, trước hết ta phái người báo với công chúa, đồng thời cũng sai người đi mời Dung Chỉ”

Nhắc đến tên là thấy người. Dung Chỉ tiến vào, chắc vì đi vội nên áo ngoài mới khoác hờ trên vai, thi lễ một chút với Sở Ngọc rồi đến bên giường A Man, xem mạch cho hắn.

Hai ngón tay Dung Chỉ vừa chạm vào cổ tay A Man, chàng da đen vẫn còn mơ màng nửa hôn mê bỗng hừ một tiếng, như vừa bừng tỉnh, vừa hơi mở mắt ra bỗng nắm chặt lấy tay Dung Chỉ. Mặc dù chàng ta đang bệnh nặng, nhưng sức lực vẫn thần kỳ như trước. Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười, mà Sở Ngọc lại nghe thấy cổ tay hắn truyền đến tiếng sai khớp xương.

Hoa Thác sắc mặt đại biến, vội chém tay lên gáy A Man, khiến hắn lần thứ hai rơi vào hôn mê. Nhưng dù đã mê man, A Man vẫn nắm chặt tay Dung Chỉ, như là cố ý dùng lực. Nếu không tìm cách gỡ ra, khó đảm bảo tay Dung Chỉ không bị gãy.

Năm ngón tay đen trên cổ tay trắng trẻo, hai màu đen trắng phân biệt thật rõ ràng.

Hoa Thác nôn nóng: “A Chỉ, tay người thế nào rồi?” Trong giọng nói, vừa sốt ruột lại còn có đau xót, dường như người bị thương không phải Dung Chỉ mà là chính hắn.

So với Hoa Thác, Dung Chỉ thật bình tĩnh. Hắn quay sang Sở Ngọc nói: “Công chúa, phiền công chúa mang một số thuốc trị thương tới được không? Hoa Thác còn phải trông giữ A Man, tạm thời không đi được!”

Thấy Dung Chỉ bị thương, lòng Sở Ngọc cũng rối loạn, vội vàng đồng ý chạy đi tìm thuốc.

Sở Ngọc đi rồi, vẻ mặt Hoa Thác hiện lên sát ý thâm trầm, hắn định giơ tay về phía A Man.

“Khoan đã!” Dung Chỉ cất tiếng, ngăn ý định giết người của Hoa Thác: “Đừng giết hắn! Tay ta không đáng lo ngại, vết thương thế này có là gì!”

Hoa Thác mấp máy miệng, tuy không cam tâm, nhưng vẫn nghe theo, chỉ bẻ các ngón tay A Man ra để giải cứu cổ tay Dung Chỉ.

Dung Chỉ mỉm cười nghiêng đầu nhìn cổ tay phải bị vẹo của mình: “Tên nô lệ da đen này khá thú vị! Mặc dù thần trí không tốt, nhưng lại nhớ kỹ là phải đối phó với ta!” May là Hoa Thác xuất thủ đúng lúc nên chỉ bị sai khớp, so với gãy xương thì chữa trị dễ hơn nhiều!

Sở Ngọc lúc này đã vội vàng trở về: “Ta đã sai người đi lấy thuốc. Dung Chỉ, người thấy thế nào rồi?”

Trong lòng nàng lúc này như một mớ bùi nhùi, không còn phân biệt được đông tây nam bắc. Vừa chạy ra khỏi phòng, nàng mới chợt nhớ ra có thể sai gia nhân đi là được. Chung Niên Niên ăn trộm tiền chạy trốn, A Man bệnh nặng, Dung Chỉ tới bắt mạch lại bị thương, việc nọ việc kia chồng chất liên tiếp khiến lòng nàng tích tụ dần nổi oán giận, mà lại không biết trút lên đầu ai. Lên Chung Niên Niên ư? Không biết nàng ta đã chạy tới phương trời nào rồi. Lên Hoàn Viễn ư? Đừng nói hắn, ngay cả nàng cũng không ngờ Chung Niên Niên trở mặt nhanh như thế! Chẳng lẽ lên A Man sao? Hắn đang hôn mê, vô ý làm Dung Chỉ bị thương cũng là bản năng tự vệ mà thôi!

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười, đang định nói gì nhưng bỗng nhìn thoáng qua sắc mặt của Sở Ngọc, hắn ngẫm nghĩ, rồi đưa cánh tay không bị thương nắm lấy tay nàng: “Công chúa đừng lo lắng! Ta chỉ bị thương nhẹ thôi, đừng vì ta mà phân tâm!”

Sở Ngọc thở sâu vài cái, tự ra lệnh cho chính mình phải bình tĩnh trở lại. Bàn tay hắn nắm tay nàng hơi mát mát, nhưng rồi lại thấy ấm áp, như có thêm sức mạnh truyền vào cơ thể nàng. Lát sau Sở Ngọc chú ý đến vấn đề quan trọng: “A Man bị bệnh thế nào?”

“Trong vòng ba ngày, ta sẽ làm cho hắn tỉnh lại!”

Dung Chỉ nói trong vòng ba ngày, quả nhiên ba ngày sau A Man hạ sốt tỉnh lại, chỉ có điều hơi mơ hồ, không nhớ rõ những việc xảy ra trước khi bị ốm, còn lại nhìn chung không có vấn đề gì. Sở Ngọc hỏi hắn mấy câu, thấy về cơ bản là bình thường, chỉ số thông minh không bị suy giảm nhiều nên cũng yên lòng.

Nhưng quan binh lại không thể tìm được Chung Niên Niên. Nàng ta bí mật mang theo tiền bạc và tư trang quý giá, không biết trốn kiểu gì nhưng trong vòng hai ngày liền không thấy tung tích.

Sở Ngọc nghe báo kết quả cũng chẳng phản ứng gì, chỉ phất tay nói thôi. Chung Niên Niên mang đi một số tài sản, tuy nàng có xót của nhưng mất rồi thì thôi, chỉ cảm thấy tiếc nhất là bức thư pháp của Vương Ý Chi.

Các công tử hâm mộ Chung Niên Niên phản ứng trước sự việc này rất khác nhau. Ban đầu nghe nói Chung Niên Niên là phường trộm đạo, tất cả đều trầm miệng như một tờ giấy không tin. Sau đó thấy những chứng cứ xác thực, có người rất phẫn nộ vì đã bị một nữ tặc lừa gạt tiền bạc, tình cảm, thật nhục nhã mất thể diện! Có người bình tĩnh hơn, cho là Chung Niên Niên chắc có nỗi khổ riêng. Có người vẫn mê muội, dứt khoát cho rằng Sở Ngọc đặt điều vu oan cho Chung Niên Niên, nếu dám đụng đến nàng ấy, sẽ biết tay bọn họ, v.v...Những người nghĩ thế này, nhiều không kể xiết.

Bởi vì Chung Niên Niên, “Dụ Tử Sở” đã nhận được rất nhiều thư đe dọa. Nhưng bọn họ đa phần là giới trí thức, cho dù có nhục mạ kiệt lực thì từ ngữ vẫn văn vẻ nho nhã. Sở Ngọc thấy rất thú vị, thậm chí đọc lên còn khá hay, nên thường cùng Dung Chi đọc thư thưởng thức.

Sau khi nhận nhiều thư đe dọa, Sở Ngọc phải tăng cường đề phòng nhưng không mấy để ý. Song nàng đã đánh giá thấp sức mê hoặc của Chung Niên Niên, và đã đánh giá cao chỉ số thông minh của công tử nào đó yêu nàng ấy cuồng nhiệt.

Một ngày, Sở Ngọc đang ở tại Sở viên, bỗng thấy ngang hông căng thẳng. Việt Tiệp Phi đỡ eo nàng cùng nhảy lên bờ tường. Hắn giúp nàng đứng vững, đồng thời rút trường kiếm ra.

Trong không khí có tiếng rít xé gió như muốn đâm thủng màng nhĩ.

Sở Ngọc quay lại nhìn, thấy chỗ mình vừa đứng có một vết chém sâu xuống nền đất. Mà ở phía trước, là một người áo đen.

138. Q.3 - Chương 138: Thập Bộ Sát Nhất Nhân

Nhìn thoáng qua thì chỉ là một thiếu niên, nhưng quan sát kỹ hơn thì thấy đó là một người trưởng thành. Hàng lông mày sắc bén giương lên như khí bức người, khiến cho hắn trông trẻ hơn vài tuổi.

Gã áo đen đâm một kiếm chưa trúng, lắc lắc thanh kiếm trên tay, vẻ mặt thản nhiên, mắt gườm gườm nhìn hai người đứng trên bờ tường.

Sở Ngọc nhìn rõ khuôn mặt hắn, trong đầu vụt hiện lên hai chữ: người xấu.

Hóa ra trên đời này, có những kẻ bẩm sinh đã mang khuôn mặt ác độc. Tướng mạo gã áo đen thực ra không hề xấu, ngược lại, hắn còn đẹp để anh tuấn là khác. Nhưng dù trông cặp mắt hẹp dài sắc bén, chiếc mũi cao thẳng, hay làn môi mỏng mím chặt, thì cũng gây cho người ta cảm giác xấu xa.

Không phải diện mạo không anh tuấn, mà trong đó ẩn chứa sát khí ngùn ngụt và càn rỡ, như dã thú giương nanh múa vuốt chực vồ người. Lúc hắn gườm gườm nhìn, người ta liền cảm thấy bụng dạ con người này chỉ chứa toàn mưu đồ phóng hỏa giết người.

Mà thực tế đúng là hắn đang giết người.

Trước vẻ thoải mái của đối phương, Việt Tiệp Phi lại rất tập trung căng thẳng. Sau khi rút kiếm ra, hắn để Sở Ngọc dựa vào nhánh cây ven bờ tường, rồi chăm chú nhìn gã áo đen, một khắc cũng không rời.

Cảm giác được sự nghiêm trọng qua thái độ của Việt Tiệp Phi, Sở Ngọc không nhịn được hỏi hắn: “Kẻ địch rất mạnh?”

Việt Tiệp Phi ừ một tiếng, vẫn cảnh giác nhìn không chút buông lỏng.

Thế là rõ rồi!

Biết gặp chuyện chẳng lành, Sở Ngọc không quấy rầy Việt Tiệp Phi, ngoan ngoãn lùi lại ôm thân cây để quan sát cuộc giao chiến.

Việt Tiệp Phi nắm chặt thanh kiếm, vẫn nhìn chăm chăm gã áo đen và hất hàm hỏi hắn: “Người là ai?” Nhất kiếm vừa rồi thật đáng sợ! Tốc độ đường kiếm khiến hắn kinh ngạc. Vừa rồi theo trực giác, hắn cảm thấy có nguy cơ nên đưa công chúa rời vị trí theo bản năng, và vì thế mới khó khăn tránh được một kiếm. Xem bộ dạng của đối phương, một đường kiếm thất thủ vừa rồi chẳng hề làm hắn ta nao núng, có thể tiếp tục thi triển kiếm thuật mạnh mẽ hơn.

Người này là cao thủ, Việt Tiệp Phi thầm nghĩ.

Gã áo đen không trả lời câu hỏi của Việt Tiệp Phi, mà khinh mạn liếc nhìn Sở Ngọc đang ôm thân cây, cất tiếng: “Dụ Tử Sở?” Không đợi Sở Ngọc trả lời, hắn nói tiếp: “Có người trả tiền, thuê ta giết người!” Lời nói chưa dứt, trường kiếm trong tay hắn lại vung lên.

Sở Ngọc chỉ cảm thấy thân hình gã áo đen mơ hồ lóe lên rồi biến mất, giống như một tia chớp đen giữa không trung. Tiếng gió rít dài và sắc nhọn, rồi một luồng khí lạnh lạnh ép thẳng về phía nàng khiến cả người nàng cứng ngắc bất động. Kiếm còn chưa chạm đến người mà toàn thân nàng lạnh toát.

Trong phút chốc, cảm giác cái chết cận kề khủng bố tâm trí Sở Ngọc, khiến cho tim nàng như muốn ngừng đập.

May là chỉ trong khoảnh khắc, đúng lúc Việt Tiệp Phi kịp cản đường kiếm của gã áo đen. Hai người vung kiếm trong không trung, tốc độ cực nhanh, tiếng binh khí giao thoa trùng điệp. Trong nháy mắt, bọn họ cùng rơi xuống đất.

Ngay sau đó, cả hai lại tiếp tục giao đấu. Sở Ngọc không nhìn rõ động tác, chỉ nghe tiếng kim loại va chạm dày đặc như tiếng mưa rơi. Trong tiếng kim loại va chạm, bất chợt xen vào đó một hai âm thanh kêu to sợ hãi.

Sở Ngọc nhú mày. Nàng nhìn sang phía tường bên kia, là đám cỏ mềm mại. Cuối cùng nàng lo lắng nhìn Việt Tiệp Phi, hai người vẫn đánh túi bụi, rồi nàng quyết tâm nhảy xuống bên kia tường.

Vừa rồi Việt Tiệp Phi quay lại kêu to với Sở Ngọc hai chữ “Chạy mau!”, khiến cho nàng hiểu tình hình nguy cơ thế nào. Võ nghệ của Việt Tiệp Phi ra sao, nàng đã chứng kiến trong lần đầu bị ám sát, và lần hắn giao đầu với Hoa Thác. Bản thân Việt Tiệp Phi cực kỳ tự tin, đối phương chỉ có một gã áo đen. Về lý mà nói, đứng bên cạnh hắn là an toàn nhất. Thế nhưng vừa rồi Việt Tiệp Phi hét bảo nàng chạy trốn, cho thấy hắn không tin tưởng có thể đánh bại gã áo đen. Sau khi kẻ kia chiến thắng, sẽ tiếp tục giết nàng.

Sở Ngọc không có ý định bám trụ lại đồng sinh cộng tử với Việt Tiệp Phi. Nàng không biết võ, ở lại không giúp được gì mà chỉ thêm gánh nặng. Nếu bây giờ nàng chạy trốn, ngược lại Việt Tiệp Phi còn rảnh tay và yên tâm đối phó hơn.

Trốn!

Sau khi rơi xuống đất, ý nghĩ này chiếm cứ đầu óc Sở Ngọc. Nàng vén vạt áo, dùng tốc độ nhanh nhất để chạy. Tiếng kim loại giao tranh xa dần. Nhưng càng chạy, nàng càng phát hiện Sở viên đang chìm trong bầu không khí tịch mịch đáng sợ.

Yên lặng hoàn toàn.

Bởi vì tất cả những người khác trong Sở viên, đều đã chết.

Tất cả bọn họ...những người hầu thanh tú, lễ độ, cư xử đúng mực do chính tay nàng dạy dỗ, cùng với toàn bộ thị vệ trong tòa nhà. Chung Niên Niên tuy có xuống tay, nhưng chỉ làm choáng hoặc đánh ngất bọn họ. Còn hôm nay, tất cả đều chết dưới lưỡi kiếm của gã áo đen.

Thi thể nằm ngang dọc trên mặt đất, nhưng vết thương thì giống nhau: một vết đâm chí mạng trên cổ, máu tươi chảy xối xả. Một kiếm đoạt mệnh.

Sở Ngọc dường như có thể tưởng tượng ra tình cảnh lúc đó. Gã áo đen nghênh ngang xâm nhập Sở viên, thấy ai là giết người đó, không bận tâm, không thương hại, mỗi người hắn chỉ dùng một đường kiếm là xong.

Sở Ngọc cảm thấy đầu óc mình đông cứng, không kịp cảm thấy phần nộ, cũng không kịp đau lòng. Chỉ có duy nhất một cảm giác, sợ hãi, chạy trốn. Mỗi lúc thấy một người chết, lại có một con số vang lên trong đầu nàng.

Một, hai, ba...

Bảy, tám, chín...

Mười lăm, mười sáu, mười bảy...

Từ lúc nhảy khỏi tường cho đến khi ra cổng Sở viên, tổng cộng ba trăm bốn mươi tám bước, tổng cộng bốn mươi bảy mạng người.

Run lập cập tháo một con ngựa khỏi cổ xe, bị gỗ đâm xước hết da tay, Sở Ngọc nhảy lên yên ngựa: “Đi!” Giọng nói khàn khàn.

Sở Ngọc đã từng học cưỡi ngựa, nhưng học ít quá! Ngồi chẳng bao lâu thấy lưng ngựa chà xát hai bên đùi rất khó chịu, không còn hứng luyện tập nữa. Nhưng lúc này, nàng thật hối hận vì đã không chịu khó học.

Ngựa mới cất bước, Sở Ngọc đã suýt té ngã xuống. Nàng lại phải cố dùng lực phủ phục trên lưng ngựa, xác định cân bằng rồi mới nâng người lên. Nàng quay lại nhìn thoáng qua, cổng Sở viên lúc này mở rộng giống như chiếc miệng lớn. Bên trong vốn là đình viện thanh nhã an tĩnh, mà giờ đây ngập máu.

Sở Ngọc cắn răng vung roi, dùng lực kẹp chặt hai chân. Bị ngã chết và bị đuổi giết, hai tầng sợ hãi vây kín tâm trí nàng suốt dọc đường về phủ. Cuối cùng nàng cũng về đến nơi, tóc tai tán loạn, y phục bẩn thỉu.

Kinh hồn khiếp vía. Lúc nàng rời khỏi Sở viên, Việt Tiệp Phi vẫn còn đánh nhau với gã áo đen, giờ đây không biết lành dữ thế nào. Nàng vội chạy đi tìm Hoa Thác, nhân tiện gọi cả A Man. Trong lúc đang định triệu tập vệ binh, người khiến nàng lo lắng đã xuất hiện ở ngưỡng cửa.

Việt Tiệp Phi nặng nề dựa vào cánh cửa, vai trái và bụng đã trúng kiếm. Vết thương ở vai trái nặng hơn, máu nhuộm đỏ hết tay áo và vẫn không ngừng rỉ giọt. Cặp mắt vốn sáng trong, giờ đây bị bao phủ một màu xám tro, ánh mắt dường như tan rã.

Nhìn thấy Sở Ngọc, hắn trợn mắt một cái rồi gục xuống.

Sở Ngọc nóng ruột định chạy lên xem Việt Tiệp Phi thế nào, bỗng bờ vai bị giữ lại. Dung Chỉ đã tới từ lúc nào, đang giữ chặt vai nàng, mắt hướng về phía trước: “Cẩn thận!”

Theo hướng nhìn của hắn, Sở Ngọc thấy trên bờ tường cổng lớn, một bóng đen tử thần đang đứng thẳng.

Bởi vội vàng, chưa kịp triệu tập hộ vệ, xung quanh Sở Ngọc chỉ có Hoa Thác, Dung Chỉ và A Man mà thôi.

Trong nháy mắt, toàn thân nàng lạnh ngắt.

Về mặt gã áo đen khinh mạn tà ác, lạnh lùng tàn nhẫn, tay nắm chặt kiếm. Hắn nhìn thoáng qua mấy người xung quanh Sở Ngọc. Khi ánh mắt quét đến bên cạnh nàng, nụ cười trên mặt hắn bỗng đông cứng, vẻ mặt chán kinh biến sắc.

139. Q.3 - Chương 139: Bó Tay Trong Thành Trì

“Sao người lại ở đây?” Sau phút chấn kinh, ánh mắt gã áo đen chuyển sang bi phẫn, nghi ngờ, hoài niệm...Nhiều tình cảm đan xen phức tạp trên khuôn mặt tuấn tú nhưng tà ác của gã.

Sở Ngọc quay sang nhìn bên cạnh mình...Dung Chỉ? Ách, nhầm hướng.

Quay sang bên kia, Sở Ngọc mới biết người mà gã áo đen đang nhìn là ai.

Là Hoa Thác.

Hoa Thác cũng đang đắm đắm nhìn gã áo đen, vẻ mặt phức tạp. Một lúc lâu sau, hắn mới khẽ cất tiếng: “Đã lâu không gặp, Hạc Tuyết!”

Hình như bọn họ biết nhau từ trước.

Gã áo đen được gọi là Hạc Tuyết cười lạnh một tiếng: “Hóa ra người vẫn còn nhớ tên ta, cứ tưởng người đã quên hết rồi chứ!”

Hoa Thác cười khổ, im lặng.

Hạc Tuyết vẫn nhìn Hoa Thác chăm chăm, tiếp lời: “Sao không nói năng gì? Bốn năm không gặp, chuyện “Hoa thương Hạc kêu” không nói làm gì, nhưng trông người thay đổi nhiều quá!”

Hoa thương Hạc kêu?

Nghe hắn nói, Sở Ngọc đột nhiên nhớ ra chuyện Việt Tiệp Phi từng kể. Năm đó Hoa Thác đã từng kết giao với một kiếm khách họ Hạc, sau đó hai người chia tay. Xem ra, chính là vị Hạc Tuyết này.

Nhưng không ngờ Hạc Tuyết còn là một sát thủ. Trong quá trình đi ám sát, bỗng gặp lại bằng hữu năm xưa.

Hoa Thác nói, giọng hơi lạc đi: “Là bốn năm năm tháng”. Đã lâu như thế.

Hạc Tuyết liếc sang Sở Ngọc, ánh mắt khinh thường và chán ghét, liếc một cái lập tức rời mắt ngay: “Ngày xưa lúc chia tay, người nói muốn đi tìm thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Đây mà là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân? Hình như trình độ thẩm mỹ của người hơi kém thì phải?”

Lúc này Sở Ngọc tóc tai tán loạn, trông xấu đi một chút, nhưng chí ít vẫn nhận ra là nữ. Nghe Hạc Tuyết nói, Sở Ngọc cảm thấy kinh ngạc: thiên hạ đệ nhất mỹ nhân? Không phải Chung Niên Niên sao?

Hoa Thác vẫn hơi dờ dẩn, một lát sau hắn mới cười cười, thấp giọng: “Đó đã là chuyện quá khứ rồi, bây giờ, không còn quan trọng nữa!” Giọng nói của hắn chứa sào sào, dường như không muốn nhắc đến chuyện buồn đã qua.

Hạc Tuyết hừ một tiếng: “Đừng tưởng nói như vậy là ta sẽ bỏ qua cho người!” Hắn nâng tay, mũi kiếm lạnh lẽo chỉ thẳng vào Hoa Thác, lớn tiếng quát: “Rút kiếm! Sau bốn năm, ta muốn xem rốt cuộc người đã tiến bộ thể nào rồi!”

Giờ phút này, hắn tập trung chú ý toàn bộ vào Hoa Thác. Mục tiêu ban đầu là Sở Ngọc hoàn toàn bị bỏ qua, không thèm để ý.

Sở Ngọc lúc này chỉ mong được bỏ qua, thừa dịp Hạc Tuyết khiêu chiến với Hoa Thác liền vội vàng kéo tay Dung Chỉ và ra hiệu cho A Man. Bọn họ vừa tránh ra, Hạc Tuyết lập tức động thủ.

Đường kiếm của Hạc Tuyết rạch không khí như muốn xé màng nhĩ, hắn và Hoa Thác vung kiếm vun vút khiến Sở Ngọc không còn nhìn rõ nữa. Nhân cơ hội này, nàng kéo Dung Chỉ đến xem tình hình Việt Tiệp Phi nằm ở ngưỡng cửa. Không chết. May quá!

Thấy Việt Tiệp Phi vẫn còn thở thoi thóp, Sở Ngọc vội vàng sai Dung Chỉ băng bó cầm máu. Nghe thấy tiếng kêu của A Man, Sở Ngọc ngẩng đầu lên, A Man đã tham gia cuộc đấu.

A Man vung thương kêu to, khiến Hoa Thác và Hạc Tuyết cùng dừng động tác, nhờ thế Sở Ngọc mới nhìn rõ tình hình. Trên người Hoa Thác chỉ chút vết thương, dù là bị thương nhẹ nhưng so với Hạc Tuyết, y phục hắn chỉ xộc xệch một chút chứ không bị tổn thương chút nào. Thắng bại thế nào nhìn quá rõ ràng.

A Man hắn cũng nhìn thấy Hoa Thác gặp bất lợi, nên mới vung thương xông lên trợ lực.

Hạc Tuyết khinh miệt nhìn Hoa Thác: “Không hiểu bốn năm nay người làm những gì, kiếm thuật không chút nào tiến triển! Bốn năm trước, kiếm thuật chúng ta tương đương, chứ không chênh lệch nhiều thế này!”

Hoa Thác thở dài, cũng không nói mình bị nội thương triền miên ba năm, mặc cho kẻ kia tùy ý hiểu lầm.

Hạc Tuyết càng bất mãn, cau mày: “Ta đã từng khuyến cáo ngươi, nữ sắc gây tai họa. Chúng ta học kiếm thuật phải xa rời nữ sắc. Ngươi lại không nghe lời, đi tìm cái gì thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Không phải ngươi vì lấy lòng đàn bà mà tự phế bỏ kiếm thuật đấy chứ?”

Sở Ngọc vừa phái người đi triệu tập vệ binh, lúc này đã đuổi tới. Nhìn tình hình trước mắt, cả trăm hộ vệ vây quanh, tầng tầng đạo kiếm, phía sau giường cung nỏ nhằm thẳng Hạc Tuyết.

Hạc Tuyết trầm tính toán. Hắn chẳng ngại gì trận thế này, nhưng muốn giết hết những vệ binh được huấn luyện chuyên nghiệp kia cũng phải mất khá nhiều thời gian công sức. Một bên còn có Hoa Thác như hổ rình mồi, hợp lại đối phó, e rằng hắn sẽ rơi vào thế bất lợi.

Nhanh chóng cân nhắc lợi hại, Hạc Tuyết không chần chừ, nhún chân nhảy lên không. Binh sĩ xung quanh lao tới, nhanh như chớp hắn giết mấy người, rồi thừa dịp hỗn loạn biến mất không tung tích.

Thống lĩnh thị vệ định cho quân đuổi theo, Sở Ngọc cản lại: “Khoan đã, không cần đuổi theo. Truyền lệnh của ta, tăng cường phòng vệ. Sau này đừng để kẻ nào dễ dàng ra vào phủ như vậy nữa!”

Nghĩ đến hôm nay Hạc Tuyết ngênh ngang xâm nhập không coi phòng vệ trong phủ ra gì, Sở Ngọc cảm thấy lạnh toát đến tận xương tủy. Nếu hôm nay không có Hoa Thác thu hút sự chú ý của Hạc Tuyết, e rằng nàng đã bị giết chết!

Hoa Thác và Việt Tiệp Phi bị thương, Dung Chỉ sau khi xử lý qua liền giao cho đại phu trong phủ chăm sóc. Hai người chỉ bị thương phần mềm, không cần hắn đích thân lo liệu.

Vết thương trên người Hoa Thác tuy nhiều nhưng không sâu, chỉ ở ngoài da. Hình như Hạc Tuyết muốn dày dạn hắn, nên cật lực khắc vạch khắp nơi trên cơ thể Hoa Thác. Việt Tiệp Phi thì thảm hơn, ngoài hai vết thương ở vai và bụng, còn có vết khá sâu phía sau lưng. Hơn nữa trên đường chạy về phủ, hắn bị mất máu rất nhiều, chậm hơn chút nữa e rằng không cứu được.

Sở Ngọc sai người vẽ dung mạo Hạc Tuyết, thông báo truy nã khắp thành Kiến Khang và treo thưởng hậu hĩnh, bất kể sống hay chết. Ý cuối cùng là Sở Ngọc nhấn mạnh thêm. Bốn mươi bảy người trong Sở viên, cộng với tám người trong phủ công chúa, tổng cộng Hạc Tuyết nợ nàng năm mươi lăm mạng người, đối xử với hắn như thế vẫn còn quá nhân từ.

Mấy ngày sau, Sở Ngọc chỉ có thể lưu lại trong phủ, không dám đi đâu. Trước đây mỗi lần nàng ra khỏi cửa đều có Việt Tiệp Phi đi theo, gặp chuyện gì cũng có thể ứng phó. Nhưng hiện nay đụng phải một thích khách có kiếm thuật cao cường đáng sợ, chẳng những không bảo đảm an toàn cho nàng, mà chính Việt Tiệp Phi cũng khó lo nổi cho bản thân. Tốt nhất, Sở Ngọc vẫn nên ở trong phủ, dựa vào binh lực phòng vệ trong phủ là thượng sách.

Ba tầng hộ vệ vây xung quanh phủ, thành trì này của Sở Ngọc là an toàn nhất.

Mỗi ngày tiến cung theo thông lệ là không thể thực hiện được rồi, cũng không thể ra ngoài, Sở Ngọc chỉ có thể thu thập những đoạn tin tức ngắn.

Tam vương vẫn sống. Chuyện này khiến tâm trạng Sở Ngọc thật nôn nao phức tạp. Về mặt tình cảm, nàng không muốn nhận tin họ chết. Nhưng về lý trí, nàng biết ngày nào họ còn chưa chết thì nguy cơ tử vong đầy về phía mình càng nhiều bấy nhiêu.

Trong bao nhiêu chuyện sâu thẳm, nếu nói có điều gì khiến Sở Ngọc vui mừng, thì chính là ngày đó Hạc Tuyết xâm nhập Sở viên, Hoàn Viên rất may lại đi vắng nên tránh được một kiếp.

Tháng tám, gió thu mơn man. Mùa thu cũng phẳng phất giống như đường kiếm của Hạc Tuyết. Chỉ khác là, Hạc Tuyết giết người, còn mùa thu giết đi màu xanh tươi của vạn vật.

Đóng cửa trong nhà mấy ngày, Sở Ngọc nhận được hai tin tức khiến nàng đứng ngồi không yên.

140. Q.3 - Chương 140: Tình Yêu Nhuộm Máu

Thế sự biến ảo, thay đổi khó lường.

Hai chuyện xảy ra.

Thứ nhất, Lưu Nghĩa Cung, chính là vị lão thần mà Sở Ngọc gặp trong thư phòng, hôm đó ỷ vào thân phận lớn tiếng giáo huấn Lưu Tử Nghiệp, cùng với vài vị lão thần khác có vai vế trong triều mưu đồ tạo phản. Các nhân vật chủ chốt ngoài ông ta còn có Liễu Nguyên Cảnh, Nhan Sư Bá, sau đó Liễu Nguyên Cảnh thuyết phục Thẩm Khánh Chi tham gia. Sau khi biết được kế hoạch, Thẩm Khánh Chi hứa sẽ giữ bí mật, nhưng vừa ra khỏi cửa liền mật báo với Lưu Tử Nghiệp. Lưu Tử Nghiệp chỉ đạo Vũ lâm quân giết Lưu Nghĩa Cung, rồi cho triệu Liễu Nguyên Cảnh. Liễu Nguyên Cảnh biết mình phải chết, nên mặc triều phục rồi tự sát, còn Nhan Sư Bá cũng bị chặn giết giữa đường.

Giết ba kẻ chủ mưu, Lưu Tử Nghiệp lại giết thêm một số nhân vật tham dự rồi mới thỏa mãn thu tay.

Liên tiếp giết mấy người, ra tay nhanh như sấm sét.

Lưu Tử Nghiệp tuyệt đối không thêm để ý lực ảnh hưởng và phe đảng của mấy vị lão thần trong triều, vì hắn vẫn nắm chắc binh quyền trong tay. Xét từ góc độ này, xem ra hắn và Chung Niên Niên có tiếng nói chung.

Chuyện thứ hai không phải việc triều chính, mà liên quan đến họ Vương.

Nghe được hai tin tức, tâm trí Sở Ngọc hỗn loạn vô cùng. Mặc dù Hạc Tuyết chưa bị bắt, nếu nàng ra ngoài hẳn có thể xuất hiện và ám sát bất cứ lúc nào, nhưng nàng không thể ngồi yên được nữa. Phân vân một hồi, cuối cùng nàng vẫn quyết định mạo hiểm xuất phủ.

Lại tiến cung.

Nhìn thấy Lưu Tử Nghiệp, Sở Ngọc chẳng còn lòng dạ nghĩ đến việc hành lễ nữa. Nàng hỏi luôn: “Bệ hạ, tại sao lại giết mấy người đó?”

Đã nhiều ngày không gặp, nhìn thấy Sở Ngọc, Lưu Tử Nghiệp rất phấn khởi. Nhưng vừa gặp mặt đã bị nàng phủ đầu chất vấn, một lúc sau hắn mới hiểu là vì chuyện Lưu Nghĩa Cung, bỗng cảm thấy ảm ức: “A tỳ, bọn họ muốn làm phản. Chẳng lẽ ta còn không nên giết?”

Sở Ngọc á khẩu không nói được gì.

Nàng lo Lưu Tử Nghiệp giết người quá nhiều, tàn bạo độc ác nhưng nhất thời quên mất đó là hành động mà bậc đế vương cần làm. Nếu hắn không giết Lưu Nghĩa Cung, chẳng lẽ chờ đối phương đến lật đổ mình sao?

Sau một hồi run rẩy, Sở Ngọc thở thật sâu mới khôi phục bình tĩnh: “Bệ hạ giết kẻ mưu phản tất nhiên là không sai. Nhưng bệ hạ có từng nghĩ, vì sao bọn họ muốn mưu phản?” Xét đến cùng, là do Lưu Tử Nghiệp không xứng với danh hiệu hoàng đế!

Nếu hắn không tùy hứng, bạo ngược, lạm sát, thì sao lại có người mạo hiểm tính mạng, đi làm việc đại nghịch bất đạo đó? Tuy vốn là người hiện đại, Sở Ngọc không thấy mưu phản là việc gì ghê gớm đáng xấu hổ, nhưng nàng biết trong thời cổ đại, đó là việc bêu danh nhục nhã vô cùng.

Lưu Tử Nghiệp trả lời thờ ơ: “Còn vì sao nữa! Lão tặc Lưu Nghĩa Cung đó muốn làm hoàng đế chứ sao!”

Sở Ngọc bắt lực trừng mắt nhìn hắn, cảm thấy nếu bây giờ giăng giải cho hắn đạo lý “nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền” chỉ như “đàn gảy tai trâu” mà thôi. Dù sao người cũng đã chết rồi, nếu bây giờ nàng gây chuyện với Lưu Tử Nghiệp cũng không thể giúp họ sống lại. Trầm mặc trong khoảnh khắc, Sở Ngọc chuyển đề tài: “Bệ hạ, bây giờ trong triều, vị trí của họ để trống. Bệ hạ định xử lý thế nào?” Tổn thất của triều đình không chỉ là mấy người đã chết. Mỗi một người bị giết còn có các bằng hữu, vây cánh, phe đảng, lợi ích ràng buộc trong đó. Họ chết đi sẽ gây ra xáo trộn không nhỏ. Trong ngày một ngày hai, chưa chắc đã ổn định được cục diện triều chính.

Nhưng dù đang trong tình hình nước sôi lửa bỏng, Lưu Tử Nghiệp cũng không hề cảm nhận được nguy cấp, nhận ra sai lầm của mình mà chỉ một mực đổ lỗi cho người khác. Hắn đột nhiên nghĩ tới một chuyện, liền nói với vẻ rất cao hứng: “A tỷ, ngày đó trong thư phòng, ta thấy lão tặc Lưu Nghĩa Cung trừng mắt nhìn tỷ. Vậy bây giờ ta sai khoét mắt hắn để a tỷ nhìn ngắm hàng ngày cho hả dạ, có được không?”

Ánh mắt Lưu Tử Nghiệp nhiệt tình hồn nhiên, nhìn nàng chăm chăm giống như con thú nhỏ muốn lấy lòng chủ nhân. Giống như tặng cho nàng ngọc quý, hắn sắp dùng đôi tay vẫn còn dính máu đi khoét mắt người ta.

Lưu Tử Nghiệp làm như vậy là muốn lấy lòng Sở Ngọc, nhưng chỉ khiến nàng ghê sợ. Trong phút chốc, nàng không thể tưởng tượng nổi sao trên đời lại có một kẻ như thế, coi sinh mệnh con người như cỏ rác, chứ đừng nói là tiếp nhận tình yêu mền nhuộm máu tươi của hắn.

Dù có thể nào, nàng cũng không phải Sơn Âm công chúa.

Là...là do Lưu Tử Nghiệp quá yêu quý công chúa Sơn Âm, coi nàng ấy vừa là tỷ tỷ, vừa là mẫu thân, lại vừa là bạn thân thiết nhất, có bất kỳ thứ gì quý giá thú vị cũng muốn tặng cho nàng ta. Nhưng đối với Sở Ngọc, đó chỉ là tình yêu bệnh hoạn mê lương, nàng không những không cảm động mà còn vô cùng sợ hãi.

Sợ đến nỗi...chỉ hận không thể đập cửa mà bỏ chạy.

Lần trước đã chứng kiến Lưu Tử Nghiệp giết bốn đứa bé và Mặc Hương, lần này nàng lại được biết thêm về sự tàn bạo độc ác của vị hoàng đế trẻ tuổi.

Nói cách khác, thật ra hắn không nhận thức được việc mình làm. Với hắn, giết người là một lẽ rất tự nhiên, khoét mắt người ông họ của mình làm lẽ vật mà nhẹ nhàng thoải mái như dùng bữa sáng.

Bao nhiêu hắc ám, bao nhiêu vô nhân tính, bao nhiêu bệnh hoạn, trong phút chốc, Sở Ngọc cứ ngơ ngẩn nhìn Lưu Tử Nghiệp, không tin nổi chuyện này là có thật.

Lưu Tử Nghiệp hoàn toàn không biết đến suy nghĩ của nàng, tiếp tục phấn chấn kêu lên: “A tỷ, trước kia chúng ta vẫn chơi trò khoét mắt, sau này lại tiếp tục chơi nhé!”

Sở Ngọc cười khổ một tiếng, gắng che giấu nội tâm sợ hãi, viện cớ không được khỏe liền vội vàng cáo từ, rời khỏi hoàng cung.

Gần đây mọi việc không thuận lợi.

Lúc ngồi trên xe ngựa, Sở Ngọc chỉ nghĩ đến điều này.

Nàng muốn cứu người, không cứu kịp. Nàng muốn giết người, không giết được. Liên tục có những sự cố ngoài ý muốn phát sinh. Nàng vừa mới xây dựng được chút thanh danh, giao hảo với danh lưu sĩ tộc thì xuất hiện thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Chung Niên Niên. Rất không dễ dàng gì, Chung Niên Niên tự bỏ đi, thì lại xuất hiện tên thích khách bức nàng không dám ra khỏi cửa. Bởi vì không ra khỏi cửa, nàng đã bỏ lỡ bao nhiêu biến đổi lớn trong triều, đừng nói tới phản ứng nhanh nhạy, mà thậm chí làm chút gì cứu vãn nàng cũng không thể.

Liên tiếp bao nhiêu việc phát sinh, nhìn qua thì như là không liên quan gì, nhưng Sở Ngọc không khỏi nghĩ đến, liệu có phải một bàn tay trong bóng tối đang thao túng hết thảy?

Phải chăng có một người đối lập với nàng? Nàng muốn giết người, thì hắn bảo vệ, nàng muốn cứu người, thì hắn không cho nàng cứu, nàng muốn xây dựng thanh danh, thì hắn hủy diệt, nàng muốn phò tá hoàng đế, thì đối phương làm cho nàng không thể ra khỏi cửa.

Người đó là ai? Trên đời này, lại có kẻ điều khiển tất cả mà không lưu dấu vết như vậy hay sao?

Tuy khả năng này rất nhỏ, nhưng ngồi trên xe nhàn rỗi, Sở Ngọc vẫn đem tất cả các đối tượng khả nghi ra lọc một lần trong đầu.

Từ Thẩm Khánh Chi, đến Hà phò mã, rồi đến người cuối cùng có khả năng nhất, là Thiên Như Kính.

Không đúng, nếu là Thiên Như Kính, hắn có rất nhiều cơ hội giết nàng, vì sao lại phải tốn công mời một tên sát thủ?

Trước mắt nàng dường như có một bức màn bao phủ, che đi phần quan trọng nhất, khiến nàng không nhìn thấy điểm mấu chốt và chân tướng sự việc.

Trước khi về phủ, Sở Ngọc cải nam trang, lệnh cho xe ngựa chạy đến cửa nhà họ Vương.

Chuyện thứ hai làm nàng kinh động, liên quan đến họ Vương, đến Vương Huyền Mô và Vương Ý Chi.

Trong lúc nàng không thể ra khỏi cửa, vị trí quyền lực trong họ Vương có sự thay đổi. Vương Huyền Mô không còn là người chủ trì dòng họ nữa, không phải tự nguyện rút lui mà bị lật đổ.

Gia chủ mới rất không vừa mắt với vẻ tiêu dao của Vương Ý Chi, vừa lên nắm quyền lập tức khai đao với hắn.

141. Q.3 - Chương 141: Vương Gia Bạc Bẽ Vô Tình

Lúc Sở Ngọc tìm đến nhà Vương Ý Chi, có rất nhiều người vây quanh xem, quan tâm cũng có, vui sướng khi người khác gặp họa cũng có.

Mỗi người mang một vẻ mặt khác nhau, cùng chăm chú nhìn cổng lớn đang mở rộng.

Cửa gãy hỏng, mấy đoạn gỗ nằm chổng chênh dưới đất.

Đáy lòng Sở Ngọc trầm xuống. Nàng xuống xe, theo sát là Hoa Thác.

Vết thương của Việt Tiệp Phi chưa lành. Khi Sở Ngọc mạo hiểm xuất môn, Dung Chỉ liền sai Hoa Thác tạm thời làm hộ vệ. Bình thường Việt Tiệp Phi ngồi phía trước hoặc nằm trên nóc xe. Nhưng Hoa Thác thì tự động ngồi trong khoang xe cùng nàng.

Xuống xe, Sở Ngọc hỏi thăm một người đang đứng xem thì biết, khoảng một tuần hương trước, người của họ Vương dẫn theo một đám tôi tớ, không thèm gõ cửa mà phá cửa xông vào. Hiện giờ không biết bên trong lành dữ ra sao.

Tạ ơn người đó, Sở Ngọc ngẫm nghĩ một lát, liền cùng Hoa Thác tiến vào. Vừa đến cửa, có bốn hộ vệ cao to lực lưỡng chặn nàng lại.

Sở Ngọc nhìn bốn người, khẽ mỉm cười: “Ta họ Dụ, tên Tử Sở, là bạn thân của Ý Chi huynh. Không biết ở đây xảy ra chuyện gì vậy?”

Bốn gã hộ vệ liếc nhìn nhau, lại nhìn quần áo sang trọng của nàng, rồi im lặng tránh đường.

Sau khi qua cửa, Sở Ngọc dựa theo trí nhớ của mình, cùng Hoa Thác tiến vào nội viện. Trên đường quang cảnh bữa bãi, cây hoa quý giá bị giẫm đạp lung tung, gãy đổ ngổn ngang trên mặt đất. Lúc đến bên hồ, Sở Ngọc nhìn thấy Vương Ý Chi.

Bên hồ, hàng liễu bắt đầu xơ xác, không còn màu xanh óng ả như tơ lụa nữa. Bên rừng liễu, Vương Ý Chi đang nằm nhàn nhã trên giường, cạnh đó là án kỷ đen hình vuông với một bầu rượu. Vương Ý Chi khẽ nâng chén rượu, ánh mắt yên tĩnh, hơi có ý cười.

Vương Ý Chi chính là người như thế. Dù ở đâu, xung quanh có bao nhiêu người, thì chỉ liếc mắt một cái, người ta sẽ chú ý đến hắn đầu tiên.

Từ lần đầu tiên Sở Ngọc nhìn thấy hắn, và bây giờ đều là như vậy.

Sở Ngọc bỗng phát hiện, không chỉ một mình nàng mới được tiến vào. Quanh nàng còn có nhiều người khác, đều là các công tử nhà giàu ở Kiến Khang. Họ túm tụm lại, nhìn về phía Vương Ý Chi và người bên cạnh hắn ta, thì thầm to nhỏ.

Những người đứng ngoài cổng vây xem là dân chúng. Còn những người được qua cửa vào tham quan hiện trường là hào phú thế gia. Bốn hộ vệ giữ cửa đánh giá y phục để cho vào, canh gác kiểu đó thú vị thật!

Nhưng lúc này Sở Ngọc không còn lòng dạ nào mà vui vẻ. Có lẽ Vương Ý Chi không sao, nàng nhẹ nhàng thở ra, cùng Hoa Thác tiến về phía trước. Thấy Tiêu Biệt cũng trong đó, nàng đến bên cạnh hắn. Bây giờ nàng có thể nhìn rõ người đang đứng phía trước Vương Ý Chi. Sở Ngọc đã từng gặp người này, tên là Vương Hành Chi, là đường huynh của Vương Ý Chi. Hắn đứng cách Vương Ý Chi khoảng một trượng, sắc mặt âm trầm.

“Người này là chủ trì họ Vương hiện nay sao?” Sở Ngọc cảm thấy kỳ lạ. Xem bộ dạng, Vương Hành Chi là kẻ hỉ nộ thể hiện ra mặt, sao có thể đầu lại lão cáo già Vương Huyền Mô!

Sở Ngọc chỉ khẽ lẩm bẩm, nhưng Tiêu Biệt bên cạnh thấp giọng cho nàng đáp án: “Vương Hành Chi là con trai của đường gia họ Vương!”

Thì ra là thế! Lão tử không ra mặt, sai con đến để tránh tiếng là tiền bối ức hiếp vãn bối sao? Nhưng bây giờ cũng ức hiếp rõ ràng rồi còn gì! Một bên là Vương Hành Chi và đám tôi tớ hộ vệ lên đến mấy chục người, một bên là Vương Ý Chi chỉ có một mình. Cảnh tượng này nhìn qua là thấy ngay!

Nhưng không hiểu sao, Sở Ngọc thấy thái độ Vương Ý Chi rất thoải mái bình thản. Trên đường đến đây, lòng dạ nàng như lửa đốt. Nhưng đến nơi nhìn thấy vẻ nhàn nhã của hắn, nàng cũng dường như trầm tĩnh lại.

Hôm nay trên danh nghĩa họ Vương, Vương Hành Chi tới là để tra xét chi phí sinh hoạt của Vương Ý Chi. Có lẽ vì lười, hoặc vì nguyên nhân nào đó, thế nhưng Vương Ý Chi không hề chuyển tài sản sang quyền sở hữu tư nhân. Bởi vậy, bây giờ Vương Hành Chi lấy danh nghĩa họ Vương đến thu hồi là hoàn toàn hợp pháp hợp lý.

Nhưng không hợp tình.

Vương Hành Chi kiểm kê tất cả những tài sản thuộc về họ Vương, bao gồm phòng ốc đất đai, bàn ghế, cây cối hoa cỏ, cho đến quần áo, mũ, giày, tất...Như vậy, toàn bộ mọi thứ từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới đều thuộc về họ Vương, bao gồm cả y phục mà Vương Ý Chi đang mặc.

Nếu có thứ gì thuộc về Vương Ý Chi, thì chỉ mỗi cơ thể hắn mà thôi!

Đợi Vương Hành Chi sai người kiểm kê xong, Vương Ý Chi chậm rãi đặt chén rượu xuống, rất nhàn nhã hỏi: “Kiểm xong rồi hả?” Hắn thờ ơ, như thể chính hắn mới là người không chế cục diện.

Vương Hành Chi không ngờ đến giờ phút này Vương Ý Chi vẫn thờ ơ như thế, làm nổi bật chính bản thân hắn đang phách lối tỏ vẻ, giống như hạng tôm tép nhãi nhép buồn cười. Trong lòng càng căm hận, hắn lạnh giọng: “Vương Ý Chi, từ nay về sau ngươi không còn là người nhà họ Vương nữa. Hôm nay ta lệnh cho ngươi rời khỏi đây, không được mang theo bất cứ thứ gì của họ Vương!”

Vương Ý Chi cười dài, ngồi thẳng dậy, bắt đầu cởi y phục. Thời tiết đã chuyển mát, Vương Ý Chi cởi xuống hai tầng mới lộ ra áo trắng bên trong. Vương Hành Chi trợn mắt há mồm nhìn động tác của hắn, hồi lâu sau mới như bừng tỉnh mộng kêu lên: “Người làm gì vậy?”

Vương Ý Chi nhìn hắn cười dài: “Hành Chi vừa nói, không phải sao? Lúc ra khỏi cửa, ta không được mang theo bất cứ thứ gì của họ Vương. Quần áo trên người cũng của họ Vương, tất nhiên ta phải cởi ra để trả lại cho Hành Chi!”

Câu nói khiến Vương Hành Chi á khẩu, một lúc lâu sau mới cất được tiếng: “Bộ y phục này tặng cho ngươi, không cần cởi nữa!” Nói xong hắn hơi hối hận. Nếu bắt Vương Ý Chi cởi ra, chẳng phải là khiến hắn ta càng bị nhục nhã sao? Nhưng lời đã ra khỏi miệng, ở đây có nhiều người chứng kiến, hắn cũng không tiện nuốt lời.

Vương Ý Chi cười ha ha, nhấc áo ngoài lên đi thẳng ra phía cửa. Sở Ngọc hơi do dự, rồi nhanh chóng đuổi theo. Nhưng đến tận cổng lớn nàng mới đuổi kịp, nắm lấy tay áo hắn: “Ý Chi huynh muốn đi đâu, tại hạ tiễn một đoạn đường có được không?”

Vương Ý Chi liếc nhìn Sở Ngọc, khẽ mỉm cười rồi gật đầu. Hai người cùng lên xe, đợi Hoa Thác ngồi lên rồi Vương Ý Chi nói một địa chỉ. Sở Ngọc cũng không biết đó là chỗ nào, chỉ dặn phu xe. Cuối cùng khi xe dừng ở một ngõ nhỏ, Sở Ngọc mới nhận ra chung quanh là những căn nhà gỗ, cao thấp không đều. Quần

áo người ở đây cho thấy họ là dân nghèo, nhiều cặp mắt lén lút hiếu kỳ, không hiểu vì sao một xe ngựa xa hoa lại xuất hiện ở chốn này.

Vương Ý Chi tạ ơn Sở Ngọc, rồi không chút chần chừ nhảy xuống. Hắn đi vào ngõ hẻm, đến cuối ngõ, trước một căn nhà gỗ khá mới thì dừng lại, đẩy cửa bước vào.

Trong phòng rất chật hẹp, trừ một giường gỗ thì không còn vật dụng gì khác. Vương Ý Chi bước vào phòng liền nằm xuống giường, dang hai chân hai tay, nhắm mắt lại. Hồi lâu sau, hắn mới mở mắt, nhìn về phía Sở Ngọc đứng ở ngưỡng cửa vẫn đang trợn mắt há mồm: “Từ Sở huynh thấy lạ hả?”

Sở Ngọc cười khở một tiếng: “Đúng là thấy lạ!” Bây giờ nàng đã rõ, đây là căn nhà nằm trong khu dân nghèo mà Vương Ý Chi đã chuẩn bị từ trước. Hình như hắn đã sớm đoán được mình sẽ bị đuổi khỏi Vương gia, nên đã chuẩn bị trước chỗ ở. Có điều...”Huynh đã sớm đoán được sẽ bị Vương Hành Chi đối xử như thế, vì sao còn để hắn tùy ý làm bậy?” Bị đuổi khỏi nhà là sung sướng lắm sao? Mất đi nguồn kinh tế, chịu khổ sở là tốt lắm sao?

Một công tử đại thiếu gia quen có người hầu hạ, giữa căn phòng nghèo nàn tối tăm vẫn ngồi sáng như ngọc minh châu, nhưng nhìn thế nào, hắn và quang cảnh xung quanh cũng không thể nào phù hợp được.

Vương Ý Chi khê cười: “Sao có thể phản đối hắn? Ta chẳng may vướng vào vòng tranh giành quyền lực trong họ Vương, ăn chùa uống chùa ở họ Vương đã lâu như vậy. Bọn họ không bắt ta trả nợ, thế là ta có lợi rồi đó chứ!” Hắn cười lên, khuôn mặt càng tuấn mỹ tiêu sái, quần áo trên người hơi xộc xệch, tràn đầy ý vị phóng túng.

Sở Ngọc biết cũng không còn cách nào, đành từ giã hắn: “Nếu huynh sống ở đây không quen, Sở viên lúc nào cũng mở rộng cửa chào đón huynh!” Xoay người rời đi, nàng nghe thấy phía sau truyền đến thanh âm thấp khê: “Đa tạ!”

Vầng trăng sáng trên trời rơi xuống nước bùn, là cảm giác thế nào? Vương Ý Chi hiện nay cho nàng hiểu cảm giác đó. Hắn vốn là thể gia công tử, được nâng niu bảo bọc từ nhỏ, được trưởng bối trông đợi rất nhiều, bạn bè cực kỳ hâm mộ nhưng nhiều người sấm soi ghen ghét. Bây giờ, hắn bị đuổi khỏi nhà không một xu dính túi, sống trong căn nhà gỗ thấp bé ở khu dân nghèo, cái ăn ngày mai cũng không biết sẽ ra sao. Bởi vậy, trên miệng Sở Ngọc nói là tùy ý hắn, nhưng ngày hôm sau lại tới thăm.

Vương gia bạc bẽo vô tình.

Cả một họ Vương thể gia vọng tộc, cứ thế đuổi Vương Ý Chi đi mà không chút đoái hoài đếm xỉa. Thậm chí, trước đó cũng không có người nào báo với hắn một câu. Người duy nhất yêu thương hắn là Vương Huyền Mô, nay đã lui về tuyến sau, không tham gia chính sự nữa.

Thói đời thay đen đổi trắng như vậy đấy! Từ trên mây ngã xuống, dù Vương Ý Chi không thấy đau, nhưng Sở Ngọc lại sưng sờ kinh ngạc.

Nằm ngoài dự liệu của nàng, Vương Ý Chi không bó tay chịu đói. Hắn dựng một cái sạp ở đầu ngõ, nhận viết chữ ọi người. Vương Ý Chi viết chữ cực đẹp. Không chỉ các dân nghèo không biết chữ xung quanh nhờ hắn viết thư, mà còn có các thể gia công tử quen biết từ trước đến nhờ hắn viết theo mẫu.

Vương Ý Chi phải dựa vào bán chữ để kiếm sống, nhưng lại rất tiêu dao tự tại. Món rau dưa sơ sài hắn ăn được, giường gỗ cứng hắn cũng ngủ được. Lúc đầu Sở Ngọc ngạc nhiên, mấy ngày sau dần chuyển sang bội phục.

Xưa nay từ nghèo trở nên giàu thì dễ, nhưng từ giàu chuyển xuống nghèo thì rất khó chấp nhận. Vương Ý Chi thích ứng tự nhiên như vậy, Sở Ngọc đúng là chứng kiến lần đầu.

Bốn, năm ngày sau, liên tục ngày nào Sở Ngọc cũng đến chỗ Vương Ý Chi. Hai ngày đầu, nàng còn lo lắng đề phòng Hạc Tuyệt ám sát. Sau đó không thấy động tĩnh gì, nàng dần dần yên lòng. Sở dĩ nàng thường xuyên đến thăm Vương Ý Chi là vì sợ hắn rời đi.

Phồn hoa phú quý, thành Kiến Khang không thể giữ chân hắn. Có lúc nhìn thoáng ngẫu nhiên, Sở Ngọc nhận thấy trong mắt Vương Ý Chi là ý muốn ra đi, là hình ảnh đường xa bụi cát, ở nơi mà nàng không đến được.

Nhưng Sở Ngọc không ngờ ngày đó lại đến sớm như thế! Sáng sớm như mọi ngày, Sở Ngọc đẩy cửa tìm Vương Ý Chi. Phòng trống không, trên giường, có một nhành mực chặn bên trên tấm giấy vuông vức.

Sở Ngọc nhắc tờ giấy lên, trên là hàng chữ: “Trong trời đất này, mặc ta tiêu dao. Tử Sở đọc thư, không cần đưa tiễn!”

Cầm tấm giấy, Sở Ngọc có thể tưởng tượng ra cảnh Vương Ý Chi lúc viết bốn câu này, trong mắt là ý cười bất kham tiêu sái. Bây giờ không còn bất kỳ thứ gì câu thúc ràng buộc hẳn. Thế giới rộng lớn như vậy, hẳn có thể theo tâm ý của mình, đi đến bất cứ nơi nào mình muốn.

Có lẽ, Vương Ý Chi đã có ý muốn ra đi từ lâu. Vương gia đuổi hẳn đi lại hợp với tâm ý của hẳn. Trời đất bao la, bốn bề là nhà.

Thế cục trong thành Kiến Khang, không phải hẳn không biết, nhưng hẳn không thêm để ý. Người khác tranh đấu thế nào, chẳng liên quan gì đến hẳn. Lúc này rời đi không phải tránh họa hay gì khác, mà chỉ vì hẳn muốn đi.

Hẳn muốn đi, thế là đi.

Chỉ đơn giản như vậy.

Sở Ngọc đọc đi đọc lại bốn câu, tâm trạng cũng dần thoải mái lên. Nàng không khỏi mỉm cười: “Ta đúng là mua dây buộc mình!”

Nàng gọi Hoa Thác rồi bước ra cửa. Bên ngoài ánh mặt trời chói lọi. Sở Ngọc đang định gấp tờ giấy cất đi, bỗng dừng tay, sắc mặt biến đổi.

Nàng nhìn thấy, phía trong nét mực và giấy trắng, có những lỗ kim châm lổm đổm. Dưới ánh mặt trời, lờ mờ hiện ra.

142. Q.3 - Chương 142: Không Gặp Được Người

Lỗ kim châm rất nhỏ, ở trong nhà không nhìn thấy được. Dưới ánh mặt trời mới hiện ra trước mắt nàng.

Đó là một chữ.

Sở Ngọc chớp mắt, nghĩ Hoa Thác đang ở đây, nên vội giả vờ như không có việc gì, cất giấy vào tay áo rồi cùng Hoa Thác trở về xe ngựa.

Kế hoạch ban đầu là đến thăm Vương Ý Chi rồi vào cung, nàng không thay đổi. Đi qua cửa hoàng cung, rồi nàng mới đứng lại, giở tờ giấy ra trước ánh nắng xem một lần nữa.

Sở Ngọc cau mày, một hồi lâu mới gấp tờ giấy lại cất đi, lòng thầm nghi hoặc.

Vương Ý Chi muốn nói gì với nàng?

Tại sao phải dùng biện pháp bí mật để giấu chữ trong thư?

Lắc lắc đầu, tạm thời Sở Ngọc áp chế nghi vấn, nâng tinh thần đi gặp Lưu Tử Nghiệp. Hai người thể hiện một chút tình cảm chị em, rồi Lưu Tử Nghiệp nói hiện nay không đủ nhân lực, quyết định thăng chức tất cả quan viên lên hai cấp, để bù vào chỗ trống của mấy vị phụ chính đại thần bị giết.

Sở Ngọc không hiểu lắm về việc thay đổi nhân sự trong triều, nhưng nghe Lưu Tử Nghiệp nói thiếu người, liền nảy ra một ý: “Bệ hạ, ta tiến cử cho bệ hạ một người, được không?”

Người mà nàng muốn tiến cử, tất nhiên là Hoàn Viễn. Hiện nay, nàng đã bị hơn một nửa các công tử thế gia trong thành Kiến Khang trở mặt, cũng mất đi lòng tin phò trợ với Lưu Tử Nghiệp. Lúc này nàng tiến cử Hoàn Viễn là vì ý đồ riêng. Hoàn Viễn nắm giữ một phần binh quyền, sau này xảy ra tai vạ gì, nàng cũng được đảm bảo an toàn hơn.

Lưu Tử Nghiệp giết nhiều người, đương nhiên thừa ra một số chức vụ. Thấy a tỷ hứng thú, hắn liền cho nàng tùy ý chọn lựa. Sở Ngọc so sánh các chức vị, cuối cùng chọn chức “Đan Dương doãn” cho Hoàn Viễn.

Chức này nói trắng ra là, trưởng quan phụ trách kinh thành, nắm giữ cả về binh quyền, hành chính, bổ nhiệm, kiện tụng, cũng tham dự triều chính. Về cấp bậc thì không cao, nhưng thực tế lại rất quan trọng, ở gần hoàng đế.

Sở Ngọc lựa chọn vì hai lý do: gần thiên tử và nắm giữ binh quyền của kinh thành.

Bởi là nữ, nàng không thể ra mặt làm việc gì ngoài xây dựng tiếng tăm cho “Dụ Tử Sở”. Còn Hoàn Viễn vốn đã rất nổi danh về văn tài, bây giờ được ban ột chức quan cũng là hợp lý.

Cùng Lưu Tử Nghiệp bàn thảo và quyết định, Sở Ngọc cảm thấy nội tâm nhẹ nhàng thoải mái hơn. Nhân tiện, nàng cũng bàn bạc với hoàng đế về khả năng thực hiện chế độ thi cử. Hiện nay triều đình đang lựa chọn quan viên theo chế độ tiến cử, rất dễ có khuynh hướng dùng người không khách quan. Quan viên thường tiến cử những người con nhà quyền quý, như vậy, những người có thực tài nhưng thuộc tầng lớp dưới sẽ không có cơ hội tiến vào chính quyền trung ương. Đây chính là lý do tại sao trước đây Sở Ngọc không muốn mở rộng kết giao.

Bây giờ nếu thay đổi thì sao? Dù nàng trở mặt với bọn quyền quý thế gia, chẳng lẽ không còn biện pháp khác?

Tác phong ngang ngược và thô bạo của Lưu Tử Nghiệp khiến Sở Ngọc rất kinh ngạc. Nhưng bên cạnh kinh ngạc, nàng cũng thấy được ánh sáng ở phía chân trời, có thể đánh vào sự lũng đoạn chính quyền của tầng lớp quý tộc hiện nay bằng chế độ thi cử.

Có lẽ hơn một ngàn năm sau, vào thế kỷ hai mươi mốt, khoa cử là một cách lựa chọn lạc hậu. Nhưng bây giờ mới là sau công nguyên mấy trăm năm, lựa chọn người tài bằng cách này lại vô cùng tiến bộ.

Sở Ngọc vốn không nghĩ đến phương diện này, vì ấn tượng của nàng với chế độ thi cử không nhiều. Nhưng thay đổi góc độ để xem xét, nàng mới phát hiện mình đã phải đi đường vòng xa thế nào. Thay vì mất công lầy lòng bọn danh lưu sĩ tộc, chỉ bằng trợ giúp hoàng đế tăng cường chế độ quân chủ chuyên chế, chọn lựa nhân tài để củng cố quyền lực trong tay.

Sở Ngọc càng nghĩ càng thấy tim đập rộn ràng. Chỉ cần có thể kiềm chế một chút sự thô bạo tùy hứng của tiểu hoàng đế, thì việc này hoàn toàn khả thi. Dù sao nàng đã chuẩn bị đường lui, bây giờ đừng cảm thử thách một lần cũng không hề gì.

Lưu Tử Nghiệp nghe Sở Ngọc miêu tả, cũng cảm thấy rất mới mẻ. Với hấn ý này rất hay. Có thể đánh vào tầng lớp quý tộc môn phiệt, thật là đúng tâm ý của hắn. Điều duy nhất cần lo nghĩ là, khi thực hiện sẽ vấp phải sự chống đối kịch liệt của quý tộc môn phiệt. Dù sao cũng ảnh hưởng đến lợi ích của bọn họ.

Lưu Tử Nghiệp tuy tính tình tàn bạo, nhưng mấy ngày nay cũng đã có chút tiến bộ. Hắn có thể lường được khó khăn khi tiến hành phương thức mới, nên không vội vàng lập kế hoạch ngay. Mà chính bản thân Sở Ngọc cũng không hiểu rõ lắm về trình tự tiến hành khoa cử, biết đại khái là thông qua cuộc thi ở các nơi để lựa chọn những trí thức ưu tú ra làm quan, nhưng cụ thể thi cái gì, thi thế nào thì lại cần cân nhắc cẩn thận.

Ra khỏi hoàng cung, Sở Ngọc cảm thấy rất thoải mái, bởi vì hôm nay nàng không nhắc đến việc giết tam vương với Lưu Tử Nghiệp. Những dòng lưu lại của Vương Ý Chi giúp nàng nhìn rõ bản thân hơn. Nàng vốn không phải người quyết đoán sát phạt, tâm địa sắt đá lạnh lùng, cũng không am tường mưu sâu kế hiểm. Tuy tầm nhìn của nàng có thể bao quát cả ngàn năm, nhưng mưu kế thì không sâu, không lớn, không đủ thâm hiểm. Nếu nàng cố bắt buộc mình trở thành người như vậy, e rằng “khéo quá hóa vụng”.

Nhìn ra khuyết điểm này, với nàng lại là chuyện tốt.

Nếu để sống sót, nàng phải cưỡng ép mình làm điều trái với lương tâm, để sau này phải hối hận day dứt suốt đời, thì sống như thế còn có ý nghĩa gì nữa!

Trở về phủ, Sở Ngọc thay đổi nam trang, do dự một chút rồi bảo Hoa Thác ở lại, còn mình thì gọi A Man và Việt Tiệp Phi đi theo. Sau một thời gian tĩnh dưỡng, vết thương của Việt Tiệp Phi đã khá lên nhiều.

Tuy chưa khỏi hẳn, nhưng để đánh nhau thì hoàn toàn không có vấn đề gì.

Xe ngựa dừng lại trước chùa Kiến Sơ. Sở Ngọc hít một hơi thật sâu để đè nén cảm giác bất an, rồi mới bước xuống.

Tờ giấy mà Vương Ý Chi để lại cho nàng, vết kim châm trên đó tạo thành hình chữ “Nhiên”.

“Nhiên” là gì? Nhớ ra Tịch Nhiên – người giao hảo với Vương Ý Chi, Sở Ngọc liền đến ngôi chùa này.

Vì sao Vương Ý Chi phải bí mật truyền tin cho nàng? Hẳn sợ ai nhìn thấy? Sở Ngọc không đoán được. Hàng ngày, nàng vẫn đi cùng Hoa Thác. Tuy không muốn nghi ngờ Hoa Thác, nhưng “không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất”, nàng phải tạm thời cách ly Hoa Thác.

Sau đó đi tìm Tịch Nhiên.

Có lẽ từ miệng Tịch Nhiên, nàng sẽ biết được điều mà Vương Ý Chi muốn nói.

Nhưng Sở Ngọc vừa mới bước xuống, liền thấy có một nhóm người tụ tập trước chùa Kiến Sơ, chỉ trở vào trong, hình như đang bàn tán gì đó.

Linh cảm có chuyện chẳng lành, nàng vội chạy đến hỏi thăm thì được biết, vừa rồi có thích khách vào chùa. Sau khi giết một số hòa thượng, hắn đột nhập biệt phòng của đại sư Tịch Nhiên – người xưa nay vốn chẳng thù oán với ai. Một lát sau, mọi người vào phòng thì không thấy ai nữa, chỉ còn một vũng máu dưới nền.

Nghe nói, thích khách đó mặc y phục đen, che mặt cũng bằng vải đen.

Trong Mộc Tuyết viên, người áo đen đứng trước mặt Dung Chỉ, nằng chiểu rọi những vết máu còn vương trên áo.

143. Q.3 - Chương 143: Công Chúa Không Phải Công Chúa

Nói chuyện với các tăng nhân thủ tự một hồi, Sở Ngọc, Việt Tiệp Phi và A Man đi xem xét các thi thể hòa thượng – lúc này được đặt ngay ngắn trên nền chính điện. Cạnh đó, có vài ba hòa thượng, mặt cắt không còn hạt máu, trắng bệch lo sợ, đang bất an thì thầm to nhỏ.

Sở Ngọc sai Việt Tiệp Phi đi kiểm tra các thi thể, rồi lại hỏi chuyện các hòa thượng. Có người chứng kiến lúc thích khách giết người nói, thích khách mặc toàn bộ y phục đen, đầu đội nón, dưới nón lộ ra nửa mặt cũng che vải đen nên không biết dung mạo thể nào. Nhưng mỗi lần hấn vung kiếm, âm thanh lại rít lên ghê rợn, nghe nhỏ dài như tiếng hạc kêu.

“Đúng là Hạc Tuyết rồi!” Sở Ngọc hỏi xong thì Việt Tiệp Phi cũng kiểm tra các thi thể xong xuôi. Hắn quay lại, lấy khăn lau vết máu trên tay: “Vấn thủ pháp giết người quen thuộc. Đâm thẳng cổ họng, nhất kiếm chí mạng, xuất thủ nhanh gọn tàn ác. Ngoài ra Hạc Tuyết còn có đặc điểm là, mỗi lúc xuất kiếm, lại có tiếng gió rít giống như tiếng hạc kêu, vì vậy đây cũng là biệt hiệu của hấn!”

Sở Ngọc khẽ gật đầu: “Nói như vậy thì, đúng là Hạc Tuyết rồi!” Nhưng, tại sao hấn lại muốn giết Tịch Nhiên? Người hấn cần giết là nàng, nàng muốn tìm Tịch Nhiên thì liên quan gì đến hấn?

Hạc Tuyết? Sao lại là Hạc Tuyết?

Hấn liên quan gì đến Vương Ý Chi? Liên quan gì đến chuyện Vương Ý Chi muốn nói với nàng?

Trực giác của Sở Ngọc mách bảo rằng nàng đã bỏ qua điều gì đó, chân tướng sự việc không phải như vậy. Nàng thật nôn nóng, chuyện không chỉ dừng lại ở đây. Càng nghĩ càng không biết mình đã bỏ sót cái gì.

Tại sao lại là Hạc Tuyết? Toàn bộ tâm trí của nàng đều dồn vào câu hỏi hóc búa này.

Trước mặt Dung Chỉ, người y phục đen cởi áo ngoài, lộ ra một màu đỏ chói.

Hoa Thác vừa xé bỏ khăn che mặt, vừa vẩy tay làm quạt cho đỡ nóng: “Bảo ta đóng giả ai không làm, lại đi đóng giả tên quỷ giết người Hạc Tuyệt kia!”

Dung Chỉ điềm nhiên cười: “Hai người đúng là trẻ con! Việc mấy năm trước chỉ là chuyện nhỏ, thế mà giận dữ đến tận bây giờ, không ai chịu nhận lỗi!” Sai Hoa Thác làm vậy, là bởi vì Hoa Thác hiểu rõ Hạc Tuyệt. Hai người đã thân thiết nhiều năm, dù là cách xuất kiếm, hay tạo tiếng hạc kêu, Hoa Thác đều có thể bắt chước giống y chang.

Hoa Thác bữu môi khinh thường: “Đừng nói ta giống hắn, chúng ta hoàn toàn khác nhau! Được rồi, việc đã xong, công chúa sẽ không đến tìm Tịch Nhiên nữa đâu, ta về nghỉ ngơi!”

Dung Chỉ khẽ gật đầu. Hắn vẫn nằm dựa trên bệ đá. Mùa thu, rừng trúc mang vẻ dịu hiu. Bệ đá lạnh buốt, cái lạnh mùa thu như len lõi, ngấm vào da thịt. Nhưng Dung Chỉ không thấy lạnh, ánh mắt hắn nhu hòa bình tĩnh, dường như không phải là kẻ vừa ra lệnh giết người diệt khẩu. Dung Chỉ lấy từ trong tay áo ra một tấm giấy, mở ra xem: “Trong trời đất này, mặc ta tiêu dao. Tử Sở đọc thư, không cần đưa tiễn!”

Chút nắng chiều còn sót lại, chiếu rọi lên các lỗ kim li ti trên mặt giấy tạo thành hình chữ “Nhiên”. Nhìn hồi lâu, Dung Chỉ thở dài lẩm bẩm: “Không ngờ trước khi đi, Vương Ý Chi còn nhắn lại cái này!”

May mà sáng nay, Hoa Thác theo Sở Ngọc xuất môn đã nhìn thấy vẻ khác thường của nàng lúc xem tờ giấy. Thừa dịp hồi phủ, hắn kể lại sự tình. Dung Chỉ lập tức sai hắn lén trộm tấm giấy trong xiêm y của Sở Ngọc. Vương Ý Chi giấu chữ trong thư, có thể giấu được Hoa Thác, nhưng sao giấu được cặp mắt Dung Chỉ.

Nhìn thấy con chữ, với trí tuệ của Dung Chỉ, lập tức hiểu ra rất nhiều. Hắn không cần hỏi nguồn gốc nguyên nhân, không cần tìm Tịch Nhiên hay Vương Ý Chi để chứng thực, chỉ đơn giản nói với Hoa Thác một chữ: “Giết!”

Bổ sung thêm một câu: “Đóng giả Hạc Tuyệt!”

Sắc bén, quả quyết, tàn nhẫn, kín đáo.

Không chút lưu tình.

Duy nhất đáng tiếc là, Hoa Thác vừa trở về báo lại, không giết được Tịch Nhiên, hắn đã trốn thoát. Tuy nhiên Hoa Thác đã đâm người kia một kiếm rất sâu, trong nửa khắc không có ai cứu chữa thì chỉ còn nước chết.

Không để công chúa gặp Tịch Nhiên còn sống, về cơ bản đã đạt được mục đích. Trong quá trình có chút xú thay đổi, hắn không cần bận tâm.

“Vương Ý Chi...” Dung Chỉ chậm rãi vò nát tờ giấy, rồi nắm chặt những mảnh vụn trong tay, không khỏi mỉm cười: “Không cần đưa tiễn? Người đã biết, công chúa không phải là công chúa, nhưng người không để ý. Người chỉ coi nàng là Dụ Tử Sở mà người mến mộ sao?”

Một Vương Ý Chi tiêu sái, hắn không sánh bằng, nhưng chẳng hề hâm mộ, cũng không hướng tới. Trong lòng rất rõ ràng, hắn và Vương Ý Chi là hai kiểu người hoàn toàn khác nhau. Bọn họ tự lựa chọn con đường của mình, lý trí tỉnh táo, và không hối hận.

Cẩn thận tính toán lại, tất cả các con đường, khả năng, những quân cờ máu chốt đang nắm trong tay. Bao nhiêu ngã rẽ, bao nhiêu tình huống giao thoa phức tạp phát sinh, nhưng hắn không chút hoang mang. Giống như có một bàn tay thép mạnh mẽ, tập hợp và điều khiển tất cả một cách vững vàng.

Không biết đã bao lâu, hắn cảm thấy hơi mệt mỏi, liền thông thả nhắm mắt lại.

Chiều hôm buông xuống, một màu đen bao phủ rừng trúc thanh u.

Mấy ngày sau, Sở Ngọc liên tục phái người tìm kiếm Tịch Nhiên. Trong lòng nàng vẫn còn một tia hi vọng, không thấy thi thể của Tịch Nhiên, thì không thể khẳng định là hắn đã chết.

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Ngoài tìm Tịch Nhiên, Sở Ngọc muốn tìm cả Vương Ý Chi, nhưng việc này còn khó khăn hơn. Một ngày trước khi nàng đến chùa Kiến Sơ, Vương Ý Chi đã đi đâu không rõ tung tích. Nàng không biết nơi hắn muốn đến, lại không dám giống trống khua chiêng đi tìm, chỉ sợ chưa đến nơi thì Vương Ý Chi đã bị giết.

Trừ việc phái người ra ngoài thành tìm Tịch Nhiên, hàng ngày Sở Ngọc đều quanh quẩn ở khu dân nghèo, hi vọng có thể gặp người nào đó chứng kiến lời nói cử chỉ của Vương Ý Chi trước khi ra đi, từ đó phỏng đoán một vài dấu vết.

Sau nhiều ngày liên tiếp thất vọng, cuối cùng Sở Ngọc cũng phát hiện ra một manh mối. Một người ở cùng ngõ với Vương Ý Chi đưa nàng đến một căn nhà gỗ tồi tàn. Mái nhà thủng, ván cửa và vách tường xiêu vẹo, dường như chỉ cần đẩy mạnh là cả căn nhà cũ nát sụp xuống.

Chủ nhà là một người què làm nghề bện giày rơm. Cách đây vài năm, hắn đã từng làm hộ vệ trong nội uyển phủ công chúa.

144. Q.3 - Chương 144: Diệt Cỏ Tận Gốc

Đưa chút tiền cho kẻ dẫn đường, Sở Ngọc nhìn căn nhà trước mặt.

Cửa khép hờ. Sở Ngọc thấp thỏm, chậm rãi đẩy cửa ra. Bên trong, mùi mốc meo ẩm ướt xộc lên, giống như mùi rơm rạ mốc ngâm lâu trong nước.

Sở Ngọc không khỏi nhíu mày.

Chỗ này thật không giống nơi có người ở. Nhưng kẻ kia khẳng định, Vương Ý Chi đã từng đến đây.

Việt Tiệp Phi thấy thế liền hỏi: “Công chúa, hay là chúng ta không vào nữa?”

Sở Ngọc lắc đầu, lệnh cho Việt Tiệp Phi canh bên ngoài, còn nàng và A Man bước vào trong.

Căn phòng thấp nhỏ bày biện sơ sài, chỉ có một giá gỗ xiêu vẹo và hai đồng rơm mục nát, một người đang nằm ngủ khò khò trên chiếu.

Nghe nói chủ nhà tên là Đỗ Uy. Quần áo hắn rách rưới, bẩn thỉu, khuôn mặt râu ria xồm xoàm. Nhưng thu hút chú ý nhất là những vết sẹo ngang dọc trên mặt, trông rất dữ tợn. Chỗ vết sẹo không mọc được râu ria, cho thấy trước đây hắn đã bị thương nghiêm trọng thế nào.

Thân hình hắn cao lớn, nhưng rất gầy, trơ cả khung xương, xem ra không được khỏe lắm. Mà hai chân hắn, một bên chỉ còn đến đầu gối, một bên mất cả chân vịn vẹo khác thường, xem ra cũng là vì vết thương cũ.

Sở Ngọc khẽ kêu lên hai tiếng, không nhìn Đỗ Uy nữa mà cẩn thận quan sát xung quanh. Trong không khí có mùi rượu, mà mấy cái bát không nằm lẫn lộn ở góc tường.

Hắn say khướt rồi.

Sở Ngọc không khỏi nhíu mày, thầm than mình đến không đúng lúc. Tại sao Đỗ Uy không uống sớm, không uống muộn, mà đúng lúc này lại uống say?

Việt Tiệp Phi canh chừng bên ngoài, khoảng một phút sau, thấy Sở Ngọc chán nản đi ra.

Dưới ánh mặt trời, nàng hít thở không khí mới mẻ trong làn gió xua đi mùi ẩm mốc. Rồi nàng nghiêng răng cắn giận nói: “Hắn say quá! Không ngờ lại say kinh khủng như vậy, lay thế nào cũng không tỉnh. Bãi giá hôi phủ, ngày mai lại tới!”

Việt Tiệp Phi “a” một tiếng, dường như nảy ra ý gì: “Công chúa, sao không bắt luôn tên tiểu tử đó về phủ, chờ hắn tỉnh lại muốn hỏi gì thì hỏi? Như vậy công chúa đỡ phải mất công đến chỗ này, ảnh hưởng đến tôn quý!”

Sở Ngọc sững sốt, ánh mắt hơi kỳ lạ. Nàng nói khẽ: “Không cần! Cứ để hấn ở đây! Mang về phủ e rằng không hay lắm!”

Nói xong, không để Việt Tiệp Phi kịp hiểu ra sao, nàng xoay người ra khỏi con hẻm nhỏ.

Sở Ngọc không lên xe ngựa mà chậm rãi bước trên con đường khúc khuỷu. Việt Tiệp Phi không hiểu có chuyện gì, nhưng nhìn thái độ của nàng, thấy có lẽ không nên hỏi nhiều, bèn đánh xe theo. Sở Ngọc đến bên bờ sông Tần Hoài. Con sông lằng lằng chảy xuôi, trên mặt sông, sóng gợn lăn tăn nhẹ nhàng như không nỡ làm hại bất cứ ai, bất kỳ thứ gì. Nhưng có ai biết, dưới đáy sâu đang chứa bao nhiêu mạch nước ngầm hung dữ chảy xiết?

Sở Ngọc rời đi chưa bao lâu, một bóng áo trắng liền xuất hiện. Hấn nới lỏng ống tay áo, lộ ra cổ tay trắng nõn sạch sẽ. Ngón tay thon dài ấn trên cửa, chất gỗ thô ráp đâm vào lòng bàn tay mềm mại. Dung Chỉ khẽ thở dài, đẩy cửa bước vào.

Thấy người trong nhà vẫn ngủ say, hấn điềm nhiên lấy từ trong tay áo ra một chiếc bình nhỏ, mở nút quơ quơ dưới mũi Đỗ Uy. Mùi nồng đậm như dội thẳng thẳng vào trí não người say, khiến người ta nhanh tỉnh táo. Đỗ Uy mơ màng mở mắt ra, cau kinh kêu lên: “Ai thế?”

Dung Chỉ khẽ mỉm cười, hỏi ôn hòa: “Người có nhớ, khoảng ba, bốn năm trước, phủ công chúa xảy ra chuyện gì không?”

Vừa nhắc đến phủ công chúa, Đỗ Uy giật bắn người. Hấn nhìn Dung Chỉ với vẻ nghi hoặc, rồi như nhớ ra điều gì, cả người run rẩy.

Hầm răng hấn va lập cập, mãi sau mới lắp bắp dứt quãng: “Người...người...là người...”

Dung Chỉ vẫn mỉm cười, cặp mắt tối đen ôn thuận nhu hòa. Nhưng dường như Đỗ Uy đang nhìn thấy yêu ma quỷ quái: “Người...người...đến đây làm gì?”

Dung Chỉ cười dài: “Người đang chất vấn ta sao? Tên vô danh tiểu tốt vẫn còn sống sót năm đó, to gan gớm nhỉ?”

Ngôn ngữ hấn rất mềm mại nhu hòa, nhưng Đỗ Uy lại cảm thấy đầy sát ý lạnh lẽo tàn khốc khiến người ta kinh sợ. Hấn phảng phất nhớ lại đêm hôm đó, gượng gượng bò lên khỏi hố chôn ở ngoại thành, mất một chân và khắp người vô số vết thương. Những năm qua, hấn cố gắng kéo dài hơi tàn ở chỗ hẻo lánh này, không ngờ hôm nay gặp lại ác mộng vẫn hành hạ hấn hàng đêm.

Dung Chỉ thở dài: “Vừa rồi có người tìm người, người đã nói gì?”

Đỗ Uy sợ hãi liên tục lắc đầu. Say khướt bao lâu, vừa mới tỉnh lại, làm sao biết có ai đến?

Dung Chỉ mỉm cười cực kỳ ảm áp: “Thế thì tốt!”

Hấn xoay người rời đi.

Đỗ Uy nằm liệt trên chiếu, giờ này mới nhận ra cả người ướt đầm mồ hôi. Vừa rồi thật sợ hãi, nhưng không ngờ lại giữ được tính mạng, khiến hấn run rẩy mừng thầm.

Đỗ Uy vội vàng bám lấy vách tường đứng lên. Hấn rút từ dưới chiếu ra hai xu tiền, khấp khiêng bước ra ngoài.

Vừa mở cửa, Đỗ Uy nhìn thấy một thân áo đỏ đứng thẳng phía trước. Người đó đứng chắn trước cửa, quần áo một màu đỏ tươi. Hấn chưa kịp nghĩ nhiều, cổ họng chợt lạnh.

Cảm giác mỏng, mát nhưng bén nhọn xâm nhập da thịt, như có thứ gì vừa bị chặt đứt.

Sao lại mát thế nhỉ? Hấn đưa tay sờ cổ, thấy một chất lỏng ảm áp, nghi hoặc giơ tay lên, chỉ thấy một màu đỏ tươi giống như màu áo của người trước mặt.

Đỗ Uy định hô hoán, nhưng cảm thấy gió thu mát lạnh thổi vào cổ họng. Chưa kịp hiểu chuyện gì, hấn ngã lún xuống đất.

Dung Chỉ chậm rãi bước trong ngõ hẻm, phía sau là Hoa Thác đang từ tốn thu hồi trường kiếm. Bầu trời thu xanh trong, gió nhẹ thổi làm tà áo hần tung bay như đang trôi bồng bềnh.

Dung Chỉ khẽ mở miệng, không biết đang nói chuyện với ai: “Vương Ý Chi đã muốn tìm công chúa, tất nhiên biết rõ sự tình. Ta đã đoán ra, sao có thể không diệt cỏ tận gốc?”

Ngày hôm sau, Sở Ngọc lại vào cung. Sau khi về phủ thay đổi trang phục, nàng còn chưa kịp biết tin Đỗ Uy chết, thậm chí, xe ngựa chưa chạy khỏi ngõ tư trước phủ, thì phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

145. Q.3 - Chương 145: Âm Thác Dương Sai (*)

(*) Thuật ngữ nhân tướng học, ý nói sự mâu thuẫn giữa ngoại hình và trí tuệ, nội tâm

Mấy ngày Sở Ngọc xuất phủ, cũng bồn chồn cẩn thận dè dặt, nhưng thấy bình an vô sự nên dần lơ lỏng cảnh giác. Cho nên khi một lần nữa bị lọt vào tập kích, nàng phản ứng không kịp.

Ban đầu là xe ngựa va chạm. Sở Ngọc đang ngồi, bỗng thấy xe rung lắc dữ dội khiến nàng suýt ngã sấp xuống. Cố gắng vịn vào thành xe để ngồi vững hơn, nàng nhìn qua khe hở rèm xe ra ngoài thấy mấy người mặc áo tối, đầu đội nón đang vung kiếm tấn công tới đây. Việt Tiệp Phi và A Man đứng hai bên chống trả, tuy chưa thua nhưng cũng không chiếm ưu thế.

Trong lòng cả kinh, nhưng Sở Ngọc nghĩ lại cũng thấy không cần quá lo lắng. Chỗ này ngay gần cổng phủ, chỉ cần cố kéo dài thời gian, hộ vệ dũng mãnh trong phủ sẽ tiến ra bảo vệ nàng và bắt trời bọn thích khách.

Lại lịch bọn chúng thế nào, chỉ cần sau đó nàng thăm vấn là được.

Nhưng nàng mới nghĩ chưa bao lâu, lại thấy xe ngựa chuyển động, không phải chạy chậm mà phóng kích liệt về phía trước.

Vì vậy, Sở Ngọc lại một lần nữa suýt té sấp xuống. Phút chốc nghĩ đến điều gì, nàng vội vàng xốc màn xe trước mặt lên. Ngồi ở vị trí đánh xe cũng là một thích khách đội nón, mặc áo tối. Hắn chăm chú đánh xe, hình như chưa để ý đến nàng.

Thích khách quật ngựa cực kỳ thô bạo, khiến cho hai con ngựa bị đau chạy lồng lên như bay. Sở Ngọc bị lắc liên tục đến hoa mắt chóng mặt.

Sở Ngọc sắc mặt đại biến. Dù có ngồi vững hay không, nàng vẫn phải xoay người, tìm cách nhảy xuống ở phía sau. Cứ để bọn họ bắt đi, viễn cảnh ra sao nàng không dám tưởng tượng. Nhưng mạo hiểm nhảy xuống xe, cũng có nguy cơ trọng thương rất lớn.

Nhưng bây giờ Sở Ngọc không kịp cân nhắc liệu có bị thương nặng không, thậm chí mình làm vậy có ổn không. Trong tình thế gấp gáp, có thể nghĩ ra một biện pháp ứng phó là đã rất khó khăn rồi.

Sở Ngọc còn chưa kịp đến cửa sau. Màn xe bị xốc lên, một thân hình áo đen linh hoạt khom lưng chui vào. Ngay sau đó, nàng dừng động tác, vì mũi kiếm lạnh buốt kề lên cổ, như sắp xuyên qua da thịt.

Sở Ngọc toàn thân cứng ngắc, ngược mắt lên đối diện với ánh mắt lạnh lẽo tàn khốc của Hạc Tuyết. Ánh mắt sắc bén như dao, dường như muốn băm vằm khuôn mặt nàng. Chạm vào ánh mắt kia, nàng chỉ thấy đầu óc trống rỗng, mọi suy nghĩ đình trệ. Nàng nhìn môi hắn mấp máy, một lát sau, ngôn ngữ mới truyền tới tai nàng: “Chớ manh động! Người cứ thử chạy trốn! Chỉ cần bước một bước, ta sẽ giết người!”

Ngữ điệu hắn rất bình tĩnh. Nhưng Sở Ngọc biết, hắn không hề uy hiếp, mà đang trần thuật sự thật.

Chính vì trần thuật sự thật, nên mới càng khủng bố.

Không khí trong khoang xe như bị buộc chặt bằng một sợi tơ mảnh, chỉ cần thở mạnh một chút, sợi tơ sẽ đứt.

Nói xong, Hạc Tuyết thu kiếm, khẽ ngồi dựa trên vách xe đối diện, dường như hoàn toàn không lo Sở Ngọc sẽ chạy trốn.

Xe ngựa vẫn chạy như bay, thỉnh thoảng lại xóc nảy lên khiến hai người không thể ngồi vững. Sở Ngọc cảm thấy thật xui xẻo, về thời cổ đại mà còn bị say xe.

Không biết đã trải qua bao lâu, suy nghĩ hỗn loạn cuối cùng khôi phục được chút tỉnh táo, Sở Ngọc gắng áp chế cảm giác say xe khó chịu, thử cất tiếng: “Này...Hạc Tuyết!”

Hạc Tuyết nhìn nàng, không nói gì.

Thấy hắc không có phản ứng quá dữ dội, Sở Ngọc mới đánh bạo nói tiếp: “Ngươi...không giết ta sao?” Tuy có rất nhiều nghi vấn, nhưng lúc này, điều khiến nàng thấy lạ nhất là, mấy ngày trước Hạc Tuyết còn đuổi giết nàng, sao bây giờ chỉ bắt không giết?

Trong điều kiện thế này, nàng rất khó suy tính chặt chẽ, chỉ có thể chọn hỏi vấn đề thiết thực nhất.

Hạc Tuyết lãnh đạm liếc nhìn nàng, nói với vẻ hơi khó chịu: “Ta không còn ý đó nữa! Tuy là thích khách, nhưng như nhiều người biết, ta không giết nữ nhân. Ngươi là nữ nhân, ta không giết!”

Nghe hắc nói, Sở Ngọc cảm thấy an toàn hơn. Bây giờ nàng đang ở thế yếu, Hạc Tuyết không cần nói dối nàng. Hắc bảo không giết, là sẽ không giết.

Tính mạng đã bảo đảm, Sở Ngọc cũng bạo gan hơn, lại nhỏ giọng mở miệng: “Đã tha cho ta, sao còn bắt cóc?” Nàng cố gắng nói thật khẽ, để tránh kích động sự tàn khốc của Hạc Tuyết.

Khóe miệng Hạc Tuyết nhếch lên thành một nụ cười lạnh buốt, chậm rãi nói: “Ngươi cho rằng ta vì ngươi? Ta vì Hoa Thác!” Hắc nhìn Sở Ngọc từ trên xuống dưới, rồi khinh thường nói tiếp: “Không hiểu vì sao Hoa Thác chọn ngươi, nhưng rõ ràng hắc lưu lại phủ của ngươi. Ta chỉ cần trói ngươi lại, Hoa Thác sẽ ngoan ngoãn đến xin lỗi ta!”

Xem dáng vẻ hắc của hắc, dường như rất đắc ý với sáng kiến của mình, Sở Ngọc trợn mắt há mồm, lát sau mới dờ khóc dờ cười nói: “Ngươi...uống dấm cũng phải tìm đúng đối tượng a!” Không hiểu sao những kẻ mà nàng gặp, nếu sức lực, võ nghệ hơn người thì y như rằng trí não đều có vấn đề thế nhỉ? Việt Tiệp Phi, Hoa Thác có suy nghĩ rất thuần khiết đơn giản, A Man thì hơi ngây ngốc. Những tướng tên Hạc Tuyết này khác, nhưng hóa ra vẫn là minh chứng sinh động của chân lý “đầu óc ngu si, tứ chi phát triển”.

Hắc thu thập tin tức từ đâu vậy? Nhảm lẫn quá rồi!

Hoa Thác vì nàng mà lưu lại phủ công chúa? Muốn hắc đầu hàng, phải bắt Dung Chỉ mới đúng, trói nàng thì làm được gì?

Thầm cắn răng mấy lần, Sở Ngọc tỏ vẻ kính nể mà nói: “Hạc Tuyết, thực ra ngươi tìm nhầm người rồi! Hoa Thác lưu lại phủ công chúa không phải vì ta!”

Hạc Tuyết hừ một tiếng: “Nếu muốn ta thả ngươi, cũng nên tìm lý do hay hơn chút đi! Hắc không vì ngươi, chẳng lẽ vì ta? Lần trước ta ám sát ngươi, nếu không vì bảo vệ cho ngươi, tại sao biết sẽ bại trận mà hắc không chạy trốn?”

Lúc ấy Dung Chỉ cũng đứng đó a!

Sở Ngọc trợn mắt, biết rằng nhất thời khó thuyết phục được kẻ này, đành phải hạ giọng nhẹ nhàng giải thích: “Lần trước ngươi ám sát ta, không phải đã nói sao? Kiếm thuật của Hoa Thác vài năm không tiến bộ mà thậm chí thụt lùi, ngươi không thấy lạ à?”

Việc mà Hạc Tuyết đã tự mình kiểm chứng, quả nhiên hấp dẫn sự chú ý của hắc. Ngẫm nghĩ một lát, hắc nhíu mày: “Cũng đúng, rốt cuộc là tại sao?” Tuy cãi nhau, nhưng bọn họ đã từng là bằng hữu giao hảo, Hạc Tuyết khá hiểu về Hoa Thác. Hắc không phải là kẻ lười luyện tập võ nghệ.

“Bởi vì hắc bị thương, rất nặng, suýt nữa mất mạng!” Sở Ngọc cố gắng thể hiện vẻ mặt thật nghiêm trọng, vừa nói vừa liếc trộm Hạc Tuyết. Quả nhiên hắc thay đổi sắc mặt, nàng lại tiếp lời: “Hoa Thác bị trọng thương vừa lúc gặp ta, ta cũng có chút cảm tình, liền giấu hắc trong phủ để an dưỡng và chữa thương. Cách đây không lâu hắc mới khỏi hắc đó!” Nàng không nói dối, chỉ bỏ bớt vài bộ phận quan trọng thôi.

Hạc Tuyết không để ý đến thái độ của nàng. Vừa nghe Hoa Thác bị thương chí mạng, nguy hiểm suýt chết, trong nháy mắt sắc mặt hắn trở nên rét lạnh. Đột nhiên chồm tới, Hạc Tuyết túm cổ áo Sở Ngọc, cất tiếng âm u lạnh lùng: “Ai làm Hoa Thác bị thương?”

Hạc Tuyết nôn nóng, quên không khống chế lực tay, bỗng nghe “xoạc” một tiếng. Vải áo của Sở Ngọc không chắc chắn xứng với lực tay hắn, cứ thế rách tung.

Không kịp nghĩ ngợi gì, theo bản năng, Sở Ngọc vùng tay tát và đẩy hắn ra.

146. Q.3 - Chương 146: Người Đùng Xăng Bậy

Sở Ngọc phản ứng rất mạnh, nhưng phản ứng của Hạc Tuyết còn mạnh hơn.

Nàng vùng tay tát, là theo trực giác của phái nữ, nhanh không kịp suy nghĩ. Nhưng Hạc Tuyết còn nhanh hơn, hắn vội buông tay như chớp xẹt, nhoáng một cái đã lùi tận cuối xe, người dán chặt vào thành xe.

Vùng một cái tát, Sở Ngọc vừa tức giận vừa xấu hổ. Từ khi nàng đến đây, với thân phận công chúa, ngoại trừ lần trước bị Dung Chỉ nghi ngờ thân phận, còn thì không kẻ nào dám lột y phục nàng.

Sở Ngọc cúi xuống nhìn, hóa ra xiêm y không tổn hại nhiều như trong tưởng tượng. Vừa rồi nghe thấy tiếng xé dài, cứ tưởng là một đường rách lớn, thật ra chỉ hé mở cổ áo và một bên bờ vai, xem như áo hở vai đi!

Sở Ngọc nhẹ nhàng thở ra, lửa giận nhanh đến nhanh đi. Dù sao vừa rồi Hạc Tuyết sốt ruột nên lỡ tay, mà hắn sốt ruột cũng vì nàng khơi mào. Ngược mắt nhìn Hạc Tuyết, định nói chút gì xoa dịu, bỗng nàng thấy hắn nhắm mắt với vẻ...kinh tởm, mặt trắng bệch như tờ giấy, như phải nhìn thấy thứ gì ghê sợ vô cùng.

Sở Ngọc trong lòng động đậy, đứng dậy định bước tới. Hạc Tuyết hé mắt, thấy ý đồ của nàng vội nhắm chặt mắt lại hét lớn: “Người...người đùng xăng bậy!”

Sở Ngọc hỏi kỳ quái: “Tại sao không?” Xem dáng vẻ Hạc Tuyết, dường như nàng vừa biến thành mãnh thú quái vật. Ngược lại, Sở Ngọc không hề sợ hãi, chân bước vững chãi tiếp tục tiến về phía Hạc Tuyết.

Lúc này không biết xe ngựa đã đến nơi nào, rung lắc trong xe càng mạnh. Sở Ngọc không biết mình bị bắt làm tù binh đã bao lâu. Hình như bây giờ là hoàng hôn, ánh nắng chiều tà chỉ còn nhàn nhạt. Lúc trước rời khỏi phủ nàng còn chưa kịp ăn trưa, bây giờ cảm thấy đói cồn cào.

Xe ngựa vẫn phi nhanh. Thỉnh thoảng ngẫu nhiên nhìn qua khe hở màn xe, Sở Ngọc chỉ thấy màu xanh, màu vàng, rồi lại màu đen chuyển động. Không nhìn rõ cảnh vật, nhưng qua nửa ngày rồi, không biết đã đi được bao nhiêu dặm.

Mặc dù biết mục tiêu của Hạc Tuyết không phải là mình khiến nàng yên tâm hơn, nhưng Sở Ngọc không dám chắc hắn sẽ buông tha nàng. Nếu hắn không muốn gặp rắc rối nên thủ tiêu nàng trước thì sao?

Thấy vẻ khác thường của Hạc Tuyết, trực giác Sở Ngọc cảm thấy đây chính là cơ hội. Hắn không cho nàng đến gần, nàng lại càng muốn mạo hiểm thử một phen. Dừng lại, Sở Ngọc quan sát kỹ dáng vẻ Hạc Tuyết. Hình như hắn không giả vờ, mà đang sợ hãi thực sự.

Hạc Tuyết nhắm mắt một hồi, thấy không có động tĩnh gì, cho rằng sóng gió đã qua bèn mở mắt ra. Phóng to trước mặt hắn, là bờ vai trần, da thịt mềm mịn, trắng trẻo như ngọc ngà. Hạc Tuyết ngu ngơ trong khoảnh khắc, rồi lấy tay bịt mũi. Nhưng giữa kẽ tay, máu vẫn chảy ròng ròng.

Che chắn mũi, Hạc Tuyết tránh nhìn bờ vai Sở Ngọc, kêu âm lên: “Người, người, người, người...nhanh kéo y phục lên đi!”

Sở Ngọc sửng sốt. Vừa rồi nghĩ đến mấy khả năng tại sao Hạc Tuyết sợ hãi như thế, lại không đoán được nguyên nhân này...

Nàng nhớ lại lúc Hạc Tuyết lên xe cầm kiếm uy hiếp nàng. Hắn chỉ kiếm vào cổ nàng nhưng cố gắng tránh xa. Sau khi đe dọa nàng không được chạy trốn, hắn lại ngồi ra chỗ xa nàng nhất. Lúc trước nàng cho rằng hắn tài cao gan lớn, không sợ nàng chạy, nhưng kết hợp tình hình bây giờ mới phát hiện ra nguyên nhân máu chốt: hắn sợ nữ sắc.

Vừa rồi nàng đánh người là bản năng, còn hắn lùi về phía sau...cũng là bản năng.

Mới thấy một bờ vai đã không chịu nổi, nếu để hắn xuyên qua đến thế kỷ hai mươi mốt, cho xem thời trang mùa hè, chắc là hắn chảy máu đến chết mất!

Hạc Tuyết không ngừng phun máu mũi, mà vì Sở Ngọc không chịu kéo áo lên che vai, máu mũi hắn càng lúc càng tuôn như suối chảy.

Hai dòng đồ tươi, giống như trong cống tắc vừa được khai thông, cứ ào ạt chảy.

Thấy Sở Ngọc còn định tiến tới, Hạc Tuyết rút cuộc hoảng sợ. Hắn nhớ ra thân phận của nàng, nhớ ra lời đồn đại về nàng, liền không chịu nổi kêu to: “Người, người, người đừng xằng bậy! Nếu người còn tới nữa, ta sẽ hô hoán lên đây!”

Sở Ngọc nhếch mép tiếp lời: “Người cứ kêu đi! Kêu rách họng cũng không có ai tới cứu đâu!” Lời nói ra khỏi miệng khiến nàng ngột ngạt. Tình thế thay đổi thực là điên đảo!

Hai người ở trong xe gây tiếng động lớn như thế, nhưng kỳ lạ là, tên đánh xe bên ngoài là đồng bọn của Hạc Tuyết nhưng lại như không nghe thấy gì, hoàn toàn không dừng xe hay tham gia hỗ trợ.

Sở Ngọc và Hạc Tuyết đồng thời nhận ra điểm khác thường này, cùng lúc nhìn về phía đầu xe. Hạc Tuyết tuy liên tiếp phun máu mũi, nhưng tinh thần vẫn vững vàng. Cùng lúc này, rèm xe phía trước bị xốc lên, xuất hiện trước mắt hai người là một gương mặt tuấn tú cao nhả.

Dung Chỉ sắc mặt tái nhợt, nhưng cặp mắt tối đen lại sáng lấp lánh. Một tay hắn dựa vào phần tiếp giáp khoang xe, một tay cầm thanh trường kiếm. Hắn có vẻ uể oải lười biếng, thậm chí yếu ớt, nhưng trường kiếm trong tay lại chậm rãi nâng lên, chỉ thẳng vào Hạc Tuyết: “Ngày xưa thường nghe Hoa Thác nói, Hạc Tuyết không sợ trời, không sợ đất, điểm yếu duy nhất là...rất sợ nữ sắc. Ta vốn không tin, không ngờ hôm nay bắt gặp mới biết là sự thật!”

Hạc Tuyết dường như không nghe thấy lời trêu chọc. Ánh mắt lạnh lẽo âm u nhìn chằm chằm vào mũi kiếm của Dung Chỉ, dường như gặp phải địch thủ cao cường. Sở Ngọc không hiểu kiếm thuật, không biết Dung Chỉ cầm kiếm hờ hững thế kia có gì huyền diệu. Nhưng trong lòng Hạc Tuyết sáng tỏ, người áo trắng trước mặt nhìn có vẻ yếu yếu, nhưng mũi kiếm đang chỉ vào góc chết của hắn, nếu hắn mạnh động phản kích sẽ cực kỳ bất lợi.

Hạc Tuyết trầm kinh hãi.

Vừa rồi bọn họ âm ỉ trong xe, nhưng người này không hề nhúc nhích. Hắn không vội vã tiến vào giải cứu công chúa mà đợi đến khi Hạc Tuyết bộc lộ điểm yếu mới thừa cơ lợi dụng.

Hạc Tuyết vốn là kẻ tàn bạo lạnh lùng, nhưng chỉ có thể bình tĩnh khi đối diện với người mình không để ý hoặc căm hận. Người kia rõ ràng đến cứu công chúa, vậy mà trong tình huống này lại có thể bình tĩnh chờ đến lúc có lợi nhất, không quan tâm đến việc nạn nhân có thể gặp nguy hiểm. Một kẻ lạnh lùng tàn độc vô tình như thế, Hạc Tuyết hắn không thể sánh bằng.

Cân nhắc một chút, Hạc Tuyết thấy không có khả năng bắt Sở Ngọc để uy hiếp Dung Chỉ. Mà tình trạng hắn bây giờ vô cùng tệ hại, mặc dù tự tin vào kiếm thuật, nhưng không thể tập trung đánh kiếm trong khi chảy máu mũi ào ạt được! Ngẫm nghĩ, Hạc Tuyết dùng lực khê đạp chân, nhảy xuống phía sau xe ngựa.

Thấy Hạc Tuyết đi rồi, Dung Chỉ nhẹ nhàng thở hắt ra, trường kiếm rơi xuống sàn xe. Một thân y phục trắng, mái tóc đen hơi rối, đồng tử mờ mịt uể oải. Hắn không để ý kiếm mà nhìn Sở Ngọc, nở nụ cười nhạt: “Để công chúa sợ hãi rồi!”

147. Q.3 - Chương 147: Lời Nói Dối Dịu Dàng

Sở Ngọc không cười, chỉ lạnh lẽo nhìn Dung Chỉ.

Chuyện Hạc Tuyết nghĩ, sao nàng không nghĩ đến?

Mặc dù biết Dung Chỉ giành được lợi thế, nhưng nội tâm nàng như có từng đợt gió lạnh buốt thổi qua. Sở Ngọc không ngờ, trong hoàn cảnh nguy hiểm thế này mà nàng còn để ý, còn khó chịu.

Nàng không thể không để ý, bởi vì đó là Dung Chỉ.

Trong lòng thật lạnh, lạnh đến buốt giá.

Dung Chỉ cười cười, vừa tùy ý, vừa khinh mạn. Cả người hắn vẫn duy trì tư thế cũ, dựa vào nơi giáp ranh giữa khoang và đầu xe, một tay vịn vào vách xe. Xe vẫn xóc nảy, trường kiếm trên sàn trượt và đâm lung tung vào góc. Hắn vẫn cứ đứng, giữ thăng bằng không dễ dàng gì nhưng cũng không ngã xuống.

Sở Ngọc nhìn hắn chằm chằm, thậm chí không bảo dừng xe lại. Xe ngựa tiếp tục chạy nhanh nghiêng ngả, bánh xe lướt qua chướng ngại, khoang xe va chạm liên tục giống như một người say đang đâm đá lung tung. “Người vừa chờ ở bên ngoài?” Chờ nhược điểm của Hạc Tuyết phát tác? Nếu chẳng may Hạc Tuyết không có nhược điểm đó? Nếu Hạc Tuyết then quá hóa giận mà giết chết nàng?

Hắn vẫn yên tâm? Bởi vì căn bản không hề quan tâm, cho nên sẵn sàng bỏ mặc?

Đôi mắt Dung Chỉ tối đen, trong đó dường như pha trộn ý cười, ý nghiêng ngả, lại có cả ý đùa cợt: “Đúng!”

Tuy đã sớm đoán được, nhưng chính tai nghe hắn nói, Sở Ngọc vẫn cảm thấy tim mình như vừa bị đâm một kim. Hơi hơi nhói đau thôi, nhưng vô cùng khó chịu.

Vấn đề thứ nhất đã hỏi rồi, nhưng cái sau sẽ dễ mở miệng hơn: “Người đuổi theo cứu ta, là không tình nguyện đúng không?”

Dung Chỉ mỉm cười không nói. Nhưng trong nụ cười của hắn, Sở Ngọc có thể đọc ra câu trả lời.

Sở Ngọc hít một hơi thật sâu, nhắm mắt, rồi lại mở to. Mũi kim đâm vào ngực hình như chưa có ai nhỏ ra, cảm giác đau nhức nàng rằng nó đang tồn tại: “Ta hiểu rồi...Dung Chỉ, sau khi trở về, người hãy đi đi!” Nói như vậy, hắn đâu có muốn ở bên cạnh nàng.

Dung Chỉ vẫn mỉm cười, ôn hòa thông dong, cao nhã xuất trần: “Được!”

Hắn là như vậy, xưa nay không quan tâm đến bất cứ thứ gì. Tất cả lời nói trước đây đều là giả, giả, giả.

Nào là sẽ không rời đi, nào là...

Sở Ngọc như bị chọc giận, cảm thấy rất khó chịu. Tại sao trong lúc nàng gặp sóng to gió lớn, Dung Chỉ lại bình tĩnh như không vậy? Sao có thể như vậy? Nàng lạnh giọng nói: “Bây giờ chúng ta nhìn thấy nhau đều khó chịu, sao người còn không nhanh xuống xe? Không khiến người bận tâm, ta cũng khỏi bận mắt!”

Xe ngựa đang chạy như bay, Sở Ngọc không dám chắc có thể khống chế ngựa hoặc nhảy xuống bình yên. Nhưng nhìn thấy Dung Chỉ, nàng như bị khơi lửa giận, cho dù có bị trọng thương cũng không muốn liên quan đến hắn.

Không ngờ Dung Chỉ lại khê cười: “Công chúa nếu không muốn nhìn thấy ta, thì tự mình nhảy xuống xe đi. Bây giờ đang thuận gió mà đi, ta thấy rất thoải mái, không muốn xuống!”

Động tác biến khách thành chủ này khiến Sở Ngọc kinh sợ. Nàng oán hận cắn môi, lại liếc nhìn Dung Chỉ. Hắn vẫn ung dung cao nhã, quần áo tóc tai bị gió thổi hỗn loạn nhưng phong thái không chút nào suy giảm.

Sở Ngọc khê thở dài, quyết định xoay người nhảy xuống phía sau xe. Bọn họ đang ở trên một ngọn núi cao, xe ngựa đang phi nhanh lên đỉnh núi, đường khúc khuỷu gấp ghe. Sở Ngọc cố hết sức mới men đến cạnh xe, mấy lần suýt ngã sấp. Xóc màn xe lên, thấy cây rừng núi đá liên tục lùi về phía sau, quyết tâm, nàng định nhảy xuống.

Gió mạnh thổi ào ạt vào khoang xe. Trong làn gió, tâm trí Sở Ngọc bỗng nhiên thanh tĩnh lại. Vừa rồi nàng nổi giận nhưng đã xem nhẹ một vấn đề. Nàng cẩn thận như thế mà mấy lần suýt ngã sắp xuống, nhưng vị trí và tư thế của Dung Chỉ ác liệt hơn nàng nhiều, có sao lại đứng vững được?

Chuẩn bị bước đi, chân lại thu về. Sở Ngọc xiêu vẹo quay lại đầu xe, cạnh chỗ Dung Chỉ, mắt nhìn hẩn chăm chăm. Bị nhìn chăm chăm, Dung Chỉ mỉm cười chậm rãi nói: “Công chúa đúng là lặt lọng. Vừa nói muốn đi, giờ lại không đi? Chẳng lẽ không bỏ ta được?”

Giọng hẩn trầm thấp ôn hòa nhưng đầy vẻ trào phúng giễu cợt. Sở Ngọc vừa nghe lại không khỏi nổi giận, nhưng nàng cố nén, đưa tay kéo rèm xe ra.

Hẩn luôn đối với nàng dịu dàng mềm mại như nước, chưa từng châm biếm trào phúng thẳng thừng như vậy. Lúc này thái độ khác thường càng khiến nàng sinh nghi.

Quang cảnh phía trước xe ngựa hiển hiện trước mắt Sở Ngọc.

Nàng nuốt một ngụm khí.

Sở Ngọc đã hiểu vì sao Dung Chỉ lại đứng vững như vậy. Một bên mắt cá chân của hắn bị kẹp trong cọc gỗ. Nàng không biết cọc gỗ đó để làm gì, hình như là để nối liền và cố định giữa ngựa và xe, lúc này cũng cố định luôn chân của Dung Chỉ.

Cọc gỗ do sự chấn động của xe, xay nghiêng lên mắt cá chân Dung Chỉ. Sở Ngọc nhìn xuống phía dưới chân hắn. Vạt áo trắng và ủng trắng bị máu nhuộm đỏ tươi, bởi có y phục che đi nên nàng không biết mức độ nghiêm trọng thế nào, nhưng có thể tưởng tượng ra được.

Mài phá hết da thịt rồi sẽ đến gân cốt, đau đớn kinh khủng.

Hắn có thể đứng như vậy, xe chuyển động cũng không ngã xuống, không phải bởi có khả năng đứng vững, mà vì trả giá bằng tàn phá cơ thể. Gương mặt hắn tái nhợt, cũng bởi lý do này.

Hắn giống như nỗ lực hết đà, ngay cả lực rút chân ra để giải cứu chính mình cũng không có, cho nên mới đợi Hạc Tuyết bộc lộ sơ hở, rồi làm ra vẻ ta đây dọa hắn sợ chạy mất. Nếu thực sự đánh nhau, hắn căn bản không phải là đối thủ của Hạc Tuyết.

Hắn không muốn nàng biết tình hình nên cố ý nói về châm chọc, mục đích để nàng nhanh chóng rời khỏi xe.

Không chớp mắt, Sở Ngọc nhìn chăm chăm vào chân Dung Chỉ, không biết trong lòng ngực là cảm giác gì.

Nói dối nói dối nói dối...Người là kẻ lừa gạt!

Dung Chỉ cười cười, vẫn thản nhiên như vậy, thậm chí còn thờ ơ như không, dường như người bị thương là một ai khác: “Vẫn bị công chúa phát hiện. Như thế cũng tốt! Công chúa, chỗ này rất nguy hiểm! Vừa rồi ta giao đấu với tên thích khách đánh xe, đã đâm ngựa bị thương. Bây giờ xe không thể dừng được, chỉ có chạy thẳng lên đỉnh núi!”

Chạy thẳng lên, sau đó rơi xuống.

“Công chúa!” Xe ngựa phi nhanh, nhưng Sở Ngọc lại cảm thấy thời gian trôi đi quá chậm. Mỗi một động tác của Dung Chỉ, rõ ràng là chậm dần. Hắn nâng bàn tay tái nhợt, lướt nhẹ trên trán nàng, động tác nhẹ nhàng như chạm vào cánh hoa “Bảo trọng!”

Trong nắng chiều, ánh mắt hắn hơi mờ đi, nhưng vẫn dịu dàng như vậy.

148. Q.3 - Chương 148: Ráng Chiều Đẹp Đẽ

Hắn nói bảo trọng, trong lòng Sở Ngọc dâng lên dự cảm bất an. Câu này nghe như sắp chia tay...

Không kịp nghĩ nhiều, Sở Ngọc nắm chặt bàn tay Dung Chỉ. Bàn tay hân lạnh đến dọa người, như một khối băng. Nhiệt độ cơ thể của Dung Chỉ bình thường đã khá thấp, bây giờ lại càng lạnh, hẳn là dấu hiệu của mất máu quá nhiều.

“Biết là sắp chết, người còn đứng phát ngốc ở đây làm gì?” Sở Ngọc nghiêng răng rút thanh trường kiếm đang cắm vào góc xe định đưa cho Dung Chỉ.

Chỉ cần chém gãy thanh gươm kia là xong chứ gì?

Dung Chỉ không nhận kiếm, chỉ bất lực cười cười: “Công chúa, ta không cầm nổi nữa rồi!” Ngữ điệu hẳn không vui không buồn, chỉ trần thuật sự việc. Sở Ngọc nhớ lúc Hạc Tuyết vừa đi, hẳn liền buông kiếm, là bởi vì không thể cầm được nữa.

Sao có thể như vậy? Sở Ngọc kinh hoàng không biết phải làm sao. Một khắc trước nàng còn chìm trong oán hận, nhưng giờ phút này lại không biết làm thế nào để giảm bớt đau đớn cho hắn.

Xe ngựa tiếp tục phi nhanh. Mỗi lúc chấn động, cọc gỗ lại xay nghiêng vào mắt cá chân Dung Chỉ, máu không ngừng nhỏ giọt. Trong lúc cấp bách, Sở Ngọc hoảng sợ nghĩ, trước hết phải làm sao cho xe dừng lại, nếu không cả hai sẽ cùng chết. Nhưng nghĩ thì dễ chứ làm thì khó vô cùng.

Đầu tiên nàng nghĩ đến việc giết ngựa. Việt Tiệp Phi đã từng làm như thế.

Hai con ngựa điên cuồng chạy băng băng, cách khoang xe khoảng hơn một thước. Nếu đứng trên đất bằng thì xử lý rất dễ dàng, nhưng đang trong xe phi nhanh, nàng khó có thể giữ thăng bằng để đến bên thân ngựa, chưa nói đến giết chúng. Làm như vậy có lẽ nàng sẽ chết trước.

Cách thứ hai là chặt đứt bộ phận nối tiếp giữa ngựa và xe. Điều này có vẻ khả thi hơn, cũng là cách Sở Ngọc quyết định làm.

Biết ý định của nàng, Dung Chỉ lắc lắc đầu: “Công chúa, không được đâu!” Ánh mắt hắn dịu dàng, nụ cười bất lực: “Công chúa, ta đã tính rồi. Với sức của nàng, muốn tách được ngựa và xe, chỉ ít cần chém xuống bốn mươi kiếm. Nhưng với tình hình xe xóc nảy thế này, nàng chỉ chém được hai mươi kiếm là mất sức. Đến khi có thể tiếp tục, xe đã rơi xuống sườn núi rồi!”

Ngữ điệu hắn tỉnh táo rõ ràng, phân tích cho Sở Ngọc. Trong thời điểm sinh tử này, hắn vẫn thờ ơ thản nhiên như thế để nói về vận mệnh của mình. Dù người sắp chết là chính mình, hắn vẫn bình tĩnh như vậy.

Sở Ngọc không để ý đến lời hắn nói, hai tay nắm chặt trường kiếm, chém từng chút một xuống bộ phận nối tiếp. Nàng không tính kế được rõ ràng như Dung Chỉ. Ngay cả khi tính được, nàng cũng sẽ không một mình chạy trốn.

Xe ngựa do phủ công chúa đặc chế, vô cùng rắn chắc, chắc quá mức. Bình thường thì rất hữu dụng, nhưng bây giờ lại trở thành gánh nặng chí mạng cho bọn họ.

Mỗi điểm kết nối đều được gia cố bằng đồng, sắt phiến và gân trâu. Chỗ kẹp vào chân Dung Chỉ cũng là như thế. Toàn bộ vật liệu gỗ trên xe cũng được lựa chọn cực kỳ kiên cố, bây giờ càng làm cho nhiệm vụ của Sở Ngọc khó khăn hơn. Nhưng nàng không kịp tính toán gì nhiều. Bây giờ không phải lúc so đo, nàng chỉ chuyên tâm vào từng nhát kiếm chém xuống.

Hắn muốn buông tay, nàng cũng nhất định không cho.

Gió lạnh thấu xương, thổi áo nàng tung bay. Tóc nàng bay tán loạn như đang trình diễn một vũ điệu tự do trong không trung. Gương mặt nàng bị gió tấp trắng bệch, làn môi không huyết sắc, nhưng cả khuôn mặt vẫn ánh lên ngời sáng.

Mắt nàng chuyên chú vô cùng, trong con ngươi là sự sợ hãi, nhưng rồi lại là kiên định quả quyết, cứ mâu thuẫn như vậy.

Dung Chỉ hơi hạ mắt, nói khẽ: “Công chúa, dịch kiếm lên trên khoảng một tấc. Chỗ đó dễ chém hơn!”

Sở Ngọc không nghĩ ngợi gì làm theo lời hắn, quả nhiên thấy nhát kiếm nhẹ nhàng hơn. Mỗi kiếm chém ra sâu hơn một chút so với lúc trước. Mặc dù đã cải thiện, nhưng đến nhát kiếm thứ hai mươi ba, rốt cục đúng như Dung Chỉ nói, nàng phải dừng lại.

Không chỉ là mất sức. Mỗi kiếm chém xuống, xe xóc nảy lên tạo thành lực phản chấn, đều truyền qua kiếm đến tay nàng, khiến cả hai cánh tay đau như muốn rời ra. Sở Ngọc cắn răng không kêu một tiếng, vốn muốn dùng ý chí chống đỡ. Nhưng nàng không biết rằng, trên đời này có những việc không thể dùng ý chí mà thực hiện được. Cơ thể có giới hạn chịu đựng nhất định, đến giới hạn đó sẽ không chống đỡ được, không nghe theo sự sai khiến của trí não nữa.

Tay nàng dường như mất đi cảm giác, khó khăn lắm mới nắm được chuôi kiếm, không để rơi xuống. Hai tay như không còn là của mình, Sở Ngọc chỉ có thể dựa vào vách xe, cố gắng giữ thăng bằng.

Xe vẫn không dừng. Ngược lại, bởi vì Sở Ngọc chém xuống làm kinh động hai con ngựa phía trước, khiến chúng càng điên cuồng phi như bay.

Sở Ngọc nôn nóng không biết phải làm gì cho đúng. Nhưng Dung Chỉ lại cực kỳ bình tĩnh. Hắn dựa người vào cạnh xe, ý cười ung dung rất không hợp hoàn cảnh lúc này: “Công chúa, nhảy xuống đi!” Không biết hắn nói câu này đã lần thứ mấy rồi, nhưng Sở Ngọc kiên quyết không nghe.

Nàng không muốn.

Trước đây, cũng ở trên núi, cũng trong cảnh cái chết cận kề, nàng đã giữ chặt Hoàn Viễn lại khi hắn rơi xuống, sau đó không buông tay là bởi vì không nỡ nhả tâm. Lần này, nàng rõ ràng có nhiều cơ hội cân nhắc lợi hại, rõ ràng không muốn chết, thậm chí Dung Chỉ đã hơn một lần giục nàng tự cứu bản thân. Nàng không đi, là vì sao?

Không chỉ vì bất nhẫn, cũng tuyệt đối không phải thông cảm thương hại. Đó là tình cảm phức tạp, là thứ khó từ bỏ.

Hơi vui mừng, hơi hơi phiền muộn. Lòng ngực như có tơ quấn quanh, lại như bị đào rỗng, tràn đầy mà hư vô. Bản thân nàng biết rõ, nàng không rời đi, không liên quan đến lý tính, không quan hệ đến cân nhắc lợi hại. Chỉ là nàng không muốn.

Đó là lựa chọn của nàng.

Lại có thời điểm như thế, khiến nàng hoàn toàn vứt bỏ lý trí, khiến nàng thậm chí không nghĩ đến sự sống, cái chết hay tương lai. Trong trận cuồng phong trên đỉnh núi se lạnh, nàng cố chấp muốn ở lại cùng người đối diện.

Xe ngựa xóc nảy lắc lư, Dung Chỉ như có một vầng hào quang mờ ảo vờn quanh. Quần áo, gương mặt hắn như được bao trọn trong ánh sáng dịu dàng đó.

Ngồi dựa bên thành xe, Sở Ngọc cảm thấy hai tay mỏi nhừ, chân cũng không muốn động đậy. Nàng nhìn Dung Chỉ chăm chăm, một lát sau mỉm cười: “Cứ như vậy đi!” Mạng này được nhặt về, bây giờ trả lại, thôi thế là hòa.

Trong đồng tử tối đen của Dung Chỉ nổi lên gợn sóng kỳ dị. Một lúc sau hắn khẽ thở dài: “Công chúa, ta sẽ không chết đâu! Nàng không cần làm thế, không cần mạo hiểm theo ta làm gì!”

Sở Ngọc chẳng hề tin tưởng lời hắn nói: “Người có biện pháp gì? Nói nghe thử coi?” Nếu hắn sớm có cách thoát nguy hiểm, tại sao lại không sử dụng từ đầu?

Dung Chỉ lặng lẽ nói: “Một lát nữa, ta sẽ khôi phục sức lực. Đến lúc đó chỉ cần chặt đứt chân là có thể thoát thân!” Nhìn Sở Ngọc biến sắc, hắn lại phì cười: “Đùa chút thôi! Nhưng quả thật ta cần thời gian để tích góp sức lực!”

Sở Ngọc trầm mặc trong khoảnh khắc: “Được, ta đợi!” Ngắm lại những thành tích ác liệt trước đây của hắn, nàng quyết định tận mắt chứng kiến mới tin tưởng.

149. Q.3 - Chương 149: Một Kiểm Duy Nhất

Ngựa chạy như điên, mắt không chế.

Mà trên xe, Sở Ngọc cũng cảm thấy mình mất đi lý trí.

Trong thời khắc sinh tử này, nàng tình nguyện ở lại, đồng sinh cộng tử cùng người khác.

Bởi vì nàng không khống chế được chính mình. Trái tim như có thứ gì nóng rực tràn đầy, đầu óc cũng đầy ắp cuồng nhiệt hỗn loạn, không thể nào trấn tĩnh được.

Kinh sợ, hoang mang, bàng hoàng, khó từ bỏ...Nhiều tình cảm cùng đan xen phức tạp giống như một bảng màu vẽ, thắm tháu pha trộn, nhưng cuối cùng lại trở về thuần sắc trắng.

Vách núi ngày càng gần.

Trời chiều ngã về phía tây.

Sở Ngọc nhìn về xa xa đằng trước xe ngựa, đáng lẽ phải cực kỳ sợ hãi, nhưng không hiểu sao lại nhớ đến truyện cười trong tiểu thuyết võ hiệp. Nhảy xuống núi thường là không chết, ngược lại dưới đáy vực sẽ gặp cao nhân tiên bối, hoặc phát hiện ra bí kíp võ công, hoặc sẽ tìm được linh đan thần dược có tác dụng tăng cường công lực. Tóm lại, đại nạn không chết tất sẽ hưởng hạnh phúc đến cuối đời.

Nghĩ đến chuyện này, Sở Ngọc không khỏi phì cười.

Nàng không hi vọng có vận may đó, không ước tìm được bí kíp võ công hay linh đan thần dược gì, chỉ mong nàng và Dung Chỉ có thể giữ mạng trở về là tốt lắm rồi.

Dung Chỉ thấy nàng mỉm cười, kinh ngạc hỏi: “Nàng cười gì thế?” Gương mặt nàng tái nhợt, không chỉ vì gió táp mà còn do sợ hãi, ẩn sâu trong mắt vẫn là nỗi khiếp đảm. Nhưng nụ cười của nàng lại xuất phát từ nội tâm. So sánh hai bên, rất là mâu thuẫn!

Sở Ngọc lại mỉm cười: “Đã lên tới đỉnh núi rồi!”

Dung Chỉ khẽ gật đầu, nhìn trường kiếm đang lỏng lẻo trong tay Sở Ngọc. Nàng tỉnh ngộ, vội vàng chìa chuôi kiếm ra trước mặt hân.

Tiếp nhận kiếm, Dung Chỉ nói: “Công chúa, hãy ngồi yên nhé!” Nói xong hân thở nhẹ một hơi, cơ thể đột nhiên ngửa ra phía sau.

Một chân hân vẫn kẹp phía trong cọc gỗ, một chân vòng xuống gầm xe tạo thành hình gấp khúc. Lưng hân dẻo dai như cánh cung kéo ra, tay kiếm xoay rồi vung lên. Mũi kiếm rạch một đường lên chân trái phía sau của ngựa.

Dung Chỉ ngửa ra trong phút chốc, dưới chân có lực phản chấn, cơ thể như cánh cung vừa kéo xong lại phải lập tức đứng thẳng. Hân thở dốc một hơi, cả người dựa vào cạnh xe, nhắm mắt, quăng kiếm.

Sở Ngọc không khỏi dở dấn: động tác của hân không hề nhanh. Nàng nhìn rất rõ ràng, mũi kiếm đó làm được gì? Chẳng qua đâm bị thương một bên chân ngựa. Dù con ngựa này không chạy được, con kia cũng vẫn nhảy nhót vui vẻ cơ mà?

Tiếp theo, sự việc biến hóa đã giải đáp thắc mắc trong lòng Sở Ngọc. Chân sau bị thương, ngựa vừa bước vài bước thì chỗ đau gấp khúc, máu phun tung tóe. Vì thế, đường chạy của xe bị chệch đi, không lên đỉnh núi mà hướng thẳng đến gốc cây đại thụ to khoảng một người ôm bên đường.

Con ngựa kia không bị thương, nhưng cũng ảnh hưởng bởi bạn đồng hành của nó, hướng chạy chệch theo.

Sở Ngọc cảm thấy xe đang lao đến gốc cây với tốc độ kinh hồn. Tuy nhiên may mắn có vật cản phía trước là giá gỗ và gân trâu cố định hai con ngựa song song, sau khi va chạm với thân cây sẽ bị gãy rời, thì lực truyền đến phía sau xe đã giảm đi một nửa. Với cú va chạm này, Sở Ngọc sẽ không bị thương.

Nhưng còn, Dung Chỉ?

Nàng nhìn thấy, cọc gỗ kẹp vào mắt cá chân Dung Chỉ là ở phía trước xe, nếu va chạm, trọng lực tăng lên gấp bội sẽ nghiền nát xương cốt hần.

Trong đầu trống rỗng, Sở Ngọc cứ nhìn chân Dung Chỉ chằm chằm.

Kế tiếp là cú va chạm mãnh liệt đúng như dự liệu, khiến Sở Ngọc suýt ngã văng ra ngoài xe, cố gắng lắm mới ngồi trấn tĩnh được. Lúc này xe ngựa đã tháo rời, một con ngựa tiếp tục chạy về phía trước. Con còn lại, vừa bị Dung Chỉ chém vào chân, đang nằm trên mặt đất.

Xe ngựa cách vách núi cheo leo chỉ khoảng ba, bốn mét.

Sở Ngọc nhớ đến chân Dung Chỉ, vội vã cúi đầu nhìn lại. Thanh cọc gỗ không va vào thân cây, tuy chỉ cách có một tấc nhưng tránh được hậu quả nghiêm trọng.

Vậy, vì sao xe ngựa dừng lại, đã đụng phải cái gì?

Sở Ngọc nhìn ngó hai bên, không tìm thấy thứ gì khác thường cả. Nhìn về ngơ ngác của nàng, Dung Chỉ không nhịn được phì cười, chỉ trở lên phía trên.

Sở Ngọc ngẩng đầu, mới giật mình hiểu ra. Trên đỉnh xe ngựa vươn ra một cái mái che, vốn để che chắn cho người đánh xe vào những ngày mưa. So với cọc gỗ bên dưới, mái che vươn ra dài hơn khoảng hai ba tấc. Vì thế, thứ va chạm với thân cây trước tiên là cái mái che này.

Tuy vừa rồi Dung Chỉ vung một kiếm, nhưng không phải người nào cũng có thể thực hiện đường kiếm này.

Đầu tiên là vì kiệt sức, hần chỉ có thể chém một nhát kiếm, nên phải tính toán chỗ nào cần thiết nhất. Cho dù hần chém tách rời ngựa và xe, thì theo quán tính, xe vẫn lao về phía trước và rơi xuống vách núi cheo leo.

Bởi vậy, Dung Chỉ mới dùng một đường kiếm này.

Hần không đủ sức chém đứt chân ngựa, chỉ có thể tính toán thời điểm, góc độ, vị trí không sai một li nào, khiến cho ngựa chạy chệch đường, đâm vào gốc cây để dừng lại.

Tĩnh táo, cẩn thận, quyết đoán, gan dạ, sáng suốt.

Nếu không tĩnh táo, sẽ không nghĩ ra biện pháp giải cứu, không thể bình tĩnh dùng lực.

Nếu không cẩn thận, chỉ sai lầm trong gang tấc, sẽ rơi xuống vách núi cheo leo.

Nếu không quyết đoán, xuất thủ chậm trễ, cũng không giải cứu có hiệu quả.

Mặc dù tính toán chuẩn xác bao nhiêu, nhưng trong thời điểm sinh tử thế này, đứng trước mạo hiểm “ngàn cân treo sợi tóc”, chỉ cần sai một li, sẽ đi một dặm. Người như thế nào, mới làm được việc này?!

Sở Ngọc cứ ngơ ngẩn sững sốt một hồi, hô hấp và tuần hoàn máu mới trở lại bình thường. Mà Dung Chỉ vẫn bình tĩnh, nhìn nàng thản nhiên cười cười, giống như nụ cười chào hỏi lúc sáng sớm thức dậy: “Công chúa, bây giờ có thể làm phiền nàng một chút được không? Chặt đứt cái này giúp ta!”

So với khoảnh khắc nguy hiểm vừa rồi, bây giờ có rất nhiều thời gian, kể cả chậm chạp cũng không lo người và xe rơi xuống núi.

Nhưng chân Dung Chỉ không trì hoãn được nữa, Sở Ngọc vội vàng nhặt trường kiếm rồi nhảy xuống xe. Dựa theo chỉ dẫn của hần, nàng cẩn thận tháo cọc gỗ ra, rốt cuộc mới giải cứu được chân Dung Chỉ.

Sở Ngọc như ngừng hô hấp, thấy Dung Chỉ giơ được chân lên, tảng đá lớn đè nặng trong lòng ngực nàng mới được cởi bỏ. Dung Chỉ cũng không nhiều lời. Hần dựa người vào thân cây, đưa tay lấy xuống một chiếc trâm cài tóc bằng gỗ, nhẹ nhàng xoay mở. Trong chiếc trâm cài chia thành hai phần, một phía đựng mười cây ngân châm nhỏ, phía kia chỉ có duy nhất một cái. Dung Chỉ lấy trong phía nhiều ngân châm ra một cây, cố tay run run đâm vào chân.

Sở Ngọc không dám nhìn một bên chân đầy máu của hần, cố gắng chuyển hướng chú ý. Nàng chỉ vào phía chỉ có duy nhất một cây ngân châm: “Sao chỗ này chỉ có một cây?”

Dung Chỉ rút cây châm ở chỗ này, rồi lại đâm vào chỗ khác trên chân bị thương: “Vì đó là độc châm!”

Độc châm?

Sở Ngọc đã hiểu Dung Chỉ xử lý tên thích khách đánh xe thế nào, nhưng...

“Tại sao người không dùng cái này để đối phó với Hạc Tuyết?”

Lời nàng còn chưa dứt, bỗng nghe từ phía sau truyền đến tiếng nói lạnh lùng: “Ta cũng muốn biết, vì sao người không thử dùng độc châm với ta?”

Sở Ngọc cứng người, rồi chậm chạp quay lại. Lúc này nắng chiều đã ảm đạm, Hạc Tuyết cầm trường kiếm, ánh mắt lạnh lẽo, đang chậm rãi đi về phía bọn họ.

150. Q.3 - Chương 150: Không Chế Được Bao Nhiêu

Mặt trời đã lặn.

Hạc Tuyết tưởng đi rồi, lại quay trở lại.

Sở Ngọc lo lắng bất an. Tuy nàng không thông thạo kiếm thuật, nhưng từ thái độ của mọi người, cùng với việc chứng kiến giao đấu mấy ngày trước có thể thấy, kiếm thuật của Hạc Tuyết rất cao cường. Dung Chỉ gây yếu như thế, thậm chí ngay cả khi hấn khỏe mạnh cường tráng, nhưng với vết thương nghiêm trọng ở chân, cũng khó có thể đứng lên đối đầu với Hạc Tuyết.

Nhưng Dung Chỉ không thèm liếc nhìn Hạc Tuyết lấy một lần. Mặc dù biết kẻ kia chỉ cần một kiếm có thể đánh gục mình, nhưng hấn vẫn thản nhiên thờ ơ như trước, chỉ cúi đầu rút cây ngân châm thứ ba ra, tiếp tục châm vào cạnh vết thương. Hấn vừa làm vừa mở miệng: “Đã biết rồi còn hỏi sao? Nếu chỉ cần dùng một cây độc châm có thể giết người, thì sao ta phải khổ cực như thế?”

Tôn chỉ của hấn là dùng biện pháp đơn giản nhất để đạt hiệu quả cao nhất. Hấn cười ngựa truy đuổi, theo đường tắt mai phục xe ngựa, sau đó đã kiệt sức. Lại bởi vì đi vội nên không kịp chuẩn bị đầy đủ, trên đầu chỉ có bốn ngân châm chứa độc, nhưng không phải là cực độc.

Hấn phục trên cây, đợi xe ngựa chạy tới liền nhảy lên chỗ tên đánh xe. Thừa dịp tên kia đang sửng sốt, hấn phi ba cây châm độc lên mặt tên thích khách rồi chém đứt họng, vứt xác.

Đó là lúc xe ngựa chạy xóc nảy, thỉnh thoảng còn va quệt cành cây, bờ đá ven đường nên người trong xe không chú ý động tĩnh bên ngoài. Mà lúc Dung Chỉ nhảy lên xe, để có thể đứng vững, hấn đã phải cài chân vào vị trí xay nghiền sau đó.

Sự việc tiếp theo, Sở Ngọc và Hạc Tuyết đều biết rõ.

Không thể dùng biện pháp giống như thế để đối phó với Hạc Tuyết. Thân thủ của hấn khác hẳn tên thích khách đánh xe. Vài độc châm không thể làm hấn bị thương, mà cho dù bị thương, thì cũng không ảnh hưởng lắm đối với một cơ thể nam tử trẻ tuổi cường tráng như hấn.

Hạc Tuyết không đến gần Dung Chỉ, mà cách khoảng bốn trượng, cúi xuống quan sát vết tích trên mặt đất.

Lúc hấn xuống núi, phát hiện ra thì thể của thuộc hạ dính độc châm trên mặt, hơn nữa vết kiếm trên cổ không sâu thì mới hiểu ra, vừa rồi Dung Chỉ tỏ vẻ, giả bộ ở thế mạnh khiến hấn nao núng bỏ cuộc. Thế là hấn lặng lẽ quay lại xem xét, thực tế đúng như vậy.

Dung Chỉ thông dong từ tốn cầm xuống cây ngân châm thứ năm, khước môi tái nhợt hơi cong lên: “Người muốn giết ta sao?”

Hạc Tuyết cẩn thận xem dấu vết trên mặt đất, bắt đầu từ chỗ Dung Chỉ chém chân ngựa cho đến gầm xe cạnh hai người. Hấn dời ánh mắt đến Dung Chỉ đang dựa người bên gốc cây, một lát sau thở nhẹ ra một hơi: “Đúng, ta muốn giết người!” Chậm rãi gơ kiếm, trong ánh mắt Hạc Tuyết có tia kính nể, lại cũng có

một phần kinh sợ: “Ta chỉ biết trong phủ công chúa có ba cao thủ đáng chú ý, nên tập trung toàn bộ vào bọn họ, lại không biết người mới là đáng sợ nhất. Nếu để người sống sót, ta không thể an tâm!” Hắn là thích khách, không phải hiệp khách quang minh lỗi lạc, phát hiện ra đối thủ đáng gờm nhất thì phải nhanh chóng giết trừ hậu họa mới là lẽ phải.

Tuy ở một mặt nào đó Hạc Tuyết có nhược điểm khiếm khuyết, nhưng hắn vẫn là thích khách giỏi, kiếm thuật cao cường, có mắt nhìn phi phàm. Chỉ cần xem vết tích của xe ngựa lưu lại trên nền đất, hắn có thể hình dung ra toàn bộ quá trình xe chuyển hướng. Dùng một phần sức lực cực nhỏ để thực hiện hết thấy, hai chữ “cao thủ” không thể diễn tả hết về người kia.

Nếu để người này có được năm phần...không, ba phần sức lực của Hạc Tuyết hắn, thì hoàn toàn có thể đánh bại và giết chết hắn. Nhiều lúc, thắng bại không phải ở chỗ nhiều hay ít sức lực, mà là khả năng khống chế.

Ngay cả A Man, có sức mạnh kinh người, nhưng lúc chưa luyện tập theo Dung Chỉ, thậm chí còn không phải là đối thủ của Hoa Thác.

Vấn đề không phải có bao nhiêu sức lực, mà là khống chế được bao nhiêu.

Hạc Tuyết chậm rãi bước đến đối diện với Dung Chỉ. Tuy lúc này Dung Chỉ trọng thương suy kiệt sức lực, không thể tạo thành uy hiếp với hắn, nhưng nội tâm hắn vẫn không tránh khỏi dè chừng và sợ hãi người này. Nhanh chóng xử lý bao nhiêu, Hạc Tuyết sẽ yên tâm bấy nhiêu.

Thấy Hạc Tuyết bước tới, Sở Ngọc đứng chắn trước mặt Dung Chỉ. Hơi lạnh ở bờ vai nhắc nhở nàng chuyện vừa xảy ra, nàng cắn răng đưa tay định tiếp tục xé mở y phục.

Tiếng Dung Chỉ truyền tới, không nhanh không chậm: “Công chúa, đừng làm điều thừa thãi vô ích! Tuy Hạc Tuyết kinh sợ nữ sắc, nhưng đã chảy máu mũi một lần thì ít nhất mười ngày đến nửa tháng sau cũng không bị lại!”

Cứ mỗi lần gặp nữ nhân lại phun máu, thì Hạc Tuyết đã không sống được đến bây giờ.

Nghe Dung Chỉ nói, Sở Ngọc cảm thấy dường như tuyệt vọng. Nhưng thực ra vẫn chưa hoàn toàn mất hết hi vọng, là vì nghe giọng nói trầm ổn bình thản của hắn, khiến nàng thầm hi vọng hắn có biện pháp nào đó.

Dung Chỉ vẫn chẳng thèm ngó ngang gì đến Hạc Tuyết, cầm tiếp cây ngân châm thứ tám lên bấp chân “Hạc Tuyết, ta đã từng nói với Hoa Thác, hai người giống hệt trẻ con. Chỉ vì trận cãi nhau nho nhỏ năm xưa mà thù hận đến thế sao? Nếu ý chí không phóng khoáng, thì sao có thể có kiếm thuật tung hoành?”

Hạc Tuyết không tự chủ được dừng bước. Bởi vì Dung Chỉ vừa nhắc đến Hoa Thác, còn có...kiếm thuật?

Dung Chỉ rất bình tĩnh, cây châm thứ chín vũng vàng đâm vào cổ tay trái, đôi tay không chút nào run rẩy: “Kiếm thuật của hai người đều không phóng khoáng, hèn gì đến giờ không tiến bộ chút nào!”

“Người nói cái gì?” Nghe Dung Chỉ thẳng thừng hạ thấp hắn, Hạc Tuyết bùng lửa giận, sát khí trong mắt tăng gấp bội. Sở Ngọc cũng giật nảy mình. Nàng đại khái đoán ra, Dung Chỉ đang kéo dài thời gian. Nhưng thế mà là kéo dài sao? Thay vì an ủi Hạc Tuyết, Dung Chỉ lại đi chọc giận hắn?

Dung Chỉ vẫn cúi đầu, khẽ phì một tiếng giễu cợt, động tác châm kim không ngừng. Chỉ có điều, lúc này hắn không chỉ châm chỗ chân bị thương mà còn nhiều vị trí như khác như đầu gối, tay, bờ vai, động tác nhanh gọn liên tục giống như đang luyện tập châm cứu trên con rối: “Người không muốn nói về vấn đề này thì thôi. Nhưng ta cũng cho người biết, muốn bắt Hoa Thác cúi đầu, người tìm lắm người rồi, phải tìm ta mới đúng!” Lúc tạm nghỉ vừa rồi, Sở Ngọc đã nói mục đích bắt cóc của Hạc Tuyết cho hắn biết.

Từ lúc Hạc Tuyết quay lại, đây là lần đầu tiên Dung Chỉ ngẩng lên nhìn hắn: “Hoa Thác vì ta mới lưu lại phủ công chúa. Nếu không, người giải thích tại sao ta lại biết được điểm yếu trong kiếm thuật của người? Tất nhiên Hoa Thác nói với ta!”

Mắt Hạc Tuyết lập tức trở nên đỏ rực, trong cảnh chiều hôm nhìn hơi đáng sợ. Dung Chỉ khẽ mỉm cười không chút nao núng: “Nói người thiếu phóng khoáng còn không tin! Chỉ vì chuyện nhỏ nhặt thế này mà người dễ dàng nổi giận!”

Hắn dựa vào thân cây, chậm rãi đứng dậy, bảo Sở Ngọc đưa kiếm cho hắn: “Bây giờ ta sẽ cho ngươi biết, thế nào mới gọi là kiếm thuật tung hoành!” Động tác của hắn phải cố sức, nói xong câu này là cúi đầu thở gấp, nhưng trong con ngươi đen nhánh, không có suy yếu, chỉ thấy tự tin và kiên định.

Hạc Tuyết cũng không vội vã động thủ, nhìn Dung Chỉ không chớp mắt, chờ xem cái gọi là “kiếm thuật tung hoành”. Dù sao Dung Chỉ đã bị thương nặng, chậm một chút cũng không hề gì.

Dung Chỉ bước đến khu đất trống, chân khập khiễng, nhưng phong thái bình tĩnh tự tin.

Sở Ngọc chứng kiến toàn bộ, hô hấp không khỏi chậm lại. Có lẽ Hạc Tuyết không để ý, nhưng nàng thấy được, ban đầu là Dung Chỉ bị động, nhưng trong lời nói của hắn có công thủ tiến thoái, dần dần làm tan rã định ý của Hạc Tuyết và khống chế cục diện trong tay.

Vấn đề không phải có bao nhiêu, mà là khống chế được bao nhiêu.

151. Q.4 - Chương 151: Sinh Tử Hoặc Tôn Nghiêm

(*) Nguyên văn: Đông biên nhật xuất tây biên vũ, đạo thị vô tình hoàn hữu tình

Câu trên trích trong bài thơ Trúc chi kỳ từ 10 (Lưu Vũ Tích – đời Đường)

“Dương liễu thanh thanh giang thủy bình

Văn lang giang thượng đạp ca thanh

Đông biên nhật xuất tây biên vũ

Đạo thị vô tình hoàn hữu tình”

Dịch nghĩa:

Dương liễu xanh xanh, nước sông phẳng lặng

Nghe tiếng chàng ca hát trên sông

Phía đông mặt trời mọc, phía tây trời mưa

Bảo rằng không tạnh mà lại tạnh

Dịch thơ: (phanlang @www.tvvn.org)

Nước im bên rặng liễu xanh

Nghe chàng hát khúc ca lành bên sông

Mưa bờ tây, nắng bờ đông

Trong vô tình đã mệnh mông hữu tình

Dung Chỉ bước từng bước chậm rãi đến khu đất trống.

Hạc Tuyết mặc dù để cho người kia tùy ý hành động, nhưng thái độ vẫn cảnh giác như trước. Chỉ cần Dung Chỉ hơi chuyển động, có ý tấn công, hắn sẽ lập tức phản ứng.

Không sợ bất kỳ ý đồ nào của kẻ kia.

Hạc Tuyết có thể tự tin vào bản thân. Cho dù Dung Chỉ hiểu biết hay tài giỏi kiếm thuật bao nhiêu, nhưng với hiện trạng gầy yếu thể kia, kiếm thuật đỉnh cao cũng không thể phát huy nhiều tác dụng.

Hắn chỉ muốn chờ xem, cái gọi là kiếm thuật tung hoành của Dung Chỉ.

Nhìn Dung Chỉ đi tới khu đất trống, Sở Ngọc bỗng thấy dâng lên một dự cảm vô cùng bất an. Dung Chỉ nở nụ cười tươi, không giống với vẻ mặt thường ngày của hắn, lúc này vừa kiêu ngạo, mỉa mai, lại có chút giảo hoạt.

Con người đen thẳm vốn sâu không thấy đáy, giờ đây sáng lấp lánh. Trong cảnh chiều hôm, Sở Ngọc và Hạc Tuyết đều nhìn thấy, gương mặt hắt tãi nhợt bỗng sáng ngời, giống như đóa hoa nở rộ một lần cuối trước khi héo úa, như tiếng hót lay động lòng người của chim oanh trước khi tàn hơi.

Dung Chỉ không để ý đến Sở Ngọc mà nhìn Hạc Tuyết, khóe miệng vẫn nhếch lên nụ cười giả tạo, nhưng trong đáy mắt là sự đoạn tuyệt bằng giá tàn khốc: “Không ai có thể giết ta, trừ chính bản thân ta!” Nói xong, hắt thả người nhảy xuống phía sau, không báo trước một lời, buông mình rơi khỏi vách núi.

Sở Ngọc chấn kinh, Hạc Tuyết không kịp ngăn cản người phía trước.

Sở Ngọc sửng sốt, rồi mới hiểu tại sao mình lại vừa có cảm giác bất an. Vì sắc trời ảm đạm, nên nàng đã không để ý vách núi cheo leo phía sau Dung Chỉ.

Dung Chỉ thà tự sát, cũng không muốn chết bởi tay Hạc Tuyết.

Hắn vốn là người dám xuống tay lạnh lùng tàn khốc với chính mình. Lúc trước bị Việt Tiệp Phi dả thương, hắn đã mỉm cười tự bẻ gãy cánh tay. Vừa rồi, trong hoàn cảnh hiểm nghèo, thương tích trầm trọng hắn vẫn còn muốn sống...

Bề ngoài Dung Chỉ tú lự gầy yếu, thậm chí còn hơi giống nữ tử. Nhưng ý chí nội tâm của hắn thì kiên cường dẻo dai ít người người sánh kịp, như sắt thép, khó có thể bẻ gãy.

Sở Ngọc đứng như trời trồng, mất hết cảm giác, dường như toàn bộ thế giới chỉ còn là một mảnh trống rỗng. Còn Hạc Tuyết, sau khi Dung Chỉ nhảy khỏi vách núi, run rẩy trong khoảnh khắc rồi mới chạy lên phía trước nhìn xuống, chỉ thấy dưới vực sâu là một chấm trắng nho nhỏ, rất nhanh chóng mất hút.

Từ trên cao thế này nhảy xuống, ngay cả bản thân hắn cũng khó bảo toàn tính mạng, huống chi là người bị thương như Dung Chỉ?

Hạc Tuyết đứng ngây ngốc một hồi, rồi kính nể lui về phía sau nửa bước, cảm trường kiếm xuống đất, xem như biểu đạt lòng kính trọng với Dung Chỉ.

Nhưng bây giờ, Dung Chỉ đâu cần nữa!

Hắn muốn giết Dung Chỉ vì thấy người đó đáng sợ, là đứng trên lập trường của một tên thích khách. Còn lúc này biểu đạt kính ý là sự tôn trọng đối thủ, hắn xem Dung Chỉ như một đối thủ ngang hàng, cùng đẳng cấp với mình.

Dung Chỉ chết, tất nhiên hắn có thể nhẹ nhàng thở phào, nhưng cũng không khỏi buồn bã.

Một hồi lâu sau, Hạc Tuyết quay lại bước vài bước. Đến bên Sở Ngọc, hắn dừng lại, mắt nhìn thẳng vào khoảng không phía trước: “Tuy hắn vừa nói mang người đi vô dụng, nhưng người đã chết rồi, ai biết thực hư thế nào. Ta vẫn muốn mang người theo!” Hành động tự sát vừa rồi của Dung Chỉ khiến hắn vẫn chưa thể lấy lại phong thái bình thường.

Sở Ngọc lặng im, chỉ khẽ gật đầu.

Hạc Tuyết không sợ nàng chạy trốn. Từ đây xuống núi chỉ có một con đường, nàng muốn trốn cũng không thể trốn xa. Thấy Sở Ngọc gật đầu, hắn tiếp tục đi về phía trước. Bỗng nghe tiếng chân nàng khiến hắn giật mình sực tỉnh, nghĩ đến điều gì, Hạc Tuyết quay phắt lại, sắc mặt đại biến.

Sở Ngọc đang đứng trên mỏm đá, quay lưng lại vách núi cheo leo. Nàng đứng thẳng trên đỉnh núi, gió thổi tà áo bay phấp phật, rồi nàng mỉm cười nhìn Hạc Tuyết: “Ta đi cùng Dung Chỉ, không đi cùng ngươi!” Và cũng giống như Dung Chỉ, nàng nhảy xuống không chút ngập ngừng.

Hạc Tuyết sửng sốt.

Vừa rồi Dung Chỉ nhảy xuống là vì tôn nghiêm, không muốn chết trong tay hắn, Hạc Tuyết có thể hiểu được. Nhưng còn Sở Ngọc, nàng sẽ không chết, tại sao cũng muốn nhảy theo?

Hạc Tuyết biết khá rõ về các giai thoại của cô công chúa này, rất khó có thể ghép một người như vậy với chữ “tự tử vì tôn nghiêm”. Nhưng chuyện đã xảy ra ngay trước mắt, khiến hắn không tài nào lý giải nổi.

Hạc Tuyết vốn chẳng có tình cảm thâm sâu gì với hai người kia, cộng thêm bản thân là thích khách giết người không chớp mắt, nên cảnh hai người tự sát ngay trước mặt chỉ làm hấn động tâm trong khoảnh khắc, rồi trấn định tinh thần xuống núi.

Vốn không muốn giết người, hấn chỉ định dùng con tin dẫn dụ Hoa Thác chủ động tìm hấn, giải quyết mâu thuẫn năm xưa. Không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, khiến cừ hận càng sâu, có lẽ đến chết cũng không thể nào hóa giải được!

Hạc Tuyết đi rồi, dưới vách núi mới phát ra âm thanh rất nhỏ.

“Đi chưa?” Sở Ngọc cẩn thận ngóc đầu lên, nhìn phía bên trên. Nhưng vừa rồi cây cối mọc đá che khuất, không nhìn thấy Hạc Tuyết.

“Đi rồi!” Dung Chỉ vẫn đăm đăm nhìn Sở Ngọc, thấy thế cười khổ một tiếng, bất lực thở dài: “Ta nhảy xuống giả tìm chết để mong sống, nhưng trước mắt Hạc Tuyết không định hại nàng, nàng nhảy xuống làm gì?”

Sở Ngọc trừng mắt nhìn hấn: “Ta vừa rồi bỗng nghĩ ra, người là kẻ giao hoạt như vậy, làm gì có chuyện hồ đồ ngớ ngẩn đi tự sát?”

Dung Chỉ tàn khốc đối với chính mình, nhưng tàn khốc để chế ngự toàn cục trong tay, chứ không phải là kẻ đặt tự tôn cao hơn tất cả, vì tôn nghiêm mà sẵn sàng tự sát.

Sở Ngọc nhớ lại chuyện cũ, bỗng nghĩ đến một chuyện. Nàng không giống những người học võ như Hạc Tuyết, có sự tự tôn của hảo hán anh hùng. Đối với nàng, chết trong tay người khác hay trong tay mình đều là chết. Vì thế, nàng mới dễ dàng “bắt thóp” được Dung Chỉ.

Dung Chỉ không tìm chết, mà là muốn sống.

Cho dù lúc trước nguy hiểm “ngàn cân treo sợi tóc”, hay là bây giờ cái chết cận kề, Dung Chỉ vẫn muốn sống. Hấn không ngại mạo hiểm, lấy mạo hiểm làm vũ khí, ra vẻ ta đây với Hạc Tuyết, mục đích để Hạc Tuyết tin là hấn muốn tự sát, sẽ không xuống núi điều tra nữa.

Hấn không phải kiếm khách khảng khái hào hùng, mà là một người chơi cờ quyết đoán mưu mẹo.

Hiện tại hai người đang cuộn tròn cách vách núi phía trên không đến năm thước. Bên vách đá dựng đứng có một chỗ hõm vào trong. Cảnh chiều hôm sẫm tối cộng với dây mây, cành lá rậm rạp che kín hai người. Chỗ này chật hẹp, hai người phải dựa sát vào nhau. Trong bóng tối, hai gương mặt liền kề cũng không nhìn rõ, chỉ có bốn mắt trong trẻo như nước đối diện.

Dung Chỉ đã ném áo ngoài khỏi vách núi, bây giờ chỉ còn y phục mỏng manh. Sở Ngọc cảm thấy nhiệt độ cơ thể hấn ngày càng thấp, vừa rồi mới ấm lên một chút, giờ lại lạnh như khối băng. Sở Ngọc cầm tay hấn, thấp giọng hỏi: “Người thế nào rồi?” Vừa nãy lúc nàng rơi xuống bị Dung Chỉ túm người kéo lại, tay hấn còn có chút hơi ấm, bây giờ bàn tay lạnh giá như yêu ma bị đánh hiện nguyên hình, sống dờ chết dờ.

Dung Chỉ lẩm bẩm: “Chẳng qua là kiệt sức quá mà thôi...Công chúa, hãy để ta nghỉ ngơi một lát...” Tiếng hấn nói ngày càng thấp, những chữ cuối cùng chìm chìm trong bóng đêm, mà cơ thể hấn cũng mềm mại dựa vào người Sở Ngọc.

Hấn dùng ngón chân để nâng khí lực cơ thể, nhưng phát sinh chuyện vừa rồi nên mới nhanh chóng mấp mé giai đoạn “dầu hết đèn tắt”.

Sở Ngọc không vội kiểm tra tình hình của Dung Chỉ, mà nắm lấy tay hấn. Một lúc sau nàng mới cúi đầu, nói khẽ đến độ chỉ mình nghe thấy: “Vì sao nhảy xuống, ta cũng không biết nữa. Dung Chỉ, ta muốn tin tưởng ngươi, ngàn vạn lần đừng lừa dối ta!”

152. Q.4 - Chương 152: Nụ Cười Của Dung Chỉ

Lúc Dung Chỉ hôn mê, Sở Ngọc đánh giá điều kiện xung quanh một chút.

Cảnh chiều hôm sẫm tối, cộng với hoa cỏ che khuất khiến cho nơi dung thân chật hẹp này càng thêm tối tăm. Nàng chỉ có thể nhìn thấy cảnh vật lơ mơ trong phạm vi một thước, xa hơn nữa thì không nhìn thấy gì.

Dung Chỉ vừa tán một ít bột thuốc xung quanh, nên không lo bị rắn rết côn trùng đến quấy nhiễu.

Nơi này là chỗ hõm trên vách đá, phía dưới rất bằng phẳng, không lo bị ngã xuống. Sở Ngọc mò mẫm phía trước, tay vừa duỗi ra một nửa đã đụng phải mặt đá gồ ghề lạnh lẽo, đưa tay sang hai bên cũng giống như vậy.

Trong hốc đá âm u chật hẹp, Sở Ngọc ngồi lẳng lặng, một tay ôm Dung Chỉ. Giữa đêm tối mông lung, nội tâm nàng lại bình tĩnh lạ lùng.

Dung Chỉ dựa nửa người trên đùi nàng, Sở Ngọc cúi xuống, chăm chú nhìn khuôn mặt hắn. Xuyên qua bóng tối, nàng có thể lơ mơ nhìn thấy gương mặt tái nhợt, ngũ quan tú lệ như ngọc lưu ly dễ vỡ, hơi thở hắn mỏng manh như tơ nhện.

Cứ bình tĩnh chăm chú nhìn Dung Chỉ, không biết đã trải qua bao lâu, Sở Ngọc mới ngẩng lên. Sao trời dày đặc lấp lánh trong màn đêm. Nhìn một lúc, nàng cảm thấy hai mắt díp lại mệt mỏi. Ngẫm nghĩ, nàng cuộn hai chân lên cố định cơ thể Dung Chỉ, còn vươn người kéo dây mây buộc thêm vài vòng, rồi mới nằm dựa sát vào hắn, ngủ trong tư thế không thoải mái lắm.

Nơi này vừa tối vừa yên tĩnh, chắc sẽ không có kẻ nào đến hại nàng. Trong bóng tối không làm gì được, bây giờ nghỉ ngơi để phục hồi thể lực là tốt nhất.

Ban đêm, càng lúc càng thấy lạnh. Sở Ngọc nhắm mắt một lúc lại mở mắt ra. Nàng cảm môi, cởi áo ngoài quần quanh người mình và Dung Chỉ. Dưới lớp áo, nàng ôm chặt lấy hắn, giữa hai người không một chút khe hở.

Khuôn mặt Sở Ngọc hơi nóng lên. Trừ lần đầu tiên sau khi đến với thế giới này, nàng tỉnh lại nằm bên cạnh nam giới là không do mình tự quyết, thì chưa bao giờ nàng ở tư thế ám muội như vậy: ôm ấp một người khác giới, hai cơ thể dính sát nhau. Nhưng bây giờ nhiệt độ cơ thể Dung Chỉ rất thấp, nếu nàng không ôm hắn, chỉ e hắn không qua khỏi đêm nay.

Mình đang ôm một quả bí ngô, Sở Ngọc tự thôi miên chính mình. Nhưng trên đời này có quả bí ngô nào lại trắng trẻo tuấn mỹ như vậy không? Một lúc sau, mệt mỏi khiến nàng chìm vào giấc ngủ, và cũng nguôi dần cảm giác ngưng ngưng.

Nửa mê nửa tỉnh, Sở Ngọc thấy như có một làn nước mát lạnh vỗ về lồng ngực, lạnh lẽo làm tan dần rào cản quanh trái tim.

Cảm giác này thật thoải mái, nàng không muốn kháng cự. Khóe miệng vẫn còn vương nét cười, Sở Ngọc tiến vào mộng đẹp.

Dưới vách núi không có cao nhân ẩn cư, không có bí kíp võ công, nhưng có Dung Chỉ.

Lúc tỉnh lại đã là bình minh. Những tia nắng ban mai chiếu rọi vào hõm đá, mang theo sương sớm và hơi lạnh. Sở Ngọc mở mắt, thấy toàn thân rất khó chịu. Vừa nhúc nhích một chút, nàng bật kêu thảm thiết: “Đau quá!”

Bởi không gian quá nhỏ nên nàng sợ rơi ngã trong khi ngủ, tư thế ngủ rất vặn vẹo. Hai tay ôm chặt Dung Chỉ, trong đó một cánh tay bị người hắn nằm đè cả đêm.

Hậu quả của tư thế ngủ không đúng là đây. Sở Ngọc cảm thấy toàn thân như bị trát xi măng cứng ngắt, xương cốt như biến dạng, hơi động đậy một chút là đau khiến nàng phải kêu lên.

Tuy rất đau, nhưng Sở Ngọc biết không còn cách nào ngoài cắn răng chịu đựng. Trước đây nàng đã từng đọc sách về tình trạng này, cơ thể duy trì sai tư thế trong một thời gian dài làm một số chỗ sai khớp, chỉ cần vận động giãn cơ một chút là sẽ không sao.

Chậm rãi rút tay dưới cơ thể Dung Chỉ, cẩn thận duỗi tay, lắc eo và xương sống, cùng với tiếng khớp xương kêu kẹt là tiếng kêu thảm thiết liên tục, cuối cùng Sở Ngọc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm: dễ chịu hơn rồi!

Bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không thích hợp, Sở Ngọc ngoảnh mặt nhìn lại, thấy một cặp mắt sáng long lanh ý cười.

Dung Chỉ tỉnh rồi.

Ngưng một hồi, Sở Ngọc mới ý thức được tiếng kêu vừa rồi của mình đã đánh thức Dung Chỉ. Gương mặt nàng nóng như phát sốt, vội quay đi chỗ khác.

Vừa rồi lúc nàng kêu đau, mặt nhăn lại, phải chăng nhìn rất xấu?

Đợi một hồi không thấy động tĩnh gì, Sở Ngọc quay lại. Gương mặt Dung Chỉ vẫn tái nhợt như hôm qua, nhưng đã ấm áp hơn một chút, không còn lạnh giá như người chết nữa.

Nhận ra một tay mình vẫn còn siết chặt eo Dung Chỉ, Sở Ngọc vội vàng buông tay ra, kéo kéo khoe miệng lên, xem như cười với hắn: “Người tỉnh rồi à?”

Nhìn quần áo trên người, Dung Chỉ hiểu mọi chuyện đêm qua là thế nào. Hắn nhìn một lúc, không nói gì thêm, chỉ khẽ cười. Một tay chống xuống nâng cơ thể ngồi dậy, hắn cũng thuận tiện đỡ Sở Ngọc ngồi thẳng lên.

Dung Chỉ trả lại áo cho Sở Ngọc, rồi cũng thực hiện động tác giống như nàng. Ngủ trong một chỗ chật hẹp, áp bách gân cốt nên lúc hắn vươn vai, khớp xương kêu răng rắc. Sở Ngọc vừa rồi đã thử qua, biết rằng tuyệt đối không dễ chịu, nhưng trên mặt Dung Chỉ vẫn là nụ cười như gió xuân.

Làm xong động tác giãn gân cốt, Dung Chỉ cúi xuống xử lý vết thương ở mắt cá chân. Qua một đêm, vết thương đã thu nhỏ lại nhưng vẫn chưa khép miệng, sâu trong da thịt còn nhìn thấy rõ xương trắng lờ mờ. Sở Ngọc chỉ thoáng nhìn rồi phải lập tức di dời ánh mắt, nhưng ngược lên vẫn thấy vẻ mặt Dung Chỉ tươi cười rạng rỡ, giống như đó không phải là chân hắn, hoặc chân không hề bị thương.

Sở Ngọc sờ cánh tay mình đã nổi da gà. Tuy biết Dung Chỉ khi đau đón lại mỉm cười, đây cũng không phải lần đầu tiên nàng hoảng sợ chứng kiến, nhưng vẫn thấy vô cùng quái dị. Gắng nín nhịn một hồi, cuối cùng Sở Ngọc vẫn phải cất tiếng: “Người có thể dừng cười như thế được không? Ở đây không có ai khác, trước mặt ta, không cần ngại ngùng như thế chứ?”

Dung Chỉ vẫn khe khẽ mỉm cười: “E rằng không thể tuân mệnh!” Hắn liếc nhìn Sở Ngọc. Nàng ở rất gần, trong đôi mắt mở to tràn đầy sự quan tâm chân thành, hơi thở ấm áp truyền tới tận chỗ hắn, cũng giống như buổi sớm hôm nay. Thật ra hắn đã tỉnh giấc từ lâu.

Kéo y phục xuống để băng bó miệng vết thương, hắn lại nói khẽ: “Từ nhỏ ta thường không làm phụ thân vui lòng, thậm chí còn chọc tức người nên hay bị đánh. Khuôn mặt ta khá giống với mẫu thân đã qua đời. Nếu lúc bị đánh ta mỉm cười, sẽ khiến phụ thân nhớ đến người vợ đã mất, xuống tay nhẹ hơn, thậm chí không đánh ta nữa. Lâu dần, việc này trở thành thói quen. Thậm chí ta còn học cách cười sao cho thật giống mẫu thân, xem như thủ đoạn tự bảo vệ. Sau này ta không bị đánh nữa, nhưng thói quen thì không bỏ được!” Dù sau cũng không phải là tật xấu hư hỏng gì, nên hắn không để tâm.

Không phải ngại ngùng, mà đó là bản năng tự vệ thâm nhập sâu vào xương tủy.

Ngữ điệu hắn điềm đạm bình thường, nhưng nghe xong, Sở Ngọc cảm thấy trong lòng đau xót. Nàng vốn tưởng rằng, lúc hắn bị đau lại mỉm cười là vì quá cảnh giác, sợ có biến cố gì phát sinh. Nhưng nàng quên rằng, trên đời này, có những người, lúc đau đón rơi lệ lại lựa chọn mỉm cười trầm tĩnh.

Bị đánh như thế nào, mới khiến ột đứa trẻ buộc phải dùng biện pháp như thế để trốn tránh?

Thấy Sở Ngọc ngơ ngẩn nhìn hần, trong ánh mắt hàm chứa thương xót, Dung Chỉ chớp mắt mấy cái, cong khóe miệng nhẹ nhàng: “Công chúa tưởng thật à? Ta thuận miệng bịa ra đó!”

Sở Ngọc không tức giận, nhìn hần chằm chằm nhưng Dung Chỉ không hề tỏ ra bối rối khó xử, mặt vẫn thản nhiên như vậy. Bỗng Dung Chỉ cảm thấy một đôi tay quàng qua bờ vai hần, rồi mặt hần bị kéo xuống một nơi ấm áp mềm mại: “Bịa chuyện sao? Người...cái đồ lừa gạt này!” Sở Ngọc giữ mép tóc Dung Chỉ, thấp giọng nói.

Dung Chỉ bị Sở Ngọc kéo vào trong lòng, mặt vui nơi cổ áo nàng. Còn đang ngạc nhiên, hần nghe trên đỉnh đầu truyền đến một âm thanh thấp nhỏ: “Đau lắm phải không?”

Dung Chỉ mím môi, hơi hồi hận vì vừa rồi không để ý, lại kể chuyện cũ với nàng. Đang định cười xòa tìm lời bông đùa nào đó, nhưng lời nói đến bờ môi thì dừng lại. Hần xưa nay luôn có tài ăn nói xảo diệu, mà giờ đây điều gì cũng không thốt nên lời.

Sức nàng có mấy đâu, cho dù dùng toàn lực ôm, hần cũng có thể dễ dàng thoát ra. Nhưng bất thành linh, sự lười nhác không đúng lúc tập kích hần, khiến hần không muốn động đây.

Sở Ngọc lặng im, Dung Chỉ cũng lặng im, cứ để nàng tùy ý lảng lạng ôm ấp. Không biết đã trải qua bao lâu, hần mới chậm rãi cất tiếng: “Công chúa, nếu nàng không buông ra, chúng ta sẽ tiếp tục qua đêm chỗ này đây!”

153. Q.4 - Chương 153: Chuyến Xe Trở Về

Dung Chỉ quyết định rời khỏi chỗ này.

Tuy có thể chờ Hoa Thác, Việt Tiệp Phi và hộ vệ trong phủ đuổi tới giải cứu, nhưng Dung Chỉ không có thói quen giao sự sống chết của mình cho người khác nắm giữ. Điều này không liên quan đến cái gọi là “tự tôn” nhằm chán, mà thuần túy là thói quen. Cho dù bất cứ thứ gì, khổng chế trong tay mình vẫn là bảo đảm nhất.

Hướng chi, trên đường truy đuổi xe ngựa, hần không có thời gian rải dầu vết để người trong phủ dễ dàng tìm đến đây, nếu chờ đợi e rằng khá lâu. Thay vì ở chỗ này đợi chờ vô vọng, cần “tự lực cánh sinh” để cứu mình.

Hôm qua chưa đi là bởi vì trời tối, khó xem xét tình hình xung quanh, mà cũng vì lo Hạc Tuyết chưa đi bao xa nên mới nghỉ qua đêm nơi này.

Trọn một ngày không ăn uống gì, chân tay Sở Ngọc như mềm nhũn ra. So với nàng, Dung Chỉ khá hơn một chút. Sau khi nghỉ ngơi một đêm, hần đã hồi phục vài phần sức lực.

Lại lấy ngân châm ra châm cứu một lúc, rồi Dung Chỉ trèo lên vách núi cheo leo, sau đó bện dây thành thừng kéo Sở Ngọc lên.

Hai người không phải khỏe khoắn gì, trèo có mười thước độ ả phải loay hoay mất hơn nửa canh giờ. Cuối cùng Sở Ngọc cũng bò được lên. Dung Chỉ ngã lăn ra mặt đất thở sâu, còn Sở Ngọc cũng bủn rủn chân tay, không nói nên lời.

Đêm qua trong bóng tối dày đặc, Sở Ngọc không nhìn rõ dưới vách núi thế nào nên không sợ hãi lắm. Hôm nay lúc mặt trời đã nhô cao, nàng bò lên vô tình liếc xuống dưới chân. Vực sâu hun hút như không đáy, vách đá cheo leo hiểm trở, nhìn vào khiến nàng có ảo giác hoa mắt chóng mặt, chỉ muốn buông tay rơi xuống.

Không thể tưởng tượng nổi! Đêm qua, làm sao nàng có dũng khí nhảy xuống cơ chứ? Chỗ thế này cũng dám nhảy? Nếu tối qua có thể nhìn rõ, chắc chắn không dám nhảy theo Dung Chỉ!

Nằm ngửa trên mặt đất nhìn trời. Bầu trời xanh thẳm, mây trắng bồng bênh trôi. Vừa trốn về từ Quỷ Môn quan, thấy mọi thứ xung quanh đều tươi đẹp!

Mới một khắc trước, giống như đã thò một chân xuống Quỷ Môn quan, lúc này là may mắn sống sót sau tai nạn.

Nằm khoảng nửa khắc đồng hồ, Sở Ngọc cảm thấy có người cầm tay mình. Vừa nãy Dung Chỉ kéo tay nàng lên, giờ vẫn nắm chặt không buông và cũng đang nằm thẳng cẳng như nàng. Quay sang, vừa lúc Sở Ngọc bắt gặp hân cũng ngoảnh lại nhìn nàng.

Sở Ngọc không nhịn được phì cười. Khuôn mặt trắng trẻo của Dung Chỉ giờ lấm lem bụi đất, tóc tai tán loạn. Cười rồi nàng bỗng giật mình. Dung Chỉ mà như vậy, chắc nàng cũng khá hơn gì đâu? Không khỏi xấu hổ đỏ bừng mặt, nàng lại bật cười nhìn hân.

Sở Ngọc không biết vì sao muốn cười. Cơ thể mỗi mệt, nhưng tinh thần lại vui vẻ phấn chấn lạ thường. Ngoài cười ra, nàng cũng không biết nên làm gì khác.

Xe vẫn ở nguyên chỗ hôm qua, nhưng ngựa thì không biết mất tích đằng nào. Nằm một hồi, Dung Chỉ lên khoang xe lấy một chút thức ăn và y phục, bảo Sở Ngọc mặc vào.

Tuy chỉ là những thứ tầm thường, theo thói quen Sở Ngọc luôn chuẩn bị quần áo, đồ điểm tâm trên xe, không ngờ lúc này thật hữu dụng.

Sau khi chỉnh trang lại y phục, Sở Ngọc ăn chút bánh ngọt, nhưng vì không có nước nên nuốt không trôi. Dung Chỉ ăn khá ít, cất phần bánh còn thừa vào hộp cơm, lấy một bộ y phục buộc lại đeo trên lưng, cũng mang theo vài vật dụng đáng giá.

Bàn bạc một chút, Sở Ngọc và Dung Chỉ cùng nhau xuống núi, tìm đến một dòng suối nhỏ. Suối rộng chừng hơn một thước, nước sạch sẽ trong vắt. Trên mặt nước nổi lơ lửng vài chiếc lá vàng, hình ảnh quen thuộc của mùa thu.

Bình thường Sở Ngọc luôn uống nước đun sôi, nhưng bây giờ chẳng quan tâm nhiều đến vậy. Nàng lấy tay vốc nước, uống từng hớp lớn. Dòng nước lạnh buốt trôi qua cổ họng, kích thích từng trận ho khan. Khi đã cơn khát, Sở Ngọc mới thấm nước vào tay áo, lau gương mặt lấm bụi đất.

Hai người lau rửa bên suối một hồi, dung mạo sạch sẽ rạng rỡ hẳn lên. Để tiện đi đường, Sở Ngọc vẫn cài nam trang, còn Dung Chỉ lại cài trâm gỗ cứu mạng hôm qua lên búi tóc.

Vừa nãy ở trên đỉnh núi, Sở Ngọc đã nhìn rõ tình hình xung quanh. Đây là khu vực đồi núi nhấp nhô trập trùng. Màu xanh núi non đã bị vế tiêu điều của mùa thu lấn át. Bây giờ xuống chân núi, bốn phía là vách núi cao sừng sững khiến người ta có cảm giác bị áp đảo.

Lúc Sở Ngọc ngồi trên xe ngựa không rõ đi được bao xa, hỏi Dung Chỉ mới biết, nơi này cách Kiến Khang khoảng hai, ba trăm dặm. Nếu muốn đi bộ về, e rằng tốn không ít thời gian.

Hai người chậm rãi đi được một đoạn thì nghe thấy tiếng vó ngựa và bánh xe trên đường. Sở Ngọc trong lòng phấn khởi, định tiến về phía phát ra âm thanh. Chưa kịp bước chân, nàng thấy bờ vai bị níu lại. Dung Chỉ đang đề vai nàng xuống. Nàng sửng sốt một chút, lập tức hiểu ra. Hai người nấp sau một tảng đá, chờ đối phương đến gần thì thấy hình như đó là đoàn xe áp tải hàng hóa. Mấy chiếc xe ngựa chở hàng hóa cồng kềnh, mà những người đi theo trông cường tráng, ăn vận giản dị kiểu thường dân.

Xem ra, đây là đội hộ tống hàng hóa của thương gia nào đó. Sở Ngọc và Dung Chỉ liếc nhìn nhau, qua ánh mắt cùng xác nhận, mới buông lỏng cảnh giác.

Dung Chỉ bảo Sở Ngọc vẫn ẩn nấp, còn mình bước ra phía trước. Khi hân đến cách đoàn xe khoảng một trượng, người và xe đối phương cùng dừng lại, nhìn Dung Chỉ với vẻ hoài nghi.

Dung Chỉ khẽ mỉm cười, nụ cười vô hại và thân thiện, khuôn mặt tuấn mỹ ngời sáng. Ngay cả giờ đây hân gây yếu tiểu tụy, nhưng vẻ mặt vẫn rạng rỡ như gió xuân. Hân cất tiếng nhẹ nhàng: “Mong chư vị thứ lỗi, tại hạ không phải là người xấu. Hôm nay tại hạ và bằng hữu đến Kiến Khang thăm bạn, không ngờ bị gia nhân cấu kết với đạo tặc mưu hại. Ta và bằng hữu may mắn trốn thoát, nhưng bị lạc đường, gặp được chư vị ở đây thật là may mắn! Xin hỏi chư vị, từ đây muốn đến Kiến Khang phải đi đường nào?” Ngôn ngữ văn nhã, phong thái nhẹ nhàng, quần áo đẹp đẽ sang trọng, lại mang dáng vẻ yếu ớt tiểu tụy, Dung Chỉ nhìn thế nào cũng không giống kẻ xấu. Đội phu áp tải lập tức buông lỏng cảnh giác, nhiệt tình bắt chuyện và

giải đáp câu hỏi của hắn. Sau vài câu, chủ nhân đội xe ngựa mời hắn cùng đi để trên đường tiếp tục hàn huyên trò chuyện.

Dung Chỉ vốn không phải hỏi đường, lúc này mục đích đã đạt được liền cáo lỗi với chủ nhân đội xe, nói sẽ gọi bạn đồng hành tới đây.

Khi Dung Chỉ và nhóm người đối đáp, Sở Ngọc đã bước ra. Liếc nhìn Dung Chỉ, nàng hiểu ý, tiến tới phía trước cúi người thi lễ giống hắn.

Bọn họ dùng tên giả. Sở Ngọc xưng là Vu Sở, Dung Chỉ tự xưng Vu Dung.

Chủ nhân đội xe rất dãi ngộ hai người, mời họ lên xe của hắn nghỉ ngơi. Sở Ngọc hơi nghi ngại, nhưng Dung Chỉ kéo tay, nên nàng cũng bước theo. Vị chủ nhân này họ Nhâm, mặc áo gai đơn giản, được nhóm phu hàng gọi là Nhâm lão bản (ông chủ). Thật ra cả đội xe không đến Kiến Khang mà đi đường ngược lại. Nhưng để tránh cho hai người trên đường tiếp tục gặp bất trắc, Nhâm lão bản vẫn mời hai người đồng hành, và cam đoan sẽ hộ tống họ gần đến Kiến Khang mới quay lại.

Hai người lên xe rồi, Nhâm lão bản xuống xe dặn dò công việc, trong khoang xe chỉ còn hai người. Sở Ngọc ghé sát Dung Chỉ, thấp giọng hỏi: “Liệu có vấn đề gì không?” Bọn họ vốn không quen biết, vì sao ông ta lại đối tốt như vậy?

Được đối xử ân cần quá mức khiến Sở Ngọc nghi ngờ.

Dung Chỉ cười nhạt: “Công chúa không cần quá lo lắng! Chẳng qua họ Nhâm kia muốn kiếm lợi từ chúng ta thôi!” Dù đang trong hoàn cảnh khó khăn, nhưng ý phục và cách nói năng của hai người vẫn lộ rõ vẻ quý phái. Nhâm lão bản tất nhiên cho rằng họ là quý tộc môn phiệt, chủ động lấy lòng còn không kịp, chứ có lý do gì mà làm hại hai người?

Thời Chiến Quốc, Lã Bất Vi gặp con tin nước Tần, muốn đầu cơ kiếm lợi, bèn giúp đỡ tiền tài và dâng tặng mỹ nữ, trợ giúp người đó quay về cố quốc và tăng cường địa vị. Về sau, bản thân hắn quyền lực khuynh đảo triều đình. Tuy Nhâm lão bản chắc không nghĩ sâu xa đến vậy, nhưng lần này hắn giúp đỡ hai người để cầu mong sau này hai người ban cho hắn ưu đãi, cũng là đạo lý giống như thế.

Dung Chỉ nói xong liền khép mắt lại, ngả người dựa vào Sở Ngọc. Tuy thời gian hắn nghỉ ngơi giống như nàng nhưng tiêu hao thể lực nhiều hơn, lại vẫn bị vết thương hành hạ, chống đỡ đến lúc này đã là khó khăn lắm rồi.

Sở Ngọc thấy hắn ngủ cũng không quấy rầy, chỉ ngồi lẳng lặng, để Dung Chỉ dựa vào vai nàng, một tay đỡ cơ thể hắn. Nàng cũng cúi đầu, nhắm mắt như đang ngủ.

Một lát sau Nhâm lão bản trở lại xe, nhìn hai người ngủ sốt một chút, ánh mắt dừng trên tay Sở Ngọc hơi dao động. Một lúc sau, hắn mới dời tầm mắt, hạ lệnh cho xe tiếp tục lăn bánh.

Sở Ngọc đợi một hồi không thấy Nhâm lão bản có động tĩnh gì, chỉ ngồi ở mép cửa ra vào của khoang xe. Nàng nhẹ nhàng thở ra, yên tâm nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vốn chỉ định khép hờ mắt, nhưng dù sao Sở Ngọc cũng mệt mỏi, buông lỏng cảnh giác và chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Lúc nàng bị đánh thức, ngoài xe ngựa truyền đến âm thanh náo động ồn ào, từ xa đến gần, phá vỡ giấc mộng yên tĩnh.

154. Q.4 - Chương 154: Biến Cố Trên Đường

Không biết xe ngựa dừng lại từ lúc nào, mà Nhâm lão bản, vốn ngồi ở mép cửa ra vào khoang xe cũng không biết đi đâu. Tiếng ồn ào náo động ngoài xe ngày càng lớn, hình như là tiếng người quát tháo và đánh nhau. Sở Ngọc trong lòng cả kinh, nhanh chóng tỉnh lại, kéo tay Dung Chỉ, rồi vén khe rèm nhìn ra ngoài.

Xảy ra chuyện gì?

Không có người trả lời, nhưng cảnh tượng trước mặt chính là đáp án.

Bên ngoài, hai phe đang chém giết. Một bên là hộ vệ của đoàn xe hàng, bên kia là nhóm đạo tặc cướp ngựa, gươm búa và đại đao, khoảng bốn, năm mươi tên.

Đội hộ vệ của thương đoàn dù sao cũng không chuyên về đánh đấm, rất nhanh bị bọn đạo tặc quân số đông giết hết. Bọn chúng bao vây thương đội, chia ra cứ bốn, năm tên lục soát một chiếc xe, đồng thời kiểm tra các thi thể trên mặt đất, nếu thấy ai còn thở thoi thóp là đâm cho chết hẳn.

Nhìn các thi thể nằm la liệt, Sở Ngọc run rẩy, không khỏi co rúm người. Lưng đụng phải gì đó, nàng quay lại thì thấy Dung Chỉ.

Nhìn ánh mắt hẩn yên tĩnh, nàng cũng buông lỏng tâm tình một chút, thấp giọng hỏi: “Có biện pháp gì không?”

Dung Chỉ lắc đầu, cũng nhỏ giọng đáp: “Không có cách nào, bọn chúng quá đông, ta không đối phó được!”

Giết người, cũng phải xem thiên thời địa lợi nhân hòa.

Ngừng một chút, hẩn mỉm cười: “Công chúa không cần lo lắng! Bọn họ chẳng qua muốn cướp tiền bạc, sẽ không làm hại chúng ta!”

Hai tên cướp lục soát đến chiếc xe cuối cùng, thấy Dung Chỉ và Sở Ngọc thì mắt sáng ngời, gươm đao kêu lên: “Cả hai người, xuống xe!”

Dung Chỉ vỗ vỗ Sở Ngọc ra hiệu nàng an tâm. Hẩn nhẹ nhàng nhảy xuống, sau đó hỏi với vẻ nhân nhượng lễ độ: “Xin hỏi thủ lĩnh của quý vị là ai? Ta muốn thương lượng với hẩn một chuyện!”

Hẩn còn chưa dứt lời, một tên cướp cao lớn xông đến tát ột phát. Chưởng lực rất mạnh, khiến Dung Chỉ ngã xuống cạnh một gốc cây non. Những tên xung quanh nhìn cảnh này cười rộ lên.

Sở Ngọc không khỏi kêu lên. Nàng lao đến bên Dung Chỉ, luống cuống tay chân nâng hẩn dậy: “Người có sao không?”

Dung Chỉ cúi đầu khẽ rên, lúc ngẩng lên, gương mặt tuấn mỹ đầy vẻ đau đớn, mắt nhắm chặt, một bên mặt còn in dấu tay đồ rục. Bọn cướp nhìn bộ dạng Dung Chỉ, lại cười vang.

Sở Ngọc cảm thấy phần nộ dâng lên ngàn ngút. Nhưng nàng chưa kịp có động tác gì, đã thấy tay mình bị gắt gao nắm chặt. Hẩn thật sự dùng lực, khiến Sở Ngọc cảm thấy đau. Trong phút chốc, nàng tỉnh táo lại.

Không đúng. Biểu hiện của Dung Chỉ là...giả vờ.

Hẩn cố ý để bị đánh.

Mặc dù chẳng hề có ý khiêu chiến, nhưng Dung Chỉ nhảy xuống xe với vẻ thoải mái, bỏ qua bọn cướp đòi gặp thủ lĩnh. Hành vi này lọt vào mắt bọn cướp là ý khinh thường, với bản tính tàn bạo, có kẻ trong bọn chúng ngứa tay động thủ.

Nói cách khác, cái tát này do chính Dung Chỉ tự tìm tới.

Không đợi bọn cướp cười dứt tiếng, khóe miệng Dung Chỉ trào ra chất lỏng đỏ tươi, lại phun máu. Nhưng dưới tay áo, hẩn vẫn gắt gao nắm chặt tay Sở Ngọc.

“Ba!”

Lại vang lên tiếng bạt tai. Sở Ngọc ngẩng lên nhìn. Tên cướp đánh Dung Chỉ vừa bị một gã còn cao lớn hơn tát lệch mặt. Tên kia để râu quai nón, quát lớn: “Mẹ nó! Đừng đánh tiểu tử này! Bọn họ là bảo bối đó!” Đánh xong tên đồng đảng của mình, gã kia bước hai bước, cơ thể như thép sắt dừng lại bên người Dung Chỉ, cất tiếng vang như tiếng sấm: “Tiểu tử, ngươi tìm ta làm gì?”

Dung Chỉ giơ tay, ra hiệu Sở Ngọc nâng hẩn dậy. Nhưng vừa nâng được một chút, hẩn lại phun ra một ngụm máu lớn, chất lỏng đỏ thẫm bắn lên quần áo tuyết trắng. Một lúc sau, hẩn mới thở nhẹ ra, cất tiếng suy yếu: “Ta...chúng ta là người họ Vu ở Giang Lăng. Nếu thủ lĩnh cho về, ta sẽ sai gia nhân mang nhiều tiền chuộc đến!”

Thủ lĩnh nhếch mép cười: “Họ Vu ở Giang Lăng? Ta định bắt hai người đổi tiền, vừa lúc người lại tự nói ra xuất thân. Nhưng tiền chuộc phải đưa đến trước thì ta mới thả người!”

Nói xong hần phất tay, sai lâu la trói những người khác lại: “Trông coi cẩn thận cho lão tử! Đừng đánh hỏng, người dùng để đổi tiền đó!”

Sở Ngọc nhìn qua, trong những người bị bắt còn có Nhâm lão bản, quản sự phòng thu chi của thương đội, cùng với một vài tiểu thương, đại khái là những người mà bọn cướp nghĩ có thể đổi được tiền chuộc. Hèn gì vừa rồi Dung Chỉ nói bọn chúng sẽ không làm hại họ.

Sở Ngọc và Dung Chỉ được đãi ngộ đặc biệt. Những người khác bị trói tay, đi bộ thành hàng, còn hai người được ngồi riêng trong xe ngựa, chính là chiếc xe ban đầu. Tuy bị bọn cướp vây quanh trông giữ, nhưng dù sao hai người cũng không bị thương tổn đến tính mạng và sức khỏe.

Nhưng Sở Ngọc không thể vui được, bởi vì gương mặt Dung Chỉ trắng bệch, hần nằm dựa, hai mắt nhắm nghiền. Nàng ngồi bên cạnh, nắm chặt tay hần, dường như lo sợ nếu thả lỏng thì hần sẽ biến mất.

Sau khi lên xe, Dung Chỉ như không còn chút sức lực nào, đang nắm tay nàng cũng buông thõng.

Một lúc sau, cảm thấy bàn tay mình đang cảm hơi động đậy, Sở Ngọc thấp giọng kêu lên: “Người thế nào rồi?”

Mắt vẫn khép hờ, Dung Chỉ hơi hơi lắc đầu, ngón tay viết chữ vào lòng bàn tay Sở Ngọc: “Không sao đâu, nghỉ ngơi một lát là ổn!”

Sở Ngọc mím môi, cũng học theo cách trao đổi của hần: “Tại sao lại cố ý ăn tát?” Bây giờ má hần sưng vù, trông rất thê thảm!

Nhìn khuôn mặt hần, lòng nàng không dễ chịu chút nào.

Dung Chỉ vẫn nhắm mắt như trước, nhưng khóe miệng hơi nhếch lên, đầu ngón tay lại tiếp tục viết: “Để nhắc nhở bọn họ, chúng ta là loại hàng hóa dễ vỡ. Nếu không làm thế, sao được ngồi thoải mái như bây giờ?”

Sở Ngọc khẽ cắn môi, viết lên lòng bàn tay trắng mịn của hần: “Dù thế nào cũng không nên làm khổ chính mình...”

Dung Chỉ khẽ xoay cổ tay, đầu ngón tay như cánh bướm xẹt qua mu bàn tay, đi tới lòng bàn tay nàng: “Còn có công dụng khác. Lúc ta ngã xuống, đã để lại dấu vết chỗ gốc cây. Nếu Hoa Thác tìm tới đây, đọc ký hiệu có thể biết tình trạng của chúng ta”.

Nghe hần nói thế, tuy Sở Ngọc còn chút vướng mắc nhưng cũng không hỏi thêm, song rất nhanh nàng lại nghĩ đến vấn đề khác: “Vừa rồi người giả mạo tên người khác, nếu bọn cướp phải người đến Giang Lăng điều tra, phát hiện không có họ Vu, hoặc Vu gia không có hai chúng ta, thì phải làm sao?”

Nhưng lúc này, Dung Chỉ không trả lời nàng nữa. Bàn tay đang cầm tay Sở Ngọc buông ra, không biết là ngắt đi hay đang ngủ.

Tiếng vó ngựa, bánh xe lăn đều trên mặt đường. Sở Ngọc lo âu nhìn ra ngoài. Vốn tưởng theo xe ngựa trở về kinh thành, không ngờ xui xẻo gặp sơn tặc, con đường phía trước càng lúc càng xa xôi mờ mịt.

May mắn là, bọn họ còn sống.

Cầm tay Dung Chỉ, mặc dù chưa biết phía trước là điều gì chờ đợi, nhưng không hiểu sao Sở Ngọc vẫn cảm thấy vững dạ an tâm.

155. Q.4 - Chương 155: Thích Nghi Hoàn Cảnh

Sở Ngọc và Dung Chỉ ngồi trên xe ngựa ba ngày, tuy không bị đánh nhưng lại thiếu thốn lương thực. Lúc hai người xuống xe, đôi mắt hoa mắt choáng váng.

Đây là biện pháp mà bọn cướp phòng ngừa con tin chạy trốn, bỏ đói khiến cho họ không có sức lực bỏ chạy, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Đến ngày thứ ba, tất cả con tin đều bị bịt kín mắt, có lẽ để bọn họ không biết chính xác hang ổ trú ngụ của bọn cướp ở đâu. Sở Ngọc và Dung Chỉ được đặc biệt đãi ngộ, không bị bịt mắt nhưng lại có hai tên ngồi trong che canh chừng, không cho vén rèm nhìn ra ngoài.

Quang cảnh bên ngoài không biết thế nào, nhưng các góc độ sáng tối vẫn phản chiếu vào khoang xe. Xe ngựa đi qua một đoạn đường rất tối, giống như xe lửa chạy qua hầm ngầm, xung quanh tối đen như mực, nhưng một lúc sau lại có ánh sáng.

Lúc được xuống xe, Sở Ngọc tranh thủ quan sát xung quanh. Nàng vốn cho là, nơi bọn họ dừng lại là đại bản doanh của lũ cướp, chắc phải ở một sơn trại trên sườn núi hiểm trở, giữa vùng hoang vu khỉ ho cò gáy. Sự thật chứng minh, tướng tượng của nàng so với thực tế hoàn toàn khác biệt.

Đây là một làng quê yên tĩnh, quang cảnh nên thơ. Một vùng đất đai màu mỡ bằng phẳng, nhà cửa san sát, đường làng ngõ xóm giao nhau chằng chịt, thỉnh thoảng từ trong xóm truyền ra tiếng chó sủa, gà gáy. Khoảng tám, chín người phụ nữ đang làm việc ngoài đồng. Ruộng lúa mạch đã đến kỳ thu hoạch, nặng trĩu bông, xen vào đó là những vườn rau dưa xanh tươi mơn mẫm.

Thế này là thế nào? Sở Ngọc sửng sốt. Ngay sau đó nàng nghĩ đến, làng quê thanh bình này sắp bị cướp phá sạch sành sanh, trong lòng cảm thấy bất lực không đành lòng.

Vượt ra ngoài dự đoán của Sở Ngọc, người trong thôn nhìn thấy bọn cướp đi đến, không hề sợ hãi mà còn nhiệt tình chào hỏi. Một người phụ nữ trên ruộng dừng việc nhà nông chạy đến, bọn trẻ đang chơi đùa nhảy nhót cũng chạy lại đón chào. Lau mồ hôi, lau mồ hôi, đưa nước, đưa nước...là kiểu đối xử với người thân trong nhà.

Sở Ngọc trong phút chốc đã hiểu ra: thế nhưng đây là nơi ở của bọn cướp.

Bọn cướp lục tục trở về nhà, mấy kẻ chuyện trò hỏi han vợ con, có người còn ôm trẻ nhỏ xoay vòng tròn. Ngay cả những tên hung hãn nhất cũng toát lên vẻ âm áp dịu dàng.

Ở bên ngoài, bọn họ là ác quỷ hung tàn, cướp của giết người. Nhưng về đến nhà, bọn họ lại là những người chồng, người cha tốt, gia đình vui vẻ hạnh phúc hòa thuận, cho dù hạnh phúc này xây dựng nên từ bất hạnh của người khác.

Dung Chỉ đứng bên cạnh Sở Ngọc. So với nàng, hẳn sớm hiểu ra đầu đuôi sự tình hơn. Thấy bọn cướp xung quanh buông lỏng canh gác, hẳn liền nói khẽ bên tai Sở Ngọc: “Quả nhiên ta đoán không sai. Đây là toán cướp Truy Phong nổi tiếng đã bị lùng bắt hơn mười năm nay. Bọn chúng thủ đoạn tàn độc, đi như gió cuốn. Tuy quan binh nhiều lần mai phục truy đuổi nhưng không tìm được hang ổ. Không ngờ lại là chỗ như thế này!”

Thôn trang này chắc là cực kỳ bí mật. Cho dù có người ngẫu nhiên đến đây, cũng sẽ không ngờ một nơi yên tĩnh thanh bình thế này lại che giấu chân tướng hung tàn dữ tợn như vậy.

Ít nhất một nửa bọn cướp rời khỏi đội ngũ, trở về sum họp gia đình, nửa còn lại tiếp tục áp giải con tin. Mọi người bị chia thành hai tốp, nhốt trong hai gian nhà ở đầu thôn. Trong đó, Sở Ngọc và Dung Chỉ được tính là một nhóm, nơi giam giữ tốt hơn so với Nhâm lão bản và những người còn lại. Họ bị giam trong một căn phòng chật hẹp, sơ sài hơn.

Sở Ngọc hiểu ra, bọn chúng vẫn đãi ngộ hai người là bởi vì thấy Dung Chỉ quá yếu ớt. Dù sao, sĩ tộc mang thân phận cao quý, tiền chuộc cũng lớn hơn nên bọn chúng phải đối xử tử tế hơn. Nhưng thân phận hoàng tộc lại tuyệt đối không thể để lộ, bởi vì rất có thể bọn cướp sợ họ liên quan đến quân đội, để tránh phiền toái sẽ sớm giết chết.

Sở Ngọc và Dung Chỉ vừa bước vào phòng, phía sau liền có tiếng khóa chặt cửa. Nàng cũng không quay lại, mà nhìn bốn phía căn phòng đánh giá.

Bây giờ là khoảng chính ngọ (giữa trưa), trên tường có một cửa sổ rộng khoảng bảy tấc, cao ngang đầu người, mang theo ánh sáng vào phòng. Trong phòng không có giường, chỉ có một góc tường xếp rơm thật dày, xem như chỗ ngủ.

Với thân phận của bọn họ, thế này gọi là đãi ngộ thì không biết căn phòng kia còn “ác liệt” cỡ nào!

Sở Ngọc còn đang đánh giá, thì Dung Chỉ đã bước đến đồng rơm, xoay người nằm xuống. Hắn vừa nhàn nhã biếng nhác nằm trên đồng rơm, vừa thở từng hơi dài khoan khoái: “Coi như là nằm được!”

Thấy hắn có vẻ thoải mái như vậy, Sở Ngọc đến gần mấy bước, bĩu môi: “Người chỉ giỏi ngủ! Chỉ bằng trước hết hãy nghĩ cách thoát thân đi!” Vì sợ tai vách mạch rừng, nên nàng phải nói thật khế.

Dung Chỉ vẫn lẳng lặng nằm, cặp mắt tối đen sâu thẳm bình tĩnh: “Không được đâu! Toán cướp Truy Phong đã hoành hành hơn mười năm, ngay cả quân đội còn không lần ra được manh mối bọn chúng. Nơi này rõ ràng là rất bí mật, trước khi ta tìm được đường ra, e rằng đã sớm chết dưới loạn đao của bọn chúng!”

Sở Ngọc nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ. Trong thôn vẫn bình yên như vậy. Toán cướp đã thay trang phục của nông phu, làm việc ngoài ruộng vườn. Nếu chưa chứng kiến hành động tàn bạo của bọn chúng, chính nàng cũng không dám tin đó là bọn cướp.

Trên gương mặt mọi người trong thôn đều là nụ cười vui vẻ thỏa mãn. Mảnh đất trù phú tươi đẹp giống như vùng đào nguyên tiên cảnh trong truyền thuyết, nhưng hạnh phúc nơi đào nguyên phải đánh đổi bằng chém giết đổ máu bên ngoài.

Nàng có thể hình dung ra cách thức sinh tồn của thôn trang này. Bình thường phụ nữ và người già ở nhà làm nông, còn đàn ông ra ngoài cướp bóc chém giết. Cho dù họ cướp bóc vì lý do gì, thì nơi đây cũng không phải chốn đào nguyên chất phác hạnh phúc mà Đào Uyên Minh đã miêu tả.

(Đào Tiềm, hiệu Uyên Minh là một nhà thơ lớn của Trung Quốc thời Đông Tấn. Một trong những sáng tác nổi tiếng của ông là Đào hoa nguyên ký, hay còn gọi là Đào nguyên ký. Ở Đào hoa nguyên ký, ông dựng lên hình ảnh một xã hội tươi đẹp: không có giai cấp, không có triều đại nào cả... nên ở đó, không phải nộp thuế, không bị bóc lột, mọi người đều vui sướng cày bừa nuôi thân.

Mô tả như vậy, tức là Đào Tiềm đã dùng những hình ảnh sinh động, mạnh dạn phủ nhận sự tồn tại của vua chúa, của giới quý tộc, phê phán chế độ xã hội đương thời, mơ ước một xã hội thuần phác, yên vui, ai nấy đều lao động và được hưởng thành quả lao động của mình.

Bài ký này cùng với nhiều bài thơ khác như Quy viên điền cư, Ẩm tửu... tác giả đã ca tụng cảnh sống ẩn cư trong lao động, nhàn hạ và cách biệt với đời. Điều này ít nhiều đều ảnh hưởng bởi tư tưởng của Lão Trang)

Biết Sở Ngọc đang xem gì, Dung Chỉ thản nhiên nói: “Nàng hãy an tâm. Từ đây đến Giang Lăng khá xa, ngay cả khi bọn chúng đến Giang Lăng cũng chưa chắc phát hiện ra chúng ta giả mạo!”

Sở Ngọc nghe vậy hơi kinh ngạc, quay lại nhìn hắn. Dung Chỉ lại cười dài.

“Thay vì lo lắng chuyện xa xôi, sao không giống như ta, thích ứng với mọi hoàn cảnh?” Hắn vỗ vỗ chỗ đệm rơm bên cạnh “Không tới thử sao? Nàng thân phận tôn quý, chắc chưa từng ngủ trên nệm rơm? Đến thử đi, rất thoải mái!”

Sở Ngọc do dự một lát, rồi học theo Dung Chỉ, nằm xuống cạnh hắn. Sợi rơm thô ráp, cọ vào da thịt hơi ngứa ngứa, nhưng khi nằm xuống lại có cảm giác cởi bỏ trói buộc cơ thể, khiến cho tâm tình căng thẳng lo lắng mấy hôm nay của nàng vơi đi nhiều.

Nhìn thẳng vào con người đen nhánh của Dung Chỉ, Sở Ngọc khẽ cười: “Đúng là khác thật!”

156. Q.4 - Chương 156: Động Cơ Và Mục Đích

Nằm xuống chưa được bao lâu, Sở Ngọc nghe thấy tiếng xích sắt khua ngoài cửa, lát sau có người bước vào. Nàng mở to mắt nhìn, chính là thủ lĩnh toán cướp.

Tên thủ lĩnh cầm bút giấy, nghiền mực trong tay, thấy hai người nằm thì bật cười: “Hai vị trông thật thoải mái!”

Dung Chỉ chậm rãi ngồi dậy, ánh mắt nhu hòa nhìn thẳng vào tên thủ lĩnh: “Các hạ khách khí rồi! Bây giờ chúng ta rơi vào hoàn cảnh thế này, không uổng công tốn sức làm gì nữa! Chi bằng cứ để cho các vị an bài!”

Tên thủ lĩnh lại mỉm cười vui vẻ: “Đúng là người có học, khác hẳn bọn thất phu!” Hắn bày giấy trắng trên nền nhà, bên cạnh là nghiền mực đã có sẵn mực nước, tiếp đó đưa bút ra: “Làm phiền hai vị viết một bức thư gửi về nhà. Chúng ta cầm coi như bằng chứng, mang về cho người nhà các người!”

Cũng là thư vợ vét tài sản.

Sở Ngọc còn đang sững sờ, thì Dung Chỉ đón lấy bút rất tự nhiên. Tay trái giữ giấy, tay phải nhúng mực, viết một bức thư cầu cứu văn hoa tao nhã. Lúc Sở Ngọc phục hồi lại tinh thần thì hắn đã viết xong. Nàng quét mắt qua một lượt, đại khái thư nói bị các huynh đệ trong toán cướp Truy Phong giữ lại một thời gian, hi vọng người nhà mang tiền đến v.v...Hành văn nhẹ nhàng, không tự ti cũng không hống hách.

Nếu không biết rõ Dung Chỉ cư ngụ trong phủ công chúa, Sở Ngọc quả thực hoài nghi, phải chăng hắn thường xuyên bị bắt cóc tống tiền hoặc viết thư hộ người bị bắt cóc? Nghiệp vụ viết thư rất lưu loát thông thạo!

Xem qua thư Dung Chỉ viết, tên thủ lĩnh rất hài lòng: “Các người cứ nghỉ ngơi, ta sẽ phái người đưa thư. Lát nữa sẽ có kẻ mang cơm cho các người!”

Dung Chỉ cười cười, vẫn là nụ cười vô hại: “Dám hỏi quý tính đại danh của thủ lĩnh?”

Tên thủ lĩnh sắc mặt lạnh lẽo: “Thế nào, sau khi thoát ra ngoài muốn quay lại dạy dỗ lão tử sao?” Đối diện với khuôn mặt đặng đặng sát khí, Dung Chỉ không hề sợ hãi mà nói thản nhiên: “Huynh đài nghi đi đâu thế? Ta chỉ muốn tiện xưng hô thôi!”

“Sao không nói sớm!” Sắc mặt tên thủ lĩnh dịu hẳn đi, lại trở nên ôn hòa như lúc ban đầu. Hắn xoay người ra khỏi phòng, trong lúc khóa cửa phun ra một câu: “Ta tên là Tôn Lập!”

Quả nhiên đúng như Tôn Lập nói, một lát sau có hai gã đến mở cửa đưa cơm. Sở Ngọc nhận ra, hai người này cũng tham gia bắt cóc giết người, nhưng bây giờ mặc y phục thường dân để che đậy vẻ tàn bạo dưng mãnh.

Cơm tù thịnh soạn vượt ngoài dự đoán. Trên đường, Sở Ngọc thấy bọn họ cho được hai cái bánh, ngỡ rằng đó là đãi ngộ cao nhất rồi. Không ngờ trong giỏ mây là hai bát cơm to thơm ngào ngạt, còn có hai đĩa thức ăn trông rất ngon lành, một đĩa thịt và một đĩa rau.

Bọn cướp cũng nhân đạo phết, biết ưu đãi tù binh!

Hai tên cướp đặt giỏ mây xuống rồi nối tiếp bước ra, khóa cửa lại. Mấy ngày liền Sở Ngọc chưa được ăn bữa cơm nào ra hồn, đói gần chết, lại còn phải duy trì dáng vẻ đạo mạo trước mặt người ngoài. Bây giờ không còn người ngoài, nàng vội vàng nhào lên bưng bát đĩa, một bát đưa Dung Chỉ, còn mình thì nhanh nhẹn gấp đồ ăn không hề khách khí.

Bát đĩa đều bằng gỗ, vật liệu gỗ yếu. Xem ra về phương diện phòng ngừa con tin chạy trốn, bọn cướp rất có kinh nghiệm.

Dưới đáy giỏ mây còn có hai bát nước. Sở Ngọc uống nửa bát, còn một nửa thì nhúng tay áo để lau mặt. Ba ngày rồi không rửa mặt, nàng cảm thấy rất khó chịu.

Bát nước còn lại, tất nhiên là đưa cho Dung Chỉ. Hắn không hề phí phạm, bưng lên uống sạch một hơi. Một lúc sau hai tên cướp vào thu dọn bát đĩa, Dung Chỉ tranh thủ hỏi han, được biết một người tên là Tôn Hổ, một người là Tôn Đường.

Nụ cười và lời nói là vũ khí của Dung Chỉ trong lúc này. Lúc hai người thu dọn bát đĩa xong, một kẻ ra ngoài cửa canh gác, còn một người nán lại nói chuyện chừng hai phút với Dung Chỉ. Chỉ là vài câu chuyện phiếm ngắn ngủi, nhưng Dung Chỉ đã khiến hai người kia có cảm tình. Lúc ra khỏi cửa, Tôn Đường còn quay lại cười với hắn một cái.

Đứng bên cửa sổ nhìn Tôn Hồ, Tôn Đường đi xa rồi, Sở Ngọc mới quay sang Dung Chỉ: “Chính người nói không thể làm gì, vậy vừa rồi là sao?” Hắn không ngừng hỏi vòng về tên tuổi đối phương, nàng không tin là chỉ để tiện xưng hô.

Theo kinh nghiệm từ trước mà phán đoán, Dung Chỉ làm gì cũng có mục đích.

Dung Chỉ cười cười, không hề giải thích mà chỉ nói: “Sau này nàng sẽ biết!” Hắn nhích người lùi về phía sau, cho đến khi lưng dựa vào vách tường mới vẫy tay với Sở Ngọc: “Tới đây A Sở! Bây giờ nhàn rồi chẳng có việc gì làm, hay là đến đây nghe ta kể chuyện!” Để tránh lúc trò chuyện tiết lộ thân phận, hai người đã nhất trí, Dung Chỉ gọi nàng là A Sở, còn nàng gọi hắn là Tiểu Dung.

Lần đầu tiên gọi, nhưng thái độ Dung Chỉ rất tự nhiên, giống như bình thường hắn vẫn gọi nàng như vậy.

Trong nháy mắt, Sở Ngọc cảm thấy như trở về thế kỷ hai mốt, bạn bè thân thiết cũng thường gọi nàng là A Sở.

Đã lâu rồi không có ai gọi nàng như vậy, giống như dĩ vãng ngày càng lùi xa, mà nay nàng chỉ có thể tìm thấy trong giấc mộng.

Sửng sốt một hồi, Sở Ngọc mới ý thức điều Dung Chỉ nói, ngay sau đó lại sững sốt.

Sao hắn lại có hứng thú kể chuyện bây giờ?

Tuy trong lòng nghi ngờ nhưng Sở Ngọc vẫn theo lời Dung Chỉ, ngồi xuống nệm rơm, dựa lưng vào vách tường bên cạnh hắn: “Có chuyện gì, kể đi!”

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười, bắt đầu kể chuyện. Chẳng qua đó chỉ là một câu chuyện cổ tích mà hồi bé Sở Ngọc đã từng nghe, cũng có những đoạn ly kỳ gay cấn. Nhưng đối với một người đã từng đọc rất nhiều truyện như Sở Ngọc thì thấy không hấp dẫn lắm.

Kể xong một chuyện, Dung Chỉ lại kể tiếp chuyện thứ hai, ngắn hơn chuyện đầu. Sở Ngọc nghe cảm thấy nhàm chán quá rồi, đang muốn ngắt lời nhưng lại thấy hắn ra hiệu im lặng. Nàng nghi ngờ nhưng cũng đành nén xuống, nhẫn nại ngồi im.

Đến chuyện thứ ba, Dung Chỉ kể được một nửa thì ngừng lại. Sở Ngọc đang định thở phào thì nghe thấy bên kia tường truyền đến một giọng nói non nớt: “Sao không kể nữa? Sau đó thế nào?”

Dung Chỉ ho khan hai tiếng, trong mắt là ý cười, vẫn dựa vào tường nói: “Không nói được nữa, ta khát nước!”

Im lặng trong khoảnh khắc, rồi giọng nói non nớt lại cất lên: “Chờ nhé, ta đi lấy nước cho người!”

Sau đó hai người nghe thấy tiếng chân lon ton chạy đi, một lát sau lại là tiếng nói đó trở về: “Ta mang nước đến rồi, làm sao đưa cho người được?”

Theo hướng dẫn của Dung Chỉ, đứa bé xếp chồng hai ghế con mới có thể khó khăn bò lên, đưa nước qua cửa sổ cho hắn. Bát nước trên đường đã rơi rớt mất một nửa.

Lúc này Sở Ngọc nhìn thấy một đứa trẻ chừng tám, chín tuổi. Trên gương mặt đen nhẻm vì phơi nắng là mong đợi tràn đầy. Dung Chỉ đứng lên, cười tít mắt tiếp nhận cái bát gỗ: “Đa tạ!”

Cầm bát nước, Dung Chỉ ngồi xuống. Hắn thảo bỏ vải băng bó, dùng nước để rửa miệng vết thương.

157. Q.4 - Chương 157: Ngày Dài Chậm Rãi

Sau vài ngày, Sở Ngọc được mở mang đầu óc về khả năng dẫn dụ con nít của Dung Chỉ.

Mỗi ngày kể tám câu chuyện.

Ngày thứ nhất, chỉ có một cậu bé ngồi dưới chân tường lắng nghe. Ngày thứ hai, cậu bé dẫn theo hai đứa trẻ khác tới, lúc xế chiều quân số tăng lên thành bốn. Ngày thứ ba, có mười hai đứa trẻ ngồi xúm dưới chân tường nghe kể chuyện. Sang ngày thứ tư, Dung Chỉ vừa nói khát nước, chưa kịp chờ đợi thì có tám, chín bát nước đưa qua.

Trong bát sứ tinh xảo là nước giếng mát lạnh, rửa vết thương sạch sẽ. Nước sạch còn thừa để cho Sở Ngọc rửa mặt rửa tay, tuy không đủ tắm tấp nhưng dù sao có còn hơn không.

Nhưng từ ngày thứ hai, Dung Chỉ không yêu cầu mỗi nước. Hắn miêu tả hình dạng của vài loại thảo dược, bảo bọn trẻ con tìm hộ, rồi vò nát, đắp lên vết thương của mình.

Tìm thảo dược không phải là việc nhẹ nhàng gì, nhưng bọn trẻ hăm hở làm để được nghe kể chuyện. Dung Chỉ có kiến thức sâu rộng, miêu tả phong tục tập quán các nơi rất sinh động, khiến Sở Ngọc nhiều lúc ngồi nghe còn say sưa, huống chi là bọn trẻ con chưa từng được học hành dạy dỗ ở đây.

Sở Ngọc đã từng quan sát qua cửa sổ. Dưới chân tường là hơn mười đứa bé, từ năm, sáu tuổi đến mười lăm, mười sáu tuổi. Dung Chỉ liên tục sai bọn trẻ làm đủ mọi việc linh tinh, nhưng chúng đều rất hào hứng phấn khởi, không có chút nào bất mãn. Thậm chí bọn chúng còn tranh nhau làm, xảy ra xích mích, được Dung Chỉ khuyên bảo vài câu mới hòa thuận vui vẻ trở lại.

Tình hình khác thường như vậy, người lớn trong thôn cũng chú ý đến, nhưng biết Dung Chỉ yêu cầu những thứ không quá đáng nên sau đó cũng mặc kệ. Họ chỉ nhắc bọn trẻ không được mang những thứ nguy hiểm cho Dung Chỉ.

Nhưng đến ngày thứ năm thì Sở Ngọc cảm thấy hơi lo lắng. Tuy Dung Chỉ chẳng qua kể chuyện cho bọn trẻ, thỉnh thoảng bảo chúng lấy nước và thảo dược, nhưng hắn đã vô tình tập hợp được tất cả trẻ con từ năm tuổi trở lên trong thôn. Thế này có gọi là lợi dụng con nít không?

Không chỉ trẻ con, Tôn Đường Tôn Hồ hàng ngày đưa cơm cũng trở nên thân thiện với Dung Chỉ hơn rất nhiều. Có lúc, đưa cơm xong bọn họ không vội vã rời đi, mà ngồi xuống tán gẫu với hắn mấy câu, thậm chí thông báo với hắn một vài tình hình trong xóm, ví dụ cả thôn có bao nhiêu người, v.v...

Nhưng Sở Ngọc mơ hồ có dự cảm, những ngày này sẽ không kéo dài. Dù chỉ lấy được ít nước và thảo dược, nhưng Dung Chỉ đã gây ra náo động lớn, chắc chắn bọn cướp sẽ không thể dễ yên.

Sở Ngọc nói với Dung Chỉ những lo âu của mình, nhưng hắn lại cười không chút hoang mang: “Ta đã tính cả rồi!”

Sở Ngọc chưa kịp hiểu Dung Chỉ tính toán gì, thì đến ngày thứ bảy đã có chuyện khác thường. Buổi trưa, đáng lẽ là giờ đưa cơm nhưng hôm nay rất muộn vẫn chưa thấy ai đến. Rốt cuộc ngoài cửa cũng có tiếng động. Cửa bị đẩy ra, nhưng người đứng ngoài không phải là Tôn Hồ Tôn Đường, mà là thủ lĩnh toán cướp - Tôn Lập, với thân hình cao lớn như tháp sắt. Tôn Lập vừa là thủ lĩnh toán cướp, đồng thời cũng là trưởng thôn.

Hắn đứng ở ngưỡng cửa như choán hết tầm nhìn. Hơi cúi khom người, một tay bê giỏ mây, hắn bước vào, vẻ mặt không biểu lộ điều gì.

Sở Ngọc khẽ kéo tay áo Dung Chỉ: Hay rồi, người dụ dỗ con cái nhà người ta, bây giờ người ta đến đây tính sổ!

Dung Chỉ nhìn thẳng vào Tôn Lập, mỉm cười ung dung, hoàn toàn không có vẻ thành khẩn của kẻ mang tội lừa gạt trẻ vị thành niên. Hắn điềm đạm cất tiếng: “Tôn Lập đương gia, ngài tìm ta có việc gì vậy?”

Tôn Lập vừa bước vào, thuộc hạ của hắn bên ngoài vội đóng cửa rồi khóa lại.

Râu ria của tên thủ lĩnh đã cắt tỉa bớt đi nhiều so với lần gặp trước, không còn che kín một nửa mặt, bây giờ có thể phẳng phất nhìn thấy đường nét khuôn mặt thô lỗ cương nghị của hắn.

Hai hàng lông mày cao vút, mắt hắn rất sâu. Nhìn kỹ, Sở Ngọc mới phát hiện tên thủ lĩnh này có một cặp mắt rất thâm trầm. Tuy ngoại hình hắn thô kệch lỗ mãng, nhưng riêng cặp mắt lại khá thâm thúy tinh anh.

Tôn Lập ngồi xếp bằng, ánh mắt như dao sắc lần lượt quét qua khuôn mặt hai người đối diện. Đương nhiên, so với Dung Chỉ, Sở Ngọc cảm thấy bị áp lực nhiều hơn.

Rất lâu sau, Tôn Lập mới chậm rãi mở miệng: “Rốt cuộc, ngươi có ý gì?”

Dung Chỉ mỉm cười, thậm chí hơi có vẻ ngạo mạn. Quần áo chỉnh tề, phong thái ung dung bình tĩnh. Nhìn diễn xuất của hắn, Sở Ngọc không khỏi liên tưởng đến những danh lưu sĩ tộc nàng đã từng gặp ở Kiến Khang, cũng phong thái động tác điềm nhiên, ngạo mạn như vậy, kiêu ngạo vì gia thế, vì thân phận quý tộc.

Dung Chỉ đang sắm vai thế gia công tử một cách hoàn hảo. Nhưng các sĩ tộc thể hiện phong độ trong phú quý yên vui, còn Dung Chỉ gặp cảnh ngộ hiện giờ lại có thể như thế, khiến Tôn Lập phải nhìn bằng con mắt khác.

Làm ra vẻ một lúc, Dung Chỉ mới điềm nhiên nói: “Ta cũng chẳng có ý gì, chỉ là muốn được thoải mái hơn một chút. Với khả năng của ta và A Sở bây giờ, sao có thể gây nên chuyện gì? Đương gia đừng quá lo!”

Tôn Lập lạnh lẽo nhìn hắn chằm chằm, một hồi lâu sau mới mở miệng: “Ngươi muốn thoải mái hơn một chút? Sao không nói với ta?”

Dung Chỉ nâng tầm mắt, đôi mắt trầm tĩnh, khoe miệng khẽ nhếch lên: “Đối xử với chúng ta như hiện nay, không phải là ý của đương gia sao?”

Tôn Lập ngẩn ra, rồi rất nhanh khôi phục lại vẻ mặt bình thường. Một lát sau, hắn bỗng nhiên đứng dậy, một cước đá tung cái giỏ mây, đồ ăn nước uống trong giỏ bắn tung tóe, chảy lênh láng ra nền nhà.

Sở Ngọc không hiểu hắn định làm gì, nhịp tim không khỏi tăng tốc. Nhưng Tôn Lập chỉ xoay người đi ra cửa, gõ nhẹ hai cái. Người chờ bên ngoài lập tức mở cửa ra.

Tôn Lập đứng ở ngưỡng cửa, không ngoảnh đầu lại: “Được, ta đáp ứng ngươi!”

Sau khi Tôn Lập rời đi, Sở Ngọc và Dung Chỉ được mời ra khỏi phòng giam, đến một gian nhà khác trong thôn. Ở đây có bàn ghế, giường nằm, có chăn đệm mềm mại và y phục sạch sẽ. Tuy chất liệu thua kém phủ công chúa, nhưng cũng không phải ở mức bình dân. Mà cơm trưa của hai người cũng thịnh soạn hẳn lên, chứ không chỉ có hai món thịt và rau như trước.

Để đổi lại, Tôn Lập yêu cầu Dung Chỉ tạm thời đảm nhiệm chức phu tử (thầy giáo), dạy bọn trẻ trong thôn học bài.

Hai người ăn cơm xong xuôi, thì một cậu bé đen nhẻm đẩy cửa bước vào. Đây là đứa trẻ đầu tiên nghe kể chuyện, tên là Tôn Tiểu Giang, cũng là con của Tôn Lập.

Tôn Tiểu Giang chạy vào phòng, thân mật gọi Dung Chỉ là Dung ca ca, sau đó cũng tiện thể gọi Sở Ngọc là Sở ca ca, nhưng thân sơ có khác. Tiểu Giang rút từ trong áo ngực ra một bình sứ nhỏ, quơ quơ trước mặt Dung Chỉ: “Dung ca ca, cha tiểu đệ nói chân ca ca không thể cứ để như vậy được, bảo đệ mang thuốc trị thương cho ca ca!”

Dung Chỉ vui vẻ cảm ơn cậu bé, hứa sẽ báo đáp bằng cách kể nhiều chuyện hơn.

Đuổi khéo Tôn Tiểu Giang đi rồi, Dung Chỉ ngắm nghía bình sứ trong tay. Sở Ngọc thấy hắn cứ xem mãi, hiếu kỳ hỏi: “Sao ngươi không bôi thuốc?”

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười: “Nếu đắp thuốc này lên, chân của ta chắc phải phế bỏ!” Luận về được, trình độ của Tôn Lập còn non lắm!

158. Q.4 - Chương 158: Không Phụ Sự Trông Đợi

Sở Ngọc nghe vậy biến sắc: “Thuốc độc?” Tại sao Tôn Lập phải làm như thế?

Dung Chỉ cười cười không trả lời, đặt lọ thuốc xuống. Hắn cúi đầu suy tư một lúc, rồi bắt đầu cởi áo.

Lúc này Sở Ngọc tất nhiên không hiểu lắm động tác của hắn, chắc chắn để làm việc gì đó. Nhưng thoáng nhìn, nàng cũng không khỏi thấy tim đập nhanh một nhịp.

Dung Chỉ không cởi y phục, mà chỉ nói lỏng vạt áo, rồi lấy từ trong người ra một vật.

Trên đường, hai người tỏ ra rất biết điều, cộng thêm với thân phận cao quý nên không bị bọn cướp lục soát người, ban đầu mang theo thứ gì thì bây giờ vẫn nguyên như thế.

Nhưng việc đó cũng chẳng có tác dụng gì với Sở Ngọc. Bình thường lúc nàng ra khỏi cửa, Việt Tiệp Phi mang vác mọi thứ cho nàng. Vốn trong tay áo nàng có ám tiễn (*), nhưng lúc từ dưới vách núi bò lên, đã dùng để cố định dây mây hết rồi. Ngay cả nếu ám tiễn còn thừa, nàng cũng không dám mang ra đối phó với bọn cướp. Làm như vậy chẳng những không cứu được bản thân mà còn chết nhanh hơn.

(*) Ám tiễn: vật sắc nhọn bí mật để phòng thân, ví dụ dao, kéo nhỏ...

Việt Tiệp Phi đã từng nói, ám tiễn của nàng chỉ có thể tập kích bất ngờ lúc đối phương không phòng bị, hơn nữa thân thủ của kẻ đó không quá cao cường thì mới có tác dụng. Nếu gặp đối thủ mạnh và có sự đề phòng, tuyệt đối không nên dùng.

Bởi vậy, nếu thấy được đòn sát thủ thì thật là thích thú. Thứ gì mà Dung Chỉ phải giấu diếm kỹ càng như thế? Căn cứ theo tác phong từ trước đến nay của hắn, có lẽ đó là một chất kịch độc không màu không mùi, giết người không đổ máu.

Nhưng khi nhìn thấy rõ ràng thứ trên tay Dung Chỉ, Sở Ngọc thất vọng vì nó khác hẳn ảo tượng lớn mà nàng đang hình dung. Không phải độc dược, cũng không phải vũ khí sát thương. Đó chỉ là một khối bạch ngọc to bằng ngón tay cái, dài khoảng một tấc, hai đầu được bọc chặt bởi những phiến vàng điêu khắc tinh xảo. Trên mặt ngọc khoan một lỗ nhỏ để luồn một sợi tơ màu tím.

Dung Chỉ cầm vật này nhìn chăm chú hồi lâu rồi đưa cho Sở Ngọc.

Về mặt hần rất nghiêm túc trịnh trọng, khiến cho Sở Ngọc cũng phải nghiêm túc tiếp nhận: “Đây là gì vậy?” Nàng vốn cho rằng đó là bạch ngọc, nhưng cầm lên nhìn kỹ mới phát hiện sự khác biệt. Viên đá quý này sáng rực, trong vắt, không bóng mịn bằng ngọc nhưng lại sáng hơn ngọc, nặng gấp đôi những viên ngọc cùng kích cỡ. Ngay cả khi loại bỏ những phiến vàng bọc hai đầu thì nó cũng nặng hơn hẳn các viên ngọc bình thường. (Có phải kim cương không ta? ^^)

Dung Chỉ thấp giọng nói: “Đây không phải là ngọc!”

Sở Ngọc trợn tròn mắt: “Tất nhiên ta biết là không phải ngọc!”

Nghe ngữ điệu nàng thần nhiên, khoe miệng Dung Chỉ khê cong lên: “Đây là tín vật gia truyền của ta!” Nụ cười của hắn vẫn trầm tĩnh thong dong như mọi ngày, nhưng không hiểu vì sao, Sở Ngọc lại cảm thấy trong đó hàm chứa cả tro tàn vắng lặng: “A Sở, không lâu nữa, nàng có thể rời khỏi đây. Nhưng ta không đi cùng nàng được!...”

Sở Ngọc nghe hắn nói, trong lòng đột nhiên run lên, hai mắt mở to, nhưng lại không biết nên nói gì.

Dung Chỉ tiếp lời: “Ta đánh giá con người, ít khi nhầm lẫn. Tôn Lập không phải là một tên cướp đơn giản. Hắn vừa lắm mưu kế, lại cực kỳ có dã tâm, e rằng sẽ giữ ta lại để phục vụ ưu đồ của hắn. Khi hắn sai con mang thuốc cho ta là đã biểu lộ một phần tâm tư rồi!”

Tôn Lập muốn giữ hắn lại, nhưng cũng muốn áp chế hắn. Cách đơn giản dễ dàng nhất là biến Dung Chỉ trở thành người tàn tật. Một người què rất khó có uy lực để độc lập, chỉ có thể diễn vai phụ tá.

Nhưng Tôn Lập còn muốn sử dụng Dung Chỉ, nên không dám thẳng thừng trở mặt hay chọc giận. Hắn sai Tiểu Giang đưa thuốc tới, nếu xảy ra chuyện gì, còn có người trung gian để thoái thác.

Tôn Lập tưởng rằng đã đánh giá cao Dung Chỉ, nhưng thực ra vẫn là đánh giá thấp. Tâm tư của tên thủ lĩnh so với người bình thường là phức tạp thâm trầm, nhưng trước mặt Dung Chỉ lại giống như gương nước trong veo.

Sở Ngọc vô thức cắn mạnh vào môi: “Chẳng lẽ ngươi không có cách nào giải quyết sao?” Hắn cẩn thận kín đáo, thông minh cơ trí như thế, ngay cả trước mặt một cao thủ như Hạc Tuyết còn có thể lừa gạt chạy thoát, chẳng lẽ bây giờ đành chịu bó tay?

Nhưng trực giác của nàng mách bảo rằng, những lời Dung Chỉ sắp nói, tuyệt đối không phải là những gì nàng muốn nghe, nhưng bắt buộc phải nghe.

Dung Chỉ khẽ thở dài: “Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, trước mắt chúng ta thiếu cả ba điều đó, biết phải làm sao?” Tôn Lập không dễ bị lừa như Hạc Tuyết. Dù võ công của hắn không bằng Hạc Tuyết, nhưng về phương diện đối nhân xử thế, mưu tính quyết đoán thì hơn hẳn một bậc.

Nếu chỉ luận về mưu trí, Tôn Lập còn xa mới sánh kịp Dung Chỉ. Nhưng dù có trăm mưu ngàn kế, trong hầu hết các trường hợp, vũ lực mới là biện pháp quan trọng có tính quyết định nhất.

Từ xưa đến nay, đều là như thế.

Dung Chỉ tỉnh táo nhìn rõ, không hề lạc quan về tương lai. Nhưng hắn vẫn mỉm cười, trầm tĩnh ung dung, giống như chính hắn mới là người thao túng quyết định tất cả. Hắn đặt tín vật vào tay Sở Ngọc, rồi bao bọc bàn tay nàng đang cầm tín vật. Đôi mắt tối đen sâu thẳm nhìn chăm chú vào mắt nàng, như muốn nhìn đến tận đáy sâu nhất: “A Sở, xin nàng đáp ứng ta một việc. Sau khi rời khỏi đây, hãy về phủ công chúa và đừng tìm ta nữa! Bằng cướp Truy Phong hoành hành đã mười năm tuyệt đối không phải là hư danh, nàng không đối phó lại bọn chúng đâu!”

Sở Ngọc chưa từng nghe thấy Dung Chỉ nói với ngữ điệu như phó thác hậu sự bao giờ. Ngay cả khi xe ngựa phi như bay lên đỉnh núi, lúc sắp rơi xuống vách núi, hắn cũng chưa từng trịnh trọng dặn dò nàng. Tín vật hay tài liệu nào đó trên tay nàng bỗng trở nên nặng tựa ngàn cân: “Rốt cuộc có chuyện gì, ngươi hãy nói thẳng ra đi!” Nàng không muốn tiếp tục cảnh lo âu treo lơ lửng trên đầu thêm nữa, nhưng thốt ra miệng rồi lại hối hận không muốn nghe câu trả lời.

Nhưng tất nhiên không kịp rút lại lời nói, nàng thấy Dung Chỉ khẽ cười: “A Sở, quả nhiên nàng là người phóng khoáng! Cũng tốt, vậy ta nói thẳng! Hơi phức tạp một chút, nàng hãy nhớ cho kỹ! Nếu hai tháng sau không thấy ta quay về, coi như ta đã chết. Đến lúc đó, xin nàng hãy sai người đến họ Vu ở Giang Lăng, tìm một người tên là Vu Văn...”

Sở Ngọc nghe đến đó, buột miệng chặn lời hắn: “Giao tín vật này cho hắn?” Nàng nhớ lúc Dung Chỉ viết thư cầu cứu theo yêu sách của Tôn Lập, người nhận thư chính là Vu Văn.

“Không!” Dung Chỉ xua tay, phủ định phán đoán của nàng “Nàng phái người đi, hãy tìm người nào trầm tĩnh mưu lược, đừng phái mỗi mình Hoa Thác! Tính hắn đơn giản thuần nhất, rất dễ bị kẻ khác lừa, nhưng sai hắn đi theo bảo hộ thì được. Gặp được Vu Văn rồi, hãy giao tín vật của ta ra, sai hắn đi tìm người tên là Thương Hải. Tìm được Thương Hải thì giao tín vật cho hắn!”

Ánh mắt Dung Chỉ phẳng lặng như nước. Lúc nhìn tín vật trên tay Sở Ngọc, vẻ mặt hắn có chút phức tạp, nhưng nhanh chóng bị áp đảo bởi vẻ ung dung bình tĩnh thường lệ.

Sở Ngọc có rất nhiều nghi vấn trong lòng, ví dụ như Vu Văn là ai, Thương Hải là ai, họ Vu ở Giang Lăng có quan hệ gì với Dung Chỉ. Nhưng nàng không hỏi bất cứ điều gì, chỉ nắm chặt tín vật trong tay, gật đầu nói: “Sẽ không phụ sự trông đợi của ngươi!”

159. Q.4 - Chương 159: Chim Chết Vì Tham Ăn (*)

(*) Trích trong thành ngữ: Người chết vì tham lợi, chim chết vì tham ăn

Sở Ngọc ngồi nghiêm trang trong xe ngựa. Trong xe có một nhóm người, bao gồm cả Nhâm lão bản, nhưng lúc này tất cả lặng lẽ như không quen biết.

Bị Tôn Lập nhìn chăm chăm, Sở Ngọc không dám tỏ vẻ gì, chỉ làm một tù binh ngoan ngoãn. Xe chạy tròn một ngày, Tôn Lập mới xốc mành xe lên bảo họ xuống nghỉ ngơi.

Cứ thế qua ba ngày, xe ngựa chạy bon bon trên đường rộng rãi bằng phẳng, Tôn Lập mới lệnh cho tên cướp phụ trách đánh xe cho ngựa dừng lại.

Xe ngựa này là xe thất mã – bảy ngựa kéo. Tôn Lập nhảy xuống xe trước, cùng với một tên cướp khác tháo hai con ngựa ra, rồi rút hai túi tiền đưa cho Sở Ngọc và Nhâm lão bản: “Hai vị, ta chỉ tiến đến đây, mỗi người một túi tiền này là lộ phí dọc đường!” Đưa tiền xong, hắn lại rút ra hai thanh đoản kiếm đưa cho hai người: “Cái này đưa hai vị để phòng thân trên đường!”

Tuy tặng tiền bạc không thấm tháp gì so với số tiền hắn đòi chuộc, nhưng dù sao cũng đã lo đến việc chi tiêu của bọn họ dọc đường, lại còn tặng kiếm để giúp tránh bị cướp bóc, xem ra phường trộm cướp cũng có tình nghĩa!

Nhâm lão bản run rẩy nhận lấy, rồi tạ ơn Tôn Lập. Sở Ngọc do dự một lát, không đưa tay ra. Nàng nhìn Tôn Lập, khe máp máp môi, rốt cuộc không nhin được cất tiếng hỏi: “Các người sẽ không làm hại Vu Dung chứ? Đúng không?”

Tuy Sở Ngọc rất mực tin tưởng Dung Chỉ, nhưng hành động phó thác tín vật của hắn khiến nàng bất an sâu sắc. Việc này trước nay chưa từng có, mà bây giờ lại không biết tình hình hắn thế nào, khiến nàng càng thêm lo lắng.

Tôn Lập liếc nhìn Sở Ngọc. Tuy bọn họ cùng là con cháu họ Vu, nhưng trong mắt Tôn Lập, Dung Chỉ giống như một viên trân châu sáng ngời rực rỡ, còn Sở Ngọc cùng lắm chỉ là một viên ngọc chất lượng kém. Cùng một môi trường giáo dục mà phong độ, tài năng của hai người quá khác biệt!

Thực ra, sau khi sai người dò la tin tức của họ Vu ở Giang Lăng, Tôn Lập muốn giết chết cả hai người Vu Dung và Vu Sở. Bởi vì Vu gia chỉ là sĩ tộc hạng nhì, không có bề dày truyền thống gia tộc và địa vị cao quý. Dòng họ này dùng võ công để nhanh chóng thăng tiến, nói một cách thô thiển là, nhà giàu mới nổi.

Một nhà giàu mới nổi như thế, không có danh tiếng như những sĩ tộc chính thống, nhưng nếu xuất binh giao chiến thì lại khá hùng cường. Tôn Lập không muốn động vào kiểu gia tộc này, chứ đừng nói là dọa dẫm moi tiền của họ. E rằng tiền chẳng có bao nhiêu mà lại rước lấy phiền toái. Sau khi biết lai lịch Vu gia, ý nghĩ đầu tiên của Tôn Lập là giết chết cả hai.

Chính vào thời điểm đó, hắn thấy tiếc Dung Chỉ. Đưa độc được là lần đầu tiên thăm dò, càng về sau hắn càng không muốn bỏ: Dung Chỉ quá hiếm có! Mỗi lần trò chuyện với người này, lại thấy như được mở mang đầu óc: từ địa lý núi sông, nhân tình thế thái cho đến bài binh bố trận, phong tục tập quán địa phương, hiếm có điều gì mà Dung Chỉ không biết. Vì vậy đã kích động tâm tư Tôn Lập, khiến hắn muốn giữ Dung Chỉ lại để sử dụng.

Đây cũng chính là mưu tính của Dung Chỉ. Hắn biết mình nhận thân phận người nhà họ Vu sẽ khiến Tôn Lập nảy sinh sát ý, bèn sử dụng một biện pháp khác để bảo vệ hai người. Hắn đàm phán với Tôn Lập, tỏ vẻ muốn ở lại, nhưng điều kiện là bọn chúng phải thả Sở Ngọc an toàn rời đi. Dung Chỉ làm ra vẻ tuyệt vọng cam chịu, khiến cho Sở Ngọc cũng phối hợp biểu hiện ảm đạm buồn rầu. Bởi vậy Tôn Lập không thêm để ý, thả Sở Ngọc đi, chỉ cần Dung Chỉ đồng ý nghe lời là được.

Hoàn toàn coi Sở Ngọc là dạng công tử quần lụa văn dốt võ dốt, Tôn Lập miễn cưỡng gật đầu: “Tất nhiên ta sẽ không hại hắn!” Nói xong hắn để lại đoản kiếm, lên ngựa rời đi.

Lúc Sở Ngọc nhặt đoản kiếm lên thì Nhâm lão bản mở túi tiền ra xem. Nhiều hơn dự kiến của hắn! Ngoài tiền còn có một thỏi vàng và hai viên trân châu (ngọc trai) to bằng hạt nhãn.

Không ngờ Tôn Lập lại cho lộ phí nhiều thế này! Hô hấp của Nhâm lão bản dồn dập hẳn lên. Chuyển hàng của hắn gặp nạn, gia đình lại phải mất một khoản tiền chuộc lớn, bây giờ nghèo rớt mồng tơi. Số tiền này có thể làm vốn để hắn tiếp tục buôn bán. Nhìn Sở Ngọc mở túi tiền, hắn bỗng nảy ra ý nghĩ: nếu túi tiền kia cũng là của mình có phải tốt không?

Nhâm lão bản nắm chặt thanh đoản kiếm mà Tôn Lập tặng.

Sở Ngọc không chú ý đến vẻ khác thường của người bên cạnh. Chia tay Dung Chỉ, nàng vẫn còn đang ngơ ngẩn hoang mang. Cúi xuống nhặt thanh đoản kiếm, Sở Ngọc bỗng cảm thấy có luồng gió lớn phía sau. Trực giác mãnh liệt mách bảo có nguy hiểm, nàng không kịp nghĩ nhiều, vung đoản kiếm lên đỡ, vừa kịp lúc kiếm trong tay Nhâm lão bản đâm tới.

Chậm nửa nhịp, Sở Ngọc mới ý thức được tình cảnh hiện tại của mình. Nàng xoay người lùi hai bước về phía sau, cảnh giác nhìn về mặt hung ác của gã đàn ông trung niên phía trước.

Tại sao vừa thoát khỏi hang hùm, lại gặp lang sói thế này?

Sở Ngọc tự thấy mình không có thù oán gì với Nhâm lão bản, không hiểu vì sao hắn lại tấn công mình. Theo ánh mắt của hắn nhìn đến túi tiền trên tay, nàng mới giật mình hiểu ra: tất cả là vì lòng tham!

Sau đó nàng nghĩ ra, Tôn Lập để lại tiền và đoản kiếm thật ra không hề có ý tốt gì. Hắn cố ý thả hai bọn họ cùng một chỗ, đưa mỗi người một thanh kiếm, một túi tiền đầy. Nếu một trong hai người có lòng tham, sẽ tìm cách giết người kia để đoạt tiền. Nếu cả hai không chết, cũng sẽ nảy sinh thù hận.

Cứ như vậy, cừu hận của bọn họ với toán cướp sẽ phân tán giảm bớt đi, mà dồn lên chính người bạn đồng hành mắc nạn của mình. Ngay cả bạn mình trong cơn hoạn nạn cũng có thể cướp của giết người cơ mà!

Chiêu thức vô cùng thâm độc!

Sở Ngọc thầm thở dài, vứt túi tiền xuống đất: “Người đã muốn, thì cầm lấy đi!” Với thân phận của nàng ở phủ công chúa, đâu có cần mấy đồng tiền này, bởi vậy ý nghĩ đầu tiên của Sở Ngọc là loại bỏ tai ương, không muốn tranh giành với kẻ khác. Nhưng vứt túi tiền xuống rồi, nàng mới biết mình sai lầm!

Trông mắt Nhâm lão bản hơi đỏ lên. Hắn không tới lấy tiền, mà xông lên vài bước muốn chém giết Sở Ngọc. Sở Ngọc cuống quýt chạy trốn, hiểu ra dụng ý của Nhâm lão bản. Hắn cướp tiền của nàng, sợ sau này nàng báo thù nên muốn giết người diệt khẩu. Sở Ngọc muốn dàn xếp hòa bình thực ra là sai lầm lớn. Không những không mang đến bình an, mà làm đối phương nghĩ nàng yếu đuối không thể tự vệ, nên hắn càng “lòng tham không đáy”.

Lòng tham có thể biến con người thành ma quỷ!

Không dám giơ kiếm lên đỡ bừa, Sở Ngọc quay đầu bỏ chạy. Nàng chưa từng học qua kiếm thuật, sao có thể giao đấu với đối phương! Chi bằng “tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách” (Trong ba mươi sáu chước, chước chuẩn là hơn)

Nhâm lão bản vội nhặt túi tiền của Sở Ngọc, cắt cả hai túi vào ngực áo rồi giơ đoản kiếm đuổi theo Sở Ngọc.

Sở Ngọc là phái nữ, thể lực vốn yếu kém. Nhưng Nhâm lão bản bị bọn cướp nhốt trong thôn cũng rất gầy yếu tiêu tụy. Lúc được thả ra hắn đã hồi phục một chút, nhưng thân thể vẫn còn suy yếu, cộng thêm hai túi tiền không nhẹ càng gia tăng gánh nặng cho hắn. Hai người một trước một sau, trong khoảng thời gian ngắn không rút cự ly được.

Sở Ngọc rất muốn dừng nghỉ, nhưng mỗi lúc bước chân chậm lại, nhìn về phía sau thấy bộ mặt hận thù của Nhâm lão bản lại phải gắng sức rướn người chạy về phía trước.

Con đường vắng vẻ, hai người chạy khá lâu mà không hề thấy bóng người. Thở hồng hộc, toàn thân mệt mỏi, Sở Ngọc nhìn thấy Nhâm lão bản ngày càng tiến gần, trong lòng tuyệt vọng. Lúc trước vấp ngã, đoản kiếm bị rơi mà nàng không kịp nhặt lên. Bây giờ thì muốn đối kháng cũng chẳng còn binh khí gì.

Chân mềm nhũn, Sở Ngọc dừng lại, ngồi xuống cạnh một gốc cây ven đường. Nàng dựa lưng vào thân cây, nhìn Nhâm lão bản ngày càng đến gần. Bởi vì quá mệt mỏi, nên nàng thậm chí không còn sợ hãi, mà chỉ thấy ngớ ngẩn châm chọc.

Dung Chỉ khó khăn lắm mới có thể giúp nàng rời đi. Nhưng hẳn không lường được Tôn Lập sẽ dùng chiêu thức đó, Nhâm lão bản lại tham lam như thế, phải không?

Nhắm mắt lại chuẩn bị chờ chết, nhưng Sở Ngọc không thấy đau đớn như dự kiến. Ngược lại, nàng nghe thấy tiếng ngã vật xuống đất, cùng với tiếng kêu thảm thiết. Sở Ngọc nghi ngờ mở mắt ra. Nhâm lão bản ngã ngựa ở phía trước, cách nàng khoảng năm, sáu bước, hai mắt trợn trừng, giữa ngực cắm một mũi tên.

160. Q.4 - Chương 160: Hai Bên Cùng Giấu Tâm Tư

Vu Văn!

Nghe kỳ sĩ cứu mình tự xưng danh, Sở Ngọc trong lòng kinh hoàng.

Nàng vô thức sờ xuống thắt lưng, nơi cất tin vật của Dung Chỉ. Theo lời hẳn, nếu hai tháng sau hẳn không về, thì hãy cầm tin vật đi Giang Lăng tìm Vu Văn.

Không ngờ ngay lúc này, tại đây, lại gặp được người.

Vu Văn ngẫm nghĩ, cảm thấy vừa rồi mình hỏi chưa rõ lắm, lại nhắc lại và bổ sung tiếp một câu: “Xin hỏi công tử đã từng gặp Vu Dung chưa? Nếu công tử chưa từng gặp Vu Dung, thì có thể còn tên khác là Vu Sở!”

Thấy vị công tử vừa được cứu trợn tròn mắt, nhìn mình chằm chằm, Vu Văn cảm thấy nghi hoặc, nhưng vẫn nhẫn nại ôn hòa tiếp lời: “Có phải công tử đã từng nghe qua tên của tại hạ?”

Sở Ngọc bình tĩnh nhìn hẳn một lúc rồi cất tiếng hỏi: “Người nói người là người họ Vu, có chứng cứ gì không?”

Vu Văn ngẩn người, nhìn Sở Ngọc như hiểu ra điều gì đó, không nói lời nào mà chỉ gơ tay làm một vài dấu hiệu.

Đúng, chính xác rồi!

Động tác của Vu Văn giống hệt những động tác mà mấy ngày trước Dung Chỉ hoa chân múa tay cho nàng xem. Lúc này Sở Ngọc mới buông lỏng cảnh giác: “Ta là Vu Sở!”

Vu Văn rất bình thản đón nhận tin này, liền cất tiếng hỏi: “Vu Sở công tử, xin hỏi Vu Dung hẳn...” Vu gia không hề nhận được bức thư cầu cứu của Dung Chỉ. Sau khi Tôn Lập biết tin tức của Vu gia, lại đánh giá được về con người Dung Chỉ, liền tiêu hủy phong thư, nhưng yêu cầu hẳn viết bức thư khác đòi tiền chuộc Vu Sở.

Trong thư không hề nhắc đến sự tồn tại của Dung Chỉ, như thể bọn cướp chỉ bắt được duy nhất Sở Ngọc và đòi tiền chuộc. Sở Ngọc vốn không phải người họ Vu, Vu gia đáng lẽ không cần quan tâm, nhưng qua thư, Vu Văn lại nhận ra chữ viết và ký hiệu của Dung Chỉ. Vì vậy hẳn cho rằng ngoài Vu Dung, Vu Sở cũng là một biệt hiệu khác của Dung Chỉ. Ngoài mặt hẳn chỉ tiền chuộc, bên trong ngầm tính toán an bài.

Tôn Lập không phải kẻ ngốc, mà thủ pháp bắt cóc tổng tiền, bọn cướp đã thực hiện hơn mười năm, vì làm việc khôn ngoan cẩn thận nên chưa từng thất bại. Lần này hẳn nhượng bộ là bởi vì không đành lòng bỏ phí tài năng của Dung Chỉ, chứ hoàn toàn biết giữ lại Dung Chỉ mạo hiểm thế nào. Nhưng Tôn Lập cũng biết, nếu thu phục được Dung Chỉ thì sẽ được lợi ích trước nay chưa từng có.

Dung Chỉ đánh bạc với chính sinh mệnh của mình, mà Tôn Lập cũng đánh bạc với bản thân mình và toàn bộ gia quyến. Riêng Sở Ngọc được loại khỏi ván bài, và lúc này gặp Vu Văn – người cũng đang không thể tiến vào ván bài đó.

Vu Văn gặp Sở Ngọc không phải là chuyện trùng hợp. Sau khi nhận thư, hắn suy đoán chắc chắn đó là toán cướp Truy Phong, liền phái người dò la những nơi mà bọn cướp này hay xuất hiện để thu thập tin tức, đồng thời chính mình cũng đi điều tra để vừa chỉ đạo, vừa tiếp ứng.

Vu Văn nghĩ mình đi ứng cứu Dung Chỉ, không ngờ vị “Vu Sở” trong thư lại là một người hoàn toàn khác. Nhìn về mặt Sở Ngọc, Vu Văn có dự cảm bất an, nhưng với tâm tư lão luyện thâm trầm, hắn không hề biểu lộ ra ngoài.

Sở Ngọc buồn bã lấy từ trong áo ngực ra tờ giấy mà Dung Chỉ bảo nàng đưa cho người nhà họ Vu. Vu Văn vội giật lấy, mở ra xem chỉ có vài chữ: “Không cần lo cho ta!”

Nét mực ung dung thoải mái. Chỉ xem chữ viết cũng có thể tưởng tượng ra người viết lúc đó thanh thản điềm nhiên thế nào.

Đọc mấy chữ, Vu Văn thở phào một hơi, thậm chí còn tươi cười. Hắn cẩn thận cất kỹ tờ giấy, rồi cúi người thi lễ với Sở Ngọc: “Đa tạ các hạ!”

Vu Văn bảo Sở Ngọc đợi trong chốc lát, hắn kéo thi thể Nhâm lão bản vào rừng cây xử lý. Xem động tác thành thạo, dường như hắn thường xuyên làm việc này. Không đến hai phút, hắn từ trong rừng đi ra, mỉm cười với Sở Ngọc: “Nơi này không nên ở lâu, chúng ta vừa đi vừa nói!”

Sở Ngọc vừa mới thoát chết, vẫn còn kinh hãi. Nhưng nàng biết Vu Văn có quan hệ với Dung Chỉ, thấy hắn mời mọc liền vui vẻ cùng đi.

Vu Văn sợ Sở Ngọc quá mệt mỏi, bảo nàng ngồi lên ngựa nhưng Sở Ngọc kiên quyết từ chối.

Hai người vừa đi chậm rãi vừa nói chuyện. Sở Ngọc đại khái kể chuyện mình, Dung Chỉ và đội xe hàng trên đường gặp cướp thế nào, chuyện xảy ra trong thôn trang của bọn cướp ra sao, nhưng che giấu thân phận và nguyên nhân mình cùng đi với Dung Chỉ.

Về phía Vu Văn, hắn kể chuyện sau khi nhận thư của Dung Chỉ đã làm những việc gì, nhưng cũng che giấu quan hệ của Vu gia và Dung Chỉ.

Hai người tuy biết rõ đối phương có điều che giấu, nhưng vì mình cũng như vậy nên không truy vấn cặn kẽ. Vu Văn không biết lai lịch của Sở Ngọc, càng không biết ý định của Dung Chỉ với nàng là gì nên không dám lỗ mãng.

Tuy cả hai đều che giấu một phần sự thật, nhưng những phần khác đều rất rõ ràng. Mà hai người lại trùng hợp gặp nhau một nơi, phải chăng đó là ý trời hay Dung Chỉ đã dự liệu hết thảy?

Hai người đi đến sẩm tối mới gặp một thôn trang, bèn tìm một gia đình xin ở trọ qua đêm. Sở Ngọc đang giữ tín vật mà Dung Chỉ giao phó, cảm thấy nặng nề lo lắng vô cùng. Thấy vẻ ung dung thoải mái của Vu Văn, nàng không nhịn được cất tiếng hỏi: “Người không lo cho hắn chút nào sao?” “Hắn”, tất nhiên là nói Dung Chỉ.

Vu Văn mỉm cười nói: “Hắn đã bảo chúng ta không cần lo lắng, thì ta không cần lo. Với khả năng của hắn, tất nhiên có thể tìm cách thoát thân!” Trong lời Vu Văn nói có niềm tin mãnh liệt, dường như không mấy may nghi ngờ về năng lực của Dung Chỉ.

Sở Ngọc nghe hắn nói lại không thấy nhẹ nhàng hơn chút nào. Trong lòng nàng thầm nói khẽ: Bởi vì người không biết lần này nghiêm trọng thế nào đâu, thậm chí tín vật bên người mà Dung Chỉ cũng đưa cho ta, cho thấy hắn không dám chắc bất cứ điều gì.

Nàng rất muốn tin tưởng Dung Chỉ, nhưng tín vật bên người như quả bom hẹn giờ, từng giờ từng phút nhắc nhở nàng.

Sở Ngọc trong lòng nôn nóng thấp thỏm, chỉ muốn giơ tín vật ra cho Vu Văn xem, bảo hắn đi tìm Thương Hải để hoàn thành tâm nguyện của Dung Chỉ. Nhưng vừa nghĩ đến, nàng lại nhớ lời Dung Chỉ nói phải hai tháng sau, nếu trước hai tháng mà nàng đã làm, phải chăng là thể hiện sự vội vã hấp tấp?

Dù sao nàng cũng không biết rõ thân phận của vị khách nhân có tên Thương Hải, không biết là bạn hay thù.

Chính vì không thể làm gì ngoài ngồi chờ tin tức của Dung Chỉ, nên nàng càng lo lắng không an lòng.

Thấy vẻ mặt Sở Ngọc biến hóa, Vu Văn thuận miệng hỏi: “Vu Sở công tử, người đang nghĩ gì vậy?”

Sở Ngọc còn đang do dự, nghe thấy Vu Văn hỏi thì kinh ngạc, cuối cùng nàng cắn răng, hạ quyết tâm: “Xin hỏi các hạ, người có biết một người tên là Thương Hải không?”

161. Q.4 - Chương 161: Dây Đàn Đứt Đoạn Vì Ai

Thành Kiến Khang.

Qua khỏi cổng thành, đi được vài chục mét, Sở Ngọc dừng lại. Người đi tấp nập xung quanh mà nàng vẫn như chưa tỉnh táo hẳn.

Giống như một đóa hoa thiếu nước đang dần tươi tắn lại.

Kể cả mỗi một, tiếng nhạc cũng tràn về.

Gió từ mặt sông Tần Hoài thổi tới, hơi nước dần tản ra, đến khi Sở Ngọc cảm nhận được thì chỉ còn một chút ẩm mát. Dưới ánh mặt trời, Sở Ngọc hơi nheo mắt như nhìn thấy ảo giác. Quang cảnh vẫn giống như cách đây một tháng, như mây khói qua một trận gió thổi tản mát khắp nơi không dấu vết. Cảnh vẫn còn đây, nhưng người không còn bên nàng nữa!

Con người thâm trầm khó lường, tao nhã nhưng cũng đầy mưu kế, đưa tín vật cho nàng, bảo nàng trở về. Nhưng Sở Ngọc có cảm giác, dường như chính nàng mới lạc mất thứ gì đó ở chỗ Dung Chỉ.

Đứng ngơ ngẩn không biết bao lâu, Sở Ngọc mới chậm rãi phục hồi tinh thần. Men theo ký ức trở về, bắt tri bất giác, nàng dừng trước cổng Sở viên. Nhìn biển hiệu treo cao, Sở Ngọc không khỏi khẽ cười khổ.

Bảng hiệu này là bút tích của Vương Ý Chi. Nét chữ còn đây, nhưng người cũng không biết đang ở chân trời nào.

Nỗi buồn man mác xâm chiếm lồng ngực Sở Ngọc. Nàng biết vì sao mình lại đến đây. Một mỗi muốn về nhà, nàng giống như chú chim nhỏ uể oải bay về tổ, nhưng trong vô thức không muốn về phủ công chúa. Vòng đi vòng lại, cuối cùng về nơi đây.

Có một lý do khiến Sở Ngọc không muốn trở về...Nếu gặp Hoa Thác, nàng không biết phải trả lời thế nào. Dung Chỉ đuổi theo cứu nàng, vì sao nàng đã trở về còn hần thì chưa?

Yên lặng chăm chú nhìn rất lâu, Sở Ngọc chậm rãi bước tới cổng lớn của Sở viên. Cổng đóng chặt, thủ vệ canh cửa không biết đi đâu. Trong lòng nghi ngờ, nàng vỗ nhẹ lên cửa hai cái. Lát sau, cửa mở hé, một người hầu lộ đầu ra, nhíu mày đánh giá nàng một chút rồi hỏi: “Xin hỏi công tử, có chuyện gì vậy?” Người ta thường đánh giá người khác qua trang phục bề ngoài. Y phục trên người Sở Ngọc hiện giờ sang trọng đẹp đẽ, nên người hầu nói chuyện cũng rất khách khí.

Sở Ngọc ngẩn người nhớ ra, sau khi người hầu kẻ hạ ở Sở viên bị Hạc Tuyệt giết hết, nàng cũng chưa lần nào quay lại Sở viên nên người hầu mới không nhận ra nàng.

Trong khoảng thời gian ngắn, Sở Ngọc không biết lấy gì chứng minh rằng mình là chủ nhân nơi đây, e rằng nói suông thì không đáng tin. Ngẫm nghĩ một lát, nàng cất tiếng: “Ta là bạn cũ của Dụ Tử Viễn huynh, từ phương xa tới thăm. Xin hỏi hần có ở đây không?” Trước hết là tìm Hoàn Viễn đã!

Sở Ngọc cũng không dám đặt nhiều tin tưởng vào việc tìm được Hoàn Viễn. Nàng đi vắng đã một tháng, Hoàn Viễn còn phải lo toan nhiều việc, sẽ không tiêu phí nhiều thời gian ở đây.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, người hầu lắc đầu: “Dụ công tử không có ở đây, vài ngày rồi ngài ấy không tới, mong công tử thông cảm về cho!”

Sở Ngọc khẽ gật đầu, xoay người định rời đi. Tuy không muốn về phủ công chúa, nhưng nàng vẫn phải đối mặt với hết thảy. Dù có khó xử thế nào, cũng nhất định phải trở về.

Sở Ngọc chưa tránh ra, người gia nhân cũng chưa đóng cửa. Chính lúc này, Sở Ngọc nghe thấy từ trong Sở viên truyền ra tiếng đàn thanh nhã nhưng đầy ai oán bi thương, giống như tiếng lòng đau đớn.

Nghe thấy tiếng đàn, Sở Ngọc vừa định bước ra lại dừng chân, quay sang hỏi tên gia nhân: “Ai đang gảy đàn thế?”

Người hầu mím môi trả lời: “Là một vị khách đang hoài niệm cố nhân!”

Sở Ngọc ngẩn ngơ, nghĩ ra điều gì đó, nàng nâng tay thi lễ với người hầu: “Có thể dẫn ta đi gặp vị khách đó được không?”

Người hầu sững sốt, đang muốn cự tuyệt, nhưng Sở Ngọc nhanh nhẹn dứt vào tay hắn một thứ, mở ra xem là một viên trân châu to bằng trứng chim bồ câu.

Sau khi hồi lộ một cách thành thực, Sở Ngọc mỉm cười cầu hòa: “Ta nghe thấy tiếng đàn, nhận ra đó cũng là một người quen. Chỉ là bây giờ hắn đang gảy đàn, không tiện quấy rầy. Nhờ tiểu huynh đệ dẫn ta đi gặp vị đó thì tốt quá!”

Tên gia nhân cầm viên trân châu, bề mặt ngọc mát lạnh khiến hắn phát run. Không ngờ, vị khách trông bề ngoài bình thường mà lại phóng tay xa xỉ như vậy. Không cầm lòng được trước viên ngọc quý, hắn cắn răng khẽ gật đầu: “Được, ta dẫn công tử đi!” Có hắn trông chừng, chắc vị khách này cũng không gây ra rắc rối gì!

Gia nhân vừa xoay người, vẻ tươi cười trên mặt Sở Ngọc lạnh hẳn đi. Những người hầu do nàng đích thân huấn luyện đã bị Hạc Tuyết giết chết, tổ chất của nhóm mới thay này rất có vấn đề! Mới có một viên ngọc trai đã bị mua chuộc, nếu được cho nhiều tài vật hơn nữa thì không biết hắn dám làm ra chuyện gì!

Nhưng bây giờ Sở Ngọc cũng không còn lòng dạ nào so đo chuyện này, yên lặng theo sát gia nhân tiến vào Sở viên. Nàng quen thuộc con đường này còn hơn cả hắn, thậm chí vượt lên đi trước. Vừa đi nàng vừa bật cười: phải hồi lộ người hầu của mình để lén lút vào chính nhà mình.

Gia nhân dẫn Sở Ngọc vào rừng trúc, tiếng đàn càng lúc càng gần. Đến một góc trống trong rừng, nàng nhìn thấy người đánh đàn.

Thấy người, lòng nàng thăm thở dài: quả nhiên là Tiêu Biệt.

Trong thành Kiến Khang, ngoại trừ Tiêu Biệt, còn ai có tiếng đàn lay động lòng người như thế! Tiếng đàn của hắn bây giờ so với trước khi nàng rời đi, hình như hơn hẳn. Sở Ngọc không hiểu lắm về âm nhạc, không thể nói rõ ràng. Nếu có người hiểu tiếng đàn ở đây, chắc chắn sẽ tán dương tiếng đàn của Tiêu Biệt đã thoát khỏi kỹ thuật thông thường, đạt đến trình độ nghệ thuật bậc cao.

Đàn là tiếng lòng.

Sở Ngọc không tiện quấy rầy Tiêu Biệt, chỉ lẳng lặng nhìn từ xa. Tiêu Biệt ngồi xếp bằng hờ hững trên nền đất, ngón tay nhẹ gảy dây đàn, mà nỗi bi thương trong lòng cứ theo đó dần dần khuếch tán.

Một lúc, Tiêu Biệt cảm thấy có ai đó nhìn mình, ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt Sở Ngọc đang chăm chú nhìn hắn.

Bị phát hiện, Sở Ngọc mỉm cười tự nhiên.

Tiêu Biệt ngơ ngẩn một lúc, vô ý hạ lực tay xuống, làm đứt một sợi dây đàn.

Tiếng đàn ngưng bật, nhưng âm hưởng vẫn còn quanh quẩn trong rừng trúc, phảng phất một lúc lâu không dứt.

Tiêu Biệt sững sờ nhìn Sở Ngọc, giống như đây là lần đầu tiên nhìn thấy nàng. Một lúc sau hắn mới phục hồi tinh thần, cúi xuống nhìn dây đàn bị đứt, khe thở dài: “Dây đàn của ta, lần thứ ba vì nàng mà đứt đoạn!”

162. Q.4 - Chương 162: Hồn Phách Trở Về

Sở Ngọc gặp lại Tiêu Biệt, liền cùng hắn lên xe ngựa rời khỏi Sở viên. Suốt dọc hành trình, hắn cứ nhìn nàng đắm đắm không rời mắt.

Sở Ngọc làm bộ không để ý đến ánh mắt của hắn, quay ra ngắm phong cảnh bên ngoài, một hồi lâu sau nghe thấy tiếng nói khẽ: “Những ngày nàng không ở đây, xảy ra rất nhiều chuyện!”

Chỉ một câu nói khiến tâm trí Sở Ngọc treo lên lơ lửng. Nàng biết chuyện này là tất nhiên. Nàng bị bắt cóc, rời khỏi thành lâu như vậy, dù trong phủ hay ở chỗ Lưu Tử Nghiệp chắc chắn nảy sinh biến cố.

Nghe trong ý tứ Tiêu Biệt, có lẽ đó là chuyện chẳng lành. Trong lòng nàng cũng chuẩn bị tâm lý nghênh đón hậu quả xấu nhất...Dù đó là tin hoàng đế lại sát hại người thân, nàng cũng có thể tiếp nhận được.

“Nói đi!”

Tiêu Biệt ngẫm nghĩ, mi mắt hạ xuống: “Vì nàng bị bắt cóc, bệ hạ nổi giận, toàn thành chấn động. Đồng thời, việc nàng lấy thân phận giả Dự Tử Sở cũng bị phát giác!”

Một lúc không thấy Sở Ngọc đáp lại, Tiêu Biệt ngạc nhiên ngược mắt lên. Vẻ mặt Sở Ngọc trầm tĩnh ổn định, thậm chí trong mắt còn có ý cười, như là chờ hắn nói tiếp.

Nàng...không lo lắng chút nào sao?

Nghĩ rằng Sở Ngọc cố gượng cười, Tiêu Biệt tìm cách an ủi: “Thực ra cũng không có nhiều người biết chuyện này, trừ một số công tử sĩ tộc ngày xưa mà nàng từng kết giao. Bọn họ giấu kín sự việc, chỉ đem trả lại trà và cây quạt mà nàng tặng, chứ cũng không gây nên chuyện ồn ào gì!”

Tiêu Biệt “lánh nặng tìm nhẹ”, không nói ra nguyên nhân. Thực ra bọn họ phải giấu kín không cho sự việc lan truyền, vì tất cả đều là con nhà thế gia vọng tộc, không muốn người khác biết họ đã từng kết giao với Sơn Âm công chúa.

Tiêu Biệt không nói, nhưng Sở Ngọc sao không hiểu rõ? Nàng nhẹ nhàng cười khẩy một tiếng: “Bọn họ khinh thường không muốn lui tới chỗ bản công chúa, chẳng lẽ bản công chúa lại thèm để ý bọn họ sao?” Tất nhiên, giữa đám sĩ tộc đó cũng có những công tử tài hoa phong lưu như Vương Ý Chi. Song đại bộ phận bọn họ là những kẻ tầm thường nhàm chán. Bây giờ Sở Ngọc đã có biện pháp tốt hơn, cắt đứt liên hệ với bọn sĩ tộc cũng chẳng sao.

Lời khen chê của người khác, với Sở Ngọc chỉ như mây khói thoảng qua. Nàng không phải là Sơn Âm công chúa, hơn nữa nàng chỉ cần lo cho bản thân được thoải mái, sao phải để ý kiến kẻ khác ảnh hưởng tới mình?

Duy nhất có một điều đáng tiếc. Nàng vốn định phát triển hai thứ sớm hơn so với lịch sử, đó là trà và quạt gấp. Thậm chí đã có vị công tử sở hữu xưởng thủ công bàn bạc với nàng về công nghệ sản xuất quạt và sao ướp trà để phát triển thành quy mô lớn. Bây giờ xem ra, lại trở về điểm xuất phát ban đầu.

Phất phất tay, Sở Ngọc ra hiệu cho Tiêu Biệt không nhắc đến vấn đề này nữa: “Những chuyện vặt vãi này ta không để tâm, đừng nhắc đến nữa! Phủ công chúa...có xảy ra chuyện gì không?” Nàng vốn muốn hỏi cả tình hình trong triều, nhưng nghĩ đến Tiêu Biệt là một công tử chỉ thích đánh đàn, chắc hẳn không quan tâm hiểu rõ lắm nên đành giảm bớt một vấn đề.

Tiêu Biệt nhìn Sở Ngọc một hồi rồi chậm rãi nói: “Phần lớn thời gian ta đều ở Sở viên, không hề ra ngoài. Công chúa muốn biết việc nhà thế nào, lát nữa xuống xe là rõ, cần gì phải hỏi ta!”

Sở Ngọc khẽ nhếch mép, thầm nghĩ cũng đúng. Hoặc là người khác nói ỉn nghe, hoặc là tận mắt nhìn thấy, chẳng qua là biết trước biết sau mà thôi!

Nhưng mà, trong giọng điệu của Tiêu Biệt, hình như có vẻ gì đó không được tự nhiên?

Xe ngựa càng về gần đến nơi, Sở Ngọc càng thấy sốt ruột. Nhưng lúc nàng xuống xe, quang cảnh trước mắt như dội gáo nước lạnh xuống cõi lòng nàng. Dưới tàng cây trước cổng lớn, mấy hàng cờ trắng bay phấp phới, trên cổng cũng treo dải lụa trắng. Cách bài trí này, rõ ràng là trong phủ có người qua đời.

Sở Ngọc không kịp nghĩ nhiều, chạy thẳng đến ngưỡng cửa hỏi một hộ vệ đứng đó: “Trong phủ có ai chết?”

Sở Ngọc bỗng nghĩ đến một vấn đề. Lưu Tử Nghiệp yêu thương tỷ tỷ như thế, nàng lại bị bắt cóc ở ngay cửa phủ, sau khi hắn biết chuyện liền nổi cơn thịnh nộ, giận lây người trong phủ...

Hèn gì vừa rồi Tiêu Biệt giấu diếm không kể với nàng, trong phủ có bao nhiêu người chết...

Sở Ngọc càng nghĩ càng kinh hãi, không để ý ánh mắt thủ vệ nhìn mình như thấy quỷ, vượt qua bọn họ chạy thẳng vào trong phủ. Tiêu Biệt ở phía sau nàng cười lạnh một chút, cũng bước theo.

Suốt dọc đường trong phủ, băng qua bao nhiêu tòa nhà, đều thấy một màu trắng. Người hầu thị vệ mặc đồ tang, nhìn thấy nàng thì đứng ngậy như trời trồng, dù được hỏi bao nhiêu câu cũng chỉ trợn mắt há mồm không nói được lời nào.

Sở Ngọc lòng dạ rối bời. Nàng vẫn còn đang khổ sở về chuyện của Dung Chỉ, lo hắn khó thoát thân an toàn trở về, bây giờ lại gặp cảnh tượng này. Người trong phủ, dù là Hoàn Viễn, Lưu Tang hay Liễu Sắc, Ấu Lam đều là những người đã gắn bó với nàng. Bây giờ, bất cứ ai trong bọn họ chết cũng sẽ là ám ảnh không tan với nàng.

Ngưỡng cửa đại sảnh phía trước dường như hoàn toàn bị cờ trắng, màn tang che phủ, bên trong còn vọng ra tiếng khóc. Sở Ngọc trong lòng thấm thiết, chân càng lúc càng chạy nhanh.

Đại sảnh đã biến thành linh đường. Một vòng người đứng vây quanh như gia quyến chịu tang. Thấy có người đến, một người quay lại. Khi ánh mắt người đó chạm đến Sở Ngọc, hắn như bị trúng tà, đứng ngậy như phỗng.

Người đầu tiên quay lại là Liễu Sắc. Hắn trừng đôi mắt hạnh xinh đẹp, thấy Sở Ngọc thì vô cùng sợ hãi. Một lát sau, những người khác cũng xoay lại, nhìn thấy Sở Ngọc thì nhất tề ngơ ngẩn.

Hoàn Viễn, Lưu Tang, A Man, Việt Tiệp Phi, Liễu Sắc...Ấu Lam. Sở Ngọc nhận diện từng người một, thấy không có ai bị Lưu Tử Nghiệp hạ độc thủ, trong lòng không khỏi thầm ngạc nhiên.

Cùng lúc này, rất nhiều người chạy vào linh đường, thậm chí chen qua người Sở Ngọc. Đó là thủ vệ, thị nữ trong phủ, tất cả chạy vào kêu lên với Hoàn Viễn: “Hoàn công tử, hồn của công chúa hiện về!”

Một thị nữ nhất gan sợ đến run rẩy: “Công...công...công...công chúa biến thành Quỷ Hồn đã trở về, lại còn hiện hình giữa ban ngày, nhất định là lệ quỷ lợi hại!”

Sở Ngọc đứng một bên trợn tròn mắt. Bây giờ nàng đã hiểu, linh đường này dành cho nàng. Dọc đường nàng chạy tới đây, mọi người phản ứng kỳ lạ bởi vì cho rằng nàng là Quỷ Hồn, dọa bọn họ sợ chết khiếp.

Đúng là một bầy trẻ con ấu trĩ!

Sở Ngọc vừa lắc đầu thở dài vừa nhìn Hoàn Viễn, thầm nói: nhân dân lao động chưa được đọc sách thánh hiền, sai lầm này có thể tha thứ, còn các người, phải nhận ra là ta còn sống chứ?

Không đợi Sở Ngọc cất tiếng, Lưu Tang bỗng òa khóc. Cậu bé bỏ nhào tới ôm nàng: “Công chúa, người đến để mang em đi sao?”

Tiêu Biệt chậm rãi bước tới, chứng kiến màn này, khóe miệng khẽ cong lên không rõ là cười hay không, hình như là cười nhạo.

Sở Ngọc thấy trong đầu ong ong, thật hi vọng có thể ngất ngay tại chỗ.

163. Q.4 - Chương 163: Như Thế Là Đủ

Sau khi giải thích, Sở Ngọc mới khiến mọi người hiểu nàng vẫn còn sống. Cuối cùng, sự kiện “hồn về ban ngày” gà bay chó chạy náo loạn phủ công chúa mới kết thúc, mọi người ai về chỗ nấy, trở lại công việc bình thường.

Trong linh đường chỉ còn lại những người túc trực bên linh cữu lúc trước, bây giờ thêm Tiêu Biệt và Sở Ngọc.

Cờ trắng che trước ngưỡng cửa đã có người hầu dọn đi, chỉ còn một cỗ quan tài sơn đen nằm giữa linh đường. Nhìn đông nhìn tây, đâu cũng thấy màu tang trắng, Sở Ngọc không khỏi buồn cười: nàng sao có thể đoán được, lúc trở về được chào đón bằng lễ tang của chính mình?

Xem như là thử nghiệm mới mẻ đi!

Biết mình nhầm lẫn thế nào, Hoàn Viễn và tất cả mọi người trầm mặc. Sở Ngọc cũng lẳng lặng không nói gì, đợi bọn họ cất tiếng trước.

Không biết đã trải qua bao lâu, Hoàn Viễn chậm rãi mở miệng: “Trở về là tốt rồi!” Hắn nói ôn hòa hiền hậu, ánh mắt chân thành dịu dàng nhìn nàng chăm chú. Sở Ngọc không khỏi thấy lòng ấm áp hẳn lên, khe khẽ mỉm cười: “Đúng, trở về là tốt!”

Tiêu Biệt đứng gần cửa nhất, nhưng cũng xa chỗ Hoàn Viễn nhất. Ánh mắt hắn đảo qua áo tang của mọi người, nhíu mày lạnh lùng: “Trẫm suy và tề suy, hừ!”

Thời cổ đại, đối với lễ tang có một chế độ gọi là ngũ phục, tức là năm loại y phục thể hiện quan hệ thân sơ với người chết, gồm có: trảm suy, tề suy, đại công, tiểu công và ma.

Trên người Hoàn Viễn bây giờ là áo tang “trảm suy” bằng vải bố dệt thô. Quan trọng hơn, y phục biểu hiện “phục kỳ” ba năm, tức là quan hệ thân thiết gần gũi nhất với người đã chết, sẽ để tang ba năm. (thường là quan hệ vợ chồng, cha mẹ con cái, anh chị em ruột)

Diện mạo Hoàn Viễn tuấn mỹ như ngọc, tuy mặc áo gai chùng nhưng trông vẫn thật phong độ. Khuôn mặt hắn gầy guộc đi nhiều, ánh mắt đau buồn dờ dẩn, nhưng từ lúc thấy Sở Ngọc lại như tỏa sáng.

Liễu Sắc và Lưu Tang mặc áo tang “tề suy” và “đại công”, kiểu dáng hơi khác nhưng thời gian để tang chỉ kém “trảm suy” từ sáu tháng đến một năm.

Bản thân mình không chết lại bị tổ chức lễ tang, điều này khiến người ta dở khóc dở cười, nhưng Sở Ngọc có thể cảm nhận được tâm ý của họ. Hoàn Viễn và mọi người tưởng nàng đã mất, túc trực bên linh cữu với thân phận người nhà.

...Thế là đủ.

Cố gắng nén xuống cảm giác cay nóng đang lan dần lên mắt, Sở Ngọc tự nhủ với chính mình.

Trở về là tốt rồi.

Có câu nói này, có những người ở đây, thế là đủ. Nàng đã từng cho rằng mình mất gia đình, không có gia đình. Nhưng ở đây, những người vì nàng mà mặc áo xô gai, chính là người nhà của nàng.

Đúng, nàng có gia đình!

Chưa đến một khắc, Sở Ngọc thấy rõ ràng mình bạch.

Nếu không có những người đang đứng đây, mà nàng chỉ sống một mình, e rằng lúc này nàng đã phải rơi nước mắt vì tủ thân cô độc.

Bất kể nàng có phải Sơn Âm công chúa hay không, bất kể nàng có phải Sở Ngọc đến từ một ngàn năm sau không, nhưng đã đủ để nàng ghi khắc trong lòng.

Sóng lòng lay chuyển, hốc mắt nóng lên, nhưng sắc mặt Sở Ngọc vẫn phẳng lặng như nước. Nàng chớp chớp mắt, rồi nhướn miệng cười tươi tắn: “Dọn dẹp tất cả đi, ta vẫn còn sống khỏe mạnh!” Dừng một chút, nàng tiếp lời: “Hoàn Viễn, người đi theo ta!”

Nàng gọi Hoàn Viễn, bởi vì trước đó hay hiện tại, Hoàn Viễn vẫn là trung tâm của nội uyển phủ công chúa. Vừa rồi nàng chứng kiến, bọn người hầu thị vệ tướng gặp “hồn” nàng trở về, chạy tới đây bẩm báo, đầu tiên là với Hoàn Viễn. Mọi hành động của bọn họ đều xem ánh mắt hắn, nghe theo mệnh lệnh của hắn. Hoàn Viễn không còn là tổng quản trên danh nghĩa nữa mà đã thực sự trở thành tâm phúc của nàng.

Bởi vậy, muốn tìm hiểu tình hình trong ngoài phủ, hỏi Hoàn Viễn là nhanh nhất.

“Công chúa đừng bỏ lại em!” Hoàn Viễn còn chưa lên tiếng, Lưu Tang đã gấp gáp cất lời. Cậu bé ôm chặt tay Sở Ngọc, sống chết không chịu buông.

Sở Ngọc cố gắng rút tay ra, nhưng vừa mới dùng lực thì Lưu Tang lại òa khóc: “Công chúa hư lắm! Không thêm để ý gì đến em cả, mất tích lâu như vậy làm em tưởng công chúa chết rồi, bây giờ trở về lại chẳng thêm ngó ngang gì đến người ta...”

Bộ dạng Lưu Tang rất khổ sở, hai mắt sưng đỏ lên, ướt đầm mồ hôi thật đáng thương. Sở Ngọc thấy cậu bé khóc âm ỉ vội dỗ dành an ủi: “Ta đã trở về rồi mà! Cũng không phải ta cố ý bỏ qua em, ta phải bàn chuyện quan trọng với Hoàn ca ca...”

Lưu Tang khóc nức nở chặn lời nàng: “Lừa đảo, công chúa là kẻ lừa đảo! Từ đầu công chúa đã chê em nhỏ tuổi, không giúp ích được cho người, nên không thêm để ý đến em. Em không còn nhỏ nữa, công chúa không lừa được em đâu!” Cậu bé khóc đến khản cả giọng, lúc trước còn là âm thanh trong vắt mà bây giờ nghe đã khàn khàn, khiến Sở Ngọc không đành lòng.

Sở Ngọc thở dài, vỗ vỗ tay Lưu Tang đang nắm chặt tay mình: “Nếu em không tin, thì cùng đi vậy!” Dù sao cũng không phải chuyện máu me độc ác hay việc quan trọng gì, để cậu bé nghe một chút cũng được!

Vừa nghe Sở Ngọc nói vậy, Lưu Tang lập tức nín khóc mỉm cười. Nước mắt vẫn còn rơm rớm ở bờ mi, nhưng cậu bé đã vui sướng cười tít mắt.

Sở Ngọc nhìn cặp mắt Lưu Tang sưng đỏ, liền sai Áu Lam lấy khăn thấm nước lạnh để trước trong phòng nàng. Lúc nàng bàn công việc với Hoàn Viễn, sẽ bảo tiểu tử này chườm mắt một chút cho đỡ sưng vậy!

Đang định bước đi, bỗng có người tiến lên, là A Man. Sở Ngọc nhìn hắn ngạc nhiên hỏi: “Người có chuyện gì vậy?”

Xa xa vì hắn rất đen nên không nhìn rõ, đến gần, Sở Ngọc mới thấy cậu thanh niên này tiêu tụy đi nhiều. Đôi mắt màu hổ phách vẫn lên tơ máu, hình như đã nhiều ngày không chớp mắt.

A Man cúi đầu, một lúc sau mới chậm chạp cất tiếng: “Ta cũng muốn đi!” Tiếng hắn nói không lớn, nhưng ngữ khí lại cực kỳ kiên định.

Sở Ngọc nhìn A Man thở dài: từ sau khi lượm hắn trở về, nàng cũng không dành nhiều thời gian cho hắn. Được hắn thể hiện quan tâm rõ ràng như thế khiến nàng hơi xấu hổ: “Vậy thì cùng đi!” Dù sao đã mang theo con mèo con Lưu Tang, thêm một con chó con nữa cũng chẳng hề gì!

Bốn người đang định rời khỏi linh đường, bỗng phía sau truyền tới tiếng gọi khẽ: “Khoan đã!”

Nghe thấy tiếng này, chân Sở Ngọc dừng sững lại, chậm rãi quay đầu. Hoa Thác đứng trong linh đường đang cởi bỏ áo xô gai, lộ ra màu áo đỏ tươi mà hắn thường mặc. Hắn nhìn Sở Ngọc, vội vàng hỏi: “Còn Dung Chỉ?”

Vốn cho rằng Dung Chỉ và Sở Ngọc đều đã chết, Hoa Thác đau lòng không thôi. Hắn không có mấy cảm tình với Sở Ngọc, đồ tang này là mặc vì Dung Chỉ.

Thế nhưng Sở Ngọc đã trở về, không những trở về, cả người khỏe mạnh không bị tổn thương chút nào. Điều này làm cho cõi lòng buốt giá của Hoa Thác dấy lên niềm hi vọng: phải chăng, Dung Chỉ cũng như nàng, còn sống khỏe mạnh?

164. Q.4 - Chương 164: Phần Đại Ba Ngàn Người

Trong phòng đốt hương liệu, hương thơm ấm áp tràn ngập khắp không gian, ngăn cách về tiêu điều se lạnh của mùa thu bên ngoài.

Sở Ngọc cầm chén trà nóng. Hương trà thanh khiết làm cho nàng cảm thấy rất thoải mái dễ chịu.

Bên trái nàng, Lưu Tang đang ngồi chườm mắt cho đỡ sưng. Tuy mắt phải nhắm lại không nhìn thấy gì, nhưng cậu bé vẫn nắm chặt tay áo nàng không rời.

Bên phải nàng là A Man. Trời vào thu hơi se se, nhưng y phục của hắn vẫn hở tay, hở chân đơn giản như trước. Hắn ngồi hờ hững, nhưng nghiêm túc không nhúc nhích.

Sở Ngọc nghe Hoàn Viễn kể những sự kiện mà một tháng nay nàng không biết.

Trong triều có một vài thay đổi, nhưng không lớn lắm. Sở Ngọc thấy rất vui mừng, bởi vì Lưu Tử Nghiệp không nuốt lời, cho Hoàn Viễn đảm nhiệm chức quan. Hơn nữa, hắn còn cho xây dựng một học phủ trong thành Kiến Khang.

Sở Ngọc muốn thực hiện ngay chế độ thi cử của đời sau, nhưng Hoàn Viễn sau khi cân nhắc kỹ lưỡng cho rằng làm thế hơi nóng vội, muốn thực hiện từ từ. Vì thế, trước hết hắn lập nên một học phủ, rồi mời một số quan viên có học vấn đến giúp đỡ về công tác dạy học.

Việc Hoàn Viễn làm cũng giống với việc phát triển trường đại học ở thời hiện đại, đó là mời những người có danh tiếng địa vị đến làm giáo viên thỉnh giảng. Tuy nhiên, ở thời hiện đại, nhiều khi trường đại học sẵn sàng bỏ nhiều tiền cũng không mời người được, còn Hoàn Viễn lại thuận lợi hơn. Lưu Tử Nghiệp chính là hậu thuẫn của hắn, muốn mời người nào, chỉ cần dùng thánh chỉ triệu đến là được.

Nhưng Hoàn Viễn cũng không hoàn toàn dùng biện pháp ép buộc. Sau khi có người truyền thánh chỉ, Hoàn Viễn liền gặp gỡ thuyết phục những người đó. Hoàn Viễn chính là một nhân tài thực sự, hơn nữa trong giai đoạn này uy tín và vị thế của hắn được nâng cao, càng giúp cho công tác ngoại giao suôn sẻ, cuối cùng là những người kia cam tâm tình nguyện đồng ý.

Nói xong chuyện bên ngoài, tới chuyện trong phủ. Về vấn đề này, Hoàn Viễn tóm lược ngắn gọn. Hắn chỉ nói sau khi biết công chúa bị bắt cóc, bệ hạ vô cùng phẫn nộ, đến phủ công chúa nhiều lần để chờ tin tức nhưng không có, cho đến khi nghe tin nàng chết thì không tới nữa.

Bọn họ sở dĩ cho rằng nàng đã chết vì một tuần trước, Hạc Tuyết quay lại, nói rằng cả Sở Ngọc và Dung Chỉ đều rơi xuống núi chết rồi, hơn nữa còn mang về hai thi thể không nhìn rõ diện mạo hình dáng.

Hoa Thác lúc ấy nổi điên, rút kiếm liều lĩnh tấn công Hạc Tuyết, chiêu nào cũng hiểm ác sống còn khiến Hạc Tuyết phải bỏ chạy. Mấy ngày nay, ngoại trừ ba canh giờ hàng ngày túc trực bên linh cửu, toàn bộ thời gian còn lại, Hoa Thác cứ luyện kiếm quên ăn quên ngủ. Đến Hoa Thác cũng phải tin, thì bọn họ đã hơn hai mươi ngày không tìm thấy hai người sao có thể không tin, sao có thể nghĩ là Hạc Tuyết nói dối?

Hoàn Viễn nói xong, Sở Ngọc cảm thấy tay áo mình bị giật giật. Quay sang, nàng thấy Lưu Tang đã bỏ khăn ra khỏi mắt, mỉm cười ngọt ngào: “Hoàn ca ca là người không thích kể công, nên không nói một chuyện!”

Nghe Lưu Tang bổ sung giải thích, Sở Ngọc mới biết. Lúc Lưu Tử Nghiệp nghe tin nàng chết, một mặt ra lệnh đuổi bắt Hạc Tuyết, một mặt còn thô bạo muốn xử trảm toàn bộ người trong phủ công chúa để chôn theo tỷ tỷ. Hoàn Viễn đã gắng hết sức xoa dịu mới khiến hoàng đế miễn cưỡng nuốt giận. Không ngờ kỳ tích là không một ai trong phủ bị giết, khiến từ đó tất cả mọi người đều nguyện ý phục tùng Hoàn Viễn.

Sở Ngọc nghe Lưu Tang hoa chân múa tay kể chuyện một hồi, quay lại kinh ngạc nhìn Hoàn Viễn. Khuôn mặt hắn vẫn trầm tĩnh điềm nhiên, nhưng bị nàng quay sang nhìn phút chốc có vẻ bối rối xấu hổ.

Sở Ngọc mỉm cười, vỗ vỗ tay Lưu Tang ra hiệu cho cậu bé tạm thời buông ra, rồi đứng lên đi đến trước mặt Hoàn Viễn. Bình tĩnh nhìn hắn, nàng chấp tay cúi đầu.

Vái chào thật sâu.

Hoàn Viễn cả kinh, vội đỡ Sở Ngọc lên, thấp giọng nói: “Công chúa, ta không dám nhận đại lễ này!”

Sở Ngọc để Hoàn Viễn đỡ dậy, mắt vẫn nhìn hắn đắm đắm, chậm rãi nói: “Người xứng đáng như thế! Ta vái cảm tạ người, không chỉ vì người, mà còn vì tất cả mọi người trong phủ từ trên xuống dưới!” Nàng thông thả, nhưng chân thành tiếp lời: “Thật đấy, Hoàn Viễn! Cảm ơn người!”

Nếu không nhờ có Hoàn Viễn, ngày hôm nay trở về với nàng sẽ không chỉ là một hồi não loạn, mà là một hồi bi kịch khủng khiếp. Nàng sẽ oán hận Lưu Tử Nghiệp, và cũng oán hận chính mình. Tuy kẻ giết người là Lưu Tử Nghiệp, nhưng nguyên nhân lại đến từ nàng.

Nàng cảm ơn Hoàn Viễn, không chỉ bởi hắn đã cứu tính mạng của toàn bộ mọi người trong phủ công chúa, mà còn cứu nàng thoát khỏi oán hận đầm máu không thể hòa giải.

“À” Hoàn Viễn đổi đề tài “Còn có một chuyện quên bẩm báo với công chúa. Thị nữ của người tên là Phần Đại...”

Sở Ngọc ngẩn ra, nhớ lúc ở linh đường không hề thấy bóng dáng Phần Đại, vội vàng hỏi: “Cô ấy thế nào?”

Nghe chuyện, Sở Ngọc nhẹ nhàng thở ra. Phần Đại chưa chết, cũng không bị thương. Thời gian trước, khi Lưu Tử Nghiệp đến phủ, Phần Đại phụ trách hầu hạ hắn, kết quả là tiến tới hầu hạ trên giường. Sau đó Phần Đại được Lưu Tử Nghiệp mang vào cung. Hoàn Viễn dù có muốn cũng không thể ngăn hoàng đế mang một cô gái đã thuộc về hắn đi được.

Sở Ngọc cười khổ một tiếng. Ngay cả lúc đó nàng ở trong phủ cũng không có cách nào ngăn cản Lưu Tử Nghiệp. Bản thân nàng trước đây đã hỏi xin hắn không ít trai lơ, đổi lại, Lưu Tử Nghiệp muốn lấy một vài cô gái cũng là chuyện bình thường. Nếu ngăn cản hắn, nàng lại là người nhỏ mọn không biết điều.

Hắn là hoàng đế.

“Hậu cung phần đại ba ngàn người” (phần đại là mệnh môn, rộng lớn), nay Phần Đại đã trở thành một trong số đó, thực sự là “hậu cung phần đại”.

Sở Ngọc cười khổ một tiếng, an ủi Lưu Tang và A Man rồi thay đổi trang phục vào cung. Trước khi nói chuyện với Hoàn Viễn, nàng đã sai người mang một phong thư vào cung, báo với Lưu Tử Nghiệp nàng vẫn còn sống mạnh khỏe, đợi nàng tắm gội thay y phục sẽ vào cung bái kiến.

Sở Ngọc đã quá quen thuộc đường lối trong cung. Dù đã một tháng không tới, nhưng nhắm mắt nàng cũng có thể đến thẳng cung điện của Lưu Tử Nghiệp. Tất nhiên nàng không nhắm mắt, mà nhìn thấy trước ngưỡng cửa, một dáng người y phục tím.

Nhìn nhau trong khoảnh khắc, Sở Ngọc bỗng bật cười: “Ta không chết, người có thất vọng không?”

Thiên Như Kính trả lời, khuôn mặt nghiêm trang không biểu lộ điều gì: “Sẽ không, nàng không chết lúc này, bằng cách thức này!”

Sở Ngọc cười cười: “Ý người muốn nói, ta sẽ phải chết theo cách mà thiên thư ghi lại, đúng không? Chẳng lẽ người không sợ phát sinh việc ngoài ý muốn, ta chết sớm hơn dự kiến à?”

Nhìn Thiên Như Kính đứng sững bàng hoàng, Sở Ngọc lướt qua hắn đi về phía trước.

Lịch sử là thế nào, bây giờ nàng không cần cố gắng tìm hiểu nữa! Bởi vì nàng biết rõ mình muốn gì, xác định được mục tiêu, loại bỏ hết những tạp niệm rồi ren, ánh mắt vững vàng kiên định.

Cho đến khi Sở Ngọc đi xa rồi, Thiên Như Kính mới chậm rãi lắc đầu: “Ta không lo lắng, bởi vì Dung Chỉ vẫn còn sống!” Hắn vẫn còn sống.

Thiên Như Kính biết rõ như vậy.

Tỷ đệ gặp nhau, tất nhiên là ôn lại những chuyện trong một tháng xa cách. Nghe Sở Ngọc kể lại mọi chuyện xảy ra, Lưu Tử Nghiệp sợ hãi than thở liên tục, cuối cùng nghiêng rằng thế sẽ sai quân đội bao vây diệt sạch toán cướp kia.

Kể chuyện xong, Sở Ngọc ngó nghiêng hai bên, làm ra vẻ bất chợt nhớ đến: “Đúng rồi, ta nghe nói bệ hạ nhìn trúng một thị nữ của ta tên là Phấn Đại...” Sở Ngọc cười tíu mắt: “Đây đúng là phúc khí của cô ấy. Nhưng đã nhiều ngày không gặp, ta muốn gặp lại một lần, không rõ bệ hạ có cho phép không?”

Sở Ngọc quyết định rất đơn giản, muốn chính mắt mình kiểm tra xem tình hình Phấn Đại có tốt không, nếu Phấn Đại sống tốt thì nàng cũng yên tâm. Dù sao làm phi tử của hoàng đế không phải lo cơm ăn áo mặc, không phải làm lưng vất vả. Tính tình Lưu Tử Nghiệp không tốt, nhưng hẳn lại là một soái ca tuấn tú. Nhìn thấy hẳn, chắc hẳn đại bộ phận các thiếu nữ đều nguyện ý vào cung.

Lưu Tử Nghiệp cũng không thoái thác, dứt khoát sai người triệu Phấn Đại đến. Sở Ngọc cẩn thận quan sát thật kỹ. Phấn Đại vốn là một thiếu nữ rất xinh đẹp, mắt to tròn sáng sủa như nước. Bây giờ, trông nàng ấy càng thêm yêu kiều diễm lệ. Xiêm y đẹp đẽ quý giá, trâm cài tóc lấp lánh đủ loại trên đầu như triển lãm vàng bạc đá quý. Dù sao Sở Ngọc cũng biết hiện nay đó là xu hướng trang điểm thời thượng của giới quý tộc, nên cũng không ngạc nhiên.

Nhìn thấy Sở Ngọc, Phấn Đại tào nhả cúi đầu: “Bái kiến công chúa!” Dáng người nàng nhỏ nhắn, lúc cúi xuống trông càng đáng yêu.

Có lẽ chính vẻ thanh tao này đã hấp dẫn Lưu Tử Nghiệp.

Sở Ngọc cẩn thận quan sát kỹ một hồi, thấy Phấn Đại không có vấn đề gì, thái độ nhẹ nhàng bình tĩnh nên cũng yên lòng. Nàng vỗ vỗ Lưu Tử Nghiệp, thuận miệng dặn dò hẳn để ý chăm sóc Phấn Đại, rồi cáo từ rời đi.

Trong phủ, còn có người đang chờ nàng.

Sở Ngọc đi rồi, lúc này Phấn Đại không chống đỡ được nữa, sắc mặt trắng bệch, ngã khụy xuống. Lưu Tử Nghiệp không hề đưa tay ra đỡ, trên mặt vẫn còn lưu lại nụ cười dành cho Sở Ngọc, nhưng ánh mắt liếc xuống Phấn Đại thì lạnh lẽo vô cùng: “Vừa rồi người thể hiện rất tốt, không để a tỷ phát hiện ra điều gì! Sau này ta sẽ không đánh người nữa, nhưng người cũng nên biết rõ bổn phận của mình, nên làm gì, không nên làm gì, rõ chưa?”

Phấn Đại phủ phục trên nền nhà, rưng rưng sợ hãi khẽ gật đầu. Nếu không phải trước khi tới đây, có chuyên gia trang điểm che giấu sắc mặt tiêu tụy thì e rằng Sở Ngọc chỉ liếc mắt một cái cũng nhận ra nàng không được khỏe.

Nàng hối hận. Nếu sớm biết Lưu Tử Nghiệp là hoàng đế tàn bạo như vậy, dù có thể nào nàng cũng sẽ không nhất thời hồ đồ, quyến rũ hẳn để được hưởng vinh hoa phú quý.

Nàng chỉ vờ vện chứng kiến chân tình của Lưu Tử Nghiệp trước mặt Sở Ngọc, mà quên mất người này là kẻ vui giận thất thường, tính tình thô bạo. Kể từ khi nghe tin Sở Ngọc chết, lại không thể giết người trong phủ để chôn theo tỷ tỷ, mỗi ngày hoàng đế trở về liền trút giận bằng cách đánh đập nàng. Bây giờ bề ngoài nàng thể này, nhưng dưới lớp y phục là chi chít vết thương.

Hậu cung mệnh mông ba ngàn người, nàng chẳng là thứ gì quan trọng cả. Bất kể lúc nào, trong số đó cũng có những người bỗng dưng biến mất.

165. Q.4 - Chương 165: Từ Nay Đoạn Tuyệt

Sở viên – phủ công chúa – hoàng cung – phủ công chúa.

Đó là lộ trình của Sở Ngọc trong ngày đầu tiên trở về thành Kiến Khang.

Cho dù lúc đầu bằng hoàng bất an, nhưng sau một ngày, Sở Ngọc đã dần trấn định tinh thần để có thể đối diện với ánh mắt nghi ngờ của Hoa Thác.

Từ lúc Sở Ngọc bắt đầu vào cung cho đến lúc trở về là chạng vạng tối, Hoa Thác vẫn đứng lẳng lặng trước cổng phủ. Hắn cầm kiếm, gương mặt kiêu ngạo phảng phất sự xúc động nào đó, nhưng vẫn cố gắng đè nén để chờ Sở Ngọc trở về, chờ nàng cho hắn một câu trả lời thỏa đáng.

Ngày mùa thu dường như ngắn hơn, mặt trời đi ngủ sớm, vầng dương sắp lặn đỏ rực như máu nhưng Hoa Thác cảm thấy rất thoải mái quen thuộc. Hắn quen với màu máu cũng như quen với đường kiếm, đó là số mệnh của kiếm khách.

Lúc Sở Ngọc trở về, nhìn thấy Hoa Thác mặc y phục đỏ đứng trước cửa, cả người đắm chìm trong màu tà dương đỏ rực như máu.

Nhìn thấy Sở Ngọc, Hoa Thác định cất lời, nhưng nàng khoát tay mỉm cười nói trước: “Ta biết ngươi muốn hỏi gì. Nhưng không nên gấp gáp, dù có chuyện gì cũng đợi ta ăn cơm xong rồi nói!”

Đi vài bước, nàng gặp Áu Lam tiến đến, cúi người thi lễ rồi nói nhỏ: “Công chúa, Tiêu công tử về cùng người, bây giờ vẫn chưa đi, đang ở chỗ Lưu Tang công tử. Công chúa định xử trí thế nào?”

Sở Ngọc kêu “a” một tiếng, vỗ vỗ trán bật cười: thế mà nàng quên mất Tiêu Biệt. Bước vào linh đường, nàng bị lễ tang của chính mình làm cho dở khóc dở cười, sau đó bị những việc khác làm sao nhãng, nên quên hẳn Tiêu Biệt.

Thay vì nói nàng quên, thì thực ra, nói cách khác là nàng vốn không quan tâm đến ý.

Sở Ngọc nhíu mày, nhớ đến cảm xúc đau thương tang tóc của Tiêu Biệt ở Sở viên. Hoàn Viễn và mọi người trong phủ cho rằng nàng đã chết, như vậy chắc Tiêu Biệt cũng có hiểu lầm tương tự. Cho nên lúc thấy nàng hẳn mới quá kinh ngạc, nhất thời vô ý làm đứt dây đàn.

Người hầu trong Sở viên đã nói, Tiêu Biệt đánh đàn ở đó để hoài niệm cố nhân. Bây giờ nghĩ đến, cố nhân không ai khác ngoài nàng.

Nàng không đếm xỉa chút nào đến Tiêu Biệt, nhưng ngược lại, hắn cực kỳ nghiêm túc và có tình sâu ý nặng với nàng. Mỗi quan hệ không bình đẳng này khiến Sở Ngọc rất không thoải mái. Nàng và Tiêu Biệt vốn không hề liên quan, sở dĩ có tình trạng hiện nay đều là bởi vì Sơn Âm công chúa. Người cao nhã, có khả năng thẩm định và thưởng thức âm nhạc là Sơn Âm công chúa, không liên quan một cọng tóc nào với Sở Ngọc.

Người trong lòng Tiêu Biệt, khiến hắn thương nhớ khôn nguôi đã sớm không còn nữa.

Sở Ngọc khẽ thở dài, hỏi Áu Lam thêm một vài chuyện rồi sai cô hầu vào phòng mình lấy một thứ, còn bản thân mình đến chỗ Lưu Tang. Vừa bước qua cửa, nàng liền thấy có hai người. Tiêu Biệt ngồi dưới nền nhà, còn Lưu Tang đứng bên cạnh háo hức chờ mong.

Tiêu Biệt đang dạy Lưu Tang đánh đàn.

Áu Lam đã kể hết sự tình với Sở Ngọc: hôm nay nàng đột nhiên trở về, sau khi gặp Hoàn Viễn lại vội vã vào cung. Tiêu Biệt bị bỏ lại ở linh đường, đi cũng dở, ở không xong. Lưu Tang nhân rồi chạy đến bắt chuyện, biết hắn thạo đánh đàn bèn mang một cây đàn đến, quần quýt không rời đòi hắn dạy. Tiêu Biệt cũng nhân đó, vừa dạy đàn vừa ở lại phủ chờ Sở Ngọc.

Lưu Tang nhìn thấy Sở Ngọc, kêu lên vui sướng rồi chạy ào tới, ôm lấy cánh tay nàng và theo thói quen lại dụi dụi mặt vào tay nàng mấy cái.

Sở Ngọc dịu dàng vuốt tóc Lưu Tang, nhưng ánh mắt thì nhìn Tiêu Biệt chăm chú.

Tiêu Biệt lúc này ngẩng đầu lên, cũng không né tránh ánh mắt Sở Ngọc. Một lát sau, hắn điềm đạm nói: “Gần đây ta lại soạn được một cảm khúc mới, nàng có muốn nghe không?”

Sở Ngọc mỉm cười lắc đầu. Lúc này Áu Lam đã chạy tới, trên tay là một tập sách bọc bằng gấm xanh. Sở Ngọc nhận lấy, xác nhận là không nhầm thì đưa cho Tiêu Biệt: “Tiêu huynh, đây là lễ vật chia tay!”

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt Tiêu Biệt lạnh hẳn. Hắn không đưa tay ra nhận, chỉ nhìn Sở Ngọc lạnh lùng hỏi: “Nàng có ý gì?”

Sở Ngọc coi như không để ý đến ánh mắt lạnh lùng của hắn, nhìn xuống tập sách bọc gấm xanh: “Đây là những điều tâm đắc về cầm khúc do công...do ta viết!” Cũng là thứ duy nhất công chúa để lại có liên quan đến Tiêu Biệt.

Tiêu Biệt cười lạnh một tiếng, đẩy cây đàn ở phía trước ra rồi chậm rãi đứng lên: “Công chúa điện hạ, ta nhiều lần tìm đến, không phải để chịu nhục!”

Sở Ngọc đứng bất động, đối diện với vẻ mặt lạnh lùng và ánh mắt đăm đăm của Tiêu Biệt. Nàng cố gắng khống chế giọng nói của mình sao cho thật đĩnh đạc vô cảm: “Nếu Tiêu huynh cảm thấy bị lăng nhục, thì hãy rời đi! Thành Kiến Khang không phải là nơi định cư lâu dài!”

Tiêu Biệt nhìn Sở Ngọc rất lâu, rồi bỗng bật cười. Hắn cười lạnh lẽo, vẻ băng giá tràn đầy trong mắt: “Công chúa nói đúng lắm! Tiêu Biệt cáo từ!”

Nói xong những lời lạnh giá, Tiêu Biệt bước nhanh lướt qua bên người Sở Ngọc ra khỏi phòng. Tiêu Biệt xuất thân cao quý, được cả gia tộc trông đợi, lại tinh thông nhạc cụ tao nhã. Ba yếu tố cộng lại khiến hắn có đủ lý do để cao ngạo. Sở dĩ hắn tình nguyện bãi phục Sơn Âm công chúa, bởi vì về một phương diện nào đó, nàng ấy còn đứng cao hơn hắn, tầm nhìn sâu hơn.

Bá Nha hạnh phúc vì có Tử Kỳ. Mỗi người đánh đàn, trong tiềm thức đều hi vọng tìm được tri âm.

Tiêu Biệt cũng thế.

Mặc dù tiếng xấu của Sơn Âm công chúa khiến người đời kinh hãi, nhưng nàng ấy có thể hiểu tiếng đàn của Tiêu Biệt.

Nhưng mỗi lần mang cầm khúc đến với tình cảm quý trọng, lại chỉ nhận được vẻ lạnh nhạt coi thường, thậm chí cuối cùng còn bị xua đuổi thẳng thừng, thì dù chữ “tri âm” kia có đáng giá bao nhiêu, lòng tự tôn của Tiêu Biệt cũng khó mà chịu nổi.

Chung Tử Kỳ của hắn đã không còn muốn nghe đàn nữa, thì thành Kiến Khang hoa lệ này cũng chỉ là nơi hoang vắng lạnh lẽo mà thôi.

Tiêu Biệt quyết định ngày mai sẽ ra đi.

Nhìn bóng dáng Tiêu Biệt khuất dần, Sở Ngọc lặng lẽ thở dài. Nếu nàng không nhớ nhầm, thì ngày chính biến trong lịch sử đang đến rất gần. Nếu Tiêu Biệt cứ tiếp tục kết giao với nàng, e rằng sẽ liên lụy khiến hắn gặp nguy hiểm. Chi bằng thừa dịp chưa nhập cuộc, dứt hẳn rời đi.

Những người khác trong phủ công chúa đã liên hệ với nàng quá sâu, phải cùng bước trên một con thuyền. Nhưng Tiêu Biệt thì khác, hắn chưa nhập cuộc, nên càng có cơ hội thoát thân.

Như thế cũng tốt.

Phương pháp này hơi tàn nhẫn, làm tổn thương đến lòng tự trọng của Tiêu Biệt, nhưng Sở Ngọc cũng không quá quan tâm.

Nàng vốn không phải tri âm của Tiêu Biệt. Dao sắc đã chặt đứt mối liên hệ này rồi, dù đau một lần, nhưng từ nay sẽ không còn phải lo nghĩ nữa.

Sở Ngọc lại vuốt tóc Lưu Tang, mỉm cười nói: “Thật ngại quá, Lưu Tang à! Ta đã đuổi thầy dạy đàn của em đi rồi. Sau này nếu em muốn học, ta sẽ mời một người khác tới, được không?”

Lưu Tang lại dụi mắt lên mu bàn tay nàng: “Công chúa không thích hắn, còn em cũng không thích đàn...” Một lúc sau, cậu bé bỗng hỏi: “Công chúa, Dung ca ca...có phải đã xảy ra chuyện rồi không?”

Cậu bé tuy nhỏ tuổi nhưng không phải là không biết gì. Sở Ngọc đơn độc trở về, lại né tránh câu hỏi của Hoa Thác, khiến Hoa Thác mặt xám xịt cả buổi chiều, tất cả đủ để Lưu Tang có dự cảm không ổn.

“Đúng đó! Có chuyện gì hãy nói thẳng ra, sao phải bắt mọi người chờ đợi?” Phía sau truyền đến giọng điệu u ám lạnh lẽo của Hoa Thác: “Công chúa đang sợ cái gì?”

Việt Tiệp Phi này giờ yên lặng đứng sau Sở Ngọc, cảm giác trong giọng nói của Hoa Thác dày đặc sát ý, liền đưa tay nắm lấy chuôi kiếm.

166. Q.4 - Chương 166: Bước Ra Từ Hoang Mang

Lúc này sắc mặt Hoa Thác đã cực kỳ khó coi, dường như chỉ cần Sở Ngọc nói thêm nửa lời, hắn sẽ rút kiếm ra khỏi vỏ.

Để đề phòng Hoa Thác, Việt Tiệp Phi nắm chặt chuôi kiếm, đứng chắn trước mặt Sở Ngọc.

Hoa Thác cười lạnh nhìn Việt Tiệp Phi chằm chằm. Hắn đã ngứa mắt với kẻ này từ lâu rồi. Trước đây giao đấu, hắn bị thương nên không thể đánh lâu, nhiều lần bị rơi vào thế yếu. Bây giờ vừa hay thử sức lại một chút xem sao!

Hai người trừng trừng nhìn nhau chuẩn bị xuất thủ, bỗng Việt Tiệp Phi thấy có người vỗ vỗ vai mình. Quay lại nhìn, hắn thấy Sở Ngọc mỉm cười: “Các người đang định làm gì thế?”

Ánh mắt nàng lướt nhanh sang Hoa Thác, khoe miệng khê cong lên: “Vừa ăn vừa nói!”

Thế là ăn cơm.

Trong lúc chờ thức ăn được mang lên, Sở Ngọc thay một bộ trang phục nam giới.

Sắc trời đã tối, ánh nến lung lay chiếu rọi căn phòng.

Trong phòng, trước mặt mỗi người là một án kỷ hình vuông, bày thức ăn nóng sốt. Nhưng trừ Sở Ngọc, tất cả đều không động đũa.

Không còn lòng dạ nào mà ăn uống.

Bận rộn suốt một ngày, Sở Ngọc rất đói. Ăn xong hai, ba bát cơm, nàng mới dừng lại mỉm cười nhìn Hoa Thác và Việt Tiệp Phi ở phía đối diện. Bọn họ tay trái cầm đũa, tay phải nắm chặt chuôi kiếm, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt bắn phá đối phương. Mà tư thế ngồi của cả hai cũng là tư thế nhà võ chứ không phải lúc nhàn nhã ăn cơm, có thể sẵn sàng xông lên giao đấu bất cứ lúc nào.

Sở Ngọc cười cười quay sang nhìn Lưu Tang đang ngồi bên cạnh. Cậu bé cúi đầu nhìn thức ăn, mặt mày ủ ê. Nàng không nhịn được xoa đầu Lưu Tang hỏi: “Sao lại không ăn?”

Lưu Tang cất tiếng rầu rĩ: “Em không nuốt được. Công chúa lại phải đi đúng không?” Vừa rồi trong lúc chờ thức ăn đưa lên, cậu nghe thấy Sở Ngọc sai Ấu Lam đi chuẩn bị hành trang xe ngựa, xem ra muốn nhanh chóng lên đường.

Sở Ngọc gấp một miếng thịt lên miệng: “Đúng thế! Ta quả thật có việc cần ra ngoài. Em sẽ ngoan ngoãn ở trong phủ chờ ta chứ?”

Một lúc sau, Lưu Tang mới rầu rĩ đáp: “Không đâu, em muốn đi cùng công chúa! Công chúa đi đâu thì em đi đó!”

Chắc chắn là như vậy.

Sở Ngọc thâm thở dài, nhưng trên mặt vẫn rất vui vẻ thoải mái: “Vậy em đi cùng ta cũng được!” Để cậu ở nhà không yên tâm, chỉ bằng cứ mang theo là hơn.

Thật ra so với Tiêu Biệt, Lưu Tang là đối tượng nàng còn muốn tổng đi khẩn trương hơn. Dứa bé này bởi vì Sơn Âm công chúa mà ỷ lại nàng. Nhưng nàng thật sự không tìm ra lý do gì bắt Lưu Tang rời đi. Ngay cả khi nàng tìm được lý do, nó vẫn có thể cố tình ở lại bên nàng.

Làm nũng là đặc quyền của trẻ con.

“Công chúa muốn ra ngoài? Đi đâu vậy?” Hoa Thác có cảm giác bất thường, không để ý đến ánh mắt kinh dị của Việt Tiệp Phi mà vội vàng hỏi Sở Ngọc.

Sở Ngọc lại chậm rãi ăn, cho đến khi Hoa Thác mất hết kiên nhẫn, mới khẽ gật đầu: “Không phải người muốn biết một tháng nay xảy ra chuyện gì sao? Ta sẽ nói!”

Cầm chén trà men sứ xanh ngọc, nàng nhấp một ngụm trà nóng, rồi từ tốn kể lại lần lượt tất cả những chuyện xảy ra, bắt đầu từ lúc Dung Chỉ xuất hiện trước xe ngựa.

Không có nhiều thời gian nên Sở Ngọc nói tóm tắt đơn giản, lược bớt những đoạn phức tạp hoặc kinh sợ, nhưng giúp Hoa Thác hiểu được, hiện giờ Dung Chỉ còn sống trong tay bọn cướp.

Càng nghe, sắc mặt Hoa Thác càng xám lại. Sở Ngọc kết luận: “Cuối cùng, ta trở về như vậy đấy!” Nàng chỉ nói đơn giản là được Tôn Lập thả ra, chứ không đề cập đến chuyện phát sinh trên đường.

Hoa Thác buột miệng: “Công chúa cứ như vậy mà trở về? Dung Chỉ một thân một mình ở nơi quỷ quái đó chịu khổ sở, công chúa nhẫn tâm như vậy sao?” Hắn rất tức giận, rất không hài lòng! Vì sao người trở về là nàng chứ không phải Dung Chỉ? Vì sao nàng ở đây hưởng thụ người hầu kẻ hạ, cơm bưng nước rót, còn Dung Chỉ phải lưu lạc trong tay bọn cướp chịu khổ, sống chết không biết thế nào?

Nỗi đau đớn khôn xiết bóp nghẹt trái tim Hoa Thác, khiến hắn không kịp nghĩ ngợi gì, chỉ lập tức trút giận lên Sở Ngọc.

Nghe hắn chỉ trích, vẻ mặt Sở Ngọc dừng dừng, thậm chí hàng mi cũng không rung động. Nàng nhìn Hoa Thác, ánh mắt bình tĩnh thản nhiên. Một hồi lâu sau, nàng lại nhấp một ngụm trà, nói khẽ: “Vậy người muốn ta phải thế nào?”

Một câu hỏi nhẹ nhàng khiến Hoa Thác ngẩn người.

“Người muốn ta phải làm sao?” Hạ mắt, Sở Ngọc nhìn nước trà xanh biếc, khoan thai tiếp lời: “Ta...vai không thể gánh, tay không thể nâng, về văn không thể an bang, về võ không thể định quốc. Ta ở lại đó, giúp được gì cho Dung Chỉ?” Nàng vốn cho rằng mình rất khó đối diện với Hoa Thác, nhưng đến lúc này lại có thể ứng đối thản nhiên trôi chảy.

Hoa Thác nhất thời nghẹn họng, một lúc sau mới ngáp ngừng ấp úng: “Chỉ ít...công chúa cũng không nên bỏ lại một mình hắn...”

Sở Ngọc bật cười, nhìn Hoa Thác với vẻ rất thú vị: “Trước giờ ta không biết, người lại là kẻ khờ dại như vậy! Ta ở lại đó đồng cam cộng khổ với Dung Chỉ thì giúp được gì cho hắn? Chẳng lẽ ta biết dùng độc được? Hay là võ nghệ của ta có thể giết người?”

Nàng đặt chén trà xuống, cầm khăn lụa bạch thắm nhẹ khước môi: “Hoa Thác, đừng tưởng có mỗi mình người lo lắng cho sự an nguy của Dung Chỉ! Ta lo lắng không kém gì người! Nhưng nếu ở lại đó, ngoài việc làm vật cản rườm rà, ta không giúp được gì cho hắn. Chỉ có trở về, ta mới có thể nghĩ cách giải cứu Dung Chỉ!”

Hoa Thác kinh ngạc nhìn Sở Ngọc. Hắn mơ hồ cảm giác, nữ tử này thật khác lạ! Tiếng nói của nàng vẫn nhỏ nhẹ, thông thả, nhưng ẩn chứa trong đó là sự dẻo dai kiên định vô cùng.

Trong ánh mắt nàng, hàm chứa những điều mà trước đây hắn chưa bao giờ thấy, như ngọc quý trải qua mưa gió phong sương mài giũa, lại trở nên lấp lánh sáng ngời.

Có người tới báo xe ngựa đã chuẩn bị xong, Sở Ngọc đặt khăn lụa xuống đứng lên, vỗ vỗ lên tay Lưu Tang: “Được, em về chuẩn bị một chút đi, mang theo vài thứ cần thiết nhưng đừng quá nhiều. Chuẩn bị xong thì ra cửa chờ ta!”

Lưu Tang chạy đi rồi, Sở Ngọc đến trước mặt Hoa Thác. Nàng đứng, hắn ngồi, nàng từ trên cao nhìn xuống, mà hắn ngược mắt lên.

Ánh nền chiếu rọi khuôn mặt diễm lệ của nàng, nhưng Hoa Thác nhận thấy, trong đôi mắt sáng ngời trong trẻo kia, có một vài ý vị mà hắn không nắm bắt được.

Sở Ngọc điềm đạm nói: “Ta ra ngoài lần này để tìm một người có khả năng giúp đỡ Dung Chỉ. Ta không biết đó là người thế nào, không biết việc này nguy hiểm hay không, hữu ích hay không. Nhưng có một số việc, ta nhất định muốn làm! Vì an toàn, ta muốn mang người theo, vậy người có đồng ý không?”

Hoa Thác đang định gạt đầu, Sở Ngọc lại khoát tay chặn lời hấn: “Người đừng vội đồng ý! Đi cùng ta, người nhất định phải thực hiện ba điều: Thứ nhất, không được tiết lộ thân phận của ta. Thứ hai, trừ phi kẻ khác tấn công ta, nếu không người không được tự ý xuất thủ. Thứ ba, trên đường phải hoàn toàn nghe theo sự sai khiến của ta!”

Nàng điềm nhiên nhìn hấn: “Nếu người đồng ý thì đi cùng. Nếu không, chúng ta đường ai nấy đi!”

Nàng rõ ràng đang nhờ vả hấn, nhưng với thái độ bình tĩnh sòng phẳng, đảo khách thành chủ, và chắc chắn rằng hấn sẽ vì muốn cứu Dung Chỉ mà đồng ý. Hoa Thác nghiêng rằng: “Ba điều thì ba điều, nhưng công chúa cũng phải giữ lời, tìm cách cứu Dung Chỉ!”

Sở Ngọc khẽ gạt đầu, xoay người bước ra ngoài: “Vậy thì cùng đi!”

Hoa Thác sững sờ nhìn theo bóng dáng Sở Ngọc. Nàng mặc y phục màu lam nhạt, gió đêm thổi tà áo tung bay, nhưng bước chân nàng ổn định vững vàng, không nhanh không chậm.

Trước đây, Dung Chỉ làm những gì, hấn biết nhưng nàng thì không. Có những lúc, hấn cười thầm vì nàng rơi vào trận đồ bát quái của Dung Chỉ mà không hề hay biết.

Nhưng Sở Ngọc so với cách đây một tháng như là hai người hoàn toàn khác nhau. Trở về, vào cung, quay lại phủ, rồi rời đi, mỗi hành động, mỗi phán đoán của nàng không chút chần chừ do dự, không có tình cảm yếu đuối dư thừa. Lúc này, dáng vẻ của nàng khá giống khi nàng ban phát ơn huệ cho các nam sủng để họ rời phủ, nhưng so với thời điểm kia lại rõ ràng, xác thực, thần nhiên, mà cũng uy phong hơn.

Hoa Thác mơ hồ cảm thấy, trong nàng có một điều gì đó mà hấn không sao nắm bắt được.

Hấn không thể, Dung Chỉ không thể, bất kỳ ai cũng không thể.

Đã trải qua lúc chết đi sống lại, lưu lạc, biệt ly rồi gặp gỡ, nàng bước ra từ tận cùng hoang mang khốn đốn.

Đi về phía trước.

Từng bước từng bước, không chút chần chừ.

Đi về phía trước.

167. Q.4 - Chương 167: Một Ngày Hai Đêm

Rời khỏi phủ công chúa, là để đi tìm Vu Văn.

Ngày đó gặp Vu Văn, Sở Ngọc hỏi thăm về người tên là Thương Hải, nhờ Vu Văn tìm và tiến cử nàng với hấn.

Một ngày trước khi về thành Kiến Khang, nàng và Vu Văn chia tay, hẹn ba ngày sau sẽ gặp lại để cùng đến gặp Thương Hải.

Sở Ngọc vẫn giữ tín vật của Dung Chỉ bên người. Nàng quyết định không đưa tín vật ra cho Vu Văn biết, nhưng vẫn tìm cách gặp Thương Hải, như vậy cũng không tính là làm trái điều Dung Chỉ dặn dò.

Trước khi đi, Sở Ngọc giao nội phủ cho Hoàn Viễn quản lý, cũng để lại một phong thư nhờ hấn chuyển cho Lưu Tử Nghiệp.

Bức thư bày tỏ mong muốn Lưu Tử Nghiệp sai người tìm tung tích toán cướp và Dung Chỉ, nhưng không phải là quân đội. Bởi vì quân đội với quy mô lớn sẽ đánh động bọn cướp, mà Tôn Lập có thể cho rằng quân đội do Dung Chỉ đưa tới, sẽ gây bất lợi cho Dung Chỉ.

“Người phân theo nhóm, vật hợp theo loài”. Không biết vị có tên Thương Hải kia là người thế nào, nhưng có thể được Dung Chỉ trịnh trọng phó thác thì chắc hẳn không phải là người tầm thường.

Trừ lần đó ra, Sở Ngọc chưa từng có biểu lộ với bất kỳ người nào về vấn đề này.

Lưu Tang đã đứng đợi sẵn sàng bên cạnh xe ngựa trước cổng phủ. Cậu bé giắt đoản kiếm bên hông, trên lưng còn đeo cung và một túi tên, với dáng vẻ lên đường đánh giặc.

Mà bên cạnh Lưu Tang còn một người nằm ngoài dự kiến, da ngăm đen, cơ bắp rắn chắc khỏe mạnh, tay cầm một cây thương sắt khá dài.

Dưới trời sao lấp lánh, bên cạnh xe ngựa sang trọng, tổ hợp này nhìn thế nào cũng kỳ quặc!

Sở Ngọc nhìn hai người cảm thấy thật bất lực, méo mặt một lúc rồi mới cố nén cười cất tiếng: “Các người đang làm gì vậy? Không phải ta chuẩn bị đi đánh nhau!”

Lưu Tang bậm môi, khuôn mặt non nớt thể hiện vẻ nghiêm trang: “Chúng ta muốn bảo vệ công chúa, không để công chúa lại gặp nguy hiểm, đúng không, Tiểu Hắc?” Nói xong, cậu vỗ vai A Man – lúc này cũng phối hợp gật đầu một cách nghiêm túc.

Sở Ngọc rút cuộc phì cười gật đầu, bước tới: “Tất cả lên xe đi!” Cũng may xe ngựa đủ rộng, nếu không lại phải thêm một chiếc xe khác.

Nàng vừa mới trở về, lại chỉ mang theo vài người gọn nhẹ đi suốt đêm, nếu Lưu Tử Nghiệp biết được chắc chắn sẽ không cho phép. Đến lúc đó, hoặc là hắn giữ chặt nàng ở nhà, hoặc là phái quân đội đi theo bảo vệ rầm rộ, e rằng sẽ chậm trễ hồng việc.

Vì vậy Sở Ngọc quyết định “tiền trăm hậu tấu”, có thể Lưu Tử Nghiệp sẽ tức giận, nhưng đợi lúc trở về nàng nói ngọt với hắn vài câu thì chắc là “sau cơn mưa trời lại sáng”.

Trong khoang xe có bốn người: Hoa Thác, A Man, Lưu Tang và Sở Ngọc. Như thường lệ, Việt Tiệp Phi đảm nhận việc phu xe, thêm một hộ vệ thạo đường ngồi phía trước. Trời đêm lấp lánh sao nhưng không có trăng. Thừa dịp tối trời, xe ngựa ra khỏi thành.

Ngày tiếp theo.

Lưu Tử Nghiệp nắm chặt phong thư mà Hoàn Viễn vừa đưa lên, chỉ muốn vò nát. Nhưng nghĩ lại, hắn chậm rãi mở ra, ngón tay vuốt những nếp nhăn xuống.

Cầm bức thư, hắn sai thái giám Hoa Nguyễn Nhi bên cạnh: “Gọi Phấn Đại đến đây!”

Phấn Đại bị triệu tới, trong lòng thấp thỏm bất an. Nhìn Lưu Tử Nghiệp đang vuốt ve bức thư, nàng thấy kỳ lạ nhưng không dám hỏi nhiều, chỉ cẩn thận dè dặt tiến lên hành lễ. Hôm nay hoàng đế không hề có vẻ tức giận, trông rất bình thản.

Nhưng nàng vừa tiến đến, liền nghe thấy Lưu Tử Nghiệp tùy ý cất tiếng: “Hoa Nguyễn Nhi, thay ta vả miệng!”

Lưu Tử Nghiệp chậm rãi vuốt phẳng bức thư, bên tai nghe thấy từng tiếng tát nặng nề, nổi tức giận trong lòng dần dần lắng xuống. Cho đến lúc hắn bảo ngừng lại, hai gò má Phấn Đại đã sưng lên đỏ rực như hai chiếc bánh bao.

Gấp phong thư rồi cất kỹ, Lưu Tử Nghiệp phát phát tay, cho Phấn Đại lui ra sau khi hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng hắn không để ý, trong ánh mắt nhoe nhoẹt nước của nàng, chợt lóe lên vẻ tuyệt vọng đầy oán hận.

Ban đêm, lúc Lưu Tử Nghiệp đang ngủ, có cung nhân bấm báo, Phấn Đại đã thất cổ tự sát trong phòng.

Hôm nay sau khi bị đánh, Phấn Đại tự giam mình trong phòng, không cho cung nữ vào hầu hạ. Đến lúc sẩm tối, cung nữ mang cơm đẩy cửa vào thì thấy Phấn Đại đã treo mình lơ lửng giữa phòng. Thân hình nhỏ nhắn chỉ mặc y phục mỏng manh, toàn thân cứng ngắc không cứu được nữa.

Nghe chuyện, Lưu Tử Nghiệp biến sắc, một hồi lâu sau mới nặn trong kẽ răng được mấy chữ: “Có bao nhiêu cung nữ biết chuyện?” Giết hết!

Phong tỏa tin tức triệt để!

Tuyệt đối không để tin Phấn Đại chết truyền đến tai a tỷ!

Trong cung, Lưu Tử Nghiệp bị tin Phấn Đại chết làm cho chấn động, không ngủ ngon giấc. Còn nhóm Sở Ngọc, đi suốt đêm và thêm một ngày đường thì đến một thị trấn, bèn tạm nghỉ trong một tửu quán.

Sở Ngọc mới đi đường xa trở về, không được nghỉ ngơi lại lập tức ra đi, đến lúc sẩm tối thì quá mệt mỏi. Vào phòng nghỉ, nàng liền ngủ lịm không biết gì, mà ở phòng bên cạnh, Lưu Tang và A Man cũng ngủ say sưa như vậy.

Nhưng ở gian phòng cách xa Sở Ngọc nhất, Hoa Thác vẫn ngồi lẳng lặng bên cửa sổ. Đợi đến canh ba, hán đeo trường kiếm bên người, nhảy vọt ra khỏi cửa sổ.

Lúc chạm đất, y phục Hoa Thác như cánh bướm đỏ rực đậu xuống, nhưng bị che khuất bởi màn đêm. Hắn chạy khoảng mười dặm, đến một gò đất thì dừng lại.

Người hán cần gấp đang đứng trên gò đất, chấp tay sau lưng, trông dáng vẻ khá quen mắt.

Hít hơi mấy lần, Hoa Thác đến trước mặt người đó.

Người đó mặc áo đen, hơn nửa mặt khuất trong bóng tối. Thấy Hoa Thác, người kia không vòng vo dài dòng mà hỏi thẳng: “Người nhất định cần gấp ta, rốt cuộc có chuyện gì quan trọng? Người nên biết, ta ở trong cung ra ngoài không dễ dàng gì, lại phải đuổi theo xe ngựa các người, có chuyện gì mà khẩn cấp vậy?”

Hoa Thác thở dốc một hơi, rồi tóm tắt lại những gì Sở Ngọc đã kể: “Trước mắt chỉ sợ Dung Chỉ không ổn! Ta hi vọng người điều vài người tìm cách cứu Dung Chỉ thoát hiểm...”

Hắn còn chưa nói dứt, người kia liền chặn lời: “Không thể! Những người mà ta có thể sai khiến, đều có nhiệm vụ riêng do công tử giao phó. Không thể có mảy may sơ sẩy, tránh làm hỏng việc của công tử!”

Hoa Thác nôn nóng phản bác: “Nhưng tính mạng của Dung Chỉ là quan trọng nhất! Chúng ta làm hết thấy, không phải là vì điều đó sao? Nếu Dung Chỉ chết thì tất cả những thứ khác còn có nghĩa lý gì?”

Người kia trầm mặc rất lâu rồi mới chậm rãi nói: “So với người, ta tin tưởng ở công tử hơn!”

Cho đến lúc gần sáng, Hoa Thác mới quay trở lại phòng, nằm được một lát thì bị Sở Ngọc sai người gọi lên đường.

Đi thêm nửa ngày, đến một thôn trang trồng rất nhiều dâu, Sở Ngọc mới gặp lại Vu Văn.

168. Q.4 - Chương 168: Bị Khuất Phục Bởi Chính Mình

Mùa xuân, lá dâu mới nhú xanh tươi mơn mớn. Sang mùa hạ, lá dâu to bản xanh thẫm. Nhưng đến mùa thu, cả vườn dâu bắt đầu héo úa xơ xác.

Tuy vậy, nhìn những ngôi nhà lợp lá giữa vườn dâu, Sở Ngọc vẫn cảm nhận được không khí thoải mái nhàn nhã.

Vu Văn đến sớm hơn nàng, đã nghỉ ở đây khoảng một, hai ngày. Hắn đứng ở đầu thôn nói chuyện với một cụ già, thấy xe ngựa Sở Ngọc đi tới liền chấp tay thi lễ với cụ già, rồi đi về phía bọn họ.

Cách khoảng một trượng, xe ngựa và Vu Văn đồng thời dừng lại.

Ánh mắt Vu Văn lướt nhanh qua Việt Tiệp Phi, rồi quay sang Sở Ngọc lúc này đã bước xuống, khẽ mỉm cười: “Huynh dài quả nhiên là đúng giờ!”

Sở Ngọc cũng mỉm cười: “Vẫn còn thua kém các hạ, đã để các hạ đợi lâu!”

Hai người không nói thêm nhiều lời, lập tức xuất phát.

Vu Văn cưỡi ngựa, còn dẫn theo một đội hộ vệ phía trước, Sở Ngọc và mọi người đi xe ngựa ở phía sau.

Trong khoang xe, Sở Ngọc giới thiệu qua về Vu Văn, đồng thời cũng hơi tiết lộ, quan hệ giữa Dung Chỉ và họ Vu ở Giang Lăng không hề tầm thường.

Chuyện này nàng chưa hề nói khi còn trong phủ. Nghe xong, Hoa Thác nhíu mày, lẩm bẩm: “Họ Vu ở Giang Lăng, sao ta lại không biết nhỉ!”

Hắn buột miệng nói rất khê, nhưng mọi người trong xe đều lặng thinh, lại thêm cự ly gần nên Sở Ngọc nghe rõ từng từ từng chữ. Nàng mỉm cười với vẻ hơi đắc ý: “Hả? Hóa ra ngươi không biết họ Vu và Dung Chỉ có quan hệ sao? Ta thấy ngươi thân thiết với hắn như thế, cứ tưởng ngươi biết cơ!”

Sở Ngọc cũng nói rất nhỏ, nhưng lời lẽ như một thanh kiếm sắc đâm vào nội tâm Hoa Thác, khiến vẻ mặt kiêu ngạo của khách này có đôi chút lúng túng.

Tuy không chịu thừa nhận, nhưng Hoa Thác không thể không nhìn thẳng vào sự thật, thực ra hắn cũng không hiểu rõ lắm về Dung Chỉ.

Ba năm qua Hoa Thác làm bạn với Dung Chỉ, biết Dung Chỉ làm những việc gì, nhưng hồi tưởng lại mới thấy: thậm chí hắn không biết Dung Chỉ từ đâu tới, học hành thế nào, cha mẹ người thân ra sao.

Hắn vẫn tự cho là mình biết nhiều, nhưng hôm nay, một câu nói vô tình của Sở Ngọc làm hắn chợt nhận ra, có điều nàng còn biết hơn hắn. Có lẽ còn rất nhiều điều mà hắn chưa biết. Ít nhất, họ Vu ở Giang Lăng và Thương Hải, hắn chưa nghe Dung Chỉ nhắc đến bao giờ.

Hoa Thác hơi hoảng loạn, nhìn Sở Ngọc ở phía đối diện. Người thiếu nữ diễm lệ trong y phục nam nhân, mang vẻ thanh nhã và phóng khoáng. Cặp mắt ôn hòa trong veo của nàng lấp lánh ý cười, nhìn hắn chăm chăm như có thể thấu suốt sự chột dạ.

Vì một điều chưa biết mà hoảng hốt, nhưng Hoa Thác cũng vì một câu nói mà bắt đầu nghi ngờ Dung Chỉ...

Không đúng, không được nghĩ nữa! Dung Chỉ làm thế là có nỗi khổ tâm riêng. Sao hắn có thể vì một câu nói của công chúa mà dao động?

Thấy vẻ mặt biến đổi phức tạp của Hoa Thác, Sở Ngọc khẽ cười, dựa lưng vào vách xe êm ái, để cơ thể được thoải mái hơn.

Nàng cũng không cố ý châm ngòi ly gián, chỉ là thuận miệng thôi.

Hoa Thác yêu ghét rất mãnh liệt, luôn thù địch với nàng một cách cực đoan thái quá. Làm hắn dao động một chút cũng hay. Chứ ít trong khoảng thời gian này, hắn sẽ vì phân tán tư tưởng mà chịu an phận hơn.

Nhưng tin tức đó cũng nằm ngoài dự kiến của nàng. Sở dĩ nàng kéo Hoa Thác đi theo là để hắn gặp Vu Văn. Nhưng xem thái độ cho thấy, bọn họ không hề biết nhau, và đều không biết mối quan hệ của đối phương với Dung Chỉ.

Như vậy có lẽ, Vu Văn cũng không biết thân phận của nàng. Nàng tưởng rằng bọn họ đã quen biết Dung Chỉ thì mọi thứ đều phải biết rõ mới phải... Nhưng việc này cũng không quan trọng! Biết hay không, không ảnh hưởng đến Sở Ngọc hiện tại!

Ý cười vừa mới lấp ló ở khóe mắt, cuối cùng lại biến thành một tiếng thở dài. Chẳng ai muốn mình chỉ là một quả trứng gà xếp giữa giỏ trứng, nhưng không biết, trong giỏ của Dung Chỉ có tất cả bao nhiêu quả?

Một “quả trứng” đang ngồi trong khoang xe, còn một “quả trứng” khác cưỡi ngựa đi phía trước. Sở Ngọc thở dài: hai quả trứng lần này vô tình đụng nhau một chỗ, nhưng đừng vỡ nát là được!

Lần này nàng thật mạo hiểm! Thực ra, nàng có thể ở lại phủ, phái người đi thay. Thế nhưng, thứ nhất là nàng không có nhiều người đáng tin, thứ hai là, sau lần chủ động nhảy khỏi vách núi, nội tâm nàng đã có sự biến chuyển.

Ham ăn biếng làm, cực kỳ sợ chết.

Sở Ngọc cố gắng đánh giá lại mọi hành động của mình từ khi đến với thế giới này một cách khách quan. Mặc dù nàng đã rất nỗ lực, thậm chí nhiều lúc vất vả khổ cực, nhưng vẫn không nằm ngoài tám chữ nói trên.

Bị tai nạn máy bay đã chết một lần, không những không làm nàng bớt sợ chết, mà còn thấy sợ nhiều hơn. Bởi đã từng chết, nên càng muốn sống. Mà khi tỉnh lại, phát hiện mình trở thành công chúa, khiến suy nghĩ của nàng có đôi chút lệch lạc.

Nàng bị Hạc Tuyết bắt cóc, đã trải qua giờ phút nguy hiểm “ngàn cân treo sợi tóc”, sau đó lại rơi vào tay bọn cướp, sống qua những ngày thấp thỏm lo lắng, có cả khổ sở. Nhưng bây giờ hồi tưởng lại, nàng vẫn thấy có cái gọi là may mắn.

Trong lúc cái chết cận kề, Dung Chỉ đã tỉnh táo chỉ đường cho nàng, giúp nàng thay đổi cách nhìn nhận quan sát. Sau đó, dám mạo hiểm nhảy từ vách núi xuống, đó là dũng khí và quyết tâm tìm đường sống ngay trong cái chết.

Mà lúc bị bọn cướp cầm tù, Dung Chỉ thi triển thủ đoạn để giao thiệp với Tôn Lập, nàng đã không nhận ra, mình lạc lối quá rồi, thói quen sống giàu có xa hoa đã ăn sâu vào xương tủy.

Nàng đến nơi đây, lập tức có quyền lực nghiêng ngả triều chính, nắm trong tay sự sống chết của nhiều người. Thậm chí hoàng đế - vua của một nước cũng thân thiết, yêu chiều nàng hết mực. Ăn ngon mặc đẹp, tiền hô hậu ủng, dù nàng gắng hết sức giữ vững quan niệm lý tưởng sống, nhưng vẫn bị hoàn cảnh xung quanh ảnh hưởng và biến đổi lúc nào không hay. Hưởng thụ sự tôn kính trọng vọng của mọi người, ít nhiều nàng đã chệch đường lạc lối.

Bần tiện bất năng di, phú quý bất năng dâm, uy vũ bất năng khuất (*)

(*): Nghèo khó không lay chuyển được, giàu sang không dụ dỗ được, cường quyền không khuất phục được. Đây là câu nói về bản lĩnh vững vàng của người quân tử.

Con người lắm đường lạc lối là do chính bản thân mình.

Hoàn cảnh bên ngoài chỉ tác động thêm, còn lý do chính là nội tâm không đủ kiên định.

Sở Ngọc thấy may mắn ở chỗ, nàng thành thật với chính mình. Sau những lúc mơ hồ, nàng cũng có thể tự thức tỉnh.

Người trên xe, người trên ngựa, mỗi người có một tâm tư. Đôi bên đều lặng lẽ, mà Hoa trứng gà và Vu trứng gà cũng rất yên phận.

Sau vài ngày, họ đến thành Giang Lăng – nơi tập trung rất nhiều thế gia vọng tộc.

169. Q.4 - Chương 169: Thành Giang Lăng

Thành Giang Lăng, hay còn gọi là Kinh Châu, nằm ở lưu vực sông Trường Giang, trên đồng bằng Giang Hán. Phía bắc là sông Hán Thủy, phía tây tiếp giáp với đất Ba Thục, phía đông là Tương Việt, từ thời cổ vùng đất này đã được mệnh danh là đường huyết mạch nổi bầy tinh. Thời Tam quốc, Lưu Bị chiếm được Kinh Châu, ký giao ước “mượn” nhưng không trả chính là vùng đất này.

Thành Giang Lăng giàu có, dân cư đông đúc phồn thịnh, có vị trí quan trọng cả về đường thủy và đường bộ. Thời chiến tranh, đây là vùng giao tranh ác liệt, nhưng trong thời bình, lại là đất phong vương địa linh nhân kiệt, so với Trường An, Lạc Dương cũng chẳng kém là bao.

Sở Ngọc không rõ lắm về tình hình cụ thể của Giang Lăng, nhưng nhìn chung, nàng biết nơi đây cũng không thua kém gì mấy so với thành Kiến Khang. Nhìn từ xa, sông đào vờn quanh tường thành sừng sững, mà đi qua cầu vào thành, vẻ phồn hoa tảo nhả hiển hiện trước mặt.

Quang cảnh đường phố hoa lệ, nhưng Sở Ngọc nhìn qua cửa xe thì thấy, dân chúng nơi đây so với ở thành Kiến Khang có vẻ nhàn nhả tự tại hơn.

Có lẽ bởi vì ở đây không phải núp dưới chân thiên tử.

Vu Văn sai người bố trí chỗ nghỉ tạm cho cả đoàn ở phía đông thành, còn bản thân hắn đi tìm Thương Hải trước, còn nói là nếu người kia đồng ý mới dẫn bọn họ đi gặp mặt.

Nghe Vu Văn nói, Sở Ngọc không khỏi bật cười: “Thật quá phách lối!” Nhưng một chút, nàng hạ mắt, khẩn thiết tiếp lời: “Vu Văn huynh hắn là quen biết vị Thương Hải kia hơn ta. Vậy có điều gì cần lưu ý, kiêng kỵ không, làm ơn cho ta biết để tránh mạo phạm vị kia?”

Vu Văn cười khở: “Không phải là ta không muốn cho người biết, ngay bản thân ta cũng chẳng biết vị kia thế nào! Chỉ là mấy năm trước, Vu Dung nói với ta có một người như vậy, dặn ta phải cẩn thận, tiếp đãi cung kính, mà không hề nói thân phận người kia thế nào. Nếu nói Thương Hải có điều gì kiêng kỵ, chắc là...không thích có người đến quấy rầy!”

Cũng thật là...Đây gọi là kiêng dè?

Sở Ngọc muốn hỏi thêm vài tin tức, nhưng Vu Văn không nói gì thêm, vội vàng cáo từ. Mọi người được bố trí nghỉ lại trong tòa nhà.

Thời gian nghỉ ngơi, là...mười ngày.

Mỗi ngày, công việc của Sở Ngọc chỉ có ăn, ngủ và đợi tin tức của Vu Văn. Vu Văn đã bố trí vài người đến hầu hạ. Tòa nhà tuy không lớn, nhưng việc sinh hoạt rất thoải mái dễ chịu.

Sở Ngọc đã từng sai thị vệ đi dò la tin tức về họ Vu ở Giang Lăng thì biết được, họ Vu vốn không thuộc Nam triều, mà là người Hán ở Bắc Ngụy. Một vài thập niên trước, bọn họ chuyển nhà đến đây, nhờ công lao trong quân đội mà dần dần thăng tiến. Tuy nhiên, vì của cải không nhiều lắm, lại ở giữa thành Giang Lăng tập trung đông đúc các hào môn thế gia, nên bọn họ chỉ được xem là sĩ tộc hạng nhì mà thôi.

Nhưng trong thâm tâm, Sở Ngọc biết họ Vu không đơn giản như vẻ bề ngoài. Ngày đầu tiên nàng gặp lại Vu Văn, Việt Tiệp Phi đã nhân lúc vắng người mặt báo với nàng, đội hộ vệ mà Vu Văn mang theo không hề đơn giản. Bọn họ nhìn qua rất bình thường, nhưng đều là những người được huấn luyện chuyên nghiệp, kỷ luật còn nghiêm ngặt hơn cả quân đội chính quy. Về khả năng của bọn họ, Việt Tiệp Phi suy đoán, bản thân hắn chỉ có thể đối phó được với ba bốn người.

Đối mặt với nhóm người như vậy, Việt Tiệp Phi cảm thấy nguy hiểm, khuyên Sở Ngọc lập tức quay về, hoặc chí ít quay lại thành Kiến Khang xin hoàng đế phái quân đội đi theo bảo vệ, nhưng nàng chỉ cười cự tuyệt.

Tuy không muốn học theo Dung Chỉ coi thường sinh mạng của chính mình, nhưng Sở Ngọc cũng muốn thử mạo hiểm một chút.

Tất nhiên, Sở Ngọc không phải không có biện pháp dự phòng. Trước khi đi, nàng đã nói rõ nơi đến cho Hoàn Viễn biết. Sau khi đến Giang Lăng, nàng lại bí mật gửi một phong thư cho Hoàn Viễn, dặn rằng nếu nàng xảy ra chuyện gì, bên phía thành Kiến Khang chuẩn bị sẵn sàng ứng phó.

Trong mười ngày, Sở Ngọc thúc giục Vu Văn không biết bao nhiêu lần, nhưng lần nào hắn cũng chỉ có một câu trả lời: Thương Hải chưa chịu gặp bọn họ.

Sở Ngọc không biết lời hắn nói là thật hay giả. Hoặc là vị Thương Hải kia quá kiêu ngạo cao giá, hoặc là Vu Văn nói dối. Nhưng hắn nói dối vì mục đích gì? Giữ bọn họ lại chỗ này để nuôi dưỡng chăm sóc sao?

Sở Ngọc trong lòng lo lắng nên ở lý trong nhà, hàng ngày đọc sách giết thời gian. Còn Lưu Tang, chưa từng đến Giang Lăng, trước cảnh sắc mới mẻ cảm thấy rất hiếu kỳ, ngày nào cũng chạy ra ngoài chơi và làm quen với bọn trẻ con. Sau vài ngày, liên tục có bọn trẻ tìm đến rủ Lưu Tang đi chơi.

Thấy Lưu Tang hồ hởi như thế, Sở Ngọc cũng cảm thấy vui vui. Nàng thầm nghĩ, có lẽ từ trước đến nay, Lưu Tang không có bạn cùng tuổi để chơi đùa, nên mới gấn bó dựa dẫm vào Sơn Âm công chúa như thế. Sau này cần cho cậu bé ra ngoài vui chơi nhiều hơn, có lẽ sẽ làm phân tán tâm tư của đứa trẻ này đi!

Đến ngày thứ mười, rốt cuộc Sở Ngọc không bình tĩnh được nữa. Mười ngày vừa qua là cực hạn của nàng, xem như khách tổ lòng tôn trọng chủ nhà. Tiếp tục như vậy, Vu Văn chịu được chứ nàng thì không thể!

Thế là sáng sớm, Sở Ngọc đi tìm Hoa Thác.

Vu Văn đã kiên trì đi xin Thương Hải đồng ý, lại không cho biết người kia ở đâu, vậy thì nàng sẽ tự mình đi tìm.

Nếu so về khinh công, Việt Tiệp Phi khá hơn Hoa Thác một chút. Nhưng Sở Ngọc muốn giữ người tin cậy bên cạnh để bảo vệ mình, chỉ còn Hoa Thác là có thể sai đi làm nhiệm vụ. Nàng bảo hắn đi theo dõi Vu Văn hoặc thuộc hạ của Vu Văn, xem bọn hắn đến chỗ nào, gặp những ai.

Không biết có phải bị ảnh hưởng bởi lời Sở Ngọc mấy hôm trước không, mà mấy ngày qua Hoa Thác rất an phận thành thật. Từ khi đến Giang Lăng, hắn chỉ ở trong phòng. Thỉnh thoảng ngẫu nhiên nhìn qua cửa sổ, sẽ thấy Hoa Thác ngồi bên giường cẩn thận lau trường kiếm.

Nhưng tinh thần Hoa Thác không hề sa sút. Sau khi nghe Sở Ngọc đề nghị, mắt hắn bỗng sáng ngời.

Phái Hoa Thác đi rồi, Sở Ngọc lại theo lệ thường, ngồi trong sân đọc sách. Nàng mới đọc được hai trang, bỗng có người đến gần, hai tay che kín mắt nàng: “Đoán xem ta là ai?”

Người đó cố ý trầm giọng hỏi.

Sở Ngọc nín cười: “Bắt ta đoán sao? Là ...Hoa Thác?”

“Không đúng!”

“Việt Tiệp Phi?”

“Không đúng!”

“A Man?”

“Vẫn chưa đúng!” Giọng nói không che giấu được vẻ thất vọng tiu nghỉu.

Sở Ngọc càng buồn cười, tiếp lời: “Không phải Vu Văn huynh đó chứ? Người lại đùa cợt với ta như vậy sao?”

“Đáng ghét!” Lưu Tang giận dỗi buông tay ra: “Công...Công tử không nhớ đến em chút nào sao?”

Sở Ngọc cười ha ha, quay lại véo cái mũi nhỏ của Lưu Tang: “Ngốc thật, học ai cái trò này? Chẳng lẽ em không biết, trong nhà này, ngoài em ra còn ai dám chơi trò này với ta? Ai mà tay lại nhỏ như thế? Em chưa lên tiếng, ta đã biết là ai rồi!”

Trò này là Lưu Tang học được từ các bạn mấy hôm nay. Thấy cậu bé vui vẻ linh hoạt, Sở Ngọc cũng cảm thấy mừng. Trẻ con phải như vậy mới đúng!

“À, chuyện là thế này!” Nghe Sở Ngọc nói xong, Lưu Tang bỗng nhớ đến mục đích chính của mình, hào hứng nói: “Hôm qua ở trong thành, em phát hiện ra một nơi rất đẹp, muốn dẫn công...công tử đến xem!”

Tuy chơi đùa rất vui vẻ với các bạn nhỏ cùng lứa tuổi, nhưng khi phát hiện ra một nơi cảnh đẹp, Lưu Tang lập tức muốn đi thưởng ngoạn cùng với Sở Ngọc.

170. Q.4 - Chương 170: Gió Thu Trên Núi “Họa Phiến”

Thấy Lưu Tang đang phấn khởi, Sở Ngọc cũng không nỡ làm cậu bé mất hứng, chỉ còn cách đồng ý cùng đi.

Tuy Vu Văn chưa biểu hiện chút nào thù địch, nhưng vì an toàn, lúc Sở Ngọc ra khỏi cửa vẫn mang theo Việt Tiệp Phi để đề phòng bất trắc.

Mà đã ra ngoài chơi, không thể thiên vị bên nào hơn nên cũng phải dẫn cả A Man theo, vậy là bốn người cùng xuất phát. Về bề ngoài khác thường của A Man thu hút rất nhiều cặp mắt tò mò của người đi đường.

Bốn người tuy thu hút sự hiếu kỳ, nhưng suốt dọc đường không bị ai gây khó dễ. Nô lệ da đen là những nô bộc tuyệt vời, nhưng bởi vì số lượng không có nhiều, nên nhà nào sở hữu được thì chắc là phải cực kỳ giàu có. Vì thế, ngay cả các công tử cậu ấm thế gia nhìn thấy bọn họ cũng phải kiêng dè.

Đã ra ngoài chơi, thì dứt khoát phải vứt bỏ tâm sự lo lắng buồn phiền. Giang Lăng, hay còn gọi là Kinh Châu, là vùng đất trọng yếu thời kỳ Tam quốc, còn lưu truyền rất nhiều giai thoại nổi tiếng. Sở Ngọc theo Lưu Tang đi một vòng quanh thành, mua rất nhiều món đặc sản địa phương để thưởng thức.

Mãi cho đến trưa, cả nhóm mới theo cửa Đông ra khỏi thành.

Bước trên cầu đá ra khỏi thành, lúc Sở Ngọc đang cười nói với Lưu Tang thì một chiếc xe ngựa vượt qua bọn họ, chạy về phía trước. Xe đóng bằng gỗ quý, chạm khắc hình mây vờn tinh xảo, rèm màu lam nhạt. Một chiếc xe sang trọng như vậy không phải là hiếm gặp ở Giang Lăng, nhưng không hiểu sao nhìn nó Sở Ngọc bỗng có cảm giác khác lạ.

Tuy Sở Ngọc hơi có cảm giác khác thường, nhưng vẫn không chú ý đến chiếc xe kia lắm. Chỉ là, ở khoảng cách vẫn còn nhìn rõ, nàng thấy một bàn tay trắng trẻo thon dài vươn ra khỏi rèm xe, lát sau lại thu về.

Xe chạy xa dần, Sở Ngọc cũng thôi không để ý nữa.

Khi xe đã chạy xa, trong xe có tiếng hừ khê lạnh lùng: “Sao nàng lại ở đây?”

Lời chưa dứt thì tiếng đàn cất lên, âm thanh cô độc tịch liêu, tản mát mơ hồ trong không gian, hồi lâu sau mới dứt. Trong xe lại có tiếng nói thấp khê gần như không nghe rõ: “Thôi, ta và nàng đã không còn liên quan gì nữa, quan tâm việc nàng ở chỗ này làm chi?”

Tất nhiên Sở Ngọc không biết, vừa vô tình gặp lại cố nhân trên cầu. Cả nhóm đi về phía đông thành, chẳng bao lâu đến “Họa phiến phong”. Ở đất Giang Lăng này có những thắng cảnh gì, lúc này Sở Ngọc vừa dạo phố vừa hỏi thăm, được biết “Họa phiến phong” là một trong số đó. Vốn tưởng đó là khu vực núi non trùng điệp, không ngờ “Họa phiến phong” chỉ là một quả núi thấp.

Sách “Kinh Châu ký” viết: Núi “Họa phiến phong” đứng sừng sững, có mây vờn, lại có gió thổi vi vu. Ánh trăng chiếu chếch phía tây, từ xa nhìn lại, thật giống một bức tranh thiên nhiên tuyệt tác!

Bây giờ không phải buổi tối nên không thể nhìn thấy trăng. Lại đang mùa thu, cảnh vật xác xơ, không có hoa thơm cỏ lạ, khiến cho Sở Ngọc có cảm giác: lời đồn chẳng qua là phóng đại.

Vòng qua núi “Họa phiến”, Sở Ngọc nhìn thấy một hồ nước nho nhỏ. Lưu Tang hứng chí bồng bồng, kéo nàng vòng qua hồ, chạy vào rừng trúc phía sau.

Trong rừng có một dòng suối rộng chừng ba thước, nước trong veo nhìn thấy đáy. Lưu Tang dẫn Sở Ngọc ngược về phía thượng nguồn. Cả nhóm đi chậm rãi, thảnh thơi, Lưu Tang dừng lại bắt tôm cá dưới suối, bắt xong lại thả đi luôn.

Vừa đi vừa nghỉ, cứ thế khoảng một canh giờ, rồi Lưu Tang chỉ về phía trước: “Công...công tử, vòng qua chỗ kia là đến nơi!”

Sở Ngọc mỉm cười. Suốt dọc đường toàn là rừng trúc, nhưng khác với rừng trúc thanh nhã u tĩnh trong biệt viện của Dung Chỉ. Nơi đây, quang cảnh hoang sơ dân dã hơn, xem như mỗi nơi mỗi vẻ, cũng là một chỗ có cảnh đẹp.

Qua một ngã rẽ, vượt khỏi những tán cây che, Sở Ngọc sững sốt nhìn về phía trước.

Phía trước cách bảy, tám thước, trên một phiến đá cao khoảng nửa người, có một người mặc áo tang đang ngồi. Xem ra đó là tang phục ở mức độ cao nhất, để tang ba năm, vải bố dệt thô che hết y phục bên trong.

Thông qua hình dáng và một nửa gương mặt nhìn nghiêng, Sở Ngọc đoán đó là một nam tử.

Hắn đang cầm cần câu, thả câu dưới suối.

Nhưng điều khiến Sở Ngọc giật mình không phải người mặc đồ tang, mà là người áo lam đứng sau hắn.

“Tiêu Biệt?” Sao hắn lại ở đây?

Phía sau Tiêu Biệt còn có một nam tử, qua cách ăn mặc có thể đoán đó là hộ vệ của hắn.

Lưu Tang cũng kinh ngạc kêu lên: “Sao trên tảng đá lại có người?”

Sở Ngọc bên này kinh ngạc không thôi, còn bên kia, Tiêu Biệt nhìn thấy Sở Ngọc, tâm tình cũng vô cùng phức tạp. Không ngờ nàng cũng đến chỗ này, nhất thời khiến hắn không biết nên phản ứng thế nào.

Sau khoảnh khắc ngạc nhiên, Sở Ngọc gật đầu với Tiêu Biệt, nói về áy náy: “Không biết hai vị ở đây, xin tha lỗi!” Nói xong, nàng kéo Lưu Tang, ra hiệu quay về.

Lưu Tang vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn chằm chằm tảng đá mà người mặc áo tang đang ngồi, như là không muốn đi. Mà người mặc áo tang lúc này cũng cất tiếng: “Tiêu công tử, xin mời về cho! Ta giữ đạo hiệu với phụ thân, còn phải để tang đến hết tháng giêng, không rời khỏi đây được!”

Người kia thật có hiếu!

Có lẽ bởi lúc trước đã nhìn thấy Hoàn Viễn và mọi người mặc áo tang vì mình, nên bây giờ gặp người này, Sở Ngọc bỗng thấy có cảm tình. Dù thế nào, giữ đạo hiệu với cha cũng là một việc tốt.

Tiêu Biệt lạnh lẽo cười khẩy, không để ý đến Sở Ngọc, cất tiếng: “Sao tại hạ lại nhớ, lúc gặp nhau ba tháng trước, các hạ cũng nói giống y chang như vậy? Chẳng lẽ tại hạ nhớ lầm?”

Hắn nói lời này rõ ràng là châm chọc sự lừa đảo của người kia, ngay cả Sở Ngọc cũng nghe ra ý giễu cợt, nhưng không ngờ người kia thản nhiên đáp: “Đúng đúng, tất nhiên Tiêu công tử là người tôn quý, phải lo nghĩ nhiều chuyện, chắc là nhớ nhầm rồi!”

Da mặt cũng...quá dày!

Sở Ngọc nghe thấy không nhịn được phì cười. Tiêu Biệt đứng trên kia mặt càng xám xịt, nhưng có Sở Ngọc ở đây, hắn dù tức giận thế nào cũng không tiện phát tác, đành phải nhẫn nại vái chào, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Tiêu Biệt đi rồi, đứng trước một người không rõ thân phận thế nào, Sở Ngọc cũng chẳng bận tâm, định xoay người rời đi. Nhưng Lưu Tang lại buông tay nàng ra, chạy về phía trước: “Chính là tảng đá này, công tử! Hôm qua lúc em và lũ bạn đến đây, nghe thấy từ tảng đá này phát ra tiếng kêu, sao bây giờ lại không có?”

Lưu Tang không để ý có người ngồi, đến gần sờ xung quanh phiến đá.

Nam tử mặc đồ tang thản nhiên nói: “Bây giờ không có gió!”

Nghe bọn họ nói chuyện, Sở Ngọc mới vỡ lẽ. Kiếp trước kiến thức của nàng cũng khá rộng, tất nhiên là hiểu chuyện gì. Đơn giản là phía trong tảng đá có các lỗ thông, khi gió thổi qua giống như thổi sáo, các luồng không khí va chạm tạo thành tiếng vang. Lưu Tang chưa từng gặp thứ như vậy nên thấy mới lạ, nhưng Sở Ngọc thì không hứng thú lắm. Nàng bước lên hai bước, cười cười: “Thôi, nó đã không kêu thì chúng ta về đi!”

Nam tử mặc áo tang bỗng cất tiếng: “Cái này cũng không khó!” Hắn cởi áo ngoài, phất áo nhanh như chớp giữa không trung, rồi lại thu về mặc vào người. Động tác quá nhanh khiến người khác thậm chí không nhìn rõ mặt hắn.

Cùng lúc đó, Sở Ngọc bỗng cảm thấy một trận gió nổi lên. Dù nàng đứng cách người đó năm, sáu thước, vẫn cảm thấy gió mạnh như quạt vào mặt, mà tảng đá dưới chân nam tử kia bỗng phát ra âm thanh như tiếng khóc nức nở.

Nháy mắt tiếp theo, Sở Ngọc kinh hoàng, mà Việt Tiệp Phi cũng vội vã chắn trước mặt nàng, trầm giọng: “Nguy hiểm!”

Sở Ngọc thấy thật kinh hãi! Trận gió vừa rồi là do nam tử kia phát áo tạo thành. Chỉ tùy ý vung tay mà tạo nên cơn gió mạnh như vậy, thử hỏi người kia có nội lực thâm hậu đến đâu?

171. Q.4 - Chương 171: Thành Công Bất Ngờ

Việt Tiệp Phi thủ thế như sẵn sàng nghênh địch, nhưng nam tử mặc đồ tang dường như chẳng bận tâm, lại vớ lấy cần câu, thả mỗi xuống suối.

Lưu Tang không nhận ra trận gió đáng sợ, còn đang hào hứng tìm hiểu tại sao tảng đá lại phát ra âm thanh. Cậu bé thử đưa tay phẩy phẩy, thấy không có động tĩnh gì liền giơ tay đẩy người mặc đồ tang: “Người tránh ra một chút có được không?”

Tiểu tử này muốn chết sao?

Sở Ngọc sợ thót tim, ló đầu ra từ phía sau Việt Tiệp Phi, kêu lên: “Lưu Tang, trở về!” Lời thốt ra rồi, nàng mới phát hiện tiếng nói của mình trở nên khàn khàn.

Nam tử kia khẽ cười. Nhưng Lưu Tang nghe thấy Sở Ngọc gọi, liền nhảy xuống, đi về phía đằng xa vài bước rồi ngồi xuống, thân hình bị tảng đá che khuất gần hết. Người mặc áo tang chợt cất tiếng: “Cậu bé thích tảng đá này thì lấy về mà chơi. Trên đường ngao du sơn thủy, ta vô tình phát hiện ra chỗ này, thấy hay hay nên thường tới đây. Ngồi ba năm cũng chán rồi, cho cậu cũng được!”

Lưu Tang vốn định quay về theo lời Sở Ngọc, nghe nam tử kia nói vậy thì mừng rỡ, chạy lại vuốt ve tảng đá không thôi. Cậu giơ tay đẩy thử nhưng tảng đá không xê dịch, liền quay lại gọi A Man: “Tiểu Hắc, người tới thử xem có nâng lên được không?”

A Man dường như không nghe thấy, chỉ nhìn chăm chú phía trước với vẻ đầy ngưỡng mộ. Rõ ràng, công lực của nam tử kia khiến hắn rất khâm phục.

Sở Ngọc cũng nhìn chăm chăm, một lúc sau khuôn mặt trở nên thoải mái. Nàng cười cười vỗ vai Việt Tiệp Phi: “Không cần đề phòng! Nếu người kia muốn tấn công ta, người có thể chống đỡ được sao?”

Đối phương ung dung khoan hậu, nếu phía nàng cẩn thận đề phòng quá thì lại có vẻ không phóng khoáng. Hôm nay gặp người kia chỉ là trùng hợp, hẳn chẳng có âm mưu gì. Sở Ngọc đang ở hoàn cảnh đặc biệt lại gặp người đặc biệt, nên “chuyện bé xé ra to”, không dừng lại tổ vẽ đối địch với người ta. Nàng cảm thấy thật áy náy!

Việt Tiệp Phi ngẩn người, then thùng cúi đầu, tay buông khỏi chuỗi kiếm.

Sở Ngọc tiến lên hai bước, vái chào: “Vài ngày trước tại hạ gặp nguy hiểm, cho nên người nhà mới lo lắng thái quá. Vừa rồi đã mạo phạm, mong các hạ thứ lỗi!” Người kia ngồi trên tảng đá, khoác áo có mũ trùm đầu, có lẽ là không muốn người khác thấy mặt mình. Sở Ngọc không tiến tới gần, chỉ đứng ở đằng xa mà nói.

Chắc là hắn không nhìn rõ động tác của nàng, nhưng Sở Ngọc vẫn thể hiện lễ nghĩa một cách thành khẩn, đồng thời vẫy tay với Lưu Tang: “Lưu Tang, đừng làm loạn nữa! Nếu A Man nâng được thì em muốn bê tảng đá này về sao? Nếu em thật sự thích, ngày mai ta sẽ sai người khiêng về!”

Lưu Tang hơi do dự. Hôm nay bọn họ đi bộ du ngoạn, nếu bây giờ phải khệ nệ vác một tảng đá về nhà thì thật khó coi.

Nam tử kia lười nhác cất tiếng: “Hộ vệ của người chỉ hết lòng thực hiện nhiệm vụ thôi, không cần áy náy! Dù sao hắn cũng chẳng có cách nào mạo phạm ta được!”

Lời hắn nói quả thật khá tự cao tự đại, không coi một cao thủ như Việt Tiệp Phi ra gì. Nhưng Việt Tiệp Phi không hề tỏ vẻ khó chịu, chỉ chăm chăm nhìn nam tử mặc áo xô gai như trước, không buông lỏng cảnh giác chút nào.

Tuy tò mò không hiểu Tiêu Biệt có quan hệ thế nào với người này, đến đây vì mục đích gì, nhưng Sở Ngọc thấy cũng không nên bận tâm nữa. Người kia không liên quan gì với nàng, lại có võ nghệ cao cường không thể trấn áp. Suy tư trong khoảnh khắc, nàng chỉ còn biết hạ lệnh dẹp đường hồi phủ.

“Lưu Tang, trở về đi! Còn phải đợi tin tức của Vu Văn!”

Sở Ngọc xoay người dẫn đầu cả đoàn quay về, vừa đi vừa nói: “Mặc dù mấy ngày nay Vu Văn không có câu trả lời thuyết phục về việc xin gặp người kia, nhưng chẳng may hắn đến, thấy nhà trống trơn không có ai cũng không hay!”

Lưu Tang thầm thắc mắc, rõ ràng trước khi ra khỏi cửa, bọn họ đã dặn dò hộ vệ ở nhà rồi cơ mà? Nếu Vu Văn đến, chỉ cần chuyển lời là được, có vấn đề gì đâu?

Nhưng cậu bé thoáng nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Sở Ngọc, đoán là nàng có ý riêng nên áp chế nghi vấn, im lặng bước theo.

Sở Ngọc và mọi người đến chỗ rẽ bên dòng suối, rồi khuất dần trong rừng trúc. Trên mặt nước, từ chỗ đây câu tỏa ra những vòng tròn ngày càng mở rộng.

Lúc trở về, cả nhóm không ngừng nghỉ mà đi một mạch về khu biệt viện. Vừa bước qua cửa, mọi người liền cảm thấy không khí có gì đó khác với vẻ nhàn nhã thường ngày. Hối một hộ vệ đang chạy tới, Sở Ngọc liền biến sắc. Giữa trưa nay, Hoa Thác trở về, chạy đến cửa thì phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống ngất đi. Hắn bị trọng thương, tuy đã được đại phu đến khám, nhưng tới giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Sở Ngọc phái Hoa Thác đi theo dõi Vu Văn. Nàng tưởng với võ công của hắn, ngay cả khi bị phát hiện cũng có thể trốn thoát, nếu không trốn thoát mà bị Vu Văn bắt, vì mối quan hệ thân thiết với Dung Chỉ sẽ không gặp nguy hiểm. Ngờ đâu hắn lại gặp cảnh thê thảm như vậy!

Sở Ngọc vừa đi mấy bước vào nhà, nghe được tin thì tâm trí hỗn loạn, không biết nên xử lý thế nào. Một lát sau nàng cũng dần bình tĩnh lại. Người hầu trong nhà do Vu Văn bố trí chỉ hoảng hốt đôi chút, còn bọn hộ vệ cũng tỏ vẻ bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

Nếu Vu Văn muốn ra tay độc ác, thì hẳn lúc này đã có mặt ở đây gom một mẻ lưới bắt cả nhóm. Tại sao bây giờ xung quanh vẫn yên ắng như vậy?

Sở Ngọc đến xem tình hình Hoa Thác. Cư đại phu cho biết, ngực Hoa Thác bị đâm một nhát, nội tạng cũng bị tổn thương, nhưng nhìn chung không nguy hiểm đến tính mạng.

Sở Ngọc thầm tính toán. Vừa rồi ý nghĩ đầu tiên của nàng là đưa tất cả mọi người, bao gồm cả Hoa Thác chạy trốn. Nhưng bây giờ xem ra không cần phải gấp gáp! Nàng cố gắng suy nghĩ một cách cặn kẽ tỉnh táo, đoán Vu Văn và thuộc hạ chưa biết là bị Hoa Thác theo dõi. Hiện tại trước mắt nàng có hai con đường: một là bỏ chạy, hai là ở lại, coi như không có việc gì xảy ra. Không đợi Sở Ngọc quyết định, bên ngoài truyền đến tiếng bấm báo: Vu Văn tới.

Mười ngày nay, Sở Ngọc sai người đi tìm Vu Văn nhưng hắn chưa từng tới cửa. Đây vốn là tin mà nàng mong mỏi, nhưng hắn chọn đến lúc này thì không thể làm nàng vui được.

Nhìn Hoa Thác, Sở Ngọc bỗng mỉm cười, xoay người ra khỏi phòng. Một lát sau, nàng gặp Vu Văn ở sảnh ngoài, coi như chưa hề biết gì về tình hình của Hoa Thác. Vu Văn thấy nàng, lập tức nói thẳng không vòng vo: “Thương Hải đã đồng ý gặp các hạ, nhưng có một điều kiện. Đó là, chỉ cho phép ta và các hạ đến, những người khác không được đi theo!”

Việt Tiệp Phi nghe xong nổi giận, nhưng không để cho hắn kịp cản trở, Sở Ngọc giơ tay ngăn lại: “Được, một mình ta thì một mình ta!”

Việt Tiệp Phi còn định khuyên can, nhưng Sở Ngọc đã quay sang, ánh mắt trong veo lấp lánh ý cười nhưng lại vô cùng quyết tâm kiên định: “Đừng khuyên can nữa, ý ta đã quyết!”

Con người thường ưa thích phiêu lưu mạo hiểm.

Thấy Sở Ngọc đáp ứng nhanh chóng như vậy, Vu Văn không khỏi tán thưởng một câu, rồi mời Sở Ngọc lên xe ngựa của hắn. Xe chạy ra khỏi cửa Đông, qua núi “Họa phiến phong”, đi thêm nửa canh giờ nữa mới dừng.

Hai người bước xuống, Vu Văn lệnh cho phu xe chờ ở đó, rồi dẫn Sở Ngọc đi vào con đường mòn trong rừng trúc.

Lúc đi qua cửa Đông, Sở Ngọc khẽ cong khóe miệng, rồi lúc đi qua “Họa phiến phong”, quay lại rừng trúc, ý cười trên khóe miệng nàng càng lúc càng sâu.

Cuối cùng, nàng bước theo Vu Văn đi dọc theo dòng suối nhỏ, một lần nữa lại thấy tảng đá, trên đó là nam tử mặc áo xô gai đang ngồi. Sở Ngọc rốt cuộc không khỏi thở phào một hơi.

Bất ngờ, việc lại thành.

172. Q.4 - Chương 172: Thương Hải Khách Nhân

Trên thực tế, sau khi chứng kiến nội lực của nam tử mặc áo tang, Sở Ngọc bạo gan liên tưởng một chút.

Võ công cao cường, tránh xa trần thế, ngay cả một công tử sĩ tộc như Tiêu Biệt cũng phải hạ mình đến nhờ vả...Vị mặc đồ tang không nhìn rõ mặt này, phải chăng chính là người có tên Thương Hải mà bọn họ đang tìm?

Tất nhiên, Sở Ngọc không hi vọng, vận khí tốt đến nỗi vô tình trên đường có thể gặp người mình đang cần. Nhưng nghĩ kỹ, dường như trong sự trùng hợp ngẫu nhiên lại có cái tất yếu.

Vu Văn đưa bọn họ đến thành Giang Lăng để chờ tin tức, như vậy người kia hẳn phải ở đâu đó quanh thành này, như vậy mới dễ báo tin và cầu kiến.

Lúc trước dặn dò Sở Ngọc, Dung Chỉ không nói cụ thể tên người kia, chỉ nhắc đến mấy chữ “vị khách Thương Hải”, xem ra là danh xưng của người đó với bên ngoài. Từ đó, Sở Ngọc đại khái phỏng đoán, Thương Hải là một dạng ẩn sĩ. Nàng không biết ở thành Giang Lăng có bao nhiêu ẩn sĩ, cũng không biết vị mặc đồ tang vừa nhún nhường, vừa...vô lại kia có phải là người mình muốn tìm không. Nhưng chỉ trong nháy mắt, nàng liên hệ một cách kỳ dị giữa người trước mắt với cái tên hư ảo mà mình biết.

Bởi vậy, Sở Ngọc mới cố ý rời đi trước, giống như vô tình đề cập đến việc đợi tin tức của Vu Văn. Bề ngoài, lời nói này là vô thường vô phạt, không có gì khác thường, chỉ người trong cuộc mới hiểu được. Nếu người mặc áo tang là Thương Hải, hắn sẽ hiểu ý của nàng, nếu không phải, thì nàng nói hay không cũng như nhau, chẳng tổn thất gì.

Lần này nàng một mình đến đây, rất mạo hiểm. Nhìn Vu Văn đã từng bắn chết Nhâm lão bản, cho thấy hắn biết võ nghệ. Nếu hắn có ác ý, nàng chỉ còn con đường chết.

May là Vu Văn vẫn chưa đối địch với nàng. Càng may mắn hơn, nam tử mặc áo tang chính là người nàng muốn tìm.

Tất cả do Sở Ngọc thiết kế, nhưng nhìn thấy bóng dáng người mặc áo xô gai, nàng vẫn cất tiếng sợ hãi: “Hả, là người sao?” Về mặt cũng hết sức kinh ngạc.

Vu Văn sững sốt: “Các hạ biết Thương Hải sao?” Nói xong hắn lại thấy kỳ quặc: nếu đã biết, cần gì phải nhờ hắn làm trung gian truyền tin, cần gì phải đợi thấp thỏm mười ngày? Sở Ngọc nói khẽ giải thích: hôm nay vô tình gặp trên đường du ngoạn.

Sở Ngọc trịnh trọng vái chào: “Tại hạ là Vu Sở, không biết các hạ lại là Thương Hải. Vừa rồi gặp mặt, có chỗ nào mạo phạm, xin hãy tha lỗi!”

Người mặc áo tang không đáp lời nàng, chỉ bảo Vu Văn: “Người tạm lui ra, ta có chuyện muốn nói riêng với vị này!”

Vu Văn cúi người thi lễ, rồi lập tức xoay người đi ngược trở ra, không chút chần chừ.

Một lúc sau, xác định Vu Văn đã đi xa, không thể nghe thấy bọn họ nói chuyện, vị Thương Hải cất tiếng lạnh lùng: “Được rồi tiểu cô nương, không cần giả bộ vô cùng kinh ngạc! Trước khi rời đi, cô nói hai câu là nhằm vào ta. Tưởng ta không biết sao?”

Vài câu nói đã vạch trần cả tâm tư và giới tính của nàng.

Lần này, Sở Ngọc thực sự giật mình.

Đã bị người ta nhìn thấu, Sở Ngọc xấu hổ không diễn kịch nữa. Nàng sờ sờ mũi ngại ngùng, bước lên mấy bước, đứng phía sau Thương Hải: “Ách, ta cải trang nam giới có sơ hở sao? Người không cần nhìn cũng nhận ra?” Tiếng nói của Sở Ngọc vốn dĩ khá trầm, khi áp chế giọng lại càng giống nam giới. Nàng đến từ thế kỷ hai mươi mốt, dáng đi động tác không có vẻ yếu điệu uyển chuyển của nữ tử cổ đại chút nào. Điều này rất tiện lợi khi nàng cải trang nam giới. Còn khi mặc đồ nữ giới, Sở Ngọc phải cẩn thận chú ý từng động tác cử chỉ.

Còn nữa, ở thời đại này, người ta tôn sùng vẻ đẹp diễm lệ mềm mại của nam giới. Ví dụ như Liễu Sắc, so với nàng còn xinh đẹp dịu dàng hơn. Nếu không phải là cặp mắt cực kỳ sắc bén, sẽ không nhanh chóng nhận ra nàng là nữ.

Thương Hải vẫn không hề quay đầu, tiếp tục quơ quơ cần câu, chậm rãi nói: “Ta không cần nhìn, mà là nghe. Dù có hóa trang giống nam giới đến đâu, nhưng hô hấp của cô, bước chân nặng nhẹ, thậm chí ngôn ngữ động tác, không thể che giấu vết tích nữ giới. Chỉ nghe tiếng gió khi cô đi, ta có thể biết được hình dạng khung xương của cô!”

Ngay cả trong tiểu thuyết võ hiệp, khả năng phán đoán qua âm thanh cùng lắm cũng chỉ thế này thôi nhỉ?

Sở Ngọc còn đang than thầm sợ hãi, lại nghe Thương Hải từ tốn nói: “Nghe tiểu tử họ Vu nói cô muốn tìm ta ...Cô có quan hệ thế nào với Dung Chỉ?” Tiếng hắn không có vẻ giả nua, vậy mà gọi người khác là tiểu tử, tiểu cô nương không hề khách khí.

Dung Chỉ?

Vu Văn vẫn gọi Dung Chỉ là Vu Dung, mà nàng cũng chưa hề đề cập tên Dung Chỉ trước mặt Vu Văn. Như vậy xem ra, tên thật của hắn là Dung Chỉ?

Sở Ngọc giật mình một chút, trong lòng vui vẻ, nhưng nháy mắt lại thấy khó xử: quan hệ gì? Nàng và Dung Chỉ là quan hệ gì?

Công chúa và trai lơ?

Người nghi ngờ và người bị nghi ngờ?

Người đền ơn và người cứu giúp?

Bạn bè?

Sở Ngọc nhìn dòng suối lững lờ chảy xuôi, thỉnh thoảng lại có một xoáy nước nho nhỏ. Nghĩ ngợi mông lung, rồi nàng khẽ mỉm cười, thở nhẹ một hơi, thản nhiên nói: “Ta thích hắn”.

Phức tạp như vậy đấy!

Lại đơn giản như vậy đấy!

Không biết bắt đầu từ khi nào, cho dù có thừa nhận hay không, thậm chí nàng đã gắng hết sức chống cự trốn tránh, nhưng đến bây giờ, không thể phủ nhận sự thật.

Thấy hần, lòng nàng nao nao mềm mại dịu dàng. Con người có vẻ ngoài tao nhã nhưng bên trong quyết đoán kiên định đó đã khắc sâu trong tâm trí nàng, không thể nào xóa nhòa đi được.

Thương Hải cười nhạo: “Cô biết về hần bao nhiêu?” Sở Ngọc cười tít mắt: “Chính vì không biết, nên mới muốn thỉnh giáo người đó! Người biết gì về hần, thì nói cho ta đi!”

Đã từng làm Tiêu Biệt ghen hờn, nhưng hình như Thương Hải chưa từng gặp qua nữ tử nào...mặt dày như vậy, nên cũng cứng lưỡi không biết nói sao. Hồi lâu sau hần thở dài: “Biết cũng không nói với cô!”

Sở Ngọc bật cười, cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng thoải mái. Cứ đứng mãi thì hơi câu nệ, nàng liền tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống.

Thương Hải có một vẻ tùy ý tản mạn nào đó, khiến cho người khác không khỏi buông lỏng tâm tình. Lần đầu tiên gặp mặt, nàng rất cảnh giác đề phòng. Nhưng bây giờ, chỉ sau nửa ngày, đối với người không biết tên thật, thậm chí không nhìn thấy một góc mặt kia, Sở Ngọc dường như hoàn toàn không phòng bị nữa.

Cảm giác này khá giống với Vương Ý Chi. Nhưng Vương Ý Chi là một công tử tôn quý, dù có thoải mái tùy ý bao nhiêu vẫn tỏa ánh hào quang quý phái. Còn vị Thương Hải này, giống như cỏ cây lớn lên ở nơi sơn dã, vì thế lại gần gũi dễ tiếp cận hơn.

Lúc trước bởi góc nhìn hạn chế, nên Sở Ngọc không quan sát được phía bên kia tảng đá. Bây giờ, nàng thấy bên cạnh Thương Hải là một chiếc giỏ đan bằng nan trúc, bên trong có khá nhiều cá.

Nếu trừ bỏ bộ tang phục quái dị kia, Sở Ngọc nghĩ hần là người câu cá chuyên nghiệp.

“Trở lại chuyện chính, cô tìm mọi cách gặp ta, rốt cuộc là có việc gì?” Thương Hải kéo cần lên, gỡ một con cá khỏi lưỡi câu, ném vào giỏ rồi lại thả câu xuống suối.

Nói đến việc chính, Sở Ngọc hơi thu lại nét cười. Nàng nghĩ một lát rồi dè dặt nói: “Ta đến lần này, theo sự phó thác của Dung Chỉ!”

Lời tác giả: (Lau mồ hôi) Thật dài đằng đẳng! Sau nhiều chương như vậy Tiểu Sở mới nói được câu đầu tiên đi vào trọng tâm. Cả nhà đừng đánh ta!

173. Q.4 - Chương 173: Người Câu Cá Nhàn Nhã

Sở Ngọc không lấy tín vật của Dung Chỉ ra, mà bịa chuyện.

Nàng nói, Dung Chỉ đang bị bọn cướp bắt giữ, nên nhờ nàng đi tìm Thương Hải, hi vọng hần ra tay cứu giúp.

Lời nói nửa thật nửa giả, Dung Chỉ gặp nguy khốn là thật, nhưng nhờ nàng đi cầu cứu là giả.

Trên đường tới đây, Sở Ngọc đã soạn ra chuyện bịa này, chỉ có điều vì chưa biết Thương Hải là người thế nào nên chưa dám quyết định. Nhưng Dung Chỉ đã có ý giao tín vật quan trọng cho hần, chắc hần phải là người thuộc phe Dung Chỉ. Nếu lấy danh nghĩa của Dung Chỉ nhờ giúp đỡ thì chắc là người kia không từ chối.

Võ công của Việt Tiệp Phi xem ra đã có thể gọi là cao cường. Hạc Tuyệt tuy cao hơn hần một bậc, nhưng chưa đến nỗi quá bất thường. Hôm nay trên đường về, Sở Ngọc làm bộ vô tình hỏi Việt Tiệp Phi, võ nghệ của nam tử mặc áo tang kia cao đến mức nào, thì trong nháy mắt, Việt Tiệp Phi biến sắc.

Rất lâu sau, Việt Tiệp Phi mới chậm rãi nói: hần hoàn toàn không đánh giá được vị Thương Hải đó. Nhưng theo như hần biết, trên đời này chưa có ai vượt qua được.

Một người như vậy, nếu đồng ý ra tay tương trợ, thì chắc chắn là giúp ích được nhiều cho Dung Chỉ.

Lúc đoán nam tử mặc áo tang là Thương Hải, Sở Ngọc đồng thời nảy ra ý lừa hấn. Trên đường, nàng đã tâm niệm những lời này rất nhiều lần. Khi thật sự nói ra, giọng điệu nàng bình tĩnh rõ ràng, tim đập, hô hấp cũng ổn định. Ngay cả chính nàng dường như cũng tin đó là sự thật.

Nhưng Thương Hải nghe xong, trầm mặc nửa buổi, rồi lại chậm rãi, lười nhác mà bình thản phun một chữ: “Giả!”

Đúng là gặp quỷ!

Sao cả hai lần nàng nói dối đều bị hấn phát hiện?

Đang muốn phần nộ thừa nhận, Sở Ngọc bỗng nghĩ, có lẽ Thương Hải cố tình thử nàng. Giọng điệu của nàng nháy mắt chuyển sang nghiêm trang bảo vệ chính nghĩa, tiếp tục bịa đặt không chớp mắt: “Nếu không phải muốn nhờ người cứu Dung Chỉ, sao ta phải khổ sở vất vả tìm tới đây? Các hạ đừng có tự cao, luôn cho là mình đúng!”

Thương Hải ngồi im phăng phắc, giống như một bức tượng đúc trên tảng đá. Chỉ có lời nói phát ra chứng minh hấn là một cơ thể sống: “Nửa thật nửa giả, cô xin ta cứu Dung Chỉ là thật, Dung Chỉ nhờ cô tới là giả!”

Kỹ xảo lừa gạt của nàng không kém thế chứ?

Sở Ngọc buồn bực, nhưng vẫn quyết định vùng vẫy giấy chết một lúc: “Nếu không phải Dung Chỉ nhờ vả, sao ta biết cách tìm người thông qua Vu Văn?”

Thương Hải cười ha ha: “Tiểu cô nương, không chịu phục sao? Để ta nói cho cô nghe!”

“Dung Chỉ dẫn cô đến tìm ta, nhưng không phải là để cứu hấn. Nhưng vì tư tâm của mình, cô tự ý sửa đổi, tìm cách bảo ta đi cứu hấn.” Giọng Thương Hải mang theo ý cười vui vẻ: “Cô nói xem có phải không?”

Tiếng hấn nói vốn không già nua, khi cười lên càng có vẻ vừa trẻ trung, vừa mạnh mẽ. Tiếng cười dài gây náo động rừng trúc, chim chóc sợ hãi bay tán loạn trong không trung. Dưới nước, cá hoảng hốt bơi loạn xạ, thổi đầy bọt khí lên mặt nước.

Chỉ vài câu ít ỏi, hấn đã chỉ rõ trước sau nhân quả, không sai một li nào. Sở Ngọc quả thực hoài nghi, phải chăng hấn có khả năng nhìn thấu suy nghĩ của người khác?

Trước khi gặp Thương Hải với võ nghệ kinh người, Sở Ngọc đã phạm phải chủ nghĩa kinh nghiệm sai lầm. Chứng kiến A Man, Hoa Thác, Việt Tiệp Phi, thậm chí sát thủ tàn ác như Hạc Tuyệt đều có tâm tư đơn thuần, khiến cho nàng khẳng định, những người võ công cao cường thì đầu óc lại kém cỏi. Nhưng quan niệm đó đã bị trường hợp Thương Hải phản bác hoàn toàn.

Đầu tiên, hai câu nói “mời nhử” của nàng bị hấn dễ dàng nhìn thấu, tiếp theo, nói dối bao nhiêu bị vạch mặt bấy nhiêu. Câu thành ngữ “đầu óc ngu si tứ chi phát triển” hoàn toàn không áp dụng với Thương Hải. Hấn vừa có võ nghệ siêu phàm, lại có tư duy nhanh nhạy sắc bén.

Biến thái!

Thầm ai oán, Sở Ngọc thở dài, bắt đầu dĩ thừa nhận: “Người nói không sai. Xin người đi cứu hấn là ý của ta...Thật xin lỗi!”

Nói dối bị vạch trần, về lý thì phải từ bỏ, nhưng Sở Ngọc không cam lòng. Đã bị vạch mặt, thì nàng cầu xin thẳng thắn đi! Nhưng vừa định mở miệng thì nàng lại nghe thấy tiếng Thương Hải: “Cô có biết, vì sao ta chắc chắn cô nói dối không?”

Sở Ngọc ngẩn ra, lập tức gật đầu: “Xin rửa tai lắng nghe!” Được rồi, đã lừa gạt thất bại thì phải nghe dạy dỗ một chút, sau này nỗ lực cố gắng, không kiêu ngạo nữa!

“Hấn không phải là người tốt. Điều này, cô biết chứ?” Thương Hải không trực tiếp chỉ ra sơ hở của nàng, mà lại hỏi một vấn đề không liên quan.

Lòng chùng xuống, Sở Ngọc chậm rãi gật đầu, nói khẽ: “Hấn tàn nhẫn với người khác, và tàn nhẫn với chính mình!”

Lời nàng còn chưa dứt, Thương Hải bỗng cởi áo ngoài. Sở Ngọc kinh ngạc nhìn chăm chăm. Đến lúc này, nàng mới được thấy dung mạo của hắn.

Thương Hải không búi tóc, mà buộc lại phía sau gáy, tóc hơi lòa xòa trước trán. So với một cao thủ võ nghệ tuyệt thế, lại có trí tuệ nhìn thấu lòng người, diện mạo này khiến Sở Ngọc có đôi chút thất vọng.

Không phải là Thương Hải không đẹp. Hắn khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, khuôn mặt tao nhã tuấn tú, khóe miệng cười yếu ớt điềm nhiên. Tướng mạo không giống với cao thủ tuyệt thế, cũng không có khí chất của nhà binh.

Nếu thay y phục khác, Thương Hải chính là một công tử tuấn tú mặc áo trường sam, đầu chít khăn, hoàn toàn là một thư sinh yếu ớt. Mà hắn lại có vẻ nhún nhường khiêm tốn, khiến người khác không đề phòng.

Chỉ là một người câu cá vô danh nhàn tản bên suối ở ngoại vi thành Giang Lăng.

Sở Ngọc nhìn kỹ, bỗng phát hiện trên khuôn mặt Thương Hải có điều bất thường. Vừa rồi nàng bị kinh ngạc bởi diện mạo của hắn mà không để ý. Cặp mắt của hắn, trái ngược với khuôn mặt hiền hòa khiêm tốn, lại quá lạnh lùng, quá...thiếu ánh sáng.

Nàng chăm chăm nhìn Thương Hải một hồi. Ánh mắt hắn không có đích đến, cứ rơi vào khoảng không xa xa.

Sở Ngọc thở dốc vì kinh ngạc: “Người...” Hắn không nhìn được?

Người này, thế nhưng lại là một người mù?

174. Q.4 - Chương 174: Ta Là Kẻ Thù Của Hắn

“Ta là kẻ thù của hắn!”

Lúc Thương Hải phun ra câu này, Sở Ngọc đứng ngây người.

Sở Ngọc ước gì mình trở nên yếu ớt, trước mắt chỉ thấy một màu tối đen, ngã xuống ngất xỉu. Nhưng gần đây nàng ăn ngon ngủ kỹ, tinh thần thoải mái, gặp chuyện đã kích như vậy vẫn ngồi vững vàng. Đừng nói là mảng tối đen nào, ngay cả một bóng ma cũng không nhìn thấy!

Nếu lúc này Dung Chỉ ở bên cạnh, nàng nhất định sẽ nhào tới cắn hắn.

Trêu đùa người khác như vậy sao!

Sở Ngọc vốn cho là, Dung Chỉ muốn giao tín vật quan trọng cho Thương Hải, thì người đó hoặc là thuộc hạ tâm phúc, hoặc là bằng hữu thân thiết của hắn.

Nhưng trăm triệu lần nàng cũng không nghĩ đến, bọn họ là thù địch.

Lại có chuyện trước khi chết giao vật quan trọng cho kẻ địch sao? Rõ ràng hắn có nhiều trứng gà...ách, thuộc hạ như vậy, cơ sao phải tìm kẻ thù để bàn giao công việc?

Sửng sốt nửa buổi, Sở Ngọc oán hận nghĩ rằng, đập mạnh lên đầu gối: đầu óc tên đó đúng là bất bình thường, nàng không sao lý giải nổi!

Thương Hải cười cười với nàng, rồi lại xoay sang chỗ khác, tiếp tục ung dung câu cá. Lúc này Sở Ngọc mới chú ý, lưỡi câu của hắn không hề có mồi. Mỗi lúc cá bơi gần chỗ lưỡi câu, hắn chỉ cần khẽ vẩy cần, móc sắt liền xuyên thẳng vào quai hàm hay mõm cá, thế là kéo cần lên.

Thay vì nói câu cá, thực ra hắn đang bắt cá.

Mặc dù mắt không thể nhìn thấy, nhưng khả năng phân biệt và dùng lực của hắn tuyệt đối chính xác, không thể xem thường.

Lại câu được một con cá, Thương Hải vung tay ném vào giỏ trúc. Cá trong suối không to lắm, chỉ bằng một, hai ngón tay, nhưng hần câu được mấy chục con nên giỏ cũng khá đầy.

“Chỉ khi nào Dung Chỉ chết, ân oán mới xóa bỏ, ta sẽ đáp ứng yêu cầu của hần!” Thương Hải lại quăng lưỡi câu “Chỉ cần hần vẫn tồn tại trên đời, ta tuyệt đối không ra tay!”

Sở Ngọc im lặng. Quả thật như vậy! Lúc ấy Dung Chỉ đã nói, nếu hai tháng sau hần không thoát thân thì xem như đã chết, hoàn toàn là kiểu dẫn dò hậu sự. Mà người này nói, chỉ sau khi hần chết, mới thực hiện yêu cầu.

Việc phó thác hoàn toàn ăn khớp, không một chút khe hở. Vì vậy, nàng tự ý nói dối lập tức bị vạch trần.

Thương Hải không nói thêm gì nữa, còn Sở Ngọc vẫn ngồi uể oải. Lát sau hần ngạc nhiên cất tiếng: “Sao còn chưa đi? Ta chính là kẻ thù của Dung Chỉ, không sợ ta làm hại cô sao?”

Sở Ngọc liếc nhìn hần, khoe miệng cong lên thành nụ cười: “Vốn định chạy, nhưng bây giờ không có ý đó nữa!” Ban đầu nghe Thương Hải thừa nhận có thù oán với Dung Chỉ, nàng kinh ngạc vô cùng, lập tức nghĩ đến chuyện chạy trốn, sợ người này giận Dung Chỉ lây sang mình. Khoảnh khắc sau, nàng lại thay đổi ý định.

Nếu Thương Hải muốn đối phó với nàng thì đã sớm ra tay rồi, việc gì phải mất thời gian nói chuyện một cách bình tĩnh hòa nhã như vậy?

Nếu hần muốn, với võ nghệ đó, nàng không có cách nào chạy trốn. Vậy tại sao phải làm một việc vô ích?

Mặc dù biết Thương Hải có võ công tuyệt thế, lại có trí tuệ bất phàm, nhưng Sở Ngọc không hề có cảm giác đề phòng hần, ngược lại thấy ấm áp, an tâm như gặp một người bạn tốt đã quen biết từ lâu.

Dù sao cũng đã ngã bài, vậy cứ thản nhiên đón nhận thôi!

Nhưng có một chuyện, Sở Ngọc vẫn muốn cố gắng thử xem.

Ngẫm nghĩ một lát, nàng hứng chí bưng bưng kiến nghị: “Không phải người có mối thù với Dung Chỉ sao? Vậy người cam tâm để hần cứ thế chết đi ở một xó xỉnh nào đó mà người không hề hay biết?”

Thương Hải bật cười: “Tiếp theo cô muốn nói, ta nên đi tìm Dung Chỉ, tự tay giết hần để giải mối hận trong lòng? Ta đối phó với bọn cướp, còn cô theo đuôi ta nghĩ cách cứu viện? Tiểu cô nương, để cứu tình lang, cô đúng là dốc lòng hết sức đó!” Đường nhiên hần không bị mắc lừa.

Sở Ngọc đỏ bừng mặt, biết ý định của mình đã bị đối phương nhìn thấu. Mắt Thương Hải không thể nhìn thấy, nhưng lòng hần sáng tỏ như gương. Mặc dù như vậy, nàng vẫn không nhịn được khế biện bạch: “Hần không phải là tình lang của ta!”

Vốn chỉ muốn giải thích, nhưng lời vừa thốt ra, lòng nàng bỗng ảm đạm. Nàng đối với Dung Chỉ là chân tình, còn hần đối với nàng thế nào?

Dường như phát hiện ra tâm tình phức tạp của nàng, Thương Hải chậm rãi nói: “Tuy ta là kẻ thù của Dung Chỉ, nhưng lại rất khâm phục khả năng của hần, nên không tìm hần báo thù. Thứ nhất, ta tự nhận tài nghệ không bằng người. Thứ hai, mắt ta bị mù là một bất lợi. Ta không thể nhìn vạn vật, nhưng có thể đánh giá lòng người khá tinh tường! Tiểu cô nương, ta khuyên cô một câu, Dung Chỉ không phải là người tốt. Kẻ như hần, không tránh khỏi sẽ có lúc phụ lòng cô. Nên sớm rời xa hần!”

Sở Ngọc ngồi bó gối, cúi nhìn dưới chân. Trên đường đi, mũi giày nàng dấn bùn đất, còn có một ít lá mục bám vào. Hơi lạnh se se thấm qua xiêm áo, ngấm dần vào cơ thể, khiến nàng cảm nhận không khí lạnh mùa thu càng lúc càng rõ ràng.

“Mùa thu, thời tiết ngày càng mát mẻ”.

Sở Ngọc thầm lặp đi lặp lại câu văn đơn giản trong sách giáo khoa tiểu học. Về mặt nàng buồn bã, một hồi sau thì vui vẻ, cuối cùng trở thành ý cười nhợt nhạt. Nàng bình tĩnh gạt khóe mắt: “Đa tạ các hạ đã chỉ giáo! Ta cũng nên cáo từ thôi!”

Thương Hải xoay người, nhảy khỏi phiến đá. Hắn xách giỏ cá lên, mỉm cười với Sở Ngọc: “Không ném thử đã đi sao? Vì cô, ta mới câu nhiều cá như thế này đó!”

Trời đã chạng vạng, là lúc ăn tối.

Sở Ngọc mỉm cười thoải mái, nhặt cần câu lên hộ Thương Hải: “Thế thì ta cung kính không bằng tuân mệnh!” Khó có thể gặp một người kỳ tài như vậy, Sở Ngọc cũng rất muốn kết giao. Tuy có vướng mắc là Dung Chỉ, nhưng Thương Hải đã không quan tâm, thì nàng cũng không quan tâm!

Dung Chỉ là Dung Chỉ, Thương Hải là Thương Hải.

Mà nàng, Sở Ngọc là Sở Ngọc.

Dù là tình cảm hay thù hận, không can thiệp công việc của nhau là được!

Hai người cười nói vui vẻ, giống như bạn tốt lâu ngày không gặp, đi vào rừng trúc.

Còn Vu Văn, vẫn đang ở bìa rừng cạnh xe ngựa, đau khổ chờ đợi. Hắn rất tò mò, không hiểu vị Thương Hải thần bí kia nói chuyện gì với Sở Ngọc. Nhưng hắn cũng biết rõ, Thương Hải có thực lực kinh người, chỉ cần hơi tới gần là sẽ bị phát hiện.

Nhìn sắc trời, Vu Văn nhú mày, thầm nghĩ: Thương Hải sẽ không giữ người lại ăn cơm tối chứ?

Lúc Sở Ngọc trở lại xe ngựa, trăng đã treo đầu cành. Vu Văn ngồi cạnh xe đếm kiến. Ngửi thấy đầy mùi cá nướng trên người Sở Ngọc, hắn không khỏi đen mặt tức tối. Sớm biết như thế, thà rằng về ăn cơm xong mới quay lại đón người!

Nhưng dù tức tối đến mấy, hắn cũng chỉ yên lặng đoán thăm, Sở Ngọc đã ăn cơm với ai, ở chỗ nào.

Xe ngựa trở về, lúc qua núi “Họa phiến”, Sở Ngọc nhìn thoáng qua cửa sổ. Trong bóng đêm, trăng sáng vàng vạc như dát bạc xuống đỉnh núi, trông xa giống một bức tranh thủy mặc.

“Hóa ra phải ngắm núi Họa phiến vào ban đêm mới đẹp!” Sở Ngọc dựa người bên vách xe, cười cười. Nàng cứ mỉm cười khiến Vu Văn sửng sốt.

175. Q.4 - Chương 175: Cục Diện Thành Kiến Khang

“Ta không giết người...”

“Là tự người tìm tới cái chết...”

“Đừng tới tìm ta...Đừng tới...”

“Đừng lại gần...”

“A...”

Lưu Tử Nghiệp hét lên sợ hãi, ngồi bật dậy. Thần sắc hắn kinh hoàng, mồ hôi túa khắp người, nhanh chóng thấm ướt đầm áo ngủ. Hắn thở hổn hển, một lúc sau, cặp mắt hoang mang trống rỗng mới dần lấy lại được sinh khí.

Hắn quệt mồ hôi trán, tim vẫn đập thình thịch, không khỏi nhớ lại ác mộng vừa rồi. Phấn Đại trợn trừng mắt, giờ hai tay bóp cổ hắn.

Hắn vẫn nhớ hôm đó. Sau khi biết tin Phấn Đại tự sát, hắn đã đích thân đến kiểm tra xác chết. Người thiếu nữ nhỏ xinh, trên cổ là vết tím bầm. Đôi mắt mở trừng trừng không nhắm được, cho thấy trước khi chết, nàng ấy đã oán giận không cam lòng đến mức nào.

Hắn sợ a tỷ biết, nên đã sai giết hết cung nữ, thái giám hầu hạ Phấn Đại để bịt miệng. Nhưng không hiểu sao, chỉ vài ngày sau, tin Phấn Đại chết vẫn lan truyền khắp hoàng cung, thậm chí còn truyền đến tận các ngõ xóm kinh thành.

Tại sao lại như vậy?

Lưu Tử Nghiệp phần nộ nghĩ thầm. Gần đây, không hiểu sao hắn ngày càng khó khống chế tâm tình, rất dễ nổi cáu. Ngay cả việc dày dọa cung nữ hàng ngày cũng không làm hắn thoải mái dễ chịu lên được.

Không phải lần đầu tiên nằm mơ thấy Phấn Đại. mấy đêm gần đây, nàng ấy luôn xuất hiện trong giấc mộng của hắn, khiến nửa đêm hắn thường giật mình tỉnh giấc vì kinh sợ.

Giá như có a tỷ ở đây thì tốt biết bao!

Hắn buồn bực nghĩ.

Xoay người xuống giường, Lưu Tử Nghiệp giẫm chân trần lên thảm lông trên nền nhà, áo ngủ xộc xệch. vén rèm cửa sổ nhìn ra ngoài, hắn phát hiện trời sắp sáng rồi.

Vàng trắng muộn sáng nhàn nhạt ở phía xa xa. Nhíu mày, Lưu Tử Nghiệp nhớ hôm đó Sở Ngọc đã đi suốt đêm ra khỏi thành, lòng hắn không khỏi buồn bực.

Hắn vừa có động tĩnh trong phòng, thái giám gác đêm bên ngoài lập tức phát hiện, vội vàng tiến vào hỏi hắn có cần gì không. Lưu Tử Nghiệp định phát tay cho lui, nhưng bỗng đổi ý, sai người hầu hạ mặc y phục, rồi bắt đầu đi lang thang trong cung.

Hộ vệ đi theo hắn, giữ một khoảng cách nhất định, không dám tiến lên quấy rầy.

Lưu Tử Nghiệp bước rất chậm, chẳng có mục tiêu nào, cứ đi tự do bất định. Hắn mặc quần áo đen tuyền, bóng tối chưa tan hết bao phủ khắp người, tà áo rộng bay phấp phới theo gió, nhìn qua giống một linh hồn lang thang vô chủ.

Chậm rãi đi qua mấy cung thất, nỗi buồn bực trong lòng vẫn không hề giảm bớt. Lưu Tử Nghiệp chợt nhớ, mấy ngày trước hắn muốn giết ba vị hoàng thúc, không hiểu vì sao lại quên mất, khiến bọn họ sống thêm một thời gian.

Vậy hôm nay giết bọn họ thôi! Vị hoàng đế trẻ tuổi hứng khởi nghĩ.

Hắn đang muốn đến chỗ cầm tù ba vị vương gia, bỗng nhiên, một tốp cung nữ xuất hiện phía trước. Các nàng cầm quần áo đi giặt, nhìn thấy hoàng đế, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Lưu Tử Nghiệp nheo mắt, nhìn lướt qua đám cung nữ. Bất chợt, ánh mắt hắn dừng ở một người. Đó là một thiếu nữ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, nhỏ xinh kiêu diễm, đặc biệt có đôi mắt to tròn, trông giống Phấn Đại đến sáu, bảy phần.

Đó là nguyên nhân khiến hắn gặp ác mộng suốt nhiều ngày nay.

Hắn chậm rãi giơ tay, chỉ vào cô cung nữ vẫn đang không hiểu chuyện gì xảy ra. Miệng hắn khẽ mở, phun ra một chữ: “Giết!” Một chữ khẽ nhỏ điềm nhiên, giống như nhặt lên một cánh hoa mềm mại.

Thế là, máu đỏ tóe trên nền đất vẫn còn nhuộm ánh trắng bàng bạc.

Lưu Tử Nghiệp hơi lim dim mắt. Hắn ngáp một cái, cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, quyết định quay trở về. Lần này chắc là sẽ ngủ yên!

Vừa đi, hắn vừa nghĩ: tại sao lại phải đi Giang Lăng?

A tỷ hãy mau quay trở về!

Ngực hắn hơi khó chịu: a tỷ cứ thích chạy ngược chạy xuôi, vì sao không chịu nghỉ cho hắn một chút, để hắn được an tâm?

Sở Ngọc chăm chú nhìn phong thư trên tay, không mở ra.

Thư của Hoàn Viễn.

Tuy rời khỏi Kiến Khang, nhưng nàng không hề buông lỏng quan sát cục diện trong thành. Cứ hai ngày một lần, Hoàn Viễn lại gửi một bức thư cho nàng, dùng mật hiệu riêng của hai người, kẻ khác đọc thư cũng không hiểu được.

Nàng không am hiểu âm mưu thủ đoạn, không có nghĩa là những người bên cạnh nàng cũng thế. Chưa nói đến Dung Chỉ, mà ngay như Hoàn Viễn, từ khi được cởi bỏ mọi kiềm chế, đã thể hiện tài năng xuất chúng.

Hắn điều hành lĩnh vực mà mình đảm nhiệm như một vị quan bình thường, nhưng mặt khác, âm thầm thực hiện những công việc mà Sở Ngọc giao phó.

Trên triều, hắn miễn cảm khác thường, bất kỳ sự biến đổi nào cũng có thể đoán trước một bước. Nhưng điều khiến Sở Ngọc kinh ngạc là, Lưu Tử Nghiệp tuy không phải một hoàng đế tốt, nhưng năng lực tự bảo vệ mình lại không thành vấn đề. Hắn vừa lấy vũ lực, vừa lấy ban thưởng hậu đãi để lôi kéo những tướng lĩnh cầm quân chủ chốt đứng về phía mình, lại dùng thủ đoạn tàn khốc khiến cho các quan viên có tư tưởng phản đối không dám ho he gì.

Trên triều đình, không khí khủng bố lo sợ lan tràn, nhưng không khí này không hề gây nguy hại cho Lưu Tử Nghiệp. Một thiếu niên luôn tỏ vẻ làm nũng, ý lại nàng, không ngờ trong vai trò hoàng đế lại là một bạo quân thành thạo, lão luyện. Nàng không cần nhọc lòng lo lắng, hắn vẫn có thể khống chế hoàng cung, khống chế Kiến Khang.

Bên cạnh Lưu Tử Nghiệp luôn có các võ sĩ bảo vệ nghiêm mật. Ngay cả khi kẻ nào có ý ám sát, thì xác suất thành công cũng rất thấp.

Với tình hình như vậy, Sở Ngọc không hiểu chuyện gì có thể gây hại cho Lưu Tử Nghiệp. Theo phỏng đoán của nàng, nếu trong cung có mối nguy hại nào, thì duy nhất chính là sự tồn tại đặc biệt của Thiên Như Kính.

Nhưng Thiên Như Kính đã từng nói, hắn sẽ không đích thân ra tay can thiệp...

Nàng có nên nhắc nhở Lưu Tử Nghiệp một vài điều, khiến hắn sớm đề phòng không? Tuy không biết toàn bộ quá trình Lưu Tử Nghiệp bị giết trong lịch sử như thế nào, nhưng nàng vẫn có ấn tượng với một số chi tiết. Nếu nhắc hắn tránh đi một vài việc, với cục diện bây giờ, có lẽ sẽ thay đổi được vận mệnh.

Sở Ngọc vừa thầm tính toán, vừa mở thư.

Mới xé phong bì bên ngoài, Sở Ngọc liền cảm thấy không thích hợp. Bởi vì, cách dán kín bì thư vẫn giống những gì nàng giao hẹn với Hoàn Viễn, bề ngoài không có gì đặc biệt, nhưng lại thiếu một thứ. Tại một góc ở chỗ dán phong bì, bình thường phải có dấu niêm phong, nhưng bức thư này không có.

Đã có kẻ động chân tay lên bức thư rồi!

Sở Ngọc nhíu mày, dừng tay một lát, đặt phong thư lên án kỹ xem xét. Thấy không có gì khả nghi, nàng liền rút một cây trâm bạc trong tay áo, chậm rãi gẩy tờ giấy bên trong ra. (Hi hi, bạn SN sợ có độc ^^)

Giấy viết thư còn chưa ra hết, một mảnh giấy kẹp ở giữa đã bay ra ngoài, bốn chữ đơn giản lọt vào tầm mắt của Sở Ngọc.

“Phấn Đại tự sát”.

176. Q.4 - Chương 176: Trúng Chọi Đá

Hai hàng lông mày vừa giãn ra một chút lại nhíu chặt.

Tin tức bất ngờ khiến Sở Ngọc chấn động tinh thần, nhưng nàng chú ý hơn đến một điểm khác.

Tiếp tục dùng trâm bạc để mở thư, Sở Ngọc thấy bức thư giống như thường lệ. Vẫn là chữ viết của Hoàn Viễn, mặt hiệu cũng không có gì khác. Nàng đọc qua, thấy không có tin gì mới. Chỉ có điều, cuối thư bộc lộ tâm trạng hơi bất an.

Cụ thể có chuyện gì, Hoàn Viễn không viết rõ, Sở Ngọc liền quay sang nhìn mảnh giấy nhỏ.

Không biết mảnh giấy có vấn đề gì không, Sở Ngọc vẫn cẩn thận dùng trâm bạc.

Đã có người động chân tay, vậy hiển nhiên, hẳn là có người ăn cắp bức thư, mở ra rút tờ giấy vào rồi sai người chuyển đi, mục đích là để nàng đọc được mẩu tin này.

Tin tức chắc không phải là giả, nếu nói dối, chỉ cần nàng về Kiến Khang là có thể biết sự thật.

Mục đích của đối phương rất rõ ràng, là làm cho nàng và Lưu Tử Nghiệp nảy sinh hiềm khích. Mặc dù biết như thế, nhưng thấy bốn chữ, Sở Ngọc không thể thư thái chút nào.

Phấn Đại tự sát.

Vì sao cô ấy tự sát?

Từ thân phận tỳ nữ bé nhỏ trở thành phi tử của hoàng đế, ăn ngon mặc đẹp không cần phải làm lụng gì. Hơn nữa Sở Ngọc đã bí mật hỏi Hoàn Viễn, chuyện vào cung hình như do chính Phấn Đại dụ dỗ thúc đẩy, chứ không phải là Lưu Tử Nghiệp ép buộc, càng không phải là hấn cưỡng bức khiến nàng ta thất thân.

Tuy Phấn Đại cố tình quyến rũ Lưu Tử Nghiệp, nhưng Sở Ngọc cũng không vì thế mà ghét bỏ coi thường nàng ấy. Mỗi người có một lý do mục đích riêng, nàng ấy muốn dùng cách thức đó để có cuộc sống tốt đẹp hơn, cũng là thói thường của con người.

Chẳng qua, Phấn Đại xuất thân nghèo khổ. Sau khi vào cung, cho dù gặp phải chuyện âm ức gì, nàng ấy cũng không giống các thiên kim tiểu thư không chịu đựng nổi. Như vậy, rốt cuộc vì sao phải tự sát?

Chỉ có hai khả năng, một là nàng ấy bị Lưu Tử Nghiệp ngược đãi quá mức tàn bạo. Hai là, hẳn sai thủ tiêu người, sau đó ngụy tạo là tự sát rồi tuyên truyền ra ngoài.

Dù là khả năng nào, lòng Sở Ngọc cũng không thể thư thái được. Nàng cẩn thận nhớ lại ngày gặp mặt Phấn Đại, mình đã bỏ qua một số tình tiết. Hôm đó, Phấn Đại trang điểm cầu kỳ, diêm dúa quá mức, như muốn thể hiện một cách khoa trương là mình sống rất tốt. Như vậy, xem ra...

Vấn đề trước mắt là thái độ của nàng.

Sở Ngọc thở dài, cho cả mảnh giấy và bức thư vào phong bì, cất đi.

Sau khi gặp Thương Hải, nàng theo Vu Văn trở về đã là nửa đêm. Nếu Vu Văn không có quan hệ tốt với bọn lính gác cổng thành, e rằng hôm đó bọn họ không về nhà được, phải ở ngoại thành qua đêm. Trở về rồi nhận được bức thư này.

Nàng nhìn qua cửa sổ, mảnh trăng sáng vàng vạc ở phía xa xa. Ánh sáng chiếu rọi trên mặt đất, giống như phủ một tầng sương mỏng màu bạc.

Sắc trời tối thẫm, trong phòng, ánh nến lung lay phản chiếu bóng Sở Ngọc trên tường. Nàng quay sang nhìn ánh nến nhấp nháy, trong lòng trống trải. Một ngày mỗi mệt, rốt cuộc nàng gấp dài, quay người vào phòng, định cởi áo lên giường ngủ. Bỗng bên ngoài có người gõ cửa: “Công tử, Hoa công tử tỉnh rồi!”

Sở Ngọc sững sốt, chẳng để ý đến ngủ nghe gì nữa, vội vàng bước ra ngoài. Cơ mệt mỏi tạm thời lùi xa.

Đứng trước giường Hoa Thác, Sở Ngọc yên lặng nhìn người đang nằm. Ban ngày đại phu đã nói, vết thương của hấn không nghiêm trọng, chỉ cần tĩnh dưỡng tốt là sẽ khỏe lại. Bây giờ Hoa Thác tỉnh rồi, nàng cũng yên tâm hơn.

Sai tả hữu lui ra, Sở Ngọc khẽ xoa xoa ấn đường, trong mắt là vẻ áy náy sâu sắc: “Tất cả là do ta suy tính không chu đáo, bảo người đi theo dõi Vu Văn. Sao ta có thể hấp tấp như thế, trong khi không đủ người...Có phải Vu Văn làm không? Sao lại thành ra thế này?”

Không ngờ lời đầu tiên nghe được lại là lời nàng tự trách, Hoa Thác hơi giật mình, chút tức giận trong lòng cũng tiêu tan. Trước đây, hẳn vì Dung Chỉ, tương đối có thành kiến với Sở Ngọc. Nhưng mấy ngày nay gần gũi nàng, trong lòng hẳn nảy sinh nghi ngờ: có lẽ công chúa không giống với những gì hẳn vẫn nghĩ! Đã nửa đêm mà nàng còn tới thăm hẳn, ăn mặc như vậy chắc là chưa kịp ngủ, lòng hẳn có đôi chút cảm kích.

Tất nhiên Hoa Thác không biết, Sở Ngọc vừa đi dã ngoại, ăn uống no say về, đang chuẩn bị lên giường thì nghe tin hẳn đã tỉnh, nên thuận tiện tới đây, tuyệt đối không phải vì lo lắng cho hẳn mà không ngủ được! Nhớ lại chuyện xảy ra trước khi mình hôn mê, Hoa Thác cười khổ: “Không liên quan đến Vu Văn! Là do ta trêu chọc nhầm đối tượng!”

Hoa Thác chậm rãi kể hết đầu đuôi sự tình. Theo yêu cầu của Sở Ngọc, từ sáng sớm, hẳn đã đứng rình ở gần nhà họ Vu, thấy Vu Văn lên xe ngựa liền bám theo. Ra khỏi thành, vào rừng trúc, hẳn thấy Vu Văn nói chuyện với một người mặc áo tang, đang câu cá bên suối. Hẳn đứng ở xa, không nghe rõ bọn họ nói gì, chỉ thấy nam tử mặc áo tang phất phất tay, còn Vu Văn thì buồn rầu quay trở về.

Hoa Thác đoán đó là vị Thương Hải mà Sở Ngọc đang cần tìm, liền lấy danh nghĩa của Dung Chỉ để nói chuyện với người kia, hi vọng hẳn ra tay cứu giúp. Không ngờ mới nói được hai câu, người kia vẫn không quay mặt lại, cười dài một tiếng, lập tức xuất thủ mà không hề báo trước.

Cần câu của hẳn, bề ngoài trông giống gậy trúc bình thường, nhưng lúc động thủ mới thấy cứng rắn và sắc bén vô cùng. Mũi cần câu giống như kiếm sắc xẹt qua ngực Hoa Thác. Không đợi hẳn nhìn rõ, người kia bay tới bồi thêm cho hẳn một quyền. Hoa Thác tự biết không thể địch lại, nhận ra sự lợi hại khủng khiếp của đối phương, chỉ còn nước chạy trốn. Hẳn cố gắng về đến biệt viện thì ngất xỉu.

Hoa Thác không kể rõ hẳn nói thế nào với Thương Hải. Nhưng trải qua hôm nay, Sở Ngọc biết Thương Hải không phải là người hiếu chiến. Vậy suy ra, chắc Hoa Thác tưởng lầm Thương Hải là thuộc hạ của Dung Chỉ, lúc nói chuyện không hề khách khí. Hẳn lo lắng cho sự an nguy của Dung Chỉ, nên có lẽ lời nói không đúng mực, mới chọc Thương Hải xuất thủ giáo huấn.

Tuy vướng mắc chưa được giải quyết, nhưng Sở Ngọc vẫn không khỏi thấy buồn cười: Hoa Thác tưởng lầm Thương Hải cũng là một dạng trứng gà như hẳn, nên xông vào chọi, ngờ đâu đối phương lại là đá tảng nguy trang thành trứng gà. Đúng là “trứng chọi đá”!

An ủi Hoa Thác một chút, Sở Ngọc mới quay về phòng ngủ. Ngủ chưa được bao lâu, bên ngoài có âm thanh khiến nàng thức giấc, hình như là tiếng người tranh chấp giằng co. Mặc quần áo ra ngoài, nàng thấy tòa nhà vốn thanh tĩnh đang bị ba tầng binh lính bao vây, mà hộ vệ canh cửa đang giằng co với đối phương.

Thấy Sở Ngọc bước tới, hộ vệ nhìn nhau rồi tránh đường, giúp nàng nhìn rõ người đứng trước cổng.

Hà Tập!

Hẳn đứng ở ngưỡng cửa, cao lớn oai phong, gương mặt tuấn mỹ nở nụ cười tà ác. Phía sau hẳn, là quân sĩ đang vây chặt.

“Công chúa!” Hẳn mở lời “Bệ hạ lệnh cho ta đón nàng về!”

“Công chúa, xin mời trở về!” Mặc dù là chữ “xin mời”, nhưng với cung cách này của hẳn, nếu nàng không uống rượu mời, thì sẽ phải uống rượu phạt.

Sở Ngọc bình tĩnh nhìn Hà Tập. Nàng đã từng chú ý đề phòng, nhưng bởi vì xảy ra bao nhiêu chuyện quan trọng nên vô tình bỏ qua nam tử này. Giờ đây, hẳn đang lộ ra rằng nhanh và móng vuốt.

Trong mắt lóe lên vẻ đắc ý độc ác, chắc hẳn chờ đợi ngày này đã lâu!

Sở Ngọc khẽ mỉm cười: “Được!” Tất nhiên nàng sẽ không cự tuyệt. Bây giờ mà cự tuyệt, chẳng khác nào trứng chọi đá. Tuy nàng sẽ không bị thương như Hoa Thác, nhưng cũng rất mất mặt.

Tóm lại là phải trở về, được đón về rằm rộ thế này cũng tốt! Vốn nàng còn muốn ở lại Giang Lăng vài ngày, làm một số việc, nhưng bây giờ chỉ còn cách tạm thời buông ra.

Ý đã quyết, Sở Ngọc cười dài tiến lên phía trước. Trước ánh mắt kinh ngạc của Hà Tập, nàng cầm tay hẳn, vừa dịu dàng vừa thâm tình: “Bản công chúa đang nhớ phò mã, phò mã liền tới ngay, đúng là niềm vui bất

ngờ! Vậy chúng ta cùng trở về, trên đường sẽ dốc bầu tâm sự sau bao ngày xa cách!”

Tuy sắc mặt Hà Tập vẫn bình thường, nhưng Sở Ngọc miễn tuệ cảm thấy, trong phút chốc, cánh tay hắn trở nên cứng ngắc.

177. Q.4 - Chương 177: Lòng Người Biến Đổi

Khi đến yên lặng bí mật, khi đi giống trống khua chiêng.

Có hai nghìn quân lính đồng hành, xung quanh cơ man là người! Sở Ngọc mỉm cười, đi lướt qua chỗ Hà Tập, bước lên xe ngựa xa hoa sang trọng đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Khi xe chạy ra khỏi thành Giang Lăng, Sở Ngọc ngoái đầu nhìn lại. Nàng mới lưu lại tòa thành này được mười ngày, chưa có cơ hội ngắm toàn cảnh, bây giờ đã sắp phải rời xa.

Giang Lăng – tòa thành cổ vẫn đứng uy nghi sừng sững, trước đã vậy và sau này vẫn thế. Nhưng Sở Ngọc không còn là Vu Sở như khi đến đây nữa!

Nàng không từ biệt Vu Văn. Nếu trước đây hắn chưa biết thân phận của nàng, thì với sự rầm rộ lúc này, không ai là không biết.

Trong khoang xe, Hoa Thác nằm phía bên kia, còn bên này, A Man và Lưu Tang ngồi hai bên Sở Ngọc. Hai người, mặc dù một là người lớn ngây thơ, một là em bé ngây thơ, nhưng đều nhận ra tâm tình của Sở Ngọc không tốt lắm.

Từ khi lên xe, Sở Ngọc vẫn trầm mặc.

Dù đã đùa giỡn Hà Tập thành công, nhưng bị ép buộc rời đi giống như áp giải tù binh cũng khiến Sở Ngọc không vui vẻ. Điều này chứng minh rằng: bản thân Hà Tập không có binh quyền, hắn mang quân đội đến áp giải nàng là được sự cho phép và ủng hộ của Lưu Tử Nghiệp.

Một tháng xa rời Kiến Khang, nàng chỉ biết mình có những thay đổi, lại xem nhẹ sự thay đổi của những người khác, ví dụ như Hoàn Viễn, hoặc là Lưu Tử Nghiệp.

Hoàn Viễn bộc lộ sự sắc sảo nhanh nhạy. Về tự ti, do dự trước đây của hắn đã biến thành cẩn thận điềm đạm, giải quyết công việc thấu tình đạt lý, mọi việc giao cho hắn đều khiến Sở Ngọc hết sức yên tâm. Nếu không tín nhiệm Hoàn Viễn, thì nàng sẽ không dám rời khỏi Kiến Khang trong lúc nước sôi lửa bỏng thế này, và sau khi gặp Thương Hải sẽ phải vội vã quay về. Mà Lưu Tử Nghiệp, trong ấn tượng của nàng là một thiếu niên hay làm nũng, bây giờ cũng bắt đầu trở nên thâm trầm khó đoán. Hắn không còn hoàn toàn nghe theo lời nàng nữa, thậm chí còn bắt đầu sử dụng Hà Tập – kẻ luôn luôn oán hận nàng.

Người thay đổi, không chỉ là nàng, Sở Ngọc lạnh lùng nghĩ.

Nàng tự rút mình ra khỏi cục diện, giống như linh hồn bay trên không trung lảng lảng quan sát dưới mặt đất. Tuy không giúp ích bao nhiêu cho việc giải quyết vấn đề, nhưng điều đó khiến nàng có thể bình tĩnh hơn.

Đi được mấy ngày, Sở Ngọc lại có thể hít thở bầu không khí của Kiến Khang. Nơi đây, không khí căng thẳng và bó buộc, không giống về tự do nhàn tản ở Giang Lăng. Hoặc là nói cách khác, không khí nơi nào cũng giống nhau, chỉ có tâm tư của nàng là khác.

Cảnh vẫn như xưa, lòng người biến đổi.

Không chỉ có nàng, bất kỳ ai cũng vậy.

Nghĩ mọi chuyện thông suốt, Sở Ngọc nhovn miệng cười, vẫy tay với A Man và Lưu Tang: “Lại đây, ta dạy các người trò này để giết thời gian!”

Nàng rút từ trong tay áo ra một bộ bài. Mười ngày qua nhàn rồi, Sở Ngọc dùng giấy bút để vẽ, tuy trông thô sơ nhưng chỉ cần nhìn rõ là được.

Hai ngày đầu chỉ có ba người chơi bài, đến ngày thứ ba, Hoa Thác đã khỏe hơn cũng gia nhập chiến đoàn. Bên ngoài nghiêm khắc và uy phong, bên trong xe ngựa xa hoa là vui chơi hào hứng.

Cứ như vậy, cả đoàn về đến thành Kiến Khang, lại theo con đường quen thuộc về phủ. Sở Ngọc quay lại mỉm cười với Hà Tập ở phía sau: “Bản công chúa muốn tiến cung gặp bệ hạ, không biết phò mã có cho phép không?”

Trên đường, hai người không nói với nhau một lời, Sở Ngọc bỗng nhiên mở lời khiến Hà Tập sửng sốt. Hắn không đoán được tâm tư của nữ tử này. Nếu như là trước đây, công chúa bị áp giải trở về sẽ coi là chuyện vô cùng nhục nhã, cực kỳ phẫn nộ. Nhưng mấy ngày qua, thỉnh thoảng hắn lén nhìn Sở Ngọc. Nàng vẫn ung dung, dương dương tự đắc như hân thực sự đến đón nàng về phủ, không phải là ép buộc.

Sở Ngọc bình tĩnh nhìn Hà Tập. Nàng không phải là công chúa chân chính, không có ý thức tự tôn của hoàng gia. Tuy bị ép rời đi không thoải mái lắm, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, nàng thấy không thay đổi được thì chỉ có cách tiếp nhận, và trong phạm vi hữu hạn, tự làm mình vui vẻ.

Nhận ra mình gây ngại một hồi, Hà Tập cảm thấy tức giận. Hắn cất giọng vừa giễu cợt vừa lạnh lùng: “Có thể! Ta đi cùng nàng!”

Sở Ngọc khẽ cười: “Được thôi! Xin phò mã đợi một lát, để ta đi thay quần áo!”

Nghe nàng dùng chữ “xin”, Hà Tập lại cả kinh. Nhưng không đợi hắn nghĩ nhiều, Sở Ngọc rảo bước thật nhanh.

Sở Ngọc đi đến chỗ ngăn cách giữa Đông Thượng các và Tây Thượng các, thì gặp Hoàn Viễn đang khoanh tay đứng đợi. Nhìn thấy nàng, hắn tiến tới, khuôn mặt hiện vẻ áy náy: “Công chúa, Hoàn Viễn bất tài, đã bị giam lỏng mấy ngày nay!” Lần cuối cùng hắn gửi thư cho Sở Ngọc, ngày hôm sau thì phủ công chúa bị bao vây, và hắn bị giam lỏng, giám sát chặt chẽ.

Sở Ngọc thở dài, vỗ vai hắn: “Không trách người được, ta cũng không tính đến! Bọn họ đã cố ý, lại thêm lực lượng hùng hậu, chúng ta cũng không có cách nào!”

Chỉ là, hiện tại nàng đang thất vọng, vì sao Lưu Tử Nghiệp bỗng dưng thay đổi thái độ với nàng.

Sở Ngọc vừa ngẫm nghĩ, vừa kéo Hoàn Viễn đến một góc để hỏi rõ mọi chuyện.

Tay Hoàn Viễn bị Sở Ngọc nắm chặt. Hắn bình tĩnh trả lời tất cả các câu hỏi của nàng, nhưng tinh thần không khỏi phiêu diêu. Mặc dù bây giờ hắn có thể một mình giải quyết công việc, nhưng đối diện với nàng, vẫn cảm thấy có gì đó e ngại và không thoải mái.

Sở Ngọc lôi kéo Hoàn Viễn chỉ là vô tình, nhưng hắn lại cảm nhận sâu sắc những ngón tay mềm mại, tinh tế. Những ngày qua, hắn đã tiếp xúc với rất nhiều người, kết giao với các quan lớn hiển quý, cũng được người ta triệu các ca nhi, vũ nữ hầu hạ, nhưng chưa từng động lòng. Vậy mà vào lúc này, chỉ tiếp xúc với một bàn tay lại có thể khiến hắn xốn xang như thế!

Hoàn Viễn không phải Thiên Như Kính, tất nhiên biết rõ điều này có nghĩa là gì, trong lòng kinh hãi. Nhưng kinh hãi rồi chẳng biết xử lý ra sao. Không chỉ cánh tay, mà cả người cũng không thoải mái. Nhưng hắn lại không thể làm gì, cứ để cho Sở Ngọc nói xong, chủ động buông tay thì hắn thậm chí phào nhẹ nhõm.

Sở Ngọc gặp Lưu Tử Nghiệp ở hoa viên phía sau. Bây giờ là mùa thu, trừ cây vạn niên thanh vẫn xanh tươi, còn các hoa cỏ khác đều đã ngả màu xơ xác, thân cảnh trở trụi không còn vẻ xanh tươi mơn mẫm như lúc mùa xuân, mùa hạ.

Lưu Tử Nghiệp mặc y phục đen, đang ngồi viết chữ bên đình. Viết xong, hắn cúi nhìn cá quẫy động trong hồ, vẻ mặt chuyên tâm nghiêm túc như đang giám định, thường thức bảo vật quý giá. Ở góc độ này, Sở Ngọc nhìn bóng dáng vị hoàng đế trẻ tuổi thật lạng lẽ, cô đơn.

Mặc dù có thị vệ đứng ngay sau lưng, nhưng trông hắn vẫn giống như đang đứng trơ trọi một mình giữa cánh đồng rộng mênh mông bát ngát.

Sở Ngọc bước đến phía sau hắn, đứng một hồi rồi mới thấp giọng nói: “Bệ hạ, trời đã chuyển se lạnh, sao không mặc thêm áo?”

Lưu Tử Nghiệp dường như không nghe thấy tiếng nàng, cứ chăm chú nhìn mặt hồ phía trước.

178. Q.4 - Chương 178: Không Thể Hàn Gấm

Hoàng đế đứng lặng, thân là trưởng công chúa, Sở Ngọc cũng chỉ còn cách bắt chước theo. Không biết đứng đã bao lâu, Sở Ngọc sắp khuỵu xuống vì buồn ngủ, Lưu Tử Nghiệp mới chấm dứt hoạt động nghệ thuật ngắm cá bơi. Hắn quay lại, mở miệng: “A tỷ, tỷ muốn rời bỏ ta sao?”

Sở Ngọc thực sự kinh hãi. Bây giờ nàng mới đối diện với hắn, nhìn thẳng vào cặp mắt hẹp dài âm u lạnh lùng. Trước mặt nàng lúc này là tiểu hoàng đế bạo ngược luôn lo lắng bất an, đâu còn vẻ dịu dàng ỷ lại thường thấy trong quá khứ!

Sở Ngọc không sợ ánh mắt của Lưu Tử Nghiệp, mà nàng giật mình vì bị hắn nói trúng tâm tư. Tuy không biết còn bao lâu nữa, nhưng nàng cảm thấy, ngày chính biến đang đến rất gần. Để đề phòng bất trắc, Sở Ngọc lệnh cho Hoàn Viên âm thầm liên lạc với những nơi mà nàng đã cho chuẩn bị từ trước. Đây chính là biện pháp “thỏ khôn ba lỗ”, tính đường rút lui.

Một khi Kiến Khang phát sinh biến cố, nàng có thể kịp thời chạy trốn.

Cố gắng áp chế dự cảm không ổn, Sở Ngọc sải bước tiến tới, nắm lấy tay Lưu Tử Nghiệp để giúp hắn hòa hoãn lại: “Bệ hạ, sao ta có thể rời bỏ người được?”

Trước khi vào cung, Sở Ngọc đã thay xiêm y tẩm hương liệu. Nàng biết tác dụng của hương liệu này với thần kinh Lưu Tử Nghiệp, sẽ giúp hắn bình tĩnh thư thái hơn và dễ nghe theo lời nàng hơn.

Nhưng không hiểu sao, hôm nay chiêu thức này không hiệu quả. Không những không bình tĩnh, sau khi nghe những lời Sở Ngọc nói, trong nháy mắt Lưu Tử Nghiệp trở nên lạnh lẽo, khuôn mặt hắn thậm chí méo mó vì tức giận, trông cực kỳ đáng sợ. Sở Ngọc sợ hãi lùi về phía sau, mà động tác này càng kích thích Lưu Tử Nghiệp, tròng mắt hắn lóe lên vẻ oán hận: “A tỷ, tỷ nói dối!”

Hắn nói chậm rãi, mỗi chữ như nghiền răng mà phun ra: “A tỷ, tỷ lừa gạt ta!” Hai tay hắn nắm lấy bờ vai Sở Ngọc, dùng lực thật mạnh như muốn thấy nàng đau đớn. Tiểu hoàng đế bạo ngược trước giờ không phải kiểu người gặp chuyện buồn thì lặng lẽ chịu đựng. Hắn mà buồn bực, sẽ bắt kẻ khác phải trả giá.

Hai tay Lưu Tử Nghiệp như gọng kìm sắt kẹp lấy bờ vai Sở Ngọc. Nàng bị đau, không nhịn được kêu lên: “Đau quá! Bệ hạ, người đang làm gì vậy?”

Nhưng Lưu Tử Nghiệp không buông nàng ra. Hắn chỉ lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, như rắn độc đang nhìn con mồi. Một lúc sau, một tay hắn vẫn nắm chặt vai Sở Ngọc, tay kia cầm một tập giấy đưa cho nàng: “Xem đi!”

Tập giấy vốn để bên cạnh hắn. Lúc mới tới, Sở Ngọc tưởng là tấu chương gì đó nên không nhìn kỹ. Bây giờ, tay nàng đau buốt, không thể vươn ra đón lấy được. Đó là một tập giấy gồm nhiều tờ lớn nhỏ, màu sắc khác nhau, có tờ đã cũ, có tờ còn mới. Tờ trên cùng lộ ra dấu ấn xác nhận của quan sở tại.

Không quan tâm nàng có cảm hay không, Lưu Tử Nghiệp giơ tay một lúc liền buông ra. Cả tập giấy rơi lả tả trên mặt đất, ngẫu nhiên có gió thổi qua, một tờ bay lên cao giúp Sở Ngọc có thể nhìn rõ hơn.

Đây có phải là...khế ước đất đai?

Đó là các giấy tờ chứng minh quyền sở hữu đất đai hợp pháp ở nhiều nơi, với danh nghĩa Dụ Tử Sở.

Sở Ngọc chuẩn bị “thỏ khôn ba lỗ”, cắt trừ đám giấy tờ đó để sau này làm đường lui, bây giờ tất cả ở trong tay Lưu Tử Nghiệp.

Tại sao lại bị phát hiện? Nàng làm việc rất bí mật, cẩn thận, sao hắn có thể phát giác ra?

Thấy Sở Ngọc trầm tư không nói năng gì, Lưu Tử Nghiệp càng tức giận, tăng lực tay như muốn bóp gãy vai nàng: “Còn gì để nói không?” Nếu lúc gặp mặt, Sở Ngọc thừa nhận với hắn thì thôi, hắn có thể không trách lỗi lầm trong quá khứ. Nhưng nàng lại nói dối trắng trợn, bây giờ còn im lặng giấu giếm diêm diêm, khiến hắn không thể nào khoan dung được!

Sở Ngọc bị đau, phục hồi lại tinh thần, miễn cưỡng tỏ vẻ không có việc gì, mỉm cười: “Không có gì để nói! Bệ hạ không tin ta, đơn giản như vậy thôi! Nếu bệ hạ tin, thì dù thấy cái gì cũng không nghi ngờ. Bệ hạ đã không tin, thì chỉ mấy tờ giấy cũng có thể ly gián chúng ta!”

Không biết cụ thể nguyên nhân, nhưng Sở Ngọc hiểu, vết rạn nứt giữa nàng và Lưu Tử Nghiệp khó có thể hàn gắn trong thời gian ngắn. Hiện tại, điều duy nhất nàng có thể làm là khẳng khái bảo vệ lập trường của mình, khiến cho Lưu Tử Nghiệp không nghi ngờ thêm.

Lưu Tử Nghiệp cười lạnh: “Việc tỷ âm thầm tạo lập nhà cửa đất đai bên ngoài là do Thiên Như Kính báo với trẫm. Khế ước đất đai, là do Tông Việt sai người đi thu thập về. Thiên Như Kính, thân là thiên sư, không màng đến thế sự, chẳng lẽ có tư thù gì với tỷ sao?”

Thiên Như Kính xuất thủ?

Nghe tin này, Sở Ngọc kinh ngạc hơn cả lúc nhìn thấy khế ước đất đai. Nàng không kịp nghĩ ngợi gì, chỉ biết đứng lặng bàng hoàng.

Không phải hắn nói, sẽ không ra tay can thiệp sao? Vì sao lại lật lọng?

Về bàng hoàng của nàng, trong mắt Lưu Tử Nghiệp chính là bị nói trúng không thể phản bác. Trong lòng đau đớn, lại càng trở nên tàn bạo, Lưu Tử Nghiệp đẩy mạnh Sở Ngọc ra. Nàng không kịp đề phòng, ngã nhào xuống đất. Bàn tay chà xuống nền đất đá gồ ghề, một cơn đau rất truyền tới.

Lần đầu tiên, Lưu Tử Nghiệp sử dụng vũ lực với nàng.

Khuôn mặt Lưu Tử Nghiệp méo mó vì tức giận. Hai tay hắn nắm chặt thành quyền, như đang cực lực khống chế bản thân, tự trói mình bằng một sợi dây thừng vô hình. Nếu sợi dây đó đứt, hắn sẽ không khỏi xông tới ra tay bạo lực với Sở Ngọc: “Tỷ cút đi, cút ngay đi! Đừng để ta nhìn thấy tỷ nữa!”

Sở Ngọc cắn răng đứng dậy. Nàng biết bây giờ Lưu Tử Nghiệp đang bị kích động, khó mà khai thông, nên nàng cũng không muốn giải thích gì thêm nữa. Ra đến cửa hoa viên, bỗng nghĩ đến một chuyện, nàng dừng bước ngoái lại: “Bệ hạ, ta còn một chuyện nữa muốn hỏi. Khế ước đất đai ở đây, vậy còn người thì sao?” Những người mà nàng phải đi sắp đặt nhà cửa, đất đai ỉnh, bây giờ thế nào rồi?

Lưu Tử Nghiệp trừng mắt lạnh lẽo nhìn nàng, trong hàm răng bật ra hai chữ, khoe miệng ánh lên vẻ khát máu dữ tợn: “Giết rồi!” Hắn sai Tông Việt giết hết, không chừa một ai.

Sở Ngọc co rút cõi lòng vì đau đớn, không nói thêm một lời, cũng không dừng bước.

Nhìn theo bóng Sở Ngọc khuất dần, Lưu Tử Nghiệp cứ đứng ngây ngẩn hồi lâu, mãi cho đến khi dần dần bình tĩnh lại, hắn mới như chợt bừng tỉnh mộng. Hắn vừa làm gì vậy? Tức giận với a tỷ sao?

Ánh mắt hắn dừng lại ở vết máu dưới nền đá. Thậm chí hắn còn đẩy ngã a tỷ, làm tỷ bị thương?

Chẳng phải hắn đã định sẽ từ tốn nghe a tỷ giải thích sao? Thế mà chỉ vì vài câu nói, hắn dễ dàng bị lửa giận làm u mê đầu óc?

Trước đây lúc ở cạnh a tỷ, hắn đâu có dễ nổi giận như thế?

Việc làm này của hắn, đã khoét một vết thương lòng của cả hai người, tạo hố sâu ngăn cách không dễ gì hàn gắn.

Lưu Tử Nghiệp ôm đầu đau khổ. Bọn họ vốn thân thiết, hòa hợp là thế, vì sao lại ra nông nỗi này?

179. Q.4 - Chương 179: Bốn Bê Là Địch

Trước mặt Sở Ngọc là thái giám được Lưu Tử Nghiệp sủng ái nhất – Hoa Nguyễn Nhi, ngoài ra còn có bốn thị vệ của hoàng cung.

Năm người này nghênh đón nàng tại cửa cung, dẫn nàng đến gặp Lưu Tử Nghiệp. Bây giờ họ lại hộ tống nàng xuất cung. Thay vì nói hộ tống, thì thực ra là giám sát đề phòng nàng chạy trốn.

Sở Ngọc thầm cười lạnh. Nàng không thể bay lên trời, không thể chui xuống đất, trước sự giám sát chặt chẽ của thị vệ hoàng cung, nàng có thể trốn đi đâu?

Đi được nửa đường, Sở Ngọc bỗng nhiên dừng bước, nhìn về xa xa phía bên trái. Một bóng người áo tím đang đứng lặng, chính là Thiên Như Kính.

Bốn mắt nhìn nhau, yên lặng giằng co. Sở Ngọc vẫn nhìn hẩn chăm chăm, cất tiếng điềm đàm với Hoa Nguyễn Nhi phía trước: “Dừng lại, bản công chúa có chuyện cần trao đổi với thiên sư đại nhân!”

Hoa Nguyễn Nhi nhú mày, chậm rãi mở miệng: “Trưởng công chúa điện hạ, bệ hạ lệnh cho chúng ta hộ tống người xuất cung, người xem...”

Ngữ khí của hẩn không hề cung kính. Trước đây, khi Sở Ngọc và Lưu Tử Nghiệp còn thân thiết cận kề, trong cung có ai dám nửa phần bất kính? Chỉ trong khoảnh khắc, một gã thái giám cũng thay đổi sắc mặt với nàng.

Sở Ngọc lạnh lùng nhìn Hoa Nguyễn Nhi, cười nhạt: “Gió chiều nào che chiều ấy cũng là một kỹ xảo tốt. Hôm nay gió thổi hướng nam, nhưng biết đâu có ngày chuyển sang hướng bắc? Nếu người có thể cam đoan, suốt đời người, gió chỉ thổi một hướng thì bản công chúa thực là bội phục!”

Ẩn ý của nàng là uy hiếp Hoa Nguyễn Nhi. Bây giờ nàng nhất thời thất thế, nhưng tương lai có thể có cơ hội đảo ngược thế cờ. Đến ngày đó, tất nhiên nàng sẽ bắt những kẻ “bỏ đá xuống giếng” khi mình thất cơ lỡ vận phải trả giá.

Hoa Nguyễn Nhi giật mình, hiểu ý của Sở Ngọc, khuôn mặt lập tức trở nên tươi tắn. Theo đó, Sở Ngọc có thể gặp mặt nói chuyện riêng với Thiên Như Kính, mà bốn tên thị vệ cũng lui ra đằng xa.

Hoa viên trong lãnh cung hoang phế. Nơi đây cỏ dại mọc um tùm, cũng là nơi bọn họ lần đầu nói chuyện, và Sở Ngọc lần đầu tiên biết được công năng của chiếc vòng.

Thấy Hoa Nguyễn Nhi và bọn thị vệ đã ra xa, Sở Ngọc mới quay sang Thiên Như Kính: “Thiên sư đại nhân, đã lâu không gặp!”

Thiên Như Kính mấp máy miệng, có vẻ không được tự nhiên. Hồi lâu sau, hẩn nghiêm túc đáp lại lời chào hỏi xã giao của nàng: “Lâu rồi không gặp!”

Sở Ngọc nhìn Thiên Như Kính với vẻ kỳ dị, một lúc sau mới nói: “Nếu không biết rõ người có năng lực tự bảo vệ mạnh mẽ, ta cứ tưởng có người đến tráo tim đổi phổi cho người rồi! Trước đây có bao giờ người chào hỏi ai đâu nhỉ?”

Không thể không nói, Thiên Như Kính bây giờ có vẻ giống con người hơn. Nhưng điều đó với nàng chẳng có ý nghĩa gì, Sở Ngọc trầm mặt nghĩ thầm.

Thiên Như Kính không phải là người thích nói chuyện phiếm, mà Sở Ngọc tìm hẩn cũng không để ôn chuyện. Sau khoảnh khắc trầm mặc, nàng chất vấn thẳng thừng: “Bệ hạ nói với ta, chính người tố cáo việc ta gây dựng nhà cửa các nơi, có phải không?”

Mặc dù biết Lưu Tử Nghiệp chẳng có lý do gì để lừa gạt mình, Sở Ngọc vẫn cảm thấy khó tin.

Khuôn mặt thanh tao, trầm tĩnh không nhiễm bụi tục của Thiên Như Kính biến ảo một hồi, rồi hần khê hé môi: “Đúng!”

Là hần làm.

Hần thừa nhận.

Lửa giận trong lòng Sở Ngọc phút chốc bùng phát. Nàng không hét lên, nhưng từng lời buốt giá, sắc nhọn của nàng còn hơn cả phần nộ: “Thiên Như Kính được lắm! Người được lắm!...Lúc trước người đã nói thế nào? Người nói, ta không thể thay đổi vận mệnh của triều đại, nên người sẽ không ra tay ngăn cản ta...Vậy bây giờ người đang làm gì? Trước mặt thì bày ra vẻ ngây thơ vô tội, không quan tâm đến thế sự, sau lưng thì bí mật làm những việc này!”

Nàng không phần nộ vì mất đi sự tin tưởng của Lưu Tử Nghiệp, cũng không vì mất hết hang của thổ khôn. Nàng đau lòng vì những người đã giao ước với mình, thay mình đi lo nhà cửa đất đai.

Những người đó, có người là thuộc hạ đắc lực trong phủ, có người là quan viên mà nàng cố ý hỏi xin Lưu Tử Nghiệp. Nàng đã hứa hẹn viễn cảnh tốt đẹp với bọn họ, dụ dỗ họ làm việc cho nàng. Có người thậm chí còn đưa cả gia đình đến ở trong trạch viện mới mua. Bây giờ, tất cả bọn họ đều chết dưới đao kiếm của Tông Việt.

Nàng đã từng chứng kiến tận mắt sự tàn bạo độc ác của Tông Việt. Hần là ma vương tướng quân, đến mấy đứa trẻ con cũng có thể hạ thủ được. Chỉ cần là người mà Lưu Tử Nghiệp muốn giết thì hần không bao giờ buông tha.

Tính sơ sơ, ít nhất có hơn một trăm người vì chuyện này mà chết. Hơn một trăm mạng người chết vì nàng.

Mà hết thấy đều bắt nguồn từ một câu nói nhẹ nhàng của Thiên Như Kính.

Thiên Như Kính nhìn nàng, há mồm muốn nói. Sở Ngọc bỗng giơ tay ngăn cản: “Dừng lại, người không cần nói gì nữa! Lúc này ta nghe thấy tiếng người chỉ thêm phiền lòng!”

Sở Ngọc cắn chặt môi, gắng áp chế tâm tình. Bây giờ có lẽ nàng hiểu được cảm nhận của Lưu Tử Nghiệp vừa rồi. Nếu không tự chủ được, có lẽ nàng sẽ xông lên ẩu đả Thiên Như Kính. Nhưng tiếc rằng nàng không có khả năng làm hần bị thương được!

Dần dần khôi phục lý trí, Sở Ngọc cảm thấy bình tĩnh hơn. Tuy trong ngực vẫn đau đớn bỏng rát như có lửa thiêu, nhưng ít nhất nàng vẫn duy trì vẻ ngoài bình tĩnh: “Nói đi, vì sao người làm như vậy? Lật lọng là một chuyện vinh quang lắm sao?”

Trước đây cho dù nàng làm gì, Thiên Như Kính cũng không can thiệp. Nhưng chỉ một động tác này của hần đã ra đòn chí mạng: đầu tiên cắt đứt đường lui, tiêu diệt rất nhiều cánh tay đắc lực của nàng; sau đó, quan trọng nhất, là tạo hiềm khích giữa nàng và Lưu Tử Nghiệp, khiến rạn nứt giữa hai người khó mà hàn gắn được.

Dù chuyện Phấn Đại có thể là giả, nhưng hơn một trăm mạng người bây giờ là sự thật không thể nào gạt bỏ.

Bây giờ dù Lưu Tử Nghiệp có muốn hòa hảo với nàng, thì nàng cũng không thể!

So với sự phần nộ, bất bình, tự trách của Sở Ngọc, tâm tư Thiên Như Kính lại cực kỳ đơn giản. Hần nhìn Sở Ngọc đăm đăm một hồi, thấy nàng gầy hơn trước, nhưng phong thái ngời sáng, giống như ngọc quý phải trải qua mài giũa mới trở nên rực rỡ mỹ lệ.

Lúc này nàng đứng trước mặt hần, đưa tay ra là có thể chạm vào. Chỉ cần tiến thêm một bước, là có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp, làn da mềm mại của nàng. Nhưng hần không bị quấy nhiễu bởi tạp niệm đó, ánh mắt hần vẫn tinh khiết trong veo, không tình cảm giống như thường lệ. Chậm rãi mở miệng, Thiên Như Kính thấp giọng nói: “Bởi vì nàng khác biệt!”

Nàng khác biệt, không giống với mọi người. Dường như nàng đến từ một xứ sở xa lạ thần bí nào đó, biết rất nhiều việc không nên biết. Nếu là nàng, e rằng có thể ảnh hưởng và xoay chuyển thế giới này.

Nhìn chung, hắn là người bàng quan nhìn triều đại thay đổi hưng suy. Nhưng Thiên Như Nguyệt – sư phụ hắn trước khi chết đã từng dặn dò: nếu gặp phải kiểu người nguy hiểm, thì không cần băn khoăn quá nhiều, hãy thanh trừ sạch sẽ!

Thiên Như Nguyệt nói quét sạch, tất nhiên là giết người. Nhưng trên thiên thư đã viết rõ, Sở Ngọc sẽ cùng chết với Lưu Tử Nghiệp. Bởi vậy, việc Thiên Như Kính có thể làm là chặt đứt tay chân nàng, khiến nàng không thể làm gì được.

Nếu hắn thành công, chỉ cần lẳng lặng chờ đợi. Không đến hai tháng, Sở Ngọc sẽ “chết tự nhiên” thuận theo ý trời.

Thiên Như Kính không giải thích dài dòng, nhưng Sở Ngọc đã hiểu ý hắn.

Vừa rồi trên đường, Hoa Nguyên Nhi đã truyền ý chỉ của Lưu Tử Nghiệp, yêu cầu nàng từ nay chỉ ở trong nội phủ, không được ra ngoài. Đồng nghĩa với giam lỏng nàng.

Phủ công chúa xa hoa, biến thành nhà tù.

Có lẽ sẽ giam nàng đến chết.

Sở Ngọc ngược nhìn Thiên Như Kính, phần nộ dần dần tiêu tan, chỉ còn ưu thương đọng nơi khóe mắt: “Muốn bắt ta chờ chết sao? Vậy khốn ta trong phủ, bắt ta đếm từng ngày một, sau đó bị kẻ phản loạn giết chết? Người muốn ép ta, trước khi chết phải nhắm nháp cảm giác cái chết đang đến gần, từng ngày trôi qua trong tuyệt vọng?”

Thiên Như Kính ngẩn người. Hắn vốn nghĩ, chỉ như vậy mới không làm trái thiên thư, lại quên mất cảm nhận của người phải chết là Sở Ngọc. Không biết nói gì, hắn nhìn khuôn mặt thanh tú xinh đẹp của Sở Ngọc nở nụ cười thê lương âm đạm: “Muốn ta trở mắt nhìn cái chết đang đến gần...Thiên Như Kính, người thật tàn nhẫn! Người làm thế này, so với trực tiếp giết chết ta, còn tàn nhẫn hơn gấp nhiều lần!”

Lúc Sở Ngọc ra khỏi hoàng cung, đi cùng nàng, ngoài Hoa Nguyên Nhi và bốn thị vệ còn có Thiên Như Kính – người vừa nói chuyện với nàng rất lâu.

Hai người sóng bước, bờ vai dù chỉ cách nhau một thước, nhưng dường như là ngàn trùng xa vời vợi.

Về mặt Sở Ngọc lạnh lùng. Vừa nãy nàng đau khổ, uất hận, nhưng bây giờ chỉ có lạnh lùng. Đến cửa cung, nhìn Hà phò mã và một trăm thị vệ đứng đợi bên ngoài, Hoa Nguyên Nhi dừng bước: “Công chúa, tiểu nhân tiễn người đến đây thôi! Bệ hạ chỉ là nhất thời tức giận, có lẽ sẽ nhanh hồi tâm chuyển ý!” Vì e ngại lời nói vừa rồi của Sở Ngọc, thái độ Hoa Nguyên Nhi đã tốt hơn rất nhiều. Dù sao “lời nói không mất tiền mua”, hắn cũng thuận miệng xoa dịu đôi câu.

Sở Ngọc khẽ nhếch mép, im lặng bước thẳng ra ngoài. Thiên Như Kính cũng muốn xuất cung, đi bên cạnh nàng. Nhưng được vài bước, một người rẽ trái, một người rẽ phải.

Sở Ngọc không chần chừ bước tiếp, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng nói trầm thấp của Thiên Như Kính: “Xin lỗi!”

Sở Ngọc cười lạnh một tiếng: “Người cũng cảm thấy cần xin lỗi sao?” Làm thì đã làm rồi, bây giờ nhận lỗi, có tác dụng gì?

Thấy Sở Ngọc dừng bước, không hề quay đầu, Thiên Như Kính biết nỗi căm giận trong lòng nàng đã lên đến cực điểm. Không hi vọng xa vời là được nàng tha thứ, hắn chỉ nói ra điều muốn nói trong lòng: “Đó là chức trách của ta!”

Thiên thư đã truyền qua mấy đời, ghi lại sự đổi thay của triều đại từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc. Điều này so với trọng trách của gia tộc còn nặng nề hơn. Hắn đã kế thừa thân vật, chỉ có thể làm như vậy.

Có lẽ trong mắt Sở Ngọc, thiên thư chỉ giống như một trò đùa. Nhưng đối với Thiên Như Kính, từ nhỏ hắn đã tin theo thiên thư. Đó là một quan niệm, một tín ngưỡng không lay chuyển được.

Hắn không thể đưa tay cứu Sở Ngọc, thậm chí còn đẩy nàng xuống suối vàng nhanh hơn. Cho dù hắn có muốn hay không, cũng tuyệt đối không thể quên trọng trách mà mình gánh vác.

Ngay cả lúc này bối rối đến mức hô hấp khó khăn, cũng không thể ngăn cản quyết tâm của hắn!

Con người với ý chí đơn thuần, một khi đã quyết định chuyện gì, so với đá tảng còn cố chấp hơn!

Sở Ngọc nghe Thiên Như Kính nói, lòng khê động dậy nhưng không quay đầu nhìn hắn, tiếp tục bước về chỗ xe ngựa có Hà Tập và bọn thị vệ vây quanh. Bên cạnh xe ngựa còn có Việt Tiệp Phi, tuy trên danh nghĩa là “hộ tống”, nhưng bây giờ chẳng còn công dụng gì.

Sở Ngọc liếc nhìn Việt Tiệp Phi, khóe miệng nhếch lên lạnh lùng: “Người cũng là hết lòng vì nhiệm vụ sao? Làm tốt thật!”

Việt Tiệp Phi ngẩn ra, trên mặt lập tức hiện vẻ xấu hổ. Sở Ngọc không nhìn hắn thêm nữa, bước lên xe. Nàng ngồi cuộn tròn, ôm lấy thân mình, dường như rất lạnh.

Trên vách xe là đệm lông dày mềm mại ấm áp, nhưng Sở Ngọc vẫn cảm thấy lạnh.

Vì sao Lưu Tử Nghiệp không biết những việc bí mật nàng làm, mà Thiên Như Kính lại biết? Sở Ngọc không cần hỏi, cũng hiểu rõ Việt Tiệp Phi chính là cầu nối.

Dù nàng cẩn thận bí mật đến mấy, nhưng Việt Tiệp Phi là hộ vệ luôn theo sát nàng, lại có võ nghệ cao cường, muốn biết chuyện này không khó khăn gì.

Sở Ngọc cũng không truy cứu Việt Tiệp Phi, do thám việc này từ khi nào, lúc nào báo với Thiên Như Kính. Bây giờ kết quả đã phơi bày, đi truy cứu quá trình là việc dư thừa nhảm chán. Nàng cần phải dồn hết sức lực lo chuyện tương lai chứ không nên nhìn về quá khứ.

Nhưng mà...

Sở Ngọc cúi đầu, càng ôm chặt cơ thể: Lưu Tử Nghiệp nghi ngờ, Việt Tiệp Phi phản bội, Thiên Như Kính xuất thủ, Hà Tập bắt đầu báo thù...Cục diện vốn ổn định hòa hoãn, chỉ trong nháy mắt biến thành rút kiếm giương cung. Những người trước đây miễn cưỡng tính là bạn, hoặc không đối lập với nàng, bỗng nhiên tất cả đều trở thành đối địch, khiến cho Sở Ngọc có cảm giác: bốn bề đều là kẻ thù.

Dù bề ngoài có kiên cường bao nhiêu, nhưng lâm vào hoàn cảnh này, Sở Ngọc cũng không khỏi nảy sinh cảm giác yếu đuối. Giá có Dung Chỉ ở đây thì tốt biết bao!

Biết rõ hắn không phải là người tốt, biết rõ hắn...Nhưng vào thời khắc này, người đầu tiên mà nàng nghĩ tới, lại vẫn là Dung Chỉ.

Nghĩ đến Dung Chỉ, Sở Ngọc bỗng như từ trong sương mù giật mình tỉnh dậy. Hiện giờ chưa biết Dung Chỉ sống chết thế nào. Thậm chí, tình cảnh của hắn có lẽ còn nguy hiểm hơn nàng. Sao nàng có thể chỉ muốn ỷ lại vào hắn?

Sở Ngọc hít một hơi thật sâu, vỗ lên hai má mình: “Sở Ngọc, gắng chịu đựng!”

Nàng cứ thế liên tục vỗ khê lên hai gò má.

Sở Ngọc, gắng chịu đựng.

Sở Ngọc, gắng chịu đựng.

...Lúc này, phải thật kiên cường, như sắt thép không dễ bị bẻ gãy.

Phải sống sót, để gặp lại Dung Chỉ!

Hạc Tuyết cầm một tấm bản đồ bằng da dê còn rất mới. Theo những chỗ đánh dấu, hắn tìm đến cửa hang động khuất nẻo giữa rừng cây rậm rạp. Không chút do dự, hắn đi thẳng vào trong. Qua một đoạn đường tối om, cuối cùng đã thấy ánh sáng.

Ánh lửa sáng rực, hơi có vẻ quái dị.

Thôn trang thanh bình đẹp như chốn đào nguyên, bây giờ đang cháy rừng rực như dưới hỏa ngục.

Lửa cháy ngút trời, thiêu hủy tất cả nhà cửa, cây cối, và con người.

Giữa biển lửa, người trong thôn nằm la liệt không nhúc nhích, hình như đã chết từ trước.

Duy nhất không bị cháy, là một hang động cách đó chừng hai mươi trượng. Vì vạn vật xung quanh bị thiêu rụi nên trở lại cái động này.

Cách cửa động không xa là một người trẻ tuổi mặc y phục trắng, dung nhan tuấn mỹ, phong thái ung dung. Trước mắt là cảnh tượng thê lương, nhưng hắn vẫn thoải mái nhàn nhã như đang ngồi giữa rừng trúc thanh tĩnh.

Trước mặt hắn đặt một bầu rượu, chén sứ trắng trong tay đã vơi đi quá nửa. Nâng chén khẽ chạm môi, hắn quay lại nhìn Hạc Tuyết.

Bốn phía là ánh lửa, nhưng cặp mắt người đó lại đen thẳm, sâu hun hút như động không đáy. Đôi mắt không hấp thụ chút ánh sáng nào mà chỉ thuần một màu tối đen, như bóng đêm vô hạn.

Lúc này là giữa trưa, vậy mà Hạc Tuyết đột nhiên có cảm giác mình ở giữa bóng tối sâu thẳm. Thầm lo lắng vô cớ, hắn mở miệng đánh vỡ sự im lặng giữa hai người: “Dung Chỉ, người tìm cách đưa bản đồ đến tay ta, là muốn ta tới xem người phóng hỏa chỗ này? Tìm đến ta, không sợ ta giết người sao?”

Dung Chỉ khẽ mỉm cười, cất tiếng vẫn thoải mái ung dung như vậy: “Hạc Tuyết, chúng ta làm một cuộc giao dịch đi!” Hắn đẩy về nhàn nhã, khoe miệng mỉm cười, mang theo ý dụ dỗ.

180. Q.4 - Chương 180: Tìm Lối Thoát

Một chiếc xe ngựa ngang nhiên tiến vào phủ công chúa.

Một xe chạy đến thành Giang Lăng.

Một xe chậm rãi hướng về kinh thành Kiến Khang.

Cũng có một xe ngựa, lặng lẽ chạy qua biên giới giữa Nam Tống và Bắc Ngụy.

Bốn chiếc xe, giống như mạch nước ngầm yên tĩnh hoặc cuộn trào mãnh liệt, phục vụ những lý do và mục đích khác nhau. Mà một chiếc trong đó, đang tiến tới chỗ Sở Ngọc.

Thiên Như Kính cho xe ngựa chạy thẳng vào trong phủ công chúa mới dừng lại. Xe vừa dừng, lập tức có một nhóm hộ vệ vây quanh, rồi bọn họ giăn ra cho Hà phò mã bước tới.

Hà Tập chăm chú nhìn Thiên Như Kính một hồi, không hiểu vì sao kẻ kia đến gặp Sở Ngọc vào lúc này. Hôm qua hắn thấy Thiên Như Kính và Sở Ngọc sóng vai bước ra khỏi hoàng cung, liền nhớ đến lời đồn đại. Người ta kháo rằng thiên sư đại nhân đã thất thân với công chúa, mà có một thời gian, quả thật Thiên Như Kính thường xuyên đến phủ.

Hà Tập không tài nào hiểu nổi. Sở Ngọc có gì đáng để Thiên Như Kính phải...trao thân cơ chứ? Mà xem bộ dạng hắn, hình như không phải bị ép buộc...

Khẩu vị của người ngoài thế tục kỳ lạ như vậy sao?

Mặc dù không muốn cho Sở Ngọc được thoải mái, nhưng với thân phận của mình, Hà Tập cũng chỉ có thể làm đến mức này. Hắn phụng mệnh Lưu Tử Nghiệp, trông giữ Sở Ngọc, hạn chế phạm vi hoạt động của nàng chỉ ở trong phủ, nhưng không được phép làm thương tổn nàng. Nếu xảy ra chuyện gì, dù là nàng chạy trốn hay bị thương, kẻ đầu tiên gặp tai ương sẽ là hắn.

Hắn cũng có thể dựa vào quyền hành hiện tại của mình, ngăn cản một vài người từ bên ngoài muốn vào phủ. Nhưng lời nói của Thiên Như Kính trước mặt hoàng đế có trọng lượng không kém gì hắn. Nếu bây giờ cố tình ngăn cản, e rằng tự làm mình bẽ mặt! Chi bằng “thuận nước giòng thuyền”!

Thiên Như Kính có thể vào gặp Sở Ngọc, nhưng xe nhất định phải để bọn họ trông coi. Đề phòng hắn tới giúp nàng chạy trốn!

Hà Tập giải thích mệnh lệnh của hoàng đế một cách khách khí, mà vẻ mặt Thiên Như Kính như không thèm nghe. Khuôn mặt hắn dừng dừng lãnh đạm, đến gật đầu một cái cũng lười bỗ thí. Hắn xuống xe, liền đi thẳng vào nội uyển.

Phủ công chúa, hắn đã quá thuộc đường, không cần người hướng dẫn!

Bị coi thường ra mặt như vậy, ánh mắt Hà Tập lóe lên tàn khốc, nhưng rất nhanh chóng được che đậy bởi vẻ tươi cười.

Thiên Như Kính không quan tâm đến suy nghĩ của Hà Tập, trong lòng hắn đang tự hỏi một chuyện khác. Hôm qua lúc nhìn theo Sở Ngọc ở ngoài cung, hắn tưởng đó là lần cuối cùng được nhìn thấy nàng. Dù sao, nàng đã oán hận hắn đến cực điểm, bây giờ bị giam lỏng trong phủ càng khó có cơ hội gặp mặt. Không ngờ sáng sớm hôm nay, Việt Tiệp Phi đến tìm hắn, nói Sở Ngọc gửi lời mời, nếu hắn rảnh rỗi thì hãy đến phủ công chúa một chuyến.

Gần đây, Thiên Như Kính không phải lên triều. Đáng lẽ hắn còn có vài lời mời của phi tần trong cung, nhưng nghe nói Sở Ngọc muốn gặp, liền thoái thác tất cả những việc khác. Thậm chí hôm nay, trước khi ra khỏi cửa, hắn còn thay y phục mới.

Hắn không phí tâm tư lo nghĩ như Hà Tập, cứ tự nhiên như vậy mà làm. Mặc dù hôm nay đến chỗ Sở Ngọc, trong lòng có chút thắc mắc bối rối, nhưng về ngoài vẫn điềm tĩnh như thường lệ.

Hai người gặp nhau tại sảnh ngoài của Đông Thượng các. Sở Ngọc đang đứng khoanh tay dựa cửa, rất thoải mái, cũng rất nhàn nhã.

Động tác này vốn bình thường, nhưng nhìn Sở Ngọc lại thật yêu kiều tao nhã!

Nhìn thấy nàng, đáy lòng trở nên ấm áp, Thiên Như Kính đang định bước tới, bỗng trong đầu hắn vang lên câu nói:

“...Thiên Như Kính, ngươi thật tàn nhẫn! Ngươi làm thế này, so với trực tiếp giết chết ta, còn tàn nhẫn hơn gấp nhiều lần!”

Bước chân Thiên Như Kính không tự chủ được mà chậm dần. Lòng hắn đau đớn, hô hấp khó khăn. Sau khi hắn quyết định làm việc này, cảm giác ấy thường xuyên xuất hiện. Nhìn thấy nàng, cơn đau càng trở nên rõ rệt hơn bao giờ hết.

Nàng sẽ chết. Thiên thư đã ghi, chẳng bao lâu sau, người ta sẽ ép nàng tự sát. Lúc đó, hắn sẽ không được nhìn thấy nàng nữa, sẽ không nghe thấy tiếng nói của nàng, rốt cuộc lòng hắn sẽ không còn rối loạn nữa, rốt cuộc sẽ...không bị ảnh hưởng nhiều như thế này nữa...

Bởi vì nàng, hắn trở nên giống người bình thường.

Thiên Như Kính đã biết đó là gì. Nhưng tình cảm đó, dù ấm áp đến thế nào, cũng không thể thay đổi được vận mệnh tàn khốc, cùng với trách nhiệm mà hắn gánh vác trên vai.

Hắn đã lựa chọn.

Nhìn thấy Thiên Như Kính, Sở Ngọc buông xuôi hai tay, vừa bước đến chỗ hắn vừa mỉm cười thoải mái nhẹ nhàng: “Cuối cùng ngươi đã tới! Cứ tưởng là phải đợi thêm nửa ngày nữa cơ đấy!”

Nàng nói cười vui vẻ, trên vầng trán không còn dấu vết nào của bi thương, phần hận hôm qua. Thiên Như Kính ngăn người: chỉ trong một đêm, sao nàng có thể thay đổi hoàn toàn như thế?

Thiên Như Kính bỗng nghe thấy tiếng động trong nội uyển. Phóng tầm mắt qua vai Sở Ngọc, hẩn nhìn thấy mấy nam tử trẻ tuổi cường tráng đang ra sức cuốc xới trên một khu đất trống.

Nhìn theo ánh mắt hẩn, Sở Ngọc mỉm cười: “Ta đã nghĩ thông suốt! Thay vì sầu não, ủ rũ chờ chết, sao không tận dụng chút thời gian hữu hạn này để hưởng thú vui? Ta đã sai người trong phủ đào mấy chỗ làm hồ nuôi cá!” Dừng một chút, nụ cười của nàng hơi ảm đạm “Nhưng không biết, cá sẽ vui lâu hơn hay ta vui lâu hơn...”

Tuy nàng bị hạn chế tự do, nhưng muốn đào ao thả cá trong phủ, hoặc xây hai gian đình để vui chơi thì hoàn toàn có thể.

Thiên Như Kính im lặng. Tất nhiên hẩn hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Sở Ngọc. Nhưng chính mình tạo nên tình cảnh này, hẩn còn biết nói gì!

Sở Ngọc sa sút tinh thần trong chốc lát, lại lập tức tươi nét mặt. Nàng kéo tay Thiên Như Kính: “Nào, chúng ta đến chỗ khác nói chuyện! Ở đây ồn ào quá, tìm một chỗ yên tĩnh hơn đi!”

Nàng kéo Thiên Như Kính ra khỏi Đông Thượng các, nhằm thẳng hướng Tây Thượng các. Thiên Như Kính không ngờ, sau khi nàng quyết liệt như vậy, hẩn lại có thể được cận kề bên nàng như lúc này. Hẩn cứ thẩn thờ để mặc nàng lôi đi. Cho đến khi hẩn tỉnh trí lại, thì hai người đã ở trong một biệt viện không người.

Nơi này trước đây Sơn Âm công chúa bố trí làm chỗ ở cho trai lơ. Sau khi các trai lơ bị Sở Ngọc thanh lý gần hết thì nhà cửa bỏ không, nhưng có người quét tước thường xuyên nên vẫn sạch sẽ.

Thị nữ đốt hương liệu làm thơm và ấm phòng rồi lưu ra, Sở Ngọc mới nhìn Thiên Như Kính đầy thành ý: “Ta muốn thương lượng với ngươi một chuyện. Ta dạy người học, người vẫn còn thiếu nợ học phí. Ta muốn hỏi, có thể khoan dung với ta một chút được không? Dù sao ta cũng sắp chết, với tình cảnh hiện nay, không thể chạy trốn được...Vậy ngươi hãy cho ta biết cái chết của ta đi!”

Thiên Như Kính trong lòng cả kinh: “Nàng muốn nói...”

Vẻ khẩn cầu trong mắt Sở Ngọc càng thêm nồng đậm. Nàng tha thiết nhìn hẩn: “Ta muốn biết, sau này xảy ra chuyện gì? Dù sao ta cũng sắp phải chết, không thể làm gì được...Làm ơn hãy đáp ứng nguyện vọng cuối cùng của ta, cho ta biết những chuyện xảy ra trước và sau khi ta chết!”

Gia nhân trong phủ công chúa vẫn ra sức đào bới, ồn ào náo động. Mà trong phòng Sở Ngọc, cũng phát ra những âm thanh tương tự.

Đào bới, đào bới, đào bới.

Dưới gầm giường, là một hố đen sâu hoắm, có bóng người vẩn ra sức huy động tay cuốc.

181. Q.4 - Chương 181: Thiên Mệnh

Nghe Sở Ngọc thỉnh cầu, Thiên Như Kính giật mình.

Trực giác hẩn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng nhìn ánh mắt khẩn cầu của Sở Ngọc, dự cảm của hẩn phút chốc hòa tan trong ánh mắt kia.

Hai người ngồi quỳ đối diện nhau, cách một án kỷ màu đen rộng chừng nửa thước. Tà áo hai người phủ trên nền nhà, thoạt nhìn giống như một đôi bướm khổng lồ đang đậu.

Nhẹ nhàng, mỹ lệ, và bi thương.

Sở Ngọc khế nắm lấy bàn tay Thiên Như Kính, cẩn thận dè dặt cúi nhìn chiếc vòng, cố gắng che giấu ý đồ thật sự trong giọng điệu ưu sầu: “Thiên Như Kính, ta biết, mình không còn sống được bao lâu nữa...Hãy đáp ứng nguyện vọng của người sắp chết, được không?”

Có lẽ bởi ánh mắt nàng quá âm đậm, có lẽ bởi tay nàng quá mềm mại dịu dàng, có lẽ bởi nghĩ đến chuyện nàng sắp từ giả cõi đời..., lòng ngực Thiên Như Kính ngọt ngạt, đau đớn, sức phán đoán cũng vì thế mà giảm đi rất nhiều! Hắn ngẫm nghĩ, cảm thấy hiện tại Sở Ngọc quả thật không thể làm gì được. Nếu bây giờ cho nàng xem cụ thể quá trình chính biến, nàng mà nói ra cũng sẽ không có ai tin.

Bây giờ Lưu Tử Nghiệp đã nghi ngờ Sở Ngọc, sẽ không dễ dàng nghe theo lời nàng. Cho dù sau đó nàng báo lại với hoàng đế, hắn cũng có cách để Lưu Tử Nghiệp không quan tâm!

Thân là thiên sư, trước mặt hoàng đế, hắn có địa vị được sùng bái siêu nhiên, mà lời hắn nói, chỉ một câu cũng hơn người khác nói mười câu.

Ngẫm nghĩ một lát, Thiên Như Kính cũng hơi yên lòng. Lại nhìn về mặt chờ đợi của Sở Ngọc, hắn không khỏi mềm lòng: “Được!”

Nghe hắn thốt ra một chữ hàng mong đợi, mắt Sở Ngọc hơi sáng lên, lại lập tức hạ tầm mắt. Nàng thấp giọng: “Tuy cục diện hôm nay do người tạo nên, nhưng người đã đồng ý đáp ứng đề nghị của ta...Dù sao cũng cảm ơn người!” Câu nói cuối cùng, tiếng nàng khẽ nhỏ, cơ hồ không nghe rõ.

Thiên Như Kính cảm thấy, bàn tay Sở Ngọc đang nắm tay hắn run nhè nhẹ. Nàng khép hờ mi mắt, trông vừa yếu ớt lại vừa đáng yêu. Lòng mềm nhũn, hắn vỗ vỗ lên tay nàng. Hắn cho rằng nàng đang nghĩ đến cái chết đến gần mà sợ hãi, không biết an ủi ra sao, chỉ có thể vụng về vỗ tay nàng.

Sở Ngọc cực lực đè nén nội tâm vui mừng. Cảm giác này rất khó áp chế, nàng phải cực kỳ tốn sức mới không để lộ suy nghĩ thật. Trong kịch bản này, nàng là người sẽ phải chết. Dù nhận được tin tức gì, cũng không thể quá vui mừng phấn khởi, nếu không rất có thể sẽ làm Thiên Như Kính nghi ngờ.

Nàng muốn thể hiện mình thân nhiên chấp nhận số phận, tỏ vẻ ưu thương một chút, lừa Thiên Như Kính, khiến hắn cảm thấy áy náy có lỗi.

Hôm qua khi nói chuyện với Thiên Như Kính, Sở Ngọc bắt đầu công tác chuẩn bị. Nàng cố ý lộ vẻ đau khổ uất hận trước mặt hắn, nói hắn quá tàn nhẫn. Đây vốn không phải là tính cách của nàng. Nếu không phải vì mục đích riêng, thì khi thực sự thống khổ bị thương, nàng tuyệt đối sẽ không biểu hiện ra trước mặt người ngoài, càng không bao giờ trách cứ khóc lóc, nói những lời buồn nôn kiểu như “người thật tàn nhẫn”.

Hồi tưởng lại, Sở Ngọc cảm thấy da đầu khẽ run lên. Lúc đó thực sự nàng đã phát huy cao độ khả năng diễn xuất, đạt đến kỹ xảo tiêu chuẩn, diễn vai nữ chính đau khổ vì tình.

Tiếc rằng, bây giờ trong tay nàng không có biện pháp nào khác ngoài việc thử đánh vào lòng người.

Ngay cả khi “tứ diện Sở ca thanh” (*), Sở Ngọc cũng sẽ không bao giờ từ bỏ mục tiêu đã định. So với trước, nàng chỉ càng thêm cẩn thận, kiên quyết hơn mà thôi.

(*) Ý này xuất phát từ bài thơ của Ngu Cơ trong điển tích “biệt Bá Vương”, ý nói bốn bề là địch, đang trong hoàn cảnh khó khăn chồng chất.

Hạng Vũ đóng quân ở thành Cai Hạ, binh ít, lương hết. Quân Hán và quân chư hầu bủa vây mấy vòng. Đang đêm, Hạng vương thức dậy nghe quân Hán ở bốn mặt đều hát giọng Sở, Hạng vương kinh hoàng kêu lên: “Hán đã lấy được Sở rồi sao? Sao mà người Sở lại đông như thế?”

Đêm hôm đó Hạng vương uống rượu trong trướng cùng Ngu Cơ. Hạng vương đau đớn cảm khái làm bài thơ, đời sau gọi là bài “Cai Hạ ca”.

Ngu Cơ múa kiếm, hát hòa theo, lời ca rằng:

Hán binh dĩ lược địa,

Tứ diện Sở ca thanh.

Trượng phu chí khí tận,

Tiễn thiếp hà liêu sinh.

Dịch:

Quân Hán lấy hết đất,

Khúc Sở vang bốn bề.

Trượng phu chí lớn cạn,

Tiền thiếp sống làm chi.

Rồi Ngu Cơ lấy gương tự vẫn để tránh làm Hạng Vũ vương bận.

“Thái Tông cùng với thuộc hạ là Nguyễn Điền Phu, Vương Đạo Long, Lý Đạo Nhi bí mật hợp sức với phe đảng của cố đế là Thọ Tịch Chi, Khương Sản Chi, cùng mười một người khác, mưu tính phế bỏ cố đế. Đêm Mậu Ngọ, cố đế đến trúc đường ở Hoa Lâm viên làm lễ trừ tà đuổi ma quỷ. Có tiếng hô: “Nơi này có quỷ!”, cố đế sợ hãi bắn tên, Thọ Tịch Chi vung dao đâm tới, Khương Sản Chi hỗ trợ. Cố đế chạy trốn, bỏ mạng trên đường, hưởng dương mười bảy năm”. (Lịch sử Nam Tống chương bảy)

“Minh đế đã bàn mưu với Nguyễn Điền Phu, Lý Đạo Nhi từ trước. Thuộc hạ của phế đế vốn lo sợ tai họa, mỗi người có ý đồ riêng. Nhưng ngại nổi tướng quân Tông Việt và một số hộ vệ trung thành, phò tá đắc lực bảo vệ phế đế, nên không thể ra tay trong đại diện. Phải đợi đến đêm khuya, khi những người đó ra khỏi hoàng cung, Điền Phu, Đạo Nhi và Thọ Tịch Chi mới có thể tiến hành phế bỏ cố đế nơi hậu đường, vào đêm hai mươi chín tháng mười một”. (Lịch sử Nam Tống chương tám)

Cái gọi là thiên thư trong chiếc vòng của Thiên Như Kính là sách sử chính thống chứ không phải dã sử, câu chữ cổ văn rất rắc rối khó đọc, nhưng vẫn có thể hiểu đại khái. Sở Ngọc gắng gượng nên nổi vui mừng háo hức, chậm rãi đọc từng dòng chữ mà nàng ao ước bấy lâu.

Nàng đọc rất chậm, lẩm nhẩm mỗi chữ mười lần, cuối cùng tập trung vào hai đoạn quan trọng nhất, bởi vì hai đoạn này nêu cụ thể quá trình Lưu Tử Nghiệp bị sát hại như thế nào.

“Cố đế” hoặc “phế đế”, là chỉ Lưu Tử Nghiệp. Bởi vì sinh thời hấn tàn bạo độc ác, nên sau khi bị lật đổ, đến một Thụy hiệu (*) cũng không có. Mà Minh đế hay Thái Tông, chính là hoàng đế kế nhiệm sau đó, là vị vương gia đang bị giam trong cung, là người có dáng vẻ béo tốt phúc hậu nhất trong tam vương, cũng là hoàng thúc trên danh nghĩa của nàng – Lưu Úc.

(*) Thụy hiệu: tên mang ý nghĩa ngợi ca tốt đẹp, được truy phong sau khi chết, thường dành cho vua chúa

Sách sử ghi lại, Lưu Úc và các thuộc hạ tâm phúc của hấn mưu đồ bí mật. Hấn lén cài người bên cạnh Lưu Tử Nghiệp là Thọ Tịch Chi và Khương Sản Chi, cùng mười một người khác âm mưu phế đế.

Lưu Tử Nghiệp bảo vệ bản thân rất cẩn mật. Nhưng vào đêm hấn ở Hoa Lâm viên làm lễ trừ tà, việc canh phòng có sơ hở, liền bị Lưu Úc cấu kết với người bên cạnh hấn ám sát, “phế bỏ cố đế ở hậu đường”.

Thời gian là đêm hai mươi chín tháng mười một.

Bây giờ là hạ tuần tháng chín âm lịch, còn khoảng hơn hai tháng nữa.

Đã biết đích xác thời gian, Sở Ngọc không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Hoàn hảo! Còn hai tháng nữa, nàng có dư dật thời gian để chuẩn bị.

Cố gắng nhớ kỹ mấy cái tên liên quan đến vụ ám sát, đọc lại thêm hai lần, xác định đã ghi nhớ đầy đủ, Sở Ngọc mới buông tay Thiên Như Kính ra, khẽ mỉm cười với hấn: “Đa tạ!”

Lời này là chân tâm thật ý. Mặc dù nàng dùng thủ đoạn lừa gạt, nhưng nếu Thiên Như Kính không thương hại nàng chút nào, thì không thể thành công thuận lợi như vậy được! Trong chuyện này, một nửa công lao phải tính trên đầu Thiên Như Kính.

Bàn tay nàng này giờ vẫn nắm chặt tay hấn đã buông, Thiên Như Kính có chút buồn bã. Lúc này tâm tình Sở Ngọc khá buồn lòng, để lộ sơ hở. Về lý mà nói, xem xong ngày giờ tử vong của chính mình, nàng không thể bình tĩnh như thế! Nhưng Sở Ngọc đang cao hứng, nên không để tâm đến chuyện này. Mà Thiên Như Kính, thế nhưng tâm tư đang hỗn loạn, cũng không phát giác ra sự bất thường đó.

Có vẻ còn chưa thỏa mãn, Sở Ngọc lại nhìn Thiên Như Kính đầy mong mỏi: “Dù sao ta cũng sắp chết, người làm ơn cho ta biết thêm về cái vòng tay...à không, thần vật. Biết thêm về công năng của thần vật được không?”

Lúc này, tảng đá nặng nề treo trong lồng ngực Sở Ngọc đã được cởi bỏ, nàng nói muốn xem thứ khác, chẳng qua là “lòng tham không đáy”, muốn nhân cơ hội xin xỏ thêm. Màn hình lập thể trong chiếc vòng chưa thu lại, nàng ngẫu nhiên chỉ một mục trong đó: “Hay là xem cái này đi!”

Ngoài dự liệu của Sở Ngọc, Thiên Như Kính không hề do dự, lặng lẽ đáp ứng yêu cầu của nàng. Phải chăng vì thấy nàng “sắp chết” nên khoan dung hậu đãi hơn?

Ban đầu Sở Ngọc chỉ tùy ý liếc qua, nhưng sau khi bình tĩnh nhìn kỹ, thấy thứ hiện lên rõ ràng trên màn hình thì nàng liên tưởng ra đó là cái gì. Khuôn mặt nàng cực kỳ sửng sốt, cực kỳ kinh ngạc, không thể tưởng tượng nổi!

182. Q.4 - Chương 182: Công Dụng Của Chiếc Vòng

Sở Ngọc không nhớ mình đã trở về nơi ở như thế nào.

Sắc mặt nàng tái nhợt, ánh mắt trống rỗng, bước chân phiêu diêu mềm nhũn như đi trên mây. Nàng cứ bước thấp bước cao như thế, chậm rãi mà đi.

Sở Ngọc giẫm chân lên bao bụi hoa cây cỏ quý giá trong hoa viên, giày lấm lem đất cát và lá mục. Suýt sa chân xuống rãnh nước, nàng chỉ hờ hững cúi đầu liếc mắt một cái, rồi lại duy trì y nguyên điệu bộ mộng du, tiếp tục đi về.

Dáng vẻ này của Sở Ngọc rất giống biểu hiện mất hết sức lực sau một loại vận động nào đó. Bởi vậy, khi thấy Thiên Như Kính vui vẻ sáng khoái đủ mười phần tinh lực đi ra, tất cả mọi người nhìn hẩn với ánh mắt kinh sợ đến mức không thể kinh sợ hơn. Từ đó, nội uyển phủ công chúa xuất hiện lời đồn, rằng thiên sư đại nhân tinh thông pháp thuật, biết “thái âm bổ dương”, chuyên môn hấp thụ tinh khí của người khác để bồi bổ cơ thể. Hôm nay công chúa đã bị thiên sư “hái hoa”, vân vân và vân vân...

Sở Ngọc không rảnh rỗi chú ý đến ánh mắt người khác, dường như phó mặc cho bản năng dẫn dắt cơ thể trở về. Đến trước cửa phòng, nàng hờ hững nhìn mấy người hầu vẫn còn đang đào xới trên khu đất gần đó: “Hôm nay làm thế thôi, các người lui hết ra!”

Đội bọn họ đi hết, Sở Ngọc mới chậm rãi rút chìa khóa từ trong tay áo, mở chiếc khóa đồng, kéo cửa ra.

Xung quanh không còn tiếng đào bới nào. Những nơi mà Sở Ngọc yêu cầu đào ao thả cá là bốn phía quanh nơi ở của nàng. Âm thanh trùng điệp sẽ khiến người ta không dễ dàng phát hiện ra động tĩnh trong phòng nàng.

Cửa vừa mở, bên trong lộ ra một cái đầu. Lưu Tang thấy người mở cửa là Sở Ngọc bèn thở phào: “Công chúa, Lưu Tang vẫn canh giữ chỗ này cẩn thận. Không có ai vào đâu!”

Để đề phòng có kẻ đi nhằm hoặc cố ý vào phòng, Sở Ngọc không chỉ khóa cửa, mà còn bố trí Lưu Tang đứng canh bên trong. Rút kinh nghiệm trước đây bị Lưu Tang oán giận, nàng không coi cậu bé là trẻ con chưa biết gì nữa, thậm chí còn cho cậu bé biết một số thông tin trong chừng mực nhất định và sai cậu đảm nhiệm một vài việc.

Bình thường, chắc chắn Sở Ngọc sẽ cười cười xoa đầu Lưu Tang, khen ngợi một vài câu. Nhưng bây giờ, nàng chỉ nhìn cậu bé, gật gật đầu như người mất hồn, bước vào trong liền đóng cửa lại.

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, dường như mọi sức lực trong người Sở Ngọc bay biến đâu hết. Nàng dựa lưng vào cửa gỗ, hoa văn chạm khắc trên cửa cọ vào sống lưng đau nhói, nhưng bây giờ nàng cũng chẳng buồn để tâm nữa.

Phát hiện Sở Ngọc có vẻ khác thường, Lưu Tang khẽ kéo tay áo nàng: “Công chúa, người sao vậy?”

Cậu bé gọi mấy lần, Sở Ngọc mới như từ trong mộng du bừng tỉnh lại. Khóe miệng nàng hơi nhếch lên một chút nhưng chẳng giống nụ cười chút nào, dường như muốn nói: “Không sao!”

Không sao mới là lạ đó!

Lưu Tang lo lắng nhìn Sở Ngọc. Biết nàng không muốn nói, cậu bé cũng không thể cố tình tò mò gợi chuyện, chỉ thăm buồn bã. Bỗng nhiên Sở Ngọc đứng thẳng dậy, đi vào phòng ngủ. Cậu bé vội vàng bước theo.

Sở Ngọc đến bên giường. Gầm giường phát ra tiếng đào bới, dưới chân hơi rung rung, nhưng với bộ dạng thần thờ lúc này, dường như nàng không nghe, không cảm giác được gì hết. Lặng lặng đứng một hồi, nàng mới cúi người nói vọng xuống cái hố đen trong gầm giường: “A Man, nghỉ tay thôi, đừng đào nữa!”

Nghe tiếng nàng, Lưu Tang nhanh chóng đẩy chiếc giường sang một bên, để lộ một miệng hố sâu có đường kính khoảng hai thước. Hố sâu chừng sáu mét, dưới đáy chính là cửa mở ra một đường hào rẽ sang hướng khác. Chẳng bao lâu, một bóng đen mạnh mẽ nhảy vọt lên. Phần thân trên của hắn để trần, hông quấn một tấm vải bố, cánh tay ngăm đen dính đầy bùn đất.

Một tay A Man cầm cuốc sắt, một tay gạt mồ hôi và bùn đất trên trán. Nhìn hắn bẩn lem luốc, Sở Ngọc lấy một tấm khăn lau mặt cho hắn: “Hôm nay làm đến đây thôi, người về trước đi, ta có việc cần suy nghĩ. Các người chia nhau ra về, trên đường nhớ cẩn thận đừng để ai nhìn thấy, ngày mai lại tiếp tục. Nhớ là phải giữ bí mật! Chuyện này chỉ ba chúng ta biết, đừng để kẻ khác dò la được!”

Hôm qua sau khi về phủ, Sở Ngọc đã quyết định thực hiện việc này. Nàng cho đào một đường hầm ở dưới gầm giường thông với bên ngoài. Phương pháp này nghe qua thì khá vớ vẩn, vì phủ công chúa rộng mênh mông, muốn đào đường ra ngoài không dễ dàng gì. Nhưng dựa vào sức lực phi thường của A Man, không phải là không làm được!

A Man đào đất, Lưu Tang vốn nhàn rỗi giờ được phân công chuyển đất lên trên. Hiện giờ, trong phòng Sở Ngọc đã có một đồng đất đá chiếm một phần ba diện tích phòng, đợi đến đêm khuya sẽ xử lý sạch sẽ.

Hố sâu và đồng đất đá, hiện tại trong mắt Sở Ngọc dường như mất đi ý nghĩa. Nàng đảo mắt quanh phòng. Mặc dù mọi việc vẫn tiến hành theo đúng kế hoạch, nhưng lúc này nàng không có chút hào hứng nào.

A Man ngạc nhiên: “Ta vẫn chưa mệt mà!” Không phải nàng muốn nhanh chóng đào đường ra ngoài sao? Bây giờ vẫn còn sớm, có thể đào thêm nửa ngày nữa!

Sở Ngọc miễn cưỡng mỉm cười: “Không mệt cũng cứ về nghỉ đi! Ngoan, hãy nghe lời!”

Thấy Sở Ngọc cương quyết, A Man cũng thành thật gật đầu, kéo giường nàng về vị trí cũ, bỏ cuốc xuống rồi xoay người đi ra ngoài. Lưu Tang vẫn đứng nguyên tại chỗ, chần chờ một lát rồi mới nói ngập ngừng: “Công chúa...nếu có chuyện gì, thì đừng ngại nói ra! Tuy em còn nhỏ tuổi, nhưng vẫn có thể chia sẻ với công chúa phần nào đó...”

Nghe Lưu Tang nói những lời này, rốt cuộc Sở Ngọc mới nở nụ cười thật sự. Nàng xoa đầu cậu bé, thấp giọng: “Được rồi, ta tự có chừng mực, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!”

Lưu Tang cắn môi: “Đã thế thì...em đi!” Cậu bé đi được hai bước, liền ngoái lại, ngó nhìn Sở Ngọc. Thấy nàng không giữ mình ở lại, cậu bé thất vọng, chậm rãi rời đi.

Cho đến khi tiếng bước chân xa dần, bên ngoài có tiếng đóng cửa lại, Sở Ngọc mới khẽ thở dài, lẩm bẩm: “Nếu chuyện này có thể nói ra được...thì tốt biết bao!”

Sở Ngọc nằm xuống giường, thả lỏng cơ thể. Nàng khẽ nhắm mắt, trong đầu lại hiện ra tình hình lúc trước.

Trong vòng tay của Thiên Như Kính, có một mục gọi là “Thời”. Nàng vốn cho rằng cái đó tương tự như lịch vạn niên, đánh dấu trình tự thời gian. Nhưng hôm nay khi mở ra xem cụ thể, nàng mới biết đó là hình nổi minh họa cho thuyết “tam duy” (*)

(*) Thuyết tam duy: Theo học thuyết này, vũ trụ biến động không ngừng. Đơn vị vũ trụ như tế bào, con người, gia đình, xã hội, quốc gia, thế giới cũng biến động không ngừng. Tam duy gồm duy lý, duy vật và duy tâm, tác động trên mỗi đơn vị vũ trụ cũng liên tục thay đổi. Một khi đạt được sự cân bằng giữa tam duy, vũ trụ phát triển điều hoà; mất cân bằng tam duy sẽ đưa đến xáo trộn, huỷ diệt. Sống thuận hoà theo sự cân bằng, biến động tam duy, loài người sẽ đạt được hạnh phúc, thế giới sẽ bình yên.

Mặt ngang là bản đồ thế giới, mặt dọc là sự giao thoa phức tạp giữa các đường thẳng, đường cong. Trên các đường cong có những đoạn đánh dấu thời gian.

Ngoài ra, còn có các lỗ hổng thời gian, cú nhảy vượt thời gian, thứ tự không gian. Tổng hợp tất cả các tư liệu có được, Sở Ngọc đi đến một kết luận khiến bản thân nàng cũng kinh hãi: chiếc vòng này còn có công dụng...

Xuyên qua thời gian và không gian.

Khi những chữ này hiện ra trong đầu, trái tim Sở Ngọc dường như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

183. Q.4 - Chương 183: Mong Ước Xa Vời

Sở Ngọc chưa từng nghĩ, sẽ có một ngày được trở về.

Quãng thời gian ở thế kỷ hai mươi mốt, đối với nàng phẳng phất như một ảo mộng xa xôi, mãi mãi trong đời này chỉ là quá khứ.

Không ngờ, nàng bỗng thấy ánh sáng hi vọng lóe lên ở phía chân trời.

Khi hiểu ra đó là cái gì, Sở Ngọc phải dùng toàn lực không chế và tự chủ, mới không xúc động lao đến cướp chiếc vòng của Thiên Như Kính.

Chưa từng bao giờ vui sướng phát điên, vội vã đến như vậy!

Dường như mọi sắc thái tình cảm và âm thanh từ bốn phương tám hướng đều ủa về, chong chóng trong đầu nàng, khiến cho trong phút chốc, nàng không còn nghe thấy hay nhìn thấy bất kỳ điều gì khác.

Lần này sau khi trở về, nàng sẽ mang thân phận gì, sẽ thích thế nào với người thân trong gia đình về những kiến thức, kinh nghiệm mà mình có được? Quá trình trở về liệu có xảy ra nguy hiểm hay không? Những tiểu tiết này, sau khi chậm rãi suy tính, nàng mới nghĩ đến. Nhưng khả năng “có thể trở về” vẫn có sức cám dỗ tuyệt đối, khiến tất cả những nghi ngại khác trở nên bé nhỏ không đáng kể.

Chỉ cần có thể trở về, cho dù là thân phận, cách thức gì hay gặp bao nhiêu nguy hiểm, nàng vẫn cho rằng đây là cơ hội đáng giá thử nghiệm 100%.

Trước đây nàng rất hâm mộ Thiên Như Kính vì có được chiếc vòng, nhưng chỉ là hâm mộ mà thôi, chứ không có ý nghĩ cướp đoạt. Còn bây giờ, tâm tư nàng đã phát sinh thay đổi khổng lồ.

Nhất định phải có được!

Khao khát mãnh liệt như cháy rục trong huyết quản, khiến cả người nàng cứ mơ mơ màng màng.

Ngay cả khi nỗ lực để sống sót, để tồn tại, nàng cũng chưa bao giờ có mong mỏi cuồng nhiệt đến như vậy. Trong phút chốc, nàng vô cùng ghen tỵ với Thiên Như Kính. Hẳn sở hữu một bảo vật vô giá như vậy mà không biết.

Chậm rãi tỉnh táo lại, Sở Ngọc mới nghĩ đến một vấn đề thực tế, lập tức khiến nàng rơi từ trên mây xuống đầm lầy. Đó là: cướp đoạt như thế nào?

Chiếc vòng có tác dụng bảo hộ mạnh mẽ đối với người mang nó, sử dụng bạo lực hiển nhiên là không có tác dụng. Huống chi hiện tại nàng bị Lưu Tử Nghiệp giam lỏng, không thể sử dụng bạo lực nào cả.

Sở Ngọc nằm yên lặng trên giường, cố gắng áp chế ý nghĩ không thiết thực trước mắt. Nàng đã từng nghĩ đến chuyện, năm đó Dung Chỉ giao đấu với Thiên Như Nguyệt, với tài năng của hần, chắc chắn đã dùng nhiều thủ đoạn, vậy mà cuối cùng đều thất bại.

Có điều...

Hình như Dung Chỉ đã từng nói, Thiên Như Kính kém xa sư phụ hần là Thiên Như Nguyệt. Nếu là Dung Chỉ, liệu có biện pháp gì không?

Ý nghĩ này chỉ như ảo ảnh “hoa trong gương, trăng dưới nước”, nàng thậm chí còn không biết hiện giờ Dung Chỉ ở đâu.

Dung Chỉ ngồi trong khoang xe ngựa. Xe xóc nảy liên hồi, nhưng động tác của hần lại vững vàng yên ổn như trên mặt đất. Trước mặt hần là một bàn trà hình vuông và giấy bút. Ngồi trong xe, hần viết khá chậm, nhưng nét chữ vẫn đẹp đẽ, vuông vức và ngay ngắn.

Hạc Tuyết ôm trường kiếm, ngồi hơi chếch ở phía đối diện Dung Chỉ. Sáng nay từ lúc bắt đầu khởi hành, Dung Chỉ ngồi viết gì đó, thỉnh thoảng dừng lại suy tư, rồi lại viết tiếp. Trên mỗi tờ giấy chỉ có vài chữ ít ỏi, sau đó hần gấp lại cất đi. Hạc Tuyết đã từng hiếu kỳ ngó xem Dung Chỉ viết gì. Dung Chỉ cũng rất hào phóng cho xem, nhưng hần chẳng hiểu mô tê gì cả.

Chỉ là những con chữ vô nghĩa tập hợp cùng một chỗ, không tạo thành câu

Hạc Tuyết cũng có kiến thức về mặt này. Hần biết Dung Chỉ đang sử dụng một loại mật hiệu nào đó. Nếu không phải người trong cuộc, đọc sẽ không hiểu gì. Hèn chi mà Dung Chỉ không sợ hần nhìn thấy!

Chẳng qua Hạc Tuyết hơi tò mò. Từ sáng đến giờ, Dung Chỉ đã viết khoảng sáu, bảy mươi tờ giấy. Số giấy hôm qua hần mua ở thị trấn đã với đi một nửa. Rốt cuộc là chuyện gì mà phải viết nhiều như thế, mà đến giờ chưa có ý dừng bút?

Hần có dự cảm, mỗi chữ, mỗi câu mà Dung Chỉ viết chỉ như một dòng nước nhỏ, nhưng hợp sức lại, sẽ tạo nên một trận hồng thủy.

Nhưng hần không ngờ rằng, trước khi viết từng điều, trong đầu Dung Chỉ đã vạch sẵn một trận đồ bát quái, khổng lồ, phức tạp, nhưng tỉ mỉ đến từng chi tiết.

Dung Chỉ lại viết một trang nữa rồi ngược mắt nhìn ra ngoài cửa xe. Tiếp xúc với ánh mặt trời chói chang, mắt hần bỗng tối sầm lại, cả người gục xuống.

Hạc Tuyết nâng Dung Chỉ dậy, để hần nằm dựa trong lòng mình. Dung Chỉ nhắm nghiền mắt, khuôn mặt trắng bệch như tuyết, khóe miệng đỏ tươi. Lại thổ huyết!

Hạc Tuyết lấy khăn lau vết máu đang chảy thành dòng trên khóe miệng Dung Chỉ.

Bọn họ chỉ mới đồng hành hai ngày, việc này cũng không phải mới xảy ra lần đầu tiên. Ban đầu, Hạc Tuyết tưởng Dung Chỉ có âm mưu gì đó. Sau nhiều lần, hần mới hiểu ra, cơ thể Dung Chỉ đã suy yếu đến cùng cực. Nhưng mỗi lần nhìn thấy, hần lại ngạc nhiên như chứng kiến lần đầu.

Dung Chỉ tạo ra cảm giác quá mạnh mẽ, quá...áp đảo.

Kể từ lần đầu tiên giao đấu, Hạc Tuyết luôn rơi vào thế yếu. Hần có sức mạnh và kiếm thuật cao cường, lại luôn bị Dung Chỉ đùa bỡn trong lòng bàn tay. Cho nên dù biết rõ Dung Chỉ rất gây yếu, hần lại thường xuyên quên mất. Nếu không phải giữa hai người có giao ước, hần đã mấy lần manh động có ý nghĩ thử giết chết Dung Chỉ, suýt nữa đã thực hiện rồi!

Từ khi lọt lòng đến nay, lần đầu tiên Hạc Tuyết gặp một người khiến hần dè chừng và sợ hãi như thế, lần đầu tiên bị mất tinh thần trước đối phương như vậy! Ngay cả sư phụ dạy kiếm thuật cho hần, hay phụ thân truyền lại tổ chức thích khách cho hần cũng chưa từng khiến hần kính sợ đến như vậy. Mà người đó, nực cười thay, lại có vẻ ngoài thư sinh yếu đuối, ốm đau bệnh tật.

Một lúc sau, Dung Chỉ chậm rãi mở to mắt, nhắm miệng cười. Nụ cười như xua tan vẻ tái nhợt, tiêu tụy trên gương mặt hần. Hần tạ ơn Hạc Tuyết, lại ngồi thẳng trước kỷ trà, tiếp tục công việc dở dang.

Dung Chỉ đang viết chữ. Mà ở một nơi khác, cùng lúc đó, Tiêu Biệt cũng đang viết.

Hần viết một phong thư.

Trong khoang xe ngựa phi nhanh, ở một góc đốt lư hương ấm áp, trên sàn xe phủ thảm lông dày. Dù xe xóc nảy, thảm lông dày mịn vẫn cho người ta cảm giác yên ổn, thoải mái.

Thư của Tiêu Biệt rất đơn giản, đại ý nói sắp về nhà, hơn nữa sẽ tình nguyện nghe theo sự sắp xếp của gia tộc.

Xe ngựa đang chạy ra cửa Đông thành Giang Lăng, qua Họa Phiến Sơn, hướng thẳng đến nơi ẩn cư của Thương Hải.

Tiêu Biệt quyết định ở lại Giang Lăng thêm nửa tháng, dùng khoảng thời gian này để thuyết phục Thương Hải trợ giúp hần. Trước đây hần trầm mê trong tiếng đàn, không màng đến chuyện tranh giành quyền lực của gia tộc. Nếu bây giờ hần trở về đảm nhiệm vị trí, tất nhiên sẽ gặp nhiều cản trở. Theo như hần biết, võ công cái thể của Thương Hải đúng là thiên hạ đệ nhất. Nếu được Thương Hải trợ giúp, việc lớn sẽ thuận lợi vô cùng!

Quan trọng là, Thương Hải bị mù. Xưa nay chưa từng có vị minh chủ nào lại bị tàn tật cả! Thương Hải chỉ có thể làm thần tử, làm người phò tá trợ giúp, không thể “đạo khách thành chủ”!

Chọn chí sí, chọn thần tử, Thương Hải là lựa chọn tốt nhất, bởi vì hần khó có thể đứng độc lập để mưu đồ việc lớn.

Ánh mắt chạm đến cây đàn ở bên, khóe mắt Tiêu Biệt hiện lên vẻ đau xót. Những lời đoạn tuyệt của Sở Ngọc vẫn còn vang vọng bên tai, đã thổi bùng lên ngạo khí của hần.

Không có Tiêu gia ủng hộ, hần chỉ là một thư sinh chơi đàn giỏi hơn người mà thôi, đối với nàng chẳng mấy may có ý nghĩa gì! Nhưng khi tay đã nhúng chàm, dấn thân vào tranh giành quyền lực, hần có còn tư cách chạm vào âm thanh tao nhã xuất trần kia không?

184. Q.4 - Chương 185: Thuyền Đường Thiên Kim Tử

Nửa đêm, Sở Ngọc bỗng giật mình tỉnh giấc, khuôn mặt giàn giụa nước mắt.

Đó là một giấc mộng bi thương. Trong mơ, nàng liêu mạng đuổi theo người thân trong gia đình, nhưng không tài nào đuổi kịp. Xung quanh là hình ảnh nhà cao tầng, không khí ô nhiễm nghiêm trọng. Dù sao đó cũng là môi trường sống quen thuộc của nàng, dù không khí thời cổ đại có tươi mát, trong lành bao nhiêu, nàng vẫn nhớ khôn nguôi bầu không khí vẫn đục ngày xưa.

Bóng dáng người thân mất hút dần, cảnh sắc chung quanh cũng nhạt nhòa đi, dần biến thành đêm tối sâu thẳm thẳm, cứ thế nuốt chửng nàng.

Sau đó, nàng bừng tỉnh dậy.

Giấc mộng vừa rồi đã trở nên mơ hồ, Sở Ngọc chỉ còn nhớ được láng máng. Nhưng cảm giác tuyệt vọng đơn độc, vĩnh viễn không thể chạm tới thì vẫn còn rõ ràng trong lồng ngực, không thể nào tan biến được.

Nàng đã từng bắt buộc mình quên đi, nhưng khi phát hiện ra vật sở hữu của Thiên Như Kính, tất cả lại một lần nữa tái hiện, khắc sâu, khiến ngay cả trong mơ cũng khiến nàng không khỏi rơi lệ.

Sở Ngọc ngồi thẳng dậy, nhìn chằm chằm vào bóng tối cho đến khi trấn tĩnh lại, nước mắt cũng khô đi thì mới thở nhẹ một hơi, lẩm bẩm: “Thật là...không phải đã nói...không được yếu đuối nữa cơ mà?”

Bây giờ là khoảng nửa đêm về sáng, bầu không khí se lạnh yên tĩnh. Sở Ngọc tỉnh giấc, không ngủ lại được, bèn quan sát bốn phía xung quanh. Trừ chuyện của Thiên Như Kính, việc thay đổi giường ngủ có lẽ cũng là nguyên nhân khiến nàng gặp ác mộng.

Phòng ngủ đã bị một đồng bùn đất chiếm cứ, nếu muốn ngủ ở đằng kia thì phải ngồi mùi ẩm ướt. Tuy không đến nỗi khó ngủ lắm, nhưng vẫn còn sự lựa chọn khác. Thế là Sở Ngọc quyết định ngủ ở chiếc giường ngoài sảnh – chỗ mà nàng vẫn thường dựa lưng nghỉ tạm.

Hơi lạnh ban đêm len lỏi trong phòng, ngoài sảnh không phải nơi thích hợp để ngủ qua đêm. Sở Ngọc ôm chăn gấm, chậm rãi đi vào phòng ngủ. Nhìn thấy đồng đất cao gần đến xà nhà, thậm chí nàng lại có cảm giác bình tâm yên ổn.

Cảnh xa hoa tao nhã trong phòng không phù hợp với đồng bùn đất. Mà mùi đất ẩm ướt lan tỏa khắp nơi, thậm chí át cả mùi hương trầm.

Sở Ngọc yên lặng quan sát, rốt cuộc không khỏi bật cười: sao nàng có thể nghĩ ra cách chạy trốn vụng về, nhọc nhằn như thế nhỉ?

Về phía Thiên Như Kính, tạm thời sẽ không có mưu đồ gì. Mọi kế sách của nàng, ưu tiên số một là để thoát thân.

Trong cung, có một người cũng không ngủ được như Sở Ngọc. Đó là người đang bị giam cầm – Lưu Úc.

Lúc này, nếu không có khả năng nhìn thấu tương lai, ai có thể nghĩ sau này hắn sẽ lên ngai vàng, nắm trong tay một nửa giang sơn?

Bởi vì vị hoàng đế tương lai, đang khổ sở, thê thảm đến cực điểm.

Trên người hắn là những vết roi chằng chịt. Sáng nay, tâm tình Lưu Tử Nghiệp không tốt, lại trút giận lên hắn. Đêm thu, hơi lạnh càng lúc càng sâu, một lớp quần áo mỏng không thể cản được cái rét. Hôm nay sau khi bị đánh, hắn ngất đi nên bỏ lỡ giờ cơm. Bây giờ Lưu Úc vừa đói vừa lạnh, bị nhốt trong lồng sắt. Suốt thời gian qua, hắn ăn cơm thừa canh cặn, ngủ trên đồng rơm, đốt củi cho đỡ rét, không một ngày nào thoải mái.

Hai vương gia cùng bị cầm tù với hắn đã ngủ say. Dù trong hoàn cảnh khổ sở giống nhau, nhưng bọn họ càng lúc càng quen với cảnh bị đầy đọa, trong lúc này vẫn có thể ngủ say sưa.

Lưu Úc động dậy cơ thể, cố gắng làm nóng chân tay đang lạnh lẽo, cứng đờ vì rét, nhưng lại chạm đến vết thương trên người. Cơn đau khiến hắn hít vào một ngụm khí lạnh, mà khi mở mắt ra, bỗng thấy một người đứng trước cũi.

Người đó mặc áo đen trùm kín đầu, toàn bộ cơ thể từ đầu đến chân như giấu kỹ trong bóng đêm và mũ áo, chỉ để lộ chiếc cằm cong gợn cằm.

Vừa thấy người này, Lưu Úc không hiểu lấy được sức lực từ đâu. Bất chấp toàn thân đau đớn, hắn vội bám lấy cạnh lồng sắt, khẽ cất tiếng khàn khàn: “Người tới rồi...Lúc nào thì có thể cứu ta ra?”

Người đó ngồi xổm xuống nhìn Lưu Úc, từ mũ trùm đầu phát ra giọng nói lạnh lùng, khiến Lưu Úc sởn cả da gà: “Đây là hoàng cung, hộ vệ canh phòng cẩn mật. Ta đi một mình đã không dễ dàng gì, sao có thể mang Tương Đông vương ra được?”

Lưu Úc đỡ đầu buông tay, gục xuống sàn: “Đã không thể, người tới gặp ta làm gì?”

Người đó rút ra ba tấm áo lót trong làm bằng lông thú cao cấp, đặt xuống nền đất phía trước cũi sắt: “Ta đến để báo với vương gia, đã tìm được thuộc hạ tâm phúc của người, Nguyễn Điền Phu và Lý Đạo Nhi. Hai người này một lòng trung thành với vương gia, sẽ được bố trí bên cạnh hoàng đế. Bọn họ sẽ tìm cơ hội đối phương sơ hở để hành động, phế để lập người lên...”

Người kia càng nói, Lưu Úc càng mở to mắt.

Người áo đen nói thật nhanh, rồi khom người cúi xuống gần chỗ Lưu Úc: “Nhưng mà trước đó, mong Tương Đông vương hãy bảo trọng tính mạng. Chỉ khi người giữ được mạng sống, thì mới chờ được đến ngày đó! Áo này mặc lót bên trong, đừng để kẻ khác phát hiện ra! Nếu không, hoàng đế sẽ phát hiện ra là vương gia được trợ giúp, hậu quả khôn lường!”

Nghe những lời người đó nói, trong lòng Lưu Úc lại dấy lên hi vọng. Nhưng nhìn ba tấm áo giống nhau, hắn hỏi với vẻ ngạc nhiên: “Một mình ta sao mặc nổi ba áo? Còn hai chiếc thì giấu ở đâu?”

Người kia đã định xoay người rời đi, nghe thấy Lưu Úc nói thì dừng lại. Hắn hừ một tiếng hơi giễu cợt, rồi chậm rãi đáp lời: “Bên cạnh ngài không phải còn có hai vương gia tôn quý sao? Ta không thiên vị ai hơn ai đâu!”

Đợi người kia đi xa rồi, Lưu Úc nhanh chóng cởi áo ngoài, chọn lấy tấm áo lông dày nhất mặc vào trong, cảm thấy ấm áp hẳn lên. Nhưng nhìn hai chiếc kia cũng mềm mại ấm áp không kém, hắn thấy tiếc rẻ bèn cố gắng mặc thêm. Thân hình lập tức béo lên bất thường, mà nửa người trên cũng bí bức khó chịu. Hắn chỉ còn cách nhanh chóng cởi ra, nhìn hai vị huynh đệ đang ngủ say, thấp giọng: “Lợi cho các người quá!”

Vừa định đánh thức hai người kia dậy để thay áo, Lưu Úc bỗng giật mình nghĩ ngợi. Ba người bọn họ cùng ăn cùng ở, cùng chịu khổ. Hắn mặc thêm áo, có thể giấu được người khác, nhưng sao giấu được hai người này? Nếu chỉ một mình hắn có áo, không tránh khỏi bị đổ kị ghen ghét. Người kia đem ba chiếc áo tới một lúc, không phải để bịt miệng bọn họ sao?

Lưu Úc cảm thấy lạnh, Vương Ý Chi cũng thấy lạnh.

Nơi hắn dừng chân là ở phía bắc Nam Tống, đã đi vào địa phận Bắc Ngụy. Nơi này không khí mùa thu càng rõ rệt, bắt đầu lạnh thấu xương. Nhưng Vương Ý Chi không để tâm đến gió thu lạnh lẽo thổi xào xạc. Hắn đang nhàn nhã ngồi dưới mái hiên một ngôi nhà, mắt lấp lánh ý cười, dường như đang ngắm cảnh đêm.

Đêm nay không trăng không sao, chẳng có cảnh đẹp nào ngoài bóng tối hun hút sâu vô tận.

Nhìn bóng đêm khiến hắn nhớ đến đôi mắt Dung Chỉ, cũng tối đen thâm trầm, sâu không thấy đáy.

Khẽ bật cười, chợt Vương Ý Chi thấy có một giọt nước lạnh buốt, thuận theo gió đáp xuống gương mặt hắn. Nghiêng đầu, giơ tay ra không trung, hắn liền hứng được hai ba hạt mưa.

Một lúc sau, mưa dần dần nặng hạt. Mưa thu không lớn lắm, chỉ tí tách, rả rích rơi, mang theo không khí dịu hiu, càng làm người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Lúc Vương Ý Chi đến, thôn trang nhỏ này vừa bị giặc cướp tàn quét, không một bóng người. Trong phạm vi hơn mười trượng, trừ hắn ra, chỉ có duy nhất một người trong phòng là còn sống.

Vương Ý Chi mặc áo gai thô ráp, hành trình phiêu bạt cũng khiến khuôn mặt hắn thêm gầy guộc, phong trần. Nhưng so với lúc ở Kiến Khang, hắn càng tự tại, thoải mái hơn. Ngay cả mưa lạnh đêm thu cũng không ngăn cản được nụ cười trên gương mặt hắn.

Mưa cứ tí tách rơi, khoảng hiên rộng chừng một thước giờ ướt sũng. Một giọt nước theo mái hiên run rẩy rơi xuống, nhỏ xuống ngay mũi giày của Vương Ý Chi. Cùng lúc đó, hắn nghe thấy tiếng bước chân ồn ào ở phía xa xa càng lúc càng đến gần, ý cười trong mắt càng đậm.

“Rốt cuộc đã tới!”

Gió, mưa, đêm tối lạnh lẽo. Một vài người không thể ngủ say.

185. Q.4 - Chương 186: Thiên Hạ Chia Đôi

Vương Ý Chi đang chờ người, cuối cùng đối phương đã đến.

Bảy người xuyên qua màn mưa từ đằng xa chạy tới, người trước người sau. Mưa tấp ướt sũng quần áo và trường kiếm của bọn họ.

Khi còn cách Vương Ý Chi khoảng hơn một trượng, bọn họ dừng lại, đứng dàn hàng, ba trước bốn sau, khuôn mặt hiện rõ vẻ phong sương mỗi mặt.

Vương Ý Chi vẫn ngồi thanh thoi, ngược mắt lên khe khẽ mỉm cười. Ngay cả tại nơi hoang vu thôn dã này, khi hân mỉm cười cũng giống như ngọc minh châu tỏa sáng, chân mày khéo mắt đầy vẻ ung dung phong độ của công tử quyền quý.

Nhìn Vương Ý Chi, cả bảy người không khỏi sửng sốt. Bọn họ cũng từng gặp nhiều người quý phái sang trọng, nhưng chưa từng thấy ai phong độ như người này, giống như ngọc quý rực rỡ giữa đám ngói vụn, như hạc giữa bầy gà.

Trong giờ phút sinh tử, mặt không biến sắc.

“Ta hơi mệt rồi!” Vương Ý Chi cất tiếng “Truy giết suốt từ Nam Tống đến Bắc Ngụy, các ngươi ngày càng được thể lấn tới! Ta vốn không muốn làm hại ai, nhưng bây giờ xem ra, cực chẳng đã phải ra tay thôi!” Lời hân nói ung dung tao nhã, hòa quyện giữa sát ý và sự lịch lãm. Vì vậy, mặc dù hân đang nêu tuyên ngôn đả thương người khác, vẫn chẳng có kẻ nào nâng cao cảnh giác.

Vương Ý Chi còn chưa dứt lời, liền có một thích khách cảm thấy hoa mắt, cổ chợt lạnh lạnh. Hình ảnh cuối cùng mà tên đó nhìn thấy, là ánh mắt bình thản của Vương Ý Chi.

Hân xuất thủ lúc nào vậy?

Lúc ngã xuống, thích khách vẫn còn đang thắc mắc.

Lúc thích khách ngã xuống, Vương Ý Chi vứt bỏ thanh đoản kiếm, thuận theo cơ thể tên kia đang đổ gục, đoạt lấy trường kiếm của hân. Đoản kiếm là hân tình cờ nhặt được, nếu có thể thay một cái tốt hơn, tất nhiên là hân không khách sáo!

Cầm thanh kiếm, Vương Ý Chi lại khe cong khéo miệng, đạp chân một nhịp chĩa thẳng kiếm sang tên thích khách thứ hai. Mặc dù là chiêu sát thủ, nhưng động tác của hân vẫn mang vẻ tao nhã bẩm sinh của công tử tôn quý, giống như vừa bẻ một nhánh liễu rồi chuyển tay tặng cho người ta.

Lại một nét thoáng hiện trên cổ, trong ánh mắt không thể tin được của đối phương, giải quyết tiếp tên thứ hai.

Đến tên thứ ba, rốt cuộc tên kia phản ứng kịp, thoát chết trong tích tắc, chỉ lưu lại một vết máu ở bờ vai. Vương Ý Chi cười cười có ý tiếu rẻ, lại xoay cổ tay đâm sang tên thứ tư.

Không sao ngờ được! Vị quý công tử trông đơn giản thế này đột nhiên lại biến thành sát tinh, trong nháy mắt giết luôn hai người. Bọn chúng đuổi theo từ Nam Tống đến Bắc Ngụy, Vương Ý Chi không ngừng lẩn trốn tránh né, tận lực tìm đủ mọi cách để không phải giao tranh. Không ngờ, bỗng nhiên trong lúc này hân lại phản công, hơn nữa, lại có kiếm thuật tinh như vậy!

Màn mưa lạnh buốt vẫn rơi tí tách không ngừng nghỉ. Mưa tấp trên nóc nhà, theo mái hiên nhỏ giọt xuống, khí lạnh cùng với hơi nước tầng tầng lớp lớp mờ mịt. Gương mặt Vương Ý Chi lúc này cũng đầy nước mưa. Tóc hân ướt đẫm, mấy sợi tóc lòa xòa trên trán càng làm nổi rõ khuôn mặt tuấn mỹ.

Trên người hân đã có mấy vết thương. Máu từ vết thương chảy ra, hòa với nước mưa thấm vào quần áo, khiến y phục như có vài chỗ nhuộm màu hồng đậm.

Vương Ý Chi thở dài, rút thanh kiếm cắm sâu trên cổ đối phương ra, nhìn tên kia từ từ ngã xuống. Thi thể thứ năm.

Hơi cười cười, Vương Ý Chi bước qua xác người nằm dưới đất, tiến vào ngôi nhà tranh ở phía sau. Hân chưa đến cửa, chiếc cửa gỗ cũ kỹ đã kéo kẹt mở ra. Một nam tử đứng đó, người loang lổ máu khiến cho người ta khó nhận ra y phục trên người hân là của tầng nhân. Giữa ấn đường là một vết chu sa đỏ rực, tóc trên đầu mới dài gần một phân.

Vương Ý Chi mỉm cười với tăng nhân: “Tịch Nhiên, sao lại ra đây? Vết thương của ngươi còn chưa lành, hãy vào trong nằm nghỉ đi!”

Ánh mắt Tịch Nhiên đảo qua người Vương Ý Chi, rồi lại nhìn đến những thi thể ở phía sau hắn, trong mắt xẹt một tia đau đớn: “Cư sĩ vì cứu ta mà tay đã nhuộm máu, làm tổn hại đến bản thân mình, hoàn toàn là lỗi của Tịch Nhiên này!”

Vương Ý Chi mỉm cười kéo Tịch Nhiên vào nhà, không để hắn phải nhìn những thi thể kia thêm nữa.

Nếu muốn thực sự truy vấn ngọn nguồn tội lỗi, thì Tịch Nhiên bị trọng thương, bị người ta truy giết đều là do hắn.

Lúc trước hắn phát hiện ra một vài điểm khác thường, muốn nhắc nhở Sở Ngọc. Nhưng khi đó hắn đang chuẩn bị rời đi nên thuận tiện phó thác lại cho Tịch Nhiên. Không ngờ giữa chừng phát sinh biến cố, khiến Tịch Nhiên bị liên lụy.

Tịch Nhiên thoát chết chạy trốn, nhưng có một nhóm người nhận dạng được hắn, đuổi theo truy sát đến tận Giang Lăng là nơi Vương Ý Chi đang tạm dừng chân.

Mặc dù thuở thiếu thời, Vương Ý Chi có học kiếm thuật nhưng xưa nay không thích giao đấu, gặp thích khách chỉ tìm cách tránh đi. Vừa lúc hắn quyết định rong ruổi đến Bắc Ngụy, liền dẫn Tịch Nhiên đi cùng. Không ngờ rằng, khi tiến vào Bắc Ngụy, bọn thích khách lúc trước chỉ lên ra tay, bây giờ công khai đuổi giết, không còn e ngại sợ sệt gì nữa khiến hắn phải nghiêm túc đối mặt với vấn đề.

Hắn quyết định đưa Tịch Nhiên đến nhà một người bạn thân ở Bắc Ngụy, để Tịch Nhiên có điều kiện dưỡng thương thật tốt. Nếu mang theo cả đám thích khách đến, sẽ làm liên lụy thêm một người bạn nữa, không tốt chút nào!

Không thể dùng lời, chỉ có dùng kiếm!

Tối nay, nơi này trở thành tử địa do hắn đặc biệt chuẩn bị!

Nhìn thần sắc trầm tư trên gương mặt Vương Ý Chi, Tịch Nhiên càng thêm hồ thẹn. Hắn biết rõ về Vương Ý Chi, xuất thân hiển quý nhưng chưa từng hại một mạng người nào. Hôm nay bằng hữu này chỉ vì hắn mà phá giới!

Bắt gặp ánh mắt của Tịch Nhiên, Vương Ý Chi liền hiểu ngay hắn đang nghĩ gì. Đặt Tịch Nhiên nằm xuống giường, hắn bật cười: “Giết thì giết, việc này xuất phát điểm là do ta! Chẳng lẽ chỉ vì đã giết người, ta không còn là Vương Ý Chi nữa sao?”

Vết thương của Tịch Nhiên vẫn không có tiến triển, cố gắng chống đỡ không dễ dàng gì. Thấy Vương Ý Chi tỏ vẻ thoải mái nhẹ nhàng, rốt cuộc hắn cũng yên tâm, lại nhắm mắt mê man.

Mỉm cười nhìn Tịch Nhiên ngủ say, Vương Ý Chi quay lại vách tường phía nam, là hướng về Kiến Khang, dường như có thể nhìn đến một phương trời xa xôi nào đó: “Công chúa, thấy thư ta để lại, nàng cũng phải phát giác ra chứ?”

Hắn không gấp gáp trở về Kiến Khang để cảnh báo cho Sở Ngọc. Tin tức lưu lại cho nàng đã nói đầy đủ. Hơn nữa, đối với Sở Ngọc, hắn vẫn luôn tin tưởng ở năng lực của nàng.

Chỉ có điều...

“Bắc Ngụy, Bắc Ngụy...” Vương Ý Chi thì thào hai lần, hàng mi cong dài khẽ rung rung.

Sau khi vào Bắc Ngụy, bọn thích khách không còn e sợ gì cả. Điều này phải chăng có nghĩa, bọn chúng đến từ chính Bắc Ngụy? Mà Dung Chỉ, liên quan gì với Bắc Ngụy?

“Dung Chỉ...”

“A tỷ...” Hơi lạnh bên ngoài tương phản với sự ấm áp mềm mại trong chăn gấm, khiến Lưu Tử Nghiệp không khỏi cuộn tròn, rụt đầu vào chăn.

Làn mi hần nhú chặt. Cho dù trong mơ, gương mặt vẫn hiện vẻ thống khổ bất an.

Trở mình, tiểu hoàng đế tàn khóc bạo ngược lảo đảo trong mộng: “A tỷ...đừng trách ta!”

186. Q.4 - Chương 187: Dung Chỉ Trở Về

Ban ngày A Man làm chuột chũi đào đất, Lưu Tang phụ trách cho bùn đất vào thùng, dùng dây thừng kéo lên. Buổi tối, bọn họ thừa dịp đêm khuya yên tĩnh, mang số bùn đất đào được đổ ra cạnh bờ ao ở bốn phía quanh nhà. Bởi vì lúc đào ao cũng đào lên rất nhiều bùn đất, đánh đồng xung quanh, nên thêm một ít hay thiếu một ít cũng không khiến người khác quá chú ý.

Để tránh hai bọn họ làm việc xong chạy lung tung bị người ta bắt gặp, Sở Ngọc dứt khoát bắt cả hai ở lại luôn trong biệt viện của mình, tránh lộ diện quá nhiều gây nghi ngờ. Chỉ có điều, việc này lại làm xuất hiện một phiên bản lời đồn mới trong phủ công chúa.

Liên tục mấy ngày đào bới, ngay cả với người có thần lực bẩm sinh như A Man cũng là một gánh nặng không dễ dàng gì. Còn Sở Ngọc có mỗi một nhiệm vụ là đứng chỉ đạo, suốt ngày sẫm soi việc thi công bốn cái ao, lúc thì nói muốn ao hình vuông, lúc thì đòi hình tròn, lúc lại chuyển sang hình tam giác, thậm chí cả hình hồ lô. Nàng thay đổi ý kiến xoành xoạch, mục đích là gây sức ép để kéo dài thời gian thi công, giúp A Man có thêm thời gian đào và che giấu được kỹ càng hơn.

Ban ngày Sở Ngọc tích cực soi mói, ban đêm ngủ yên ổn trong phòng. A Man và Lưu Tang ngoài lúc đào hầm ngầm, đến đêm còn phải xử lý đồng bùn đất nên không được ngủ đủ giấc. Thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt mọi người, bọn họ đều có dáng vẻ mệt mỏi thiếu ngủ.

Kết hợp với vẻ hồn kinh phách lạc của Sở Ngọc khi gặp Thiên Như Kính mấy ngày trước, lời đồn trong phủ biến thành: công chúa đã học phép thuật “thái bổ” của thiên sư đại nhân, mỗi ngày đều “hái” cả Lưu Tang và A Man. Lưu Tang tuy còn nhỏ tuổi, nhưng hàng ngày chăm chỉ tập võ nghệ nên thân thể rất cường tráng, A Man thì có thần lực bẩm sinh. Với năng lực của hai người mà còn bị công chúa “hái” thành bộ dạng này, cho thấy “thái bổ đại pháp” ác liệt cỡ nào!

Trong phủ công chúa, ánh mắt mọi người nhìn Sở Ngọc dần dần trở nên kính sợ giống như mấy hôm trước nhìn Thiên Như Kính.

Cho dù bên trong ngầm làm gì, bề ngoài Sở Ngọc tỏ vẻ rất an phận. Cách một hai ngày, nàng lại mời Thiên Như Kính đến làm khách, thỉnh thoảng lại ra chỉ trỏ sai sót của việc thi công mấy cái ao. Hoạt động của nàng hoàn toàn bó hẹp trong phạm vi nội uyển. Hà Tập thấy nàng ngoan ngoãn như vậy, cũng dần dần buông lỏng cảnh giác. Mấy ngày đầu hần còn đích thân canh giữ khu vực ngoại uyển, sau thì giao lại cho tướng lĩnh cấp dưới, còn mình thì đi làm việc khác.

Mãi cho đến ngày thứ mười.

Trong triều, tin công chúa bất hòa với bệ hạ, bị giam lỏng ở nội phủ nhanh chóng lan truyền rộng rãi. Vì vậy, trước cổng phủ vốn đã vắng vẻ, nay càng vắng tanh vắng ngắt không người qua lại. Có người thà đi vòng đường khác xa hơn, cũng không muốn phải đi qua phủ công chúa.

Nhưng hôm nay, trước cửa có một vị khách không mời mà đến.

Đó là một người trẻ tuổi mặc y phục trắng. Áo hần đã cũ sờn, khẽ bay trong gió thu dịu hiu, vậy mà vẫn không át được vẻ ung dung phong độ.

Hần đứng rất lâu, khẽ nhếch khóe miệng, chăm chú nhìn biển hiệu trên cổng phủ.

Nhóm hộ vệ canh cửa trông hần xa lạ khả nghi. Đội trưởng lập tức bước tới cao giọng trách mắng: “Người từ đâu tới? Đây là phủ công chúa, không phải chỗ người nên đến...” Từ khi Hà Tập tiếp quản việc canh giữ trong phủ, hầu hết những người cũ đã bị thay đổi. Người mới tới không biết những người trong phủ trước đây.

Hắn còn chưa dứt lời, bỗng nhiên cứng lưỡi, vì người kia vừa liếc qua nhìn hắn.

Ánh mắt đó không hề hung ác, cũng chẳng có mấy lực uy hiếp. Chỉ là một cái nhìn thoáng qua bình thản, không buồn vui giận dữ, không thể đo lường.

Bắt gặp ánh mắt ấy, người ta không tự chủ được mà bị khuất phục. Cũng không phải khuất phục vì uy thế, mà nhìn ánh mắt đó như bị người quen chất vấn một cách tự nhiên: sao ngươi có thể cư xử như vậy?

Nổi hổ thẹn và tâm phục dâng lên tự đáy lòng.

Ánh mắt người đó bình ổn cao nhã, giống như đỉnh núi băng tuyết không thể với tới. Hắn tao nhã cất tiếng: “Ta tên là Dung Chỉ, vốn là người trong nội uyển. Vài ngày trước, ta và công chúa thất lạc tin tức, nhờ vị này báo một tiếng với nội uyển!”

Đội trưởng hộ vệ nghe xong thì giật nảy mình, không khỏi trầm nghĩ: đã thoát ra, lại có người chủ động quay về làm trai lơ sao? Cũng không rõ hắn là thật hay giả, đội trưởng nghĩ trước hết phải báo tin với Hà phò mã để xin chỉ thị. Chưa kịp gọi người tới, trong phủ có một người bước ra cản hắn lại, thấp giọng: “Người này nói đúng đó!”

Người đó trước là quản gia chuyên phụ trách về lương thực ở khu vực ngoại uyển, họ Hoàng, cũng coi là một người cũ. Dưới cường uy, hắn phục tùng Hà Tập, nên được ban quyền tự do nhiều hơn một chút. Hắn biết mặt Dung Chỉ, cũng biết trước đây Dung Chỉ có thể lực trong phủ ra sao. Có thể không đắc tội người này, tốt nhất là đừng đắc tội! Bây giờ giúp Dung Chỉ qua cửa, cũng tiện thể bày tỏ thành ý với công chúa, để sau này công chúa nể tình mình “thân tại Tào nhưng lòng vẫn hướng về Hán”.

Về phần Dung Chỉ sau khi trở về có gây phiền toái cho phò mã hay không, Hoàng quản gia tự động lựa chọn không quan tâm.

Chỉ là thân phận làm thuê cho kẻ khác, từng giờ từng phút phải ưu tiên bảo vệ mình là số một. Vợ chồng bọn họ phân cao thấp, kẻ dưới như hắn chớ có bán mạng xen vào, chỉ cần học tập ngọn cỏ đầu tường, gió thổi hướng nào nghiêng theo hướng ấy.

Tìm thêm được vài người trong phủ chứng thực Dung Chỉ đúng là người của nội uyển, đội trưởng hộ vệ không còn lý do gì ngăn trở, lập tức tránh sang bên cho Dung Chỉ đi vào.

Tin Dung Chỉ trở về nhanh chóng lan truyền khắp phủ. Không quá một phút sau, rất nhiều người tập nập đứng trước cửa Mộc Tuyệt viên. Đây đều là những gia nhân, thị vệ thuộc phe công chúa. Tuy Hà Tập giám lỏng Sở Ngọc, nhưng không thể tự dưng bỏ hết những người cũ vẫn một lòng hướng về công chúa, để tránh bị người ta nói hắn thanh trừng những kẻ không nghe theo mình. Nhưng tất nhiên, hàng ngày những người này không được thoải mái gì, thường xuyên bị phía phò mã gây khó dễ.

Dung Chỉ trở về, bọn họ liền thấy có hi vọng.

Dù có nhiều lý do khác nhau, nhưng tất cả bọn họ đều cùng một mục đích chung, là xin Dung Chỉ nghĩ cách. Tuy thời gian trước Dung Chỉ đã bàn giao hết quyền hành trong phủ cho Hoàn Viễn, nhưng người sáng suốt đều biết, đó là Dung Chỉ cố tình. Nếu Dung Chỉ không muốn, Hoàn Viễn đừng hòng có được bất kỳ thứ gì.

Lúc đó Sở Ngọc đang nhìn A Man và Lưu Tang đào hầm, nghe thấy bên ngoài có tiếng đập cửa dồn dập, không khỏi nhú mày. Nàng đã dặn kỹ, chưa tới giờ cơm thì không được làm phiền rồi cơ mà?

Ngay sau đó, tiếng kêu hỗn hển của Ấu Lam khiến cả người Sở Ngọc dờ ra như tượng gỗ: “Dung công tử trở về!”

Trong phút chốc, bầu không khí xung quanh bỗng yên tĩnh kỳ lạ. Sở Ngọc không còn nghe thấy tiếng đào đất của A Man, không nghe thấy tiếng hỏi han lo lắng của Lưu Tang. Trong đầu nàng, chỉ quanh quẩn câu nói kia.

Dung Chỉ, Dung Chỉ trở về!

Những ngày qua, ngoài việc âm thầm đào đường hầm thoát thân, nàng thường xuyên ưu sầu nghĩ cách cứu Dung Chỉ. Mà Lưu Tử Nghiệp đã trở mặt, nàng cũng hết cách.

Tuy ngoài mặt tỏ ra không sao, nhưng mỗi khi nghĩ đến Dung Chỉ, trái tim nàng lại như chìm xuống vực sâu không đáy.

Rốt cuộc tỉnh ngộ, hiểu ra câu vừa rồi có nghĩa là gì, Sở Ngọc đứng bật dậy, chạy vọt ra phía cửa, luống cuống tay chân mở khóa, mở xong liền túm lấy cổ áo Ấu Lam: “Người vừa nói cái gì?” Giọng khẽ run run.

Ấu Lam suýt không thở nổi, sợ hãi nhìn Sở Ngọc lấp bắp: “Dung... Dung công tử đã về... bây giờ... bây giờ...đang...đang...ở Mộc Tuyết viên.”

Sở Ngọc không chút nghĩ ngợi buông Ấu Lam ra, bước nhanh ra ngoài. Đường như nàng bước theo trực giác đến thẳng Mộc Tuyết viên. Gần đến nơi, nàng mới tỉnh táo lại, bước chân bình ổn.

Bên ngoài Mộc Tuyết viên, nơi vốn thanh u yên tĩnh giờ rất đông người. Nhưng bọn họ trật tự, xếp ngay ngắn thành hai hàng, sắc mặt kính cẩn chờ được tiếp kiến Dung Chỉ.

Cứ một lúc, lại có một người được gọi vào, đồng thời một người khác vui mừng từ bên trong đi ra. Một người lui về phía sau, một người chỉnh đốn trang phục trước cửa rồi bước vào.

Còn những người đang xếp hàng, trên khuôn mặt đều là vẻ trông mong, hi vọng.

Quả thực trông rất giống...bái kiến quân vương.

Không hiểu sao, trong đầu Sở Ngọc bỗng hiện lên bốn chữ này. Bốn chữ dùng cho Dung Chỉ thì thật kỳ quặc, nhưng rồi nàng lại cảm thấy rất chuẩn xác.

Quân vương trở về.

187. Q.4 - Chương 188: Gió Trên Đồng Hoang Vu (1)

Dung Chỉ trở về.

Hắn trở về.

Trở về.

Trong lòng như có một vách tường phản ngược âm thanh, cứ lặp đi lặp lại câu nói đó, lên bổng xuống trầm khiến tim Sở Ngọc đập lúc nhanh lúc chậm.

Thoáng nhìn thấy có người đi tới, nàng không kịp nghĩ ngợi gì, vội lùi lại ẩn mình sau tán cây. Người đó đi rồi, nàng mới sực nhớ: đây là phủ của mình, chẳng có lý do gì phải giật mình cả!

Vừa rồi, nàng trốn tránh cái gì?

Người trong phủ đều biết công chúa rất sủng ái Dung Chỉ. Được tin hắn trở về, nàng đích thân đến thăm cũng là chuyện bình thường. Rốt cuộc nàng làm gì mà sợ người khác nhìn thấy?

Điều mà nàng muốn né tránh ánh mắt người khác, là...

Cố gắng loại bỏ tạp niệm trong lòng, Sở Ngọc chậm rãi bước ra. Dưới tán cây hơi lạnh và tối, bởi vậy lúc bước ra ánh mặt trời, Sở Ngọc cảm thấy lóa mắt.

Hơi hoa mắt, nhưng Sở Ngọc cứ thế bước đi. Từng bước từng bước, nàng nhìn thấy Mộc Tuyết viên ngày càng hiện rõ trong tầm mắt. Khuôn mặt không biểu lộ điều gì, nhưng tim nàng đập dồn dập như trống dậy.

Nàng không biết nên nói gì với Dung Chỉ, không biết đối mặt với hắn ra sao. Nhưng dù có bao nhiêu do dự, cũng không ngăn được niềm mong mỏi được gặp hắn.

Đúng vậy, nàng muốn gặp hần! Dù biết lòng dạ hần khó lường, dù biết hần không phải là người tốt, dù có lẽ không bao giờ nàng thật sự hiểu được tâm tư của hần, nhưng nàng vẫn muốn được nhìn thấy khuôn mặt cao nhả thanh u, được chìm vào đôi mắt sâu không thấy đáy đó.

Chỉ nhìn một lần thôi cũng được!

Sau đó, ngả bài.

Những gì nàng giấu trong lòng, hần giấu trong lòng, cùng nói ra, thẳng thắn thành khẩn, phơi bày dưới ánh sáng mặt trời, giống như nàng bây giờ.

Sở Ngọc bước tới gần Mộc Tuyết viên. Các quản gia, thị vệ, người hầu trước cửa nhìn thấy nàng, vội vã dạt ra tránh đường rồi yên lặng lui về phía sau. Những người đứng trong hàng chuẩn bị được vào cũng nhanh chóng lùi lại. Người tới là công chúa, bọn họ chỉ có thể nhường đường.

Sở Ngọc bước vào Mộc Tuyết viên. Mùa thu, cây cỏ tiêu điều xơ xác. Nhưng trong rừng trúc, màu xanh tươi thanh nhả vẫn chưa từng giảm bớt.

Bệ đá quanh quê đã nhiều ngày, bây giờ trên đó có bóng người quen thuộc.

Vẫn là người tóc đen y phục trắng đó, khuôn mặt trầm tư, phong thái ung dung. Vừa nhìn thấy hần, hốc mắt Sở Ngọc hơi hơi nóng lên.

Giờ phút này tận mắt nhìn thấy hần, cõi lòng xao động của nàng mới rốt cuộc bình ổn lại, nhưng tiếng vọng đã biến thành hiện thực.

Hần, trở về.

Nhắm mắt dưỡng thần trong khoảnh khắc, Dung Chỉ từ từ mở mắt ra. Thấy Sở Ngọc đang chăm chú nhìn mình, hần lại khẽ mỉm cười, điệu cười quen thuộc: “Công chúa, đã lâu không gặp!”

Sở Ngọc nhìn hần đắm đắm. Mới đầu không phát hiện ra, nhưng khi định thần nhìn kỹ, mới thấy hần gầy guộc đáng sợ. Đường nét hần vốn đẹp dễ nhu hòa, giờ đây nổi rõ khung xương. Mà sắc mặt hần, vốn thảnh thơi còn có sắc hồng, bây giờ hoàn toàn trắng bệch như băng tuyết, càng làm nổi bật đôi mắt tối đen sâu thẳm.

Để có thể trở về, chắc chắn Dung Chỉ đã phải trải qua biết bao khổ sở! Dù biết như vậy, nhưng khi tận mắt nhìn về tiêu tụy của hần, nàng vẫn không khỏi xót xa.

Sở Ngọc không nói gì, Dung Chỉ cũng không gấp gáp. Hần bận tới mắt mà vẫn ung dung trầm mặc, ánh mắt thanh nhả nhu hòa.

Nói gì bây giờ?

Sở Ngọc bối rối trầm nghĩ: hỏi hần chuyện xảy ra mấy năm trước? Hỏi hần tại sao lại quyết định trở về trong hoàn cảnh này? Hỏi hần thoát thân như thế nào? Hay là nói cho hần biết quyết định của mình trước? Hay là trước đó...

Điều muốn nói quá nhiều! Trong khoảng thời gian ngắn nàng không biết nói điều gì thì tốt hơn. Hồn loạn trong khoảnh khắc, Sở Ngọc thở dài, bước đến ngồi xuống cạnh Dung Chỉ. Hai người cách nhau khoảng hai thước.

Rồi nàng cúi nhìn mặt đất dưới chân, khẽ nói: “Người đã trở về!”

Dù có bao nhiêu mâu thuẫn lợi ích hay ân oán, nhưng điều nàng muốn nói nhất, lại chỉ là câu này.

Sau đó, là trầm mặc rất lâu. Bên tai, tiếng gió thổi lá trúc vi vu khe khẽ, giống như tiếng tiêu tịch tịch trống trải giữa cánh đồng hoang vu.

Dung Chỉ chờ người, hình như khẽ giật mình. Một hồi sau hần mới quay đầu lại: “Công chúa vừa nói gì đó?”

Sở Ngọc cười cười: “Không có gì!”

Không nghe thấy thì thôi!

Dù sao cũng không có gì quan trọng.

Khi cùng trải qua nguy hiểm, giữa hai người đã thân thiết đồng cảm hơn nhiều. Lúc đó, bọn họ chỉ đơn thuần là Dung Chỉ và Sở Ngọc. Trong giờ phút sinh tử, họ không cần quan tâm đến quá khứ hay tương lai, thân phận hay lập trường, chỉ là hai người nương tựa lẫn nhau. Rất tự nhiên, nhìn thấy một ánh mắt, một động tác của hần cũng khiến nàng an tâm vui vẻ.

Bây giờ không như vậy nữa.

Ở đây, nàng và hần lại trở về vị trí cũ, không thể che lấp, không thể quên đi.

Trong lúc nguy hiểm, hần lấy hành động thực tế giúp nàng hiểu cái gì gọi là ung dung. Còn nàng, dù đã quyết định, dù đã quyết tâm, nhưng lúc đối mặt với hần, không thể nào ung dung được.

Không biết có phải vì hiểu được suy nghĩ của nàng hay không, mà Dung Chỉ, vốn luôn hòa hợp tâm tư với nàng một cách rất tự nhiên, cũng im lặng, cứ thế duy trì bầu không khí an tĩnh.

Nhưng có những người, những việc, ta luôn phải đối mặt!

Sở Ngọc ấn móng vào lòng bàn tay sâu hơn một chút, mở miệng: “Dung...”

Không ngờ Dung Chỉ nhanh hơn nàng một chút, dường như chỉ cất tiếng nhanh hơn đúng nửa giây: “Công chúa, sao không thấy Việt Tiệp Phi?”

Dung Chỉ đã mở miệng trước, Sở Ngọc chỉ còn cách nuốt lời mình định nói vào trong. Nàng cười lạnh một tiếng: “Hần sao?”

Trước khi xảy ra chuyện, Việt Tiệp Phi vẫn là hộ vệ mà nàng tin dùng. Cho dù nàng đi đến chỗ nào, hần cũng luôn theo sát. Nhìn thấy bóng dáng hần là nàng cảm thấy an toàn và yên tâm. Nhưng bây giờ nghe thấy cái tên này, chỉ khiến lòng nàng lạnh lẽo buốt giá.

Sao nàng có thể ngu xuẩn như thế? Vì quen được hần bảo vệ nên hầu như quên mất hần vốn không đồng lòng với mình. Hần có thể bán đứng nàng không chút nường tay, phải chăng đến lúc nào đó sẽ không ngần ngại lấy mạng của nàng?

Hần luôn làm lá chắn cho nàng, hết lòng hết sức ngăn chặn mọi nguy hiểm. Thỉnh thoảng, tư tưởng tự đề cao bản thân, sợ bị nàng nhúng chàm khá là thú vị, khiến nàng vô thức quên đi, hần là sư huynh của Thiên Như Kính, là nắm đấm của hoàng gia.

Bởi vậy đã vô thức không cảnh giác đề phòng với hần, coi hần là người đáng tin, cho nên lúc bị phản bội, mới càng thêm phẫn nộ.

Tuy Thiên Như Kính và Việt Tiệp Phi là đồng mưu, nhưng ở một mặt nào đó, sự oán hận nàng dành cho Việt Tiệp Phi vượt xa Thiên Như Kính.

Nàng biết như vậy rất vô lý, nhưng không thể ngăn nổi tình cảm của mình, cũng giống như với Dung Chỉ.

Cho nên, hôm gặp Lưu Tử Nghiệp, sau khi bị Hà Tập áp giải về phủ, việc đầu tiên mà Sở Ngọc làm là sai Việt Tiệp Phi triệu Thiên Như Kính đến, sau đó, đuổi luôn hần khỏi nội uyển.

Hần thích làm gì thì cho hần làm cái đó đi! Tiếp tục bán mạng cho Lưu Tử Nghiệp cũng tốt, tiếp tục che chở cho Kính sư đệ của hần cũng được, miễn là đừng xuất hiện trước mặt nàng!

Dung Chỉ hơi kinh ngạc, trên mặt lập tức hiện rõ ý cười: “Thì ra là thế!” Kết hợp giữa những lời mà thuộc hạ trong phủ vừa nói với thái độ của Sở Ngọc, Dung Chỉ tập hợp tất cả các sự kiện nhân quả trước sau, đoán ra đến tám, chín phần chuyện của Việt Tiệp Phi.

Sở Ngọc cảm thấy mu bàn tay chợt lạnh. Dung Chỉ đặt tay lên tay nàng. Tay hần lạnh buốt, không giống với tay người sống.

Trước ánh mắt nghi ngờ của Sở Ngọc, Dung Chỉ không chút hoang mang giơ ra ba ngón tay: “Có ba cách: thượng, trung, hạ sách, công chúa, nàng muốn nghe cách nào?”

188. Q.4 - Chương 189: Gió Trên Đồng Hoang Vu (2)

Rút tay ra khỏi tay hắn, Sở Ngọc cất tiếng hỏi: “Thượng sách là gì, hạ sách là gì?” Vốn nghĩ gặp Dung Chi sẽ ngã bài, nhưng nghe hắn nhắc tới thượng, trung, hạ sách khiến nàng hiểu kỳ.

Về việc chính của nàng, có thể tạm thời chưa nhắc đến.

Dung Chi khe khẽ mỉm cười: “Tình hình trước mắt là bệ hạ đã trở mặt với công chúa. Như vậy trong 3 cách, thượng sách là công chúa tìm cách phế bỏ vị hoàng đế đã hoa mắt ù tai này, chọn lấy một hoàng đế nhỏ tuổi lên thay. Công chúa ở sau rèm chỉ đạo, như vậy có thể nắm chắc triều chính. Trung sách là, an ủi thuyết phục bệ hạ, khiến bệ hạ lại tin tưởng công chúa, đồng thời mưu hại phò mã để hắn không thể thay bệ hạ giám sát nàng nữa. Hạ sách, chính là chỉ lo thân mình, lặn lội trốn khỏi phủ công chúa!”

Vấn đề mấu chốt là sự rạn nứt giữa Sở Ngọc và Lưu Tử Nghiệp. Như vậy biện pháp giải quyết cũng rất đơn giản. Cách thứ nhất: Lưu Tử Nghiệp biến mất, cách thứ hai: lý do rạn nứt biến mất, cách thứ ba: Sở Ngọc biến mất.

Hắn nói chậm rãi, vừa nói vừa cười ung dung tao nhã, giống như đang đàm đạo chuyện thơ văn trắng thanh gió mát, dưới nước trên cầu, chứ không phải là âm mưu tạo phản tranh giành quyền lực.

Sở Ngọc kinh ngạc nhìn Dung Chi. Nàng đã sớm biết hắn rất to gan, nhưng không ngờ lại có thể ngông cuồng đến mức độ này. Hắn dám mở miệng nói thượng sách là mưu phản, để nàng buông rèm chấp chính như Võ Tắc Thiên. Mà điều nàng hiện tại đang làm, thì theo hắn chỉ là hạ sách.

Thực ra khi cân nhắc một cách cẩn thận, thì quả thực là như thế. Xuất phát từ góc độ của nàng, tất nhiên hi vọng có thể lấy tổn thất ít nhất để đổi lấy bình an. Nhưng Dung Chi thì khác, hắn vốn là kẻ tàn nhẫn, thâm sâu. Hắn không suy tính dựa trên an toàn của bản thân, mà mục đích là nắm chắc toàn cục, đoạt lấy lợi ích tốt đa.

Nếu nàng chạy trốn, nhất định sẽ bị Lưu Tử Nghiệp sai quân lính đuổi bắt. Nếu nàng hi vọng hòa giải mâu thuẫn, có thể được một lần, khó có lần thứ hai.

Mà thượng sách của Dung Chi, nhìn qua là cách mạo hiểm nhất, quá trình cũng sẽ gặp ghềnh khó khăn, nhưng khi thành công thì trước mắt là con đường bằng phẳng trải rộng.

Có điều...Sở Ngọc cười lạnh: đó là đường bằng phẳng của ai, còn chưa dám chắc!

Nếu nàng bị lời Dung Chi mê hoặc, lựa chọn thượng sách theo ý hắn thì tất nhiên phần lớn mọi chuyện phải phụ thuộc vào hắn, dùng mưu kế của hắn, dùng người do hắn chỉ định...Hắn muốn làm gì, thật dễ như trở bàn tay.

Nàng tin tưởng tuyệt đối, Dung Chi có khả năng thực hiện thành công thượng sách này. Về phía nàng, điều này cũng hoàn toàn khả thi, bởi vì chẳng bao lâu nữa Lưu Tử Nghiệp sẽ bị ám sát. Nàng chỉ cần lựa chọn đúng thời cơ, ở giữa hưởng lợi. Chỉ có điều...thượng sách thật sao? Đó là thượng sách của Dung Chi, không phải thượng sách của Sở Ngọc.

Huống chi, cách thức tiến hành của Dung Chi tất nhiên sẽ vô cùng tàn bạo, đầu rơi máu chảy, không biết có bao nhiêu sinh mạng vô tội phải lót đường.

Cho dù cách này không phải là âm mưu của Dung Chi, mà thực sự vì nàng, thì nàng cũng không muốn làm theo.

Lòng dạ nàng yếu mềm, do dự thiếu quyết đoán. Nàng xử trí theo cảm tính, cầm lên được nhưng không bỏ xuống được. Bởi vậy dù có những lúc, biết rõ phải làm thế nào mới đạt hiệu quả cao nhất, nàng cũng không đành lòng.

Nàng tình nguyện làm một dân thường vô danh tiểu tốt ở thế kỷ hai mươi mốt, chứ không muốn làm một nữ hoàng ở thế kỷ thứ năm sau công nguyên.

Đợi đã?!

Thế kỷ hai mươi mốt?!

Ý nghĩ không bờ bến tung bay. Mới một khắc trước, Sở Ngọc còn đang buồn rầu nghĩ, làm thế nào có thể thoát khỏi phủ công chúa một cách bình yên. Ngay sau đó, toàn bộ tinh thần nàng đã tập trung vào vấn đề này.

Đúng rồi, sao nàng lại quên nhỉ? Trên cổ tay Thiên Như Kính có hi vọng trở về của nàng. Nếu nàng có thể lấy được chiếc vòng, tìm ra cách hoạt động của nó thì có thể trở về thế giới quen thuộc hay không?

Nghĩ đến đây, hơi thở hơi gấp gáp, đồng thời Sở Ngọc cũng nhớ Dung Chỉ đã từng đánh giá về Thiên Như Kính...

Thiên Như Kính bây giờ, không thể nào sánh kịp với sư phụ hần. Hần rất sạch sẽ.

Nói Thiên Như Kính sạch sẽ, là so với hành vi của Thiên Như Nguyệt – kẻ lấy người sống làm thí nghiệm, giết người không chớp mắt.

Chứ Thiên Như Kính, giữa lúc khẩn cấp lại hãm hại nàng, có còn sạch sẽ không?

Mà Dung Chỉ đã từng lừa Thiên Như Nguyệt cởi vòng khỏi tay...

Sở Ngọc nghe tim mình đập càng lúc càng dồn dập. Khát vọng mấy ngày trước gặng đè nén xuống, bây giờ lại bùng lên. Nếu là Dung Chỉ, có thể một lần nữa lấy được chiếc vòng của Thiên Như Kính không?

Chỉ cần có chiếc vòng là được, nàng sẽ nghiên cứu cách sử dụng. Ngược lại, Thiên Như Kính khi mất chiếc vòng sẽ mất đi chỗ dựa lớn nhất.

Tuy làm như vậy rất tổn hại cho Thiên Như Kính, nhưng để có thể về nhà, nàng mặc kệ!

Nàng muốn trở về.

Không ai có thể ngăn cản!

Chỉ cần trở về là được. Về với thế giới quen thuộc, cho dù nhất thời chưa có thân phận hợp pháp, nhưng sẽ không có kẻ nào muốn lấy mạng sống của nàng.

Đúng, chỉ cần trở về là được!

Từ trước đến giờ, Sở Ngọc chưa từng mong mỗi chuyện gì như vậy, mục đích duy nhất đó cơ hồ như thiêu rụi lý trí của nàng.

Viễn cảnh thật sự quá mê người!

Nghĩ đến đây, Sở Ngọc bỗng cất tiếng hỏi Dung Chỉ: “Người có cách gì lấy được chiếc vòng trên tay Thiên Như Kính không?”

Dung Chỉ giật nảy mình: “Công chúa muốn lấy cái đó làm gì? Vật đó chỉ mình Thiên Như Kính dùng được thôi! Lúc trước ta lấy được từ Thiên Như Nguyệt, không những không dùng được còn bị toàn thân đau đớn, mới bị thất bại nặng nề!”

Sở Ngọc trầm nghĩ: là do người bị điện giật, nhưng tất nhiên nàng không nói với hần mà chỉ khoát tay: “Tóm lại là người có cách lấy được hay không? Chỉ cần lừa Thiên Như Kính cởi vòng ra là được!” Về công dụng cụ thể, chỉ có mình nàng biết mà thôi.

Dung Chỉ khẽ nhếch khóe miệng: “Công chúa muốn có chiếc vòng, thực ra rất đơn giản! Chỉ cần mời Thiên Như Kính đến phủ dùng cơm, cho ít thuốc vào thức ăn và rượu. Dễ như trở bàn tay!” Tất nhiên, nếu Sở Ngọc chịu đích thân mời rượu thì càng hiệu quả.

Khuôn mặt Sở Ngọc đầy vẻ hồ nghi, nhìn hần một trăm hai mươi phần không tin.

Lời hần nói chính là thủ pháp thông thường trong hắc điếm. Hạ dược trong thức ăn và rượu, biện pháp quá phổ biến như thế có thể dùng sao? Nếu dễ thành công như vậy, năm đó Dung Chỉ tội gì phải giao đấu với Thiên Như Nguyệt đến chết đi sống lại?

Dung Chỉ cười dài nhìn Sở Ngọc. Nụ cười của hắn rất...ghê tởm, rất bí hiểm, như đang cười nhạo chuyện hắn biết rõ mà nàng không biết gì, khiến Sở Ngọc vô cùng khó chịu: “Người cười cái gì?”

Ý cười của Dung Chỉ càng sâu, trong đôi mắt lóe lên vẻ nghiền ngẫm: “Ta nói có vẻ đùa cợt như vậy, nhưng chính xác hoàn toàn đấy! Công chúa cứ thử một lần xem sao, nếu không thành công, thì tìm ta tính sổ cũng chưa muộn!”

Hắn dừng một chút, đáy mắt càng lúc càng sâu thăm thẳm: “Có điều, ta muốn nhờ chút việc. Nếu công chúa đoạt được rồi, có thể cho ta biết, công chúa muốn lấy chiếc vòng để làm gì được không?”

189. Q.4 - Chương 190: Gió Trên Đồng Hoang Vu (3)

Trong phòng, Sở Ngọc thu dọn đồ đạc.

Hai mươi viên dạ minh châu to bằng hạt nhãn; bốn mươi viên ngọc trai thượng hạng tròn trịa, trắng tinh, giống nhau như đúc; bốn khối ngọc phỉ thúy không lẫn tạp chất; hai thỏi vàng lớn; ngoài ra còn có các loại đá quý và mã não khác, tất cả xếp cùng một chỗ phát sáng rực rỡ nhiều màu, khiến người ta lóa mắt.

Sở Ngọc cẩn thận đếm lại một lượt, sau đó ối loại vào một túi gấm, rồi xếp tất cả vào một chiếc túi to hai lớp bằng vải bố. Vải nhuộm màu xanh, thỉnh thoảng có những chỗ tẩy trắng, thoạt nhìn giống ba lô bằng vải bò mài ở thời hiện đại.

Sở Ngọc cố gắng áp chế sự thấp thỏm, đặt ba lô xuống giường, cảm y phục thiết kế đặc biệt ình lên.

Áo rộng bằng vải lụa trắng, may rất đơn giản. Tay áo hẹp trên rộng dưới, rủ xuống mềm mại như cánh bướm hay lá sen. Áo lót bằng vải gấm trắng kết hợp với dây lụa bó gọn cơ thể, cảm giác thật thoải mái. Quần bằng loại vải tương tự như ba lô “bò mài”, ôm lấy hai chân thon dài.

Tuy đã là cuối thu đầu đông, nhưng trong phòng có lò sưởi ấm áp, hương thơm lan tỏa, dù chỉ mặc áo mỏng cũng không thấy lạnh.

Mặc xiêm y đặc chế, Sở Ngọc nhẹ nhàng đi lại quanh phòng, nhưng nàng thất vọng phát hiện, ở đây không có gương soi toàn thân. Thời cổ đại chỉ có thể soi bằng chậu đồng chứa nước. Dưới nước, phản chiếu hình ảnh một thiếu nữ tóc rối xòa dài, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Quen thuộc là bởi vì nàng đã quen với thân thể này, rất nhiều lần đã thấy bóng mình dưới nước. Còn xa lạ, bởi vì từ lâu nàng hay mặc trang phục cổ đại, bây giờ mặc đồ hiện đại thấy lạ lẫm quá!

Không nhìn được sờ thêm vài cái, Sở Ngọc mới thay trang phục, gấp gọn gàng, cất đi cùng chỗ với đám châu báu, rồi quay sang thứ khác.

Những vật còn lại rất đơn giản, một con dao găm sắc bén, bốn mũi phi tiêu làm từ thép tinh luyện bọc trong bao da, hai chai độc được nghe nói là “kiến huyết phong hầu”.(*)

(*) Kiến huyết phong hầu: Trong rừng rậm ở Xi-Xoong-Ba-Na, Vân Nam, Trung Quốc có một loại cây cao to gọi là “tiền độc mộc” (cây có chất độc để tẩm vào mũi tên). Cây có một loại dịch lỏng mang tính kịch độc. Nếu người hoặc động vật bị dính chất này vào bên ngoài da nơi bị rách sẽ rất nhanh tử vong. Vì vậy người ta mới đặt cho nó cái tên đáng sợ là “Kiến huyết phong hầu” (thấy máu đóng yết hầu).

Chưa từng thử tiếp xúc hay thí nghiệm, Sở Ngọc không biết chiếc vòng có khả năng xuyên không hoặc là đến chính xác thời điểm tương lai như mong muốn hay không. Nhưng nếu không thử mạo hiểm lần này, nàng sẽ vĩnh viễn không có cơ hội trở về.

Chuẩn bị tiền bạc và vũ khí, cũng là chuẩn bị cho khả năng xuyên qua thời gian không chính xác. Nếu việc đến thời đại và nơi mình muốn không thành công, có sai lệch nào đó, nàng cũng phải đảm bảo khả năng tự vệ và tiền sinh hoạt.

Để đề phòng đến nơi hoang vu không có người ở, nàng cần mang thêm một ít thức ăn, nước uống. Nhưng những thứ này không thể để lâu, trước khi xuất phát một vài ngày, nàng mới chuẩn bị thì hơn.

Bởi phòng ngủ của mình đang đào bới, nên Sở Ngọc đã sắp xếp một phòng khác làm nơi ngủ, sai người mang mọi thứ cần thiết đến căn phòng mới và yêu cầu may y phục, ba lô theo kiểu dáng mà nàng miêu tả. Sau ba ngày, việc chuẩn bị mới tạm gọi là xong.

Chuẩn bị vật dụng xong xuôi, Sở Ngọc liền sai người chuyển lời cho Việt Tiệp Phi, lệnh cho hấn và Thiên Như Kính ngày mai đến nội uyển. Nàng muốn thết đãi một bữa cơm, cũng là dựa theo gợi ý của Dung Chỉ, để hạ được Thiên Như Kính.

Sở Ngọc không biết, để tìm ra cách sử dụng chiếc vòng phải mất bao lâu. Để tránh Việt Tiệp Phi phát hiện ra dụng ý của nàng mà cản trở, Sở Ngọc quyết định xử lý luôn cả hấn.

Mấy ngày qua, trong lòng nàng dâng lên niềm háo hức phấn khởi. Cho đến hôm nay khi chuẩn bị đồ đạc vật dụng, nàng mới cảm thấy bình tĩnh trầm ổn hơn.

Tĩnh táo lại, rốt cuộc nàng nghĩ đến một vấn đề mà mình đã xem nhẹ: nàng đi rồi, vậy những người còn lại trong phủ sẽ như thế nào?

Liều Sắc, Lưu Tang, A Man, Hoàn Viễn...và còn cả Dung Chỉ.

Nàng đi rồi, bọn họ sẽ phải làm sao?

Dung Chỉ có thể tạm thời không phải lo lắng, nhưng còn những người khác, Sở Ngọc không khỏi có chút hồ thẹn.

Nếu nàng mất tích ngay trong phủ, những người khác có bị liên lụy không? Lần này, Hoàn Viễn khó mà ngăn được sát ý của Lưu Tử Nghiệp.

Sở Ngọc nhìn sắc trời bên ngoài.

Đã tối rồi, ngày mai là bữa Hồng Môn Yến mà nàng mời Thiên Như Kính, Việt Tiệp Phi. Trước đó, niềm hưng phấn vì sắp được về nhà choán hết tâm trí, nên nàng đã không nghĩ tới chuyện này. Thời gian ngắn như vậy, nàng làm thế nào có thể sắp xếp đường lui an toàn ọi người?

Haizzz, như vậy là, sau khi xử lý được hai người kia, nàng vẫn chưa thể trở về ngay, còn phải bố trí sắp xếp ổn thỏa ọi người rồi mới đi được. Nếu không, dù có thể trở về an toàn, nàng cũng không khỏi lo lắng cho sự sống chết của mọi người ở đây.

Cảm giác hưng phấn của Sở Ngọc giảm bớt. Nàng mở cửa. Hơi lạnh bên ngoài xộc vào mặt, khiến ý nghĩ trong đầu nàng càng rõ ràng hơn. Xuyên qua mấy căn phòng, đi qua gian sảnh và một đoạn hành lang, nàng bước vào phòng ngủ trước kia. Bây giờ nơi này không còn đáng vẻ phòng ngủ nữa. Trên nền nhà toàn là bùn đất nhão nhoét. Vì đã đào sâu vào lòng đất, nên không còn âm thanh đào bới nữa. Chỉ có Lưu Tang ngồi ở miệng hố chứng tỏ A Man vẫn cần mẫn thực hiện nhiệm vụ thổ địa dưới kia.

Sở Ngọc đến bên Lưu Tang, vỗ vỗ vai cậu bé: “Lưu Tang, em tới đây, ta có chuyện muốn nói!”

Lưu Tang gật đầu, đứng lên bước tới, khuôn mặt trong trẻo hồn nhiên, ánh mắt long lanh nhìn Sở Ngọc.

Sở Ngọc nhìn cậu bé, trầm mặc một hồi rồi thở dài: “Lưu Tang, sau này em muốn làm gì?” Thực ra Lưu Tang có thể gọi là văn võ song toàn. Về văn, cậu bé theo học Hoàn Viễn, về võ, được Hoa Thác và Việt Tiệp Phi dạy bảo, tương lai có thể là một trang nam tử hào kiệt toàn tài. Chỉ có điều về chí hướng lại không tốt lắm, cậu bé luôn có duy nhất một mong ước là sau này được làm trai lơ của công chúa Sơn Âm.

Không ngoài dự đoán, Lưu Tang lại nêu lý tưởng mà trước kia đã mấy lần nói ra. Lần này, Sở Ngọc không gượng cười nói lảng sang chuyện khác, mà giơ tay khê vuốt tóc cậu bé, thấp giọng nói: “Thật ra, nếu đây là lý tưởng của em, thì ai có chí nấy, ta cũng không gượng ép can thiệp...” Tiếng nàng rất nhỏ, dường như chỉ nói với chính mình, lát sau mới cao giọng hơn một chút: “Lưu Tang, nhưng ta có lời này, nếu em thấy đúng thì nghe, mà nếu thấy không đúng thì coi như ta chưa nói!”

“Với tài năng của em, không đến năm năm nữa, em có thể trở thành một người chỉ huy, một vị tướng giỏi lãnh đạo muôn người. Nếu em nhất định muốn làm trai lơ, ta cũng không ngăn cản. Nhưng sống hoàn toàn phụ thuộc vào người khác là một bi kịch thê thảm. Trên đời này, sống độc lập tự chủ mới là tốt nhất!”

Không đợi Lưu Tang kịp hiểu ra những lời đó có ý nghĩa gì, Sở Ngọc lại vỗ vỗ vai cậu bé, rồi bước ra khỏi phòng.

Ra khỏi Đông Thượng các, Sở Ngọc dừng bước một lát, rồi chậm rãi đi vào Tây Thượng các, đến chỗ ở của Liễu Sắc. Bóng Liễu Sắc in trên giấy dán cửa sổ, hình như hắt đang đếm tiền. Sở Ngọc đứng xem một hồi, mới nhếch khóe miệng rồi đi. Đi tiếp hơn mười trượng, nàng tới Tu Viễn cư.

Giữa bóng đêm u tịch, trong Tu Viễn cư lấp lóe một ngọn đèn nhỏ, tuy không sáng lắm nhưng điểm xuyết một nét ôn hòa ấm áp giữa đêm khuya.

Sở Ngọc chần chừ trong khoảnh khắc, rồi mới bước vào.

190. Q.4 - Chương 191: Gió Trên Đồng Hoang Vu (4)

Tiếng gõ cửa khẽ vang lên, như gợn sóng nhẹ nhàng khuếch tán.

Mở cửa, nhìn thấy Sở Ngọc, Hoàn Viễn hơi ngạc nhiên. Nhưng hắn chỉ đứng sốt trong khoảnh khắc, rồi đứng tránh sang một bên: “Công chúa, mời vào!”

Hai người bước vào phòng. Thoáng nhìn thấy tay Sở Ngọc hơi xanh xao run rẩy, nghĩ nàng bị lạnh trên đường, Hoàn Viễn liền lấy lò sưởi bằng đồng đặt trên án kỷ đưa nàng ủ tay cho ấm.

Sở Ngọc cảm kích gật đầu, cảm lấy không khách sáo. Nàng hơi co người, đặt tay trên bàn, trong khoảnh khắc không biết nên nói gì.

Sở Ngọc bỗng nhiên tới chơi, Hoàn Viễn thấy hơi thấp thỏm. Ban đầu hắn không biết về kế hoạch đào đường hầm, nhưng với trí thông minh, thấy Lưu Tang và A Man ở chỗ Sở Ngọc liên tục mấy ngày, kết hợp với cảnh tượng đào ao khắp nơi trong phủ, đại khái có thể đoán ra chủ ý của nàng.

Bởi cố ý đi xem, lại biết Sở Ngọc khác hẳn trước kia, nên hắn mới không tin vào lời đồn đại trong phủ giống mọi người.

Đối với chuyện đào đường hầm, Hoàn Viễn không hào hứng lắm. Hắn vốn là một trí thức thuần túy, trình độ kiếm thuật chỉ ngang với Lưu Tang, không thể đảm nhiệm công việc chân tay đơn thuần này. Tuy nhiên, Hoàn Viễn làm như vô tình gọi Lưu Tang tới, nói cho cậu bé biết về địa hình, phương hướng của nội phủ, mục đích là để nhắc bọn họ đừng đào sai hướng và vị trí.

Hoàn Viễn biết chuyện cũng nằm trong sự lường trước của Sở Ngọc, người biết rõ ta, ta biết rõ người. Đây là sự tương thông, phối hợp ăn ý của hai người từ nhiều ngày rồi, Sở Ngọc không chủ động đề cập thì Hoàn Viễn cũng không chủ động hỏi. Nếu không có việc gì, hắn chỉ ở trong phòng đọc sách, cho tới buổi tối hôm nay...

Tuy bây giờ so với trước đây bị công chúa giam lỏng không khác bao nhiêu, nhưng tầm nhìn, kiến thức của Hoàn Viễn về thế giới xung quanh đã rất khác biệt, có tiến bộ rõ ràng. Vừa nhìn thấy Sở Ngọc, hắn đã miễn tuệ phát hiện, hình như nàng đang phiền não điều gì đó, khiến hắn có một dự cảm không ổn.

Có chuyện gì sao?

Hoàn Viễn lẳng lặng đánh giá Sở Ngọc. Chỉ là nàng quá cẩn thận chu đáo! Không phải địa đạo bị phát hiện, không phải gặp nguy hiểm nào, mà là hơi lo lắng, không bỏ được một số thứ.

Nhận ra mình trầm mặc quá lâu, Sở Ngọc buông tay khỏi chiếc lò ủ, đối diện thẳng với Hoàn Viễn. Người thanh niên nghiêm trang lịch lãm, dung nhan tuấn mỹ này, mặc dù ban đầu là nàng cứu hắn, ban cho hắn

tự do, nhưng sau đó, nàng hầu như toàn dựa vào hắn. Nếu không có Hoàn Viễn, chắc bây giờ tình cảnh nàng còn thê thảm hơn rất nhiều.

Không hiểu từ lúc nào, Hoàn Viễn đã trở thành người mà nàng vô cùng tin tưởng. Ban đầu, nàng nhìn hắn chỉ thấy ý chí quật cường, nhưng bây giờ, hắn còn là bờ vai cho nàng dựa vào những khi khó khăn vướng mắc.

Liễu Sắc quá tham tiền, Lưu Tang còn nhỏ tuổi, A Man thì đầu óc đơn giản. Chỉ có Hoàn Viễn, thông minh ý chí, trầm tĩnh cẩn thận, hơn nữa lại không hiểm ác.

Có lẽ Hoàn Viễn không sánh kịp Dung Chỉ, nhưng nàng chẳng muốn hắn cạnh tranh với Dung Chỉ làm gì. Chỉ cần hắn có thể thay nàng bảo vệ những người khác trong phủ công chúa là được!

“Hoàn Viễn”, Sở Ngọc chậm rãi kể chuyện A Man đào đường hầm “Chuyện này chắc là người biết chứ?”

Hoàn Viễn mím môi, ánh sáng mờ ảo chiếu lên viền môi hắn, tạo thành một đường cong gợi cảm: “Có phải công chúa đã quyết chí ra đi?” Hắn không như Dung Chỉ, vẽ ra ba kế sách thượng trung hạ lớn lao, mà trực tiếp hỏi quyết định của nàng. Về một mặt nào đó, Dung Chỉ quen lãnh đạo, còn Hoàn Viễn có khuynh hướng phối hợp.

Nhận ra mình cứ vô thức so sánh hai người, Sở Ngọc vội vàng chặn đứng ý nghĩ. Nàng đang ngồi trước mặt Hoàn Viễn, vậy mà lại nghĩ đến Dung Chỉ, thật sự là không tôn trọng Hoàn Viễn.

“Đúng, ý ta đã quyết!” Hắng giọng, Sở Ngọc nghiêm túc trả lời. Nàng không lưu luyến địa vị và của cải trong phủ công chúa, huống hồ lại biết cái chết đang chờ phía trước. Nếu nói không thể buông tay điều gì, thì chính là Hoàn Viễn và mọi người.

Nàng nhất định sẽ ra đi. Nhưng trước khi đi, nàng phải thu xếp đường lui ổn thỏa ọi người, giúp họ rời phủ, bình yên ra khỏi Kiến Khang, trốn tránh sự truy đuổi của Lưu Tử Nghiệp và Hà Tập, rồi đi nơi nào, sinh kế sau này ra sao...

Sở Ngọc vốn cho là, những vấn đề này sẽ từ từ suy tính, dù sao vẫn còn hai tháng.

Chưa đào xong đường thoát ra ngoài, nàng bỗng có quyết định bất ngờ, và hơi hối hận vì trước kia chưa kịp suy tính.

Dù hối hận, Sở Ngọc vẫn không thể dừng lại. Nàng thật sự không thể đợi được nữa! Nếu có phải lưu lại đây một thời gian, thì trước hết nàng vẫn phải nắm chắc chiếc vòng trong tay đã!

Hoàn Viễn khẽ nhếch khóe miệng, và hơi cúi đầu: “Tại hạ có biện pháp, nhưng trước hết xin công chúa tha tội!”

Hắn chưa nói gì đã xin tha tội, Sở Ngọc biết nhất định có bí ẩn đằng sau. Dù hắn phạm tội gì, nàng cũng chẳng muốn truy cứu, chỉ tùy ý phát tay: “Người nói đi!”

Hoàn Viễn hơi hạ mắt, thấp giọng nói: “Ta giấu công chúa một chuyện. Trước đây, lúc sai người thu xếp nhà cửa đất đai ở các nơi, ta đã ngầm phái thêm mấy người, bố trí một chỗ ở khác!”

Tuy có thể nói là được Sở Ngọc cực kỳ khoan dung và tín nhiệm, nhưng Hoàn Viễn không thể đem tất cả tiền đồ đặt trong tay nàng được, thật sự không thể! Vì vậy khi đã nắm thực quyền, Hoàn Viễn cẩn thận thu xếp việc này, đề phòng nếu có ngày Sở Ngọc trở mặt, hắn vẫn còn đường lui.

Hắn đã bố trí nơi ở cùng với vật dụng và gia nhân, lặng lẽ êm xuôi. Chuyện bí mật giấu Sở Ngọc, vì vậy Việt Tiệp Phi cũng không biết được. Lần trước, Lưu Tử Nghiệp phá hết “hang” của “thỏ khôn”, nhưng cũng không bối ra được chỗ này.

Hoàn Viễn nói xong, giữa hai người lại lâm vào trầm mặc đáng sợ.

Rất lâu sau, Sở Ngọc mới ôm lò sưởi vào ngực, ngón tay lạnh run vuốt ve, nhẹ giọng hỏi: “Vì sao lại nói cho ta biết?” Chuyện này trước đây giấu nàng, nếu Hoàn Viễn không nói ra, sau này nàng cũng không phát hiện được. Nếu Hoàn Viễn muốn thoát thân, hắn có thể rời đi một mình càng an toàn, không cần nói với nàng làm gì.

Hoàn Viễn mờ mịt lắc đầu. Hắn vẫn hạ mắt, làn mi hơi khép, không nhìn Sở Ngọc, cũng không thử tưởng tượng về mặt của nàng.

Đây là lá bài cuối cùng của hắn. Bây giờ đưa ra, tương đương với hiến tế sinh mạng. Nếu Sở Ngọc muốn xử trí, hắn hoàn toàn không thể phản kháng, không thể ngăn cản được.

“Vì sao ư?” Hoàn Viễn lẩm bẩm “Phải chăng vì ta muốn tin nàng?”

Hắn thu xếp đường lui cho chính mình, là vì không hoàn toàn tin tưởng Sở Ngọc. Nhưng vừa rồi thấy dáng vẻ nàng nghiêm túc buồn rầu, nhìn cặp mắt nàng lo lắng, đột nhiên hắn có cảm giác không đành lòng vô cùng mãnh liệt. Ma xui quỷ khiến, hắn tiết lộ ra tất cả chuyện mình thu xếp vất vả bấy lâu nay. Nói xong, thế nhưng hắn lại không hề hối hận.

Sở Ngọc đặt lò sưởi trên tay xuống.

Nhìn động tác của nàng, Hoàn Viễn không khỏi ngước mắt lên. Nhưng Sở Ngọc lại quay mặt sang bên, giọng nói nàng yếu ớt, run rẩy: “Cảm ơn người, đã tình nguyện tin tưởng ta!”

Đối với Sở Ngọc mà nói, đường lui của Hoàn Viễn cơ bản không có gì đáng trách. Trong đầu nàng không có khái niệm về hoàn toàn phục tùng, thẳng thắn thành khẩn. Nhưng sự thành thật vào lúc này của hắn, lại khiến nàng sửng sốt.

Không chỉ vì hắn đã giúp nàng giải trừ mối lo lớn nhất, mà nàng hiểu sự thành thật của Hoàn Viễn có nghĩa là gì. Lúc này, hắn trần trụi trước mặt nàng, nàng có thể làm hắn thương tổn tùy thích, mà hắn lại không thể phản kháng hay ngăn cản.

Không giống Lưu Tang nhỏ tuổi, không giống A Man ngây thơ đơn giản, không giống Liễu Sắc sống hèn mọn dựa vào kẻ khác, sự kiêu hãnh của Hoàn Viễn, Sở Ngọc hiểu rất rõ. Nàng cũng biết, khát vọng tự do của hắn nung nấu như thế nào. Hắn đã từng bị nhục nhã, từng bị tổn thương, tất cả rèn giũa cho hắn tính nghiêm mật cẩn trọng, không dễ tin người, càng không dễ tự tước bỏ hết phòng bị như vậy.

Nhưng hiện tại, hắn đã lui đến bước đường này.

Trên thế gian này, ở con người này, niềm tin tuyệt đối dành cho nàng đáng trân trọng biết bao nhiêu!

Sở Ngọc trước giờ không cho rằng, người khác trả giá vì mình là lẽ đương nhiên. Người khác đối đãi chân thành với nàng, nàng cảm nhận được và ghi nhớ trong lòng. Tâm ý của Hoàn Viễn sâu sắc đến mức không tưởng tượng được, khiến bất giác Sở Ngọc cảm thấy sống mũi cay cay, chua xót và đau đớn.

Bất công cho hắn, thiệt thòi cho hắn quá!

Đã có đường lui của Hoàn Viễn ủng hộ, Sở Ngọc yên tâm hơn nhiều. Dù nàng lập tức biến mất, những người khác có thể phớt lờ cho Hoàn Viễn.

Chỉ có điều, nàng sẽ thiếu nợ nhiều hơn, và vĩnh viễn không trả được.

Ngày mai, sẽ nghênh đón... Hồng Môn Yến.

191. Q.4 - Chương 192: Gió Trên Đồng Hoang Vu (5)

Chuẩn bị cẩn thận, lại còn thăm tập luyện những điều cần nói một lượt, nhưng Sở Ngọc vẫn không khỏi hồi hộp.

Nhìn hai người Thiên Như Kính và Việt Tiệp Phi đã bước tới ngưỡng cửa, tim nàng như muốn nhảy khỏi lồng ngực, bàn tay giấu dưới tay áo run nhè nhẹ, nhưng trên mặt vẫn là biểu hiện vô cùng lãnh đạm.

Sở Ngọc dùng lực bấm vào lòng bàn tay để trấn tĩnh lại, tránh có những biểu hiện khác thường khiến người khác nghi ngờ. Sau đó, nàng lãnh đạm quét mắt về phía hai người, thật nhanh rồi thu tầm mắt.

Nơi mà Sở Ngọc chọn để chiêu đãi hôm nay là một biệt viện vắng lặng. Tuy ở nơi hẻo lánh u tịch, nhưng trong phòng lại bày biện rất xa hoa lộng lẫy.

Sàn nhà trải thảm lông dày. Vừa bước vào phòng, Việt Tiệp Phi liền cảm thấy một bầu không khí ấm áp, thoang thoang hương thơm, khác hẳn với khí lạnh đầu đông bên ngoài. Nhưng vẻ mặt lạnh lùng của Sở Ngọc khiến hắn cảm thấy có chút bất ổn.

Tất nhiên Việt Tiệp Phi không dám hi vọng, sau khi hắn phản bội, Sở Ngọc còn có thể vui vẻ ôn hòa với mình. Nhưng bỗng nhiên nàng mời bọn họ tới, không biết là có dụng ý gì.

Ấu Lam dẫn hai người đến gian phòng thiết đãi yến tiệc. Phòng này nhỏ hơn đại sảnh một chút, chỉ có duy nhất một cửa ra vào.

Thiên Như Kính dừng ở ngưỡng cửa một lát rồi bước vào. Còn Việt Tiệp Phi, thấy trong phòng chỉ có một mình Sở Ngọc, cũng nhẹ nhàng thở ra. Nếu trong phòng có Hoa Thác hay Dung Chỉ, có lẽ hắn sẽ lo lắng do dự, chưa chắc đã dám vào.

Giữa phòng là một án kỷ màu đen, dài bốn thước rộng hai thước. Sở Ngọc ngồi ở đầu kia, mời hai người ngồi xuống hai bên.

Nàng cất giọng lạnh lùng: “Hai vị, mời ngồi!” Rồi nàng cầm quyển sách bên cạnh, ra vẻ lãnh đạm mà đọc sách.

Bỗng nhiên lại ân cần, không gian trá thì cũng là trộm cắp. Nếu bây giờ Sở Ngọc tỏ vẻ hoan nghênh bọn họ nhiệt tình, chắc chắn sẽ khiến Thiên Như Kính và Việt Tiệp Phi nghi ngờ. Cực kỳ lãnh đạm, mới là biểu hiện bình thường hợp lý lúc này.

Đợi Ấu Lam và người hầu đốt thêm hương liệu rồi khom người lui ra, Sở Ngọc mới đặt quyển sách xuống, chăm chú nhìn hai người cũng đang trầm mặc. Đáy mắt băng giá dường như ấm áp lên ít nhiều, nàng thở dài: “Vì sao giữa chúng ta trở nên xa lạ thế này?”

Lời nàng nói khiến Việt Tiệp Phi nhớ lại chuyện quá khứ. Tuy hàng ngày hắn luôn lo lắng đề phòng, sợ công chúa nhìn trúng, nhưng trên thực tế công chúa chưa từng nhúng chàm hắn, ngược lại đối xử với hắn rất khoan hậu. Hắn thật sự không hiểu, tại sao Thiên Như Kính nhất định muốn mật cáo công chúa, tự nhiên lại can thiệp vào chính sự một cách khác thường, bức cho bề hạ phải trở mặt với công chúa.

Hắn không hiểu giữa Sở Ngọc và Thiên Như Kính có vướng mắc gì. Trước đây họ vẫn giao hảo tốt đẹp cơ mà? Thậm chí khi Thiên Như Kính mất tích, công chúa còn tự mình ra khỏi thành tìm kiếm?

Vừa nghĩ, Việt Tiệp Phi vừa không tự chủ được quay sang nhìn Thiên Như Kính. Tiểu sư đệ của hắn ngày thường đứng đưng trầm mặc, bây giờ cũng không biết là đang nghĩ ngợi gì.

Trong phòng, mùi hương lan tỏa mang ý vị uể oải thư nhàn, như muốn thẩm thấu qua từng hơi thở mạch máu, khiến người ta cảm thấy tâm tư trầm ổn hơn.

Sở Ngọc rót một chén rượu ỳnh. Động tác rót rượu vững vàng ổn định, mặc dù hương liệu có tác dụng hòa hoãn thư thái, nhưng nàng vẫn không áp chế được tiếng tim đập thình thịch.

Rất gần, rất gần rồi!...

Ánh mắt nàng dường như vô tình đảo qua cổ tay Thiên Như Kính, nơi đó vừa hé lộ dưới gấu tay áo tím, khiến ruột nàng nóng như lửa đốt. Nhưng nàng lập tức nâng chén lên uống để che giấu vẻ sốt ruột nóng lòng.

Thức ăn được chế biến rất tỉ mỉ cầu kỳ, nhưng Sở Ngọc chẳng ăn được bao nhiêu. Nàng chậm rãi rót rượu ỳnh, chậm rãi nhắc lại một vài chuyện liên quan đến bọn họ trước đây, âm thanh đầy vẻ tiếc nuối xót xa, khiến Việt Tiệp Phi không khỏi hốt hoảng.

“Có nhớ lúc trước, chúng ta cùng uống rượu ở Đông Sơn không?” Sở Ngọc vừa nói, bỗng nghĩ tới Vương Ý Chi, trái tim đột nhiên nặng trĩu. Người cùng uống rượu, nay đã không còn ở bên nàng nữa, mà niềm vui lúc đó, cũng không bao giờ tìm lại được. Nàng hơi hạ tầm mắt “Ngày đó vui biết bao nhiêu!”

Rượu ngon, dưới trời sao, cùng cười vang, hát ca thoải mái.

Ngày ấy không bao giờ trở lại.

Có người đã tha hương, có người không thể tin tưởng, có người dứt khoát tuyệt tình.

Mà nàng, cũng sẽ phải nhanh chóng ra đi.

Vùng đất màu mỡ phì nhiêu đã biến thành bình nguyên hoang vu, giữa cánh đồng hoang vu không một bóng người, chỉ có cuồng phong thét gào càn quét.

Việt Tiệp Phi nghe trong giọng điệu Sở Ngọc có vẻ tuyệt vọng suy sụp, không nhịn được cất tiếng an ủi: “Công chúa không cần như thế! Chẳng qua người và bệ hạ có chút bất hòa, đợi một thời gian nữa, bệ hạ hết giận là mọi chuyện lại ổn thôi!” Nghe những lời Sở Ngọc nói, hần nghi hoặc không hiểu nổi. Quả thực rất giống lời trăng trối của người sắp chết.

Sở Ngọc nhếch mép cười, liếc nhìn Thiên Như Kính. Hóa ra hần không cho Việt Tiệp Phi biết là nàng sắp phải chết.

Như thế cũng tốt!

Sở Ngọc lắc đầu cười, cầm bầu rượu đứng dậy, đến trước mặt bọn họ rót ổi người một chén đầy, dịu dàng nói: “Đây là lần cuối cùng, ta kính các người, mỗi người ba chén!” Đặt bầu rượu xuống, trở lại chỗ ngồi, nàng vẫn nhã nhặn nâng chén lên, lần lượt hướng mắt về phía hai người: “Chén thứ nhất, ta kính Việt Tiệp Phi, đa tạ người trước đây đã dốc lòng dốc sức bảo vệ ta!”

Lúc Sở Ngọc rót rượu cho Việt Tiệp Phi, hần thực sự hoảng hốt, dường như không quen nhìn thấy nàng làm việc này, nhưng cũng không ngăn cản. Bây giờ nghe nàng cất tiếng, hần càng bối rối, cũng đành nâng chén lên: “Công chúa sao phải cảm ơn? Đó là chức trách của ta!”

Sở Ngọc nhướn mày, nâng chén uống một hơi cạn sạch: “Dù là trách nhiệm của người, bản công chúa vẫn muốn đa tạ người!” Dẫu là chức trách nhiệm vụ, nhưng không thể phủ nhận, nhiều lần Việt Tiệp Phi sẵn sàng mạo hiểm tính mạng để bảo vệ nàng.

Việt Tiệp Phi nhấp một ngụm, rồi sau đó học theo Sở Ngọc, ngửa đầu uống cạn, lại thấy ánh mắt Sở Ngọc chuyển sang Thiên Như Kính. Thiên Như Kính đang chờ người nhìn chén rượu. Việt Tiệp Phi ho nhẹ một tiếng, hần mới giật mình hồi phục lại tâm trí, chậm rãi nâng chén uống cạn.

Hần sẽ không phát hiện ra điều gì chứ?

Sở Ngọc thấp thỏm nghĩ thầm.

Tuy nhiên chén thứ nhất nàng không pha được, dù Thiên Như Kính có nghi ngờ cũng sẽ không phát hiện được gì.

Đã làm đến bước này, giờ không còn đường lui nữa!

Sở Ngọc cắn chặt răng, bỗng nhiên cảm thấy hoàn toàn trấn tĩnh lại, lúc trước tim đập chân run dường như chỉ là ảo giác. Nàng lại mỉm cười với vẻ ưu thương, tiếp tục cầm bầu rượu lên, trước hết là rót đầy ỉnh, sau mới đến chỗ Việt Tiệp Phi.

Lúc hơi cúi xuống, chỉ trong nháy mắt, tay áo rộng của Sở Ngọc bao phủ bầu rượu. Cũng trong tích tắc đó, tay nàng cầm bầu rượu hơi dùng lực, xoay nghiêng một góc rất nhỏ, sau đó lại như không có việc gì rót rượu cho Việt Tiệp Phi.

Bầu rượu này, theo yêu cầu của nàng, do Dung Chỉ đích thân chế tác ra. Đây là kiểu bầu rượu “uyên ương” đã từng xem trên truyền hình hoặc tiểu thuyết. Trong bầu chia thành hai nửa, một nửa không có vấn đề gì, một nửa trộn mê dược.

Xoay tay một chút, là có thể đổ rượu ở từng bên theo ý muốn.

Sở Ngọc đã chuẩn bị cẩn thận để Việt Tiệp Phi không nghi ngờ, cho rằng lần này nàng mời bọn họ tới ôn chuyện. Hơn nữa Dung Chỉ cung cấp dược liệu có mùi vị khá nhẹ, hòa trong rượu không thể phát hiện ra. Tuy nhiên, Sở Ngọc sợ bọn họ phòng bị cẩn thận nên cố ý dùng chính bầu rượu của mình để rót cho họ, hơn nữa còn tự mình uống trước, tỏ vẻ không có độc để làm họ bớt cảnh giác.

Không những thế, lần đầu tiên nàng rót rượu không hề có được, càng làm đối phương coi bỏ nghi ngờ.

Từ tốn rót đầy chén rượu cho hai người, Sở Ngọc lại một lần nữa nâng chén: “Chén rượu thứ hai”, nàng quay sang Thiên Như Kính, mỉm cười chân thành: “Tuy người hại ta, nhưng ta vẫn cảm ơn người, vì đã cho ta biết một số việc!”

Rồi uống cạn.

Rượu này có hương vị gì, Sở Ngọc cũng không biết nữa. Tâm tư nàng hiện tại đặt toàn bộ trên cổ tay Thiên Như Kính. Cho dù nàng đang ăn gì thì cũng giống như nhai cỏ, uống rượu cũng chẳng khác gì uống nước lã.

Chén thứ ba, Sở Ngọc cũng xoay bầu rượu tương tự như vậy. Tuy Dung Chỉ đã cam đoan, chỉ cần một chén cũng đủ hạ gục hai người, nhưng để đảm bảo thành công, Sở Ngọc vẫn tự ý gia tăng gấp đôi.

“Chén thứ ba, ta kính cả hai người các người!” Sở Ngọc bình tĩnh nâng chén rượu lên, gương mặt dửng dưng vô cảm “Từ nay về sau, ân oán nghĩa tuyệt, chúng ta không liên quan gì nữa!”

Việt Tiệp Phi ngẩn người, trên mặt là vẻ bối rối không chút che giấu. Nhưng hắn không nói gì thêm, chỉ chậm rãi cầm lấy chén rượu.

Thiên Như Kính có phản ứng nhanh nhất. Nâng chén, uống cạn, sau đó cả cơ thể đổ gục xuống sàn nhà.

Lúc Thiên Như Kính ngã xuống, Việt Tiệp Phi rút cuộc cũng cảm thấy có gì đó không thích hợp, đầu óc dần mơ hồ, tứ chi bủn rủn. Nhìn Thiên Như Kính mất đi ý thức, hắn bỗng hiểu ra.

Hắn cố gắng buông chén rượu, cực lực duy trì tỉnh táo, định rút kiếm. Nhưng vừa chạm vào chuôi kiếm, sau gáy bỗng truyền đến một cơn đau nhức, một màu đen bao phủ trước mắt khiến hắn không duy trì thêm được nữa, rơi vào hôn mê.

Sở Ngọc đứng cạnh Việt Tiệp Phi, vớt bầu rượu xuống, mặc kệ cho chất lỏng trào ra ướt đầm thắm trên sàn. Nàng sờ sờ, thấy Việt Tiệp Phi vẫn còn hơi thở, mới nhẹ nhàng thở phào.

Sợ Việt Tiệp Phi học võ có thể lực tốt, sẽ tỉnh lại trước thời gian, Sở Ngọc đã sớm chuẩn bị dây thừng để trói gô hắn lại. Xong xuôi, nàng mới bước tới chỗ Thiên Như Kính ở phía đối diện.

192. Q.4 - Chương 193: Có Thù Tắt Báo

Đi được ba, bốn bước, Sở Ngọc đột nhiên nghĩ tới một chuyện. Nàng cầm trường kiếm chưa tuốt khỏi vỏ lên, huých một cái vào vai Thiên Như Kính, thấy hắn không có phản ứng lại chọc thêm phát nữa.

Vẫn không có phản ứng.

Sở Ngọc bỏ kiếm xuống, lúc này mới tự mình đến gần. Thiên Như Kính nằm nghiêng mềm mại trên thảm sàn, vài sợi tóc lòa xòa trên gương mặt trắng trẻo tuấn tú.

Sở Ngọc ngồi xuống bên cạnh, kéo bờ vai hắn xoay lại, khiến hắn nằm ngửa ra rồi tiếp tục quan sát.

Hai mắt Thiên Như Kính nhắm nghiền, che khuất con ngươi vốn hàng ngày dửng dưng lãnh đạm. Hàng lông mi hắn khẽ rung động, khiến Sở Ngọc giật nảy mình, tưởng là hắn tỉnh lại. Nàng không khỏi lùi về phía sau mấy bước, một lúc lâu sau thấy Thiên Như Kính không có động tĩnh gì mới dám nhích lại gần.

Thiên Như Kính nằm yên. Nếu không phải lồng ngực và chóp mũi hơi nhấp nhô chứng minh hắn còn sống, thì cứ tưởng đây là người chết.

Như vậy, rốt cuộc có thể xác định, nàng đã ra tay...thành công.

Mặc dù trước đó đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng tiến hành quá thuận lợi khiến Sở Ngọc không khỏi có ảo giác: “Như vậy đã xong rồi à?”

Hình như...có vẻ dễ dàng quá!

Giống như trong mơ.

Dù mộng ảo có thể nào, nhưng tình cảnh trước mắt nàng chính là hiện thực. Nhìn Thiên Như Kính hôn mê bất tỉnh, Sở Ngọc lập tức cao hứng trở lại. Nàng cẩn thận gờ tay, chọc nhẹ vào gò má trắng mịn của hắn. Cảm giác nhẵn mịn, mềm mại dần hồi truyền qua chỗ tiếp xúc da tay.

Chính kẻ này đã hại nàng, tạo nên tình cảnh thê thảm hiện nay. Bây giờ hắn đã lọt vào tay nàng...

Nghĩ đến việc bây giờ muốn làm gì Thiên Như Kính thì làm, Sở Ngọc chợt thấy hưng phấn khôn xiết.

Rốt cuộc, người cũng có ngày hôm nay!

Vừa nghĩ ngợi, Sở Ngọc vừa dùng lực chọc má Thiên Như Kính. Cho đến khi chỗ đó ửng hồng, nàng mới dời tay sang vị trí khác.

Chọc, chọc, chọc...

Chọc, chọc, chọc, chọc...

Sau khi gò má Thiên Như Kính có bầy, tám vết đỏ ửng, nàng lại xoa tóc hắn ra, tết thành mười bím nhỏ, rồi mới hài lòng thỏa dạ thu tay. Sở Ngọc gắng đè nén ý nghĩ đùa nghịch hắn thêm, mà tập trung xử lý việc chính.

Dù Sở Ngọc rất có lòng tin với Dung Chỉ, nhưng phải cẩn thận cho chính mình thì tốt hơn.

Nàng đến gần tủ bên cạnh, lấy ra một đôi ủng và một đôi găng tay. Nàng đi ủng rồi đeo găng tay vào.

Găng tay và ủng là do nàng sai người đặc biệt chế ra. Găng làm bằng hai lớp da hươu, ở giữa còn có một lớp vải bông. Ủng làm bằng da thuộc, dưới đế là gỗ dày chắc chắn.

Ban đầu Sở Ngọc định dùng cao su cho an toàn, nhưng cây cao su sinh trưởng ở vùng Lương Quảng(Quảng Đông, Quảng Tây) và Vân Nam, muốn thu hoạch rồi chế biến mất khá nhiều thời gian, mà chưa chắc đã thành công. Vì vậy nàng đành bỏ qua ý tưởng này.

Hít một hơi thật sâu, Sở Ngọc dùng tay đã đeo găng cầm lấy cổ tay Thiên Như Kính, cẩn thận vén tay áo hắn lên. Dưới tay áo, lộ ra thứ mà nàng ngày đêm hằng mơ tưởng.

Thứ đồ vật vượt thời đại, hiện giờ đang nằm nhỏ nhắn khiêm tốn trên cổ tay Thiên Như Kính. Chiếc vòng bạc phát ra ánh sáng lạnh lạnh, ở giữa khảm một viên hồng ngọc rực rỡ, đỏ thắm như máu.

Nhìn nó nằm yên tĩnh thế kia, lúc không phát huy tác dụng, có ai biết trong đó ẩn chứa bao nhiêu công năng đáng sợ?

Sở Ngọc một tay giữ chặt tay Thiên Như Kính, một tay cẩn thận cởi chiếc vòng ra. Cởi ra rất dễ dàng, có lúc hơi vướng vì bàn tay hắn khá to, nhưng Sở Ngọc dùng lực một chút là có thể rút được.

Mép ngón tay cái của Thiên Như Kính bị chà xát, hơi hơi đỏ lên, có chỗ bị xước da chảy máu.

Nhưng Sở Ngọc không để ý. Cầm được vòng tay rồi, nàng như vừa hoàn thành một công trình lớn, thở phào một cái rồi vội vã bắt tay vào nghiên cứu chiến lợi phẩm.

Sở Ngọc không dám dùng tay trần để chạm vào chiếc vòng. Nhưng nếu không chạm, làm sao sử dụng được?

Thử điều khiển bằng ý nghĩ mấy lần không được, Sở Ngọc liền cầm ngón tay Thiên Như Kính ấn vào viên hồng ngọc, miệng đọc lệnh:

“Alibaba”

“Vùng ơi mở ra”

“Thiên vương cái địa hồ”

(Thiên vương cái địa hổ – trong phim Lâm Hải Tuyết Nguyên, ở VN có tên Rừng Thảm Tuyết Dày và Bảo tháp trấn hà yêu – là ám hiệu gặp mặt, đầu lĩnh thổ phỉ Tọa Sơn Điều hỏi “Thiên vương cái địa hổ?”, Dương Tử Vinh sẽ đáp “Bảo tháp trấn hà yêu”)

“Động đất cao đồi, nhất phái tây sơn thiên cổ tú”

“ABCDEFG”

“Chúng ta đều là bọn đầu gối”

“...Muốn mua đĩa không?”

Không biết đã thử bao nhiêu câu mật hiệu, tiếng lóng, cuối cùng Sở Ngọc đành mệt mỏi dừng lại.

Ngọn lửa hào hứng nguội dần: không phải Thiên Như Kính thì không được sao?

Nhất định phải là chủ nhân phát lệnh, chiếc vòng này mới khởi động sao?

Không cam tâm, Sở Ngọc cắn môi một cái, lấy chiếc hộp nhỏ bằng gỗ tử đàn ở dưới gầm bàn ra, cho chiếc vòng vào rồi cất trong ngực áo. Sau đó, nàng kéo ghế gỗ lim ở góc tường đến, đặt Thiên Như Kính lên, hai tay dựa vào thành ghế hai bên rồi trói chặt hần lại.

Tuy Thiên Như Kính được ngồi trên ghế, nhưng hần cũng bị trói dây thừng bình đẳng như sư huynh Việt Tiệp Phi.

Sau đó, chắc là phải đánh thức hần dậy?

Sở Ngọc thầm tính toán.

Tuy không cam tâm, nhưng chuyện này cũng nằm trong dự đoán của nàng. Nếu thử hết cách mà không điều khiển được chiếc vòng, thì nàng chỉ có thể hỏi chính Thiên Như Kính.

Làm sao có thể dụ được hần nói ra?

Tuy đã sớm lên kế hoạch “dùng hình”, nhưng nếu không phải qua cửa ải này thì vẫn tốt hơn.

Sở Ngọc thở dài, bước đến chỗ chậu nước rửa mặt kê trong góc tường, bê một chậu nước lạnh thật to.

Kế hoạch trong ngoài của nàng đã sắp xếp mọi khả năng. Nhìn căn phòng này lộng lẫy xa hoa, nhưng trong ngăn tủ giấu toàn dụng cụ tra tấn: roi da, nến (Lời tác giả: cô định làm gì?), ghế hùm, nước tiêu nóng, gông xiềng... Ở những thời điểm khác nhau phải sử dụng biện pháp khác nhau.

Sở Ngọc chưa kịp đến chỗ Thiên Như Kính, bên ngoài bỗng có tiếng xô cửa ầm ầm. Nàng sững sờ quay lại, thấy cửa gỗ chạm vân hoa lung lay hai cái. Lại thêm một lần xô cửa thật mạnh, then gãy rời, hai cánh cửa mở toang. Một bóng người xông vào.

193. Q.4 - Chương 194: Lo Sợ Biệt Ly

Người chạy vào, là Hoàn Viễn.

Thần sắc hần hoảng loạn, như đang sợ hãi điều gì đó. Xông vào nhìn thấy Sở Ngọc đang bê chậu nước, không rõ là định làm gì, hần đứng ngẩn người, rồi nhẹ nhàng thở phào.

Thấy Sở Ngọc tạm thời không có việc gì, Hoàn Viễn hơi an tâm, lúc này mới nhìn quanh phòng. Nhìn thấy Việt Tiệp Phi bị trói gô thành một khúc, ánh mắt hần hơi chấn động. Rồi hần lại đảo mắt sang Thiên Như Kính đang bị trói chặt trên ghế, khuôn mặt trắng trẻo tuấn mỹ có bảy, tám vết đỏ ửng, trên đầu là hơn mười bím tóc nhỏ lộn xộn.

Thiên Như Kính vốn có thân phận siêu nhiên đặc biệt, dù trong hoàn cảnh nào cũng nhìn thấy hần sạch sẽ tao nhã, trên người không vương một hạt bụi. Những lời đồn ầm ĩ cũng không thể làm ảnh hưởng đến vẻ

thần bí của hắn khiến người ta kính sợ. Nhưng lúc này, Hoàn Viễn giật mình chứng kiến: thiên sư đại nhân bị trói chặt hôn mê bất tỉnh, cơ thể còn bị trêu đùa. Nào là khí độ tiên nhân, nào là tao nhã xuất trần, thực sự không còn một mảnh!

Bím tóc trên đầu hắn, cái to cái nhỏ, cái xuôi cái ngược, cái xoắn dây thừng...Sở Ngọc thử nghiệm tất cả các kiểu tóc mà nàng có thể nghĩ ra trên đầu Thiên Như Kính.

Hoàn Viễn nhìn Thiên Như Kính, cổ nén cười. Một lúc lâu sau hắn mới nhìn về phía Sở Ngọc, trong ánh mắt là vẻ chợt hiểu ra: “Hôm nay công chúa muốn bắt bọn họ?”

Sở Ngọc lúc này phục hồi lại tinh thần, đặt chậu nước xuống một góc, trên tay còn vương vài giọt nước vừa bắn ra. Ra hiệu cho Hoàn Viễn trước hết khép cửa lại, rồi nàng mỉm cười: “Nói chung là như thế!” Bất hai người chỉ là biện pháp, còn mục đích thật sự, tất nhiên nàng không thể tùy tiện nói với người khác.

Dừng một chút nàng lại cất tiếng: “Người đến có việc gì gấp vậy?”

Hoàn Viễn vốn cực kỳ điềm tĩnh chín chắn. Nếu không có chuyện khẩn cấp, hắn sẽ tuyệt đối không xông vào như vậy, thậm chí vừa rồi còn không thêm gõ cửa.

Nghe Sở Ngọc hỏi, Hoàn Viễn mới giật mình nhớ ra. Nhìn Thiên Như Kính, hắn hơi do dự: “Ta vừa cần nhắc lại chuyện gặp công chúa hôm qua...”

Hôm qua, sau khi hỏi Hoàn Viễn về đường lui, Sở Ngọc nói chuyện với hắn một hồi, trong đó dường như có ý dẫn dụ: nếu sau này nàng không còn bên họ nữa, hi vọng Hoàn Viễn sẽ thay nàng chăm sóc mọi người.

Nàng giấu diếm không nói thẳng, nhưng Hoàn Viễn cảm giác có gì đó không ổn, suốt đêm không ngủ được. Cho đến sáng nay, rốt cuộc hắn xác định đó là những lời phó thác hậu sự của nàng. Lại nghe nói hôm nay Sở Ngọc mời Thiên Như Kính và Việt Tiệp Phi đến, cho rằng nàng đã quyết chí tự sát, “đồng quy vu tận” (cùng chết) với hai người này hoặc làm một việc nguy hiểm tính mạng nào đó, nên hắn không kịp nghĩ ngợi gì mà xông vào.

Tuy Sở Ngọc nhìn thế nào cũng không giống người muốn tìm cái chết, nhưng lời nói của nàng rất giống lời trăng trối.

Càng nghĩ, càng khẳng định phán đoán đó là đúng.

Rõ ràng nàng đang muốn rời bỏ thế giới này.

Sao có thể ngờ được, sau khi vào phòng lại chứng kiến tình huống khác hẳn suy nghĩ của hắn, Sở Ngọc đang ung dung bắt trói hai người kia. Thấy nàng bình yên vô sự, Hoàn Viễn cảm thấy bớt lo lắng đi phần nào, nhưng dự cảm không ổn vẫn y nguyên như trước.

Liệu hắn có nên hỏi thẳng nàng: phải chăng vì nàng đang chuẩn bị tự sát, nên mới liều lĩnh như thế?

Với người ngoài, Hoàn Viễn ứng xử rất uyển chuyển khéo léo, nhưng với Sở Ngọc, hắn vẫn khó có thể che giấu sự lo lắng bất an. Bây giờ hắn không phải vì đề phòng nàng, mà đó là cảm giác lo lắng, quan tâm trước một bảo bối quý giá đặc biệt.

Nghĩ ngợi luẩn quẩn trong khoảnh khắc, Hoàn Viễn ngẩng đầu lên, đang định nói sang một vài chuyện khác để lấp liếm hành động thất thố lúc này. Nhưng khi đối diện với ánh mắt đầy quan tâm của Sở Ngọc, hắn không chịu nổi, lại thấy lòng mềm nhũn, chỉ còn cách cười khổ nói thật tâm tư.

Hắn sợ nàng gặp nguy hiểm. Nghe những lời phó thác của nàng, hắn bối rối, lo sợ, bất an nên mới liều lĩnh xông vào. Chỉ sợ nàng biến mất... Tâm tư của chính mình, hắn cảm thấy vừa kỳ lạ, lại vừa không muốn phải thừa nhận ra lời.

Chính bản thân hắn cũng không hiểu là nguyên do vì sao.

Hoàn Viễn cứ ngẫm nghĩ mãi. Nơi nương náu cuối cùng của mình hắn cũng nói cho nàng biết, vậy tại sao lại muốn giấu nàng cảm giác kỳ lạ này? Kể từ đó, hắn tự nhủ: mình là kẻ hay lo nghĩ vẩn vơ.

Hoàn Viễn hẳn chính là kiểu người thích lo nghĩ không đầu.

Sở Ngọc mỉm cười bất lực. Hôm qua, khi biết mọi người đã có biện pháp thoát thân, nàng nhất thời cao hứng, nói mấy lời với Hoàn Viễn, ngầm dặn dò hần sau này quan tâm chăm sóc mọi người giúp nàng. Không ngờ Hoàn Viễn nhạy cảm như vậy, có thể dễ dàng phát hiện ra ý đồ của nàng.

Chỉ có điều, nàng sẽ không thừa nhận.

Sở Ngọc mỉm cười, an ủi Hoàn Viễn mấy câu, hần mới cáo từ rời đi. Hần không hỏi Sở Ngọc trối hai người kia làm gì, cũng không can thiệp, chỉ nghĩ đến một vấn đề: sau khi ra khỏi đây, sẽ giúp Sở Ngọc che giấu bằng cách nào.

Đặt tay lên cửa, nhìn then gỗ gãy rời thành hai đoạn, Hoàn Viễn ngượng đỏ mặt, thầm nghĩ vừa rồi mình quá hấp tấp. Nhưng cân nhắc một phen, hần vẫn chưa an tâm, lại quay lại nhìn Sở Ngọc, thấp giọng nói: “Nếu công chúa đang phiền não điều gì, thì hãy đừng ngại nói ra! Hoàn Viễn tuy bất tài, nhưng cũng có thể chia sẻ với công chúa phần nào đó. Công chúa tuyệt đối đừng mạo hiểm một mình!”

Sở Ngọc sửng sốt, lại mỉm cười an ủi hần mấy câu. Đợi bóng Hoàn Viễn đi xa rồi, một lần nữa nàng khép cửa lại, ngẩn người trong khoảnh khắc, rồi đi tìm một then gỗ mới để cài cửa:

“Người nói những lời này, chẳng phải khiến ta càng không đành lòng sao?”

Dành chút thời gian để bình tĩnh suy nghĩ, Sở Ngọc lại bưng chậu đồng lên, quyết định tiếp tục công việc bỏ dở lúc nãy. Nhưng ngay lập tức, lại có người xô cánh cửa phía sau.

Lần này, cửa bị phá thành bốn, năm mảnh tung tóe, có mảnh rơi ngay dưới chân Sở Ngọc.

Lúc này, ở chỗ này, chắc chỉ có người trong nội phủ xông vào. Vừa nãy là Hoàn Viễn, giờ không biết là ai?

Muốn bức cung người xấu một lần cũng không được là sao?

Sở Ngọc bực bội đặt chậu đồng xuống, quay lại xem rốt cuộc vị nào lại một lần nữa ngăn cản “chuyện tốt” của nàng. Một bóng áo đỏ rực rỡ nổi bật giữa khung cửa tan hoang. Hần cũng giống Hoàn Viễn, bị hình ảnh bộ dạng Thiên Như Kính đập vào mắt.

Trên đầu Thiên Như Kính chỉ chít toàn là bím tóc nhỏ. Ngay cả với người đang buồn bực, nhìn thấy cũng không khỏi phì cười. Nhưng trên mặt Hoa Thác lúc này chỉ có vẻ thê lương, một cái nhếch khóe miệng cũng không có.

“Công chúa!” Hoa Thác cắn răng, quỳ một gối xuống trước mặt Sở Ngọc “Dung Chỉ...Dung Chỉ hần...” Trên y phục hần có mấy chỗ đỏ sẫm, hình như là máu mới tóe lên chưa lâu.

Hoa Thác vẫn luôn đối địch với nàng, điều này Sở Ngọc biết rõ. Hần xưa nay vốn kiêu ngạo, lại không bao giờ thềm giả bộ trước mặt nàng. Vậy mà lúc này hần hành đại lễ, chắc hần đã xảy ra chuyện cực kỳ nghiêm trọng. Nghe hần nhắc đến Dung Chỉ, đầu óc Sở Ngọc trống rỗng.

Bên tai nàng truyền tới âm thanh khàn khàn nặng nề: “Dung Chỉ hần...không xong rồi!”

194. Q.4 - Chương 195: Sinh Mệnh Mong Manh

Sao lại như vậy?

Sở Ngọc đứng bên giường, nhìn ngự y trong cung đang chẩn bệnh cho Dung Chỉ.

Theo lời Hoa Thác, Dung Chỉ đang ngồi chuyện trò với hần, bỗng nhiên miệng thổ huyết không ngừng, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Nghe tin Dung Chỉ xảy ra chuyện, Sở Ngọc không còn lòng dạ nào quan tâm đến việc ép hỏi Thiên Như Kính nữa. Dù sao hiện nay chiếc vòng đã nằm trong tay nàng, hai người kia cũng không thể chạy thoát nên tạm thời giao cho Hoàn Viễn. Sau đó nàng theo Hoa Thác tới Mộc Tuyết viên.

Trong phủ công chúa cũng có y quan đại phu. Nhưng mấy người đó sau khi bắt mạch đều quỳ xuống xin công chúa tha mạng, không chịu nói tình hình Dung Chỉ như thế nào. Vì thế, Sở Ngọc lơ mơ đoán ra tình cảnh của hần, và càng nóng ruột như lửa đốt.

Không dùng được y quan trong phủ, Sở Ngọc liền sai người chuyển lời vào cung, mời ngự y hoàng cung tới. Chắc năng lực của ngự y phải cao hơn đại phu trong phủ chứ?

Lúc này Hà Tập không có mặt ở phủ, phụ trách giám sát Sở Ngọc là thuộc hạ của hần. Biết tính mạng của vị trai lơ được công chúa sủng ái nhất đang “ngàn cân treo sợi tóc”, kẻ này không dám ngăn cản Sở Ngọc sai người đưa thư. Rất nhanh, Trần ngự y – người có y thuật cao nhất trong cung đã tới.

Vị ngự y này đã ngoài bảy mươi tuổi, nhưng nhìn bề ngoài mới chỉ khoảng năm, sáu mươi, cho thấy ông ta điều dưỡng cơ thể rất tốt. Lúc này Trần ngự y đang ngồi bên mép giường Dung Chỉ, cầm cổ tay gầy guộc của hần để bắt mạch, thậm chí có thể nhìn thấy rõ gân cốt dưới da.

Sở Ngọc nhìn ngự y, rồi lại nhìn cổ tay Dung Chỉ trắng bệch nổi rõ gân xanh, không khỏi nhói lòng. Nàng biết Dung Chỉ gầy đi nhiều, nhưng bây giờ là mùa đông, mọi người mặc quần áo dày nên không nhìn rõ cơ thể thế nào. Mãi cho đến vừa rồi, Sở Ngọc mới biết hần đã quá tiêu tụy.

Trước khi đại phu tới, Sở Ngọc cởi chiếc áo ngoài dính máu của Dung Chỉ ra, đặt hần nằm trên giường, chỉ mặc áo mỏng. Lúc này nàng mới nhìn thấy hình dáng hần dưới lớp y phục. Cơ thể vốn thon dài, dẻo dai sẵn chắc nay chỉ còn da bọc xương, mạch máu yếu ớt nổi rõ dưới da, mọi biểu hiện cho thấy đường như Dung Chỉ sắp đoạn tuyệt sinh mệnh.

Mà hơi thở, nhịp tim Dung Chỉ cũng mong manh như vậy, cảm giác như bất cứ lúc nào cũng có thể ngừng lại.

Cơ thể hần, sao lại ra nông nổi này?

Lúc trở về hần còn khỏe mạnh cơ mà?

Có thể đi đứng bình thường, có thể ngồi vững vàng bày mưu tính kế, có thể cười hì hì lập kế sách hại người.

Sở Ngọc nhìn khuôn mặt Dung Chỉ. Da hần tái nhợt, trắng bệch như tuyết. Cặp mắt thường nheo nheo với vẻ giễu cợt, giờ đây khép chặt. Ngay cả lúc bất tỉnh nhân sự, quanh người hần vẫn bao phủ một ý vị thâm trầm, se lạnh như thường ngày.

Nàng vẫn lặng lẽ nhìn Dung Chỉ không rời mắt, hỏi ngự y: “Hần...thế nào rồi?”

Ngự y buông tay Dung Chỉ ra, nhìn Sở Ngọc dè dặt, muốn nói lại thôi. Sở Ngọc thoáng nhìn vẻ mặt ngự y, biết ông ta e ngại điều gì. Nàng cắn chặt răng: “Có chuyện gì hãy nói thẳng, bản công chúa sẽ không trách ông!”

Chỉ ít, hãy cho nàng biết tình hình thế nào.

Cứ ngập ngừng ấp úng như thế, ngược lại càng làm nàng thêm lo lắng. Dù kết quả có thế nào, Sở Ngọc cũng muốn biết sự thật.

Ngự y có thêm can đảm, hơn nữa gần đây công chúa đã thất thế, vậy ông ta có thể nói thẳng: “Công chúa...hãy chuẩn bị hậu sự đi...” Chưa nói dứt lời, ông ta liền im bặt, bởi vì thấy khóe miệng Sở Ngọc trào ra một dòng máu đỏ tươi.

Nàng đã cắn môi đến rớm máu.

Cảm giác đau đớn bỏng rát từ môi truyền tới, nhưng Sở Ngọc vẫn bắt buộc mình phải mỉm cười, nụ cười trong mắt người khác chỉ có thể lương lạnh lẽo: “Rốt cuộc là thế nào, ông hãy nói cụ thể ra đi!”

Ngự y thở dài, cúi người hành lễ rồi bấm báo chi tiết.

Khoảng ba, bốn năm trước, cơ thể Dung Chỉ đã bị thương tổn nghiêm trọng. Những năm gần đây tuy hần đã chịu khó tĩnh dưỡng, nhưng gốc bệnh chưa trị được. Rõ ràng là một người trẻ tuổi, vậy mà sức cùng lực kiệt. Hơn nữa gần đây, hần lại bị thương nặng, sau đó không được chữa trị tốt nên cơ thể hoàn toàn suy sụp.

Ngự y thấp giọng: “Vị công tử này có thể sống đến hôm nay có lẽ là nhờ ý chí kiên định, nội tâm cực kỳ vững vàng. Nếu là người bình thường, e rằng đã phải chết từ lâu rồi!” Theo như ông ta xem xét, Dung Chỉ đã sớm đi đến tận cùng sinh mệnh rồi, còn sống đến hôm nay đúng là không tưởng tượng nổi.

Dù ý chí có mạnh mẽ bao nhiêu, con người cũng không có khả năng cải tử hoàn sinh, phải chết chính là phải chết.

Sở Ngọc đưa tay chùi vết máu ở khóe miệng, cố gắng tự chủ tinh thần đã sắp tán loạn, từ tốn hỏi: “Không có cách nào cứu được sao?”

Ngự y không nói gì, nhìn nàng với vẻ thương hại.

Không trả lời cũng là đáp án rõ ràng.

Sở Ngọc trầm mặc một hồi, rồi nàng cố gắng phát phát tay, nói thều thào như mất hết khí lực: “Ông lui ra đi!”

Sao lại như vậy?

Ngự y đi rồi, trong lòng Sở Ngọc tê tái, cứ lặp đi lặp lại câu hỏi này.

Khi Dung Chỉ trở về, cơ thể hắn đã suy kiệt đến mức cùng cực. Nhưng hắn không chế được hết thấy, khiến người khác cảm thấy hắn mang dáng vẻ của người thao túng, nắm chắc phần thắng trong tay nên không ai để ý đến thể chất hắn suy yếu.

Bao gồm cả nàng.

Ngay cả nàng, cũng bị sự mạnh mẽ, tinh táo, thâm sâu của hắn làm mê hoặc.

Bởi vậy đến lúc cơ thể hắn không chống đỡ được nữa, cảm giác đầu tiên của nàng không phải đau lòng, mà là chấn kinh, sửng sốt, không thể tin được. Hắn cũng có lúc gục ngã!

Nhìn Dung Chỉ nhắm nghiền mắt, Sở Ngọc không khỏi nghĩ đến Thiên Như Kính, vừa nãy bị nàng hạ được cũng nhắm mắt như thế. Nhưng nàng không có lòng dạ nào chọc ghẹo Dung Chỉ giống như Thiên Như Kính. Bởi vì sau khi tỉnh lại, Thiên Như Kính sẽ không sao, còn Dung Chỉ sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại nữa.

Làm sao để hắn có thể tỉnh lại?

Nếu không tỉnh lại thì sẽ thế nào?

Sở Ngọc không dám nghĩ xa hơn, bởi phía trước chỉ có viễn cảnh đen tối đáng sợ. Nhưng dường như có một tiếng nói đang rành rọt nhắc nhở nàng: hắn sắp chết, ngay trước mắt nàng, giống như bao sinh mệnh ngàn người khác, đến giờ phút tàn lụi.

Vậy nàng biết phải làm sao? Nàng còn có điều muốn nói với hắn, nàng không biết đối mặt với lần chia ly vĩnh viễn này thế nào.

Sở Ngọc nhìn Dung Chỉ. Nàng không có cảm giác bị thương đến tê tâm liệt phế, nhưng lại thấy dường như có một màn sương mù đen thẫm dày đặc, đang chậm rãi bao phủ, nuốt chửng và chôn vùi nàng.

Nàng không muốn tinh thần sa sút đến mức này, nhưng không tài nào khống chế được.

Không biết đã trải qua bao lâu, bỗng ngoài cửa truyền đến tiếng gõ khe khẽ. Sở Ngọc thuận miệng cất tiếng “Vào đi!”, nhưng ánh mắt vẫn đặt trên người Dung Chỉ.

Hoa Thác bước vào, bắt gặp ánh mắt chìm đắm, đỡ dẫn một màu tro tàn của Sở Ngọc, khiến nội tâm hắn không khỏi động dậy. Hắn thấp giọng gọi Sở Ngọc, mãi cho đến khi nàng như bừng tỉnh, hắn mới nói khẽ: “Công chúa, ta nhớ ra một việc, có lẽ liên quan đến chuyện Dung Chỉ bị hôn mê!”

Sở Ngọc vừa nghe, tinh thần nhất thời rung lên: “Người nói đi!” Thật ra nàng cũng không dám đặt nhiều hi vọng vào lời nói của Hoa Thác. Nhưng lúc này, nếu có bất kỳ cọng rơm cứu mạng nào chìa ra, nàng cũng sẽ lập tức nắm lấy.

Mặc dù, cọng rơm này còn mỏng manh hơn cả sợi tơ.

195. Q.4 - Chương 196: Ta Sẽ Không Đồng Ý

Hoa Thác kể lại chậm rãi, các khoảng thời gian gián đoạn ngắt quãng. Ký ức năm xưa, hẳn chỉ có thể nhớ được vài tình tiết chính.

Ba năm trước, trong lúc ngồi uống rượu nói chuyện phiếm, Dung Chỉ nói hẳn rơi vào hoàn cảnh này là vì Thiên Như Nguyệt. Hẳn bị quản chế, cơ thể suy bại. Cách giải quyết duy nhất cũng nằm trên người Thiên Như Nguyệt.

Qua những lời nói hỗn loạn của Hoa Thác, Sở Ngọc hiểu ra một vài việc. Dung Chỉ vốn có trình độ kiếm thuật tuyệt thế, thậm chí còn cao hơn cả Hạc Tuyết. Chỉ có Thương Hải may ra thắng được Dung Chỉ. Điều đó cũng nằm trong dự đoán của Sở Ngọc, nhưng ngoài dự đoán là, tình cảnh Dung Chỉ trở nên như ngày hôm nay là do Thiên Như Nguyệt tạo một chế ước gì đó trên người hẳn. Cơ thể hẳn suy kiệt cũng liên quan đến cái này. Không phải việc hủy bỏ võ công trong tiểu thuyết võ hiệp, còn cụ thể là cái gì, thì bởi lúc đó Hoa Thác uống say, lại do thời gian đã lâu nên không nhớ rõ lắm.

Nhưng, có thể xác định chắc chắn là, nếu giải trừ chế ước thì có lẽ cứu được Dung Chỉ.

Thiên Như Nguyệt đã chết.

Thiên Như Nguyệt...

Thiên Như Kính là đồ đệ của Thiên Như Nguyệt. Tuy Thiên Như Nguyệt đã chết, nhưng hình như Thiên Như Kính đã từng nói, hẳn kế thừa mọi thứ của sư phụ.

Vừa rồi Dung Chỉ đột nhiên hôn mê bất tỉnh, Sở Ngọc cảm thấy rối loạn, bế tắc, thậm chí hoàn toàn quên mất ý muốn trở về. Nghĩ đến Thiên Như Kính, nàng mới nhớ ra chiếc vòng tay.

Phương pháp Thiên Như Nguyệt dùng để trấn giữ Dung Chỉ, có phải là nhờ công năng của chiếc vòng?

Nếu đúng, điều kiện tiên quyết là nàng phải khởi động và sử dụng được chiếc vòng. Nếu không sử dụng được, thì dù muốn cứu người hay trở về cũng chỉ là ảo tưởng.

Đợi Hoa Thác đi khỏi, Sở Ngọc nhẹ chân bước đến, cẩn thận ngồi xuống mép giường. Nàng chăm chú nhìn khuôn mặt gầy guộc của Dung Chỉ. Gương mặt hẳn trắng bệch, tựa như lớp tuyết tươi xốp, chỉ cần chạm nhẹ là tan biến.

Sở Ngọc đưa tay ra, định sờ vào mặt Dung Chỉ. Chỉ còn cách cầm hẳn chừng ba tấc thì nàng khựng tay lại, có ảo giác như đưa tay ra thêm là chạm vào lưỡi dao sắc chảy máu.

Nhưng Sở Ngọc chỉ lưỡng lự khoảng ba giây.

Bị dao sắc cứa tay cũng được!

Ngón tay nàng chạm vào cằm hẳn, dừng trong khoảnh khắc, rồi thuận theo đường nét gương mặt chậm rãi di chuyển lên trên. Cuối cùng dừng ở đuôi lông mày hẳn, ngón tay nàng lưu luyến.

Da hẳn lạnh lẽo như sương giá giữa trời đông. Cho dù trong phòng có lò sưởi nóng rực cũng không thể làm cơ thể hẳn ấm lên chút nào.

Lạnh lẽo như một xác chết.

“Thật khó khăn!” Sở Ngọc buột miệng, rồi đứng dậy rời đi.

Lúc nàng bước ra ngoài, trời đã lấp lánh sao. Ấu Lam vẫn đứng chờ ngoài cửa. Bây giờ là mùa đông, đêm xuống trời càng lạnh. Không biết Ấu Lam đã đứng ngoài bao lâu, không ngừng lắc tay dậm chân, mặt tái xanh tái xám, trông thực đáng thương.

Thấy Sở Ngọc bước ra, bất chấp cơ thể rét lạnh, Ấu Lam vội nhanh chóng nghênh đón: “Công chúa, bây giờ người có dùng cơm không?”

Nghe nàng ấy hỏi vậy, Sở Ngọc mới giật mình nhớ ra. Sáng nay sau khi lo xử lý Thiên Như Kính và Việt Tiệp Phi, lại bất ngờ được tin Dung Chỉ hôn mê, nàng lo lắng đến mức không để ý rằng trời đã tối lúc nào, chứ đừng nói là ăn cơm.

Ăn qua loa một chút, Sở Ngọc quay trở lại chỗ hai người mà nàng định thăm vấn.

Cánh cửa bị Hoa Thác đánh gãy đã được thay, Sở Ngọc gõ hai cái, bên trong liền truyền ra giọng nói trầm tĩnh: “Ai đó?”

“Là ta!” Sở Ngọc thản nhiên đáp.

Cửa mở ra, Hoàn Viễn với vẻ mặt ngạc nhiên đứng ở ngưỡng cửa, dẫn Sở Ngọc vào phòng.

Bước vào, Hoàn Viễn lập tức khép cửa, rồi mở chiếc tủ đứng to bên tường. Trong ngăn tủ lớn nhất là hai người, lúc này đã mất khả năng phản kháng.

Thiên Như Kính và Việt Tiệp Phi vẫn hôn mê bất tỉnh.

Tuy bây giờ Thiên Như Kính đang ở trạng thái mặc người ức hiếp, nhưng thanh danh hắn vẫn gắn với sự thần bí vượt lên trên thế tục. Hoàn Viễn không giống Sở Ngọc, không biết chân tướng sự việc, nên trong lòng hắn, Thiên Như Kính có thể coi là một dạng thần tiên. Vậy mà bây giờ, nhìn hắn bị trói chặt cảm tù, còn bị Sở Ngọc tùy ý chọc ghẹo, đối với Hoàn Viễn quả thực là chuyện không tưởng tượng nổi.

Bây giờ mặc dù hắn đứng về phía Sở Ngọc vô điều kiện, nhưng nhìn nàng gây sức ép với một vị tiên nhân, thật sự không phải là chuyện hào hứng gì.

Đồng thời, hắn cũng thấy chần động vì sự liêu lĩnh của Sở Ngọc, nàng dám miệt thị thần linh!

Sao nàng dám làm như thế? Không hề có ý kính sợ thiên địa quỷ thần?

Thậm chí sau khi đã biết về pháp lực thần thông quảng đại của Thiên Như Kính?

Bất kính quỷ thần, đối với thuyết duy vật ở thế kỷ hai mươi mốt là một việc bình thường, nhưng đối với người cổ đại vốn tin tưởng có quỷ thần là không thể tưởng tượng nổi. Muốn thoát khỏi tâm lý đó, thì phải ở vị trí cao nhất nhìn xuống, phải có bản tính lạnh lùng, vô tình, nghiêm nghị.

Hoàn Viễn lại không có tính cách đó, hắn quá câu nệ, quá ôn hòa.

Sở Ngọc không biết những dao động trong lòng Hoàn Viễn. Nàng nhờ hắn kéo Thiên Như Kính ra, lại trói trên ghế như lúc trước. Rồi nàng bê lên chiếc chậu đồng đã hai lần phải đặt xuống, không chút lưu tình hất cả chậu nước lạnh xuống đầu Thiên Như Kính. Mặt hắn ướt nhèm, nửa trên y phục cũng thấm nước ướt sũng.

Lần này, cuối cùng không có ai xông đến quấy rầy.

Hoàn Viễn không tự chủ được quay mặt đi, không nhẫn tâm nhìn bộ dạng khổ sở của Thiên Như Kính...Tuy trước đó hắn đã đủ khổ sở rồi!

Những vết đỏ trên mặt Thiên Như Kính đã nhạt đi, mặt mũi tóc tai bị tưới ướt, phác họa đường nét gương mặt tuấn tú đẹp đẽ. Hàng lông mi dài ngấp trong bọt nước, làn da trắng trẻo càng sáng ngời dưới làn nước, trông rất động lòng người.

Đột nhiên bị nước lạnh dội xuống, Thiên Như Kính cứng người, sau đó hàng mi run nhè nhẹ. Hắn chậm rãi mở to mắt, hai con ngươi trong trẻo tinh khiết đối diện với Sở Ngọc.

Nhìn thấy Sở Ngọc, ban đầu Thiên Như Kính hơi mờ mịt, dường như ngạc nhiên không hiểu tại sao mình lại ở chỗ này. Một lúc lâu sau, có lẽ đột nhiên hiểu ra chuyện gì, khuôn mặt hắn hiện lên đủ loại thần sắc phức tạp, nửa muốn khóc, nửa muốn cười.

“Thì ra là thế...Ta đã hiểu nhầm ý nàng...” Thiên Như Kính nói rất nhỏ, âm thanh khê đến mức không thể nghe thấy. Sở Ngọc chỉ thấy làn môi hắn khép mở, không nghe thấy gì, không nhận được truy hỏi: “Người vừa nói gì?”

Thiên Như Kính nhìn nàng chăm chú, rất chăm chú. Trong đôi mắt hần, không rõ thứ tình cảm gì đang biến ảo, càng lúc càng chậm, càng lúc càng mơ hồ, cuối cùng biến mất không dấu vết, chỉ còn ánh sáng thanh khiết, an tĩnh. Hần cất tiếng, rõ ràng từng chữ một: “Ta nói, ta sẽ không đồng ý!”

Tuyệt đối không.

196. Q.4 - Chương 197: Săn Sàng Tử Vì Đạo

Giây phút đầu tiên tỉnh lại, hần cảm thấy cả người bị trói chặt, hơn nữa còn thiếu một thứ vẫn mang bên mình, ngay cả lúc tắm gội cũng chưa từng tháo xuống.

Giá trị của thứ đó chỉ có Sở Ngọc biết, mà bây giờ không còn trên tay, trong khi hần lại bị nàng bắt trói, tất nhiên là nàng đã lấy chiếc vòng rồi!

Sau khi tỉnh táo hần, chỉ hơi suy nghĩ một chút, Thiên Như Kính có thể hiểu ra tình hình.

Sau đó, hần cảm thấy nhói buốt trong lòng. Thứ mà Sở Ngọc muốn ở hần là chiếc vòng tay. Nói một cách khác, toàn bộ giá trị của hần với nàng chỉ nằm ở thần vật.

Sở Ngọc nhú mày, hơi kinh ngạc trước ngữ khí kiên định của Thiên Như Kính: “Ta còn chưa nói muốn cái gì, sao người đã một mực chắc chắn là không đồng ý?”

Thiên Như Kính lặng lẽ nhìn nàng: “Còn có thể là gì? Chẳng phải nàng tới vì Dung Chỉ sao?”

Trái tim như có một vật nhọn đâm vào đau đớn, nhưng vẻ mặt Thiên Như Kính vẫn lãnh đạm dừng dừng, hần nói từ tốn nhưng kiên quyết: “Thần vật trói buộc Dung Chỉ, khiến hần không thể làm những việc theo ý muốn, chắc điều này nàng cũng biết. Nhưng có lẽ các người không biết, thần vật tuy trói buộc hần nhưng cũng bảo toàn tính mạng cho hần. Nếu thần vật rời khỏi cơ thể ta, sẽ tạo thành vết thương chí mạng cho Dung Chỉ. Có lẽ bây giờ hần đang hấp hối, nàng nói xem có phải hay không?”

Giọng nói Thiên Như Kính trong trẻo, vô tình như dòng nước có thể nhìn thấy đáy: “Nàng tưởng vì hần, nhưng thực ra là làm hại hần. Bây giờ lại muốn dựa vào ta để tìm cách cứu hần”. Hần dừng một chút, ngữ khí đột nhiên cứng rắn: “Nhưng đừng hòng!”

Nàng thích Dung Chỉ, vì nam tử đó mà hạ được đề đoạt lấy thứ quan trọng nhất của hần. Thậm chí còn vì người đó mà lúc này ép hần.

Thiên Như Kính hơi hơi khép mắt lại.

Hần không biết đây có phải là nỗi đau mà người đời vẫn nói không, giống như có lưỡi dao sắc bén đang từ từ cắt trái tim hần ra thành từng mảnh nhỏ. Lần đầu tiên hần ước ao mình trở thành người khác, là người trong lòng nàng, được nàng quan tâm lo lắng, chứ không phải kẻ đối địch thế này.

Nhưng, đó chỉ là ảo tưởng mà thôi.

Thiên Như Kính chỉ đoán đúng một phần. Tuy giờ phút này Sở Ngọc vì Dung Chỉ mà tới, nhưng lý do ban đầu thì hần đã đoán sai.

Sở Ngọc bình tĩnh nhìn Thiên Như Kính, không nói năng gì. Nàng chỉ cho hần xem tất cả các ngăn tủ, rương hòm đã mở sẵn trong phòng, cho hần thấy những dụng cụ cất giấu trong đó. Rồi nàng đến trước mặt hần, lạnh lùng hỏi: “Nhìn những thứ này, chắc ngươi biết ta định làm gì chứ?”

Thiên Như Kính đảo mắt qua tất cả những thứ đó, trên vẻ mặt không có chút nào chấn động hay sợ hãi. Nghe Sở Ngọc hỏi, hần chậm rãi khép mắt lại: “Tùy nàng!”

Hần đã uống hết chén rượu đó, không còn tiếc sinh mệnh này nữa!

Sở Ngọc muốn thế nào, tùy nàng.

Nhưng hắn sẽ không cứu Dung Chỉ, càng không hướng dẫn nàng cách cứu Dung Chỉ.

Không chỉ bởi tình cảm cá nhân, mà còn có trọng trách mà sư phụ giao phó.

Dung Chỉ không phải là người tầm thường. Hắn có khả năng ảnh hưởng lớn đến cục diện thiên hạ. Một người như vậy mà thi thố tài năng, nhất định sẽ xưng hùng xưng bá một phương. Vậy mà trong thiên thư không hề nhắc đến cái tên này.

Nói cách khác, nếu Sở Ngọc nhất định phải tiêu vong, thì Dung Chỉ cũng không nên tồn tại trên đời.

Trên gương mặt Thiên Như Kính là vẻ bình tĩnh, kiên quyết, cho người ta cảm giác hắn đã lĩnh ngộ thông suốt, như đã chuẩn bị sẵn sàng ọi cục hình khổ ải, thậm chí là cái chết.

Đây là thái độ sẵn sàng tử vì đạo, hắn tình nguyện trả giá vì niềm tin của mình.

Nếu phải chịu cục hình, hắn sẽ dùng đức tin để chống đỡ. Nếu phải chết, hắn sẽ coi đó là cái chết xứng đáng, cái chết có ý nghĩa.

Vì cảm nhận được, nên Sở Ngọc cũng bị chấn động.

Nếu là bình thường, không phải chuyện liên quan đến mình, Sở Ngọc chắc chắn sẽ kính trọng Thiên Như Kính và không muốn mạo phạm đến hắn. Nhưng trong hoàn cảnh này, nàng không thể kính trọng, mà thậm chí tức giận vì sự cố chấp của hắn.

Hắn không có dù chỉ một tia dao động hay lo lắng. Cự tuyệt nàng ngay tắp lự, hoàn toàn không dành chỗ cho thương lượng hay nhân nhượng chút nào.

Đối với thái độ ngoan cố như đá tảng này, Sở Ngọc không biết phải làm sao.

Nàng thậm chí có dự cảm, dù có luân phiên dùng “thập đại khổ hình” gia tăng trên người Thiên Như Kính, con người cố chấp còn hơn đá tảng như hắn cũng sẽ không nhả ra dù chỉ nửa câu.

(Thập đại khổ hình: mười loại cực hình tra tấn dã man thời cổ đại: lóc da, xẻo thịt, đập gãy xương v.v...)

Hướng chi, nàng không phải người đủ tàn nhẫn để có thể dùng cực hình tra tấn.

Trong phủ công chúa với thủ vệ canh phòng cẩn mật, một bóng đen lớn từ góc tối bay xẹt qua.

Một lúc lâu sau, bóng đen không bị ai phát hiện, len vào Mộc Tuyết viên, không một tiếng động bước đến bên giường Dung Chỉ.

Áo trùm đen bên ngoài đã cởi bỏ, bên trong lộ ra hai người, trong đó một người mặc áo đỏ tươi, chính là Hoa Thác.

Hoa Thác nhẹ chân đến bên cửa sổ, nghe ngóng bên ngoài. Xác định không làm kinh động bọn thủ vệ, hắn mới quay trở lại giường.

Tên gia nhân phụ trách chăm sóc Dung Chỉ đang ngủ lén lóc bên chiếc bàn trà ở gian ngoài. Lúc Hoa Thác tiến vào, chắc chắn rằng tên kia đã ngủ say.

Nhìn gương mặt trắng bệch tiêu tụy của Dung Chỉ, Hoa Thác nhắm mắt, rút từ trong ngực áo ra một bình sứ nhỏ màu trắng, lấy ra một viên thuốc đỏ to bằng ngón tay cái, đút vào miệng Dung Chỉ. Một lát sau, lông mày Dung Chỉ khẽ động dậy, khóe miệng lại trào ra một dòng máu đỏ tươi, nhưng hắn từ từ mở mắt.

Thấy Dung Chỉ đã tỉnh lại, gương mặt lo lắng của Hoa Thác rốt cuộc cũng giãn ra một chút. Hắn cúi xuống đỡ Dung Chỉ ngồi dậy, tay chạm vào cơ thể gầy mòn tiêu tụy dưới lớp y phục, trong mắt lại hiện lên vẻ phiền muộn.

Hoa Thác còn dẫn một người khác tới. Người đó có vẻ thư sinh yếu ớt hơn hắn, nửa mặt phía trên đeo mặt nạ đen, chỉ lộ ra nửa dưới với làn môi và chiếc cằm xinh xắn gợi cảm.

Người đó thấy Dung Chỉ tỉnh lại, vội vàng định quỳ xuống hành lễ. Nhưng thấy Dung Chỉ mỉm cười, hắn bèn dừng động tác, bước tới.

Dung Chỉ chậm rãi lắc đầu: “Đã nhắc bao nhiêu lần, ở trước mặt ta có thể miễn nghi thức lễ tiết. Nói chuyện chính đi!” Chỉ vài câu ngắn ngủi, hần đã thể hiện rõ quyền chỉ đạo. Hoa Thác đứng một bên im lặng trầm mặc, còn người kia cũng cúi đầu nghe sai bảo.

“Thời gian của ta không còn nhiều. Giả vờ không chống đỡ nổi, té xỉu là để lừa Thiên Như Kính, nhưng thực sự thời gian sống của ta cũng chỉ còn một tháng nữa thôi!” Hần nói ung dung trầm tĩnh, như thể người suy sụp, sắp đi vào cõi chết là ai khác chứ không phải chính mình “Bởi vậy, Hoa Thác, ta có chuyện giao cho ngươi. Công chúa đến tám phần là không thể hỏi cách điều khiển chiếc vòng từ Thiên Như Kính. Tính tình Thiên Như Kính ta biết rõ, hần tuyệt đối sẽ không chịu khuất phục dễ dàng như vậy.”

“Ba ngày, trong vòng ba ngày, nếu công chúa không thành công, ngươi hãy thay ta lên lấy chiếc vòng trả cho Thiên Như Kính, rồi thả huynh đệ bọn họ ra!”

“Vì sao vậy?”

“Không nên làm thế!”

Hoa Thác và người hần đưa tới đều cùng cất tiếng nghi vấn hoặc phản đối.

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười, vầng trán phẳng phất như đỉnh núi băng tuyết xa xôi không thể với tới, vẻ trầm tĩnh ung dung khiến hai người kia dần bình tĩnh lại.

“Các ngươi hãy từ từ nghe ta nói!” Dung Chỉ chậm rãi cất tiếng “Nhất là Hoa Thác, ngươi thường nóng nảy hấp tấp, làm việc theo cảm tính. Vì thế trước đây ta giấu ngươi một số chuyện, bây giờ có lẽ cũng nên cho ngươi biết!”

197. Q.4 - Chương 198: Người Chơi Cờ

“Ta không rời khỏi phủ công chúa vì hai lý do. Thứ nhất, nơi này rất tiện để thực hiện kế hoạch. Thứ hai, quả thật là bởi vì Thiên Như Nguyệt quản chế ta. Không biết hần đã làm gì, nhưng biến ta thành bộ dạng hôm nay”. Dung Chỉ nói ngắn gọn về tình cảnh của mình, sau đó tiếp lời “Những năm qua ta đã bố trí sắp xếp, bây giờ tất cả đã sẵn sàng. Tuy công chúa xuất thủ nằm ngoài dự liệu của ta, nhưng điều đó cũng không thể cản trở kế hoạch!”

Chỉ có điều, vì sao Sở Ngọc lại muốn có chiếc vòng tay?

Nàng vội vã, thậm chí chấp nhận mạo hiểm như thế là vì sao?

Dung Chỉ đã từng suy nghĩ về điểm này, nhưng không tìm thấy đầu mối nên tạm thời không nhắc đến.

“Hoa Thác hãy giám sát công chúa cẩn thận. Trong vòng ba ngày, chỉ cần không để nàng giết Thiên Như Kính, ngoài ra nàng muốn làm gì cũng được. Sau ba ngày, ngươi hãy lên ăn trộm chiếc vòng và giải cứu Thiên Như Kính”.

Lúc bước vào phòng, Hoa Thác mang theo khí lạnh ngoài trời nên cảm thấy khá rét, nhưng nhờ hơi ấm tỏa ra từ lò sưởi, cảm giác lạnh nhanh chóng tiêu tan. Hần bình tĩnh hơn, liên hệ trước sau về những điều Dung Chỉ vừa nói, cất tiếng hỏi: “Ta cứu Thiên Như Kính ra, lấy ơn đó để yêu cầu hần cứu ngươi, có phải không?”

Chẳng lẽ đơn giản như vậy?

Dung Chỉ khẽ mỉm cười: “Tất nhiên là không phải! Nếu ngươi lấy điều kiện đó để ép Thiên Như Kính, e rằng hần thà chết cũng không nhận ơn huệ của ngươi, lại càng tuyệt đối không chịu giúp ta. Huống chi, năm đó ta đã quyết định so tài với Thiên Như Nguyệt. Dù Thiên Như Nguyệt đã chết, bây giờ chỉ còn Thiên Như Kính dễ đối phó hơn nhiều, nhưng ta cũng không muốn lợi dụng cơ hội này, càng không bao giờ cầu xin hần cứu ta. Ta muốn bọn họ cam tâm tình nguyện cúi đầu trước ta!”

Về mặt hấn điềm đạm bình thản, cùng với âm thanh đàm thoại vừa tao nhã vừa mênh mông lạnh lẽo, phẳng phát như danh kiếm tuyệt thế ẩn hiện trên vàng trán sáng ngời.

Mặc dù đang bị kẻ khác quản chế, nhưng hấn không hề có chút gì lo lắng hay bối rối. Ngược lại, dường như hấn mới là kẻ chỉ đạo tất cả, người khác chỉ có thể thuận theo ý hấn mà làm việc.

Dung Chỉ lại nhếch khóe miệng yếu ớt: “Về việc làm thế nào để ép buộc Thiên Như Kính, người không cần lo!” Nói xong hấn liền quay sang người kia: “Hôm nay, ta bảo Hoa Thác dẫn người đến đây là để người an tâm. Sau này ta sẽ bị hôn mê nhiều lần hơn, khó có dịp nói chuyện, người cũng đừng lo lắng! Chỉ cần làm theo những gì Hoa Thác ngầm nhắn với người mấy ngày trước. Tùy thời mà linh hoạt ứng phó, với tài trí của người, chắc cũng không khó khăn gì!”

Người đó cúi đầu, trong bóng tối cất lên tiếng nói trầm thấp nhu hòa: “Dạ, tiểu nhân đã rõ!” Ngừng một lát, hấn lại mở miệng hỏi: “Công tử, xin thứ cho ta mạo muội, nhưng có một chuyện chưa hiểu mong công tử giải thích!”

Dung Chỉ vừa nói một hơi dài, nên cảm thấy khá mệt. Hấn nghỉ ngơi trong khoảnh khắc rồi mới đáp lời: “Nói đi!”

“Sao công tử lại dung túng công chúa như thế? Công tử lần này gặp nguy hiểm lớn đến tính mạng, ột ngày là cùng, sao lại cần đến ba ngày? Bây giờ thả Thiên Như Kính ra luôn không phải tốt hơn sao?” Người đó nói với vẻ bất bình “Lại nói ngày đó ả bị bắt cóc, công tử cần gì phải mạo hiểm đi cứu? Thậm chí còn dùng toàn lực để bảo vệ? Những năm qua ả tùy ý làm càn, bây giờ nhận lấy hậu quả xứng đáng cũng là phải đạo!”

Trong giọng điệu của hấn còn có cả sự căm hận. Mấy câu đầu còn gọi Sở Ngọc là “công chúa”, về sau không thêm kêu danh xưng đó nữa mà gọi luôn là “ả”.

Nói đến cùng, sự căm hận của hấn hơn một nửa là do tình trạng suy yếu tồi tệ hiện nay của Dung Chỉ. Nếu không phải tại nàng, Dung Chỉ sẽ không ốm yếu đến mức độ này. Cũng không phải hấn muốn Sở Ngọc chết đi, nhưng nếu Dung Chỉ không dùng toàn lực để bảo vệ nàng, thì sẽ không ra nông nổi như bây giờ.

Hơn nữa, theo như hấn biết, Sở Ngọc là một trong những đầu sỏ giam hãm, vây khốn Dung Chỉ suốt những năm qua. Bây giờ nàng bị báo ứng, cũng không có gì là quá.

Dung Chỉ nghe người kia nói với giọng bất bình phần nộ, trong mắt vẫn là ý cười dài, thái độ cực kỳ ung dung. Lặng lặng đợi hấn nói xong, Dung Chỉ mới chậm rãi cất tiếng: “Người có biết, người khác ta ở điểm gì không?”

Hấn không giải thích, mà lại hỏi một vấn đề dường như không liên quan.

Người đó ngẩn ra, tưởng là Dung Chỉ tức giận, vội vàng sợ hãi cúi đầu: “Công tử tài trí như thế, sao ta có thể sánh kịp? Ta tất nhiên là không có điểm nào so được với công tử!” Tuy hấn khiêm tốn, nhưng những lời này cũng là chân tâm thật ý, nói chân thành tận đáy lòng chứ không phải vì muốn nịnh nọt Dung Chỉ mà nói những lời trái với lương tâm.

Dung Chỉ biếng nhác cười cười: “Sao phải tự ti thế làm gì? Đây cũng là lỗi của ta. Người đã theo ta một thời gian, cũng học được không ít mưu đồ kế sách. Có thể thấy, nhiều lần người đã tự bài binh bố trận, thi triển thủ đoạn, tiến bộ rất nhanh, cũng rất...nham hiểm!”

Khuôn mặt người đó che dưới lớp mặt nạ, nhưng vẫn có thể thấy hai tai hấn đỏ lên vì những lời của Dung Chỉ. Hai chữ “nham hiểm”, dù sử dụng trong trường hợp nào cũng không phải là ý tốt. Nhưng vì sự ngưỡng mộ và phục tùng tuyệt đối với Dung Chỉ, hấn vẫn chưa mở miệng giải thích hay phản bác.

Dung Chỉ thở dài: “Thời gian để ta dạy dỗ người không còn nhiều. Tật xấu của người, chỉ có thể tự bản thân người dần dần khắc phục. Nhưng người phải nhớ kỹ: quá mê muội trong âm mưu quỷ kế, thì sẽ đánh mất bản thân mình. “Tự gia trí kế sở lâm sở mê sở ngự”. Muốn tinh thông mưu kế, thì phải vượt lên trên tất cả các mưu kế đó, giữ gìn cái tâm rộng lớn, chính trực đường hoàng!”

(“Tự gia trí kế sở lâm sở mê sở ngự”: bị mưu kế của chính mình chế ngự, làm ình nhầm lẫn, u mê)

Về thể chất, hắn đã suy yếu đến mức không nhấc nổi một thanh kiếm. Nhưng thần thái hắn ung dung, lời nói nhẹ nhàng, miệng mỉm cười, trong mắt như có ánh sắc bén của ngàn vạn kiếm.

Là cớ nào khí phách, là cớ nào phong độ!

Hoa Thác vẫn chăm chú nhìn, bỗng nhiên bật cười: “Cho đến hôm nay, ta như thấy được phần nào của Dung Chỉ ngày xưa! Vốn cứ tưởng rằng, những năm khốn đốn vừa qua đã bào mòn khí phách, khiến người trở nên yếu đuối rồi!”

Dung Chỉ cười cười nhìn Hoa Thác, lại quay sang người kia tiếp lời: “Bây giờ người dùng kế sách đã thông thạo, không nên chấp nhặt những tiểu tiết không quan trọng như thế! Dù ta và công chúa ngày xưa có chút hiềm khích, nhưng chẳng qua là do suy nghĩ của mỗi người khác nhau mà thôi. Bây giờ nếu ta dùng thủ đoạn tàn độc để báo thù, khiến nàng chịu nhiều đau khổ, thì cũng có giúp ích gì cho đại cục đâu?”

Hắn cực kỳ thông thả, cực kỳ ung dung mà nói: “Cho đến nay, kẻ thù số một của ta là Thiên Như Nguyệt, chứ không phải là nàng!”

Không làm thương tổn đến Sở Ngọc, thậm chí bảo vệ nàng, là bởi vì không cần thiết phải thương tổn.

Báo thù, làm hại nàng không phải là mục đích của hắn, cũng không giúp ích gì ục đích của hắn, vậy thì việc gì phải làm điều thừa thãi?

Hơn nữa, Dung Chỉ đã biết, Sở Ngọc hiện tại không giống với người trước đây. Chẳng qua xuất phát từ lý do mà chính hắn cũng không hiểu và chưa từng nghĩ sâu xa, hắn không muốn cho người khác biết điều này.

Nhưng Sở Ngọc muốn ra tay với Thiên Như Kính, không hề cản trở kế hoạch của hắn, vì sao hắn lại ngăn nàng?

Sở Ngọc muốn làm, hắn sẽ thuận theo cách của nàng.

Người giỏi mưu tính thật sự không phải là người tinh thông mọi mưu ma chước quỷ trên thế gian. Đó phải là người biết phân biệt điều gì cần, điều gì không cần cho đại cục, không lạm dụng cái ác, không sa đà vào tình cảm yêu ghét cá nhân.

Phải khống chế mưu kế, chứ không để mưu kế khống chế mình. Những điều Dung Chỉ làm xuất phát từ ý chí kiên định và nội tâm vững chắc, không có bất kỳ sự vật hay ngoại cảnh nào có thể tác động, làm hắn phân tâm.

Sát phạt quyết đoán cũng được, lạnh lùng tàn bạo cũng được, mưu ma chước quỷ cũng được, giết người nào, làm hại ai..., tất cả chỉ là thủ đoạn biện pháp, không phải là mục đích.

Hắn thành thạo điều khiển hết thảy, trước giờ chưa từng mê muội.

Tất cả kế sách chỉ là những quân cờ.

Còn hắn, là người chơi cờ.

Giang sơn như họa mấy vạn dặm, nhân gian loạn lạc mấy chục năm, là ván cờ cho hắn thi thố.

Mấy năm trước, Thiên Như Nguyệt dùng thủ đoạn siêu nhiên vượt thời đại để ép buộc hắn rời khỏi ván cờ, chỉ cho hắn đứng xem mà không được điều khiển quân cờ. Bây giờ, một lần nữa hắn lại ngồi vào ghế người chơi.

Lần này, hắn sẽ không thất bại.

198. Q.4 - Chương 199: Lỗ Như Lửa Đốt

Đã sang ngày thứ hai.

Sở Ngọc trối Thiên Như Kính cả ngày, đấu tranh tâm lý với hắn suốt một đêm.

Nàng chẳng lo việc mình giữ Thiên Như Kính và Việt Tiệp Phi trong phủ có vấn đề gì không, chỉ cần tránh để người khác xông vào phòng chứng kiến sự tình là được. Xuất phát từ tai tiếng của Sơn Âm công chúa, người ngoài sẽ tự xuyên tạc thành chuyện khác chứ không lo cho sự an nguy của hai người bọn họ.

Thiên Như Kính bị trói chặt trên ghế. Sở Ngọc cũng ngồi dựa trên chiếc ghế gỗ lim ở phía đối diện. Toàn thân buông lỏng, nhưng vẻ mặt và nội tâm nàng căng thẳng như dây cung đang kéo căng.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi qua khe cửa, vừa lúc vạch một đường thẳng giữa hai người, như một tấm lá chắn ngăn cách.

Những hạt bụi li ti bay trong nắng sớm, nhưng có lẽ là ít hơn so với thế kỷ hai mươi mốt mà Sở Ngọc đã từng sống, bởi vì không khí ở đây trong lành hơn.

Sau một đêm không ngủ, lại bởi vì lo lắng, nên có thể thấy rõ sự mệt mỏi trên gương mặt Sở Ngọc. Mắt nàng bắt đầu đỏ lên, nhưng vẫn chăm chăm nhìn Thiên Như Kính.

Thiên Như Kính không phải người khỏe mạnh cường tráng lắm, lúc trước nằm mê man một lúc nhưng lại chưa ăn uống gì, cả người mệt mỏi không kém gì Sở Ngọc.

Sở Ngọc biết, cứ ngồi đối diện hần như thế này không có tác dụng gì cả. Nàng cứ nhìn hần chăm chăm mà không làm gì, thì cho dù có nhìn đến mù mắt cũng sẽ không thể làm Thiên Như Kính dao động chút nào. Thà rằng nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, ngủ một giấc rồi suy tính tìm biện pháp khác. Chỉ có điều, nàng không ngủ được. Cứ tưởng tượng đến dáng vẻ suy yếu, tiều tụy của Dung Chỉ, ngực nàng lại như có lửa nóng thiêu đốt. Nàng rất sợ chẳng may lúc mình vừa ngủ, lại nhận được tin Dung Chỉ chết...Cho nên nàng không tài nào chợp mắt dù chỉ trong chốc lát.

Mà trong lòng Thiên Như Kính, cũng là cảm giác không thể buông bỏ như vậy.

Hần cứ nhìn Sở Ngọc đăm đăm. Dù biết lòng nàng đang nghĩ đến một người khác, càng nhìn nàng, hần càng đau đớn khó chịu, nhưng vẫn không rời mắt được.

Dù kết cục có thể nào, nhưng lúc này có thể được thấy nàng, được ngắm nàng thật lâu, vậy là đủ rồi!

Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa khe khẽ. Sở Ngọc dùng lực day ấn đường, cố gắng giữ cho bản thân tỉnh táo rồi ra mở cửa.

Trước cửa là Hoàn Viễn. Hần vốn ở trong phòng cùng nàng đấu tranh tâm lý với Thiên Như Kính, nhưng nửa canh giờ trước bỗng nhiên cáo từ rời đi. Sở Ngọc tưởng hần đi nghỉ, không ngờ lúc này hần bê tới một mâm gỗ sơn đen, bên trên là thức ăn nóng hổi. Thì ra hần đi chuẩn bị bữa sáng cho nàng.

Hoàn Viễn thấy Sở Ngọc giật mình, biết là nàng quên hần chuyện ăn uống, trong lòng thầm thở dài. Hần vào phòng, đóng cửa lại rồi nói: “Công chúa, dù lo cho Dung Chỉ nhưng cũng nên biết thương lấy chính bản thân mình!”

Vì Dung Chỉ mà như vậy, không đáng!

Nhưng câu này hần nuốt vào trong, không nói ra lời.

Hần cho rằng không đáng, nhưng hình như Sở Ngọc không nghĩ như vậy. Thật ra với tư cách của hần, nói câu đó không có gì là quá. Nhưng không hiểu sao, hần cảm thấy không nên nói điều đó, thậm chí chỉ nghĩ thôi cũng không nên.

Hoàn Viễn quay lại, khiến không khí cứng ngắc trong phòng trở nên dịu đi hơn. Hần cũng thức suốt đêm, nhưng tinh thần không đến độ căng thẳng như hai người. Nếu có bất cứ tia uể oải không dễ phát hiện nào trên gương mặt hần, đều nhanh chóng bị vẻ tuấn mỹ trong sáng lấn át đi. Nghe lời hần nói ôn hòa hiền hậu, tâm tình Sở Ngọc cũng buông lỏng hơn nhiều.

“Đa tạ!” Sở Ngọc cầm một bát cháo, ngồi xuống ghế xúc từng thìa vào miệng. Cháo thịt băm nóng hổi, không biết trộn với loại dược liệu gì, mới nêm thử thì hơi khó nuốt. Nhưng khi cho vào miệng rồi, vị ngọt của gạo và thịt hòa quyện lan tỏa, như thấm vào ruột gan, khiến cả người thấy ấm áp hần lên.

Sở Ngọc đã ăn lưng lưng dạ, tinh thần tỉnh táo hơn rất nhiều. Nàng đặt bát xuống, một lần nữa tạ ơn Hoàn Viễn, rồi mím môi, hỏi với vẻ hơi do dự: “Hần...thế nào rồi?”

Không cần nêu đích danh, “hắn”, đương nhiên là nói Dung Chỉ.

Hoàn Viễn đi lâu như vậy, không thể chỉ đến nhà bếp, có lẽ hắn đã bao quát một vòng tình hình trong phủ, bao gồm cả Dung Chỉ.

Hôm qua trước khi đến chỗ này, Sở Ngọc đã phái người chăm sóc Dung Chỉ, cũng dặn dò Hoa Thác, nếu Dung Chỉ có vấn đề gì thì báo với nàng ngay. Nhưng từ hôm qua đến giờ, nàng chưa nhận được bất kỳ tin tức gì từ Mộc Tuyết viên, không biết như vậy là tốt hay xấu.

Nghe Sở Ngọc hỏi, Thiên Như Kính cũng căng thẳng, chờ đợi câu trả lời của Hoàn Viễn.

Hoàn Viễn thấp giọng đáp: “Vẫn như cũ!”

Vẫn hôn mê, hô hấp mong manh, tim đập yếu ớt hầu như không bắt mạch được, da tái nhợt lạnh lẽo như xác chết. Mặc dù xưa nay Hoàn Viễn vốn không hòa thuận với Dung Chỉ, nhưng chứng kiến tình trạng này cũng không khỏi chấn động.

Sở Ngọc lộ vẻ thất vọng, bên tai bỗng truyền đến tiếng nói lãnh đạm của Thiên Như Kính: “Quả nhiên là thế! Thời gian của Dung Chỉ không còn nhiều!”

Ngực nhói buốt, Sở Ngọc hung hăng trừng mắt nhìn Thiên Như Kính, dù biết hắn không có ý “bỏ đá xuống giếng”. Lúc này, trừ khi hắn chịu giúp Dung Chỉ, ngoài ra hắn nói gì cũng khiến nàng chán ghét.

Nhìn vẻ mặt trầm tĩnh của hắn, Sở Ngọc biết mình không thể làm ý chí hắn lung lay, lòng càng rối như tơ vò.

Hoàn Viễn đứng phía sau Sở Ngọc. Hắn ở rất gần, có thể nhìn thấy bờ vai nàng run rẩy. Tuy nàng đã mặc mấy áo dày, nhưng nhìn từ góc độ này, hắn vẫn thấy nàng gầy yếu, đơn độc biết bao!

Hoàn Viễn bỗng mở miệng: “Công chúa, để ta!”

Dừng một chút, hắn lại bổ sung: “Công chúa đừng làm bẩn tay mình, để ta thay nàng!” Hắn sẽ đích thân dùng hình với Thiên Như Kính.

Sở Ngọc nghe vậy ngẩn người, chậm rãi xoay lại, trong mắt hiện vẻ ngạc nhiên không tưởng tượng nổi. Tuy Hoàn Viễn không nói ra, nhưng nàng có thể cảm nhận được, hắn không ủng hộ hành vi “khinh nhờn” thiên sư, tại sao bỗng nhiên lại chủ động yêu cầu được tham dự?

Đối diện với ánh mắt quan tâm lo lắng sâu sắc của Hoàn Viễn, Sở Ngọc nhất thời giật mình. Không phải hắn bỗng nhiên đổi tính, mà vì muốn giảm bớt gánh nặng cho nàng nên mới bắt buộc bản thân làm một chuyện trái lương tâm.

Sở Ngọc thở dài, lắc lắc đầu: “Để ta nghĩ thêm đã!”

Việc gì mình không muốn thì đừng đẩy cho người, nàng không thể làm như vậy được. Hoàn Viễn đâu phải kẻ máu lạnh có thể ra tay tàn bạo mà không hề chớp mắt? Nàng không thể vì giảm nhẹ ỉn mà lại đẩy gánh nặng lên vai hắn.

Cho đến hôm nay, nàng không biết phải cảm ơn Hoàn Viễn thế nào.

Thật ra nếu muốn thực sự động thủ, nàng có thể giao Thiên Như Kính cho Hoa Thác. Vì sự sống chết của Dung Chỉ, chắc chắn Hoa Thác sẽ không hạ thủ lưu tình (nuông tay).

Nhưng Sở Ngọc không nhẫn tâm. Nàng không nhẫn tâm nhìn Dung Chỉ chết đi, cũng không nhẫn tâm dùng hình với Thiên Như Kính, kết quả là tự đẩy dọa chính mình.

Huống chi, nếu việc này giao cho Hoa Thác, chưa chắc đã đạt kết quả như mong muốn. Bị tra tấn tàn bạo, rất có thể Thiên Như Kính sẽ bịa chuyện lừa nàng, không những không cứu được Dung Chỉ mà còn hại hắn chết nhanh hơn.

Chuyện “nghĩ thêm”, kéo dài đến ngày thứ ba.

Vô tình gặp Hoa Thác, Sở Ngọc thấy mắt hắn đã thâm quầng.

Bởi Thiên Như Kính vẫn ở trong phủ, bên ngoài bắt đầu rộ lên tin đồn, hơn nữa còn lan truyền với tốc độ chóng mặt.

A Man đã đào đường hầm ra đến khu vực ngoại uyển, nhưng bởi vì chưa xác định được hướng nào có thể ra khỏi phạm vi phủ công chúa nên tạm thời dừng lại.

Liều Sắc không còn mải mê đếm tiền nữa.

Lưu Tang đến tìm Sở Ngọc bảy, tám lần, nhưng đều bị Hoàn Viễn từ chối khéo.

Hà Tập vẫn chưa về phủ.

Mỗi lần đi qua Mộc Tuyết viên, vầng trán tuấn mỹ của Hoàn Viễn lại nhú chặt.

Bất tri bất giác, trong phủ công chúa, không khí căng thẳng bao trùm.

Nhưng Sở Ngọc chẳng để ý đến những chuyện đó. Nàng không ăn không ngủ, toàn bộ tâm tư chỉ đặt ở hai chuyện.

Thứ nhất, Thiên Như Kính nhất định không chịu hợp tác.

Thứ hai, Dung Chỉ vẫn hôn mê.

199. Q.5 - Chương 200: Núi Có Cỏ Cây (thượng)

Sở Ngọc cúi đầu, vùi mặt vào khăn ẩm mát lạnh. Hơi lạnh xông lên trí não, làm nàng tỉnh táo hơn.

Ba ngày không nghỉ chút nào khiến Sở Ngọc cạn kiệt cả về tinh thần và thể lực. Nhưng kỳ lạ thay, nàng không thể ngủ được. Tuy đã bắt chính mình phải nghỉ ngơi dưỡng sức, nhưng nhắm mắt lại chưa được vài giây, giống như bị điều gì đó thúc giục, nàng lại mở mắt ra ngay.

Đặt khăn xuống, Sở Ngọc quay sang nhìn Thiên Như Kính.

Hắn cũng đã ba ngày chưa ngủ. So với nàng, hắn còn tệ hại hơn, suốt ba ngày chưa có thứ gì vào bụng ngoài mấy ngụm nước. Mỗi khi hắn không chống đỡ nổi nữa, sắp sửa rơi vào hôn mê, Sở Ngọc liền thừa dịp hỏi hắn cách sử dụng chiếc vòng, hi vọng lúc hắn không tỉnh táo sẽ buột miệng nói ra. Nhưng mỗi khi hỏi đến điểm mấu chốt, Thiên Như Kính lại kịp thời trấn tĩnh, khép chặt miệng không hề hé răng.

Hai người nhìn nhau, tinh lực tiêu hao khiến cả hai không thể biểu hiện gì hơn ngoài nhìn nhau chằm chằm, ánh mắt lạnh lẽo trống rỗng như hồn ma.

Khắp người Thiên Như Kính, xương cốt rệu rã, kêu gào thê lương, trong đầu giống như có người cầm chùy lớn nện liên hồi, tai hắn ù đặc như buốt, mắt cũng không nhìn rõ nữa. Nếu hắn nhìn Sở Ngọc, sẽ không nhìn thấy những thứ chung quanh, mà chỉ cần đổi tầm mắt, thậm chí cả Sở Ngọc cũng không nhìn thấy.

Hắn biết mình đã sức cùng lực kiệt. Chưa bao giờ trải qua thời gian dài mỗi một khốn đốn như thế, ý chí vẫn kiên định nhưng thể lực sắp đổ gục hoàn toàn.

Chỉ có điều...

Thiên Như Kính cố gắng giữ vững tầm mắt hướng về Sở Ngọc. Một khối sáng tròn nhỏ giúp hắn có thể thấy nàng, còn xung quanh là một màu tối đen. Quầng sáng đó hội tụ trên gương mặt nàng, đuôi lông mày rũ xuống một mối u oán, ánh mắt lạnh lẽo băng giá.

Tuy cơ thể hắn suy sụp, nhưng nhìn vẻ lạnh lẽo cứng ngắc của Sở Ngọc, trên mặt Thiên Như Kính vẫn thoáng qua một tia thương xót bi ai.

Chậm rãi, hắn mở miệng, mấp máy môi mấy lần, bỗng nhận ra mình không thể cất tiếng. Cổ họng như một ống bễ rách nát, gió thổi qua trống rỗng, truyền đến miệng chỉ còn tiếng phều phào khô khốc.

Nhận ra Thiên Như Kính tỏ ý muốn nói, Sở Ngọc vội cầm chén sứ trắng bên cạnh, rót cho hần một ngụm nước.

Sau ba ngày, nàng đã mất hết kiên nhẫn. Ban đầu, nàng còn cẩn thận nhẹ nhàng đặt miệng chén dưới môi Thiên Như Kính, còn bây giờ gần như nàng đổ cả chén nước vào miệng hần, mặc kệ hần có uống được không hay là bị sặc không.

Nước lạnh lọt vào khí quản khiến Thiên Như Kính chặt vật ho khan, ho rũ rượi đến gập cả người. Nhưng Sở Ngọc chỉ lạnh lùng đứng nhìn, giống như đang xem một màn kịch nhảm chán.

Sau khoảnh khắc, nàng đặt chén xuống, lại rút chiếc vòng ra, không biết đã là lần thứ bao nhiêu tiếp tục nghiên cứu.

Từ khi xác định chiếc vòng sẽ không phóng điện làm tổn hại mình, Sở Ngọc ngắm nghía nó rất nhiều lần. Bây giờ cho dù nhắm mắt lại, nàng cũng có thể hình dung rõ ràng các đường cong, viên ngọc khảm ở giữa, từng chi tiết nhỏ nhất của chiếc vòng, nhưng lại không thể nào sử dụng được.

Không phải của nàng, trước sau vẫn không thuộc về nàng.

Sốt ruột và mỗi một là thứ vô cùng đáng sợ, có thể bức Sở Ngọc đến điên cuồng, khiến nàng chỉ còn nhớ mục đích ban đầu, chứ không dư thừa tâm lực cho bất kỳ tình cảm mềm mại nhân ái nào khác.

Thiên Như Kính hiểu được trạng thái lúc này của Sở Ngọc. Hần không phẫn nộ khi thấy nàng trở nên thô bạo lạnh lùng, mà chỉ càng thương xót bi ai.

Tuy người bị trói là hần, nhưng hần lại nắm lá bài then chốt. Còn người bị bức bách đến tuyệt vọng, ngược lại chính là nàng.

Là hần đã bức bách nàng đến bước đường này sao?

Nghĩ như thế, sau khi ho khan kịch liệt, rốt cuộc Thiên Như Kính đã có thể nói chuyện. Hần khàn giọng, chậm rãi nói: "...Không thể, nàng không thể sử dụng thần vật!"

Sau ba ngày, lần đầu tiên Thiên Như Kính chủ động đề cập đến chiếc vòng với Sở Ngọc. Nàng lạnh lùng gương mặt, chờ hần tiếp lời.

"Muốn sử dụng vật đó, phải được người nắm giữ đương nhiệm thừa nhận!" Thiên Như Kính khó khăn cất tiếng. Sau khi bị sặc nước, khí quản hần nóng rực, mỗi một chữ thốt ra kéo theo cơn đau từ phổi đến cổ họng: "Có một cách khác là, giết ta, đợi sau ba năm, thần vật sẽ trở thành vô chủ, có thể sử dụng tùy ý!"

Hần nêu ra hai điều kiện quá khó. Người đương nhiệm nắm giữ chiếc vòng tất nhiên là Thiên Như Kính. Hần kiên trì lâu như vậy, làm gì có chuyện đồng ý giúp nàng? Mà ba năm, nàng không thể đợi được.

Nàng có thể trở về muộn ba năm, nhưng sau ba năm, e rằng Dung Chỉ đã hóa thành bộ xương khô.

Sở Ngọc không nghi ngờ tính chân thực trong lời nói của Thiên Như Kính. Hần không có lý do gì để lừa gạt, hơn nữa không thể bịa chuyện để mời người ta giết mình. Ngẫm nghĩ một lát, Sở Ngọc cất tiếng: "Vì sao người nói với ta những điều này?"

Ba ngày qua, nàng đã thuyết phục năn nỉ đến cứng cả lưỡi, thậm chí còn tiết lộ cho hần biết: thiên thư chẳng qua chỉ là lịch sử ghi chép lại mà thôi. Mục đích là muốn trừ bỏ sự cố chấp của Thiên Như Kính, đáng tiếc, nghe xong hần không chút nào dao động.

Ba ngày qua hần vững vàng như núi, nếu không có mưu đồ, chẳng có lý do gì mà lúc này lại bỗng nhiên đổi ý.

Thiên Như Kính hạ mắt, tiếng hần nói rất khê, tựa như mây bay gió thổi phất qua: "Ba ngày qua, ta đã nghĩ thông một chuyện. Ban đầu, nàng không phải vì Dung Chỉ mà tới. Với mưu trí của Dung Chỉ, hần sẽ không dùng thủ đoạn này, càng không để nàng ra mặt ép buộc ta. Nàng làm như vậy vì một lý do khác!"

Về mặt Sở Ngọc không hề lay chuyển: "Người nói đúng, quả thật ta không phải vì Dung Chỉ!" Vốn dĩ nàng vì chính mình, nhưng bây giờ Dung Chỉ hôn mê, mục tiêu đã thay đổi.

Đã bị phát hiện, cũng không cần giấu diếm nữa.

Thiên Như Kính không nhìn Sở Ngọc, vẫn cúi đầu nhìn mặt đất dưới chân: “Điều đó không liên quan đến Dung Chỉ, phải không?”

“Phải!”

“Nàng muốn thoát thân?”

“Phải!”

“Đi một nơi thật xa?”

“Phải!”

“Sẽ không trở về?”

“Phải!”

“Bình yên sống qua ngày?”

“Phải!”

“Nếu ta chấp nhận, nàng sẽ đồng ý từ bỏ chuyện của Dung Chỉ?”

“...”

Suýt nữa theo quán tính, Sở Ngọc buột miệng “Phải!”. Lời gần ra khỏi miệng, nàng vội vàng nuốt vào trong. Không thể phủ nhận, điều Thiên Như Kính nói có sức hấp dẫn khủng khiếp. Suy nghĩ cẩn thận rồi, tự đáy lòng nàng vẫn có niềm mong mỏi là đồng ý với hắn.

Hắn là Thiên Như Kính nhận ra được, hắn lại chậm rãi: “Ta đã nghĩ rồi, nàng sống hay không cũng chẳng ảnh hưởng đến đại cục. Nhưng nếu Dung Chỉ sống, lại có thể làm thay đổi cả thiên hạ!”

So sánh hai bên, sự nguy hiểm từ phía Sở Ngọc quả thật không đáng kể.

Trong lòng Thiên Như Kính tự biết, không phải là Sở Ngọc không có ảnh hưởng. Khi nghe nàng nói: thiên thư chỉ là sách sử, thay vì chấn động, trong lòng hắn lại nhẹ nhàng thở ra: rốt cuộc cũng có thể tìm ra lý do để cho nàng được sống.

Cùng lắm, suốt hai mươi năm nữa, hắn sẽ đi khắp thiên hạ, sửa chữa tất cả sách sử để cho lịch sử giống y hệt với những gì ghi trong chiếc vòng. Dựa theo những gì Sở Ngọc nói, điều này không phải là không thể.

Tuy sẽ khổ cực, nhưng chí ít có thể bảo toàn mạng sống cho nàng.

Mang theo tia khẩn cầu, hắn nhìn Sở Ngọc: “Ta đã nhượng bộ, cho nên, nàng cũng lui một bước đi!”

Hắn nhận thua.

Hắn cúi đầu.

Hắn khuất phục.

Hắn nhường đường.

Không phải vì Dung Chỉ, không phải vì chính hắn, không phải vì bất kỳ ai khác, mà chỉ vì nàng.

Chưa bao giờ ngờ được, sẽ có ngày hắn quý trọng một người hơn cả bản thân mình, thậm chí còn vượt cả đức tin trong lòng, khiến hắn lùi bước như thế.

Cứ tiếp tục thế này, người trước tiên sẽ ngã gục là Sở Ngọc.

Hắn không nhẫn tâm.

Ba ngày liền không ngủ, chỉ uống vài ngụm nước cầm hơi không thể đánh bại hắn, nhưng hắn lại đầu hàng trước cặp mắt trống rỗng, lạnh lẽo tuyệt vọng của nàng.

Nhìn ánh mắt hoài nghi của Sở Ngọc, biết nàng sợ hắn có mưu đồ, Thiên Như Kính chỉ biết cười cay đắng.

Hắn rút cuộc nhận thua, rút cuộc cúi đầu, rút cuộc khuất phục, rút cuộc nhường đường, không phải vì bản thân mình, nhưng nàng sẽ vĩnh viễn không biết nguyên do.

“Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri”

(Núi có cây nhưng cây lại có cành, lòng yêu người nhưng người chẳng hay)

Đây là nỗi đau đớn tuyệt vọng nhất trên thế gian. Ta ở trước mặt nàng, mà nàng không hề hay biết...ta yêu nàng.

200. Q.5 - Chương 201: Núi Có Cỏ Cây (trung)

“Từ bỏ chuyện của Dung Chỉ”. Lúc Thiên Như Kính chậm rãi nói câu này, Hoa Thác bưng bưng phần nộ đầy sát ý.

Hắn nằm phục trên mái nhà, dán mắt vào lỗ hổng là nửa viên ngói đã bị cạy ra. Cuộc chuyện trò của hai người cứ thế lọt vào tai hắn.

Hoa Thác giám sát Sở Ngọc theo lệnh Dung Chỉ, không để nàng đe dọa tính mạng của Thiên Như Kính. Nhưng đương nhiên hắn vẫn lo cho sức khỏe của Dung Chỉ hơn, thỉnh thoảng lên đến kiểm tra, thấy Thiên Như Kính chưa chết là trở về.

Lần này, vừa lúc hắn nghe được đoạn Thiên Như Kính yêu cầu, Sở Ngọc hãy từ bỏ chuyện của Dung Chỉ.

Mặc dù biết Dung Chỉ không có ý định nhờ Sở Ngọc cứu mạng, nhưng Hoa Thác vẫn vì câu nói này mà suy nghĩ không kiềm chế nổi cơn thịnh nộ.

Nhưng hắn cũng biết đây không phải là lúc thích hợp để nổi giận, tránh cho Dung Chỉ gặp thêm phiền toái không cần thiết. Cố gắng tự trấn tĩnh, tâm tư hắn còn bị phân tán vì tiếng nói ở dưới vọng lên:

“Có đổi không thì bảo?”

“Không!”

“Đổi!”

“Không đổi!”

Người yêu cầu “trao đổi” gì đó là Sở Ngọc, còn đối phương kiên trì “không đổi”, tất nhiên là Thiên Như Kính.

Hoa Thác ngẫm nghĩ, tổng hợp những lời vừa nghe được, đoán đại khái Sở Ngọc yêu cầu Thiên Như Kính đổi thứ gì đó lấy việc cứu chữa cho Dung Chỉ, nhưng Thiên Như Kính nhất quyết không nghe. Mặc dù biết Dung Chỉ đã sắp xếp đầu vào đây, nhưng Hoa Thác vẫn không khỏi có chút cảm kích đối với Sở Ngọc.

Dù có thể nào, trước đây nàng đã từng làm chuyện gì, nhưng giờ phút này nàng tình nguyện hi sinh lợi ích của mình vì Dung Chỉ, tấm lòng đó đủ để Hoa Thác có cái nhìn khác về nàng.

Mặc dù như thế, Hoa Thác vẫn cho rằng Sở Ngọc không thể lay chuyển Thiên Như Kính. Sau ba ngày ròng rã nàng mới ép được Thiên Như Kính lùi một bước nhỏ như vậy. Trong kế hoạch, Dung Chỉ cho nàng có ba ngày, sẽ không thêm thời hạn ba ngày nào nữa.

Kết quả là, hắn nhất định vẫn phải xuất thủ.

Lần này Hoa Thác quyết định không quay về, nấp chờ trên mái nhà. Trong vòng tối đa là hai canh giờ nữa, đợi lúc hai người không để ý, hắn sẽ thừa cơ đột nhập, đánh ngất Sở Ngọc, lấy chiếc vòng trả cho Thiên Như Kính rồi thả hắn ra.

Với võ nghệ của hắn, đánh ngất Sở Ngọc trước khi nàng kịp phát hiện là chuyện chẳng khó khăn gì.

Dù làm như vậy thật có lỗi với Sở Ngọc, nhưng vì Dung Chỉ, hắn không có lựa chọn nào khác.
Hoa Thác nằm yên không tiếng động trên mái nhà, nghe tiếng tranh cãi bên dưới ngày càng gay gắt.

“Đổi!”

“Không đổi!”

Vẫn đối thoại lặp lại như cũ. Sở Ngọc thở hổn hển, mà Thiên Như Kính cũng bắt đầu nổi nóng: “Nàng đừng nói nữa! Ta nhường nhịn đến mức này là cực điểm, nàng đừng có lòng tham vô đáy!”

“Đổi!”

“Không đổi!”

Vì sao lại là hắn? Vì sao cứ phải là Dung Chỉ?

“Đổi!”

“Không đổi!”

Thiên Như Kính cuống loạn nghĩ: vì sao nàng không chịu từ bỏ? Kể đó quan trọng đến vậy sao? Thậm chí còn quan trọng hơn sinh mệnh của chính nàng?

“Đổi!”

“Không đổi!”

Đã nói đến mức này là giới hạn cuối cùng, bức bách nhau đến cùng cực, vì sao nàng vẫn không chịu từ bỏ?
Dung Chỉ có gì tốt?

“Đổi!”

“Không đổi!”

Tâm tình dao động, hắn không còn giữ được sự tỉnh táo bình thản nữa. Không còn ánh mắt khách quan của người ngoài cuộc, trong lòng Thiên Như Kính cổ tình hạ thấp Dung Chỉ.

“Đổi!”

“Không đổi!”

Cho đến lúc này, Thiên Như Kính không còn ở vị trí thiên sư phiêu nhiên xuất trần, cao cao tại thượng nữa. Hắn rơi vào trầm mê, toàn thân nhuốm bụi trần, lòng ngập tràn nỗi đau đớn tuyệt vọng và cả ghen tuông.
Thế gian như lò lửa, hắn chỉ là một chúng sinh bị đau khổ dày vò trong đó.

Yêu không thể nói, cầu không thể được.

“Đổi!”

“Không...”

Thiên Như Kính mở to mắt không thể tin được, tiếng nói tắc nghẹn trong cổ họng, nhìn chằm chằm Sở Ngọc ở phía trước.

Mà cùng lúc đó, trên nóc nhà, Hoa Thác cũng hít một ngụm khí, nghi ngờ mắt mình đã sinh ra ảo giác.

Sở Ngọc bình tĩnh nhẹ nhàng, chậm rãi nói: “Thiên Như Kính, ta cầu xin ngươi! Xin ngươi hãy nhận lời ta, đổi thành cứu chữa cho Dung Chỉ!” Trong giọng nói của nàng, toàn bộ nóng giận đột nhiên tiêu tán, giống như xuất hiện một dòng nước mát lạnh, bình tĩnh nhu hòa chảy về bốn phương tám hướng.

Nàng quỳ trước mặt Thiên Như Kính.

Trở về thời cổ đại, với thân phận đặc thù, Sở Ngọc chưa từng hành đại lễ trước mặt bất cứ người nào. Tiểu hoàng đế hồng hách tàn bạo là đệ đệ của thân thể này, đối với nàng luôn yêu chiều sủng ái, miễn mọi lễ tiết. Chưa bao giờ nàng có động tác nào tỏ ý cầu xin, phục tùng ai.

Nhưng lúc này, nàng khom gối, vì Dung Chỉ.

Khuôn mặt thanh nhã không biểu lộ điều gì. Đôi mắt tối đen sâu thẳm, làn môi trắng bệch khẽ nhếch lên, mà ánh mắt nàng lấp lánh nước, đè nén bao nhiêu tủi hổ.

Đối với Thiên Như Kính, không thể lấy lợi ích để dụ dỗ, cũng không thể lấy cái chết hay cực hình để đe dọa, điểm yếu duy nhất, có lẽ là chút mềm lòng.

Nàng chẳng có gì ngoài bản thân mình, bèn lấy vẻ kiên quyết như dũng sĩ tự chặt tay, bỏ qua mọi kiêu hãnh và tôn nghiêm, hạ mình thỉnh cầu Thiên Như Kính lần cuối.

Chưa nói Sở Ngọc là người hiện đại, với địa vị công chúa của nàng, vì cứu người mà quỳ trước mặt người khác là điều vô cùng chán kinh. Không chỉ Thiên Như Kính, mà ngay cả Hoa Thác trên nóc nhà cũng sợ đến ngây người.

Hắn ngơ ngẩn nhìn xuống dưới: người thiếu nữ trong ấn tượng của hắn là kiêu ngạo, ngang ngược không ai bằng, thế nhưng vì Dung Chỉ...

Thiên Như Kính như ngừng hô hấp. Ánh mắt hắn hoang mang, hướng về phía xa bất định.

Cho dù Thiên Như Kính và Hoa Thác vô cùng chấn động, nhưng bọn họ sẽ vĩnh viễn không biết, quỳ gối lần này đối với Sở Ngọc có ý nghĩa gì.

Bản thân công chúa Sơn Âm trước đây đã từng quỳ trước phụ hoàng, quỳ khi cúng bái quỷ thần. Nhưng Sở Ngọc thì khác. Nàng chưa từng lạy cha mẹ, chưa từng lạy trời đất, càng chưa từng phải lấy lòng hay cầu xin ai điều gì. Lần quỳ gối này khiến nàng cảm thấy tủi hổ ê chề gấp mấy so với người bình thường.

Nhưng nàng vẫn bình tĩnh, thản nhiên nhìn Thiên Như Kính, hai đầu gối quỳ xuống, sống lưng thẳng tắp.

Thiên Như Kính chậm rãi thu hồi ánh mắt nhìn xa xăm, quay lại phía Sở Ngọc. Hắn khẽ nói: “Ta chấp nhận yêu cầu của nàng, chỉ một lần duy nhất. Sau này ta sẽ không nương tay. Đến lúc phải chết mà nàng còn chưa chết, ta sẽ phái người đến giết nàng. Về phần Dung Chỉ, ta sẽ dùng toàn lực để đối phó với hắn...Ngay cả như vậy, nàng cũng nhất quyết sao?”

Nghe trong lời Thiên Như Kính đã có tia hi vọng, Sở Ngọc mừng rỡ. Cho dù hậu quả sau này thế nào, nhưng trước mắt có thể cứu Dung Chỉ, thì hắn đưa ra điều kiện nào nàng cũng chấp nhận: “Được!”

Khuôn mặt Thiên Như Kính thoáng hiện một tia hốt hoảng, hơi thở bỗng dồn dập như sóng lòng mênh mang không thể kiềm chế. Nhưng trong giây lát, hắn gắng áp chế, cắn chặt răng, nói dần từng tiếng, giọng nói mang vẻ giận dữ mà chính hắn cũng không nhận ra: “Được, làm theo ý nàng! Sau này chớ có hối hận!”

Mục đích đã đạt được, Sở Ngọc liền bước tới cởi dây trói cho Thiên Như Kính. Mà trên nóc nhà, Hoa Thác rốt cuộc cũng phục hồi lại tinh thần. Hắn nhẹ nhàng xếp viên ngói lại vị trí cũ, rồi nhún chân khinh công bay vút đi.

Biến cố lớn như vậy, hắn phải báo với Dung Chỉ.

Sở Ngọc cởi dây trói, nhìn vết thâm tím trên cổ tay trắng trẻo của Thiên Như Kính. Cùng với tâm tình đã buông lỏng, nàng cảm thấy áy náy: “Trước hết ta đi xem tình hình Dung Chỉ thế nào, người cứ ở đây nghỉ ngơi một lát!”

Nói xong, nàng vội vàng bước về phía cửa. Nhìn cửa phòng đóng lại, Thiên Như Kính cúi đầu, đưa tay dùng lực giữ chặt miệng. Nhưng từ kẽ ngón tay, vẫn truyền ra tiếng bật khóc không thể kìm chế.

Rốt cuộc không thể chịu được!

Đã biết nàng vì một người khác, đã biết trong lòng nàng không có phần dư thừa nào dành ỉn..., tại sao hắn vẫn đau đớn thế này? Tại sao vẫn đau đớn vì nàng?

201. Q.5 - Chương 202: Núi Có Cỏ Cây (hạ)

Sở Ngọc rảo bước vội vàng. Lúc nàng đến Mộc Tuyết viên, Hoa Thác đang từ trong bước ra, hai người chạm mặt.

Nhìn thấy Sở Ngọc, hần có vẻ không tự nhiên, định mở miệng nói điều gì, nhưng cuối cùng chỉ có hai chữ: “Công chúa!”

Sở Ngọc cảm thấy có gì đó hơi lạ, nhưng vì đang lo lắng cho Dung Chỉ nên cũng không thừa tâm tư để nghĩ nhiều đến Hoa Thác, chỉ trực tiếp hỏi: “Dung Chỉ sao rồi?”

Nghe nàng hỏi, sắc mặt Hoa Thác càng không tự nhiên: “A Chỉ hần...vẫn chưa tỉnh!”

Sở Ngọc khẽ gật đầu, bảo Hoa Thác đi trông chừng Thiên Như Kính. Nàng lướt qua hần đi vào bên trong. Băng qua rừng trúc thanh u vắng vẻ, bước vào phòng, nàng sai tên gia nhân canh chừng bên ngoài. Lúc vào phòng ngủ của Dung Chỉ, trên mặt nàng không hề thấy vẻ vui mừng.

Nàng không mừng rỡ sung sướng, chạy đến ôm Dung Chỉ reo lên: “Người được cứu rồi!”

Nàng cũng không đóng cửa lại khóc tẩm tức vì chua xót và tủi thân: “Ta làm tất cả những điều này là vì người!”

Nàng chỉ đứng bên giường, lẳng lặng nhìn Dung Chỉ.

Mà Dung Chỉ cũng ngủ yên an tĩnh, hơi thở mong manh.

Một lát sau, Sở Ngọc ngồi xuống mép giường, cúi xuống chăm chú nhìn gương mặt gầy yếu. Cũng giống như lần trước, nàng nhìn hần hôn mê với ánh mắt như thể không tin được: người này cũng có lúc gục ngã, quả thật hần đã gục ngã! Nàng nhìn rất lâu, như bị thôi miên, rồi bỗng nhiên mở miệng gọi khẽ: “Dung Chỉ!”

Nàng gọi mấy lần, nhưng hơi thở hần vẫn mong manh như vậy. Sở Ngọc khẽ thở dài: “Đã biết người sẽ không tỉnh lại... nhưng mà như vậy cũng tốt!” Nàng khe khẽ mỉm cười, thanh âm trở nên thoải mái: “Có lẽ rất nhiều người biết ta thích người. Nhưng ta nghĩ, không ai thật sự biết được ta thích người đến mức độ nào!”

Nàng đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nên không nhận ra lúc nói đến câu “thích người đến mức độ nào”, hàng mi của Dung Chỉ hơi hơi rung động.

Trong phòng ấm áp, mùi hương liệu hòa quyện với mùi thảo dược thanh mát. Nàng nói rất thấp rất khẽ, chỉ có ở sát bên cạnh mới nghe rõ: “Bởi vì điều này, ta cũng vừa mới biết!”

“Có lẽ người không biết, rốt cuộc vừa rồi ta đã từ bỏ điều gì.”

“Nếu ba ngày trước, có người nói, ta sẽ từ chối cơ hội ngay trước mắt là được về nhà, ta nhất định sẽ không tin!”

“À, thực ra, người vốn không biết nhà ta ở đâu. Đây là bí mật tối kỵ trong lòng ta, chưa từng dám nói với ai, trừ phi ta chết... Không, ngay cả khi ta chết, cũng sẽ không nói!”

“Ta đến từ hơn một ngàn năm trăm năm sau. Lúc đó đã thay đổi rất nhiều triều đại...Không khí ô nhiễm nghiêm trọng, áp lực cuộc sống rất căng thẳng. Nhưng ta vẫn luôn nhớ nơi đó...Ở đó có gia đình, người thân, bạn bè của ta, có quá khứ của ta...Lúc phát hiện có thể trở về, ta mừng đến sắp phát điên lên được...”

Nàng nói khẽ, như muốn xả hết nỗi lòng đè nén, kìm chế bấy nay, một khi đã mở miệng thì không dừng lại được.

Đây là bí mật lớn nhất của nàng, không thể nói với bất kỳ ai. Đơn độc một mình giữa thời đại này, ngay cả lúc cô đơn buồn tủi nhất, Sở Ngọc cũng tuyệt đối chưa từng kể với bất cứ người nào.

Nhưng mấy ngày qua, tâm tư nàng liên tiếp dao động, đến giờ phút này không thể đè nén thêm được nữa. Nếu không tìm được nơi thổ lộ, có lẽ nàng sẽ u uất thành bệnh tâm thần mất. Nói với Dung Chỉ là lựa chọn tốt nhất. Bấy giờ hần đang hôn mê, không nghe được những lời nàng nói, mà nàng nói ra rồi thì lòng mới nhẹ nhõm.

Giống như trong truyện cổ, có một người thợ cắt tóc nhìn thấy nhà vua có đôi tai lừa, nhưng không thể tiết lộ bí mật chết người này với ai, vì vậy chỉ còn cách vào rừng, đào một chiếc hố rồi hô to lên rằng: “Nhà vua có đôi tai lừa!”, nói xong khoan khoái như trút được gánh nặng. (Truyện thần thoại Hi Lạp: Đôi tai lừa của vua Midas)

“Ta không phải người của thế giới này”.

“Ta đến từ một ngàn năm trăm năm sau”.

“Ta không phải Sơn Âm công chúa”.

“Chỉ có trời biết giờ nàng ấy ở đâu”.

Sở Ngọc coi Dung Chỉ “đang hôn mê” là cái hố của mình, nói ra bí mật mà mình không thể tiết lộ với bất kỳ ai. Nói hết nửa giờ, nàng mới ngừng lại, thở một hơi dài nhẹ nhõm, cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Tuy rất muốn tìm người để dốc bầu tâm sự, nhưng chỉ với người đang hôn mê bất tỉnh, nàng mới có đủ dũng khí để thổ lộ bí mật của mình.

Ngừng nghỉ một hồi, Sở Ngọc bỗng cười cười tự giễu: “Sau lần này, chắc chắn Thiên Như Kính sẽ rất cảnh giác với ta. Sẽ không dễ dàng dụ hắn tới để đoạt chiếc vòng nữa, mà có đoạt được, ta cũng không thể sử dụng!”

Cũng vì tin chắc rằng Dung Chỉ không nghe thấy, nên Sở Ngọc mới kể lại mọi chuyện. Nàng làm điều đó chỉ vì muốn làm, chứ không phải để đánh đổi lấy bất cứ thứ gì khác. Nàng cũng sẽ tuyệt đối không để ai biết, mình đã từ bỏ thứ quý giá đến mức nào.

Nàng nói thật khẽ, thanh âm tràn ngập vẻ bối rối: “Ta không trở về được nữa, Dung Chỉ. Nhưng ta không hối hận. Đây là lựa chọn của chính bản thân ta... Vì sao lại thích người như vậy? Xét về diện mạo, người không phải là đẹp nhất, xét về đối đãi chân thành với ta, mười nhà người cũng không bằng một Hoàn Viễn, tâm tư của người lại vô cùng khó đoán...”

Chỉ có thể nói, thích một người là chuyện nằm ngoài kiểm soát của lý trí, không thể khống chế, không thể điều khiển được.

“...Coi như...ta vừa ngu ngốc lại vừa xui xẻo!” Sở Ngọc cười cười, giọng điệu nhẹ nhàng thoải mái. Nàng bỗng cúi xuống, rất nhẹ rất chậm, làn môi phớt lên đuôi lông mày của Dung Chỉ.

Làn môi mềm mại nhẹ nhàng đặt lên vầng trán lạnh băng, tư thế ái muội như gần như xa, chỉ khẽ chạm vào rồi nhanh chóng rời đi.

Thiên Như Kính không phải là kẻ nhiều lời, chắc chắn sẽ không tiết lộ cuộc giao dịch giữa bọn họ. Mà ngược lại, nàng cũng sẽ không bao giờ cho ai biết chuyện này.

“Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri”

(Núi có cây nhưng cây lại có cành, lòng ta yêu chàng mà chàng chẳng hay)

Không phải là không thể nói, mà không muốn nói.

Hai câu thơ không chỉ có ý tuyệt vọng. Có những điều vĩnh viễn không nói ra, là bởi vì kiêu hãnh. Dù thích người ấy đến thế nào, nàng cũng sẽ không hạ mình đi cầu xin tình cảm.

Sở Ngọc nhanh chóng đứng dậy bước ra phía cửa, vội vã đi gặp Thiên Như Kính để hỏi hắn, lúc nào có thể cứu người. Nàng xoay người ra khỏi phòng, không hề ngoái đầu lại dù chỉ một lần. Chỉ cần nàng quay đầu, sẽ thấy Dung Chỉ - người mà nàng tưởng hôn mê bất tỉnh, đang mở to mắt, cặp mắt vốn luôn trầm tĩnh ung dung, dù gặp chuyện gì cũng chưa từng ngạc nhiên chấn động.

Nhưng nàng bước đi quá nhanh, ngay cả lúc khép cửa lại cũng không hề ngoái đầu.

Mà Dung Chỉ mở mắt, cứ ngơ ngẩn nhìn phía trên, cũng không hề cất tiếng gọi nàng.

202. Q.5 - Chương 203: Chấn Động

...Sở Ngọc đi rồi, Dung Chỉ cứ nhìn chăm chăm khoảng không trước mặt. Tính hần xưa nay trầm tĩnh kiềm chế, hiếm khi nào kích động như vậy. Sở Ngọc còn chưa rời khỏi phòng, chỉ xoay người đi, hần đã không nhìn được mở to mắt. Hành động đó với người khác chỉ là chuyện nhỏ, nhưng với Dung Chỉ lại rất khác thường.

Trong đầu hần lại một lần nữa vang vọng những gì Sở Ngọc vừa nói. Quá đổi kinh ngạc, đến mức thậm chí không biết rốt cuộc mình kinh ngạc vì lý do gì. Tâm tư vốn luôn rõ ràng thấu suốt, bây giờ rối như tơ vò, giống như có vô vàn ngọn sóng xô dạt không thể kháng cự.

Nhưng hần vẫn khắc chế chính mình, không “tĩnh lại” trước khi nàng xoay người, càng không cất tiếng gọi nàng sau đó.

Nếu như những rối loạn trong lòng giống như thủy triều mệnh mông đảo dạt xô bờ, thì nội tâm hần vẫn là con đập vững vàng chắc chắn, không thể bị dao động.

Hần đã từng nói, muốn giỏi dùng mưu kế thì phải khống chế được tâm tư của mình, không để mình bị trầm mê trong mưu ma chước quỷ. Nhưng có một điều hần không nói: quá tỉnh táo thì sẽ mất đi nhân tính, sẽ không còn giống người bình thường với tình cảm ái ố hỉ nộ.

Có thể dùng lý trí để khống chế toàn bộ tình cảm và suy nghĩ của mình, không bao giờ ngạc nhiên, không bao giờ buồn vui tức giận. Con người như vậy, đáng sợ đến mức nào?

Dung Chỉ biết sống như vậy không tốt. Nhưng hần không còn là trẻ nhỏ, nhân sinh quan, quan niệm sống đã sớm hình thành và cố định. Thêm nữa, hần cũng không có ý định thay đổi, nên trước giờ vẫn sống như thế.

Ngay cả lúc Hoa Thác báo cho hần biết có biến cố lớn ngoài dự kiến, rồi sau đó Sở Ngọc cho rằng hần hôn mê, nói ra bí mật lớn nhất trong lòng, tin tức liên tiếp khiến hần thực sự ngạc nhiên chấn động, nhưng để cảm động, thì vẫn còn xa.

Sở Ngọc không phải là người đầu tiên đối xử tốt với hần. Nếu ai đối tốt với hần, hần cũng cảm động, thì Dung Chỉ đã không phải là Dung Chỉ hôm nay.

Chỉ có điều...

Dung Chỉ hơi hơi nhíu mày, Hàng lông mày hần vốn uyển chuyển nhẹ nhàng, nhưng vì hiện nay thể trạng gầy yếu nên trông nhọn hoắt. Theo từng động tác, hàng lông mày bén nhọn như những mũi dao: “Sở Ngọc...Sở...Ngọc...ư?”

Hần vô thức lẩm nhẩm cái tên này. Vốn đây là một tên gọi rất bình thường, nhưng lúc này đọc lên, mỗi âm điệu nhưng mang theo một luồng khí, thông thả phảng phất làm lồng ngực hần chấn động. Nội tâm vẫn vững vàng kiên định như sắt thép, nhưng lúc này có một vết rạn, rất bé nhỏ không đáng kể, mặc dù khó cảm nhận được song đã thực sự xuất hiện và tồn tại.

Dung Chỉ ngẩn ngơ trong khoảnh khắc, không biết nên xử lý thế nào với chấn động kỳ lạ này. Suy nghĩ một lát, cuối cùng hần quyết định tạm thời áp chế, chuyện của Sở Ngọc để tính sau. Hiện tại điều hần cần ưu tiên suy tính là, do ảnh hưởng của biến cố này, hần sẽ phải thay đổi kế hoạch thế nào?

Theo những gì Hoa Thác đã nói, có lẽ hần không cần tự sắp xếp cũng sẽ được cứu mạng. Nhưng sau đó...Kế hoạch của hần là Sở Ngọc không thành công, hần sẽ sai Hoa Thác lấy cấp chiếc vòng trả lại Thiên Như Kính, tạo bàn đạp đầu tiên. Nhưng vừa rồi Hoa Thác có vẻ cực kỳ vui sướng với hành động của Sở Ngọc, vậy thì đành phải tạm hoãn xuất thủ, đợi Thiên Như Kính cứu chữa cho hần xong sẽ tính tiếp.

Mà sau đó...

Dung Chỉ nằm trên giường, cẩn thận xâu chuỗi lại từng manh mối, đưa ra biện pháp ỷ tình hướng. Rất lâu sau, hần mới khẽ nhếch miệng cười: “Hoa Thác...”

Dung Chỉ khẽ gọi, nhưng không có tiếng đáp lại.

Hoa Thác không có ở đây.

Mím môi, Dung Chỉ lấy toàn bộ sức lực, cố gắng chống tay ngồi dậy, định bước xuống giường. Một mắt xích rất có khả năng sai sót, Hoa Thác hắt...

Lần này nếu hắt ngất đi, không biết bao giờ mới tỉnh lại. Cho dù được Thiên Như Kính cứu, chưa chắc hắt đã tỉnh dậy kịp thời. Nếu muộn...thì không kịp nữa...

Trước tiên nhất định phải ngăn cản...

Cơ thể hắt giống như nổ mạnh hết đà. Lúc này vẫn còn tỉnh táo là bởi vì hắt có ý chí sắt đá, kiên cường chống đỡ. Nếu là người khác, e rằng sớm đã không duy trì được.

Vừa ngồi dậy, Dung Chỉ cảm thấy huyết khí trong lồng ngực quay cuồng, một mảnh tối đen bao trùm lấy cơ thể, một lát sau vị ngọt ngọt dâng lên cổ họng.

Hắt định mở miệng gọi, nhưng không thể phát ra tiếng. Hắt muốn xuống giường viết lại vài chữ dặn dò, nhưng sức lực toàn thân trong nháy mắt như bị hút cạn. Về cơ bản, hắt đã thành công, chỉ sai một li. Bốn năm trước như vậy, bây giờ cũng thế. Tuy nói cuộc đời con người là tổng hòa của những điều trong dự đoán và ngoài dự đoán tạo thành, nhưng đối với hắt, những điều ngoài dự đoán rất ít ỏi.

Cơ thể như mất đi trọng lượng, cả người nhẹ như một cọng lông. Khi lưng hắt chạm thành giường, máu tươi lại trào ra khoe miệng.

Dung Chỉ biết cơ thể mình đã đến cực hạn. Vốn hắt có thể tỉnh táo thêm nửa ngày nữa, nhưng hôm nay nghe những điều chấn động tinh thần khiến hắt không duy trì thêm được nữa.

Hắt mỉm cười, trong đáy mắt là vẻ vừa trào phúng, vừa bất lực. Ngay lúc hắt cười, lại thêm vài điểm đỏ tươi chói mắt bên khoe miệng.

Thế đấy, người tính không bằng trời tính!

Có lẽ phải chấp nhận chịu thua.

Trong căn phòng yên tĩnh tràn ngập mùi hương dịu nhẹ, lấy nơi này làm trung tâm, những ngọn sóng vô hình dường như mất đi không chế, càng lúc càng cuộn trào mãnh liệt phá tan mọi rào cản.

Dung Chỉ chậm rãi nhắm mắt lại.

Sở Ngọc chỉnh trang diện mạo một chút, lúc trở lại phòng giam giữ Thiên Như Kính, bốn người trong phòng đang ngơ ngác nhìn nhau.

Một phía là Hoa Thác và Hoàn Viễn, một phía là Thiên Như Kính và Việt Tiệp Phi.

Mấy bím tóc trên đầu Thiên Như Kính đã biến mất không dấu vết, lại trở về búi tóc chỉnh tề, khiến Sở Ngọc thâm tiếc rẻ.

Việt Tiệp Phi phần nộ trừng mắt nhìn hai người kia, thấy Sở Ngọc bước vào lập tức chuyển hống sủng: “Công chúa, chúng ta thật lòng niệm tình cũ, nên mới nhận lời đến uống rượu, không ngờ công chúa giăng bẫy chúng ta!”

Trong ba ngày Sở Ngọc đấu tranh tâm lý với Thiên Như Kính, Việt Tiệp Phi bị giam ở phòng bên cạnh, mỗi ngày đều bị chuốc canh sâm pha thuốc mê. Thuốc mê để hắt không tỉnh lại, canh sâm để đảm bảo hắt không chết đói. Bây giờ xem ra, dù bị hôn mê ba ngày nhưng thần sắc hắt còn tốt hơn Thiên Như Kính nhiều.

Bị Việt Tiệp Phi trách cứ, Sở Ngọc khe khẽ mỉm cười: “Đúng thế, chính ta giăng bẫy các ngươi! Thế nào? Các ngươi lừa ta thì được, lại không cho ta trả đũa sao?” Nàng thẳng thắn thừa nhận, khiến Việt Tiệp Phi nghẹn họng không nói được lời nào. Sau đó Sở Ngọc quay sang Hoàn Viễn: “Ngươi tới đây!”

Khi Sở Ngọc đạt được thỏa thuận với Thiên Như Kính, Hoàn Viễn không có ở đây. Hắn đi xử lý công việc trong nội phủ, đồng thời nghỉ ngơi một lát. Vừa rồi biết tin Sở Ngọc ra khỏi phòng, hắn đoán đã có kết quả, liền vội vã chạy tới, thuận tiện thả Việt Tiệp Phi ra.

Việt Tiệp Phi bị giam ba ngày, không chỉ bị chuốc một lượng lớn thuốc mê mà còn bị trói bằng dây thừng dẻo dai rắn chắc. Dư lượng thuốc mê khiến cơ thể hắn mỗi nhử, mà thời gian trói lâu còn làm huyết mạch không thông, bây giờ dù được thả ra cũng không sợ hắn xuất thủ.

Hoàn Viễn nhìn Sở Ngọc, ánh mắt dò hỏi. Lúc hắn rời đi, Thiên Như Kính vẫn ngoan cố như đá tảng, vì sao chỉ trong vòng hai canh giờ bỗng nhiên đổi ý? Rốt cuộc nàng đã làm gì khiến hắn thay đổi?

Nhưng nhìn thái độ Sở Ngọc, hình như không có ý giải thích, Hoàn Viễn cũng không muốn ép hỏi.

Lựa lúc người khác không để ý, Sở Ngọc hít một hơi thật sâu, quay sang Thiên Như Kính: “Thế nào, bây giờ người bắt đầu được chưa?”

Bắt đầu cứu Dung Chỉ.

Thiên Như Kính khẽ gật đầu.

203. Q.5 - Chương 204: Vận Mệnh Do Ý Trời

Hai người trở lại phòng ngủ của Dung Chỉ. Sở Ngọc đứng cạnh Thiên Như Kính, đợi hai canh giờ cho hắn tập trung tinh thần, rồi mới bắt đầu.

Nàng lệnh cho tên gia nhân phụ trách chăm sóc Dung Chỉ lui ra, trong phòng giờ chỉ còn ba người.

Khuôn mặt Thiên Như Kính dửng dưng lạnh nhạt như thường lệ. Hắn nhìn Dung Chỉ một lúc, rồi quay sang Sở Ngọc: “Bây giờ ta sẽ cứu hắn. Nhưng như đã nói từ trước, cơ thể hắn bị tổn thương quá nghiêm trọng, có thể tỉnh lại hay không còn phải trông chờ ở vận may của chính hắn!”

Lời hắn nói rất giống những gì bác sĩ trong bệnh viện thường cảnh báo trước khi tiến hành ca phẫu thuật nguy hiểm, yêu cầu người nhà bệnh nhân ký tên, chấp nhận mạo hiểm giữa sự sống và cái chết. Sở Ngọc nghe vậy hơi sững sốt, rồi cắn chặt răng: “Người không cần nhiều lời! Vận mệnh là do ý trời, đạo lý này ta hiểu!” Chẳng lẽ lúc này nàng có thể nói: người không cứu được, chúng ta đổi bệnh viện?

Sở Ngọc không hề nghi ngờ Thiên Như Kính thoái thác lý do để lừa nàng. Bây giờ nàng đã trả lại chiếc vòng cho hắn, nếu có ý hủy ước, hắn chỉ cần xoay người bỏ đi, nàng cũng chẳng thể làm được gì. Thiên Như Kính chịu ở lại, chứng tỏ là hắn giữ chữ tín.

Thiên Như Kính cúi xuống ấn tay vào chiếc vòng. Chiếc vòng vốn không có một khe hở, bỗng trồi lên một hình vuông nho nhỏ, nhìn kỹ thì đó là miếng nắp. Hắn chạm ngón tay một lần nữa, nắp kim loại màu bạc mở ra, rồi hắn lấy ra hai viên thuốc trắng chỉ to bằng hai hạt đậu xanh.

Sở Ngọc nhìn hắn đến bên giường, nhét thuốc vào miệng Dung Chỉ, cảm thấy không thể tưởng tượng được: “Chỉ như vậy thôi sao?”

Thiên Như Kính thản nhiên đáp: “Tất nhiên là không, rồi nàng sẽ biết. Sự phụ ta cảm chế hắn, đâu chỉ đơn thuần là hạn chế sức lực? Lý do lớn nhất khiến cơ thể hắn suy kiệt như ngày hôm nay là bị hạ độc. Vừa rồi là thuốc giải, chỉ có điều...”

Sở Ngọc nghe hắn giải thích, đang tạm yên lòng, bỗng nhiên mấy chữ “chỉ có điều...” khiến nội tâm nàng lại như bị treo lên lơ lửng. “Chỉ có điều làm sao?” Còn câu “rồi nàng sẽ biết” là ám chỉ cái gì, nàng hơi tò mò nhưng không dám hỏi thêm.

Thiên Như Kính chậm rãi cất tiếng: “Thứ nhất, tuy sự phụ đã từng hạ độc người khác, nhưng chưa bao giờ dùng đến thuốc giải. Thứ hai, tuy ở đây đánh dấu là thuốc giải, nhưng đã lâu như thế, có giải được hay không, ta cũng không dám chắc!”

Sở Ngọc trầm nghĩ: người không dám chắc mà lại cho người khác uống! Nàng cố đè nén cơn giận dữ: “Sao không tìm chó mèo để thử trước?” Tốt xấu gì cũng phải kiểm tra hậu quả trước chứ?

Nhận ra vẻ bất mãn trong giọng điệu của nàng, ánh mắt Thiên Như Kính hơi ảm đạm, hần thấp giọng: “Độc được do tiền bối để lại, đã dùng hết, không còn chút nào để thử cả!” Lúc trước Dung Chỉ bị Thiên Như Nguyệt hạ độc là phần thuốc cuối cùng, giải được thì còn rất nhiều. Vì nghĩ cơ thể Dung Chỉ bị suy kiệt lâu như vậy, hần mới dùng gấp đôi liều thuốc giải, hi vọng có tác dụng.

Sở Ngọc nghe lời hần nói có chỗ không hợp lý, nên cẩn thận suy nghĩ một lúc. Bỗng nghĩ tới một chuyện, nàng đột nhiên biến sắc: “Người nói là do tiền bối để lại? Tiền bối từ đời nào? Đã lâu chưa?”

Thiên Như Kính không hề giấu diếm: “Ít nhất là hơn hai trăm năm. Lúc tổ sư phát hiện ra thần vật, thuốc đã ở trong đó rồi!”

Nghe hần nói, Sở Ngọc lạnh cả người: hơn hai trăm năm! Bình thường hạn sử dụng thuốc khoảng ba đến năm năm đã là dài lắm rồi, vậy mà thứ thuốc này đã hơn hai trăm năm. Chưa biết chính xác là từ bao giờ, không khéo còn phải thêm vài trăm năm trước đó...Có trời biết thuốc đã biến chất thế nào rồi!

Sở Ngọc cố gắng nhớ lại. Lúc Thiên Như Kính đưa ra, thuốc có bị bao quanh một lớp rêu mốc xanh không nhỉ? Vừa rồi nhìn rõ ràng là một màu trắng thuần khiết, nhưng chẳng may nàng nhìn nhầm thì sao?

Nếu chiếc vòng là sản phẩm công nghệ cao, thì chắc hẳn thuốc trong đó cũng sản xuất từ công nghệ cao. Nhưng dù thế nào, cũng không thể chịu nổi mấy trăm năm, nhìn chung là thuốc quá hạn sử dụng.

Sao nàng có thể yên tâm để Dung Chỉ uống thuốc quá hạn?

Sở Ngọc đang định mở miệng chất vấn, bỗng nhiên dừng lại, cười khổ một tiếng. Ngay cả khi Thiên Như Kính báo trước với nàng chuyện này, thì sẽ thế nào? Dù biết thuốc hết hạn sử dụng, nàng vẫn phải cho Dung Chỉ uống, vì không còn biện pháp khác.

Bây giờ chỉ có thể hi vọng, độc được có tác dụng thì thuốc giải cũng sẽ phát huy hiệu quả kỳ diệu.

Thiên Như Kính đứng yên chờ đợi. Sở Ngọc không biết hần định làm gì tiếp theo, nên cũng chỉ có thể cùng đứng chờ. Khoảng nửa giờ sau, rốt cuộc mới có động tĩnh. Dung Chỉ khẽ động dậy, vừa mở miệng lập tức nôn ra một ngụm máu đen. Hai lần tiếp theo, máu bắt đầu trở về màu đỏ bình thường, nhưng từ miệng hần, máu cứ ộc ra liên tục không ngừng.

Một ngụm,... hai, ba, bốn ngụm,...năm, sáu, bảy, tám ngụm...Chỉ trong khoảnh khắc, giường ngủ của Dung Chỉ bị nhuộm đỏ giống như hiện trường vụ ám sát, mà máu vẫn chưa ngừng chảy.

Sở Ngọc nhìn tình cảnh này, sợ đến ngất người. Một lúc sau nàng mới có phản ứng, định chạy đến đỡ Dung Chỉ, nhưng sợ làm tổn thương hần thêm, nàng chỉ còn biết quay sang túm cổ áo Thiên Như Kính, nghiêng rống hỏi: “Thế này là thế nào? Dung Chỉ sao rồi?”

Thiên Như Kính hơi giật mình, nhưng hần ngậm chặt miệng không nói không rằng, ánh mắt như đang nhẫn nại chờ đợi.

Thấy Dung Chỉ học máu, hần có cảm giác thậm vui sướng khi người gặp họa. Tuy hần không hề cố ý, nhưng có thể khiến Dung Chỉ đau đớn thì cũng được hả dạ phần nào.

Chuyện này không đúng! Hần không nên quan tâm đến sự sống chết của người khác. Nhưng phạm là chuyện gì liên quan đến Sở Ngọc, hần rất dễ mất bình tĩnh, tâm tư rối loạn.

Đối diện với cặp mắt lo lắng thất thần của Sở Ngọc, mọi cảm giác thoải mái vừa rồi của Thiên Như Kính mất sạch sành sanh, đổi lại là từng đợt chua xót. Hai người nhìn nhau một hồi, cuối cùng Thiên Như Kính buông tầm mắt: “Ta cũng không biết!” Hần chưa từng giải độc cho ai. Thiên Như Nguyệt đã từng lấy người sống làm thí nghiệm cả độc được và thuốc giải, nhưng hề ai uống thuốc giải thì đều chết.

Tất nhiên, hần sẽ không nói với Sở Ngọc điều này.

Nếu Dung Chỉ tốt số, có thể sống sót thì hần là sẽ vượt qua được cửa ải này.

Nếu thực sự có ý trời, thì hần sẽ giao vận mệnh Dung Chỉ cho ông trời quyết định.

Mặc cho số phận, điều này khiến hắn có thể rũ bỏ trách nhiệm, đồng thời cũng hoàn toàn yên tâm, không áy náy.

Mặc cho số phận.

Đáy lòng Sở Ngọc cũng hiện ra câu nói này, nhưng một lát sau, nàng bỗng bật cười giễu cợt: “số phận”, chắc Dung Chỉ ghét nhất là từ này?

204. Q.5 - Chương 205: “thám tử” Dung Chỉ

Cuối cùng máu cũng ngừng chảy.

Sở Ngọc nghĩ, có lẽ một nửa lượng máu trong người Dung Chỉ đã phun hết ra ngoài. Cuối cùng, cảnh tượng đáng sợ cũng kết thúc.

Sở Ngọc thử chạm vào người hắn, vui mừng phát hiện, hơi thở và nhịp tim ổn định hơn, không giống như trước thỉnh thoảng lại ngừng, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể chấm dứt.

Trong phút chốc, Sở Ngọc cảm thấy mọi lo lắng lúc trước đều đáng giá, căn phòng như tươi sáng đẹp đẽ hẳn lên. Nàng mỉm cười quay lại nhìn Thiên Như Kính: “Không ngờ là có tác dụng!” Giải dược này thực tốt, quá hạn lâu như vậy mà vẫn hiệu quả.

Khác với Sở Ngọc, Thiên Như Kính hơi thất vọng. Tuy hắn không có ý định hại chết Dung Chỉ, nhưng thấy kẻ đó từ Quỷ Môn quan trở về, trong lòng vui sao nổi!

Sóng gợn trong lòng nhưng ngoài mặt hắn vẫn là vẻ đứng đưng lãnh đạm: “Phải!” Có lẽ không chỉ nhờ thuốc giải, Dung Chỉ qua khỏi còn liên quan đến ý chí sinh tồn của hắn. Tất cả những người dùng được trước đây đều chết, chỉ duy nhất hắn còn sống. Mà trong số đó, Dung Chỉ lại là người gầy yếu, nguy kịch nhất.

Ngay cả sư phụ Thiên Như Nguyệt cũng đã từng nói: ý chí của Dung Chỉ kiên cường như sắt đá, không thể khuất phục được. Nếu Dung Chỉ không phải kẻ địch, nếu sư phụ có thể gặp hắn sớm mấy năm thì chắc chắn sẽ thu nhận hắn làm đồ đệ. E rằng người kế thừa chiếc vòng bây giờ, sẽ là Dung Chỉ chứ không phải Thiên Như Kính.

Nhìn thấy Dung Chỉ có vẻ đã qua giờ phút hiểm nghèo, Sở Ngọc nhẹ nhàng thở ra, thuận miệng hỏi Thiên Như Kính chi tiết hơn về độc dược: “Nếu thử cả độc dược và giải dược ở người khác thì sẽ thế nào?” Nàng vốn muốn hỏi độc dược gây tác hại thế nào cho Dung Chỉ, nhưng công chúa Sơn Âm hẳn phải biết rõ Dung Chỉ trước và sau khi bị hạ độc, nên nàng chỉ có thể hỏi bóng gió xa xôi.

Thiên Như Kính không nghĩ ngợi gì, trả lời thẳng thắn: “Cũng không khác mấy so với Dung Chỉ, nhưng tác dụng thuốc ở từng người lại khác nhau. Cơ thể Dung Chỉ chống chọi lại được tính tốt nhất so với mọi người. Những người khác sau khi bị hạ độc, cơ thể suy kiệt, đồng thời trẻ lại ít nhất mười lăm tuổi. Riêng Dung Chỉ trẻ lại khoảng bốn, năm tuổi. Sau khi uống giải dược, những người khác khôi phục tuổi thật rồi chết, còn Dung Chỉ vẫn không thay đổi chút nào.”

Co...Conan?

Trong nháy mắt, Sở Ngọc nghĩ đến bộ truyện tranh...Nhân vật chính trong đó là một thám tử thiếu niên, bị một tổ chức bí mật hạ độc, không chết nhưng lại biến thành trẻ con.

Tất nhiên, bây giờ không phải là lúc nghĩ đến truyện tranh. Sở Ngọc chỉ thoáng kinh ngạc trong giây lát, rồi lập tức quay về với hiện thực: “Như vậy đã xong chưa? Còn phải làm gì nữa không?”

“Tất nhiên không chỉ có vậy!” Thiên Như Kính thần nhiên đáp. Dừng một lúc, hắn nói với vẻ miễn cưỡng: “Nàng hãy nằm cạnh Dung Chỉ!”

Hả?

Nằm?

Bởi vì đã có tiền lệ là truyện “Thám tử Conan”, Sở Ngọc nhất thời lại liên tưởng đến những truyện tranh khác đã xem thời trung học, là những truyện phỏng theo tiểu thuyết võ hiệp. Trong đó, nhân vật nam chính bị trúng độc, không có giải được, chỉ có thể dùng cách...OOXX với nữ chính (hoặc nữ phụ 1, nữ phụ 2...) mới cứu được mạng sống.

Tốt xấu gì cũng là sản phẩm công nghệ cao, giải được của Dung Chỉ sẽ không...như vậy chứ?

Trong lòng không tình nguyện lắm, Sở Ngọc đứng yên không nhúc nhích. Thiên Như Kính ngạc nhiên hỏi: “Sao nàng còn chưa lên giường? Không muốn cứu Dung Chỉ?”

Sở Ngọc cắn răng: “Chẳng lẽ chỉ có biện pháp này?”

Thiên Như Kính hỏi với vẻ mặt kỳ quái: “Nếu nàng chỉ muốn cứu đến bước này rồi thu tay, ta cũng không phản đối!” Phương pháp này chẳng hề khó xử, sao vẻ mặt nàng lại miễn cưỡng thế nhỉ? Ngẫm nghĩ, hắc bèn an ủi: “Nàng đừng lo lắng, không chết được đâu!”

Hả? Cần phải kịch liệt đến mức...chết người sao?

Sắc mặt Sở Ngọc hết đỏ lại trắng. Với thân thể này, OOXX chỉ là chuyện thường, nhưng nàng là lần đầu tiên nha! Lại còn phải chủ động...Đấu tranh tâm lý rất lâu, cuối cùng Sở Ngọc mới khó khăn đáp: “Nếu nhất định phải như vậy, thì...làm vậy đi!”

Dừng một chút nàng lại hỏi: “Người có thể...ách...có thể quay mặt đi được không?” Tuy đã hạ quyết tâm, nhưng nàng không quen bị người khác nhìn thấy.

Thiên Như Kính tròn mắt: “Ta không nhìn sao được?”

Hắn...hắn...còn muốn chỉ đạo tại hiện trường sao?

Sở Ngọc khóc không ra nước mắt, mặt đỏ như gấc: “Nhưng mà ta không quen!” Còn chưa nói dứt lời, nàng bỗng nghĩ, Thiên Như Kính cũng quá bình tĩnh đi! Nhưng vừa rồi bọn họ chưa hề thảo luận về việc cứu chữa cụ thể thế nào. Nếu dùng OOXX để cứu người, cho dù Thiên Như Kính tỉnh táo siêu nhiên đến đâu cũng không thể bình tĩnh như vậy chứ?

Tâm niệm vừa động, nàng liền hỏi: “Rốt cuộc người muốn cứu thế nào? Ta nằm bên cạnh hắn để làm gì?”

Thiên Như Kính nói: “Nàng chỉ cần nằm cạnh, việc khác cứ để cho ta!”

Nghe qua ý tứ của hắn, hình như không có ý định bắt nàng phải OOXX cơ thể đang hôn mê của Dung Chỉ, Sở Ngọc nhẹ nhàng thở ra. Nàng sai gia nhân thay chăn đệm đã nhuộm đỏ một nửa, đặt Dung Chỉ lên đệm mới sạch sẽ, rồi nàng nằm xuống cạnh hắn.

Thiên Như Kính ấn tay vào viên ngọc trên chiếc vòng, một quang sáng lam nhạt lập tức bao trùm hai người. Trong quang sáng màu lam, Sở Ngọc nằm yên lặng. Mặc dù không biết đây là cái gì, nhưng nghĩ Dung Chỉ có thể được cứu, lòng nàng cảm thấy rất an tĩnh.

Dung Chỉ còn sống. Ẩn chứa dưới vẻ ngoài suy yếu tái nhợt là sự kiên cường vững vàng, giúp hắn bảo tồn mạng sống.

Hơi thở và nhịp tim mạnh mẽ hơn, nhiệt độ cơ thể cũng chậm rãi tăng lên. Chỉ duy nhất một điều: hắn vẫn chưa tỉnh lại.

Hắn giống như bị bùa chú, cứ ngủ yên trầm tĩnh, không biết có phải đang đợi công chúa đến hôn không?

Chưa tỉnh lại, nhưng không chết.

Bánh xe thời gian như ngừng quay, đối với Dung Chỉ, đối với Sở Ngọc, đối với toàn bộ phủ công chúa.

Đường hầm đã đào đến giáp ranh khu vực ngoại uyển, chỉ cần đào thêm năm, sáu trượng nữa là ra khỏi phủ công chúa. Nhưng bây giờ Sở Ngọc chưa biết có nên rời đi hay không. Nếu nàng ra đi, nhất định phải mang Dung Chỉ theo, nhưng với tình cảnh hiện tại, làm sao chăm sóc cho hắn? Hiện nay sinh mệnh của

Dung Chỉ duy trì nhờ được liệu. Trước khi hôn mê, hắn đã viết lại bài thuốc dưỡng khí dưỡng thân, hiện nay phải dùng thuốc đó liên tục. Nếu rời phủ, dù chưa đến mức hết sạch thuốc, nhưng làm sao có thể kiếm thuốc liên tục với số lượng lớn nếu thiếu quyền và tiền của phủ công chúa?

Bởi vậy, kế hoạch đào tẩu gặp sự cố bất ngờ, nên hiện tại đang mắc cạn.

Sau khi Dung Chỉ hôn mê được hai ngày đêm, trời đột nhiên trở lạnh. Thành Kiến Khang đón trận tuyết rơi đầu mùa. Những bông tuyết nhỏ nhỏ, tươi xốp mềm mại bay phiêu diêu, dưới ánh trăng như những đốm sáng lóe lên trong đêm tối, bao phủ khắp nơi một màu trắng bàng bạc.

Mà lúc này Mộc Tuyết viên, vừa có “mộc” vừa có “tuyết” đúng như tên gọi, đang ngủ say giống như chủ nhân của nó. Thỉnh thoảng, một bông tuyết lớn rơi xuống tạo tiếng vang khe khẽ như tiếng đàn, mênh mông sâu thẳm.

Bên ngoài phủ công chúa, trong một ngõ hẻm không người, tuyết vẫn rơi lấp lóa giữa màn đêm. Một bóng áo đỏ đập tuyết mà đi, nhìn thoáng qua giống như một ngôi sao băng màu đỏ xẹt qua, chỉ lưu lại tàn ảnh hư không. Trên mặt đất là những vụn băng nhỏ cùng với dấu chân mờ mờ.

Bóng áo đỏ chạy gấp đến trước cửa một trạch viện mới dừng lại. Bảng hiệu trên cửa, hai chữ “Sở viên” vẫn phóng khoáng tiêu sái như xưa, nhưng sơn đã bong tróc, không còn vẻ phồn thịnh trước kia nữa.

Nơi này đã sớm trở thành hoang phế, nhưng lại là nơi hắn sử dụng.

Hoa Thác chỉ dừng một lát ở ngưỡng cửa, rũ tuyết lạnh buốt từ quần áo và búi tóc xuống rồi mới bước vào. Trong rừng trúc, không ngoài dự đoán, một người mặc áo khoác trùm kín đang quay lưng về phía hắn.

205. Q.5 - Chương 206: Nhiều Điều Chưa Biết

“Gọi ta đến làm gì?” Vì trời lạnh, người đó mặc áo khá dày, và chắc phải đợi một lúc rồi nên giọng điệu có chút bức bối: “Ta còn bận làm việc do công tử giao phó, người có việc gì thì nói nhanh lên!”

Hoa Thác thở dài: “Người chẳng cần làm gì nữa, vì Thiên Như Kính đã chịu xuất thủ cứu A Chỉ. Bây giờ tình trạng hắn đã chuyển biến tốt hơn!” Hắn kể lại toàn bộ sự việc cho người kia nghe.

Hoa Thác không biết Thiên Như Kính đã làm gì, lúc bước vào phòng thấy cảnh tượng cả giường ướt sũng máu rất khủng bố. Nhưng lúc bắt mạch Dung Chỉ, thì thấy mạch đập của hắn rất mạnh mẽ vững vàng, một hiện tượng chưa từng có trong suốt những năm qua. Có bệnh lâu cũng thành thầy thuốc, Hoa Thác từng bị nội thương vài năm, đã học được khá nhiều y thuật. Tuy không thể so với Dung Chỉ, nhưng chuyện cơ bản như bắt mạch thì không có gì đáng kể với hắn.

Người kia lãnh đạm hỏi: “Thế là thế nào? Người gọi ta ra chỉ để nói những chuyện này sao? Chỉ cần công tử chưa tỉnh lại, ta tuyệt đối không dừng tay. Ngay cả khi công tử tỉnh lại, chắc chắn cũng sẽ vui với những gì ta làm được!”

Hoa Thác hỏi vặn ngược lại: “Rốt cuộc công tử sai người làm việc gì vậy? Các người toàn trao đổi ám hiệu bí mật, ta chẳng hiểu gì cả!” Hắn vốn lo cho tính mạng của Dung Chỉ nên không để ý lắm đến chuyện này, nhưng bây giờ Dung Chỉ đã qua cơn nguy hiểm, một lần nữa nghi vấn quay trở lại.

Người đó ngắt nghỉ, cảm thấy Hoa Thác cũng xem như tâm phúc của Dung Chỉ, lại có võ công cao cường, nếu được hắn giúp đỡ thì công việc sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều, bèn trả lời: “Công tử đến từ Bắc Ngụy!”

Vừa nghe câu này, tay Hoa Thác khẽ run lên, nhưng người kia không phát hiện ra.

Người kia tiếp tục nói: “Mấy năm qua, công tử đã sắp xếp các tâm phúc, tướng lĩnh và binh lính ở Nam triều, còn có các mưu sĩ bí mật dưới trướng của các thân vương...”

Hắn càng nói càng cao giọng, dường như đang trong men say hưng phấn không thể kiềm chế được. Sau khi biết toàn bộ kế hoạch và cách thức bày binh bố trận của Dung Chỉ, hắn không khỏi khâm phục và say mê. Thế mới gọi là mưu tính, sắp xếp đến từng chi tiết nhỏ nhất để tránh “rút dây động rừng”. Dần dần từng chút một, chỉ cần thêm bước cuối cùng là có thể nắm trong tay một nửa giang sơn.

Lúc Dung Chỉ suy yếu nhất, sinh mạng “ngàn cân treo sợi tóc”, nhưng phía sau lại là đao kiếm sắc bén, sóng trào cuộn cuộn.

Dù không hề bước chân ra khỏi cửa, dù đang hôn mê bất tỉnh, nhưng từng giây từng phút hần vẫn có thể giết người, có thể lật ngược ván cờ.

Người kia kể đến đoạn dụ dỗ Lưu Úc và thuộc hạ mưu sát Lưu Tử Nghiệp, sau đó sẽ lập một vị thân vương khác lên với danh nghĩa thảo phạt quân phiến loạn, sắc mặt Hoa Thác khê biến: “Như thế chẳng phải thiên hạ sẽ đại loạn sao?”

Người kia không đồng tình: “Loạn thì cứ để cho loạn đi, có liên quan gì đến chúng ta đâu? Vương triều họ Lưu càng loạn thì càng có lợi cho chúng ta chứ sao?”

Hoa Thác cũng rất là để ý: “Nếu Nam triều đại loạn, há chẳng phải là thời cơ tốt cho Bắc Ngụy xâm lược?”

Người đó cười nói: “Chính là tạo cơ hội cho Bắc Ngụy xâm lấn đó! Nếu thiên hạ đại loạn, chỉ khi công tử tỉnh lại mới có thể ổn định cục diện. Lúc đó sẽ dùng sự an nguy của quốc gia để uy hiếp Thiên Như Kính, bắt hần cứu công tử, như vậy chẳng phải là kế sách tuyệt vời sao?” Tuy hần không hiểu làm sao có thể “cải tử hoàn sinh”, làm sao Dung Chỉ có thể xoay chuyển càn khôn, nhưng hần cực kỳ tin tưởng. Nếu Dung Chỉ nói có thể, thì nhất định là có thể.

Nếu dùng một vài người để uy hiếp thì giá trị quá thấp, Dung Chỉ trực tiếp đem vận mệnh của cả quốc gia làm con tin để uy hiếp Thiên Như Kính. Thế cục quốc gia hỗn loạn không phải là điều mà Thiên Như Kính có thể dùng năng lực bản thân để xoay chuyển được.

Kết hợp tất cả các thông tin, Dung Chỉ đã nghiên cứu cẩn thận về Thiên Như Nguyệt và Thiên Như Kính. Hần phát hiện ra, thứ duy nhất có khả năng ảnh hưởng đến bọn họ là đại cục giang sơn này. Vậy thì, hần lợi dụng luôn cái gọi là đại cục để đánh một ván cờ oanh liệt.

Người kia cúi đầu, không khỏi mỉm cười. Mỗi khi ngẫm kỹ toàn bộ kế hoạch của Dung Chỉ, hần đều cảm thấy kính sợ tận đáy lòng. Dung Chỉ và hần chênh lệch không phải ở mưu kế cao thấp, mà là ý chí tầm nhìn. Nếu hần chỉ là một chén nước, thì Dung Chỉ là biển lớn.

Thủ pháp ngoan độc mà hào sảng, trực tiếp lấy tiền đồ của cả một quốc gia để phục vụ ạng sống của mình.

Ai dám chơi một ván cờ khổng lồ như vậy?

Người đó đang nói, bỗng sau gáy truyền đến cơn đau đớn. Hần quay lại, thấy Hoa Thác vừa dùng tay làm kiếm, chém xuống gáy hần, khuôn mặt lạnh lùng.

“Ta không thể để ngươi làm như vậy!” Hoa Thác nói khê: “Nếu Dung Chỉ chưa được cứu, có lẽ ta sẽ đồng ý với ngươi đánh bạc một phen. Nhưng tình hình đã khác rồi! Dù chi là ngọn cỏ thấp hèn, ta cũng là người Nam triều. Ta không thể trở mặt nhìn ngươi gây đại loạn, khiến cho Bắc Ngụy có cơ xâm lăng!”

Dừng một chút, hần lại tiếp lời: “Vừa rồi ta chưa nói với ngươi, công chúa đã dùng cách gì để thuyết phục Thiên Như Kính. Dù ngươi biết, e rằng cũng sẽ không cảm kích. Nhưng nàng đã đối đãi với Dung Chỉ hết lòng, chỉ ít ta cũng phải báo đáp chút gì đó. Lần này xem như vì công chúa, ta không thể để ngươi hành sự đắc ý!” Hần đã chính mắt nhìn thấy kẻ này hành động, nếu để tiếp tục e rằng hậu quả khôn lường.

Hoa Thác biết người kia đã bị đánh ngất xỉu, lúc này không thể nghe thấy lời hần nói. Nhưng hần vẫn không ngừng lời, có lẽ không phải để nói chuyện, mà để tự trấn an tâm tư đang dao động của mình: “Đợi Dung Chỉ tỉnh lại, ta sẽ xin lỗi hần. Nhưng ta cũng muốn hỏi hần một vài chuyện, nếu không lòng ta không thể nào bình an được!”

“Công chúa đã từng nói với ta...nói cũng đúng...Ta thực sự chưa hiểu lắm về Dung Chỉ!” Không muốn nói, những gì thật sự hiểu chỉ như hai bàn tay trắng.

Chuyện xảy ra trong Sở viên hoang phế, Sở Ngọc hoàn toàn không biết gì cả. Nàng cũng không biết mình đã ảnh hưởng gián tiếp đến ai, đến chuyện gì, và bởi vậy đã tác động ngược trở lại bản thân mình thế nào.

Dung Chỉ vẫn ngủ mê man, hàng ngày dùng thuốc bổ để duy trì sinh mệnh. Nhưng kỳ lạ là, hần không gầy yếu đi, mà ngược lại theo thời gian càng ngày càng có những biến chuyển tích cực không ngờ được.

Gương mặt hần không thay đổi nhiều, ngũ quan vẫn như vậy. Nhưng vầng trán hơi giãn ra, giống như phượng hoàng bị giam hãm trường kỳ, rốt cuộc đã được tự do sải cánh.

Gương mặt hần vẫn trắng như tuyết, nhưng lại hồng hào sáng ngời, như kim loại quý, bảo ngọc đã qua mài giũa, tỏa sáng rực rỡ.

Có những lúc Sở Ngọc ngắm Dung Chỉ, cũng không khỏi ngỡ người như bị thôi miên.

Dung Chỉ chưa tỉnh khiến nàng hơi lo lắng. Nhưng nhìn cơ thể gầy guộc da bọc xương của hần dần đầy đặn, có da có thịt, báo hiệu sức khỏe tốt khiến nàng cũng yên lòng.

206. Q.5 - Chương 207: Con Đường Mờ Mịt

Trời trở lạnh, thời tiết giá buốt như dao kiếm. Sự tàn bạo của Lưu Tử Nghiệp đã lên đến cực điểm. Hần giống như dã thú bị thương, hơi chút lại điên cuồng cắn xé, thậm chí đã hạ chỉ giết bốn người. Thẩm Khánh Chi thấy hành vi tàn bạo của tiểu hoàng đế, không nhận được góp ý, liền bị hần buộc từ quan, rồi sai người cháu là Thẩm Du Chi mang cho chén rượu độc.

Sở Ngọc nghe được tin này, chỉ hơi giật mình rồi cũng không để ý. Lưu Tử Nghiệp đã tự tay phá bức tường thành bảo vệ mình. Tuy một người chính trực như Thẩm Khánh Chi thường hay gây khó dễ cho hần, nhưng sẽ không phản bội Lưu Tử Nghiệp. Ông ấy còn sống, sẽ là lá chắn an toàn cho hoàng đế. Đáng tiếc Lưu Tử Nghiệp đã tự tay phá bỏ lá chắn này.

Nếu lúc trước, có lẽ Sở Ngọc sẽ đi ngăn cản. Nhưng bây giờ nàng không có hơi đâu đi lo những việc nhàn rỗi. Lưu Tử Nghiệp muốn chạy như bay xuống suối vàng, nàng cần gì phải cản trở?

Nhưng trong cái chết của Thẩm Khánh Chi, có chút nội tình mà Sở Ngọc không biết.

Cháu của Thẩm Khánh Chi là Thẩm Du Chi, mấy năm trước bị ông ta cản trở đường thăng quan, đã sớm ghi hận trong lòng. Lại vì người hầu bên cạnh xúi giục, hần đã mấy lần gièm pha Thẩm Khánh Chi với Lưu Tử Nghiệp. Cuối cùng cơ hội mà hần chờ đợi đã đến, một chén rượu độc giết chết vị tướng bách chiến uy vũ của Nam triều.

Người hầu bên cạnh Thẩm Du Chi tên là Thẩm Quang Tả, nghe nói có quan hệ họ hàng xa “bần bầy tầm đại bác không tới” với Thẩm gia. Nhưng cực ít người biết rằng, hần vốn là người của phủ công chúa.

Trước khi Hoa Thác ngăn cản, kế hoạch của Dung Chỉ đã tiến hành. Bây giờ Hoa Thác chỉ có thể cản trở đoạn sau.

Có bộ phận hành động, có bộ phận yên lặng chờ thời, một mạng lưới đan xen tinh vi không ngờ bị ngoại lực thô bạo phá hủy, tạo nên một cục diện phức tạp.

Tất cả đều là những quân cờ, bởi vì mất đi bàn tay chơi cờ thao túng, nên ai cũng bất an. Có kẻ án binh bất động, có kẻ nòng nọc liều lĩnh.

Mạng lưới chằng chịt mà Dung Chỉ dệt nên đang có nguy cơ rách hỏng vì hiệu ứng “đô mi nô”. Một sự kiện nhỏ thay đổi lại ảnh hưởng đến sự kiện nhỏ khác, cứ thế tạo thành phản ứng dây chuyền.

Mất đi người thay hần chỉ đạo, cục diện rối loạn nhưng không giống với những gì Dung Chỉ nghĩ. Vốn dĩ hần định tăng cường binh lực của địa phương, tiến tới làm suy yếu chính quyền trung ương. Hiện nay binh lực địa phương vẫn còn yếu, tình hình hỗn loạn có khả năng kéo dài. Nhưng do Hoa Thác nhúng tay, thế cân bằng chưa hình thành đã bị phá hoại.

Dung Chỉ không biết, và không ngăn cản được.

Sở Ngọc vẫn nhớ kỹ, ngày 29/11 là ngày Lưu Tử Nghiệp chết. Thời điểm sắp đến, mà Dung Chỉ chưa có dấu hiệu tỉnh lại, nên nàng vẫn chưa thể rời đi.

Nàng vốn muốn chờ lúc nào Dung Chỉ tỉnh lại là xuất phát ngay, nhưng bây giờ hấn cứ ngủ mê man. Thời gian càng trôi, kế hoạch càng lúc càng gấp gáp.

Buổi trưa ngày 27/11, Sở Ngọc cuối cùng đã chuẩn bị xong xuôi, quyết định sẽ lên đi vào ban đêm. Mọi người gồm có: nàng, Hoàn Viễn, Lưu Tang, A Man, Hoa Thác, Liễu Sắc và Dung Chỉ đang hôn mê, không thể thiếu bất kỳ người nào.

Trước đó, Sở Ngọc đã gặp tất cả mọi người, bao gồm cả Hoa Thác và Liễu Sắc, nói ý định ra đi của mình. Tất nhiên nàng không nêu lý do muốn đi vì chính biến và cái chết đang đến gần của mình, chỉ nói Lưu Tử Nghiệp ngày càng hung hăng tàn bạo, nàng và hấn không thể nào hòa giải được nữa. Không biết lúc nào gặp tai họa, chi bằng đi trước một bước là hơn.

Nửa tháng qua, thủ vệ canh giữ ở khu vực ngoại uyển đã lỏng lẻo đi nhiều. Hoa Thác và mọi người trong nội phủ đã chuẩn bị từ vài ngày trước. Xe ngựa hành lý, vật dụng cần thiết cho tối vàng bạc châu báu, được liệu quý, tất cả đã được Hoa Thác chuyển ra ngoài thành mấy hôm rồi.

Đêm nay quyết định rời đi, trong lòng Sở Ngọc thấp thỏm, hơi hơi bất an. Đến lúc tối trời, Hà Tập về phủ mang theo ý chỉ của Lưu Tử Nghiệp: vào cung.

Lưu Tử Nghiệp muốn gặp nàng, ngay hôm nay, vào thời điểm này.

Sở Ngọc nghe vậy ngẩn người, không hiểu vì sao hấn muốn gặp nàng. Nàng và hấn đã mấy tháng rồi không hề nhìn mặt.

Lúc này triệu kiến, là thế nào?

Nếu đi, không biết có chuyện gì đang chờ nàng. Nếu không đi, sẽ chọc tức Lưu Tử Nghiệp, lại càng bất ổn. Bây giờ quan hệ giữa nàng và Lưu Tử Nghiệp không giống trước kia. Ngay cả hấn không giết nàng, cũng rất có khả năng dùng nàng làm nơi trút giận. Phần Đại chính là tiền lệ.

Trong thời gian chỉnh trang y phục, Sở Ngọc dặn dò Hoàn Viễn: nếu vào giờ Tuất (7-9h tối) nàng về là tốt nhất. Nếu nàng chưa về, đến giờ Hợi (9-11h tối), Hoàn Viễn và mọi người cứ theo kế hoạch xuất phát.

Nghe Sở Ngọc nói xong, Hoàn Viễn trầm mặc không nói năng gì. Hồi lâu sau hấn mới cất tiếng: “Vậy còn công chúa?” Nếu bọn hấn đi rồi, nàng sẽ ra sao? Sau khi bọn họ đi thoát có thể sai Hoa Thác quay lại đón người, nhưng nếu chẳng may phát sinh biến cố, thì sẽ phải làm sao?

Sở Ngọc bắt đầu nói: “Kiến Khang không phải là nơi có thể ở lâu dài, ta vốn đã sớm nghĩ đến chuyện rời đi nhưng cứ trì hoãn dùng dằng mãi. Đêm nay là hạn cuối cùng, nhất định phải đi!” Hôm nay nàng có một dự cảm rất không ổn, thậm chí nghi ngờ phải chăng Lưu Tử Nghiệp quyết định xuống tay hạ sát nàng. Nhưng Hà Tập và thủ vệ đang đợi sẵn, nàng muốn chạy trốn là việc vô cùng khó khăn, thậm chí liên lụy đến người khác.

Những suy nghĩ đó, tất nhiên Sở Ngọc không nói với Hoàn Viễn, mà an ủi thuyết phục hấn và mọi người đi trước. Nhưng Hoàn Viễn cũng giao hẹn với nàng: sau đó Hoa Thác sẽ quay lại tìm nàng. Đến ngày kia mà nàng chưa gặp lại bọn họ, thì tất cả sẽ không rời Kiến Khang, quay trở lại tìm.

Sở Ngọc thuyết phục Hoàn Viễn, rồi đến thư phòng viết một phong thư bảo hấn đưa cho Hoa Thác.

Trong thư viết: vào ngày hai mươi chín, xin Hoa Thác hãy đưa Hoàn Viễn đi, trối cũng được, đánh ngất cũng được. Tuyệt đối không để mọi người quay trở lại tìm nàng, đó là chuyện không quan trọng.

Sở Ngọc viết xong liền giao phong thư cho Hoàn Viễn, nhờ hấn chuyển đi. Hoàn Viễn là quân tử đoạn chính lễ nghĩa nghiêm ngặt, nàng gửi thư cho Hoa Thác, tất nhiên hấn sẽ không lén mở ra xem. Về điểm này, Sở Ngọc cực kỳ an tâm.

Xử lý xong, Sở Ngọc mới thay xiêm y trang trọng, thần nhiên hướng về phía Hà Tập lúc này đã khá mất bình tĩnh. Đối diện với cặp mắt nóng của hấn, nàng khẽ mỉm cười: “Chúng ta đi thôi!”

Lần này, con đường dù có gian khổ, nguy hiểm, thậm chí là cái chết, nàng vẫn phải đi.

207. Q.5 - Chương 208: Trong Rừng Trúc

Lúc Sở Ngọc mới đến thời đại này, đã chứng kiến cuộc sống sinh hoạt vô cùng xa hoa của Sơn Âm công chúa. Nàng vốn không quen như vậy, cho nên giản lược hết đi. Trừ những dịp đặc biệt, còn lại tất cả đồ ăn cho đến trang phục đều hạn chế số lượng và đơn giản hóa.

Trước đây những lúc nàng tiến cung, trừ khi Lưu Tử Nghiệp vừa mới bãi triều, thì đều thấy hần mặc thường phục. Nhưng tối nay, khi vào rừng trúc ở Hoa Lâm viên, Sở Ngọc lại thấy hần mặc y phục trang trọng khác thường.

Ít khi thấy Lưu Tử Nghiệp ăn mặc thế này, bây giờ cũng không phải lúc bãi triều, Sở Ngọc cảm thấy hơi kỳ lạ. Nhưng bây giờ, nàng và hần không giống với trước đây, có thể tùy ý nói chuyện, nên dù ngạc nhiên nàng cũng không dám mở miệng hỏi.

Trời giá rét, Lưu Tử Nghiệp ở trong nội điện giữa rừng trúc, ngồi trên nệm gấm cao chừng ba tấc. Hần mặc áo khoác lông rất dày màu đen sẫm, càng làm nổi bật gương mặt tái nhợt, khoe mắt hơi đỏ lên, hình như không ngủ ngon.

Nhìn thấy Sở Ngọc, Lưu Tử Nghiệp khoát tay, cho cung nhân hầu hạ lui ra. Giữa đại điện trong rừng trúc, chỉ còn hai chị em có liên quan duy nhất về mặt huyết thống. Sở Ngọc nhìn Lưu Tử Nghiệp, không biết nên nói gì, nhưng cũng không muốn tiến lên hành lễ, nên cứ đứng im tại chỗ.

Về mặt Lưu Tử Nghiệp hơi kỳ lạ, trong mắt dường như có điều muốn nói, nhưng làn môi khẽ động đập lại thôi.

Tuy ăn mặc trang trọng, nhưng dáng ngồi của tiểu hoàng đế lại chẳng có chút nào uy nghi. Hần hơi cúi người, tỉa khuỷu tay lên án kỷ trước mặt, bàn tay nắm mở động đập liên hồi như đang bối rối.

Thỉnh thoảng, hần lại liếc nhìn Sở Ngọc.

Lưu Tử Nghiệp đã thích im lặng như vậy, Sở Ngọc cũng vui lòng đứng hầu. Mắt nhìn mũi, mũi nhìn mồm, Sở Ngọc đứng im trầm mặc, nhưng tâm tư thì bay khỏi hoàng cung, thăm hi vọng Hoàn Viên và mọi người có thể rời đi càng sớm càng tốt. Nàng ở trong cung, có thể phân tán một phần sự chú ý của Hà Tập, giúp mọi người chạy trốn dễ dàng hơn.

Nghĩ ngợi lung tung, Sở Ngọc dần cảm thấy khí lạnh thấm thấu qua quần áo, thấm vào tận da thịt khớp xương, nàng khẽ rụt vai. Lúc đi vội vàng, nàng không mặc nhiều quần áo. Trên xe ngựa tuy có lò sưởi nhưng đoạn đường vào hậu cung đã làm nhiệt khí tản bớt, lại đứng ở nội điện rộng lớn trống trải này đã lâu, toàn thân bắt đầu lạnh buốt.

Lưu Tử Nghiệp lại ngược mắt lên, vừa lúc nhìn thấy động tác nho nhỏ này của Sở Ngọc. Hần cuống quýt đứng dậy, quên hết mọi thứ, nhảy qua bàn bước đến trước mặt nàng. Hần vội vàng cởi áo ngoài, khoác lên vai nàng rồi cất giọng trách móc: “Sao a tỷ lại ăn mặc phong phanh thế này? Lỡ cảm lạnh thì sao?”

Hần cần nhần một hồi, mới chợt nhớ ra bọn họ vẫn đang chiến tranh lạnh, động tác tay đột nhiên dừng lại, vẫn nắm chặt chiếc áo, không rõ là để Sở Ngọc khoác hay là lấy lại.

Có điều, bây giờ lấy lại thì cũng không thể xóa đi hành động vừa rồi.

Chép miệng, Lưu Tử Nghiệp chỉnh trang, cài cổ áo cho Sở Ngọc.

Hiển nhiên là Lưu Tử Nghiệp không quen mặc áo cho người khác bao giờ. Hần sợ cổ áo không cài kín, gió lạnh có thể lùa vào nên siết thật mạnh khiến Sở Ngọc suýt không thở nổi. Nhận ra nàng không thoải mái, hần vội kéo ra, nhưng thấy chưa kín, lại siết chặt...

Cứ thế lặp lại mấy lần khiến Sở Ngọc suýt trợn mắt tặc tử. Nếu không nhìn thấy vẻ mặt quan tâm lo lắng của hần, nàng còn tưởng hần muốn dùng biện pháp này để thất cổ nàng. Một hồi sau, Sở Ngọc thở dài, chụp lấy tay hần: “Thôi được rồi!”

Lưu Tử Nghiệp phần nộ buông tay, đang muốn gọi người vào, nhưng Sở Ngọc khoát tay ra hiệu để nàng tự làm. Áo khoác lấy từ trên người Lưu Tử Nghiệp, mang theo hơi nhiệt từ cơ thể hắn. Bởi vậy khi Sở Ngọc mặc lên người, nàng cũng cảm thấy ấm áp hẳn.

Sở Ngọc nhìn Lưu Tử Nghiệp. Sắc mặt tiểu hoàng đế tái nhợt tiêu tụy, mắt đỏ lên. Bất gặp ánh mắt của nàng, dường như hắn không biết phải làm sao, bèn quay mặt đi. Trong lòng thở dài, Sở Ngọc thấp giọng: “Tử Nghiệp, đa tạ!” Nàng không gọi hắn là bệ hạ như mọi khi, mà trực tiếp gọi tên hắn.

Lưu Tử Nghiệp hé môi, ánh mắt chớp chớp như là sắp khóc. Hắn nắm lấy tay Sở Ngọc, thấy bàn tay lạnh buốt bèn vuốt ve xoa xoa một hồi, rồi mới cúi đầu nói: “A tỳ, tỳ đừng giận ta nữa, được không?”

Nghe hắn ấp úng cầu hòa, Sở Ngọc lại thở dài: “Ta nào dám giận người?” Mọi danh lợi và quyền sinh sát đều nằm trong tay hắn, thật nực cười, nàng có tư cách gì để giận hắn?

Mắt Lưu Tử Nghiệp lại càng đỏ lên, hắn nói nhanh, âm điệu thấp khế: “Lừa người! Rõ ràng là tỳ giận ta!” Đợi một lát không thấy Sở Ngọc dịu dàng an ủi, trong lòng hắn càng tủi thân tấm tức: hắn là hoàng đế mà, sao a tỳ không chịu nói vài lời ngon ngọt để dỗ dành hắn?

Rõ ràng là a tỳ sai. Vì sao nàng muốn rời bỏ hắn, muốn trốn hắn đến một nơi thật xa?

Sở Ngọc vừa bực vừa buồn cười, thật không biết nên nói với hắn điều gì cho phải. Một lát sau, nàng chậm rãi rút tay khỏi tay hắn, do dự một lát rồi đặt lên vai Lưu Tử Nghiệp: “Những chuyện trước kia, coi như chưa từng xảy ra, đừng nhắc lại nữa!”

Dù sao nàng cũng sắp rời đi, bây giờ cứ thuận theo ý hắn vậy! Nàng cũng không thể báo thù cho những người đã chết, lúc này gây sự với hắn chẳng để làm gì.

Nghĩ như vậy, Sở Ngọc mỉm cười: “Hôm nay bệ hạ tìm ta làm gì vậy?”

Lưu Tử Nghiệp thấy Sở Ngọc rốt cuộc đã có ý dàn hòa, khuôn mặt tái nhợt thoát hồng hào vì vui sướng. Hắn cười vui vẻ, một lúc sau mới cất tiếng: “Ta chỉ muốn nhìn thấy a tỳ thôi, chứ không có việc gì. Hay là vậy đi, a tỳ ở lại đây luôn? mấy ngày qua trong cung có ma quỷ, ta quyết định lập đàn cúng bái, trừ tà ở trúc đường này!” Hắn ăn mặc trang trọng là vì lý do đó.

“Cổ đế đến trúc đường ở Hoa Lâm viên làm lễ trừ tà đuổi ma quỷ”

Lòng Sở Ngọc đột nhiên chấn động, trong đầu hiện ra đoạn sử sách có liên quan đến sự tồn vong của mình.

Thấy Lưu Tử Nghiệp định gọi người vào, Sở Ngọc giơ tay ngăn cản, cất tiếng hỏi: “Bệ hạ, Tông Việt tướng quân đâu?” Mặc dù nàng cực kỳ không thích tên tướng quân tàn bạo độc ác này, nhưng hắn là một trong số ít thuộc hạ trung thành với Lưu Tử Nghiệp.

Lưu Tử Nghiệp đáp: “À, gần đây có kẻ mưu phản, ta đã sai Tông tướng quân và vài vị tướng khác ra ngoài thành duyệt binh, vài ngày nữa trăm sẽ thân chinh ngự giá!” Khẩu khí hắn rất nhẹ nhàng đơn giản, hoàn toàn không coi bọn mưu phản ra gì.

“Đợi đến đêm khuya, khi Tông Việt, Đàm Kim và mấy vị tướng tâm phúc ra khỏi hoàng cung”.

Sở Ngọc mở to mắt, lại nghĩ đến một chuyện bèn hỏi: “Vậy còn Lâm Sâm thì sao?” Vị sư huynh của Việt Tiệp Phi và Thiên Như Kính, luôn túc trực bên cạnh hoàng đế, hắn có ở đây không?

Lưu Tử Nghiệp không chút để ý: “Hôm nay hắn xin phép nghỉ, một canh giờ trước đã rời khỏi hoàng cung. A tỳ tìm hắn có chuyện gì không?”

Sở Ngọc lắc đầu, nhìn Lưu Tử Nghiệp gọi người vào, sửa soạn các khâu để tiến hành cúng bái.

Toàn thân nàng cứng ngắc, không thể động đậy.

“Diên Phu, Đạo Nhi, Thọ Tịch Chi và đồng đảng phế đế ở hậu đường, đêm hai mươi chín tháng mười một”

Hôm nay là hai mươi bảy tháng mười một.

Nàng nhớ rõ, đoạn sử đó ghi là ngày hai mươi chín tháng mười một.

Sao lại chính là hôm nay?

208. Q.5 - Chương 209: Bản Quỷ Ở Trúc Đường

Trong ngoài đại điện giữa rừng trúc, treo rất nhiều cờ phướn và bùa chú, trên đó vẽ những ký hiệu ngoằn ngoèo mà Sở Ngọc xem không hiểu. Lát sau, thái giám Hoa Nguyễn Nhi vào bẩm báo, các pháp sư đã tập hợp đông đủ, đang cùng Thiên Như Kính đứng đợi ở bên ngoài.

Thiên Như Kính cũng ở đây?

Sắc mặt Sở Ngọc càng khó coi. Nàng ngẫm nghĩ, vấn đề thời gian không phải là chủ yếu, chỉ khác một con số thôi. Quan trọng là, những người hàng ngày bảo vệ cho sự an toàn của Lưu Tử Nghiệp đều không có ở đây, chỉ còn lại vài người hầu. Việc canh phòng xung quanh lơ lửng. Thế nhưng Thiên Như Kính lại ở giữa đám pháp sư, chẳng lẽ chuyện này do một tay hắc chỉ đạo?

Sở Ngọc và Lưu Tử Nghiệp cùng bước ra khỏi nội điện. Lúc này đã là buổi tối. Rừng trúc bên ngoài nội điện tối om. Tuy ở ngoài bìa rừng có treo đèn lồng, nhưng chiếu sáng không xa. Ánh sáng thỉnh thoảng chớp lên cành lá trúc, tạo những hình ảnh giao thoa động đậy trên mặt đất, rất giống bóng ma quỷ, khiến cho không khí càng thêm âm trầm quỷ quái.

Sở Ngọc liếc mắt một cái cũng có thể nhận ngay ra Thiên Như Kính đứng giữa đám pháp sư. So với đám pháp sư lờ lệt năm màu sáu sắc, Thiên Như Kính mặc y phục tím, trông đơn giản mộc mạc nhất.

Sở Ngọc xin phép Lưu Tử Nghiệp, rồi tiến thẳng về phía Thiên Như Kính, nắm chặt lấy tay áo hắn: “Đây là trò do người bày ra phải không?”

Thiên Như Kính nhìn nàng chăm chăm, nhưng không mở miệng. Gương mặt hắn hơi xanh xao gầy guộc, vì thể càng làm nổi bật cặp mắt trong trẻo như nước hồ thu, trong đáy mắt dường như có điều muốn nói.

Thấy Thiên Như Kính im lặng, Sở Ngọc càng tức giận, nghiêng rằng hỏi tiếp: “Hôm nay là ngày hai mươi bảy, trong sách sử ghi rõ là ngày hai mươi chín. Người ra tay sớm không sợ trái với thiên thư sao?”

Cuối cùng Thiên Như Kính cũng mở miệng: “Ta không biết vì sao thời gian lại sai lệch hai ngày. Điều này vốn không phải do ta!” Lúc hắn tới đây, trong lòng cũng nghi hoặc...Hay là...

Đó chính là ý trời?

Sở Ngọc nghe vậy ngẩn người, không nhận được tiếp tục truy hỏi: “Thật sao?” Thật sự không phải do hắn?

Thiên Như Kính thản nhiên nói: “Lúc này, ta còn lừa nàng làm gì?”

Hai người đứng riêng một góc trong rừng trúc, khe khẽ nói chuyện. Trên mặt đất lạnh cứng, bên cạnh những gốc trúc vẫn còn một ít tuyết chưa tan. Màu tuyết trắng lấp lánh phản xạ ánh trăng nhàn nhạt, tạo nên bầu không khí hư ảo diêm lệ của đêm trăng trong rừng trúc. Mà khuôn mặt tái nhợt của Thiên Như Kính cũng như bao phủ một màn sương mờ ảo.

Sở Ngọc trầm mặc một hồi, bỗng nhiên cất tiếng: “Bây giờ nếu ta cảnh báo cho bệ hạ, có lẽ bệ hạ sẽ không chết!” Bây giờ nhắc Lưu Tử Nghiệp tăng cường phòng vệ, chuyển đến một nơi an toàn hơn, xử tử ba vị vương gia. Như vậy...cơ hội thay đổi lịch sử, xoay chuyển càn khôn đang ở ngay trước mắt.

Vừa rồi Lưu Tử Nghiệp mặc thêm áo cho nàng, chịu khó lấy lòng nàng một cách vụng về, khiến cho đáy lòng nàng không khỏi dâng lên cảm giác dịu dàng ấm áp. Nàng không thể trở mặt nhìn hắn chết. Cho dù Lưu Tử Nghiệp có hàng ngàn điều không tốt, nhưng hắn là em ruột của thân thể này, lại chân thành yêu quý nàng. Vừa rồi Sở Ngọc đã định rời đi, nhưng sắp đến giờ quyết định, nàng lại không nhẫn tâm.

Khuôn mặt Thiên Như Kính vẫn đứng đưng lạnh nhạt như trước, hắn nói với vẻ hơi thản thờ: “Tùy nàng!” Lưu Tử Nghiệp mặc y phục đen, trên mặt vải thêu hoa văn chìm, vẻ mặt hắn nghiêm túc trang trọng. Đứng hai bên là hai thái giám Hoa Nguyễn Nhi và Huyền An. Một kẻ cầm cung bằng gỗ đào, một kẻ cầm túi mũi tên làm từ cây gai. Nghe nói, cung làm bằng gỗ đào, tên làm bằng cây gai có thể trừ tà tránh hung, bắn trúng ma quỷ. Đây là một trong những nghi thức quan trọng mở màn cho buổi lễ cầu cúng.

Trước đây Sở Ngọc đã từng dùng chuyện ma quỷ để dọa nạt Lưu Tử Nghiệp, cho nên bây giờ không thể lật lọng nói không có quỷ. Nàng chỉ bước đến hỏi: “Sao tự nhiên bệ hạ lại muốn đuổi quỷ?” Nàng vẫn không hoàn toàn tin tưởng lời Thiên Như Kính, muốn hỏi chính Lưu Tử Nghiệp, liệu có phải là tên thiên sư kia bày ra trò cúng bái này không?

Lưu Tử Nghiệp ấp úng một hồi, nhưng nghĩ nếu không nói thì Sở Ngọc cũng biết, cuối cùng chậm chạp mở miệng. Tuy hắn tàn bạo ngang ngược, nhưng lại sợ ma quỷ. Nhiều ngày qua hắn liên tục gặp ác mộng, thường xuyên mơ thấy Phấn Đại và các cung nữ bị giết quay về đòi mạng, khiến hắn sợ mất hồn mất vía nên mới nghĩ ra cách cúng bái hành lễ này.

Hắn vốn không hề để tâm thương xót gì những người bị giết, nên càng nói càng không kiêng dè, và không nhận ra sắc mặt Sở Ngọc thay đổi, ánh mắt nàng ngày càng trở nên lạnh lùng.

Phải rồi!

Sở Ngọc lạnh lẽo nhìn Lưu Tử Nghiệp, trong lòng thầm nói: Phải rồi, sao nàng có thể quên mất? Tuy trước mặt nàng, Lưu Tử Nghiệp là đệ đệ yêu thương tận tình chăm sóc, nhưng với người khác, hắn là tên bạo chúa khát máu ngang ngược.

Hắn giết bốn đứa trẻ vô tội, giết Mặc Hương, hại chết Phấn Đại, cũng gián tiếp giết chết hơn một trăm người của nàng.

Nhiều máu tươi như thế, làm sao mà rửa sạch nổi?

Chẳng qua hắn đối tốt với nàng một chút, thế là nàng có thể quên hết những mạng người vô tội kia sao?

Sở Ngọc lẳng lặng nhìn Lưu Tử Nghiệp, lồng ngực vừa mới ấm áp một chút, lại lập tức trở nên lạnh buốt.

Lưu Tử Nghiệp chỉ huy nhóm pháp sư bắt đầu làm phép. Thiên Như Kính lúc này cũng bước tới, đứng bên cạnh hoàng đế. Sở Ngọc há miệng mấy lần nhưng không thể thốt nên lời. Cuối cùng, nàng hướng về phía hắn cáo từ: “Bệ hạ, ta cảm thấy không được khỏe, xin phép về phủ trước để nghỉ ngơi!”

Vừa nghe Sở Ngọc không khỏe, Lưu Tử Nghiệp liền quên hết chuyện đuổi quỷ. Hắn định cho gọi ngự y, nhưng Sở Ngọc ngăn lại, liên tục cam đoan là mình chỉ bị lạnh một chút, về nhà ngủ một giấc là sẽ khỏe thôi.

Vừa đi được hai bước, Sở Ngọc bị Lưu Tử Nghiệp gọi lại: “A tỷ!”

Nàng quay lại, nhìn thấy mặt hoàng đế đỏ lên, rõ ràng phản ánh sự lo âu: “A tỷ, sau này đừng rời bỏ ta, được không?”

Sở Ngọc sửng sốt, buột miệng đáp: “Được, sẽ không rời bỏ người, nhất định sẽ không!”

“Không lừa ta chứ?”

“Ừ, không lừa người!” Nàng khẳng định chắc chắn.

Nghe Sở Ngọc cam đoan, Lưu Tử Nghiệp nhẹ nhàng thở ra, an tâm ngồi xuống tiếp tục xem các pháp sư đuổi ma quỷ. Nàng không để Lưu Tử Nghiệp cho người dẫn đường, mà tự mình đi theo con đường quen thuộc ra khỏi cung, trên người vẫn còn khoác chiếc áo lông của hắn. Dọc đường, thỉnh thoảng tuyết vẫn bay lất phất.

Rất nhanh đã đến gần cửa cung. Đến chỗ rẽ, Sở Ngọc bỗng nghe thấy tiếng quát của Hà Tập: “Ai đó?” Nàng giật mình dừng bước, nhưng nghiêng tai lắng nghe mới phát hiện, vừa rồi hắn không nói với mình.

209. Q.5 - Chương 210: Công Chúa Và Phò Mã

Sau tiếng quát hỏi, âm thanh chuyển thành gọi tên người kia: “Khuông Sản Chi?”

“Thái Tông cùng thuộc hạ là Nguyễn Điền Phu, Thọ Tịch Chi, Khương Sản Chi, tổng cộng mười một người âm mưu phế đế”

Nghe cái tên này, Sở Ngọc đột nhiên nín thở.

Nàng ở ngay gần cửa cung, còn Hà Tập đang ở bên kia tường chờ nàng. Hai người cách nhau một bức tường, nhưng tính theo đường thẳng thì chỉ khoảng ba, bốn trượng mà thôi. Vốn dĩ có thủ vệ canh cửa, nhưng lúc này nhàn rỗi, bọn họ đang nói chuyện phiếm với Hà Tập.

Theo sách sử, thuộc hạ của Lưu Úc cấu kết với cận thần của Lưu Tử Nghiệp là Thọ Tịch Chi và Khương Sản Chi. Hai người này giữ chức quan gọi là chủ y, tương đương với thống lĩnh cấm vệ quân. Nhưng vừa nãy hỏi Lưu Tử Nghiệp, Sở Ngọc được biết Thọ Tịch Chi vẫn ở trong cung còn Khương Sản Chi vắng mặt.

Đây cũng là lý do khiến Sở Ngọc nghi ngờ, lần này có đúng là sự kiện cúng bái ghi trong lịch sử hay không. Nhưng khi nghe Hà Tập gọi cái tên này, nàng không còn nghi ngờ gì nữa.

Hà Tập gọi Khương Sản Chi lại, nói chuyện phiếm mấy câu rồi để hắc và cấm vệ quân tùy tùng tiến vào. Sở Ngọc nghe tiếng bước chân, vội lùi lại nấp sau một thân cây.

Sau đó, nàng mới nghĩ ra, mình không cần chột dạ. Ngay cả Khương Sản Chi đang muốn giết Lưu Tử Nghiệp, nhưng trước khi thực hiện mục đích, hắc sẽ không đụng đến nàng để tránh “đánh rắn động cỏ”.

Nhưng bây giờ đã trót ẩn nấp rồi, nàng không thể đi ra, chỉ còn biết đứng nhìn Khương Sản Chi dẫn theo bảy, tám người vào cung. Bước chân của cả nhóm người rất nhẹ, như đã thống nhất từ trước. Ánh trăng và màu tuyết trắng lấp lánh trên người họ càng làm tăng thêm vài phần lạnh lùng sát ý.

Sở Ngọc nhìn bọn họ, đột nhiên cảm thấy hối hận, thậm chí muốn quay trở lại nhắc Lưu Tử Nghiệp cẩn thận. Nhưng chợt nhớ đến ánh mắt trước khi chết của Mặc Hương, nàng lại buộc chính mình phải cứng rắn, không quan tâm nữa.

Đợi Khương Sản Chi đi xa, Sở Ngọc mới thở phào một hơi, định tỏ vẻ không có chuyện gì mà bước ra. Bỗng nhiên nàng nghe thấy tiếng chân hai người bước đến gần, sau đó là tiếng nói thì thào: “Phò mã, vừa rồi Khương Sản Chi...Ta thấy hình như trong ngực áo hắc giấu vật cứng, phải chăng có mưu đồ...”

Hà Tập hừ lạnh một tiếng: “Ta sao không biết, những người phía sau Khương Sản Chi đâu phải cấm vệ quân? Có lẽ hắc muốn mưu phản. Nếu hắc muốn làm phản, việc gì ta phải ngăn cản?”

Hai người nói rất khế, nhưng ở bên kia tường, Sở Ngọc vẫn nghe rõ mồn một.

Nàng vội cắn môi để kìm chế tiếng kêu.

Hà Tập tiếp lời: “Hôm nay bệ hạ triệu kiến ả, e rằng sẽ một lần nữa xiêu lòng, yêu chiều ả. Đợi đến khi ả lại đắc thế, liệu ta có sống yên ổn được không? Hôm nay nếu Khương Sản Chi thành công thì đối với ta là việc không thể tốt hơn. Nếu không thành, thì cũng chẳng liên quan gì đến ta!” Trước mặt Hà Tập chính là tâm phúc của Hà gia, nên hắc cũng không ngần ngại gì mà nói thẳng.

Nói tóm lại, hắc quyết định làm ngọn cỏ đầu tường, thuận theo chiều gió. Khương Sản Chi mang theo đao kiếm, cùng những người lai lịch không rõ ràng vào cung, hắc coi như không thấy.

Hà Tập chưa dứt lời được bao lâu, bỗng nghe bên kia tường truyền đến tiếng cành cây gãy. Trong lòng kinh hãi, hắc vội vòng qua cửa, lập tức nhìn thấy nữ tử mà mình oán hận thâm sâu đang đứng lặng dưới tàng cây, dưới chân là một đoạn cành khô vừa bị giẫm gãy.

Sở Ngọc trong lòng kêu khổ, không đợi Hà Tập kịp phản ứng, vội xoay người bỏ chạy.

Lúc này nói gì cũng bằng thừa. Nếu đứng nguyên tại chỗ, thì chỉ chờ Hà Tập đến giết người diệt khẩu. Sở Ngọc không rõ lắm về võ công của hắc, nhưng một nam nhân cao lớn cường tráng giết một cô gái nhỏ bé yếu ớt như nàng là chuyện không khó khăn gì.

Hà Tập thấy Sở Ngọc bỏ chạy, ban đầu hơi do dự, nhưng lập tức nghĩ không ổn. Nếu Sở Ngọc chạy đến chỗ Lưu Tử Nghiệp cảnh báo...

Mẹ kiếp, hắc thật là xui xẻo!

Đầu tiên Hà Tập còn do dự, không biết nên đuổi theo Sở Ngọc trước hay là gọi người đến chỗ hoàng đế trước. Cuối cùng, hắn quyết định không gọi ai khác, tự mình đuổi theo Sở Ngọc.

Trong tiềm thức, hắn không muốn gây ra kinh động, càng không muốn chính mình làm phản giết vua.

Sở Ngọc không dám hô cầu cứu vì không xác định được, Lưu Tử Nghiệp đã chết hay chưa. Nếu kinh động quá nhiều người, chỉ sợ vừa thoát khỏi Hà Tập lại rơi vào tay quân phản loạn.

Nếu có thể một mình bí mật trốn thoát là tốt nhất.

Sở Ngọc dù sao cũng là phái nữ, thể lực bẩm sinh yếu ớt, chỉ chạy được một đoạn là nghe thấy tiếng bước chân của Hà Tập càng lúc càng gần. Hai người chạy đến chỗ vắng vẻ nhất trong cung. Dưới bóng đêm, hai vợ chồng một nam một nữ, một đuổi một chạy. Chỉ có ánh trăng bàng bạc và tuyết trắng lạnh lẽo dõi theo bước chân họ, chứng kiến đoạn kết cuộc hôn nhân là sự giằng co sinh tử.

Cũng chỉ có tuyết và ánh trăng nhìn thấy bọn họ.

Sở Ngọc nghiêng rặng, đột nhiên xoay người lại, nắm cổ tay.

Hà Tập chỉ còn cách Sở Ngọc khoảng năm, sáu bước, đang định chạy tới bỗng nghe trong không trung có hai tiếng “xuy” “xuy” sắc nhọn vang lên. Hình như có thứ gì đó bắn ra, đồng thời chân hắn truyền tới cơn đau nhức.

Sở Ngọc vừa bắn ra hai mũi tên. Một mũi tên bắn trượt, rơi sát mép giày của Hà Tập. Một mũi tên khác bị chệch nhưng cũng không quá xa, cắm trúng bắp đùi hắn.

Một mũi tên thất bại, một mũi tên trúng đích, Sở Ngọc không thất vọng cũng chẳng vui mừng, chỉ im lặng xoay người tiếp tục chạy.

Hà Tập là phò mã, xuất thân quyền quý, chưa từng bị thương như vậy bao giờ. Mũi tên của Sở Ngọc không gây tử vong nhưng khiến hắn đau không nhúc nhích được, chỉ có thể ngồi nhìn Sở Ngọc chạy xa.

Không lâu sau, thuộc hạ tâm phúc của Hà Tập dẫn theo mấy người đuổi đến nơi, băng bó cho hắn. Khi đã tạm cầm máu, hắn nghiêng rặng: “Đuổi theo cho ta!”

Sở Ngọc chạy tới Vĩnh Huấn cung, là nơi mà Vương thái hậu – mẹ đẻ của Lưu Tử Nghiệp đã từng ở. Sau khi Vương thái hậu qua đời, Lưu Tử Nghiệp sợ hồn ma của bà hiện về nên không cho ai lai vãng ở chỗ này.

Nàng thở hồng hộc, chạy vào Vĩnh Huấn cung, rất nhanh lại nghe thấy tiếng chân đuổi phía sau. Lúc này có tiếng chân của bảy, tám người, mà ám tiễn chỉ còn lại tám mũi. Hơn nữa kỹ thuật của nàng cũng không tốt lắm, bắn ra chưa chắc đã trúng.

Sở Ngọc tìm đường trốn, nhưng đối phương có quân số đông, lại đều xuất thân nhà binh nên rất có kinh nghiệm truy tìm. Rất nhanh chóng, nàng chỉ còn đường duy nhất là chạy vào phòng ngủ của thái hậu lúc sinh thời.

Sở Ngọc dựa vào tường, chăm chú nhìn bóng đen ở ngưỡng cửa. Trong phòng không có đèn, nàng không nhìn rõ lắm về mặt đối phương. Nàng chậm rãi ngồi xuống, trên chính chiếc giường mà thái hậu đã trút hơi thở cuối cùng, ẩn tay vào mép giường.

Kẻ đuổi theo Sở Ngọc nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ: cuối cùng cũng có câu trả lời thỏa đáng cho Hà Tập. Nhưng hắn kinh ngạc nhìn thấy, Sở Ngọc bỗng nghiêng người. Cũng với tiếng chuyển động của dây cáp, mặt giường thụt xuống, tạo thành một cửa hầm vuông vức. Mà Sở Ngọc ngửa người, lọt thỏm xuống cửa hầm sâu hun hút đó.

Trong Lâm Hoa viên, nhóm pháp sư cử hành nghi thức gọi quỷ, bảo Lưu Tử Nghiệp lấy cung gỗ đào bắn vào hư không. Hơn mười mũi tên bắn đi, pháp sư liền thông báo: quỷ đã bị bắn chết.

Lưu Tử Nghiệp vui mừng, rốt cuộc cũng xóa bỏ được bất an trong lòng, ra lệnh tấu nhạc.

Lúc này, đám người đứng bên rừng trúc, ánh mắt tối tăm đầy sát ý.

Thiên Như Kính đứng ngay gần Lưu Tử Nghiệp, ánh mắt trong như nước, sáng vàng vạc như trăng, thản nhiên chờ đợi chuyện xảy ra.

210. Q.5 - Chương 211: Cá Lớn Lọt Lưới

Những chuyện xảy ra sau đó rất đơn giản.

Thọ Tịch Chi vung đao xông tới, Khương Sản Chi hỗ trợ.

Tùy tùng của Khương Sản Chi trấn áp người hầu xung quanh Lưu Tử Nghiệp.

Thiên Như Kính lặng lẽ nhìn trời.

Trong đám hỗn loạn, Lưu Tử Nghiệp chạy trốn vào rừng trúc, theo sau hắn là thái giám Hoa Nguyên Nhi và Huyền An. Thọ Tịch Chi cầm đao truy sát. Bốn người chạy vào hậu đường, Lưu Tử Nghiệp quay người giương cung lấp tên, mũi tên phóng vút lên không.

Thọ Tịch Chi hơi nghiêng cổ tay. Trong bóng đêm, ánh đao lóe sáng.

Lúc này là cuối giờ Hợi, đầu giờ Tí.

Tông Việt dẫn theo một đội quân phi ngựa hết tốc lực trở về. Hắn vừa được tin báo, có kẻ hành thích hoàng đế.

Mặc dù Lưu Tử Nghiệp là bạo quân ngang ngược vô đạo, nhưng đối với Tông Việt lại rất hào phóng nên hắn luôn hết lòng trung thành ủng hộ. Vừa nhận được tin, hắn liền chọn lấy những chiến mã nhanh nhất cùng với hai trăm kỵ binh dũng mãnh, gấp gáp trở về hoàng cung.

Vào thành chưa được bao lâu, băng qua đường phố, Tông Việt thoáng nhìn thấy một bóng người.

Người đó mặc y phục xanh biếc, tay ôm một bọc vải màu lam đang đi trong ngõ hẻm vắng người, trên mặt đầy vẻ bất an.

Tông Việt đã từng gặp người này, bởi vì Sơn Âm công chúa đã có lần mang hắn theo. Nhưng lúc này, tại sao hắn lại len lút xuất hiện ở đây? Chẳng phải hắn nên yên phận trong phủ công chúa sao?

Thấy khả nghi, Tông Việt hạ lệnh tạm dừng, tự mình phi ngựa tới, một tay túm cổ Liễu Sắc, nhắc cả người hắn lên.

Lúc trước hắn túm cổ Mặc Hương cũng giống y chang như vậy.

Bọc vải rơi xuống đất, vàng bạc châu báu bên trong tung tóe lán lóc.

Liễu Sắc đối diện với cặp mắt Tông Việt, nhất thời bị dọa mất hồn mất vía. Tông Việt nheo mắt, ánh nhìn lại càng sắc bén lợi hại như dao, thường thức sự sợ hãi run rẩy của con mồi trong tay. lát sau, hắn cất giọng âm trầm giống như mèo vờn chuột: “Sao ngươi lại ở đây?”

Bây giờ là giữa giờ Hợi.

“Còn công chúa?”

Hoàn Viễn và mọi người ra khỏi thành được khoảng năm dặm thì gặp Hoa Thác đã đứng đợi từ lâu. Hoa Thác cẩn thận đỡ lấy Dung Chỉ vẫn đang hôn mê, được A Man công trên lưng. Nhìn lướt qua, hắn phát hiện thiếu hai người.

Ngoài Hoàn Viễn, A Man, Lưu Tang, còn có Ấu Lam và mấy người hầu thân tín, nhưng lại thiếu mất hai người, một người quan trọng nhất và một người không đáng nhắc tới.

Hoa Thác đặt Dung Chỉ nằm lên nệm xe ngựa đã chuẩn bị cẩn thận từ trước, đắp chăn ấm áp rồi mới quay lại. Hẳn xác định đúng là thiếu Sở Ngọc và Liễu Sắc, mới quay sang hỏi lại Hoàn Viễn.

Hoàn Viễn ánh mắt u ám, nhắc lại những gì Sở Ngọc dặn dò, đồng thời chuyển thư của nàng cho Hoa Thác. Dừng một chút, hần cười khổ một tiếng: “Còn về phần Liễu Sắc...có lẽ là lén bỏ trốn một mình rồi!”

Phát hiện Liễu Sắc lén bỏ trốn, Hoàn Viễn không cho tìm kiếm, mà theo kế hoạch ban đầu, tập hợp mọi người ra khỏi thành để gặp Hoa Thác.

Liễu Sắc sẽ thế nào, Hoàn Viễn chẳng quan tâm. Ai có chí nấy, bây giờ phủ công chúa không thể cung cấp cho kẻ đó những gì hần muốn, vậy thích ra đi thì cứ việc, không cần Hoàn Viễn hần phải phí tâm.

Chắc công chúa cũng sẽ không vì chuyện nhỏ này mà phiền lòng, Hoàn Viễn nghĩ thầm. Nhưng bản thân hần không phát hiện ra, khi những gánh nặng bên cạnh Sở Ngọc giảm bớt, hần cảm thấy vui mừng hơn.

Hoàn Viễn bảo Lưu Tang theo Ấu Lam đi nghỉ ngơi một lát. Hoa Thác tránh ra một góc, xé mở phong thư. Đọc qua, hần đột nhiên biến sắc.

Trong thư Sở Ngọc viết rõ, nhờ Hoa Thác lừa Hoàn Viễn rời xa thành Kiến Khang, đi càng xa càng tốt. Nếu sau ngày hai mươi chín, bọn họ không gặp lại thì cũng không cần để ý đến nàng nữa, Hoa Thác hãy hạ được Hoàn Viễn và mọi người, đưa họ đi, tránh xa khỏi kinh thành hỗn loạn.

Tuy Sở Ngọc không viết rõ, nhưng Hoa Thác có thể cảm nhận được ẩn ý giữa những dòng chữ. Đường như có chuyện gì đó đáng sợ sắp xảy ra, nàng đã biết trước, nhưng không thể tránh né.

Hoa Thác cứ cầm phong thư trầm mặc hồi lâu khiến Hoàn Viễn sinh nghi. Hần thu xếp ọi người xong xuôi liền quay lại hỏi: “Công chúa viết gì trong thư vậy?”

Không thể để hần biết!

Hoa Thác gấp phong thư lại, thản nhiên đáp: “Không có chuyện gì, công chúa dặn ta bảo vệ các người thật tốt!” Đây cũng không phải là nói dối. Sở Ngọc quả thật có nhờ Hoa Thác quan tâm đến mọi người. Với trí tuệ của Hoàn Viễn, có thể sống sót là chuyện không khó khăn gì. Nhưng Sở Ngọc chỉ lo, hần vì nàng mà quay lại thành Kiến Khang đầy rẫy nguy hiểm.

Hoa Thác hơi băn khoăn do dự. Cho tới bây giờ, ác cảm của hần với Sở Ngọc đã vơi đi rất nhiều, nhưng hần không thể bỏ mặc Dung Chỉ. Trong lòng hần, Dung Chỉ vẫn quan trọng hơn.

Tuy Hoa Thác phản ứng rất nhanh, nhưng một nét chần chừ thoáng qua trên mặt cũng không lọt khỏi tầm mắt của Hoàn Viễn. Hoàn Viễn đột nhiên nhớ ra, trước lúc hạ được Thiên Như Kính, Sở Ngọc cũng đã từng nói những lời ly biệt với hần.

Càng nghĩ càng thấy bất an, hần liền thăm dò: “Có thể cho ta xem thư của công chúa được không?”

Hoa Thác đáp không cần suy nghĩ: “Được!”, đồng thời gơ bức thư ra.

Thấy Hoa Thác thoải mái như vậy, Hoàn Viễn nghĩ mình đã đoán sai. Nhưng bàn tay Hoa Thác đến trước mặt hần không dừng lại, bỗng bay nhanh lên, chém xuống gáy Hoàn Viễn.

A Man đang nói chuyện với Lưu Tang, mấy người hầu đang thu xếp chuẩn bị lên đường, không ai chú ý đến động tác này của Hoa Thác.

Vừa đỡ Hoàn Viễn ngã xuống ngắt xỉu, Hoa Thác làm ra vẻ kinh ngạc kêu lên: “Hoàn Viễn, người sao thế?”

Tiếng hô làm kinh động Lưu Tang và mọi người. Sau đó, Hoa Thác liền giải thích, vừa rồi Hoàn Viễn đột nhiên té xỉu, có lẽ là quá mệt nhọc sau nhiều ngày lao tâm khổ tứ, làm việc quá sức.

Hoàn Viễn đã nghi ngờ, Hoa Thác biết mình không thể lừa được hần. Vậy thì chỉ còn cách làm theo những gì Sở Ngọc gợi ý, đầu tiên là sử dụng vũ lực.

Mọi người không nghe được những gì bọn họ nói chuyện, cũng không biết tâm tư khác thường của Hoa Thác nên tin ngay lời hắn nói, xúm vào đỡ Hoàn Viễn nằm song song với Dung Chỉ trong xe ngựa.

Hoa Thác khẽ lắc cổ tay, ánh mắt trầm tư trong khoảnh khắc. Lúc này Hoàn Viễn đã hôn mê, người chỉ đạo là hắn. Ngẫm nghĩ một lát, hắn nói với Lưu Tang và A Man: “Chúng ta đi thôi!”

A Man chớp chớp mắt không hiểu: “Không đợi công chúa sao?” Lúc trước Hoàn Viễn đã nói, bọn họ ra khỏi thành sẽ dừng lại đợi công chúa.

Hoa Thác mỉm cười miễn cưỡng: “Công chúa đã tự sắp xếp ổn thỏa rồi! Không phải là ta không đợi, mà công chúa dặn chúng ta đến đợi ở một nơi xa hơn!”

Nếu có Hoàn Viễn làm chủ ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra Hoa Thác nghĩ một đằng nói một nẻo. Nhưng Lưu Tang và A Man là hai người được hắn dạy võ nghệ, thân thiết quý mến hắn, lại vô tâm vô tính, rất dễ bị lừa, nghe hắn nói liền yên tâm khởi hành.

Mọi người chưa kịp di chuyển bỗng nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến. Rất nhanh chóng, một đội kỵ sĩ áp sát bọn họ, đi đầu là Tông Việt.

Tông Việt dẫn theo ba mươi kỵ binh. Phía trước ngựa của hắn có một bóng áo xanh, Hoa Thác nhận ra, kêu lên: “Liễu Sắc?”

Tông Việt xuống ngựa, vỗ vỗ lên khuôn mặt sưng đỏ của Liễu Sắc: “Ngoan lắm, đúng là không lừa ta! Ta sẽ cho người...chết nhanh không đau đớn!”

Rồi hắn vung đao trong nháy mắt.

Tay vẫn cầm đao nhuộm máu, Tông Việt quay về phía Hoa Thác và mọi người. Vừa rồi, từ miệng Liễu Sắc biết được công chúa và thuộc hạ trong phủ lén bỏ trốn, hắn lập tức chọn ra ba mươi người theo hắn truy đuổi, hơn một trăm người còn lại tiếp tục phi ngựa về hoàng cung.

Hắn chuẩn bị cả hai phương án. Nếu bệ hạ bị phế bỏ, hắn bắt được công chúa có thể lập công với tân hoàng đế. Mà nếu bệ hạ bình an, hắn mang công chúa về cũng sẽ có công lao.

Nhưng vừa rồi Liễu Sắc quá hoảng sợ, quên nói việc chạy trốn chỉ là kế hoạch ban đầu, hiện tại Sở Ngọc đang ở trong cung. Mà Tông Việt cũng không để ý điểm này, cứ thế truy đuổi đến đây.

Nhìn lướt qua, thấy chiếc xe ngựa phía sau Hoa Thác, Tông Việt cho rằng Sở Ngọc ở trong đó.

Hoa Thác biết thân phận của Tông Việt, tất nhiên không cho rằng đối phương đến hộ tống hay đưa tiễn bọn họ. Không cần nhiều lời, hắn hô to, nhắc mọi người bảo vệ xe ngựa, còn mình thì rút kiếm nghênh chiến.

Hoa Thác giao đấu với Tông Việt, A Man và Lưu Tang đánh nhau với ba mươi quân sĩ còn lại. A Man dùng thương sát quét những vòng lớn, còn Lưu Tang linh hoạt lợi dụng khe hở để đâm đoán kiếm.

Hoa Thác có võ nghệ cao cường, A Man và Lưu Tang không phải là kém, nhưng đối phương toàn là binh lính dũng mãnh tinh nhuệ. Tông Việt là kẻ tiểu nhân ác độc, nhưng về võ nghệ lại ngang ngửa Hoa Thác, cộng thêm có ba mươi dũng sĩ trợ giúp, rất nhanh chóng đẩy ba người lui dần về phía xe ngựa.

Những người hầu bảo vệ xe ngựa cũng tham gia chiến đấu, chống cự được một lúc nhưng phòng tuyến cũng nhanh chóng bị chọc thủng.

Hoa Thác đỡ những đòn tấn công quyết liệt của Tông Việt, trên người đã có mấy vết thương. Lòng hắn thầm hận: Liễu Sắc chết thì chết, lại còn liên lụy bọn họ đến tận đây. Bây giờ hắn không có cả sức lực để mắng người, thanh kiếm trên tay càng lúc càng nặng, sắp không chống đỡ được nữa.

Hoa Thác bỗng nhiên lão đảo, ngã về phía sau. Trong mắt Tông Việt xẹt qua tia khoái trá, hắn vung đao chém tới. Nhưng đao bỗng dừng lại giữa không trung, bị một vật gì trắng nhỏ bắn trúng. Lực không mạnh, chỉ làm cho thân đao khẽ lệch đi, nhưng giúp cho Hoa Thác có thêm thời gian xoay chuyển tình thế, giữ được mạng sống.

Hoa Thác lặn người tránh, đao của Tông Việt chém xuống nền đất.

Nhưng hai người không tiếp tục giao đấu nữa, cùng nhìn về phía sau.

Không biết từ lúc nào, rèm xe ngựa lam nhạt khẽ vén lên. Từ khe hở đó, một bàn tay xanh xao gầy guộc vươn ra.

Dưới chân Tông Việt, cây trâm ngọc gãy thành vài đoạn.

211. Q.5 - Chương 212: Tỉnh Dậy Sau Giác Chiêm Bao

Hoa Thác ngừng lại.

A Man, Lưu Tang và các quân sĩ khác cũng ngừng lại.

Ánh mắt bọn họ đều nhìn về một hướng, xem tay nào vừa ra đòn.

Đó là bàn tay thon dài đẹp đẽ, tuy hơi gầy nhưng rất tao nhã, giống như bạch ngọc không tì vết được kết tinh giữa nhân gian.

Kết tinh của đất trời, chính là như thế.

Thời gian như ngừng trôi, chỉ có ánh trăng và những bông tuyết trắng xóa bao phủ khắp cây cỏ nơi này.

Trong phút chốc, hô hấp bỗng như chậm lại, mọi liễu lĩnh nóng nảy kìm chế bớt, và sát ý tan biến như gió xuân.

Bàn tay kia đặt lên thành xe ngựa.

Người trong xe khẽ thở dài, phiêu nhiên mà cũng cực kỳ ung dung: “Đúng là một giấc mộng dài! Vừa từ chiêm bao tỉnh lại, đã là mùa đông!”

Giọng nói nhẹ như tuyết rơi, hòa tan vào ánh trăng giữa bóng đêm vô cùng vô tận.

Tông Việt nhướn mày, hình như nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt trở nên khó coi.

Trong xe vọng ra tiếng cười nhàn nhạt: “Mấy năm không gặp, phong thái Tông tướng quân vẫn như xưa!”

Nghe thấy câu này, vẻ mặt Tông Việt trở nên cau có hung bạo, bởi vì hắn đã nhận ra, người trong xe là ai.

Hoa Thác ngơ ngác nhìn về phía xe ngựa. Sau khi nghe được câu kia, mới rút cuộc tỉnh trí lại, trên mặt là vẻ mừng rỡ không thể tin được.

Hắn há miệng thở dốc, lại phát hiện ra cổ họng nghẹn ngào, không thốt nên lời.

Tông Việt trong lòng kinh hãi, rốt cuộc cũng tỉnh táo hơn. Hắn nhớ đến lời đồn mấy năm qua về người này, bèn cố gắng ổn định tinh thần rồi cất tiếng: “Người quyết định cứ ở trong xe nói chuyện với ta sao?”

“Tông tướng quân nói phải, quả thật ta tiếp đón khách chưa chu đáo!” Người trong xe lại khẽ cười, rất tự nhiên đặt mình ở địa vị “chủ nhà”.

Tiếp đó, rèm xe xốc lên một chút, lộ ra một người y phục trắng đang ngồi ngay ngắn. Trong bóng tối, gương mặt người đó phẳng phất đang cười. Chỉ trong khoảnh khắc, hắn liền đứng dậy xuống xe. Động tác đơn giản nhẹ nhàng như mây bay nước chảy, lúc hắn tiếp đất, mọi người đều có thể nhìn rõ hình dáng.

Một người trẻ tuổi đang cười tủm tỉm.

Y phục trắng, khoan thai bình thản.

Mái tóc đen nhánh xõa xuống bờ vai, còn chiếc trâm cài, bây giờ đang nằm dưới chân Tông Việt.

Khi tất cả mọi người nhìn thấy hắn, đều không tự chủ được mà nín thở. Trong mắt Hoa Thác càng có nhiều hoang mang hoài niệm.

Đó là khí chất rung động lòng người, phảng phất như mọi tinh hoa của đất trời cùng hội tụ ở hần. Tĩnh lặng như nước, trong vắt như ánh trăng, giống như băng tuyết trên đỉnh núi xa, như làn mây cơn gió nhẹ nhàng, như đóa hoa đầu xuân vừa hé nở.

Ung dung, tự nhiên như thế.

Và...đẹp biết bao!

Gương mặt nhu hòa tuần mỹ của hần bao phủ trong ánh trăng, đôi mắt đen thẳm sâu hun hút lấp lánh ý cười, khiến người ta dễ bị nhấn chìm trong đáy mắt đó.

Trông hần còn rất trẻ, nhưng lại có khí chất ung dung của người đứng cao hơn hết thấy. Có thể nói hần chỉ mười bảy, mười tám tuổi, cũng có thể nói hần hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi.

Người phục hồi lại tinh thần đầu tiên là Lưu Tang. Cậu bé lúng túng mở miệng: “Dung...Dung ca ca?” Giọng cậu bé hoang mang không xác định. Người trước mặt này, rõ ràng nhìn vẫn là Dung Chỉ trước kia, nhưng lại như lột xác thành một người khác. Sự thay đổi kỳ diệu đó cụ thể là gì, cậu bé không tài nào lý giải được.

Có hần ở đây...Chung Niên Niên sao có thể gọi là “thiên hạ đệ nhất mỹ nhân”? Cái đẹp bề ngoài, làm sao sánh được?

Dung Chỉ xuống xe, ngoảnh về phía Tông Việt mỉm cười: “Ở đây có trăng thanh, tuyết trắng làm bạn, là nơi chôn xương rất tốt!”

Tông Việt đã cảm thấy chùn lòng, nhưng vẻ mặt vẫn lãnh đạm như trước: “Chôn xương? Của người hay của ta?”

Dung Chỉ khẽ cười: “Tông tướng quân nghĩ sao?” Ý cười vừa uyển chuyển, vừa lạnh lẽo.

Hần rút một thanh kiếm từ phía sau. Chuôi kiếm hơi ngắn nhưng thân kiếm lại to hơn bình thường một chút, trên khắc hoa văn tinh xảo, xem ra có tác dụng trang trí nhiều hơn là chiến đấu. Đây vốn là bội kiếm của Hoàn Viễn, nhưng lúc này Dung Chỉ nắm chắc trong tay, tiến về phía Tông Việt.

Dung Chỉ bước tới, còn Tông Việt không tự chủ lui từng bước một. Dù không muốn, nhưng nhìn ý cười nhạt trên khóe mắt Dung Chỉ, hần không tự chủ được mà nhớ lại ký ức kinh hoàng ngày xưa. Ánh mắt đó đã ám ảnh hần trong nhiều cơn ác mộng, ung dung thần nhiên, nắm quyền sinh quyền sát.

Sắc mặt âm trầm, Tông Việt lên ngựa, hạ lệnh cho binh lính lui quân.

Bên phía Tông Việt, mất sáu tên lính. Bên phía Dung Chỉ, toàn bộ thị vệ đều bị tiêu diệt, hơn mười thi thể nằm ngổn ngang trên nền tuyết trắng.

Không có ai ngăn cản.

Nhìn Tông Việt và bọn lính xa dần rồi biến mất ở ngã rẽ, tiếng vó ngựa càng lúc càng xa, Dung Chỉ thở ra một hơi, ngã ngồi xuống cạnh xe ngựa. Hoa Thác vội chạy tới nâng hần dậy, lo lắng hỏi: “Người thế nào rồi?”

Dung Chỉ giãn hàng lông mày, mỉm cười: “Nếu người cũng ngủ một giấc dài giống như ta, thì không thể đứng vững được!” Tuy cơ thể đã hồi phục khỏe mạnh, nhưng hôn mê dài ngày khiến hần không tránh khỏi bị suy kiệt.

“Vừa vừa rồi...?” Hoa Thác ngạc nhiên.

Dung Chỉ mỉm cười: “Tất nhiên là ta lừa hần!”

Ánh mắt hần khẽ quét qua mọi người, không thấy Sở Ngọc. Vừa rồi tỉnh dậy nhìn thấy Hoàn Viễn nằm hôn mê bên cạnh, bây giờ lại thấy thi thể Liễu Sắc ở phía trước, hần có thể đại khái đoán ra tình hình.

Sau khi niềm vui vì Dung Chỉ tỉnh lại lắng xuống, Hoa Thác rốt cuộc nghĩ đến việc mình đã phá hoại kế hoạch của hần, nhìn Dung Chỉ muốn nói lại thôi.

Dung Chỉ liếc hắt một cái: “Trước hết, người hãy đi chôn Liễu Sắc!” Rồi hắt sai A Man kéo những thi thể khác ra vệ đường.

Nhìn Hoa Thác ôm xác Liễu Sắc đi chôn, khóe miệng Dung Chỉ hiện lên ý cười khó lường. Bỗng ở chỗ rẽ có tiếng nói âm trầm cất lên: “Quả nhiên người chỉ là phô trương thanh thế!”

Tông Việt vừa đi, càng nghĩ càng thấy không đúng, Dung Chỉ không thể thả hắt đi dễ dàng như vậy được. Vậy là hắt lệnh cho tất cả xuống ngựa, cùng với hai mươi bốn tên lính âm thầm quay trở lại.

Bọn chúng không cưỡi ngựa nên không gây ra tiếng động. Vì vậy lúc Tông Việt trở lại, vừa vặn nghe được câu “Ta lừa hắt”.

Trong lòng tức giận bản thân, bị hắt ức bốn năm trước dọa, vì thế sát ý của Tông Việt lại càng mãnh liệt.

Hắt rút đao chạy tới.

Hoa Thác muốn đến cứu viện, lập tức bị hơn hai mươi tên lính ngăn cản.

Mà A Man đã kéo các thi thể đi một đoạn xa, không kịp quay lại.

Bên cạnh Dung Chỉ có mỗi Lưu Tang.

Lưu Tang vội vàng xuất kiếm bên hông, cố gắng chặn Tông Việt lại. Tông Việt không để ý đến cậu bé, chỉ tiện tay vung đao đỡ. Nhưng đúng vào lúc này, trực giác hắt cảm thấy hơi lạnh sắc bén nguy hiểm, cơn đau từ cổ truyền tới.

Dung Chỉ cười dài thu kiếm.

Tông Việt giữ chặt vết thương trên cổ, lùi lại mấy bước, vừa sợ vừa tức, trừng mắt nhìn Dung Chỉ: “Người.!” Hắt vốn tưởng rằng Dung Chỉ bây giờ có thể để mặc cho hắt xâu xé, không ngờ lại nguy hiểm như vậy. Một kiếm vừa rồi, nếu hắt không may mắn thì đã bị đâm trúng họng rồi.

Một kiếm chưa xử lý gọn, nhưng Dung Chỉ cũng không tiếp tục, chỉ cười nói: “Ta đoán thế nào người cũng quay trở lại. Lờn vừa rồi vẫn giữ nguyên...Ta lừa người đó!”

Dừng một chút hắt lại tiếp lời: “Dù bây giờ ta thành thế nào, nhưng chút năng lực tự vệ thì vẫn có. Nếu Tông tướng quân còn nhớ bốn năm trước ta thích cái gì, thì bây giờ nên tự chăm sóc mình cho tốt!”

Thói quen gì?

Tông Việt trong lòng phát lạnh, đột nhiên nhớ ra, người này thích nhất là dùng độc. Như vậy trên kiếm này...

Dung Chỉ quan tâm nhắc nhở: “Độc này tuy phát tác chậm, nhưng tình trạng cực kỳ thâm trọng. Nếu Tông tướng quân còn muốn giữ mạng sống, thì nhanh chóng về thành tìm người chữa trị đi!”

Tông Việt giữ chặt miệng vết thương, cõi lòng đầy hận ý liếc nhìn Dung Chỉ, thét ra lệnh cho thuộc hạ theo hắt chặt vật rời đi.

Lần này, là đi thật.

Dung Chỉ thở dốc một hơi, nằm vật xuống xe, cất giọng khàn khàn: “A Man, đánh xe! Chúng ta phải đi nhanh, nơi này không dừng chân lâu được!” Hắt cố làm ra vẻ huyền bí, hai lần xảo quyết, cộng thêm trước đây đã gây ám ảnh quá lớn cho Tông Việt nên mới lừa được tên đó đi. Quá tam ba bận, e rằng bọn họ không may mắn mãi được!

Xe chạy rất lâu, cho đến lúc nắng sớm vừa lên, ven đường ở ngã ba trước mặt có một chấm đen, nhìn gần là một bóng người.

Dung Chỉ mỉm cười, bảo Hoa Thác lay gọi Hoàn Viễn dậy.

Hoàn Viễn tỉnh lại nhìn thấy Hoa Thác, cơn giận bùng lên còn chưa kịp trút xuống, bỗng bên vai có người vỗ vỗ. Dung Chỉ một tay vỗ vai hắt, một tay vén rèm xe lên.

Ở ngã ba đầu đường, người mặc áo khoác lông màu đen sẫm, chính là Sở Ngạc.

Hoàn Viễn kêu lên thất thanh: “Công chúa?!”

Sở Ngọc đứng giữa đám tuyết trắng xóa, dáng người nhỏ nhắn mảnh mai. Nàng quay đầu lại, ánh mắt sáng ngời ảm áp như nước mùa xuân, cười vang: “Công chúa là ai? Ai là công chúa?”

Chuyện hôm qua đã chôn vùi quá khứ hoàn toàn.

212. Q.5 - Chương 213: Hương Trong Tuyết

Không đợi xe ngựa dừng hẳn, Hoàn Viễn nhảy xuống, bước nhanh về phía Sở Ngọc. Khi còn cách nàng khoảng ba thước, hắn đột nhiên dừng lại.

Dù lo cho nàng đến rồi bởi tâm trí, hắn vẫn duy trì khoảng cách lễ phép như cũ.

Hoàn Viễn nhìn cẩn thận từ trên xuống dưới, xác định Sở Ngọc không bị thương chỗ nào mới rút cuộc thâm thở phào. Nghĩ hành động vừa rồi của mình thật thất lễ, hắn vội nâng tay vái chào: “Công chúa!”

Sở Ngọc nhìn hắn mỉm cười: “Đã ra khỏi Kiến Khang, sau này đừng gọi ta là công chúa! Chúng ta cần phải thay đổi thân phận. Để tránh lỗ miệng, người hãy làm quen trước đi, gọi ta là Sở Ngọc. Bây giờ thử gọi xem nào!”

Sở Ngọc, hai chữ này đối với nàng chỉ là cách xưng hô tên gọi bình thường, nhưng đối với Sơn Âm công chúa lại là khuê danh nữ tử (tên gọi thân mật thời con gái). Hoàn Viễn há mồm, hơn nửa ngày mới phun ra được hai chữ nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Sở...Ngọc...”

Gọi xong cảm thấy quá gần gũi thân mật, mặt Hoàn Viễn không khỏi nóng bừng.

Thấy hai má Hoàn Viễn ửng đỏ một cách kỳ lạ, Sở Ngọc hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng không để ý. Nàng chỉ mỉm cười gật đầu: “Về sau cứ gọi ta như thế!”

Hỏi chuyện Hoàn Viễn, biết hắn bị Hoa Thác đánh ngất xỉu, Sở Ngọc cười cười ngại ngùng, vì đó là chủ ý của nàng. Lúc nghe nói Liễu Sắc chết bởi tay Tống Việt, nàng trầm mặc gật đầu. Nhưng khi nghe Dung Chỉ đã tỉnh, ngược lại trên gương mặt nàng không có bất kỳ biểu hiện gì.

Hoàn Viễn kể tóm tắt những chuyện xảy ra trên đường, rồi định hỏi Sở Ngọc làm sao đuổi kịp và đón đường bọn họ, nhưng nàng lại lảng sang đề tài khác, mắt nhìn về phía xe ngựa.

Trong khi hai người nói chuyện, Hoa Thác, A Man, Lưu Tang và Ấu Lam đã xuống xe, tiến về phía nàng.

Phía sau bọn họ, là Dung Chỉ.

Hắn không bước về phía nàng, mà nhàn nhã đứng dựa vào thành xe.

Lưu Tang tự nhiên đến bên Sở Ngọc như mọi khi, nhưng không quấy rầy nàng và Hoàn Viễn chuyện trò.

Hoa Thác thấy Sở Ngọc không việc gì, trong lòng hồ thẹn, chân bước dừng dằng. Đi được một đoạn, hắn phát hiện Dung Chỉ không hề bước tới nên chần chừ không biết nên đi tiếp hay là đứng lại.

Giống như đó là một đoạn đường thi chạy, chỗ xe ngựa là điểm xuất phát còn Sở Ngọc là đích đến. Những người không có khúc mắc trong lòng đều tiến về phía nàng, người do dự đứng ở giữa đường, mà chỉ riêng một người, trước sau đều đứng nguyên ở vạch xuất phát, chưa từng nhấc chân.

Hắn vốn có thể giống như mọi người, giả vờ không có việc gì, tiến về phía nàng, nhưng hắn không làm!

Sở Ngọc mỉm cười, ánh mắt lướt qua Lưu Tang và mọi người, cuối cùng dừng lại ở Dung Chỉ.

Giờ phút này Dung Chỉ cũng chăm chú nhìn nàng, bình thần đối diện, trong mắt là nhiều điều không nói nên lời. Điểm xuất phát và đích đến lặng lẽ nhìn nhau.

Tuy lúc Dung Chỉ còn hôn mê, Sở Ngọc đã chuẩn bị sẵn tâm lý về sự biến đổi của hần, nhưng khi thành sự thật, nàng vẫn không ngờ được, hần lại...đẹp như thế. Dù chỉ đứng yên lặng chỗ này, hần cũng như phảng phất hội tụ mọi linh khí trên đời.

Rốt cuộc, nàng đã hiểu vì sao, trước đây khi nhắc đến Chung Niên Niên, Hoa Thác lại dè bủ không thêm đề ý. So sánh với Dung Chỉ bây giờ, Chung Niên Niên quả thật chỉ như đom đóm so với ánh trăng.

Chỉ có điều...

Sở Ngọc thở dài, mỉm cười hơi bất lực.

Quá đẹp, đẹp đến mức nàng không thể có được, chỉ có thể ngắm từ xa mà không chạm tới, giống như mây bay gió thổi, trăng soi đáy nước. Dù nàng cố gắng thế nào, cũng không với tới được.

Sở Ngọc vừa định mở miệng, bỗng trên mặt hiện vẻ kinh ngạc, nhìn về phía sau bọn họ.

Hoàn Viễn theo ánh mắt nàng quay lại nhìn. Phía đầu đường tuyết trắng, bụi tuyết cuốn lên mù mịt, nhìn gần hơn thì đó là một đội kỵ binh. Vẫn là Tông Việt dẫn đầu, nhưng lần này không phải ba mươi, mà là ba, bốn trăm người. Tiếng vó ngựa rầm rập rung chuyển cả một vùng.

Khuôn mặt Hoàn Viễn vừa mới ửng hồng, thoát trở nên trắng bệch.

Chẳng những hần, mà Hoa Thác và mọi người cũng kinh ngạc không thôi.

Cưỡi ngựa song song với Tông Việt là một vị tướng khác, chính là nguyên nhân khiến hần quay lại. Trên đường về, hần gặp đội quân này. Nhờ quân y kiểm tra, biết vết thương không có độc, Tông Việt bèn cùng tướng chỉ huy và cả nhóm quân quay lại truy đuổi.

Đây không còn là vấn đề công lao hay không nữa, ý tưởng bắt người linh thiêng đã sớm bị Tông Việt ném qua một bên. Trong đầu hần chỉ nung nấu một ý nghĩ, làm sao có thể bắt Dung Chỉ, lúc từng khúc xương, xẻ từng miếng thịt. Ai đời hần lại bị trêu đùa bốn cợt đến hai lần!

Dung Chỉ nhìn Tông Việt ngày càng tới gần, cười cười: “Dù sao người tính cũng không bằng trời tính!”

Lúc tỉnh lại, hần vội lấy trâm ngọc giải cứu Hoa Thác, kiếm thì mượn trên người Hoàn Viễn, chứ còn độc được thì lấy đâu ra! Nói là dùng độc, chẳng qua lợi dụng ảnh hưởng của bản thân từ trước, cộng với sự đa nghi của Tông Việt để dọa nạt một phen thôi!

Nhưng, dù hần có suy tính thấu đáo chặt chẽ đến đâu cũng không thể tính được những sự kiện phát sinh ngẫu nhiên ngoài ý muốn, ví dụ như Tông Việt gặp đồng đảng trên đường về, ví dụ như...

Dung Chỉ quay lại, nhìn thoáng qua.

Lại ví dụ như, Sở Ngọc.

Không phải Lưu Sở Ngọc, mà là Sở Ngọc.

Lòng thầm tính toán những biện pháp có thể đối phó, trong tình hình này nên chọn cách thức nào, Dung Chỉ lại một lần nữa cầm kiếm lên. Sau nửa ngày nghỉ ngơi, hần đã phục hồi kha khá. Nếu lúc trước có được sức lực như bây giờ, thì đã có thể một kiếm giết chết Tông Việt, giải trừ hậu họa.

Tất nhiên, bây giờ nói “nếu” chẳng để làm gì, Dung Chỉ cũng không rảnh rang mà suy nghĩ vãn vơ. Hần tập trung toàn bộ tâm tư để lo đối phó với kẻ địch đang áp sát.

Nhưng mà, Tông Việt và đội kỵ binh còn chưa tới chỗ bọn họ, Dung Chỉ đã phảng phất cảm thấy có gì đó. Không nhìn về phía Tông Việt, hần xoay người, nhìn về hướng ngược lại.

Sở Ngọc cũng kinh ngạc nhìn theo.

Ở phía bên kia con đường, cũng có một cơn lốc đen và tiếng vó ngựa, mà Sở Ngọc và mọi người trở thành trung tâm chia con đường thành hai nửa.

Rầm rập rầm rập đang tới.

Một trước một sau, hai đội kỵ binh đang vây bọc nhóm Sở Ngọc theo hai hướng thành thế gọng kìm.

Đội hắc kỵ xuất hiện trong tầm mắt muộn hơn, nhưng đến chỗ bọn họ đồng thời với nhóm kỵ binh của Tông Việt.

Sở Ngọc chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa như sấm, mấy trăm kỵ mã như gió lốc quét tới. Các kỵ sĩ trên mình ngựa đều mặc y phục đen tuyền, bên ngoài khoác áo lông cũng một màu đen, đeo mặt nạ đen. Hơn nữa, mỗi con ngựa cũng cùng màu với quần áo, là ngựa ô thuần chủng, hùng vĩ uy vũ.

Kỵ sĩ dẫn đầu phi nhanh đến chỗ Sở Ngọc, bỗng nhắc tay ghì chặt dây cương. Tuấn mã hí vang một tiếng rồi dừng lại, mà hơn một trăm kỵ mã phía sau cũng hí vang, nhất tề dừng lại theo kỷ luật nghiêm ngặt.

Cho đến lúc này, Sở Ngọc mới nhìn rõ, bọn họ cùng lắm chỉ một trăm kỵ sĩ, nhưng mạnh mẽ phi thường, sắp xếp thành hai hàng chỉnh tề, khí thế so với ba, bốn trăm quân của Tông Việt không hề kém cạnh.

Người dẫn đầu xuống ngựa, bước tới trước mặt Dung Chỉ. Khi còn cách khoảng một trượng, hắn dừng lại, quỳ một gối xuống: “Vũ Văn Hùng bái kiến công tử!”

Người tự xưng Vũ Văn Hùng, chính là người Sở Ngọc đã từng gặp dưới cái tên Vu Văn. Nhưng bây giờ hắn không còn vẻ hòa nhã, khiêm tốn như khi cùng nàng đến Giang Lăng nữa. Cơ thể cường tráng rắn chắc, ánh mắt sắc bén cương nghị, phảng phất như kiếm tuốt khỏi vỏ. Hiện tại thanh kiếm này đang phục dưới chân Dung Chỉ.

Dung Chỉ vẫn đứng dựa vào thành xe ngựa, giơ tay ra hiệu cho Vũ Văn Hùng đứng lên. Rồi hắn quay lại nhìn Tông Việt đang đầy vẻ hoang mang bất định, mỉm cười: “Tông tướng quân có muốn chiến đấu một trận với chúng ta?”

Vừa rồi Dung Chỉ không tin lắm vào khả năng thoát hiểm an toàn khỏi cục diện này, nhưng Vũ Văn Hùng vừa đến, tình thế liền đảo ngược. Ít nhất trong lòng hắn có thể khẳng định chắc chắn.

Về mặt Tông Việt phức tạp khi thấy Vũ Văn Hùng dẫn kỵ binh đến. Khả năng cưỡi ngựa bắn cung của binh lính Nam triều không có gì xuất sắc. Hắn không hiểu đội kỵ binh này ở đâu ra mà lại uy dũng như thế. Không cần chính thức giao chiến, chỉ cần xem khí thế đối phương cũng biết là mạnh hơn quân mình gấp bội.

Nhưng hai lần đối phó với Dung Chỉ đều thất bại, lần này hắn không cam tâm lùi bước như vậy.

Vũ Văn Hùng lạnh lùng liếc nhìn Tông Việt, chợt xoay người, cao giọng quát: “Các huynh đệ, chuẩn bị chiến đấu!” Âm thanh hùng tráng uy phong như sấm dậy.

“Tuân lệnh!” Cả trăm kỵ sĩ đồng loạt hô lớn, tiếng vang rung trời. Bọn họ đồng thời rút bội đao. Trong phút chốc, ánh đao chói lòa phản xạ tuyết trắng, mang theo sát khí ngàn ngạt khiến Tông Việt cơ hồ không mở được mắt.

Dũng mãnh và khí thế áp đảo.

Tông Việt thậm chí nổi lên đổ kỵ. Không hiểu đội kỵ binh này ở đâu ra? Nếu trong tay hắn có những kỵ binh dũng mãnh như vậy thì tốt biết bao!

Trời giúp Dung Chỉ.

Việc đã đến nước này, Tông Việt cũng biết chuyện không thể làm, vẫn chưa mất đi lý trí, xông vào đánh bừa để mình và toàn quân bị tiêu diệt. Hắn ôm hận cắn răng, nói với vị tướng bên cạnh vài câu, rồi dẫn quân lặng lẽ rút lui.

Ba phen truy tới, cả ba phen đều bị Dung Chỉ bức lui. Dù trong miệng đắng ngắt như ngậm hoàng liên, hắn cũng không có cách nào khác ngoài ôm hận tự nuốt xuống.

Vũ Văn Hùng quay sang Dung Chỉ: “Công tử, có cần truy kích không?”

Dung Chỉ mỉm cười: “Không cần! Kiến Khang có biến, tân hoàng đế sẽ không dung tha cho hạng người này, chúng ta cần gì phải tốn sức?” Ngay một chút, hắn lại cười cười nhìn Vũ Văn Hùng: “Sao các người đuổi được tới đây?”

Không đợi Vũ Văn Hùng trả lời, hắn khẽ nhú mào, bỗng nghĩ tới một chuyện, bèn nhìn về phía sau đội kỵ binh.

Trên con đường ngổn ngang tuyết và cỏ cây bị ngựa dẫm đạp, phía xa cũng có một người cưỡi ngựa chậm rãi đi về phía bọn họ. Tiếng vó ngựa không nhanh không chậm, truyền tới tai Sở Ngọc và mọi người.

Người đó chậm rãi tới gần, đội kỵ binh tự động tách ra hai bên nhường đường, nhưng hắn vẫn chậm rãi cưỡi ngựa đến chỗ Dung Chỉ.

Dung Chỉ cười cười.

Người kia chậm chạp xuống ngựa, động tác hơi miễn cưỡng hình như vì không quen. Cách cưỡi ngựa cũng rất vụng về, nhưng Vũ Văn Hùng không có vẻ gì là khinh miệt, thậm chí lại rất tôn kính khi nhìn thấy người này.

Người kia giơ tay, nhắc bỏ áo khoác đen ra, để lộ một bên gò má có vết đao chém rất sâu.

Khuôn mặt vốn cực kỳ mỹ lệ thanh tú xinh đẹp, nhưng nay bị vết đao đáng sợ và vẻ gầy guộc tiêu tụy khiến trở nên thê thảm.

Mọi âm thanh đều ngừng lại.

Mặc Hương.

213. Q.5 - Chương 214: Hương Vẫn Như Xưa

Lúc Mặc Hương cởi áo khoác, Sở Ngọc sững sờ đến ngây người. Người này vốn tưởng đã chết, bây giờ xuất hiện rõ ràng trước mặt bọn họ.

Dù cho cơ thể tiêu tụy, dung nhan bị tổn hại, phong thái rất khác xưa, nhưng không thể lẫn vào đâu được. Tất cả đều nhận ngay ra đó là Mặc Hương.

Quả thật chính là Mặc Hương.

Giống như giữa tuyết trắng, một nhành mai từ từ hé nở.

Lưu Tang lẩm bẩm: “Người này...hình như là Mặc Hương ca ca...Không phải huynh ấy chết rồi sao?” Rồi cậu bé bỗng run rẩy: “Hay là hồn ma hiện về?”

Sở Ngọc nhìn Mặc Hương kinh ngạc, rồi lĩnh ngộ ra điều gì, bật cười.

Trước khi người kia cởi áo khoác, Hoa Thác đã nhận ra đó là Mặc Hương. Nhưng nhìn diện mạo lúc này của Mặc Hương, hắn không khỏi cảm thấy hổ thẹn.

Sở Ngọc có thể nghĩ ra, tất nhiên Hoàn Viễn cũng rất nhanh chóng hiểu được vấn đề. Lòng phẫn nộ vì cảm giác bị lừa gạt, ánh mắt hắn như mũi nhọn phóng về phía Dung Chỉ: “Dung Chỉ, phải chăng ngươi nên có lời giải thích?”

Dung Chỉ không đáp lời, thậm chí không hề liếc nhìn Hoàn Viễn lấy một lần, chỉ chăm chú nhìn Mặc Hương. Mặc Hương cởi áo khoác, dường như có ý muốn quỳ xuống hành lễ. Một động tác đơn giản nhưng lúc này đối với hắn muôn vàn khó nhọc.

Dung Chỉ không còn đứng dựa bên xe ngựa nữa, mà nhẹ nhàng bước tới một bước, đỡ Mặc Hương đang định quỳ xuống, thấp giọng nói: “Khổ cho ngươi rồi!”

Dù chưa ai kể tỉ mỉ chuyện xảy ra thế nào, Dung Chỉ cũng có thể đại khái đoán được tình hình. Hắn sai Mặc Hương thay mình chỉ đạo kế hoạch, nhưng hành động bất ngờ của Sở Ngọc khiến Hoa Thác thay đổi suy nghĩ. Để ngăn cản Mặc Hương, Hoa Thác nhốt hắn lại, cũng phá hủy tất cả những đầu mối liên lạc bên dưới. Nhưng Mặc Hương vẫn tìm mọi cách trốn ra được, nhắm thẳng hướng Giang Lăng tìm Vu Văn

– cũng là Vũ Văn Hùng để xin cứu viện. Hắn muốn nhờ Vũ Văn Hùng ứng phó với cục diện rối loạn do sự nhúng tay của Hoa Thác.

Tuy Vũ Văn Hùng chỉ dẫn theo một trăm người, nhưng đều là những lực sĩ thành thạo cung đao, quen thuộc sa trường. Bọn họ thạo cả kỵ binh và bộ binh, dù ở giữa thiên binh vạn mã vẫn như những mũi đao sắc bén có thể phá tan vòng vây.

Mặc Hương đến Giang Lăng xin Vũ Văn Hùng đưa quân về Kiến Khang, mà bây giờ Sở Ngọc và mọi người bị Tông Việt truy kích, cũng nhờ Vũ Văn Hùng giải vây.

Một lần nữa, công lao lại thuộc về Mặc Hương.

Những điều Dung Chỉ phán đoán cũng không khác mấy so với thực tế. Hoa Thác đánh ngất Mặc Hương xong liền nhốt hắn trong một căn nhà hoang ở Kiến Khang, sai người trông giữ. Mặc Hương vốn không có võ công, vất vả tìm mọi biện pháp trốn ra được, mới phát hiện mọi đầu mối liên hệ đã bị cắt đứt. Không còn lựa chọn nào khác, hắn đành bắt đắc dĩ một thân một mình đi Giang Lăng cầu cứu. Thể chất yếu ớt, lại không một xu dính túi, trên đường hắn đã phải chịu rất nhiều khổ sở vất vả. Thậm chí vì sắc đẹp trời sinh mà hắn còn nhiều lần bị kẻ xấu âm mưu hãm hại. Để bảo vệ mình, hắn phải tự hủy dung. Nhiều lần trải qua nguy hiểm, cuối cùng hắn đã đến Giang Lăng, gặp được Vũ Văn Hùng.

Lúc đến Kiến Khang, thấy trên người Mặc Hương có nhiều vết thương, Vũ Văn Hùng khuyên hắn ở lại tĩnh dưỡng, không nên đi cùng. Nhưng Mặc Hương vẫn kiên trì đòi đi, bởi vì trong lúc này không ai khác có thể phán đoán thế cục nhanh nhạy hơn, thêm vào đó hắn phải chuộc lại sai lầm. Dọc đường dù trải qua bao nhiêu vất vả khổ sở, hắn vẫn nghiêng rằng chịu đựng, không chút kêu ca phàn nàn, tuyệt đối không làm chậm trễ tốc độ của đội hắc kỵ. Cuối cùng, với cơ thể gầy yếu đầy thương tích, hắn đã thực sự chống đỡ qua được hết chặng đường.

Mấy ngày qua, hắn đã khiến Vũ Văn Hùng và toàn thể đội hắc kỵ phải kính trọng.

Công và tội, Mặc Hương quyết định không nói, Dung Chỉ cũng quyết định không hỏi. Hắn nâng Mặc Hương dậy, chăm chú nhìn đôi phương một hồi, rồi buông tay ra lùi về phía sau hai bước.

Tiếp đó, Dung Chỉ nâng tay chỉnh lại y phục, cúi người, nghiêm nghị vái chào Mặc Hương.

Lúc Mặc Hương phải ăn đói mặc rách cũng không hối hận. Lúc hắn tự hủy dung mạo, cũng chưa từng chán chừ. Nhưng lúc này đối diện với Dung Chỉ vái chào hành lễ, hắn bỗng hoảng loạn, vội vàng định né người tránh. Nhưng phía sau có một đôi tay giữ chắc bờ vai, khiến hắn phải nhận lễ.

Đợi cho Dung Chỉ đứng thẳng lên, Vũ Văn Hùng mới buông Mặc Hương ra: “Đây là tâm ý của công tử, người xứng đáng nhận lễ này, không cần phải tránh đi!”

Ngay cả Vũ Văn Hùng cũng nói như vậy khiến Mặc Hương sợ hãi: “Nhưng ta đã không hoàn thành nhiệm vụ mà công tử giao...”

Dung Chỉ cười khê chặn lời hắn: “Mặc Hương, thành sự tại thiên, đó là ý trời, không phải lỗi của người!”

Gần như cùng lúc đó, cách khoảng ba, bốn trượng, Sở Ngọc khê cười, lấy khuỷu tay huých vào người Hoàn Viễn: “Chao ôi, người có cảm thấy không, bộ dáng hành lễ của tên kia trông rất giống người?” Hoàn Viễn luôn nghiêm trang cẩn thận chu đáo, cấp bậc lễ nghĩa đầy đủ, không ngờ hôm nay có thể chứng kiến Dung Chỉ cũng có những động tác tương tự như vậy.

Mặc dù hắn chỉ mới chỉnh y phục, chứ chưa chỉnh lại đầu tóc mũ mào, nhưng với một kẻ quen từ trên cao nhìn xuống như Dung Chỉ, cũng có thể coi là cực kỳ thành ý.

Hoàn Viễn thấy Sở Ngọc còn cười được, không khỏi kinh ngạc: “Công...” Chữ “chúa” chưa kịp thốt ra, hắn đã bị đôi mắt đẹp của nàng khê lườm nhắc nhở, lập tức đỏ mặt, cất tiếng khê như tiếng muỗi kêu: “Sở...Ngọc...”

Dừng một chút, Hoàn Viễn mới có thể nói chuyện bình thường: “Mặc Hương giả chết chắc chắn là do Dung Chỉ bày mưu tính kế, sao nàng lại không nổi giận?”

Sở Ngọc nghiêng đầu nghĩ nghĩ rồi mỉm cười: “Sao ta phải giận nhỉ?”

Sở Ngọc không nổi giận, nhưng Hoàn Viễn thì có. Hắn suýt không nhịn được, buột miệng chất vấn: “Nàng thích hắn đến thế sao? Thích đến mức không còn biết thứ gì trên đời nữa?” Nhưng trực giác mách bảo hắn không có tư cách hỏi như vậy, nên chỉ lặng im, sắc mặt hơi trầm xuống.

Thấy Hoàn Viễn hơi thay đổi sắc mặt, Sở Ngọc thầm nghĩ: không đùa hắn nữa, bèn mỉm cười: “Thật ra, trong lòng ta đã sớm hiểu, không thể nhờ cậy vào những gì Dung Chỉ nắm giữ. Nhưng hắn nắm giữ cái gì thì ta không biết. Hôm nay, cuối cùng đã biết sơ sơ một hai điều!”

Sở Ngọc quay đầu, nhìn thấy Mặc Hương vẫn đang trò chuyện với Dung Chỉ, vẻ mặt thoáng qua một tia phức tạp, thấp giọng nói: “Ta tính thế nào, ngươi cứ đợi thì biết!”

Dung Chỉ nói với Mặc Hương xong, liền bảo Vũ Văn Hùng dẫn mọi người lui ra, còn mình thì bước tới cạnh Sở Ngọc: “Công chúa, có thể tìm một chỗ nào nói chuyện được không?”

Sở Ngọc không uốn nắn xưng hô của hắn như với Hoàn Viễn, chỉ thản nhiên nói: “Có chuyện gì thì nói luôn chỗ này đi!”

Dung Chỉ mỉm cười: “Thế cũng được!” Nói xong, hắn cũng làm động tác giống như với Mặc Hương vừa rồi, nghiêm trang vái chào nàng.

Sở Ngọc lười phải tránh né, chỉ cười nhạt: “Ngươi vái ta làm gì? Ta không giống Mặc Hương, liệu mình đi xin viện binh đến giải vây cho ngươi!”

Dung Chỉ mím môi, mỉm cười: “Lúc đó, ta đã nghe thấy!”

“Cái gì?” Hắn nói không đầu không đuôi khiến Sở Ngọc chẳng hiểu ra làm sao.

Dung Chỉ lẳng lặng nói: “Một ngàn năm trăm năm.” Đây là bí mật lớn nhất của nàng.

Sở Ngọc lúc này biến sắc: “Ngươi giả hôn mê?”

“Phải!”

“...Chúng ta kiếm chỗ nào nói chuyện đi!”

214. Q.5 - Chương 215: Kiếm Chỗ Nào Nói Chuyện

Lúc Dung Chỉ đến chỗ Sở Ngọc, Hoa Thác cũng đi về phía Mặc Hương. Hắn nhìn Mặc Hương tiều tụy đầy thương tích, cảm thấy hổ thẹn vô cùng. Hắn đã đánh ngất rồi cầm tù Mặc Hương ở Sở viên, mục đích không hề muốn làm thương tổn, mà chỉ để ngăn cản người này thôi. Nhưng hắn không thể nào đoán được, Mặc Hương có ngoại hình mềm mại nhu hòa nhưng nội tâm lại kiên cường bất khuất như vậy, đã tìm mọi cách trốn ra, chấp nhận chịu mọi lao khổ, và bây giờ giải cứu mọi người rất kịp thời.

Tuy Hoa Thác không cho rằng mình đã làm sai, nhưng đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Mặc Hương vẫn không khỏi chột dạ: “Mặc Hương, ngày đó ta có điều bất đắc dĩ, mong ngươi đừng để bụng!”

Mặc Hương lạnh băng đáp: “Sao Hoa công tử lại nói vậy? Chẳng qua tiểu nhân chỉ là một nô bộc thấp hèn, nào dám để bụng về công tử? Công tử tha không giết, đã là cực kỳ khoan hồng rồi!” Tuy hắn lấy ý chí kiên cường để chống đỡ qua những ngày gian khổ, nhưng không phải là không oán giận trong lòng. Vì vậy, khi thấy Hoa Thác tỏ ý xin lỗi, liền không khỏi cất lời mỉa mai.

Nghe giọng điệu châm chọc, Hoa Thác vốn “da mặt mỏng”, cảm thấy tức giận. Phía bên kia, Sở Ngọc cũng vừa lúc nói “muốn kiếm chỗ nói chuyện”, nhưng bỗng truyền đến giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị: “Hãy nhường ta nói chuyện trước được không?”

Giọng nói vọng đến, mọi người mới phát hiện, trên nền tuyết trắng xóa xuất hiện một người y phục đen. Trông hắn nổi bật, cực kỳ dễ thấy, nhưng không hiểu vì sao không ai phát hiện ra hắn đến từ lúc nào. Dung

Chỉ và Hoa Thác đang mãi nói chuyện không chú ý thì thôi, nhưng còn Vũ Văn Hùng và đội hắc kỵ cũng không hề hay biết, quả thật dọa người ta sợ hãi!

Vũ Văn Hùng nhìn về mặt kẻ kia cực kỳ âm u ngạo mạn, vội chấn phía trước Dung Chỉ. Mà một trăm tên hắc kỵ cũng vội triển khai đội hình, đề phòng kẻ đó xuất thủ bất ngờ với Dung Chỉ.

Dung Chỉ mỉm cười xua tay, ra hiệu Vũ Văn Hùng không cần quá lo lắng, rồi hướng về phía người kia cất tiếng: “Hạc Tuyết huynh, đã lâu không gặp!”

Hạc Tuyết thân nhiên đáp: “Không dám!”

Dung Chỉ cười tiếp lời: “Không phải Hạc Tuyết huynh muốn tìm một chỗ nói chuyện sao? Mời đi theo ta!” Nói rồi hắn vừa cất bước, vừa hát hàm ra hiệu cho Hoa Thác: “Người cũng tới đây!”

Hoa Thác nghe Dung Chỉ nói có vài câu, sắc mặt đại biến. Trước đây hắn đồng hành đi ngao du nhiều nơi cùng Hạc Tuyết, biết khá rõ tính tình của kẻ này. Qua cách nói chuyện, hình như giữa Hạc Tuyết và Dung Chỉ có kết giao. Nhưng trừ lần trước Dung Chỉ đi cứu công chúa, bọn họ có bao giờ qua lại đâu?

Tuy lúc này thái độ của Hạc Tuyết vẫn lạnh lùng u ám như mọi khi, nhưng Hoa Thác có thể cảm nhận được, hắn không có sát ý với Dung Chỉ. Rốt cuộc việc này là thế nào?

Nhìn Dung Chỉ, Hoa Thác cảm thấy trong lòng dâng lên cảm giác bất an mãnh liệt. Chần chừ trong khoảnh khắc, hắn quyết định bước theo hai người kia. Vũ Văn Hùng định đi theo hỗ trợ, nhưng bị ánh mắt của Dung Chỉ ngăn lại.

Ba người đến một chỗ cách Sở Ngọc không xa. Theo chiều gió, cuộc chuyện trò của bọn họ vẫn lọt vào tai nàng.

Ba người đứng theo hình tam giác. Về mặt Hạc Tuyết đầy ác ý, Hoa Thác đầy hồ nghi, chỉ riêng Dung Chỉ không chút hoang mang, ung dung cười nhạt: “Hạc Tuyết huynh hôm nay đến đây, không hiểu giao dịch giữa chúng ta có vấn đề gì?”

Hạc Tuyết cười lạnh: “Giao dịch giữa chúng ta vẫn bình thường. Nhưng ta vô tình phát hiện ra một việc, muốn đến thỉnh giáo người!”

“Xin mời cứ nói!”

“Năm đó người gặp Hoa Thác, là do người tận lực sắp xếp hay là chuyện ngẫu nhiên?” Hạc Tuyết vừa thốt ra câu này, Hoa Thác liền biến sắc, không nhịn được xen vào: “Thế nào gọi là tận lực sắp xếp?”

Năm đó hắn tuổi trẻ nông nổi, lại cãi nhau với Hạc Tuyết, vậy là lưu lạc khắp nơi để giải sầu. Sau khi báo thù xong, hắn rảnh rỗi không có việc gì làm, liền phát ngôn ngông cuồng là muốn đi tìm “thiên hạ đệ nhất mỹ nhân”. Không ngờ sau này hắn tìm được “thiên hạ đệ nhất mỹ nhân” thật, nhưng lại là nam giới.

Năm đó, Dung Chỉ chưa bị thất bại dưới tay Thiên Như Nguyệt, dung mạo còn đẹp hơn so với bây giờ. Tuy Hoa Thác không có tâm tư “đoạn tụ”, nhưng ban đầu vì bề ngoài của Dung Chỉ mà muốn làm quen, sau thân thiết hơn, hai người nói chuyện rất hợp nhau. Ngẫu nhiên bàn về võ nghệ, tài năng của Dung Chỉ càng khiến Hoa Thác “tâm phục khẩu phục”, dần dần coi là tri kỷ.

Sau này Dung Chỉ gặp Thiên Như Nguyệt, tuy không nghĩ mình sẽ bị bại trận thê thảm, nhưng vẫn tính toán đường lui, dẫn Hoa Thác đến phủ công chúa tìm hắn. Lúc hai người gặp lại nhau, Hoa Thác thấy tình cảnh của Dung Chỉ, trong lòng quá cảm hận nên đi tìm Thiên Như Nguyệt trả thù. Không ngờ hắn bị nội thương trầm trọng, không thể không lưu lại phủ công chúa.

Lần thứ nhất vì tình bằng hữu, lần thứ hai vì thương cho cảnh khốn quẫn của Dung Chỉ, nên Hoa Thác mới tình nguyện ở bên cạnh người này. Nếu không, cho dù là bệnh tật triền miên, với bản tính kiêu ngạo của hắn, làm sao chịu ở lại phủ công chúa?

Như vậy mấy năm qua, Hoa Thác đều một lòng tin tưởng Dung Chỉ. Cho dù đã phá vỡ kế hoạch của Dung Chỉ, hắn cũng muốn để cho Dung Chỉ giải thích thỏa đáng, hai người nói chuyện thẳng thắn thành khẩn. Nhưng chỉ một câu nói của Hạc Tuyết khiến Hoa Thác rung mình, đặt trước mặt hắn một vấn đề trước nay chưa từng nghĩ tới: phải chăng Dung Chỉ đã sớm lợi dụng tình cảm của hắn?

Hoa Thác không muốn tin, nhưng cũng hiểu rất rõ Hạc Tuyết. Nếu không phát hiện ra điều gì, Hạc Tuyết sẽ không nói những lời như vậy.

Hạc Tuyết tuy là thích khách, nhưng không phải là kẻ ăn nói bừa bãi bao giờ.

Dung Chỉ khẽ cười: “Hóa ra đã để Hạc Tuyết người nghĩ ngợi rồi! Lúc trước ta gặp Hoa Thác quả thật là ngẫu nhiên. Vốn ta không hề biết có một người như vậy, cũng chẳng phí tâm tư để ý đến hắn làm gì!”

Hoa Thác vừa mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng lời nói tiếp theo của Dung Chỉ khiến hắn cứng đờ người: “Nhưng sau khi gặp Hoa Thác lần đầu, ta liền phái người đi điều tra tìm hiểu về hắn, phát hiện ra không ngờ hắn có giao tình với người đứng đầu tổ chức thích khách chính là các hạ đây. Thế là ta tìm cách giao hảo với hắn, để có thể câu con cá là các hạ!”

Điều kiện đầu tiên là hai bên không thù địch, với khả năng của Dung Chỉ, chỉ cần cố gắng một chút thì lấy được thiện cảm của người khác là việc quá dễ dàng, Hoa Thác đâu phải là ngoại lệ! Hoa Thác cứ ngỡ ngẩn nhìn Dung Chỉ như nhìn một người hoàn toàn xa lạ, chỉ thấy làn môi hắn khép mở, âm thanh truyền đều đều vào tai: “Sao đoán được lại đột nhiên nảy sinh biến cố, khiến ta bị trọng thương. Không những bị hủy toàn bộ võ công, mà những đầu mối liên lạc bên dưới cũng mất đến sáu, bảy phần, trước mắt không dùng được người nào. Thế là ta thay đổi kế hoạch, không câu Hạc Tuyết huynh nữa! Những điều ta biết về tổ chức thích khách Chuyển Kiếm, cũng nhờ từ miệng Hoa Thác!”

“Thật ra với y thuật của ta, có thể lập tức chữa khỏi nội thương cho hắn. Nhưng ta có ý sử dụng hắn, nên kéo dài ra thành ba năm!”

Năm đó Hạc Tuyết và Hoa Thác kết giao, Hạc Tuyết vẫn chưa giấu diếm thân phận của mình, cũng không ngại để cho Hoa Thác biết cách thức hoạt động của tổ chức thích khách, từ đó gián tiếp giúp Dung Chỉ biết một số tin tức.

Hạc Tuyết không ngờ Dung Chỉ thừa nhận thẳng thắn như vậy, không khỏi kinh ngạc: “Sao bây giờ người lại chịu nói ra những điều này?” Lần này hắn đến để ly gián Dung Chỉ và Hoa Thác. Mặc dù giữa hai người có giao dịch, nhưng giao dịch là giao dịch, nếu việc gì có thể hại chết Dung Chỉ, hắn rất tình nguyện làm! Nhưng hắn không ngờ, Dung Chỉ lại thoải mái thừa nhận tất cả.

Dung Chỉ cười thản nhiên: “Tất nhiên là bởi vì Hoa Thác không còn công dụng gì nữa!”

Hắn vừa dứt lời, sắc mặt Hoa Thác trắng bệch như tuyết. Một lúc sau, hắn mới khó nhọc cất tiếng: “Dung Chỉ... Người... lòng dạ quá ác độc!” Từ trước đến nay không để ý đến cách Dung Chỉ đối xử với địch thủ, nhưng chỉ với vài câu nói, Hoa Thác thật sự không chịu nổi. Mới gặp ngạc nhiên, kết giao vui mừng, mấy năm qua đối xử hết lòng hết dạ. Từng đoạn đời lướt qua trước mắt hắn. Chưa bao giờ nở lòng bỏ mặc bạn, nhưng bạn lại chỉ dùng một câu nói nhẹ nhàng “không còn công dụng gì nữa” kết liễu hết thảy, bảo hắn làm sao không đau đến lặng người?

Dung Chỉ cười dài, gương mặt trắng trẻo như tuyết, sóng mắt lại sâu thăm thẳm như vực không đáy: “Chẳng lẽ ta nói sai sao? Ngày xưa ta giữ người lại, chẳng qua bởi vì người có võ nghệ cao cường, lại âm thầm thay ta làm việc. Bây giờ ta đã tự do thoát khỏi giam hãm, người chẳng giúp được gì, lại còn làm hỏng đại kế của ta. Người xưa nay tính tình ngang ngạnh bất tuân, khó điều khiển. Bây giờ ta còn giữ người lại làm gì?”

Hoa Thác bỗng cười sằng sặc như điên, trong tiếng cười tràn đầy nỗi bi phẫn đau đớn. Cười một hồi, hắn mới dừng lại: “Được, được lắm! Trước đây ta thường thâm cười nhạo người khác là dân độn, lại không ngờ chỉ có ta mới thực sự là kẻ dân độn ngu si!”

Bốn năm.

Đời người có bao nhiêu lần bốn năm? Suốt bốn năm đó, hắn vì Dung Chỉ mà bị trọng thương, vì hắn làm bao nhiêu việc bí mật mờ ám, vì hắn mà dấn sâu vào nhiều điều tối tăm bẩn thỉu, kiếm thuật không tiến bộ chút nào mà chỉ có thụt lùi. Lại không đoán được, năm đó hai người kết giao đều nằm trong kế hoạch của người này.

Hắn quay đầu lại, ánh mắt sáng rực, quét chung quanh một vòng, đảo qua hắc kỵ, qua Mặc Hương, Sở Ngọc và mọi người, cuối cùng dừng lại ở Hạc Tuyết, khó nhọc cất tiếng: “Hạc Tuyết, có thể mượn kiếm người một

chút được không?”

Vốn hần có thể hỏi mượn vũ khí của bất kỳ nam nhân có võ nghệ nào ở đây, nhưng trong lòng nhục nhã và phần nộ đến cực điểm, trong tâm thức không còn mặt mũi nào mở lời với người của phủ công chúa hay thủ hạ của Dung Chỉ, cuối cùng chỉ có thể nói với Hạc Tuyết.

Không hiểu Hạc Tuyết nghĩ gì, chỉ khẽ nhú mày, khuôn mặt càng trở nên lạnh lùng tàn độc. Hần lặng im trầm mặc, rút trường kiếm trên lưng rồi ném xuống đồng tuyết.

Hoa Thác quay đầu về phía Dung Chỉ, lớn tiếng quát: “Dung Chỉ, cầm kiếm lên! Ngày xưa ta rất khâm phục kiếm thuật của ngươi, bây giờ võ nghệ của ngươi cũng đã khôi phục phần nào, hãy chuẩn bị đánh với ta một trận!”

Về mặt hần thì lương, hiển nhiên là trong lòng cũng đau khổ đến cực điểm, giọng nói khàn khàn, lạc hẳn đi.

Vũ Văn Hùng định gấp gáp xông tới, nhưng Hạc Tuyết khẽ nhếch mép xoay người, bước lên cản hẳn lại.

Tuy thanh kiếm đã giao cho Hoa Thác, nhưng với khả năng của hần, dùng tay không để giải quyết Vũ Văn Hùng thì vẫn làm được.

Dung Chỉ hơi hơi nâng tay, ra hiệu Vũ Văn Hùng không cần lo lắng, rồi nhặt thanh kiếm dưới đồng tuyết lên. Trước hết, hần xé một mảnh vải, quấn chặt thân kiếm cho đến tận cán, rồi mới khẽ nói: “Được!”

Hai kiếm giao nhau.

215. Q.5 - Chương 216: Rồi Sẽ Có Một Ngày

Như gió mạnh sét đánh, chữ “Được” còn khuếch tán giữa không trung, hai kiếm đã va chạm.

Cuối thân kiếm của Hạc Tuyết có một phần đục rỗng. Khi vung kiếm tốc độ nhanh, ma sát với không khí tạo thành âm thanh như tiếng hạc kêu. Tạo nên tiếng động như thế đối với một thích khách là chuyện không nên, nhưng Hạc Tuyết lại là sát thủ quang minh chính đại, không bao giờ giết người lén lút. Bởi vậy, tiếng hạc kêu không ảnh hưởng gì đến hần, ngược lại còn làm phân tán sự chú ý của địch thủ. Dung Chỉ lấy vải bọc kiếm lại, tỏ ý không muốn lợi dụng điểm này để tạo áp lực tinh thần cho Hoa Thác.

Lần đầu tiên, Sở Ngọc được chính thức chứng kiến Dung Chỉ so chiêu với người khác. Nàng cứ như bị thôi miên trước những đường kiếm tuyệt mỹ của hần. Tuy không thể nhìn rõ từng động tác của hai người, nhưng xem tình hình cũng có thể đoán được đại khái.

Hoa Thác tả xung hữu đột quanh Dung Chỉ, kiếm quang dày đặc như mưa. Thế nhưng Dung Chỉ cứ đứng yên tại chỗ, hai chân không buồn nhúc nhích, dường như cực kỳ thoải mái thư giãn, khẽ đỡ đường kiếm của Hoa Thác bên này bên kia chút ít. Động tác của hần rất tùy hứng, dường như không phải Dung Chỉ đang đỡ những đòn tấn công sắc sảo, mà là vô tình giữ kiếm ra đúng chỗ Hoa Thác đâm tới.

Hạc Tuyết đứng chắn trước mặt Vũ Văn Hùng, xác định hần sẽ không tiến tới nữa bèn quay lại xem diễn biến trận đấu. Ở đây ngoại trừ Dung Chỉ, thì hần là người có kiến thức võ học thâm sâu nhất. Nhưng theo dõi những đường kiếm tung hoành của Dung Chỉ, hần không khỏi say sưa đến ngây ngẩn cả người.

Về kiếm pháp này, mấy năm trước hần và Hoa Thác đã biết tới. Nhưng điều khiến hần say mê, chính là cách mà Dung Chỉ triển khai kiếm pháp đó. Bộ kiếm pháp không hần là nhanh, nhưng mang ý vị không sao diễn tả nổi, khiến một cao thủ tuyệt đỉnh như Hạc Tuyết cũng phải sửng sờ.

Từ trước đến nay, Hạc Tuyết luôn hướng kiếm thuật của mình đến mục đích dứt điểm lợi hại nhanh chóng, và hầu như đã đi đến tận cùng của phương diện này. Nhưng thời gian gần đây, hần cảm thấy kiếm thuật của mình không tiến triển chút nào. Bây giờ xem Dung Chỉ dùng kiếm, khiến hần như được khai sáng một con đường mới.

Nhưng trong tất cả mọi người, cảm thấy kinh ngạc nhất vẫn là Hoa Thác. Bản thân đang giao đấu trực tiếp, hắn càng cảm nhận được sâu sắc hơn ai hết sự nguy hiểm của Dung Chỉ, khiến hắn mơ hồ có cảm giác ngột ngạt như bị ai trói chặt tay. Tốc độ và sức lực trong từng đường kiếm của Dung Chỉ không lớn, nhưng đáng sợ là mỗi kiếm của hắn lại đúng chỗ một cách hoàn hảo, đánh vào chỗ yếu nhất của đối phương.

Hoa Thác kết giao nhiều năm với Dung Chỉ, không hề đề phòng, nên đã sớm bị đối phương thông tỏ hết các chiêu thức. Nhưng cách Dung Chỉ thi triển kiếm thuật lại rất khác so với những gì bọn họ bàn luận, cho thấy từ ngày xưa hắn đã rắp tâm giấu diếm bản thân để âm mưu hại người.

Hoa Thác di chuyển quá nhanh khiến Sở Ngọc không thể nhìn rõ. Nhưng nàng vẫn có thể thấy, Dung Chỉ đứng giữa những luồng kiếm tấn công như cuồng phong vũ bão, vẫn nhàn nhã bình thản mỉm cười. Đường như hắn không phải trong cuộc giao tranh sinh tử, mà đang chậm rãi thưởng ngoạn phong cảnh ngày xuân.

Sở Ngọc nhìn không chớp mắt, hỏi Lưu Tang bên cạnh: “Ai sẽ thắng?”

“Hả?” Lưu Tang sực tỉnh, thì thào: “Chắc là Dung ca ca. Em thấy Hoa ca ca đã mất sức khá nhiều. Còn Dung ca ca thì khác!”

Quả nhiên, chỉ một khoảnh khắc sau, Dung Chỉ vung trường kiếm quét vài đường chéo quanh người. Hoa Thác vội vàng lùi lại, mới lùi khoảng bốn, năm thước, cả người đổ sập, quỳ xuống nền tuyết. Hai vai và hai chân hắn phun máu, tóe xuống mặt tuyết trắng.

Tuyết trắng tuyết đỏ, đan xen cực kỳ mỹ lệ, cực kỳ thê thảm.

Hoa Thác kịch liệt thở gấp, lồng ngực nhấp nhô bất định. Cả người ướt đầm mồ hôi bị gió lạnh thổi qua, khiến hắn như rơi xuống hầm băng. Giương mắt nhìn Dung Chỉ, cõi lòng đầy hận ý, hắn quát lớn: “Ta tài nghệ không bằng người, muốn giết cứ giết! Bây giờ ta đã là quân cờ vô dụng, có chết cũng chẳng ảnh hưởng đến ai!”

Dung Chỉ trả kiếm lại cho Hạc Tuyết, nhìn Hoa Thác cười dài, nói nhẹ nhàng: “Giao đấu chẳng qua để thỏa mãn tâm nguyện của người, ta giết người làm gì?”

Lời nói không có chút nào hòa khí, nhưng ngữ điệu vẫn bình thản. Hoa Thác nhìn thẳng vào cặp mắt nhu hòa tĩnh lặng kia, đột nhiên cất tiếng cười bi phẫn đau đớn: “Dung Chỉ, ta nguyện rửa người. Rồi sẽ có một ngày, người phải ném trái nỏ đau khổ tội cùng, tan nát cõi lòng đến chết đi sống lại. Ông trời sẽ không để mặc cho người ung dung tự tại như thế đâu! Nhất định sẽ có ngày đó!”

Hắn dừng một chút, ngữ khí hơi hòa hoãn đi, nhưng lời lẽ lại cay độc đến cực điểm: “Ta nguyện rửa người, sẽ có một ngày... người vì ao ước có một thứ mà ngày đêm trần trọc trần trở, có được rồi lại ngày đêm sợ hãi mất đi”.

Con người này... kẻ không có trái tim.

Ai có thể làm tổn thương hắn?

Hắn nhìn Dung Chỉ chằm chằm, như muốn khắc sâu hình ảnh kẻ này trong lòng, miệng gần từng chữ một: “Ta nguyện rửa người, sẽ có một ngày...Người trả giá bằng tấm chân tình, lại bị người giày xéo. Cầu không được, yêu mà phải xa cách, đau đến vỡ nát tâm can!”

Con người này... kẻ chưa bao giờ biết khóc.

Ai có thể lấy đi nụ cười của hắn, xé bỏ sự ung dung ngạo mạn của hắn?

Hoa Thác nhắm mắt rồi lại mở mắt, loạng choạng đứng dậy, kéo y phục để cầm máu vết thương. Dung Chỉ xuống tay vẫn còn nương tình, chưa thương tổn đến gân cốt của hắn, có thể băng bó cầm máu dễ dàng. Hắn băng vết thương xong, lần thứ hai nhìn về phía Dung Chỉ, trên mặt là vẻ quyết tâm sắt đá: “Ta còn sống, toàn bộ quãng đời còn lại sẽ để báo thù người. Nếu ta chết, hóa thành ma quỷ cũng ngày đêm dây dưa ám ảnh người. Người không giết ta, sau này nhất định sẽ hối hận!”

Dung Chỉ mỉm cười: “Xin cứ tự nhiên!” Đối với sự uy hiếp của Hoa Thác, hắn không bận tâm.

Hạc Tuyết tiếp nhận kiếm từ Dung Chỉ, xé bỏ vải quần quanh thân kiếm, đột nhiên vung kiếm lên. Từ thân kiếm phát ra tiếng hạc kêu thê lương. Hắn đã quen với âm thanh này, không hiểu sao lúc này không tài nào

vui nổi. Lần này đến đây, mục đích là ly gián Dung Chỉ và Hoa Thác đã đạt được, cũng nhân tiện trả thù Hoa Thác. Đáng lẽ hẳn phải vui mừng, nhưng không hiểu sao trong lòng chỉ có cảm giác chán chường buồn bã.

Lưu lại cũng vô ích, hẳn tra kiếm vào vỏ, xoay người rời đi.

Hoa Thác hít một hơi thật sâu, nhìn bốn phía chung quanh. Lúc này người hẳn như đúc từ cảm hận, nên ánh mắt chỉ có lạnh lẽo rét buốt. Nhưng khi nhìn đến Lưu Tang và Sở Ngọc, ánh mắt mới ấm áp lên đôi chút. Người thứ nhất là đứa trẻ không biết gì, còn người thứ hai, theo như hẳn biết, cũng là một nạn nhân đáng thương bị Dung Chỉ lừa gạt.

“Công chúa!” Hoa Thác nhìn Sở Ngọc, khẩn thiết nói: “Dung Chỉ là kẻ tàn nhẫn vô tình. Dù có dành cho hẳn bao nhiêu tâm huyết, cũng sẽ không nhận lại được một chút thật lòng nào đâu! Trước đây Hoa Thác bị Dung Chỉ lừa gạt, nhiều lúc bất kính với công chúa. Không dám hi vọng được công chúa lượng thứ, chỉ mong công chúa đừng giống ta, để mình bị lừa dối lâu như vậy!”

Nói dứt lời, hẳn cầm kiếm lên, tập tễnh rời đi. Bóng áo đỏ biến mất dần giữa màn tuyết trắng xóa, cuối cùng chỉ còn là một chấm đỏ, giống như một giọt máu đọng lại giữa vùng tuyết trắng hoang vu.

Mặc Hương hơi bất an, đến gần Dung Chỉ hỏi nhỏ: “Công tử, cứ để hẳn đi như vậy sao?” Trong lời nói hàm chứa sát ý.

Không phải vì Mặc Hương có ân oán cá nhân với Hoa Thác, mà hẳn lo Hoa Thác có thể gây thương tổn cho Dung Chỉ. Vừa rồi Hoa Thác thề trả thù đây oán hận khiến hẳn lo lắng. Những năm qua, đa số mưu tính kế sách của Dung Chỉ do Mặc Hương tiến hành thực thi, nhưng có nhiều lúc cần nhờ đến chân chạy là Hoa Thác, như vậy Hoa Thác biết không ít nội tình. Trước đây tin tưởng Dung Chỉ hoàn toàn, nhưng bây giờ hẳn lại trở thành kẻ thù. Nếu hẳn cố tình, có thể phá hoại không ít kế hoạch của Dung Chỉ.

Dung Chỉ khẽ mỉm cười: “Ta hiểu bản khoán trong lòng ngươi! Nhưng ta đã nói không giết hẳn, thì cũng hi vọng ngươi đừng tự ý âm thầm xuống tay. Nếu Hoa Thác muốn báo thù, cứ hướng về phía ta là được, chẳng lẽ ta sợ hẳn hay sao? Vừa rồi giao đấu với hẳn, ta đã sử dụng kiếm pháp mà phải mất bốn năm mới lĩnh ngộ hết chiêu thức. Đợi hẳn tĩnh tâm lại, có thể đúc rút được những điều bổ ích. Nếu trong vòng năm năm hẳn có thể thành công, thì cũng xem như ta báo đáp ân tình bốn năm làm bạn tri kỷ... Hả? Công chúa, nàng làm gì vậy?”

Sau khi giao trả kiếm cho Hạc Tuyệt, một lần nữa ánh mắt Dung Chỉ lại hướng về phía Sở Ngọc. Mặc dù đang nói chuyện với Mặc Hương, nhưng hẳn vẫn phân tâm chú ý từng cử chỉ động tác của nàng. Lúc này, thấy nàng đến bên xe ngựa, nhất bộ kiếm của Hoàn Viễn lên, hẳn không khỏi kinh ngạc bèn cất tiếng hỏi.

Sở Ngọc giơ kiếm của Hoàn Viễn lên, xoay ngang xoay dọc ngắm nghía một hồi, rồi cầm kiếm chậm rãi đi về phía Dung Chỉ.

Chẳng những Dung Chỉ, mà tất cả đều sợ đến ngây người. Nàng sẽ không giống Hoa Thác, cũng xông tới đòi giao đấu với Dung Chỉ chứ?

216. Q.5 - Chương 219: Nếu Đã Vô Tình

Sao có thể không thích hẳn? Một người như vậy.

Ngoại hình của hẳn là kiểu mà nàng ưa thích nhất. Không quá kiêu my, ảo lả như Liễu Sắc Mặc Hương, cũng không vạm vỡ rắn rỏi như Việt Tiệp Phi. Một vẻ tuấn tú tao nhã, chỉ khe khẽ mỉm cười, là có thể làm mềm trái tim người khác.

Bị hấp dẫn bởi vẻ bề ngoài là ấn tượng ban đầu. Ở gần hẳn lâu ngày, mới phát hiện ra đôi mắt hẳn kinh tâm động phách, sâu không lường được.

Khi trầm ngâm, khi mỉm cười, khi chăm chú nhìn người khác, cặp mắt hẳn đều có ma lực hút hồn.

Mới gặp thì tim đập thành thịch; ở gần thì vui vẻ; lúc đang hoang mang lo lắng, thấy hắn là có thể bình ổn an tâm; lúc khiếp đảm có thể tìm thấy dũng khí nhờ hắn; khi trò chuyện thì lặng lẽ phần khởi... Ngay cả lúc đầu, khi nàng coi hắn là kẻ địch, vẫn không khỏi ngưỡng mộ phong thái, khí chất của hắn. Sau đó, từ vài câu nói của Thiên Như Kính, nàng dần dần tìm ra chân tướng sự việc năm đó, nhưng vẫn có điều nàng tự dối lòng mình, trong tiềm thức không muốn tin hắn là kẻ địch.

Dù ở trong tình cảnh nguy hiểm, khốn đốn thế nào, hắn vẫn luôn trầm tĩnh ung dung như vậy. Sự ung dung đó nàng rất ngưỡng mộ, rất muốn học hỏi, hoặc nói cách khác là khiến nàng quý mến.

Còn có... còn có... Trong lòng thầm tìm thêm những lý do, đột nhiên Sở Ngọc không nhịn được bật cười. Còn có thể là lý do gì? Bởi vì hắn là Dung Chỉ.

Sở Ngọc thích Dung Chỉ, thích vô cùng.

“Ta thích người!”

“Phải, ta thích người!”

Dung Chỉ ngơ ngẩn nhìn Sở Ngọc. Ánh mắt nàng trong veo như dòng nước tinh khiết, như bầu trời không một gợn mây, thẳng thắn chân thành. Trong lòng như có thứ gì đó mềm mại dâng lên, nhưng vẻ mặt hắn vẫn bình thản như trước. Nội tâm hắn như có một bàn tay dần dần nắm chặt, đè nén mọi thứ trở về vị trí cũ. Lúc này, hắn cần tuyệt đối tỉnh táo.

Dung Chỉ nghe thấy chính mình thông thả cất tiếng: “Không! Không một chút nào!”

“Những lời nói trước đây, đều là lừa ta?”

“Phải, tất cả đều là lời nói dối!” Hắn sẽ không nhận lỗi, không khẩn cầu nàng tha thứ. Mọi trách nhiệm, hắn sẽ gánh hết. Nếu nàng oán hận, hãy cứ báo thù, hắn sẽ đợi.

Dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước, nhưng nghe những lời này, Sở Ngọc vẫn cảm thấy thật khó khăn... Trái tim như bị ai đó châm kim, vết thương nhỏ thôi nhưng thật nhức nhối.

Sau đó nàng nhắm mắt lại, cực kỳ tiêu sái, như trút được gánh nặng, mỉm cười: “Đa tạ!” Dù khó khăn, nàng vẫn phải cảm ơn Dung Chỉ, đã giúp nàng cắt đứt những sợi tơ cuối cùng.

Dung Chỉ là kẻ không thích hợp với tình yêu. Hắn quá lý trí, mà tình yêu không phải là thứ tình cảm lý tính. Hắn luôn bình tĩnh ung dung không chế toàn cục, làm sao có thể vì một ai đó mà lạc nhịp tim?

Nếu bởi Dung Chỉ thù hận công chúa, hay bởi một lý do nào khác, thì nàng còn có hi vọng thay đổi tình thế. Nhưng tất cả đều không phải! Hắn chỉ là... không có tình cảm.

Ban đầu nàng thích hắn là bởi sự ung dung, còn nay, có thể cắt đứt tình cảm cũng bởi hắn quá ung dung.

Phản ứng của Sở Ngọc hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Dung Chỉ. Dù sao hắn cũng đã nói dối, biểu hiện giả dối lừa gạt nàng, khiến nàng dành tình cảm cho hắn, điều này hắn không phủ nhận. Bởi vậy hắn đã chuẩn bị sẵn sàng chờ đón cơn phản nộ của nàng. Người oán hận hắn không ít, thêm một người nữa là nàng cũng chẳng hề gì.

Nhưng không!

Sở Ngọc nhẹ nhàng thở một hơi, nhìn về phía xa, hướng mà Hoa Thác rời đi nay đã bị tuyết phủ trắng xóa, không còn nhìn thấy chấm đỏ nữa. Nàng khác Hoa Thác. Hoa Thác tính tình cương liệt như lửa, khi biết mình bị lừa gạt, thậm chí phản bội, tình cảm quý mến sâu nặng chuyển thành oán hận ngợp trời, chọn cách thức kịch liệt nhất để thể hiện.

Nhưng nàng thì khác. Dù đau khổ đến đâu, nàng cũng không biết phản nộ quát mắng, càng không biết nguyên rửa đối phương. Bởi vì cách đó, ngoại trừ nói cho hả dạ thì không có tác dụng gì.

Sở Ngọc nhìn về phía đường chân trời bát ngát, đáy lòng khoan khoái hơn rất nhiều, thầm nghĩ: đã trì hoãn lâu như vậy, cũng đến lúc đi rồi! Bỗng nàng nghe thấy Dung Chỉ cất tiếng hơi chần chừ: “Nàng... không hận ta sao?”

Vì sao nàng lại phản ứng bình tĩnh như vậy? Vì sao trong đáy mắt nàng không có chút oán hận nào?

Sở Ngọc nhìn hần, nhìn thật chăm chú, một lúc sau mới cất tiếng: “Dung Chỉ, ta không hận người!”

Đứng một chút, nàng khe khẽ mỉm cười. Nụ cười tuy hơi gượng gạo, nhưng khóe mắt lại thật sự vui vẻ tươi tắn: “Ta cũng sẽ không báo thù người!” Nàng thở dài thật dài, hơi hơi ai oán: “Ta cảm thấy mình thật xui xẻo! Lúc trước đang ngồi trên máy bay thì bị tai nạn chết, rất không dễ dàng gì có cơ hội sống lại, kết quả là nhập vào cơ thể một công chúa chẳng ra gì. Muốn thay nàng giải quyết những rối ren triều chính, thì không bao lâu, hoàng đế bị lật đổ, sau đó...” Tiếng nàng bỗng nhiên nhỏ khẽ, thật mềm nhẹ “Lần đầu tiên thích một người, lại thích sai người...”

“Nhưng mà, Dung Chỉ!” Nàng hơi hơi hếch cằm lên, nhìn hần với vẻ quả quyết “Đừng, người đừng có coi thường ta! Ta thích người, là do ta tình nguyện. Người làm những việc không tốt đẹp gì, nhưng đặt mình ở hoàn cảnh của người, ta có thể lý giải được. Ta đã kế thừa thân phận của công chúa, thì giúp nàng ấy chống đỡ việc triều chính cũng là điều nên làm!”

Không thể phủ nhận, sau khi phát hiện ra Sở Ngọc không phải Sơn Âm công chúa nhưng lại chiếm cơ thể của nàng ấy, vì an toàn của bản thân, Dung Chỉ đã cố ý khơi gợi tình cảm của nàng, ví dụ như đàn khúc “Phượng cầu hoàng”, hay là hứa hẹn sẽ vĩnh viễn không rời đi. Nhưng cho dù hần không làm những điều đó, sớm muộn gì nàng cũng sẽ thích hần, chỉ khác nhau về thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Nàng thích hần, không phải bởi vì hần có thể đền đáp cho nàng bao nhiêu. Tình yêu không phải là hàng hóa trao đổi, đưa ra thứ này phải thu về được thứ kia. Nàng thích hần, chỉ bởi vì hần là Dung Chỉ.

Sở Ngọc nhìn hần, ánh mắt trong trẻo, nói rõ ràng từng chữ một: “Thích người, là ta tự nguyện. Đánh đổi cơ hội về nhà để cứu người, cũng là ta tự nguyện. Hôm nay chấm dứt tất cả với người, vẫn là ta tự nguyện.” Ánh mắt nàng trong vắt như nước, nhưng lại phẳng phất ý chí cực kỳ sắc bén “Ta không cầu xin người điều gì, cũng không nghĩ dùng tình cảm của mình để trao đổi lấy thứ gì. Thích người là chuyện của ta, rồi xa người cũng là chuyện của riêng ta!”

“Người không thích ta, vậy thì ta không thích người nữa, chỉ đơn giản thế thôi!”

Tiếng nàng vốn khe khẽ mềm mại, nhưng lúc này lại nghe âm vang rần rởn như tiếng ngọc, mỗi âm điệu là một lời đoạn tuyệt mỹ lệ.

Giống như bị một cơn sóng khổng lồ đánh ập xuống, Dung Chỉ bỗng nhiên cảm thấy choáng váng.

Có phải ánh mặt trời quá chói mắt?

Không, là người thiếu nữ trước mặt này... quá chói mắt.

Hần có thể nhìn thấu rất nhiều người. Nhưng đến bây giờ mới phát hiện ra, hần chưa từng thực sự nhìn thấu Sở Ngọc.

Từ trước đến nay hần không biết, nàng là người như vậy.

Thản nhiên nói thích, thản nhiên nói đau lòng, thản nhiên nói gánh vác, thản nhiên nói yêu rồi lại buông tay, tự do tiêu sái như thế.

Khác Sơn Âm công chúa, khác tất cả những người mà hần từng gặp.

Từ bỏ thứ quý giá nhất, lại không mong đổi lấy cái gì. Có lúc, nàng làm những việc mà người khác cho là rất ngốc, nhưng không ai biết rằng, nàng chỉ thành thật, kiên định đối diện với chính trái tim mình.

Dung Chỉ lần đầu tiên phát hiện, bản thân mình thế nhưng lại có lúc rung động. Ngay cả lúc trước, khi nghe được thân phận thật sự của Sở Ngọc, hần cũng chưa từng kinh ngạc như thế. Trong hần, dường như có thứ gì đó va chạm, lại có thứ gì chậm rãi vỡ vụn.

Rốt cuộc hần đã nhìn lầm người. Nàng và công chúa, hoàn toàn khác nhau.

Thật ra, hần và công chúa khá giống nhau, đều là kiểu người khi bỏ ra thứ gì thì nhất định đòi phải được đền đáp. Bọn họ làm bất cứ việc gì cũng đều có mục đích, có điều kiện. Nhưng Sở Ngọc thì khác.

Người thiếu nữ kiên định, mềm mại, phóng khoáng, ôn hòa, tâm hồn trong vắt như suối nguồn tinh khiết. Nàng thích, cũng rất quang minh tiêu sái. Xác định thích là thích, nếu bị cự tuyệt, cũng không hề oán hận.

Nàng chân thành nhưng không quán quýt si mê, nàng thích không tính toán, nàng buông tay cũng tiêu sái như thế.

Sao lại có một người như vậy trên đời?

217. Q.5 - Chương 220: ...thì Ta Từ Bỏ

Cứ kiên trì không tính toán được mất, không đạt được gì cũng chẳng sao, nàng biết rõ việc tổn hại đến ích lợi của mình, nhưng đã muốn làm là nhất định làm bằng được.

Có lẽ trong mắt nhiều người khôn ngoan, Sở Ngọc là kẻ ngốc. Nhưng bản thân nàng thấy như thế chẳng sao. Nếu bất cứ chuyện gì cũng tính toán lợi hại rõ ràng rành mạch, thì nàng sẽ không còn là Sở Ngọc, mà là Dung Chỉ.

Dung Chỉ nhìn Sở Ngọc, lâm vào trầm mặc.

Nàng có thể theo hấn nhảy xuống vách núi cheo leo, có thể vì cứu hấn mà từ bỏ cơ hội về nhà, gặp lại người thân. Nhưng sau khi trả giá tất cả, nàng lại có thể tiêu sái vứt ra mà lui, hoàn toàn không vương bận.

Buông tay không phải là chuyện đơn giản. Tình yêu là một canh bạc lớn, có người “được ăn cả”, có kẻ “ngã về không”. Bỏ ra càng nhiều, càng không cam tâm không thu hoạch được gì. Chuyện cầm lên được, buông xuống được không phải ai cũng có thể làm, cần có tâm tính kiên nghị quả quyết, và trí tuệ lớn thấu tỏ lạc quan.

Dung Chỉ cho rằng Sở Ngọc sẽ yêu cầu điều gì đó, không phải là suy nghĩ theo hướng tiêu cực về lòng người. Hấn chỉ suy đoán theo lẽ thường: đã dành tình cảm nhiều như thế, mấy ai có thể buông tay không cân toan tính?

Hóa ra không phải ai cũng như hấn, dùng lý tính để cân đong đo đếm và xử lý mọi việc.

Tình cảm không phải mệnh đề số học, hai trừ một bằng một, muốn trừ là trừ đi ngay được. Với tình cảm sâu nặng như thế, phải kiên quyết đến mức nào mới có thể chấm dứt triệt để?

Hấn không thể hiểu được, cũng không thể tính nổi.

Sở Ngọc nhìn Dung Chỉ khẽ mỉm cười, bội kiếm trong tay bỗng giơ lên, hướng về phía cổ mình. Động tác của nàng rất bất ngờ, vốn dĩ nhìn nàng không hề giống người có ý tự sát, vậy mà bây giờ lại tiến hành một cách dứt khoát.

Thấy nàng như thế, Dung Chỉ đột nhiên cả kinh, định bước tới ngăn cản. Nhưng lúc này thể lực hấn vẫn suy kiệt, vừa nhắc chân thì đầu gối như nhũn ra. Một gói quỳ xuống, hấn chỉ có thể trơ mắt nhìn Sở Ngọc đưa kiếm lên cổ.

Sở Ngọc nhìn Dung Chỉ, nháy mắt mấy cái, lập tức khước miệng khẽ cong lên bí hiểm. Nàng mỉm cười trêu chọc hấn: “Người quỳ trước mặt ta làm gì? Miễn lễ, bình thân!” Vừa nói, nàng vừa rút búi tóc, cả mái tóc dài xỏa xuống.

Lúc nàng đến với thời đại này, mái tóc của Sơn Âm công chúa quá dài. Đã từng cắt đi, nhưng mấy tháng sau tóc lại dài ra. Mái tóc mềm mại xỏa xuống bờ vai, nàng cầm một lọn tóc, giơ kiếm lên cắt.

Sợi tóc là sợi tình, nàng muốn cắt tóc để thể hiện quyết tâm dứt tình.

Nhưng...một lát sau, phát sinh sự cố nho nhỏ ngoài ý muốn...

Sở Ngọc một tay cầm tóc, một tay cầm kiếm dùng lực cửa kéo giằng co. Nhưng cửa qua cửa lại mấy lần, nàng phát hiện ra mình đã đánh giá quá cao độ sắc bén của cây kiếm này. Đừng nói là giết người, cắt vài cọng tóc thôi cũng rất mất sức. Cửa lâu như vậy mà mới đứt được có hơn mười cọng.

Có phải tại lọn tóc dày quá không nhỉ? Sở Ngọc ngẫm nghĩ, rồi chia nhỏ nắm tóc trên tay ra. Vốn dĩ nàng cầm một lọn tóc khoảng hơn trăm sợi, nhưng bây giờ chia ra chỉ còn khoảng hai, ba mươi sợi thôi...

Sở Ngọc hài lòng nghĩ, vung kiếm chém xuống, hi vọng lần này có thể một kiếm chặt đứt.

“Á!” Kiếm còn chưa chạm đến tóc, Sở Ngọc đã cảm thấy da đầu đau đớn như có ai túm tóc nàng mà kéo. Nhìn kỹ, thì ra vừa rồi lúc chia nhỏ lọn tóc, nàng không cẩn thận để dây tua rua ở chuôi kiếm quấn vào tóc. Búi tóc của nàng khá phức tạp, lúc tháo ra khiến cho tóc hơi bị rối, bây giờ càng rối tung không tài nào gỡ được.

Sở Ngọc muốn gỡ tóc thật nhanh, nhưng phần tóc rối nhiều nhất ở sau gáy, nàng vừa quay đầu là kiếm cũng chuyển động theo, lại càng khó gỡ.

Sở Ngọc vừa đau vừa xấu hổ. Vốn dĩ nàng muốn đùa giỡn Dung Chỉ một phen, thể hiện thật lãnh khốc trước mặt hắn, tỏ vẻ ta đây không lưu luyến gì nữa, người không thích ta thì ta còn quý trọng gì người? Kết quả vì nghiệp vụ chưa thông thạo, lại gây ra sự cố ngoài ý muốn.

Dung Chỉ đang cảm thấy lạnh buốt đến tận đáy lòng, nhìn thấy bộ dạng này của Sở Ngọc cũng không khỏi phì cười. Hắn điều khí trong khoảnh khắc, rồi đứng dậy bước tới: “Công chúa, để ta giúp nàng!”

Sở Ngọc bị tóc kéo nghiêng đầu, khóe mắt nhìn thấy thấp thoáng bóng áo trắng đến bên cạnh, rồi một bàn tay vòng ra phía sau, nhẹ nhàng nâng đầu nàng lên. Cả người nàng cứng ngắc, nhưng rất nhanh chóng bình tĩnh lại, để mặc cho Dung Chỉ giúp đỡ.

Dung Chỉ đón lấy kiếm trên tay Sở Ngọc, khẽ xoay mũi kiếm, dùng một lực vừa phải chặt đứt chỗ rối. Hắn liếc nhìn nàng. Người thiếu nữ vừa nãy phát biểu hùng hồn với hắn, bây giờ cả khuôn mặt đỏ bừng, phần vì đau, phần vì thẹn. Khóe mắt lấp lánh trong veo, làn môi mím chặt đến mức trắng bệch, thể nhưng trông lại rất...dễ thương.

Hắn biết nàng vốn không phải kiểu con gái mạnh mẽ hào sảng. Nếu nàng là một cô gái mạnh mẽ, thì làm gì có hành vi buồn cười này! Nhưng vì nàng không phải, cũng chính bởi như thế, nên một chuyện nhỏ nàng làm mới có thể khiến hắn chấn động.

Dung Chỉ chớp chớp mắt, bàn tay đang gỡ tóc cho nàng bỗng dừng lại. Trong lồng ngực, dường như có thứ gì đó mềm mại nhẹ nhàng, theo vết nứt lặng lẽ chui vào.

Giống như bây giờ, một sợi tóc dài lặng lẽ rơi vào tay áo hắn.

Ôi... ôi...xấu hổ quá! Sở Ngọc nước mắt lưng tròng nghĩ. Trước kia xem tiểu thuyết và phim truyền hình, thấy hình ảnh các mỹ nữ cắt tóc đứt tình, sau đó vung tay áo mà đi thật hoành tráng, thật “khốc”. Không dễ dàng gì mới đến phiên nàng được làm một lần, cuối cùng lại để cho Dung Chỉ chế giễu.

Trước mắt là sương mù mênh mông, nhưng góc áo trắng bên cạnh nàng vẫn tươi sáng, thanh tao như thế, dường như muốn khắc sâu vào tâm trí nàng. Tuy ngoài miệng là hoàn toàn từ bỏ, nhưng đâu có dễ dàng nói dứt là dứt được. Hắn ở quá gần, bên tai còn cảm nhận được hơi thở ấm áp của hắn, dù không muốn, nhưng tim nàng vẫn đập rộn lên.

Dung Chỉ buông tầm mắt, thu lại tay, lùi ra hai bước, dùng một hồi rồi thấp giọng nói: “Được rồi!”

Sở Ngọc nhẹ nhàng thở ra, cầm chiếc kiếm đã không còn quấn lấy tóc mình nữa. Trong lòng hạ quyết tâm, nàng liền hướng về phía Dung Chỉ, hai tay ôm quyền rất có khí thế giảng hồ: “Đã như vậy, chúng ta cũng nên chia tay ở đây. Non xanh nước biếc, không hẹn ngày gặp lại!” Trong lòng nàng cảm thấy hơi mất mát. Nếu vừa rồi có thể cắt phăng lọn tóc, ném xuống đất rồi nói những lời này, thì có vẻ rất khốc liệt, rất có khí thế. Nhưng bây giờ chỉ vớt vát được chút mặt mũi mà thôi!

Nói xong, Sở Ngọc bước nhanh trở về, chạy đến bên Hoàn Viễn. Rồi nàng gọi mọi người lên xe, bảo A Man nhanh chóng đánh xe rời đi.

Trong khoang xe rộng rãi chỉ có ba người ngồi: Sở Ngọc, Hoàn Viễn và Áu Lam tội nghiệp đang khép nép ở một góc. A Man và Lưu Tang ngồi phía trước. Vốn dĩ nhiều người như vậy rời khỏi thành Kiến Khang, chỉ qua một đêm mà rơi rụng còn thế này. Sở Ngọc đã lấy lại bình tĩnh, thầm nghĩ: thật giống như gió thổi mây tan, không khỏi có chút ảm đạm.

Ngước mắt lên, bắt gặp ánh mắt lo lắng của Hoàn Viễn, nàng mỉm cười: “Người làm sao vậy? Không dễ dàng gì ta mới thoát khỏi bể khổ, người phải mừng cho ta mới đúng chứ!” Giọng dần trở nên yếu ớt, Sở Ngọc thở dài: “Ta thừa nhận, mình vẫn còn một chút dư tình chưa dứt. Dù sao từ bỏ cũng không phải là chuyện dễ dàng... Nhưng bây giờ ta đã hết hi vọng, chỉ cần thời gian như nước chảy đá mòn, trên đời này có điều gì là không thể quên lãng?”

Thời gian là vực sâu đáng sợ, có thể nhấn chìm hết thảy.

Hoàn Viễn nhìn nàng thật kỹ. Khóe mắt nàng tuy hơi ướt, nhưng hàng lông mày giãn ra thấu suốt, thoải mái. Biết nàng nói thật, hắn cũng không muốn ở lâu thêm chỗ này nữa: “Công chúa... Sở Ngọc, nàng có dự tính gì không?”

Sở Ngọc ngẫm nghĩ rồi nói: “Ta cũng chưa biết nên đi về hướng nào, theo người thì sao?”

Hoàn Viễn hơi trầm ngâm: “Hôm nay xảy ra chuyện giữa chúng ta và Tông Việt, e rằng hắn sẽ không dễ dàng buông tha cho chúng ta. Hay là đi về phía bắc đi, ở đó không có người biết công... Sở Ngọc nàng, thế nào?” Lúc trước hắn bố trí đường lui ỳnh cũng chủ yếu ở phía bắc, là nơi mà Nam triều không thể vươn tay đến.

Sở Ngọc không chút chần chừ tiếp lời: “Được, theo như ý người, đi Bắc Ngụy!”

Đi thôi! Đi Bắc Ngụy!

218. Q.5 - Chương 221: Cùng Chung Địch Đến

Đợi cho đến khi xe ngựa của Sở Ngọc chạy xa, Dung Chỉ mới cất bước.

Vừa nãy hai người “kiếm chỗ nói chuyện”, Mặc Hương không được phép đi theo. Thấy Dung Chỉ bình yên trở về, hắn vội vàng chạy tới: “Công tử, bây giờ chúng ta ứng phó ra sao?”

Dung Chỉ thu hồi tinh thần hơi phiêu diêu nãy giờ, trầm nghĩ: thế cục Nam triều hiện giờ rối loạn, lại không theo hướng mà hắn mong muốn. Lúc này nếu phát binh từ địa phương thì không thể địch lại quân đội ở Kiến Khang, chắc chắn thất bại.

Hơn nữa, bây giờ hắn không cần lợi dụng cục diện rối loạn này nữa.

Cục diện tổng thể giống như một bàn cờ, đã bị Hoa Thác xáo trộn lung tung, bây giờ không biết Dung Chỉ hắn còn lại bao nhiêu quân cờ dùng được.

Hơi trầm ngâm, hắn cất tiếng: “Bây giờ chúng ta dừng tạm ở đây. Mặc Hương, người và Vũ Văn Hùng hãy mang thư của ta đi liên lạc với người của mình ở các nơi, xem còn bao nhiêu người có thể dùng được!”

Dung Chỉ vừa giơ tay lên, bỗng cảm thấy cả người cạn kiệt sức lực, cơ hồ như muốn ngã khuỵu xuống. Vừa rồi hắn chỉ vì giao đấu với Hoa Thác nên kiệt sức, nhưng để cẩn thận, vẫn phải phong bế mạch lại.

Mặc Hương thấy Dung Chỉ tự nhiên lại bắt mạch chính mình, lo lắng hỏi: “Công tử sao thế?”

Dung Chỉ buông tay ra, lắc đầu: “Không sao!”

Nói rồi hắn quay sang Vũ Văn Hùng: “Người đưa đội hắc kỵ ra khỏi Giang Lăng, chắc chắn gây sự chú ý của nhiều người, như vậy đã đánh mất một cứ điểm là Giang Lăng. Đó là sai lầm, nhưng người vì cứu ta, và quả thật đã cứu được ta...” Dung Chỉ khẽ mỉm cười “Ưu điểm bù cho khuyết điểm. Công lớn hơn tội, vì vậy sẽ thưởng cho các người được trở về quê hương, thế nào?” Phía Giang Lăng, mất thì cũng mất rồi. Người chơi cờ giỏi sẽ không vì mất một quân cờ mà bản khoản quá nhiều.

Khuôn mặt Vũ Văn Hùng vừa sợ hãi vừa mừng vui. Hắn quỳ một gối xuống: “Đa tạ công tử!”

Dung Chỉ quay đầu lại, đưa ánh mắt trầm tĩnh nhìn về phương bắc xa xăm: “Sau khi chuẩn bị xong xuôi ở Nam triều, chúng ta sẽ về Bắc Ngụy!” Hơn bốn năm xa cách, không biết mọi người có được bình an?

Phía xa, băng tuyết phủ tầng tầng lớp lớp như mây mù ở chân trời.

Một ngày mùa đông, Giang Lăng cũng phủ tuyết trắng xóa.

Hà Tập ra lệnh dừng xe rồi bước xuống. Từ trong khoang xe âm áp bước ra, tiếp xúc với không khí lạnh giá, cả người hắn run lên.

Trên người là áo lông cáo dày mịn quý giá, Hà Tập đứng lại, ngược mắt nhìn chung quanh. Nhìn ngôi nhà trúc sà sài giữa rừng, hắn không khỏi nhủ mảy.

“Có đúng nơi này không?”

Hà Tập quay lại hỏi người hầu, tên hầu kính cẩn đáp: “Dạ, tiểu nhân đã tìm người hỏi kỹ, nhà họ Quan ở ngoại thành Giang Lăng, đúng là nhà này!”

Nghe người hầu đáp lời, Hà Tập nhủ mảy, một lần nữa nhìn khắp lượt gian nhà trúc, nhưng rồi vẫn thử bước vào.

Hai gian nhà trúc song song, được cất từ loại trúc thường của phương nam. Nhưng tay nghề dựng nhà không tinh tế lắm, có lẽ người cất nhà chỉ quan tâm việc ở sao cho thoải mái, mà không để ý nhiều đến tính thẩm mỹ. Ngôi nhà nhìn bề ngoài rất thô kệch, tất nhiên là khiến Hà Tập chướng mắt.

Người hầu tiến lên gõ cửa, một lúc sau, từ trong nhà truyền ra giọng điệu lười nhác: “Người tới là ai?”

Hà Tập hơi chần chừ, rồi hắng giọng, chậm rãi nói: “Người thừa kế họ Hà!”

Một lát sau, trong nhà lại truyền ra âm thanh hơi miễn cưỡng: “Cửa không khóa, một mình người vào đi!”

Hà Tập khẽ hít hà, người hầu đẩy cửa ra. Dặn người hầu đứng đợi bên ngoài, hắn lặng lẽ bước vào. Cửa phía sau lưng khép lại.

Bước vào, Hà Tập quét mắt một lượt tất cả quang cảnh trong phòng. Phòng tuy không rộng rãi, nhưng vì ít đồ đạc nên cũng không thấy chật chội. Ở góc tường có mấy chiếc hòm, phía đối diện là một giường trúc thấp, trên có một bếp lò nhỏ đang ủ một bầu rượu. Mà dưới đất ngay cạnh đó là mấy đĩa thức ăn trông khá ngon miệng.

Chủ nhân của ngôi nhà đang nằm trên giường, một tay cầm chén rượu, tay kia cầm đũa gấp đồ ăn, bộ dạng rất nhàn nhã. Nghe tiếng Hà Tập bước vào, hắn cũng không hề ngồi dậy, vẫn nằm thoải mái uống rượu dùng bữa.

Hà Tập vừa nhìn thấy đối phương liền giật mình vì người này còn rất trẻ, nhưng rất nhanh chóng chú ý đến một vấn đề khác: “Người... không nhìn được?” Người kia nằm nhắm mắt, nhưng động tác rất nhanh nhẹn chính xác, bình thường khó có thể nhận ra là người mù.

Người đó cười cười: “Quả thật ta không nhìn thấy gì. Thế nào, Hà công tử? Trước khi tới, người không nghe ngóng xem ta là người thế nào sao?”

Hà Tập ngẫm nghĩ, rồi rút trong người ra một nửa miếng ngọc bội. Miếng ngọc hình như bị bể đôi, chỗ bị bể không bằng phẳng. Hắn chỉ cầm miếng ngọc bằng ngón cái và ngón trỏ, mở miệng: “Trưởng bối trong nhà từng dặn ta, năm đó đã ban ơn ột người. Nếu sau này có chuyện gì cần nhờ, có thể cầm miếng ngọc bội này đến thành Giang Lăng, tìm một người họ Quan!”

Người đang nằm trong phòng bỗng nhếch khóe miệng, gương mặt hiện vẻ kỳ dị. Hắn đặt chén đũa xuống, lúc này mới ngồi dậy xuống giường. Hắn không mang giày, cứ thế đi chân trần. Mặc dù trong phòng có đốt lò sưởi, nhưng hơi ấm ít ỏi không đủ để xua đi cái giá rét mùa đông. Hắn vừa bước, vừa chậm rãi nói: “Ta đúng là họ Quan, tên là Quan Thương Hải!”

Lúc này Hà Tập mới nhận ra, người kia chỉ mặc một áo mỏng mà hình như không thấy rét.

Quan Thương Hải đến chỗ hòm xiềng, vừa mở ra lục tung lên, vừa lăm bắm trong miệng. Hà Tập nghe loáng thoáng hình như là “Phiền toái!” “Lão đầu đáng chết!” “Không được yên thân!”..., nhưng không rõ ràng lắm.

Hắn tìm kiếm một hồi, mới lấy ra được nửa miếng ngọc bội, đứng dậy bước tới ghép với miếng ngọc của Hà Tập. Hai nửa trùng khớp hoàn toàn.

Hà Tập hơi ngây ngẩn. Rõ ràng là Quan Thương Hải nhắm mắt, nhưng lúc ghép hai mảnh ngọc bội, động tác gọn gàng chính xác. Hắn thật sự không nhìn thấy sao?

“Đúng là người!” Quan Thương Hải nói điềm đạm, cầm lấy nửa khối ngọc trên tay Hà Tập “Người nhận ơn mà người nói, là phụ thân của ta. Bây giờ ông ấy đã tạ thế, ta là con tất nhiên phải gánh vác lời hứa của phụ thân!” Hắn cầm hai miếng ngọc bội, song chưởng hợp lại. Trước ánh mắt kinh hãi của Hà Tập, hai miếng ngọc thạch nổi lên rồi vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, rơi trên sàn trúc tạo những tiếng vang khe khẽ.

Vừa rồi còn đang băn khoăn không biết Quan Thương Hải có mù thật không, bây giờ Hà Tập bị hành động này làm cho chấn động. Đôi tay người kia trông rất bình thường, vậy mà chỉ cần khẽ vung lên là miếng ngọc nát vụn.

Trong lúc Hà Tập vẫn còn kinh hãi không thốt nên lời, Quan Thương Hải lại ngồi xuống giường trúc, bàn tay vừa đập vụn sắt đá nhẹ nhàng nâng chén rượu lên, từ tốn cất tiếng: “Nói đi, ngươi muốn gì? Món nợ ân tình của phụ thân, chỉ cần ta có thể làm được, thì nhất định sẽ làm!”

Hà Tập phục hồi lại tinh thần, nghiêng rằng nói: “Ta muốn ngươi thay ta giết một người!” Bên ngoài thông báo chính thức, người đó đã chết. Nhưng những người trong cuộc đều rõ, người đó hiện giờ vẫn còn sống, không biết đang ung dung thoải mái ở phương trời nào.

Chỉ cần người đó còn sống một ngày, cái gai nhọn trong lòng hắn vẫn chưa được nhổ.

“Người nào?”

“Lưu Sở Ngọc!” Thê tử của hắn, cũng là người mà hắn căm hận nhất.

219. Q.5 - Chương 222: Ván Cờ

Thương Hải đi một mình trên con đường thiên lý nam bắc.

Từ phía nam đi ngược lên phía bắc.

Trời đêm không trăng không sao, mặt đất tuyết phủ, nay cũng bao trùm một màu tối sẫm. Bên đường, những nhánh cây khẳng khiu đan xen chằng chịt, tạo thành những mảng đen ngòm, phía xa là mặt đất nhấp nhô không bằng phẳng.

Quan Thương Hải đi một mình chậm rãi, mỗi bước chân lún thật sâu trong mặt tuyết. Sau lưng hắn, cả chuỗi dấu chân sâu đến nửa thước, bị gió thổi mang theo tuyết liên tục lấp đầy.

Gió bắc lạnh thấu xương, thổi thốc từng đợt như dao sắc cứa sâu vào da thịt. Nhưng trên gương mặt Quan Thương Hải là sự ung dung vui vẻ. Hắn nhắm hai mắt, khóe miệng mang ý cười nhàn nhạt, dường như đang bước trên cỏ xanh giữa ngày xuân tươi đẹp.

Hắn đã đi một ngày một đêm, vẫn chưa thấy mệt. Trên người hắn mặc quần áo đơn bạc, lưng đeo cần câu. Quần áo là vải bố xoàng xĩnh, cần câu cũng bằng gậy trúc thường.

Hắn không nhìn thấy giá rét, đêm tối, và trong lòng cũng không có giá rét, đêm tối.

Ở phía chân trời, nơi bầu trời và mặt đất giao thoa, bóng đêm và ánh tuyết hỗn độn cùng một chỗ, bắt đầu hé ra những tia sáng chói lọi, như rạch ngang nền tuyết u ám.

Quan Thương Hải không nhìn thấy, nhưng hắn vẫn dừng bước, hướng về phía trước.

Bởi vì ở giữa đường, cách hắn khoảng hơn mười trượng, có một người đang ngồi. Nếu hắn muốn đi tiếp, phải vượt qua người này.

Đó là một người chỉ khoảng mười tám, mười chín tuổi, tóc đen như mực, dung mạo tuấn tú, phong thái cao nhã. Hắn mặc áo lông cáo dày, cũng trắng mịn như tuyết, gương mặt tái nhợt.

Người kia thấy Quan Thương Hải dừng bước, khẽ mỉm cười cất lời: “Nghe nói huynh tái xuất giang hồ, ta đặc biệt ở chỗ này đón huynh!”

Trên mặt Quan Thương Hải hiện ý cười lãnh đạm: “Hóa ra là người! Tuy cảm giác không giống so với lúc trước, nhưng trừ người ra, làm gì có ai chặn đường ta vào lúc này!”

“Dung Chỉ sư đệ!”

“Thương Hải sư huynh!”

Hai người gọi nhau, nhưng ngữ khí không hề thân thiết hữu hảo, mà chỉ thấy bình thản lạnh lùng.

Dung Chỉ tuy vẫn mỉm cười, nhưng nhìn Quan Thương Hải với ánh mắt sâu thẳm, không chút nào rời mắt. Quan Thương Hải cũng cười, nhưng hơi hơi nghiêng đầu, đưa tai về phía Dung Chỉ. Cảm giác của hắn cực kỳ mẫn tuệ, xưa nay chỉ cần cảm nhận dòng khí chuyển động là có thể phán đoán tình hình chung quanh. Nhưng lúc này hắn lại phải chăm chú “nghe” Dung Chỉ.

Bọn họ vốn là huynh đệ đồng môn, đều biết rõ về năng lực xuất chúng của đối phương. Bốn năm không gặp, không biết là có địch ý hay không, cứ cẩn thận đề phòng vẫn hơn.

Dung Chỉ là người bỏ phòng bị đầu tiên. Hắn đưa tay quét lớp tuyết mỏng trước mặt, để lộ ra một bàn cờ gỗ phía dưới: “Ta đã đợi ở đây một canh giờ, muốn đánh với sư huynh một ván. Bốn năm không gặp, không biết tay cờ của sư huynh có tiến bộ chút nào không?”

Quan Thương Hải mỉm cười: “Dung Chỉ sư đệ thật có lòng!” Nói rồi hắn cỡi cần câu trên lưng xuống, ngồi sang phía bên kia của bàn cờ.

Dung Chỉ lấy từ phía sau ra hai hộp cờ đen, trắng, để bên cạnh bàn cờ. Quan Thương Hải lấy quân trắng, Dung Chỉ lấy quân đen, Thương Quan Hải đi nước đầu tiên.

Hai người ngồi đối diện. Trên bàn cờ, những con cờ đen trắng lẫn lộn, đan xen chằng chịt, nhưng ẩn chứa trong đó là sát cơ sắc bén. Lúc bộc lộ, lúc giấu diếm, ý sát phạt sinh tử theo những quân cờ tràn ra bốn phương tám hướng.

Nắng sớm đã lên. Giữa không trung buốt giá, vầng thái dương mang theo hơi ấm lên cao dần. Lúc mặt trời lên đến đỉnh đầu, Quan Thương Hải nhặt một quân cờ trắng lên, bao quát bàn cờ một hồi, rồi thở dài nhận thua: “Khả năng chơi cờ của sư đệ đã khá hơn trước rồi! Chắc hẳn bốn năm qua đã bày mưu tính kế không ít!”

Ván cờ chưa kết thúc. Hắn đang ở thế yếu, nếu kéo dài thêm vẫn có cơ hội lật ngược tình thế mỏng manh, nhưng Quan Thương Hải không muốn kiên nhẫn cố gắng thêm vào việc này làm gì.

Dung Chỉ cười tít mắt: “Là sư huynh nhường cho ta!” Thẳng một ván, tinh thần hắn trở nên thoải mái hơn nhiều.

Ván cờ kết thúc, hai người thu dọn bàn cờ, nhưng chỉ nhặt đúng màu quân cờ của mình, chứ không hề chạm tay đến quân cờ đối phương.

Quan Thương Hải nhặt quân trắng cuối cùng ném vào hộp cờ, cười lạnh một tiếng: “Ta không nhường, người thắng là thắng. Nói đi, chỉ cần làm được, ta sẽ thực hiện!”

Huynh đệ bọn họ rất ăn ý. Nếu muốn đối phương làm chuyện gì, chỉ cần chọn lấy một trong các năng lực của cả đôi bên để tiến hành thí. Người thắng có quyền đề xuất yêu cầu với người thua, miễn là phải nằm trong phạm vi thực hiện của đối phương.

Dung Chỉ khẽ mỉm cười, không khách sáo mà đi thẳng vào vấn đề: “Ta muốn huynh từ bỏ mục đích chuyến đi này!”

Không ngờ Dung Chỉ nói như vậy, Quan Thương Hải khẽ nhú mày: “Người biết ta định làm gì sao?”

Dung Chỉ cúi đầu mỉm cười: “Ta được báo, Hà Tập đi Giang Lăng, đến tìm huynh. Ta biết rõ hần chỉ có một mong muốn, là nhờ huynh giết công chúa. Điều ta thỉnh cầu chính là ở chỗ này, hi vọng sư huynh đừng tay, đừng làm chuyện khó xử với nàng!”

Quan Thương Hải nhắm mắt cười nói: “Muốn ta dừng tay cũng dễ thôi, nhưng phải cho ta biết lý do!”

Hần chia tay Dung Chỉ hơn bốn năm, bốn năm sống ở nơi thôn dã ngoại thành Giang Lăng, đối với chuyện thế sự không nghe không hỏi. Vu Văn, cũng là Vũ Văn Hùng thỉnh thoảng đến bái phỏng, nhưng chỉ đối đãi với hần như khách quý, chứ chưa từng yêu cầu hần điều gì, cũng chưa từng kể tình hình của Dung Chỉ.

Bởi vậy, cho đến khi Hà Tập đến tìm, Quan Thương Hải mới biết những năm qua Dung Chỉ ở đâu.

Nhưng dù đã nghe lời kể của Hà Tập, Quan Thương Hải cũng không cho là Dung Chỉ có vương vấn gì với Sơn Âm công chúa. Trong ký ức của hần, lòng dạ Dung Chỉ như sắt đá, hần ở phủ công chúa, tất là có mưu đồ.

Trăm triệu lần không ngờ rằng, Dung Chỉ đã cất công bày ra ván cờ này, chỉ để hần buông tha cho Sở Ngọc. Hần quá kinh ngạc, vì vậy không khỏi nảy sinh chút hiếu kỳ về người con gái này.

Về lý mà nói, nàng ấy đã mất thân phận công chúa, không còn giá trị lợi dụng, chẳng lẽ vẫn còn cần giữ sao?

Dung Chỉ không biểu hiện điều gì, thản nhiên nói: “Ta nợ nàng một món nợ ân tình!” Hần biết rõ tính tình sư huynh nhà mình, tuy xưa nay bàng quan mọi việc, nhưng nếu đã có hứng thú với điều gì thì sẽ truy tìm tận gốc.

Quan Thương Hải nghe những lời này, cất tiếng giễu cợt: “Người xưa nay thấy máu không rơi lệ, từ lúc nào lại biết áy náy vì nợ ân tình người khác thế?” Lời Dung Chỉ nói, nửa chữ hần cũng không tin.

Dung Chỉ hơi hơi nhếch khóe miệng bất lực. Hần làm sao có thể giải thích với Thương Hải lý do mà bản thân hần cũng không hiểu rõ?

Chỉ biết rằng, khi nghe được tin Quan Thương Hải muốn ra tay giết Sở Ngọc, ý nghĩ duy nhất của hần là không thể để nàng chết, cho đến bây giờ cũng chỉ có điều đó choán hết tâm trí hần mà thôi.

Chẳng lẽ bốn năm qua, bảo vệ đã trở thành thói quen, bây giờ không tài nào bỏ được?

220. Q.5 - Chương 223: Đông Qua Xuân Tới

Dung Chỉ vốn muốn làm rõ ràng chuyện này rồi mới quyết định. Xưa nay hần vẫn thế, hiếm khi hành động nếu suy nghĩ chưa thông. Nhưng hần cũng biết khả năng của Quan Thương Hải, muốn giết Sở Ngọc là chuyện quá dễ dàng. Nếu đợi cho Dung Chỉ hần nghĩ sáng tỏ mọi điều, e rằng nàng chỉ còn là cái xác.

Hần mơ hồ cảm thấy, nếu hôm nay không làm việc này, thì sau này nhất định sẽ hối hận.

Dung Chỉ cũng từng chất vấn chính mình, phải chăng hần đã có tình cảm với Sở Ngọc giống Thiên Như Kính? Hần lắm mưu nhiều kế, lão luyện lời đời, sẽ không giống như Thiên Như Kính bị tình cảm làm cho rối tung rối mù, thích đến cực điểm vẫn không hay biết. Hần cũng sẽ không giống Hoàn Viễn, rõ ràng trong lòng là ái mộ, nhưng lại lừa mình dối người, thậm chí không dám thừa nhận với chính bản thân mình. Nếu thực sự hần có kiểu tình cảm đó, thì chắc chắn đã sớm nghĩ ra biện pháp để khống chế rồi.

Hần là kẻ tỉnh táo lạnh lùng, một khi phát hiện ra có khả năng, sẽ không sợ hãi đối diện với lòng mình.

Nhưng kết quả lại làm hần nghi hoặc. Hần có thể nhìn thấy ánh mắt ẩn chứa tình cảm nồng nàn, dai dẳng của Thiên Như Kính; cũng có thể nhận ra Hoàn Viễn luôn lấy lý trí để kiềm chế sự ghen tuông. Nhưng đến lượt chính bản thân mình, hần lại không hiểu rõ.

Thế nào là quý mến?

Thế nào là tương tư?

Xưa nay trái tim hần luôn lạnh như băng tuyết. Bây giờ băng tuyết tiếp xúc với chút hơi ấm, có dấu hiệu tan chảy, khiến hần không biết phải làm sao. Mà càng nghĩ ngợi, thì tất cả những chuyện trước đây lúc còn ở bên Sở Ngọc cứ ủa về ngập tràn tâm trí, từng chuyện như rõ ràng trước mắt.

Nhưng, đây không phải là tình yêu! Hần vẫn tỉnh táo lý trí, sắc bén kiên định như trước, không hề có cái gọi là yêu đến si cuồng, chưa từng tương tư ưu sầu. Người đang yêu, phải giống như Thiên Như Kính, thấp hơn một chút thì cũng phải như Hoàn Viễn, chứ không thể nào như hần bây giờ.

Hần chẳng mấy khi rối rã mà suy tư xúc động, cho thấy hần chưa thực sự cảm động.

... Nhưng không thể phủ nhận, hần có dao động.

Dung Chỉ biết rõ tại sao như vậy, Sở Ngọc làm hần quá chấn động, khiến nội tâm vững vàng của hần bị lung lay. Bởi vậy, muốn khôi phục sự bình tĩnh trước đây, e rằng trước hết phải trả nòng mìn nợ ân tình.

Từ góc độ này suy xét, có thể thấy những lời hần vừa nói với Quan Thương Hải cũng không phải là nói dối, chỉ bỏ bớt đi nhiều tình tiết mà thôi.

Quan Thương Hải thấy Dung Chỉ trầm mặc thật lâu, cũng không gấp gáp, chỉ cười lạnh: “Người không chịu nói thì thôi. Người khác không biết, chẳng lẽ ta lại không rõ về người sao? Người là người nhìn bề ngoài xuất trần cao nhã, như không màng đến bất cứ thứ gì, nhưng thực tế thì tâm tư sâu hơn ai hết, mưu sâu kế hiểm hơn bất cứ ai. Nếu không vì có mưu đồ, làm gì có chuyện người bảo vệ ột ai đó?”

Hần cười lạnh lạnh. Tuy hai mắt không nhìn thấy, nhưng cảm giác của hần lại cực kỳ linh mẫn, có thể cảm nhận được Dung Chỉ đang ngồi trước mặt, thậm chí còn biết được ánh mắt và vẻ mặt của đối phương. “Ta nói có đúng không?” Thật kỳ diệu! Từng ngọn cây cọng cỏ, bất kỳ sự vật nào xung quanh cũng không thoát khỏi cảm giác của hần.

Tuy hần mất đi thị giác, nhưng một số giác quan khác lại phát triển đến cực hạn.

Dung Chỉ không phản bác, chỉ thản nhiên đáp lời: “Huynh nói thế nào, thì là thế đó. Đây là mưu đồ của riêng ta, không tiện nói rõ với huynh!”

Quan Thương Hải cười cười: “Cũng được, chúng ta không nói nguyên nhân, chỉ nói kết quả. E rằng ta không thể đáp ứng yêu cầu của người. Phụ thân ta, cũng là sư phụ của người, đã từng nhận ơn huệ của trưởng bối họ Hà. Bây giờ đối phương mang tín vật đến nhắc lời hứa năm xưa, ta thân là con của người, tất nhiên phải thay cha thực hiện!”

Cả hai đều là lời hứa, một bên phụ thân hứa với người ta, một bên vừa mới thua Dung Chỉ, phải giải quyết sao đây?

Dung Chỉ lẳng lặng chờ Quan Thương Hải nói tiếp.

Quan Thương Hải lại cười cười tiếp lời: “Cho nên, chúng ta tiếp tục tỉ thí. Nếu người thắng, có thể bắt ta làm trái với di ngôn của phụ thân, như thế ta từ bỏ mục đích chuyển đi lần này cũng không khó xử. Nếu ta may mắn hơn, thì ván cờ vừa rồi người thắng ta coi như không tính!”

Dung Chỉ trầm cân nhắc. Đây là nhượng bộ đến cực hạn của Quan Thương Hải, dùng hai lời hứa để xóa bỏ một lời hứa, đối với hần là rất rộng rãi rồi. Vì vậy hần gật đầu đồng ý: “Được lắm! Vậy sư huynh muốn đánh một ván cờ nữa sao?”

Hần cố ý nói như thế, Quan Thương Hải cũng không nổi giận, chỉ điềm đạm cất tiếng: “Bây giờ ta không thể địch lại tài đánh cờ của người. Nếu lại so cờ, thì là ta cố ý nhường người!” Hần đẩy hộp cờ về phía Dung Chỉ, cầm cần câu đứng dậy.

“Phân định thắng thua bằng võ nghệ đi, như vậy cho đơn giản rõ ràng!”

Quan Thương Hải cầm chiếc cần câu, mũi cần câu nhẹ nhàng chạm vào mặt tuyết. Mặc dù chiếc cần nhìn qua là làm từ loại trúc thông thường, nhưng Dung Chỉ biết rõ, trên tay Quan Thương Hải, đó là một vũ khí lợi hại.

Mấy năm trước lúc bọn họ chia tay, hắc không phải là đối thủ của Quan Thương Hải. mấy năm qua, Quan Thương Hải tinh tâm rèn luyện, còn hắc thì bị trọng thương, sức khỏe tổn hao nặng nề, cách biệt lại càng gia tăng.

Nhưng Dung Chỉ không nói gì, chỉ nhắc bàn cờ lên. Trong đồng tuyết bên dưới là một thanh kiếm đen, từ chuôi đến vỏ là một màu đen tuyền... Hắc rút kiếm ra, thân kiếm cũng sẫm đen như mực.

Chặn đường Quan Thương Hải ở chỗ này, hắc đã chuẩn bị kỹ càng.

Đây là sự ăn ý của huynh đệ bọn họ, cũng là phép tắc giao dịch.

“Nào!” Dung Chỉ chậm rãi đứng lên, Quan Thương Hải ngưng tụ tinh thần, toàn thân cảnh giác. Tuy mấy năm trước, hắc nhỉnh hơn Dung Chỉ một chút, nhưng phụ thân đã từng nói, tố chất thiên phú của Dung Chỉ cao hơn, tất nhiên sẽ có lúc vượt qua hắc. Không rõ thời điểm đó đã tới chưa?

Dung Chỉ đứng thẳng. Một giây sau, hắc bỗng ngã gục xuống.

Đông qua xuân tới. Thoáng chớp mắt, ngày xuân đã quay trở lại.

Sở Ngọc và Hoàn Viễn đã ra khỏi Nam triều, tiến vào Bắc Ngụy, ở trong thành Lạc Dương được một thời gian.

Ở đây, mùa xuân hình như đến sớm hơn. Giấc ngủ đông chưa viên mãn say sưa, băng tuyết đã tan chảy, dưới đất bắt đầu xuất hiện những mầm xanh nho nhỏ.

Nhưng bên trong Sở viên, mùa đông vẫn còn lưu luyến lười nhác. Sở Ngọc vẫn ngủ thẳng đến khi mặt trời lên ới miễn cưỡng rời giường, mất một canh giờ sau mới rửa mặt ăn cơm xong. Nàng đi loanh quanh một hồi trong trạch viện, rồi tìm Ấu Lam hỏi han: “Người có gặp Hoàn Viễn không?” Hôm nay không thấy Hoàn Viễn, tìm đến thư phòng là nơi hắc thường có mặt nhiều nhất mà cũng không gặp.

Ấu Lam ngẫm nghĩ, rồi cung kính đáp: “Dạ bẩm, hôm nay từ sáng sớm Hoàn công tử đã đi về phía nam!”

“Ừ!” Vừa nghe Ấu Lam nói phía nam, Sở Ngọc liền biết Hoàn Viễn đi đâu. Nàng trầm nghĩ: dù sao bây giờ cũng chẳng có việc gì làm, vậy đi tìm Hoàn Viễn, tiện thể dạo phố một chút.

Sở Ngọc hiện đang ở phường (*) Cảnh Ninh, nằm gần Thanh Dương môn (cửa) của thành Lạc Dương. “Phường” là đơn vị quản lý dân cư lâu đời nhất, tương đương với nghĩa “tiểu khu” trong thời hiện đại. Thông thường mỗi phường có từ năm trăm đến khoảng một ngàn hộ dân. Từ khi Sở Ngọc đến thành Lạc Dương, phát hiện ra ở đây đường sá ngang dọc giao nhau, được quy hoạch rất chỉnh tề. Nhà cửa đường phố rất ngay ngắn quy củ, nhìn trên bản đồ đều là những khối vuông vức.

(*) Nguyên văn là chữ “lý” - làng, nhưng vì bối cảnh ở thành Lạc Dương - đô thị cổ đại nên mình chuyển thành “phường” cho hợp với văn cảnh

Đường phố của Lạc Dương thẳng tắp rộng rãi. Trên đường, mấy chiếc xe ngựa cùng chạy một lúc cũng không phải chen nhau.

Sở Ngọc chậm rãi đi trên phố, qua Thanh Dương môn, qua tiếp Khai Dương môn. Cách Khai Dương môn không xa, Hoàn Viễn đang đứng cạnh một tấm bia đá.

221. Q.5 - Chương 224: Nơi Bình An Là Nhà

Thành Lạc Dương là một đô thị cổ có nền văn hóa lâu đời, đã từng là kinh đô của các triều đại Hán, Ngụy, Tây Tấn. Nơi đây tập trung rất nhiều văn nhân nho sĩ, và là một trong những thành thị ra đời sớm nhất trên thế giới.

Thật ra, Sở Ngọc chỉ có kiến thức lịch sử nửa mùa. Hiểu biết của nàng về Lạc Dương chỉ nhờ cái tên nổi tiếng, chứ không có ấn tượng cụ thể về điều gì.

Hoàn Viễn lựa chọn định cư ở đây, hẳn là xuất phát từ lòng ngưỡng mộ với tòa thành này.

Vài chục bia đá được bố trí ngay ngắn thẳng hàng, mỗi tấm bia đều cao quá đầu người. Nhìn từ xa, quang cảnh trông giống như một rừng bia đá, nhưng nhìn gần mới thấy được những vết tích loang lổ.

Trên bia có khắc văn tự, đã từ lâu đời, trải qua thời gian bị bào mòn không còn nhìn rõ nữa. Có bia còn mang dấu vết cháy xém vì bị lửa thiêu hòa lẫn với màu mực đã phai.

Nhưng Sở Ngọc cảm nhận được, đó là giá trị lịch sử lâu đời quý báu.

Những tấm bia này có tên là Hi Bình Thạch Kinh, được dựng từ thời Hán Sở, cách nay đã hai, ba trăm năm. Mất thêm bảy năm nữa, người ta khắc bảy bộ sách kinh điển là Chu dịch, Thượng thư, Lễ thi, Nghi lễ, Xuân Thu, Công dương truyền và Luận ngữ lên bốn mươi sáu tấm bia đá bằng kiểu chữ lệ thanh nhã.

Trải qua nhiều năm loạn lạc, thời gian như nước chảy đá mòn, triều đại thay đổi, nhà Đại Hán đã chìm vào quá khứ, nhưng những tấm bia này vẫn đứng sừng sững.

Sau những tấm bia này là công trình kiến trúc có tên “trường Thái học”, vốn là một học phủ cao cấp của triều Hán, tương đương với trường đại học hoặc học viện thời hiện đại. Vào thời kỳ hưng thịnh nhất, trường Thái học đã từng thu hút tới hơn một vạn học sinh. Học sinh ưu tú của các địa phương đều tập trung ở đây, thậm chí có cả người Tây Vực cũng đến xin nhập học.

Hoàn Viễn mặc cẩm bào trắng, tay áo thêu hình mây, hoa cỏ bay bay trong gió xuân ấm áp. Một nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ như ngọc, đứng trong rừng bia cổ kính, trông lại càng nổi bật sự nghiêm trang, phong thái xuất chúng.

Sở Ngọc vẫn còn nhớ, lần đầu nàng biết đến những tấm bia đá này là nhờ đi theo Hoàn Viễn.

Lúc đó vẫn là mùa đông tuyết rơi dày, bọn họ mới tới Lạc Dương. Thu xếp nơi ở xong xuôi, Hoàn Viễn liền dẫn nàng đến đây. Lúc hắn nhìn những tấm bia đá, ánh mắt say mê ngưỡng mộ không dứt như được ngắm mỹ nhân đẹp nhất thế gian.

Tuy nhiên, tình cảm nồng nhiệt này cũng không kéo dài được lâu. Từ mùa đông năm ngoái đến mùa xuân năm nay, cứ vài ba ngày, Hoàn Viễn lại đến đây một lần, bất chấp thời tiết lạnh giá. Hắn thường ở đây cả ngày, thật giống một chàng trai mê đắm đến “trồng cây si” trước nhà cô gái. Có một lần, bởi vì đứng dưới tuyết quá lâu, hắn bị cảm lạnh, kết quả là phải nằm trên giường mười ngày.

Sở Ngọc nhún vai, chuẩn bị bước tới “đánh thức” Hoàn Viễn. Tuy bây giờ đã sang xuân, nhưng trời đầu xuân vẫn còn se lạnh. Hơn nữa nhiệt độ trong ngày khá chênh lệch, lúc ấm lúc lạnh rất dễ ốm.

Tuy rằng rất bất lực, nhưng Sở Ngọc có thể lý giải được tâm tình của Hoàn Viễn. Trường Thái học ở Lạc Dương có thể coi là thánh địa trong lòng tất cả các học sinh trong thiên hạ, hắn muốn đến triều bái cũng là điều dễ hiểu. Cũng giống như giấc mơ được học ở Bắc Đại, Thanh Hoa của nàng kiếp trước.

Nhưng lần này không đợi Sở Ngọc gọi, nàng vừa bước tới, Hoàn Viễn đã nghe thấy tiếng bước chân của nàng, tự động phục hồi lại tinh thần. Hắn quay lại, ánh mắt ôn hòa, khóe miệng mỉm cười: “Sở Ngọc, nàng tới rồi!” Mấy ngày qua, hắn gọi tên nàng không còn gượng gạo nữa.

Sở Ngọc cười hì hì trêu chọc: “Lạ chưa, không cần gọi đã tỉnh sao?”

Hoàn Viễn đỏ bừng mặt, cup mắt, lát sau mới cất tiếng: “Mấy ngày trước ta hơi quá, bây giờ nghĩ lại thật xấu hổ!” Từ khi hắn bị cảm lạnh, không còn cuồng nhiệt như trước nữa. Nhưng điều khiến hắn giảm bớt nhiệt tình không phải là bệnh của bản thân. Lúc Hoàn Viễn bị cảm, vì đi tìm hắn, Sở Ngọc cũng bị ốm, tuy không nặng bằng nhưng khiến hắn tỉnh táo lại trong nháy mắt.

Bên cạnh hắn còn có người khác.

Những tấm bia này dù sao cũng đã là quá khứ. Dù chúng biểu thị cho tiền đồ xán lạn, nhưng quá khứ đã lùi xa, chỉ có thể chiêm ngưỡng và tìm vết tích mà thôi.

Bây giờ hần đứng trước những tấm bia này, mặc dù sóng lòng vẫn mênh mông nhưng đã trấn tĩnh và khắc chế hơn.

Hoàn Viễn khẽ mỉm cười, sờ sờ bề mặt tấm bia đá đã mấy trăm tuổi, thấp giọng nói: “Sau này ta sẽ không tới đây nữa, nàng hãy yên tâm!”

“Vì sao?” Bây giờ đến lượt Sở Ngọc kinh ngạc. Nhìn dáng vẻ hần say mê cuồng nhiệt như thế, sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy? Hơn nữa, hiện tại bọn họ ngoài ăn cơm vỗ béo cũng chẳng có chuyện gì quan trọng cần làm, mỗi ngày đến đây cũng coi như để giải trí.

Hoàn Viễn lại mỉm cười, nhưng ánh mắt hơi âm đạm: “Bởi vì đến đây chỉ càng thêm buồn thôi!” Trường Thái học năm đó đã như gió thổi mây tan, bây giờ chỉ có thể nhìn những tấm bia đá để nhớ về thời huy hoàng chói lọi. Hàng vạn học sinh năm đó, nay không còn thấy một ai. Vậy hần ở chỗ này có nghĩa lý gì?

Nhìn vẻ mặt Hoàn Viễn, Sở Ngọc cũng hiểu hơn một chút. Nhưng nàng không có ấn tượng lắm với bia đá và văn tự trên đó, nên cũng chẳng biết nói gì. Bước tới, nàng vỗ vỗ vai hần mỉm cười: “Được rồi, đừng nghĩ ngợi nữa! Nghĩ nhiều cũng chẳng có tác dụng gì! Đây không phải chuyện mà người hay ta có khả năng thay đổi được...Chúng ta về nhà đi!”

Ánh mắt Hoàn Viễn hơi hơi âm lên: “Ừ, chúng ta về!”

Tuy trôi giạt từ Nam triều lên Bắc triều, từ tòa thành này đến tòa thành khác, nhưng có người quan tâm đến mình, có chỗ ngủ thanh thản, vậy đó chính là nhà.

Sở Ngọc và Hoàn Viễn sóng vai bước trên đường, gió xuân hây hẩy trên mặt, thật nhẹ nhàng thoải mái!

Mấy tháng ở Nam triều giống như ảo mộng kiếp trước. Nếu biết có thể sống yên ổn thư thái như thế, có lẽ nàng đã rời khỏi Kiến Khang sớm hơn. Nàng vượt qua biên giới hai miền mà như vượt qua một kiếp nhân sinh, đến với một thế giới khác.

Mỗi ngày có thể ngủ căng mắt mới rời giường, không phải lo lúc nào sẽ bị chém đầu, cũng không cần lo lắng về quan hệ phức tạp với người này người kia. Cuộc sống bình yên, nhưng thật thư thái nhàn nhã.

Có những lúc Sở Ngọc cũng suy nghĩ nghiêm túc một chút: chẳng lẽ cứ ăn không ngồi rồi thế này mãi hay sao? Nhưng rất nhanh chóng, nàng lại bỏ qua ý nghĩ đó. Chẳng lẽ cứ phải làm được chuyện gì đó thì cuộc sống mới có ý nghĩa? Cho dù thế nào, trước hết hãy cứ hưởng thụ sự bình an khó khăn lắm mới có được này đi!

Lúc trở về Sở viên đã là buổi chiều. Vừa bước vào, Sở Ngọc đã nghe thấy tiếng Lưu Tang, liền mỉm cười: “Hôm qua Lưu Tang và A Mạn bảo muốn đến chùa Bạch Mã ngắm cảnh, ta cứ tưởng đến tối bọn họ mới về, hóa ra vẫn còn nhớ đường về nhà!”

Chùa Bạch Mã cách chỗ bọn họ ở khá xa, dù ngồi xe ngựa cũng mất nhiều thời gian. Không ngờ Lưu Tang lại về sớm như vậy, có lẽ cũng chưa ngắm cảnh được mấy.

Bước qua cửa, Sở Ngọc ngược mắt lên, bất ngờ nhìn thấy một người không nên có mặt ở chỗ này, thậm chí về lý là đã chết rồi.

“A di đà Phật!” Lời chào hỏi theo ngôn ngữ nhà Phật vang lên.

Tịch Nhiên mặc tăng y trắng, trên trán là vết chu sa đỏ rực, tay chấp trước ngực mỉm cười vui vẻ: “Thí chủ, đã lâu không gặp!”

222. Q.5 - Chương 225: Có Phải Tịch Nhiên Không?

Nhìn thấy Tịch Nhiên, Sở Ngọc bỗng hơi hoảng hốt, chợt nhớ ngày đó gần bên sông Tần Hoài, hình ảnh một tăng nhân trẻ tuổi đứng ở cửa chùa, nàng cảm thấy dâng lên nỗi xót xa hoài niệm.

Nhưng trong nháy mắt, ảo giác tan theo mây khói. Sở Ngọc bỗng phát hiện ra, Tịch Nhiên bây giờ hình như hơi khác xưa. Trước đây nhìn hắn, không có chút nào nghi ngờ về danh xưng hòa thượng, nhưng bây giờ, lại cảm thấy hắn có dáng vẻ “người trần tục” nhiều hơn là “người xuất gia”.

Không phải là trông Tịch Nhiên không giống một hòa thượng, mà chất “nhân gian” trên người hắn có vẻ nhiều hơn trước đây.

Sở Ngọc tuy thấy hơi kỳ lạ, nhưng cũng chẳng bận khoản nhiều làm gì. Lúc này Lưu Tang nhào tới, ôm lấy tay nàng, chỉ vào Tịch Nhiên: “... Công chúa...” Cậu bé nói rất khê: “Là người quen cũ, huynh ấy nói muốn gặp người!” Lúc còn ở Kiến Khang, Lưu Tang đã có vài lần đến Sở viên chơi, đã từng gặp Tịch Nhiên nên hai người cũng coi như là có biết nhau.

Mọi người sau khi đến Bắc Ngụy đều tự động sửa lại xưng hô với Sở Ngọc giống Hoàn Viễn. Ở đây, nàng cải trang nam giới nên Ấu Lam gọi nàng là công tử, Lưu Tang gọi là Ngọc ca ca, A Man và Hoàn Viễn gọi nàng là Sở Ngọc. Nhưng vì bất ngờ gặp lại cố nhân, Lưu Tang không tự chủ mà gọi nàng theo cách cũ.

Sở Ngọc cũng không chỉnh cậu bé, chỉ đưa mắt nhìn Hoàn Viễn. Hắn hiểu ý, bèn kéo Lưu Tang đi, để nàng và Tịch Nhiên có thể nói chuyện riêng.

Đánh giá Tịch Nhiên một hồi, Sở Ngọc mỉm cười vui mừng: “Ta vốn rất hồ thẹn. Nếu không phải vì ta, thì người đã không bị tai vạ bất ngờ. Bây giờ thì ổn rồi!” Tuy chuyện này là Dung Chỉ gây ra, nhưng cũng do nàng quá sơ suất, để lộ sơ hở khiến hắn quyết định hạ sát Tịch Nhiên.

Việc mà Dung Chỉ đã muốn làm, ít khi thất bại. Vì vậy hôm nay có thể gặp lại Tịch Nhiên còn sống là một niềm vui quá bất ngờ.

Nhìn thấy người còn sống, đương nhiên Sở Ngọc hỏi chuyện hắn làm thế nào trốn thoát. Không ngờ khi nghe nàng hỏi điều này, trên mặt Tịch Nhiên hiện vẻ cực kỳ mất tự nhiên, vừa vui mừng, vừa u sầu lại vừa lúng túng. Hắn tỏ vẻ rất miễn cưỡng, rồi lảng sang chuyện khác, chỉ nói hiện giờ Vương Ý Chi không có ở Lạc Dương, bao giờ trở về, hắn sẽ thông báo với nàng.

Nói xong, Tịch Nhiên vội vàng cáo từ như chạy trốn, cứ như nơi này có thú dữ ăn thịt người không bằng, dường như quên là hắn chủ động tìm tới.

Hoàn Viễn sau khi dẫn Lưu Tang đi đã trở lại. Nhìn bóng Tịch Nhiên biến mất sau cánh cửa, hắn bước tới, thần nhiên nói: “Tịch Nhiên có điều giấu diếm!” Chỉ cần là người sáng suốt, có thể lập tức phát hiện ra điều này.

Tuy thuộc lâu kinh văn, tinh thông Phật pháp, nhưng kỹ thuật nói dối và lảng sang chuyện khác của Tịch Nhiên quá vụng về.

Sở Ngọc khê gật đầu: “Vừa rồi ta chỉ thuận miệng hỏi, nhưng bây giờ lại thật sự muốn biết hắn đã trốn thoát bằng cách nào!” Dù sao Tịch Nhiên cũng đã tu hành nhiều năm, ý chí theo con đường Phật pháp rất kiên định. Vậy mà trước mặt nàng lại có dáng vẻ thần thái như vậy, cho thấy trên đường trốn chạy, có lẽ hắn đã gặp phải chuyện gì rất ghê gớm.

Nàng ngẫm nghĩ, rồi vỗ nhẹ lên vai Hoàn Viễn, cười dài: “Không cần sốt ruột! Hôm nay cũng đã muộn rồi, nếu ngày mai thời tiết đẹp, chúng ta cùng ra ngoài du ngoạn đi! Nghe nói chùa Bạch Mã ở Lạc Dương rất nổi tiếng!”

Hoàn Viễn lẳng lặng nhìn Sở Ngọc. Nụ cười của nàng không quá mỹ lệ, nhưng lại ấm áp như gió xuân. Dù đang có tâm sự gì, nhưng nhìn thấy nụ cười này cũng cảm thấy lòng nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Hắn cũng thoáng mỉm cười, thấp giọng nói: “Phải, chúng ta đã tới Lạc Dương lâu như vậy mà chưa ngắm cảnh được nhiều!”

Hòa thượng đi trốn nhưng chùa không trốn được.

Ngày hôm sau.

Từ tờ mờ sáng, Sở Ngọc đã kéo Hoàn Viễn dậy, lên xe ngựa rời khỏi cửa. Hôm qua tuy nàng nói không gấp gáp, nhưng sau nhiều ngày rảnh rỗi không có việc gì làm, gặp lại cố nhân phát hiện có chuyện cần tìm hiểu, nên thật sự thấy hào hứng thú vị.

Sở Ngọc không hề nghi ngờ Tịch Nhiên có hành động nào gây bất lợi cho nàng. Trên đời này có nhân vật phản diện nào lại thật thà, che giấu vụng về như vậy không?

Với bốn trăm năm lịch sử, chùa Bạch Mã là một ngôi chùa lớn uy nghiêm, tam quan là ba tòa cổng vòm. Tỉnh thoảng lại có người ra vào, chắc là các Phật tử dâng hương hành lễ.

Sở Ngọc và Hoàn Viễn đứng trước cổng chùa, không gấp gáp đi vào mà liếc nhìn nhau. Cả hai hiểu ý, dặn tôi tớ đánh xe ngựa ra chỗ khác chờ, còn mình thì chậm rãi vào chùa.

Hoàn Viễn đi nghe ngóng tin tức, còn Sở Ngọc tìm một chỗ để nghỉ chân. Nàng vừa ngắm quang cảnh hưng thịnh của ngôi chùa, vừa nghe người qua lại chuyện trò tán gẫu. Năm nay là năm đổi hoàng đế, không chỉ nhà Tống ở Nam triều mà cả Bắc Ngụy cũng vậy.

Hơi khác là, ở Nam triều, Lưu Tử Nghiệp bị thúc phụ mưu phản cướp ngôi, còn ở Bắc Ngụy, tiên đế băng hà, thái tử lên kế vị thuận theo lẽ thường.

Tuy nhiên ở đây xảy ra một chuyện lạ nho nhỏ. Theo tục lệ, lúc cử hành tang lễ phải thiêu hủy vật dụng quần áo khi còn sống của hoàng đế. Hoàng hậu khi đang thực hiện nghi thức bỗng nhảy vào đồng lửa với ý định tuấn táng. Mặc dù sau đó hoàng hậu được cứu sống, nhưng hành động kia được toàn thể bá quan văn võ tán thưởng.

Hoàng hậu họ Phùng, bây giờ phải gọi là thái hậu.

Không rõ đó có phải chiêu thức thu phục lòng người của Phùng thái hậu không, nhưng ít ra nhìn bề ngoài, quan hệ gia đình của hoàng gia Bắc Ngụy thật đầm ấm. Nhớ đến những rối loạn thù địch trong hoàng tộc Nam triều, Sở Ngọc không khỏi cười khở.

Không lâu sau, Hoàn Viễn quay trở lại, nói tóm tắt những gì hắn nghe được. Mùa đông năm trước Tịch Nhiên đến chùa Bạch Mã, thậm chí so với Sở Ngọc và mọi người đến Lạc Dương còn muện hơn. Chẳng qua Sở Ngọc không quan tâm đến lĩnh vực Phật giáo, nên không hay biết gì.

Tuy là một hòa thượng từ bên ngoài đến, nhưng địa vị của Tịch Nhiên ở chùa Bạch Mã rất cao. Hắn đảm nhiệm chức vụ trọng yếu, quyền lợi cực lớn, nhân lực vật lực đều phải qua tay hắn. Mặc dù nắm trọng trách quyền hành, nhưng hắn lại rất thanh nhàn, có việc gì chỉ cần sai các hòa thượng bên dưới thì hành là được.

Tuy hòa thượng được xem là người thoát xa trần tục, nhưng Cổ Long (*) nói rất đúng: chỗ nào có người, chỗ đó có giang hồ. Hòa thượng dù có tu hành thanh cao đến đâu, nhưng sống trên trần thế này thì không thể hoàn toàn thoát khỏi vòng tục lụy. Tịch Nhiên được đãi ngộ như vậy, chắc chắn là nhờ có người quyền thế chống lưng.

(*) Một tác giả tiểu thuyết kiếm hiệp nổi tiếng của Đài Loan

Vốn chỉ định tìm hiểu một chút vì hiếu kỳ, coi như để giải trí, nhưng nghe những gì Hoàn Viễn nói, Sở Ngọc không khỏi suy nghĩ sâu xa hơn. Tịch Nhiên vào lãnh thổ Bắc Ngụy chỉ sớm hơn nàng vài tháng mà thôi, hắn quen biết người quyền cao chức trọng nào vậy?

Chẳng lẽ là vì quan hệ với Vương Ý Chi?

Cũng không đúng! Cho hắn một vị trí vinh hoa phú quý lại thanh nhàn, không hợp với tác phong của Vương Ý Chi. Mà Tịch Nhiên hiện nay cũng khác hẳn với trước đây. Lúc còn ở chùa Kiến Sơ, Tịch Nhiên tuy cũng rất có địa vị nhưng chỉ là một hòa thượng mộc mạc nghèo khó. Mới trải qua vài tháng, sao lại thay đổi chóng mặt như vậy?

223. Q.5 - Chương 226: Hiểu Biết Về Chùa Bạch Mã

Sở Ngọc vốn có ý định: sau khi biết vài thông tin sơ lược về Tịch Nhiên kể từ khi đến Lạc Dương, nàng sẽ trực tiếp vào chùa cầu kiến, nói chuyện phiếm với hần. Nhưng bây giờ nàng lại không muốn nữa.

Người đứng sau ủng hộ Tịch Nhiên là ai? Đối phương làm vậy có mục đích gì? Ở vị trí trung gian, người đó được hưởng lợi lộc gì? Vương Ý Chi hiện giờ ở đâu? Có biết tình hình hiện tại của Tịch Nhiên không? Có tán đồng không?

Tịch Nhiên đảm nhiệm chức vụ trọng yếu ở chùa Bạch Mã, có liên quan gì đến nàng không?

Sở Ngọc càng suy nghĩ sâu xa, hai hàng lông mày càng nhúu chặt.

Nàng cũng không phải người thích tự đề cao bản thân, việc gì cũng suy diễn là có quan hệ với mình. Nếu chuyện của Tịch Nhiên không liên quan đến nàng, thì không thể tốt hơn, nhưng nếu có liên quan thì sao?

Sau khi bị Hoa Thác ám sát không bao lâu, chắc là Tịch Nhiên rời Nam Tống đi Bắc Ngụy để trốn tránh sự truy sát của Dung Chỉ. Nhưng hần đến Lạc Dương và thu xếp cuộc sống mới còn muộn hơn nàng.

Sở Ngọc bất an nhìn về phía Hoàn Viễn, cũng thấy trong ánh mắt hần là sự nghi ngờ giống nàng.

Bây giờ Sở Ngọc cảm thấy hai bề đều mâu thuẫn nan giải. Nếu không quan tâm đến việc này nữa, chỉ sợ nguy hiểm đang rình rập, có thể giáng xuống bất cứ lúc nào. Nhưng nếu việc này không hề liên quan đến nàng, bởi vì nàng phán đoán sai lầm sẽ liên lụy đến tất cả mọi người, như vậy mất nhiều hơn được.

Dường như đoán được tâm tư nàng, Hoàn Viễn thấp giọng: “Nàng đừng nghĩ ngợi quá! Nếu nàng muốn, chúng ta cứ thăm dò Tịch Nhiên một phen, ngại gì? Dù là tính nhầm, nhưng cũng một công đôi việc, chẳng mất gì cả!”

Hai người vừa nói, vừa men theo lối đi, vòng qua bức tường cao, chậm rãi đi vào hậu viên của ngôi chùa.

Phía sau chùa cũng có đường vào, cửa gỗ sơn son đóng chặt, trông khác hẳn tam quan phía trước. Có lẽ đây là cửa dành cho tăng nhân trong chùa ra vào xử lý công việc và là nơi vận chuyển hàng hóa.

Hai người còn đứng ở phía xa thì thấy cửa gỗ mở ra. Trong lòng đang có khúc mắc với ngôi chùa này, lại thấy cửa mở, không kịp nghĩ nhiều, Sở Ngọc vội vàng kéo Hoàn Viễn nấp vào một góc.

Hoàn Viễn bị kéo bất ngờ, bị Sở Ngọc đẩy sát vào mép tường, rồi nàng cũng nhích người lại gần. Trong lòng hần quần bách, lại không thể đẩy nàng ra, chỉ còn cách dán chặt người vào tường, duy trì khoảng cách với nàng là hai tấc.

Hai người quá gần gũi trong tư thế ám muội, Hoàn Viễn không khỏi nín thở.

Lúc này Sở Ngọc mới nghĩ, thực ra mình không cần trốn tránh. Nhưng nếu bây giờ đi ra thì không hay lắm, nàng đành đứng yên tại chỗ, nhìn về phía cửa.

Vừa nhìn ra, Sở Ngọc chờ người. Từ trong chùa, một chiếc xe ngựa cực kỳ sang trọng chạy thẳng ra cửa sau.

Chiếc xe này không hề trang trí cầu kỳ, bề ngoài thậm chí có thể coi là đơn giản mộc mạc. Nhưng đã từng ở phủ công chúa một thời gian, năng lực giám định và thưởng thức các vật phẩm xa xỉ của Sở Ngọc được nâng lên khá nhiều. Chỉ liếc mắt một cái, nàng cũng nhận ra chiếc xe kia được chế tạo bằng vật liệu gỗ cực kỳ rắn chắc quý hiếm, thậm chí có thể chống chịu được đao thương tập kích. Nếu quy ra tiền, dùng một chiếc xe kia có thể mua được mấy Sở viên giống như nàng đang ở.

Hai bên và phía trước xe ngựa là một đội hộ vệ cường tráng dũng mãnh. Họ bám sát xung quanh xe ngựa, tập trung làm nhiệm vụ. Tất cả đều ngay ngắn chỉnh tề, ánh mắt nghiêm nghị nhìn thẳng phía trước.

Nhưng điều khiến Sở Ngọc kinh ngạc nhất là, cùng với xe ngựa đang chạy ra khỏi chùa theo cửa sau, một hòa thượng áo đen xuất hiện ở ngưỡng cửa, đứng bên đội hộ vệ.

Chính là Tịch Nhiên.

Xem tình hình này, có lẽ là Tịch Nhiên đang tiễn người trong xe ngựa ra khỏi chùa. Không biết người đó là ai, nhưng hần phải đích thân ra tiễn.

Tịch Nhiên dừng ở ngưỡng cửa, chiếc xe cũng dừng lại. Đường như trong cùng một giây, tất cả thị vệ bảo hộ xung quanh cũng nhất tề dừng lại, cho thấy đã được huấn luyện rất nghiêm ngặt. Chất lượng của nhóm thị vệ này, e rằng còn cao hơn cả quân đội chính quy mà Sở Ngọc đã từng biết ở thành Kiến Khang.

Xe ngựa kiên cố, thị vệ đặc lực, để sở hữu được những thứ này, có tiền chưa đủ, mà phải có quyền.

Nhưng mà...

Sở Ngọc không nhận được khe hở như vậy.

Đội ngũ chỉnh tề uy phong như vậy, hình như nàng đã gặp ở đâu rồi...

Tịch Nhiên chấp tay trước ngực, hướng về phía xe ngựa, im lặng không nói gì, mà người trong xe cũng im lặng. Điều này làm cho Sở Ngọc phá sản kế hoạch nghe họ trao đổi để phán đoán thân phận người trong xe. Hai bên yên lặng một lúc, rồi xe ngựa rời đi, còn Tịch Nhiên vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Về mặt hần là sự trống trải man mác, hai mắt cứ chăm chú nhìn về phía trước đến ngáy người, đắm chìm trong suy nghĩ riêng.

Sở Ngọc thấy Tịch Nhiên không chịu rời đi, trong lòng thầm sốt ruột, nhưng cũng không muốn bị bại lộ hành tung vào lúc này. Nhưng mà không ngờ, vận khí xui xẻo: sau gáy bỗng phả một luồng khí ấm áp, khiến nàng nhảy dựng lên, bật ra tiếng kêu và quay đầu nhìn lại.

Phía sau lưng Sở Ngọc, Hoàn Viễn đang ôm ngực thở mạnh, khó khăn lắm mới có thể hô hấp bình thường. Hần nhìn nàng áy náy, nhưng không biết phải giải thích tình hình lúc này thế nào. Vừa rồi hần cứ ngáy người, nín thở quá lâu, cuối cùng không chịu nổi thở mạnh ra một hơi, không ngờ làm Sở Ngọc giật nảy mình.

Sở Ngọc cười khổ một tiếng, nghĩ đến Tịch Nhiên vẫn còn đứng ở cổng sau chùa chưa đi. Nàng bắt lực quay đầu lại, nhưng ngạc nhiên nhận ra biểu hiện của Tịch Nhiên còn quẫn bách hơn cả nàng, gương mặt đỏ rực như sắp phun máu đến nơi.

Nhìn dáng vẻ vô cùng hoảng loạn thất thố của hần, Sở Ngọc đột nhiên lấy lại bình tĩnh. Nàng cười cười bước về phía trước: “Tịch Nhiên đại sư, đã lâu không gặp!” Cách chào hỏi giống y hệt hần hôm qua.

Nàng vốn nghi ngờ, nhưng nhìn dáng vẻ này của Tịch Nhiên thì biết mình đã đoán sai. Giả sử Tịch Nhiên đang có âm mưu gì trong chùa Bạch Mã, thì cũng không nhằm vào nàng, bởi vì dáng vẻ lúc này của hần là bối rối xấu hổ nhưng lại không hề chột dạ.

Nghĩ như thế, trong lòng Sở Ngọc cảm thấy nhẹ nhàng hơn nhiều. Nàng đến bên Tịch Nhiên, nhìn tai hần vẫn hồng rực, liền trực tiếp hỏi thẳng: “Xin lỗi, ta và Hoàn Viễn tới đây ngắm cảnh, vô tình thấy người tiền khách nên không tiện quấy rầy. Xin hỏi, không biết vừa rồi là ai ngồi trong xe vậy?”

Sự nghi kỵ đã giảm hơn một nửa, phần còn lại chủ yếu là hiếu kỳ.

Đã bị phát hiện, vậy thì hỏi thẳng đi, để tránh phải ngờ vực vô căn cứ, rồi có thể làm tổn thương ai đó.

Khuôn mặt Tịch Nhiên hiện vẻ khó xử. Hần thấp giọng đáp: “Thân phận người đó, ta thật sự không tiện nói ra, mong thí chủ thứ lỗi!”

Sở Ngọc khẽ mỉm cười, cũng không cố ép: “Nếu người có điều khó xử thì thôi vậy!” Nàng tiện thể hàn huyên chuyện trò với Tịch Nhiên vài câu. Từ miệng hần, nàng được biết, sau khi Vương Ý Chi biết tin nàng đã trốn thoát khỏi Kiến Khang, liền vứt bỏ mọi công việc ở Bắc Ngụy để du ngoạn khắp nơi, thỉnh thoảng mới bắt gặp trở về Lạc Dương.

Lần này đến chùa Bạch Mã không hẳn là thành công mỹ mãn, nhưng cũng xem như thu hoạch được vài điều. Sở Ngọc cáo từ, cùng với Hoàn Viễn rời đi.

Hai người đi chậm rãi. Sau khi ra khỏi chùa, Sở Ngọc mới dừng bước, mỉm cười quay lại hỏi: “Người thấy thế nào?”

Hoàn Viễn cũng mỉm cười đáp: “Ta quan sát nét mặt Tịch Nhiên, dường như có nỗi khổ tâm nào đó, nhưng không phương hại gì đến chúng ta. Tiếp tục tìm hiểu hay bỏ qua, tùy nàng định đoạt!”

Nếu Sở Ngọc muốn biết rõ nội tình, cho dù phải làm Tịch Nhiên khó xử, Hoàn Viễn vẫn nhất định tìm hiểu bằng được.

Dù sao cũng chẳng liên quan đến mình, Sở Ngọc không muốn phí nhiều tâm sức vào việc này, đang cười cười định nói chấm dứt câu chuyện tại đây. Bỗng nhiên, nàng nhìn thấy ở ngã tư đường phía trước, chiếc xe ngựa ban nãy chầm chậm chạy qua. Gió xuân ấm áp thổi làm rèm xe bay lên, ánh nắng ngày xuân chiếu rọi. Chỉ trong một khoảnh khắc, Sở Ngọc bất chợt nhìn thấy người ngồi trong xe.

Nhìn bóng dáng đó, toàn thân nàng cứng đờ, như bị sét đánh.

224. Q.5 - Chương 227: Người Trong Xe Bí Ẩn

Người đó...

Người đó có phải...

Tuy trong xe không sáng rõ lắm, tuy chỉ thoáng nhìn thấy người đó, nhưng khuôn mặt hình dáng kia cùng với hình ảnh khắc sâu trong tâm trí nàng bỗng nhập làm một.

Từ biệt đã hai, ba tháng, nhưng dường như nàng mới gặp người ấy ngày hôm qua.

Đó là...

Dung Chỉ.

Khi cái tên này hiện ra, trong lòng Sở Ngọc dường như có tiếng sấm dậy đầu xuân, phá tan không khí mùa đông giá lạnh, bỗng nổ vang giữa vùng đất hoang vu bát ngát. Không thể ngăn cản, không thể kháng cự.

Cùng với gió xuân ấm áp, tiếng vọng ấy cứ lặp đi lặp lại trong lòng.

Sở Ngọc không kiềm chế được, bóp chặt cổ tay Hoàn Viễn. Trong nháy mắt, lực tay nàng bỗng mạnh hơn sức lực vốn có, cơ hồ muốn bóp gãy xương hân.

“Sao thế?” Hoàn Viễn thuận theo ánh mắt Sở Ngọc cùng nhìn lại. Nhưng rèm xe chỉ bị gió thổi lên trong chốc lát, bây giờ lại buông xuống kín mít nên hân không nhìn thấy gì.

Thật lâu sau, Sở Ngọc mới phục hồi tinh thần, hít sâu một hơi, thờ dãi: “Người trong xe, là Dung Chỉ!” Nhận ra mình vẫn cầm tay Hoàn Viễn, nàng vội ngại ngừng buông ra.

Hoàn Viễn trong lòng động dậy, cảm thấy cổ tay đau đớn trắng bệch đi, trên đó là dấu vết hồng rực như bị bàn là nung đỏ ấn qua. Hân lại nhìn chiếc xe ngựa, thấp giọng nói: “Liệu nàng có nhìn nhầm không? Có lẽ chỉ là một người trông khá giống thôi!”

Nghe Hoàn Viễn nói vậy, Sở Ngọc cũng bắt đầu nghi ngờ bản thân mình. Người đó ngồi trong khoang xe, ở góc khuất, ánh sáng không chiếu rõ, lại chỉ lộ một nửa gương mặt. Mà vừa rồi nàng cũng chỉ liếc qua.

Nghĩ kỹ lại, vẻ mặt lạnh lùng hờ hững của người kia khác hẳn Dung Chỉ – lúc nào cũng mỉm cười. Chẳng lẽ nàng nằm mơ giữa ban ngày, hề thấy ai giống vài phần, liền lập tức ảo tưởng rằng đó là Dung Chỉ?

Nhìn theo chiếc xe đã chạy xa, Hoàn Viễn tiếp lời: “Hơn nữa, ở chỗ tiếp giáp với khoang xe, ta thấy có ký hiệu đã bị che khuất. Ta nhớ mang máng đã từng xem trong sách, đó là dấu hiệu của nữ quý tộc Bắc Ngụy!”

Hoàn Viễn muốn đánh tan nghi ngờ của Sở Ngọc. Nhưng hân vừa dứt lời, nàng liền nghĩ đến một khả năng không dễ chịu chút nào: “Lỡ đâu, chiếc xe này là do người khác cấp cho hân? Một phụ nữ quý tộc Bắc Ngụy nào đó cho hân dùng xe ngựa? Giống như trước đây ta vẫn cho hân dùng xe ngựa của phủ công chúa...”

Dung Chỉ sẽ không “ngựa quen đường cũ”, quay lại nghề chính ở Nam triều là làm trai lơ của ai đó chứ?

Tưởng tượng đến tình huống này, Sở Ngọc cảm thấy lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Nàng biết mình phải triệt để cắt đứt quan hệ với hắn, tức giận thế này rất vô lý, nhưng mà không thể nào kiềm chế được.

Nếu Dung Chỉ lại làm trai lơ, nàng sẽ... nàng sẽ...

Bỗng cảm thấy ảo não: nàng sẽ chẳng làm gì được cả!

Hoàn Viễn nghe vậy hơi ngẩn ra, nhìn Sở Ngọc với vẻ mặt phức tạp. Một lúc sau, hắn mới miễn cưỡng cất lời: “Dung Chỉ sẽ không! Hắn không phải là người như vậy!” Tuy rất không thích Dung Chỉ, cũng không muốn thừa nhận sự thật này, nhưng là một người đối địch, hắn hiểu khá rõ về Dung Chỉ.

Dung Chỉ có thể tạm thời cúi đầu trước kẻ mạnh hơn mình, nhưng sẽ không vì chút lợi ích mà chủ động quỳ gối. Trên đời này, có lẽ không còn ai đáng để hắn làm như vậy nữa. Và hắn cũng không thể để bản thân mình rơi vào hoàn cảnh đó đến lần thứ hai.

Sở Ngọc trầm mặc trong khoảnh khắc rồi mới cất tiếng: “Người nói phải!” Dung Chỉ không phải là người như vậy! Vừa rồi nàng chỉ đoán lung tung thôi!

Nàng quay lại nhìn về phía ngã tư đường một lần nữa, nhưng chiếc xe đã biến mất ở ngã rẽ.

Sở Ngọc buồn bực cùng Hoàn Viễn trở về. Mặc dù đã tự nhủ là mình chỉ nhìn nhầm, nhưng khoảnh khắc liếc mắt ngẩn ngủ vẫn như cái gai trong lòng nàng, chưa thể nào rút ra được.

Nàng không thể không chế nổi bao thắc mắc dâng lên: nếu đó là Dung Chỉ, hắn ở Lạc Dương làm gì? Vì sao lại quan hệ với Tịch Nhiên? Nàng không thể không để ý, vì việc này không chỉ liên quan đến Dung Chỉ, mà còn liên lụy đến Vương Ý Chi.

Người thứ nhất, nàng cần chấm dứt hoàn toàn. Nhưng với người thứ hai, nàng lại không thể không quan tâm.

Hoàn Viễn cảm nhận được thái độ của nàng và ghi nhớ trong lòng. Chỉ sau vài ngày, hắn đã điều tra ra một số thông tin quan trọng. Tuy hắn không có thể lực ở Lạc Dương, nhưng chỉ cần nơi nào có “tam giáo cửu lưu” (*) thì ở đó chắc chắn sẽ có những người nhân rồi hay tò mò thóc mách việc xung quanh. Chỉ cần tốn ít tiền, lập tức sẽ có người cung cấp tin tức cho hắn.

(*) Tam giáo cửu lưu: Tam giáo: ba giáo phái là Phật giáo, Khổng giáo và đạo Lão. Cửu lưu: chín học thuyết lớn thời Chiến quốc, gồm có: Nho gia, Đạo gia, Âm dương gia, Phật gia, Danh gia, Mặc gia, Tung hoành gia, Tạp gia và Nông gia. Thành ngữ “tam giáo cửu lưu” ý nói đủ mọi thành phần phức tạp trong xã hội.

Dù tin tức chưa đầy đủ, nhưng dựa vào đó để suy luận ra thì cũng rất hữu ích.

Trước hết là Tịch Nhiên.

Tịch Nhiên đến Lạc Dương sau nhóm Sở Ngọc. Trước đó, hắn đến kinh đô của Bắc Ngụy là Bình Thành. Phật giáo ở đó phát triển rất rực rỡ. Nếu chỉ đơn thuần làm một hòa thượng, không có lý gì hắn lại phải vượt cả nghìn dặm xa xôi để đến chùa Bạch Mã ở Lạc Dương này.

Về phần người giúp đỡ ủng hộ Tịch Nhiên là ai, Hoàn Viễn không tìm hiểu được, chỉ nghe nói hình như người đó có địa vị rất cao, hơn nữa còn liên quan đến hoàng gia.

Tiếp theo là chiếc xe ngựa bí ẩn.

Một chiếc xe với đội hộ vệ như thế, tất nhiên là khiến nhiều người chú ý, vì vậy tin tức cũng nhiều hơn.

Người bí ẩn kia, khi ra khỏi cửa bao giờ cũng ngồi xe ngựa. Có người đã ngẫu nhiên nhìn thấy, trong xe là một người trẻ tuổi, dung mạo tuấn tú xuất chúng. Có người còn nói thêm, thái độ của quan lại địa phương đối với người trẻ tuổi kia rất cung kính, cho thấy người đó hẳn có địa vị cực kỳ tôn quý.

Tin tức cuối cùng, khi Hoàn Viễn kể lại cũng cảm thấy nghi ngờ phán đoán trước đây của mình: “Từ khi có người nghe thấy, quan lại địa phương gọi người đó là... Dung công tử!”

Nghe đến câu cuối cùng, Sở Ngọc nghiêng chặt răng.

Lại còn họ Dung nữa!

Nếu nói là trùng hợp, thì tại sao lại trùng hợp nhiều như thế?

Chưa bàn tới tướng mạo giống nhau, lại còn họ Dung, bảo nàng không sinh nghi sao được?

Nghiến răng một hồi, Sở Ngọc quay sang Hoàn Viễn nói chậm rãi: “Nếu không phải Dung Chỉ thì thôi. Còn nếu đúng là hắn, dù có thể nào, ta cũng nhất định muốn biết rốt cuộc hắn có mục đích gì?”

Trên mặt Hoàn Viễn xẹt qua một tia mắt mát, hắn nói khẽ: “Công chúa vẫn không thể từ bỏ hắn được sao?” Hắn vốn cho rằng, mình chỉ phụng mệnh làm việc. Hắn đã hứa sẽ trung thành với nàng ba năm, chưa đến kỳ hạn thì hắn sẽ không rời đi. Nhưng thấy Sở Ngọc cứ để ý Dung Chỉ như thế, hắn không nhịn được mà bật ra câu hỏi này.

Sở Ngọc không để ý Hoàn Viễn vừa sửa lại xưng hô, chỉ thở dài: “Làm gì có chuyện đó? Ta chỉ lo lắng cho Ý Chi huynh. Nếu Dung Chỉ đang ở Lạc Dương, chắc chắn có mưu đồ. Một ngày còn chưa biết rõ ràng, thì vẫn chưa nhỏ được chiếc gai nhọn trong lòng ta!”

Hoàn Viễn bất giác mỉm cười một cách thoải mái: “Công chúa nói đúng lắm! Hoàn Viễn sẽ dốc hết sức lo việc này!”

Hai người bắt đầu bàn bạc, làm cách nào để có thể biết được thân phận người trong xe. Biện pháp trực tiếp đơn giản nhất là quan sát người đó kỹ lưỡng hơn. Nhưng người kia luôn ngồi trong xe, làm thế nào để hắn bước ra?

Mong có gió thổi rèm xe thêm một lần nữa là không khả thi. Hơn nữa dù có gió thổi, người kia luôn ngồi ở góc khuất, nên khó có thể nhìn thấy rõ ràng.

Sử dụng vũ lực cũng là ý tưởng xa vời. Nhóm hộ vệ oai phong kia không phải chỉ bày ra làm cảnh. Hơn nữa bây giờ Sở Ngọc không còn là công chúa, lấy đâu ra khả năng sử dụng vũ lực?

Đang lúc khó khăn bế tắc, bỗng nhiên Lưu Tang nhảy vào thư phòng, kêu lên: “Ngọc ca ca, bên ngoài có nhiều người lắm!”

Sở Ngọc nhướn mày, cùng Lưu Tang băng nhanh qua vườn, đến trước cổng thì dừng lại. Nhìn cảnh tượng bên ngoài, nàng bỗng đứng rùng mình.

Đi đầu là hơn hai mươi hộ vệ, tiến bước đều rầm rập, chỉnh tề như một. Mà đối tượng đàm luận vừa rồi giữa nàng và Hoàn Viễn, chiếc xe ngựa bí ẩn, đang chậm rãi chạy về phía này.

Lời tác giả: Hôm qua tớ nhận được tin nhắn, nói là thời điểm này, thành Lạc Dương đã trở nên tiêu điều xơ xác, làm gì có ai lựa chọn sống ở đây? Về điều này, thực ra tớ đã có tra tìm tư liệu, nhưng những thứ tìm thấy toàn là vào khoảng hai, ba mươi năm sau khi dời đô, chứ hầu như không tìm được tư liệu trước đó. Như vậy, thời điểm này, thành Lạc Dương không còn là kinh đô nữa, không thể phồn hoa cường thịnh như trước. Nhưng mà “lạc đà gãy vẫn hơn ngựa béo”, chắc vẫn phải giàu có trù phú hơn nhiều nơi khác chứ nhỉ? Sau khi so sánh, tớ vẫn thích Lạc Dương hơn, lại không muốn tiểu Sở và cả nhóm phải đi quá xa, chạy thêm một nghìn dặm nữa về phía bắc để đến kinh đô Bắc Ngụy là Bình Thành. Vì vậy tớ quyết định nơi ở của bọn họ là Lạc Dương.

Hôm nay kiểm tra lại các tài liệu, vẫn quyết định chọn Lạc Dương. Hi hi, lịch sử vốn là điểm yếu của tớ, mong mọi người bỏ qua, và tớ sẽ không sửa lại chi tiết vụn vặt này nữa!

225. Q.5 - Chương 228: Băng Và Lửa

Sở Ngọc vừa mới bàn luận với Hoàn Viễn, làm cách nào để nhìn rõ diện mạo người trong xe. Không ngờ đối tượng bàn luận của hai người đang tiến tới ngay trước mắt.

Không phải đến tìm nàng chứ?

Sở Ngọc nhìn chiếc xe, trong lòng hoảng loạn. Nếu người trong xe là Dung Chỉ, nàng không biết phải đối diện như thế nào.

Lúc xe ngựa chạy đến trước cửa, Sở Ngọc bắt giắc lùi về phía sau hai bước. Nhưng nằm ngoài dự liệu của nàng, chiếc xe không dừng lại mà tiếp tục chạy. Hộ vệ bên cạnh xe cảnh giác liếc nhìn nàng, khi xác định đó chỉ là một công tử thư sinh yếu ớt và một đứa trẻ không có khả năng uy hiếp, họ lại thu hồi ánh mắt.

Hóa ra chỉ là đi ngang qua.

Sở Ngọc nhẹ nhàng thở ra, không khỏi cười thầm tự giễu. Bây giờ nàng chẳng còn giá trị lợi dụng nào với Dung Chỉ, sao hắn có thể đến đây? Ngay cả khi bọn họ giáp mặt, kẻ sát vai nhau bước qua, e rằng hắn cũng chẳng buồn liếc mắt đến nàng.

Đang định quay trở lại phòng, liếc nhìn chiếc xe lần cuối, Sở Ngọc kinh ngạc thấy nó dừng lại ngay trước cửa tòa nhà bên cạnh.

Sở Ngọc hiện đang Sở viên, là nơi mà Hoàn Viễn mua để chuẩn bị đường lui trước đây. Đầu tiên hắn phái người đến quét dọn trông coi, sau khi Sở Ngọc và mọi người dọn đến thì gọi tên là Sở viên.

Hai bên Sở viên vốn để trống. Nhưng không lâu sau khi Sở Ngọc và mọi người chuyển đến, phía bên trái cũng có một hộ gia đình đến ở. Khác với những nhà khác thường có biển hiệu đề thân phận hoặc họ tên của chủ nhân để khẳng định quyền sở hữu, ngôi nhà này chỉ treo một bảng hiệu trống không. Chủ nhân ngôi nhà hầu như không bao giờ ra khỏi cửa, tất cả mọi việc đều do mấy quản gia xử lý. Thỉnh thoảng có tôi tớ ra vào mua bán hàng hóa, còn lại phần lớn thời gian, ngôi nhà đó đều đóng chặt cổng. Khu vườn nhà Sở Ngọc liền kề với tường nhà đối phương, thỉnh thoảng lại ngửi thấy mùi thuốc đông y khá đậm. Như vậy có thể đoán, chắc là trong ngôi nhà kia có người bệnh.

Sở Ngọc vốn quen sống kín đáo, lại không thích tò mò tìm hiểu những người không liên quan, vì vậy tuy ở gần kẻ bấy lâu nhưng không biết chút gì về nhà hàng xóm bên cạnh.

Thế nhưng nhà hàng xóm này lại có quan hệ với Dung Chỉ?

Chiếc xe ngựa dừng trước cửa ngôi nhà không biển hiệu, một hộ vệ tiến lên gõ cửa. Sau đó, cửa mở ra, xe ngựa chạy thẳng vào bên trong. Ở cửa có bậc thềm, vốn không tiện cho xe chạy vào. Đáng lý người trong xe nên bước xuống, tự mình đi vào, nhưng hắn không hề xuất hiện. Mấy hộ vệ khiêng chiếc xe lên mấy bậc, vượt qua bậc thềm mới cẩn thận đặt xuống.

Chỉ đi bộ vài bước mà cũng không chịu đi, chẳng lẽ Dung Chỉ được chiều chuộng, lười biếng đến mức này sao?

Bao nhiêu điều nghi hoặc, nhưng Sở Ngọc thấy chắc chắn, rõ ràng nhất một chuyện: nàng phải tìm hiểu bằng được về thân phận thật sự của người trong xe, nếu không thì không thể nào an lòng được.

Hiện tại có hai biện pháp: thứ nhất là dùng vũ lực xông vào, tập kích xe ngựa rồi nhìn vào trong khoang xe. Cách thứ hai là lén vào gian trong của tòa nhà kia. Nàng không tin, người kia đã ngồi xe ngựa vào vườn, lại còn tiếp tục ngồi xe vào nhà nữa.

Tất nhiên, Sở Ngọc cũng đã nghĩ đến chuyện nằm bò trên bờ tường để nhìn lén. Nhưng nếu làm vậy thì nàng sẽ trở thành mục tiêu quá thu hút, chẳng may bị người ta phát hiện, đánh cho rơi xuống thì chẳng hay ho gì. Hơn nữa nhà hàng xóm không phải chỉ là một gian nhà nhỏ tầm thường, bên đó cũng có đình đài lầu gác, non bộ, suối nhỏ, vườn cây đầy đủ. Tuy cả tòa nhà không rộng lớn như phủ công chúa trước kia, nhưng muốn đi từ cửa trước đến cửa sau cũng phải mất mười phút. Nếu nàng muốn nằm trên bờ tường mà nhìn rõ người trong nhà, thì trước hết phải luyện được thần công nhìn xuyên chướng ngại vật và nhìn xa như kính viễn vọng.

Từ khi chiếc xe ngựa bắt đầu ghé thăm ngôi nhà vô danh ở kế bên, lần nào Sở Ngọc cũng bảo Lưu Tang mang ghế ra ngồi trước cửa nhà mình, quan sát thật kỹ khách của nhà hàng xóm. Cứ như vậy đã được hơn nửa tháng.

Cứ cách hai, ba ngày, chiếc xe ngựa lại đảo qua một lần, có lần là sáng sớm, có lúc là buổi chiều, mỗi lần ở lại khoảng hai canh giờ. Nhưng chưa lần nào, Sở Ngọc có thể nhìn thấy dung mạo người ngồi trong xe.

Sở Ngọc đã từng lén dùng tiền bạc để mua chuộc hỏi thăm người làm trong tòa nhà đó, thậm chí còn sai người bí mật bắt cóc đám gia nhân ra ngoài mua sắm. Nhưng dù nài nỉ dụ dỗ hay ép buộc, những người đó đúng là “bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất” (nghèo khó không thể lay chuyển, vũ lực không thể khuất phục), hiên ngang bất khuất, khiến cho Sở Ngọc được mở rộng tầm mắt, biết thế nào gọi là trung liệt.

Đúng lúc Sở Ngọc chuẩn bị phải trường kỳ kháng chiến, thì cơ hội biết được đáp án lại đến sớm hơn một chút.

Đó là một buổi chiều rất bình thường như mọi ngày, Sở Ngọc ngồi buồn bã trong vườn, xung quanh là không khí ngày xuân ấm áp tươi tắn. Nhìn một đóa hoa mới nở, bất giác Sở Ngọc nhớ ra, nàng đến với thế giới này từ mùa xuân năm trước đến mùa xuân năm nay, thấm thoát đã tròn một năm.

Không biết từ lúc nào, nàng đã quen với cách sống, cách sinh hoạt thời cổ đại, từ ăn ở đi lại, thậm chí còn bị lây nhiễm không khí, lối sống của thời đại này. Nàng không thể thay đổi thời đại, mà ngược lại còn bị thời đại cải biến.

Hơn nữa, nàng thích một người, nhưng lại phải nói rằng: tốt nhất là không bao giờ gặp lại nhau nữa.

Trong lòng Sở Ngọc âm ỉ, ngay cả khu vườn tươi đẹp ngập tràn sắc xuân cũng không thể khiến tâm tình nàng vui vẻ lên được. Lúc này nhìn ra, nàng thấy ở lối vào hoa viên xuất hiện hai người, một người là Hoàn Viễn, còn người kia khiến nàng không khỏi ngạc nhiên: “Hoa Thác?”

Sao hắn lại tới đây?

Đứng cạnh Hoàn Viễn, Hoa Thác vẫn mặc y phục đỏ rực như trước đây. Nhìn thấy hắn, Sở Ngọc không khỏi nhớ lại mấy tháng trước, giữa vùng tuyết trắng, hắn đã đoạn tuyệt với Dung Chỉ, và nguyên rửa những lời oán độc thê lương.

Mấy tháng không gặp, khí chất con người hắn đã thay đổi hoàn toàn khác. Trước đây, ngay cả những lúc nói lời nhẹ nhàng nhất với nàng, Hoa Thác vẫn tạo cho người ta cảm giác nóng như lửa, kiêu ngạo bừa bãi. Còn bây giờ, ngọn lửa ấy đã tắt ngấm. Ngay cả khi hắn nhếch miệng cười, thì trong ánh mắt vẫn là băng giá đã kết tụ hàng vạn năm.

Tính cách hắn, có lẽ đã hoàn toàn bị xoay chuyển.

Từ hồn nhiên, chân thành, nhiệt tình một cách cực đoan trở nên lạnh lẽo, oán hận một cách cực đoan.

Hoặc là thế này, hoặc là thế kia. Nếu không phải yêu thì sẽ là hận. Logic của Hoa Thác đơn giản trực tiếp như thế, yêu và hận nồng đậm khắc sâu, thậm chí khiến cho Sở Ngọc cảm thấy tự thẹn vì không bằng.

Tuy nhiên, Hoa Thác vẫn có mặt không hề thay đổi, đó là luôn biểu hiện tình cảm trong lòng một cách thẳng thắn ngay trên nét mặt. Dù là yêu quý bảo vệ Dung Chỉ trong quá khứ hay là căm hận Dung Chỉ bây giờ, đều không hề giấu diếm hay che lấp.

Mấy ngày qua Hoàn Viễn đi thu thập tin tức ở Lạc Dương, vô tình phát hiện ra tung tích của Hoa Thác. Nghĩ đến điều Sở Ngọc muốn làm, hắn liền tìm gặp Hoa Thác, thuyết phục rồi dẫn hắn tới đây.

Hoa Thác đã từng có thời gian gần bó với thủ lĩnh tổ chức thích khách là Hạc Tuyệt. Tuy hắn khinh thường không bao giờ sử dụng thủ đoạn ám sát, nhưng không phải là không biết những kiến thức này. Mà trong thời gian ở cạnh Dung Chỉ, hắn đã học hỏi được khá nhiều cách xử lý công việc bí mật nhanh gọn. Vì vậy, muốn âm thầm dò hỏi điều gì, nhờ Hoa Thác làm là thích hợp nhất.

Khi sử dụng vũ lực, Sở Ngọc hay bị mềm lòng. Hơn nữa, hai người có võ nghệ bên cạnh nàng là A Man và Lưu Tang, tính cách lại quá hồn nhiên chất phác, giao việc này cho họ không ổn chút nào. Nhưng nếu có Hoa Thác, mọi vấn đề đó sẽ được giải quyết.

Sau khi Hoàn Viễn nói tóm lược đơn giản, Sở Ngọc khẽ gật đầu với Hoa Thác: “Làm phiền người quá, xin đa tạ vì đã đồng ý ra tay giúp đỡ!”

Hoa Thác thản nhiên đáp: “Không cần cảm ơn, ta cũng không phải vì nàng!”

Hắn nhìn về phía ngôi nhà hàng xóm liền kề, ngửi thấy mùi thuốc đông y từ bên kia tường bay sang, khẽ nhíu mày: “Trước khi dò hỏi người trong xe ngựa là ai, ta muốn xem xem, người nào là chủ của tòa nhà này?”

Không đợi Sở Ngọc kịp phản ứng, hắn liền nhún người, nhẹ nhàng phóng đi.

Bóng áo đỏ chợt lóe lên rồi biến mất sau bờ tường.

226. Q.5 - Chương 229: U Nhân Độc Vãng Lại

Đó là nỗi ám ảnh không nguôi của Hoa Thác.

Đau ốm triền miên, nơi ở có mùi thuốc nồng nặc triền miên, tình huống này hình như giống với hoàn cảnh của hắn ở phủ công chúa? Nhưng có một điều khác là, ký ức đó đã trở thành nỗi nhục nhã và căm hận, là vết thương không thể khép miệng, cứ hễ chạm vào là nhức nhối.

Để có thể mời được Hoa Thác, Hoàn Viễn đã kể hầu như toàn bộ những gì biết được cho hắn nghe, tất nhiên bao gồm cả sự kỳ dị của nhà hàng xóm kề bên.

Lúc này xe ngựa chưa tới, nhưng Hoa Thác không kìm chế nổi sự kích động, muốn tìm hiểu về ngôi nhà kia ngay lập tức.

Dù sao hắn cũng bị ám ảnh với mùi thuốc, canh cánh trong lòng không thể nào quên được, giống như đoạn hồi ức đã qua.

Hoàn Viễn dẫn Hoa Thác đến, thực ra cũng muốn nhờ hắn tìm hiểu ý đồ của chủ nhà bên cạnh. Hoàn Viễn đang định bảo Hoa Thác đợi đến tối thì lên đột nhập vào, không ngờ hắn lại hoàn toàn theo chủ nghĩa hành động, khi đang bị kích động thì dù chỉ có vài canh giờ cũng không đợi được.

Nhìn Hoa Thác dũng mãnh nhảy qua tường, hai người không kịp ngăn cản thì bóng áo đỏ đã biến mất. Dù sao nhảy cũng đã nhảy qua rồi, bọn họ lại không có khả năng tìm về, chỉ có thể chấp nhận thực tế, bất lực cười khổ. Hai người yên lặng ngồi bên tường, chờ đợi tin tức.

Hoa Thác đi rất nhanh dọc theo vách tường, yên lặng không một tiếng động. Gió vun vút qua người hắn sắc bén như dao.

Khuôn mặt hắn lạnh lùng trầm mặc. Liên tục gặp phải vật cản là những nhánh cây chìa ra ở đầu tường, nhưng hắn chỉ cần nhẹ nhàng né người hay nghiêng đầu là dễ dàng vượt qua.

Bước chân Hoa Thác nhanh thoăn thoắt. Dù phải vòng qua các chướng ngại vật, tốc độ chạy của hắn không hề giảm chút nào. Nếu bây giờ có ai nhìn thấy, sẽ cảm tưởng rằng cành cây tán lá đang tránh đường cho hắn đi.

Hắn cứ thế chạy, xung quanh không phải là không có người, nhưng chẳng một ai phát hiện ra. Nếu có người nhìn thấy, thì ngay lập tức bóng áo đỏ cũng biến mất vô tăm tích, khiến bọn họ tưởng rằng mình bị ảo giác.

Khả năng nhanh nhẹn linh hoạt như thế là điều mà mấy tháng trước Hoa Thác không làm được. Dù đã tiến bộ vượt bậc, nhưng hắn không hề thấy phần chần chối mái hơn chút nào. Trong lồng ngực chỉ có ngọn lửa thù hận bốc cao ngùn ngụt, luôn luôn thiêu đốt tâm can, giống y như lúc đoạn tuyệt mấy tháng trước.

Bỗng nhiên, Hoa Thác dừng bước, lùi lại nấp sau một thân cây đại thụ. Được tán cây rậm rạp che khuất, hắn nhìn về lối đi phía đằng kia. Một người thị nữ đang bưng khay chữ nhật, trên là một bình sứ trắng.

Nhìn thấy người thị nữ, Hoa Thác đưa tay sờ trường kiếm bên hông. Nhưng nháy mắt tiếp theo, hắn lại buông tay ra. Ánh kiếm lóe lên trong khoảnh khắc đã được tán cây che kín.

Chậm rãi đợi cho thị nữ đi qua, Hoa Thác lặng yên không tiếng động tiến về phía nàng.

Hóa thân thành thợ săn, hắn từ tốn bước theo con mồi, giữ khoảng cách vừa phải. Qua vài cánh cửa, qua hành lang dài, mùi thuốc chùng quanh ngày càng nồng nặc. Ngửi mùi này, ký ức Hoa Thác dường như bị khơi lên, ánh mắt hắn bỗng thoáng qua tia hốt hoảng.

Nhưng hắn cố gắng trấn tĩnh lại, sát ý trong mắt càng lúc càng dày đặc.

Thấy thị nữ kia đứng trước ngưỡng cửa, chuẩn bị đẩy cửa bước vào, Hoa Thác không do dự nữa. Hắn bước ra khỏi chỗ tối, rút kiếm khỏi vỏ không một tiếng động. Thanh kiếm như độc xà nhằm thẳng cổ người thị nữ đâm tới.

Giết cô ta, rồi xem ai ở trong phòng.

Hoa Thác nghĩ như vậy.

Nếu trước đây, hắn chỉ đánh ngất xỉu người thị nữ để tránh bị cản trở công việc. Nhưng hận thù với Dung Chỉ đã bào mòn hết sự mềm lòng thương hại, khiến hắn ngày càng tàn nhẫn vô tình. Lúc này không phải hắn cố ý giết người, mà trực giác mách bảo một cách vô thức là nên làm như vậy.

Có lẽ sau đó hắn sẽ hối hận, nhưng ngay lúc này, hắn hoàn toàn không muốn hạ thủ lưu tình.

Kiếm của Hoa Thác hướng thẳng đến sau gáy người thị nữ, mũi kiếm sắp chạm đến chiếc cổ mảnh mai. Nhưng đúng lúc này, cánh cửa khép hờ phía trước bỗng hé ra một khe nhỏ. Không biết có thứ gì bay nhanh ra, lướt qua bờ vai cô thị nữ, đập vào kiếm của Hoa Thác

Mũi kiếm của hắn chệch đi, sượt qua gáy cô gái, đâm thẳng vào mặt cửa. Hoa Thác phản ứng cực nhanh, mũi kiếm thất bại, như vậy người trong phòng đã biết đến sự xuất hiện của hắn. Hắn vội thu kiếm, lùi lại mấy bước đứng ở giữa sân, nhìn chằm chằm vào chỗ khe cửa.

Vừa rồi thậm chí hắn không nhìn thấy cái gì đã đánh chệch đường kiếm của mình, nhưng Dung Chỉ có thể làm được như vậy.

Cho đến khi Hoa Thác lùi lại phía sau, cô thị nữ mới biết mình vừa đến Quỷ Môn quan rồi may mắn vòng trở về. Cô gái kinh hãi buông tay, chiếc khay rơi thẳng xuống, sắp chạm đất đến nơi.

Dường như đồng thời, Hoa Thác nghe thấy tiếng xé gió sắc nhọn. Có thứ gì đó bay nhanh ra khỏi cửa, khiến cánh cửa mở rộng hơn một chút. Thứ đó vươn ra nhanh như chớp, đỡ lấy chiếc khay, rồi cũng với tốc độ nhanh hơn khả năng thị giác của Hoa Thác, chiếc khay được kéo thẳng vào trong phòng.

Thái độ đó, chỉ có thể hình dung bằng hai chữ: kiêu ngạo.

Hoa Thác chỉ có thể lý giải là Dung Chỉ khinh thường hắn, thậm chí không thèm lộ diện. Sắc mặt trắng bệch, hắn hít một hơi thật sâu, trầm giọng cất tiếng: “Dung Chỉ, ta đang ở đây. Ngay cả gặp mặt, người cũng không dám sao?”

Trong nhà truyền ra tiếng cười khê. Khoảnh khắc sau, có tiếng bước chân chậm rãi đến bên cửa.

Cánh cửa mở ra.

Sở Ngọc và Hoàn Viễn chờ được một lúc. Chưa thấy Hoa Thác vượt tường trở lại, hai người bắt đầu cảm thấy bất an.

Sở Ngọc nhìn lên bờ tường, không nhìn được mở miệng: “Cái tên Hoa Thác này, không phải là xui xẻo bị người ta bắt rồi chứ?”

Hoàn Viễn cũng nhìn theo ánh mắt nàng: “Với võ nghệ của Hoa Thác, liệu có thắng được không?” Hắn không am hiểu sâu về võ nghệ, nên không thể phán đoán chuẩn xác trình độ cao thấp của Hoa Thác.

Sở Ngọc cất giọng đùa cợt: “Nếu chẳng may hắn bị bắt, còn khai ra chúng ta, mà đối phương tìm tới cửa... thì chúng ta chỉ cần nói là không liên quan gì đến hắn, thế là sạch sẽ hoàn toàn...”

Nàng còn chưa dứt lời, bên cạnh đã truyền tới giọng nói âm trầm: “Ai sạch sẽ hoàn toàn?”

Sở Ngọc gượng cười: “Nói chơi, nói chơi thôi!... Thế nào, người có phát hiện được gì không?”

Hoa Thác nhướn mày, vẻ mặt u ám bỗng tiêu tan hết, thay vào đó là nụ cười nhạt giấu cột mả mai: “Ta phát hiện ra một người, đưa hắn đến gặp nàng. Nàng gặp rồi, có thể biết được nguyên do mọi chuyện!”

Nói xong hắn tránh sang một bên, để lộ ra người ở phía sau.

Vừa rồi Hoa Thác đứng trên bậc thềm ngưỡng cửa, cao hơn một đoạn, lại chắn người phía sau. Sở Ngọc đang lúng túng, nên cũng không để ý góc áo của người kia, cho đến khi Hoa Thác bất ngờ đứng tránh sang bên...

Người đó đứng chấp tay sau lưng, trên người là quần áo vải gai giản dị của nhà thường dân. Ngước mắt nhìn lên, từ cơ thể thon dài đến chiếc cằm sạch sẽ, đến sống mũi thẳng..., nhưng không nhìn thấy phía trên nữa.

Trên mắt người đó, một băng vải rộng chừng hai tấc che kín. Băng vải khá dày, ở góc còn có một ít thuốc màu nâu thấm ra.

Như bình tĩnh, trong trí nhớ hiện ra một người, Sở Ngọc không ngờ hắn lại ở chỗ này: “Vị... Thương Hải khách nhân?”

Quan Thương Hải khẽ mỉm cười: “Tên đầy đủ của ta là Quan Thương Hải!”

227. Q.5 - Chương 230: Phong Thủy Luân Phiên Chuyển

Thấy Sở Ngọc kinh ngạc, Hoa Thác cười lạnh một tiếng, nhớ lúc vừa rồi nhìn thấy Quan Thương Hải, hắn còn kinh ngạc hơn nàng.

Lúc Quan Thương Hải mở cửa bước ra, hắn mới phát hiện trên tay đối phương cầm một chiếc cần câu. Đó chính là vật đã chặn đòn tấn công của hắn, đồng thời đỡ lấy chiếc khay ban này.

Bước ra ngoài, Quan Thương Hải cho thị nữ lui, rồi quay sang Hoa Thác: “Không rõ vì sao, vị khách này lại xuất thủ muốn giết thị nữ của ta?”

Giống Sở Ngọc, Hoa Thác không hiểu vì sao, vị cao thủ tuyệt đỉnh này của Nam triều lại tới Bắc Ngụy, thậm chí còn trở thành hàng xóm của Sở Ngọc. Cũng xem như hắn và Quan Thương Hải có biết nhau. Lúc trước Hoa Thác tưởng lầm người này là thuộc hạ của Dung Chỉ, liền ra lệnh cho hắn đi cứu Dung Chỉ, kết quả là bị giáo huấn ngược trở lại.

Sau đó nghe Sở Ngọc kể lại, hắn mới biết thực ra Quan Thương Hải có thù với Dung Chỉ.

Hoa Thác vốn đã chuẩn bị tinh thần, nếu gặp Dung Chỉ, hoặc là gặp người bị Dung Chỉ lừa dối giống như mình thì nên làm thế nào. Nhưng sự xuất hiện của Quan Thương Hải nằm ngoài dự liệu, cho nên lúc nhìn thấy người này, hắn cứ đứng ngây ra không biết phản ứng thế nào.

Người này hắn có biết, lại là kẻ thù của kẻ thù, không biết phải ứng xử thế nào, Hoa Thác đành hỏi tại sao đối phương lại ở đây. Sau khi biết mục đích của Quan Thương Hải, hắn lập tức đưa đến gặp Sở Ngọc, thậm chí quên mất việc hỏi thăm về chiếc xe ngựa bí ẩn.

Ngỡ ngàng một lúc, Sở Ngọc thốt lên câu hỏi thứ hai: “Huynh đã mất tang phụ thân chưa?” Ngày đó bên dòng suối, thấy cung cách nói năng của Quan Thương Hải với Tiêu Biệt, cảm giác như hắn quyết định để tang cha đến năm, sáu, bảy hay tám năm cũng hoàn toàn có thể.

Quan Thương Hải cười cười: “Giữ đạo hiếu chẳng qua là cái cớ dùng để ngăn cản Lưu Bị thôi!” Hắn định cư ở Giang Lăng, không muốn phải di chuyển, bèn lấy cớ để tang cha, coi như tấm lá chắn để đối phó với những người tới cửa quấy rầy. Dù người khác có đủ kiên nhẫn và thành tâm tìm đến lều cỏ ba lần, hắn cũng không muốn làm một tiên sinh “ngọa long” trị quốc bình thiên hạ. (*)

(*) Giai thoại “Lưu Bị tam cố thảo lư” (Lưu Bị 3 lần đến lều cỏ): Gia Cát Lượng là ẩn sĩ ở Long Trung. Tư Mã Huy và Từ Thúc tiến cử ông với Lưu Bị. Thời đó bậc danh sĩ Kinh Châu lan truyền một câu: “Phục

Long, Phụng Sồ ai có được một trong hai người ấy sẽ có thiên hạ!”. Sau khi Từ Thứ đến với Tào Tháo, Lưu Bị tìm đến Long Trung để thỉnh cầu ông ra giúp nhưng hai lần đầu không gặp mãi đến lần thứ ba mới gặp được nên mới có câu “Lưu Bị tam cố thảo lư”. Lưu Bị được Lượng nói kế sách định quốc an bang vô cùng kính phục, muốn mời Gia Cát Lượng xuống núi mưu tính đại sự. Gia Cát Lượng thấy Lưu Bị thật lòng cầu xin nên ông chấp nhận làm quân sư cho Lưu Bị, năm đó Gia Cát Lượng mới có 27 tuổi chính thức bước vào vũ đài chính trị.

Liếc nhìn Hoa Thác vẫn đang cười nhạt, Sở Ngọc hơi hơi bất lực, nhưng vẫn hỏi điều mà nàng băn khoăn nhất: “VẬY... Thương Hải huynh, xin hỏi, vì sao huynh lại rời Giang Lăng, đến Bắc Ngụy?” Thậm chí còn trùng hợp trở thành hàng xóm sát bên nhà nàng, lại còn thường xuyên giao du với kẻ có thân phận mờ ám là Dung Chỉ?

Nếu nói là trùng hợp, thì sao lại khéo đến thế?

Quan Thương Hải mỉm cười thản nhiên đáp: “Cô đã đến tìm, thì ta cũng không cần giấu diếm. Ta trở thành hàng xóm của cô, là vì ý đồ riêng. Năm đó phụ thân ta đã từng nhận ơn huệ của người khác, hứa sẽ đáp trả. Khi ông ấy mất, ta phải gánh món nợ này. Bây giờ, theo yêu cầu của Hà Tập, ta vì giết cô nên mới đến đây!”

Đến để giết cô.

Hoàn Viễn đứng bên cạnh, nghe thấy mấy chữ này thì trong đầu trống rỗng. Cho đến khi hấn khôi phục được nhận thức, thì thấy mình đã đứng chần trước mặt Sở Ngọc.

Nghe Quan Thương Hải nói dứt lời, Sở Ngọc cũng vô cùng kích động. Nhưng khi Hoàn Viễn đứng chần giữa nàng và Quan Thương Hải, thì nàng bỗng nhiên cảm thấy an tâm.

Hoàn Viễn không thể ngăn cản Quan Thương Hải, nàng biết rõ điều đó. Nhưng trong lúc lâm nguy, có người không chút chần chừ đứng ra bảo vệ ỳnh, nàng liền vô thức cảm thấy được an toàn.

Tầm mắt bị thân hình Hoàn Viễn cản trở, Sở Ngọc tỉnh táo suy nghĩ lại. Một lát sau, nàng mỉm cười, vỗ vỗ vai Hoàn Viễn, thấp giọng: “Không sao, huynh ấy không định giết ta đâu!”

Nếu Quan Thương Hải muốn giết nàng, thì không một ai trong Sở viên ngăn cản được. Nếu muốn giết thì đã sớm ra tay trong mấy tháng qua, cần gì phải đợi tới bây giờ?

Nàng nghiêng người, lần thứ hai nhìn về phía Quan Thương Hải: “Có thể nhờ Thương Hải huynh giải thích giúp vài điều khó hiểu được không? Vì sao huynh không giết ta, còn tiếp tục làm hàng xóm của ta? Mà người ngồi trên xe ngựa thường xuyên ra vào phủ, là ai vậy?”

Dừng một chút, nàng bổ sung thêm: “Có phải là Dung Chỉ không?”

Đây mới là vấn đề mấu chốt quan trọng nhất.

Quan Thương Hải chỉ cười. Rất lâu sau, hấn mới cất tiếng: “Cô đã từng nhìn thấy diện mạo người đó?”

Sở Ngọc khẽ gật đầu, nhưng nhớ ra đối phương không nhìn thấy, nên mở miệng nói phải.

Quan Thương Hải lại khẽ cười có chút khó lường. Lúc này, trông nụ cười của hấn rất giống Dung Chỉ: “Ta không giết cô là có nguyên do. Đó là việc riêng của ta, không tiện nói ra. Chỉ cần biết, bây giờ ta không có ý làm hại cô nữa là được. Về phần người thường hay ra vào phủ của ta, nếu ta nói không phải, e rằng cô cũng không tin. Nếu cô thật sự muốn biết thân phận người đó, ngày mai đến nhà ta, ta sẽ bố trí cho cô chứng kiến!”

Tính đến lúc này, chiếc xe ngựa đã hai ngày không ghé qua. Ngày mai sẽ là ngày khách đến theo thường lệ.

Ngày hôm sau, Sở Ngọc mặc trang phục thị nữ, đứng sau lưng Quan Thương Hải, không khỏi bật cười.

Bọn họ đang ở trong gian sảnh. Quan Thương Hải nằm dựa thoải mái trên chiếc ghế dài, tay cầm cần câu, miệng chần chừ Hoa Thác từng li từng tí một: “Khép chân lại, cúi đầu! Người phải đạt yêu cầu mới cho đứng đây xem mặt người kia. Nếu không chỉ liếc mắt một cái, người kia sẽ phát hiện ra ngay!”

Hôm nay, theo lời Quan Thương Hải, Sở Ngọc đến đây chờ gặp người ngồi trong xe. Hoa Thác cũng miễn cưỡng tới, không ngờ Quan Thương Hải bố trí cho bọn họ đóng vai thị nữ và gia nhân sai vặt, đứng hai bên để có thể dễ dàng quan sát.

Đối với yêu cầu này, Sở Ngọc vui vẻ nhận lời. Nàng làm công chúa lâu như vậy, nhưng chưa từng làm thị nữ. Bây giờ thử qua cảm giác làm thị nữ cũng hay, hoặc đóng giả vai gì cũng được! Nhưng Hoa Thác thì không tình nguyện chút nào. Dù đã bỏ kiếm xuống, mặc đồ người hầu giống Sở Ngọc nhưng ngạo khí trên người hắn lại quá ngênh ngang chói mắt.

Cũng là đứng, nhưng cả người hắn thẳng tắp như kiếm. Dù không làm gì, nhưng trên người hắn vẫn như có kiếm khí, và đang bị Quan Thương Hải soi mói. Về mặt Hoa Thác là cố nén giận. Nhiều lần hắn muốn phát tác, nhưng cần câu của Quan Thương Hải như là có mắt. Hắn chỉ cần hơi nhúc nhích, liền bị chiếc cần câu kia bay tới đập lên các khớp ngón tay đau điếng, khiến hắn tỉnh táo nhận ra sự chênh lệch khổng lồ giữa hai người. Quan Thương Hải không gây thương tổn gì cho hắn, nhưng Hoa Thác hiểu rõ, là bởi vì đối phương đã cố gắng nhẹ tay hết mức.

Tài nghệ không bằng, chỉ có thể mặc cho người nhào nặn.

Sở Ngọc không rõ vị khách kia cần được đối đãi trân trọng, hay là Quan Thương Hải thừa dịp đùa bỡn Hoa Thác, nhưng dù sao cũng chẳng liên quan đến mình, nàng không cần bận tâm. Bất chợt nàng nhớ ra, đã từng nhìn thấy cảnh tượng giống thế này. Khoảng một năm trước, lúc Hoa Thác giúp Dung Chỉ xử lý Liễu Sắc, hắn cũng dạy dỗ giống như thế. Khi đó chỉ cần Liễu Sắc hơi buông lỏng, hắn liền giáo huấn không khách khí, nhưng nay thì chính hắn lại là đối tượng bị giáo huấn.

Trùng hợp là, lúc trước Hoa Thác dùng gậy trúc, thì nay Quan Thương Hải cũng dùng cần câu bằng trúc.

Thật đúng là “phong thủy luân phiên chuyển”, Sở Ngọc nghĩ muốn bật cười, nhưng không hiểu vì sao lại không cười nổi.

Quan Thương Hải đùa bỡn Hoa Thác một hồi, bỗng nhiên đặt cần câu xuống, vỗ vỗ tay vịn bên cạnh. Mà lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân cùng với tiếng bánh xe và vó ngựa.

Đến rồi!

Sở Ngọc rung mình, liếc nhìn Hoa Thác, bất gặp hắn hoàn toàn quên dáng vẻ khúm núm cúi đầu mà Quan Thương Hải vừa dạy dỗ. Ánh mắt hắn lạnh lẽo băng giá, nhìn về phía cửa chầm chầm không chớp mắt.

Rất nhanh, cửa bị kéo ra, hai thị vệ xuất hiện. Sau khi bọn họ mở cửa, người trên xe ngựa chậm rãi bước xuống.

Sở Ngọc không giống Hoa Thác. Nàng cung kính cúi đầu, chỉ thỉnh thoảng liếc trộm về phía cửa. Hộ vệ vây xung quanh người kia nên không nhìn rõ, dù sốt ruột nhưng nàng vẫn lặng yên chờ đợi.

Nhóm thị vệ vây xung quanh, hộ tống người kia đến tận ngưỡng cửa mới hạ lỏng cảnh giác. Tất cả tản ra ngoài đứng chờ, còn người đó chậm rãi bước một mình vào trong, rốt cuộc cũng lộ diện trước mặt Sở Ngọc.

Quá gần, quá rõ ràng.

Sở Ngọc chỉ cần liếc nhanh một cái, rồi lập tức cúi đầu, không cần nhìn thêm nữa.

Người đó...

Không phải Dung Chỉ.

228. Q.5 - Chương 231: Chỗ Không An Toàn

Sở Ngọc cúi mặt, điệu bộ cung kính đúng với vai thị nữ. Nhưng khi nghe thấy một điều chấn kinh, nàng không kìm nổi ngược mắt lên, nhìn về phía người trẻ tuổi vừa mới bước vào, chỉ thấy trong mắt hắn là vẻ

điềm nhiên, không có điều gì khác thường.

Trần tĩnh lại, nàng đưa mắt về phía Quan Thương Hải với vẻ kinh ngạc xen lẫn hoài nghi.

Phải chăng... người này đã phát hiện ra điều gì?

Sở Ngọc không hề cho rằng hấn nhìn trúng nàng. Chiếc xe ngựa và đội hộ vệ cho thấy hấn phải có địa vị rất cao, loại con gái nào chẳng từng gặp qua, muốn có tuyệt sắc giai nhân nào mà không được?

Nàng tuy không thông minh bằng Dung Chỉ, nhưng cũng biết mình biết người. Ngoại hình hiện tại của nàng có thể xem là xinh xắn thanh nhã, nhưng không đủ để người khác vừa nhìn thấy là động lòng ngay. Chắc chắn dung mạo của nàng không đáng để người kia không màng thể diện, mở miệng hỏi xin Quan Thương Hải.

Nhưng bây giờ Sở Ngọc không thể cất lời cự tuyệt. Nàng đang sắm vai thị nữ của Quan Thương Hải, mọi chuyện phải do hấn quyết định. Lúc này nếu nàng vì sợ hãi mà chủ động thừa nhận thân phận, thì sau này không còn cơ hội nấp sau Quan Thương Hải để dự thính nữa.

Mặc dù không rõ thân phận người này thế nào, nhưng Sở Ngọc cảm thấy, nếu để hấn biết Quan Thương Hải giúp đỡ người ngoài đến dò xét hấn thì không hay lắm.

Đương nhiên, Sở Ngọc tin rằng Quan Thương Hải sẽ cự tuyệt yêu cầu của người trẻ tuổi kia không chút chần chừ.

Ngay sau đó, Sở Ngọc bỗng thấy một vòng tay choàng lấy eo, kéo nàng ngã nhào vào một lồng ngực ấm áp. Mùi thảo dược thanh nhã bao trùm, khiến toàn thân nàng cứng ngắc, không thể động đậy.

Sở Ngọc tròn tròn mắt, chỉ thấy trên đỉnh đầu có tiếng cười thoải mái: “Được người coi trọng rồi, nhưng ta cực kỳ yêu thích thị nữ này, thật sự không tiện nhường cho người! Nếu người không chê, ta còn rất nhiều thị nữ xinh đẹp, tùy người lựa chọn!”

Sở Ngọc thật sự không biết, lúc này nên tặng cho Quan Thương Hải một cái tát, mắng hấn “Lưu manh!” rồi đứng dậy, hay là phải phối hợp phát ra mấy tiếng “ưm ưm” ngượng ngùng xấu hổ: “Công tử!... Ở đây còn có người ngoài!...” Cách thứ nhất thì nàng không dám, cách thứ hai thì da mặt nàng không đủ dày. Do dự nửa giây, Sở Ngọc lựa chọn biện pháp trung hòa. Nàng hơi xoay người, làm bộ thẹn thùng vùi mặt vào ngực Quan Thương Hải, để tránh cho người kia phát hiện ra vẻ mặt khác thường của mình.

Người kia hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh, cất tiếng hỏi: “Thật sự không nhường ta được sao?”

Quan Thương Hải một tay ôm Sở Ngọc, cánh tay vững chãi mạnh mẽ khiến nàng dán chặt người vào ngực hấn, không tài nào giãy giụa được, tay kia khẽ vuốt tóc nàng. Hấn mỉm cười: “Xin thứ lỗi, riêng cô gái này, ta không thể cho được!”

Khóe miệng người kia nhếch lên, tạo thành một nụ cười khó lường. Sở Ngọc quay lưng lại nên không rõ lắm vẻ mặt hấn, chỉ sợ hấn gây khó dễ thêm. Một lát sau, nàng nghe thấy tiếng bước chân ra ngoài, sau đó là tiếng bánh xe, vó ngựa và tiếng bước chân rầm rập nhất tề của cả nhóm hộ vệ xa dần.

Nghe thấy tiếng xe và đội tùy tùng đi xa rồi, Sở Ngọc mới có thể yên tâm. Nàng tròn tròn mắt, cất tiếng: “Này, Quan Thương Hải, họ đi hết rồi! Huynh còn định ôm đến bao giờ nữa?”

Sau đó, nàng cảm thấy cánh tay trên hông mình buông lỏng. Nàng bám tay vào vai hấn, tạo đà để đứng dậy, thoát khỏi lồng ngực kia. Dù biết Quan Thương Hải diễn kịch cho người khác xem, nhưng nàng vẫn không khỏi bối rối.

Vừa rồi cả người nàng nằm gọn trong lòng hấn, dán chặt vào lồng ngực hấn không một khe hở. Hơi ấm truyền qua quần áo, khác hẳn làn da mát lạnh của Dung Chỉ. Đó là hơi ấm vững vàng trầm ổn như núi, khiến người ta cảm thấy an tâm.

Đứng vững rồi, Sở Ngọc không khỏi trừng mắt với hấn một cái, nhưng nhìn bằng vải che mắt lại chợt nhớ ra hấn không nhìn được. Quan Thương Hải hành động hoàn toàn giống một người bình thường, nên nhiều lúc nàng thường quên mất là hấn bị mù.

Quan Thương Hải khẽ cười, lại tiện tay nhắc bầu rượu bên cạnh, tự rót uống một mình.

Một lúc sau, Sở Ngọc cũng hết bồi rối hoảng loạn. Phải biểu diễn giống như thật thì người kia mới biết khó mà lui, Quan Thương Hải giúp nàng, sao nàng lại cứ bần khoản để bụng?

Nghĩ như vậy, trong lòng nàng cũng thoải mái hơn.

Hôm nay tới đây mục đích đã xong, Sở Ngọc hướng về phía Quan Thương Hải cáo từ.

Trang viên của Quan Thương Hải và Sở viên nhà nàng liền kề, nhưng muốn trở về, phải đi một đoạn khá dài mới ra đến cổng chính. Sở Ngọc vừa đi vừa nghĩ: có lẽ đề nghị Quan Thương Hải cho làm một chiếc cửa thông ở chỗ tường ngăn để qua lại dễ dàng hơn. Bỗng nàng nghe thấy tiếng gió khác thường ở phía sau. Không kịp cảnh giác, cơn đau sau gáy bỗng truyền tới, mắt nàng tối sầm, không biết gì nữa.

Bị bắt cóc.

Khi tỉnh lại, ý nghĩ đầu tiên của Sở Ngọc là như thế. Bây giờ xem như nàng đã có kinh nghiệm bị bắt cóc đến lần thứ hai, miễn cưỡng gặp nguy không loạn, quan sát tình hình xung quanh.

Sở Ngọc xoa xoa phần gáy còn hơi đau, chậm rãi đứng lên khỏi giường.

Đây là một phòng ngủ thanh nhã. Trong phòng, ngoài chiếc giường này chỉ có một bàn phấn trang điểm, một chiếc bình phong. Không có ai khác ngoài nàng, cũng không có bất kỳ dây thừng xích sắt hay đồ bắt trời nào. Hình như sau khi mang nàng tới, đối phương chỉ ném lên giường là xong.

Đối phương hoặc là quá khinh thường nàng, hoặc là quá tự tin về năng lực canh giữ của bản thân.

Cẩn thận nhớ lại trước lúc hôn mê, Sở Ngọc có thể đại khái đoán ra người bắt cóc mình là ai. Và một lát sau, cửa ngách mở ra, người đứng ở cửa chứng thực phán đoán của nàng.

Đó là người trẻ tuổi đã đề nghị Quan Thương Hải nhường nàng cho hắn mà không được.

Sở Ngọc rất dễ dàng đoán được nguyên nhân kết quả. Người đó giả vờ rời đi, nhưng chỉ là tránh tầm mắt của Quan Thương Hải, rồi lệnh cho người mai phục trên đoạn đường nàng trở về, đánh ngất và đem đến đây.

Trang viên của Quan Thương Hải rất rộng, nhưng không có nhiều người, hộ vệ lại càng ít hơn. Bản thân hắn võ nghệ cao cường nên không cần ai bảo vệ, có nghĩa là ở trong nhà hắn cực kỳ an toàn. Nhưng ngược lại, nơi hắn không để ý thì người khác có thể tùy ý xâm nhập và dễ dàng làm bậy.

Sở Ngọc đã khinh suất ở điểm này. Nàng thấy Quan Thương Hải không có ý hại mình, vậy là vô thức cho rằng trong nhà hắn an toàn, không mang theo hộ vệ nên mới rơi vào hoàn cảnh bây giờ.

Yên lặng phân tích sai lầm của mình, Sở Ngọc bình tĩnh nhìn người kia chằm chằm, chờ hắn mở miệng.

Đối phương không giết mà mang nàng đi, nhất định có âm mưu gì đó. Nàng muốn xem hắn định làm gì.

Người kia bước tới, khoát tay, thị vệ liền ra ngoài cửa đứng chờ. Hắn dùng ánh mắt cực kỳ sắc bén nghiêm nghị nhìn kỹ Sở Ngọc trong khoảnh khắc, rồi trầm giọng: “Hình như ngươi không hề sợ hãi?”

Lúc hắn nói chuyện, vẻ kiêu ngạo tôn quý từ trên cao nhìn xuống càng trở nên rõ rệt, càng cho thấy hắn và Dung Chỉ khác nhau. Sở Ngọc thâm thở dài, ngoài mặt mỉm cười: “Bây giờ ta sợ hãi cầu xin cũng chẳng ích gì! Chi bằng trước hết nghe dụng ý của công tử khi đưa ta tới đây!”

Sở Ngọc đứng thẳng, nhìn người đối diện không hề tránh né. Ánh mắt nàng bình tĩnh phẳng lặng đối chọi với ánh mắt lạnh lùng sắc bén của người kia, không chút nào lùi bước.

229. Q.5 - Chương 232

Thiếu, sẽ update sau.

230. Q.5 - Chương 233: Người Trẻ Tuổi Bí Ẩn

Nằm ngoài dự liệu của Sở Ngọc, người kia bắt cóc nàng không phải vì bản thân nàng. Hắn muốn thông qua nàng để biết được thân phận thật sự của Hoa Thác.

Nghe hắn cất tiếng hỏi, vẻ mặt Sở Ngọc kỳ quái: “Nếu người muốn biết, tại sao không hỏi thẳng chủ nhân của ta?” Lúc trước, khả năng diễn xuất quá kém của Hoa Thác đã thu hút toàn bộ sự chú ý và nghi ngờ, Sở Ngọc thấy mừng vì gã này thực sự tin nàng là thị nữ của Quan Thương Hải. Chỉ có điều, vì sao hắn không tự mình hỏi Quan Thương Hải, mà lại lén bắt nàng đến đây?

Người kia thản nhiên đáp: “Tất nhiên là ta sẽ hỏi hắn. Nhưng trước đó, muốn bắt giữ người...” Dừng một chút, hắn cười lạnh tự giễu: “...bởi vì ta rất đa nghi!”

Sở Ngọc ngẫm nghĩ, chợt hiểu ra.

Nếu người này hỏi Quan Thương Hải, ngay cả khi Quan Thương Hải nói thật thì hắn cũng không tin. Vì vậy hắn quyết định bắt nàng thẩm vấn trước, sau đó mới hỏi Quan Thương Hải, đối chiếu lời của hai người sẽ biết thật giả.

Sự đa nghi này không phải vì bất an, mà đã trở thành thói quen.

Sở Ngọc không khỏi hiểu kỳ. Rốt cuộc hắn là ai mà lại quen thói đa nghi như vậy?

Cảm giác này... đọng lại thành bốn chữ, quả thực chính là... “cô gia quả nhân”. Nơi cao nhất, rét lạnh nhất và cũng cô độc nhất, là ngôi vị hoàng đế.

Nhưng điều này hoàn toàn không thể!

Ý nghĩ vừa xuất hiện, Sở Ngọc lập tức phủ định phán đoán của mình.

Hiện tại ở phía nam và phía bắc có hai quốc gia. Đường kim hoàng đế Nam triều chính là thúc phụ của Lưu Tử Nghiệp. Chỉ có điều không hiểu vì sao, đến ngày hai mươi chín, tức là sau hai ngày, bọn họ mới tuyên bố phế bỏ Lưu Tử Nghiệp và kế vị, đúng với nội dung trong chiếc vòng của Thiên Như Kính. Còn tân đế ở phía bắc, theo như dân chúng bàn tán, thì năm nay mới khoảng mười ba tuổi. Người trước mặt Sở Ngọc, ít nhất cũng phải mười tám, mười chín tuổi.

Dù quý tộc Bắc Ngụy có dậy thì sớm đến mức nào, thì cũng không thể trông già hơn đến năm, sáu tuổi chứ?

Trong lòng nghĩ ngợi lung tung, Sở Ngọc chậm rãi trả lời đối phương, cố gắng lấy tư cách của một thị nữ, khách quan tường thuật những việc đã xảy ra. Nàng chỉ nói, mấy ngày trước Hoa Thác xâm nhập vào trang viên của Quan Thương Hải, tưởng Quan Thương Hải là Dung Chỉ. Không biết bọn họ nói chuyện gì, nhưng ngày hôm sau, Hoa Thác được sắp xếp làm người hầu đứng sau lưng Quan Thương Hải. Chuyện tiếp theo, chắc đối phương đã rõ.

Người kia vừa nghe Sở Ngọc nói, vừa nhíu mày suy tư. Sở Ngọc cẩn thận quan sát nét mặt hắn. Lúc nàng nhắc đến Dung Chỉ, hai hàng mày kẻ kia khẽ động đậy.

Thẩm vấn xong xuôi, người đó trầm tư trong khoảnh khắc rồi cất tiếng mỉa mai bốn cợt: “Có muốn biết người đáng giá thế nào trong lòng Quan Thương Hải không? Nếu hắn quả thật coi trọng người, nhất định sẽ tới cứu. Trước khi hắn đến, hãy ở bên cạnh ta đi!”

Nghe những lời hắn nói, Sở Ngọc dở khóc dở cười. Vốn dĩ nàng và Quan Thương Hải chẳng có quan hệ gì. Nhưng tất nhiên nàng không thể nói như thế với gã, chỉ có thể cúi đầu im lặng cố nín cười.

Sở Ngọc đi phía sau người kia, ra khỏi gian phòng cầm tù nàng. Vừa bước ra phòng ngoài, hộ vệ đứng ở cửa lập tức xông tới, vây quanh nàng.

Sở Ngọc và người kia, một trước một sau, cách nhau khoảng hai thước. Tổng cộng có mười sáu thị vệ vây quanh nàng, mỗi người cách nhau ba thước đều tăm tắp. Bọn họ xông tới chỗ nàng đồng thời, giống như đúc cùng một khuôn, mang theo sát khí lạnh lẽo khiến Sở Ngọc cảm thấy rất không thoải mái.

Cảnh tượng như vậy trước mặt người kia, nhưng hắn hoàn toàn không để ý, nói cách khác là hắn vẫn quen như thế.

Đến trước thư phòng, người kia dừng bước, hỏi Sở Ngọc: “Người có biết chữ không?”

Sở Ngọc vô thức gật đầu, nhưng nghe câu tiếp theo của hắn thì nàng thấy hồi hận: “Vậy thì, tới hầu đọc sách cho ta đi!”

Bước vào thư phòng, chỉ có Sở Ngọc và người kia. Hộ vệ lại đợi ở bên ngoài như trước. Trên giá có một số bộ sách, còn trên chiếc bàn gần cửa sổ, một quyển sách đang mở dở dang.

Người kia ngồi xuống bên bàn, cầm quyển sách đang đọc dở, nhưng không lật trang mà trầm tư rất lâu, khóe miệng hình như khẽ nhếch một nụ cười. Sở Ngọc đứng cạnh liếc trộm một cái, phát hiện ra đó là sổ sách hạch quan lại và dân cư. Nàng nhìn tiếp những bộ sách trên giá, hơn một nửa là sách sử binh thư, còn lại là các ký lục ghi chép.

Người kia đọc rất chăm chú tập trung, thỉnh thoảng lại sai Sở Ngọc tìm tư liệu, thực sự dùng nàng như một thị nữ.

Lúc Sở Ngọc tỉnh lại là buổi chiều. Cứ tưởng Quan Thương Hải sẽ nhanh chóng phát hiện ra nàng mất tích, không ngờ cho đến buổi tối, vẫn chưa thấy hắn hoặc ai khác đến cứu.

Dù Quan Thương Hải không tới, thì Hoàn Viễn, Lưu Tang và mọi người ở nhà sau khi phát hiện nàng mất tích, cũng phải tìm cách chứ!

Vừa phán đoán vừa chờ đợi, Sở Ngọc thực hiện nhiệm vụ thị nữ từ chiều đến tối. Tối giờ người kia đi ngủ, nàng hơi bị kích động, vì thấy hắn bước vào phòng ngủ, dang hai tay ra lệnh nàng cởi áo cho hắn.

Dù Sở Ngọc luôn khẳng định người kia chẳng có tâm tư gì khác với mình, nhưng đến giờ phút này, nàng cũng không khỏi nhụt chí. Mục đích thật sự của kẻ kia là do thám về thân phận của Hoa Thác, nhưng hắn hoàn toàn có thể nhân tiện dùng nàng để ấm giường. Dù sao bây giờ trong mắt hắn, nàng cũng chỉ là một thị nữ nhỏ bé không đáng kể mà thôi!

Người kia chú ý đến phản ứng của Sở Ngọc. Hắn ngẫm nghĩ một chút liền hiểu ra sự lo lắng của nàng, gượng mặt tao nhã nở nụ cười trào phúng: “Chẳng lẽ chủ nhân của ngươi không cho ngươi biết, ta không phải nam giới sao?”

Nghe lời này, Sở Ngọc thực sự sửng sốt.

Không phải nam giới?

Như vậy, người này... là nữ?

Một lúc sau, Sở Ngọc mới trấn tĩnh lại, ánh mắt dừng ở ngực người kia. Nơi đó quả thật hơi nhấp nhô, nhưng bởi vì áo hắn quá rộng nên người ngoài khó nhìn thấy đường cong.

Đó là một cô gái.

Từ điều này, Sở Ngọc bắt đầu quan sát đánh giá khắp cơ thể nàng ta, lập tức phát hiện ra rất nhiều chứng cứ ủng hộ cho luận điểm đó. Diện mạo tuy hơi trung tính, giọng nói tuy hơi trầm khàn, nhưng làn da quá mịn màng, cổ rất mảnh dẻ. Thân hình tuy khá cao so với nữ giới, nhưng vẫn thấp hơn Dung Chỉ một chút...

Tất cả những điều đó đã thuyết minh cho giới tính của nàng ta. Nhưng nếu không nói rõ, có lẽ Sở Ngọc vẫn cứ tưởng đó là đàn ông. Nếu Dung Chỉ đứng cạnh nàng ta, mà cần đoán ai là nam, ai là nữ, thì chắc Sở Ngọc sẽ nói Dung Chỉ mới là nữ.

Bởi khí chất của cô gái này quá rắn rỏi quyết đoán.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta, điều khiến Sở Ngọc chú ý không phải ngoại hình, mà là khí thế vừa tôn quý vừa sắc bén, kiêu ngạo cao cao tại thượng, giống như cuồng phong có thể càn quét hết thảy. Điều đó khiến Sở Ngọc nhận ngay ra không phải Dung Chi, và khẳng định, đó đương nhiên là một người đàn ông.

Sở Ngọc còn đang sững sờ, thì gã... không, phải nói là cô gái mang khí chất nam giới kia cười lạnh một tiếng, bước ra khỏi phòng ngủ, mở cửa sổ gian ngoài.

Trong bóng đêm, tiếng náo động hỗn loạn từ xa vọng lại, ngày càng tới gần.

231. Q.5 - Chương 234: Gió Thoảng Qua Đầu Núi

Cô gái nhìn ra ngoài cửa sổ, cười lạnh một tiếng: “Quan Thương Hải tới cứu người. Cuối cùng, người cũng có chút giá trị trong lòng hần!”

Sở Ngọc bước theo, đứng bên cạnh nàng ta nhìn ra ngoài cửa sổ. Ở cổng lớn có một bóng người, trên mắt bịt một băng vải. Hần đi với tốc độ phi thường, mặc dù nhanh nhưng lại khiến người ta có cảm giác hần đang dạo bước trong sân vắng.

Hần vừa xông vào, lập tức phía trước xuất hiện khoảng ba, bốn mươi tên hộ vệ. Tiếp đó, từ cửa sau cũng có thêm bốn, năm mươi gã hộ vệ nữa ồ ạt tới, gươm đao thương sáng loáng sẵn sàng nghênh chiến.

Bỗng nhiên, trong tòa nhà có đến hàng trăm người tụ tập, không gian rộng rãi thoáng đãng giờ đây trở nên chật chội. Các hộ vệ hành động rất thống nhất hiệu quả, bề ngoài giống hệt những người đã từng giao đấu ngăn cản Hoa Thác. Lúc trước mười người bức Hoa Thác thất bại thảm hại, nửa bước cũng khó dời. Bây giờ quân số tăng lên gấp mười lần.

Xem ra lúc cô gái kia ra khỏi cửa, để tránh gây sự chú ý quá mức nên không đem toàn bộ binh lực đi theo. Nhưng dù chẳng mang theo bất kỳ ai, bản thân nàng ta cũng đã rất gây chú ý rồi!

Quan Thương Hải bị vây quanh, dừng bước lại. Hần hướng về phía Sở Ngọc, cất tiếng hỏi: “Không sao chứ?”

Nhìn thấy Quan Thương Hải, Sở Ngọc mới đỡ thấp thỏm. Nhưng tình cảnh trước mắt lập tức làm nàng lo lắng. Dù sao cô gái này cũng đang áp đảo bằng quân số đông: “Ta không sao, huynh hãy cẩn thận!”

Quan Thương Hải cười cười. Trong bóng đêm, nụ cười của hần hơi mơ hồ, nhưng hoàn toàn không có chút nào sợ hãi. Hần không để ý tới ba tầng thị vệ vây xung quanh mình, chỉ trầm giọng nói với cô gái kia: “Thả người!” Giọng nói kiên nghị vững vàng như núi.

Không phải thỉnh cầu, mà là ra lệnh.

Đối với Hoa Thác là như thế, mà đối với cô gái không rõ lai lịch, nhưng chắc là tôn quý quyền lực này cũng vậy.

Hần không ngang ngược kiêu ngạo, cũng không nhún mình xin giúp đỡ, chỉ làm điều mà bản thân cho rằng cần phải làm. Vững vàng trước sau như một, cho dù đối phương là ai, thái độ của hần cũng như thế.

Con người Quan Thương Hải và lối sống của hần luôn vững vàng trầm ổn như vậy, trước giờ không xin người khác giúp đỡ.

Trước thái độ của Quan Thương Hải, cô gái vẫn chưa nổi giận, mà chỉ khẽ cười nhạt. Dù chỉ hơi nhếch mép, khuôn mặt nàng ta vẫn tràn đầy uy thế khinh người: “Quan Thương Hải, người nhất định phải đối địch với ai gia sao?”

Ai gia?

Vẫn còn chút dư âm kinh ngạc về giới tính thật sự của nàng ta, bây giờ Sở Ngọc lại nghe được tin chấn động hơn.

Ai gia, là cách tự xưng của hoàng thái hậu. Hoàng thái hậu Nam triều đã qua đời ngay trước mắt Sở Ngọc. Về phần hoàng đế vừa mới đăng cơ, tuổi đã khá nhiều, mẫu thân còn mạnh khỏe hay không cũng khó nói. Vậy mà ở ngay chỗ này tại Bắc triều, lại xuất hiện một vị hoàng thái hậu, thật là thú vị!

Mới đây, Sở Ngọc còn nghe những lời đồn đại về nàng ấy. Nghe nói trong tang lễ của tiên đế, Phùng thái hậu bị thương thảm thiết muốn đâm đầu vào lửa để tự thiêu. Sau khi được cứu, nàng ta đã được triều thần nhất trí ủng hộ. Đối với danh từ “thái hậu”, ấn tượng của Sở Ngọc giống như trong phim truyền hình, là những “lão thái thái”, ít nhất phải ở tuổi trung niên. Không ngờ thái hậu Bắc triều lại là một cô gái trẻ trung xinh đẹp như vậy!

Ngày đó, lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta, Hoàn Viễn nói trên xe ngựa có ký hiệu của nữ quý tộc Bắc Ngụy. Thân là thái hậu, quả thật nàng ấy có địa vị tôn quý nhất.

Có điều, thái hậu đáng lẽ phải ở chốn thâm cung, vì sao lại rời khỏi kinh đô Bình Thành, vượt ngàn dặm xa xôi để đến Lạc Dương này?

Quan Thương Hải thản nhiên tiếp lời: “Ta không muốn đối địch với bất kỳ ai, nhưng cũng không ngại đối địch với bất cứ kẻ nào. Dù người là dân thường cũng vậy, thái hậu cũng thế, đừng nên gây sự với ta!” Hắn không nói to, ngữ khí cũng không gay gắt, chỉ đơn giản như trần thuật sự việc: “Nếu người chịu dừng tay, ta có thể bỏ qua, không trách lỗi xưa. Nhưng nếu người cứ cố tình lấn tới, thì ta sẽ không hạ thủ lưu tình!”

Dù ngoại lực xung quanh có thế nào, thì đối với hắn, cũng chỉ như cơn gió thoảng qua đầu núi.

Phùng thái hậu nhìn chằm chằm, nhưng không phải với ánh mắt mềm mại dịu dàng của phái nữ mà chỉ có lạnh lùng quả quyết, hướng thẳng về phía Quan Thương Hải: “Người đang uy hiếp ai gia?”

Quan Thương Hải khoanh tay trước ngực, trong tình thế lúc này mà vẫn ung dung nhàn nhã mỉm cười: “Cứ mở miệng ra là ai gia, người muốn dùng thân phận để ép ta? Hoàng thái hậu, thì sao? Bắc Ngụy, thì sao nào? Người chớ quên, Dung Chỉ có thể, ta cũng có thể! Dung Chỉ có thể giúp người đạt được địa vị này, thì ta cũng có thể hủy diệt người!”

Sở Ngọc ngơ ngẩn nhìn Quan Thương Hải. Hắn đứng cách hơn mười mét ngoài kia, giữa vòng vây thị vệ. Trong đêm xuân ấm áp, nụ cười của hắn rất thoải mái nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo ý vị cuồng ngạo, như một sức mạnh vô hình cuộn cuộn xô tới.

Quả thực chính là...coi khinh hết thấy.

Đó là sự tự tin đáng sợ, dựa vào thực lực của bản thân mình.

Trong phút chốc, Sở Ngọc có cảm giác như mình đang nhìn thấy Dung Chỉ. Tuy phương thức biểu hiện khác nhau, nhưng ở Quan Thương Hải cũng có điều gì đó rất giống Dung Chỉ. Đó là sự tự tin, kiên định, vững vàng, trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng kiên trì cố gắng và tin tưởng vào năng lực của bản thân. Họ đều...gây chấn động lòng người như thế!

Nếu Dung Chỉ thần bí như biển sâu thăm thẳm, thì Quan Thương Hải trầm ổn vững vàng như núi cao với vợi.

Quan Thương Hải chậm rãi tiếp lời: “Người không phải là kẻ ngốc! Dù sao, người cũng có thể tạm gọi là “một nửa sư muội” của ta. Mặc dù ta bày trò đùa bốn bề giải sầu, nhưng không hề có ý làm hại người, người nên hiểu rõ điều này. Hoa Thác đó cũng là do ta sắp xếp cho gặp người. Nhưng nếu vì thế mà người nghi ngờ ta, rồi đối địch với ta, thì trong tình trạng này, người đang tự tìm đường chết!”

“Người chỉ có thể tin tưởng ta!”

“Với khả năng của ta, hoàn toàn có thể giết hết đám người này rồi ung dung rời đi!”

“Ta nói được làm được, người không có sự lựa chọn!”

“Ta chỉ nói đến thế thôi!”

Sở Ngọc đứng bên cạnh phát hiện, mỗi lúc Quan Thương Hải nói một câu, sắc mặt Phùng thái hậu lại tái thêm một chút. Trong đôi mắt đẹp kiên cường của nàng là sự đấu tranh giằng co khổ sở. Nhưng chỉ thoáng chốc, tất cả những điều đó bị đè nén áp chế lại, chỉ còn sự bình tĩnh lạnh lùng.

“Phải!” Phùng thái hậu khẽ gật đầu, giọng đã mềm hơn một chút so với ban nãy: “Lần này ta đã làm sai, xin sư huynh tha thứ!” Chỉ cần nhắc suy tư trong khoảnh khắc, nàng ta đã quyết định dứt khoát nhanh chóng, khiến Sở Ngọc đứng bên cạnh không khỏi bội phục.

Phùng thái hậu phát phát tay, tất cả hộ vệ đều tránh sang hai bên, nhường một lối đi ở giữa, thẳng ra cổng lớn. Nàng ta không hề quay đầu, chỉ lạnh lùng nói với Sở Ngọc: “Người có thể đi!”

Khi Sở Ngọc đã đứng ở phía sau Quan Thương Hải, Phùng thái hậu lại sai người đưa bọn họ ra ngoài.

Sở Ngọc không ngờ có thể dễ dàng thoát thân như vậy. Không giao tranh, không đổ máu mà có thể bình yên rời khỏi phủ đệ tạm cư của Phùng thái hậu, nàng không dám tin là sự thật nữa.

Buổi tối hôm nay đúng là quá nhiều chấn động. Người trẻ tuổi có diện mạo cực kỳ giống Dung Chỉ hóa ra lại là một cô gái, cô ta lại là thái hậu Bắc Ngụy, đồng thời còn là “một nửa sư muội” của Quan Thương Hải.

Quan Thương Hải đi xe ngựa tới. Sau khi hai người lên xe, mỗi người ngồi một bên, Sở Ngọc đã trấn tĩnh lại, nhìn hẩn chăm chăm: “Bây giờ, nên chăng là huynh giải thích với ta một chút?”

232. Q.5 - Chương 235: Chuyện Cũ Năm Xưa

Quan Thương Hải ngồi đối diện Sở Ngọc. Lúc này là ban đêm, trong xe tối om, nàng chỉ có thể nhìn mờ mờ trong bóng tối, đường nét gương mặt tuần tú của hẩn, cùng với khóe miệng cong lên thành một nụ cười.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, Sở Ngọc rất khó tưởng tượng, nam tử ôn hòa thân thiết này lại có uy thế đáng sợ như vậy.

Cùng lắm hẩn chỉ hai bảy, hai tám tuổi, cơ thể thon dài nhưng không phải là cường tráng. Sau mấy lần chứng kiến, rốt cuộc Sở Ngọc đã nhận ra, ẩn giấu dưới bề ngoài thư sinh kia, từng ngón tay sợi tóc của hẩn đều có khí thế áp đảo. Khác với A Man chỉ cậy vào sức khỏe, hẩn mạnh mẽ từ nội tâm cho đến thực lực.

Sở dĩ hẩn không cần giao tranh mà có thể ép Phùng thái hậu nhượng bộ, không phải vì ngôn ngữ sắc bén lợi hại, mà vì từng câu nói đều xuất phát từ thực lực bản thân. Dù là mưu lược hay vũ lực, hẩn đều có thể khiến người khác sợ hãi.

Nghe Sở Ngọc hỏi, Quan Thương Hải cười cười. Nụ cười này rất thoải mái, khác hẩn với vẻ kiên quyết khi đối diện với Phùng thái hậu: “Cô muốn biết điều gì?”

Sở Ngọc nhất thời nghẹn họng. Nàng muốn biết quá nhiều, điều bộ Quan Thương Hải đơn giản thoải mái như vậy, ngược lại làm nàng không biết nên hỏi điều gì. Suy nghĩ hơi hỗn loạn, cuối cùng Sở Ngọc quyết định đề cập đến việc mình quan tâm hơn cả: “Chuyện ba người bọn huynh là thế nào? Hãy nói từ đầu, càng tường tận tỉ mỉ càng tốt!”

Trong bóng đêm, Sở Ngọc phảng phất thấy Quan Thương Hải mỉm cười, nhưng chỉ thoáng qua thôi, khiến nàng tưởng mình bị ảo giác.

Sau đó, nàng nghe thấy giọng nói trầm trầm của hẩn, xuyên qua quá khứ xa xăm, qua tầng tầng lớp lớp suy tư, để trở về những tháng ngày trước kia mà Sở Ngọc chưa từng biết.

Sở Ngọc im lặng lắng nghe. Xe hơi xóc nảy, trong khoang xe, mùi gỗ hòa quyện với mùi thuốc đông y trên người Quan Thương Hải, tạo cảm giác nhẹ nhàng bình yên, phù du bất định.

Đó là chuyện cũ hai mươi năm, hoặc là mười tám, mười chín năm trước, tóm lại là thời gian không xác định. Có hai cha con nhà họ Lạc đến thành Lạc Dương để định cư.

Đây không phải là một cặp phụ tử bình thường. Thân là con, nhưng cậu bé rất hoài nghi về nhân phẩm của cha mình, song về tài nghệ, thì lại hoàn toàn bội phục.

Không lâu sau, có một vị khách không mời mà tới, mang theo hai đứa bé, một trai một gái, nhờ người cha dạy dỗ. Nhưng sau đó đứa bé gái bị mang đi, chỉ còn lại đứa con trai, lớn lên cùng cậu bé.

Người cha kia đem toàn bộ hiểu biết của mình dạy cho đứa bé trai, thậm chí dạy dỗ còn nghiêm khắc hơn, cẩn thận công phu hơn so với chính con của mình, khiến cậu bé sư huynh hơi đồ kỵ. Nhưng cậu không phải là kẻ để tâm những chuyện vụn vặt, thỉnh thoảng hơi đồ kỵ, rồi lại quên ngay.

Theo thời gian, đôi huynh đệ dần dần trưởng thành, tuổi tác không chênh lệch lắm, học cùng một sư phụ, cùng lớn lên, có thể coi là người thân thiết nhất, nhưng cũng là đối thủ đáng gờm nhất của nhau.

Con người thường hay thích ganh đua, đôi huynh đệ này cũng vậy nên thường hay tỉ thí, thắng bại vô số và dần dần trở thành thói quen. Hễ muốn đối phương làm gì thì sẽ thách đấu, kẻ thua sẽ phải làm cho người thắng việc gì đó trong phạm vi khả năng của mình. Giao ước này cho đến bây giờ vẫn còn tồn tại.

Chỉ có điều, ngày vui ngắn chẳng tày gang...

Quan Thương Hải dừng một chút, rồi lại mỉm cười ôn hòa: “Đã lâu rồi, nhưng mỗi khi nhớ lại, ta lại tưởng như mới hôm qua. Sau đó, vị sư đệ và hai cha con kia phát sinh mâu thuẫn, không còn vui vẻ hòa hợp như trước nữa. Vị sư đệ đến nơi hẩn cần đến, làm việc hẩn cần làm, còn hai cha con kia rời khỏi Lạc Dương, đến Giang Lăng định cư. Vài năm sau, phụ thân mất, chỉ còn một mình vị sư huynh, lấy cố giữ đạo hiếu, sống cuộc đời ẩn cư nhàn rỗi ở ngoại thành Giang Lăng.

Lúc nói những lời này, giọng hẩn rất ôn hòa ảm áp. Sở Ngọc tin rằng, tuy mắt hẩn đang bị băng vải che lại, nhưng nếu có thể nhìn được, trong đáy mắt sẽ đầy hoài niệm ưu tư.

Quan Thương Hải thần nhiên tiếp lời: “Ta đã kể khá nhiều. Chắc cô cũng đoán ra, vị sư huynh đó là ta, sư đệ là Dung Chỉ. Còn đứa bé gái đến cùng Dung Chỉ, rồi nhanh chóng bị mang đi chính là người hôm nay cô nhìn thấy, thái hậu Bắc Ngụy – Phùng Đình!” Từ trước đến nay hẩn cho rằng mình chẳng phải thần dân Nam Tống hay Bắc Ngụy, nên nhắc đến thái hậu cũng không hề tôn kính.

Sở Ngọc trầm mặc rất lâu, rồi cất tiếng hỏi: “Vậy lúc trước huynh nói với ta, có mối thù với Dung Chỉ, là lừa ta?”

Quan Thương Hải khẽ mỉm cười: “Cũng không hẩn, năm đó ta quyết đấu với Dung Chỉ, hẩn dùng độc làm tổn thương hai mắt của ta, cho đến bây giờ vẫn chưa thể phục hồi, xem như “ơn chuyển thành oán”. Về phần Phùng Đình, thiếu chút nữa đã trở thành sư muội của ta. Lúc đó nàng ta phải gấp gáp thay người tiến cung nên chưa kịp nhận sự dạy bảo của phụ thân. Bây giờ ta thay phụ thân giúp đỡ nàng ấy, không liên quan đến Dung Chỉ!”

Tuy là thái hậu tôn quý, nhưng tình cảnh của Phùng Đình bây giờ không dễ chịu chút nào. Nàng phò trợ nhi tử của tiên đế lên kế vị, nhưng toàn bộ quyền hành lại nằm trong tay một đại thần ngang ngược trong triều. Muốn thực sự nắm quyền, trước hết phải trừ khử kẻ đó.

Phùng Đình để hoàng đế lại kinh đô Bắc Ngụy làm tấm bình phong, còn bản thân mình thì vượt ngàn dặm xa xôi, đến Lạc Dương tìm Quan Thương Hải để xin trợ giúp.

Quan Thương Hải đã quyết định không dẫn thân vào quan trường vì bất kỳ người nào. Bởi vậy dù Phùng Đình lấy danh nghĩa thái hậu tôn quý đến mời mọc, hẩn cũng chỉ vờ vờ đóng vai sư phụ, dạy Phùng Đình các thủ đoạn để đoạt lấy quyền hành và sách lược trị quốc, giúp nàng ấy có thể tự vệ, đồng thời tiến tới chớp thời cơ, khống chế quyền lực.

Đó cũng là lý do vì sao vừa nãy Quan Thương Hải nói “Người chỉ có thể tin tưởng ta”.

Quan Thương Hải giải thích tỉ mỉ cặn kẽ, rất hoàn chỉnh, cũng rất dài. Qua lời hẩn, quan hệ của ba người trở nên rõ ràng, trong đó bao gồm cả chuyện hẩn đáp ứng yêu cầu của Hà Tập đi giết Sở Ngọc, nhưng nửa đường lại bị Dung Chỉ ngăn cản. Sau đó hẩn đến Lạc Dương, ở cạnh Sở viên với mục đích khác.

Phải một lúc sau, Sở Ngọc mới hoàn toàn tiêu hóa được những tin tức mà Quan Thương Hải nói, cũng là khi xe ngựa dừng lại trước cổng nhà.

Quan Thương Hải lại mỉm cười: “Về đi, người nhà cô đang đợi đó! Hôm nay bọn họ đến tìm, ta mới biết cô mất tích!” Theo lẽ tự nhiên, hẩn sẽ nghĩ đến người có khả năng liên quan, là Phùng thái hậu.

Sở Ngọc vẫn hơi luẩn quẩn, mấp máy môi muốn nói lại thôi. Quan Thương Hải đợi trong khoảnh khắc, không nhịn được khẽ cười: “Cô còn muốn biết, bây giờ Dung Chỉ ở đâu, đúng không?”

Sở Ngọc đáp khẽ: “Huynh hẳn là phải biết, đúng không?” Không thể không thừa nhận, cái tên này dù sao vẫn có sức ảnh hưởng, nhất là sau khi nàng biết hẳn ngăn không cho Quan Thương Hải giết mình.

233. Q.5 - Chương 236: Tình Cảm Theo Thời Gian

Rất lâu sau, Quan Thương Hải mới cất tiếng cười khẽ: “Đúng vậy, quả thật ta có biết, nhưng chỉ biết nơi hắn đến, chứ không biết bây giờ hắn đang ở đâu!”

Sở Ngọc cau mày: “Thế là thế nào?” Cái gì gọi là “biết nơi hắn đến nhưng lại không biết hắn đang ở đâu”?

Quan Thương Hải chậm rãi kể lại chuyện xảy ra hôm đó. Lúc bọn họ định tỉ thí lần thứ hai, chuẩn bị giao đấu võ nghệ thì bỗng nhiên Dung Chỉ ngã khuỵu xuống. Không phải giả bộ, mà quả thật sức khỏe hắn có vấn đề.

Sau khi tỉnh dậy, Dung Chỉ lại khôi phục sức lực bình thường. Vốn cho rằng không có gì phải lo lắng, nhưng không hiểu vì sao, hắn thường xuyên gặp phải tình trạng kiệt sức. Lần đầu tiên là sau khi giao đấu với Hoa Thác, hắn cũng không để ý lắm, chỉ tự xem xét thấy mạch tượng bình thường, cho rằng nguyên nhân là dùng sức quá mức. Không ngờ sau đó, hết lần này đến lần khác, tình trạng càng lúc càng nghiêm trọng, có những khi thậm chí rơi vào hôn mê.

Sở Ngọc vừa nghe Quan Thương Hải miêu tả tình trạng của Dung Chỉ, lập tức nhớ ra. Khi Thiên Như Kính cứu Dung Chỉ theo đề nghị của nàng, đã cho hắn uống hai viên thuốc có ít nhất ba trăm năm tuổi. Lần trước nàng lo lắng quả nhiên có cơ sở, giải được đã quá hạn, không đảm bảo chất lượng.

Nói một cách đơn giản là, Dung Chỉ uống thuốc quá hạn sử dụng. Sở Ngọc áp dụng tường thuật toàn bộ câu chuyện cho Quan Thương Hải nghe. Sống sót một hồi, khoe miệng hắn nhếch lên nụ cười cổ quái, lát sau thành cười phá lên: “Hóa ra là như vậy!”

Hắn vừa cười vừa nói: “Dung Chỉ nói đi tìm Thiên Như Kính làm gì đó, như vậy hẳn là đang đến chỗ Thiên Như Kính rồi. Có điều, ta nghe nói Nam triều đã thay hoàng đế, không biết Thiên Như Kính đi đâu!”

Vì vậy, Dung Chỉ đi tìm Thiên Như Kính, cũng không biết là đang ở đâu. Dung Chỉ đến tìm Thiên Như Kính, có thể có, có thể không giải quyết triệt để được vấn đề. Hoặc là hắn không còn cách nào khác ngoài đi tìm Thiên Như Kính – khả năng này rất nhỏ. Nhưng, tất cả những điều đó chẳng còn liên quan gì đến nàng nữa.

Nàng là Sở Ngọc, chỉ thuộc về chính bản thân mình. Bây giờ, dù Dung Chỉ làm việc gì, chỉ cần không quấy nhiễu cuộc sống của nàng, thì đều không quan hệ gì với nàng hết.

Sở Ngọc khẽ mỉm cười, nói lời đa tạ Quan Thương Hải rồi nhảy xuống khỏi xe ngựa. Vừa xuống xe, nàng liền nhìn thấy ba bóng người đứng trước cổng Sở viên. Trong đó, cái bóng nhỏ bé nhất lao đến, nhào vào lòng nàng, hai tay ôm chặt lấy nàng.

Sở Ngọc cúi xuống khẽ vuốt tóc Lưu Tang, rồi ngẩng đầu nhìn về phía cổng. Hoàn Viễn đang đứng trước cổng, tay cầm ngọn đèn lồng, Ánh sáng từ ngọn đèn tỏa ra mờ mờ hư ảo. Cạnh đó, A Man đang ngồi cũng chậm rãi đứng lên.

Bọn họ đang chờ nàng.

Cầm tay Lưu Tang, Sở Ngọc chậm rãi bước vào, trên mặt là nụ cười vui vẻ. Đưa Sở Ngọc về tận nhà, nhưng chiếc xe ngựa không vội vã rời đi. Quan Thương Hải ngồi trong xe, khoe miệng là nụ cười cổ quái. Hắn lặng lẽ nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng của Sở Ngọc xa dần, nghe tiếng nàng và mọi người vào Sở viên, rồi cổng lớn đóng lại.

Đêm mùa xuân, gió mơn man ấm áp. Quan Thương Hải thò tay ra khỏi rèm xe, cảm giác gió xuân đang nhẹ nhàng mơn trớn đầu ngón tay mình: “Ha ha, tuy rằng ta rất ít khi lừa người, nhưng gần mực thì đen. Sau bấy nhiêu năm ở bên Dung Chỉ, ta cũng hư hỏng đi nhiều rồi!”

“Người nói xem, có phải không?”

Tiếng nói trong xe quá nhỏ, rất nhanh bị hòa tan trong gió. Đáp lại Quan Thương Hải, chỉ có đêm tối tĩnh mịch yên ả không một gợn âm thanh.

Đã xác định thân phận của người trong xe, lại biết Quan Thương Hải không có ý làm hại mình, rốt cuộc Sở Ngọc cũng có thể trút bỏ nỗi thấp thỏm trong lòng. Trong trạch viện nhà mình, nàng lại tiếp tục những ngày dài thảnh thơi. Thỉnh thoảng, nhiệt huyết dâng trào, nàng lại đóng giả thị nữ của Quan Thương Hải, đi tham quan hiện trường học tập của Phùng Đình – thái hậu đương triều. Nhưng những thứ muốn xem, đều không xem được.

Đối với Phùng Đình, Sở Ngọc cũng không có mấy oán giận. Trừ việc bị nàng ta sai người đánh ngất, thì Sở Ngọc cũng không có thương tổn gì đáng kể. Hơn nữa chính nàng đã thăm dò thân phận nàng ta trước, nên coi như hòa. Dù sao chuyện cũng đã qua, cứ để bụng cũng chẳng có tác dụng gì.

Sau nhiều ngày dự thính, Sở Ngọc cũng bắt đầu hiểu sơ sơ những mặt hiệu mà hai người bọn họ trao đổi với nhau. Nhưng nàng vô tâm vô tính, cứ nghe được mấy câu là tâm hồn lại treo ngược cành cây, hoặc là thâm than thở không dứt. Nhưng Phùng Đình thì khác. Lúc thỉnh giáo Quan Thương Hải, nàng ta luôn có vẻ mặt nghiêm túc chăm chú, thật khiến người khác phải ngưỡng mộ.

Phùng Đình đến Lạc Dương, nhưng không cần lo ở kinh đô Bình Thành phát sinh biến cố. Sự kiện nhảy vào lửa hôm lễ tang tiên đế đã củng cố vững chắc địa vị của nàng ấy và tiểu hoàng đế, khiến triều thần ủng hộ. Bây giờ Sở Ngọc có thể khẳng định, Phùng Đình diễn một màn “thiệt thân lao vào lửa” chẳng qua là để gia tăng lợi thế chính trị cho bản thân. Nhưng cho dù là diễn kịch, thì một cô gái trẻ trung xinh đẹp dám nhảy vào lửa với bất cứ giá nào, cần phải có dũng khí quả quyết vô cùng ghê gớm.

Sở Ngọc chắc không dám làm như vậy.

Trừ việc Phùng Đình tự “rút nước lộ đá”, thì kết hợp với nhiều nguồn thông tin, Sở Ngọc cũng biết mọi chuyện về Tịch Nhiên. Sau khi Tịch Nhiên và Vương Ý Chi đánh lui thuộc hạ truy sát của Dung Chỉ, bọn họ ẩn thân tại một ngôi chùa ở Bình Thành – kinh đô Bắc Ngụy, vô tình gặp Phùng Đình đến lễ Phật. Lúc đó Phùng Đình đã là thái hậu, nàng ta liền thay Tịch Nhiên giải quyết vấn đề thích khách, đồng thời còn giúp Tịch Nhiên dưỡng thương thật tốt trong chùa.

Trong quá trình đó phát sinh vấn đề. Một vị thái hậu, một vị hòa thượng đã nảy sinh tình cảm. Tuy chưa xảy ra chuyện gì, nhưng cũng đủ để Tịch Nhiên xấu hổ muốn chết. Vì thế sau khi lành vết thương, Tịch Nhiên thỉnh cầu, xin được rời khỏi Bình Thành. Phùng Đình cũng tự biết, trong tình trạng này, hai người tuyệt đối không có khả năng. Nàng là người kiên cường không thua gì nam giới, càng không vì một chút tình cảm mà mù quáng mất đi lý trí, nên đã đồng ý cho Tịch Nhiên đến Lạc Dương, còn thu xếp cho hẩn một vị trí tốt trong chùa Bạch Mã.

Mà sau đó, vì cần nhờ vả Quan Thương Hải, Phùng Đình mới tới Lạc Dương. Không mời được hẩn, chỉ có thể xin thỉnh giáo, nàng đành ở tạm chỗ này. Nhớ Tịch Nhiên, nàng đến chùa Bạch Mã gặp một lần, là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng, lại đúng lúc bị Sở Ngọc nhìn thấy.

Ở đây không có âm mưu hay quỷ kế, chỉ có một đoạn tình cảm ngẫu nhiên xuất hiện, lại phải chấm dứt giữa chừng.

Sau khi đưa ra kết luận, Sở Ngọc hơi thốn thức, lại cảm thấy không tưởng tượng nổi. Lúc ấy hẩn là Vương Ý Chi và Tịch Nhiên đi cùng nhau, Phùng Đình gặp Tịch Nhiên thì cũng phải đồng thời gặp cả Vương Ý Chi. Sao lại có người, gặp mặt Vương Ý Chi mà lại trúng ý hòa thượng bên cạnh?

Cuối cùng nàng chỉ có thể quy kết: gu thẩm mỹ của con người thật là đa dạng!

Bất tri bất giác, Sở Ngọc và Quan Thương Hải ngày càng thân thiết. Vốn chỉ thỉnh thoảng chạy sang dự thỉnh các buổi học của thái hậu, về sau, thời gian ở bên hàng xóm còn nhiều hơn nhà mình. Lý do là vì, con người Quan Thương Hải thật quá hợp khẩu vị của nàng, trừ việc mắt hấn không nhìn thấy thì nàng không thể chê trách ở điểm nào. So với Dung Chỉ, Quan Thương Hải thân thiện, gần gũi, bình dân hơn. Hấn thích câu cá, có lúc hứng chí lên, cùng nàng câu hấn một giỏ cá đầy, đủ để cho Sở Ngọc, Hoàn Viễn và tất cả mọi người trong nhà thưởng thức.

Hấn có đôi tay thật khéo léo linh hoạt, vừa có thể giao đấu mạnh mẽ với A Man, lại vừa có thể nhẹ nhàng bện hoa cỏ thành một chiếc vòng xinh xắn, rồi tung chính xác lên đầu Sở Ngọc. Tất nhiên, số lần hấn ném lên đầu Hoa Thác còn nhiều hơn. Cũng không biết tự lúc nào, Quan Thương Hải đã xâm nhập vào thế giới của Sở Ngọc và mọi người ở Sở viên. Cuối cùng, tường ngăn giữa hai nhà đã được đục một cánh cửa thông sang.

Hấn vừa có thể so chiêu cùng lúc với cả ba người Hoa Thác, A Man, Lưu Tang mà không bị thua, lại vừa có thể chuyện trò với Hoàn Viễn, đồng thời còn không quên thảo luận với Sở Ngọc, nên du ngoạn chỗ nào. Tuy mắt hấn không nhìn thấy, nhưng tâm hấn lại sáng suốt, khoáng đạt hơn hết thảy mọi người. Mùa xuân, hấn vào rừng nghe chim hót. Mùa hạ, hấn nằm cạnh bờ ao thưởng thức hương sen. Mùa thu là mùa đẹp nhất, hấn dẫn Sở Ngọc đi câu cá. Đến mùa đông, hấn rủ Sở Ngọc ngồi dưới hiên nhà nghe tiếng tuyết rơi. Tiếng tuyết rơi vì vu trong đêm khuya tĩnh lặng, nghe dễ chịu lạ thường!

Hai người mặc áo lông dày ngồi bó gối, nhìn từ xa trông như hai quả bóng xù, một to một nhỏ, liền kề một chỗ.

Sở Ngọc vừa lắng tai nghe tiếng tuyết rơi vừa ai oán than thở: “Vì sao ta lại hầu huynh làm việc này nhỉ? Buổi tối lạnh lẽo như vậy, đáng lý ra ta nên ở trong phòng đánh một giấc mới phải!” Trong lúc oán thán, nàng vẫn tập trung tinh thần lắng nghe. Không ngờ được, có một ngày nàng lại nhàm chán đến mức ngồi nghe âm thanh không có gì đặc biệt này, thậm chí còn cảm thấy có nhạc điệu trong đó.

Quan Thương Hải cười tít mắt: “Tất nhiên là hầu ta rồi! Ta là kẻ tật xấu đầy mình, hư hỏng bại hoại, đa tạ Sở Ngọc cô đã chiếu cố!” Lườm hấn một cái, Sở Ngọc nói với giọng điệu như giạt mình hiểu ra: “Thế ư? Huynh nói ta mới biết, hóa ra huynh lại nhiều tật xấu như vậy! Thế mà ta vẫn khoan dung đại lượng, lòng ta thật là rộng rãi!” Quan Thương Hải lại cười tít mắt: “Lòng dạ rộng lớn như thế, tiếp tục hầu ta đi!”

“Hầu huynh thì được lợi gì? Huynh nuôi ta chắc?”

“Cái này cũng không khó!”

Hiện tại có thể nói là hấn nuôi nàng. Mỗi bữa cơm, nàng đều ăn ở nhà hấn.

Đương nhiên, đây chỉ là nói đùa, nói xong lại cười ha ha. Cả hai người không ai coi là thật, chỉ ít thì Sở Ngọc cũng không coi là thật.

Xuân qua hè tới, hết thu rồi lại sang đông. Cho đến mùa xuân thứ hai, suốt thời gian đó, Sở Ngọc hầu như không nghĩ đến Dung Chỉ. Chút ảnh hưởng trong quá khứ, dần dần nhạt đi trong tâm trí nàng, chỉ thỉnh thoảng bất chợt hiện lên một vài hình ảnh mơ hồ, lại tan biến nhanh chóng.

Thời gian có thể bồi đắp tình cảm, lại cũng có thể...khiến tình cảm nhạt phai.

234. Q.5 - Chương 237: Vấn Đề Tuổi Mới Lớn

Năm nay mùa xuân đến sớm.

Trải qua thu sương đông tuyết, Sở viên lại một lần nữa bao phủ màu xanh tràn trề sức sống. Sở Ngọc đã sống yên bình ở Bắc Ngụy được hơn một năm rồi.

Gió xuân ấm áp tràn ngập trong Sở viên và trong trạch viện của Quan Thương Hải. Ở góc phía sau nhà, có một cái ao rộng hơn mười mét. Sở Ngọc đang ngồi bên bờ ao, xúc từng muống thức ăn nhỏ dành cho cá rải xuống mặt hồ.

Gần đây nàng khá hứng thú với việc nuôi cá. Sẵn có ao ở bên nhà Quan Thương Hải, nàng liền thả mấy chục con vào đó, có hồng có trắng, đủ mọi chủng loại hình dáng khác nhau được nuôi cùng một chỗ.

Mỗi ngày Sở Ngọc lại chế biến một loại thức ăn cho cá khác nhau. Hôm thì là cơm thừa trộn rau, hôm thì gạo và kê rang, có khi chỉ là một khúc xương thừa, có lúc thậm chí mấy ngày quên không cho cá ăn. Lũ cá chưa bị nàng hại chết, thật đúng là một kỳ tích!

Bát thức ăn lúc này là hỗn hợp cơm và bột mạch, còn thêm một chút gia vị. Vừa rải một thìa xuống, lũ cá bị đói mấy ngày tranh nhau bơi tới, đớp lia lịa những hạt cơm trước khi chúng chìm dần dưới mặt nước.

Quan Thương Hải ngồi bên cạnh Sở Ngọc, nghe âm thanh, tay hơi động đậy. Vài hòn sỏi bắn vèo ra, đập trúng đầu mấy con cá khỏe mạnh tham ăn, chuyên giành hết phần ăn của những con khác.

Hắn dùng lực đúng chỗ, khiến mấy con cá bị đau kinh hãi nhưng lại không làm chúng bị thương. Những con cá kia kinh hoàng không dám lao tới tranh cướp nữa, lập tức các con khác có cơ hội bơi tới đớp mồi.

Một người cho cá ăn, một người ngồi bên thưởng ngoạn và hỗ trợ, tuy không nói câu gì nhưng trong lòng dường như có sự tương thông ăn ý vui vẻ. Quan Thương Hải đã bắn khá nhiều sỏi, bát thức ăn cho cá của Sở Ngọc cũng vơi đi gần một nửa, thì phía sau bọn họ có tiếng bước chân nhảy tới. Sở Ngọc thăm thở dài, sau đó một đôi tay ôm choàng lấy cổ nàng.

Lưu Tang làm nũng dụi dụi lên bờ vai nàng: “Sở Ngọc, Sở Ngọc, chúng ta đi du xuân đi?” Mấy tháng gần đây, Lưu Tang không gọi nàng là ca ca, tỷ tỷ hay công chúa nữa, mà học theo Hoàn Viễn gọi thẳng tên nàng.

Bây giờ, tuy khuôn mặt Lưu Tang vẫn bầu bĩnh trắng trẻo hồng hào, đôi mắt vẫn to tròn, nhưng thân hình đã cao lên khá nhiều so với một năm trước, khi mới đến Lạc Dương. Cậu bé hiện tại phải cao đến sáu, bảy thước, ngang mắt Sở Ngọc. Không rõ là đất Lạc Dương đặc biệt thích hợp cho trẻ nhỏ phát triển, hay là Lưu Tang đến tuổi dậy thì nữa.

Nhẹ nhàng kéo tay Lưu Tang xuống khỏi cổ mình, Sở Ngọc quay lại, khuôn mặt đã trở nên tươi tắn: “Em có thể tự mình du ngoạn mà, tìm A Man hoặc Hoàn ca ca đưa em đi!” Dừng một chút, nàng mỉm cười: “Hôm nay ta hơi mệt, không muốn ra ngoài chút nào!”

Lưu Tang chép miệng rầu rĩ, lén lút liếc nhìn Quan Thương Hải đang ngồi bên cạnh Sở Ngọc. Từ khi người này xuất hiện, thường xuyên chiếm thời gian của Sở Ngọc. Có điều cậu không dám tỏ bất kỳ oán hận hay bất mãn nào với người này. Không hiểu vì sao, nhìn thấy Quan Thương Hải, cậu không tự chủ được mà phục tùng.

Đợi một lúc, thấy Sở Ngọc không có ý hưởng ứng, Lưu Tang đành cúi đầu chậm rãi theo đường cũ trở về. Khi cậu bé đã đi xa, Sở Ngọc bỗng nghe thấy bên cạnh có tiếng cười khê: “Sao ta lại không biết, hôm nay cô không được khỏe nhỉ?”

Sở Ngọc lườm Quan Thương Hải, bất đắc dĩ nói: “Tất nhiên chỉ là lời thoái thác, huynh đừng có châm chọc ta!”

Quan Thương Hải cười cười: “Có gì phiền não, nói ta thử nghe xem nào!”

Sở Ngọc khê thở dài: “Mấy ngày trước, ta cùng mọi người, trong đó có Lưu Tang đi du xuân, gặp một gia đình cũng đi thưởng ngoạn phong cảnh. Nhà đó có con gái lớn gần bằng tuổi Lưu Tang, họ thuận miệng hỏi ta, đã cho Lưu Tang đính ước với con gái nhà nào chưa. Họ còn nói, muốn bàn tính chuyện tương lai cho Lưu Tang và con gái họ!”

Dù chỉ là lời trò chuyện ngẫu nhiên bên đường, nhưng đã nhắc đến một vấn đề mà Sở Ngọc xem nhẹ. Lúc nàng mới gặp, Lưu Tang còn là một cậu bé mười hai tuổi. Nhưng hai năm trôi qua, cậu đã cao lên nhiều, tiếng nói không còn trong trẻo non nớt nữa mà bắt đầu trầm khàn hơn. Lưu Tang đã bước sang tuổi thiếu niên.

Bây giờ Sở Ngọc ở Lạc Dương chỉ làm sâu gạo ăn no chờ chết, mang theo một nhóm người cùng ăn no chờ chết. Dù sao khi chạy khỏi Nam triều, bọn họ đã mang theo đầy đủ tiền bạc. Hiện tại nàng không có mục tiêu đặc biệt nào, cứ sống như thế vài chục năm nữa cũng không thành vấn đề.

Nhưng như thế không được!

Sở Ngọc buồn bực nói: “Trước đây công...trước đây ta quá nuông chiều Lưu Tang, làm cho thằng bé ỷ lại vào ta quá mức. Nhưng cuộc đời nó không thể chỉ biết đến một mình ta! Sau này nó còn phải lấy vợ, phải có thành tựu trong cuộc sống, thì mới xứng với một kiếp sống trên đời!” Cuộc sống của Lưu Tang đã bị bao trùm bởi cái bóng của công chúa Sơn Âm, nàng không biết làm thế nào để đường đời cậu có thể phát triển một cách đúng đắn.

Hoàn Viễn là một người trưởng thành, biết mình muốn gì, có chủ kiến của riêng mình, nàng không cần lo lắng. Thân phận A Man đặc biệt, ở cạnh nàng là lựa chọn tốt nhất. Nhưng Lưu Tang thì khác. Cậu bé nên có một cuộc sống bình thường tốt đẹp, chứ không phải là quanh quẩn bên nàng.

Nhưng Sở Ngọc không biết làm thế nào thuyết phục được Lưu Tang hiểu ra vấn đề. Nàng đã từng bộc bạch ý nguyện của mình, liền bị cậu bé phản ứng kịch liệt, chất vấn ngược rằng có phải nàng không cần cậu bé nữa, sợ cậu gây phiền toái hay không. Mà sau đó, dường như Lưu Tang phát giác ra điều gì, nên càng thích dính chặt lấy nàng hơn.

Sở Ngọc nhú mày, nói xong liền ngược mắt lên nhìn Quan Thương Hải, lại bắt gặp khóe miệng hần nhếch lên nụ cười quỷ dị. Nàng không khỏi hơi tức giận: “Huynh cười cái gì? Thấy ta buồn phiền thì huynh vui lắm sao?”

Quan Thương Hải lại khẽ cười, lát sau mới từ tốn cất tiếng: “Ta thật không hiểu, vì sao cô lại phải phiền não vì chuyện vớ vẩn này?” Đó là cuộc sống của người khác, sao nàng phải lo thay? Vì sao nàng lại coi đó là chuyện nghiêm trọng rồi buồn rầu nghĩ ngợi nhỉ?

Sở Ngọc bĩu môi: “Huynh có thể cho rằng ta quá nhàn rồi, nhưng ta nhất định phải nghĩ ra biện pháp giải quyết! Lưu Tang là người nhà của ta, sao ta lại không thay cậu bé quyết định cơ chứ?” Nếu là người không liên quan, việc gì nàng phải hao tâm tổn sức thế này!

Quan Thương Hải nghe vậy, dù vẫn cười, nhưng lại trầm mặc im lặng. Cho đến khi Sở Ngọc phui phui tay rời đi, hần mới thấp giọng khẽ nói: “Người nhà?”

Tuy trước mặt Quan Thương Hải, Sở Ngọc mạnh mẽ nói là phải nghĩ ra biện pháp giải quyết, nhưng mấy ngày sau, tình hình vẫn không có gì tiến triển. Nếu nói vài lời lạnh nhạt, tất nhiên là có thể kích Lưu Tang bỏ đi, giống như Tiêu Biệt. Nhưng Tiêu Biệt và Lưu Tang khác nhau. Dù liên quan đến Sơn Âm công chúa, nhưng Tiêu Biệt đối với nàng vẫn là người ngoài. Còn hai năm qua, Sở Ngọc đã coi Lưu Tang như em trai của mình.

Nàng muốn điều kiện đầu tiên để đạt mục đích là không làm tổn thương Lưu Tang. Nhưng mục đích này xem ra quá xa xôi, bởi vì hiện tại cậu bé luôn tìm mọi cách bám chặt lấy nàng, và ngày nào cũng kêu ca là nửa tháng qua nàng không chịu đi chơi cùng cậu.

Sở Ngọc bị Lưu Tang kéo tay áo, không biết làm thế nào, đang định nhượng bộ. Bỗng nàng thấy cậu bé dừng động tác, nghiêng tai lắng nghe. Một lúc sau, sắc mặt cậu liên tục biến đổi, kinh ngạc rồi hoài niệm, thậm chí là không dám tin. Hồi lâu sau, cậu bé buông tay Sở Ngọc, chạy nhanh ra ngoài.

Sở Ngọc trong lòng nghi ngờ, lại lo Lưu Tang xảy ra chuyện, bèn gọi A Man cùng chạy ra phía cổng.

235. Q.5 - Chương 238: Gió Xuân Biết Ý Ta

Lúc Sở Ngọc đuổi tới, Lưu Tang đã mở cánh cổng lớn, đứng yên lặng nhìn ra ngoài.

Bên đường có một chiếc kiệu, một bóng người nghiêng nghiêng dựa vào thành kiệu, đang ngồi hát. Nàng hát một bài hát trẻ con, giọng Giang Nam nhẹ nhàng mềm mại theo gió xuân bay tới.

Giọng hát đã từng làm vô số nam nhân mê đắm đến điên đảo thần hồn đó, bây giờ lại tràn đầy dịu dàng, chân thành. Chủ nhân của giọng ca, vừa tiếp tục xướng khúc vừa nhìn Lưu Tang chăm chú, như được nhìn thấy một bảo vật đã thất lạc từ lâu.

Từng là dung nhan tuyệt thế sáng ngời, giờ đây nàng không còn vẻ phong tình mê hoặc nữa, mà mộc mạc thanh nhã như một đóa hoa sen. Dáng vẻ này của Chung Niên Niên, Sở Ngọc chưa từng nhìn thấy.

Chung Niên Niên lại cất tiếng hát, hết lần này đến lần khác, mà Lưu Tang cũng lắng lắng nghe. Khi nàng ấy dừng tiếng ca, thì khuôn mặt cậu bé đã đầm đìa nước mắt.

Sở Ngọc lạnh lùng đứng nhìn, trong lòng đã hiểu ra vài phần.

Dùng tay áo loạn xạ chùi nước mắt, Lưu Tang vừa khóc thút thít vừa hỏi: “Chị học khúc hát này ở đâu?”

Chung Niên Niên dịu dàng nhìn Lưu Tang, trong mắt cũng là ánh nước lấp lánh. Nàng cúi thấp đầu, khẽ nói: “Khúc hát này không phải ta học được, mà chính ta nghĩ ra... Đã lâu rồi không gặp, A Tang... Em có còn... nhớ tỷ tỷ hay không?”

Lời còn chưa dứt, nước mắt nàng như những hạt ngọc trong suốt rơi xuống, về u sầu càng khiến cho khuôn mặt diễm lệ đến nao lòng: “Ngày xưa nhà chúng ta nghèo khó, ta đi theo người để trả nợ, còn em được đưa đến gửi nuôi tại nhà họ Bách Lý. Tỷ đệ chúng ta đã chín năm chưa gặp, em không nhớ tỷ tỷ cũng là điều dễ hiểu!”

Lưu Tang ngơ ngẩn nhìn người con gái xinh đẹp tuyệt trần trước mặt. Hình ảnh mờ nhạt từ lâu lại dần dần hiện ra, người thiếu nữ xinh xắn trong trí nhớ trùng khớp với cô gái dung mạo tuyệt thế này, giống nhau đến bảy, tám phần, chỉ thiếu vẻ phong tình. Cậu bé chậm rãi mở miệng, giọng nhỏ và khàn: “Tỷ tỷ...” Một tiếng gọi cất ra, càng giúp cậu thêm khẳng định.

Sau đó, một màn cảm động được trình diễn long trọng ngay trước cổng Sở viên. Lưu Tang nhào tới ôm Chung Niên Niên khóc lớn, còn Chung Niên Niên mỉm cười nhưng nước mắt lưng tròng, vừa vuốt lưng cậu bé vừa lặp đi lặp lại: “Lưu Tang, em lớn thật rồi!”

Màn náo nhiệt kinh động đến cả Hoàn Viễn nên hần cũng chạy ra. Đáng lẽ Hoàn Viễn và Chung Niên Niên có hiềm khích, nhưng bây giờ nàng ta là người quen của Lưu Tang thì so đo chuyện cũ cũng chẳng ích gì. Không chỉ quen biết, bọn họ còn là tỷ đệ, vậy thì chuyện cũ càng nên bỏ qua. Nhưng điều khiến hần ngạc nhiên là thái độ của Sở Ngọc.

Sở Ngọc rất hứng thú nhìn đôi tỷ đệ mừng mừng tủi tủi gặp lại. Thấy Hoàn Viễn bước tới, nàng vội kéo hần đứng bên rồi bình luận: “Người xem, Chung Niên Niên càng khóc càng xinh đẹp, đúng không?” Kiếp trước nàng xem tin tức giải trí, nói về việc tuyển vai nữ chính cho các phim tình cảm buồn. Tiêu chuẩn được tuyển là phải khóc tốt, thậm chí còn phải khóc sao cho đẹp. Ánh mắt ngóng trông chan chứa tình cảm, không hề chớp mà hai hàng nước mắt cứ từ từ chảy ra. Nếu xét theo tiêu chuẩn này, Chung Niên Niên khóc đạt yêu cầu hoàn toàn.

Ôm Lưu Tang khóc một hồi, Chung Niên Niên lau khô nước mắt, hướng về phía Sở Ngọc. Bây giờ nàng ta bắt đầu nói chuyện chính, ánh mắt khiêm nhường, ngữ điệu là ý cầu xin: “Công chúa điện hạ, ngày xưa ta vâng mệnh Dung công tử, đã đắc tội nhiều với công chúa. Kính mong công chúa rộng lượng tha thứ!”

Lưu Tang ngạc nhiên ngẩng đầu, dường như nhớ ra điều gì. Tuy cậu bé chỉ loanh quanh trong phủ, nhưng về thân phận Chung Niên Niên và những phiền toái mà nàng ta mang đến cho Sở Ngọc thì cậu đã từng nghe nói. Chẳng qua tỷ đệ lâu ngày gặp lại, cậu nhất thời kích động nên không nghĩ đến điều này.

Sợ rằng Sở Ngọc vì chuyện này mà giận lây hoặc ghét mình, Lưu Tang bất giác buông tay ra, nhưng dường như có điều không bỏ được, nên lại nhìn Sở Ngọc với ánh mắt cầu khẩn.

Sở Ngọc cười cười: “Ta cũng lười phải truy cứu chuyện cũ. Chung Niên Niên, ta biết cô là một cô gái rất giỏi giang, không cần phải bày bộ dạng đáng thương trước mặt ta. Nói thẳng đi, hôm nay cô đến đây có mục đích gì?” Khi biết Chung Niên Niên là người của Dung Chỉ, Sở Ngọc giật mình một chút rồi lại khôi

phục như thường. Vì nguyên do này, chuyện quá khứ có thể giải thích hợp lý, vì sao lúc trước Chung Niên Niên lại tiếp cận nàng bằng mọi cách. Thì ra là theo lệnh của Dung Chỉ.

Chung Niên Niên cúi đầu với vẻ kinh hãi. Nếu chưa từng chứng kiến nàng ta khéo léo tung hỏa mù, chưa bị nàng ta gây thiệt hại, thì lúc này chắc rằng Sở Ngọc sẽ thấy Chung Niên Niên điềm đạm đáng yêu. Nhưng bây giờ Sở Ngọc chỉ nhếch mép cười khi nghe nàng ta dịu dàng cất tiếng: “Bây giờ ta đã được tự do, muốn bù đắp những năm xa cách Lưu Tang, mong công chúa cho phép ta mang em ấy đi!” Quả nhiên là như vậy!

Sở Ngọc còn chưa có phản ứng gì, Lưu Tang đã kêu lên: “Em không muốn!” Trực giác cậu bé cảm thấy bất mãn: “Em không muốn rời xa Sở Ngọc!”

Không ngờ Lưu Tang lại cự tuyệt thẳng thừng như thế, vẻ mặt Chung Niên Niên hơi tổn thương. Nàng thoáng mềm mại nhìn Sở Ngọc, hé mở môi son: “Vậy ý công chúa thế nào?”

Sở Ngọc mỉm cười, nhìn nàng ta chăm chăm: “Nếu cô có thể khuyên Lưu Tang tự nguyện đi cùng, tất nhiên ta không phản đối!” Tuy Chung Niên Niên xuất hiện quá đột ngột, nhưng nghĩ cẩn thận, nàng cho rằng thân phận tỷ tỷ của nàng ta không phải là giả. Nếu nàng ta có ý đồ không tốt, chỉ cần thừa dịp Lưu Tang đơn độc ra ngoài, phái người có võ nghệ cao cường bắt đi. Với năng lực của nàng ta, làm việc này không khó. Nhưng nàng ta tự mình đến gặp Sở Ngọc để khẩn cầu, đã chứng minh thành ý.

Nhưng, dù Chung Niên Niên thực sự là tỷ tỷ của Lưu Tang, muốn mang cậu bé đi vẫn phải do cậu tự nguyện.

Dù Sở Ngọc muốn Lưu Tang có thể rời đi, cuộc sống không bị bó hẹp ở bên cạnh nàng, nhưng cũng không muốn cưỡng ép trái với ý nguyện của cậu bé. Nếu Lưu Tang không muốn, thì chỉ có thể xin lỗi bà chị ruột này!

Lúc nói những lời này, Sở Ngọc đã chuẩn bị tư thế tiễn khách. Dù tiếp theo nàng sẽ lại phiền lòng vì chuyện của Lưu Tang, nhưng không hề muốn miễn cưỡng cậu bé dù chỉ một chút nào.

Bỗng nhiên, Chung Niên Niên làm một động tác khiến người khác giật mình. Nàng ta quỳ cả hai gối xuống nền đất bụi bặm, trước mặt Sở Ngọc. Bây giờ, trong mắt nàng ấy không còn vẻ nhu nhược ngụy trang, mà là sự trong veo phẳng lặng: “Đa tạ công chúa đã cho phép!”

Thấy nàng ta như vậy, Sở Ngọc hơi giật mình, cười khổ: “Lưu Tang còn chưa đồng ý mà, cô cảm ơn ta hơi sớm đó!” Lúc trước nàng thấy Chung Niên Niên ra vẻ thật là thú vị, nhưng lúc này lại cảm nhận được thành tâm của nàng ta. Nàng đã không còn là công chúa, Chung Niên Niên không cần phải cung kính như thế. Nàng ta làm vậy, chủ yếu là vì Lưu Tang.

Lưu Tang nhìn Chung Niên Niên, trong lòng cảm thấy bất an, hơi hơi hồi hận. Không phải vì đổi ý muốn đi, mà cậu sợ làm tỷ tỷ đã nhiều năm xa cách phải buồn lòng. Ngẫm nghĩ, cậu bé kéo tay áo Chung Niên Niên, thấp giọng nói: “Tỷ tỷ, em không muốn rời xa công chúa. Dù sao chỗ này cũng rất rộng rãi, tỷ ở lại đây luôn có được không?” Nếu Chung Niên Niên ở lại Sở viên, cậu vừa không phải rời xa Sở Ngọc, lại có thể sum họp với tỷ tỷ, thật sự là vẹn cả đôi đường, không thể tốt hơn!

Lưu Tang nghĩ như vậy rất tuyệt vời, nhưng Sở Ngọc lại chẳng muốn chút nào. Nàng nhìn chăm chăm làn môi Chung Niên Niên, chỉ sợ từ đó phun ra chữ “được”. Chưa nói đến quan hệ giữa nàng ta và Dung Chỉ, Sở Ngọc thật sự không muốn có một tuyệt thế giai nhân vạn người mê, hấp dẫn mọi ánh mắt trong nhà mình. Nếu như nàng ta lại gây ra cuồng phong bão tố thì phải xử lý làm sao?

Trong mắt Chung Niên Niên có vài phần do dự. Nàng ta không trực tiếp trả lời, cúi xuống ghé tai, nói nhỏ với Lưu Tang mấy câu. Trong lúc nàng ta nói, sắc mặt Lưu Tang biến đổi liên tục, và thường xuyên nhìn về phía Sở Ngọc, hiển nhiên là nội dung có liên quan đến nàng. Sở Ngọc cũng rất hiếu kỳ, nhưng không tiện bước tới đồng tai nghe.

Chung Niên Niên nói xong, đứng thẳng lên. Lưu Tang đứng ngẩn người, một lúc sau mới hạ quyết tâm mà nói: “Được, tỷ tỷ, em đi cùng tỷ!”

Sở Ngọc không khỏi ngạc nhiên: Chung Niên Niên nói gì mà làm Lưu Tang đổi ý nhanh vậy?

Sở Ngọc hỏi đi hỏi lại mấy lần, có phải Lưu Tang cam tâm tình nguyện đi cùng Chung Niên Niên không. Sau khi xác định là cậu bé không bị ép buộc, nàng quan sát vẻ mặt cậu cẩn thận, chỉ là đỏ mặt chứ không có biểu hiện bị uy hiếp. Tuy không giải thích được, nhưng nàng chỉ còn cách đồng ý mà thôi.

Lưu Tang cùng Chung Niên Niên ngồi vào kiệu, phu kiệu đưa bọn họ đi xa dần. Nhìn theo, Sở Ngọc không khỏi buồn bã náo nức. Tuy trong lòng rất muốn Lưu Tang rời đi, nhưng khi cậu bé thật sự đi rồi, thì nàng lại cảm thấy lưu luyến không dứt.

236. Q.5 - Chương 239: Đối Ảnh Thành Hai Người

Thu tầm mắt, Sở Ngọc quay sang Hoàn Viễn và A Man bên cạnh: “Sau này, chỉ còn các người ở bên ta thôi!” Tuy trong nhà còn có Hoa Thác, nhưng tên đó suốt ngày chỉ mãi mê luyện kiếm như điên, hoàn toàn coi nơi này như nhà trọ. Hắn còn thường tìm Quan Thương Hải để so chiêu, vì người này không xuống nặng tay, nhưng lại có thể chỉ ra những chỗ sơ hở trong kiếm thuật cho hắn.

Không hiểu Hoa Thác phát điên kiểu gì. Sau khi biết rõ quan hệ giữa ba người Phùng thái hậu, Quan Thương Hải và Dung Chỉ, lại được nghe đầu đuôi câu chuyện, nhưng hắn nhất định cho rằng Dung Chỉ đang ở trong thành Lạc Dương, kiên quyết cố thủ ở đây, không chịu rời đi nơi khác.

Nhưng suốt thời gian đó, Hoa Thác chỉ hoạt động trong phạm vi sân nhà, không chịu ra ngoài nên Sở Ngọc đành từ bỏ ý định nuôi hắn làm hộ vệ, cứ mặc kệ hắn ở Sở viên.

Hoàn Viễn nhìn vẻ buồn bã ngơ ngác của Sở Ngọc, trong lòng đột nhiên xúc động, muốn tiến đến xoa nhẹ hàng lông mày đang nhíu lại lo lắng của nàng. Nhưng chưa kịp hành động thì nội tâm hắn đã bừng tỉnh, kìm chế lại. Hắn hạ mắt, thấp giọng nói: “Chúng ta trở về đi!” Sở Ngọc khẽ gật đầu, là người đầu tiên bước vào trong nhà. Lát sau Hoàn Viễn mới đuổi kịp, hai người giữ một khoảng cách vừa phải. Từ quá khứ đến hiện tại, cứ thắm lặng như vậy, giữa hai người là khoảng cách không xa mà cũng chẳng gần.

Không xa lạ, cũng không quá thân mật.

Đúng lúc đúng chỗ, lùi một bước là xa cách, mà tiến thêm một bước là nguy hiểm.

Chung Niên Niên và Lưu Tang ngồi trong kiệu, cùng nhau ôn lại những năm xa cách vừa qua. Chủ yếu là Lưu Tang nói, Chung Niên Niên lắng nghe, chỉ thỉnh thoảng phụ họa đôi câu với vẻ dịu dàng.

Nói được một lúc, bỗng Lưu Tang nghĩ tới một chuyện liền hỏi: “Tỷ tỷ, sao tỷ biết em và Sở Ngọc ở đây?” Bọn họ chạy khỏi Nam triều là một bí mật. Vừa rồi gặp Chung Niên Niên, tâm tình bị kích động, nhưng bây giờ nghĩ lại, cậu bé thật sự ngạc nhiên.

Chung Niên Niên bỗng nhiên bị hỏi không kịp phản ứng. Sóng mắt lưu chuyển, rồi nàng ta cười to: “Ngày trước ta giao du rộng rãi, muốn tìm người nào đó là chuyện quá dễ dàng. Huống chi, em là người thân duy nhất của ta, tất nhiên ta luôn sai người theo sát mọi động tĩnh. Đừng nói là em chạy khỏi Nam triều đến Bắc triều, dù đến nơi hoang vu nào ta cũng tìm ra được!”

Chung Niên Niên nói với vẻ khấn thiết chân thành, khiến Lưu Tang nhanh chóng xóa bỏ nghi ngờ, ôm nàng kêu lên: “Tỷ tỷ, tỷ thực là tốt!”

Lưu Tang ôm Chung Niên Niên, cảm thấy chiếc kiệu hơi lay động. Cậu bé không nhịn được cất tiếng hỏi với giọng lo âu: “Tỷ tỷ, tỷ vừa nói em thật không có tiền đồ, Sở Ngọc vĩnh viễn chỉ coi em là một đứa trẻ con. Nếu trong tương lai, em có tiền đồ trở về, thì nàng có thể nhìn em với cặp mắt khác không?”

Vừa rồi, Chung Niên Niên chưa hề khuyên giải cậu bé điều gì, mà chỉ hỏi: “Em thử nghĩ xem, em có so được với Dung Chỉ không? Có so được với Hoàn Viễn không? Thậm chí, có so được với Mặc Hương không? Em muốn cả đời làm một đứa trẻ sau lưng nàng, thỉnh thoảng được nàng xoa đầu nựng nịu an ủi, hay là muốn nàng nhìn nhận em như một người trưởng thành?”

Chung Niên Niên nhắc đến mấy người, đều là những người đã từng ở bên Sở Ngọc. Sau này, khi trở về, cậu sẽ không còn là Bách Lý Lưu Tang như bây giờ nữa... Không, từ nay phải đổi lại họ cũ, là Chung Lưu Tang.

Chung Niên Niên đang định ngọt ngào phỉnh nịnh là cậu bé nhất định có thể, nhưng nhìn vẻ mong đợi trong đôi mắt sáng ngời, nhận ra là cậu hoàn toàn nghiêm túc. Ánh mắt mềm mại nhu hòa hơn, một hồi lâu sau nàng mới cất tiếng: “Ta không muốn nói dối em. Ngay cả khi em có thành tựu, nàng cũng chưa chắc sẽ coi trọng em. Nhưng ta có thể nói thẳng, nếu em cứ ở bên nàng như vậy, vĩnh viễn trong mắt nàng, em chỉ là một đứa trẻ mà thôi!”

Lưu Tang buồn bã gật đầu. Hôm nay cậu bé đã khóc lớn một hồi, lại cảm thấy mệt mỏi vì những lời vừa rồi, bây giờ không cố gắng thêm được nữa. Cậu nhắm mắt, tựa vào bờ vai Chung Niên Niên, nhanh chóng ngủ say. Trong ánh mắt Chung Niên Niên là vẻ yêu thương dịu dàng, nàng đưa tay kéo thân hình nhỏ vào lòng, cứ lẳng lặng ôm cậu bé.

Chiếc kiệu bỗng dừng lại, một chiếc xe ngựa ở phía đối diện. Chung Niên Niên nhẹ nhàng buông Lưu Tang ra, đến trước xe ngựa cúi người thi lễ: “Dạ bẩm, đã thực hiện mệnh lệnh, đưa Lưu Tang đi!”

Người trong xe im lặng, khiến Chung Niên Niên bất giác ướm dẫm mồ hôi trán. Nàng thấp thỏm chờ chỉ thị tiếp theo.

Tuy Chung Niên Niên thật sự là tỷ tỷ của Lưu Tang, nhưng nàng chưa có ý định đến đón em mình nhanh như vậy. Thứ nhất là hai người đã xa cách lâu ngày, e rằng không thể gần gũi một sớm một chiều. Thứ hai là thời gian cống hiến của nàng chưa đủ. Nhưng vài ngày trước, nàng được triệu đến nghe thông báo, trước tiên là nàng được thả tự do, nhưng phải làm một việc khác: phải đưa Lưu Tang đi, mà phải nghĩ cách để cậu bé tự nguyện ra đi. Nếu thực hiện nhiệm vụ này chậm trễ, thì hãy chờ nhận thi thể của Lưu Tang.

Nàng sợ đến tột đỉnh, chỉ còn cách ngoan ngoãn nghe theo, dù không hiểu vì sao Lưu Tang lại làm gai mắt bề trên, nhưng mang cậu bé nhanh chóng rời đi cũng là một việc tốt.

Rốt cuộc, trong xe cũng phát ra tiếng chạm khê. Tùynh đứng hầu bên cạnh lập tức đưa cho Chung Niên Niên hành lý và công văn đã chuẩn bị từ trước. Nàng xem lướt qua, trong đó có khế ước đất đai, liên yên lòng cúi người thi lễ một lần nữa, rồi quay trở lại kiệu.

Chăm chú nhìn Lưu Tang đang nằm ngủ say, trong mắt Chung Niên Niên đầy vẻ thương xót dịu dàng. Nàng khẽ vén sợi tóc trên trán cậu bé, thông thả ngồi xuống chỗ ngồi chật hẹp. Dù chưa biết tương lai thế nào, nhưng chưa bao giờ nàng lại tràn trề hi vọng như lúc này.

Sau khi Lưu Tang đi được mấy ngày, nếp sống lại như thường lệ, nhưng Sở Ngọc cứ cảm thấy thiếu vắng thế nào đó. Không còn người quần quýt bám chặt lấy mình, bây giờ lại khiến nàng tự nhiên có cảm giác mất mát.

Người đi thì cũng đi rồi, Sở Ngọc không hề hối hận, cũng không vì lý do này mà muốn tìm Lưu Tang trở về. Có điều nàng thường xuyên thở dài hơn, đầy dọa bên tai Quan Thương Hải.

“Xem ra...” Thấy Sở Ngọc lại một lần nữa thở dài, cuối cùng Quan Thương Hải không chịu nổi nữa phải mở miệng: “...mấy ngày trước cô còn phiền não vì tiểu quỷ đó, bây giờ có thể coi như đã toại nguyện, cô còn bất mãn cái gì?” Nàng liên tục thở dài như vậy, không phải là hành hạ lỗi tai hấn sao? Nàng biết rõ là hấn chủ yếu sống dựa vào cái tai mà!

Sở Ngọc liếc nhìn hấn, không những không kiềm chế lại mà còn cố tình thở thật dài bên tai hấn thêm một lần nữa, rồi mới cất tiếng: “Chẳng qua ta nhất thời chưa quen thôi, huynh chịu khó mấy ngày đi!” Dừng một chút, nàng do dự hỏi: “Huynh nói xem, có phải ta quá nhàn rồi sinh chán chường hay không? Hay là nên làm việc gì đó, ví dụ mở cửa hàng chẳng hạn?”

Quan Thương Hải cười khẩy không chút khách khí: “Cô ấy à? Tốt nhất là cứ yên phận làm cái nghề sâu gạo rất có tiền đồ này đi!” Một số từ trong câu này, mấy ngày trước hấn nghe từ miệng Sở Ngọc, bây giờ vừa lúc tặng lại cho nàng.

“Này, này, không cần đả kích ta như vậy chứ!”

“Con người ta chỉ quen ăn ngay nói thật!”

“Có tin là ta cần huynh không?”

“Có bản lĩnh thì tới cần ta đi!”

...

Hai người đối đáp liên hồi, dần dần không biết đề tài câu chuyện lạc đến tận phương trời nào, thậm chí Sở Ngọc cũng quên là vừa rồi mình định nói gì. Nhưng sau đó, những phiền muộn trong lòng nàng tan biến đi nhiều, cuối cùng có thể vui sướng cười thành tiếng.

Nói chuyện tào lao nửa ngày, Sở Ngọc đi rồi, Quan Thương Hải liền chậm chậm trở về. Phòng hắc ở rất rộng rãi, như là được hợp lại từ mấy gian phòng. Xưa nay trừ tới tứ quét tước dọn dẹp và hầu hạ bên ngoài, chưa từng có ai bước vào.

Sau khi Quan Thương Hải vào phòng đóng cửa, trong đó xuất hiện hai bóng người.

Một bóng người cất tiếng: “Ngươi còn định ở lại bao lâu nữa?”

Bóng người kia im lặng.

237. Q.5 - Chương 240: Bình Thành Dậy Sóng

Sở Ngọc và Hoàn Viễn ngồi đối diện trong tửu quán, trên bàn là hai chiếc chén nhỏ. Nàng cúi xuống rót cho hắc một chén, cả hai vừa đối ẩm vừa huyền thuyên trò chuyện.

Bọn họ ra ngoài mua đồ. Vấn đề việc này có thể giao cho gia nhân, nhưng Hoàn Viễn muốn đi mua vài bộ sách, mà Sở Ngọc thì muốn dạo phố giải sầu, vậy là cùng nhau đi. Mua xong, bọn họ tạt vào quán bên đường nghỉ ngơi.

Hoàn Viễn nghe các tửu khách nói chuyện phiếm, có thể đại khái đoán ra tình hình hiện nay.

Thông qua Sở Ngọc, hắc lờ mờ biết được quan hệ giữa ba người Phùng thái hậu, Quan Thương Hải và Dung Chỉ. Năm trước, Phùng Đình ở Bình Thành – kinh đô của Bắc Ngụy đã dốc sức liên hợp với thân vương đại thần, tiêu diệt thừa tướng Ất Hồn – kẻ có ý đồ mưu phản cướp ngôi, từ đó củng cố địa vị cho bản thân và hoàng đế đương nhiệm là Thác Bạt Hoảng.

Đôi mắt tử lúc trước đứng cùng một chiến tuyến để giải quyết giặc ngoài, bây giờ lại đối đầu để tranh đoạt quyền lực.

Hoàng đế Thác Bạt Hoảng tuy còn nhỏ tuổi nhưng ý chí kiên cường, đầy tham vọng, còn Phùng thái hậu cũng là người quả quyết cứng rắn không chịu nhượng bộ. Hai người, một là hoàng đế, một là thái hậu phụ chính, một là người thừa kế ngôi vị danh chính ngôn thuận, một lấy danh nghĩa hoàng đế còn nhỏ tuổi, tiếp tục lâm triều xử lý chính sự.

Nghĩ đến đây, Hoàn Viễn không khỏi cười lạnh một tiếng. Từ xưa đến nay, trong hoàng thất làm gì có tình thân đúng nghĩa! Không nói xa xôi, ngay như Lưu Tử Nghiệp, khi phụ vương băng hà, hắc không hề buồn bã mà lại mỉm cười vì được kế vị. Hơn nữa, Phùng thái hậu và hoàng đế Bắc Ngụy hiện nay không phải mẹ con ruột.

Trong hoàng thất Bắc Ngụy có một quy định khác thường, đó là “tử quý mẫu chết”. Nếu hoàng tử do vị phi tần nào đó sinh hạ được phong là thái tử, thì phi tần đó phải bị xử tử, thái tử sẽ giao cho người khác nuôi. Phùng thái hậu và Thác Bạt Hoảng không có quan hệ huyết thống, điều này càng khiến xung đột giữa bọn họ gay gắt hơn, và cuộc chiến giành quyền lực không có lý do gì để hòa hoãn.

Nghĩ đến đây, Hoàn Viễn không nhịn được mà khẽ cất tiếng: “Tình mẹ con hay ho thật!”

Hắn nói rất nhỏ, nhưng Sở Ngọc vẫn nghe được và hiểu hắn đang nghĩ gì. Hồi trước nàng xem tiểu thuyết cung đấu trên mạng, phi tử trong hậu cung thường tìm mọi cách để có thể sinh hạ hoàng tử, sao cho đứa bé được phong là thái tử, và cũng liều mạng cản trở các phi tần khác sinh đẻ. Nhưng ở hậu cung Bắc Ngụy, e rằng bọn họ phải tìm trăm phương ngàn kế để tránh thai, nếu chẳng may mang thai thì cũng sẽ tìm mọi biện pháp để chủ động sảy thai.

Trong đầu tưởng tượng ra chuyện hoang đường như thế, Sở Ngọc không khỏi bật cười. Mà nàng cũng vừa nghe người trong tửu quán bàn luận, nói Thác Bạt Hoàng mới có con trai, được phong là thái tử và giao cho Phùng thái hậu nuôi nấng.

Sở Ngọc nghe chuyện, không khỏi le lưỡi. Tiểu hoàng đế này cũng khiếp quá, năm nay mới mười bốn tuổi đã làm cha. Mà Phùng thái hậu lại càng không dễ dàng, mới hơn hai mươi tuổi đã trở thành bà nội. Sở Ngọc đang cảm thấy rất thoải mái nhẹ nhàng, bỗng bất gặp vẻ kinh ngạc trên mặt Hoàn Viễn.

Nàng ngạc nhiên cất tiếng: “Sao thế?” Chuyện nội bộ hoàng gia Bắc Ngụy, bọn họ nghe cho biết mà thôi, sao vẻ mặt Hoàn Viễn lại nghiêm trọng như thế?

Hoàn Viễn ngẫm nghĩ, hạ giọng: “Chẳng lẽ nàng không thấy lạ sao?” Sau khi thống kê sổ sách, hắn liền cùng Sở Ngọc quay trở lại xe ngựa. Cho rằng nói chuyện trong tửu quán không an toàn, đến lúc này hắn mới tiếp lời: “Sau lưng Phùng thái hậu là ai, hẳn là nàng cũng phải đoán ra chứ?”

Sở Ngọc ngẩn người, khẽ gật đầu. Nàng mơ hồ phán đoán, phía sau Phùng thái hậu, ngoài Quan Thương Hải có lẽ còn có người khác. Quan Thương Hải chỉ dạy Phùng thái hậu một vài sách lược chứ không trực tiếp tham dự việc triều chính. Nhưng với quan hệ của Dung Chỉ và Phùng thái hậu, nếu bây giờ hắn đi tìm Thiên Như Kính, chắc là để trợ giúp thái hậu mưu đồ tranh đoạt quyền lực. Hắn là như thế!

Nghĩ đến gốc gác ngọn nguồn vấn đề, Sở Ngọc đột nhiên cả kinh, hiểu ý của Hoàn Viễn.

Thái hậu và hoàng đế đối đầu, thái hậu đang giành được lợi thế vì sau lưng có Dung Chỉ. Nhưng tình hình hiện nay thế nào?

Phùng thái hậu phụ trách nuôi dưỡng thái tử, tuy chỉ là một manh mối nhỏ nhưng lại là dấu hiệu cho thấy nàng ta bị bức lui về tuyến sau, phải trao trả quyền lực cho hoàng đế. Có lẽ chưa bàn giao hoàn toàn, nhưng cũng chứng tỏ, Phùng thái hậu đang ở thế yếu.

Sở Ngọc cau mày: “Rốt cuộc chuyện là thế nào?”

Hoàn Viễn lắc đầu cười khổ: “Chúng ta đang ở Lạc Dương, cách Bình Thành cả ngàn dặm. Chuyện thực hư thế nào, làm sao chúng ta biết được?” Dù trong hoàng thành gió giục mây vần thế nào, thì bọn họ đã rời xa những tranh đấu thị phi đó, bây giờ chỉ có thể ngồi đây suy đoán theo một vài tin tức nghe được – có thể toàn là những tin đã lỗi thời.

Sở Ngọc ngẫm nghĩ một lát rồi mỉm cười: “Bọn họ thích tranh đấu thế nào thì cứ việc, càng không liên quan đến chúng ta càng tốt. Cũng không còn sớm nữa, chúng ta nhanh trở về đi!”

Hoàn Viễn cẩn thận quan sát. Khuôn mặt Sở Ngọc trong sáng nhẹ nhàng, không một gợn u ám. Mặc dù vừa rồi nhắc đến Dung Chỉ, nhưng dường như không ảnh hưởng chút nào đến nàng. Cảm giác như đó là một người bình thường xa lạ, không có chút quan hệ đặc biệt nào với nàng.

Thật ra đối với Hoàn Viễn, tranh đấu trong nội bộ chính quyền Bắc Ngụy chỉ là một màn kịch không hề liên quan. Muốn tìm hiểu về vấn đề này, chẳng qua là nhằm mục đích tìm lợi tránh họa mà thôi. Vừa rồi, hắn bất giác nhắc Sở Ngọc về vị trí của Dung Chỉ, còn xuất phát từ thôi thúc cá nhân mà chính bản thân hắn cũng không tài nào lý giải nổi.

Dung Chỉ xem ra đang bại trận, nhưng Sở Ngọc lại không có biểu hiện lo âu chút nào, điều này làm cho hắn cảm thấy thâm vui mừng. Niềm vui không thể kìm nén, giống như nước suối nguồn tưới mát trái tim.

Hoàn Viễn không ngừng tự nhủ, hẳn chỉ là không muốn Sở Ngọc lại rơi vào trạng thái không kiềm chế được. Thấy nàng đã hoàn toàn buông bỏ, hẳn kim lòng không đau mà vui mừng thay nàng. Nhưng dù có cố gắng thế nào, hắn cũng phải thừa nhận là lý do này không thuyết phục.

Chỉ còn một bức màn rất mỏng ngăn cách đáp án thật sự, nhưng trước sau Hoàn Viễn cũng không muốn xé bỏ. Đường như nếu vượt qua giới hạn này, sẽ có những mất mát không thể tìm lại được.

Trong lòng dao động, nhưng vẻ mặt Hoàn Viễn vẫn trầm lặng như nước. Sở Ngọc ngồi trong xe cảm thấy hơi buồn chán, liền ghé sát vào cửa sổ nhỏ để nhìn ra ngoài xe. Một cơn gió thổi tới, mang theo hương thơm dịu dịu vây quanh. Không biết đây là loại hoa gì đang nở rộ giữa ngày xuân.

Ngày xuân tươi đẹp, trong lòng Sở Ngọc cũng bình yên thoải mái. Vừa rồi Hoàn Viễn nhắc nhở, có lẽ bên kia, Dung Chỉ đang gặp biến cố. Nàng không cảm thấy lo lắng, không phải bởi vì thờ ơ không quan tâm, mà vì nàng tin rằng chút sóng gió nhỏ nhoi này không thể đánh gục Dung Chỉ, hẳn nhất định sẽ không sao.

Nếu Dung Chỉ thực sự gặp chuyện, nàng sẽ nỗ lực mà phản ứng nhiều hơn, chứ không như bây giờ.

238. Q.5 - Chương 241: Sáng Nay Thánh Chỉ Đến

Xe ngựa của Hoàn Viễn và Sở Ngọc trở về, đến đầu ngõ thì dừng lại. Phía trước, có mấy người đứng trước cổng Sở viên. Hai người nhìn nhau nghi ngờ, rồi chậm rãi bước tới xem rốt cuộc là chuyện gì.

Đến gần, Sở Ngọc và Hoàn Viễn có thể thấy rõ ràng, cánh cổng Sở viên mở to, mà ở ngay ngưỡng cửa là hai nhóm người đang giằng co.

Bị ngăn cản, viên quan mặt đỏ phừng phừng tức giận mắng A Man: “Cái tên nô lệ da đen vụng về nhà người, có tư cách gì mà quyết định thay chủ nhân? Còn không mau tránh ra?”

A Man đứng trước cửa, mặt hơi đỏ lên. Hiển nhiên hai chữ “vụng về” đã đâm trúng chỗ hiểm trong lòng hắn. Từ khi theo Sở Ngọc học chữ đến nay, hắn ngày càng nhận ra, bản thân mình ngoài sức lực trời phú thì hoàn toàn vô dụng. Lúc Sở Ngọc gặp phiền phức, hắn chỉ có thể đào đường hầm theo mệnh lệnh chứ không nghĩ ra được biện pháp giải quyết nào.

Vì lý do đó, A Man vốn đã ít nói lại ngày càng kiệm lời, ngày càng cố gắng thu mình, dường như chỉ hận không thể thu nhỏ bản thân núp vào một góc. Bình thường ai bảo làm gì thì hắn làm nấy, ngay cả Lưu Tang cũng có thể sai khiến hắn. Nhưng những người lạ này muốn xông vào Sở viên thì hắn lại mím môi ngăn cản cật lực, thể hiện rõ quyết tâm không nhượng bộ.

Sở Ngọc đến gần nhìn thấy tình cảnh này, không cất tiếng gọi A Man, cũng không xông vào chỗ bọn họ. Nàng kéo Hoàn Viễn lùi lại vài bước, đứng ở một góc khuất mà A Man không nhìn thấy. Lặng lẽ quan sát một hồi, nàng bỗng ghé tai khẽ hỏi Hoàn Viễn: “Người nói xem, có phải ta là một kẻ chẳng ra gì?”

Hoàn Viễn kinh ngạc: “Sao lại nói vậy?”

Sở Ngọc nhìn A Man chằm chằm, thản nhiên nói: “Ta nghĩ rằng mình đối xử với các người rất tốt, nhưng chẳng qua tự mình là đúng mà thôi. A Man ở đây chẳng hề vui vẻ chút nào. Ta làm việc gì cũng không mang theo hắn, khi không cần đến hắn là lập tức bỏ quên, bởi vì trong vô thức, ta nghĩ đầu óc hắn đơn giản, không phải là đối tượng giao tiếp phù hợp. Ta nghĩ như vậy, chẳng phải là tư lợi hèn hạ ghê tởm sao?”

Hoàn Viễn giật mình, lại nghe Sở Ngọc nói tiếp: “Ta và người ra ngoài, lại bỏ hắn ở nhà một mình, điều này còn đáng sợ hơn cả nhục mạ trực tiếp. Ta đưa hắn theo, rồi lại để hắn cô đơn thui thủi một mình. Trước kia có Lưu Tang ở đây còn đỡ, bây giờ Lưu Tang đi rồi, hắn lại càng cô độc hơn bao giờ hết!”

A Man buồn bã, tự ti, không phải là do nàng tạo thành sao? Trong lúc vô ý, nàng đã tạo ấn tượng như vậy cho hắn, khiến hắn cảm thấy mình là kẻ vô dụng. Chàng trai ngày xưa sung mãn đầy sức sống, tựa như thú hoang bên dòng suối trong veo ở huyện Sơn Âm, bây giờ đâu mất rồi?

Cặp mắt hắn vẫn trong vắt màu hổ phách, nhưng giờ đây lại bị bao phủ một tầng ưu thương. Vẻ hồn nhiên hoang dã, sung mãn ngỗ ngược đã bị bào mòn hầu như toàn bộ. Từ khi nàng mang hắn về, ngoại trừ cho hắn ăn, thì đem lại cho hắn điều gì?

Trước đây có lẽ A Man ngốc nghếch hơn bây giờ, nhưng lại vui vẻ hơn.

Sở Ngọc lẳng lẳng nhìn A Man, còn Hoàn Viễn lại lẳng lẳng nhìn Sở Ngọc, với vẻ dịu dàng trù mền mà chính hắn cũng không nhận ra. Hắn cảm thấy không thể dời ánh mắt, như có thể thấu suốt tâm nguyện trước sau như một của người con gái này. Nàng vốn không cần lo cho cảm giác của A Man, dù sao đó cũng chỉ là một tội tở trong phủ. Nhưng nàng nghiêm túc tự trách mình như thế, lại không khỏi lay động lòng người.

A Man đứng chắn trước cửa, chỉ cần viên quan sai người tiến đến, hắn liền nhẹ nhàng đẩy ra. Lực rất mạnh, mấy người tùy tùng đều bị đẩy lui về phía sau nhưng A Man không nhúc nhích chút nào. Hắn chẳng có tâm tư nào khác ngoài ý nghĩ tuyệt đối không cho người lạ vào Sở viên, chờ đến khi Sở Ngọc trở về. Bỗng trên không truyền xuống tiếng nói lạnh lùng: “Sao người không dứt khoát đóng cửa lại?” Đóng cửa lại, sẽ không phải giằng co với những người này nữa.

A Man sững sốt ngẩng đầu, nhìn thấy Hoa Thác trên bờ tường, buột miệng trả lời: “Ta quên!” Ngẫm nghĩ một lát, hắn lắc đầu: “Nếu đóng cửa, lỡ bọn họ phá cửa thì sao?” Nếu cửa bị hỏng, Sở Ngọc sẽ phải tốn tiền sửa chữa, chi bằng cứ để hắn chịu khó trấn giữ ở đây.

Hoa Thác sa sầm gương mặt vốn đã chẳng vui vẻ gì, liếc đến chỗ Sở Ngọc đang đứng, nói với viên quan: “Chủ nhân của Sở viên đã về, nếu ngài có việc gì thì nói ra đi!”

Theo hướng mắt Hoa Thác, viên quan quay lại nhìn thấy Sở Ngọc và Hoàn Viễn, liền hồn hồn cất tiếng: “Các vị về đúng lúc lắm! Sao gia nô nhà các vị lại vô lễ thế?”

Bị Hoa Thác làm lộ bí mật, Sở Ngọc chỉ còn cách kéo Hoàn Viễn bước ra, đến gần viên quan cười cười: “Đó không phải gia nô, mà là người nhà của ta. Nếu ta đi vắng, hắn có thể thay ta quyết định, xin các hạ chớ hiểu lầm!”

Đến trước cửa, nàng mỉm cười với A Man, rồi mới quay sang viên quan: “Bản nhân là chủ hộ, xin hỏi các hạ đến đây có việc gì vậy?”

Viên quan trước là kinh ngạc về lý do thoái thác thờ ơ như không của Sở Ngọc, sau mới nhớ đến mục đích chuyến đi. Hắn thở vài cái để dịu lửa giận, một lúc sau vẻ mặt mới trở nên bình tĩnh: “Xin hỏi, các hạ có phải tên là Hoàn Viễn?”

Sở Ngọc nghiêng đầu quay sang Hoàn Viễn: “Tìm người!” Nàng lui về phía sau nửa bước, nhường cho Hoàn Viễn tiến lên nói chuyện, còn bản thân mình thì kéo A Man, nhỏ giọng nói: “Làm tốt lắm! Nhưng lần sau, đừng đứng một mình chịu trận ở cửa, chẳng may gặp nguy hiểm thì biết làm sao? Để ta dạy người nhé, người xem, cái người mặc đồ đồ trên bờ tường kia là thực khách nhà chúng ta. Những lúc thế này chính là thời điểm lợi dụng hắn, phải ra sức bóc lột giá trị thặng dư chứ! Có việc gì cứ sai hắn làm là được!”

Cái quái gì thế?

Dù tiếng Sở Ngọc rất nhỏ, nhưng với người luyện võ như Hoa Thác thì vẫn nghe rõ ràng. Mặt hắn đen một nửa, nhưng giấu ra thì, quả thật hắn là thực khách ăn uống “chùa” ở đây, không có tư cách gì phản bác những lời vừa rồi. Hắn chỉ còn cách nhảy khỏi tường, thâm nghĩ lần sau sẽ không rồi hời để ý chuyện trước cửa nữa.

Thuận miệng đuổi Hoa Thác đi, Sở Ngọc mới chuyên tâm để ý chuyện của Hoàn Viễn phía bên kia. Nghe đoạn đối thoại giữa hắn và vị quan, nàng càng lúc càng mở to mắt. Hóa ra viên quan kia do hoàng đế Bắc Ngụy Thác Bạt Hoàng phái tới, chuyển lời rằng: nghe nói Hoàn Viễn tài học bất phàm, muốn mời hắn lên triều làm quan.

Chưa nói đến việc Thác Bạt Hoàng vươn tay quá dài, từ Bình Thành – cách hàng ngàn dặm về phía bắc đến tận Lạc Dương, mà nàng thực hiểu kỳ, làm sao Thác Bạt Hoàng biết đến sự tồn tại của Hoàn Viễn, thậm chí còn mời hắn ra làm quan?

Cũng không nên nói, không có ai biết đến sự tồn tại của Hoàn Viễn. Có điều, Sở Ngọc cho rằng, chỉ phía Dung Chỉ biết mà thôi. Lần trước Chung Niên Niên tìm tới, nàng không hề ngạc nhiên. Nhưng vì sao lại lấy danh nghĩa hoàng đế, mà không phải là thái hậu?

239. Q.5 - Chương 242: Một Tay Che Lạc Dương

Viên quan bắt đầu thuyết phục, nhưng còn chưa kịp nêu chế độ lương bổng đãi ngộ hinh thì Hoàn Viễn lập tức cự tuyệt không chút chần chừ: “Thứ lỗi, tại hạ không thể tuân mệnh. Xin các hạ về cho!”

Sở Ngọc đang tò mò chờ nghe Thác Bạt Hoảng có chế độ hậu đãi thế nào để “chiêu hiền đãi sĩ”, lại không ngờ Hoàn Viễn thẳng thừng cự tuyệt, không khỏi kinh ngạc. Mà viên quan còn ngạc nhiên hơn, không ngờ Hoàn Viễn chỉ là một dân thường, vậy mà đến ý chỉ của hoàng đế cũng dám chống lại.

Nhưng nghĩ đến thái độ vừa rồi của A Man và Sở Ngọc, hấn cũng vỡ lẽ: trạch viện này tập hợp một bảy điều dân.

Viên quan chần chừ một lúc, trầm nghĩ: lần này mình mang theo quá ít tùy tùng, nếu cứ cố tình dây dưa thì chỉ một tên nô lệ da đen kia cũng chưa đối phó nổi. Tốt nhất là cứ tạm thời rời đi, yêu cầu quan phủ địa phương điều động ít binh lực rồi mới có thể quay lại tính sổ với đám điều dân này. Quyết định như vậy, thậm chí hấn không khuyên Hoàn Viễn thêm lời nào, chỉ cười lạnh một tiếng rồi dẫn người rời đi.

Hoàn Viễn trầm mặt, cùng Sở Ngọc quay vào nhà. Đóng cửa lại, đi được vài bước, Sở Ngọc vội vã hỏi: “Người không muốn làm quan sao?” Tuy Hoàn Viễn không hề tỏ vẻ bất mãn với cuộc sống sâu gạo hiện tại, nhưng nàng lại cảm thấy hổ thẹn sâu sắc với hấn.

Dù xét về khả năng thao lược hay tài văn, Hoàn Viễn đều xứng đáng có đường công danh rạng rỡ. Nhưng từ khi đến Bắc Ngụy, hấn luôn cố tình giấu diếm tài năng, cho nên không thể kết giao với giới văn nhân chứ đừng nói là ra làm quan. Trừ những lúc tán gẫu với Quan Thương Hải hay cùng nàng đi mua sách, thì việc hấn thường làm nhất là đọc sách trong phòng.

Trong lòng Sở Ngọc hiểu rõ vì sao.

Hấn làm như vậy, là để tránh sự chú ý của người khác. Tránh gây chú ý, cũng là tránh làm bại lộ thân phận của bọn họ. Nói chính xác hơn, là tránh làm lộ thân phận của nàng. Trong tất cả bọn họ, người thiếu năng lực tự vệ nhất, cũng là người dễ gặp nguy hiểm nhất, chỉ có nàng mà thôi.

Một khi thân phận bị phơi bày, lại không có địa vị quyền lực bảo hộ như xưa, thì nàng sẽ dễ gặp phải rắc rối. Tuy nơi đây không thuộc Nam triều, nhưng thân phận trước kia của Sở Ngọc khá là tai tiếng, khó lòng được Bắc triều tiếp nhận.

Ý chỉ của hoàng đế đã tới đây, tức là hoàng đế biết rõ lai lịch bọn họ. Sống ẩn dật hay lộ diện đều không sao cả, Sở Ngọc cứ tưởng rằng Hoàn Viễn sẽ đồng ý ra làm quan. Dù sao đây cũng là cơ hội thi thố tài năng của hấn.

Hoàn Viễn dừng bước, sai người hầu vào phòng lấy một chiếc bọc mà hấn để trên giá sách. Hấn quay sang Sở Ngọc, nói chậm rãi từng chữ một: “Ta không muốn làm thần tử của người Tiên Bi!”

Nghe Hoàn Viễn nói vậy, Sở Ngọc đột nhiên nhớ ra. Bắc Ngụy là do người Tiên Bi chứ không phải người Hán xây dựng chính quyền. Tộc Tiên Bi, nói cách khác thông dụng hơn là người Hồ, vốn là một tộc người du mục ở phía Bắc, dần dần lớn mạnh lên. Trong tiểu thuyết “Thiên long bát bộ” của Kim Dung, nhân vật Mộ Dung Phục luôn nung nấu ý chí phục quốc của tổ tiên Mộ Dung thị, chính là bộ tộc Tiên Bi. Tộc người này đã từng tồn tại có thật trong lịch sử. Thời kỳ hỗn loạn trước Nam Bắc triều, Mộ Dung thị đã từng thành lập một quốc gia, nhưng không lâu sau đó bị diệt vong. Thác Bạt thị hiện đang nắm quyền tại Bắc Ngụy là một nhánh của bộ tộc Tiên Bi.

Sống giữa người Hán, người Tiên Bi đã trải qua nhiều đời bị Hán hóa, trong chính quyền cũng sử dụng hơn một nửa là người Hán. Điều đó khiến cho Sở Ngọc quên mất, nơi đây thật ra bị thống trị bởi người ngoại tộc.

Trong lòng Sở Ngọc không có sự phân biệt Hán Hồ rõ ràng. Tuy không nhớ rõ lịch sử, nhưng nàng cũng đại khái biết, nhiều năm sau nhà Tùy sẽ thống nhất thiên hạ, Nam triều Bắc triều trở thành một nước. Tầm nhìn không bị thời đại bó hẹp, cho nên nàng không có thù hận giai cấp đối với người Tiên Bi.

Nhưng Sở Ngọc cũng biết, muốn cho Hoàn Viễn hiểu rõ những vấn đề đó giống nàng là một việc vô cùng khó khăn. Lập trường của Hoàn Viễn là kiểu văn nhân truyền thống, cho nên nàng cẩn thận không biểu hiện gì, chỉ nói: “Vậy thì làm thế nào bây giờ? Hoàng đế đã tìm tới cửa rồi!” Dừng một chút, nàng trầm mặc: “Hay là chúng ta chạy trốn đi!”

Đối phương sẽ không vì một câu cự tuyệt của Hoàn Viễn mà từ bỏ ý đồ. Muốn tránh phiền toái, cách tốt nhất là rời khỏi nơi này.

Hoàn Viễn chậm rãi lắc đầu, trên mặt hần xẹt qua một tia kỳ dị. Rồi sau đó, ánh mắt hần nhìn nàng thật sâu, không rõ là có hàm ý gì. Rất lâu sau, hần mới từ tốn nói: “Không, không phải chúng ta đi. Mà là ta đi!”

Một mình hần rời đi, là có thể giải quyết được vấn đề.

Sở Ngọc cảm thấy hơi bất an: “Vì sao?” Hần có ý gì?

Hoàn Viễn hạ tầm mắt, thản nhiên nói: “Cả nhóm người chúng ta không có chỗ nào để đi. Bắc Ngụy không thể ở, Nam triều thì nguy hiểm!”

Thiên hạ này, nói cách khác là “vương thổ” (đất của vua), tuy có đến hai vị vua, nhưng đều là vương thổ. Ngoài vương thổ, Mạc Bắc Nam Man đều là những nơi hoang vu. Hần thật sự không đành lòng để nàng phải chịu đói khổ, lang bạt kỳ hồ.

Hoàn Viễn ngược mắt, đôi mắt tuần nhả sáng trong khe lạy động, dường như hơi khó xử: “Chỉ cần ta đi, thì hoàng đế Bắc Ngụy không còn lý do gây khó dễ cho nàng nữa, sẽ không còn người tới quấy rầy!”

Sở Ngọc cảm thấy buồn cười: “Sao người dám chắc, khi người đi rồi, Thác Bạt Hoàng sẽ không so đo? Nói không chừng, hần còn giận lây sang ta thì sao?” Cả hai người đều không hề có ý tôn sùng hoàng đế, cho nên một người thì gọi thân phận, một người thậm chí gọi thẳng tên.

Tiếng Hoàn Viễn rất thấp, nhưng vẫn đủ để Sở Ngọc nghe thấy: “Sẽ không! Người mà Bắc Ngụy hoàng đế muốn là ta. Chỉ cần ta đi, hần sẽ không trút giận mà trực tiếp đối mặt với người sau lưng nàng!”

Hần nói tới đây, trong lòng đau nhói, rồi quay mặt đi không nhìn Sở Ngọc: “Có lẽ nàng không biết, nhưng ta dần dần phát hiện ra. Chúng ta vẫn luôn được bảo hộ. Từ khi đến Bắc Ngụy tới nay, chúng ta chưa từng gặp bất kỳ rắc rối nào. Chưa từng bị tiểu thương lừa dối, chưa từng bị quan lại ức hiếp, chưa từng bị bọn hào phú gây khó dễ, chưa từng bị ai để ý dò xét. Thậm chí, kẻ thù ở Nam triều cũng không sai người truy đuổi... Đây không phải là năng lực của ta, mà có người tận lực bảo hộ sau lưng chúng ta!”

Một bàn tay lặng lẽ che hết bầu trời Lạc Dương, đánh tan mọi bất lợi, bảo vệ bọn họ an toàn.

Vô cùng mạnh mẽ, vô cùng vững vàng, khiến Hoàn Viễn hần nản lòng đến cực điểm. Đối phương chỉ âm thầm tiến hành mà có thể bảo vệ Sở Ngọc chu đáo, còn hần lại không giúp được gì.

Người đó có lẽ là Quan Thương Hải, nhưng phong cách làm việc thế này...lại giống một người khác.

Sở Ngọc ngẩn ngơ.

Hóa ra, một năm qua nàng sống yên ổn, là nhờ được bảo hộ sao? Bởi vì đã có người che hết mọi nguy hiểm tai họa cho nàng, giúp nàng có thể bình yên vô tư lự sống qua ngày? Nàng có thể tận hưởng khí trời, có thể tự do tự tại cười đùa vui vẻ, là bởi vì có người đã dựng lên một tấm lá chắn vô hình che hết gió mưa?

Nhìn Sở Ngọc cứ đứng ngơ ngẩn, Hoàn Viễn khẽ cười khổ, thấp giọng: “Đúng vậy, nàng được bình an, từ đầu đến giờ đâu phải nhờ ta bảo vệ! Ta ở lại đây, còn có ích lợi gì?”

Lúc này, người hầu đã mang cái bọc tới, bên trong là một vài vật dụng và mấy bộ quần áo. Mấy ngày trước, Hoàn Viễn phát hiện ra có người âm thầm bảo vệ Sở Ngọc, đã chuẩn bị đồ đạc. Lúc đó hần đã có ý ra đi, nhưng chưa đủ lý do, cứ thế kéo dài đến nay. Bây giờ chính là lúc thích hợp.

Thác Bạt Hoàng phái người tới, cho thấy tấm lá chắn của người kia đã có khe hở. Hần rời đi có thể giảm nhẹ phần nào gánh nặng và phiền toái cho Sở Ngọc.

Hoàn Viễn xoay người, bước về phía cửa. Nhưng một bóng người từ bên cạnh hắt lao tới, đứng chắn trước mặt.

240. Q.5 - Chương 243: Cố Nhân Tới

Nhìn thấy bóng người ấy, Hoàn Viễn hơi giật mình, nhưng trong lòng ấm áp.

Đứng chắn trước cửa là Sở Ngọc. Nàng từ bên cạnh hắt lao tới, ngăn cản trước mặt.

Sợ Hoàn Viễn có thể lách qua mà đi, Sở Ngọc dựa hẳn lưng, dùng cả cơ thể che kín phần tiếp giáp giữa hai cánh cửa.

Nhìn vẻ mặt nàng như đang lâm trận, Hoàn Viễn không khỏi buồn cười: “Nàng đứng chắn ở đó có ích gì? Đùng quên nhà này còn có cửa ngách, cửa sau!”

Sở Ngọc vừa nghe liền nghiêng răng kêu lên: “Nếu người dám đi, ta sẽ sai người phá hỏng mấy cái cửa đó!”

Hoàn Viễn cười thành tiếng: “Thôi đừng trẻ con như thế nữa! Nàng ngăn được ta lúc này, liệu có thể ngăn cả đời...” Lời còn chưa dứt, hắt nhìn vẻ mặt Sở Ngọc, tiếng nói bỗng thấp dần, ý cười cũng đọng lại.

Bởi vì vẻ mặt nàng lúc này là sắp khóc.

Hai tay chống trên cửa, Sở Ngọc biết rõ hành động của mình là phí công vô ích. Nàng không thể để Hoàn Viễn rời đi, một mình phiêu bạt, nhưng lại không biết nói gì để giữ hắt lại.

Sở Ngọc chực òa khóc. Lại một người nữa sắp rời đi. Lưu Tang đã bị Chung Niên Niên đưa đi, bây giờ Hoàn Viễn cũng muốn ra đi. Nàng còn có A Man, Lưu Tang có Chung Niên Niên, nhưng Hoàn Viễn thì có ai bên cạnh?

Hắt mang theo cảm giác gì khi rời đi?

Nghĩ đến tất cả những điều này, Sở Ngọc không tự chủ được. Tất cả những người bên cạnh đều là người nhà của nàng, làm bạn đồng hành từ Nam triều đến Bắc triều, nương tựa lẫn nhau. Nàng không thể dứt bỏ bất kỳ ai.

Lúc Lưu Tang đi, nàng tự an ủi là cậu bé có người thân bên cạnh chăm sóc. Nhưng còn Hoàn Viễn, hắt có cái gì? Hắt thăm lặng làm bạn bên nàng, cuối cùng lại quyết định thăm lặng ra đi. Hắt mất nhiều như vậy mà không có được bất cứ thứ gì, thậm chí một mái nhà yên ổn cũng không có.

Sở Ngọc cắn chặt môi, hốc mắt đỏ lên, nhưng lời nói nghẹn chặt trong cổ họng.

Đừng đi...

Đừng lưu lạc một mình như vậy...

Đừng rời xa nàng...

Bởi vì nàng đau đớn, cảm nhận được sự cô độc của hắt mà thấy đau đớn.

Trong lòng Hoàn Viễn là tình cảm hỗn loạn phức tạp. Ánh mắt luôn trầm tĩnh, ôn hòa, kiềm chế của hắt càng lúc càng dịu dàng ấm áp: “Công chúa, đừng như vậy! Tại hạ chẳng qua chỉ là một kẻ đơn côi hèn mọn, không đáng để người phải như thế!...”

Đừng khóc, nếu nàng khóc, hắt không thể nào rời đi được!

Nhưng dù không thể buông bỏ, cuối cùng vẫn phải đi thôi. Bữa tiệc nào chẳng đến lúc tàn!

Khoảng một phút sau, cuối cùng Hoàn Viễn cũng ra khỏi Sở viên. Nhìn cổng lớn phía sau khép lại, ánh mắt hắt lưu luyến rất lâu, nhưng bước chân vẫn trầm ổn vững vàng tiến về phía trước.

Đến trước nhà Quan Thương Hải, hấn gõ cửa, nhờ tôi tớ giao lại thư cho chủ nhân. Trong thư là lời thỉnh nhờ: sau khi hấn ra đi, hi vọng Quan Thương Hải có thể thay hấn chăm sóc Sở Ngọc.

Hoàn Viễn không biết lời từ giã nghe có lọt tai không, nhưng ít ra có Quan Thương Hải bảo đảm, Sở Ngọc sẽ an toàn hơn nhiều, và hấn cũng yên tâm hơn mà ra đi.

Gia nhân mở cửa nhận ra Hoàn Viễn, hỏi hấn có muốn gặp Quan Thương Hải không, Hoàn Viễn mỉm cười lắc đầu, rồi lễ phép cáo từ. Hấn không muốn gặp Quan Thương Hải một chút nào, bởi vì nhìn thấy Quan Thương Hải, hấn lại bất giác nghĩ đến một người khác, nhất là trong lúc này.

Chân hấn chậm rãi bước trên đất Lạc Dương, mỗi bước lại rời xa Sở Ngọc thêm một chút. Nhưng hấn không dừng lại, mà cứ tiếp tục đi.

Đã quyết định điều gì là nhất định sẽ làm, sự cố chấp của Hoàn Viễn không thua kém bất kỳ người nào.

Chầm chậm đi về hướng đông, nhưng mới đi được khoảng một dặm đường, Hoàn Viễn bỗng thấy ở đầu một ngõ nhỏ vắng vẻ, có người đứng khoanh tay, quay lưng về phía hấn. Người đó mặc quần áo đen tuyền, bóng lưng đơn bạc gầy guộc, dáng vẻ mảnh mai nhưng không yếu ớt.

Sắc mặt Hoàn Viễn trầm xuống. Một lát sau, hấn thản nhiên cất tiếng: “Là người, Mặc Hương!”

Tuy chỉ nhìn phía sau lưng, nhưng Hoàn Viễn nhận ra người này chỉ sau khoảng một, hai giây. Trước đây, kẻ kia đã từng là cộng sự của hấn.

Mặc Hương chậm rãi xoay người lại, nâng tay vái chào Hoàn Viễn rồi mỉm cười: “Hoàn công tử, đã lâu không gặp. Mặc Hương đứng ở đây chờ, có lẽ cũng không nằm ngoài dự liệu của công tử!” Phong thái động tác hấn đều học từ Dung Chỉ, tao nhã nhẹ nhàng nhưng không còn chút gì vẻ mềm mại đáng yêu ngây trang trước kia.

Vết thương trên mặt hấn tuy vẫn còn dấu tích, nhưng đã đỡ hơn nhiều so với một năm trước.

Lúc này Hoàn Viễn không dám có nửa phần khinh thường Mặc Hương, Yên lặng quan sát một hồi, Hoàn Viễn lãnh đạm cất tiếng: “Tất nhiên là không ngoài dự liệu. Dung Chỉ ở Lạc Dương, một tay che trời. Đừng nói người biết ta ra khỏi thành, mà lúc này nếu người đứng trước mặt ta là hấn, thì ta cũng sẽ không may ngạc nhiên!”

Mặc Hương đã tới tìm hấn, tất là có mưu đồ. Chỉ cần bình tĩnh ứng đối, ngược lại có lẽ còn biết thêm được một vài tin tức.

Đối với sự lãnh đạm của Hoàn Viễn, Mặc Hương không chút phật lòng, chỉ cười một tiếng: “Hoàn công tử nghĩ chuyện nghiêm trọng quá rồi! Công tử nhà ta còn có việc khác quan trọng. Cần công tử lại, là ý của riêng ta. Vừa rồi Hoàn công tử đã từ chối ý chỉ của bệ hạ?”]

Hoàn Viễn cười lạnh: “Đó là bệ hạ của ngươi, không phải bệ hạ của ta!” Dù hoàng đế Nam triều có suy bại đến thế nào, thì từ đầu chí cuối, hấn cũng quyết không phục tùng hoàng đế người Hồ – người Tiên Bi.

Nghe trong lời nói của Hoàn Viễn ẩn chứa sự phẫn nộ, ban đầu Mặc Hương hơi ngẩn ra. Ngẫm nghĩ một lát, hấn mỉm cười thoải mái: “Hoàn công tử khoan vội tức giận! Bệ hạ này của ai không quan trọng, chủ nhân thật sự của tại hạ chỉ có Dung công tử. Mặc Hương đứng ở đây cản đường, là có chuyện muốn nhờ. Mong công tử hãy kiềm chế cơn giận, nghe ta nói rõ ngọn ngành đã!”

Hoàn Viễn hơi nhíu mày: “Ngươi nói đi!”

Mặc Hương mỉm cười hài lòng, khom người vái chào rồi mới khéo léo mở lời.

Lúc trước những gì Hoàn Viễn suy đoán là đúng một nửa. Dung Chỉ quả thật đứng về phe Phùng thái hậu, nhưng không trực tiếp phò tá Phùng thái hậu, mà sai Mặc Hương lo liệu giúp đỡ, thỉnh thoảng mới gặp Mặc Hương để hỏi tình hình. Gần đây, Phùng thái hậu và Thác Bạt Hoảng đối đầu ra mặt, Phùng thái hậu với danh nghĩa phụ chính sắp giành được thắng lợi hoàn toàn, thì bên cạnh Thác Bạt Hoảng bỗng xuất hiện một người. Người đó giúp Thác Bạt Hoảng xoay chuyển tình thế, thậm chí bức Phùng thái hậu phải nhượng bộ vài phần.

Hoàn Viễn hơi hơi cười lạnh, đang định cất tiếng châm chọc: những chuyện đó đâu có quan hệ gì với hần. Nhưng bỗng nhiên hần nghĩ tới, nếu không liên quan đến mình, Mặc Hương đâu có rồi hơi nói cho hần biết làm gì, nên lại kiên nhẫn nghe tiếp.

Suốt thời gian nói chuyện, Mặc Hương vẫn quan sát thái độ của Hoàn Viễn. Phỏng đoán suy nghĩ của hần, Mặc Hương cười cười: “Hoàn công tử không hổ danh là Hoàn công tử. Người đó, Hoàn công tử có quen biết. Là cố nhân từ Nam triều tới đó!” Nói đến hai chữ “cố nhân”, dường như Mặc Hương khê nghiêng rằng.

Thấy Hoàn Viễn vẫn bình thản, không hề mở miệng hỏi tên người kia, Mặc Hương không nhử mồi thêm nữa, thản nhiên tiếp lời: “Người đó là Thiên Như Kính!”

241. Q.5 - Chương 244: Không Biết Ở Nơi Đâu

Một lúc sau, giữa hai hàng lông mày của Hoàn Viễn xuất hiện tia dao động. Hần nhìn Mặc Hương, tỏ ý muốn biết rõ thêm.

Không thể phủ nhận, khi Mặc Hương nhắc đến cái tên Thiên Như Kính, lập tức khơi gợi cho Hoàn Viễn đầy đủ cảnh giác và đề phòng. Thiên Như Kính chẳng những là kẻ thù của Dung Chỉ, mà còn từng ám hại Sở Ngọc, lại bị nàng trả đũa. Ở góc độ này, Dung Chỉ và Sở Ngọc đang trên cùng một con thuyền.

Rốt cuộc có thể lôi kéo sự chú ý của Hoàn Viễn, Mặc Hương trong lòng nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục giải thích: hần vốn phụ tá bên cạnh Phùng thái hậu, nhưng từ khi Thiên Như Kính xuất hiện sau lưng Thác Bạt Hoảng, không hiểu có biện pháp gì mà khiến phần thắng lại nghiêng về phía Thác Bạt Hoảng.

Sở Ngọc biết rõ về Thiên Như Kính và lai lịch của chiếc vòng tay. Dung Chỉ về mặt tinh thần cực kỳ vững vàng cao ngạo, luôn đứng từ bên trên nhìn xuống hết thấy. Vì vậy, cả hai bọn họ chẳng ai coi thân phận thiên sư của Thiên Như Kính ra gì. Nhưng Mặc Hương thì khác. Thứ nhất, hần không biết rõ chân tướng sự việc. Thứ hai, hần không có được khí chất ung dung thoải mái của Dung Chỉ. Mấy ngày trước, thấy Thiên Như Kính xuất hiện bên cạnh Thác Bạt Hoảng, hần không khỏi bối rối hoảng loạn.

Không có Dung Chỉ chỉ đạo, hần không biết ứng đối thế nào với cục diện này.

Chần chừ một hồi, Mặc Hương nói ra mục đích của mình: “Tại hạ hi vọng, Hoàn công tử có thể đồng ý làm việc cho Thác Bạt Hoảng theo như yêu cầu!” Nói Dung Chỉ thỉnh thoảng liên hệ với hần là giả. Hần chỉ biết Dung Chỉ ở nơi nào, lần này tới Lạc Dương, một mặt đi tìm Hoàn Viễn, nhưng mục đích chính là đi tìm Dung Chỉ.

Có điều hần không xác định được, liệu Dung Chỉ có bị Thiên Như Kính một lần nữa dùng thủ pháp thần kỳ chế ngự hay không. Vì vậy, hần muốn gắng hết sức tìm mọi biện pháp để tăng khả năng thắng lợi.

Hần hi vọng, Hoàn Viễn sẽ chịu làm nội ứng, đến chỗ Thiên Như Kính. Trên danh nghĩa là phò tá cho Thác Bạt Hoảng, nhưng mục đích thật sự là dò la về Thiên Như Kính.

Mặc Hương thành khẩn nhìn Hoàn Viễn: “Hoàn công tử, mặc dù chúng ta không được tính là bằng hữu, và đề nghị của ta cũng làm khó công tử, nhưng Thiên Như Kính xuất hiện tại Bắc Ngụy không rõ vì mục đích gì. Có lẽ là vì công tử nhà ta, nhưng cũng có lẽ nhằm vào công chúa, ta thật sự không dám chắc. Ta đương nhiên lo cho công tử nhà mình, sợ Thiên Như Kính lại giống như sư phụ hần, ra tay ám hại Dung công tử. Nhưng cũng không phải không có khả năng, Thiên Như Kính sẽ lần thứ hai xuất thủ gây bất lợi cho công chúa...”

Hần nói tới đây liền dừng lại, ngóng nhìn Hoàn Viễn đầy mong đợi.

Đều là người thông minh, Mặc Hương biết Hoàn Viễn có thể hiểu rõ ý tứ của hần. Thiên Như Kính đã từng đối địch với cả Dung Chỉ và Sở Ngọc. Hần tới Bắc Ngụy, có lẽ là nhằm vào Dung Chỉ, nhưng cũng rất có thể là vì Sở Ngọc. Mặc Hương biết mục đích của mình không thể qua mắt được Hoàn Viễn, cho nên dứt khoát nói thẳng ra, để cho Hoàn Viễn tự cân nhắc.

Theo hần suy đoán, hần là Thiên Như Kính đã tố cáo nơi ở của Hoàn Viễn và Sở Ngọc với Thác Bạt Hoàng. Chưa biết Thiên Như Kính có mục đích gì, nhưng chỉ cần Thác Bạt Hoàng có ý sử dụng Hoàn Viễn, thì cũng chính là cơ hội cho Hoàn Viễn.

Nếu Hoàn Viễn có thể đáp ứng yêu cầu của Thác Bạt Hoàng, đến bên cạnh và được vị hoàng đế này trọng dụng, thì sẽ có cơ hội thăm dò ý đồ của Thiên Như Kính.

Điều này có lợi với cả Dung Chỉ và Sở Ngọc. Tất nhiên, Mặc Hương phải thừa nhận, sẽ có ích cho Dung Chỉ nhiều hơn, nhưng với Sở Ngọc cũng không phải là vô dụng. Nhưng còn phải xem, Hoàn Viễn có chịu vì một chút công dụng này mà hạ mình làm thần tử cho người Hồ hay không.

Vừa rồi Mặc Hương quan sát thái độ của Hoàn Viễn, thấy hình như hần rất phản đối ra làm quan ở Bắc Ngụy. Hần có nhận lời hay không, sẽ chứng tỏ hần coi trọng Sở Ngọc nhiều hay ít. Vì vậy, Mặc Hương chặn đường Hoàn Viễn cũng không dám chắc có thể khuyên giải hần, chỉ là liều thử một phen mà thôi.

Hoàn Viễn không nói một lời, xoay người theo đường cũ quay ngược trở lại.

Mặc Hương lặng lẽ đứng yên tại chỗ. Một lúc lâu sau, chờ cho đến khi bóng Hoàn Viễn khuất hần, hần mới tiếp tục lộ trình thực sự của mình.

Cuối cùng Hoàn Viễn cũng đi rồi.

Cho đến khi bên cạnh chỉ còn một mình A Man, Sở Ngọc không thể thờ ơ thêm được nữa. Cảm giác cô độc đáng sợ bủa vây nàng, từng giây từng phút, dù có đi gặp Quan Thương Hải cũng không thể nào gạt bỏ được.

Dù là Lưu Tang hay Hoàn Viễn, bọn họ đều có vị trí không thể thay thế trong lòng nàng. Quan Thương Hải chỉ là bằng hữu, nhưng nàng lại mất đi người thân.

May mà còn có A Man, tuy đầu óc không thông minh sáng sủa, thỉnh thoảng lại rất vụng về, nhưng là người duy nhất còn ở lại cạnh nàng. Bởi vì có A Man, nên nàng mới không mất đi niềm an ủi cuối cùng.

Nếu A Man lại vì một lý do nào đó mà rời đi, thì Sở Ngọc không biết mình sẽ thế nào nữa.

Mấy ngày qua, Sở Ngọc, A Man và Quan Thương Hải đi lang thang khắp phố chợ. Mỗi lần xuất môn đều là nàng quyết định, A Man nghe theo, Quan Thương Hải đi cùng hay không cũng được, cứ như thế tiến hành.

Nói là dạo chợ, nhưng thực sự Sở Ngọc chỉ muốn ra ngoài hít thở không khí. Quan Thương Hải biết trong lòng nàng phiền muộn, nên cho xe ngựa chạy chậm rãi. Ba người ngồi trên xe, xe chạy chậm chậm qua một nửa thành Lạc Dương. Sở Ngọc ngồi dựa bên thành xe. Cửa sổ và rèm đều mở, giúp nàng quan sát bốn phía xung quanh.

Qua Thanh Dương môn, lúc đến trường Thái học Bích Ung, Sở Ngọc bỗng quát to: “Dừng lại!” Xe còn chưa dừng hẳn, nàng liền nhảy xuống, chạy thẳng đến chỗ tấm bia đá.

Tấm bia dường như không có gì khác so với một năm trước đây, trên bề mặt đầy dấu tích sương gió và chiến tranh. Nhưng người đưa nàng đến xem văn bia, bây giờ không còn ở đây nữa.

Sở Ngọc nhìn tấm bia đá, cứ đứng ngơ ngẩn. Thậm chí nàng không biết trong lòng mình lúc này là cảm giác gì, nhưng chỉ có một ý niệm rõ ràng, là Hoàn Viễn đã thực sự đi rồi.

Vừa rồi dường như nàng có ảo giác, giống như Hoàn Viễn vẫn đang đứng giữa rừng bia này, tay áo tung bay trang nghiêm thanh nhã...Hần vẫn đứng ở chỗ này, đợi nàng gọi về nhà...

Đó là người với bề ngoài thư sinh, nhưng lại mang khí chất đích thực của một trang nam tử, ngày thường vẫn hay chạy tới đây. Có những lúc nàng đi tìm hần, trong lòng bức bối. Nhưng giờ đây, nàng hi vọng là hần chỉ chạy tới đây ngắm nhìn bia đá, nàng đến tìm, hần sẽ theo trở về.

Sở Ngọc cứ đứng thần người trước tấm bia, chợt nghe có tiếng bước chân nhẹ nhàng tới gần. Quay đầu lại thấy vẻ mặt lo lắng của A Man, nàng mỉm cười xoa dịu: “Ta không sao! Chỉ tới xem một chút thôi!”

Đang định quay lại xe ngựa, Sở Ngọc bỗng nhìn thấy cách đó không xa có một quán tạp hóa ven đường. Bảo A Man đứng chờ một lát, nàng chạy tới, hỏi mua hai búp bê tinh xảo nặn bằng đất, lúc trở về thuận tay đưa cho A Man một con: “Cầm lấy!” Đi dạo phố sao có thể không mua thứ gì?

A Man nhận con búp bê, lập tức vẻ lo lắng ban nãy biến mất hoàn toàn trên nét mặt. Hai người ngồi trên xe, A Man lật qua lật lại ngắm búp bê, nhớ ra trên tay Sở Ngọc còn cầm một con nữa, bèn liếc sang. Hắn bắt gặp, Sở Ngọc đang nhìn tay mình cười khỏ.

Trước đây, mỗi khi mua món đồ gì, Sở Ngọc thường mua một cặp cho cả A Man và Lưu Tang, không thiên vị ai hơn. Mua hai phần đã trở thành thói quen, không ngờ Lưu Tang đi rồi mà nàng vẫn giữ thói quen này.

Thấy A Man nhìn mình, Sở Ngọc đưa nốt con búp bê cho hắn: “Cho người hết!” Dù sao, Lưu Tang cũng không còn ở đây nữa.

A Man nhận lấy búp bê, nhưng không ngắm nghía như mọi khi, mà cẩn thận cất đi. Lúc ngẩng mặt lên, hắn giải thích nghiêm túc với Sở Ngọc: “Đợi Lưu Tang về sẽ giao lại cho nó!”

Trong phút chốc, ánh mắt Sở Ngọc lộ vẻ kỳ dị. Nàng định nói có lẽ Lưu Tang sẽ không trở về, nhưng lại không thốt nên lời. Cuối cùng, nàng chỉ còn biết gượng cười, quay mặt ra ngoài, giả vờ ngắm phong cảnh.

Xe ngựa chạy về phía nam, ra khỏi Lạc Dương, đến bên bờ sông Lạc Thủy.

242. Q.5 - Chương 245: Xa Cách Đã Lâu

Xe ngựa chạy được một đoạn thì thấy phía trước là một dòng sông êm ả. Dưới khúc xạ của ánh nắng mặt trời, nước sông hắt lên những quãng sáng rực rỡ, phản chiếu hàng liễu rủ xanh non bên bờ. Dòng sông xuân thật thanh bình yên ả!

Sở Ngọc lặng lẽ ngắm mặt sông một hồi rồi cất tiếng: “Quan Thương Hải, A Man, chúng ta xuống đây đi dạo đi! Ngồi mãi trên xe hơi ngột ngạt!”

Ba người dừng xe bước xuống, dặn gia nhân trông coi xe ngựa rồi chậm rãi đi bộ dọc bờ sông. Sở Ngọc đi phía trước, Quan Thương Hải phía sau, còn A Man lúc nhanh lúc chậm, lúc vượt lên trước, lúc tụt lại đằng sau.

Đi được một đoạn, Sở Ngọc mới nhận ra hôm nay Quan Thương Hải trầm mặc khác thường. Từ lúc lên xe, ngoại trừ mấy câu dặn phu xe chạy nhanh hoặc chạy chậm, hình như hắn không mở miệng nói thêm điều gì.

Sở Ngọc thấy lạ, nhưng lúc này nàng đang buồn bực uể oải, nên cũng lười phải hỏi thăm.

Trên mặt sông phẳng lặng, thỉnh thoảng lại có chỗ xoáy, phía xa xa có một con thuyền trôi lững lờ nhàn nhã. Ngày xuân tươi đẹp, không khí thật thanh bình ấm áp!

Sở Ngọc cứ thế đi không biết đã bao lâu, nỗi phiền muộn tích tụ trong lòng dần cởi bỏ. Nhìn mặt sông, nàng khẽ thở dài. Lúc này, nàng đang đứng trên một gò đất cao ven bờ, chỉ bước thêm một chút là dễ sẩy chân ngã xuống. Nhưng đứng ở chỗ này, tầm mắt rộng bát ngát, tâm tình cũng thư thái hơn nhiều.

Phía dưới có một chiếc thuyền hoa lộng lẫy ngang qua. Chắc hẳn là một nhà giàu nào đó đi du xuân. Sở Ngọc liếc qua rồi thu hồi ánh mắt.

Nghĩ một cách tích cực thì, mặc dù Hoàn Viễn đi rồi nhưng không phải là không có cơ hội gặp lại. Hơn nữa, hắn có chính kiến riêng của mình, chẳng lẽ nàng cứ đòi kiểm soát hay sao? Về phần đường xa khổ cực, nàng tin rằng Hoàn Viễn có năng lực tự chăm lo tốt cho bản thân.

Không cần lo lắng, không cần nghĩ ngợi nữa.

Sở Ngọc tự nhủ với lòng mình.

Cảm thấy vui vẻ hơn, nàng quay đầu nhìn lại, định gọi hai người phía sau. Không thấy Quan Thương Hải đâu, nhưng A Man đứng cách vài thước thì đang nhìn dưới chân nàng, ánh mắt kinh hãi, mồm há hốc như định kêu lên cái gì đó.

Theo ánh mắt hần, Sở Ngọc cúi xuống nhìn dưới chân. Khoảng hai thước đất quanh chân nàng đang xuất hiện vết nứt, đồng thời có tiếng đất đá không ngừng rơi xuống. Gò đất này vốn không vững chắc, chỉ có thể chống đỡ được trọng lượng của bản thân nó. Không ngờ nàng vừa đứng lên liền xuất hiện vết nứt.

Sở Ngọc muốn dời bước, nhưng chân vừa mới động đây, còn chưa nhấc hần lên thì lại có tiếng đất đá lở ào ào phía dưới, khiến nàng sợ hãi phải đứng im.

Giờ khắc này, thời gian và suy nghĩ đều như ngừng lại. Sở Ngọc thấy A Man cuống quýt tới gần. Còn Quan Thương Hải, không hiểu sao đứng cách nàng một đoạn đường khá xa, phát hiện có chuyện chẳng lành, cũng bay nhanh hướng về phía này.

A Man đứng gần nên đến chỗ Sở Ngọc trước. Hần giơ tay muốn đỡ, nhưng nhớ ra lực tay mình quá mạnh, sợ làm nàng đau nên lại chần chờ. Đất dưới chân hần cũng chuyển động. Vốn dĩ chỗ đất Sở Ngọc đứng chỉ sụt xuống một ít, nhưng có thêm A Man gia tăng trọng lực, vết nứt nhanh chóng lan rộng, Cả hai người đều nghiêng đi, cánh tay chỉ chạm nhau trong không trung một tích tắc rồi lại buông ra.

Cùng với chỗ đất đá sụt lở, cả hai cùng rơi xuống.

Sở Ngọc chỉ cảm thấy trong phút chốc, cơ thể mất đi trọng lượng, Nàng đang nhìn chỗ mình rơi xuống, thì vừa lúc Quan Thương Hải đuổi tới, vươn tay ra, bắt được cánh tay A Man.

Bắt được tay A Man, Quan Thương Hải dừng một chút, dường như là muốn buông ra, nhưng cuối cùng vẫn kéo lên. Một lần trì hoãn, rồi Quan Thương Hải mới kéo A Man lên gò đất, thì Sở Ngọc đã rơi xuống một đoạn rồi.

Gò đất này không cao, phía dưới cũng không phải Hoàng Hà hay Trường Giang, ngã xuống cũng không đến nỗi chết người.

Trong đầu Sở Ngọc trống rỗng. Ý nghĩ duy nhất là: nàng không biết bơi.

Sở dĩ Quan Thương Hải dụng phải tay A Man, bởi vì lúc chưa ngã, A Man ở ngoài, Sở Ngọc ở trong. Mà lúc ngã xuống rồi, thân hình A Man vẫn chắn Sở Ngọc, khiến Quan Thương Hải không thể cứu viện đúng lúc.

Đẩy người nô lệ da đen sang một bên, Quan Thương Hải vén tấm vải băng mắt lên, chuẩn bị nhảy xuống. Nhưng một giây sau, hần hạ tay xuống, chân cũng đứng yên không nhúc nhích.

Sở Ngọc nghe tiếng gió vi vút bên tai, trong lòng không quá kích động. Vừa rồi nhìn thấy bóng dáng Quan Thương Hải, nàng liền yên lòng. Cho dù nàng không may rơi xuống nước, hần cũng sẽ kịp thời cứu trước khi nàng chết đuối. Đang nghĩ như vậy, thì cả người nàng rơi gọn vào một vòng tay ấm áp.

Eo nàng bị một cánh tay ôm trọn, còn lưng thì dán chặt vào lồng ngực của ai đó. Tiếp theo, nàng thấy người đó nhún chân đạp vào một khối đá lớn cũng rơi xuống đồng thời tạo thành lực phản, nâng cả hai người lên nhẹ nhàng đáp xuống chiếc thuyền hoa mà nàng vừa nhìn thấy ban nãy.

Cùng lúc đó, Quan Thương Hải xoay người bước khỏi gò đất, xuống chỗ bờ sông bằng phẳng thấp hơn.

Chân hai người vừa chạm xuống thuyền, bàn tay kia lập tức buông ra. Khoang thuyền hơi lay động, chân Sở Ngọc không vững, suýt ngã sắp xuống. Cùng với tiếng kêu khẽ: “Cẩn thận!”, một đôi tay chắc chắn đỡ lấy vai nàng, giúp nàng đứng vững rồi mới buông ra.

Nhìn ở cự ly gần mới thấy, hoa văn điêu khắc quanh thuyền vô cùng tú lệ tinh xảo, tầng tầng lớp lớp trông rất mỹ miều. Nhưng Sở Ngọc không có lòng dạ nào thưởng thức. Toàn bộ tâm tư của nàng, đều đặt cả vào người đứng phía sau.

Vừa nghe thấy tiếng nói người kia, trái tim nàng bỗng kịch liệt nhảy lên. Không dễ dàng gì mới đứng vững, nàng chậm rãi xoay người về phía sau, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt tuấn tú. Vẫn giống y như trong trí nhớ, vẫn vẻ ung dung tiêu sái, như gió như nước không gì có thể trói buộc.

Không ai có thể ngăn cản bước chân hắn, cũng không một ai có thể quấy rầy hắn hưởng thụ niềm vui.

Giữa hai người, khoảng cách quá gần, dường như là ám muội. Nhưng ở xung quanh người này, bất kỳ thứ gì ám muội cũng có thể biến thành gió nhẹ trắng thanh, nước chảy mây trôi.

Hơn một lần, hắn ra đi không từ biệt, chỉ để lại tờ giấy nói không cần đưa tiễn. Mà bây giờ gặp lại, dường như hắn thực hiện đúng theo những gì đã nói: trong trời đất này, mặc hắn tiêu dao.

Vương Ý Chi cười dài cúi đầu, khép chiếc quạt trên tay, là chiếc quạt mà ngày trước Sở Ngọc đã tặng. Hắn khẽ mỉm cười, như là hai người ngẫu nhiên gặp nhau ở ngang đường: “Xa cách mấy năm rồi, Tử Sở huynh, đã lâu không gặp!”

Vì sao mà “đã lâu không gặp”?

Sở Ngọc nhìn hắn, dường như hơi hoảng hốt. Từ lúc hắn ra đi, có người cách biệt, có người phản bội, có người tử vong, có người thay đổi đến long trời lở đất. Nàng mất thân phận địa vị, từ Nam triều đến Bắc triều, giữa vùng tuyết mênh mang ngả bài rồi đoạn tuyết. Sau đó, những người đã cùng chung hoạn nạn với nàng, từng người, từng người một ra đi.

Chỉ mới hơn một năm, mà nàng cảm thấy dường như trải qua mười mấy năm. Bao nhiêu biến cố, bao chuyện đau lòng, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, làm sao có thể nói cho rõ ràng?

Chính là...chính là...ở trước mặt người này, tất cả đều không còn quan trọng. Ở trước mắt hắn, dường như không còn tồn tại hơn một năm xa cách ấy. Những vết khắc sâu trong lòng nàng, trước ánh mắt ấm áp như gió xuân của hắn cũng như được xóa mờ không vết tích.

Cuộc gặp gỡ “long trời lở đất” cũng bị gió nhẹ nhàng cuốn đi.

Dường như bọn họ vừa mới chia tay ngày hôm qua, lúc này gặp mặt, lại thoải mái hỏi han: đằng ấy có khỏe không?

Nàng vẫn là Tử Sở, hắn vẫn là Ý Chi.

Dù trời đất xoay vần, vật đổi sao dời, thân phận khác xưa, nhưng điều đó vẫn không hề thay đổi.

Trong lòng trào dâng ngọn sóng mãnh liệt, đập vào lục phủ ngũ tạng, ánh mắt Sở Ngọc lấp lánh nước, nàng mỉm cười mà giọng nghẹn ngào: “Ý Chi huynh, đã lâu không gặp!”

243. Q.5 - Chương 246: Gặp Mặt

Nhận ra mình đang khóc, Sở Ngọc hơi thẹn thùng, vội vàng lau mắt, miệng ấp úng thanh minh: “Gió lớn quá...”

Nói dóc, hôm nay trời trong nắng ấm, lấy đâu ra gió lớn...

“Có...có hạt cát bay vào mắt...”

Lại càng khó tin...

Sở Ngọc cũng không biết vì sao mình lại thất thố mà bật khóc thế này. Bị Hà Tập truy sát, đứng ở ranh giới mong manh giữa sự sống và cái chết, nàng không khóc. Lúc ngả bài đoạn tuyết với Dung Chỉ, nàng không khóc. Trời giạt khắp nơi từ nam đến bắc, nàng không khóc. Lưu Tang, Hoàn Viễn lần lượt ra đi, nàng vẫn cố kìm nén được. Nhưng chính vào lúc này, đối diện với ánh mắt ấm áp của Vương Ý Chi, những kiềm chế tích tụ bấy lâu bỗng hóa thành thủy triều mãnh liệt cuộn trào, phá tan con đê lý trí.

Vương Ý Chi lặng lẽ nhìn Sở Ngọc. Trong mắt hắn không có cười nhạo, cũng chẳng ngạc nhiên, chỉ là trầm mặc biểu hiện sự cảm thông và ủng hộ.

Nhìn vào ánh mắt ấy, Sở Ngọc dường như buông lỏng. Nàng cũng không chống chế nữa, thoải mái mà nói: “Đã để huynh chê cười rồi! Vừa này, không hiểu sao ta lại...”

Nghĩ cũng kỳ lạ, chỉ rơi vài giọt nước mắt, vậy mà cảm giác buồn bực mấy ngày nay cũng theo đó tan biến đi.

Vương Ý Chi khẽ gật đầu, không hỏi han gì thêm mà hạ lệnh cho thuyền hoa cập gần bên sông. Từ trên thuyền, một chiếc xuồng nhỏ hạ xuống, hai người chèo vào bờ, nhằm thẳng vị trí Quan Thương Hải đang đứng bên bờ Lạc Thủy.

Quan Thương Hải đứng sát mép nước, giày giẫm lên bùn đất ẩm ướt. Hắn chấp tay sau lưng, lẳng lặng chờ chiếc xuồng nhỏ cập bờ. Lúc này cứu Sở Ngọc, Vương Ý Chi cũng đã nhìn thấy Quan Thương Hải. Biết người này đi cùng nàng, nên hắn hạ lệnh cho lái thuyền hướng về phía người đó.

Cách bờ còn khoảng ba thước thì chiếc xuồng bị mắc cạn.

Sở Ngọc hơi bối rối. Nếu lúc này bước xuống thì khó tránh khỏi ướt áo và giày. Định nhảy một bước dài lên bờ, nàng hơi lùi về phía sau nửa bước, nhắc váy lên chuẩn bị nhảy xuống. Không ngờ vì động tác lấy đà này, chiếc xuồng trông chừng khiến nàng không đứng vững, chỉ chực ngã nhào xuống nước.

Vương Ý Chi nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy Sở Ngọc, dứt khoát ôm nàng nhảy lên bờ. Chân tiếp đất rồi hắn mới buông nàng ra, ngẩng mặt lên nhìn Quan Thương Hải: “Vị này...” Nên xưng hô thế nào?

A Man thì hắn biết, nhưng còn vị này...

Sở Ngọc giới thiệu hai người bọn họ với nhau. Hai người được giới thiệu đều mỉm cười, nhưng không khí giữa bọn họ có chút khác thường khó nói lên lời.

Nếu hai người lần đầu gặp mặt, được giới thiệu với nhau thì thường xưng hô tên gọi hoặc nói xã giao vài ba câu. Nhưng Vương Ý Chi không nói một lời, chỉ khẽ mỉm cười, lẳng lặng quan sát Quan Thương Hải, ánh mắt lộ rõ vẻ xem xét đánh giá. Ngược lại, Quan Thương Hải cũng khẽ nhếch mép cười, mặc cho đối phương tùy ý nhìn.

Trực giác phẳng phất cảm thấy không ổn, Sở Ngọc vỗ vỗ cánh tay Vương Ý Chi, ngăn không cho hắn tiếp tục nhìn chăm chăm Quan Thương Hải nữa: “Đã lâu rồi không gặp, Ý Chi huynh, hơn một năm qua huynh sống thế nào?”

Vương Ý Chi cười ha ha, cất cao giọng: “Nếu nàng muốn hỏi ta thì...nói ra thực dài dòng, phải không nào? Hay chúng ta kiếm chỗ nào từ từ nói chuyện?”

Hắn đã nói như vậy, Sở Ngọc cũng thấy ngứa ngáy tò mò. Nhìn thấy Vương Ý Chi, trong lòng nàng thoải mái hơn rất nhiều. Chuyện dĩ vãng tích tụ bấy lâu bỗng tan biến theo hư không, hiện tại chỉ hận không thể được gặp gỡ đàm luận với hắn như ngày xưa.

Vương Ý Chi mỉm cười: “Vẫn còn hai người bạn đồng hành của nàng...”

Dường như Vương Ý Chi không muốn Quan Thương Hải và A Man đi cùng. Tuy ngạc nhiên không hiểu vì sao hắn lại trở nên nhỏ mọn như vậy, nhưng Sở Ngọc cũng không có ý kiến gì, đành quay sang Quan Thương Hải, nói với vẻ hơi ngại ngùng: “Thương Hải huynh, hôm nay thực sự xin lỗi, đã làm phiền huynh đưa ta đi giải sầu. Bây giờ có thể nhờ huynh đưa A Man về được không?” Tuy rằng làm như vậy đúng là “qua sông cắt cầu”, nhưng Vương Ý Chi xưa nay lẳng tử phóng túng không gì trói buộc được, chẳng may nếu nàng trì hoãn, hắn lại vì nguyên nhân gì đó mà đi mất thì sao?

Sở Ngọc thầm tính toán: về phần Quan Thương Hải, dù sao hai nhà cũng liên nhau, tạm thời hắn không chạy mất được. Đợi lúc nàng trở về, sẽ xin lỗi và đền bù cho hắn sau.

Quan Thương Hải cũng không phản đối, chỉ khẽ gật đầu: “Cô gặp lại bạn bè cũ, ta không tiện đi cùng, vậy để ta đưa A Man về!” Nói rồi hắn gọi A Man đang tỏ vẻ không tình nguyện lắm, cả hai xoay người rời đi.

Đợi cho Quan Thương Hải đi xa, Sở Ngọc mới giật giật tay áo Vương Ý Chi, cất tiếng hỏi: “Vừa rồi, huynh làm sao mà cứ nhìn chăm chăm người ta vậy?” Chính chủ đã đi rồi, bây giờ là lúc có thể hỏi.

Bình thường khi Quan Thương Hải đi trên đường, vì có băng vải che mắt nên cũng thu hút khá nhiều sự chú ý của mọi người. Đã từng có người bước bình chạy đến trước mặt hắn khua tay loạn xạ. Nhưng Vương Ý Chi chắc chắn không phải là người thất lễ thiếu hiểu biết. Chưa nói đến việc người mù đối với hắn không có gì hiếm lạ, mà kể cả là gặp lần đầu tiên, thì cũng sẽ không đến nỗi dán chặt mắt vào đối phương như thế.

Vương Ý Chi khe khẽ mỉm cười: “Vị Quan Thương Hải này, trông rất giống một cố nhân của ta. Ta nhất thời quên mất đó là một người khá lạnh nhạt. Từ Sở huynh chờ ngạc nhiên, và làm ơn hãy thay ta xin lỗi vị bằng hữu đó!”

Sở Ngọc khoát tay áo: “Tất nhiên Quan Thương Hải không để ý đâu! Đi đi, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện. Quay trở lại thuyền của huynh, hay là vào thành Lạc Dương?”

Vương Ý Chi nhìn chiếc thuyền hoa, mỉm cười: “Đến chùa Bạch Mã cũng được! Lâu rồi ta chưa gặp Tịch Nhiên!” Ngày trước hắn chia tay Tịch Nhiên, thứ nhất là vì bản tính không thích ở chỗ nào quá lâu, thứ hai cũng là vì khó xử. Hắn chứng kiến Tịch Nhiên và đương kim thái hậu có tình cảm với nhau, nếu cứ ở bên cạnh Tịch Nhiên thì sẽ khiến vị hòa thượng này cảm thấy tội lỗi càng trầm trọng, khó có thể chấp nhận.

Bây giờ đã qua lâu, Vương Ý Chi nghĩ Tịch Nhiên đã thông suốt rồi, nên mới quay trở lại Lạc Dương. Hắn định ở Lạc Dương một thời gian, đồng thời đi tìm Sở Ngọc.

Tính ra thì, Vương Ý Chi không phải lần đầu đến Lạc Dương. Hơn một năm trước, hắn và Tịch Nhiên đến đây, không biết Sở Ngọc cũng ở trong thành này nên vội vã từ biệt Tịch Nhiên rời đi. Hai người đúng là vô duyên, đến bây giờ mới thực sự gặp lại.

Gặp lại Vương Ý Chi, trong lòng Sở Ngọc vui sướng không lời nào tả xiết. Ở bên cạnh hắn, mọi ưu sầu dường như đều tan biến, mọi phiền não trên thế gian đều trở nên nhỏ bé không đáng kể. Không phải là Vương Ý Chi có thể giúp người khác giải quyết chuyện gì, mà mọi người được lấy niềm lạc quan vui sống của hắn.

Hai người vui vẻ nói cười, cũng vào thành Lạc Dương sau Quan Thương Hải.

Tạm chia tay Sở Ngọc, Quan Thương Hải đưa A Man trở lại xe ngựa. Ba người cùng đi, lại chỉ có hai người trở về. Cả người A Man lấm lem như tượng bùn, còn Quan Thương Hải thì vẫn trầm mặc.

Xe trở về, Quan Thương Hải đưa A Man về Sở viên, còn mình thì băng qua cửa ngách vào nhà. Phía trước có một người mặc áo bào đen bước tới, thân hình mảnh dẻ gầy yếu.

Mặc Hương bỏ mũ trùm đầu, tiến lên thi lễ với Quan Thương Hải: “Hôm nay tiểu nhân trở về Bình Thành!” Hắn đã ở Lạc Dương một thời gian. Bên kia Phùng thái hậu đang cần người phụ tá, lúc này không thể trì hoãn.

Quan Thương Hải khẽ gật đầu, vẫn sải bước về phía trước.

Hắn bước từ tốn, không nhanh không chậm, vào phòng đóng cửa rồi mới cất tiếng hỏi: “Hôm nay hắn đến đây, có nói gì không?”

Trong phòng vốn không có người, nhưng giờ phút này bỗng vang lên một tiếng nói khác: “Này, ta cũng thấy lạ. Chẳng phải sáng nay ngươi đi cùng Sở Ngọc ư? Sao lại về sớm vậy?”

244. Q.5 - Chương 247: Ai Là Ai

Trong phòng có hai người.

Một người đứng dựa bên cửa, chính là Quan Thương Hải vừa mới trở về, cả người khuất trong bóng tối. Một người khác nằm nghiêng trên chiếc giường êm gần cửa sổ, quay lưng về phía Quan Thương Hải, cả người tắm trong ánh sáng ấm áp ngày xuân, đáng vẻ biếng nhác.

Khóe miệng Quan Thương Hải nhếch lên một tia kỳ dị: “Nàng gặp một người!”

Người kia hỏi: “Người nào?”

Quan Thương Hải đáp: “Vương Ý Chi”.

Lặng im trong khoảnh khắc, rồi người kia mới tiếp lời: “Thế thì...người gặp phiền toái rồi!”

“Sao lại nói vậy?”

“Bởi vì...” Người nằm trên giường xoay người lại, ngồi dậy quay mặt về phía Quan Thương Hải: “Bởi vì, Vương Ý Chi đó...lúc còn ở Giang Lăng, có quen biết ta!”

Gương mặt hắn hiển hiện rõ ràng giữa ánh sáng ngày xuân tươi đẹp, trên mắt có một băng vải che, rộng chừng hai tấc, giống y hệt Quan Thương Hải đang đứng ở ngưỡng cửa.

Hai...Quan Thương Hải.

Quan Thương Hải đứng ở cửa mỉm cười, nụ cười lạnh lùng thâm sâu khó lường: “Thì ra là thế! Nhưng hắn vẫn chưa nhận ra ta là ai, nên không nói gì!” Theo hắn phỏng đoán, sau khi mình rời đi, Vương Ý Chi sẽ không tiết lộ với Sở Ngọc, bởi vì chưa rõ chân tướng sự việc.

Quan Thương Hải trên giường lắc lắc đầu biếng nhác, lại nằm xuống: “Dù sao người đối mặt với vấn đề khó khăn là người, không liên quan gì đến ta. Người tự xử lý tốt là được!”

Quan Thương Hải đứng bên ngưỡng cửa tháo tấm vải băng mắt ra, tiện tay vắt lên chiếc bình phong. Hắn chậm rãi bước tới góc tường, chỗ bồn rửa mặt. Thấm khăn vào nước trong chiếc chậu đồng, hắn lau nhẹ gò má. Lau một lúc, trên mặt hiện ra một lớp mặt nạ mỏng.

Ngón tay thăm dò vào trong mặt nạ, đầu ngón tay khều nhẹ, bóc ra từng lớp màng mỏng màu da, vừa bóc vừa thấm nước. Cứ như vậy mấy lần, cuối cùng mới lộ ra gương mặt thật.

Hắn chậm rãi mở cặp mắt vẫn luôn khép chặt.

Khuôn mặt tuấn mỹ, thanh tao xa vời mà lại ung dung thản nhiên, mang vẻ quyến rũ lay động lòng người.

Thấy hắn lột bỏ ngụy trang, Quan Thương Hải trên giường mỉm cười: “Người cứ mạo danh ta như vậy cũng không phải là cách hay. Một ngày nào đó người sẽ phải trực tiếp đối diện với nàng, không thể đóng vai ta cả đời, phải không...Dung Chỉ sư đệ?”

Một người rất khó hóa trang hoàn toàn thành một người khác. Điều này không những Dung Chỉ biết rõ mà Sở Ngọc cũng hiểu được.

Hóa trang không chỉ dừng ở quần áo, thân hình. Thân hình khác biệt có thể dùng quần áo độn lên cho giống, nhưng khuôn mặt mỗi người một vẻ. Thay đổi khuôn mặt khác đi thì dễ nhưng bắt chước giống y hệt mặt một ai đó lại là việc rất khó khăn. Trước đây Dung Chỉ đóng giả Lưu Tử Nghiệp, ngồi trong phòng tối mờ đã là một việc không dễ dàng gì. Nhưng nếu hoạt động dưới ánh sáng ban ngày rõ ràng, lại ở gần trong một thời gian dài thì rất dễ để lộ sơ hở.

Nhưng Quan Thương Hải là một ngoại lệ.

Bởi vì phải chữa đôi mắt, nên khuôn mặt hắn luôn che một băng vải khá rộng, phủ kín mắt và hơn một nửa mũi, như vậy đã che mất bộ phận quan trọng nhất và khó hóa trang nhất trên gương mặt. Lại thêm trước đây Quan Thương Hải và Sở Ngọc không tính là quen biết, cho nên có chút khác biệt, nàng cũng sẽ không lưu tâm.

Hơn nữa, tấm vải băng mắt có tẩm thuốc, mùi thuốc luôn bên người Quan Thương Hải. Điều này che giấu đặc trưng của hắn, đồng thời lại tạo nên một đặc trưng khác. Đối với người khác, nghĩ đến Quan Thương Hải là nghĩ đến hai điều: băng vải che mắt và mùi dược liệu. Vì vậy, chỉ cần nhìn thấy tấm vải, nghĩ được mùi thuốc là tự động tin đó là Quan Thương Hải, sẽ không để ý những tiểu tiết vụn vặt khác.

Nhờ hai yếu tố quan trọng đó, Dung Chỉ đóng giả Quan Thương Hải đã hơn một năm mà không một ai ở Sở viên phát hiện ra.

“Thương Hải sư huynh!” Dung Chỉ gọi Quan Thương Hải rất lễ độ nhã nhặn, nhưng giọng điệu lại là của người trên cao có thể khống chế hết thảy: “Đó là việc của ta!”

“Ha ha” Quan Thương Hải cười thành tiếng: “Đúng là chuyện của ngươi. Nhưng mà sư đệ, ngươi ở đây đã hơn một năm rồi! Bên Bình Thành đã xảy ra biến cố. Thiên Như Kính đột nhiên xuất hiện, chắc là nhằm vào ngươi. Mặc Hương dĩ nhiên không chống đỡ nổi. Nếu ngươi không sớm ra tay, e rằng sẽ hại đến chính mình đó!”

Dừng một chút, giọng hắn trở nên trầm thấp: “Xưa nay ngươi sát phạt quyết đoán, lạnh lẽo vô tình, không cái gì là không thể dứt bỏ, không cái gì là không thể buông tay...Dung Chỉ sư đệ, tính cách đó của ngươi thực đáng ghét, nhưng nếu ngươi thay đổi, thì ta vô cùng kính ngạc đó!”

Dung Chỉ khẽ cười: “Cho đến bây giờ ta cũng chưa từng yếu đuối. Thương Hải sư huynh, huynh quá lo lắng rồi!”

Quan Thương Hải không tin, cười lạnh một tiếng. Hơn một năm qua, hắn đã chứng kiến, Dung Chỉ mạo hiểm lấy danh nghĩa của hắn kết giao với Sở Ngọc. Ban đầu Dung Chỉ nói rằng chỉ ở lại đây khoảng bốn, năm tháng để điều dưỡng cơ thể. Bốn, năm tháng trôi qua, hắn nói ở lại thêm hai tháng. Hai tháng rồi lại hai tháng nữa, cho đến nay vẫn duy trì nguyên trạng.

Có lẽ đối với chuyện khác, Dung Chỉ vẫn luôn lạnh lùng tỉnh táo, phán đoán chuẩn xác, hành động kín kẽ. Dù bản thân ở tại Lạc Dương, cách Bình Thành hàng ngàn dặm nhưng hắn vẫn có thể bày ra thế cục, đứng sau Phùng thái hậu, dẫn dắt nàng ấy giành lấy quyền thế trong triều đình Bắc Ngụy, từng bước từng bước gọn gàng mạch lạc như hắn bài binh bố trận trên bàn cờ.

Nhưng ở phương diện này, hắn lại...dùng dằng trì hoãn, là vì sao vậy?

Ban đầu Dung Chỉ ở bên cạnh Sở viên là vì sức khỏe không tốt. Mặc dù sức lực ngày xưa dần dần phục hồi, nhưng vẫn còn một vấn đề nhỏ. Thỉnh thoảng khi hắn dùng sức một chút, thì bên trong bỗng phát sinh những luồng khí lực hỗn loạn mâu thuẫn nhau, khiến cơ thể mất khả năng khống chế. Ví dụ như lúc hắn định đưa tay lên, thì trong cơ thể xuất hiện lực ấn tay xuống, khiến hắn buộc phải hạ tay xuống.

Tình hình này tuy không thường xuyên, chỉ khoảng ba đến năm ngày mới xuất hiện một lần, nhưng khiến Dung Chỉ không thể yên tâm.

Hắn không hề nghi ngờ Sở Ngọc ra tay, cũng không nghĩ Thiên Như Kính rảnh rỗi đùa bỡn với mình kiểu này. Nhưng trực giác mách bảo có uẩn khúc gì đây mà hắn chưa biết được.

Vì vậy, một mặt hắn hạ lệnh tìm tung tích Thiên Như Kính, một mặt cùng Quan Thương Hải trở thành hàng xóm của Sở Ngọc.

Thật ra, cũng không phải là Dung Chỉ cố ý. Trang viện này vốn là nơi ở cũ của cha con Quan Thương Hải. Chẳng qua sau nhiều năm lưu lạc, bọn họ trở về chốn cũ mà thôi.

Ngay cả khi làm hàng xóm của Sở Ngọc thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến Quan Thương Hải. Hắn chỉ cần ở đây, ai bên trái ai bên phải không quan trọng.

Mà Dung Chỉ ở cùng Quan Thương Hải, một mặt chữa trị cho cặp mắt của hắn, một mặt phái Mặc Hương đến Bình Thành trước để trợ giúp Phùng thái hậu.

Bọn họ ở đây yên ổn được vài tháng, thì Phùng thái hậu đến Lạc Dương, bị Sở Ngọc vô tình nhìn thoáng qua dung mạo. Sau đó nàng chú ý đến nhà hàng xóm này, vậy là từ đó kết giao.

Vốn dĩ Dung Chỉ đã định rời đi, nhưng lưỡng lự trì hoãn một lần, hai lần, thậm chí đã ba lần rồi.

245. Q.5 - Chương 248: Có Rời Đi Không

Dung Chỉ nói vài câu để đánh tan nghi ngờ của Quan Thương Hải, rồi hỏi những điều Mặc Hương nói khi đến đây. Các dược liệu hóa trang trên mặt hắn đã sạch sẽ hoàn toàn.

Rửa sạch tay, hắn chậm rãi đến bên cửa sổ. Ánh nắng trong trẻo chiếu lên gương mặt tuần mỹ, tạo nên cảm giác mơ hồ kỳ ảo xa vời.

Lý do hắn ở lại, Quan Thương Hải sẽ không hiểu được.

Bởi vì ngay bản thân hắn, cũng chưa thực sự rõ ràng.

Ban đầu hắn giả mạo Quan Thương Hải tiếp cận Sở Ngọc, chỉ vì một vài chấn động ở tận đáy lòng. Hắn kinh ngạc vì nàng có thể hoàn toàn đoạn tuyệt. Thậm chí hắn không nhận được, muốn tìm hiểu xem có đúng như lời nàng nói không, có thể thực sự buông tay không?

Còn về sau, gần gũi thân thiết với nàng, là vì sao?

Đôi mắt sâu không lường được của Dung Chỉ mang vẻ trầm tư, tỉnh táo phân tích cảm giác của mình trong suốt một năm qua. Dung Chỉ là ai, hắn là người có nội tâm cường đại, vượt lên hết thảy. Hắn sẽ không để bất kỳ ngoại vật nào che mắt, làm ý chí lung lay.

Bao gồm cả Sở Ngọc.

Hắn tự phơi bày tâm tư của bản thân trước mắt, xem xét cẩn thận. Một khi phát hiện ra vấn đề gì, sẽ kiên quyết một kiếm chặt đứt, đề phòng hậu họa.

Nhưng lần này, hắn nhận thấy mình không tìm ra điểm mấu chốt.

Thật vớ vẩn!

Dung Chỉ tự nhủ.

Từ lúc người con gái đó thức giấc và kêu lên, cái nhìn của nàng... thực hoang đường, kinh ngạc, trong mắt hiện rõ vẻ xấu hổ, giận dữ và hoảng hốt. Từ thời khắc đó trở đi, tất cả lặng lẽ thay đổi.

Nàng vụng về che giấu, nàng nghiêm túc buồn rầu, nàng cẩn thận suy nghĩ...cùng với...cách nàng yêu chân thành thản nhiên.

Từ lúc nào, khiến hắn không thể không để ý?

Vốn chỉ nghĩ gặp nàng một ngày rồi thôi, bởi vì nàng hẹn hôm sau cùng đi câu cá. Những chuyện như vậy, khẳng định là Quan Thương Hải thật sẽ không đi. Nhưng câu cá xong, lại ăn tối, đã ngoại qua đêm bên bờ sông. Lúc về đến nhà, thì đã trải qua ba ngày rồi.

Mỗi lần lại có một nguyên nhân khác nhau để ở lại. Nhưng trong lòng Dung Chỉ hiểu rõ, đó chẳng qua là lấy cớ. Nếu hắn thực sự muốn rời đi, thì dù bao nhiêu công việc bị trì hoãn, hắn cũng mặc kệ.

Hắn không rời đi, chỉ bởi vì không muốn đi mà thôi.

Dù thường xuyên ở bên Sở Ngọc, nhưng hắn không hề từ bỏ mục tiêu ban đầu. Thông qua Phùng Đình, hắn dần dần thâm nhập vào triều đình Bắc Ngụy. Phùng Đình và tiểu hoàng đế Thác Bạt Hoảng chỉ là bức bình phong, là công cụ sử dụng tạm thời mà thôi.

Nhưng Thiên Như Kính bỗng xuất hiện làm rối loạn thế cục. Hắn đứng về phe Thác Bạt Hoảng, giúp hoàng đế ngăn cản Phùng Đình tiến tới nắm chắc quyền lực. Tiếp đó, hắn lại thông qua Thác Bạt Hoảng mời Hoàn Viễn ra làm việc.

Dung Chỉ vạn phần biết rõ mục đích của Thiên Như Kính. Hắn làm như vậy có hai công dụng. Thứ nhất là khống chế được người bên cạnh Sở Ngọc, thứ hai là thăm dò Dung Chỉ hắn, đưa ra một bức thư tuyên chiến.

Từ nam đến bắc, vượt qua biên giới, bây giờ Bắc Ngụy là chiến trường mới của bọn họ.

Ngày trước là Thiên Như Nguyệt, bây giờ là Thiên Như Kính.

Thiên Như Kính cũng không đáng sợ, nhưng hấn lại có chiếc vòng tay khiến người ta đau đầu. Ngay cả Dung Chỉ cũng phải dè chừng. Bây giờ hấn phải lập tức đi Bình Thành, xử lý vấn đề Thiên Như Kính trước khi tình hình chuyển biến xấu hơn.

Đến Bình Thành giải quyết Thiên Như Kính, nắm giữ Bắc Ngụy, chinh đồn lực lượng vài năm, sai mật thám của mình tại Nam triều châm ngòi loạn lạc, rồi đưa quân xuống phía nam, sau đó sẽ thẳng vắn cò giang sơn trường kỳ này...

Sau đó thì...

Sau đó sẽ thế nào?

Dung Chỉ hơi hơi nhăn mày. Trước đây, hấn không ngờ mình sẽ phải bận khoản nhiều như vậy, chỉ tập trung mưu đồ chuẩn bị... Nhưng bây giờ, không hiểu sao trong lòng hấn có một cảm giác thiếu thiếu thứ gì đó...

Cảm giác trống trải không thể nào xóa đi được. Giang sơn tươi đẹp vạn dặm vẫn là chưa đủ, vẫn còn thiếu điều gì đó thì mới viên mãn...

“Cái gì?”

Sở Ngọc nghe được cả kinh, suýt rơi chén rượu trên tay.

Tuy uống rượu, nhưng chỉ là rượu trái cây nồng độ nhẹ, không khác đồ uống thông thường là bao. Trí não vẫn tỉnh táo, nàng cẩn thận hồi tưởng lại, mới xác định quả thật vừa rồi Vương Ý Chi nói một câu: “Có muốn đi cùng ta không?”

Sở Ngọc không khỏi nhú mày: “Đi cùng huynh, để làm gì?”

Vương Ý Chi cười cười, ánh mắt trong veo: “Bây giờ nàng ở Lạc Dương, chẳng vướng bận điều gì, ta thì thiếu bạn đồng hành. Chúng ta hợp tính nhau, chi bằng đi cùng với ta. Cái gọi là đọc vạn cuốn sách, đi ngàn dặm đường, ngao du trong trời đất bao la, chẳng lẽ không thú vị sao?”

Lúc này hai người đang ở trong chùa Bạch Mã. Trong chùa, Tịch Nhiên có một khoảnh sân riêng. Chỉ cần hấn dẫn không ai được quấy rầy, thì sẽ không ai dám vào.

Bên trong Thiền thất thanh nhả, Tịch Nhiên đang ngồi trong góc, đối diện với hai người uống rượu. Hấn mỉm cười bất lực, nhưng cũng mặc kệ bọn họ, tập trung nghiên cứu kinh văn.

Chỉ cần Vương Ý Chi không bắt hấn uống rượu, thì lãng tử này làm gì trong Phật môn Niết bàn, hấn cũng mở một mắt, nhắm một mắt. Phật không ở trong chùa, Phật ở trong lòng người.

Sở Ngọc đặt chén rượu xuống, nghiêm túc nghĩ đến điều mà Vương Ý Chi vừa nói. Không ngờ là, lời đề nghị của hấn lại khiến nàng cảm thấy thoải mái nhẹ nhõm. Nếu thực sự có thể giống như Vương Ý Chi, vô ưu vô lo mà chu du thiên hạ thì chẳng phải là một chuyện vui vẻ sao? Hơn nữa như thế cũng giúp nàng thoát khỏi cảm giác buồn bã phiền muộn hiện nay.

Vốn tưởng hấn đã đi xa, không ngờ lại có thể gặp lại. Cả người hấn vẫn tràn đầy khí thế bất kham như xưa, cười nói vui vẻ, quan tâm đến nàng.

Càng suy nghĩ sâu xa càng thấy động lòng, Sở Ngọc không nhịn được cất tiếng hỏi: “Vậy nếu cùng đi, có thể mang theo người nhà không?”

Vương Ý Chi nhướn mày, cảm thấy hơi khó hiểu: “Người nhà?”

Sở Ngọc sửa lời mà mắt không chớp: “Ý ta nói là...gia nhân. Ta muốn mang theo A Man, liệu có tiện không?”

Đối chiếu cái tên A Man với người nô lệ da đen nhìn thấy bên bờ sông, Vương Ý Chi đáp sáng khoái: “Chẳng có gì không tiện cả! Nhưng...nàng chỉ dẫn theo một mình hấn thôi chứ hả? Thế còn vị... Quan Thương Hải?”

Sở Ngọc nhún vai: “Quan Thương Hải có chí lớn, có nơi để đi, không cần ta phiền nhiễu!” Chần chừ trong khoảnh khắc, nàng lại hỏi: “Huynh đề xuất việc này đột ngột quá! Để ta về suy nghĩ thêm được không?”

Tuy đã rất hưởng ứng đề nghị của Vương Ý Chi, nhưng Sở Ngọc quyết định chưa nói đồng ý. Nàng vẫn còn một chút băn khoăn khác, muốn về cân nhắc kỹ càng hơn.

Vương Ý Chi cũng không làm khó nàng, chỉ nói: “Như vậy là tốt nhất! Nếu nàng đồng ý ngay, ta sợ đi trên đường nàng lại hối hận!” Hắn bưng chén rượu lên, trong mắt là ý cười lấp lánh: “Ba ngày sau, ta sẽ ở phía nam thành Lạc Dương, trên bờ sông Lạc Thủy chờ tin lành của nàng. Nếu nàng đồng ý thì lên thuyền, chúng ta cùng nhau khởi hành!”

Nhìn ý cười trong mắt hắn, Sở Ngọc cũng không khỏi bật cười. Nàng nâng chén rượu lên, chạm khê vào chén của hắn: “Một lời đã định!”

246. Q.5 - Chương 249: Quan Thương Hải Thật Giả

Lúc Vương Ý Chi đưa Sở Ngọc về thì đã là tối muộn.

Hai người tạm biệt ở trước cổng. Sở Ngọc nhìn đường phố tối đen, thầm nghĩ: đã muộn như vậy, có lẽ Quan Thương Hải ngủ rồi, tốt hơn hết là để sáng mai sang hỏi ý kiến hắn.

Lúc Sở Ngọc đi vào Sở viên, cổng lớn đóng lại, ý cười trên mặt Vương Ý Chi hơi hơi ngưng đọng. Hắn đứng một lúc lâu, rồi bước tới trước cổng nhà bên cạnh – ngôi nhà không có biển hiệu, nhẹ nhàng gõ cửa.

Màn đêm bao phủ, xung quanh tối đen yên tĩnh, Vương Ý Chi cũng không gấp gáp. Hắn nhàn nhã đứng đợi ở ngưỡng cửa, gió nhẹ thổi khiến tà áo và vài sợi tóc khê tung bay. Một lát sau, bên trong truyền ra tiếng hỏi dè chừng: “Xin hỏi, ai ở ngoài cửa đó?”

Vương Ý Chi khẽ cười, thản nhiên đáp: “Nhờ người đi báo với chủ nhân, là có cô nhân ở Giang Lăng – Vương Ý Chi tới chơi!” Nói chuyện phiếm với Sở Ngọc một lúc, hắn biết Quan Thương Hải ở sát cạnh nhà nàng.

Có tiếng bước chân người kia rời đi, không lâu sau liền quay trở lại, lần này ra mở cửa, cúi người thi lễ: “Xin mời đi theo tại hạ, chủ nhân của tại hạ đang chờ trong kia!”

Đi theo tên gia nhân vào tiền sảnh, Vương Ý Chi liếc mắt một cái liền thấy Quan Thương Hải đang ngồi dựa trên chiếc ghế chủ nhà. Hắn mặc quần áo trắng, bên ngoài khoác hờ hững một chiếc áo choàng xám, trên mặt vẫn là băng vải tỏa ra mùi thuốc như hồi sáng.

Nghe thấy tiếng bước chân Vương Ý Chi tới gần, Quan Thương Hải mỉm cười: “Ý Chi muộn như vậy mà còn đến, là vì trách ta ban ngày rõ ràng biết ngươi, mà lại không gọi một tiếng sao?”

Vương Ý Chi nghe vậy giật mình, cẩn thận quan sát Quan Thương Hải. Khác với ban ngày, bây giờ hắn lại cảm thấy đây đúng là Quan Thương Hải... Chẳng lẽ bởi vì lâu ngày không gặp, cho nên ấn tượng về người này trở nên khác lạ, mới tạo nên hiểu lầm lúc ban ngày?

Dù hắn có thể hiểu lầm, nhưng vì sao Quan Thương Hải không chủ động nhận ra hắn?

Thấy Vương Ý Chi vẫn không nói gì, Quan Thương Hải biết hắn đang nghi ngờ điều gì, cũng không giải thích, chỉ mỉm cười điềm nhiên, mặc cho đối phương tùy ý phán đoán.

Bây giờ là Quan Thương Hải thật, chứ không phải Dung Chỉ đóng giả. Hắn và Dung Chỉ được gia nhân thông báo là có Vương Ý Chi đến. Đôi huynh đệ trong bụng hiểu rõ vì sao hắn đến, cho nên hàng thật bị đẩy ra tiếp khách.

Sở Ngọc không kể cho Vương Ý Chi biết về quan hệ của Dung Chỉ và Quan Thương Hải. Vì vậy, dù Ý Chi có thông minh nhạy cảm cỡ nào cũng không nghĩ đến chuyện hai người này cấu kết.

Âm thầm suy đoán một hồi, rốt cuộc Vương Ý Chi có thể khẳng định Quan Thương Hải trước mặt là hàng thật giá thật. Mọi nghi ngờ tan biến, hắn cười hì hì: “Xin lỗi xin lỗi, hôm nay khi bắt gặp huynh, ta

nghe ngờ huynh là giả, cho nên làm như không quen biết. Bây giờ đã đến tận cửa để chứng thực, mong Thương Hải huynh không lấy làm phiền lòng!”

Vương Ý Chi hoàn toàn có thể che giấu lời nói thật lòng, nhưng từ trước đến giờ hắn vốn không phải kiểu người đầy bụng tâm cơ, thâm trầm không biểu lộ ra ngoài. Hắn cảm thấy lần này đã nghi oan cho người bằng hữu thì thân nhiên nhận lỗi, trước hết bởi bản tính thẳng thắn, thứ hai là vì biết Quan Thương Hải sẽ không để bụng.

Quan Thương Hải cười trừ.

Hai người nói cười vài câu. Mục đích đã đạt được, Vương Ý Chi liền đứng dậy cáo từ, tất nhiên là Quan Thương Hải tiễn ra đến tận cửa.

Tiến khách rồi, Quan Thương Hải trở lại phòng. Khi Vương Ý Chi đến, hắn và Dung Chỉ đang chơi cờ, bây giờ Dung Chỉ vẫn ngồi bên bàn cờ như cũ. Nghe tiếng hắn khuấy động quân cờ, Quan Thương Hải cười cười: “Dung Chỉ sư đệ, suýt nữa thì ta khai ra người!”

Lòng Ý Chi khoáng đạt trong sáng như gió như trăng, chiếu lên hắn khiến hắn cũng suýt chút nữa thân nhiên nói thẳng ra chân tướng sự việc. Nhưng Quan Thương Hải vốn cũng không phải kiểu người dễ xúc động nhiệt huyết, trong lòng khẽ dao động một giây lát mà thôi.

Giữa Vương Ý Chi và Dung Chỉ, hắn vẫn lựa chọn bảo vệ Dung Chỉ.

Dung Chỉ hơi ngẩn người, rồi buông mắt thân nhiên: “Đa tạ Thương Hải sư huynh! Chúng ta tiếp tục ván cờ!”

Đây là giao ước từ xưa của bọn họ. Vừa rồi đang chơi dở phải ra tiếp khách, Quan Thương Hải cũng không lo Dung Chỉ gian lận trên bàn cờ. Về phương diện này, bọn họ không bao giờ sử dụng thủ đoạn hạ lưu. Huống chi, từng đường đi nước bước của ván cờ đã sớm khắc sâu vào trí nhớ hắn.

Hai người chơi cờ khá muộn, mỗi nước đi phải suy nghĩ rất lâu. Mãi cho đến quá nửa đêm, Dung Chỉ mới giành được chút ưu thế và chiến thắng.

Yên lặng chăm chú nhìn bàn cờ trong khoảnh khắc, Dung Chỉ thu dọn quân cờ.

Tay cờ của Quan Thương Hải không tiến bộ hơn trước, còn bản thân hắn thì không chơi kém đi. Thao tác tính toán vẫn mạnh mẽ vững vàng như trước. Nhưng... so với trước đây, hình như ở đâu đó xuất hiện một số thứ ngoài ý muốn...

Quan Thương Hải thở dài: “Ván này xóa bỏ, tâm trí người không đặt ở ván cờ! Lúc khác chúng ta đấu tiếp!”

Dung Chỉ mặt không biểu tình nhắc nhở: “Thương Hải sư huynh, ván này vẫn là ta thắng!” Đừng hòng ăn gian!

Thương Hải cười ha ha: “À phải, ta quên!”

Đôi huynh đệ chơi xong một ván cờ liền về phòng ngủ. Sáng sớm hôm sau, vẫn còn trong giấc mộng êm ái, bỗng Quan Thương Hải nghe thấy tiếng bước chân đến gần. Thính lực hắn tuyệt hảo, rất dễ dàng nhận ra là tiếng bước chân của Sở Ngọc. Biết là nàng tới tìm Dung Chỉ, hắn cũng lười để ý, lại trở mình ngủ tiếp.

Một năm qua Sở Ngọc thường xuyên tới tìm “Quan Thương Hải”, dường như coi đây là ngôi nhà thứ hai của mình. Nàng là khách quen đến nỗi bây giờ đến nhà không cần thông báo, cứ trực tiếp bước vào.

Một lát sau tiếng bước chân Sở Ngọc đã ở bên cửa, tiếng đập cửa xen lẫn tiếng hỏi: “Quan Thương Hải, huynh có trong đó không?”

Quan Thương Hải hàng thật tất nhiên không trả lời. Nhưng một lúc sau, vẫn không nghe thấy Dung Chỉ đóng giả hắn cất tiếng.

Quan Thương Hải biết rõ, thính lực của Dung Chỉ tuy không bằng hắn, có thể lấy tai thay mắt, nhưng cũng cực kỳ linh mẫn, nếu không sao có thể đóng giả hắn lâu như vậy mà không lộ sơ hở? Lại thêm bản tính của

Dung Chỉ, đang ngủ mà chỉ cần gió khe thổi cũng khiến hần tỉnh lại. Có người gọi to như vậy mà không đáp lời, thật sự là bất thường!

Trong lòng nghi ngờ, Quan Thương Hải không nghĩ gì đến ngủ nghê nữa, xoay người xuống giường, xuyên qua gian chính đến một phòng ngủ khác. Hần cảm thấy, Dung Chỉ đang nằm trên giường, hình như không động đậy.

Căn bệnh quái ác lại phát tác lần thứ hai, hơn nữa lần này hình như nghiêm trọng hơn. Cả người không hề nhúc nhích, không nghe thấy một âm thanh dù nhỏ nhất nào.

Sống cùng một năm, Quan Thương Hải đếm được hết số lần phát bệnh của Dung Chỉ, nên lúc này cũng không kích động. Hần bay nhanh tới bên giường, một tay giữ vai Dung Chỉ, một tay nắm lại thành quyền đánh vào khắp các khớp trên cơ thể sư đệ của mình, liên tục không ngừng nghỉ.

Phương pháp này là do hần và Dung Chỉ cùng thảo luận nghĩ ra, tuy không chữa được tận gốc nhưng có thể giảm bớt thời gian bệnh phát tác, giúp Dung Chỉ mau chóng khôi phục trạng thái bình thường.

Có điều trong lúc chuyên tâm, hần quên mất Sở Ngọc vẫn đứng ở ngoài gõ cửa.

Sở Ngọc gõ một hồi không thấy ai ra mở cửa, lại nghe có tiếng động bên trong, liền đẩy cửa bước vào, đi thẳng đến chỗ phát ra âm thanh.

247. Q.5 - Chương 250: Chén Trà Vỡ

Liên tục bị lực tác động, cuối cùng cơ thể cứng đờ của Dung Chỉ mới dần dần mềm mại, ảm áp trở lại.

Để thực hiện phương pháp cứu chữa này, không những cần nhanh mà còn đều, lực không được quá mạnh hoặc quá nhẹ. Dù Quan Thương Hải có võ nghệ cái thể, nhưng vì phải khống chế lực cho đúng liều lượng nên trán cũng lấm tấm mồ hôi. Hần vừa mới thở phào một hơi, thì nghe thấy tiếng bước chân của Sở Ngọc ngay trước cửa phòng ngủ, và chợt nhận ra tình huống lúc này.

Làm thế nào bây giờ?

Quan Thương Hải khẽ cau mày, Dung Chỉ khó khăn lật nghiêng người, khóe miệng hơi nhếch lên. Mặc dù đang trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, hai người vẫn bình tĩnh không chút bối rối.

Trước khi Sở Ngọc vào phòng, Quan Thương Hải hoàn toàn có thể nhảy qua cửa sổ trốn thoát. Nhưng bây giờ thể lực Dung Chỉ chưa hồi phục, lại chưa dịch dung. Nếu bỏ hần lại, e rằng kẻ đánh tráo người suốt hơn một năm qua của bọn họ sẽ bị Sở Ngọc phát hiện ra ngay.

Nhưng nếu mang Dung Chỉ đi thì cũng rất khó! Một người lách qua cửa sổ đã chật hẹp rồi, nếu mang thêm người nữa thì sẽ chậm trễ. Đến lúc đó cả hai cùng mắc kẹt ở cửa sổ, không khéo vừa vịn chạm trán Sở Ngọc.

Nếu lúc này bảo Sở Ngọc đừng vào, tất nhiên sẽ tránh chuyện nàng nhìn thấy Dung Chỉ, nhưng cũng sẽ khiến nàng sinh nghi...

Tuy nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng đối với Quan Thương Hải, lại chỉ là một phút suy tư thoáng qua trong chớp mắt. Lúc này Dung Chỉ có động tác. Nhận ra hần định làm gì, Quan Thương Hải lập tức phối hợp.

Bước vào phòng ngủ, ánh mắt Sở Ngọc quét tới, rồi nàng không khỏi sửng sốt.

Phòng ngủ bài trí đơn giản, một giường một tủ. Trên giường, có thể thấy rõ ràng hai người đang nằm. Một người tóc tai tán loạn, vạt áo xổ tung, hai mắt khép kín, gương mặt đầm đìa mồ hôi – chính là người nàng muốn tìm, Quan Thương Hải. Người còn lại nép vào ngực hần, hơn nửa người khuất sau người hần, từ cổ lên đầu cũng trùm chăn mỏng. Lọt vào tầm mắt Sở Ngọc, chỉ có vài sợi tóc đen nhánh lòa xòa...

Chúng kiến cảnh tượng này, Sở Ngọc sững sốt hơn mười giây. Mãi cho đến khi người trong chiếc chăn mỏng hình như không chịu nổi, rên rỉ khe khẽ, mới khiến nàng bình tĩnh. Sở Ngọc vội vàng xin lỗi rồi lui ra ngoài cửa.

Từ phòng ngủ ra đến ngoài gian chính, Sở Ngọc vẫn chưa hết ngại, lại lui ra đến tận cửa tiền sảnh mới chậm chạp dừng lại. Nàng đưa tay sờ mặt, gương mặt nóng bừng, tim cũng đập dồn dập.

Vừa rồi...nàng bắt gặp hiện trường chuyện gì gì a...Trên trán Quan Thương Hải còn lấm tấm mồ hôi...

Vừa rồi nàng còn nghe thấy âm thanh kỳ dị như tiếng động đất... Sẽ không phải là...âm thanh chuyện đó đó chứ?...

Không đúng! Nếu chuyện đó phát ra âm thanh, thì cũng không thể nhanh như vậy!...

Không hẳn là như thế! Quan Thương Hải là người tập võ, nói không chừng tốc độ và cường độ của người tập võ nhanh, mạnh hơn nhiều so với người thường...

Cũng không đúng, tập võ đâu phải để dùng vào phương diện này?...

Sau khi nghĩ ngợi lung tung một hồi, Sở Ngọc rốt cuộc dần dần khôi phục tỉnh táo. Ngay sau đó trong đầu nàng xuất hiện nghi ngờ: nàng kết giao với Quan Thương Hải đã hơn một năm, chưa từng thấy hắn có nữ nhân bao giờ, sao bỗng nhiên hôm nay...

Nghĩ lại, nàng liền thấy thoải mái: chuyện riêng tư của người khác, chắc hẳn không cần phải bày ra trước mắt nàng!

Nói là nói vậy, nhưng trong lòng Sở Ngọc cảm thấy không dễ chịu lắm: vừa rồi chứng kiến cảnh tượng, nàng chỉ hoảng hốt chần chừ, còn bây giờ hồi tưởng lại, ý thức được rằng Quan Thương Hải cũng có cuộc sống riêng tư... Nàng cảm thấy dường như có thứ gì đó thuộc về mình đã bị đoạt mất...

Từ khi kết giao đến nay, nàng và Quan Thương Hải luôn tâm tình cởi mở, không giấu diếm điều gì...

Chợt nghĩ như vậy, bỗng Sở Ngọc toát mồ hôi: nàng sẽ không như vậy chứ? Không có được Dung Chỉ thì chuyển sang sư huynh của hắn, mà mới chỉ xa cách có hơn một năm thôi...

Không được! Phải dứt khoát chặt đứt khả năng này từ trong trứng nước!

Sở Ngọc nghiêng rằng thậm nhủ: nhất quyết không được đi vào vết xe đổ! Dù Quan Thương Hải có thể nào, kể cả là nàng thích, thì tuyệt đối cũng không thể làm “tiểu tam” (người thứ ba).

Đây là vấn đề nguyên tắc.

Đang nghĩ đến thần người, Sở Ngọc bỗng thấy có ai đó vỗ vai mình. Quay đầu nhìn lại thì là “Quan Thương Hải”, nàng sợ đến cuống quýt lùi về phía sau.

Tay Dung Chỉ còn dừng giữa không trung, thì thấy Sở Ngọc lùi về phía sau như gặp quỷ, trong lòng hắn không khỏi nghi ngờ, thậm nghĩ: hay là hôm nay hắn dịch dung có chỗ sơ hở? Tuy hắn cải trang thành Quan Thương Hải rất cẩn thận, nhưng khả năng kia cũng có thể xảy ra, mà lại không tài nào phán đoán được tâm tư của Sở Ngọc.

Sở Ngọc nhìn “Quan Thương Hải”, trong đầu lập tức hiện ra cảnh tượng ban nãy, hai má lại nóng dần lên. Nàng vội thở sâu để trấn tĩnh lại. Bây giờ mới nhớ ra, hôm nay nàng đến đây là để xin lỗi chuyện hôm qua.

Thấy Sở Ngọc cứ đứng ngây ngẩn, Dung Chỉ ho nhẹ một tiếng, thay đổi giọng nói: “Vào phòng ngồi nhé?”

Sở Ngọc vô thức gật gật đầu, rồi đột nhiên nghĩ đến người nép vào lòng hắn: “Người đó... không tiện lắm... Người trong phòng đó...” Trong phòng còn có ai ai đấy, cứ thế mời nàng vào không vấn đề gì sao?

Sở Ngọc cũng không xác định được địa vị của người kia, cho nên đành tạm gọi là “ai ai đấy”.

Dung Chỉ nói không chút đếm xỉa: “Người đó cô không cần quan tâm!” Bây giờ hắn là đã nhảy qua cửa sổ rồi!

Bởi vì nhận thức sự việc khác nhau, nên hai người cùng nói chuyện nhưng đối tượng ám chỉ lại hoàn toàn khác nhau. Sở Ngọc không thể ngờ rằng, “ai ai đấy” vừa mới nép vào ngực Quan Thương Hải lại chính là người đang đứng trước mặt nàng với khuôn mặt khác.

Vào phòng ngồi xuống rồi, ánh mắt Sở Ngọc vẫn không khỏi hướng về phía phòng ngủ, chỉ sợ có người bước ra. Tuy dáng vẻ “Quan Thương Hải” rất ung dung thoải mái, nhưng nàng thì lại hơi lúng túng khó xử.

Đợi một hồi không thấy “ai ai đấy” xuất hiện, Sở Ngọc cảm thấy an tâm hơn, cũng tập trung tinh thần, trước hết là xin lỗi Quan Thương Hải về chuyện hôm qua, sau đó nhắc đến lời mời của Vương Ý Chi.

Dung Chỉ đang cầm chén trà, nghe lời nàng nói, cổ tay dừng giữa không trung.

Không chỉ là động tác, mà suy nghĩ, hô hấp, thậm chí mạch máu cũng dường như đình trệ trong phút chốc.

Một lúc lâu sau, Dung Chỉ chậm rãi đặt chén trà xuống, nhưng vẫn nắm chặt trong tay, cất tiếng hỏi: “Cô, muốn đi cùng với hần?”

Sở Ngọc khẽ gật đầu: “Thành thật mà nói, ta thấy cũng hợp lý... Dù sao mấy người Hoàn Viễn cũng lần lượt đi hết rồi, ta chẳng còn vấn vương gì ở nơi đây nữa, có thể mang theo A Man ra đi bất cứ khi nào. Đi ngao du khắp nơi với Vương Ý Chi chắc là thú vị...” Nói rồi nàng nhìn Dung Chỉ với vẻ ngóng đợi: “Hôm nay ta đến đây... để hỏi ý kiến huynh... Huynh cảm thấy thế nào?”

Hần cảm thấy...như thế nào?

Dung Chỉ giật mình, nâng chén trà lên. Môi hơi dính dính, giọng nói hơi khàn khàn: “Cô không nên hỏi ta! Con đường của cô, nên do chính cô tự lựa chọn!”

Vương Ý Chi...

Dung Chỉ hầu như không chút hoài nghi, nếu Sở Ngọc đi cùng Vương Ý Chi, sau này hần sẽ khó có cơ hội gặp lại. Nàng là kiểu người giống Vương Ý Chi, như gió như trăng không gì có thể trói buộc được.

Nhưng giờ này phút này, tình này cảnh này, hần không có bất kỳ tư cách gì để ngăn cản nàng.

Sở Ngọc cười cười: “Nhưng chính bản thân ta cũng chưa quyết định, hơn nữa huynh là bằng hữu, tất nhiên ta muốn biết quan điểm của huynh!”

Nhận ra hình như Quan Thương Hải chẳng có ý kiến gì, Sở Ngọc nhất thời mất hứng. Không lâu sau, nàng liền đứng dậy cáo từ, còn Dung Chỉ vẫn cầm chén ngồi im lặng.

Đợi Sở Ngọc đi xa, Dung Chỉ mới đặt chiếc chén xuống. Ngón tay chậm rãi buông ra, men sứ trắng bóng bao bọc nước trà xanh biếc bên trong, tựa như một khối ngọc bích thượng hạng.

Hần xoay người rời đi, để lại chén trà ở giữa bàn.

Ánh mặt trời buổi sớm rọi vào phòng, chiếu lên chén trà. Bỗng một tiếng “cách”, cùng với âm thanh giòn tan, chén trà vỡ làm đôi. Nước theo khe hở chảy xuôi xuống, nhỏ tong tong trên mặt đất.

HẾT QUYỂN 5

248. Q.6 - Chương 251: Sát Ý Trên Sông

Con đường ồn ào náo nhiệt ban ngày, khi bóng tối buông xuống trở nên quạnh hiu vắng vẻ.

Đêm xuân ấm áp. Giữa đêm tối, hương hoa mai phảng phất bay theo gió, làm say lòng người qua đường.

Nhưng có một người, lòng lạnh giá như băng tuyết. Hương thơm thoảng qua cơ thể hần mà không hề lưu lại.

Dung Chỉ chậm rãi đi trên đường vắng giữa đêm khuya. Bây giờ hân khôi phục lại diện mạo thật, y phục trắng như tuyết. Giữa đêm xuân ấm áp, bóng áo trắng trông hơi lạnh lẽo.

Đôi mắt hân tối thẫm, sâu thẳm hơn bóng đêm, như vực không đáy, lại như đang nổi lên những cơn sóng lớn yêu dị quay cuồng, càng lúc càng cuộn cuộn, cuối cùng hòa vào vực sâu vô tận.

Xuyên qua một nửa thành Lạc Dương, ra khỏi cổng thành, phía trước là sông Lạc Thủy. Ánh mắt Dung Chỉ khẽ lướt qua, bước chân cũng chậm dần, xuôi theo bờ sông. Đi được một đoạn thì hân nhìn thấy chiếc thuyền hoa đang neo ở đằng xa.

Mái thuyền cong cong, lợp ngói lưu ly, phía ngoài chạm khắc hoa văn tinh xảo. Giữa đêm khuya, ánh sáng trên thuyền lọt qua khe hở thỉnh thoảng lại lóe lên, tạo thành những vùng tranh tối tranh sáng trên mặt nước.

Dung Chỉ đứng bên bờ sông, nghe thấy từ trên thuyền vọng tới tiếng đàn sáo thánh thót. Gió thổi khiến tà áo hân tung bay, quần lầy trường kiếm bên hông, khiến trường kiếm cũng như muốn phiêu phiêu theo gió. Lúc này hân cực kỳ trầm tĩnh, nhưng đáy lòng lại tràn ngập sát ý lạnh lẽo.

Muốn bí mật ngăn cản Sở Ngọc, không phải là không có biện pháp. Chỉ cần giết Vương Ý Chi, giải quyết ổn thỏa, thì người này sẽ vĩnh viễn biến mất trên đời.

Thực ra xử lý chuyện này không khó. Vương Ý Chi bản tính rất phóng túng, có những lúc, chẳng ai biết hân đi đâu.

Giết Vương Ý Chi, trên đời này sẽ không còn Vương Ý Chi thứ hai mang Sở Ngọc đi nữa.

Có lẽ bởi Dung Chỉ đứng bên bờ sông quá lâu, lại cứ nhìn chăm chăm về phía chiếc thuyền, khiến người hầu đứng bên ngoài sinh ra cảnh giác. Quan sát thêm một lát, kẻ đó chui vào trong khoang bấm báo. Không lâu sau, Vương Ý Chi chậm rãi bước ra.

Một người đứng đầu thuyền, một người đứng trên bờ sông, cách một nửa chiều rộng sông Lạc Thủy. Trăng tròn vành vạnh phản chiếu dưới lòng sông, dòng nước như chảy xuôi theo ánh trăng.

Hai người im lặng đối diện, không ai nói một lời. Thật lâu sau, Vương Ý Chi mới cất tiếng cười: “Đêm khuya thế này mà Dung Chỉ huynh tới chơi, xin thứ cho tại hạ không tiếp đón được từ xa!”

Dung Chỉ khẽ cười: “Ý Chi huynh xưa nay tiêu sái bất kham, sao phải đa lễ!” Trong lòng hân đã sớm có sát ý, nhưng sau khi nhìn thấy Vương Ý Chi, thì lại khôi phục sự trầm tĩnh ung dung như nước hồ phẳng lặng. Dưới đáy mắt tối đen là ý cười bình tĩnh, không một gợn sóng.

Vương Ý Chi sai người hạ một chiếc xuồng nhỏ, đưa hân lên bờ. Bàn chân giẫm phải bờ cát ướt, hân nhìn Dung Chỉ, thản nhiên nói: “Tình huống này thật quen mắt! Hôm qua ta cũng từ thuyền lên bờ giống thế này! Lúc đó, người trên bờ chính là Dung Chỉ người, phải không?”

Tuy Vương Ý Chi không hiểu rõ nội tình, nhưng trực giác rất nhạy bén. Lúc trước thấy “Quan Thương Hải” không giống ngày thường, hân nhất thời không nghĩ đến Dung Chỉ. Lại thêm có Quan Thương Hải che giấu, nên mới bị lừa, giờ phút này gặp Dung Chỉ, hân liền đoán ra đầu đuôi câu chuyện.

Đã bị Vương Ý Chi phát giác, Dung Chỉ cũng không giấu diếm thêm nữa, chỉ gạt đầu thản nhiên: “Người nói không sai, người đó đúng là ta!” Hân chăm chú nhìn Vương Ý Chi. Nam tử trước mặt này có một vẻ tiêu sái mà hân khó với tới được, bất kỳ lúc nào cũng có thể dờ dẫm, có thể buông tay. Mọi thú vui trong nhân gian này, ngoại trừ tự do, thì người kia chưa từng thực sự coi trọng thứ gì...

Vương Ý Chi có một khí chất đặc biệt. Bất kể là ai, dù gặp hân vào thời điểm nào, cũng nhận thấy hân là người mà không ai có thể khống chế.

Hai lần.

Vương Ý Chi đã hai lần quấy nhiễu kế hoạch của hân. Chỉ là vô tình, thậm chí cực kỳ ngẫu nhiên, nhưng khiến ván cờ chuyển hướng xấu, hơn nữa cả hai lần đều ảnh hưởng đến Dung Chỉ hân.

Dung Chỉ không phải là người vì những chuyện nhỏ nhặt mà tức giận giết người. Từ trước đến nay, hân bị vô số kẻ địch phá hoại kế hoạch, như là Hoa Thác, thậm chí là Thiên Như Nguyệt. Nhưng hân chỉ làm

những việc cần làm để đạt mục đích mà thôi. Chưa bao giờ, trong lòng hắn lại có ý muốn giết người rõ ràng mãnh liệt như lúc này.

Rốt cuộc không nói thêm điều gì, Dung Chỉ hạ mắt, đặt tay lên chuôi kiếm. Thậm chí hắn không hề thử yêu cầu Vương Ý Chi một mình rời khỏi Lạc Dương. Bởi vì dù hắn có nói, Vương Ý Chi cũng sẽ không vì bị khuất phục trước vũ lực mà nghe theo. Vương Ý Chi có vẻ nhàn nhã phóng túng, nhưng tuyệt đối không phải là người yếu đuối. Hắn sẽ không vì bị uy hiếp mà đổi ý.

Nếu Dung Chỉ dùng vũ lực để cưỡng ép Vương Ý Chi rời đi, thì chính là làm nhục Vương Ý Chi.

Wương Ý Chi khẽ thở dài, rút kiếm ra khỏi vỏ. Lúc hắn rời thuyền, cũng mang theo kiếm: “Ta nên hận vì người là kẻ tàn nhẫn vô tình, hay nên cảm phục vì người hiểu ta quá rõ, biết rằng bản thân không thể ép ta đổi ý?”

Hai người đều cực kỳ thông minh nhạy bén. Dung Chỉ biết Vương Ý Chi sẽ không khuất phục, còn Vương Ý Chi biết Dung Chỉ tới để làm gì. Cả hai không cần mở miệng hỏi hay khuyên bảo đối phương. Giữa bọn họ, ngôn ngữ trở nên thừa thãi. Chỉ cần đối diện, một ánh mắt, bọn họ liền hiểu rõ ý đối phương.

Wương Ý Chi cảm khái nghĩ: từ lần đầu gặp mặt, hắn đã bội phục tài năng của Dung Chỉ, còn Dung Chỉ lại rất hiểu hắn, bọn họ đáng lẽ phải trở thành bằng hữu. Vậy thì vì sao, cả hai lại đến bước đường cầm kiếm đối địch giết chóc thế này?

Bởi vì Sở Ngọc.

Nhưng không chỉ vì Sở Ngọc.

Sở Ngọc chỉ là một phần, nhưng nguyên nhân sâu xa là do cá tính ngang ngạnh của cả hai. Một người ung dung tao nhã, một người tiêu sái bất kham. Dung Chỉ cao ngạo muốn khống chế mọi thứ trong tay mình, còn Vương Ý Chi lại kiêu ngạo không để mình bị bất kỳ thứ gì khống chế.

Wương Ý Chi không biết võ nghệ của Dung Chỉ cao cường đến mức độ nào. Nhưng Dung Chỉ một mình đến đây, thì hắn là phải hoàn toàn nắm chắc. Bây giờ trước mắt hắn chỉ có đường chết.

Nhưng hắn chưa từng sợ hãi.

Từ quá khứ đến hiện tại, Vương Ý Chi chưa từng thực sự sợ hãi bất cứ thứ gì. Hắn chỉ thuận theo lòng mình, sống tự do tự tại, dù có phải chết, thì cũng sẽ chết một cách ung dung thoải mái.

Dung Chỉ chậm chạp chưa rút kiếm ra khỏi vỏ. Lúc tới đây, hắn đã xác định rõ mục tiêu giết người, nhưng đến lúc này lại có chút hoang mang.

Rõ ràng hắn định giết Vương Ý Chi kia mà! Sao bây giờ lại chần chừ?

Nếu định giết người, tất nhiên đã chuẩn bị tinh thần gánh lấy hậu quả. Nhưng lần này, trong lòng hắn có một cảm giác sợ hãi mơ hồ. Nếu thực sự giết Vương Ý Chi, có lẽ, hắn sẽ phải đối mặt với hậu quả không tưởng tượng nổi...

Bỗng nhiên, Dung Chỉ nhướn mày, quay sang nhìn về phía bên kia.

249. Q.6 - Chương 252: Mới Chỉ Là Bắt Đầu

Trên bờ sông, xuất hiện người thứ ba.

Trong lúc hai người đối đáp qua lại, người đó bước đến, chỉ còn cách khoảng mười thước, mà không ai phát hiện ra.

Người đó khoảng hai tám, hai chín tuổi, tóc buộc lỏng, y phục thoải mái, hai mắt hơi hơi nhắm. Hắn tùy tiện ngáp một cái: “Hai vị thật là hăng hái! Đã muộn như vậy mà còn gặp gỡ nhàn nhã chuyện trò!”

Vương Ý Chi nhìn thấy người kia, bật cười: “Thương Hải huynh đến đây làm gì vậy?” Tối nay nhìn thấy Dung Chỉ, biết mình bị Quan Thương Hải lừa gạt nhưng hấn không hề tức giận, mà vẫn cười hì hì đùa bỡn.

Hấn và Dung Chỉ cầm kiếm không nói làm gì, nhưng Quan Thương Hải cũng giắt chiếc cần câu sau lưng.

Quan Thương Hải cười ha ha: “Ta ấy à? Tất nhiên là đi câu cá. Tối nay gió lặng trăng sáng, rất thích hợp để thả mồi... Ý Chi, người có chịu tiếp khách không đây?”

Hiểu rõ Quan Thương Hải đến để cứu mình, trong lòng Vương Ý Chi cảm kích, tra kiếm vào vỏ. Nhưng đồng thời, Dung Chỉ lại đột nhiên rút kiếm ra.

Mũi kiếm chỉ xéo xuống đất, Dung Chỉ không nhìn Vương Ý Chi, mà nhìn thẳng Quan Thương Hải mỉm cười: “Thương Hải sư huynh muốn tới đây để làm khó ta?”

Quan Thương Hải cười nói: “Sao có thể tính là làm khó? Chẳng qua ta chỉ đến câu cá thôi! Nhưng người chớ làm mất hứng câu cá của ta, và chớ làm tổn hại đến bạn câu của ta!” Dù hấn thiên vị Dung Chỉ, cũng không thể nhắm mắt làm ngơ, để mặc cho Dung Chỉ giết Vương Ý Chi.

Làn môi Dung Chỉ hơi mấp máy. Lần này Quan Thương Hải đến rõ ràng là để bảo vệ Vương Ý Chi, đứng trước mặt hấn một tấm lá chắn kiên cố. “Bạn câu”, lý do hoang đường như vậy mà cũng có thể nghĩ ra!

Quan Thương Hải hiểu rõ Dung Chỉ. Ban ngày nghe Sở Ngọc và Dung Chỉ nói chuyện, buổi tối thấy Dung Chỉ ra ngoài, hấn liền hiểu ngay là sư đệ mình định làm gì. Vì vậy hấn nhanh chóng đuổi theo để bảo vệ Vương Ý Chi.

Dung Chỉ cũng hiểu rõ Quan Thương Hải. Quan Thương Hải đã lấy lý do “bạn câu” là tỏ rõ quyết tâm bảo vệ Vương Ý Chi.

Cả hai huynh đệ đều là những người tính tình “trong ngoài bất nhất”. Dung Chỉ có vẻ thanh tao nhẹ nhàng, nhưng kỳ thật thì lòng dạ thâm sâu khó lường. Quan Thương Hải bề ngoài trầm ổn đáng tin cậy, hòa nhã dễ gần, nhưng bên trong lại khá là...vô lại. Nếu không, hấn sẽ không lấy cớ “giữ đạo hiếu” để từ chối Tiêu Biệt.

Nhưng dù hấn vô lại, thì cũng dựa trên thực lực mạnh mẽ cao cường. Dù có bị người khác nhìn thấu, cũng không ai dám làm gì hấn.

Bây giờ, chiều này có tác dụng đối với Dung Chỉ.

So với Dung Chỉ khó xử, thì Quan Thương Hải lại có vẻ rất ung dung thoải mái. Hấn chậm rãi nói: “Dung Chỉ sư đệ, bây giờ tuy võ nghệ của người đã khôi phục, nhưng đừng quên, ta là người thế nào!”

Chậm rãi nhắc cần câu trên lưng xuống, hấn nói đơn giản như trần thuật sự thực: “Phải, phụ thân ta đã từng nói, người là thiên tài trăm năm khó gặp, quý tài, kỳ tài, toàn tài...Lão nhân gia dùng một từ sợ chưa miêu tả hết, phải tìm thêm vài từ nữa để nói với ta... Nhưng người là nhân tài cũng được, quý tài cũng được, kỳ tài cũng được, toàn tài cũng thế...”

Hấn khẽ mỉm cười, khóe môi nhếch lên không phải kiêu ngạo, mà là cực kỳ vững vàng tự tin: “...Bây giờ, người không địch lại ta!”

Quan Thương Hải vừa tới, lập tức nắm cục diện trong tay. Võ nghệ của hấn đủ sức quét sạch hết thảy. Ngay cả là Dung Chỉ, cũng không thể đối chọi lại hấn.

Dừng một chút, Quan Thương Hải thấp giọng: “Ý Chi, tạm thời lánh đi! Ta có vài lời muốn nói với sư đệ!”

Vương Ý Chi khẽ gật đầu. Tuy hấn kinh ngạc về quan hệ giữa Quan Thương Hải và Dung Chỉ, nhưng cũng xoay người rời đi, để cho đôi huynh đệ này có không gian riêng tư chuyện trò.

Vương Ý Chi vừa đi, Quan Thương Hải liền thở dài: “Dung Chỉ sư đệ, tối nay người không nên tới đây! Giết người là biện pháp tốt, nhưng cũng là chủ ý tồi tệ!”

Dung Chỉ im lặng trầm mặc.

Không phải hấn không hiểu rõ điều đó, nhưng ngoại trừ biện pháp này, hấn không biết mình nên làm gì.

Bên ngoài thì Thiên Như Kính xuất thủ ở kinh đô Bình Thành, bên trong thì bệnh tật cơ thể thỉnh thoảng lại phát tác. Trong ngoài cùng lúc vây khốn dày vò hần, mà đúng lúc mấu chốt này, Vương Ý Chi lại ghé qua Lạc Dương, muốn mang Sở Ngọc đi...

Hần phải làm gì để yên tâm hơn?

Phải làm gì để tiêu diệt nỗi bất an trong tận đáy lòng?

Hần nghĩ tới nghĩ lui, nhưng không sao tìm được biện pháp đối với Sở Ngọc. Nàng ở ngay trước mặt, mà hần không thể chạm vào.

Lần đầu tiên trong đời không biết phải làm sao, áp lực mạnh mẽ gấp gáp khiến hần lựa chọn biện pháp cực đoan nhất, “diệt cỏ tận gốc”.

Quan Thương Hải suy tư trong khoảnh khắc, dường như ngộ ra điều gì. Về mặt hần có chút thương hại: “Dung Chỉ, lòng người rối loạn!” Dung Chỉ trước đây sẽ không dùng biện pháp cực đoan thô bạo như thế! Nếu có dùng, thì sẽ như sấm rền gió cuốn, tàn nhẫn dứt khoát, chứ không chờ đến lúc hần đuổi tới ngăn cản.

Ánh mắt Dung Chỉ trầm tĩnh. Trăng trên mặt sông phản chiếu ánh sáng vào cặp mắt sâu không lường được. Khuôn mặt hần không biểu hiện điều gì, nhưng trong lòng lại hơi động dậy vì câu nói của Quan Thương Hải.

Hần không biết làm thế nào để giữ Sở Ngọc lại.

Xưa nay hần đa mưu túc trí, lòng dạ thâm sâu, muốn làm chuyện gì có thể nghĩ ra vô số thủ đoạn. Nhưng hần lại không biết phải xuống tay với Sở Ngọc thế nào.

Lần đầu tiên, bởi vì một người, mà không biết phải làm sao.

Tất cả mưu kế suy nghĩ trôi theo dòng nước, không biện pháp nào dùng được, tâm trí chao đảo ngả nghiêng.

Thủ đoạn tàn nhẫn, tâm cơ kiên trì của hần...tất cả hoàn toàn vô dụng.

Làm gì cũng không thỏa đáng, nói điều gì cũng là sai...

...Rốt cuộc không biết phải làm sao.

Từ lúc nào, giữa vùng tuyết trắng mờ mịt, một bóng người áo đỏ như lửa cát lời nguyện oán độc thê lương: ông trời sẽ không để người yên ổn tiêu dao như thế!

Nhất định sẽ có một ngày!

Đột nhiên, đồng tử mắt Dung Chỉ co rút lại.

Lúc trước nghe thấy chỉ cười nhạo, bây giờ nhớ lại, thấy dường như đó là một loại ma chú đáng sợ, như một cuộn từng gai tung hoành ngang dọc trời chập chày cơ thể hần.

Quan Thương Hải không để ý biến hóa nhỏ nhất trên mặt Dung Chỉ, tiếp tục nói: “Ta giúp người lừa người khác thì không sao, nhưng người không thể giết Vương Ý Chi! Từ nay đến lúc hần rời khỏi đây, ta quyết bảo vệ hần. Nếu người nắm chắc có thể thắng ta, thì cứ việc tiến tới!”

Dung Chỉ khẽ gật đầu, không chút chần chừ thu kiếm xoay người, quay trở lại đường cũ.

Hần không phải đối thủ của Quan Thương Hải. Võ nghệ không bằng, chiêu thức cũng không địch lại, Quan Thương Hải trên cơ hần.

Không giết được Vương Ý Chi, hần cũng chẳng ở đây thêm làm gì nữa.

Dung Chỉ đi rất chậm, rất thong thả, bước chân bình ổn ung dung. Nhưng không hiểu sao nhìn từ đằng xa, Vương Ý Chi lại có ảo giác: bóng áo trắng mờ mờ nhạt nhòa dưới ánh trăng, giống như một khách bộ hành lạc lối đang mò mẫm tìm đường.

Một đêm trôi qua.

Sát ý lạnh lẽo trên dòng Lạc Thủy dưới ánh trăng mênh mông đã tan biến. Ngày hôm sau, lúc Sở Ngọc đến tìm “Quan Thương Hải”, trong đình viện là không khí ngày xuân ấm áp thanh nhã.

Sở Ngọc nhẹ nhàng dạo quanh sân một vòng, cuối cùng tìm thấy “Quan Thương Hải” bên ao cá. “Buổi sáng tốt lành!” Tâm tình nàng cực tốt, gương mặt tươi tắn vui vẻ, giọng điệu hào hứng.

Dung Chỉ đã sớm nghe thấy tiếng bước chân Sở Ngọc đến gần, nhưng không quay đầu lại. Hắn tiếp tục động tác, rắc thức ăn cho cá, lát sau mới cất tiếng: “Ừ!”

Sở Ngọc hoàn toàn không chú ý đến vẻ khác thường của Dung Chỉ, tiếp tục nói: “Ngày hôm qua ta về nhà nghĩ suốt một ngày, cuối cùng đã nghĩ xong!”

Quyết định rồi, nàng như cởi bỏ tảng đá trong lòng, cả người nhẹ nhàng, vui vẻ hẳn: “Ta quyết định đi cùng Vương Ý Chi!”

Nàng cao hứng, phần chân nói.

250. Q.6 - Chương 253: Một Đêm Mưa Xuân

Lời nói của Sở Ngọc nhẹ nhàng xẹt qua cả vườn xuân sắc, như một mũi tên bắn thẳng vào tai Dung Chỉ.

Tay Dung Chỉ đang rắc thức ăn cho cá dừng lại một chút, rồi tiếp tục như thường. Hắn khẽ cười nhạt: “Vậy sao? Chúc cô thuận buồm xuôi gió!”

Sở Ngọc gật đầu, ngồi xuống cạnh Dung Chỉ, khẽ thở dài: “Thật ra ta hơi...lưu luyến huynh! Nhưng trên đời này, tiệc rượu nào chẳng đến lúc tàn! Dù là bạn tốt, cũng phải có lúc chia lìa. Sau này ta sẽ thường xuyên nhớ đến huynh!”

Là nhớ “Quan Thương Hải”!

Dung Chỉ im lặng, rồi khước miệng khẽ cong lên, như là tâm trạng rất thoải mái vui vẻ: “Quả thật hơi đáng tiếc! Ta và cô là bạn hữu rất hợp nhau. Sau này, thỉnh thoảng ta sẽ nghĩ đến cô!”

Lời nói, giọng điệu không chút sơ hở, vui vẻ thoải mái, chỉ hơi buồn một chút. Đây hẳn là biểu hiện của “Quan Thương Hải”!

Sở Ngọc cười cười: “Chỉ thỉnh thoảng thôi sao? Huynh thật không biết cách lấy lòng nữ giới! Lẽ ra huynh nên nói: sau này ngày nào cũng nhớ đến ta. Như vậy không chừng ta sẽ mềm lòng, không đi nữa cũng nên!”

Nàng tùy hứng đùa cợt, không nhìn thấy Dung Chỉ hơi hơi hé môi, nhưng không phát ra âm thanh nào.

Rất nhanh sau đó, nàng tiếp lời: “Đùa vậy thôi, dù huynh có thực sự nói như thế, ta cũng sẽ đi. Ta rất thích đi ngao du bốn bể như Vương Ý Chi. Dù hẳn không mời thì rồi cũng có một ngày, ta sẽ lên đường. Bây giờ chính là lúc thích hợp, Lưu Tang Hoàn Viễn đi rồi, ta chẳng còn ràng buộc gì nữa. Trên đường có Vương Ý Chi làm bạn, hẳn là sẽ thú vị!”

Dung Chỉ khẽ đáp: “Quả thật như thế!”

Sở Ngọc nói chuyện với Dung Chỉ rất lâu. Nàng sắp đi rồi, cảm thấy trong lòng có chút vương vấn, hơn nữa một năm qua làm bạn với Quan Thương Hải rất vui. Nói chuyện đến tận giữa trưa, khi mặt trời đứng bóng, Sở Ngọc mới nhận ra mình đã mất quá nhiều thời gian. Nàng vội vàng đứng dậy cáo từ để còn về nhà thu xếp chuẩn bị.

Ngoại trừ việc sai người báo tin với Vương Ý Chi về quyết định của mình, nàng còn phải thu dọn nhà cửa vật dụng, bố trí ổn thỏa cho người hầu trong nhà.

Thời gian rất gấp, nàng chỉ còn lại chưa đến hai ngày.

Sở Ngọc đi rồi, Dung Chỉ vẫn ngồi bên bờ ao. Hắn chậm rãi tháo băng vải che mắt ra, vút xuống bên cạnh. Cả người như bị đóng đinh tại chỗ không nhúc nhích, mắt nhìn chăm chú xuống mặt ao.

Nắng rọi trên người hắn, phản chiếu một cái bóng nho nhỏ dưới nền đất.

Trong hồ, cá tung tăng bơi lội, đều là những loại cá mà Sở Ngọc nuôi. Có những lúc, rất nhiều ngày nàng quên cho cá ăn, Dung Chỉ phải tự tay rắc thức ăn xuống ao, giống như hôm nay.

Hắn ngồi yên, ánh mắt cũng dường như ngưng đọng. Con người đen thẳm không một chút gợn sóng, ánh mắt không hề dịch chuyển. Hình ảnh đàn cá bơi qua bơi lại trong đồng tử mắt hắn, như là phản chiếu qua gương.

Cả vườn đậm chồi nảy lộc xanh tươi, nhưng riêng ở góc nho nhỏ này, bao trùm không khí tịch liêu đơn độc.

Dung Chỉ cứ ngồi như vậy rất lâu. Hắn không lo Sở Ngọc đi rồi còn quay lại, bởi vì nàng đã muốn ra đi, tất nhiên sẽ có rất nhiều thứ phải chuẩn bị. Nàng sẽ bận đến mức ngẫu nhiên nghĩ tới hắn cũng là một chuyện khó khăn.

Nắng ngả chênh chếch, mặt trời đi một vòng theo quỹ đạo trong ngày, rồi ánh nắng tắt dần. Bóng Dung Chỉ lệch dần theo góc độ ánh sáng, càng lúc càng bị kéo dài, cuối cùng chìm vào hoàng hôn và đêm tối.

Đến đêm, Dung Chỉ vẫn ngồi bên bờ ao.

Trong nhà, hầu hết người hầu là thuộc hạ của hắn. Hắn chưa gọi tới, thì không một ai dám quấy rầy. Cũng không ai ngờ rằng, một người như Dung Chỉ lại cứ ngồi lặng người trong một khoảng thời gian dài như vậy mà chẳng nghĩ được điều gì.

Hắn chỉ ở đây, ngồi chờ đợi.

Hết một nửa ngày, qua một đêm. Cho đến sáng ngày hôm sau, cả người Dung Chỉ ướt như vừa dội nước.

Đêm qua, có một trận mưa phùn rải rích.

Mưa bụi ngày xuân, hạt mưa li ti không đáng kể. Nhưng chỉ sau một khoảng thời gian, vạn vật đều thấm đẫm nước. Trận mưa nhỏ nhưng kéo dài suốt đêm.

Quần áo tóc tai hắn ướt nhẹp. Hàng mi cong dài đọng lại những hạt nước nhỏ trong suốt, làm nổi bật đôi mắt sáng đen láy.

Dung Chỉ nhẹ nhàng thở hắt ra. Từ trưa hôm qua cho đến lúc này, trừ tim đập hô hấp, bây giờ hắn mới có động tác cho thấy mình vẫn là một cơ thể sống. Hắn cầm bát thức ăn cho cá đổ hết xuống ao. Trải qua một đêm, cả bát thức ăn ướt sũng nước.

Hắn chậm rãi mở miệng, âm thanh khàn khàn: “Như thế cũng tốt!”

Nghĩ kỹ thì, nàng rời đi như vậy, đối với hắn chỉ có lợi chứ hoàn toàn vô hại. Điều đó sẽ giải thoát hắn khỏi cục diện tiến thoái lưỡng nan hiện nay, và sau này hắn sẽ không bị ảnh hưởng nữa.

“Như thế cũng tốt!” Hắn lặp lại một lần nữa, rất trịnh trọng, như là đang thuyết phục ai đó.

Rồi hắn rút từ trong ngực áo ra một bình sứ trắng, ngón cái khẽ đẩy nắp, tay dốc ngược chiếc bình. Bột phấn xám từ trong đó bay lả tả xuống mặt ao.

Ban đầu không có gì khác thường, nhưng một lát sau, cá bơi lội trong ao càng lúc càng thưa thớt dần. Cuối cùng, cá chết nổi lên từng lớp một, phơi bụng trắng trên mặt nước.

Thời gian thấm thoát trôi.

Sở Ngọc để lại nhà cho Hoa Thác. Thứ nhất là vì Hoa Thác quyết định tiếp tục ở lại Lạc Dương, thứ hai là, cả một khu nhà lớn như vậy không thể tìm được người mua trong thời gian ngắn, vì vậy không bán nữa.

Trong nhà giải tán hầu hết gia nhân, trao trả khế ước bán thân cho họ, nhưng riêng Ấu Lam thì không có khế ước bán thân. Sở Ngọc ngẫm nghĩ, quyết định để nàng ấy ở lại. Dù sao không phải ai cũng thích phiêu du khắp nơi như nàng.

Lựa chọn những đồ quý giá nhất để mang đi, mặc dù đã giản lược tối đa, nhưng cuối cùng đồ đạc vẫn chất đầy một xe ngựa, trong đó chủ yếu là y phục và đồ trang sức của Sở Ngọc. Cũng may là thuyền hoa của Vương Ý Chi khá lớn, không đến mức không chứa nổi những thứ này.

Đến ngày hẹn, khi nắng sớm chưa lên, Sở Ngọc đã vội vàng sai A Man đánh xe ngựa ra khỏi thành, còn mình thì chậm rãi đi bộ phía sau xe.

Cuối cùng cũng gần đến nơi, Sở Ngọc đứng ở cổng thành, nói với A Man: “Người đi trước tìm Vương Ý Chi, ta muốn ngắm nhìn thêm một chút!”

Lúc này trời đã sáng rõ, thành Lạc Dương yên tĩnh cổ kính. Sở Ngọc dừng chân quay lại nhìn, ánh mắt lưu luyến.

Nhìn một hồi, nàng mỉm cười thở dài, tiếp tục đi về phía trước. Đằng kia là sông Lạc Thủy. Bên bờ sông có một rừng liễu rủ, trông như những dải lụa mềm mại màu ngọc bích. Phía sau rừng liễu là khúc sông sâu, chính là nơi thuyền hoa neo đậu.

Lúc này không nhìn thấy A Man và xe ngựa đâu, chắc hẳn đã lên thuyền chờ.

Đi vào rừng liễu, xuyên qua những màn lá mềm mại, Sở Ngọc có thể nhìn thấy mặt sông thấp thoáng, cùng với chiếc thuyền hoa đang neo ở góc xa xa. Đang muốn tăng tốc bước chân, bỗng Sở Ngọc cảm thấy cổ tay bị một lực mạnh giữ chặt lại.

251. Q.6 - Chương 254: Cướp Sắc Không Cướp Tiền

Tay bỗng nhiên bị giữ lại với một lực mạnh mẽ khiến Sở Ngọc mất thăng bằng, cả người ngã nhào vào lòng ai đó ở phía sau.

Ý thức có chuyện xảy ra, nàng há mồm định kêu lên, nhưng chưa kịp phát ra âm thanh thì một bàn tay mát lạnh che miệng nàng.

Gặp cướp?

Sở Ngọc cố gắng giãy giụa, nhưng cả người bị giữ chặt. Đối phương buông tay nàng ra, nhưng nhanh như chớp ôm lấy eo nàng, ghì chặt hai tay nàng dưới khuỷu tay hắn.

Lực mạnh đến nỗi làm eo và hai cánh tay hơi đau, Sở Ngọc vừa hốt hoảng vừa hồi hận. Sớm biết như thế, nàng sẽ không tách khỏi A Man. Không ngờ chỉ một đoạn đường ngắn lại gặp cướp.

Ý thức được bản thân mình không thể chống lại sức lực của đối phương, Sở Ngọc thôi không giãy giụa nữa. Thực ra nàng muốn tìm cách phát ra âm thanh để thu hút sự chú ý của Vương Ý Chi và mọi người trên thuyền. Nhưng nếu như thế, rất có thể sẽ chọc giận tên cướp này, và hắn sẽ giết nàng trước khi chạy trốn.

Kiếp trước Sở Ngọc xem tin tức vụ án trên mạng, bọn cướp thường sát hại những con tin phản kháng, nên nàng không dám hi vọng hơn một nghìn năm trước đó, những kẻ hành nghề này lại khoan dung nhân từ hơn.

Bây giờ mong sao A Man chờ lâu không thấy nàng, sẽ quay lại tìm, hoặc là vị này chỉ cần tiền bạc, sau khi lấy hết tiền sẽ thả nàng đi.

Sở Ngọc đợi mãi vẫn chưa thấy động tác tiếp theo của kẻ kia. Nàng trấn tĩnh lại, hắn cũng trấn tĩnh lại. Nàng ngả hẳn vào lòng hắn, tay hắn ôm chặt eo nàng, hai cơ thể dính sát không một khe hở.

Sở Ngọc trong lòng rất ngạc nhiên, chẳng lẽ không phải cướp như nàng nghĩ? Khóe mắt hơi liếc nhìn xuống, nàng có thể nhìn thấy thấp thoáng mu bàn tay trắng nõn. Nhưng với góc độ này, cũng chỉ nhìn được đến thế!

Muốn làm gì vậy?

Sở Ngọc cử động thăm dò một chút, lập tức cả cơ thể bị siết chặt. Đối phương hình như không định cướp bóc, nhưng cũng không có ý thả nàng đi.

Nếu miệng có thể nói, Sở Ngọc thật sự muốn hỏi một câu: “Rốt cuộc người định làm gì?”

Rốt cuộc hần muốn làm gì?

Dung Chỉ sửng sốt cúi xuống nhìn tay mình, và nhìn người đang bị hần ôm sát vào lồng ngực.

Cơ thể này rất mềm yếu, chỉ cần hần gia tăng lực thêm một chút là có thể cắt đứt sinh mệnh của nàng. Thật ra tính mạng nàng luôn nằm trong tay hần, chỉ cần hần muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể xóa sổ nàng trên đời.

Dung Chỉ hơi nhăn mày khó xử. Hần đến đây, vốn chỉ định tiễn nàng một đoạn đường cuối cùng. Không ngờ khi nhìn thấy nàng gần đến bờ sông, hần lại không nhịn được, xuất thủ giữ nàng lại.

Hần vốn không định xuất đầu lộ diện. Nhất là, hôm nay hần lại không cải trang.

Dung Chỉ chưa từng nghĩ đến chuyện dùng khuôn mặt thật của mình để đối diện với Sở Ngọc. Bởi vì nếu dờ bở nguy trang, hần lại nhớ đến tất cả những chuyện ngày trước.

Khi hần âm thầm ẩn mình trong phủ công chúa, nàng đột nhiên thay đổi thói quen tính tình.

Từ ngày đó trở đi, tất cả hoàn toàn đổi khác.

Mãi cho đến lúc ngã bài đoạn tuyệt giữa vùng tuyết trắng, hần thấy người thiếu nữ này rực rỡ chói mắt. Rồi sau đó... không thể nào quên được nàng.

Một năm qua đóng giả Quan Thương Hải, không phải vì hần sợ bị người khác phát hiện, cũng không phải sợ Sở Ngọc sau khi biết được sẽ xa lánh hần. Chỉ cần hần muốn, thậm chí có thể bắt nàng nhốt lại.

Hần hoàn toàn có khả năng làm điều đó.

Đóng giả Quan Thương Hải, chỉ vì hần muốn tìm hiểu về nàng ở một góc độ khác, xem nàng là người như thế nào.

Hần có thể đối diện với nàng, nhưng lại không muốn đối diện nàng với tư cách Dung Chỉ.

Hần không muốn lấy tư cách Dung Chỉ – một Dung Chỉ mà nàng đã từng chân thành yêu, một Dung Chỉ mà nàng đã từ bỏ cơ hội quý giá nhất để cứu mạng, một Dung Chỉ mà trên vách núi nàng nhất định không rời không bỏ. Dù biết lòng dạ hần khó lường, nàng vẫn dang hai tay ôm lấy.

Nếu lấy tư cách Dung Chỉ để gặp mặt nàng, tất cả những điều đó lại hiện ra và khắc sâu vào tâm trí hần.

Hần quá lý trí, cũng quá thông minh, trước giờ chưa từng làm việc gì mà không có đền đáp. Đã trả giá, nhất định phải thu được kết quả. Đó là bản năng, cũng là niềm tin của hần. Cho nên hần không thể lý giải được, sao trên đời lại có người sẵn sàng chấp nhận trắng tay, dứt khoát tuyệt tình như thế.

Ẩn chứa trong cơ thể mềm yếu này là một linh hồn kỳ dị đến từ thế giới khác, mang theo dũng khí mà hần khuyết thiếu, thiêu đốt tâm can hần.

Dung Chỉ trước giờ không cho rằng mình thiếu dũng khí. Nhưng giờ phút này, khi không còn lớp nguy trang “Quan Thương Hải”, dùng diện mạo thật xuất hiện phía sau, ôm lấy nàng, rốt cuộc hần phải thừa nhận: nếu đổi chỗ cho Sở Ngọc, hần sẽ không thể có dũng khí yêu một người mà không hề so đo như thế.

Lúc từ bỏ cơ hội duy nhất để trở về thế giới của mình, đáng lẽ phải có bao nhiêu đau lòng tiếc nuối, mà nàng chỉ vờ vện khe hôn lên trán hần.

Nàng không phải là người mạnh mẽ quyết liệt. Từ lúc đến với thế giới này, nàng luôn cẩn thận dè dặt. cũng rất sợ chết. Có những lúc nàng tự tìm phiền toái, vì người khác mà phiền não u sầu, có những lúc vì một vài tình huống ái muội mà ngượng ngùng xấu hổ, tất cả những điều đó thật tầm thường... Nhưng ngày đó, giữa vùng tuyết trắng mênh mang, nàng tiêu sái mà kiên quyết buông tay, lại là cực không tầm thường...

Suốt một năm qua hần lấy thân phận Quan Thương Hải để gần gũi thân thiết với nàng, không chỉ vì nhiều lần muốn dứt bỏ không được, mà còn có lý do khác. Hần hi vọng thông qua sinh hoạt tầm thường hàng ngày, có thể làm phai nhạt hình ảnh nàng trong tâm trí...

Nhưng vừa rồi, chỉ trong khoảnh khắc, trong đầu hần xuất hiện một ý nghĩ hết sức rõ ràng...

Trên đời chỉ có duy nhất một Sở Ngọc.

Không ngờ lại liều lĩnh xuất thủ, khiến hần lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Bây giờ hần định làm gì?

Cường ép đưa nàng đi, thừa dịp nàng chưa kịp phản ứng với thân phận thật của hần, đưa nàng đi và giữ nàng bên mình?

Hần trầm mặc suy nghĩ. Thời gian chậm chạp trôi.

Đột nhiên bị giữ chặt, nhưng không thấy đối phương có hành động gì, Sở Ngọc thấy rất khó hiểu. Thời gian dần trôi, nàng cảm giác dường như đối phương không có ác ý, nên cũng dần yên lòng. Đứng lâu, hai chân mỗi run lên, nàng buông lỏng cơ thể, cả người dựa hần vào người đối phương.

Cùng lúc này, có lẽ A Man chờ lâu không thấy Sở Ngọc đâu nên cùng Vương Ý Chi quay lại tìm. Tiếng hần xuyên qua khoảng mười trượng (hơn 33m) rừng liễu, truyền đến tai Dung Chỉ. Tiếp đó, có tiếng bước chân khe khẽ hướng về phía này.

Âm thanh này rất nhỏ, Sở Ngọc không nghe thấy. Nhưng A Man sẽ nhanh chóng đến đây và phát hiện ra hai người bọn họ.

Dung Chỉ nhíu mày, không kịp nghĩ nhiều, hai tay dùng lực, chân bay nhanh về phía sau. Hần di chuyển hầu như không phát ra tiếng động, nhẹ như mây bay, xẹt như sao băng, lùi khoảng bảy, tám chục bước mới dừng lại nghiêng tai lắng nghe.

Một lát sau, A Man đi qua chỗ bọn họ đứng ban nãy mà không dừng lại. Hần không biết nàng đã vào rừng, chỉ nghĩ Sở Ngọc vẫn nán lại chỗ cổng thành.

Đã an toàn rồi, Dung Chỉ lại tập trung tâm tư vào Sở Ngọc. Giờ phút này nàng có vẻ an tĩnh nhu hòa. Tóc nàng búi cao, lộ ra vành tai trắng nõn như bạch ngọc. Nhìn ở cự ly gần, hần lại nhớ đến ngày đó, sau khi tuyên cáo quyết liệt, nàng định cắt tóc nhưng chẳng may vướng phải tua kiếm, thẹn đến mức đỏ bừng hai tai.

Hần chăm chú nhìn tai nàng, khe khẽ thở. Rất nhanh chóng, làn da trắng nõn đỏ ửng. Cường ép cũng cường ép rồi, ôm ấp cũng ôm ấp rồi...

Thân mật ôm, thân mật che miệng...

Sở Ngọc bỗng thấy nổi da gà. Vị đứng phía sau nàng...không phải là...định cướp sắc chứ?

252. Q.6 - Chương 255: Tiệm Đường Cướp Sắc

Tên này muốn cướp sắc?

Nhưng sao lại có kiểu cướp như vậy nhỉ?

Chỉ ôm thôi thì làm ăn được gì?

Hơn nữa, hiện tại nàng đang cải trang nam giới nha!...

Có phải người này vốn thích nam giới, nhưng khi xuất thủ mới phát hiện ra giới tính thật của mình, nên không xuống tay?

Hoặc là, đối phương đang băn khoăn do dự, không biết có nên xuống tay hay không?

Sở Ngọc càng nghĩ càng sợ hãi: bây giờ nên làm thế nào? Trước kia xem những tình huống nữ giới muốn kháng cự nam giới, thường đánh vào bộ phận “trọng yếu” của đối phương, nhưng mà người này có võ...

Dung Chỉ miễn tuệ cảm thấy toàn thân Sở Ngọc cứng ngắc, thầm nghĩ: vừa nãy rõ ràng nàng đã trấn tĩnh lại, sao bây giờ lại sợ hãi như thế?

Sở Ngọc cố gắng nhớ lại cách nữ giới tự vệ trước đàn ông thế nào, nhưng kiếp trước không để ý lắm. Nàng không nhìn thấy động tác của người phía sau, nhưng có thể khẳng định là hẳn có võ. Nếu tập kích chỗ “trọng yếu” của hắn mà không hiệu quả, ngược lại làm hắn thẹn quá hóa giận, xử lý nàng thế này thế nọ..., thực không dám nghĩ tới!

Bởi vậy, Sở Ngọc cũng chỉ cứng ngắc người, chứ không có động tác tiếp theo là giãy dụa hay tập kích gì cả.

Nàng chờ một lát, nhưng rốt cuộc không chịu nổi cảnh cá nằm trên thớt đợi người ta làm thịt, bèn rướn cổ tay, khều mấy ngón về phía sau, chạm phải áo bào của Dung Chỉ và bắt đầu viết chữ.

Nàng đang viết gì vậy?

Dung Chỉ tò mò nhìn, nhận ra một con chữ đã thành hình, dần dần xuất hiện một câu hoàn chỉnh: “Chúng ta nói chuyện đi!”

Nàng đang định thuyết phục hắn?

Trong lòng cảm thấy hứng thú, Dung Chỉ thay đổi giọng nói, cất tiếng: “Người muốn nói gì?”

Sở Ngọc cố gắng há miệng thở dốc, nhận thấy đối phương không có ý buông mình ra, đành tiếp tục lấy tay thay miệng: “Không biết các hạ bắt ta là có dụng ý gì? Tất cả mọi thứ ta sở hữu trên người, các hạ cứ việc giữ lấy! Chỉ hi vọng các hạ thả ta bình an rời đi, ta cam đoan sẽ không kêu la hô hoán!”

Chỉ cần có thể tai qua nạn khỏi, Sở Ngọc cũng chẳng tiếc chút tiền bạc này. Hơn nữa đại bộ phận gia sản của nàng đều do A Man chở đi rồi, nếu mất chỗ này cũng chỉ là tổn thất nhỏ.

Nhìn Sở Ngọc há mồm, ngón tay cảm nhận được làn môi nàng ẩm áp mềm mại, hơi hơi ẩm ướt, như là nàng đang hôn ngón tay hắn, trong lòng Dung Chỉ khẽ nhúc nhích. Dường như không để ý đến chữ viết của Sở Ngọc, một lát sau hắn mới cất tiếng: “Tất cả đều thuộc về ta?”

Câu hỏi này chạm đến chỗ nhạy cảm trong suy nghĩ của Sở Ngọc, khiến toàn thân nàng cứng đờ, lát sau mới tiếp tục viết: “Xin giao hết những thứ đáng giá, còn y phục làm ơn để lại cho ta!”

Tâm cơ Dung Chỉ là thế nào chứ? Vừa nghe qua lập tức hiểu ngay, hắn giật mình lĩnh ngộ điều làm Sở Ngọc lo lắng. Suýt nữa phì cười, hơi thở hắn gấp gấp hơn, nhẹ nhàng thổi qua gáy, qua tai Sở Ngọc khiến nàng càng thêm hoảng hốt.

Dung Chỉ hơi hơi cúi đầu, kề sát bên tai Sở Ngọc: “Sợ ta quấy rối người?”

Cảm nhận được hô hấp của đối phương sát bên tai, Sở Ngọc hoảng loạn vô cùng, thầm hối hận sao mình lại kích động như thế, tự vạch áo cho người xem lưng. Mà đúng lúc này, hai người nghe thấy tiếng gọi từ ngoài rừng liễu vọng vào.

Có mấy người đang gọi tên nàng.

Sở Ngọc mừng rỡ, biết A Man đang lo lắng sốt ruột vì không tìm thấy mình. Nàng thầm mong bọn họ nhanh đến chỗ này, chân dặm khê.

Nàng vừa động đậy, Dung Chỉ lập tức nhận ra nguy cơ trước mắt. Bây giờ hắn chỉ nhờ rừng liễu che chắn, đây đã là mép rừng, ra bên ngoài rất dễ bị phát hiện. Hai chân Sở Ngọc vẫn có thể hoạt động, nếu để nàng gây ra tiếng động thì sẽ phiền toái cho hắn.

Mấy người ở bìa rừng gọi một hồi, liền chia nhau đi vào rừng tìm kiếm. Trong đó, có bước chân đang hướng về chỗ hai người đang đứng.

Lúc này khác trước. Ban nãy có một mình A Man, chỉ cần lùi về phía sau một đoạn, ẩn mình sau tán cây là tránh được. Bây giờ có mấy người chia nhau đi tìm kiếm, không thể tránh đi theo cách vừa rồi, mà Dung Chỉ cũng không muốn chơi trò bịt mắt bắt dê với mấy người kia.

Vừa nghĩ như vậy, Dung Chỉ lập tức di chuyển, kéo Sở Ngọc ẩn sau một thân cây liễu to. Hắn buông nàng ra, rồi xoay người đến trước mặt nàng.

Nhưng Sở Ngọc chỉ khôi phục tự do trong chốc lát. Đứng dưới gốc liễu rủ, trước mắt nàng chỉ toàn những màn hình lá xanh ngọc. Chưa kịp nhìn rõ người phía trước, mắt nàng đã tối sầm. Một bàn tay che kín hai mắt nàng, đồng thời, cả người bị đẩy dựa vào thân cây, hai tay bị giữ chặt, mà cả người bị cơ thể đối phương ghì siết, không thể động đậy chút nào.

Đầu gối dính liền đầu gối, cơ thể dán chặt cơ thể.

Lần này, hoàn toàn bị áp chế. Vừa rồi nàng còn có thể dậm chân vài cái, nhưng bây giờ thì từ chân lên người đều bị cố định một chỗ.

Duy nhất tự do, không bị che là miệng của nàng.

Sở Ngọc sững sốt một chút, lập tức nhận ra mình có thể kêu cứu. Đối phương uống nhầm thuốc hay sao? Tập trung giữ tay chân nàng, mà lại quên bịt miệng?

Tiếng người gọi tên nàng càng lúc càng đến gần, Sở Ngọc há mồm định kêu, nhưng bỗng nhiên, bờ môi bị một thứ gì đó dán lên.

Đó là...

Một làn môi mềm mại, tinh tế, mang theo cảm giác mịn màng mát lạnh.

Đầu óc trống rỗng, Sở Ngọc hoàn toàn choáng váng.

Trải qua hai kiếp làm người, chưa bao giờ nàng bị sàm sờ đến mức này...

Năng lực suy nghĩ trong nháy mắt như bị hút sạch. Một lát sau, những người đi tìm nàng gọi to lần cuối, rồi đi xa dần, Sở Ngọc mới khôi phục lại thần trí một cách khó khăn.

Làn môi đối phương vẫn dán lên môi nàng như trước, không hề dùng lực, mà chỉ là môi chạm môi. Một nhành liễu vừa vịn rủ giữa hai người. Lá liễu mềm phớt nhẹ qua má, hơi lạnh trên phiến lá càng khiến nàng cảm nhận được gò má mình nóng bừng.

Lúc này Sở Ngọc chẳng còn quan tâm đến việc mình sẽ bị thế này thế nọ..., chỉ hung tợn há miệng, cảm hơi hếch lên định cắn đối phương.

Cặp mắt Dung Chỉ trong veo tỉnh táo. Hắn chủ yếu tập trung để ý xung quanh, đề phòng có người đến gần. Đối với sự tấn công của Sở Ngọc, hắn chỉ hơi nghiêng đầu là tránh được, một giây sau lại cúi xuống che làn môi nàng.

Không phải nàng sợ hắn cướp sắc sao?

Vậy thì tiện đây hắn cướp luôn!

Cùng lúc đó, trong đầu Dung Chỉ hiện ra dáng vẻ xấu hổ, khuôn mặt đỏ bừng của nàng khi cắt tóc không thành, cùng với cảm giác mềm mại ẩm ướt của làn môi nàng trên ngón tay hắn ban nãy.

Làn môi quần quýt làn môi, từng đợt từng đợt dịu dàng triền miên.

Có người nói ma sát sinh ra nhiệt lượng.

Gò má Sở Ngọc cho đến làn môi Dung Chỉ, càng lúc càng nóng bỏng, không còn phân biệt rõ của hắn hay của nàng, như nước biển sôi trào cuộn cuộn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, khi Dung Chỉ rời làn môi Sở Ngọc, lúc này miệng mới được tự do, nàng há mồm thở hổn hển.

Khuôn mặt nàng đỏ bừng, làn môi tươi tắn ướt át, mắt không nhìn thấy, mọi suy nghĩ trở nên mơ hồ, chỉ nghe bên tai có một tiếng nói khê khàn khàn, giọng nói chạm đến tận trái tim nàng: “Tiếp nào!”

Không chờ nàng có phản ứng, Dung Chỉ lại một lần nữa cúi xuống.

253. Q.6 - Chương 256: Tiếp Tục Cướp Sắc

Môi vừa đụng chạm, Sở Ngọc lập tức có cảm giác khác hẳn ban nãy. Đường như môi bị xâm lược, xay nghiền nghiền miên.

Đầu lưỡi hần lướt qua viền môi, như đang vẽ lại hình dáng môi nàng. Một lát sau, hần quyết đoán cạy mở làn môi, thâm nhập vào trong.

Sở Ngọc cắn chặt răng, Dung Chỉ cũng không gấp gáp. Đầu lưỡi hần đảo linh hoạt gây rối hàm răng nàng. Đúng lúc nàng không nhin được định cấn thì hần lại rút về, nhẹ nhàng liếm mút làn môi nàng.

Sở Ngọc cảm thấy đầu óc mình sôi trào, không nghĩ ngợi được gì, chỉ biết chống cự theo bản năng. Xúc giác toàn thân như tập trung ở miệng, bị hôn đến mức nóng bừng, hàm răng cũng như có cảm giác, vừa run vừa ngứa.

Lúc Dung Chỉ một lần nữa rời môi nàng, hơi thở hai người thoảng trên mặt đối phương, thổi dịu bớt ngọn lửa nóng bỏng. Hai cặp môi vẫn quá gần, cách nhau chưa đến nửa tấc, chỉ cần hơi cúi xuống lại sẽ dán chặt một chỗ.

Phải dừng lại thôi...

Dung Chỉ gắng trấn tĩnh nghĩ.

Những người kia đã đi xa rồi, không cần dùng biện pháp “bịt miệng” nữa. Nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ hần sẽ không tự chủ được.

Nhưng trong đầu không khống chế được, những hình ảnh vụt thoảng hiện không ngừng. Nụ cười của nàng, vẻ kinh hoàng của nàng, vẻ kiên định của nàng, điệu bộ xấu hổ ngượng ngùng, thậm chí quần bách của nàng... Trên đời này, sẽ không có một người thứ hai giống như nàng, dù bị cắt đứt đường về, mất hết hi vọng vẫn dang tay ôm lấy hần...

Càng muốn quên đi, lại càng khắc sâu trong tâm trí.

Một nhành liễu mềm mại trượt xuống giữa hai người. Sở Ngọc chỉ cảm thấy một mảnh lạnh lẽo phớt trên môi mình. Nàng vô thức cắn một góc lá xanh nhạt. Làn môi đỏ mọng tương phản với màu lá xanh non. Dung Chỉ thở dài một tiếng, lại tiếp tục cúi xuống.

Lúc trước là nụ hôn phớt nhẹ dịu dàng. Làn môi nàng mềm mại nóng bỏng, nhưng kẹp phiến lá liễu lạnh mát. Dung Chỉ khẽ cười, há mồm cắn chặt nửa còn lại của phiến lá non, đầu lưỡi nhú lại, bắt đầu một cái hôn sâu.

Đầu lưỡi xoắn điệu lướt một vòng. Lá liễu như những mũi kim nhỏ chạm vào lưỡi nàng, giao hòa với cảm giác ngọt ngào. Không biết tự lúc nào, phiến lá non giòn bị nghiền nát, hòa tan trong miệng ai đó.

Giống như là...thuốc tê.

Sở Ngọc nghĩ mơ mơ hồ hồ. Bởi vì thiếu dưỡng khí, nàng bắt đầu không phân định được mình đang làm gì. Trước cặp mắt bị che bây giờ không còn là một mảng tối đen, mà như có tầng tầng lớp lớp khói lửa đan hòa, khiến mắt nàng hoa lên.

Làn môi hơi run run, nhưng bản năng khao khát bùng thức dậy. Thân mật triền miên, quần quýt không rời.

Hai tay Dung Chỉ vẫn giữ chặt tay Sở Ngọc dần buông lỏng, ngón tay bắt đầu thông thả vuốt ve cổ tay nàng. Cũng giống như cách hân hôn, đầu ngón tay tinh tế, tỉ mỉ, dịu dàng vuốt ve chỗ làn da nhạy cảm phía trong cổ tay.

Không biết đã trải qua bao lâu, những người đi tìm Sở Ngọc nhiều lần vòng lại gần chỗ bọn họ. Nhưng cả hai người vẫn chìm đắm, không chút nào để ý.

Bọn họ say sưa trong an tĩnh, yên lặng không tiếng động. Dung Chỉ chọn một góc khuất lý tưởng, nên không có ai tới quấy rầy.

Thêm một lần.

Lại thêm một lần nữa.

Dường như phát hiện ra trò chơi thú vị, làn môi rời ra trong khoảnh khắc rồi lại tái hợp, không còn phân biệt ai là người chủ động. Ở một góc rừng liễu, nắng xuân chói lọi đẹp tươi.

“Không tìm thấy, làm thế nào bây giờ?” Cùng mọi người vòng qua vòng lại mấy lần tìm kiếm vô ích, A Man đứng trên bờ sông, cách thuyền hoa không xa, luống cuống chân tay sắp bật khóc.

Vương Ý Chi khẽ day ấn đường, quay sang hỏi Quan Thương Hải: “Thương Hải huynh, huynh xem thế nào?” Từ lúc nói bảo vệ hần, Quan Thương Hải vẫn luôn ở trên thuyền.

Quan Thương Hải khẽ nhếch mép, nụ cười dường như hơi cổ quái: “Ta xem chừng, có lẽ người không cần phải người đi tìm nữa đâu!” Thính lực của hần, Dung Chỉ không thể so được, bất kỳ ai cũng không thể so, mọi âm thanh nhỏ nhất xung quanh đều không lọt khỏi tai hần.

Vương Ý Chi hơi ngẩn người.

Rồi hiểu ra hàm ý trong lời nói của hần: “Bị ép?”

Về mặt Quan Thương Hải cổ quái: “Bây giờ không phải!” Ban đầu thì phải.

Suy nghĩ trong giây lát, Vương Ý Chi lập tức hạ lệnh chuẩn bị dong buồm. A Man và xe ngựa vẫn ở trên bờ, vốn định đợi Sở Ngọc đến rồi cùng lên thuyền. Thấy Vương Ý Chi sắp rời đi, hần vội kêu lên: “Người không đợi Sở Ngọc sao?”

Vương Ý Chi mỉm cười: “Chắc hần nàng sẽ không tới! Người cũng không cần chờ ở đây nữa, về nhà chờ đi!”

A Man không hiểu, bất giác đưa mắt nhìn Quan Thương Hải. Quan Thương Hải không trả lời hần, chỉ cất tiếng hỏi: “Người không đợi?”

Vương Ý Chi cười cười: “Dù sao nàng cũng không phải bạn đồng hành của ta! Dù ta có đưa nàng đi, lòng nàng vẫn còn khúc mắc. Nếu là mười năm trước, ta còn tuổi trẻ ngông cuồng, thì dù “hương hoa vô tình”, ta cũng nhất định tranh chấp với người khác!”

Nhưng bây giờ khác rồi, dù sao hai người bọn họ cũng có ý với nhau. Hần sẽ dứt khoát buông tay rời đi, không gây sức ép.

Nghe Vương Ý Chi không hề có ý đợi thêm, A Man lo lắng định nhảy lên thuyền: “Người không thể đi!” Sở Ngọc còn chưa tới.

Quan Thương Hải cười cười, bước tới đưa tay ngăn A Man lại. Cánh tay phải vừa giơ ra, lập tức giữ A Man lại, rồi ấn nhẹ bờ vai hần, khiến chàng thanh niên da đen đứng yên không thể động dậy: “Để cho hần đi đi!”

Thuyền hoa chuyển động. Từ bên mạn thuyền, tiếng ca phiêu diêu chậm rãi bay lên mặt sông: “Quân bất kiến, hoàng hà chi thủy thiên thượng lai...” (Anh có thấy, nước sông Hoàng Hà từ trời cao tuôn xuống... – trích bài thơ “Tương tiễn tửu” của Lý Bạch)

Nụ cười hần tiêu dao sáng khoái hòa cùng trời nước mênh mang. Dù biệt ly, cũng muốn vui như khi gặp gỡ.

“Nhân sinh đắc ý tu tận hoan...” (Đời người đắc ý hãy vui tràn...)

Thuyền xuôi theo dòng nước xa dần, tiếng ca cũng càng lúc càng xa.

Nụ hôn dài cuối cùng cũng phải ngừng nghỉ, Dung Chỉ hơi thở dốc. Hắn chăm chú nhìn gương mặt đỏ bừng của Sở Ngọc, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay nàng.

Tay kia thì, hắn vẫn che mắt nàng như trước. Hắn không biết, nếu bỏ tay ra, tâm tư hắn liệu có bị phơi bày trước đôi mắt thẳng thắn đối diện với yêu ghét, yếu đuối kia không.

Sở Ngọc thở gấp rất lâu, sắc hồng trên mặt nhạt dần. Lúc này, cơ thể không còn bị kìm giữ, nhưng nàng cũng chưa từng dùng lực giãy dụa, chỉ dựa người trên thân cây. Đợi cho hô hấp bình phục, nàng mới lạnh lùng cất tiếng: “Có thể buông ta ra được chưa? Dung Chỉ?”

Dung Chỉ trong lòng cười khở, buông tay ra, bước lùi về phía sau.

Sở Ngọc nhìn hắn chăm chăm. Làn môi nàng vẫn tươi tắn ướt át, khóe mắt có ánh hồng nhợt nhạt, dường như chưa từng trải qua đoạn triền miên vừa rồi. Khuôn mặt xinh đẹp không biểu hiện điều gì, mang vẻ lạnh lùng băng giá.

Sở Ngọc nâng tay áo lên, chậm rãi lau môi. Nàng nhìn thẳng về phía Dung Chỉ. Trước mắt, một nhành liễu bay bay theo gió, tạo thành một bức màn thưa xanh biếc giữa hai người. Người trước mặt nàng, vẫn tóc đen, y phục trắng như tuyết, nụ cười trong trẻo, đôi mắt sâu không lường được.

Đúng là...một kẻ yêu ma.

Sở Ngọc nhìn chăm chăm hắn một hồi, mới chậm rãi cất tiếng: “Ta phải gọi ngươi là Dung Chỉ, hay vẫn nên gọi là “Quan Thương Hải”?”

Từng từ từng chữ bén nhọn như sắt thép, nhu tình mật ý không còn sót lại chút gì.

254. Q.6 - Chương 257: Thức Ăn Để Lâu

Dung Chỉ cười cười: “Cứ gọi ta là Dung Chỉ thôi!”

Sở Ngọc bĩu môi: “Suốt một năm qua, từ đầu chí cuối, người xuất hiện với danh nghĩa Quan Thương Hải đều là người?”

Dung Chỉ đưa tay gỡ một chiếc lá liễu vương trên tóc nàng, nói với vẻ lãnh đạm: “Cũng không hẳn! Lúc đầu đúng là Thương Hải sư huynh, người thường nói chuyện với nàng là huynh ấy, sau này đến lần thứ chín, thứ mười, người ít nói mới là ta!”

Sở Ngọc thầm nghĩ: hèn gì, thỉnh thoảng Quan Thương Hải đối với nàng có vẻ lạnh nhạt. Nhưng lúc trước nàng chưa từng nghi ngờ, chỉ nghĩ tâm tình hắn không tốt, lại không ngờ là thay đổi người khác.

Ngừng một chút, rồi Dung Chỉ cất tiếng hỏi: “Nàng phát hiện ra từ lúc nào? Vì sao biết được Quan Thương Hải chính là ta?” Trong lòng hắn đã có đáp án, nhưng vẫn muốn nghe một chút từ chính miệng Sở Ngọc.

Sở Ngọc lạnh giọng: “Với tình huống vừa rồi, nếu ta tiếp tục không nhận ra ngươi thì hẳn là đùa ngốc!” Lời vừa thốt ra, nàng liền nhớ đến đoạn thân mật vừa rồi, hai cặp môi nóng bỏng liền kề, như muốn thiêu đốt tâm trí.

Nhìn Dung Chỉ mỉm cười, làn môi tươi tắn khác hẳn vẻ tái nhợt trước kia, gương mặt Sở Ngọc thoáng chốc đỏ bừng, dường như sắp bốc khói đến nơi.

Hạ tầm mắt, Sở Ngọc gắng áp chế tâm tình rồi tiếp lời: “Còn có, mùi thuốc đông y trên người ngươi chưa tẩy sạch!” Một năm qua Dung Chỉ đóng giả Quan Thương Hải, tắm rửa bằng nước cũng tẩy loại thuốc giống

nhau, mang thuốc trường kỳ nên mùi hương đó xâm nhập cơ thể hẳn. Mặc dù lần này Dung Chỉ đã tẩy trang kỹ nhưng vẫn còn sơ hở.

Một khi đã nhận ra người phía trước là Dung Chỉ, lại ngửi thấy mùi thuốc đông y, ký ức một năm qua lập tức hiện ra trong đầu, và phút chốc, Sở Ngọc phát hiện ra rất nhiều chi tiết nhỏ nhặt. “Quan Thương Hải” thể nhưng lại giống Dung Chỉ.

Một người muốn hoàn toàn sắm vai thành người khác là không thể, nhất là ở trước mặt người quen. Sở Ngọc không quen thuộc với Quan Thương Hải, nhưng lại quen thuộc Dung Chỉ.

Nghĩ đến chuyện bị lừa suốt một năm qua, Sở Ngọc bỗng thấy máu nóng bốc lên ngùn ngụt. Nàng cố gắng trấn tĩnh, đánh giá Dung Chỉ một lượt từ trên xuống dưới, người có thể gọi là đã lâu không gặp, cũng có thể gọi là gặp mặt thường xuyên.

Dung Chỉ lẳng lặng nhìn Sở Ngọc. Ánh mắt nàng sáng quắc đề phòng. Suốt một năm qua, những lúc ở bên Quan Thương Hải, nàng luôn hồn nhiên thoải mái, chưa từng phòng bị như thế.

Sở Ngọc nhìn Dung Chỉ chằm chằm, khoe miệng khe khẽ nhếch nụ cười lạnh giá: “Được rồi, làm ơn nói thẳng đi, ngươi muốn gì?”

Dung Chỉ chớp chớp mắt, ngữ khí cực kỳ dịu dàng: “Ta muốn gì ư? Ta chẳng muốn gì cả!” Giọng điệu, vẻ mặt ngây thơ vô tội.

Giọng nói này, thần thái này...Sở Ngọc dường như quay trở lại ngày xuân năm nào, khi nàng mới tới.

Một ngày cũng giống như hôm nay, giữa nắng xuân đẹp tươi, một người y phục trắng như tuyết, tao nhã nhẹ nhàng, trong phút chốc khiến tim nàng đập thành thịch.

“Ngày xuân hoa hạnh rơi đầy tóc, chàng tuổi trẻ nhà ai chân bước phong lưu...” Nhưng mà, hôm nay không còn như xưa nữa. Buổi sớm mùa xuân năm kia đã như nước chảy hoa trôi, lúc này đối diện với hắn, chỉ có thể lạnh lùng.

Sở Ngọc lại nhếch khoe miệng, ẩn hiện ý hơi mỉa mai: “Một năm qua ngươi đóng giả Quan Thương Hải tiếp cận ta, chẳng lẽ không có mưu đồ gì? Ta không tin ngươi làm chuyện gì mà lại không để thu về kết quả. Bây giờ ngươi ngăn cản ta ra đi, chắc chắn là có mục đích!”

Nàng nhấn từng chữ từng từ: “Bây giờ, ta sẽ không bị ngươi lừa gạt nữa!”

Dung Chỉ mỉm cười, im lặng trong khoảnh khắc. Đôi mắt tối đen dường như sâu thêm một chút. Hắn cất tiếng rất mềm nhẹ: “Nàng nghĩ như vậy sao?”

Sở Ngọc cười khẩy: “Chẳng lẽ ta còn phải tự tác đa tình, cho rằng ngươi thích ta?” Quá không thực tế! Dù nàng có nằm mơ giữa ban ngày cũng không thể nghĩ đến chuyện này!

Dung Chỉ cười dài: “Có gì không được? Nghĩ như vậy chẳng lẽ không vui mừng chút nào sao?”

Sở Ngọc cười tươi xán lạn, nhưng ánh mắt lạnh lẽo khác thường. Bị lừa gạt đủ một năm, sự thật này khiến nàng giận không kiềm chế được. Nhưng nàng không gào thét phẫn nộ, ngược lại buộc mình phải tỉnh táo hết mức, trả lời rành mạch rõ ràng: “Chưa nói đến chuyện ta biết là giả, mà ngay cả khi đó là sự thật, thì ta cũng không hứng thú, bởi vì hiện tại ta không muốn!”

Hai người mỉm cười đối diện, nhìn thoáng qua thì như gần gũi hòa hợp, nhưng giữa bọn họ lại là một bức tường cao vô hình.

Ánh mắt Dung Chỉ khe chớp động, hắn hỏi có chút ngạc nhiên: “Vì sao? Ta cho rằng nàng thích ta!”

Sở Ngọc thở dài một hơi, có chút bất lực: “Dung Chỉ, ngươi vẫn không hiểu! Vậy để ta làm một phép so sánh. Ví dụ như, có một mâm cao lương mỹ vị, ta thèm lắm mà không thể ăn. Để tránh ình khỏi khổ sở vì không được ăn, ta buộc chính mình phải quên đi. Rất lâu sau, ta nhìn lại mâm cỗ ngon, thì tất cả món ăn đã ôi thiu hỏng hết rồi!”

Thứ đó, ăn vào sẽ bị ngộ độc.

Trong một khoảnh khắc, Sở Ngọc thấy ánh mắt Dung Chỉ dường như vỡ vụn. Nhưng một giây sau, hần lại bình tĩnh mỉm cười, vẻ ung dung vững vàng khiến nàng lập tức cho rằng điều vừa chứng kiến chỉ là ảo giác.

Dung Chỉ đáp khê: “Nàng nói đúng, quả thật ta có mục đích riêng!” Âm thanh phiêu nhẹ, như từ rất xa truyền tới.

Sở Ngọc nhún vai, cười hừ một tiếng, quay lại nhìn mặt sông phẳng lặng. Trên sông Lạc Thủy đã không còn bóng dáng thuyền hoa. Vương Ý Chi đi rồi, khiến lòng nàng cảm thấy hơi mất mát. Nhưng mà...đi rồi cũng tốt. Nàng muốn đi cùng Vương Ý Chi, thật ra là có ý trốn tránh. Nàng khác Vương Ý Chi. Hần có thể buông xuống hết thảy, nhưng nàng còn có rất nhiều nhớ thương ràng buộc, không thể thật sự vô ưu vô lo. Lần này Dung Chỉ ngăn trở nàng, ngược lại là giúp nàng có lựa chọn chính xác.

Đã rõ chân tướng sự việc, vả lại xem chừng Dung Chỉ không định nói rõ mục đích tiếp cận mình, Sở Ngọc cũng lười phải truy vấn. Dù sao cũng sẽ không hỏi được kết quả!

Sở Ngọc đột nhiên nhớ ra, nếu nàng không lên thuyền thì A Man vẫn còn đang chờ... Nghĩ đến đây, nàng vội vàng chạy về phía bờ sông, bỏ mặc Dung Chỉ phía sau.

“Sở Ngọc...” Dung Chỉ cất tiếng gọi.

Nhưng nàng không quay đầu, cũng không trì hoãn bước chân.

Dung Chỉ nhìn bóng lưng Sở Ngọc dần khuất sau tầng tầng lớp lớp lá liễu, trong lòng phẳng phất mơ hồ linh ngộ: có những thứ, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, có lẽ sẽ vĩnh viễn không tìm lại được.

255. Q.6 - Chương 258: Thiên Tử Hai Miền

Sở Ngọc ra khỏi rừng liễu, đến bên bờ sông Lạc Thủy, bất ngờ nhìn thấy chiếc xe ngựa. A Man đang ngồi bó gối cạnh xe, nửa mặt vùi khuất, chỉ còn cặp mắt sáng long lanh, trông tội nghiệp giống như một chú cún con bị vứt bỏ.

Lúc chạy ra khỏi rừng liễu, Sở Ngọc nghĩ sẽ không còn gặp A Man ở đây. Đã lâu như vậy, chắc hẳn không chờ được sẽ về nhà, không ngờ vẫn còn ngồi đây.

Có lẽ đây là việc làm ngốc nghếch. Nhưng dù thế nào, cảm giác có người chờ đợi mình thật là hạnh phúc, giống như làn nước ấm áp lan tỏa khắp lồng ngực.

Lúc Sở Ngọc đến gần, A Man cũng đồng thời nhìn thấy nàng. Hần đứng bật dậy kêu lên, suýt nữa làm đổ chiếc xe ngựa. Khuôn mặt mừng vui rạng rỡ, vẻ buồn rầu u ám ban nãy hoàn toàn tiêu tan, hần bước lại gần: “Ta biết thế nào người cũng tới mà!” Cho nên lúc Quan Thương Hải bảo hần đi, hần nhất định không đi.

Nhưng nghĩ đến Vương Ý Chi đã ra đi, khuôn mặt A Man lại ỉu xiu: “Nhưng mà...thuyền đi rồi!” Lúc thuyền hoa dong buồm rời đi, hần bị Quan Thương Hải ấn vai xuống, không thể nào nhúc nhích. Cho dù hần gồng người phản kháng thế nào cũng không mấy may ảnh hưởng gì đến Quan Thương Hải. Lần đầu tiên, hần mới thấy sức lực vô địch của mình lại trở nên vô dụng như vậy.

Sở Ngọc cười cười trấn an: “Chúng ta không ngồi thuyền nữa, trở về cùng ta đi!” Bây giờ việc đó không quan trọng, không còn liên quan nữa, nàng đã có quyết định khác.

Giống như lúc tới, A Man đánh xe chạy phía trước, Sở Ngọc đi bộ đằng sau. Lúc đi qua rừng liễu, Sở Ngọc thoáng nhìn chỗ Dung Chỉ đứng ban nãy. Không còn bóng dáng hần ở đó, chắc là đã rời đi.

Ở Sở viên, Hoa Thác thấy Sở Ngọc đi rồi còn quay lại, khá là kinh ngạc nhưng không nói gì. Phòng ốc trong Sở viên vẫn duy trì nguyên trạng, giống như sáng nay lúc nàng đi. Bước vào phòng ngủ, Sở Ngọc nằm vật xuống giường.

Trở mình, thả lỏng cơ thể một hồi, ánh mắt Sở Ngọc dần trở nên xa xăm. Đưa tay lên tìm thắt lưng một lúc, nàng lấy ra một vật trang sức tinh xảo, viên đá quý trắng mịn tinh khiết, không phải là ngọc, hai đầu bọc vàng lá, một sợi dây nhỏ xuyên qua.

Đây là...tín vật của Dung Chỉ. Lúc trước trong cảnh nguy khốn, hắn đã đưa nó cho nàng, dặn nàng nếu không thấy hắn trở về thì giao lại cho Quan Thương Hải. Trải qua rất nhiều chuyện, nàng quên mất sự tồn tại của vật này, mà hình như Dung Chỉ cũng quên đòi lại.

Một năm qua, nàng có thể nhờ Quan Thương Hải trả lại chủ nhân hộ mình, nhưng không muốn qua tay người thứ ba, mà muốn tự mình trả.

Hôm nay tuy đã vạch trần thân phận Dung Chỉ, nhưng nàng bị lửa giận làm mờ tâm trí, lại quên mất việc này.

Bàn tay khẽ nắm lại, cạnh đá cứng ấn vào lòng bàn tay hơi đau. Sở Ngọc cười khổ một tiếng.

Vì sao lại tức giận?

Bởi vì thẹn quá hóa giận.

Dung Chỉ lừa gạt nàng, tất nhiên là chuyện chẳng vui vẻ gì. Nhưng phần nhiều là do chính bản thân nàng.

Trước khi nhận ra Dung Chỉ, dường như nàng có tình cảm mơ hồ với Quan Thương Hải. Người này có những điểm nào đó hấp dẫn nàng...

Hóa ra nàng tự treo cổ hai lần trên cùng một thân cây!

Cái cây Dung Chỉ đổi tên, cải trang giả bộ một chút, một lần nữa xuất hiện trước mặt nàng. Còn nàng thì bất tri bất giác lại bắt đầu buộc dây lên...

Cái này tính là gì?!

Thầm nghĩ rằng nửa buổi, Sở Ngọc mới ngồi dậy bước xuống giường, nắm chặt tín vật xông thẳng sang nhà bên. Tôi tớ bên kia đã quen với sự xuất hiện của nàng, thấy mặt nàng như bị người ta thiếu mấy trăm vạn tiền, tuy ngạc nhiên nhưng cũng không cản đường.

Sở Ngọc không tìm thấy Dung Chỉ, nhưng nhìn thấy Quan Thương Hải ở dưới một tán cây. Nàng cẩn thận quan sát một hồi, đây quả thật là Quan Thương Hải, không có dấu hiệu ngụy tạo.

Quan Thương Hải nghe ra bước chân Sở Ngọc, khe khẽ mỉm cười: “Hôm nay cô đại giá quang lâm, định làm gì thế?”

Người này thông đồng với Dung Chỉ lừa nàng. Cái gì mà huynh đệ không hợp, đến tám phần là nói dối lừa người. Đôi huynh đệ cùng một loài lang sói, thực là không thể hợp nhau hơn!

Sở Ngọc hung hăng trừng mắt nhìn hắn, trong lòng oán thầm, một lúc sau mới cất tiếng: “Dung Chỉ ở đâu?”

Quan Thương Hải uể oải đáp lời: “Vừa rồi hắn trở về, thu thập hành trang đi rồi, cô đến chậm một bước!”

Sở Ngọc nheo mắt xem lời nói thật hay giả, nhưng trên vẻ mặt Quan Thương Hải không có chút manh mối nào. Nàng đành phần nộ buông tha: “Coi như lời huynh nói là thật, vậy hắn đi đâu?”

Quan Thương Hải mỉm cười: “Hắn đi đâu, quan hệ gì đến ta?” Vẻ mặt hắn rõ ràng tuyên bố: ta không nói đó, làm gì được ta, khiến hàm răng Sở Ngọc thấy ngứa ngáy. Cơn tức giận đối với Dung Chỉ chuyển một phần sang hắn, nhưng tức giận cũng chẳng để làm gì. Sở Ngọc hiểu rõ, nàng chẳng làm gì được Quan Thương Hải, nội lực của hắn không phải tầm thường.

Sở Ngọc thầm nghĩ: đã không tìm thấy Dung Chỉ, thì tạm bỏ qua một bên cũng được. Nếu Dung Chỉ đã có mưu đồ, thì nhất định sẽ chủ động tới tìm nàng. Đã trì hoãn lâu như vậy, chậm thêm một chút cũng chẳng sao!

Kinh đô Bắc Ngụy, Bình Thành.

Bình Thành là kinh đô của Bắc Ngụy, rộng lớn tráng lệ. So với cảnh sắc ảm áp dịu dàng của Giang Nam, thì nơi đây, có lẽ do ở dưới chân thiên tử, nên mặc dù đã cuối mùa xuân nhưng trời vẫn rét thấu xương.

Lại là dưới chân thiên tử, Hoàn Viễn mỉm cười trào phúng.

Kiến Khang cũng là dưới chân thiên tử.

Nhưng thiên tử này khác thiên tử kia. Theo thỉnh cầu của Mặc Hương, Hoàn Viễn đến kinh đô Bắc Ngụy, gặp hoàng đế Bắc Ngụy là Thác Bạt Hoảng. Hắn phát hiện, mặc dù vị hoàng đế này còn nhỏ tuổi hơn Lưu Tử Nghiệp, nhưng lại có uy phong và sự lão luyện khác thường.

Thác Bạt Hoảng năm nay mới khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, tầm tuổi của Lưu Tang. Nhưng không một ai có thể nhìn thấy vẻ ngây thơ trẻ con trên gương mặt vị hoàng đế này. Ánh mắt hắn kiên nghị sắc bén, con ngươi đen láy thường lóe lên đầy dã tâm tham vọng.

Sau khi nói chuyện với Thác Bạt Hoảng, Hoàn Viễn trầm nghĩ: nếu hắn là người Bắc Ngụy, có lẽ sẽ thật lòng tình nguyện làm thần tử của người này.

Tới kinh đô Bắc Ngụy, hắn không chỉ gặp Thác Bạt Hoảng, mà còn gặp lại hai cố nhân từ Nam triều.

Một người tất nhiên là Thiên Như Kính, đây là mục đích lớn nhất của hắn. Nhưng Thiên Như Kính luôn mờ ảo xuất trần. Suốt thời gian qua, Hoàn Viễn cũng không thể điều tra ra hắn định làm gì, nên đành tạm thời lưu lại, tùy cơ ứng biến.

Còn người kia, vốn là thân vương ở Nam triều. Hắn bị Lưu Tử Nghiệp nghi kỵ, nhờ Sở Ngọc giúp đỡ mà thoát chết chạy tới Bắc Ngụy, chính là Lưu Sưởng. Sau khi hắn đến Bắc Ngụy, được gả công chúa và phong một chức quan lớn, quả thực là cuộc sống rạng rỡ đề huề.

Có lẽ bởi cùng đến từ Nam triều, hai người khá thân cận. Hơn nữa Lưu Sưởng lại hứng thú với thi văn, nên thường xuyên mời Hoàn Viễn đến phủ. Hôm nay sau khi đàm luận một hồi, lúc sắp chia tay, Lưu Sưởng nhìn Hoàn Viễn muốn nói lại thôi, một lúc sau mới cất tiếng: “Hoàn Viễn, ta có vài lời, không biết có nên nói hay không!”

Hoàn Viễn mỉm cười: “Giữa ta và huynh còn có gì e ngại? Xin cứ nói đi!” Con người Lưu Sưởng mặt nào cũng được, nhưng có một nhược điểm là vòng vo dài dòng. Ví dụ như lúc này, rõ ràng có lời muốn nói, nhưng lại cần người khác cổ vũ một chút.

Lưu Sưởng do dự một lát rồi mới nói tiếp: “Hoàn Viễn, có người không động tới được đâu, và đừng động vào!”

Hoàn Viễn cảm thấy hiếu kỳ, hỏi Lưu Sưởng cho rõ ràng hơn, nhưng dù nói thế nào hắn cũng chỉ im lặng.

Ra khỏi phủ đệ của Lưu Sưởng, Hoàn Viễn đi bộ về nhà. Hắn ở cách chỗ này không xa, nên không cần đến xe ngựa.

Hắn mặc trường sam (áo dài của đàn ông Trung Quốc thời xưa) trắng, tay áo dài, gấu tay vạt áo thêu hoa cổ tinh tế. Tay áo tung bay cực kỳ thanh nhã, mỗi lần đi trên đường hấp dẫn không ít ánh mắt.

Bình Thành là kinh đô của Bắc Ngụy. Ở đây tập trung rất nhiều quý tộc Tiên Bi, trên đường, người mặc trang phục Hồ là chủ yếu. Nhưng từ sau khi Hoàn Viễn tới đây, có nhiều người hâm mộ phong thái dáng vẻ của hắn, nên cũng bắt chước mặc trang phục Hán.

Điều này tất nhiên khiến Hoàn Viễn bất ngờ.

Hoàn Viễn chậm rãi bước, tâm tư bay đến tận Lạc Dương cách hàng nghìn dặm. Không biết bây giờ Sở Ngọc ra sao? Có được bình an không? Có lẽ hắn sẽ phái người bí mật đi thu thập tin tức của nàng, hoặc là viết cho nàng một bức thư.

Nhưng, trong thư nên viết gì?

Đang cân nhắc, chợt Hoàn Viễn nghe thấy, hình như có ai đó gọi tên mình. Lần đầu tiên không để ý lắm, nhưng tiếng gọi thứ hai lớn hơn, mang theo ý cười, như phá không mà tới: “Hoàn Viễn!”

Tiếng nói này...

Trong lòng chấn động, Hoàn Viễn xoay người quay về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một thiếu nữ mặc y phục nam giới, đứng ở đầu đường vẫn còn hơi lạnh se se, nụ cười tươi tắn như hoa bùng nổ.

Xe ngựa xung quanh qua lại như mắc cửi, mà Hoàn Viễn giật mình đứng giữa đường, vạn vật xung quanh phảng phất bao trùm một tầng sương mù, trong mắt chỉ có mỗi hình ảnh nàng là rõ ràng. Lúc nhìn thấy thật sự là nàng, hắn mới phát hiện, cái gọi là “cầu được ước thấy”. Sở Ngọc cười vang: “Thế nào? Mới có vài ngày đã không nhận ra ta?”

Người cách xa ngàn dặm bỗng xuất hiện trước mắt.

Là mơ chăng? Có phải không?

Nào là Hồ Hán phân biệt, nào là tranh đoạt quyền lực, nào là phía nam Trường Giang phong lưu, nào là Nam Tống Bắc Ngụy, nào là mối thù cũ của tổ tiên, nào là đạo đức văn chương... Trong giờ phút này, tất cả đều ầm ầm sụp đổ, tan thành tro bụi.

256. Q.6 - Chương 259: Bao Giờ Lại Tương Phùng?

Sở Ngọc và Hoàn Viễn gặp lại, từng người lần lượt biết tình hình gần đây của người kia. Nghe Sở Ngọc nói “Quan Thương Hải” qua lại với bọn họ suốt một năm qua lại là Dung Chỉ, Hoàn Viễn rung mình thầm nghĩ: hèn gì hắn luôn không thích người này. Ngay cả những khi đàm luận văn chương, hắn vẫn luôn có cảm giác phòng bị. Vốn tưởng rằng đó là người thân của Dung Chỉ, không ngờ lại chính là hắn.

Hắn ngủ đông một năm, là vì sao?

Nghĩ đến đây, Hoàn Viễn lo lắng quan sát nét mặt Sở Ngọc, nhưng thấy nàng cũng chỉ hơi bực mình, không có vẻ bị tổn thương gì, nên cũng yên lòng.

Sở Ngọc tiếp tục nói lý do nàng đến Bình Thành: “Sau khi biết Quan Thương Hải là Dung Chỉ đóng giả, ta chẳng còn hứng thú gì ở lại Lạc Dương, hơn nữa cũng hơi nhớ người, nên cùng A Man, Hoa Thác đến Bình Thành!” Sau khi biết rõ thân phận Dung Chỉ, Hoa Thác cũng không hề kích động, thái độ vẫn lạnh lẽo như trước. Nhưng khi nàng nói muốn rời Lạc Dương đến Bình Thành thì hắn đề nghị cùng đi.

Lúc mới tới Bình Thành, Sở Ngọc không quen biết ai, cũng không biết tìm Hoàn Viễn ở chỗ nào. Mặc dù có mục tiêu rõ ràng nhưng nàng không thể đến thẳng hoàng cung tìm hắn được.

Ở Bình Thành, tiếng tăm của Hoàn Viễn không lớn, nhưng Sở Ngọc nhanh chóng biết tin về một người khác. Đó là người lúc ở Kiến Khang, trong cơn nguy khốn đã được nàng giúp trốn thoát, chính là Nghĩa Dương vương Lưu Sưởng. Hắn sau khi rời khỏi Kiến Khang liền về thẳng nơi mình đóng quân, giao đấu với quan tướng thuộc hạ của Lưu Tử Nghiệp một trận, rồi thu thập hành trang đến Bắc Ngụy lánh nạn.

Lưu Sưởng tới Bắc Ngụy được hoàng đế đặc biệt đãi ngộ. Sở Ngọc nhờ người gửi danh thiếp xin bái kiến, vốn chỉ định thử cơ may một lần, không ngờ lại được hắn giúp đỡ mọi mặt nhiệt tình. Lưu Sưởng không chỉ báo cho nàng biết tình hình của Hoàn Viễn gần đây, mà còn sai người tìm cho nàng một tòa nhà lớn ở Bình Thành.

Suốt ba bốn ngày sau khi tới Bình Thành, Sở Ngọc phải lo thu xếp mọi việc. Hôm nay mới tạm coi là ổn thỏa, nàng liền đi tìm Hoàn Viễn.

Hoàn Viễn vẫn chăm chú lắng nghe những chuyện xảy ra sau khi hắn rời Lạc Dương, thỉnh thoảng lại mỉm cười gật đầu. Bình Thành ở phương bắc, cảnh trí mùa xuân không tươi tắn ấm áp bằng Giang Nam. Nhưng hôm nay, hắn lại cảm thấy nắng xuân khắp nơi đều tụ hội ở nơi đây.

Sau khi nghe Sở Ngọc kể chuyện, Hoàn Viễn cũng nhắc đến một vài việc không liên quan đến chính sự cho nàng nghe, rằng mình ở đâu, thường hay gặp gỡ những ai, nhưng lại hầu như không đề cập đến tình hình triều chính.

Hiện nay, tuy hấn đi theo Thác Bạt Hoàng nhưng vẫn chưa được phong quan. Thỉnh thoảng hoàng đế chỉ triệu kiến hấn để hỏi ý kiến một số vấn đề chính sự. Bên cạnh một vài chế định sách lược, thì vấn đề bức thiết nhất của Thác Bạt Hoàng lúc này là làm sao để đoạt được toàn bộ quyền lực khỏi tay Phùng thái hậu.

Thời gian Phùng thái hậu khống chế triều chính chưa lâu, nhưng nàng ta đã thu nạp được một đám thân tín. Chỉ cần nàng ta muốn, là có thể ảnh hưởng đến thế cục triều đình như trước. Điều này đối với một người dã tâm bừng bừng, luôn muốn độc tài thân tóm đại quyền như Thác Bạt Hoàng là không thể chấp nhận được.

Hoàng đế là cô gia quả nhân, không cho phép ai đứng cao bằng mình, chia sẻ quyền lực với mình.

Nhưng phía bên kia, Phùng thái hậu cũng không phải là đèn cạn dầu. Nàng ta tinh thông các thủ đoạn tranh đoạt quyền lực, bên dưới lại có những thủ hạ mưu sĩ đắc lực. Mặc dù hiện nay đang ở thế yếu, nhưng nàng ta chưa hoàn toàn bại trận. Hai bên vẫn đang trong trạng thái giằng co. Mặc dù Thác Bạt Hoàng sốt ruột gấp gáp, nhưng cũng không thể không cẩn thận đề phòng.

Điều khiến Hoàn Viễn kinh ngạc là, mặc dù bề ngoài Thiên Như Kính đứng về phía hoàng đế Bắc Ngụy, nhưng hấn lại không nỗ lực tiến thêm bước nào. Hấn chỉ như một người ngoài cuộc an tĩnh bàng quan, lặng lẽ chứng kiến đôi mẩu tử trên danh nghĩa kia tàn sát lẫn nhau.

Hoàn Viễn bỗng nhớ đến, lúc ở Nam triều, dường như Thiên Như Kính cũng có thái độ giống như bây giờ. Ở cạnh Lưu Tử Nghiệp, chứng kiến vị hoàng đế này làm việc bạo ngược, đi theo con đường bại vong nhưng hấn chưa từng xuất thủ can thiệp.

Chẳng lẽ, điều Thiên Như Kính muốn chính là tình trạng này?

Rốt cuộc hấn đang mưu tính gì?

Dù Hoàn Viễn có thông minh đến đâu cũng không đoán ra được, hành động lần này của Thiên Như Kính chỉ là tạm thời duy trì thế cân bằng, giống như những gì ghi trong sách sử.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, cuối cùng cũng đến chỗ ở của Hoàn Viễn. Sở Ngọc bảo Hoàn Viễn thu dọn đồ đạc, đến ở với nàng. Hoàn Viễn cũng không phản đối, chưa quá nửa ngày là dọn nhà xong xuôi.

Hoàn Viễn sai người chuyển hành lý và sách vở vào trong nhà, ngẫu nhiên ngược mắt lên bỗng nhìn thấy Sở Ngọc đang mỉm cười nhìn hấn. Từ nam đến bắc vẫn luôn làm bạn, tuy không phải người thân, nhưng so với người thân còn khó dứt bỏ hơn.

Bốn mắt nhìn nhau, trong lòng hai người đều là cảm giác ảm áp. Sở Ngọc tới Bình Thành, mục đích chủ yếu là để tìm Hoàn Viễn. Thấy hấn cũng cô độc một mình nên nàng bảo hấn ở cùng. Lưu Sưởng cung cấp nhà cửa cực kỳ thoải mái, bố cục bài trí theo kiểu Nam triều. Trong nhà, người hầu rất cẩn thận chu đáo, nhất là đầu bếp. Hấn còn lo nàng mới đến đây phong thổ không hợp, nên cho thêm thuốc bổ điều dưỡng vào món ăn đồ uống.

Nhưng mà...

Quá cẩn thận, quá chu đáo! Tất cả đều phù hợp với sở thích của Sở Ngọc. Kiến trúc bài trí là kiểu mà nàng thích, món ăn đồ uống cũng rất hợp khẩu vị. Tuy Lưu Sưởng nói đầu bếp vốn là một người có tay nghề nổi tiếng của phương nam, nhưng dù giỏi cỡ nào, cũng không thể biết được những món ăn mà nàng ưa thích chứ?

Chưa được vài ngày thư thái, Sở Ngọc dần dần có cảm giác không thích hợp. Hỏi thăm mấy người, rồi một buổi sớm, nàng trực tiếp đi tìm Lưu Sưởng.

Sở Ngọc đón xe đi tới trước cổng phủ của Lưu Sưởng. Nhờ người vào báo, lát sau có người đi ra, nói là mời nàng đến một chỗ khác gặp mặt. Xe ngựa chạy theo người dẫn đường một lúc, nàng phát hiện người đó dẫn mình trở về ngay gần ngôi nhà mình đang ở.

Sở Ngọc đang định hỏi chuyện cho rõ ràng, thì người kia dừng lại trước cổng một ngôi nhà.

Là cổng nhà hàng xóm bên trái nhà nàng.

Sau khi đến nhà mới, Sở Ngọc đã từng sai người đi điều tra lai lịch của những nhà hàng xóm xung quanh. Quanh đó đều là biệt viện của các quý tộc. Trang viện bên trái trên danh nghĩa là thuộc về Lưu Sưởng, nhưng hẳn thường ở trong phủ đệ của mình, nên hầu như không bao giờ đến đây.

Người dẫn đường không gõ cửa, mà trực tiếp đẩy cửa bước vào. Cánh cổng không khóa, đẩy một cái là mở ra. Người dẫn đường vào trước, Sở Ngọc chần chừ trong khoảnh khắc rồi xuống xe, bước theo sau.

Con đường rải đá dẫn đến một tòa nhà, xung quanh là rừng trúc xanh um. Giữa màu trúc xanh ngắt, một bóng áo trắng như tuyết trông hết sức nổi bật.

Đã dẫn Sở Ngọc đến nơi, người dẫn đường liền cúi người hành lễ rồi lùi về phía sau rời đi. Sở Ngọc đứng tại ngưỡng cửa biệt viện, cười lạnh một tiếng: “Quả nhiên là người, người lại muốn làm gì?”

Kiến Khang – Lạc Dương – Bình Thành.

Đúng là âm hồn không tan!

Phát hiện ra đầu bếp mà Lưu Sưởng cung cấp lại hiểu rất rõ thói quen, khẩu vị ăn uống của mình, Sở Ngọc liền sinh nghi. Nàng hỏi những người đến từ Lạc Dương cùng với mình, thì bọn họ cho biết, đầu bếp kia chưa từng hỏi bọn họ về nàng, cho thấy hẳn được cung cấp thông tin từ chỗ khác.

Nhớ lại chuyện ở Lạc Dương, Sở Ngọc rất dễ dàng liên hệ việc này với Dung Chỉ. Chỉ có hẳn mới cẩn thận kín đáo như thế, cũng chỉ có hẳn mới hiểu rõ thói quen sở thích của nàng.

Như vậy không khó để suy luận ra, Lưu Sưởng thông đồng với Dung Chỉ. Nàng muốn hỏi Lưu Sưởng, tìm kẻ chỉ đạo sau màn ở đâu.

Bây giờ ở ngay trước mắt.

257. Q.6 - Chương 260: Không Liên Quan Gì Nữa

Trong lòng Sở Ngọc hiểu rõ, nàng có thể phát hiện ra manh mối sự việc là do Dung Chỉ cố tình để cho nàng biết. Với tâm cơ của hẳn, không thể để lộ sơ hở lớn như thế! Và sẽ không có chuyện Lưu Sưởng không trực tiếp gặp nàng, mà lại sai người đưa nàng đi gặp Dung Chỉ, còn hẳn thì đã ngồi đợi sẵn ở đây.

Rốt cuộc hẳn muốn làm gì?

Biệt viện này có bố cục tương tự Mộc Tuyết viên trong phủ công chúa ở Kiến Khang. Cũng là rừng trúc thanh u, một người áo trắng ngồi trên bệ đá dưới những tán trúc xanh rì. Nụ cười trong trẻo như nước, cặp mắt sâu không lường được. Cảnh tuy tương tự, nhưng người không còn giống ngày đó nữa.

Nhìn thấy Sở Ngọc, Dung Chỉ không hề giải thích hành vi của mình, chỉ khẽ mỉm cười và quay sang nói với nàng một cách tự nhiên: “Ta có việc này muốn giao dịch với nàng, không biết nàng có đồng ý không?”

Sở Ngọc mỉm cười với vẻ châm chọc: “Chẳng lẽ ta có thể cự tuyệt sao?” Trong khẩu khí, ngoài vẻ đùa cợt còn hơi uể oải.

Hắn âm thầm quăng một tầm lưới khổng lồ, đợi nàng không hề hay biết mà chui vào. Lúc ở Lạc Dương là như thế, mà bây giờ ở Bình Thành cũng vậy.

Chỗ nàng ở đã sớm nằm trong lòng bàn tay của hẳn, mà những người hầu cẩn thận chu đáo trong nhà, e rằng cũng đều là tai mắt tâm phúc của hẳn. Trong trạch viện mà nàng đang trú ngụ, trừ người và ngựa đưa từ Lạc Dương tới, thì có lẽ ngay đến một con muỗi nhỏ cũng mang họ Dung!

Được lắm! Hẳn thân tóm mọi thứ, còn nàng thì không thể. Hẳn có quyền cao chức trọng, còn nàng thì không. Với điều kiện chênh lệch như vậy, không hiểu nàng đáng giá gì ưu đồ của hẳn?

Tôn Ngộ Không dù có giãy dụa thế nào cũng không thoát khỏi Ngũ Chỉ sơn của Phật Tổ Như Lai.

Từ nam đến bắc, nàng chưa từng thoát khỏi bàn tay của hắn.

Hừ, giỏi lắm sao?

Khoảnh khắc nhìn thấy Dung Chỉ, Sở Ngọc liền quyết định thỏa hiệp. Đối mặt với một người như vậy, chạy không thoát, đấu không lại, mà đối phương còn mỉm cười ung dung vui vẻ, khiến nàng mất hết cả ý chí chiến đấu.

Hiện tại Sở Ngọc nghĩ thông suốt rồi. Đã không chạy thoát thì không chạy nữa! Nàng nhận thua, nàng chịu khuất phục. Chờ đến khi nàng không còn giá trị lợi dụng nữa, thì Dung Chỉ sẽ chẳng thèm liếc mắt đến nàng đâu!

Xem tình hình suốt một năm qua, cho thấy Dung Chỉ không có ý gây tổn hại gì đến nàng, thậm chí còn giúp đỡ bảo vệ. Vì lý do này, bây giờ nàng hoàn toàn không sợ hãi.

Khi nói chuyện, Sở Ngọc chú ý đến một việc.

Từ Kiến Khang đến Lạc Dương, Lạc Dương đến Bình Thành, trải qua vài ngàn dặm, thần kinh Sở Ngọc đã được rèn luyện kiên cường. Bây giờ, ngay cả khi Dung Chỉ biến thân như người Xayda thì nàng cũng sẽ không giật mình.

Nhưng riêng chuyện này vẫn làm Sở Ngọc thoáng lấp bắp kinh hãi. Bởi vì bây giờ nàng mới phát hiện, Dung Chỉ không ở trong rừng trúc một mình, bên cạnh hắn còn có một người. Chỉ là vì người kia rất nhỏ, mà vừa rồi nàng lại tập trung toàn bộ tâm tư vào Dung Chỉ nên không để ý.

Một em bé nằm cạnh Dung Chỉ, bị mấy tầng gấm trắng hoa lệ bao bọc thành hình tròn vo. Làn da trắng mịn mềm mại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn, ngũ quan đầy đặn xinh xắn, nhất là cái miệng nhỏ đáng yêu. Hai cánh tay mũm mĩm ôm chặt lấy tay Dung Chỉ, còn hắn thỉnh thoảng lại duỗi ngón trêu chọc đứa nhỏ.

So với đôi mắt sâu không thấy đáy của Dung Chỉ, cặp mắt em bé trong veo. Tuy cả hai đều đen láy, nhưng một đằng thì sâu thẳm hun hút, một đằng lại trong suốt hồn nhiên, như mặt gương thoáng phản chiếu hình ảnh rừng trúc xanh biếc.

Sở Ngọc nhìn em bé chằm chằm, cố gắng tìm trên gương mặt xinh xắn kia dấu vết của Dung Chỉ. Em bé rất xinh, nhưng lại không hề giống hắn. Tìm tòi một hồi, nàng không tìm nên được sự hiếu kỳ, trực tiếp hỏi: “Con riêng của người à?”

Dung Chỉ cười cười với vẻ thần bí: “Cháu trai của ta!”

Hắn vừa nói mấy chữ, Sở Ngọc liền hiểu ra thân phận của đứa bé. Thái hậu Phùng Đình là mẫu thân trên danh nghĩa của hoàng đế Bắc Ngụy – Thác Bạt Hoảng. Như vậy, Dung Chỉ là ông cậu trên danh nghĩa. Thác Bạt Hoảng trưởng thành sớm, táo hôn và sớm có con, vì vậy con hắn trở thành cháu trai của Dung Chỉ.

Đứa trẻ yếu ớt ngây thơ này, rất có khả năng là người thừa kế ngai vàng Bắc Ngụy, hiện tại nằm trong tay Dung Chỉ.

Sở Ngọc nén nhịn sự chú ý với đứa trẻ, thu hồi tầm mắt rồi chuyển đề tài: “Trở lại chuyện chính, giao dịch gì vậy?” Đường như nàng có thể nhìn thấu một góc dã tâm của Dung Chỉ. Dù là em của thái hậu, nhưng hắn vẫn chưa thỏa mãn với vị trí đó. Có lẽ, giang sơn như họa này là ván cờ lớn nhất của hắn, đứa trẻ cũng là một quân cờ, để cho hắn tiến tới cướp lấy... Nhưng, tất cả không liên quan gì đến nàng!

Sở Ngọc bình tĩnh nghĩ.

Hắn làm vua cũng được, làm giặc cũng không sao, đều không quan hệ gì với nàng. Nàng chấp nhận tạm thời làm một con cờ, đợi đến lúc có cơ hội rời khỏi đây, thì sẽ hoàn toàn thoát khỏi hắn.

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười: “Giao dịch này có liên quan đến Thiên Như Kính. Bây giờ hắn ở bên cạnh Thác Bạt Hoảng, mà ta không tiện ra mặt đối địch. Ta đoán rằng, hình như nàng biết về chiếc vòng đó hơn ta rất nhiều. Hãy nói cho ta những gì nàng biết, đợi đến khi ta đoạt được quyền lực ở Bắc Ngụy, thì giao dịch kết thúc!”

Nghe hắn nói ra yêu cầu, Sở Ngọc vừa giật mình một chút liền cảm thấy thoải mái. Đây có lẽ là thứ duy nhất mà Dung Chỉ có thể âm mưu thu lượm từ nàng. Chỉ có điều, nàng vẫn hơi ngạc nhiên, thứ hắn muốn không phải là chuyện khó, vì sao lúc còn ở Lạc Dương không chịu nói thẳng? Thậm chí trước đó, lúc hắn đóng giả Quan Thương Hải, nàng hầu như không phòng bị, hắn hoàn toàn có thể gợi ý để nàng trực tiếp nói ra. Vì sao hắn cũng không làm?

Không rõ vì sao, Sở Ngọc cảm giác không nên hỏi sâu hơn về chuyện này, vì vậy gượng áp chế nghi ngờ, trực tiếp nói đến điều kiện: “Tốt lắm! Vậy nếu ta nói cho người biết, thì người có thể cho ta cái gì?”

Dung Chỉ mỉm cười. Trong cặp mắt tối đen phản chiếu bóng hình Sở Ngọc, sâu thẳm, ngưng đọng, chuyên chú: “Nàng muốn điều gì?”

Sở Ngọc nhanh chóng thầm tính toán một lát, rồi ngược lên nhìn Dung Chỉ, mở miệng thăm dò: “Ta cũng không muốn quá nhiều! Thứ nhất là, quyền tự do cư trú ở Bắc Ngụy, điều này không quá phận chứ?”

“Không quá phận!”

“Thứ hai, sau khi chuyện thành công, ta hi vọng người không xuất hiện trước mặt ta nữa, cũng đừng phái người đến quấy rầy ta!” Điều kiện này, Sở Ngọc vì chính mình mà nói ra. Nếu cứ tiếp tục đối mặt với Dung Chỉ, nàng rất khó có thể tự chủ bản thân. Ngay như lúc này, chỉ là ở cùng hắn một chỗ, mà trong lòng cứ lan tràn cảm giác khó tả.

Cảm giác này tuy vẫn trong khả năng khống chế, nhưng Sở Ngọc rất không cam tâm. Chỉ khi hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với hắn, thì nàng mới có thể cắt đứt mọi vẩn vương.

Thấy Dung Chỉ trầm mặc không đáp, Sở Ngọc bình tĩnh tiếp tục nói: “Yêu cầu này của ta không quá đáng chứ? Vốn người cũng chỉ muốn thăm dò Thiên Như Kính, chờ sau khi việc thành công, thì không cần đến ta nữa. Xem như ân oán đều xong, sau này không còn liên quan gì nữa. Như vậy chẳng lẽ không tốt sao?”

Không phải nàng đang giận dữ, mà là xem xét thời thế, như vậy là tốt nhất.

“...Rất tốt!” Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười, chậm rãi cất tiếng.

Hay cho câu “không còn liên quan gì nữa”!

Hóa ra, có thể lạnh lùng đến mức này ư?

Dung Chỉ nhìn Sở Ngọc, thấy trong mắt nàng đầy vẻ kiên quyết, lần đầu tiên cảm thấy lạnh cả người. Mùa hè sắp đến rồi, tiết trời ẩm áp, vậy mà cảm giác lạnh buốt từ sâu trong linh hồn cứ thế phát tán bao trùm, thâm lạnh, mơ hồ, nhưng đâu đâu cũng có.

Hắn xưa nay bản tính kiên nhẫn vô cùng, không thể dao động. Chỉ cần là mục tiêu có lợi, thì cho dù bị bẻ gãy xương cốt, sinh mệnh hấp hối, hắn vẫn thấy ngọt ngào như mật chứ không hề đau đớn thống khổ. Nhờ lực khống chế vững vàng, mà hắn luôn thờ ơ với hết thảy.

Trước giờ hắn không nghĩ, thế nhưng lại có một ngày.

Người động tâm trước, rõ ràng là nàng, người ban đầu vô tình, rõ ràng là hắn. Vậy mà tại sao bây giờ, nàng bảo toàn nguyên vẹn rút lui, còn hắn thì không biết phải làm sao?

Hắn nhẫn tâm đối với cơ thể mình, còn nàng lại nhẫn tâm với tình cảm của mình.

Nếu người vô tình, thì ta từ bỏ.

Dù đã từng thích thế nào thì cũng buông tay, không quan tâm, một đao chém xuống.

Cũng không quay đầu.

258. Q.6 - Chương 261: Cẩn Mỗi Người Một Miếng

Khuôn mặt đối diện Sở Ngọc lâm vào trầm tư. Lòng dạ hẩn thâm sâu, dù gặp sóng to gió lớn thế nào, nhưng chỉ cần hẩn muốn là có thể tự khống chế, không để người khác phát hiện ra. Ngược lại, vẻ mặt thái độ càng ung dung cao nhã.

Cảnh tượng đó rơi vào đáy mắt Sở Ngọc, thì nàng lại cho rằng hẩn đang âm mưu đen tối điều gì.

Sở Ngọc chờ đợi khá lâu, mới lại nghe thấy Dung Chỉ cất tiếng: “Còn gì nữa không?” Còn điều kiện nào nữa?

Tinh thần Sở Ngọc rung lên, lập tức tiếp tục những lời đã chuẩn bị sẵn: “Còn nữa, người muốn làm gì ta cũng không quan tâm, nhưng hi vọng người đừng động đến những người bên cạnh ta!”

Dung Chỉ hơi hơi nhướn mày: “Ví dụ như?”

Sở Ngọc nhìn thẳng hẩn, ánh mắt kiên định: “Ví dụ như Hoàn Viễn, ví dụ như Lưu Tang. Việc của Hoàn Viễn có lẽ không liên quan đến người, Lưu Tang đi cùng tỷ tỷ cũng là điều mà ta mong muốn. Nhưng, ta hi vọng những sự việc như thế không xảy ra lần thứ hai. Yêu cầu này, cũng không tính là quá phận chứ?” Trên thực tế, trừ Hoàn Viễn, hiện nay bên cạnh nàng không còn người nào có giá trị lợi dụng nữa. Nàng đưa ra yêu cầu này chẳng qua là để phòng mọi khả năng mà thôi.

Dung Chỉ tất nhiên hiểu rõ suy nghĩ của Sở Ngọc. Hẩn mỉm cười gật đầu: “Điều này có thể cho phép!” Hẩn ngồi trên bệ đá, ngôn ngữ thái độ nhẹ nhàng, nhưng lại khiến Sở Ngọc sinh ra ảo giác: nàng như cá trong lưới, chim trong lồng, mọi quyền sinh quyền sát đều nằm trong tay hẩn.

Cảm giác này không thoải mái chút nào.

Sở Ngọc hơi nhíu mày với vẻ không vui, trong lòng cân nhắc cẩn thận lại một lần nữa. Thật ra với thủ đoạn tâm cơ, địa vị quyền thế của Dung Chỉ, hẩn muốn ép hỏi nàng toàn bộ thông tin về chiếc vòng của Thiên Như Kính ngay tại đây là việc chẳng hề khó khăn. Nhưng hẩn lại lựa chọn cách thức giao dịch tương đối ôn hòa, xét ở góc độ này, hẩn cũng không tệ!

Nhớ lại ngày trước, Dung Chỉ bị trói buộc ở phủ công chúa, có lẽ tình cảnh còn khó chịu hơn nàng bây giờ nhiều. Hiện tại, chẳng qua là đổi vị trí sang nàng mà thôi!

Tình hình trước mắt không thể gọi là hoàn toàn hài lòng, nhưng chỉ cần cố chịu đựng qua giai đoạn này, rồi tất cả sẽ ổn thỏa!

Nghĩ như vậy, tâm tình Sở Ngọc dễ chịu hơn nhiều. Trên gương mặt nàng, nụ cười trở nên ngời sáng trong trẻo. Nàng cười tí mắt quay sang Dung Chỉ: “Một yêu cầu nhỏ cuối cùng. Người đừng ngại nhiều, yêu cầu này cũng chỉ tiện thể cùng lúc với các yêu cầu trước mà thôi. Đó là, lúc người đánh bại được Thiên Như Kính, hãy giúp Hoàn Viễn thoát thân ra, không phải làm phụ tá cho Thác Bạt Hoàng, Thác Bạt Hiếc gì đó nữa!”

Dung Chỉ chăm chú nhìn nàng, rất thông thả chớp mắt, mỉm cười: “Được, tất cả các yêu cầu của nàng không khó khăn gì, ta đều chấp nhận. Nhưng yêu cầu cuối cùng thì chưa đến thời điểm thích hợp để thực hiện!”

Sở Ngọc vốn dự định sẽ cò kè mặc cả, không ngờ Dung Chỉ lại đồng ý tất cả một cách hào phóng như vậy, vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Nàng nhẹ nhàng bước tới hai bước, giơ tay ra, lòng bàn tay hướng ra ngoài: “Giao ước!”

Dung Chỉ cũng đưa tay ấn nhẹ lên tay nàng, cười cười: “Chỉ nói miệng, không sợ ta đổi ý sao?” Vỗ tay thề nguyện là kiểu giao ước khó tin cậy nhất!

Sở Ngọc cười với vẻ chế nhạo: “Nếu người đã muốn đổi ý, thì viết ra giấy trắng mực đen cũng chẳng ngăn cản được người. Chi bằng dùng cách đơn giản hơn đi!” Không biết có phải cảm giác nhầm lẫn hay không, nhưng vừa rồi lúc nàng chạm tay Dung Chỉ, không thấy giống vỗ tay vào nhau, mà như đang vuốt ve, mơn trớn...

Ảo giác! Hoàn toàn là nhầm lẫn!

Hai người xem như “một lời đã định”, Dung Chỉ cười cười, quay lại đùa nghịch với người thừa kế tương lai của ngai vàng Bắc Ngụy. Hắn cực kỳ dịu dàng, trên vàng trán, giữa hai chân mày lưu chuyển ánh sáng rạng rỡ, xóa dần vẻ lạnh lùng cao ngạo như núi tuyết không thể chạm tới. Sở Ngọc không khỏi ngẩn ngơ, sau khi lấy lại tinh thần, nàng liền cảm thấy bây giờ không biết nên theo ai, nên làm gì.

Như giao ước giữa nàng và Dung Chỉ, bây giờ nàng cần nói cho hắn toàn bộ hiểu biết của mình về chiếc vòng. Nhưng xem thái độ lúc này, dường như hắn không hề gấp gáp chuyện đó, thậm chí còn bỏ qua mà chơi đùa với trẻ con... Rốt cuộc hắn nghĩ gì vậy?

Ngón tay Dung Chỉ trắng nõn thon dài khẽ chạm lên cái miệng nhỏ xinh xắn của em bé. Bàn tay đứa trẻ mồm mím lập tức nắm lấy ngón trỏ kia ấn vào miệng. Mấy chiếc răng sữa bé xíu ra sức cắn, như là muốn cắn đứt tay người ta.

Sở Ngọc sợ ngây người, thậm chí toát mồ hôi thay cho người thừa kế của hoàng gia Bắc Ngụy. Chắc là đang mọc răng, ngứa răng muốn cắn, nhưng mà cũng phải chọn đối tượng chứ! Trẻ con là thế, rất thích cắn. Nhưng đó là Dung Chỉ, đến nàng còn không dám cắn...A, không đúng! Nàng đã từng cắn, nhưng cắn không trúng...

Nghĩ tới chuyện “cắn người”, gương mặt Sở Ngọc lại nóng lên.

Dung Chỉ trầm tĩnh mỉm cười, những ngón tay còn lại cù nhẹ lên má đứa trẻ khiến nó cười khanh khách. Nhân cơ hội này, hắn rút ngón tay ra. Trên đốt giữa ngón trỏ, có một vòng tròn ướm át in rõ những dấu răng nhỏ xíu, nhìn qua trông giống như đeo nhẫn. Dung Chỉ ngấm ngấm “chiếc nhẫn” một hồi, rồi quay sang Sở Ngọc mỉm cười: “Để nàng chê cười rồi!”

Sở Ngọc nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng nhúc nhích chân bước qua, ghé xuống bên cạnh đứa bé. Dung Chỉ bên trái, còn nàng ở bên phải.

Nàng lúng túng không biết nên đối diện với Dung Chỉ thế nào, vì vậy đành phải giả vờ chuyên chú ngắm đứa bé con. Ban đầu là giả vờ, nhưng càng nhìn kỹ lại càng thích. Đứa bé này dễ thương quá!

Vừa ngấm nhìn, Sở Ngọc vừa nghĩ đến một chuyện: “Đứa bé này trông không giống người Hồ!” Không phải hoàng đế Bắc Ngụy vốn thuộc dòng dõi Thác Bạt thị – có nguồn gốc từ tộc người Tiên Bi du mục sao?

Sở Ngọc từng nghe Hoàn Viễn nói, ở Bình Thành có rất nhiều người Hồ. Nhưng mấy ngày qua, nàng dạo chơi ngắm cảnh phố phường, nhìn trên đường không phân biệt được đâu là người Hán, đâu là người Hồ. Ngoại trừ cách ăn mặc, nàng thấy họ chẳng khác người Nam triều là bao.

Đương nhiên, Sở Ngọc cũng không có khái niệm về hình dáng cụ thể của người Tiên Bi là thế nào. Nàng chỉ mơ hồ đoán, chắc là họ mũi ắt sâu, tuy không giống người ngoại quốc mắt xanh tóc vàng, nhưng nhìn chung là khác hẳn người Hán.

Cảnh tượng nhìn thấy trên đường có thể lý giải được. Sau khi tiến vào Trung Nguyên, người Tiên Bi sống cùng, kết hôn, sinh con với người Hán. Bởi vì số lượng người Hán quá lớn nên người Tiên Bi ngày càng bị Hán hóa nhiều hơn. Ngay cả cái gọi là huyết thống hoàng tộc của bọn họ cũng bị Hán hóa mạnh mẽ.

Ngắm em bé một hồi, Sở Ngọc không nhịn được, cũng bắt chước Dung Chỉ đưa tay ra đùa nghịch. Một giây sau, ngón trỏ nàng cũng theo vết xe đổ của Dung Chỉ, bị bàn tay mồm mím non tơ của cu cậu chộp được, thông thạo nhét vào miệng cắn. Xem ra bé con thực hiện việc này không phải là một hai lần đầu.

Sở Ngọc hít một ngụm khí, ngón tay bị đau muốn rút ra, nhưng lại sợ vô ý làm đau đứa trẻ. Đứa trẻ nhỏ bé non nớt thế này, khiến người ta cảm thấy, chỉ cần hơi dùng lực cũng có thể làm bé bị đau.

Dung Chỉ im lặng, khóe mắt hơi cong cong, thưởng thức điệu bộ nhúu mày của nàng một lúc, rồi mới đưa tay tương trợ, đùa nghịch đứa trẻ khiến nó chủ động há miệng, giải phóng ngón tay nàng. Sở Ngọc rút ngón tay ra, liền nhìn thấy trên đó cũng có một vòng tròn dấu răng, lại ở đúng chỗ giống ngón tay Dung Chỉ vừa rồi.

Mỗi người một dấu răng, vị trí giống nhau như đúc. Rõ ràng hai người không hề tiếp xúc chút nào mà lại như có sợi tơ vô hình kết nối hai đầu.

Sở Ngọc cảm thấy không thoải mái lắm, bỗng bên tai truyền đến tiếng hỏi han: “Nàng thích trẻ con sao?”

Sở Ngọc ngẩn người, một lúc sau mới phản ứng kịp, nhận ra Dung Chỉ đang nói chuyện với mình. Do dự một lát, nàng gật đầu: “Rất thích, nhưng chỉ những lúc chúng không gây náo loạn ồn ào!” Giống như lúc này vậy, nếu mà cu con kia khóc ầm lên, là nàng sẽ bỏ chạy.

Dung Chỉ nghiêm túc gật đầu: “Ta sẽ nhớ kỹ!”

Sở Ngọc hơi ngạc nhiên khó hiểu: hắn nhớ kỹ cái đó làm gì?

259. Q.6 - Chương 262: Gắn Mặt Mà Cách Lòng

Đùa nghịch với đứa trẻ một lúc, Sở Ngọc liền sắp xếp lại các thông tin trong đầu một lượt, rồi nói toàn bộ những hiểu biết của mình về chiếc vòng cho Dung Chỉ nghe.

Nàng nói nhẹ nhàng chậm rãi, giọng trong trẻo uyển chuyển vang giữa rừng trúc thanh u. Nàng kể lại tất cả từ đầu, những quan sát, phán đoán cho đến giao dịch với Thiên Như Kính.

Dù sao tất cả những chuyện này, lúc hắn giả bộ bất tỉnh đã nghe thấy gần hết, bây giờ nói thêm một chút cũng chẳng sao.

Sở Ngọc nói rất từ tốn. Chỗ nào Dung Chỉ không nghe rõ liền ngắt lời, hỏi lại, nàng giải thích tỉ mỉ rõ ràng cho hắn mới tiếp tục nói.

Sở Ngọc nhìn đứa trẻ, Dung Chỉ cũng nhìn đứa trẻ, vừa nhìn vừa nói chuyện. Cùng trò chuyện mà lại không hề chạm mắt, dường như giữa hai người có sự ăn ý đặc biệt.

Khi Sở Ngọc đề cập đến việc mình phát hiện ra công dụng xuyên không của chiếc vòng, ngón tay Dung Chỉ khẽ run lên. Hắn quay lại, chăm chú nhìn nàng rồi cất tiếng: “Nàng nói là, chiếc vòng đó, có thể đưa nàng quay lại hơn một ngàn năm sau, tới nơi mà nàng vốn thuộc về?”

Nghĩ đến chuyện không thể về nhà, Sở Ngọc nhất thời tâm phiền ý loạn. Nàng gật đầu qua loa: “Có lẽ thế! Ta chưa thử qua, nhưng về lý thuyết mà nói là có thể!”

Chỉ cần nàng có thể điều khiển được chiếc vòng...

Chỉ cần...

Không thể có nhiều “chỉ cần” như vậy! Lần trước nàng chủ động từ bỏ cơ hội trở về, Thiên Như Kính đã có phòng bị. Bây giờ muốn tiếp cận hắn lần nữa, không phải chuyện dễ dàng.

Dung Chỉ nhìn Sở Ngọc thật sâu, rồi tiếp lời: “Nói cách khác, chiếc vòng đó có thể đưa người ta đi tới cả ngàn năm sau? Thật không?”

Sở Ngọc đang định thuận miệng đáp “phải”, bỗng trong lòng động đậy. Nàng quay lại nhìn Dung Chỉ: “Người có thể làm ra chiếc vòng như thế?” Dù hiện tại hai người không hợp nhau, nhưng Sở Ngọc vẫn hoàn toàn tin tưởng vào tâm cơ thủ đoạn của hắn. Nếu hắn quyết tâm làm, nói không chừng có thể đạt được bất kỳ điều gì.

Dung Chỉ chớp chớp mắt, nói lảng một cách diêm nhiên: “Đến lúc đó nói sau, ta sẽ lượng sức rồi quyết định!”

Không đồng ý, cũng không cự tuyệt.

Vấn đề này thuộc phạm trù mơ hồ quá!

Bởi vì nghĩ đến chuyện cũ, tâm tình Sở Ngọc buông lỏng đi nhiều. Tiếp theo không còn tin tức nào quan trọng, nàng tóm lược ngắn gọn rồi chuẩn bị cáo từ rời đi. Trước khi đi, Sở Ngọc không nhịn được ngược nhìn Dung Chỉ, do dự một hồi mới ngập ngừng hỏi hắn vấn đề vẫn canh cánh bấy lâu: “Dung Chỉ, người...muốn làm hoàng đế sao?”

Người này tuyệt đối không chịu đứng dưới bất kỳ ai. Tâm cơ hắc thâm trầm, bản lĩnh vững vàng sắt đá. Lúc ở Nam triều, một tay hắc làm mưa làm gió. Dù cuối cùng không thành công như ý muốn, nhưng để gây dựng lại cũng không phải là việc quá khó khăn. Một nửa triều chính Bắc Ngụy do tỷ tỷ sinh đôi với hắc thao túng, coi như nằm trong tay hắc. Thái tử Bắc Ngụy cũng được giao cho hắc nuôi. Hắc còn trẻ tuổi như thế, chắc chắn sẽ không chịu dừng lại ở đây. Bước tiếp theo trong tương lai, sẽ là gì?

Tiến thêm một bước, là quyền lực tối thượng, là đế vương.

Cực đoan hơn nữa, là làm đế vương duy nhất.

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười: “Nàng nghĩ sao?” Hắc không trả lời, mà ném lại vấn đề cho nàng.

Sở Ngạc khẽ thở dài, luẩn quẩn một hồi mới nói tiếp: “Người biết rõ ta đến từ tương lai!”

“Ừ!” Hắc biết rõ.

“Ta không nói dối!”

“Ừ!” Hắc tin tưởng.

“Dung Chỉ!” Nàng nhìn hắc, ánh mắt có chút bi ai. Nỗi bi ai không tên, không phải vì nàng, không phải là nàng. “Dung Chỉ, lịch sử theo như ta biết, trước giờ không có hoàng đế nào họ Dung!”

Tuy kiến thức lịch sử của nàng không tốt lắm, nhưng dòng họ của từng hoàng đế thì vẫn có thể đại khái nhớ được. Từ giai đoạn này trở đi, tình hình giằng co giữa hai miền nam bắc vẫn còn kéo dài hơn một trăm năm nữa, cho đến khi nhà Tùy thống nhất thiên hạ.

Lịch sử giống như một con sông dài cuộn cuộn, tung lên vô vàn bọt sóng. Nhưng trong đó không hề có một đóa bọt sóng nào có tên Dung Chỉ.

Dung Chỉ là người mà, dù ở chỗ nào, trong tình trạng nào, cũng không bao giờ bị vùi lấp trong sự tầm thường và bình thường. Chỉ cần hắc phát huy năng lực của bản thân, thì thế giới này sẽ vĩnh viễn lưu lại dấu tích của hắc, trừ phi hắc chết.

Trừ phi hắc qua đời trước thời điểm tỏa sáng.

Mà sau khi hắc chết, mọi vết tích sẽ bị vùi lấp, thân thể sự nghiệp của hắc sẽ hoàn toàn bị xóa nhòa.

Đó là lịch sử, không thể chống lại. Nàng đã từng muốn thoát khỏi số phận, nhưng cuối cùng vẫn phải đi theo bánh xe định mệnh vô hình. Sau khi đến Lạc Dương, nàng nhờ Hoàn Viễn đi nghe ngóng tin tức Nam triều, được biết là “mình” đã chết. Sơn Âm công chúa chết đi, còn Sở Ngạc trầm lặng sống sót.

Dù là theo yêu cầu của kẻ thống trị đương thời hay vì lý do nào khác, thì Sơn Âm công chúa vẫn phải chết giống như trong lịch sử. Trừ tiếng xấu bao nuôi nam sủng, thì dung mạo xinh đẹp thanh tao của nàng, tài hoa thông thạo âm luật của nàng, tất cả đều bị chôn vùi không còn vết tích.

Chính Sở Ngạc năm đó đã nói, có một dòng nước nhỏ muốn chảy ngược hướng con sông. Nhưng sức lực một mình nàng quá bé nhỏ, vẫn bị dòng sông chảy xiết cuốn phăng, không thể kháng cự lại bánh xe định mệnh.

Nàng là như vậy.

Lưu Tử Nghiệp cũng vậy.

Người đã chết, hay người may mắn sống sót đều như vậy.

Cái gọi là vận mệnh, không ai có thể thoát khỏi.

Từ lúc hi vọng tràn trề, cho đến bây giờ bị quan sống trôi nổi dập dềnh, những biến cố đó không chỉ thay đổi thân phận hoàn cảnh, mà còn làm biến đổi suy nghĩ của Sở Ngạc. Hiện tại, nàng chỉ cần sống đơn giản bình yên đến hết đời là đã hài lòng lắm rồi.

Điều vừa rồi, nàng vốn không cần nói ra, cứ giữ trong lòng, dù sao cũng chẳng liên quan gì đến nàng. Nhưng do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn là không nhẫn tâm, không nhẫn tâm trơ mắt nhìn Dung Chỉ đi vào con đường bại vong thê thảm.

Sở Ngọc vừa dứt lời, cả rừng trúc bỗng rơi vào yên lặng đáng sợ. Thỉnh thoảng chỉ có tiếng trẻ con “y y a a”, lại càng làm nổi bật sự tĩnh lặng.

Không biết đã trải qua bao lâu, Dung Chỉ mới chậm rãi cất tiếng: “Cái nàng gọi là lịch sử, cũng là do con người tạo ra, không phải là không thể thay đổi!” Hắn tỏ ra không hề dao động, dường như những lời Sở Ngọc nói không ảnh hưởng chút nào.

Sở Ngọc chậm rãi lắc đầu: “Nhưng người cũng biết rõ, lịch sử không phải do một người có thể tạo ra!” Hàng ngàn hàng vạn nhân tố kết hợp tạo thành, không ai biết được lúc nào, do ai, do cái gì mà mọi chuyện lại chuyển hướng xấu.

Dung Chỉ trầm mặc rất lâu. Hắn suy nghĩ sâu xa, cuối cùng mới mỉm cười, dịu dàng nói: “Ý tốt của nàng, ta sẽ ghi nhớ trong lòng!”

Ghi nhớ trong lòng, nhưng chỉ ghi nhớ trong lòng thôi!

Sở Ngọc hơi thất vọng, nhưng cũng biết đây là kết quả tất yếu. Nàng không thể lay chuyển Dung Chỉ. Ý chí hắn kiên định như sắt đá, không thể chỉ vì vài câu nói mà dao động. Cho dù biết rõ phía trước là con đường chông gai, rừng gươm biển lửa, thậm chí địa ngục, thì hắn cũng sẽ ung dung bình tĩnh bước qua.

Dù biết mình không thể thay đổi, nhưng Sở Ngọc vẫn hơi ảm đạm. Đúng lúc này, có người bước vào, là một thị nữ và một người hầu. Trước hết bọn họ hành lễ với Dung Chỉ, rồi người hầu cất tiếng: “Bẩm công tử, đã chuẩn bị xong xuôi!”

Dung Chỉ khẽ gật đầu, cô thị nữ liền bước tới bế đứa bé con. Dung Chỉ đứng dậy, khẽ cười với Sở Ngọc: “Ta đi cùng nàng!”

Sở Ngọc chần chừ trong khoảnh khắc, rồi gật đầu. Hai người sóng vai bước ra ngoài. Phía sau, thị nữ bế em bé, cẩn thận dè dặt bước theo.

Ra khỏi phủ đệ của Lưu Sưởng, đi một đoạn ngắn là đến trước nhà Sở Ngọc.

Tâm tình Sở Ngọc hơi thấp thỏm. Vừa nãy, lúc đến cửa, nàng định bảo Dung Chỉ không cần tiễn nữa, nhưng vừa quay lại bỗng thấy phía sau hắn là một hàng người dài. Người nào cũng bệ, khiêng hoặc khuân vác vật dụng gì đó, quả thực giống như là...đang chuyển nhà?

Trong đó, gần nhất là người hầu và thị nữ vừa nãy.

Sở Ngọc trợn mắt há mồm, không nhận được cất tiếng hỏi Dung Chỉ: “Người đang làm gì vậy?”

Dung Chỉ chớp chớp mắt, con ngươi đen láy ánh lên vẻ giảo hoạt không dễ phát hiện: “Tất nhiên là chuyển đến nhà nàng! Ở Bình Thành, ta chẳng có bất động sản nào khác, có mỗi một tòa nhà thì nhường cho nàng trú ngụ rồi! Cũng không thể ở Lưu phủ mãi được...Nàng không nhẫn tâm nhìn ta bơ vơ đầu đường xó chợ chứ?”

260. Q.6 - Chương 263: Ở Trong Tay Ai

Hoang đường!

Lừa đảo!

Bị đặt trắng trợn mà không đổ mặt?

Cái gì mà không có sản nghiệp ở Bình Thành? Với khả năng của hắn, chỉ cần muốn là có thể tùy ý lấy vài tòa nhà để như trở bàn tay, không phải sao?

Sở Ngọc ngậy người hồi lâu mới tìm lại được năng lực nói chuyện. Nghĩ đến lời Dung Chỉ vừa nói: tòa nhà này là của hắn, nàng lập tức nhớ ra. Trong khu nhà có một biệt viện, xung quanh trồng rất nhiều trúc, bố

cục tương tự với chỗ ở của Dung Chỉ tại phủ công chúa. Nàng cứ tưởng chỉ là trùng hợp, nơi đây hẻo lánh quá nên không có người ở, lại không ngờ đó là một cái bẫy.

Trùng mắt nhìn Dung Chỉ đang mỉm cười với vẻ vô tội, Sở Ngọc cảm thấy hàm răng ngứa ngáy, chỉ muốn cắn cho hắn một phát.

Nhưng nàng cũng hiểu rõ, dù không muốn cũng chẳng thay đổi được gì. Dung Chỉ chắc chắn đã sắp xếp mọi việc rồi mới lộ diện gặp nàng. Bây giờ nàng không chịu cũng phải chịu, nếu không cho hắn vào, nhất định hắn sẽ có biện pháp khác.

Tất nhiên, nàng có thể bỏ đi, nhưng muốn tìm nhà cửa ở Bình Thành không phải là việc dễ dàng. Hơn nữa, dù có tìm được, cũng khó tránh khỏi bị Dung Chỉ tính kế lần thứ hai, chi bằng cứ đáp ứng yêu cầu của hắn luôn cho xong.

Áp chế tâm tình, Sở Ngọc cười lạnh một tiếng, đứng tránh sang một bên: “Muốn ở cạnh ta để giám sát sao? Xin mời cứ vào!” Nghĩ đi nghĩ lại, nàng chỉ có thể tìm được lý do này để giải thích hành động của Dung Chỉ.

Bởi vì nguyên nhân thật sự, lại ở phía ít khả năng nhất. Phía đó, Sở Ngọc tuyệt đối không thể nghĩ đến.

Ngay cả trong mơ, cũng không thể ảo tưởng như vậy!

Vì thế, mọi sự khác thường của Dung Chỉ, thậm chí cả màn hôn nóng bỏng ở ngoại thành Lạc Dương cũng đều bị xem nhẹ bỏ qua.

Một khi đã cố tình tránh né, thì dù nhìn thấy gì, nghe thấy gì cũng hiểu lầm theo một góc độ khác. Đây mới chỉ là bắt đầu.

Dung Chỉ qua cửa thuận lợi. Phía sau, người hầu bê vật dụng cũng nối đuôi nhau tiến vào. Hắn đã sớm thông thuộc đường đi lối lại trong nhà, không cần ai chỉ dẫn, cứ chậm rãi bước. Đằng sau, người hầu xếp trật tự thành một hàng uốn lượn dài đến hai, ba mươi thước.

Sở Ngọc bước sóng vai cùng Dung Chỉ. Ngoái đầu nhìn lại, nàng thấy có người bê sách vở, người khiêng rương hòm, có người còn bê cả đồ nội thất trang trí, đầy đủ mọi thứ. Xem ra Dung Chỉ có ý định cư lâu dài ở nhà nàng.

Ấu Lam từ đằng kia bước tới, nhìn hàng người phía xa xa cảm thấy hơi ngạc nhiên. Đến gần, nàng ta nhìn thấy Sở Ngọc đang sóng bước cùng một người trẻ tuổi y phục trắng. Ấu Lam giật mình buông tay, chiếc khay trên tay rơi xuống, chiếc bát sứ trắng vỡ thành mấy mảnh, cháo cá đổ tung tóe trên nền đất.

“Dung... Dung... công tử...” Sắc mặt trắng xanh, giọng nói Ấu Lam mỏng manh run rẩy như lá rụng trước gió thu.

Tính ra thì, từ Kiến Khang đến Lạc Dương, rồi đến Bình Thành, Ấu Lam là thị nữ duy nhất còn lại bên cạnh Sở Ngọc. Tại phủ công chúa ở Kiến Khang, nàng ấy là thị nữ của Sở Ngọc, tại Sở viên ở Lạc Dương, vẫn là thị nữ, mà đi tới Bình Thành, nàng ấy vẫn làm đúng bốn phận chức trách đó.

Sở Ngọc mang Ấu Lam rời khỏi Kiến Khang, bởi vì thân là thị nữ tâm phúc, mọi chuyện Sở Ngọc làm không thể qua mắt nàng ta. Hơn nữa, nàng ấy không còn người thân, rời khỏi phủ công chúa cũng không có chỗ nào để đi, vì vậy mới theo mọi người suốt một chặng đường dài như thế.

Dung Chỉ đưa mắt quét qua Ấu Lam, rồi quay sang Sở Ngọc mỉm cười: “Nàng vẫn niệm tình cũ như thế!”

Khuôn mặt Sở Ngọc dừng dừng, nàng quay sang Ấu Lam: “Ấu Lam, ngươi lui xuống trước đi! Sau này hắn sẽ ở đây cùng chúng ta, nhưng ngươi không cần để ý! Người của hắn sẽ tự lo!”

Ấu Lam cúi đầu, khiếp đảm dạ một tiếng. Nàng ta còn chưa lui ra, thì một bóng áo đỏ xuất hiện ở ngưỡng cửa: “Có chuyện gì vậy?” Hoa Thác đang ở ngay gần đây, tiếng rơi vỡ vừa rồi khiến hắn chú ý.

Trên tay Hoa Thác là trường kiếm đã tuốt khỏi vỏ, gương mặt lấm tấm mồ hôi, chắc là đang luyện kiếm. Cũng giống Ấu Lam, vừa liếc nhìn thấy Dung Chỉ, khuôn mặt lạnh lùng của hắn phút chốc trở nên xanh mét.

Sở Ngọc trong lòng cả kinh, thầm kêu: hỏng rồi! Vừa nãy, nàng chỉ nghĩ đến việc mình sẽ đối phó thế nào khi Dung Chỉ ở đây, lại quên mất trong trạch viện còn có một người khác hận hấn thấu xương. Để Hoa Thác nhìn thấy Dung Chỉ, chắc chỉ một giây sau sẽ có huyết án.

Sở Ngọc rất hối hận, định cất vài lời giải thích xoa dịu, nhưng lại thấy Hoa Thác chỉ lặng yên nhìn Dung Chỉ, dường như không để ý đến sự tồn tại của nàng. Khuôn mặt Dung Chỉ ẩn hiện ý cười nhàn nhạt, hấn cũng im lặng nhìn Hoa Thác, hoàn toàn không để ý đến không khí căng thẳng lúc này.

Hai người đối diện trong khoảnh khắc, nhưng điều khiến Sở Ngọc bất ngờ là, Hoa Thác không hề vùng kiêu xông lên. Thậm chí rất nhanh chóng, vẻ mặt hấn khôi phục bình thường, miệng hỏi: “Người muốn ở lại đây?”

Dung Chỉ cười cười: “Đúng thế!”

“Tốt thôi!” Lời còn chưa dứt, Hoa Thác đã quay người bước đi.

Phong ba bão táp bị trừ khử một cách vô hình. Mặc dù biết, bây giờ Hoa Thác không xuất thủ không có nghĩa là sau này cũng thế, nhưng trước mắt không đánh nhau là tốt rồi! Gương mặt Sở Ngọc giãn ra, thở nhẹ một hơi. Nàng dẫn Dung Chỉ đến nơi cần đến, sau khi quãng được gánh phiên toái này, nhanh chóng rời đi như chạy trốn.

Dung Chỉ tìm một góc thanh tĩnh trong rừng trúc ngồi xuống, giống như trước hấn vẫn lẳng lặng ngồi trong rừng trúc ở phủ công chúa, cả người như hòa một khối với rừng trúc. Dưới tán cây xanh mát, y phục trắng như tuyết cũng tạo cảm giác thanh u mát mẻ.

Tiện tay ngắt một mảnh lá trúc, Dung Chỉ cúi đầu chăm chú nhìn, rồi bật cười. Tuy đã cố gắng dựa theo bố cục bài trí ở Nam triều, nhưng dù sao vẫn có khác biệt. Cây trúc không phù hợp sinh trưởng ở phương bắc. Loại trúc trồng ở biệt viện này cũng khác loại ở Kiến Khang.

Nếu trồng loại trúc ở Kiến Khang, thì hoặc là sẽ chết, hoặc là không phát triển được.

Có những thứ, khi thay đổi nơi chốn thì không còn đáng vẽ ban đầu.

Nhưng dù sao...chỉ cần đến đây là tốt rồi!

Hấn ở đây, còn không chế trong tay.

Dần dần từng bước một, không chần chừ, rồi mọi chuyện sẽ đầu vào đấy.

Khi đã xác định rồi, không còn phải băn khoăn do dự nữa.

Nên là của hấn, thì nhất định sẽ thuộc về hấn.

Gương mặt tuần mỹ thanh tao hiện lên vẻ kiên nghị vững vàng, nắm chắc mọi thứ.

Dung Chỉ chuyển đến, mọi người trong nhà đều biết nhưng không ai có phản ứng. Từng người vẫn làm công việc hàng ngày như bình thường, không vì có thêm người trong nhà mà thay đổi.

Hoa Thác vẫn trước sau như một, chỉ luyện kiếm, không bước chân ra khỏi cửa. A Man sau khi nhớ rõ chỗ ở của Dung Chỉ liền đi đường vòng. Hoàn Viễn nghe nói lại, chỉ ừ một tiếng, rồi cũng chẳng hỏi gì thêm ...

Còn Sở Ngọc, mấy ngày sau lại đến chỗ Dung Chỉ. Mục đích của nàng tất nhiên không phải hấn, mà là đứa nhỏ đã cắn nàng mấy hôm trước.

Đứa bé tên là Thác Bạt Hồng, chỉ khác tên của phụ thân nó – đương kim hoàng đế Bắc Ngụy Thác Bạt Hoảng đúng một chữ. Đứa bé này do thị nữ của Dung Chỉ chăm sóc. Ngày thường, hấn cũng không mấy quan tâm đến nó, chỉ lúc Sở Ngọc đến mới mang ra để đùa bỡn nàng.

Đứng ở ngưỡng cửa ven rừng trúc, Sở Ngọc nhìn thấy trước sân có một chiếc nôi gỗ nhỏ. Thị nữ đảm nhiệm việc chăm sóc em bé ngược mắt lên thấy nàng, lập tức cúi người thi lễ, cung kính nói: “Công tử hôm nay có việc ra ngoài, xin mời người cứ tự nhiên!” Nói xong nàng ta liền rời đi.

Điều bộ đó như muốn nói: em bé ở đây, xin mời cứ tự nhiên ngắm nghía!

Trong chớp mắt, biệt viện chỉ còn lại hai người, một lớn một nhỏ. Sẵn có chiếc ghế bên nôi mà cô thị nữ vừa ngồi, Sở Ngọc liền ngồi xuống, chăm chú nhìn em bé đang ngủ say.

Trẻ thơ hoàn toàn không hay biết mình gặp người nào, ở trong tay ai, sau này sẽ lâm vào hoàn cảnh gì. Khuôn mặt tròn xoe bầu bĩnh, làn da trắng hồng, cái miệng nhỏ hơi mở hé, khoe miệng chảy xuống vài giọt chất lỏng trong suốt.

Cúi xuống không biết đã bao lâu, bỗng Sở Ngọc cất tiếng: “Người trên tường, người có thể xuống đây được không?”

261. Q.6 - Chương 264: Thác Bạt Lớn, Thác Bạt Nhỏ

Lời vừa dứt, trên đỉnh đầu Sở Ngọc truyền xuống tiếng hét kinh dị: “Sao ngươi lại biết ta ở trên này?”

Sở Ngọc bĩu môi, ngẩng mặt lên.

Trên bờ tường, là một người mặc y phục đen, ngồi vắt vẻo chân trong chân ngoài. Cả người hằn lộ rõ dưới ánh sáng, nhưng gương mặt lại khuất trong bóng tối. Nghe giọng nói, ước chừng chỉ mười lăm, mười sáu tuổi.

Sở Ngọc liếc hẩn một cái, lẳng lặng chỉ vào cái bóng in trên nền đất, rõ ràng là thuộc về người trên bờ tường.

“Ha” Thiếu niên lúng túng cười một tiếng, ấn tay xuống mặt tường làm trụ, nhảy ào vào trong biệt viện, động tác rất dứt khoát oai hùng. Khi hấn chạm đất, hai khối ngọc bội đeo bên thắt lưng va chạm tạo nên những tiếng “lanh canh” mượt mà trong trẻo.

Thiếu niên vừa đứng thẳng, lập tức bước hai bước tới chỗ này. Bây giờ Sở Ngọc mới nhìn rõ ràng, hẩn chỉ khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, xấp xỉ tuổi Lưu Tang, nhưng tướng mạo khí khái anh hùng lẫm liệt, trong đó lại ẩn chứa sự uy nghiêm. Bất chấp màn ra mắt vừa rồi, người này vẫn tỏa ra cảm giác đầy uy thế.

Phải ở địa vị tôn quý cao vời vợi rất lâu mới có được khí chất này.

Thiếu niên oai hùng bước tới chỗ Sở Ngọc, nhưng không để ý đến nàng, ánh mắt chỉ lặng lẽ tập trung vào đứa bé con. Trong ánh mắt kia vừa có yêu thương, nhớ nhung, lại xen một chút hiêu kỳ. Ngắm một hồi, người thiếu niên không an phận, đưa tay sờ khuôn mặt đứa trẻ. Động tác của hẩn không biết khống chế lực, chưa đến cái thứ hai thì làm em bé đau giật mình tỉnh giấc, há miệng khóc oa oa.

Tiếng khóc non nớt vang lên giữa không gian tĩnh lặng, có vẻ đặc biệt đáng thương thâm thẳm. Đường như đồng thời, Sở Ngọc và người thiếu niên đang đứng hai bên nôi không hẹn mà gặp, đều nhảy dựng lên, cứ như không phải nghe thấy tiếng khóc trẻ con mà là tiếng bom vậy. Rồi hai người cùng nhìn nhau, thiếu niên cất tiếng chỉ trích không khách khí: “Không phải ngươi chăm em bé sao? Sao không dỗ đi?”

Sở Ngọc cười lạnh một tiếng: “Ai bảo ngươi ta là bảo mẫu? Chính ngươi làm em bé khóc. Là phụ thân, ngươi không dỗ lại đi bảo người ngoài?”

Khi nhìn rõ người thiếu niên, Sở Ngọc lập tức nhận ra thân phận của hẩn. Trên ngọc bội khắc một chữ “Hoàng”, mà đương kim hoàng đế Bắc Ngụy tên là Thác Bạt Hoàng.

Thác Bạt Hoàng, Thác Bạt Hồng, Thác Bạt lớn, Thác Bạt nhỏ, đọc giống nhau nhưng chữ viết khác nhau, mặt mày lại giống nhau tới mấy phần. Cả hai ở cùng một chỗ, nếu nói bọn họ không có quan hệ huyết thống thì đến quỷ cũng không tin.

Nếu không nhận ra đó là Thác Bạt Hoàng, thì Sở Ngọc sẽ không để hẩn tự ý chạm vào đứa bé.

Có điều hoàng đế Bắc Ngụy này cũng khổ, chỉ muốn nhìn thấy con mình mà phải lén lút trèo tường đến.

Thân phận bị bại lộ, Thác Bạt Hoàng quay lại nhìn Sở Ngọc, trước là sững sốt, sau đó cẩn thận đánh giá. Hẩn chớp chớp mắt, dường như nghĩ đến điều gì: “Chẳng lẽ ngươi là...”

Chưa nói xong, lời hân bị tiếng khóc của tiểu Thác Bạt cắt ngang. Có lẽ giận dữ vì hai người bên nôi thấy mình khóc mà không hề đoái hoài gì, tiểu Thác Bạt khóc ngày càng to, ngày càng thảm thiết, nghe vật vã đau khổ muốn chết. Thác Bạt Hoàng tảo hôn có con sớm, không thể lo liệu nên phải giao cho thái hậu làm con tin, nhưng dù sao cũng là phụ tử tình thâm, nghe thấy tiếng khóc thì cả người luống cuống. Hắn liền tục giục già Sở Ngọc: “Sao người không bế nó lên?” Giọng nói còn run nhè nhẹ, có lẽ là chưa từng thấy trẻ con khóc như vậy bao giờ.

Sở Ngọc có vẻ bình tĩnh hơn Thác Bạt Hoàng, nhưng trên thực tế bây giờ cũng không biết phải làm sao: “Ta đã nói ta không phải bảo mẫu...Hay là gọi người tới đi...”

Gọi người?

Nghe mấy từ này, Thác Bạt Hoàng đột nhiên nhớ ra, đây là địa bàn của Dung Chỉ. Lần này hắn trèo tường vào như trộm đạo, nếu bị Dung Chỉ bắt gặp thì cũng không sao, nhưng tóm lại là mất mặt...

Nghĩ đến đó, hắn chẳng còn quan tâm đến chuyện con khóc, lập tức chạy thẳng về phía bờ tường. Nhảy hai ba bước qua, rất nhanh chóng liền biến mất không còn dấu vết, động tác nhanh nhẹn thông thạo cho thấy hắn làm việc này không phải lần đầu.

Thị nữ bảo mẫu cũng không đi xa, nghe thấy tiểu Thác Bạt khóc liền nhanh chóng chạy đến, bế bé lên dỗ dành nựng nịu. Sở Ngọc cảm thấy hơi có tật giật mình, cứ như là chính mình làm em bé khóc. Thừa dịp thị nữ mãi chăm sóc em bé không để ý, nàng liền lặng lẽ rời đi.

Có lần thứ nhất rồi sẽ có lần thứ hai, thứ ba. Sau buổi chạm mặt đầu tiên, Sở Ngọc thường xuyên bắt gặp Thác Bạt Hoàng trèo tường vào nơi ở của Dung Chỉ. Sau mấy lần, nàng không khỏi động lòng thông cảm, thấy vị hoàng đế phụ thân này cũng đáng thương. Vậy là nàng mở cửa sau, dẫn dò người canh gác cho hắn vào, để giúp hoàng đế gặp con mình không phải lén lút như “hồng hạnh vượt tường”.

Lần đầu tiên trong ngoài phối hợp, Thác Bạt Hoàng rất đúng giờ. Nhưng khi nhìn thấy người phía sau hắn, Sở Ngọc chỉ ước gì hắn sai hẹn không tới.

Nàng hốt hoảng nhìn thấy, phía sau Thác Bạt Hoàng mặc đồ đen tuyền là một người y phục tím. Gương mặt, phong thái quen thuộc khiến nàng có ảo giác như trở lại Nam triều.

Thiên Như Kính.

Hắn mặc y phục tím, bên ngoài là một lớp áo lụa trắng mỏng, cả người như chìm trong sương mù, mờ ảo lạnh lùng.

Trong nháy mắt, Sở Ngọc thậm chí tưởng như người đứng cùng Thiên Như Kính không phải tân hoàng đế Bắc Ngụy, mà là Nam triều phế đế đã chết, Lưu Tử Nghiệp.

Là Lưu Tử Nghiệp, đệ đệ ruột thịt của cơ thể này, cũng là ... người mà nàng phụ bạc nhất trên thế gian.

Cho tới bây giờ, Sở Ngọc cũng không biết mình làm đúng hay là sai. Hoặc là, trên đời này vốn không có sự phân định rõ ràng giữa đúng và sai. Nhưng từ khi rời khỏi Kiến Khang, nhất là khi chính thức nghe tin Lưu Tử Nghiệp chết, nỗi hổ thẹn cứ lặng lẽ gặm nhấm tận đáy lòng nàng, cho tới bây giờ cũng chưa từng tiêu tan. Mà giờ khắc này, nỗi ám ảnh lại lần thứ hai xuất hiện.

Trên thế gian này, người mà nàng cần xin lỗi nhất, không phải bất cứ ai khác ngoài vị hoàng đế tàn bạo độc ác đó.

Tự an ủi mình, Sở Ngọc nhủ thầm: đây không phải Lưu Tử Nghiệp, thậm chí hoàn toàn khác Lưu Tử Nghiệp. Đó là một hoàng đế có lý tưởng, có tham vọng dã tâm, muốn nghiêm túc trị quốc. Bọn họ cùng xuất hiện chỉ để gặp đứa bé con. Chính Hoàn Viên đã xác nhận, đây không phải Lưu Tử Nghiệp, mà là Thác Bạt Hoàng.

Thầm lặng đi lập lại không biết bao nhiêu lần, Sở Ngọc mới dần dần hồi phục tâm tình. Nàng hít sâu một hơi, tiến về phía trước. Lúc này Thác Bạt Hoàng chơi đùa với tiểu Thác Bạt đã thắm mệt, nên hơi tránh sang bên cho nàng tới gần.

Bây giờ tiểu Thác Bạt được một tuổi rồi, đã đến lúc học nói. Thấy Sở Ngọc đến gần, cái miệng nhỏ của cậu chu lên, lặp lại mấy từ mà hôm trước nàng dạy: “Đến Lạc Dương, đến Lạc Dương”.

Chuyện này vốn chỉ là một trò đùa của Sở Ngọc. Nàng học theo phương pháp dạy dỗ trẻ em, khi nói chuyện với tiểu Thác Bạt, nhần nại lặp lại một câu nhiều lần. Vốn là nàng muốn cậu bé nhớ kỹ: “Sau này dời đô đến Lạc Dương”. Cứ nghe lặp đi lặp lại như vậy, tiểu Thác Bạt dù thông minh hay không cũng sẽ có ấn tượng, và cuối cùng thốt ra được ba chữ “đến Lạc Dương”.

Thậm chí nàng đã từng nghĩ, nếu thực sự dạy dỗ tiểu Thác Bạt để sau này cậu bé tiến hành dời đô, thì có phải là đạt được thành tựu cải biến lịch sử hay không?

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Lời tiểu Thác Bạt vừa dứt, Thác Bạt Hoảng lập tức mở to mắt, khuôn mặt lâm vào trầm tư. Còn ánh mắt Thiên Như Kính, trong phút chốc trở nên cổ quái.

Sở Ngọc không khách khí trừng mắt nhìn lại hắn, làn môi khép mở mà không phát ra âm thanh: ta đối đầu với người đó, thì sao nào?

Thiên Như Kính liếc nhìn Thác Bạt Hoảng, xác định hắn không để ý mới đến bên Sở Ngọc nói khẽ: “Quả thật Lạc Dương làm nơi đóng đô rất tốt!” Hắn ghé sát tai nàng, giọng đề thấp hơn nữa: “Chắc nàng không biết, hơn hai mươi năm sau, Thác Bạt Hồng sẽ dời đô đến Lạc Dương!”

Nàng làm như vậy, có thể tính là sai sót ngẫu nhiên không?

Sở Ngọc ngây người đến hơn mười giây mới phục hồi lại tinh thần. Nàng vội cúi xuống chỗ tiểu Thác Bạt, cẩn thận nói: “Quên mất, lúc trước ta bảo cháu là, không đến Lạc Dương, không đến Lạc Dương...”

Nhưng tiểu Thác Bạt chỉ biết lặp lại ba chữ cuối: “Đến Lạc Dương, đến Lạc Dương...”

“Không đến Lạc Dương, không đến Lạc Dương...”

“Đến Lạc Dương, đến Lạc Dương...”

262. Q.6 - Chương 265: Kinh Phong Phiêu Bạch Nhật 79

79 Trích trong câu thơ: “Kinh phong phiêu bạch nhật, quang cảnh trì tây lưu”. (nguyên văn tiếng Trung:) Tam dịch nghĩa: gió thổi, ngày qua, mặt trời ngã về phía tây, ý nói ngày ngày dần trôi, trích trong bài thơ “Không hầu dẫn” của Tào Thục. (Cảm ơn bạn MinnieKemi giúp mình tra câu này!)

“Không đến Lạc Dương! Không đến Lạc Dương!”

“Đến Lạc Dương! Đến Lạc Dương!”

Thời gian thấm thoát thoi đưa, tiểu Thác Bạt khôn lớn dần, biết nói, biết bò, biết đi, rồi chẳng bao lâu biết chạy lắm lắm.

Nhưng đáng ngạc nhiên là, cuộc phân tranh quyền lực giữa thái hậu và Thác Bạt Hoảng, hoặc nói cách khác là cuộc giao tranh ngầm giữa Dung Chỉ và Thiên Như Kính lại không trở nên gay gắt, cũng chưa đi đến hồi kết thắng thua rõ ràng.

Sở Ngọc không biết tình hình cụ thể của hoàng cung và triều đình, cũng không muốn biết, chỉ tường tận chuyện trong nhà. Nhà nàng chỉ có mấy người nhưng cũng bày ra cục diện giằng co. Rõ ràng quan hệ giữa bọn họ chẳng tốt đẹp chút nào nhưng vẫn duy trì bề ngoài hòa bình, không bạo phát vấn đề gì.

Hoàn Viễn tất nhiên là đi sớm về muộn, vì Bắc Ngụy hoàng đế Thác Bạt Hoảng mà bày mưu tính kế, thậm chí soạn thảo các sách lược chế định. Làm mưu thần Bắc Ngụy không phải là việc dễ dàng, vì người Bắc Ngụy vốn có nguồn gốc du mục. Mặc dù bọn họ cố gắng học tập quy củ theo người Hán nhưng vẫn còn rất nhiều lỗ hổng khó khăn. Muốn cải cách chế độ xã hội là một việc làm rất tổn hao trí lực. Kế hoạch của Hoàn Viễn phải tiến hành dần dần từng bước một, vừa làm vừa căn cứ trên tình hình thực tế để chỉnh sửa.

Mặc dù bản thân không thừa nhận, nhưng quả thật Hoàn Viễn đã đặt một viên gạch cho sự nghiệp Hán hóa các tộc người thiểu số.

Hai người còn lại trong nhà, Hoa Thác và A Man ngày ngày quanh quẩn trong sân để luyện võ. Sau khi Dung Chỉ đến đây, không những Hoa Thác chăm chỉ luyện tập mà A Man cũng siêng năng hẳn lên. Mỗi lần đi qua ngưỡng cửa biệt viện của họ, Sở Ngọc lại nghe thấy tiếng binh khí va chạm loảng xoảng. Nhìn vào bên trong, nàng thấy ánh đao ánh kiếm lóe lên vun vút, xem chừng là đao kiếm mài soàn soạt để nhằm hướng Dung Chỉ.

Nhiều lần, Hoa Thác và Dung Chỉ chạm mặt ở lối đi trong trang viện, nhưng Hoa Thác thực sự giữ vẻ bình thản. Có lẽ hẳn biết rõ thực lực của mình chênh lệch thế nào với Dung Chỉ. Trước khi xác định có thể đối phó với người này, hẳn sẽ không lỗ mãng khiêu khích.

Bây giờ thái độ của hắn dừng dừng đến thành thực, nhưng sự thành thực này là điều hắn muốn ư?

Về phần Sở Ngọc, nàng và Dung Chỉ có lẽ là những người nhàn rỗi nhất trong nhà. Tuy Dung Chỉ có chức quan, nhưng ý rằng mình là thân thích của thái hậu, cả ngày hắn toàn “ôm bệnh” tại gia. Mỗi tháng, cùng lắm hắn ra khỏi cửa bốn hoặc năm ngày, chẳng khác với người thực sự nhàn rỗi như Sở Ngọc là bao.

Từ khi phát sinh sự kiện “đến Lạc Dương”, Sở Ngọc dứt khoát không can dự nữa. Chẳng phải Thiên Như Kính đã nói, dù nàng có làm gì cũng không thay đổi được mệnh trời đó sao?

Những lúc không ra ngoài, Dung Chỉ thường cho đặt trong rừng trúc hai chiếc giường êm, cùng với mấy đĩa điểm tâm, đun một ấm trà. Sau đó, hắn ời Sở Ngọc tới, yêu cầu nàng “lên lớp giảng bài”.

Sau khi biết những công dụng chủ yếu của chiếc vòng, Dung Chỉ thấy chưa đủ, mà còn muốn Sở Ngọc nói ra hết thấy những kiến thức mà nàng biết. Trước đã dạy Thiên Như Kính Anh văn ở Nam triều, bây giờ tới Bắc triều, Sở Ngọc lại một lần nữa có cơ hội tiếp tục nghề cũ. Đối tượng dạy học là Dung Chỉ, nhưng phạm vi kiến thức là mọi loại khoa học.

Trước khi tiến hành, Sở Ngọc đã chuẩn bị sẵn tư tưởng bị đả kích. Biết Dung Chỉ rất thông minh, học cái gì cũng nhanh, chỉ cần nhìn thoáng qua là nhớ kỹ không quên nên nàng cũng không ngạc nhiên, cứ thế chuẩn bị nội dung giảng dạy. Nhưng sau khi chính thức dạy học, Sở Ngọc vẫn bị năng lực tiếp thu của hắn làm cho kinh ngạc. Không phải đơn thuần là nghe thấy điều gì sẽ không quên, không cần nhắc lại lần thứ hai, mà thật sự đạt đến cảnh giới “học một biết mười”. Ví dụ như dạy cho hắn một công thức, thì hắn sẽ căn cứ trên những gì đã học được để mở rộng, suy luận ra mấy công thức tương quan. Hay ví dụ như dạy cho hắn một từ đơn tiếng Anh, thì các thể loại biến dạng, nối dài của từ đơn đó, không cần dạy hắn cũng biết.

Cũng may mỗi ngày Sở Ngọc chỉ dạy hắn tối đa là nửa khắc (1 khắc = 15 phút, nửa khắc: 7-8 phút), nếu không nhất định sẽ bị đả kích đến chết ngay trong ngày đầu tiên.

Đây không phải người học, mà là ma học mới đúng!

Mỗi ngày lên lớp nửa khắc thời gian là yêu cầu của Dung Chỉ. Ban đầu, Sở Ngọc cảm thấy rất không tưởng tượng nổi. Nếu mỗi ngày chỉ dạy nửa khắc, phải mất bao lâu thì nàng mới truyền đạt xong khối lượng kiến thức suốt mười năm học tập gian khổ đây? Nhưng sau khi lên lớp, nàng mới thấy Dung Chỉ đã lo nghĩ rất chu đáo, không chỉ tính toán tốc độ học tập của mình, mà còn tính đến cả sự đả kích mà nàng phải chịu đựng khi dạy hắn.

Lịch trình hàng ngày của hai người như sau: buổi sáng Sở Ngọc ngủ nướng thoải mái, ngủ dậy giặt rồi dậy rửa mặt, sẽ có người hầu chờ sẵn ở ngoài mời nàng đi gặp Dung Chỉ. Đến nơi mà hắn đã đợi sẵn, hai người sẽ cùng ăn điểm tâm. Nếu rời giường muộn hơn, thì ăn trưa cùng nhau luôn.

Ăn uống no say, nghỉ ngơi một lúc rồi mới đến thời gian dạy học là nửa khắc ngắn ngủi. Bị đả kích nửa khắc xong là thời gian nhàn rỗi thoải mái. Sở Ngọc thường kể chuyện về thế kỷ hai mươi mốt, Dung Chỉ cũng rất hứng thú nghe, thỉnh thoảng lại xen vào đôi câu.

Trên thế gian này, tuy người biết Sở Ngọc có kiến thức vượt thời đại sớm nhất là Thiên Như Kính, nhưng người có khả năng lý giải suy nghĩ của nàng lại là Dung Chỉ.

Lúc ở phủ công chúa, Dung Chỉ có ý đồ riêng, Sở Ngọc cũng giấu diếm nhiều điều, lúc đó bọn họ tương đối xa cách, không tin tưởng lẫn nhau và vẫn còn phòng bị. Lúc ở Lạc Dương, Dung Chỉ giả làm Quan Thương Hải, lừa gạt Sở Ngọc, mà nàng thì cũng giữ khoảng cách với hắn.

...Cho tới bây giờ.

Mãi khi tới Bình Thành, giữa bọn họ, bên ngoài là giao dịch bình đẳng, bên trong thì lần đầu tiên mới thực sự thẳng thắn không giấu diếm.

Đã xác định rõ mục tiêu của bản thân, lợi ích của hai người không xung đột nên chuyện trò với nhau cũng thoải mái hơn nhiều. Sở Ngọc không còn phải lo lắng, khi nói chuyện sẽ tiết lộ điều gì. Dù sao đối với Dung Chỉ, nàng không còn điều gì đáng giá để tiết lộ, cho nên nhắc đến chuyện xuyên không trước đây cũng rất thoải mái.

Còn Dung Chỉ, tuy hắn vẫn che giấu một việc quan trọng, nhưng đây là lần hắn ở chung với nàng mà thành thật nhất từ trước đến nay. Lúc hai người đàm luận việc gì đó, hắn không còn che giấu tâm tư thật của mình nữa mà thản nhiên nói ra. Có những lúc, suy nghĩ của hắn vô tình trùng hợp với Sở Ngọc, có những lúc lại tương phản hoàn toàn.

Lúc nói đến ngôi vị hoàng đế, một người từ thế kỷ hai mươi mốt không còn chế độ “quân chủ chuyên chế”, một người ở thời kỳ mà hoàng đế ví như trời cao vượt lên trên tất cả, một người thờ ơ không quan tâm, một người thờ ơ coi nhẹ. Hai người nhìn nhau, đều cả cười.

Nhưng rất nhiều lúc, quan điểm của bọn họ hoàn toàn tương phản. Như lúc dạy dỗ tiểu Thác Bạt, Sở Ngọc kiên trì muốn dạy cậu bé phải rèn luyện “tứ đức” của con người thời đại mới, còn Dung Chỉ lại cả ngày dạy một đứa trẻ mới hai, ba tuổi ý niệm: người không vì mình, trời tru đất diệt.

“Có kỷ luật? Có lý tưởng? Có văn hóa? Có đạo đức? Thân là đế vương, đạo đức là thứ dư thừa nhất! Mà lý tưởng của nó, cũng chỉ có thể vì quốc gia của mình!”

“Được rồi, ta dạy nó về “tứ đức” của con người thời đại mới là không bình thường, còn người dạy một đứa trẻ chưa lên bốn nào là quyền thế, giết người, âm mưu quỷ kế, thì bình thường sao?”

Vì chuyện này, bọn họ không ai chịu ai, lúc ra về đều không vui vẻ. Ngày hôm sau Sở Ngọc coi như không có chuyện gì lại tới ăn cơm, sau khi ăn xong lại vỗ bàn đàm luận, nhưng nói về những chuyện khác như thời tiết, tâm tình...

Đây là thời gian vô cùng vui vẻ, ngay cả cãi nhau cũng rất thú vị, so với lúc sống giả dối ở Lạc Dương vui hơn không biết bao nhiêu lần.

Nhưng trong lòng Sở Ngọc và Dung Chỉ đều biết, rồi sẽ có ngày kết thúc.

Bọn họ không nói ra, không có nghĩa là không tồn tại.

Mà ngày đó, khi tiểu Thác Bạt được bốn tuổi, tới rồi.

263. Q.6 - Chương 266: Giận Xanh Xám Mặt Mày

Tiểu Thác Bạt là một đứa trẻ rất đáng thương.

Theo truyền thống “tử quý mẫu chết” của Bắc Ngụy, sau khi cậu bé trở thành thái tử, mẫu thân phải bị xử tử. Như vậy, ngôi vị thái tử trước hết được tạo thành từ máu của mẹ cậu.

Phụ thân trẻ tuổi của cậu bận tranh đoạt quyền lực, mới đầu còn thỉnh thoảng lén lút đến thăm, sau đó khi cậu lớn hơn một chút thì phụ thân bận đến mức không dứt ra được giây phút nào nữa.

Người thường xuyên ở bên cạnh cậu bé, ngoài một thị nữ tùy tùng chuyên lo việc ăn uống sinh hoạt thì chỉ có hai người, một là Dung Chỉ, người còn lại đương nhiên là Sở Ngọc.

Chỉ có hai người này không nhàm chán như những người hầu khác. Bọn họ cũng không phải người hầu, dựa theo vai vế, tiểu Thác Bạt phải gọi Dung Chỉ là “cữu gia gia” (ông cậu, em của bà), còn Sở Ngọc là...

“Cữu nãi nãi” (bà mợ)

Vừa nghe thấy tiếng gọi mềm mại non nớt kia, sắc mặt Sở Ngọc suy sụp. Tiểu Thác Bạt đã được bốn tuổi, khỏe mạnh đẹp đẽ, thông minh lanh lợi, ai gặp cũng thích. Nhưng chỗ khiếm khuyết duy nhất của nó là cách xưng hô với nàng. Không biết được ai dạy, từ sau khi nhận biết mọi người và biết gọi, thì tiểu quý này một mực gọi nàng là “cữu nãi nãi”.

Chưa nói đến việc Sở Ngọc không có quan hệ gì với Dung Chỉ, mà bản thân cách xưng hô này đủ khiến nàng nổi hết da gà.

Sở Ngọc cúi xuống, nắn nhẹ khuôn mặt bầu bĩnh của tiểu Thác Bạt, ngoài cười nhưng trong không cười, nghiêng rằng nói: “Tiểu quý! Ai là “nãi nãi” của cháu? Gọi là Sở tỷ tỷ! Bản cô nương tuổi trẻ xinh...” Nàng lườm Dung Chỉ một cái, chữ “đẹp” hung bạo mắc trong cổ họng, thốt không ra lời.

Trước mặt Dung Chỉ mà tự nhận “xinh đẹp”, thật quá không biết xấu hổ!

Mặt tiểu Thác Bạt bị xoa nắn, có một vết ửng hồng. Cu cậu chép miệng, lén lút liếc sang bên cạnh, thấy Dung Chỉ khoanh tay đứng nhìn mình cười tít mắt, trong lòng lộ bộ phận thầm tính toán một chút. Cuối cùng, cậu quyết định không sửa miệng, chỉ phồng má né trái né phải để tránh ma chướng của Sở Ngọc.

Cả hai vẫn đang đùa nghịch, thì bỗng nhiên phía sau truyền tới một âm thanh thấp nhu cung kính: “Công tử, Mặc Hương có việc cần bẩm báo!”

Sở Ngọc xoay người nhìn lại. Mặc Hương trong y phục đen đang đứng ở ngưỡng cửa. Trang phục tối thăm hầu như che khuất hết vẻ thanh tao mê hoặc của hắn. Từ sau khi giả chết thoát thân, mỗi lần Sở Ngọc gặp Mặc Hương lại có cảm giác, người luôn mặc y phục đen này và người ở phủ công chúa trước kia dường như là hai người hoàn toàn khác nhau.

Mặc Hương đến đây không nhiều, mỗi năm cùng lắm chỉ một hoặc hai lần, lần nào có chuyện quan trọng mới tự mình đến. Mà lần này, chắc lại có chuyện quan trọng.

Dung Chỉ khẽ gật đầu, ngồi xuống dựa vào một lùm trúc xanh, thản nhiên nói: “Có việc gì, nói đi?” Hắn chẳng hề có ý bảo Sở Ngọc tránh đi.

Mặc Hương tiếp lời không chút chần chừ: “Lý Dịch bị giết!”

Không những Dung Chỉ giật mình, mà nghe tin này, Sở Ngọc cũng kinh hãi.

Lý Dịch là trung thần của Bắc triều. Sở Ngọc biết đến sự tồn tại của người này không phải bởi nàng quan tâm đến triều chính, mà là tò mò những chuyện thị phi đồn thổi ở hậu cung.

Phùng thái hậu và Sơn Âm công chúa, một người phía bắc, một người phía nam, tính cách hành động cũng hoàn toàn khác nhau, nhưng lại có một điểm chung là thu thập trai lơ.

Thậm chí Sở Ngọc cảm thấy, nếu Sơn Âm công chúa ở đây, thì nàng ta có thể giao lưu với Phùng thái hậu một chút về gu thưởng thức trai lơ tâm đắc.

Đương nhiên, nuôi dưỡng trai lơ rất nhiều, nhưng Phùng thái hậu cũng không bỏ bê việc triều chính, kết hợp hài hòa giữa công việc và giải trí. Các trai lơ đều là những đại thần tuần mỷ trong triều. Như vậy, vừa hèn hò tình nhân, vừa thảo luận quốc sự, cả sự nghiệp lẫn tình yêu đều cùng nảy nở.

Mà Lý Dịch bị giết theo lời Mặc Hương vừa nói, chính là trai lơ được Phùng thái hậu sủng ái nhất.

Mặc Hương nói tóm tắt sự việc: huynh trưởng (anh cả) của Lý Dịch bao che tham ô bị phát giác, bị tố cáo hơn ba mươi tội trạng, cả nhà bị tịch thu gia sản và xử tử, trong đó Lý Dịch cũng bị liên lụy chém đầu.

Tuy không nói rõ, nhưng cả Sở Ngọc và Dung Chỉ đều biết, đây không chỉ đơn thuần là tình tiết vụ án tham ô. Ẩn sâu trong đó là mâu thuẫn giữa Thác Bạt Hoàng và Phùng thái hậu. Phùng thái hậu ngang nhiên thu thập trai lơ, làm Thác Bạt Hoàng mất thể diện, cảm sừng lên đầu phụ vương đã mất của hắn. Thác Bạt Hoàng tức giận, liền tìm cơ hội xử lý một trong những trai lơ là Lý Dịch.

Vừa nhận được tin, Mặc Hương liền đoán ngay, với tính cách mạnh mẽ cương liệt của mình, Phùng thái hậu sẽ không nhịn xuống cục tức này. Thế cục ổn định bề ngoài của triều đình sẽ rất nhanh chóng nổi sóng cuộn cuộn.

Bắt đầu rồi...

Sở Ngọc và Dung Chỉ liếc nhìn nhau, thấy trong mắt đối phương đều là ý này.

Cục diện giằng co thăng bằng trên triều đình duy trì suốt mấy năm đã rất không dễ dàng, bây giờ xảy ra sự việc thế này, khó có thể tiếp tục nữa. Thác Bạt Hoàng ra tay trước đánh vỡ thế cân bằng vì lợi ích và sự uy nghiêm của mình, còn Phùng thái hậu sẽ mãnh liệt đánh trả, nói một cách khác, tức giận đến xanh xám cả mặt.

Mặc Hương đến báo tin rồi xoay người rời đi. Hẳn biết Dung Chỉ sẽ có suy tính và xử trí thích hợp, không cần mình phải nhắc nhở khuyến cáo. Dung Chỉ là người tỉnh táo nhất trong những người tỉnh táo, quá khứ như vậy, bây giờ là vậy, mà tương lai cũng thế.

Hắn chỉ cần báo tin, còn người quyết định thế nào vẫn phải là Dung Chỉ.

Tiểu Thác Bạt đứng cạnh Sở Ngọc có chút bất an. Cậu bé không hiểu lắm những gì mà ca ca xinh đẹp vừa nói, nhưng cậu vẫn cảm biết rằng, sau khi ca ca xinh đẹp nói những điều đó, “cữu nãi nãi” sẽ không chơi với mình nữa. Cậu bé kéo nhẹ tay áo Sở Ngọc, khẽ cất tiếng: “Cữu nãi nãi, có phải người giận không? Cháu không chạy nữa, người cứ néo đi!” Cho nàng néo thoải mái, cậu sẽ không phản kháng.

Sở Ngọc phì cười, tiện tay néo một cái. Nhưng tiếng bước chân dời đi chưa lâu lại một lần nữa vang lên. Nhưng lần này không phải một người, mà là một nhóm người.

Mặc Hương vừa mới đi khỏi, thì người hầu trong cung nổi gót bước tới, dừng trước ngưỡng cửa cung kính thỉnh cầu Dung Chỉ, xin được mang tiểu Thác Bạt về cung.

Không cần nghĩ nhiều, Sở Ngọc cũng biết đó là người của Phùng thái hậu, nếu không sẽ không lễ độ cung kính như vậy với Dung Chỉ.

Tiểu Thác Bạt sợ hãi nấp phía sau Sở Ngọc. Tuy còn nhỏ tuổi, nhưng cậu bé thông minh lanh lợi hơn người bắt đầu nhận ra đây là chuyện không vui, mà những người kia sắp đưa mình đi.

Cậu dự cảm rằng, lần này rời đi, sẽ không được gặp lại Sở Ngọc nữa.

Hoàng cung hoa lệ giống như một cái mồm đen rộng ngoác, một khi cậu đi vào, sẽ bị nuốt chửng đến bột phần cũng không thừa lại.

Tiểu Thác Bạt trốn phía sau, Sở Ngọc bắt giắc đưa tay bảo vệ nó, rồi nhìn Dung Chỉ với vẻ đề phòng: thời điểm này, Phùng thái hậu sai người đưa tiểu Thác Bạt đi tất nhiên không phải là chuyện tốt lành gì. Nghĩ đến việc một đứa trẻ non nớt thế này bị dùng làm công cụ đấu đá chính trị, nàng không đành lòng.

Tiểu Thác Bạt đi hay ở, người duy nhất có quyền quyết định ở đây là Dung Chỉ. Nếu hắn lên tiếng, thì một chữ mூర్ఱ Phùng Đình cũng phải nể mặt hắn mà để người lại.

Dung Chỉ dịu dàng nhìn Sở Ngọc, khẽ lắc đầu: “Đây là vận mệnh của nó, nàng không thể đổi mặt thay nó!” Dừng một chút, ánh mắt hắn hướng ra phía sau Sở Ngọc, vừa vận đối diện với tiểu Thác Bạt: “Nếu cháu quyết định ở lại, ta có thể đỡ thay cháu việc này, thậm chí đưa cháu đến một nơi an toàn vĩnh viễn, thay tên đổi họ thành một người khác. Nhưng sau này, cháu chỉ có thể là một người dân bình thường, không phải là thái tử Bắc Ngụy, người thừa kế một nửa giang sơn!”

Hắn nhìn sắc mặt tiểu Thác Bạt, thần nhiên nói: “Làm một người bình thường vô ưu vô lo, hay làm người của Thác Bạt thị đấu tranh sống còn, cháu hãy tự mình quyết định, sau đó ta sẽ thực hiện mong muốn của cháu!”

Sau khi hắn nói xong, không khí rơi vào yên tĩnh. Sở Ngọc thậm chí nghe thấy tiếng hít thở của chính mình. Chậm rãi, ông tay áo được buông ra, rồi chậm rãi, tiểu Thác Bạt bước ra.

Tiểu Thác Bạt bước ra từ phía sau Sở Ngọc, cẩn thận chỉnh lại y phục. Bàn tay nhỏ bé mồm mĩm kiên trì vuốt phẳng quần áo nhần nhúm xộc xệch vì vừa đùa nghịch. Khó khăn lắm mới xong xuôi, sống lưng thẳng tắp, cậu bé chậm rãi ngẩng đầu lên.

“Cháu đi!” Tiểu Thác Bạt thấp giọng nói.

Dung Chỉ nói đúng, cậu tránh được lúc này, nhưng không tránh được cả đời. Chỉ cần dòng máu Thác Bạt còn chảy trong huyết quản, thì một ngày nào đó sẽ phải đối mặt.

Bất kể là cậu bốn tuổi hay bốn mươi tuổi.

Tiểu Thác Bạt, chân còn chưa vững vàng, bước về phía các cung nhân, rời khỏi thiên đường hạnh phúc, chấm dứt thời thơ ấu ngắn ngủi không thể tưởng tượng nổi, đi về phía vận mệnh của Thác Bạt thị.

Vừa sợ hãi run rẩy, nhưng vừa buộc chính mình phải bước tới.

Cậu là Thác Bạt Hồng, là quân vương tương lai của Bắc Ngụy.

264. Q.6 - Chương 267: Lòng Dạ Tư Mã Chiêu

Tiểu Thác Bạt bước đi, tội nghiệp như thế. Nhiều lần Sở Ngọc định xông tới, nhưng cuối cùng vẫn kìm chế được cơn xúc động. Dung Chỉ nói rất đúng, đó là vận mệnh của thằng bé, nàng không thể đối mặt thay. Tuy rằng rất ghê tởm, nhưng không thể không thừa nhận, hắn nói đúng!

Mà nàng cũng phải đối mặt với vận mệnh của chính mình.

Không hiểu sao, tâm tình cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Sở Ngọc hạ tầm mắt, chăm chú nhìn mặt đất dưới chân, miệng nói với Dung Chỉ: “Phùng thái hậu và Thác Bạt Hoàng đã khai chiến, cuộc phân tranh giữa người và Thiên Như Kính cũng sẽ có kết quả. Ước định lúc trước của chúng ta, người sẽ không quên chứ?”

Dung Chỉ bất giác nở một nụ cười nhu hòa: “Tất nhiên là ta nhớ!”

Bốn điều kiện, lần lượt như sau:

Thứ nhất, nàng rời đi.

Thứ hai, hắn vĩnh biệt.

Thứ ba, không can dự.

Thứ tư, giải phóng Hoàn Viễn.

Nhớ được thì tốt! Sở Ngọc nhẹ nhàng thở ra: “Như vậy, người quyết định bao giờ thực hiện?”

Thái độ giọng điệu của nàng, vẫn như mấy năm trước, không chút quyến luyến vãn vương. Dung Chỉ nhìn nàng chăm chú, im lặng rất lâu, cho đến khi Sở Ngọc hỏi lần thứ hai mới chậm chạp cất tiếng: “Rất nhanh thôi!”

Đối với đáp án mơ hồ này, Sở Ngọc không hài lòng, tiếp tục hỏi: “Rất nhanh là bao giờ?”

Dung Chỉ khẽ hít vào một hơi, rồi từ tốn tiếp lời: “Hôm nay bảo Hoàn Viễn không cần lên triều nữa! Nàng chuẩn bị sẵn sàng, ba ngày sau rời khỏi Bình Thành!”

Sở Ngọc hơi ngẩn người, rồi thoáng mỉm cười: “Được, bây giờ ta về thu xếp chuẩn bị!” Thời gian ba ngày rất ngắn. Nếu chỉ một mình nàng ra đi thì không cần chuẩn bị nhiều, nhưng còn mọi người, đồ đạc, tài sản, thu dọn sắp xếp cũng không phải là chuyện nhỏ.

Khi tới Bình Thành, khế ước đất đai, nhà cửa ở Lạc Dương vẫn còn trong tay Sở Ngọc. Vì thế nàng quyết định đưa mọi người quay trở lại Lạc Dương. Một thời gian nữa xem tình hình Bắc Ngụy thế nào, nếu phát sinh những biến cố không mong muốn, thì nàng và mọi người sẽ rời khỏi Lạc Dương trở về Nam triều.

Không bao lâu sau khi Lưu Tử Nghiệp chết, Lưu Úc kế vị. Hắn nhanh chóng tàn sát một vòng quanh triều, quét dọn dư đảng của Lưu Tử Nghiệp, trong đó bao gồm cả Tông Việt.

Mấy năm qua, việc Nam triều lòng bất nòng cũng phai nhạt dần, chỉ cần thay tên đổi họ, cẩn thận một chút là có thể trở về bình yên sống qua ngày.

Quyết định như vậy, Sở Ngọc ngẫm nghĩ, rồi lấy từ trong ngực áo ra vật trang sức bằng đá trắng: “Vật này lúc trước người giao cho ta, rồi phát sinh nhiều chuyện khiến ta quên mất. Sau này có lẽ khó còn cơ hội gặp lại, bây giờ trả lại cho người!” mấy năm qua không phải là nàng không có cơ hội. Nhưng vật mang theo bên mình lâu ngày trở nên vẩn vương khó bỏ, hôm nay hoãn đến ngày mai, ngày mai lại hoãn sang ngày kia, kéo dài đến tận bây giờ.

Dung Chỉ cất lời không chút để ý: “Nàng thích thì giữ lấy đi! Bây giờ ta cầm vật này cũng vô dụng!” Tuy là vật gia truyền, nhưng đối với hắn, thứ này không có nhiều giá trị. Huống chi tại thời điểm này, tâm tư hắn hoàn toàn không đặt ở đó.

Hoàn Viễn bước xuống khỏi xe ngựa, ấn đường nhíu lại đầy lo âu. Nặng chiều nhân nhạt nhuộm một viền vàng ảm đạm trên y phục hắn.

Không phải hắn không biết hành động của Thác Bạt Hoảng.

Thậm chí, chính mắt hắn nhìn thấy Thác Bạt Hoảng hạ lệnh điều tra tội trạng nhà họ Lý, chém đầu Lý Dịch vì liên đới. Hắn đã từng cố gắng ngăn cản Thác Bạt Hoảng, nhưng không thành công.

Dù tâm hùng chí lớn, nhưng hiện tại Thác Bạt Hoảng vẫn chỉ là một thanh niên hai mươi tuổi bất mãn mà thôi, chưa đủ trầm tĩnh. Mắt nhìn thấy Phùng thái hậu ngang nhiên cấm sừng lên đầu phụ vương đã mất, sao hắn có thể chịu được sự sỉ nhục khổng lồ đó?

Phùng thái hậu thường xuyên triệu Lý Dịch và các đại thần khác vào cung. Chính mắt nhìn thấy các thần tử đi thẳng vào tẩm cung của thái hậu, mà bản thân hoàng đế trẻ tuổi bất lực. Mỗi lúc thiết triều, nhìn ánh mắt của các đại thần, dù chẳng có gì khác thường nhưng hắn luôn cảm giác là đang cười nhạo mình.

Áp lực dồn nén qua nhiều tháng nhiều ngày, cuối cùng, nỗi oán hận của Thác Bạt Hoảng với Phùng thái hậu không thể kiềm chế hơn được nữa.

Hôm nay tin Lý Dịch bị giết truyền ra, Phùng thái hậu tất sẽ không bỏ qua. Sau đó, triều đình sẽ sóng gió thế nào, Hoàn Viễn chỉ cần nghĩ một chút cũng cảm thấy lạnh người.

Khê thở dài, Hoàn Viễn quyết định tạm thời áp chế nỗi phiền lòng về tình hình triều chính. Hắn ngược lên nhìn nơi gọi là “nhà” của mình, bất ngờ thấy Sở Ngọc đứng ở ngưỡng cửa, hình như đang đợi hắn.

Bây giờ là cuối thu, Bình Thành lúc sẩm tối gió rét run người. Sở Ngọc sợ lạnh ôm cánh tay co ro, nhìn thấy Hoàn Viễn đã về, dậm chân một cái rồi chạy tới mỉm cười: “Về rồi sao? Có chuyện tốt muốn báo cho người!”

Hoàn Viễn không hỏi nàng có tin tốt lành gì, chỉ cởi áo bào nhưng, cẩn thận khoác lên vai Sở Ngọc rồi cau mày: “Trời chuyển lạnh rồi, sao nàng không mặc thêm quần áo?”

Sở Ngọc cảm kích cười cười, kéo chiếc áo cho kín từ cổ đến thắt lưng, rồi mới tiếp lời: “Dung Chỉ nói với ta, ngày mai người không cần lên triều gặp Thác Bạt Hoảng nữa! Ba ngày sau chúng ta quay về Lạc Dương đi!”

Nàng kể tóm tắt đơn giản, nói xong lại thấy khuôn mặt Hoàn Viễn không hề phấn khởi, trái lại ngạc nhiên nhìn nàng, như thể đó là một chuyện rất đáng kinh ngạc.

Bị hắn nhìn đến mức chột dạ, Sở Ngọc khê cắn môi, hỏi với vẻ hơi bất an: “Có gì không đúng ư?” Sao hắn lại nhìn nàng như thế?

Chẳng lẽ hần không muốn đi?

Một lát sau, Hoàn Viễn cười khở, thấp giọng nói: “Nàng thật sự không hiểu, hay là giả bộ không hiểu?”

Sở Ngọc hỏi kỳ quái: “Không hiểu cái gì?”

Hoàn Viễn dừng bước nhìn Sở Ngọc, muốn nói lại thôi.

Ba năm qua, Dung Chỉ đối với Sở Ngọc thế nào, bọn họ đều nhận ra. Không nói bên ngoài, nhưng chí ít trong nhà này, dụng ý của Dung Chỉ giống như “lòng dạ Tư Mã Chiêu, đến người qua đường cũng biết” 79. Ngay cả kẻ ngốc như A Man cũng nhận ra manh mối, nhưng tại sao hình như nàng lại hoàn toàn không biết gì?

79 “Lòng dạ Tư Mã Chiêu, đến người qua đường cũng biết”: Thời tam quốc, Ngụy đế Tào Mao nhìn thấy đại tướng quân Tư Mã Chiêu nắm quyền lớn, làm việc hống hách bá đạo thì không nhẫn nhịn được. Một hôm, ông ta triệu thượng thư Vương Kinh cùng ba đại thần vào trong cung, rất tức giận nói:

- Dã tâm của Tư Mã Chiêu ngay cả người qua đường cũng biết, ta không thể ngồi đợi nó đến giết ta, hôm nay ta muốn cùng các người đi thảo phạt nó!

Các đại thần đều khuyên ông ta nhẫn nại, không nên chuốc đại họa vào thân, nhưng Tào Mao không nghe, tập hợp các cấm vệ quân và các thái giám hầu cận lại đánh từ trong cung đánh ra.

Không ngờ, có người để lộ tin tức cho Tư Mã Chiêu biết, kết quả Tào Mao bị đâm thủng ngực ngã xuống xe mà chết, còn sự dã tâm phản nghịch Tư Mã Chiêu thì ngày càng rõ ràng hơn.

Nàng thật sự không biết, hay là cố tình nhắm mắt làm ngơ?

Tiếng hần rất thấp, mơ hồ loáng thoáng trong gió thu. Sở Ngọc nhất thời thất thần, chưa nghe thấy rõ ràng, mỉm cười hỏi: “Người nói gì vậy?”

Gương mặt nàng nhẹ nhàng trong sáng, ánh mắt hoàn toàn không có vẻ ưu thương vì phải biệt ly, mà chỉ là sự háo hức mong muốn ra đi khẩn cấp. Hoàn Viễn trong lòng ảm đạm thở dài, ngoài miệng cất tiếng: “Không có gì!”

Biết thì thế nào? Không biết thì sao? Chẳng lẽ hần muốn Sở Ngọc vì Dung Chỉ mà ở lại?

Tình trạng như bây giờ, không phải là điều mà hần luôn hi vọng sao?

Sở Ngọc cao hứng nói chuyện với Hoàn Viễn rất nhiều, nói đến việc sau này về Lạc Dương sẽ bố trí thế này, sắp xếp thế kia...

Tin chuẩn bị ra đi, nàng đã báo cho hai người là Hoa Thác và A Man. A Man tất nhiên không có ý kiến gì, còn Hoa Thác nói muốn cân nhắc suy xét thêm. Sau đó, Sở Ngọc chờ ở ngưỡng cửa, muốn chính mình thông báo với Hoàn Viễn.

Xong xuôi mọi việc, Sở Ngọc thoải mái trở lại nơi ở của mình. Vừa bước qua cửa vào sân, nàng liền nhìn thấy một người ngồi dưới gốc đại thụ, quay lưng về phía mình, trong tay cầm một chiếc cần câu thật là nhàn nhã.

Tất ý cười, gương mặt Sở Ngọc trở nên nghiêm túc. Nàng dừng bước, lạnh lùng hỏi: “Quan Thương Hải, huynh tới đây làm gì?”

265. Q.6 - Chương 268: Dứt Tơ Lòng

Từ khi biết “Quan Thương Hải” không phải Quan Thương Hải, mà là Dung Chỉ đóng giả, cảm tình của Sở Ngọc dành cho vị này giảm xuống dưới không. Tuy kẻ chủ mưu là Dung Chỉ, nhưng Quan Thương Hải cùng

phối hợp lửa gạt nòng, đó là sự thật không thể chối cãi.

Có lẽ Quan Thương Hải cũng biết cảm giác của Sở Ngọc, nên ba năm trước, hắn cùng Dung Chỉ đến Bình Thành nhưng rất hiếm khi xuất hiện trước mặt nàng. Hai người hầu như không qua lại, lúc này hắn bắt gặp xuất hiện trong biệt viện của nàng là chuyện chưa từng có tiền lệ.

Vung cần câu về phía sau, bóng người thon dài ngồi dưới tán cây đứng dậy. Quan Thương Hải quay lại. Trên mắt hắn vẫn có một băng vải che như trước. Cặp mắt không nhìn thấy đã quá lâu, dù Dung Chỉ tận lực trị liệu, nhưng chỉ giúp Quan Thương Hải nhìn thấy ánh sáng và hình khối lơ mơ một cách khó khăn, không bằng hắn dùng tai thay mắt nhanh nhạy linh hoạt hơn. Cho nên Quan Thương Hải dứt khoát vẫn bịt mắt, coi như mình hoàn toàn không thấy gì. Đối diện Sở Ngọc, hắn mỉm cười: “Ta có chuyện muốn nói với cô!”

Sở Ngọc chần chờ một lúc rồi cất tiếng: “Huynh vào nhà đi!”

Hai người một trước một sau bước vào trong. Sở Ngọc để Quan Thương Hải tự nhiên, còn chính mình ngồi xuống một chiếc ghế dựa.

Quan Thương Hải cũng không khách sáo, “mở cửa gặp núi” (thẳng thắn) mà nói: “Lần này ta đến đây làm thuyết khách, khuyên cô ở lại!”

Sở Ngọc cầm bình trà, rót ỉnh một chén trà nguội.

Quan Thương Hải tiếp lời: “Chắc cô cũng hiểu, ta vì sao mà tới, vì ai mà tới, chẳng lẽ còn muốn ta nói thẳng ra sao?”

Sở Ngọc cười khổ đặt bình trà xuống, cúi đầu nói: “Huynh đã biết ta không muốn nói ra, vì sao còn đến?”

Hai người trên miệng nói những lời bí hiểm, nhưng trong lòng đều thấu tỏ rõ ràng.

“Rốt cuộc nàng thật sự không hiểu hay là giả bộ không hiểu?”

Lời Hoàn Viên nói còn văng vẳng bên tai, lúc này nhớ lại, Sở Ngọc chỉ có thể cười khổ.

Sao có thể không hiểu?

Có lẽ năm đầu tiên, nàng còn hiểu sai một cách ác ý mọi hành động việc làm của Dung Chỉ, nhưng đến năm thứ hai, năm thứ ba... Nàng kiệt lực tránh hướng suy nghĩ đó, nhưng dù không muốn thừa nhận, trong lòng đã sớm có đáp án.

Chăm chú nhìn chén trà, như chờ đợi giữa chén nước có thể nở một đóa hoa, Sở Ngọc lẳng lặng nói: “Ngay cả như vậy, vì sao ta phải ở lại? Chẳng lẽ hắn đối tốt với ta, thì ta nên cảm động rơi nước mắt, nhào đến báo đáp ân huệ mà hắn ban cho?”

Nàng lựa chọn rời đi, không phải bởi vì trốn tránh rồi quyết định lung tung, mà là kết quả của suy nghĩ tỉnh táo cặn kẽ. Những lời Quan Thương Hải nói lúc này không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Ngước mắt lên, Sở Ngọc nhìn Quan Thương Hải. Tuy có lẽ hắn không nhìn thấy nàng, nhưng nàng vẫn muốn nhìn thẳng hắn mà nói: “Đây là ý chí của ta. Dung Chỉ đối xử với ta thế nào, không hề liên quan. Ba năm trước ta nghĩ như vậy, mà ba năm sau, hôm nay ta vẫn nghĩ như thế!”

““Đạo bất đồng bất tương vi mưu”⁷⁹ Ta và hắn không thể chung đường! Ba năm qua có thể bình an vô sự, bởi vì đoạn đường của chúng ta có chỗ gặp nhau, có thể cùng đi một lúc. Nhưng bây giờ cần phải tách ra, hắn có hoàng đồ bá nghiệp của hắn. Còn ta, ta ở lại làm gì?” Gương mặt Sở Ngọc không chút cảm xúc, chỉ bình tĩnh cất tiếng: “Ta không biết tương lai hắn sẽ ra sao, thắng làm vua thua làm giặc, nhưng tất cả đều không liên quan đến ta. Ngay cả khi hắn có thể thống nhất thiên hạ trở thành hoàng đế, thì sao? Chẳng lẽ muốn ta làm phi tử trong hậu cung của hắn? Đừng nói chuyện buồn cười!”

⁷⁹ “Đạo bất đồng bất tương vi mưu”: Câu này có xuất xứ trong Luận Ngữ, chương Vệ Linh Công, có một số cách hiểu như sau:

1. Không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu sự nghiệp được. Nghĩa này giống câu: chim sẻ sao biết được chí chim hồng.

2. Tư tưởng, quan niệm khác nhau thì không cùng nhau bàn luận trao đổi được. Nghĩa này thường gặp các tư tưởng tôn giáo khác nhau luôn chê bai đả kích lẫn nhau.

3. Nghề nghiệp khác nhau không thể đàm đạo cùng nhau được. VD: bác nông dân thì chỉ biết nói chuyện về lúa ngô khoai sắn, anh thợ sửa xe thì chỉ biết nói chuyện về bu-gi bu-lông ốc vít, 2 người ngồi với nhau không có tiếng nói chung, không thể đàm đạo được.

Sở Ngọc khẽ mỉm cười, nhưng ánh mắt có chút bối rối: “Ta thích Dung Chỉ, đúng thế! Nhưng ta không thể chấp nhận một số quan điểm và hành động của hân. Nếu tiếp tục ở lại bên cạnh hân, ta sẽ phải chứng kiến hân làm tổn thương, làm hại người khác. Ta sẽ không vì hân không thích mình mà oán hận, bởi vì thích hân là ta tự nguyện. Nhưng ngược lại, ta cũng không vì hân thay đổi thái độ trái ngược hoàn toàn mà có thể bỏ qua hết tất cả hành vi của hân!” Ngữ điệu của nàng từ đầu chí cuối đều vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến trái tim người khác cảm thấy lạnh giá: “Dung Chỉ là người thế nào, ta hiểu rõ hơn ai hết. Ta không có tham vọng thay đổi con người hân, cũng không định vì hân mà thay đổi bản thân mình!”

Người ta thường nói: yêu nhau thì dễ, chung sống thì khó. Chưa chắc yêu nhau đã là việc dễ dàng, nhưng chung sống với nhau thì chắc chắn là còn khó khăn hơn. Bên cạnh nhau lâu dài, mọi thứ không thể tô son điểm phấn, không thể toàn màu hồng được, chỉ ít đối với Sở Ngọc là như vậy.

Dung Chỉ có chí hướng của Dung Chỉ, nàng có quan điểm sống và niềm kiêu hãnh của nàng. Xét đến cùng, chỉ có tách ra là hơn cả.

Nghe trong ý nàng là quyết tâm dứt khoát không thể lung lay, Quan Thương Hải thở dài một hơi: “Cô nói quả thật...không sai. Là ta mạo muội rồi!” Trầm tư trong khoảnh khắc, hân lại cất tiếng: “Cô nhất định muốn đi sao?”

Sở Ngọc khẽ gật đầu: “Đúng thế!”

Có lẽ mấy tháng sau, nàng sẽ quên hân, có lẽ cả đời này cũng không quên được, nàng sẽ luôn nhớ đến hân, nhưng sẽ vĩnh viễn không gặp lại.

Sẽ là như thế, và cũng chỉ có thế như thế.

Giữa bọn họ là một chiếc cầu không thể vượt qua, chỉ có thể cùng ngóng trông, mà không thể gần nhau.

Dường như Quan Thương Hải còn muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng lại không thốt ra lời, chỉ cười cười bất lực: “Lần này ta nhiều chuyện, và lần trước cũng thế! Ta đã giúp Dung Chỉ lừa gạt cô, ta đến cũng để tạ lỗi với cô!”

Chỉ là, dù Dung Chỉ không đứng ở mọi phương diện, hân vẫn muốn giúp đỡ.

Nghe trong lời hân có ý thành khẩn rõ ràng, Sở Ngọc cũng mỉm cười thoải mái: “Thực ra lòng dạ ta quả thật cũng hẹp hòi, thù huynh dai như vậy!” Thật ra Quan Thương Hải không có nghĩa vụ phải về phe nàng, chẳng qua ấn tượng của nàng về hân quá tốt, nên một thời gian dài cảm thấy không chấp nhận được mà thôi.

Những gì cần nói đã nói, những điều không nói, trong lòng cũng đều hiểu rõ. Sở Ngọc đã quyết chí, cho dù Dung Chỉ có ép buộc giữ nàng lại cũng không thay đổi được quyết tâm của nàng, mà chỉ khiến tình hình trở nên tệ hại hơn mà thôi.

Lòng Dung Chỉ lung linh sáng rõ, hân biết làm thế nào là tốt nhất. Vì vậy khác với Quan Thương Hải, thậm chí hân chưa từng thử giữ Sở Ngọc lại.

Bởi hân biết không thể nào giữ được.

Hôm nàng đi là một ngày đẹp trời.

Nắng rực rỡ chói mắt như lửa, Sở Ngọc bước ra khỏi cổng lớn, phóng tầm mắt nhìn về phía trước.

Ba ngày qua, nàng không gặp lại Dung Chỉ. Dung Chỉ vẫn ở trong biệt viện của hân, nhưng nàng không hề bước chân đến đó, còn hân cũng không ra khỏi cửa.

Thà rằng không gặp thì hơn.

Toàn thân Sở Ngọc tắm trong ánh mặt trời. Nắng chiếu trên y phục trắng của nàng trông hơi chói mắt, gương mặt da dẻ ửng hồng. Nàng đang đứng cạnh Hoàn Viễn, A Man và Hoa Thác. Sau khi suy nghĩ một ngày, Hoa Thác quyết định cùng về Lạc Dương với mọi người. Có lẽ hắn đã hiểu mình không phải là đối thủ của Dung Chỉ, sẽ không tiếp tục làm một việc vô ích.

Sở Ngọc vén xiêm y, nhấc chân định bước lên xe ngựa. Một tiếng sáo lá bỗng cất lên, không nhanh không chậm theo gió mà tới.

Âm thanh sáo lá vốn trong trẻo vang giòn, nhưng giờ phút này chỉ toàn bi thương sâu thẳm triền miên.

Trong tiếng sáo lá, nỗi buồn biệt ly càng lúc càng nồng đậm. Khúc nhạc của Dung Chỉ tất nhiên không sánh bằng Tiêu Biệt, nhưng người thổi là hắn, người nghe là Sở Ngọc nên hàm ý và cảm giác hoàn toàn khác.

Sở Ngọc trầm mặc lắng nghe một hồi. Thoáng nhìn sang vẻ lo lắng của Hoàn Viễn bên cạnh, nàng khẽ mỉm cười: “Lên xe thôi, đến giờ xuất phát rồi!”

Xe ngựa nhanh chóng lăn bánh. Bánh xe nghiêng trên mặt đường rải đá, tạo nên những âm thanh lạo xạo nặng nề không dứt, làm nhạt nhòa dần tiếng sáo lá ở phía xa xa.

266. Q.6 - Chương 269: Thư Từ Chậm Trễ

Một tháng sau khi Sở Ngọc đi, trong trạch viện thỉnh thoảng vẫn ngân lên tiếng sáo lá ưu thương triền miên. Càng nghe, người ta càng cảm nhận được sự đau khổ ảo não.

Tiếng sáo không chỉ cất lên thường xuyên, mà còn ở nhiều chỗ, khiến người khác không thể trốn tránh âm thanh này.

Tuy vậy, không ai dám có ý kiến gì với người thổi sáo. Cũng chẳng phải việc nghiêm trọng gì, hắn thích thổi thì cứ thổi, người nào không muốn nghe chỉ cần bịt tai lại là xong.

Dung Chỉ nhàn nhã ngồi bên khóm cúc. Hắn cầm một con cua hấp lên, ngón tay linh hoạt lột mai cua. Trong chớp mắt, thịt cua trắng nõn như bạch ngọc hiện ra. Hắn nhúng miếng thịt cua vào bát nước chấm ở án kỷ trước mặt, rồi thông thả bỏ vào miệng.

Ăn một miếng cua, Dung Chỉ bung chén rượu lên, khẽ nhấp một ngụm rượu vàng nhạt sóng sánh. Vẻ mặt hắn ung dung trầm ổn, bóng hình thanh tịch làm ảm đạm cả không gian, át hết cả vườn cúc vàng rực rỡ.

Cuối thu là lúc hoa cúc vàng, cua béo. Có rượu, có cua, có hoa cúc ở đây nhưng chẳng có ai làm bạn, chỉ một người tự rót rượu thưởng thức một mình, vắng vẻ quanh quê. Trước đây một mình không sao, nhưng ba năm qua ở bên Sở Ngọc, bây giờ người đi rồi, Dung Chỉ thấy thật buồn tẻ vô vị.

Ăn thêm vài miếng, rồi Dung Chỉ cầm khăn lụa lau tay, thổi một khúc sáo lá theo thói quen, xong xuôi mới gỡ công văn tư liệu bên cạnh ra xem.

Hắn xem rất nhanh, có thể gọi là đọc nhanh như gió. Mỗi chữ lọt vào mắt, lập tức trong đầu hiện ra tính toán sắp xếp.

Chẳng bao lâu sau, Dung Chỉ xem xong xấp công văn cao khoảng một tấc (2,3 cm). Nhưng chưa nghỉ ngơi, dừng một lát, hắn lại sờ tay vào ngực áo, lấy ra bức mật thư mới nhận được sáng nay.

Cẩn thận lau sạch tay, Dung Chỉ mới mở bức thư ra.

Nội dung thư rất tầm thường, đơn giản là ghi chép: hai ngày qua Sở Ngọc ăn những gì, làm những gì, nói chuyện với ai. Thậm chí, loại chuyện vụn vặt như bữa trưa nàng ăn thêm nửa bát cơm cũng không bỏ sót.

Tất cả viết ngay ngắn chỉnh tề trên giấy, thông qua con đường bí mật chuyển đến tay Dung Chỉ.

Khác lúc vừa rồi xem công văn nhanh chóng, với phong thư này, Dung Chỉ đọc rất chậm, dường như đọc đi đọc lại từng chữ nhiều lần. Theo những gì ghi lại trong thư, hẳn có thể tưởng tượng ra lời nói việc làm, đáng điệu cử chỉ của Sở Ngọc.

Khóe miệng khẽ nhếch một nụ cười, Dung Chỉ thầm tính toán lộ trình của nàng.

Phong thư này thuật lại những gì xảy ra khi mới đi được một nửa chặng đường. Tính theo thời gian, bây giờ hẳn là bọn họ đến Lạc Dương rồi.

“Nếu Sở Ngọc biết ngươi vẫn còn thao túng trên đỉnh đầu mình, chắc là tức giận lắm?” Nghe thấy tiếng nói từ phía hoa viên truyền tới, Dung Chỉ không quay lại. Ngay cả không nhận ra giọng nói, thì hẳn cũng biết người đến là ai.

Người có thể tới gần trước khi hẳn phát hiện ra, trên đời này chỉ có một người.

Gấp bức thư lại, cẩn thận cất vào ngực áo, Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười: “Không ngại! Chắc nàng sẽ tức giận, nhưng sẽ nhanh chóng hiểu ra thôi! Với tính cách của ta, sao có thể để nàng ra đi dễ dàng như thế? Sau khi đã nghĩ thông suốt, nàng sẽ lười phải tức giận!” Dù sao nàng đã tức giận mấy lần tương tự như thế, bây giờ thêm một lần cũng chẳng vấn đề gì.

Mấy năm trước, lúc Sở Ngọc mới tới Lạc Dương, Dung Chỉ đã xếp bên cạnh nàng một quân cờ, là quản gia phụ trách mọi vấn đề trong nhà. Quản gia kia có dáng vẻ thành thật đáng tin cậy, và cũng là một thuộc hạ cực kỳ thông minh giỏi giang của hắn. mấy năm qua, từ Lạc Dương đến Bình Thành, bây giờ quay trở lại Lạc Dương, hắn vẫn đi theo Sở Ngọc Hoàn Viên, chưa từng để lộ sơ hở.

Quản gia kia ở cạnh Sở Ngọc là tai mắt của Dung Chỉ, đồng thời cũng là hộ vệ cho nàng.

Biết tính Dung Chỉ như thế, Quan Thương Hải cũng không có ý kiến gì thêm. Hắn nói một câu hỏi han rồi bước tới không khách sáo, ngồi xuống đối diện Dung Chỉ, thuận tay nhắc lên một con cua còn buộc dây trong nồi, bóc ra ăn.

Dung Chỉ không để ý đến vị kia, chỉ tập trung theo dòng suy nghĩ của mình. Quản gia vốn là một thuộc hạ quan trọng của hắn, được phái đi bảo vệ Sở Ngọc, tuy rằng có thể lo cho sự an toàn của nàng nhưng lại bị cản trở tiền đồ. Các thuộc hạ thân tín của hắn, hoặc là giữ chức quan không nhỏ trong triều, hoặc là nắm của cải bạc triệu trong tay, chỉ riêng người này, thậm chí việc lập gia đình cũng bị chậm trễ.

Suy nghĩ một chút, Dung Chỉ quyết định sau lần này, sẽ điều động người kia trở về đảm nhiệm chức vụ. Đợi thế cục ở Bình Thành phân định rõ ràng thì hẳn có thể an tâm đi Lạc Dương, đến lúc đó không cần thuộc hạ thay mình chăm sóc nữa.

Có điều, chờ tới lúc đó, Sở Ngọc biết được chân tướng sự việc, chắc là sẽ giận hắn một chút!

Trong lòng thầm tính toán, nghĩ đến phản ứng của Sở Ngọc, khóe miệng Dung Chỉ nhếch lên nụ cười thú vị.

Chỉ cần đợi đến khi thế cục Bình Thành được định đoạt...

Trước mắt cần Phùng Đình ra mặt, phát động công kích đối với Thác Bạt Hoàng, bức Thác Bạt Hoàng thoái vị, đưa tiểu Thác Bạt lên ngôi và hắn sẽ chính thức tham dự triều chính Bắc Ngụy với danh nghĩa phụ chính. Phùng Đình bên kia cần chuẩn bị thêm, Dung Chỉ cũng không gấp gáp, chỉ chậm rãi chờ, đồng thời chỉnh đốn thuộc hạ của mình.

Chờ từ cuối thu sang đông, Bình Thành đã có vài đợt tuyết rơi, rốt cuộc Dung Chỉ cảm thấy hơi nghi ngờ bất an. Đã mấy lần, hắn hỏi Phùng Đình lúc nào thì xuất thủ với Thác Bạt Hoàng, nhưng câu trả lời trước sau chỉ là: chờ thêm một chút.

Chờ thêm một chút.

Chờ thêm một chút.

Bọn họ nắm lợi thế hoàn toàn, rốt cuộc Phùng Đình còn chờ đợi cái gì? Hay là lừa gạt hắn? Hoặc nói cách khác, mục tiêu thật sự của nàng ta không phải Thác Bạt Hoàng, mà chính là hắn?

Không phải bởi vì chung dòng máu với Phùng Đình mà Dung Chỉ buông lỏng cảnh giác. Nhưng hẳn cho rằng Phùng Đình sẽ không ra tay đối phó với hẳn, bởi vì nàng ta không có năng lực đó.

Chưa nói chuyện quản phụ trách binh quyền ở Bình Thành là thuộc hạ của hẳn, mà ngay cả khi Phùng Đình nắm giữ binh lực, thì chỉ cần hẳn liên thủ với Quan Thương Hải, có thể tung hoành khắp thiên hạ.

Mà một kích không tiêu diệt được hẳn, thì sẽ phải đón đợi đòn sát thủ.

Phùng Đình phải hiểu rất rõ điều này. Tuy sách lược nàng ta không bằng hẳn, nhưng tốt xấu gì cũng ở chốn cung đình bao nhiêu năm, lại được Quan Thương Hải dạy dỗ, không thể không khôn ngoan như thế!

Phải có vấn đề gì đó...

...Nhưng, không hiểu sao trong lòng có một bóng ma bao phủ, khiến hẳn lo lắng bất an không dứt...

Dung Chỉ cảm thấy hơi rối loạn. Hẳn rà soát lại một lượt các bố trí trong triều, không thấy có sơ hở, thậm chí trách mình cả nghĩ. Nhưng trong lúc đang suy tư, bất giác đưa tay lên, cổ tay chạm ngực, hẳn bỗng phát hiện ra thiếu cái gì.

Lá thư.

Từ khi Sở Ngọc đi, cứ ba ngày một lần, quản gia lại viết thư báo cáo sinh hoạt hàng ngày của nàng. Thư bị chậm trễ, đã hai ngày chưa thấy đến.

Hẳn vốn nghĩ rằng mùa đông tuyết rơi làm chậm trễ việc gửi thư, từ Lạc Dương đến Bình Thành chậm hai ngày là chuyện hoàn toàn có thể. Nhưng kết hợp điều đó với tình hình hiện nay đưa đến một kết luận, khiến tim hẳn đập nhanh, cả người như rơi xuống vực.

Một mũi tên độc giấu trong bóng tối, nhưng không ở Bình Thành, không nhắm vào hẳn, mà ở Lạc Dương...Sở Ngọc...

267. Q.6 - Chương 270: Thối Kèn Hiệu Lệnh

Trong phút chốc, Dung Chỉ cảm thấy lạnh giá đến tận đáy lòng, ngón tay run rẩy. Vốn là người vững vàng tinh táo, trong cuộc đời, hẳn chưa từng trải qua thời điểm nào sợ hãi như lúc này.

Hẳn ở đây... sợ hãi.

Nỗi sợ hãi tưởng như bóp nghẹt trái tim.

Nhưng cũng chỉ trong phút chốc, Dung Chỉ hít một hơi thật sâu. Không khí giá buốt nhanh chóng rót đầy lồng ngực. Về bờ dẫn trong mắt chuyển thành tỉnh táo.

Bây giờ không phải lúc ngồi lo sợ. Đầu tiên cần phải xác định, Lạc Dương bên kia có xảy ra chuyện ngoài ý muốn hay không. Tuy chuyện trùng hợp khiến tim hẳn đập nhanh, nhưng thư tín chậm trễ chưa chắc là do phát sinh chuyện xấu.

Quan tâm sẽ bị loạn.

Chỉ có điều Lạc Dương cách Bình Thành những hai nghìn dặm, trong khoảng thời gian ngắn, hẳn chưa thể điều tra được tình hình. Lúc này, Dung Chỉ không khỏi nghĩ tới vật dụng thời hiện đại mà Sở Ngọc kể: "điện thoại". Giá lúc này có điện thoại thì tốt biết bao!

Ở Lạc Dương vẫn có người của hẳn, là quản gia kiêm hộ vệ của Sở Ngọc, phụ trách bảo vệ sự an toàn cho nàng. Nếu Phùng Đình muốn xuống tay với nàng, thì người kia có thể ngăn trở phần nào.

Cho dù biết Lạc Dương xảy ra chuyện, thì hẳn cũng không thể cứu người kịp thời.

Tỉnh táo áp chế rối loạn, Dung Chỉ hơi trầm ngâm, lập tức quyết định dứt khoát.

Dung Chỉ phái người đến gặp Quan Thương Hải, mời hắn tới, còn dặn là có việc cấp bách. Trong lòng Quan Thương Hải cảm thấy kỳ lạ: xưa nay Dung Chỉ luôn nắm chắc đại cục, ung dung trầm tĩnh, ngay cả thấy sự sống chết cận kề cũng không biến sắc. Vậy lần này xảy ra chuyện gì mà quan trọng hơn cả sinh tử?

Đi theo thuộc hạ của Dung Chỉ, Quan Thương Hải phát hiện trên con đường lạnh giá, có tiếng vó ngựa rầm rập không ngừng băng qua làm tuyết bắn lên tung tóe.

Tiếng kèn hiệu lệnh quân sĩ vang lên ở đầu phố. Sau đó, Quan Thương Hải nghe bốn phía đồng loạt có tiếng hô vang, tiếng quan quân hét lớn ra lệnh, tiếng binh khí va chạm, bao nhiêu âm thanh ồn ào dội vào màng nhĩ hắn.

Nếu lúc này có người quan sát ở trên cao, sẽ thấy giữa khu vực tuyết trắng rộng lớn ở Bình Thành có một khối đen vừa hội tụ, vừa di chuyển về một phía...

Nơi đó là...

Hoàng cung.

Quan Thương Hải giật mình ngạc nhiên.

Bây giờ ở Bình Thành, người duy nhất có khả năng điều động quân đội ngay lập tức, chỉ có Dung Chỉ.

Dung Chỉ định làm gì?

Tiến vào hoàng cung?

Tuy Phùng Đình hành động hơi chậm trễ, nhưng hắn không đến nỗi mất kiên nhẫn thế chứ?

Quan Thương Hải vẫn nhớ, từ lúc còn rất nhỏ, Dung Chỉ luôn duy trì sự bình thản, sao hôm nay lại trở nên nôn nóng như vậy?

Lúc gặp được Dung Chỉ, nghi vấn này càng trở nên mãnh liệt. Quan Thương Hải miễn tuệ cảm thấy, Dung Chỉ đang cố gắng kìm chế tâm tư, dường như chỉ cần khẽ chạm vào sẽ như sóng lớn dâng trào cuộn cuộn.

“...Dung Chỉ?” Mắt không nhìn thấy, Quan Thương Hải hơi nghi ngờ không xác định được, liệu người trước mặt mình có phải Dung Chỉ hay không.

Dung Chỉ nói ngắn gọn rõ ràng: “Thư từ Lạc Dương bị chậm hai ngày!”

Quan Thương Hải xưa nay không âm mưu tính toán, nhưng xét về tâm cơ thì chẳng kém Dung Chỉ là bao, đồng thời lại hiểu rất rõ con người Dung Chỉ. Chỉ nghe một câu, hắn lập tức hiểu ra nỗi lo lắng của sư đệ: “Có lẽ thư đến chậm thật thì sao?”

Dung Chỉ lẳng lặng nói: “Nhưng cũng có lẽ là xảy ra chuyện!” Có lẽ, có lẽ. Có lẽ không sao, bao nhiêu cái “có lẽ” khiến hắn bất an.

Cảm thấy Phùng Đình có khả năng gây bất lợi cho Sở Ngọc, nhân cơ hội này, Dung Chỉ lập tức điều động binh mã, khống chế Bình Thành, cố thủ cổng thành, đồng thời chia một nửa binh lực trấn giữ hoàng cung.

Tất cả chỉ là đề phòng chuẩn bị.

Quan Thương Hải và Dung Chỉ cùng sóng bước. Trên đường, quân sĩ dạt sang hai bên nhường lối đi cho hai người. Hoàng cung đã gần ngay trước mắt, Quan Thương Hải bỗng nhiên cất tiếng: “Ta vẫn không hiểu, Phùng Đình sao có thể làm như vậy?”

Trước sau hắn vẫn cảm thấy, Phùng Đình chẳng có lý do gì để xuống tay với Sở Ngọc. Nếu Phùng Đình muốn gây bất lợi cho Sở Ngọc, mục đích duy nhất là để đối phó với Dung Chỉ. Dù nghĩ ở góc độ nào, đây cũng là hành động không khôn ngoan.

Hiện nay, một nửa quyền lực thao túng Bắc Ngụy nằm trong tay Dung Chỉ. Nếu thái hậu muốn giao tranh với Dung Chỉ, thì chỉ cần đối mặt trận đầu tiên là bị thảm bại.

Phía Lạc Dương, có thể xảy ra hai khả năng:

Thứ nhất, Phùng Đình giết Sở Ngọc. Đây là khả năng ngu xuẩn nhất. Giết Sở Ngọc, không những không đem lại bất kỳ lợi ích gì mà còn chọc giận Dung Chỉ, sẽ phải lãnh hậu quả báo thù thảm khốc.

Thứ hai, Phùng Đình bắt cóc Sở Ngọc, dùng để gây sức ép với Dung Chỉ. Đây là một khả năng, nhưng kỳ thực rất khó. Lạc Dương cách Bình Thành hai nghìn dặm. Trong quá trình áp giải người, Dung Chỉ có thể xoay ngược tình thế bằng nhiều cách.

Điều kiện tiên quyết của cả hai khả năng là, phải đánh tan mọi bố trí sắp xếp của Dung Chỉ ở Lạc Dương, nhưng chuyện này cũng đâu phải dễ dàng!

Giờ phút này, Dung Chỉ đã có thể nhìn thấy cổng hoàng thành. Trong vòng vây của tầng tầng lớp lớp quân sĩ, hoàng cung vốn tráng lệ uy nghiêm thì nay không giấu nổi vẻ yếu ớt bất lực. Ánh mắt hắn sâu không thấy đáy, không chút cảm xúc: “Dù Lạc Dương không xảy ra chuyện gì, thì hôm nay ta cũng muốn giải quyết luôn vấn đề đang bị trì hoãn!”

Suy nghĩ của Dung Chỉ và Quan Thương Hải trùng khớp. Điều Quan Thương Hải có thể nghĩ đến, tất nhiên hắn cũng suy tính được. Dù xét theo phương diện nào thì Phùng Đình cũng không có lý do để đối phó với Sở Ngọc, bởi nàng ta không có chỗ dựa vững chắc để thực hiện điều đó.

Điều duy nhất khác với Quan Thương Hải là vị trí của Sở Ngọc trong lòng hắn. Hắn không muốn trông đợi vào bất kỳ sự may mắn nào, mà muốn khống chế hoàn toàn cục diện.

Nếu Phùng Đình thực sự hành động không khôn ngoan, quân đội vây quanh hoàng cung chính là lợi thế và vũ khí của Dung Chỉ. Cho dù phía Lạc Dương không xảy ra chuyện gì, nhưng Phùng Đình vẫn có thể kéo dài không phê lập hoàng đế. Nhân cơ hội này, hắn bắt ép phải giải quyết vấn đề ngay lập tức.

Trước khi triệu tập thuộc hạ, Dung Chỉ đã suy tính hết mọi khả năng, từ tình huống tốt nhất đến xấu nhất, cũng thiết kế sách lược ma trận với từng người.

Tình huống tốt nhất, là hắn lo lắng thái quá, mật thư sẽ nhanh chóng đến nơi. Thác Bạt Hoàng chịu áp lực sẽ phải truyền ngôi cho tiểu Thác Bạt, thái hậu trở thành phụ chính.

Tình huống xấu nhất...xấu nhất...

Khi còn cách cửa hoàng cung khoảng ba trượng, Quan Thương Hải thấy Dung Chỉ bỗng nhiên dừng bước, quay lại hỏi: “Sao thế?” Sao lại không đi?

Trên hàng mi dài của Dung Chỉ, nước ngưng tụ thành những hạt băng nhỏ xíu. Đồng tử mắt hơi co lại, hắn nói khẽ: “Không sao!”

Nếu, hắn nói là nếu, Sở Ngọc thực sự có gì bất trắc, thì hắn sẽ bắt toàn bộ hoàng gia Bắc Ngụy chôn cùng.

Đây là tình huống xấu nhất. Nếu giết hết người trong hoàng tộc, thì đối với hắn có trăm cái hại mà không được một cái lợi. Hiện tại tuy hắn nắm quyền rất lớn, nhưng không phải là hoàn toàn khống chế được Bắc Ngụy. Một khi chính quyền trung ương bị sụp đổ, tất nhiên sẽ nảy sinh nội chiến giao tranh.

Tranh đoạt bằng biện pháp hòa bình hay dùng vũ lực là khác nhau. Đối với hắn, dù sao cũng chỉ tổn thêm chút tâm trí, thêm chút đổ máu, là chuyện bình thường. Nhưng giờ phút này, Dung Chỉ thật sự hi vọng không phải dùng đến biện pháp cuối cùng.

Lòng dạ hắn tàn nhẫn lạnh lùng, dù nhìn thấy cảnh máu chảy thành sông cũng không mấy may dao động. Nhưng hắn không muốn, trong đó có máu của Sở Ngọc.

Đi tới trước cổng lớn hoàng cung đóng chặt, hai người dừng bước. Dung Chỉ hơi ngẩng đầu lên, cất tiếng lạnh lùng: “Mở cửa!”

Lời còn chưa dứt, lập tức có hai hàng quân sĩ ôm một thân gỗ to đồng loạt nhắm vào cổng hoàng cung nện xuống.

“Xoảng”, một tiếng thật lớn vang lên, cổng hoàng cung mở toang sang hai bên. Gió Bắc lướt trên đám cỏ khô vi vút, mang theo tuyết lạnh thấu xương, từ chỗ Dung Chỉ đứng, qua cửa lớn ào ạt thổi vào.

268. Q.6 - Chương 271: Huyết Hồng Ngoài Ý Muốn

Nhớ lúc đến Lạc Dương, cũng là đầu đông.

Ngồi dựa bên khung cửa sổ, Sở Ngọc nhàn nhã ngắm nhìn những bông tuyết trắng bay lả tả.

Tuyết rơi dày nhưng cũng rất nhẹ. Màn trời giống như phủ kín lông chim trắng xóa, lơ phơ lất phất rơi xuống nhân gian.

Không biết bây giờ Dung Chỉ thế nào, đã đạt được nguyện vọng hay chưa? Người mà nàng cử đi nghe ngóng tin tức còn chưa trở lại, khoảng cách hai nghìn dặm thật khó khăn!

Giá mà có điện thoại thì tốt biết bao! Chỉ cần một cú điện thoại là giải quyết được vấn đề.

Sở Ngọc cảm thấy thú vị, bất giác mỉm cười.

Mấy ngày đầu khi trở lại Lạc Dương, mỗi khi nghĩ đến Dung Chỉ lại nao nao bối rối. Nhưng dần dần, trong lòng trở nên yên tĩnh kỳ lạ, như lúc này nàng cảm thấy rất bình thường.

Ở trong nhà ấm áp, nàng trồng đủ loại hoa cỏ, thỉnh thoảng nghiên cứu cách nấu ăn, đọc thơ văn và ghi chép thời cổ đại. Phương pháp giải sầu giết thời gian có rất nhiều, những lúc chuyên tâm, nàng không nghĩ đến Dung Chỉ nữa.

Thì ra nhớ nhung cũng không phải là điều quá đau khổ. Chỉ cần xác định, ở phương xa hẳn vẫn bình an, thì bản thân mình có thể có không ít niềm vui.

Bỗng có tiếng chân dồn dập, một người vội vã bước vào, phá vỡ không gian im ắng. Sở Ngọc kinh ngạc quay lại nhìn, là Trần quản gia.

Quản gia họ Trần tên Bạch. Mấy năm trước, lúc mới tới Lạc Dương, Sở Ngọc và Hoàn Viễn đến chợ mua người hầu thì bắt gặp Trần Bạch ở trong tay một tên buôn người. Hoàn Viễn thấy hắn có khí chất hơn người liền bước tới hỏi mấy câu, được biết hắn vốn là người Nam triều, nhà bị phá sản nên rời quê hương đến Bắc Ngụy, nhiều lần trắc trở rồi lưu lạc đến đây.

Bởi vì hắn cùng quê hương, cách nói năng lại nhã nhặn lễ độ nên Hoàn Viễn có cảm tình, bèn mua hắn về, sai phụ trách việc vặt trong nhà. Lúc đó Trần Bạch mới chỉ hai bốn, hai lăm tuổi. Tuổi chưa nhiều nhưng lại rất trầm tĩnh trung hậu, xử lý công việc khéo léo hiệu quả. Chỉ vào nhà được vài ngày, hắn liền thu xếp việc lớn việc nhỏ trong nhà gọn gàng đầu ra đuôi, giúp cho Hoàn Viễn đỡ vất vả hơn nhiều.

Tuy Trần Bạch rất giỏi giang nhưng trước giờ ít khi bộc lộ bản thân. Bình thường nếu không có việc gì, hắn thường trầm mặc tránh né. Có những lúc, thậm chí Sở Ngọc quên mất sự tồn tại của hắn.

Trần Bạch bước vào biệt viện. Vừa nhìn thấy Sở Ngọc, hắn vội vàng bước tới. Bước chân nhanh như gió, dáng điệu vững vàng oai phong khác hẳn vẻ cúi đầu khiêm nhường suốt mấy năm qua. Mà khuôn mặt hắn căng thẳng nghiêm trọng, không còn sự từ tốn tránh né như lúc bình thường, khiến cả người hắn lúc này còn mang vẻ khí khái anh hùng. Bình thường, quản gia rất hiếm khi tới đây. Có việc gì, hắn thường sai người tới thông báo trước, chứ chưa từng thất lễ như vậy.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Sở Ngọc, Trần Bạch đến trước cửa sổ, cúi người thi lễ: “Tại hạ có việc vô cùng cấp bách cần bẩm báo!”

Thái độ hắn thay đổi hoàn toàn, giọng điệu rắn rỏi cương nghị. Dù Sở Ngọc còn chưa hoàn toàn khôi phục tinh thần, nhưng cũng rất dễ dàng nhận ra có vấn đề bất thường gì đó: “Chuyện gì vậy?”

Trần Bạch nói ngắn gọn rõ ràng về lai lịch bản thân, mục đích ẩn núp. Hắn nhìn thẳng đối diện Sở Ngọc, nói rành mạch cương quyết: “Tại hạ vốn cũng không muốn tiết lộ thân phận, nhưng mấy ngày gần đây, ở Lạc Dương xảy ra chuyện nghiêm trọng đáng nghi ngờ. Hai ngày trước, ở ngoại ô bỗng xuất hiện bọn giặc cỏ cướp bóc người đi đường. Binh lính đóng quân ở đây tự nhiên bị điều đi nơi khác. Những người do công tử sắp xếp bố trí, bỗng nhiên hơn một nửa không biết tung tích. Mà người phụ trách gửi thư truyền tin,

chậm một ngày chưa thấy về. Tại hạ tuân theo ý chỉ của công tử, hễ có biến thì đưa người đi, trước hết đến chỗ an toàn để lánh tạm!”

Dung Chỉ đã từng dặn, việc che giấu lai lịch chỉ là thứ yếu. Khi xảy ra biến cố ngoài dự liệu, bảo vệ Sở Ngọc an toàn mới là quan trọng nhất. Tuy Trần Bạch không biết ở Bình Thành có xảy ra chuyện gì không, nhưng tình thế trước mắt khiến hắn nghĩ thấy mùi nguy hiểm. Để Sở Ngọc có thể phối hợp, hắn dứt khoát thừa nhận tất cả. Nếu không trong một thời gian ngắn, rất khó tìm được lý do để lừa nàng đi cùng.

“Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất”. Dung Chỉ bố trí hắn ở đây vì coi trọng sự cẩn thận chu đáo, không mạo hiểm của hắn.

Về phần có bị Sở Ngọc truy hỏi hay trách mắng không, bây giờ không quan trọng nữa.

Ánh mắt Sở Ngọc kỳ dị chăm chú nhìn Trần Bạch. Một lúc sau, nàng mới chậm rãi cất tiếng: “Ẩn nấp trong nhà ta mấy năm qua, người giỏi thật!” Bây giờ xem ra, Trần Bạch hẳn phải là thủ hạ đắc lực của Dung Chỉ. Vậy mà suốt mấy năm hắn ẩn thân làm một quản gia bình thường, chỉ xét riêng về khả năng nhẫn nại trầm tĩnh đã cho thấy người này ở trình độ bậc thầy.

Trần Bạch khẽ cười khỏ, chờ bị Sở Ngọc quở trách. Nhưng nàng đứng dậy bước về phía cửa chính, đến trước mặt hắn vãi chào thật sâu: “Xin cảm tạ các hạ đã mấy năm qua âm thầm giúp đỡ bảo vệ! Thật khổ cực cho các hạ!”

Lúc mới nghe Trần Bạch là “gián điệp nằm vùng”, Sở Ngọc có chút tức giận. Nhưng dùng lý trí để suy xét, sự phẫn nộ nhanh chóng tiêu tan. Chẳng qua Trần Bạch chỉ là người theo mệnh lệnh làm việc, chủ nhân thực sự vẫn là Dung Chỉ. Nàng muốn tức giận, thì đối tượng phải là Dung Chỉ. Hơn nữa, tuy Trần Bạch nằm vùng, nhưng làm quản gia luôn tận tâm tận lực, bây giờ lại dốc lòng dốc sức lo cho tính mạng của nàng trước tiên. Người Dung Chỉ phái đến tuyệt đối không phải kẻ tầm thường. Người như vậy mà phải làm quản gia của nàng mấy năm, thật sự là nhân tài không được trọng dụng. Như thế tính ra, nàng không thể trách mắng hắn, thậm chí còn phải cảm tạ hắn mới đúng.

Trần Bạch vội vã xua tay tránh né: “Tại hạ không đảm đương nổi! Nhưng tình hình trước mắt rất gấp, xin hãy đi cùng ta!”

Sở Ngọc khẽ gật đầu, quay về phòng lấy từ trong tủ ra một tấm áo bào, khoác lên người, khoác xong mới nhận ra đây là chiếc áo cũ. Mấy năm trước, lần cuối cùng nàng gặp Lưu Tử Nghiệp, hắn đã khoác lên vai nàng chiếc áo này. Nàng chưa từng mặc lại chiếc áo lần nào, hôm nay không ngờ lại gặp nó. Trong lòng khẽ run lên, nhưng không còn thời gian để đổi chiếc áo khác, Sở Ngọc chỉ có thể gắng chế ngự cảm giác bất an, nói với Trần Bạch: “Tất cả xin trông cậy vào các hạ!”

Trong lúc nguy nan, đương nhiên phải để cho người chuyên nghiệp làm chủ.

Cùng Trần Bạch bước ra cửa, Sở Ngọc bắt gặp bốn, năm mươi người đứng bên ngoài. Nhìn rõ bọn họ, nét cười khỏ trên gương mặt nàng càng sâu: “Hóa ra là các người!”

Lúc này đứng trước mặt nàng là hơn bốn mươi người, mặt ai nấy đều nghiêm túc quyết tâm, tay cầm đao kiếm. Hiển nhiên họ là thủ hạ do Trần Bạch triệu tập. Sở Ngọc biết mặt hơn một nửa trong số đó: người làm vườn, đánh xe, tùy tùng hộ vệ, thậm chí hàng xóm cạnh nhà, người bán rượu, thương nhân..., bây giờ xuất hiện với dáng vẻ hoàn toàn khác.

Cái tên Dung Chỉ này...rốt cuộc chẳng một tấm lưới khổng lồ, vây kín xung quanh nàng...(Grừ...)

Nhưng lúc này tức giận cũng chẳng để làm gì. Sở Ngọc quay sang Trần Bạch: “Bây giờ chúng ta phải làm sao? Chỉ một mình ta đi thôi ư? Ta mong rằng có thể mang theo Hoàn Viễn và mọi người!”

Trần Bạch trầm giọng: “Được! Ta đã phái người đi tìm bọn họ, xin đợi một lát!”

Chẳng bao lâu sau, Hoàn Viễn và A Man tức tốc chạy tới, còn có cả Âu Lam, riêng Hoa Thác thì không tìm được. Từ khi trở lại Lạc Dương, từ sáng đến tối, thường xuyên không thấy bóng dáng Hoa Thác, không ai biết hắn đi đâu. Sở Ngọc suy nghĩ một chút, cảm thấy Hoa Thác xem như có thể tự bảo vệ bản thân, liền bảo Trần Bạch xuất phát.

Sở Ngọc được vây bọc chặt chẽ trước sau, nhanh chóng đi ra lối cửa sau, lên một chiếc xe ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng. Mấy chiếc xe xung quanh bảo vệ cho xe Sở Ngọc ở chính giữa, xuyên qua vài ngõ tắt vắng vẻ, băng qua thêm mấy ngã tư, xe ngựa phi nhanh trên mặt đường rải đá.

Trần Bạch và Sở Ngọc ngồi cùng xe, trên đường chậm rãi giải thích cho Hoàn Viễn tình hình hiện nay. Cuối cùng hắn nói: “Vì vậy, để tránh bất trắc, công tử đã bố trí một căn nhà bí mật ở Lạc Dương. Chỗ này tuy hơi nhỏ hẹp, nhưng ở nơi vắng vẻ ít người qua lại, không mấy ai biết. Đợi đến khi có tin từ Bình Thành, chúng ta sẽ sắp xếp lại cũng không muộn!”

Hắn vừa dứt lời, thì xe ngựa dừng trước cửa một căn nhà hẻo lánh. Trần Bạch nhảy xuống trước rồi mời Sở Ngọc xuống xe. Mọi người đang bước về phía cửa, bỗng nhiên Trần Bạch cảm thấy điều gì, vội đứng chắn trước mặt Sở Ngọc như lâm đại địch, nhìn chăm chăm vào cổng lớn đang từ từ mở ra.

Sở Ngọc nghiêng đầu từ bên người Trần Bạch nhìn lại. Cổng mở dần, từ từ hé lộ một bóng người với màu áo đỏ tươi, tay cầm kiếm chỉ xéo xuống đất. Trên thân kiếm, chất lỏng đỏ thẫm đang nhỏ tí tách xuống nền đất.

Y phục hắn đỏ tươi như máu, giống với màu kiếm trên tay.

Sở Ngọc tròn tròn mắt: “Hoa Thác?”

Người áo đỏ đứng sau cánh cửa, khóe miệng nhếch lên một nụ cười ngạo mạn yêu dị.

269. Q.6 - Chương 272: Tầm Khiên Che Chắn

“Hoa Thác!” Phun ra một tiếng thấp trầm, Dung Chỉ đột nhiên dừng lại.

Hai người đi dọc hoàng cung thuận lợi. Ngự lâm quân trong cung bị phong tỏa, ai chống cự bị giết ngay, bây giờ trước mắt Dung Chỉ đều tỏ vẻ thần phục quy hàng.

Cả hai đang bước nhanh, Dung Chỉ bỗng nghĩ đến người duy nhất hắn bỏ sót, đột nhiên dừng lại.

Rốt cuộc, hắn vẫn sơ suất một mắt xích.

Là Hoa Thác.

Nếu chỉ có một mình Hoa Thác thì không làm nên chuyện, nhưng nếu hắn liên hợp với Phùng Đình thì sao?

Hoa Thác chưa từng thôi cấm hận Dung Chỉ. Chỉ cần Phùng Đình hứa cho hắn cơ hội báo thù, tất nhiên hắn sẽ bắt tay với nàng ta.

Vì sao Hoa Thác không ở lại Bình Thành – nơi có Dung Chỉ, mà lại về Lạc Dương cùng Sở Ngọc?

Tất cả mọi người đều biết, Sở Ngọc là người duy nhất mà Dung Chỉ quan tâm.

Hắn bố trí sắp xếp ở Lạc Dương, Phùng Đình liên phái người đến tập kích, chưa chắc đã làm gì được Sở Ngọc. Nhưng nếu có người ẩn núp ngay cạnh Sở Ngọc, là Hoa Thác thì sao?

Tiếng nguyên rửa thê lương ngày xưa, bây giờ như vang vọng:

“Nếu ngươi không giết ta, sau này nhất định hối hận!”

Nghe thấy hai chữ Hoa Thác, Quan Thương Hải ngăn người, đặt tay lên vai Dung Chỉ khuyên nhủ: “Bây giờ còn chưa gặp mặt Phùng Đình, đừng nghĩ đến tình huống xấu nhất! Biết đâu chỉ là do ngươi quá lo lắng thì sao?”

Nghe hắn an ủi, khuôn mặt tái nhợt của Dung Chỉ không buông lỏng chút nào. Hắn lạnh lùng đáp khê: “Ta cũng chỉ hi vọng như thế!” Bây giờ, hắn cảm thấy hơi hối hận.

Xưa nay hần tính toán thấu đáo kín kẽ, chỉ duy nhất tính sai đối với hai người, là Thiên Như Nguyệt và Sở Ngọc. Thiên Như Nguyệt có thủ đoạn vượt thời đại, thua hần cũng không phải trọng tội ghê gớm gì. Nhưng còn Sở Ngọc...

Người con gái này hình như là ngọn nguồn của mọi rối loạn. Một lần, hai lần rồi ba lần..., hễ có liên quan đến nàng thì sẽ khiến hần bị lệch lạc. Ngay vừa rồi, hần đã không để mắt đến Hoa Thác bên cạnh nàng.

Đây là sai lầm chí mạng.

Trong không gian tĩnh lặng, giọng Dung Chỉ mang vẻ tuyệt vọng. Quan Thương Hải không khỏi nhẩn mòi: “Ta vẫn không hiểu, Phùng Đình không đối phó với Thác Bạt Hoàng, lại đi đối phó với người làm gì? Chẳng lẽ cô ta muốn nắm chắc người trước rồi mới giải quyết Thác Bạt Hoàng? Cô ta không sợ sẽ bức người về phe Thác Bạt Hoàng sao? Cô ta dựa vào cái gì?” Hần nói như vậy không phải vì nghi ngờ, mà để xoa dịu nỗi bất an của Dung Chỉ.

Kéo tay Quan Thương Hải ở trên vai mình xuống, chậm rãi mở mắt ra, Dung Chỉ trầm tĩnh nói: “Chúng ta đến gặp Phùng Đình!”

Thác Bạt Hoàng và Phùng Đình ở hai cung điện khác nhau. Người trước tạm thời không cần quan tâm, người sau mới là mục tiêu chủ yếu của Dung Chỉ.

Quan quân thuộc hạ của Dung Chỉ trấn giữ ở cửa cung, vẻ mặt có chút lo lắng. Trong lòng khẽ nhúc nhích, Dung Chỉ bước nhanh vào. Sau khi nhìn rõ tình hình trong nội điện, hần hiểu ra tất cả.

Thì ra là thế.

Khuôn mặt Dung Chỉ không cảm xúc, chỉ tiếp tục lời Quan Thương Hải vừa nãy: “Chỗ dựa của Phùng Đình, là Thiên Như Kính!”

Lúc này, Phùng Đình mặc lễ phục xa hoa diễm lệ, phong thái tôn quý trang nghiêm. Phía trước nàng ta là người không nên xuất hiện ở chỗ này, Thiên Như Kính. Bên cạnh Thiên Như Kính là hai vị sư huynh, Việt Tiệp Phi và hộ vệ trước kia của Lưu Tử Nghiệp, bây giờ đứng đây để bảo vệ Phùng Đình.

Thiên Như Kính, Hoa Thác... Một người là chiếc khiên ở Bình Thành, một người là thanh kiếm ở Lạc Dương. Phùng Đình tới tìm Hoa Thác, Dung Chỉ có thể hiểu được. Nhưng hần không hiểu tại sao Thiên Như Kính lại thông đồng với nàng ta. Sự cố chấp của Thiên Như Kính, hần biết rất rõ. Trong cung, hần cũng bố trí rất nhiều tai mắt, không bỏ qua bất kỳ động thái nào của các nhân vật trọng yếu. Phùng Đình sao có thể bí mật tiếp xúc với Thiên Như Kính mà hần không hay biết? Hơn nữa, trong một khoảng thời gian ngắn, sao có thể thuyết phục Thiên Như Kính chuyển sang phe của nàng ta?

Thiên Như Kính vẫn luôn nói đến thiên mệnh, không phải sao? Chẳng lẽ Thác Bạt Hoàng không phải là thiên mệnh?

Nhìn Phùng Đình bày trận lúc này, Dung Chỉ không cần hỏi nàng ta có xuất thủ ở Lạc Dương hay không nữa. Bởi vì khi hần vừa bước qua ngưỡng cửa, Thiên Như Kính liền tạo vầng hào quang màu lam nhạt, bao bọc kín cả bốn người.

Khóe miệng Phùng Đình nhếch lên nụ cười đắc ý giễu cợt, chứng minh tất cả phỏng đoán của hần là đúng.

Không cần nhìn Thiên Như Kính, Dung Chỉ hỏi Phùng Đình: “Người muốn thế nào?” Từ đầu chí cuối, hần chưa từng coi Thiên Như Kính là đối thủ có trọng lượng. Vòng tay của Thiên Như Kính chỉ có tác dụng tự vệ, chứ không thể chủ động tấn công người khác. Chỉ cần không định giết Thiên Như Kính, đối phương cũng không thể làm gì được hần.

Lúc trước, hần thua Thiên Như Nguyệt là bởi muốn cướp chiếc vòng, khiến nó phát ra luồng điện giật. Hơn nữa, Thiên Như Nguyệt còn chỉ huy quân đội, bao vây mai phục hần, khiến hần gặp chồng chất khó khăn. Nhưng bây giờ ở Bắc triều, quân đội trong tay hần. Hần không muốn cướp chiếc vòng, còn Thiên Như Kính cũng không có khả năng noi gương thực hiện các biện pháp của sư phụ năm đó.

Lúc này, việc cấp bách nhất là sự an toàn của Sở Ngọc. Vì vậy, một câu nói của Dung Chỉ trực tiếp hỏi Phùng Đình vấn đề quan trọng nhất.

Phùng Đình khẽ cười. Gương mặt tương tự Dung Chỉ, nhưng còn có vẻ khí khái lắm liệt hơn. Ánh sáng lam nhạt bao phủ khiến gương mặt nàng ta trở nên âm u khó dò: “Người không ngạc nhiên, vì sao ta muốn tính kế người, hoặc là, liên thủ với Thiên Như Kính thế nào sao?”

Dung Chỉ thản nhiên đáp: “Về thứ nhất ta đã biết, về thứ hai đã xảy ra, ta cũng chẳng cần tốn công nghĩ ngợi vô ích. Nếu người muốn nói thì cứ việc nói, còn nếu không muốn, thì cũng không cần thiết. Ta không có thời gian rảnh rỗi đâu!”

Trước khi nhìn thấy Phùng Đình, lòng hấn như lửa đốt. Nhưng sau khi bước vào nội điện, trong nháy mắt, tâm hấn phẳng lặng như nước, lấy sự tự chủ vững vàng để áp chế tinh thần suy sụp. Trên khuôn mặt, vẫn là sự ung dung cao nhã, lạnh lùng như băng tuyết.

Phùng Đình phản hấn, đơn giản vì không muốn tiếp tục làm con rối trong tay hấn. Tuy ở địa vị thái hậu tôn quý, nhưng mọi sách lược biện pháp của nàng ta đều phải thông qua hấn, được hấn cho phép, một nửa triều đình nằm trong lòng bàn tay hấn. Nếu Phùng Đình là người an phận, được chẳng hay chớ thì không sao, nhưng dã tâm của nàng ta bùng bùng, ngay cả quyền lực đế vương của Thác Bạt Hoảng còn muốn thôn tóm, thì sao có thể cam tâm bị hấn trấn giữ.

Dung Chỉ biết Phùng Đình không cam lòng, nhưng không ngờ nàng ta ra tay với mình trước khi xử lý Thác Bạt Hoảng.

Thiên Như Kính, là chuyện ngoài ý muốn.

Nghe ngữ khí không chút đếm xỉa của Dung Chỉ, Phùng Đình sững sốt, nhưng lập tức nhớ ra vị đệ đệ này của mình là kẻ lừa người trình độ bậc thầy. Nàng ta cười lạnh: “Chắc người không biết, mấy năm trước lúc Thiên Như Kính mới đến Bắc Ngụy, người đầu tiên hấn đến tìm, là ta!”

270. Q.6 - Chương 273: Nàng Bên Vách Núi

Dung Chỉ không biết, Sở Ngọc không biết, thậm chí Phùng Đình và Thác Bạt Hoảng cũng không biết, sau này lịch sử sẽ phát triển thế nào.

Nhưng Thiên Như Kính thì biết rõ.

Lúc tiểu Thác Bạt lên năm tuổi, Phùng thái hậu sẽ bức Thác Bạt Hoảng truyền ngôi, và cậu bé sẽ trị vì hai mươi năm, trở thành một câu chuyện truyền kỳ...Nhưng đó là chuyện về sau.

Bởi vậy, khi Thiên Như Kính tới Bắc Ngụy, người đầu tiên hấn đến tìm không phải Thác Bạt Hoảng, mà là thái hậu Phùng Đình. Hấn biết rõ đây mới là người cầm quyền thực sự. Lúc ấy Dung Chỉ còn ở Lạc Dương, Thiên Như Kính không hề biết hấn có quan hệ huyết thống với Phùng thái hậu.

Thiên Như Kính đến tìm Phùng Đình, lúc đầu chỉ nhằm mục đích hiểu rõ hơn về tình hình Bắc Ngụy. Bất ngờ nghe Phùng Đình tiết lộ quan hệ của nàng ta với Dung Chỉ, hấn lập tức phát hiện ra chí hướng của Dung Chỉ. Để ngăn cản Dung Chỉ, hấn chủ động đề xuất liên thủ với Phùng Đình.

Thác Bạt Hoảng chỉ là bức bình phong, là một quân cờ nghi binh của Thiên Như Kính mà thôi.

Thiên Như Kính gặp Phùng Đình, bàn bạc kế sách đối phó với Dung Chỉ, sau đó mới đến gặp Thác Bạt Hoảng giả bộ phò trợ. Mấy năm qua, hấn và Phùng Đình hầu như không liên lạc, nói cũng chẳng được mấy câu. Nhưng mỗi lần gặp nhau, chỉ cần liếc mắt, bọn họ đều biết đối thủ thực sự của mình là ai.

Là Dung Chỉ.

Mấy năm qua, bọn họ án binh bất động, lấy lui làm tiến, để mặc cho Dung Chỉ phát triển lực lượng lớn mạnh. Đồng thời, triều chính Bắc Ngụy nhờ bàn tay thao túng âm thầm của hấn, được chinh đốn càng lúc càng đi vào quy củ nề nếp.

Thậm chí, các sách lược biện pháp trị quốc của Dung Chỉ, trong vòng hai mươi năm sau, Phùng Đình chỉ cần bổ sung thêm một chút là có thể sử dụng được.

Bọn họ cẩn thận che giấu mục đích thật sự, chờ đợi thời cơ, đến khi điểm yếu của Dung Chỉ càng lúc càng bộc lộ rõ. Rốt cuộc lúc này, họ liên hợp với Hoa Thác tổng công kích, nhằm trúng chỗ yếu nhất của Dung Chỉ để gây khó dễ.

Không khí dường như ngưng trệ. Một lát sau, Dung Chỉ mới nhận ra hần quên hô hấp.

Cục diện này đã được bố trí từ năm năm trước, nhằm vào hần.

Những năm qua yên bình êm ả, là đợi hần dần dần mắc bẫy, đợi hần buông lỏng cảnh giác.

Nếu bàn về tài trí, Phùng Đình tuyệt đối không phải là đối thủ của Dung Chỉ. Nếu tranh đoạt một cách quang minh chính đại, đánh giá năng lực của từng người, thì Phùng Đình cộng thêm Thiên Như Kính, Hoa Thác, thậm chí cả Thác Bạt Hoàng cũng chưa bằng một nửa Dung Chỉ. Nhưng Phùng Đình ở chốn hậu cung đã lâu, điều nàng ta am hiểu thành thạo nhất là thủ đoạn ném đá giấu tay. Không những thế, lần này nàng ta tấn công vào một khe hở cực nhỏ, là điểm yếu tình cảm của Dung Chỉ, xuất thủ mau lẹ uyển chuyển. Thế cho nên Dung Chỉ thậm chí còn chưa kịp phòng bị, đã bị đẩy vào tình thế khốn cùng.

Hoa Thác là kiêu, Thiên Như Kính là khiên, còn người điều khiển sau màn là Phùng thái hậu.

Dung Chỉ thở nhẹ một hơi, khẽ nhếch miệng cười, không có chút nào tức giận: “A Đình, ta đánh giá thấp người rồi!” Rồi hần lặng lẽ tiếp lời: “Vậy bây giờ ở Lạc Dương thì sao? Hoa Thác đã xuất thủ?”

Phùng Đình cũng mỉm cười tươi tắn như vậy: “Phải!”

Dung Chỉ bình tĩnh nói: “Người muốn gì, ta đều đồng ý. Nhưng người làm sao có thể đảm bảo, sau khi ta nhận lời, sẽ giữ an toàn cho Sở Ngọc?” Lòng hần sáng rõ như gương. Phùng Đình sẽ không giết Sở Ngọc, bởi nếu như thế sẽ mất điều kiện đàm phán với hần. Nhưng nàng ta cũng sẽ không cho hần cơ hội rảnh rang đi cứu Sở Ngọc. Bây giờ, bên Lạc Dương có lẽ đã ra tay, sinh mệnh Sở Ngọc không chờ được hần vượt hai ngàn dặm đến cứu.

Phùng Đình không trả lời. Nghe đến câu “ta đều đồng ý”, cặp mắt nàng ta sáng ngời: “Chẳng lẽ người có thể từ bỏ tất cả?”

Lúc này không cần nàng ta trả lời, Dung Chỉ cũng có thể tự tìm giải đáp, bởi vì hần thấy khuôn mặt Thiên Như Kính khẽ động đậy. Như vậy xem ra, vấn đề mấu chốt là ở Thiên Như Kính. Hần không chỉ có tác dụng bảo vệ Phùng Đình, mà còn có cách thức phi thường nào đó để thay đổi tình thế ở Lạc Dương.

Như vậy, cục diện hiện nay giống như một sợi chỉ mỏng manh, vừa hiểm yếu lại vừa vớ vẩn, tất cả thắng bại đánh cược ở Sở Ngọc. Nếu có thể dứt bỏ Sở Ngọc, tình thế bây giờ với hần hoàn toàn có lợi, không ai có thể ngăn cản, gây khó dễ cho hần.

Nhưng mà...

Dung Chỉ chạm vào ống tay áo. Trong đó là chiếc túi gấm mà mấy năm qua hần vẫn mang bên mình. Trong túi không có gì khác ngoài một sợi tóc.

Ngày đó giữa vùng tuyết trắng, nàng cắt tóc, còn hần giữ lại.

Thứ mà nàng vứt bỏ, hần lại nhặt lên.

Hần tự mua dây buộc mình.

Mà không muốn giây giữa thoát khỏi.

Vốn chỉ cho là một quân cờ không quan trọng, từ lúc nào lại trở thành chúa tể linh hồn hần?

Dung Chỉ cúi đầu, không khỏi cười cười tự giễu.

Hần cho rằng mình là người không chế, cầm tù chế ngự nàng. Nhưng ai có thể ngờ được, người thực sự bị cầm tù, lại chính là hần?

Thế xác và tinh thần đều mất tự chủ, nhưng đáng sợ là, hần lại cảm thấy ngọt ngào như mật.

Dung Chỉ ngửa mặt, lần thứ hai khẽ bật cười. Xưa nay hắn thâm trầm bất định, hỉ nộ trong lòng đều hiếm khi hiện trên nét mặt, nhưng giờ phút này, hắn lại bật cười một cách chân thành.

Đó là nụ cười thoải mái, ung dung thản nhiên, triệt để kiên quyết buông tay, tựa như ngọc quý chưa từng có trên thế gian, trong phút chốc hiện lên lung linh rực rỡ.

Ngay cả Phùng Đình, nhìn khuôn mặt vừa quen vừa hận này, nhìn hắn cười cũng không khỏi ngẩn ra. Sau đó nàng ta trở nên cảnh giác đề phòng. Dung Chỉ khác thường như vậy phải chăng đã có biện pháp đảo ngược tình thế?

Dung Chỉ cười cười lắc đầu: “Người không cần phòng bị như thế! Thắng làm vua, thua làm giặc, dù người dùng thủ đoạn gì thì cũng là thắng. Không phải là ta không thể chấp nhận thua!”

Hắn quay lại gọi một người ở gần, nhắc đến mấy cái tên. Mặc Hương coi như là thuộc hạ trực tiếp dưới quyền Dung Chỉ. Hắn chỉ đạo những người nắm giữ binh quyền, tài chính, nhân sự trong triều, của cải đất đai trong dân gian, ngoài ra còn thống lĩnh đội ngũ mật thám gián điệp trong bóng tối. Tất cả những người đó, bây giờ Dung Chỉ muốn giao lại cho Phùng Đình.

Dung Chỉ không phải là không thể giữ lại một vài miếng để lật ngược thế cờ. Xưa nay hắn vốn đa mưu quỷ kế, nhưng lại chưa bao giờ quá cay cú thắng thua. Thua là thua, hắn không quỵ nộ, thậm chí coi thường quỵ nộ. Hắn có sự kiêu hãnh của kẻ bại trận.

Phùng Đình thắng, vậy thì hắn sẽ giao tất cả những gì nàng ta muốn. Về phần thuộc hạ của hắn có hoàn toàn phục tùng Phùng Đình không, thì còn phải xem bản lĩnh của Phùng Đình.

Việc chuyển giao quyền lực rất nhanh chóng hoàn thành. Tuy nhiều thuộc hạ không tình nguyện, nhưng lúc này không thể không tuân theo. Xong xuôi, Dung Chỉ liền xoay người, bước đến một gian phòng khác, nơi có Thiên Như Kính đứng đợi sẵn, hỏi thẳng: “Phải làm thế nào?”

Hắn không muốn lãng phí chút thời gian nào. Mỗi một nháy mắt là sự sống còn của Sở Ngọc.

Thiên Như Kính trầm mặc không nói, chỉ chăm chú nhìn hắn.

Dung Chỉ bật cười lớn: “Phải rồi, Sở Ngọc đã từng nói: trên đời này làm gì có bữa ăn miễn phí? Nhưng bây giờ ta hai bàn tay trắng, chỉ còn cách cầu xin người!” Hắn nhẹ nhàng nâng vạt áo, khom người xuống, quỳ gối trước mặt Thiên Như Kính.

Thiên Như Kính kinh hoàng lùi lại mấy bước, như bị sét đánh, cả người kịch liệt run rẩy không kiềm chế được.

Mấy năm trước, Sở Ngọc cũng như vậy, vì cứu Dung Chỉ đã quỳ trước mặt hắn. Mà bây giờ, Dung Chỉ vì cứu nàng cũng làm động tác giống hệt.

Giờ phút này, mới thực sự cảm nhận được nỗi tuyệt vọng khắc cốt ghi tâm.

Bọn họ tâm đầu ý hợp, được ông trời tác thành, dù ở hai nơi nhưng đều sẵn sàng vì đối phương mà quỳ gối trước mặt hắn. Giữa hai người, không một khe hở mỏng manh nào để cho người khác chen chân, giống như một vòng tròn hoàn mỹ.

Thiên Như Kính mở miệng thất thần: “Ta có biện pháp giúp người chỉ trong giây lát, vượt qua hai nghìn dặm đến Lạc Dương!”

Hắn hít vào một hơi, như để hô hấp được thông thuận hơn rồi giơ cổ tay, cho Dung Chỉ nhìn thấy chiếc vòng “Tuy chủ nhân chiếc vòng là ta, nhưng nếu được ta cho phép, có thể thi triển một loại thần thông đặc biệt với người, giúp người đến Lạc Dương kịp thời để cứu Sở Ngọc!”

Có thể phiên dịch lời giả thần giả quỷ của hắn là: sẽ trao quyền sử dụng một công dụng của chiếc vòng, giúp Dung Chỉ tốc hành đến Lạc Dương trong nháy mắt.

Dung Chỉ nhẹ nhàng thở phào một hơi, đứng dậy mỉm cười bình thản: “Đã như vậy thì làm luôn đi!” Lời hắn còn chưa dứt, thì phía sau có tiếng nói cắt ngang động tác của hai người: “Dung Chỉ, cẩn thận có bẫy!”

Người nói là Quan Thương Hải. Lúc Thiên Như Kính và Dung Chỉ nói chuyện, hắn không yên tâm nên đứng ở ngưỡng cửa. Tuy lời Thiên Như Kính có vẻ không vấn đề gì, nhưng hắn nhạy cảm cho rằng, trong đó có lẽ có tổn hại nào đó với Dung Chỉ mà hắn không biết.

Bị Quan Thương Hải cắt ngang, khuôn mặt Thiên Như Kính hiện lên chút bất an. Hắn bắt giác nhìn về phía Dung Chỉ, chỉ bắt gặp một nụ cười bình thản, dường như hiểu rõ chân tướng.

Thiên Như Kính trong lòng chấn động: không, thực ra Dung Chỉ đã hiểu rõ hết thảy.

Hắn biết mình muốn hại hắn.

Thiên Như Kính đã bàn mưu với Phùng Đình: trước hết bức bách Dung Chỉ giao hết quyền lực, sau đó lấy lý do cứu Sở Ngọc, sẽ để hắn chủ động sử dụng công năng “Không Gian Khiêu Dạo” của chiếc vòng, là một công dụng cực kỳ nguy hiểm. Trước hết phải trải qua một thời gian điều dưỡng cơ thể thật tốt rồi mới bắt đầu. Mà lúc sử dụng, phải mất ba canh giờ để cơ thể dần dần thích ứng với không gian thay đổi, sau đó mới khởi động không gian gấp rút.

Mấy năm trước, kể từ khi uống nhầm thuốc, trong cơ thể Dung Chỉ chôn giấu tai họa ngầm. Với trạng thái cơ thể lúc này mà hắn tiến hành thay đổi không gian gấp rút, thì áp lực biến đổi không gian kết hợp với tai họa ngầm từ sâu bên trong sẽ bạo phát ác liệt, cướp đoạt sức khỏe, bẻ gãy sinh mệnh hắn.

Hắn đã sớm biết Phùng Đình và Thiên Như Kính sẽ không để hắn dễ dàng đạt được mong muốn. Nhưng dù biết phía trước là vực sâu vạn trượng thì hắn vẫn muốn bước tới, bởi vì Sở Ngọc đang ở bên vách núi.

271. Q.6 - Chương 274: Làm Sao Ngăn Cản

Dường như đồng thời với sự trầm mặc của Dung Chỉ, Quan Thương Hải bỗng nhiên nhận ra, có một cảm giác đau đớn rõ rệt bóp nghẹt lấy trái tim. Hắn đặt tay lên vai Dung Chỉ, thấp giọng nói: “Dung Chỉ sư đệ, tráng sĩ chết tay, vẫn còn kịp!”

Dung Chỉ mất đi quyền thế, hắn không quan tâm. Những thứ đó, từ trước đến nay hắn chưa từng xem trọng. Nhưng biết Dung Chỉ vì cứu Sở Ngọc còn muốn hi sinh cả tính mạng của mình, rốt cuộc hắn không thể trở mặt ngồi yên.

Chết không đáng sợ, Quan Thương Hải không phải là không chịu đựng được. Nhưng Dung Chỉ lại định dùng cách thức này để tự nguyện đón nhận cái chết.

Hắn không chết trên chiến trường, lại chết bởi một cái bẫy vớ vẩn. Hắn chưa từng thực sự bại trận, nhưng lại vì một người mà từ bỏ thắng lợi đang nắm chắc trong tay.

Quan Thương Hải gia tăng lực đạo trên tay, trầm giọng: “Dung Chỉ, nghe này, ta sẽ không để người tự tìm cái chết! Dù muốn cứu Sở Ngọc, nhưng không phải là chỉ có duy nhất một biện pháp đó. Nếu chiếc vòng có thể đưa người đến Lạc Dương trong chớp mắt, vậy hãy bảo người khác đi thay, cũng giống thế cả. Sao phải tự mình lao vào nguy hiểm?”

Dung Chỉ cúi đầu, cười cười.

Từ khi ở trong nội điện quyết định dứt khoát, nụ cười của hắn vẫn luôn nhẹ nhàng bình thản như vậy, không giống như bị ép buộc, không giống bị mất tất cả. Nhìn thấy cái chết đón đợi phía trước, mà hắn cứ mỉm cười ung dung như vậy.

Lực tay Quan Thương Hải cho thấy quyết tâm của hắn. Nếu Dung Chỉ không chịu đổi ý, hắn sẽ không ngại dùng vũ lực ngăn cản. Dung Chỉ thử đẩy tay hắn ra nhưng không được, chỉ còn biết thở dài: “Thương Hải sư huynh, sao đến giờ phút này vẫn còn bảo bọc ta như vậy? Sư phụ là sư phụ, huynh là huynh. Vì chuyện năm đó của sư phụ, huynh cứ canh cánh trong lòng, lúc nào cũng nhường nhịn ta...”

Năm đó...

Thật ra, Dung Chỉ, Quan Thương Hải và Thiên Như Kính vốn cùng chung nguồn gốc môn phái. Phụ thân Quan Thương Hải là Quan Nhật Nguyệt, chính là sư huynh của Thiên Như Nguyệt. Chiếc vòng vốn dành cho Quan Nhật Nguyệt kế thừa. Nhưng Quan Nhật Nguyệt cương quyết có lý tưởng sống riêng, không muốn trong tương lai sẽ bị trói buộc bởi thứ đó, càng không muốn phải dùng cả phần đời còn lại để giữ gìn cái gọi là thiên mệnh. Ông chủ động từ bỏ quyền kế thừa, cuối cùng chiếc vòng được chuyển sang cho Thiên Như Nguyệt.

Xét về mưu lược kế sách, Thiên Như Nguyệt không bằng Quan Nhật Nguyệt. Nhưng từ khi kế thừa chiếc vòng, dựa vào công năng của nó, Thiên Như Nguyệt có thể ám hại Quan Nhật Nguyệt, thậm chí khiến vợ của Quan Nhật Nguyệt phải liên lụy bỏ mình. Quan Nhật Nguyệt u uất căm phẫn, thề sẽ bắt Thiên Như Nguyệt phải trả giá đắt. Nhưng trước đây, khi từ bỏ quyền kế thừa chiếc vòng, ông đã đứng trước mặt sư phụ thề rằng, cả đời sẽ không đối địch với Thiên Như Nguyệt. Như vậy, chỉ còn cách bồi dưỡng một công cụ đi đối phó với Thiên Như Nguyệt.

Công cụ đó là Dung Chỉ.

Tư chất thiên phú của Quan Thương Hải không kém Dung Chỉ, nhưng Quan Nhật Nguyệt sao có thể nhẫn tâm để cốt nhục của mình mạo hiểm đối đầu với Thiên Như Nguyệt? Bởi vậy, khi phát hiện ra Dung Chỉ - lúc đó được cha mẹ đưa đến nhờ dạy dỗ rèn cặp, Quan Nhật Nguyệt đã xác định được người có thể thay mình báo thù.

Quan Nhật Nguyệt dốc hết khả năng để dạy Dung Chỉ, nhưng đến năm đệ tử này được khoảng mười bảy, mười tám tuổi, ông phát hiện công cụ lớn mạnh quá nhanh, đến mức vượt khỏi tầm kiểm soát. Ông cố gắng khống chế Dung Chỉ, nhưng lại bị hấn “quay giáo phản kích”, trong lần đó, Quan Thương Hải bị mất đi hai mắt.

Sau khi Dung Chỉ trốn đi, Quan Nhật Nguyệt già yếu rất nhanh. Cả vợ cả con đều vì mình mà liên lụy, khiến cảm giác tội lỗi trong lòng ông vô cùng thấm thía sâu sắc. Mà khi Dung Chỉ đi rồi, rốt cuộc ông cũng không khỏi hổ thẹn đối với người đệ tử này. Ban đầu ông nhận Dung Chỉ không phải vì mục đích tốt, sao có thể trách hấn không chịu nghe theo sự sai khiến?

Còn Quan Thương Hải, thời niên thiếu vẫn luôn có một quan hệ cạnh tranh kỳ lạ với Dung Chỉ. Rất nhiều năm sau, hấn mới hiểu ra, lúc đó chẳng qua là mình ghen tị với sự dạy dỗ tận tâm tận lực của cha dành cho Dung Chỉ. Mãi đến lúc Dung Chỉ đi rồi, hiểu ra nguồn cơn sự việc, tình cảm của hấn với Dung Chỉ lại trở nên mâu thuẫn.

Một mặt, hấn có thể lý giải hành động của Dung Chỉ. Đối lại là hấn, cũng sẽ không chịu để người khác khống chế như thế. Nhưng mặt khác, hấn là nạn nhân, bị Dung Chỉ hại mù hai mắt. Quan Nhật Nguyệt buồn phiền uất ức trong lòng mà mất sớm, quan hệ giữa hai huynh đệ cứ dây dưa không rõ ràng như vậy. Cho nên trong vài năm hai người chia tách, Quan Thương Hải cố gắng không tìm kiếm, nghe ngóng bất kỳ tin tức gì của Dung Chỉ, vì không biết phải đối mặt với hấn thế nào.

Theo sự ủy thác của Hà Tập, Quan Thương Hải đang chuẩn bị truy giết Sở Ngọc thì Dung Chỉ bất ngờ xuất hiện. Hơn nữa, khi căn bệnh ngấm phát tác khiến hấn ngã xuống, Quan Thương Hải mới phát hiện sự đệ của mình gây yếu vô cùng. Tình thân đã chiến thắng hết thảy, hấn cứ ở cạnh Dung Chỉ, giúp đỡ bảo vệ cho tới bây giờ.

Hấn trợ giúp Dung Chỉ không phải bởi Dung Chỉ chạy chữa cho đôi mắt hấn, cũng không phải để chuộc lỗi thay cho phụ thân, mà bởi vì Dung Chỉ là Dung Chỉ.

Quan Thương Hải nói với giọng khàn khàn: “Người là người đa mưu túc trí, bày mưu tính kế với tất cả mọi người mọi thứ xung quanh, tâm tư lòng dạ quá thâm sâu, thật sự rất đáng ghét! Nhưng dù người có khiến người ta ghét bỏ thế nào, thì kể từ sau khi phụ thân mất đi, người là người thân duy nhất còn lại của ta. Người bảo ta làm sao có thể mặc kệ không quan tâm?” Từ nhỏ đến lớn, trừ phụ thân, thì hầu hết thời gian là hấn ở cùng Dung Chỉ. Ngay cả khi phân tài cao thấp, bọn họ cũng chưa từng trở mặt thành thù.

Dù ban đầu hấn đối với Dung Chỉ thế nào, dù ai được ai mất, nhưng sau nhiều năm làm bạn, Dung Chỉ đã trở thành một phần sinh mệnh quan trọng của hấn. Giống như Dung Chỉ không thể bỏ mặc Sở Ngọc, thì hấn không thể bỏ mặc Dung Chỉ.

Nói hần ích kỷ cũng được, hèn hạ cũng được, nhưng sao có thể trơ mắt nhìn người thân của mình đi vào chỗ chết?

Đối với hần, Sở Ngọc là gì? Chẳng qua chỉ là một người gặp mặt nói chuyện thoáng qua vài lần, gọi là bạn vẫn còn hơi miễn cưỡng. Nhưng Dung Chỉ là người thân duy nhất, chỉ cần liếc mắt là có thể thấy ai quan trọng hơn.

Khuôn mặt Dung Chỉ hơi hơi rung động. Lại mỉm cười, hần cũng đặt tay lên vai Quan Thương Hải, thấp giọng nói: “Sư huynh, huynh không hiểu rồi! Tay có thể chặt đứt, nhưng huynh bảo ta làm sao có thể cắt bỏ trái tim mình? Cả đời này, ta chẳng có mấy lúc thực sự vui vẻ. Thời niên thiếu tranh giành với huynh thật vô tư lự. Và mấy năm qua, nhờ có Sở Ngọc, ta mới hơi giống một con người!” Tiếng nói hần ôn nhã thấp nhu, nhưng ngữ điệu lại vô cùng hoang vắng, giống như một người bộ hành cô độc đi giữa sa mạc mênh mông không biết đâu là bờ bến, cúi đầu hát khúc từ biệt bi ai “Sư huynh, đây là lần cuối cùng đệ cầu xin huynh. Xưa nay đệ vẫn luôn tùy hứng làm bậy, lần cuối cùng này, huynh lại dung túng cho đệ đi!”

Quan Thương Hải ngẩn ngơ nghe, bỗng đứng rơi lệ, tay cũng dần dần buông lỏng.

Tất nhiên, có thể dùng vũ lực ép buộc ngăn cản Dung Chỉ. Nhưng nếu làm như thế, liệu có tốt cho Dung Chỉ không? Sư đệ kinh tài diễm tuyệt mà cuộc đời chìm nổi, bị cha mẹ bức bách đầy dọa, bị sư phụ lừa gạt lợi dụng. Từ khi còn là một đứa trẻ, tâm hồn ngây thơ non nớt đã bị nhào nặn trở nên biến dạng méo mó. Không dễ dàng gì, hần gặp được một người khiến hần cởi tấm lòng, lại bị bức bách dồn vào tận chân tường. Uống phí một tài năng tuyệt thế sinh bất phùng thời, bao nhiêu năm qua, bọn chúng đầy dọa hòng bóp chết tài năng của hần, bây giờ còn muốn cướp đi sinh mệnh hần.

Nhưng, từ lúc Quan Thương Hải biết Dung Chỉ tới nay, chưa từng nghe hần nói với giọng điệu như thế. Đường như lúc này hần đang hạnh phúc, sao sư huynh có thể nhẫn tâm ngăn cản?

272. Q.6 - Chương 275: Tạm Thời Để Người Lại

Dung Chỉ đã từng tìm cách cướp chiếc vòng. Nhưng lúc đó, hần không thành công với đồ vật vượt thời đại này. Mấy năm qua không để ý đến, vậy mà hôm nay, thứ suốt đời hần vào chỗ chết lại nằm trên cổ tay.

Chiếc vòng trên tay lạnh giá, nặng trĩu như gông xiềng. Dung Chỉ vừa giơ tay lên tò mò ngắm nghía, vừa nghe Thiên Như Kính giải thích phương pháp sử dụng.

Theo sự hướng dẫn của Thiên Như Kính, Dung Chỉ khởi động công dụng không gian gấp rút. Mọi thứ xung quanh bỗng nhiên chao đảo, sự vật như bị bóp méo biến dạng. Mà cảm giác trong người hần còn rõ ràng hơn, một áp lực cuộn cuộn ào ạt xô tới như muốn xé rách cơ thể hần. Dòng lực kỳ dị vẫn tồn tại đối lập sâu trong cơ thể, từ hai năm trước đã yên lặng ngủ đông, hôm nay bị áp lực bên ngoài đánh thức, bây giờ so với trước còn mạnh mẽ điên cuồng hơn.

Người ngoài nhìn vào thì thấy cơ thể Dung Chỉ bao trọn trong một tầng sương mù, hư hư thực thực, quần áo bay bay dù không có gió, cả người như lướt gió mà đi.

Người ngoài, đó là Thiên Như Kính, Quan Thương Hải, còn có Việt Tiệp Phi vừa mới tiến vào, và một vị sư huynh khác của Thiên Như Kính là Can Lâm (*) Tuy mắt không nhìn thấy, nhưng Quan Thương Hải hẳn tuệ cảm nhận được, có một luồng khí lực cực kỳ đáng sợ, mang tính hủy diệt đang nhấn chìm Dung Chỉ, thậm chí ngay bản thân hần cũng không chống chọi lại được.

(*) Vị này vốn là hộ vệ của Lưu Tử Nghiệp, ở các chương trước có tên là Lâm Sâm, để sau này có thời gian tớ sẽ kiểm tra và sửa lại

Xé nát cơ thể cũng được...Nhưng nhanh lên một chút!

Dung Chỉ trầm nghĩ.

Sớm đến Lạc Dương, có thể cứu Sở Ngọc kịp thời.

Thật ra vẫn có biện pháp khác, ví dụ như bảo người khác đi thay. Nhưng liên quan đến sự sống chết của Sở Ngọc, sao hần có thể chấp nhận dù chỉ là chút xíu mạo hiểm?

Hần biết, giờ phút này, Thiên Như Kính cũng đang lo lắng cho Sở Ngọc. Chỉ cần hần kéo dài thêm một chút, không chừng Thiên Như Kính sẽ không kìm nén được, tự mình đi cứu nàng.

Nhưng hần không làm được.

Hần không muốn Sở Ngọc gặp nguy hiểm, không thể lấy tính mạng của nàng làm lợi thế. Chỉ vì điểm này, hần đã thua hoàn toàn.

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười. Thế sự biến ảo thật khó lường! Mới sáng nay, hần vẫn còn là người vững vàng không chế cục diện trong tay, nhưng xảy ra biến cố, lúc này hần lại trở thành một quân cờ nhỏ nhoi.

Những biến ảo đó không phải do bất kỳ ai, mà là thứ Sở Ngọc đã từng nói: vận mệnh.

Hần có thể phản kháng vận mệnh, nhưng nếu có khả năng phải trả giá bằng tính mạng của Sở Ngọc, thì hần tình nguyện bỏ tay chịu chết.

Thiên hạ này là ván cờ của hần, hần vốn là người chơi, nhưng vì Sở Ngọc, hần nguyện trở thành một quân cờ phiêu diêu.

Khe khẽ mỉm cười, Dung Chỉ mặc niệm khởi động. Trước mắt, tất cả bỗng tối đen, không gian biến chuyển, một dòng lực không thể ngăn cản cuốn hần đi.

Trước khi biến mất không vết tích, Dung Chỉ lưu lại hai câu nói: “Sư huynh, hãy để Thiên Như Kính sống!”

Câu sau, hần dành cho Thiên Như Kính. Bởi vì không gian bắt đầu thay đổi, giọng nói hần phảng phất như từ một nơi rất xa vọng lại, nghe có chút hư ảo: “Thiên Như Kính, ta nhận thua. Luận về sự nhẫn tâm, ta không bằng người!”

Thiên Như Kính có thể dùng tình yêu của chính mình làm công cụ, hần không làm được.

Lời còn chưa dứt, Dung Chỉ đã hoàn toàn biến mất.

Thiên Như Kính cảm thấy đất dưới chân không vững, sắc mặt tái nhợt, cặp môi trắng bệch không còn huyết sắc, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía Dung Chỉ vừa đi. Dung Chỉ đi rồi, nhưng câu nói cuối cùng như một lưỡi dao lạnh lòng sắc bén, chém nát cõi lòng hần.

Hần vẫn cố gắng dùng toàn lực không chế tình cảm, nhưng lại bị câu nói của Dung Chỉ phơi bày nỗi thống khổ tận sâu trong đáy lòng. Lấy sự sống chết của Sở Ngọc làm lợi thế, vừa bức bách vừa dụ dỗ Dung Chỉ đi vào con đường không lối về, đó là kế hoạch do hần và Phùng Đình cùng lập nên. Ban đầu hần cũng đồng ý, nhưng trong quá trình tiến hành, mỗi phút mỗi giây, đối với hần đều là cực hình lăng trì khổ sở. Hần cố gắng tự an ủi, đó là chức trách của mình, dường như phải dùng toàn bộ sức lực để tự thuyết phục thì bề ngoài mới không để lộ điều gì khác thường. Nhưng một câu nói của Dung Chỉ đã đánh hần hiện nguyên hình.

Dung Chỉ đi Lạc Dương rồi, trong phòng chỉ còn lại bốn người với không khí nặng nề căng thẳng. Việt Tiệp Phi và Can Lâm bảo hộ trước mặt Thiên Như Kính, cảnh giác nhìn Quan Thương Hải, lúc này vẫn đang trầm mặc.

Bây giờ Thiên Như Kính đã mất đi khí giới tự vệ. Là người học võ, Việt Tiệp Phi và Can Lâm đều cảm nhận được, mặc dù Quan Thương Hải trầm lặng đứng im, thái độ không hề hung ác, nhưng lại toát lên đầy sát khí khiến người ta không rét mà run.

Quan Thương Hải lặng lẽ bật cười, quay sang Thiên Như Kính, nói rất nhẹ nhàng: “Bây giờ muốn trắng trời điều gì, thì nói nhanh lên!” Đây không phải lời đe dọa, mà là sự thật.

Việt Tiệp Phi và Can Lâm đồng thời rút kiếm, một trái một phải nhằm thẳng hướng Quan Thương Hải. Quan Thương Hải nhẹ nhàng xoay chân, trong gang tấc tránh hai đường kiếm. Hần nâng tay không chút hoang mang, hai lưỡi kiếm đâm vào không khí bỗng chém lẫn nhau.

Mất đi đôi mắt, các giác quan khác của hắn lại linh mẫn khác thường. Trong mắt người khác là đường kiếm cực nhanh, nhưng với hắn, chỉ đến thế mà thôi.

Dùng lực tay vừa phải, hai chiếc kiếm đồng thời đứt đoạn. Việt Tiệp Phi sắc mặt đại biến, định tiếp tục xuất thủ, nhưng trước mắt bỗng không thấy Quan Thương Hải đâu. Quay đầu lại, hắn bỗng thấy Quan Thương Hải không biết từ lúc nào, đứng trước mặt Thiên Như Kính. Bàn tay có thể đánh sắt đá nát vụn đang đặt trên chiếc cổ trắng thon của Thiên Như Kính.

Chỉ cần Quan Thương Hải dùng lực nhẹ nhàng, chiếc cổ kia cũng sẽ gãy rời giống như kiếm của bọn hắn.

Việt Tiệp Phi hồi hận không thôi. Sớm biết người kia đáng sợ như vậy, dù có thế nào hắn cũng không để Thiên Như Kính thừa nước đục thả câu đến mức này. Chiêu kiếm sắc bén của hắn và Can Lâm, trước mặt người kia chỉ giống như trẻ con múa que diều trò. Nhưng với tình hình bây giờ, hắn hồi hận cũng đã muộn. Mắt thấy mạng sống của sư đệ bị đe dọa, hắn nắm chặt phần chuôi kiếm gãy, tấn công từ phía sau, hi vọng có thể ép Quan Thương Hải dừng tay tự vệ. Một tay Quan Thương Hải vẫn đặt trên cổ Thiên Như Kính, không hề quay đầu lại, tay kia tùy ý đoạt kiếm của Việt Tiệp Phi. Hắn xoay nhẹ cổ tay, đoạn kiếm bay thẳng ra sắc bén, xuyên qua bờ vai Việt Tiệp Phi, khiến hắn phải lui về phía sau mấy bước.

Can Lâm cũng bị Quan Thương Hải khống chế tương tự như vậy.

Thiên Như Kính dường như không cảm nhận được bàn tay trên cổ có thể đưa mình vào chỗ chết bất kỳ lúc nào, cũng không hề biết các sư huynh của mình bị thương. Hai mắt hắn trống rỗng hoang mang, như những khối thủy tinh vỡ vụn.

Quan Thương Hải cười lạnh một tiếng, nhấn lực tay, không ngờ Thiên Như Kính lại không hề giãy dụa, thậm chí bản năng phản ứng khi bị đau cũng không có. Hắn nhú mày, nhớ đến câu nói trước khi đi của Dung Chỉ, thu tay trở về. Trên cần cổ trắng nõn của Thiên Như Kính hiện ra một vết dây tím bầm.

Quan Thương Hải lạnh giọng nói: “Ta đổi ý, tạm thời để ngươi lại!” Dung Chỉ muốn hắn không giết Thiên Như Kính, tất là có dụng ý, tuyệt đối không phải vì mềm lòng lương thiện.

Hắn sẽ chờ.

273. Q.6 - Chương 276: Hồng Đậ Sinh Nam Quốc

Trần Bạch chắn trước người Sở Ngọc.

Sở Ngọc nhìn Hoa Thác, thấy trên trán hắn là sát khí đằng đằng. Trầm mặc một hồi, nàng cất tiếng: “Hoa Thác, ta đã từng bạc đãi ngươi chưa?” Trước đây hai người có chút mâu thuẫn, nhưng là bởi Dung Chỉ. Lúc này, màu máu đỏ lại khiến người ta cảm thấy lạnh giá.

Hoa Thác thản nhiên đáp: “Lỗi lớn nhất của cô là: trong lòng Dung Chỉ có cô!” Phùng Đình, Thiên Như Kính và hắn, mỗi người có một nhiệm vụ riêng. Phùng Đình là người điều khiển, Thiên Như Kính là lá chắn và chiêu thức cuối cùng, còn hắn là mũi kiếm. Phùng Đình hi sinh nam sủng, Thiên Như Kính từ bỏ tình yêu của hắn, còn Hoa Thác, lúc này phải vứt bỏ lương tâm.

Cầm hận, phần nộ như ngọn lửa độc thiêu đốt Hoa Thác, càng lúc càng bùng cháy dữ dội. Làm tất cả chuyện này chẳng khó khăn gì với hắn, hận thù có thể che mờ hết tâm trí.

Trần Bạch lớn tiếng quát: “Ngăn hắn lại!”, những người đi cùng lập tức rút vũ khí nghênh chiến, chặn đường Hoa Thác. Máu không ngừng đổ, tiếng thét ầm ĩ chói tai, mà Trần Bạch không chậm trễ thêm phút nào, che chắn cho Sở Ngọc lên xe, hạ lệnh nhanh chóng quay lại.

Trần Bạch trực tiếp đoạt vị trí phu xe. Hắn vừa vung roi thúc ngựa chạy, vừa rút từ trong ngực áo ra một bọc giấy chỉ nhỏ bằng nửa bàn tay, quăng qua khe cửa xe. Rồi hắn quay lại nói với Sở Ngọc và mọi người: “Hoa Thác đã phản bội, trước mắt không thể ở lại Lạc Dương, chúng ta phải tức tốc rời đi!”

Bọc giấy bắn thẳng vào góc đường, rơi bịch xuống rồi nổ tung. Chỉ lát sau, khói đen bốc lên mù mịt giống như quang cảnh nơi chiến trường. Trong gió rét, không khí tê lương tĩnh mịch.

Trước khi đưa Sở Ngọc đi tạm lánh, Trần Bạch còn bố trí một nhóm nữa làm công tác chuẩn bị. Dung Chỉ coi trọng hẳn là ở sự cẩn thận chu đáo. Gặp chuyện bất ngờ phát sinh, hẳn luôn có thể đưa ra biện pháp giải quyết tối ưu, đồng thời có phương án dự phòng dành cho tình huống xấu nhất.

Không nghi ngờ gì nữa, tình huống hiện nay là tồi tệ nhất, nhưng Trần Bạch vẫn bình tĩnh ứng phó. Lúc trước nếu đúng theo tính toán sắp xếp thì không sao, nhưng bây giờ phát sinh biến cố, cần phải dùng biện pháp cuối cùng

“Tẩu vi thượng sách” – chạy trốn là hơn cả.

Đây là phương án dự phòng cuối cùng, bao nhiêu lao tâm khổ tứ của Dung Chỉ ở Lạc Dương cũng ở một khắc này. Trên đường chạy trốn, mọi người sẽ giả dạng là thương nhân buôn bán đường xa, là ông chủ tiệm bán quan tài, là cô gái ở phường hát v.v... Mỗi người một thân phận giả khác nhau, đồng thời được Trần Bạch hộ tống, ngăn cản sự truy kích phía sau.

Không chỉ một mình Hoa Thác truy kích, mà còn có cả đám người được huấn luyện chuyên nghiệp.

Xe ngựa phi như bay, có thể ví là “phóng nhanh như chớp”. Trên vầng trán cương nghị của Trần Bạch hiện rõ sự lo âu. Rơi trên tay hẳn không ngừng quất lên lưng ngựa, tuần mã bị đau phóng như điên, khiến xe xóc nảy trên đường làm mọi người trong xe nghiêng ngả.

Nhưng lúc này không ai kêu ca một tiếng. Sở Ngọc tựa vào người Hoàn Viễn, cố gắng giữ cho khỏi ngã. Hoàn Viễn dựa lưng vào thành xe, một tay đỡ vai Sở Ngọc, một tay nắm lại thành quyền.

Xe ngựa nhanh chóng ra khỏi thành Lạc Dương. Những cái đuôi phía sau đã bị cắt sạch sẽ. Trần Bạch ghìim ngựa dừng lại, nhảy xuống mời Sở Ngọc xuống xe.

Sở Ngọc được Hoàn Viễn dìu đỡ, xuống khỏi xe mà đầu óc vẫn còn choáng váng. Vừa bước xuống đất, nàng cảm thấy trời đất nghiêng ngả xoay cuồng. Một lúc sau mới định thần lại, nàng nhận ra mình đang đứng bên bờ sông Lạc Thủy. Ước chừng cách đó khoảng sáu, bảy mươi mét, có một bến thuyền.

Lúc này, trên bến thuyền có mấy người đang đứng, một con thuyền cỡ trung đang neo đậu. Trần Bạch vừa bước nhanh vừa nói: “Xin mời theo ta, đi đường thủy!”

Khi mọi người trên xe xuống hết bến thuyền, phía đằng kia cũng có một người chạy lại, hướng thẳng về phía Trần Bạch. Hai người khẽ gật đầu, Trần Bạch nói ngắn gọn: “Giao lại cho người!”

Giao cho hẳn cái gì?

Sở Ngọc cảm thấy mơ hồ, trong lòng kỳ lạ, bất giác nhìn theo bóng lưng người kia, chỉ thấy hẳn nhảy lên chiếc xe ngựa vừa đưa họ tới, đánh xe tiến lên phía thượng nguồn sông một đoạn. Hôm qua Lạc Dương mới có trận tuyết rơi, tuyết phủ trên nền đất dày chừng một tấc. Lúc này, trên mặt tuyết in dấu bánh xe rõ ràng.

Dù đầu óc vẫn còn hỗn loạn, nhưng nhìn cảnh tượng này, Sở Ngọc cũng hiểu ra ý định của Trần Bạch. Hẳn muốn dùng xe ngựa để thu hút sự chú ý của Hoa Thác và nhóm người truy sát nhằm đánh lạc hướng bọn chúng, còn chiếc thuyền sẽ đi đường thủy theo hướng khác.

Trước tình huống nguy cấp, Trần Bạch đã quyết định trong nháy mắt, lợi dụng thời tiết địa hình. Hôm qua vừa có tuyết rơi, mặt sông chưa bị đóng băng nhưng có khá nhiều tảng băng trôi, bất lợi cho việc sử dụng thuyền bè. Trần Bạch lại làm ngược lại, lợi dụng tâm lý phân tích thông thường của con người để đánh lạc hướng.

Sở Ngọc không kịp nghĩ ngợi thêm, liền bị đưa lên thuyền. Ba bốn người khác trên bến đều đã lên thuyền, bây giờ chỉ còn lại duy nhất một người đánh xe làm mỗi nhữ ban này. Hẳn nhắc lên một giỏ trúc, bên trong đầy tuyết. Trong lúc thuyền bắt đầu chuyển động rời bến, người đó vừa rút lui, vừa đổ tuyết trong giỏ ra để lấp đầy những dấu chân hỗn độn trên bến. Chẳng bao lâu, bến thuyền như chưa từng có người qua lại.

Người kia vừa tắt tuyết vừa lùi về phía sau, cho đến khi tới chỗ chiếc xe ngựa vừa dừng. Hắn lại rút một cành cây từ sau xe. Xe dừng ở chỗ này, dấu vết sẽ hơi khác thường, hắn càng phải cẩn thận hơn mới được.

Trong lúc quét dọn, giữa đám tuyết trắng muốt, hắn nhìn thấy hai hạt đậu đỏ rực rỡ, như hai giọt huyết châu ngưng đọng trong tuyết lạnh buốt giá.

Hắn nhặt hạt đậu lên, miệng mấp máy, trong lòng cảm thấy bất an.

Những người trên bến vừa nãy, bây giờ phụ trách chèo thuyền. Gió lạnh thổi khiến cánh tay thô ráp của họ đỏ lên, nhưng tất cả vẫn tập trung mải miết chèo. Con thuyền xuôi dòng nên khá nhanh, chẳng bao lâu sau đã chạy được chừng nửa dặm. Khuôn mặt căng thẳng của Trần Bạch cũng buông lỏng hơn. Hắn lên phía mũi thuyền, ngồi quay lưng lại phía gió thổi buốt giá, lúc này mới cẩn thận tính toán lợi hại cân nhắc trước sau.

Đột nhiên hắn nghe có tiếng bước chân đến gần, quay lại nhìn thấy Sở Ngọc bước ra khoang thuyền, vội đứng dậy hành lễ. Sở Ngọc khoát tay thở dài: “Người không cần quá cung kính như thế! Về lý mà nói, ta còn phải cảm tạ người cứu ta một mạng mới đúng!”

Trần Bạch nghiêm nghị đáp: “Chủ tử ngàn vạn lần không nên nói như thế, tiểu nhân không dám đương nổi! Tất cả là do công tử sắp đặt an bài!” Tài trí mưu kế của hắn là nhờ Dung Chỉ dạy, bây giờ vì Dung Chỉ mà thu xếp tính toán, cũng là thỏa đáng!

Sở Ngọc cười cười: “Tất nhiên ta biết điều đó. Nhưng hắn là hắn, ta là ta, người cứu ta, sao ta có thể không cảm ơn người!”

Trần Bạch khiêm tốn nói: “Như vậy chưa thể gọi là chu đáo! Đợi thêm vài ngày nữa, dàn xếp xong xuôi thì mới có thể tạm yên tâm!”

Sở Ngọc tự biết ở phương diện này không thể sánh kịp hắn, cũng rất khiêm tốn thỉnh giáo: “Như vậy theo người xem xét, trước hết phải đi đâu?”

Trần Bạch hơi hơi suy nghĩ rồi cười khổ: “Rốt cuộc thế nào tại hạ cũng chưa quyết định được. Có điều, ta sợ một màn đánh lạc hướng kia không thể lừa được bọn họ!”

Thuyền đi thêm nửa ngày thì Trần Bạch bảo Sở Ngọc và mọi người lên bờ, đi theo đường bộ, còn con thuyền và hai người trên đó vẫn tiếp tục xuôi dòng, lần thứ hai thực hiện chiêu “kim thiên thoát xác”. Lúc này Trần Bạch mới hơi hơi yên tâm, cùng Sở Ngọc vào một thị trấn gần đó mua xe mua ngựa, tiếp tục lên đường.

“Kim thiên thoát xác”: ve sầu lột xác - là 1 trong 36 kế của sách Tam thập lục kế, Trung Quốc cổ đại, sử dụng bộ dạng khác để làm quân địch bất ngờ, trở tay không kịp

Đối phương dù có nhận ra chiêu “kim thiên thoát xác” đầu tiên, chắc cũng sẽ buông lỏng tinh thần, đuổi theo đường thủy hướng đông nam, sẽ không ngờ rằng bọn họ lại một lần nữa thay đổi lộ trình.

Dọc đường ăn uống nghỉ ngơi sơ sài tạm bợ, nhưng Sở Ngọc cố gắng chịu đựng, không oán thán một lời. Nếu gặp khó khăn gì, nàng cũng âm thầm tự xoay sở, không muốn làm phiền đến mọi người.

Cả nhóm đi về phía nam ấm áp. Để tránh bị thuộc hạ của Phùng Đình truy kích, mọi người không đi đường cái quan mà chọn đường núi. Nhưng chỉ khoảng hai ngày sau, bóng áo đỏ như trong ác mộng, một lần nữa lại xuất hiện trước mắt.

274. Q.6 - Chương 277: Xuân Tới Có Nảy Lộc Đâm Chồi

Ở chỗ đường hẹp giao nhau trên sườn núi, Hoa Thác đang ngồi phía trước. Sắc đỏ điểm lệ đã nhiễm sương gió bụi đường, hai vạt áo rủ xuống chỗ tuyết đọng trên đá.

Tay hắn cầm một hạt đậu đỏ rực rỡ, khuôn mặt tím tái vì giá rét và mỏi mệt. Sở Ngọc và mọi người chạy trốn rất khổ cực, còn hắn đuổi theo cũng chẳng sung sướng gì.

Nhưng dù có thế nào, hắn cũng nhất định đuổi theo.

Làm sao hắn tìm được đến đây?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Sở Ngọc bắt lực cười khổ, sắc mặt Trần Bạch trắng bệch.

Trần Bạch chỉ am hiểu cách bài binh bố trận chứ không giỏi võ nghệ. Nhìn thấy Hoa Thác xuất hiện trước mặt, trong lòng hắn chỉ có tuyệt vọng.

Tuy tuyệt vọng nhưng hắn vẫn không quên chức trách của mình. Đẩy Sở Ngọc về phía sau, hắn rút kiếm bên hông, vừa nhắm hướng Hoa Thác vừa kêu lên: “Người hãy chạy mau!”

Chỉ một khoảnh khắc, hắn đã quyết định dùng tính mạng mình để ngăn cản Hoa Thác trong chốc lát, nhưng thật sự không dám tin mình có thể ngăn cản Hoa Thác bao lâu. Về phần sau khi hắn chết thế nào, thì đành hoàn toàn bất lực!

Hoa Thác ném hạt đậu đi, rút kiếm hướng về phía Trần Bạch. Nhìn thấy kiếm bổ tới, Trần Bạch định nhắm mắt chờ chết. Bỗng có hai thứ gì đó màu đen lướt qua chắn trước mặt hắn. Nhìn kỹ lại thì hóa ra là A Man, tay cầm một chiếc thương sắt đen ngăn trường kiếm của Hoa Thác.

A Man không quay đầu, kêu to: “Người mau đưa Sở Ngọc đi! Nhanh lên!” Câu thứ hai hắn còn chưa nói dứt đã ngừng lời, vì phải tập trung chống đỡ đường kiếm của Hoa Thác, không còn rảnh rỗi nữa.

Trần Bạch nhìn hai bên, xác định chỉ có một mình Hoa Thác đuổi theo, không có truy binh. Hắn cắn răng, xoay người chấp tay hành lễ với Sở Ngọc: “Xin người hãy đi theo ta!” Không thể lãng phí thời khắc quý giá nhờ A Man mà có này được!

Tất nhiên A Man có sức khỏe kinh người. Nhưng mấy năm qua, Hoa Thác không ngừng khổ luyện, kiếm thuật lại được Dung Chỉ hướng dẫn, ngày càng tiến bộ. Ngược lại, A Man có giới hạn về mặt nhận thức, học tập như đụng phải tường, lần này đánh nhau, Hoa Thác vẫn trên tài A Man.

Chỉ sau vài chiêu, kiếm của Hoa Thác liền sạt qua mu bàn tay A Man. Da A Man đen nên không nhìn rõ hắn có bị thương không, nhưng một lát sau, máu không ngừng chảy xuống cho thấy rõ thắng bại ưu khuyết của hai bên.

Trần Bạch nhìn tình cảnh này, biết A Man không phải là đối thủ, lại càng sốt ruột thúc giục Sở Ngọc: “Xin dừng trì hoãn nữa, hãy mau trốn đi!”

Sở Ngọc cứ đứng ngây người, hai chân chôn tại chỗ như mọc rễ, không thể động đậy.

Trước đây xem tiểu thuyết và phim truyền hình thường xuyên có cảnh này. Hai người hoặc hơn hai người bị truy sát. Khi truy binh đuổi tới, một người hoặc một nhóm người liều chết ngăn cản lại, để bảo vệ cho người yếu ớt nhất hoặc quan trọng nhất. Người tình nguyện hi sinh kêu lên: “Người mau chạy đi!”, quyết đổi tính mạng mình cho người kia chạy trốn. Nhưng người kia lại đứng tại chỗ khóc lóc không đi, kết quả là tất cả đều sa lưới rồi bị giết.

Mỗi khi xem đến đoạn đó, Sở Ngọc rất khinh thường và thảm máng người được bảo vệ là vô dụng, uống công hi sinh của người khác, rồi tưởng tượng mình gặp tình huống như vậy... Nhưng khi chính nàng ở trong hoàn cảnh này, thì lại không thể nào nhấc chân lên được.

Con đường sinh tồn phải đạp lên xương máu của người thân xung quanh, dù nàng thật sự sống sót thì sau này có thể thanh thản được sao?

Trái tim cháy đến khô khốc, Sở Ngọc di dời ánh mắt sang Trần Bạch: “Trốn ư? Trốn đi đâu?”

Ánh mắt của nàng lúc này là sự chấp nhận số phận, chỉ có màu xám tuyệt vọng. Trần Bạch ngẩng người giãy lát rồi bay nhanh: “Xin thứ cho ta vô lễ!” Nói xong hắn khom người nắm lấy eo Sở Ngọc, vác cả người nàng vất lên vai, chạy nhanh lên núi.

Trong núi là nơi ẩn nấp tốt nhất. Chỉ cần né tránh và cố gắng cầm cự, sẽ có thêm cơ hội sống sót.

Bên kia, khoe mắt A Man thoáng thấy Sở Ngọc bị mang đi, rốt cục mới yên lòng, chuyên tâm chăm chú đối phó với Hoa Thác. Hoa Thác không gấp gáp truy kích, chỉ cười lạnh một tiếng: “Để ta xem, mấy năm qua, võ nghệ của ngươi tiến bộ thế nào!” Hắn cũng chăm chỉ nghiêm túc nghênh chiến.

Thấy Hoa Thác không đuổi theo Sở Ngọc, A Man cảm thấy rất yên tâm, nghĩ cuối cùng cũng có cơ hội giúp nàng. Tuy trên người không ngừng xuất hiện thêm vết thương, nhưng khuôn mặt hắn lại là sự phấn khởi. Lúc bên cạnh Sở Ngọc, hắn chưa từng đem lại ích lợi gì. Cho tới bây giờ, hắn mới cảm thấy mình hữu dụng. Khoảnh khắc này có lẽ khiến hắn vui nhất kể từ mấy năm qua.

Phía sau Trần Bạch và Sở Ngọc còn có Hoàn Viễn Ấu Lam và hai người khác nữa, dắt díu nhau thoát khỏi tầm mắt của Hoa Thác. Đi một đoạn, bọn họ gặp ngã ba đường. Đường chính giữa, Trần Bạch đưa Sở Ngọc đi. Hai người đi theo Hoàn Viễn và Ấu Lam liếc nhìn nhau, rồi người này vác Ấu Lam, người kia vác Hoàn Viễn chạy theo hai đường còn lại.

Ấu Lam kêu lên sợ hãi nhưng bị bịt miệng lại, còn trong lòng Hoàn Viễn rất rõ ràng. Bọn họ làm như vậy để lưu lại dấu vết tương tự, khiến Hoa Thác không phân biệt được là Sở Ngọc đi theo đường nào. Để bảo vệ Sở Ngọc, Hoàn Viễn rất phối hợp, buông lỏng cơ thể mặc cho người kia vác mình chạy như điên khắp núi.

Phía này Ấu Lam lại không phối hợp như thế. Nàng ta kêu gào giãy dụa, khiến người khiêng vác phải dùng vũ lực bịt miệng lại, cuối cùng cũng đi theo con đường kia.

Nhưng sau khi bọn họ đi rồi, ở đầu con đường chính giữa chỗ ngã ba, một hạt đậu đỏ nằm lặng lẽ trên nền tuyết trắng, trông thật diễm lệ chói mắt.

Trần Bạch vác Sở Ngọc chạy được một đoạn, sức lực bắt đầu suy giảm, phải dừng lại bên một gốc cây thở gấp. Bỗng nhiên, hắn nghe thấy tiếng nàng trên vai: “Cho ta xuống, ta sẽ đi theo ngươi!”

Trần Bạch sửng sốt, rồi nhanh chóng thả nàng xuống. Hắn nhìn kỹ gương mặt nàng, tuy vẫn bị thương nhưng không phải là tổn thương chí tử muốn chết. Hắn cảm thấy yên tâm hơn, bèn cất lời an ủi: “Xin người đừng quá đau lòng!”

Sở Ngọc miễn cưỡng nhếch khoe miệng, không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Lúc này, bọn họ đang ở nơi không có đường, vách núi gấp ghềnh cheo leo. Hai người bước thấp bước cao, khoảng nửa giờ sau thì xuống dưới chân núi.

Dưới chân núi có một dòng suối, hai bên bờ là những mảng tuyết đọng. Thỉnh thoảng lại có mảnh tuyết trôi theo dòng. Gió vi vu, nước suối trong veo, không khí giá lạnh tĩnh mịch. Sở Ngọc thoáng nhìn thấy, giữa đám tuyết bên dòng suối có một nhánh cây khô héo đâm lên. Cành lá héo úa bị chôn vùi bên dưới, không hiểu sang xuân có thể đâm chồi nảy lộc được không?

Trần Bạch cúi xuống thở dốc: “Được rồi, chúng ta sang bên này, hắn sẽ không tìm thấy!”

Như là đùa cợt trên người, lời hắn còn chưa dứt thì bỗng nghe thấy tiếng cười lạnh mỉa mai, tựa như tiếng sấm. Hai người nhìn theo nơi phát ra tiếng cười. Phía trước, chỗ núi đá nhấp nhô, bóng áo đỏ lóe lên quỷ dị.

Không biết bằng cách nào, Hoa Thác lại một lần nữa đuổi tới. Cũng giống như vừa rồi, trên tay hắn là một hạt đậu đỏ.

275. Q.6 - Chương 278: Thứ Yêu Quý Nhất

Sắc mặt Trần Bạch thê thảm. Đả kích liên tiếp khiến hắn hoàn toàn mất niềm tin. Mê cục không ảnh hưởng chút nào đến Hoa Thác, không những thế, còn lặp đi lặp lại nhiều lần đẩy Sở Ngọc vào tình cảnh nguy hiểm.

Lúc này bọn họ không còn đường trốn, đánh thì không đánh lại.

Sở Ngọc lại có vẻ bình tĩnh hơn. Nàng hỏi Hoa Thác: “A Man thế nào rồi?”

Hoa Thác cười lạnh một tiếng, lắc lắc thanh kiếm nhuộm máu trên tay: “Còn có thể thế nào? Cô cho rằng ta để hãn sống?” Lật tay ngấm nghĩa trường kiếm, hãn cười cười: “Nếu lúc trước Dung Chỉ không chỉ dạy kiếm thuật cho ta, hôm nay ta sẽ không đạt được thành tựu này. Nếu cô oán hận, thì hãy hận Dung Chỉ!”

Bây giờ, hãn muốn dùng kiếm thuật được Dung Chỉ dạy để lấy tính mạng của Sở Ngọc.

Tưởng tượng đến cảnh Dung Chỉ sẽ hối hận đau khổ thế nào, trong lòng hãn không khỏi dâng lên cảm giác khoái trá.

Hãn chờ đợi giây phút này... Hãn muốn Dung Chỉ đau khổ rơi lệ, muốn thấy cả thể xác và tâm hồn kẻ đó bị tổn thương không cách nào cứu chữa. Hãn muốn tận mắt nhìn thấy, Dung Chỉ đau thương đến chết. Chỉ có như vậy, thì những năm tháng bị lừa gạt lợi dụng, những năm qua oán hận không cam lòng mới có thể được bù đắp phần nào.

Sở Ngọc điềm đạm “ừ” nhẹ một tiếng. Dù biết rằng sẽ phải chết, nhưng nàng lại cực kỳ bình tĩnh. Có lẽ chết rồi, tất cả sẽ trở về bình yên, không còn đau khổ, không còn lo lắng, không còn phải lang bạt kỳ hồ thế này nữa.

Ai rồi cũng phải chết, sao nàng không phóng khoáng tâm tình cho lòng thanh thản nhẹ nhõm hơn?

Trần Bạch khẽ gọi một tiếng, nhằm vào Hoa Thác. Kẻ kia chỉ cần tùy ý vung tay, vạch một đường mảnh như tơ hồng trên cổ họng hãn, lập tức máu tươi văng trên mặt đất. Máu nóng rơi xuống tuyết, bị khí lạnh hấp thụ trở nên đông cứng.

Sở Ngọc hạ mắt thở dài: “Người có thể vòng qua hãn mà giết ta. Việc gì phải tốn nhiều mạng người vô ích như thế?”

Lúc này đã không còn vật cản, Hoa Thác cũng không vội vã giết Sở Ngọc. Hãn như đang vui sướng thưởng thức cảnh con mồi chậm chạp giãy dụa. Trần Bạch quá cảnh giác, một ngày trước khi bọn hãn thanh lý hết chướng ngại vật đã phát giác ra.

Tuy Phùng Đình, Thiên Như Kính và hãn hợp tác, nhưng mục đích của mỗi người khác nhau. Phùng Đình muốn đoạt quyền lực trên tay Dung Chỉ, Thiên Như Kính muốn Dung Chỉ chết, còn hãn lại chỉ muốn thấy Dung Chỉ đau khổ.

Muốn người đó phải đau lòng, phải thống khổ rơi lệ.

Ý niệm này không ngừng thiêu hủy hãn.

Giết chết Dung Chỉ không thể làm hãn đau khổ. Ngược lại, để hãn sống, nhưng giết chết người trong lòng hãn mới là cách báo thù tốt nhất. Hoa Thác đã từng nghe nói có một tộc người thiểu số yêu hận đều như lửa. Đối với kẻ thù, cách họ báo thù là giết tất cả những người thân yêu của kẻ thù, từ bố mẹ vợ con cho đến họ hàng bạn bè, chỉ duy nhất kẻ thù là không giết.

Tập tục này tuy độc ác dã man, nhưng lại tương đối hợp khẩu vị của Hoa Thác.

Ba người là ba mục đích khác nhau. Phùng Đình và Thiên Như Kính đều biết không dễ không chế hãn, không muốn hãn xuất thủ lung tung nên đã cẩn thận đề ra các quy ước nghiêm ngặt. Hãn biết hai người đó đề phòng mình, nên giả vờ thuận theo sự sắp xếp của họ. Đến bây giờ, rốt cuộc hãn mới có cơ hội.

Ở đây cách xa Lạc Dương. Dù Dung Chỉ có đến Lạc Dương cũng không thể tìm được bọn họ.

Điều kiện tiên quyết là không giết Dung Chỉ, còn thuộc hạ của hãn, cứ gặp người nào thì giết người đó, giết thật thê thảm, góp phần làm hãn tiếc thương.

Sát ý rừng rực như lửa, không thể ngăn cản.

Nhìn cặp mắt không cảm xúc, không yêu hận buồn vui của Sở Ngọc, lòng Hoa Thác bỗng run lên. Nhưng chút hổ thẹn vừa nhen nhóm, trong nháy mắt bị hãn áp chế lại: “Cô muốn oán, thì hãy oán Dung Chỉ!”

Lời hẩn thốt ra miệng, không biết là thuyết phục ai, kiếm trên tay lại không chút nao núng nhằm thẳng vào cổ họng nàng.

Sở Ngọc bình tĩnh nhắm mắt lại.

Giây dụa vô ích. Trốn tránh vô ích. Khóc lóc vô ích. Cầu xin vô ích.

Nàng là một quân tốt, là một hạt bụi bé nhỏ không đáng kể, không thể chống lại cái chết. Chỉ có thể chờ đợi.

Cái chết đến gần thế rồi, nàng tuyệt vọng.

Nhưng không hiểu sao, trong lòng vẫn có một tia hi vọng mong manh, hi vọng có người đến cứu mình?

Máu đỏ bắn tung tóe, rực rỡ nhuộm vấy khắp mặt tuyết, giống như những hạt đậu đỏ - đậu tương tư.

Nhưng người đổ máu không phải Sở Ngọc, mà là Hoa Thác.

Cổ tay hẩn trúng tên. Mũi tên mạnh mẽ xuyên thấu tay, hẩn bị đau phải buông chuôi kiếm. Trường kiếm rơi nghiêng trên đồng tuyết, lần này rơi trên máu của chính hẩn.

Hoa Thác kinh sợ nhìn lại. Bên sườn núi, tà áo trắng của Dung Chỉ tung bay trong gió. Tay hẩn nắm cung tên, lại giương cung lấp tên, mũi tên từ phía xa nhằm thẳng Hoa Thác, xé gió mà tới.

Hoa Thác vội rút kiếm nghiêng người tránh, nhưng vẫn bị sượt da. Lần này, mũi tên thứ ba của Dung Chỉ lại một lần nữa đáp tới.

Mũi tên liên tiếp mũi tên, liên tục không ngừng nghỉ. Dung Chỉ mang vẻ dừng đứng hiem thấy, liên tục bắn tên về phía Hoa Thác, khiến trong quá trình tránh né, hẩn càng lúc càng phải rời xa chỗ Sở Ngọc.

Vừa tránh làm Sở Ngọc bị thương, vừa không để Hoa Thác lợi dụng lấy nàng làm lá chắn, nên có nhiều chỗ hiểm yếu không bắn được.

Dung Chỉ tính toán cẩn thận, và như hẩn mong muốn, dần dần bức Hoa Thác phải tránh xa nàng.

Hoa Thác hoàn toàn không nghĩ đến chuyện lợi dụng Sở Ngọc để cản mũi tên. Thậm chí, sau khi Dung Chỉ xuất hiện, sát ý của hẩn biến mất trong nháy mắt, không những thế, còn có chút vui mừng, vui mừng vì Dung Chỉ đến kịp thời, ngăn cản hẩn giết Sở Ngọc.

Túi đựng tên của Dung Chỉ vơi dần. Và khi mũi tên cuối cùng bắn ra, trên người Hoa Thác đã chồng chất vết thương. Tuy không phải trọng thương, nhưng tất cả cộng lại, trông tình cảnh rất thê thảm.

Vết máu trên tuyết kéo một đường vằn vẹo dài khoảng ba, bốn trượng, từ trước mặt Sở Ngọc đến chỗ Hoa Thác đứng. Hẩn phải dùng kiếm để ngăn cản những mũi tên liên tiếp, thân kiếm đã xuất hiện vết rạn. Vết mặt hẩn đau đớn, nhưng ánh mắt lại lóe lên khác thường khiến người ta sợ hãi.

Mùi máu ngai ngái hòa quyện với hương tuyết thơm thoang thoảng, nhanh chóng bị những đợt gió lạnh thấu xương thổi tan. Dung Chỉ không chút lưu tình, ngón tay buông dây cung, mũi tên cuối cùng bắn đi. Hoa Thác nâng tay khê ngăn, nhưng mũi tên lại một lần nữa trúng đích.

Tay hẩn ôm ngực. Máu từ kẽ tay xối xả trào ra, chảy xuống quần áo cùng màu đỏ tươi, rồi chảy xuống nền tuyết.

Gương mặt hẩn tái nhợt, nhưng lại an tĩnh.

Có lẽ những năm qua, hẩn đã đợi giờ khắc này. Chờ đợi... Dung Chỉ giết hẩn.

Cái gọi là yêu và hận, vĩnh viễn không chung đường, làm sao hẩn có thể dứt bỏ? Kiếm trong tay cũng không biết phải làm sao.

Ngày ngày sống trong hận thù, hẩn không có cách nào giải thoát. Ngày ngày đầy đọa chính mình, mà hẩn lại không thể nào học được cách buông tay bình thản như Sở Ngọc... Trời đất thê lương, những ngày đó sẽ không bao giờ trở lại...

Hoa Thác khe khẽ mỉm cười, suy sụp ngã xuống.

Lúc này, gương mặt không cảm xúc của Dung Chỉ mới hơi hơi thay đổi. Nhẹ buông tay, cung và túi tên rơi xuống, rồi hắn chậm rãi đi về phía Sở Ngọc.

276. Q.6 - Chương 279: Phượng Làm Sao Tù Hoàng (thượng)

Lúc Dung Chỉ bắt đến mũi tên thứ ba, dĩ nhiên Sở Ngọc đã mở mắt.

Nàng dường như đỡ dần, nhìn từng mũi tên đen nhánh liên tiếp bắn về phía Hoa Thác. Máu đỏ thẫm không ngừng tung tóe, vẩy trên nền tuyết. Cho đến khi hắn ôm ngực ngã xuống, nàng vẫn không phân biệt được, trước mắt mình là sự thật hay ảo giác.

Gió lớn bỗng nổi lên. Khí lạnh luồn qua tấm áo lông cáo, thấm vào da thịt trên chiếc cổ mảnh mai khiến Sở Ngọc rùng mình, đột nhiên bừng tỉnh. Mà lúc này, Dung Chỉ đưa tay khép mắt Trần Bạch, rồi đứng lên thông thả bước đến trước mặt nàng.

Nhìn vẻ nhàn nhã du nhiên của Dung Chỉ, Sở Ngọc bỗng nhớ đến một bộ phim mà nàng xem từ thời học đại học, đã rất nhiều lần xem cùng bạn bè, mỗi lần xem phim vừa cười vừa khóc.

Trong phim “Đại thoại Tây du”, Tử Hà tiên tử nói: “Đức lang quân như ý của ta phải là một anh hùng cái thế, mình mặc kim giáp thánh y, chân đạp mây bảy sắc cầu vồng đến đón ta!” (*)

Dung Chỉ không phải anh hùng cái thế theo kiểu truyền thống. Trong lòng hắn không có cái gọi là đạo nghĩa, trong mắt hắn, thế gian chỉ có lợi và hại. Hắn luôn bày mưu tính kế, dù chết vẫn ung dung, không mất đi lý trí hào hùng.

Hắn không có “kim giáp thánh y”, chỉ thường mặc y phục trắng, trông thư sinh văn nhã. Nhưng thật ra, bề ngoài đó là lừa người. Ẩn sâu trong ánh mắt dịu dàng ôn hòa kia là tâm cơ kín đáo, trình độ lừa gạt bậc thầy.

Dưới chân hắn không có mây bảy sắc cầu vồng. Lúc này, hắn đang giẫm lên mặt tuyết lạnh lẽo hòa cùng máu của Hoa Thác. Chân hắn đã từng giẫm lên rất nhiều máu tươi, và sau này cũng sẽ như thế, để đi con đường mà hắn đã chọn.

Cho nên, hắn không phải là lang quân như ý của nàng.

Nhưng tại sao, tại sao... khoảnh khắc nhìn thấy Dung Chỉ, cõi lòng đang chết lặng bỗng trở nên ấm áp như thế?

Có phải nàng vẫn đợi hắn? Có phải từ đầu đến giờ, nàng luôn tin rằng, vào lúc nàng nguy cấp nhất, hắn sẽ bình tĩnh xuất hiện để kịp thời cứu nàng?

Bình Thành cách Lạc Dương hai nghìn dặm, dù có phóng tầm mắt bao nhiêu cũng không thể nào thấy được.

Vậy mà hắn đã tới.

Sao có thể thần kỳ như thế?

Sở Ngọc đưa tay bịt chặt miệng, kiềm chế không bật lên tiếng khóc nghẹn ngào. Nàng không chớp mắt, nhìn Dung Chỉ thanh nhã xuất trần giữa một vùng gió tuyết, giống như nhìn thấy một ảo mộng mong manh, chỉ cần khẽ chớp mắt là lập tức tan biến.

Dung Chỉ im lặng, thậm chí không hề cất tiếng an ủi. Hắn chỉ đứng đó nhìn nàng, thật lâu sau mới đưa bàn tay thon dài đẹp đẽ gỡ tay nàng ra.

Sở Ngọc do dự một lát, rồi cuối cùng đặt tay mình vào lòng bàn tay hắn.

Giữa trời đông giá rét, lúc mới chạm nhau, hai bàn tay lạnh buốt khiến cả hai người khẽ rùng mình. Nhưng sau đó, giữa cái lạnh khiến vạn vật điêu tàn bỗng xuất hiện luồng nhiệt ấm nóng, xóa dần đi sự buốt giá thể lương.

Đường như chỉ cần ở gần bên, cả hai sẽ cảm thấy mạnh mẽ và ấm áp.

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười, dùng lực ử bàn tay buốt giá của nàng vào lòng để sưởi ấm. Ông tay áo trắng xòe rộng như cánh bướm, tương phản với màu áo đen của Sở Ngọc.

“Cuối cùng cũng thấy nàng!” Dung Chỉ điềm nhiên cất tiếng, giọng có phần hơi uể oải: “Muốn nhìn thấy nàng, nên theo từ Bình Thành đến đây!” Hắn đưa tay lên, nhẹ nhàng vén những sợi tóc lòa xòa bên vành tai Sở Ngọc.

Bị ảnh hưởng bởi vẻ ung dung nhàn tản của hắn, Sở Ngọc cũng lập tức phục hồi lại tinh thần, không còn căng thẳng như khi đứng giữa sự sống và cái chết hồi nãy nữa. Tuy chỉ muốn được tiếp tục đứng thế này, nhưng nàng không thể không trấn tĩnh lại, cầm lấy tay Dung Chỉ: “Nhanh đi cùng ta, xem A Man và mọi người thế nào!” Nhất là A Man. Vừa nãy Hoa Thác nói A Man đã chết. Nhưng chưa nhìn thấy xác, nàng chưa thể từ bỏ hi vọng.

Sở Ngọc kéo Dung Chỉ chạy lên núi. Lúc qua chỗ Hoa Thác và Trần Bạch nằm, nàng hơi chậm bước nhưng không dừng lại, tiếp tục hướng lên núi.

Rất nhanh chóng, bọn họ quay lại nơi A Man ngăn cản Hoa Thác lúc trước, xa xa nhìn thấy mấy bóng người.

A Man nằm trên đất, xung quanh là mấy người lạ mặt đang xem xét vết thương.

Bên tai nàng truyền đến tiếng nói thấp nhu: “An tâm đi, tuy hắn bị trọng thương nhưng vẫn còn hi vọng sống sót. Lần này hắn được cứu kịp thời, mà cơ thể lại vốn tráng kiện, chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng một thời gian là bình phục thôi!”

Sở Ngọc sững sốt, bất giác quay sang Dung Chỉ, thấy vẻ mặt hắn rất điềm tĩnh, không hề tỏ vẻ ngạc nhiên chút nào, lập tức hiểu đây là những người mà hắn mang theo.

Dung Chỉ thản nhiên tiếp lời: “Trần Bạch là do ta dạy dỗ. Hắn quen dùng phương pháp gì, ta hiểu rất rõ. Khi phát hiện Phùng Đình có khả năng xuống tay với nàng, ta lập tức đuổi đến Lạc Dương. Dựa theo những dấu vết để lại, truy tìm không khó!”

Trần Bạch phát giác ra sự việc trước một ngày so với kế hoạch của bọn chúng, khiến đối phương phải ra tay sớm hơn dự định. Mà Dung Chỉ cũng phát hiện ra sự khác thường trước một ngày, hai bên cùng lúc phối hợp.

Sau khi đuổi đến Lạc Dương, Dung Chỉ thấy thi thể la liệt khắp nơi trong thành, tuy vô cùng lo lắng nhưng lập tức nghĩ ra đối sách. Hắn biết rõ thủ pháp quen dùng của Trần Bạch, chỉ cần hơi suy nghĩ một chút là có thể đoán được hướng mà Sở Ngọc đi. Rồi hắn thu thập những thuộc hạ còn lại ở Lạc Dương, thúc ngựa đuổi theo.

Xác định Sở Ngọc đã lên núi, hắn và thuộc hạ chia nhau đi tìm. Nhưng nhờ biết rõ Trần Bạch hơn cả, hắn là người đầu tiên tìm thấy nàng. Về phần những người khác, giờ phút này có lẽ đã tìm thấy Hoàn Viễn và những người còn lại.

A Man được băng bó vết thương cẩn thận, rồi một người công hắn lên lưng. Sở Ngọc thấy A Man vẫn còn hô hấp, cuối cùng mới có thể buông lỏng tinh thần. Dù sao Hoa Thác cũng không phải kẻ tàn bạo mất hết lương tâm, vẫn để cho A Man một con đường sống.

Lúc này, Hoàn Viễn và Ấu Lam – lúc trước chia hai đường chạy trốn cũng được đưa đến trước mặt Sở Ngọc.

Nhìn thấy Hoàn Viễn, khóe miệng Sở Ngọc khẽ mấp máy, dù thế nào cũng không thể vui lên được. Trên đường hao tổn bao nhiêu người, Trần Bạch chết, A Man trọng thương, Hoa Thác mất mạng. Trước tình cảnh này, dù tìm được đường sống trong chỗ chết, nàng cũng không thể nào vui vẻ được.

Tâm tình Hoàn Viễn phức tạp. Một mặt hấn cảm kích vì Dung Chỉ cứu Sở Ngọc, nhưng mặt khác, hấn lại phải mang ơn kẻ kia một lần nữa, có chút không cam lòng.

Dung Chỉ lạnh nhạt quét mắt qua Hoàn Viễn và Ấu Lam. Sau đó, trước ánh mắt kinh ngạc của Sở Ngọc và Hoàn Viễn, hấn tiến lên một bước, túm lấy Ấu Lam. Ngón tay hấn lạnh buốt như tuyết, khiến Ấu Lam run rẩy. Giá lạnh và sợ hãi, hai mắt Ấu Lam đầm lệ, kinh sợ nhìn Dung Chỉ, không biết hấn định làm gì.

Khóe miệng Dung Chỉ vẫn mỉm cười ôn hòa, động tác trên tay lại rất nhanh nhẹn dứt khoát. Một tay hấn khóa trụ tay Ấu Lam, một tay xé mở cổ áo nàng ta. Từ ngực áo Ấu Lam rơi xuống một túi vải nho nhỏ. Trong đó, khoảng hơn mười hạt đậu đỏ rục rờ lăn ra.

Dung Chỉ cũng không nhiều lời, chỉ hỏi: “Người có gì để nói không?”

Nhìn thấy tình cảnh này, Sở Ngọc bỗng hiểu ra. Hoa Thác có thể đuổi theo bọn họ, là bởi vì Ấu Lam rắc đậu đỏ. Nàng ta không ngừng rắc đậu ở những vị trí mấu chốt, chỉ đường cho Hoa Thác.

Trần Bạch bố trí sắp xếp bao nhiêu, cuối cùng lại bị phá hủy hoàn toàn vì những hạt đậu đỏ. Mà bản thân hấn cũng mất đi tính mạng.

Nhớ lúc trước Hoa Thác đã kết liễu tính mạng Trần Bạch thế nào, Sở Ngọc không khỏi bi phẫn. Nàng nhìn Ấu Lam: “Vì sao người lại làm như thế?”

Nàng tự thấy, mình chưa từng bạc đãi Ấu Lam, lần này dù phải chạy trốn chết cũng không bỏ rơi nàng ta. Chính vì lòng thương không đúng chỗ đó đã dẫn đến họa sát thân, thậm chí liên lụy làm A Man trọng thương, Trần Bạch phải bỏ mình oan uổng.

277. Q.6 - Chương 280: Phượng Làm Sao Tù Hoàng (trung)

Ấu Lam co rúm người, trong mắt viết rõ hai chữ bất an và sợ hãi. Nàng ta không dám nhìn Sở Ngọc, lại càng không dám nhìn Dung Chỉ, một lát sau bị đau khóc thành tiếng: “Thái hậu, thái hậu...”

Tiếng nàng ta rất nhỏ, nhưng vẫn truyền đầy đủ tới tai Sở Ngọc: “Thái hậu đã nhận lời với ta, chỉ cần ta đồng ý làm việc cho người, thì sau này, người sẽ cho ta hầu hạ Dung công tử...”

Giọng nói chất chứa tuyệt vọng.

Sở Ngọc ngạc nhiên nhìn Dung Chỉ, đột nhiên cảm thấy rất vớ vẩn: thế này là thế nào?

Ngữ điệu Ấu Lam vẫn tuyệt vọng mất mát như thế. Có lẽ biết rằng, lần này dù biện giải thế nào cũng không thoát khỏi cái chết, nàng ta dường như không còn để ý gì nữa, cứ thế nói ra tất cả: “Từ trước kia rất lâu, lúc còn ở phủ công chúa, ta đã rất ngưỡng mộ Dung công tử. Nhưng ai cũng biết công chúa độc chiếm Dung công tử, dù có thế nào ta cũng không thể để công chúa phát giác ra chuyện này. Chỉ cần được nhìn thấy Dung công tử từ xa, là ta đã hạnh phúc lắm rồi!...”

“Công chúa rời Kiến Khang, rời khỏi Nam triều. Ta nghĩ chỉ cần đi theo công chúa là có thể nhìn thấy công tử, vậy là cùng đi...”

Từ rất lâu trước kia, người trẻ tuổi ung dung cao nhã đã để lại dấu ấn sâu đậm trong lòng nàng. Chỉ một nụ cười thoáng qua cũng khiến nàng không thể nào quên được.

Sở Ngọc thở dài. Năm đó lúc rời khỏi Kiến Khang, nàng đã định thu xếp ổn thỏa cho Ấu Lam, nhưng nàng ta khăng khăng cự tuyệt. Hóa ra, đối phương không phải trung thành tận tâm với mình, mà vì muốn được ở gần Dung Chỉ.

“Giữa đường công tử rời đi, ta cũng không biết phải làm sao ngoài việc đi theo công chúa... Mà lần này, công chúa lại định ra đi, có lẽ sau này sẽ không còn cơ hội được nhìn thấy công tử nữa... Sau đó, thái hậu phải người đến tìm ta...” Và kết quả là như vậy.

Thái hậu chỉ chấp nhận một thỉnh cầu nho nhỏ của Ấu Lam, thậm chí không hứa cho nàng ấy được lấy Dung Chỉ. Nàng sẽ tiếp tục là một thị nữ nhỏ bé bên cạnh hắn. Có thể lại được nhìn thấy hắn, là mơ ước lớn lao đẹp đẽ nhất.

Không có yêu cầu nào khác xa vời.

Ấu Lam nói dứt quãng, được khoảng hai câu lại dừng. Trong lúc nàng ta ngập ngừng dừng lời, Sở Ngọc thở dài cất tiếng: “Vì sao không nói cho ta biết? Người không nói, nên ta không biết người lại có tâm sự như thế!”

Bờ vai Ấu Lam run rẩy. Chậm chạp, nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt vô cùng tuyệt vọng: “Cho người biết rồi thì sẽ thế nào?” Nàng ấy tuyệt vọng như vậy, không phải bởi sợ chết, mà vì hiểu quá rõ về con người Dung Chỉ.

Một thân phận nhỏ bé yếu ớt không đáng kể, mất đi lá chắn bảo vệ, sẽ rất nhanh chóng tan thành tro bụi. Sở Ngọc bắt giác nhìn về phía Dung Chỉ. Dù sao suốt dọc đường, tổn hại nhiều nhất là thuộc hạ của hắn. Mà sự việc cũng bắt nguồn từ hắn, về tình về lý, quyền xử trí Ấu Lam thuộc về hắn.

Khuôn mặt Dung Chỉ lạnh lùng, không mấy may động lòng. Hắn nâng tay lên, dùng lực ấn một cái. Cổ Ấu Lam phát ra tiếng “rắc”, đầu ngoẹo sang bên.

Dung Chỉ giết Hoa Thác trước, rồi đến Ấu Lam. Tuy hai người này nguy hại cho tính mạng của Sở Ngọc, không phải không có lý do đáng giết, nhưng giết người lạnh lùng quyết đoán như hắn, chắc không có mấy người.

Hai thi thể, một người vốn là bạn hữu của hắn, vì bị lừa gạt mà phản hận thành thù, một người vì ái mộ hắn mà bị Phùng thái hậu dụ dỗ. Tuy có nhiều chỗ đáng giận, nhưng cả hai người đều đáng thương.

Sở Ngọc không phải thánh nhân lấy ơn báo oán, cũng không định bảo Dung Chỉ tha cho họ. Nhưng thấy hắn ra tay lạnh lùng không chút dao động khiến lòng nàng không khỏi run rẩy.

Sở Ngọc biết mình mâu thuẫn một cách vô lý. Bao nhiêu người đã chết vì họ, Dung Chỉ cũng là vì nàng, nhưng...

Đẩy xác Ấu Lam vẫn còn hơi ấm ra, thoáng nhìn Sở Ngọc với ánh mắt hơi hồi hộp, Dung Chỉ khẽ mỉm cười, chủ động nắm lấy tay nàng: “Ta có chuyện muốn nói với nàng!”

Sở Ngọc vẫn còn hỗn loạn. Cho đến lúc bị hắn kéo đi, đến chỗ chỉ có hai người thì nàng mới bình tĩnh: “Có chuyện gì vậy?” Nàng lơ mơ cảm thấy, Dung Chỉ hơi khác thường.

Từ khi hắn bắt đầu xuất hiện, luôn trầm thiết dịu dàng, khác hẳn vẻ hờ hững như gần như xa trước kia. Hình như hắn chủ động vượt qua giới hạn để tỏ rõ điều gì đó.

Nhưng giờ phút này, Sở Ngọc lại không chịu nổi, muốn lùi về phía sau.

Nhưng bất ngờ là, Dung Chỉ không nói gì. Hắn chỉ cầm tay nàng, cúi đầu ngắm nghía tỉ mỉ từng đường vân, như ngắm một đóa hoa đẹp đẽ quý giá.

Một lúc sau, Dung Chỉ thu hồi ánh mắt, rồi lấy từ trong ngực áo ra một vật, nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay nàng, mỉm cười: “Theo sáng kiến của nàng trước kia, ta làm ra một cái vòng giống như của Thiên Như Kính!”

Sở Ngọc tập trung nhìn kỹ. Chiếc vòng bạc nằm yên lặng trên tay nàng, phản ánh ánh sáng lấp lánh. Vừa rồi Dung Chỉ ôm nàng, cảm thấy trong ngực hắn có vật gì cứng cứng, không ngờ lại là thứ này.

Dung Chỉ cười cười nháy mắt mấy cái: “Ta đã bỏ công sức làm ra nó, tuy nàng không dùng được nhưng cầm để ngắm cũng hay. Nàng có thứ này, sớm muộn gì Thiên Như Kính cũng sẽ đến tìm, lúc đó cho nàng xả giận thoải mái!”

Sở Ngọc lại rơi vào hốt hoảng. Từ khi Dung Chỉ xuất hiện, phần lớn thời gian là nàng ngây ngẩn, cảm giác mọi chuyện chỉ như một giấc mơ. Vốn tưởng rằng không còn cơ hội có chiếc vòng, không ngờ có thể lấy lại bằng cách này, được rồi mất, mất rồi lại được.

Ngây người một hồi, Sở Ngọc mới cẩn thận cất chiếc vòng quý giá vào ngực áo. Nhìn động tác dè dặt của nàng, trong mắt Dung Chỉ ánh lên ý cười cổ quái, nhưng chỉ chớp mắt sau lại khôi phục như thường.

Sở Ngọc cho rằng Dung Chỉ đã sớm phát hiện ra kế hoạch của Phùng thái hậu, nên từ Bình Thành đuổi tới Lạc Dương rồi theo dấu vết tìm được mình. Về phần chiếc vòng, nàng cũng chỉ đoán rằng hắc dùng quỷ kế, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới, ở Bình Thành, hắc đã thất bại thảm hại.

Những người còn lại đi theo đường khác, Dung Chỉ và Sở Ngọc cùng sóng bước. Vừa đi, hai người vừa nắm chặt tay nhau như không muốn rời xa. Nhưng xuống đến chân núi, Sở Ngọc dừng bước, rút tay ra, mỉm cười nhìn Dung Chỉ: “Bao giờ ngươi trở lại Bình Thành?”

Dung Chỉ chậm rãi thu hồi tay, sóng mắt nhu hòa như nước. Hắc mỉm cười nhìn nàng: “Nàng đi cùng ta được không?” Trong mắt hắc là ý chờ mong tha thiết rõ ràng, chờ đợi nàng đồng ý.

Nhìn hắc, thiếu chút nữa Sở Ngọc gật đầu chấp thuận. Nhưng rốt cuộc nàng vẫn có chứng ngại không thể xóa bỏ được, những người vừa chết, những người đã chết trước đây, thủ đoạn tác phong của Dung Chỉ... Đó vẫn là vật cản giữa hai người.

Cho nên, nàng chỉ có thể cúi đầu, từ chối lời mời của hắc: “Không!”

Gió lạnh như dao cắt, rét thấu xương.

Đạo bất đồng bất tương vi mưu.

278. Q.6 - Chương 281: Phượng Làm Sao Tù Hoàng (hạ)

Gió lạnh thấu xương thổi qua những đám tuyết, bao trùm sắc áo đỏ của Hoa Thác, dần dần vùi lấp hắc.

Nhưng đúng lúc này, có người đi tới, thấy khuôn mặt Hoa Thác lộ ra giữa đồng tuyết hình như hơi động, liền bước tới hỏi với vẻ sốt ruột: “Là hắc sao?”

Người đó đến gần kiểm tra hô hấp, không ngờ phát hiện hắc vẫn còn thoi thóp thở, liền lôi người ra khỏi đồng tuyết.

“Tổng quân thiên lý, chung tu nhất biệt” (Tiễn chàng ngàn dặm, cuối cùng vẫn phải từ biệt một lần), đứng bên bờ sông nước chảy xiết, Sở Ngọc thấp giọng nói.

Lần này chia tay, chắc Dung Chỉ sẽ trở lại Bình Thành, còn nàng thì đi theo hướng ngược lại.

Mùa đông năm nay hình như dài lê thê, khiến cho người ta có cảm giác vĩnh viễn sẽ không sang mùa xuân.

Sở Ngọc trong lòng rầu rĩ. Nàng biết mình chưa thể hoàn toàn dứt bỏ Dung Chỉ, nhưng dù có thế nào cũng không thể chung đường với hắc. Nhìn khuôn mặt đẹp đẽ kia vẫn thản nhiên ung dung, dường như việc nàng ra đi chẳng ảnh hưởng chút gì đến hắc khiến lòng nàng thầm tức giận. Chẳng lẽ hắc không biết nói câu gì tỏ ý muốn giữ nàng lại sao?

Vừa giận dữ, Sở Ngọc lại lập tức tự giễu thầm: rốt cuộc nàng đang mong đợi điều gì? Đã biết rõ kết cục không thể thay đổi, Dung Chỉ cũng sẽ không làm việc vô ích phí công.

Hắc vốn là người như vậy.

Dung Chỉ nhìn Sở Ngọc. Cặp mắt đen thẳm thâm sâu khó lường giờ đây tràn ngập hứng thú. Ánh mắt hắc lúc này là thứ ám áp duy nhất giữa đất trời giá lạnh. Hắc khẽ mỉm cười, nhàn nhã thoải mái, đưa tay vén sợi tóc mai của nàng bị gió thổi lòa xòa. Ngón tay trắng mịn, động tác dịu dàng, như đang nâng niu một bông hoa tuyết mà chỉ cần khẽ dùng lực là nát vụn.

Hắn vuốt tóc nàng, ngón tay chậm chậm trượt xuống, chậm rãi mơn trớn gò má lạnh buốt của nàng. Hình như dùng dằng không muốn rời tay, lại tiếp tục vuốt ve.

Tiếp xúc với làn da hắn, mọi râu rĩ của Sở Ngọc rất nhanh chóng tiêu tan, mà chuyển thành ngưng đọng. Những nơi tay hắn chạm đến đều nóng rực như thiêu như đốt. Nàng liếc nhanh sang xung quanh rồi chặn tay hắn lại, đỏ mặt, hạ giọng nói nhỏ: “Có nhiều người đang nhìn đấy!”

Dung Chỉ nghe theo nàng dừng lại, nhưng ánh mắt vẫn dịu dàng ấm áp trên gương mặt nàng như trước, dường như muốn khắc sâu hình ảnh nàng trong tâm trí. Hắn thấp giọng: “Hãy để ta nhìn nàng! Sau này, có lẽ không còn cơ hội nữa...”

Nghe giọng nói trầm thấp của hắn, Sở Ngọc cảm thấy mềm lòng. Do dự một chút, nàng cất tiếng: “Người... sau này còn nhiều cơ hội gặp ta mà! Dù sao những người xung quanh ta đều là thuộc hạ của người, chắc chắn người sẽ biết ta ở đâu. Thỉnh thoảng gặp mặt, là hoàn toàn có thể!”

Dung Chỉ không đáp, chỉ nhếch mép cười: “Công chúa đi đi! Hãy bảo trọng!”

Sở Ngọc trầm mặc trong khoảnh khắc rồi khẽ gật đầu: “Tạm biệt!” Nàng nghiêng răng dứt khoát, nhìn về phía chiếc thuyền. Trên thuyền, Hoàn Viễn đang đợi nàng.

Tất cả những người mà Dung Chỉ mang theo đều lên thuyền cùng Sở Ngọc. Lúc thuyền từ từ rời bến, Sở Ngọc quay lại, chỉ thấy bóng Dung Chỉ cô đơn đứng bên bờ sông. Hắn cúi xuống vớt một mảnh băng trôi phía trước. Lúc ngẩng lên, gương mặt lại cao nhô, ung dung như tuyết. Gương mặt đó, cho tới nay luôn khiến nàng vừa yêu vừa hận, thương nhớ không nguôi mà cũng tức giận không nguôi.

Sở Ngọc đứng từ xa, góc độ hơi chếch nên không nhìn rõ. Ngón giữa của Dung Chỉ như bị cắt, máu chảy xuống tuyết trông ghê người.

Nhìn thấy con thuyền xuôi dòng càng lúc càng xa, khóe miệng tái nhợt của Dung Chỉ thoáng hiện một nét cười. Như sương sa, như khói tuyết, như cỏi mộng đẹp dễ, phẳng phất như hết thấy thế gian đều là hư ảo không chân thực, chớp mắt mà lướt qua.

Đứng thêm một hồi, rồi hắn xoay người bước đi, không tiếp tục nhìn theo bóng thuyền ngày càng nhỏ dần nữa. Bước chân nhẹ nhàng chậm chạp, không mục đích.

Tuyết rơi lơ phơ lất phất.

Trong cơ thể, luồng khí lực vô hình đã hoàn toàn không khống chế được nữa rồi. Hắn cảm giác, dường như có một thanh kiếm đang chém tới chém lui trên từng tác thịt, không thể đếm xuể bao nhiêu nhát kiếm. Toàn thân hắn, từ sâu trong tim đến tận đầu ngón tay, mỗi tác da thịt đau đớn như bị lãng trì. Hắn vốn có khả năng chịu đựng kiên cường, nhưng giờ phút này gương mặt cũng không khỏi méo mó vì đau đớn.

Khuôn mặt tuấn mỹ, ánh mắt mờ mịt vì đau, khiến lúc này hắn mang một vẻ đẹp mỹ lệ mà thê lương. Giờ phút này, xung quanh hắn chỉ có tuyết trắng mù trời làm bạn.

Từng tác da thịt đau đớn, chỉ bước mấy bước thôi mà Dung Chỉ cảm thấy cả cơ thể như đang bị băm vằm. Nhiều nhát kiếm như tập hợp lại cùng lúc, khiến hắn lần thứ hai đau đớn mãnh liệt. Khí lực không thể khống chế từ trong cơ thể tàn sát bừa bãi, không thể chặn không thể ngăn cản. Trái tim dường như bị một tấm lưới sắc nhọn thít chặt, mỗi một cạnh sắc cắt tới cắt lui. Nhưng ở đó, vẫn có một cảm giác ấm áp kiên định, dù thế nào cũng không thể tiêu diệt được.

“Rồi có một ngày, người sẽ phải ném trải cảm giác đau khổ tốt cùng, tan nát cõi lòng chỉ muốn chết đi. Ông trời sẽ không để người tiêu dao như thế, nhất định sẽ có một ngày!”

“Người sẽ bởi vì không có được mà trần trọc trần trở, sau khi có được rồi lại ngày đêm sợ hãi mất đi!”

“Rồi sẽ có một ngày, người trả giá bằng cả tấm chân tình, lại bị người giày xéo vứt bỏ. Yêu mà phải biệt ly, cầu mà không được, khiến người phát điên, cả thể xác và tinh thần đều vỡ nát!”

Ta sẽ không.

Dung Chỉ lặng lẽ tự nói với chính mình.

Sống chết, yêu hận, đều là tự chính bản thân ta lựa chọn. Ta không hối hận, cũng không đau khổ.

Đây là con đường do ta lựa chọn, không cần ai thương hại, cũng không hề do dự băn khoăn.

Sống do ta, chết cũng do ta.

Thắng vui vẻ, bại cũng ung dung.

Dung Chỉ khẽ mỉm cười, chậm rãi bước tiếp. Hắn nhớ lúc chia tay, Sở Ngọc lưu luyến không rời nói “Tạm biệt”, bất giác lại mỉm cười.

Tạm biệt?

Không, là vĩnh biệt.

Sở Ngọc đứng trên thuyền, thấy Dung Chỉ đứng bên bờ sông một lát rồi xoay người bước đi. Nàng thở dài rồi cũng quay người bước vào trong khoang.

Bên trong, bếp lửa cháy đượm ấm áp. Sở Ngọc cởi áo khoác lông, ngồi xuống gần bếp sưởi, cảm thấy khí lạnh dường như tiêu tan. Nhưng bất giác, nàng không khỏi lo cho Dung Chỉ, giờ này hắn thế nào, có bị lạnh không?

Đã tự dặn lòng không được nghĩ ngợi thêm nữa, nhưng Sở Ngọc không thể khống chế được. Mỗi lúc nhớ đến một đoạn hồi ức, nàng lại cảm thấy tiếc nuối. Nhưng nghĩ rằng Dung Chỉ đã có thể tới đây, tức là ở Bình Thành hắn đạt được thắng lợi cuối cùng, nàng cũng thấy vui thay cho hắn.

Bây giờ xem ra, Dung Chỉ đã xoay chuyển được cục diện. Lời nàng nói không ứng nghiệm, rốt cuộc hắn đã chiến thắng vận mệnh...

Nghĩ đi nghĩ lại, bỗng nhiên Sở Ngọc mở to hai mắt, cả người cứng đờ.

... Không đúng.

Dung Chỉ đã đuổi đến tận đây, sao có thể để nàng ra đi dễ dàng như thế?

... Không đúng.

Nếu tại Bình Thành hắn giành được thắng lợi hoàn toàn, sao lại để nàng đi Nam triều? Ở Lạc Dương chẳng phải sẽ an toàn hơn sao?

Với chí hướng của Dung Chỉ, tất nhiên sẽ không cam tâm dừng lại ở một nửa giang sơn. Tương lai chắc chắn hắn sẽ cho quân xuống phía nam. Đến lúc đó, Nam triều sẽ rơi vào chiến loạn, há chẳng phải càng thêm nguy hiểm?

Nếu thật sự hắn nghĩ cho nàng, sao có thể làm như thế?

Rốt cuộc không ngồi yên được nữa, Sở Ngọc đứng bật dậy, bước nhanh ra ngoài. Ngoài khoang thuyền gió thổi lạnh lẽo, nàng mới nhận ra mình quên mặc áo khoác, lạnh lùng cất tiếng: “Dừng thuyền! Ta muốn xuống thuyền!”

Tiếng nói bay trong gió rét, lộ ra nỗi sợ hãi.

279. Q.6 - Chương 282: Huyết Lệ Khôi Phục Nghĩa Tình

“Dừng thuyền!”

Khi tiếng hét đầu tiên lọt thỏm giữa âm thanh tuyết rơi ào ạt, Sở Ngọc bỗng phát hiện, mình lại có thể hoảng sợ đến thế.

Dung Chỉ hần...Dung Chỉ hần... Lời từ biệt cuối cùng, hắn không kêu tên mà gọi nàng là công chúa. Đây là lời xưng hô từ nhiều năm trước, dường như hắn cố tình kéo rộng khoảng cách giữa hai người.

Mọi suy nghĩ đều vỡ vụn, Sở Ngọc cảm thấy hơi thở mình gấp gáp, trái tim như bị bóp nghẹt bởi một áp lực khổng lồ. Nếu không làm gì đó, nàng không thể nào yên tâm được.

Thấy Sở Ngọc kích động như thế, Hoàn Viễn vội chạy đến, đỡ lấy cơ thể nàng không đứng vững, thấp giọng hỏi: “Sao vậy?”

Sở Ngọc hoảng loạn nắm lấy tay hắn như bắt được cọc rơm cứu mạng, vội vàng nói: “Ta muốn xuống thuyền!”

Nàng nhất định phải quay trở lại gặp hắn, để đảm bảo rằng hắn được bình an.

Thuyền đã chạy đến khu vực giữa sông, thuận gió dong buồm, nhưng vì Sở Ngọc một mực yêu cầu nên phải tìm chỗ neo lại. Nàng chỉ mang theo mấy người, dùng xuồng nhỏ cập bờ, sau đó vội vã chạy ngược trở lại.

Chạy thật lâu sau mới về đến chỗ hai người chia tay lúc nãy, Sở Ngọc cúi xuống kịch liệt thở gấp. Không thấy bóng dáng Dung Chỉ đâu, không biết hắn đi hướng nào rồi. Nàng cảm thấy ruột nóng như lửa đốt, lo lắng sợ hãi, không tài nào dụi đi được.

Dung Chỉ, Dung Chỉ đâu rồi?

Chạy một lúc dưới tuyết, từ đỉnh đầu xuống người nàng phủ đầy tuyết trắng. Lúc này, tuyết cũng lấp kín tất cả dấu vết. Sở Ngọc vừa thở gấp vừa hốt hoảng nhìn chung quanh. Cuối cùng, nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt bất ngờ lướt qua một bóng người mờ ảo trên sườn núi phía trước, nhưng thoáng cái lại biến mất không vết tích.

Hắn lên núi làm gì?

Cẩn chặt rằng, không quan tâm bản thân vì chạy quá gấp nên đau buốt từ cổ họng đến lồng ngực, cũng chẳng quan tâm hai chân ê ẩm tê dại đến phát run, Sở Ngọc vội vã chạy lên núi.

Dung Chỉ bước đi không biết đã bao lâu. Trong cơ thể, xương thịt như bị nghiền nát vô số chỗ. Nhưng mỗi lần cúi xuống nhìn, hắn lại ngạc nhiên vì thấy bề ngoài mình vẫn nguyên vẹn không chút tổn hao như trước.

Trước mắt trở nên mờ mịt tối dần, thậm chí hắn không phân biệt được, lúc này mình còn sống hay đã chết. Hoặc nói cách khác, thực ra có lẽ cơ thể hắn đã chết, nhưng linh hồn vẫn còn luẩn quẩn trong gió rét nơi đây.

Vì sao hắn vẫn đi về phía trước, không muốn dừng lại?

Dưới chân bỗng bước hẫng, lúc này Dung Chỉ mới giật mình sự tĩnh và ý thức được, mình đã vô tình đi vào tử lộ. Hắn lấy lại bình tĩnh, tầm nhìn phía trước sáng hơn một chút và có thể nhìn rõ ràng. Đây là đỉnh núi hiểm trở, ngăn cách với đỉnh núi đối diện bởi một con sông cuộn cuộn nước chảy xiết, xa khoảng hơn mười trượng ở phía dưới kia. Nhưng lúc này trước mắt hắn chỉ có một màu tuyết trắng xóa.

Khẽ nhú mào, hắn định quay trở lại. Nhưng thân hình vừa khẽ nhúc nhích, hắn lại dừng động tác, khoe miệng nhếch lên nụ cười hơi kỳ dị.

Có người tới.

Một bóng đen nho nhỏ cùng với tiếng bước chân dồn dập đang hướng thẳng về phía này.

Dung Chỉ vỗ nhẹ tay áo, choàng rộng y phục rồi ngồi xuống mặt tuyết.

Lúc Sở Ngọc thở không ra hơi đuổi tới, cảnh tượng nhìn thấy là Dung Chỉ nhàn nhã ngồi trên đỉnh núi, phóng tầm mắt thưởng thức phong cảnh sơn thủy hữu tình.

Lúc này, ánh mặt trời bao trùm cả một vùng núi tuyết, xung quanh trắng xóa mờ mịt, ánh tuyết phát quang rực rỡ chói lọi. Dung Chỉ ngồi tại nơi đây, gương mặt trầm tĩnh cũng như tắm trong ánh hào quang rực rỡ.

Lúc Sở Ngọc đến gần, Dung Chỉ ngoảnh đầu lại. Hắn mỉm cười, ánh mắt trầm tĩnh xa xăm, cất lời với ý hơi trêu chọc: “Sao lại quay lại? Nàng không thể đi sao?”

Sở Ngọc nghiêm mặt không trả lời. Chẳng quan tâm mình còn chưa bình ổn hô hấp, nàng vội lao đảo bước qua, nhìn chăm chăm đánh giá hần cẩn thận từ đầu đến chân. Xác định hần không sao, rốt cuộc nàng mới nhẹ nhàng thở ra, lập tức ngồi xuống đồng tuyết: “Hóa ra là ta đa nghi rồi!”

Liếc mắt nhìn sang Dung Chỉ bên cạnh, Sở Ngọc hơi bối rối, chỉ nhỏ giọng oán giận: “Vừa rồi thấy người có chút kỳ lạ, ta tưởng người gặp chuyện gì nên vội quay lại...” Vừa rồi, chắc chắn rất nhiều người nhìn thấy vẻ hốt hoảng của mình, thật là bẽ mặt!

Ánh mắt nhu hòa, Dung Chỉ cười dài: “Vừa nãy ta cố ý như thế để xem nàng có quay lại không, ngờ đâu nàng quay lại thật! Bây giờ có giận ta không?”

Sở Ngọc tái mặt. Nàng lo lắng như thế, kết quả đổi lại một câu hần cố ý trêu đùa nàng. Kẻ này không biết nói câu nào để nghe hay sao? Thấy nàng lo lắng thì thích chí lắm sao?

Lửa giận bốc ngút đầu, Sở Ngọc định đứng phắt dậy. Nhưng tay vừa chạm vào tuyết lạnh buốt, nàng bỗng nghĩ lại. Lúc nãy nàng chẳng quan tâm bất cứ thứ gì, liên tục vấp ngã lại đứng dậy chạy tiếp. Nàng vội vã sợ hãi vô cùng, thậm chí tự nhủ: chỉ cần Dung Chỉ không sao thì nàng không quản bất cứ điều gì.

Bây giờ Dung Chỉ ngồi yên ổn trước mặt nàng, có thể mỉm cười trêu đùa nàng, như vậy còn chưa đủ hay sao?

Lửa giận bỗng tan thành mây khói, Sở Ngọc bĩu môi, nói với vẻ hơi chán nản: “Được rồi, ta rất ngây thơ ngu ngốc, rất dễ bị lừa, người vừa lòng chưa?” Dừng một chút, nàng đưa tay nắm lấy bàn tay lạnh buốt của Dung Chỉ, thấp giọng nói: “Người tâm cơ sâu, bản lĩnh lớn, ta bị người lừa cũng không tính là bẽ mặt. Vừa rồi ta nghĩ, chỉ cần người bình an, thì ta không quan tâm đến bất cứ điều gì khác. Bây giờ có thể nhìn thấy người, ta rất vui. Người thích lừa bao nhiêu thì cứ lừa bấy nhiêu đi!”

Dung Chỉ hơi hơi ngẩn ra.

Một lúc sau, thần sắc phức tạp, hần khẽ lắc đầu: “Nàng ấy à...” Hần mỉm cười, định nói thêm điều gì đó, bỗng cảm thấy khóe miệng mát mát. Sau đó, tiếng Sở Ngọc sợ hãi như từ xa xói vọng lại: “Người làm sao thế?”

Sở Ngọc kinh hãi nhìn Dung Chỉ, thấy khóe mắt bờ môi hần đều chảy máu, chảy xuôi xuống gương mặt trắng như tuyết tạo nên vẻ lộng lẫy khác thường.

Lúc này Dung Chỉ hơi nghi hoặc. Từ sau khi Sở Ngọc xuất hiện, đau đớn trong cơ thể hần dường như dịu đi một chút. Nhưng nghe giọng nàng lúc này, dù không nhìn vẻ mặt nàng cũng biết vấn đề trên cơ thể hần phát tác ra.

Hần nâng tay quạt khóe mắt, đưa lên miệng nếm thử. Vị máu lạnh buốt khiến hần bật cười: “Thì ra là thế!” Hóa ra tình trạng không dịu bớt, mà là cái chết đang đến gần.

Giờ này khắc này, ngược lại hần cảm thấy hơi thú vị: “Hoa Thác từng nói, ta là kẻ vô máu vô lệ, bây giờ xem ra có máu có lệ rồi nhỉ?”

Sở Ngọc không còn lòng dạ nào nghe hần nói. Nàng hốt hoảng sắp bật khóc: “Chúng ta đi tìm đại phu... Không, người là đại phu tốt nhất rồi... Việc này y thuật không giải quyết được... Đi cầu xin Thiên Như Kính, cầu xin hần cứu người có được không?”

280. Q.6 - Chương 283: Trời Đất Mênh Mang

Dung Chỉ lặng lẽ cầm tay nàng.

Tay hần tái nhợt lạnh lẽo, nhưng động tác lại dịu dàng vô hạn. Sở Ngọc có thể thấy, từng giọt lệ máu từ khóe mắt hần thấm ra, trượt xuống tuyết thành những hạt đậu đỏ rực rỡ.

“Sao có thể như vậy? Không phải hai năm qua cơ thể ngươi đã chuyển biến tốt đẹp ư? Ta hiểu rồi, có phải để chạy đến nơi này, ngươi đã phải trả một cái giá đắt?” Sở Ngọc hoảng hốt sợ hãi, định đưa tay lau vết máu trên khóe mắt hần, rồi lại sợ làm hần bị đau. Nàng nhìn Dung Chỉ nức nở cầu xin: “Dung Chỉ, ngươi tìm biện pháp đi...Ngươi luôn đa mưu túc trí như vậy cơ mà...” Nhiều kẻ sách như thế, bây giờ cũng phải dùng được cái nào chứ?

Dung Chỉ khẽ cười: “Có biện pháp gì được? Nàng đã từng nói, dù ta tính toán thế nào cũng không thể chống lại số mệnh. Kết cục thế này...cũng không tồi...”

Nhìn thấy máu chảy từ khóe mắt bờ môi Dung Chỉ, lát sau, từ mũi và tai hần cũng chảy máu, toàn thân Sở Ngọc buốt lạnh, chân tay luống cuống.

Thất khiếu chảy máu.

Cảnh tượng máu chảy loang lổ trên gương mặt tú mỹ như ngọc khiến người ta kinh hãi, nhưng khuôn mặt hần cũng mang vẻ an tĩnh khác thường. Dung Chỉ cười cười, đưa tay bốc một nắm tuyết lên lau mặt.

Lúc trước hần cũng làm như vậy, nhưng khi đó khóe môi chỉ hơi rớm máu. Còn bây giờ dường như là thời khắc bùng nổ.

Sở Ngọc không thốt nên lời, cũng không nhúc nhích. Dung Chỉ cầm lấy tay nàng, đưa lên bờ môi hôn nhẹ một cái, nói dịu dàng: “Vốn không định cho nàng biết, nhưng bây giờ nàng đã phát hiện ra rồi, thì ta cũng không giấu nữa. Ở Bình Thành, ta đã thua, thua Phùng Đình và Thiên Như Kính!”

“Thiên Như Kính tạm thời giao vòng tay cho ta, giúp ta vượt qua hai nghìn dặm đuổi tới Lạc Dương. Lúc điều khiển được chiếc vòng, ta đã đọc qua nội dung trong đó. Vài thập niên sau, cả Bắc triều và Nam triều đều không yên ổn, nhưng một số nơi vẫn có vài năm thái bình. Ta đã viết một phong thư, dặn thuộc hạ mang theo. Khi nào nàng gặp người tên là Lục Minh thì hỏi ý kiến hần. Dựa theo những gì viết trong thư, nàng hãy tự lựa chọn nơi đi!”

“Thực ra nàng đi chỗ nào cũng được. Trước khi đến đây, ta đã nhờ sư huynh thay ta chăm sóc nàng. Kiếp này xem như huynh ấy bị sư đệ vô lương tâm là ta làm hại, ngay cả sau khi chết cũng không buông tha!”

“Ta vốn nung nấu ý định thâm tóm giang sơn vạn dặm này. Nhưng mấy năm qua, nghe nàng thuyết giảng chuyện cổ kim, ý nghĩ đó cũng dần phai nhạt. Thiên địa mệnh mang rộng lớn là thế, con người ta cũng chỉ như hạt muối bỏ bể. Ngay cả khi quân lâm thiên hạ, ta cũng chỉ vốn vẹn là một con kiến. Giang sơn này dù thuộc về ta, cũng chưa chắc đã cảm thấy mãn nguyện như ban đầu tưởng tượng!” Hần là người thông minh thấu đạt, một khi đã tiếp xúc với thứ gì, lập tức có thể suy luận ra rất nhiều. Từ khi biết về những triều đại kế tiếp và thời đại mà Sở Ngọc sống trước khi đến đây, tầm nhìn của hần được mở rộng hơn nhiều, cao hơn hần một bậc. Tuy không phải lập tức thấu triệt giác ngộ, nhưng nhìn chung, lý tưởng ban đầu cũng hơi phai nhạt.

“Ta là người xưa nay chỉ làm những việc có lợi. Lần này cứu nàng, cũng là như thế. Ta cảm thấy, cứu nàng tốt hơn so với cứu Bắc Ngụy. Vì vậy, ta bỏ Bắc Ngụy để giữ lấy nàng!”

“Thiên Như Kính nhất định sẽ tới tìm nàng để đòi lại chiếc vòng. Đến lúc đó, muốn xử trí hần ra sao, tùy nàng định đoạt. Hần không có vật hộ thân, lại thêm Thương Hải sư huynh ở đây, nàng muốn giết hần để trút giận cũng là hoàn toàn có thể!”

Sở Ngọc nhìn hần, không nói nên lời, chỉ liếc mắt lắc đầu. Nàng thậm chí không biết mình đang phủ nhận điều gì, cự tuyệt điều gì, chỉ là không muốn tiếp tục nghe hần nói, như thế hần không nói di ngôn nữa thì sẽ không phải chết.

Dung Chỉ nghĩ ngợi, thấy không còn gì để dặn dò thêm. Cảm thấy khóe mắt lại có chất lỏng chảy ra, hần thở dài: “Ta vốn không định để nàng chứng kiến bản thân trong tình trạng thảm hại thế này. Sao đoán được là nàng lại hiểu ta quá rõ, hơi chút khác thường là nàng phát hiện ra ngay!”

Hần lại gơ tay lên, định chùi vết máu trên mặt, bỗng nhiên phát hiện mu bàn tay cũng chảy máu, không khỏi bật cười: “Quá thảm hại!”

Bắt đầu từ mu bàn tay, dường như có vô số lưỡi dao đang xẹt qua cơ thể hắn, tung hoành ngang dọc không chút lưu tình.

Rất nhanh chóng, y phục trắng của hắn bị nhuộm đỏ từ trong ra ngoài. Áo trắng như tuyết chuyển thành đỏ tươi, mà mặt tuyết bên dưới cũng thấm một vũng máu.

Sở Ngọc kinh hãi muốn chết.

Hai dao.

Ba dao, bốn dao, năm dao.

Mười một, mười hai, mười ba, mười bốn dao... Một trăm lẻ một dao.

... Lóc từng miếng thịt.

Dường như có vô số lưỡi dao bay lượn xung quanh cơ thể hắn tạo thành một vũ điệu máu kinh hồn.

Ban đầu là thất khiếu chảy máu, tiếp theo là lóc từng miếng thịt.

Nhưng, gương mặt hắn vẫn an tĩnh bình thản, đáy mắt vẫn tĩnh táo, và dịu dàng đến thế... Sở Ngọc có thể vì ánh mắt này mà chết đi.

Và hiện tại, hắn cũng vì nàng mà chết.

Sở Ngọc rút cuộc không khống chế nổi, nhào đến định ôm lấy hắn, nhưng tay lại quờ vào khoảng không. Dung Chỉ lão đảo đứng dậy tránh né, lùi liên vài bước đến bên vách núi. Phía sau là dòng nước chảy xiết, là vực sâu. Hắn thần nhiên nói: “Nàng chớ lại gần! Trong cơ thể ta lúc này, luồng khí lực kỳ dị đã hoàn toàn mất khống chế, có thể làm nàng bị thương. Hãy tránh xa ra!... Các người đến đúng lúc lắm, hãy giữ lấy nàng!... Không đúng, các người là ai?” Thoáng nhìn thấy bóng dáng mờ ảo của hai người từ chân núi đi lên, Dung Chỉ còn tưởng là Hoàn Viễn và mọi người đuổi tới. Nhưng rất nhanh chóng, hắn phát hiện không phải, chân mày tú lệ giờ đây cũng nhuộm đầy máu tươi khê nhũn lại, rồi hắn mỉm cười: “Hóa ra là người, Hoa Thác. Người vẫn chưa chết!”

Giờ phút này, hắn không còn nhìn rõ mọi thứ xung quanh, kể cả Sở Ngọc đứng trước mặt. Nhưng hắn vẫn thấy được màu đỏ mờ mờ, và hai người, người nọ diu người kia, người được diu đang cực kỳ suy yếu, có lẽ mới bị trọng thương.

Sở Ngọc quay đầu lại, thấy Hoa Thác với y phục đỏ rực, bên cạnh là một người mặc áo trùm không nhìn rõ mặt đang diu đỡ hắn.

Lúc trước Hoa Thác bị thương rất nặng. Hắn kiệt lực tránh mũi tên cuối cùng của Dung Chỉ nên chưa bị trúng tim, chỉ là vừa nãy mất máu quá nhiều nên ngã xuống hôn mê. Lúc tỉnh lại, hắn thấy người bên cạnh mặc áo khoác dày, tự xưng là khách bộ hành tình cờ đi ngang qua, diu hắn đi một đoạn. Vừa lúc nhìn thấy dấu chân Sở Ngọc nên bọn họ theo lên núi.

Dung Chỉ vừa cất lời, Hoa Thác lập tức phản bác: “Người còn chưa chết thì ta cũng chưa chết... Người làm sao thế này?” Tìm được đường sống trong chỗ chết, tâm hắn trở nên bình thản hơn nhiều. Nhìn thấy Dung Chỉ, hắn không nhịn được định châm chọc đôi câu. Nhưng nhìn rõ bộ dạng Dung Chỉ lúc này, máu trên người không của ai khác mà từ chính hắn, Hoa Thác ngậy người.

Sao Dung Chỉ lại đi vào mặt lộ đến mức này?

Dung Chỉ bình tĩnh cất tiếng: “Người cũng không cần hao tâm tổn sức giết ta! Trước đây ta đối với người không tốt, bây giờ ta sắp chết rồi, coi như trả nợ máu, lấy tính mạng đền bù!”

Hắn lão đảo quay sang Sở Ngọc, mỉm cười. Tuy toàn thân nhuộm máu, nhưng nụ cười lại sáng ngời rạng rỡ như ánh nắng ngày xuân, cặp mắt xa xăm thanh nhã, giống như lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn.

“Ta không muốn lưu lại xác, bắt nàng phải chứng kiến. Chết như thế, nhìn... đáng sợ lắm!”

Nói xong, hắn thả mình rơi xuống vực phía sau.

Mắt hắn đã hoàn toàn không nhìn thấy gì nữa, nhưng trong đầu lại có vô số bóng dáng vụt qua.

Giờ khắc này, trái tim hoàn toàn rộng mở, rất nhiều tình cảm mạnh mẽ đột ngột xuất hiện.

Với cha mẹ, là lạnh lùng. Với sư phụ, vừa cảm kích vừa oán hận. Với Vương Ý Chi, là mến mộ. Với Hoa Thác, là áy náy. Với Quan Thương Hải, là thân thiết... Và cuối cùng, đọng lại trong ý thức của hắn... với Sở Ngọc...là yêu.

Hắn bị cầm tù một đời quá rồi, phải chăng đã đến lúc được giải thoát?

Sở Ngọc ngồi bệt trên đám tuyết, chậm rãi hồi tưởng lại.

Ban đầu,... ngày xuân hoa hạnh rơi đầy tóc, chàng trẻ tuổi nhà ai chân bước phong lưu.

Sau đó, anh đào chín đỏ chuối đương xanh, thời gian trôi qua không chờ đợi... Rồi khoác áo lông cừu tự do phóng túng, ngày dài nhàn nhã cất tiếng ca... Những thứ đẹp thường mong manh dễ vỡ, như áng mây chiều, như ngọc lưu ly.

Nàng đã từng nghĩ, tình cảm phải do hai bên cùng bồi đắp, người đã vô tình thì ta không níu kéo. Vốn tưởng rằng, gặp nhau như thế thà rằng không gặp, hữu tình thà rằng vô tình, chia tay mỗi người một ngã thì hơn...

Nhưng, vì sao kết cục lại trở thành thế này?

Hai chân nàng chết lạng không còn cảm giác, thời gian như ngừng trôi. Nàng đỡ đầu nhìn về phía thân ảnh Dung Chỉ biến mất, tất cả ánh sáng trong mắt phút chốc như tắt lịm.

Hoa Thác cũng dừng nhìn về hướng đó. Đột nhiên, hắn đẩy người đang đỡ mình ra, nghiêng ngả lao đảo chạy về phía vũng máu lớn trên tuyết, nơi mà Dung Chỉ nói trả nợ cho hắn.

“Không!...” Như một con thú bị thương, cổ họng Hoa Thác nghẹn trong tiếng gào nức nở.

Không phải... Thực ra, hắn không muốn Dung Chỉ chết.

Thực ra, hắn chỉ là không cam lòng, hận Dung Chỉ vô tình vô nghĩa, muốn chứng kiến Dung Chỉ bị tổn thương, muốn thấy kẻ kia rơi lệ, muốn bắt hắn phải bộc lộ sự yếu đuối, muốn thấy hắn... giống như một người bình thường.

Dù Dung Chỉ lừa hắn, phụ hắn, hại hắn, làm hắn tổn thương, hắn vẫn không muốn giết Dung Chỉ.

Giờ phút này Dung Chỉ chết đi, ngược lại, cả người hắn giống như rơi vào mùa đông buốt giá, vĩnh viễn sẽ không có mùa xuân.

Dung Chỉ chết, hắn cũng góp một phần trong đó.

Hoa Thác bỗng cười sảng sặc, cười điên dại thê lương, giống như mấy năm trước lúc đoạn tuyệt với Dung Chỉ, thậm chí còn tuyệt vọng hơn nhiều.

Vì sao đến tận bây giờ hắn mới hiểu?... Điều hắn khát khao nhất, không phải là giết chết Dung Chỉ, cũng chẳng phải muốn thấy Dung Chỉ đau khổ, mà là được trở lại thời khắc ban đầu, khi hai người bên nhau vui vẻ hòa thuận.

Dù chỉ là giả dối cũng được.

Tiếng cười của Hoa Thác rất nhanh chóng trở thành âm thanh khàn khàn thê lương, giọng cười thấp dần. Tay trái nắm chắc thanh kiếm, hắn cất tiếng khàn khàn: “Được, được... Người trả ta, thì ta cũng trả lại người. Kiếm thuật nhờ người dạy, bây giờ trả lại cho người!”

Lời còn chưa dứt, hắn đột nhiên vùng kiếm, chém “soạt” xuống tay phải của mình.

Cánh tay rơi xuống, máu phun xối xả. Hoa Thác vốn đã bị trọng thương, bây giờ lại thêm vết thương nặng, cơ hồ muốn ngất đi. Hắn nghiêng rặng để duy trì tỉnh táo, cũng không cần nhìn cánh tay đã bao năm cầm kiếm của mình, chỉ xé vạt áo băng vết thương. Khó khăn lắm mới cầm được máu, hắn tập tễnh lê bước, chậm chậm xuống núi.

Lúc Hoa Thác xuống núi bắt gặp Hoàn Viễn và những người còn lại đang chạy lên. Nhìn bộ dạng của hần, Hoàn Viễn vô cùng kinh ngạc. Cho đến lúc hần nhìn thấy Sở Ngọc, thì nàng vẫn ngồi bệt trên đám tuyết, xung quanh là máu chảy lênh láng. Người mặc áo khoác trùm kín đứng cách không xa. Bốn phía mờ mịt, không thấy Dung Chỉ đâu.

Hoàn Viễn đến bên Sở Ngọc, lúc này mới thấy ánh mắt đờ đẫn vô định của nàng. Không khỏi đau lòng, hần đỡ lấy bờ vai nàng, thấp giọng khê gọi: “Sở Ngọc... Sở Ngọc...”

Không biết được gọi bao lâu, ánh mắt Sở Ngọc mới dần dần lấy lại chút tiêu cự. Nàng nhấc tay, dùng lực nắm lấy cổ tay Hoàn Viễn, bàn tay siết mạnh khiến các đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Nhìn Sở Ngọc trong tình trạng này, Hoàn Viễn đoán là Dung Chỉ lành ít dữ nhiều. Cổ tay hần bị đau nhưng vẫn để mặc, chỉ mong sao nàng cảm thấy khá hơn.

Hơi hơi hé môi, tiếng Sở Ngọc thều thào hầu như không nghe rõ: “Dung Chỉ đi rồi!”

Lúc miệng nàng phát ra âm thanh, năng lực suy nghĩ trong đầu mới được khôi phục. Tất cả những chuyện xảy ra ban nãy âm âm tái hiện lại.

Gặp nhau rồi vĩnh viễn biệt ly. Cũng giống như Tử Hà tiên tử đã tuyệt vọng nói: “Ta đoán được mở đầu, nhưng lại không đoán được kết thúc thế này!”

... Cả người rét lạnh thấu xương.

Gương mặt nàng nhòe nhoẹt nước. Lặng lặng chờ đợi Sở Ngọc bình tĩnh lại, Hoàn Viễn mới khom người đỡ lấy hai tay nàng: “Đứng dậy nào, nền đất lạnh lắm! Chớ để cơ thể bị thương tổn!” Bỗng nhiên nhớ ra người mặc áo choàng đứng từ nãy đến giờ, hần quay lại hỏi: “Không rõ vị huynh đài kia còn ở đây là vì chuyện gì?”

Người kia vẫn im lặng, khiến hần cảm thấy bất an.

Đối phương kéo áo khoác xuống. Sở Ngọc nhìn thấy đầu tiên là cánh tay có vết thương, sau đó là khuôn mặt hần.

Trải qua mấy năm, khuôn mặt không còn vẻ bầu bình thiếu niên. Trải qua sương gió bụi đường, gương mặt đó càng thêm âm trầm, lạnh lùng nghiêm nghị.

Nhưng đó là gương mặt mà Sở Ngọc không thể nào quên được.

Đã từng là hoàng đế thiếu niên tàn bạo, giờ phút này là một thanh niên trưởng thành, hần chưa chết, hần vẫn sống. Hần đứng trước mặt Sở Ngọc, so với mấy năm trước còn cao lớn hơn, lạnh lùng trầm mặc nhìn nàng.

Sở Ngọc có thể nhận ra, hần đã phải chịu nhiều khổ cực. Trên tay hần có vết sẹo đã lâu, trên người là quần áo cũ. So với cuộc sống sung sướng của hoàng đế trước kia, tình trạng này thực sự là không tưởng tượng nổi.

Chuyện gì đến, thì phải đến thôi.

Sở Ngọc cảm thấy thoải mái. Giờ phút này, nàng mỉm cười cực kỳ thoải mái mà nói với Lưu Tử Nghiệp: “Người đến để giết ta sao? Vậy thì đến đi!”

Về mặt nàng lạnh nhạt, không chút nào sợ hãi, trong lòng lại là đau khổ tuyệt vọng cùng cực. Tận mắt nhìn thấy người ấy vì mình mà bại, vì mình mà vong, còn nàng lại hoàn toàn bất lực.

Bây giờ Lưu Tử Nghiệp xuất hiện ngay trước mắt, ngược lại khiến nàng cảm thấy đó là một lối thoát. Cứ thế này mà chết đi, âu cũng là một việc không tồi.

Lưu Tử Nghiệp lẳng lặng nhìn nàng. Năm đó Thộ Tịch Chi và đồng đảng mưu phản, hần trốn vào rừng trúc. Lúc hần sắp bị kiếm đâm tới, hộ vệ xin phép vắng mặt là Can Lâm bỗng nhiên xuất hiện, kịp thời cứu hần.

Can Lâm là sư huynh của Thiên Như Kính, đảm nhiệm vai trò thị vệ cho Lưu Tử Nghiệp. Tiểu hoàng đế tính tình thô bạo, nhưng lại đối xử với hần rất khoan hậu. Đáng lẽ theo yêu cầu của Thiên Như Kính, trong

vụ việc này hẳn phải khoanh tay đứng nhìn. Nhưng rốt cuộc vì mấy năm ân tình, hẳn âm thầm xuất thủ cứu Lưu Tử Nghiệp, bảo Thọ Tịch Chi chém đầu thái giám bên cạnh, xoa máu lên giả làm thủ cấp của hoàng đế.

Sau đó Can Lâm đưa Lưu Tử Nghiệp xuất cung, dẫn hắn trốn đi, nhờ thế mà bảo toàn tính mạng.

Mất ngôi vị hoàng đế, rời khỏi Kiến Khang, Lưu Tử Nghiệp mới nhớ lúc chia tay, Sở Ngọc muốn nói lại thôi, hình như biết có kẻ làm phản, rốt cuộc lại không nói năng gì. Hẳn hiểu muốn trở lại vị trí cũ là điều không tưởng, cho nên người hẳn oán hận nhất, là Sở Ngọc.

“A tỷ!” Lưu Tử Nghiệp chậm rãi mở miệng, cất tiếng xưng hô của mấy năm về trước “Tỷ muốn vàng bạc của cải, ta cho tỷ. Tỷ muốn địa vị, ta cho tỷ. Tỷ muốn nam nhân, ta cũng cho tỷ. Cho dù tỷ muốn giang sơn này, chỉ cần tỷ mở miệng, ta cũng sẽ không ngần ngại chia cho tỷ một nửa ngôi vị hoàng đế. Vậy thì, vì sao tỷ lại hại ta?”

So với mấy năm trước, giọng nói hẳn trầm thấp hơn nhiều. Âm sắc của một thanh niên trưởng thành, lại mang nỗi đau khổ dần vật nên nghe càng tang thương thâm trầm.

Sở Ngọc nhìn hắn, nhưng chỉ bật cười thờ ơ: “Bây giờ giải thích để làm gì? Chẳng lẽ để cầu xin người tha cho ta ư?”

Lúc đó, hẳn là hoàng đế, nàng là công chúa. Còn nay, hẳn như một lưỡi đao lưu lạc báo thù, còn nàng là cánh bèo trôi nổi dập dềnh mà cõi lòng đã chết.

Giờ đây, nàng chỉ cảm thấy tất cả trống rỗng. Ngay cả tính mệnh cũng không quan trọng, ai muốn lấy cứ lấy, đoạt đi càng tốt.

Hoàn Viễn chứng kiến tình hình này, vội chắn trước người Sở Ngọc, nhưng Lưu Tử Nghiệp chỉ cần đẩy một cái, lập tức khiến hắn té văng ra. Hoàn Viễn vốn đang nắm tay Sở Ngọc, cho nên khi ngã xuống cũng kéo nàng ngã theo. Nàng không ngã nặng nề như hắn, nhưng lại không ngồi dậy, cứ nằm im không nhúc nhích giữa đám tuyết, giống như một pho tượng không có sự sống.

Lưu Tử Nghiệp lặng lẽ nhìn Sở Ngọc.

Mấy năm qua, hẳn không ngừng tìm kiếm nàng. Hẳn tin rằng nàng chưa chết. Hẳn nhất định tìm nàng để hỏi đến tận cùng, nhất định phải giết nàng để rửa nỗi hận trong lòng.

Năm đầu tiên, lòng hắn chỉ có căm hận, chỉ muốn tìm giết Sở Ngọc càng nhanh càng tốt.

Năm thứ hai, năm thứ ba, hẳn đi từ nam ngược lên phía bắc, dọc đường chứng kiến rất nhiều, cũng trải qua không ít khó khăn. Dần dần, hẳn hiểu ra một số chuyện, biết lúc trước mình làm hoàng đế là thế nào.

Nhưng hẳn vẫn không ngừng tìm kiếm. Hẳn đã đi rất xa, từ cực bắc của Bắc Ngụy đến cực nam của Nam triều, đã làm rất nhiều chuyện, giết người có mà cứu người cũng có, và rốt cuộc nhận ra ngày trước mình toàn làm việc sai lầm.

Nhưng dù thế nào hẳn cũng không cam lòng. Dù hẳn đã phụ hàng ngàn, hàng vạn người, cũng chưa từng phụ Sở Ngọc. Hẳn muốn tìm nàng để đòi lại công bằng, mà rốt cuộc đã tìm thấy.

Lưu Tử Nghiệp rút dao bên hông, bước đến bên Sở Ngọc, kề trên cần cổ mảnh mai của nàng, nhưng lại chậm chạp không cắt xuống. Hẳn vốn tưởng rằng nàng sẽ sợ hãi khóc thút thút, cầu xin tha thứ. Nhưng giờ đây, dáng vẻ nàng so với người chết còn giống xác chết hơn.

Bỗng thấy cổ áo choàng của Sở Ngọc mở ra, gió lạnh lùa vào, bắt giắc hẳn buông dao, cài lại cổ áo cho nàng. Cảnh tượng này, động tác này hình như quen thuộc. Lưu Tử Nghiệp bỗng nhớ ra, năm đó lúc sắp chia tay, hẳn cởi áo choàng lông cáo trên người, mặc cho Sở Ngọc, còn cẩn thận cài kín cổ.

Lúc này, nàng đang mặc chính tấm áo lông cáo đen của hắn năm đó. Mấy năm rồi mà vẫn còn mới tinh, mấy năm rồi mà nàng không hề vứt bỏ.

Thời gian làm thay đổi tàn khốc như thế, biến yêu thành hận, cũng có thể hoàn toàn xóa bỏ hận thù.

Tay Lưu Tử Nghiệp run rẩy. Hắn đột nhiên đứng dậy, dùng lực đá Sở Ngọc rồi hét lên: “Sao tử có thể như vậy? Sao tử có thể như vậy?”

Vì sao nàng còn giữ tấm áo này? Khiến hắn không thể nào hạ thủ được.

Như bình tĩnh giữa cơn điên cuồng, hắn xoay người chạy xuống núi, rất nhanh chóng mất hút bóng dáng.

... Tuyết lại rơi.

Trên mặt đất, dấu chân và vết máu đều bao trùm một màu bàng bạc, thê lương mà sạch sẽ.

Hoàn Viễn lão đảo đứng dậy, đến bên Sở Ngọc, dùng lực ôm lấy nàng.

Tuyết rơi dày, lơ phơ lất phất, vùi lấp mọi yêu và hận.

281. Q.6 - Chương 284: Người Trong Mộng Xuân Khuê

Sở Ngọc ở trong tuyết quá lâu, hai chân bị tổn thương vì giá rét, huyết mạch không thông nên cả mùa đông không đi lại được. Mấy vị đại phu đều nói không thể chữa khỏi ngay. Nếu không có Quan Thương Hải kịp thời đuổi tới đưa nàng về, thì có lẽ hai chân nàng phải hoàn toàn phế bỏ.

Vì vậy, Sở Ngọc phải nghỉ ngơi dưỡng bệnh trong vài tháng. Để giúp nàng di chuyển, Hoàn Viễn sai người làm cho nàng một chiếc xe lăn.

Sở Ngọc không đi Nam triều cũng chẳng quay về Bắc triều. Nói đúng hơn, suốt mùa đông, nàng không ngừng tìm kiếm. Tìm kiếm thi thể Dung Chỉ.

Từ đầu chí cuối, nàng vẫn không tin Dung Chỉ đã chết.

Có lẽ lần này, hắn lại giở trò đùa bỡn, thực hiện âm mưu gì đó.

Hắn luôn luôn lừa gạt người, thậm chí ngay cả nàng.

Từ ngày đó giữa vùng núi tuyết, Sở Ngọc liên tục tự nhủ với bản thân như vậy.

Theo hướng chảy con sông, nàng đi về phía hạ nguồn tìm kiếm, đi đến đâu thì nghỉ tạm lại ở đó. Chẳng những dọc theo con sông, mà toàn bộ khu vực xung quanh nàng cũng không bỏ sót. Sông phải thấy người, chết phải thấy xác. Trừ phi nhìn thấy thi thể hắn, thì lần này nàng tuyết đối sẽ không bị mắc lừa.

Để tránh nhận lầm, mỗi khi tìm thấy một thi thể, Sở Ngọc lại đích thân kiểm tra xác nhận. Chỉ muốn tìm một Dung Chỉ, nhưng trong quá trình lại tìm thấy đến mấy chục xác chết.

Chết vì đói, vì bệnh, vì lạnh, vì thảm họa chiến tranh hay bị trộm cướp giết chết, đủ loại nguyên nhân khiến người ta yếu mệnh. Ban đầu, Sở Ngọc chỉ quan tâm đó có phải Dung Chỉ không, nhìn thi thể cảm thấy hơi sợ hãi, sau khi xác nhận không phải hắn liền lệnh cho người mai táng cẩn thận. Về sau, đối với những thi thể như thế, nàng còn sai người đi tìm hiểu gia cảnh, tìm quê quán người nhà. Tất nhiên, phần lớn trường hợp là không tìm được.

Mỗi một lần, nàng lại cảm thấy lạnh buốt tâm can. Bọn họ tên gọi là gì? Trong nhà còn có ai khác không? Lúc sống họ vui buồn, đau khổ hay hạnh phúc ra sao? Ở đâu đó, có ai vì họ mà đang nóng ruột lo nghĩ không?

Những nam giới đã chết, có phải đã từng là những trang nam tử phong lưu tiêu sái? Những người con gái đã chết, có phải cũng từng là những cô gái thướt tha nơi khuê các hay không?

Thời gian dần trôi, ban đầu nàng chỉ bi thương vì một mình Dung Chỉ, dần dần chuyển thành nỗi thê lương vì chúng sinh: biết bao người phơi xương trắng vô danh khắp nơi, không phải không có công tử hay khuê nữ má hồng.

Ở thế giới hỗn loạn này, bọn họ chỉ như những con kiến bé nhỏ không đáng kể.

Có câu hát rằng:

“Xuân đi xuân lại tới, hoa tàn hoa lại nở”.

Khi xuân đến, cỏ xanh mơn mớn, chồi biếc nhú mầm, hoa rực rỡ khoe sắc khắp nơi. Nhưng cõi lòng Sở Ngọc vẫn như một vùng tuyết trắng hoang lạnh không có sự sống.

Trong đầu nàng chỉ có một ý niệm: tìm Dung Chỉ, tiếp tục tìm. Còn một ngày chưa thấy thi thể hân, nàng còn chưa tin là hân đã chết.

“Hôm nay ngày xuân nắng đẹp, chúng ta đi dạo cho khuây khỏa nhé!” Thấy Sở Ngọc trong tình trạng như thế, rốt cuộc sáng sớm một ngày, Hoàn Viễn không nhẫn được nhẹ giọng đề nghị.

Sở Ngọc giật mình, nhìn dáng vẻ hơi tiêu tụy của Hoàn Viễn. Giờ phút này, giữa hai hàng chân mày hân đã mất vẻ nho nhã bình tĩnh thường ngày, khiến nàng không khỏi hổ thẹn. Suốt mùa đông qua, nàng chỉ chìm đắm trong thế giới của riêng mình, làm khổ những người bên cạnh, thực sự là việc không nên.

Trong lòng thầm thở dài, Sở Ngọc khẽ gật đầu.

Trải qua một mùa đông nghỉ ngơi điều dưỡng, hai chân Sở Ngọc đã chuyển biến tốt. Hôm qua, được người xung quanh dìu đỡ, nàng đã có thể đứng lên một lúc, nhưng trước mắt vẫn phải tiếp tục dùng xe lăn.

Hoàn Viễn đi phía sau đẩy xe lăn cho Sở Ngọc. Hai người muốn dùng khoảng thời gian này để ngắm cảnh thôn xóm xung quanh. Bỗng nhiên, thuộc hạ chạy tới, báo tin đã tìm thấy một bộ hài cốt bên sông.

Lòng Hoàn Viễn đông cứng lại, biết không thể thanh thoi đi dạo được nữa rồi. Sau khi nghe tin, khuôn mặt Sở Ngọc ngưng trọng, vì vậy hân dứt khoát đổi hướng, đẩy xe lăn của nàng về phía bờ sông.

Dù sao lần này chắc cũng không phải, càng đi nhanh, có lẽ càng có thêm thời gian để dạo chơi.

Đầu xuân, gió vẫn còn hơi lạnh, mang theo hơi ẩm từ mặt sông thổi tới. Quan Thương Hải thế nhưng cũng ở đây. Sở Ngọc nhìn thấy, xa xa bên bờ sông, hân đang khom người mò mẫm gì đó dưới nước.

Chẳng lẽ...

Sở Ngọc trong lòng chợt lạnh, vội di chuyển xe lăn để đến bờ sông nhanh hơn. Vẫn sợ rằng quá chậm, không biết lấy khí lực từ đâu, nàng đột nhiên đứng dậy, lão đảo liêu mạng bước đến bờ sông.

Con sông nhỏ chỉ rộng chừng bảy, tám thước, nước trong xanh có thể nhìn thấu tận đáy. Dưới đáy sông, giữa những đám rong tảo xanh u ám, có một bộ xương trắng lẳng lẳng nằm.

Mà Quan Thương Hải đang sờ tay trên bộ xương, chạm đến một vị trí nào đó, vẻ mặt hân trở nên âm trầm.

Sở Ngọc cơ hồ không dám nghĩ xa hơn, hai chân bắt đầu đứng không vững, run rẩy cất tiếng hỏi: “Quan Thương Hải... huynh...có phát hiện được gì không?”

Nhất định không phải. Chỉ là một bộ xương trắng, ai biết lúc sống trông hình dạng thế nào?

Quan Thương Hải trầm mặc trong khoảnh khắc, rồi mới đáp lời: “Lúc nhỏ Dung Chỉ bị đánh đến mức gãy xương. Sau này đã khỏi, nhưng ở bả vai do không chữa trị chu đáo nên thành tật. Về sau lại bị đánh nên nặng hơn, thành một cổ tật vĩnh viễn. Bề ngoài không nhìn thấy, nhưng sờ vào là biết!”

“Vậy... chỗ đó...” Tiếng Sở Ngọc ngày càng thấp, trong lòng càng lúc càng sợ hãi, cơ hồ không dám hỏi tiếp.

Quan Thương Hải khẽ gật đầu.

Sở Ngọc hít một ngụm khí, nghiêng răng phản bác: “Huynh đừng lừa ta! Mới một thời gian ngắn, sao có thể thối rữa nhanh như vậy? Xương cốt sao lại sạch sẽ như thế?” Không tin, không tin, không tin...

Về mặt buồn bã, Quan Thương Hải nói thản nhiên: “Cô chớ quên, trước khi chết, tình hình Dung Chỉ là thế nào!”

Lúc trước... lúc trước cơ thể hân như bị lóc từng miếng thịt, da thịt dường như nát vụn. Cảnh tượng kinh ngạc thế lương như thế, nàng làm sao có thể quên được.

Quan Thương Hải tiếp tục đỡ đỡ nói: “Hơn nữa, suốt thời gian qua bị dòng nước xiết cọ rửa...”

“Đừng nói nữa!” Sở Ngọc muốn hét lên, nhưng lời ra miệng lại biến thành nức nở cầu xin.

Hai chân thoát lực, Sở Ngọc đứng không vững, quỵ xuống nước. Hai đầu gối chìm xuống dòng nước lạnh buốt, nhưng nàng chẳng quan tâm, chỉ yên lặng nhìn bộ hài cốt. Bộ xương trắng lạnh lẽo kia, còn vương rong rêu xanh u, chính là Dung Chỉ đã từng đẹp đẽ rực rỡ vô ngần?

Là Dung Chỉ vừa kiêu hãnh cao nhâ, vừa thâm trầm khó lường đó ư?...

Là Dung Chỉ dung nhan huy hoàng, ánh mắt trầm tĩnh, làn da tươi tắn ấm áp, trái tim khỏe khoắn vững vàng...

Chân mày khéo mắt thanh nhâ tú lệ, giọng nói thông dong ôn hòa...

Bóng dáng cao ngạo trác tuyệt, nụ cười như hoa trong gương, trăng soi đáy nước...

Tất cả đã hết? Một chút da thịt cũng không còn, chỉ thừa lại khối xương cốt lạnh lẽo kia ư?

Dung Chỉ của nàng.

Sở Ngọc chậm rãi phủ phục xuống, không quản nước sông lạnh buốt thấm vào xiêm áo. Nàng cẩn thận ôm lấy bộ xương, như sợ làm đau.

Dung Chỉ.

Bộ xương trắng bên bờ sông lạnh lẽo, lại là người trong mộng xuân khuê của ai đó ư?

Nước mắt không ngừng rơi xuống. Hơi hơi hé miệng, cổ họng Sở Ngọc kiềm chế để khỏi tràn ra tiếng nức nở vỡ vụn tê tâm liệt phế.

“Dung... Dung... Dung Chỉ ơi...”

Trôi giạt giữa thời loạn thế, bản thân nàng đã quen thấy chuyện sinh ly tử biệt, nhưng lại bởi cái chết của một người mà tuyệt vọng đến thế.

“Dung Chỉ... Dung Chỉ... Dung Chỉ...”

Cảnh xuân tươi đẹp, những ngày vui còn đâu...Thất tình lục dục, hỉ nộ ái ố, tham hờn si oán, chuyện thế gian muôn hồng nghìn tía, tất cả nay chỉ như một côi điều tàn.

282. Q.6 - Chương 285: Biện Pháp Tốt Nhất

Cuối cùng, xác định Dung Chỉ đã chết, Sở Ngọc chấm dứt công cuộc tìm kiếm liên tục bấy lâu nay.

Nàng rất ngoan ngoãn nghe lời, để cho Hoàn Viễn và Quan Thương Hải đưa mình quay lại Lạc Dương, về ngôi nhà kế bên nhà Dung Chỉ và Quan Thương Hải trước kia. Nàng an tĩnh dưỡng thương, ăn uống nghỉ ngơi điều độ. Nàng không kêu than khóc lóc, nhưng cũng không... nói chuyện.

Người thấy rõ nhất sự thay đổi của Sở Ngọc là Hoàn Viễn. Hắn ước thà rằng nàng phát điên gào khóc, sau khi trút hết nỗi lòng sẽ bình tâm lại, chứ không muốn nhìn nàng trong tình trạng thế này.

Sở Ngọc lặng lẽ không giống một người đang sống. Thỉnh thoảng, nàng cũng mỉm cười, khéo miệng khéo cong lên, nhưng ánh mắt lại sâu thẳm vắng lặng như đêm tối lạnh lẽo vô cùng vô tận.

Hoàn Viễn không biết làm thế nào để khuyên giải nàng, chỉ có thể hàng ngày dốc lòng dốc sức chăm sóc nàng cẩn thận.

Vài ngày sau, có một vị khách không mời mà đến, nhưng cũng là cố nhân quen biết trước kia.

Hoàn Viễn thấy người tới, chỉ nói ngắn gọn: “Chắc là người đến gặp Sở Ngọc, đi theo ta!”

Sở Ngọc đang ngồi trên xe lăn, phơi nắng một mình trong hoa viên ở phía sau nhà. Cảnh xuân tươi đẹp, nhưng lòng nàng lại không cảm nhận được chút nào ấm áp. Nàng chỉ đứng đưng nhìn ánh mắt trời như đang nhìn một thể giới khác.

Nghe tiếng bước chân từ phía sau truyền tới, Sở Ngọc quay đầu lại, trước tiên nhìn thấy Hoàn Viễn, sau đó là nhìn người ở phía sau hắn. Đó là một cậu thanh niên trẻ tuổi tuần tú, khuôn mặt vẫn còn chút non nớt trẻ con, nhưng thân hình đã là một người trưởng thành cao lớn.

Cậu thanh niên nhìn quen quen, nhưng Sở Ngọc không nhớ được là ai. Người do Hoàn Viễn đưa tới, chắc hẳn sẽ giới thiệu.

Tới trước mặt nàng, Hoàn Viễn thở dài: “Lưu Tang, từ khi tìm thấy hài cốt Dung Chỉ, nàng cứ trong tình trạng thế này!”

Lưu Tang?

Sở Ngọc ngáp ngừng một lúc, mới có thể liên hệ chàng thanh niên tuần tú trước mặt với cậu bé ngày xưa. Từ lúc rời đi, Lưu Tang lớn rất nhanh, thân hình thay đổi tất nhiên khỏi cần nói. Khuôn mặt bầu bĩnh ngày xưa bây giờ gầy hơn, chỉ có đôi mắt bồ câu là vẫn giống như trước.

Nhìn Lưu Tang, Sở Ngọc hơi mỉm cười, khẽ gật đầu.

Lưu Tang dường như hơi bối rối, nhìn nàng nói lắp bắp: “Ta... đã trở về!”

Sở Ngọc gật đầu.

“Trở về rồi, ta không muốn đi nữa!”

Sở Ngọc mỉm cười.

“A tỷ cũng đã đồng ý!”

Chung Niên Niên? Sở Ngọc lại gật đầu mỉm cười. Mà lúc này, không hiểu sao, khuôn mặt cậu thanh niên bỗng toát lên vẻ bi thương.

Sở Ngọc chớp mắt mấy cái vì hiếu kỳ. Vì sao cậu ta lại tỏ thái độ như thế? Nàng có sao đâu?

Thấy Sở Ngọc như thế, Lưu Tang lại càng khó xử. Cậu khom người ngồi xuống, nắm lấy hai tay Sở Ngọc, nhìn nàng cầu xin: “Không dễ dàng gì, ta mới thuyết phục được a tỷ cho trở về... Nhưng... có phải đã quá muộn rồi không?”

Lưu Tang nghẹn ngào, hai mắt rưng rưng. Rất nhanh chóng, cậu cúi xuống cầm tay Sở Ngọc che mắt mình: “Người đau lòng như vậy được không? Người đau lòng, ta lại càng khổ sở... Không phải vì vậy mà ta trở về... Hãy nói gì đó với ta được không?... Nhất định phải là Dung ca ca sao? Ta không thể thay thế huynh ấy sao?”

Dường như bị chạm vào điều cấm kỵ, trong phút chốc Sở Ngọc trở nên dờ dẫm. Một lúc sau, nàng mới rút khỏi bàn tay Lưu Tang, nhìn xuống hai tay trống vắng của mình, thấp giọng nói: “Muốn ta phải kêu khóc vật vã hay sao? Chỉ là, ta không muốn khóc thôi... Vì sao mọi người đều lo lắng như vậy?”

Từ ngày đó, nàng luôn trầm mặc. Không phải không muốn nói chuyện, chỉ là dường như mất hết sức lực để mở miệng. Cứ ngày ngắn thế này lại cảm thấy rất dễ chịu, nếu không phải suy nghĩ gì trong đầu nữa thì có thể gọi là tuyệt vời.

Bấy lâu nay, nước mắt vẫn âm thầm rơi, giống như nghi thức tiễn biệt. Cho tới bây giờ, nàng mới thực sự thừa nhận, Dung Chỉ không còn nữa.

Sở Ngọc cúi xuống, vuốt tóc Lưu Tang đang ngã trên đầu gối mình. Tuy Lưu Tang đã lớn, nhưng trong mắt nàng, cậu vẫn chẳng khác gì đứa bé trước kia: “Em là em, Dung Chỉ là Dung Chỉ. Mọi người đều là độc nhất vô nhị, không ai có thể thay thế cho vị trí của một người khác!”

Càng hướng chi, Dung Chỉ là đặc biệt duy nhất.

Dù trên đời có hàng ngàn hàng vạn người âu yếm dịu dàng, thì đối với nàng, cũng không bằng một ánh mắt thân nhiên của Dung Chỉ.

Quan Thương Hải nghe mọi chuyện trong hoa viên không bỏ sót chút gì. Khẽ thở dài, hần bước qua cửa ngạch thông giữa hai nhà, trở về phòng mình. Giá sách được kéo ra, hé lộ một đường hầm bí mật.

Đi xuống đường hầm, Quan Thương Hải đến một gian mật thất u ám không có ánh sáng. Chính giữa là một quan tài bằng đá. Nắp quan tài mở, đặt trên nền đất. Trong quan tài truyền ra âm thanh răng rắc như thứ gì đó bị gãy. Hần nói vọng vào quan tài đá: “Hôm nay Lưu Tang đến thăm cô ấy!”

Trong quan tài vọng ra một giọng nói khàn khàn cực thấp: “Lưu Tang tới cũng tốt, để cho nàng bớt buồn khổ! Nếu nàng cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng sinh bệnh!”

Quan Thương Hải dựa vào tường mật thất, cười khổ: “Trước đây ta đã giúp người lừa cô ấy một lần, bây giờ lại giúp lừa lần thứ hai. Có lẽ, cô ấy nằm mơ cũng không tưởng tượng được, ta dựa vào vết tích trên bộ xương để bịa chuyện dọa người. Mà lần này, trong nhà lại giấu một người giống lần trước!”

Hần nói với vẻ hơi cảm khái: “Sao người phải khổ thế nhỉ? Giả chết, lừa cô ấy thương tâm rơi lệ. Nếu cô ấy trầm uất thành bệnh, chẳng phải nguyên nhân là do người ư?”

Trong quan tài, giọng nói kia lại cất lên thân nhiên: “Tất nhiên, ta muốn lừa để nàng nghĩ ta đã chết. Đau dài không bằng đau ngắn, chẳng lẽ huynh muốn nàng ngày ngày thấy ta trong bộ dạng thế này?”

Nghe hần nói thế, Quan Thương Hải lại thở dài.

Mắt hần không nhìn được, nhưng nếu bây giờ có người mắt sáng, biết tình hình của Dung Chỉ, nhìn vào trong quan tài thì chắc là gặp ác mộng chết khiếp. Trong quan tài có một người nằm, nhưng khó có thể gọi là người. Da dễ xương cốt toàn thân nát vụn với tốc độ chóng mặt, rồi vết thương lại nhanh chóng khép miệng hồi sinh. Cả quan tài ngập máu, hần nằm trong đó, liên tục chết đi sống lại.

Từ trong quan tài, lại truyền ra âm thanh xương thịt vỡ vụn rồi lại liền.

“Bộ dạng ta bây giờ thế này, ngay cả người xa lạ nhìn thấy cũng kinh hãi gặp ác mộng nhiều ngày... thì làm sao nàng chịu đựng nổi...Khụ khụ khụ...”

Hần đang nói bỗng nhiên ho khan kịch liệt, giống như bị sặc. Quan Thương Hải vội hỏi: “Sao thế? Sao thế?”

Một lúc lâu sau, Dung Chỉ mới điềm nhiên nói tiếp: “Vừa rồi cổ họng bị nát...Ta không thể cho nàng biết! Bộ dạng dở sống dở chết này thật sự không thể gặp người. Hơn nữa, rất có thể đây mới chỉ là bắt đầu, cuối cùng ta vẫn phải chết. Thay vì để nàng chịu đầy dọa cùng ta, thì bảo nàng ngay từ đầu là ta đã chết!” Trừ não bộ còn khá hoàn hảo, thì tất cả các bộ phận khác như bị một lực vô hình nghiền nát vụn, rồi lại nhanh chóng liền kín khỏi hần, để đón đợi một chu trình nát vụn tiếp theo. Mỗi một lần, cơn đau lại buốt đến tận óc. Bị đầy dọa đau đớn liên tục, Dung Chỉ không còn phân biệt được ngày với đêm, không biết thời gian trôi qua thế nào, chỉ có thể thông qua Quan Thương Hải thường xuyên tới thăm để ý thức về thời gian.

Mấy tháng trước, lúc hần nhảy xuống sông, chu trình đó bắt đầu xảy ra. Cơ thể như bị một dòng lực ngang ngạnh đập nát vụn, nhưng lại được một dòng lực khác bồi đắp hồi sinh, giúp hần không chết đi. Nhưng sống như vậy, Dung Chỉ cũng không biết là sống hay chết thì tốt hơn.

Ngày qua ngày, đêm qua đêm, không có nửa khắc nghỉ ngơi. Phá hủy, hồi sinh, phá hủy, hồi sinh... không biết đâu là bờ bến. Thân thể đau đớn cực hạn, hần cứ bị giằng xé giữa sự sống và cái chết như thế. Nhưng cho dù như vậy, ý nghĩ trong đầu vẫn luôn tỉnh táo. Và cặp mắt hần, giống như trước lúc đổ máu, vẫn trầm tĩnh, kiên định, sâu thẳm như thế.

283. Q.6 - Chương 286: Giá Như Không Gặp Nàng

Từ khi Lưu Tang trở lại, tâm tình Sở Ngọc rất cuộc dần dần thư thái, giống như sau những ngày dài rét đậm, cuối cùng cũng thấy chút nắng xuân.

Thực ra, nội tâm con người là thứ có khả năng chịu đựng dẻo dai bền bỉ, chỉ cần còn lại một hi vọng nhỏ nhất cũng có thể chậm rãi hồi sinh.

Nhưng điều này không có nghĩa là Sở Ngọc đã quên Dung Chỉ.

Nàng vĩnh viễn sẽ không quên người mà nàng đã từng yêu, từng rời bỏ, từng tức giận, nhưng chưa từng thực sự oán hận. Dù Dung Chỉ đã chết, nhưng trong lòng nàng, hắn mãi mãi là một bảo vật quý giá.

Bây giờ nàng thừa nhận, quá khứ đã yêu, hiện tại yêu, và tương lai cũng chỉ yêu người ấy. Cho dù sinh mệnh không thể trở lại, nhưng chỉ cần vẫn còn tình cảm này thì đoạn nhân duyên đó sẽ là vĩnh hằng mãi mãi.

Lưu Tang ở lại như tiếp thêm sinh khí cho ngôi nhà ảm đạm. Sở Ngọc không đuổi cậu đi, nhưng chứng kiến tất cả, có lẽ cậu cũng hiểu ra điều gì đó. Mục đích của cậu bây giờ không gì khác ngoài giải khuây cho Sở Ngọc.

Bỗng một ngày, ở trước cửa truyền đến tiếng Lưu Tang cao giọng quát mắng: “Người tới làm gì? Còn không biết ngưng mà đến đây? Cút ngay cho ta!”

Ngay sau đó là tiếng binh khí va chạm, kèm theo tiếng quát mắng của Lưu Tang.

Sở Ngọc hơi giật mình. Hàng ngày Lưu Tang là đứa trẻ nói chuyện rất lễ phép, sao bỗng nhiên lại chửi ầm lên như thế? Vừa lúc Hoàn Viễn ở ngay đó, nàng nhờ hắn đi xem tình hình thế nào.

Một lát sau, Hoàn Viễn quay lại, vẻ mặt phức tạp: “Thiên Như Kính đang ở ngưỡng cửa, nói muốn gặp nàng!”

Sở Ngọc ngẩn người.

Hoàn Viễn lo lắng nhìn nàng, nói với vẻ chần chừ: “Nàng... có muốn gặp hắn không?” Khác với Lưu Tang, Hoàn Viễn nhìn thấy Thiên Như Kính không tức giận lập tức đuổi đi. Đối với người này, hắn cho rằng Sở Ngọc mới có toàn quyền xử trí.

Sở Ngọc bỗng nhiên mỉm cười: “Tất nhiên muốn gặp, vì sao lại không? Người hãy sai người dẫn Lưu Tang, đưa người đến phòng khách chờ. Tiện thể, người làm ơn mời Quan Thương Hải sang đây, còn ta đi thay trang phục!”

Sở Ngọc đẩy xe lăn chậm chậm trở về phòng ngủ. Bởi vì nàng cử động bất tiện, nên trong nhà này, mọi bậc cửa đều bị phá bỏ, bậc thềm thay bằng đường dốc để tránh trường hợp nàng không cẩn thận vấp ngã.

Đóng cửa phòng ngủ, trước tiên Sở Ngọc thay y phục, sau đó lấy ở dưới gối đầu giường ra một chiếc hộp gỗ. Mở nắp nhìn chiếc vòng bạc sáng loáng, Sở Ngọc cười lạnh một tiếng. Đậy nắp lại, để chiếc hộp lên cạnh ghế xe lăn, Sở Ngọc chậm rãi đẩy xe ra ngoài.

Trong phòng khách, Lưu Tang và Hoàn Viễn đang chờ, khuôn mặt Lưu Tang có vẻ khó chịu. Sở Ngọc mỉm cười gật đầu với bọn họ, rồi quay sang ba người đang đứng trong phòng.

Chính giữa là Thiên Như Kính, đứng hai bên là hai vị sư huynh. Vừa nãy chắc Lưu Tang động binh khí với bọn họ.

Sở Ngọc và Thiên Như Kính nhìn thấy nhau đều đồng thời ngẩn ra.

Thiên Như Kính vẫn mặc y phục sạch sẽ chỉnh tề, nhưng cả người gầy rộc đi trông thấy. Gương mặt hắn hốc hác chỉ da bọc xương, y phục tím như treo trên mắc áo, thân hình gầy gò suy sụp.

Mà Thiên Như Kính nhìn thấy Sở Ngọc ngồi xe lăn, khuôn mặt gầy guộc không khỏi kinh ngạc. Đứng bên cạnh, Việt Tiệp Phi cũng không nhịn được cất tiếng: “Chân của người sao vậy?” Dù sao hắn đã từng đi

theo phò trợ nàng một thời gian, mặc dù cuối cùng hẳn nghe theo lệnh của sư môn, nhưng nói không có chút tình cảm ân nghĩa nào thì chỉ là lừa người.

Ngay như Can Lâm cũng không khỏi áy náy mà cứu Lưu Tử Nghiệp. Lúc đó, Việt Tiệp Phi đã nhiều lần định dùng ám hiệu để báo cho Sở Ngọc ở Lạc Dương cẩn thận, nhưng đều bị Phùng Đình phát giác ngăn cản.

Sở Ngọc mỉm cười đáp lời: “Tổn thương do giá rét. Đều nhờ phúc của Kính sư đệ nhà người đó!” Sóng mắt nàng ôn nhu, giọng điệu nhẹ nhàng hòa ái, nhưng lời nói ra lại vừa lạnh lùng vừa châm biếm, từng tiếng một như đâm thẳng vào trái tim Thiên Như Kính.

Thiên Như Kính mấp máy làn môi tái nhợt, thấp giọng nói: “Xin lỗi...”

Sở Ngọc cũng không liếc mắt nhìn hắn thêm, chỉ nhờ Hoàn Viễn giúp nàng ngồi lên ghế chủ tọa, tiện thể đưa cho nàng chiếc hộp gỗ: “Người đến tìm ta, là vì chiếc vòng này?”

Nàng cũng lười phải nói những lời thừa, trực tiếp giúp hắn “mở cửa gặp núi”.

Thiên Như Kính lại dường như không nghe thấy, chỉ thất thần nhìn Sở Ngọc. Trong mắt nàng, hắn cảm nhận được ngập tràn chán ghét. Phải bắt đắc dĩ nói chuyện với hắn, nàng như đang nhìn thứ gì bẩn thỉu kinh tởm.

Sở Ngọc bình tĩnh lặp lại câu hỏi rồi tiếp lời: “Nhưng trên đời này, chẳng có thứ gì lấy không mà được! Nếu người muốn lấy lại, cũng phải trả một cái giá!”

Thiên Như Kính cười nhẹ: “Không phải ta muốn lấy lại chiếc vòng!”

Sở Ngọc kinh ngạc: “Người nói gì?” Nàng không nghe lầm đấy chứ?

Nàng nói lạnh lùng không chút lưu tình: “Không muốn lấy chiếc vòng, vậy người còn đến gặp ta làm gì? Để nghe mắng chửi sao?”

Việt Tiệp Phi cảm thấy hơi bất bình, không nhịn được nói xen vào: “Miệng lưỡi người không thể nể tình người khác chút nào sao? Kính sư đệ cũng là vì thân phận chức trách nên mới làm tất cả những việc đó. Trong lòng hắn biết đã làm tổn thương đến người, nên mặc dù bị bệnh suốt mùa đông, nhưng bây giờ bệnh hơi thuyên giảm lập tức bảo ta đưa đi gặp người...” Tuy có ân nghĩa với Sở Ngọc, nhưng thấy nàng châm chọc Thiên Như Kính như vậy thì hắn vẫn muốn bênh vực cho sư đệ “Lần này hắn đến đây là để... là để...”

Không cho Việt Tiệp Phi nói tiếp, Thiên Như Kính vội chặn lời: “Sư huynh, huynh đã nhận lời ta rồi!”

Sở Ngọc liếc nhìn Việt Tiệp Phi, hơi hơi cười thầm: “Vì thân phận, vì thiên mệnh mà hắn làm như vậy, chẳng lẽ cũng bởi thế mà ta không thể hận hắn? Hắn vì sứ mạng của hắn, vậy ai sẽ trả lại Dung Chỉ cho ta?” Nàng hận Thiên Như Kính. Trước khi gặp Dung Chỉ, nàng chưa từng có tình cảm với người nào mãnh liệt như vậy. Mà trước đó, cũng chưa từng cảm hận một ai rõ ràng đến thế.

Việt Tiệp Phi nhất thời im lặng.

Lần thứ hai hướng về phía Sở Ngọc, khuôn mặt Thiên Như Kính đầy vẻ khó khăn chật vật. Hắn chậm rãi nói: “Không phải ta tới đòi lại chiếc vòng. Chiếc vòng này, nàng vẫn luôn muốn có đúng không? Ta cần tìm một người thừa kế, mà nàng lại thông hiểu kiến thức trong đó rất nhiều, làm người thừa kế là thích hợp nhất!”

Lúc này Sở Ngọc thực sự kinh hoàng. Nàng hồ nghi nhìn Thiên Như Kính: “Người lại định giở mưu ma chước quỷ gì?” Sẽ không định dùng chiếc vòng để lừa gạt nàng đấy chứ?

Thiên Như Kính cười cay đắng: “Nếu nàng không tin, hãy để ta uống thuốc độc, giải được trong tay nàng để tránh bị ta giở trò!”

Sở Ngọc do dự một chút rồi đồng ý. Chẳng lẽ bây giờ nàng có thể lóc từng miếng thịt hắn sao? Dung Chỉ của nàng vĩnh viễn không trở về được nữa, nếu Thiên Như Kính tự nguyện uống thuốc độc là không thể tốt hơn, cũng tránh cho Quan Thương Hải phải xuất thủ.

Nàng quay lại hỏi Quan Thương Hải một loại độc được thật mạnh. Thời gian phát độc là trong vòng một phút đồng hồ, nếu Thiên Như Kính không thể làm được như lời hần nói thì độc sẽ phát tác khiến hần tử vong.

Sở Ngọc thậm chí hi vọng Thiên Như Kính liều chết giữ lấy chiếc vòng, để độc được giết hần càng tốt.

Nhưng điều khiến nàng kinh ngạc là, Thiên Như Kính hoàn toàn thực hiện đúng lời hứa. Hần lấy mẫu tế bào của nàng, chiếc vòng nhanh chóng nhớ kỹ ADN, thay đổi quyền hạn chủ nhân. Chỉ trong vòng nửa chén trà, mọi việc hoàn tất.

Một lát sau, chiếc vòng ôm khít trên cổ tay Sở Ngọc, cảm giác nặng nặng lạnh lẽo khiến nàng thấy như bị khóa lại. Sở Ngọc thử khởi động công dụng phòng ngự, một vầng hào quang màu lam bao phủ khắp cơ thể. Rốt cuộc nàng đã tin, Thiên Như Kính không hề lừa gạt.

Nhưng, vì sao hần lại giúp nàng?

Khẽ nhíu mày, Sở Ngọc định nói gì đó, vừa lúc thấy Thiên Như Kính nhẹ nhàng thở phào như trút được gánh nặng: “Cuối cùng, ta đã thoát khỏi chức trách, mọi chuyện sau này giao lại cho nàng!” Hần dường như được giải thoát, cả người nhẹ nhõm thoải mái.

Sở Ngọc cười lạnh: “Sao ngươi dám chắc, sau khi có chiếc vòng, ta sẽ đi giữ gìn lịch sử? Nếu ta muốn thay đổi triều đại trái với ý ngươi, bây giờ ngươi làm gì được ta?”

Nàng vừa nói, vừa nhận giải được từ tay Quan Thương Hải rồi đưa cho Thiên Như Kính.

Dù sao Thiên Như Kính đã tuân thủ đúng lời hứa, nàng cũng không cần dùng độc hại hần. Nghĩ đến Dung Chỉ, nàng cảm thấy hần bị độc được hại chết còn quá nhẹ nhàng.

Nàng cũng không phải người ác độc. Muốn Thiên Như Kính phải ném thử cảm giác đi vào cõi chết, nhưng nàng không biết thực hiện cụ thể thế nào, chỉ có thể tiến hành dần dần từng bước.

Thiên Như Kính lại không nhận giải được, chỉ cười cười mơ hồ: “Nàng biết không, mỗi triều đại được biểu hiện bằng một con số. Nếu chuyện trên đời này so với thiên thư bị lệch lạc quá nhiều, thì chiếc vòng và chủ nhân của nó sẽ phải chết!”

Nói cách khác, mỗi thế hệ thừa kế giữ gìn lịch sử không chỉ giữ cái gọi là thiên mệnh, mà còn bảo vệ sinh mạng của chính mình.

Nếu lịch sử biến đổi chệch hướng, chủ nhân của chiếc vòng sẽ chết.

Sở Ngọc giật bắn người như vừa bị rần rần. Nàng nhìn chiếc vòng bạc trên cổ tay mình. Thứ này không chỉ khóa cổ tay, mà còn khóa cả sinh mạng của nàng. Sở Ngọc vừa sợ vừa giận, bất giác vung tay cho Thiên Như Kính một cái tát. Vốn tưởng rằng hần chỉ có ý lấy lại chiếc vòng, không ngờ giây phút cuối cùng còn sắp đặt số phận nàng như vậy!

Thiên Như Kính bị tát lệch mặt. Nhưng hần chỉ quay lại, cố chấp kiên định nói: “Tất cả những người có khả năng ảnh hưởng đến lịch sử, Dung Chỉ, ta muốn giết chết, còn nàng, ta muốn khóa lại!”

Sở Ngọc không chút nghĩ ngợi, lập tức tìm cách tháo chiếc vòng ra, cười lạnh: “Chẳng lẽ ta không thể học theo ngươi, giao chiếc vòng cho người khác sao?” Hần có thể dùng chiêu này, sao nàng lại không?

Ánh mắt Thiên Như Kính trống vắng, gương mặt tái nhợt in dấu tay rõ ràng, khóe miệng chảy máu: “Nàng có biết, khi đã có chiếc vòng mà lại từ bỏ quyền hạn thì sẽ thế nào không?” Ánh mắt hần dần dần trống rỗng, tiếng nói ngày càng chậm chạp: “Sẽ mất hết trí nhớ, trở thành một kẻ đần độn!”

Tình cảnh này khác với lúc Dung Chỉ tạm thời điều động quyền hạn chiếc vòng. Lúc Dung Chỉ mượn vòng không vượt quá một canh giờ. Nếu trong phạm vi thời gian đó sẽ không ảnh hưởng gì, còn nàng bây giờ, đã bị gán chặt sinh mệnh vào chiếc vòng tay mất rồi.

Sở Ngọc vốn đầy lửa giận, nhưng chứng kiến hần trong tình trạng này không khỏi giật mình. Trước mắt nàng, Thiên Như Kính hình như đang bị phát độc, nhưng hần uống chưa được một phút...Nàng bất giác quay lại nhìn Quan Thương Hải, mà vị kia cũng đang mờ mịt không biết chuyện gì xảy ra.

Thiên Như Kính cố gắng chống đỡ để có thể tỉnh táo vào giờ phút cuối, thông thả nói: “Trước khi đến đây, ta đã quyết định từ bỏ cõi đời này, nên đã tự uống thuốc độc rồi. Bây giờ giá trị cuộc đời ta đã hết, sau khi hoàn thành sứ mệnh cuối cùng là lúc nên kết thúc!”

Sở Ngọc ngơ ngẩn nhìn hần, không biết phải làm gì cho đúng. Người mà nàng oán hận, trước khi nàng động thủ, lại tự đi vào cõi chết.

“Ta...” Ánh mắt Thiên Như Kính bắt đầu tan rã, ngôn ngữ trở nên mơ hồ không còn âm điệu “Ta cầu người được người... chết thì có làm sao... Đạo của mình... ta không hối hận... Chỉ có điều... Chỉ có điều... giá như không gặp nàng...thì tốt biết bao...”

Nếu không gặp nàng, hần sẽ vẫn thanh khiết vô trần, không phải sầu đau khổ sở vì chuyện thế tục. Nếu không gặp nàng, hần sẽ kiên định với con đường, mục tiêu phía trước, sẽ không giãy dụa giữa yêu và hận đau khổ đến thế...

Cơ thể hần gầy yếu vô lực quỵ xuống trước mặt nàng, giống như một con rối thê thảm chông chất vết thương, vẫn phải nhảy múa trong lồng giam cho đến khi đi tới tận cùng của sinh mệnh. Hần ngã xuống đất, rất nhanh chóng không còn hô hấp.

Chỉ trong nháy mắt, Thiên Như Kính chết ngay trước mắt Sở Ngọc. Gương mặt hần mỉm cười như được giải thoát, chỉ còn đôi mắt mở to, đáy mắt dường như vẫn còn lưu lại hình ảnh người ấy lần cuối.

Đầu óc Sở Ngọc trống rỗng. Nàng không đoán được, Thiên Như Kính lại lựa chọn cái chết không chút do dự, dứt khoát đoạn tuyệt như thế. Mọi chuyện biến hóa quá nhanh khiến nàng không kịp phản ứng. Lồng ngực nàng vốn chỉ có căm hận, nhưng giờ đây trước mắt tất cả đều hóa thành mờ mịt.

Có lẽ, nàng mơ hồ hiểu được vì sao Thiên Như Kính tìm đến cái chết. Trước đây nàng không suy nghĩ vấn đề sâu xa, bây giờ lại càng không cần phải nghĩ sâu xa nữa. Một người khi đã chết, mọi chuyện cũ, yêu và hận đều theo gió cuốn đi.

Một lát sau, Sở Ngọc bất giác nhìn về phía Việt Tiệp Phi. Về mặt hần bị thương nhưng không hề kích động. Hiển nhiên hần đã sớm biết rõ quyết định của Thiên Như Kính, lần này đến đây là để chứng kiến cái chết của sư đệ.

Việt Tiệp Phi bước tới, cẩn thận ôm lấy thi thể Thiên Như Kính, rồi quay sang Sở Ngọc: “Công chúa, A Kính dùng cả tính mạng để bồi thường cho người, như vậy đã đủ chưa? Thật ra, hần luôn đối với người... Mà thôi, nói ra cũng chẳng để làm gì nữa!”

Sở Ngọc không thốt nên lời. Việt Tiệp Phi cũng không nói thêm, ôm cơ thể đang lạnh dần của Thiên Như Kính, xoay người chậm rãi bước đi. Can Lâm nhanh chóng đuổi theo. Cả hai người bước đi không hề ngoái đầu.

284. Q.6 - Chương 287: Chi Bằng Ra Đi

Trên cổ tay nhỏ nhắn trắng trẻo là chiếc vòng bạc lạnh lẽo, cảm giác nặng trĩu như bị trời buột.

Ngồi dưới ánh mặt trời rực rỡ trong hoa viên, Sở Ngọc giơ cổ tay lên, lẳng lặng chăm chú ngắm nhìn.

Vật này trước đây chỉ có trong mơ, bây giờ thực sự đến tay khiến nàng có cảm giác mọi chuyện trên đời biến ảo thật khó lường.

Vốn mơ ước chiếc vòng để có thể về nhà, nhưng bây giờ sở hữu rồi mới biết, việc đó không thể làm được. Muốn xuyên qua rào cản không gian cần phải có một nguồn năng lượng lớn để thay đổi không gian nhiều lần, nhưng nguồn năng lượng còn lại trong chiếc vòng không đủ để khởi động xuyên qua dù chỉ lần đầu tiên.

Nói một cách thông thường là: sắp hết pin. Hiện tại, năng lượng trong chiếc vòng chỉ còn hai vạch, năm vạch là đầy, mà một người muốn xuyên qua phải cần ít nhất ba vạch.

Haizzz, tiếc quá...

Sau khi phục hồi lại tinh thần, Sở Ngọc không khỏi cảm khái như thế.

Nàng muốn có chiếc vòng để về nhà. Nếu không, ngày đó sẽ không để Thiên Như Kính thực hiện sứ mệnh cuối cùng kia. Bây giờ, chẳng những không về được mà tự đứng còn đeo thêm gánh nặng.

Sau khi nghe Thiên Như Kính nói, Sở Ngọc tự mình xem xét, cuối cùng hiểu được khá rõ ràng.

Giống như mực nước sông, mỗi triều đại, giai đoạn lịch sử ở trạng thái bình thường sẽ ứng với một con số. Nếu lịch sử thay đổi chệch hướng, con số sẽ thay đổi cao lên hoặc thấp đi. Con số đó nếu chỉ dao động trong phạm vi hẹp thì không có thay đổi gì lớn, nhưng nếu dao động quá lớn thì sẽ giống như con sông cạn kiệt gây hạn hán hoặc nước dâng tràn tạo nên lũ lụt, sẽ gây ra phản ứng dây chuyền nguy hiểm.

Thực ra trước thời Thiên Như Nguyệt, con số này thường xuyên thay đổi, nhưng vẫn ở trong phạm vi cho phép, không chênh lệch quá nhiều, cho đến khi Dung Chỉ xuất hiện... Trải qua hai đời Thiên Như Nguyệt và Thiên Như Kính, cuối cùng đe dọa từ phía Dung Chỉ được dập tắt, kéo con số đó trở về giá trị bình thường.

Hiện tại gánh nặng của Sở Ngọc, bề ngoài thì có vẻ ác liệt, nhưng trên thực tế chỉ cần nàng không chủ động làm điều xằng bậy, ngoan ngoãn ăn no ngủ kỹ chờ đến lúc chết thì về cơ bản sẽ không có sơ suất lớn gì.

Nhưng điều khiến Sở Ngọc chán ngán là: nếu không có chiếc vòng này, nàng cũng sẽ ăn no ngủ kỹ chờ đến lúc chết, bây giờ ngược lại vô duyên vô cớ “đeo gông vào cổ”. Nói tóm lại là không khoái!

Kéo tay áo, Sở Ngọc không nghĩ ngợi sâu xa thêm nữa, chuyển hướng sang một vấn đề khác là ăn nhậu chơi bời theo đúng nghĩa “sâu gạo”. Gần đây nhất, việc mà nàng quan tâm là thay đổi hoàn cảnh điều kiện sống sao cho thoải mái hơn, làm thế nào để sống tiện nghi dễ chịu ngay cả khi không có tử lạnh, điều hòa. Về phương diện quy hoạch bố trí nhà cửa, Quan Thương Hải đã đưa ra rất nhiều đề xuất khiến nàng hài lòng.

Đứng dậy, Sở Ngọc cảm thấy hai chân hơi ê ẩm. Nhờ Quan Thương Hải trị liệu, bây giờ nàng đã có thể đi lại. Tuy thỉnh thoảng vẫn còn thấy hơi đau, nhưng chỉ cần điều dưỡng thêm một thời gian nữa là được. Hàng ngày Quan Thương Hải đều sai người sắc thuốc cho nàng, nói là cơ thể nàng quá suy nhược cần phải bồi bổ. Mỗi ngày vào giờ này, Hoàn Viễn đều bưng thuốc tới.

Tuy nói “thuốc đắng dã tật”, nhưng thuốc này thật sự quá đắng, ngày nào cũng là một vị kinh khủng khó nuốt vô cùng. Mặc dù hiểu rõ Quan Thương Hải là người thế nào, nhưng mỗi lần uống thuốc, Sở Ngọc không kìm lòng được mà tự hỏi, phải chăng hẳn đang có ý chơi xỏ mình?

Tính toán một chút, thời gian cũng không còn nhiều lắm.

Cho nên Sở Ngọc quyết định trốn.

Trốn một lúc, đợi thuốc nguội, nàng sẽ kiểm soát không uống nữa.

Phi nhanh ra ngoài đình viện, lúc đi qua con đường quen thuộc hàng ngày, Sở Ngọc quyết định tránh đi. Nhưng mới chạy được khoảng mười bước, nàng đã phải lúng túng dừng lại. Phía trước, Hoàn Viễn cất tiếng: “Vừa khéo nhí!”

Hoàn Viễn một tay bưng bát thuốc, trầm ổn đứng ngay trên đường nàng định chạy trốn, khe khẽ mỉm cười: “Đến giờ uống thuốc rồi!”

Sở Ngọc đành phải nhận lệnh cầm bát thuốc, nín thở ngửa đầu một cách vô cùng thành thạo, anh dừng hi sinh kiên quyết uống một hơi.

Nhìn chằm chằm cho đến khi nàng uống thuốc xong, Hoàn Viễn mới vừa lòng nhận lại bát, thản nhiên rời đi. Mà Sở Ngọc uống thuốc đắng như chết nửa cái mạng, vội vàng về phòng súc miệng nằm ngay đơ.

Nằm hơn nửa ngày, nàng mới chậm rãi phục hồi lại tinh thần. Ngồi trước bàn trang điểm, đang định chỉnh sửa dung nhan, bỗng Sở Ngọc thoáng nhìn thấy một vật. Đó là thứ nàng định trả lại cho Dung Chỉ, nhưng vì đủ loại lý do mà dây dưa lờ việc, cuối cùng hẳn lại bảo nàng giữ lấy, không biết nó làm bằng chất liệu gì.

Trước đây nàng hữu ý vô ý quên trả cho Dung Chỉ, không phải bởi trí nhớ tệ hại như thế. Thực ra, nàng không muốn trả, bởi vì muốn lưu lại một thứ gì đó của hắn.

Bây giờ không cần nữa.

Bây giờ, thậm chí chẳng cần mang theo vật gì bên mình, bởi nàng không cần dựa vào tín vật mới nhớ đến Dung Chỉ. Thậm chí, nàng cũng không cần nhớ. Nàng đang hít thở bầu không khí mà Dung Chỉ đã từng hít thở, nàng sống trong thế giới mà Dung Chỉ đã từng sống, sinh mệnh nàng là do Dung Chỉ cứu, tim nàng đập tiếp diễn nhịp đập trái tim hắn.

Không cần than vãn kể lể, không cần đau khổ tưởng niệm. Toàn bộ sinh mệnh nàng, tất cả đều thuộc về Dung Chỉ, vĩnh viễn là như thế.

Vuốt ve vật trang sức một cách vô thức, trong đầu lại nghĩ đến chuyện khác, cho đến lúc tiếng rơi lọt vào tai, Sở Ngọc mới giật mình sức tỉnh, nhìn trên tay trống không.

Trong lòng đột nhiên căng thẳng, Sở Ngọc vội cúi xuống tìm kiếm. Tuy nói không cần mang theo, nhưng vật này có ý nghĩa kỷ niệm, để rơi vỡ thì không hay chút nào.

Nàng nhặt nó lên, kiểm tra cẩn thận. Bản thân vật trang sức không vấn đề gì, nhưng miếng vàng lá bịt một phía sau khi va chạm bị rơi ra.

Sở Ngọc trầm nghĩ, lúc nào sẽ tìm thợ thủ công sửa lại, rồi tiện tay mở ra. Không ngờ, nàng phát hiện bên trong là một khối vuông nhỏ màu đen, hóa ra viên đá quý màu trắng chỉ là vật đựng.

Nàng tò mò cầm khối vuông lên, rút tiếp vật giấu bên trong ra. Vẫn là một viên đá trắng, nhưng hai đầu lại có những đường vân phức tạp.

Nhìn thấy vật này, Sở Ngọc sửng sốt một hồi, rồi nghĩ đến điều gì, sắc mặt đại biến. Nàng vội tháo vòng tay, mở bộ phận năng lượng. Nàng đã từng xem xét kiểm tra nó rất nhiều lần, nhưng chưa khi nào tay lại run rẩy như bây giờ, thậm chí còn cầm không vững.

Tại vị trí năng lượng của chiếc vòng cũng là một khối đá trắng.

Kích thước, hình dạng, màu sắc hoàn toàn giống nhau.

Hốt hoảng không dám tin, Sở Ngọc vội thay đổi vị trí hai khối đá trắng cho nhau rồi khởi động lại chiếc vòng. Trên màn hình, mục năng lượng là đủ năm vạch tràn đầy, không sai chút nào.

285. Q.6 - Chương 288: Xuân Đi Xuân Lại Tới

Sở Ngọc quyết định ra đi.

Thoát khỏi thời đại này luôn là niềm mong mỏi của nàng. Bây giờ cơ hội đã ở ngay trước mắt, tuy không mừng vui hoan hỉ như trong tưởng tượng, nhưng vẫn không thể không nắm lấy theo bản năng.

Nàng tính toán rằng, để rời khỏi thời đại này phải mất ba vạch năng lượng. Nguồn năng lượng còn lại không đủ để trở về lần thứ hai. Như vậy, chỉ có thể xuyên qua tới đa một lần.

Tuy nơi này có nhiều kỷ niệm gắn bó thân thuộc, nhưng ở thế giới khác, cũng có những người mà nàng rất nhớ thương. Nếu lựa chọn một cách rạch ròi theo lý tính, Sở Ngọc chỉ có thể nói không thể chọn được, nàng muốn trở về là theo bản năng.

Có lẽ bởi vì, dù thế nào nàng cũng muốn gặp lại người nhà, ở lại nơi này không thể nào thực sự thoải mái. Hàng ngày có thể vui vẻ trò chuyện cùng mọi người, nhưng khi đêm khuya tĩnh lặng, nàng vẫn luôn bị nỗi trống vắng đáng sợ bao trùm.

Lúc Sở Ngọc ra đi là một đêm khuya tĩnh lặng. Ban đêm, gió xuân hây hây, mơn man đa tình. Hai chân vừa mới khỏi hẳn, nàng lập tức đi thu dọn đồ dùng tư trang. Trong đêm khuya, nàng đến gặp Hoàn Viễn.

Sở Ngọc muốn lén lút ra đi. Mấy ngày trước, nàng đã từng nói bóng gió thăm dò phản ứng của Lưu Tang và A Man, giả sử nàng rời đi thì thế nào. Lưu Tang phản ứng rất kịch liệt, mà A Man cũng hết sức tức giận. Để không xảy ra xung đột không cần thiết với bọn họ, nàng đành phải lén đi lúc đêm khuya.

Nàng vừa gõ một tiếng, cửa đã lập tức mở ra. Hoàn Viễn đứng ở ngưỡng cửa, y phục chỉnh tề. Đường như hắn sớm đoán được là nàng sẽ đến, nên đã đứng sẵn ở đó chờ đợi.

Sở Ngọc thấy thế ngăn người.

Nhìn về mặt nàng, Hoàn Viễn nở nụ cười ấm áp: “Lần này nàng muốn ra đi?”

Một lúc sau Sở Ngọc mới phục hồi lại tinh thần, khẽ gật đầu, thấp giọng đáp: “Phải!” Mấy ngày nay trông nàng như mất hồn mất vía. Có lẽ vẻ khác thường lọt vào mắt Hoàn Viễn đã khiến hắn đoán ra manh mối.

Nhưng Hoàn Viễn phát hiện ra cũng không sao, bây giờ chính là lúc nàng nói với hắn một tiếng.

Nhìn Sở Ngọc buồn bã, Hoàn Viễn khẽ thở dài: “Ta đã sớm biết không giữ được nàng, nhưng không đoán được, ngày này lại đến nhanh như thế...Nàng sẽ không quay lại nữa, phải không?”

Mấy ngày nay, mỗi lúc nhìn bọn họ, ánh mắt Sở Ngọc đều vô cùng quyến luyến và áy náy, rõ ràng là ánh mắt vĩnh biệt. Nếu chỉ là tạm biệt nhất thời, tuyệt đối sẽ không có vẻ lưu luyến như thế.

Sở Ngọc mím môi, càng thêm chột dạ và bất an: “Phải, có lẽ sẽ vĩnh viễn không quay lại nữa!”

Hoàn Viễn bỗng mỉm cười, khuôn mặt tuấn nhã làm ngời sáng cả gian phòng tối mờ. Một khắc này, cực kỳ ấm áp, hắn nói khẽ: “Nàng hãy bảo trọng!” Hắn biết không thể giữ được nàng.

Hốc mắt Sở Ngọc hơi nóng lên. Nàng lui về phía sau nửa bước, khom người vái chào: “Trong phòng ta có hai phong thư dành cho Lưu Tang và A Man. Nếu bọn họ giận ta, nhờ người hãy thay ta tạ lỗi. Hoàn Viễn, đa tạ người suốt những năm qua luôn lo lắng chăm sóc cho ta!”

Hoàn Viễn trầm mặc không nói, bỗng lui về phía sau một bước, hai tay áo rộng nâng lên, nghiêm trang lễ độ vái chào.

Hai người cách nhau một đoạn. Giữa họ, vĩnh viễn có khoảng cách như thế.

Rời khỏi Lạc Dương, Sở Ngọc chưa khởi động vòng tay. Nàng đi một mình, trước hết là đến Bình Thành.

Sau chuyến đi này, có lẽ nàng khó có cơ hội quay lại. Bởi vậy trước khi ra đi, Sở Ngọc muốn được ngắm nhìn thế giới này, nhìn thấy một số người.

Rốt cuộc Phùng Đình đã đạt được điều nàng ta khao khát. Sau khi đánh bại Dung Chỉ, nàng ta ép Thác Bạt Hoàng lúc này đã mất chỗ dựa phải thoái vị, nhường ngôi cho tiểu Thác Bạt mới năm tuổi. Nàng ta trở thành thái hậu phụ chính, địa vị cao quý tột bậc, có thể nói là nữ hoàng không vương miện.

Sau khi có chiếc vòng Sở Ngọc mới phát hiện, thực ra nó có rất nhiều công dụng mà Thiên Như Kính và bọn họ chưa tìm ra, ví dụ như nhờ ánh sáng khúc xạ thực hiện thuật “ẩn thân” trong thời gian ngắn. Lợi dụng điểm này, Sở Ngọc lén vào hoàng cung để nhìn tận mắt những tổ tiên trẻ tuổi. Phùng Đình vẫn như trước, tỏa hào quang quý phái diễm lệ, nhưng khóe mắt đầy nếp nhăn tuổi tác, thật sự tang thương.

Nhất là tiểu Thác Bạt, trong mắt là vẻ chững chạc thông tuệ trước tuổi khiến người khác đau lòng. Sở Ngọc không còn nhìn thấy nụ cười hồn nhiên ngây thơ trên gương mặt em nữa. Lúc trước lựa chọn con đường kế nghiệp Thác Bạt thị, bây giờ không biết em có hối hận hay không?

Lặng lặng nhìn rất lâu, rồi Sở Ngọc rời hoàng cung, thay đổi phương hướng, chậm rãi đi về phía Nam triều.

Xuân qua, hè tới, gió thu thổi, đông đến tuyết rơi, rồi lại sang xuân.

Sở Ngọc đi chậm rãi, qua tất cả những nơi từng lưu giữ ký ức tốt đẹp khiến nàng lưu luyến khôn nguôi.

Từ Bắc triều đến Nam triều, trên đường không phải là không gặp giặc cướp, nhưng chỉ cần khởi động vàng hào quang màu lam là khiến chúng chạy như gặp quỷ, bởi vậy nên nàng hoàn toàn được bình an.

Thực ra ở Nam triều không còn mấy cố nhân, có những người nàng cũng không biết tìm kiếm ở đâu. Trở lại Nam triều, chủ yếu là để về lại chốn cũ.

Có lẽ vì bị Lưu Tử Nghiệp đầy dọa quá mức nên sau khi lật đổ hắn, Lưu Úc cũng không làm hoàng đế được mấy năm. Chẳng bao lâu hắn qua đời, truyền lại ngôi vị cho con.

Tuy nàng chỉ sống ở thành Kiến Khang một năm, nhưng nơi này gắn với quá nhiều kỷ niệm hỉ nộ ái ố. Trước khi nàng ra đi, vẫn muốn quay lại một lần.

Trong thành Kiến Khang, phủ công chúa và Sở viên đã đổi chủ. Nhìn bảng hiệu trên cổng đã thay, mặc dù nói là không để ý nữa, nhưng trong lòng Sở Ngọc vẫn thấy nao nao, cảm giác thứ thuộc về mình bị tước đoạt.

Bồi hồi trong thành Kiến Khang hơn nửa ngày, Sở Ngọc trở lại phủ công chúa. Chủ nhân hiện tại ở đây hình như là một quan văn trong triều. Nhưng viên quan này có lẽ rất thích yên tĩnh. Nàng ở trước ngưỡng cửa rất lâu cũng không thấy ai ra vào. Nàng tuy có thể phòng ngự và ẩn thân nhưng dù sao cũng không phải siêu nhân, không có võ nghệ cao cường, không thể trực tiếp xuyên tường vào.

Mãi sau mới có một chiếc kiệu đi tới, cổng lớn mở ra. Thừa dịp ánh sáng nhá nhem tối, Sở Ngọc vội vã khởi động thuật “ẩn thân”, đi theo chiếc kiệu tiến vào.

Phủ công chúa vẫn lộng lẫy như lúc trước nàng rời đi, kiến trúc bố cục không thay đổi nhiều lắm. Trong nội uyển rất vắng vẻ, dọc đường ngay cả thủ vệ cũng không có mấy người chứ đừng nói là thấy người hầu.

Nội phủ vắng lặng chìm trong bóng tối sâu thẳm, Sở Ngọc dứt khoát thu hồi ánh sáng khúc xạ, chậm rãi bước về chỗ ở cũ của mình.

Khoảnh sân trước nhà vẫn giống như ngày trước, tên gọi của biệt viện cũng không hề thay đổi. Sở Ngọc nhìn cảnh này không khỏi cảm khái, chủ nhân mới ở đây cũng thật sự quá lười. Sau cánh cửa, bài trí hết thấy vẫn như cũ.

Nàng nhẹ nhàng bước vào nơi ở ngày xưa, thấy phòng ốc được quét tước sạch sẽ, nhưng nhìn qua là biết nơi đây lâu rồi không có người ở. Sở Ngọc khê thở dài, nhắm mắt cũng có thể bước đến phòng ngủ. Chiếc giường vẫn giống hệt như xưa.

Cũng chính trên chiếc giường lớn này, nàng đã mở to mắt tỉnh lại. Người đầu tiên nàng nhìn thấy là Dung Chỉ.

Lúc đó, trăm triệu lần nàng cũng không ngờ được, sau này sẽ là sóng gió nhấp nhô, sinh tử khôn cùng.

Sở Ngọc ngồi xuống giường, bỗng nhiên cảm thấy uể oải như toàn bộ mệt mỏi dọc đường bấy giờ mới thấm. Khê thở dài, nàng giơ tay cài đặt chức năng phòng vệ trên chiếc vòng. Chỉ cần có người bước vào, màn hào quang sẽ lập tức xuất hiện.

Như thế dù có bị người khác phát hiện, nàng vẫn được an toàn.

Bố trí sắp xếp xong xuôi, nàng nằm xuống và giống như năm đó, ngủ một giấc dài say sưa.

Giấc ngủ này thật sự êm đềm. Suốt một năm qua, mỗi khi nằm ngủ, Sở Ngọc thường mơ thấy những chuyện trong quá khứ. Nhưng đêm nay không có thứ gì đến quấy rầy nàng.

Lúc tỉnh ngủ đã là sáng sớm, Sở Ngọc sửa sang lại y phục. Thừa lúc ánh mặt trời còn chưa sáng tỏ, nàng liền đi về phía Tây Thượng các ngày xưa. Nàng đi qua những khu biệt viện quen thuộc. Nơi đó, đã từng có những người ghi dấu ấn trong lòng nàng: Liễu Sắc, Mặc Hương, Hoa Thác, Lưu Tang, Hoàn Viễn...

Cuối cùng là Mộc Tuyết viên, Dung Chỉ.

Sở Ngọc đứng trước rừng trúc vẫn sum suê như cũ. Từ xa, nàng lặng lẽ nhìn chiếc cổng lớn sơn đen, chỉ cảm thấy như đã trải một kiếp luân hồi.

Không biết đứng đã bao lâu, bỗng nhiên, có tiếng sáo lá vút lên từ đâu đó, réo rắt vang vọng như cung đàn ngân lên tận chín tầng trời, như xuyên thấu tâm can khiến nàng bình tĩnh.

Tiếng sáo lá vừa thanh thoát dịu dặt, vừa uyển chuyển lưỡng lự.

Cả đời này, nàng mới chỉ nghe thấy âm thanh đó ở một nơi duy nhất.

Sở Ngọc mở to mắt, bịt miệng lại cơ hồ không dám tin. Tiếng sáo lá thanh tao réo rắt, quanh co uốn lượn cứ thế ngân vang.

Nàng bước từng bước, rồi lại thu hồi chân như kinh sợ điều gì, vẻ mặt hoảng hốt bất an. Nhưng tiếng sáo lá vẫn réo rắt không ngừng nghỉ, từng tiếng từng tiếng khiến nàng đau đớn.

Toàn thân như đang kêu gào. Rốt cục, Sở Ngọc chạy về phía cửa, đầu óc trống rỗng, mỗi phần mỗi tấc trên người đều vội vã. Lý trí hoàn toàn bị vứt bỏ lên chín tầng mây, linh hồn nàng dường như đang sôi trào.

Vội vã đẩy cánh cửa gỗ sơn đen, Sở Ngọc chạy vào rừng trúc xanh ngắt một màu trùng trùng điệp điệp. Tiếng sáo lá bỗng dừng lại trong khoảnh khắc.

Hình như thời gian chưa hề trôi. Vẫn là lúc nàng mới xuyên qua, bỗng bột hồ đồ không biết nông sâu, xâm nhập vào thế giới của chàng trẻ tuổi áo trắng.

Trên bệ đá bóng loáng, một người y phục trắng hơi dựa vào khóm trúc, tựa như mặt băng nổi giữa đám tuyết. Khuôn mặt thanh tao ôn nhuận, làn da sáng như ngọc, khoe miệng khẽ cong lên, ánh mắt sâu không lường được.

Nhưng khác với trước kia, dưới ống tay áo rộng, đôi tay thon dài trắng trẻo nay đầy vết thương.

Chậm rãi bước tới, Sở Ngọc run rẩy đưa tay, chạm nhẹ vào gương mặt đẹp đẽ của hắn.

Cảm giác tiếp xúc vừa mát vừa mềm mại, là sự sống chân thật.

Sở Ngọc cẩn thận chớp chớp mắt, chỉ sợ người trước mặt bỗng dưng biến mất. Tay nàng chậm rãi dời xuống. Ngón tay chạm đến vết thương thô ráp khiến tim nàng đau nhói. Nàng chỉnh cổ áo cho hắn, bắt gặp dưới gáy, trên làn da trắng trẻo là những vết thương chằng chịt đáng sợ. Chỉ cần nhìn những vết thương này là có thể tưởng tượng ra, trước đây hắn đã phải trải qua tình cảnh khổ sở đến thế nào.

Sở Ngọc không nói nên lời, khuôn mặt nhòe nước. Hết lần này đến lần khác, nàng vuốt ve những vết thương. Nàng không quan tâm đến việc hỏi Dung Chỉ làm sao sống sót, cũng chẳng buồn nghĩ vì sao hắn lại xuất hiện ở đây. Tất cả đều không quan trọng, quan trọng là, bây giờ Dung Chỉ ở trước mặt nàng.

Hơi thở hắn ấm áp, tim đập ổn định. Sở Ngọc cẩn thận dè dặt vén y phục hắn lên. Mỗi lúc đầu ngón tay lướt qua một vết thương, dù là đã khỏi hẳn, nàng vẫn không kìm được rơi lệ.

Khoe miệng Dung Chỉ khẽ cong lên. Hắn đưa tay định kéo y phục che đi, miệng nói nhỏ: “Đừng nhìn nữa! Rất đáng sợ, sẽ dọa nàng...” Chưa kịp làm gì hắn đã phải dừng động tác, vì Sở Ngọc dùng lực nắm chặt tay hắn.

Nhìn trên người hắn nhiều vết thương đến nỗi không đếm được, Sở Ngọc rốt cuộc không chịu nổi bật khóc. Nàng có thể tưởng tượng được, cơ thể hắn đã bị nghiền nát đến mức độ nào. Chậm rãi cúi xuống, nàng nhẹ nhàng chạm môi lên vết thương trên cổ hắn.

Có gì đáng sợ chứ? Dù có biến thành hình dạng thế nào, Dung Chỉ vẫn là Dung Chỉ của nàng.

Càng huống chi, mỗi vết thương, mỗi đau đớn, đều có một phần Sở Ngọc nàng trong đó.

Sở Ngọc hôn thật sâu, hốt hoảng lung tung hôn khắp cổ Dung Chỉ. Dường như nàng không biết mình đang làm gì, chỉ theo khát vọng bản năng muốn chứng minh rằng Dung Chỉ vẫn còn sống.

Bất tri bất giác, Dung Chỉ bị chế trụ trên bệ đá xanh. Hắn hơi buồn cười nhìn Sở Ngọc. Nàng vừa khóc vừa hôn lung tung, hôn rất sâu như miết, như ghi dấu ấn trên cơ thể hắn. Nàng khóc nước mắt đầy mặt, giống như một đứa trẻ đang tìm thân thêm được an ủi vỗ về.

Cảm thấy buồn cười, nhưng rồi hắn lại đau lòng, liền đưa tay khẽ vuốt sống lưng nàng, dịu dàng giúp nàng bình ổn, đỡ bất an.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, Sở Ngọc dần dần phục hồi lại tinh thần. Nàng lau nước mắt, nhìn rõ cảnh tượng trước mặt không khỏi sợ ngây người. Đây là...toàn do nàng làm sao?

286. Q.6 - Chương 289: Lúc Này Khó Xử

Áo Dung Chỉ bị kéo xuống đến thắt lưng. Mái tóc đen nhánh buông lơ lửng mềm mại, hấn nằm ngửa trên bề đá.

Bề đá này cũng chỉ đủ ột người nằm.

Dấu hôn vết cắn chỉ chút bắt đầu từ cổ, theo các vết thương xuống bờ vai mượt mà rồi lan cả xuống dưới. Vết thương đã khép miệng lên da non, nhưng vì bị Sở Ngọc vừa hôn vừa cắn thành tím bầm, có chỗ còn rỉ máu.

Trong đầu Sở Ngọc “ong” một tiếng, gương mặt nóng như bị lửa thiêu. Vừa rồi nàng làm gì vậy? Bị Sơn Âm công chúa ám sao?

Dù có mừng vui kích động đến thế nào cũng không thể gặm Dung Chỉ thành như này chứ?

Nói đúng ra, có lẽ khuynh hướng SM (*) của nàng rất lớn, chỉ là trước đây không bộc lộ ra thôi?

(*) S&M là một cặp từ tiếng Anh: Có thể là Sadist & Masochist (Người bạo dâm (hay ác dâm) và người khổ dâm (hay thống dâm)) Hoặc là Servant & Master (Người hầu & chủ nhân):Thể hiện mối liên hệ giữa một cặp người trong đó một người thích thú được hành hạ người khác và người kia lại thích bị người khác hành hạ, có thể ám chỉ mối quan hệ liên quan tới tình dục hoặc không.

SM là cách viết ngắn gọn hơn cho 2 từ trên vì nó gộp luôn thành một từ: Sadomasochism (hiện tượng ác-thống dâm lẫn lộn).

(Ở đây ám chỉ bạn Sở Ngọc bạo dâm ^^)

Bây... bây... bây... bây giờ phải nào thế nào?

Sở Ngọc cụp mắt xấu hổ không thôi. Nàng thoáng liếc nhìn những vết thương trên người Dung Chỉ, lại càng xấu hổ không biết phải giấu mặt vào đâu.

Bây giờ phải trân trọng nâng hấn dậy mà nói: “Ta sẽ chịu trách nhiệm...”?

Hay là che mặt đi rồi nói: “Hôm nay cũng chưa xảy ra chuyện gì quá giới hạn...”?

Đang trong hoảng loạn, Sở Ngọc bắt gặp ánh mắt lấp lánh cười của Dung Chỉ. Cho dù bị giữ bị gặm, thái độ hấn vẫn bình tĩnh, ánh mắt nhìn nàng vẫn đầy ý cười như thế.

Nhìn ánh mắt hấn, dũng khí rất không dễ dàng gì có được bỗng tan thành mây khói. Sở Ngọc hít một hơi thật sâu rồi quay mặt đi làm đà điếu, như thể không nhìn thì chưa từng xảy ra chuyện gì. Không nhìn Dung Chỉ, nỗi xấu hổ bối rối cũng dịu đi một chút, nàng bỗng nhớ đến một sự thật: “Chàng lừa ta!” Giọng khàn khàn, Sở Ngọc cất tiếng oán trách.

Hấn đã không chết, như vậy bộ hài cốt khẳng định là giả.

Nếu Quan Thương Hải lừa nàng, nhất định là do Dung Chỉ bày mưu tính kế.

Nghĩ đến chuyện bị hấn lừa gạt, phải đau khổ suốt thời gian qua, Sở Ngọc cảm thấy rất không cam tâm. Nàng khổ sở vật vờ lâu như thế, kết quả tên này bỗng dưng xuất hiện trước mặt như có phép ảo thuật, còn nàng lập tức nhào đến, rất không có tiền đồ!

Hoàn toàn, hoàn toàn không kịp nghĩ ngợi gì cả.

Nhớ đến đoạn thất thố vừa rồi, Sở Ngọc thầm thở dài tiếc nuối: vừa rồi cắn hấn thế còn quá nhẹ, đáng lẽ phải cắn mạnh hơn mới đúng!

Nhưng bây giờ đã tỉnh táo lại, bảo cắn thêm một lần nữa thì nàng lại không nhẫn tâm.

Dung Chỉ chống một tay ngồi dậy. Hắn mỉm cười nhìn Sở Ngọc, ánh mắt sâu thẳm càng lúc càng dịu dàng. Trước lời oán giận của nàng, hắn cũng không thanh minh, chỉ thản nhiên đáp: “Đúng, là ta lừa nàng. Thực xin lỗi!”

Sở Ngọc quay lại, nhìn những vết thương trên người hắn lại thấy đau lòng. Nhưng lúc nhìn vết thương, nàng cũng đồng thời nhìn thấy rõ rất nhiều dấu răng, lại xấu hổ cuống quýt quay mặt đi.

“Chàng lừa ta, làm ta đau lòng...” Sở Ngọc khẽ hừ một tiếng. Lần này nàng quyết định phải tính sổ rõ ràng với hắn. Nếu cứ tiếp tục dung túng cho hắn lừa người, thì sau này nàng nhất định lại bị mắc lừa: “Ta rất tức giận! Hậu quả rất nghiêm trọng!”

Dung Chỉ hứng thú nhìn nàng, cố gắng mím môi kiềm chế nụ cười: “Ừ, là ta sai, tất cả đều do ta. Xin nàng hãy tha thứ!” Giọng hắn rất thoải mái, nhận lỗi với giọng điệu như vậy nghe qua không có chút thành ý nào.

Nghe giọng hắn, Sở Ngọc cảm thấy rất bức bối. Nhưng ngay sau đó, nỗ lực duy trì sự nghiêm túc dần dần tan biến. Rốt cuộc, nàng không thể chiến thắng nỗi khao khát được nhìn thấy hắn, được nhào đến ôm hắn.

Trong lòng giằng co rất lâu, cuối cùng Sở Ngọc thở dài nhận thua. Nàng quay lại, nhìn đắm đắm vào khuôn mặt Dung Chỉ.

Chỉ cần nhìn hắn, trong lòng xuất hiện vô số cảm giác ấm áp, vui sướng xen lẫn không tin tưởng trào dâng mãnh liệt như thủy triều. Chưa từng bao giờ, nàng vì cái chết của một người mà tuyệt vọng đến thế. Cũng chưa từng bao giờ, vì một người không chết mà nàng lại hồi sinh trong tuyệt vọng nhanh đến thế.

Nhưng, cảm giác bất an vẫn y nguyên như trước. Tất cả trước mắt giống như một giấc mơ, Sở Ngọc vẫn không khống chế được nỗi hoài nghi. Đây phải chăng chỉ là một giấc mộng giống thật, chỉ cần tỉnh giấc, Dung Chỉ và toàn bộ giấc mộng sẽ lập tức tan biến?

Nỗi oán hận nho nhỏ liên biến mất không tăm tích. Lần thứ hai, Sở Ngọc cúi xuống ôm lấy Dung Chỉ. Khi lồng ngực được lấp đầy, nàng mới cảm thấy an tâm. Lúc cánh tay trống trải, nàng sẽ lại rơi vào nỗi sợ hãi kinh khủng đó.

Bị lừa thì bị lừa, trước đây chẳng phải nàng đã nói rồi sao? Chỉ cần hắn còn sống, bị lừa một chút cũng được.

Càng hưởng chi, nhìn những vết thương trên cơ thể hắn, sao nàng có thể nhẫn tâm trách móc nặng nề?

Sở Ngọc đưa tay lướt qua bờ vai trần của Dung Chỉ rồi ôm cổ hắn. Hơi ngại ngùng, nàng cúi xuống khẽ hôn thật nhanh lên môi hắn.

Gương mặt nàng nóng lên, nhưng cánh tay lại càng ôm chặt. Môi nàng phớt qua tai hắn thì thầm: “Chàng còn sống, thật sự quá tốt rồi!...”

Nàng không quan tâm Dung Chỉ làm thế nào để sống sót, hay là lừa gạt mình bao nhiêu, và những ngày qua mình phải đau lòng vì hắn. Thích một người, sao có thể so đo rõ ràng như thế?

Nàng đau khổ vật vờ, đều là nàng tự nguyện, bởi vì nàng thích người này rất nhiều. Hắn sống, nàng mừng vui hạnh phúc, hắn chết, nàng bi thương. Chỉ cần có thể tiếp tục ôm hắn như thế, mọi thứ khác đều không quan trọng.

Chạm tay vào mặt Sở Ngọc, rồi Dung Chỉ lau nước mắt cho nàng tí mỉ, chu đáo. Nàng khóc rất lâu, gương mặt nhòe nước, khóe mắt hồng hồng, bây giờ vẫn còn lấp lánh thủy quang.

Từ trước đến nay, hắn chưa từng thấy nàng khóc nhiều như thế, dường như tình cảm trong lòng phá bỏ mọi rào chắn, tràn ra ngàn dặm.

Trong lòng ấm áp và hạnh phúc, Dung Chỉ khẽ mỉm cười, cúi xuống hôn nàng đầy thương xót.

Từ đuôi lông mày tú lệ đến khóe mắt đỏ bừng, làn môi hắn trượt xuống dưới, như cánh bướm xẹt qua gò má nàng, rồi xuống đến chiếc cằm thon gầy guộc.

Hắn hôn chậm rãi nhẹ nhàng, làn môi ngọt ngào, ấm áp bao trùm ấm áp. Cuối cùng, hắn thông thả dừng lại ở môi nàng.

Sở Ngọc ngơ ngẩn. Đối diện với ánh mắt Dung Chỉ, gần trong gang tấc, ánh mắt nàng lập tức bị hút vào đáy mắt sâu thăm thẳm.

Nàng không đẩy Dung Chỉ ra mà càng ôm chặt hắn, vụng về đáp lại nụ hôn.

Làn môi xay nghiền làn môi, gương mặt Sở Ngọc nóng rực lên như hỏa thiêu. Bởi vì e lệ rụt rè, mà cũng có lẽ là bởi nguyên nhân khác, trên khóe mắt nàng, nước mắt lại chảy xuôi.

287. Q.6 - Chương 290: Xúc Động Là Ma Quỷ (thượng)

Gò má kề sát gò má, kháng khí thân mật. Hơi thở Sở Ngọc gấp gáp, hai tay ghì trên bờ vai hắn, hơi ngẩng mặt, nàng thấp giọng gọi: “Dung Chỉ...”

Dung Chỉ thấy mắt nàng lấp lánh nước, giọng nàng lo lắng bất an. Trong lòng rõ ràng, hắn vững vàng bình ổn cất tiếng: “Ta ở đây!”

Sở Ngọc nhẹ nhàng thở phào, rồi lại gọi: “Dung Chỉ...”

“Ta ở đây!”

Cùng với tiếng trả lời của hắn, niềm hạnh phúc trào dâng vì thứ quý giá tưởng đã mất rồi lại quay trở lại, cảm giác nâng niu quý trọng chưa từng có, và về sau chắc sẽ không bao giờ có nữa.

Khẽ thở dài mãn nguyện, Sở Ngọc sờ nắn gương mặt Dung Chỉ. Hai mắt mở to rõ ràng, rồi lại như lâng lâng trong sương mù mờ ảo. Nàng từ từ nhắm mắt lại, vừa khiếp đảm vừa dịu dàng, khẽ hôn lên má Dung Chỉ, chậm rãi phớt nhẹ như cánh bướm.

Gương mặt Sở Ngọc như bị hỏa thiêu. Hai gò má như dải mây hồng rực làm sáng bừng cả làn da trắng mịn, giống như san hô đỏ điểm tuyết trên bạch ngọc trần châu, khiến khuôn mặt nàng thêm mấy phần kiều diễm.

Dung Chỉ tùy ý nửa nằm, tiếp nhận từng động tác của Sở Ngọc. Hắn nhìn nàng chăm chú, chỉ thấy hai mắt nàng nhắm nghiền, hàng mi dài khẽ rung động. Rõ ràng là nàng ngượng ngùng nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh, làn môi tươi thắm ướt át, hô hấp nóng bỏng.

Dung Chỉ chạm vào cổ nàng, ngón tay thon dài như chạm vào bông hoa đang hé nở, vừa vuốt ve vừa khai mở, đầu ngón tay lướt trên vùng da mịn màng nhạy cảm phía sau tai.

Tay Sở Ngọc ghì chặt vai Dung Chỉ, toàn thân căng thẳng, mọi cảm giác tập trung vào phía sau tai. Đầu ngón tay hắn chậm rãi trêu chọc, thỉnh thoảng da nàng lại ma sát với vết thương thô ráp.

Một lúc lâu sau, Sở Ngọc phát hiện dưới tay mình là bờ vai trần trụi, cùng với da thịt ấm áp là những vết thương sần sùi khiến nàng bối rối.

Mở mắt ra, Sở Ngọc nhìn thấy Dung Chỉ cơ hồ bị nàng đẩy nằm xuống nhưng vẻ mặt vẫn ung dung nhàn nhã.

Lúc này, Dung Chỉ không còn mang dáng vẻ thiếu niên, trông hắn trưởng thành hơn, khoảng hai hai, hai ba tuổi, người cao lớn. Nhưng hàng chân mày vẫn thanh lệ cao nhã, vẻ đẹp vẫn ưu mỹ như xưa, như lúc nàng gặp lần đầu tiên.

“... Dung Chỉ”

“Ta ở đây!”

Sở Ngọc nổi lên dưng khí, ghé sát mặt xuống, chăm chú nhìn vào cặp mắt đầy ý cười.

Hắn ở đây, vẫn dung mạo thanh tao này, tuyệt thế vô song.

Hắn không tan biến như bọt nước, như tuyết khi xuân về. Dù đã trải qua chuyện gì, hắn vẫn còn sống.

Gương mặt nóng bừng, lý trí nhắc nhở nàng phải dừng lại, nhưng trong lòng vẫn muốn ôm ấp như kẻ mất hồn.

“Dung Chỉ?”

“Ừ?”

“Dung Chỉ...”

“Ta ở đây!”

“Dung Chỉ, Dung Chỉ...”

“Ta ở đây!”

“Dung Chỉ, Dung Chỉ, Dung Chỉ...”

“Ta ở đây, ta ở đây, ta ở đây...”

Trong tiếng gọi nỉ non tha thiết, tình cảm đan xen giao hòa. Sở Ngọc hạ mắt nhìn những vết thương trên nửa thân trần của hắn, lại không chịu nổi rơi lệ xúc động.

Giữa rừng trúc xanh u trùng điệp, gió xuân se se, lòng Sở Ngọc nửa nóng bừng nửa lạnh buốt, vừa rụt rè e lệ muốn lùi lại phía sau, lại vừa muốn nhào đến ôm hôn quần quýt.

Nhưng mà...thể này hình như quá thân mật...

Trong lúc lú lẫn quần thấp thỏm, Sở Ngọc thoáng nhìn thấy ánh mắt Dung Chỉ.

Con người đen láy, khóe mắt hơi cong lên mang ý cười nhạo, còn có vẻ giấu cợt như có như không quen thuộc của hắn, hình như đang cười nàng lúc này không dám.

Sở Ngọc vốn không dám, nhưng đối diện với ánh mắt này, nàng bỗng nhớ đến những chuyện trước đây.

Bị tên này lừa gạt bao nhiêu lần?

Chuyện gì hắn cũng luôn biết rõ, như thể nắm mọi thứ trong tay ...

Quá đáng ghê!

Đầu nóng lên, lý trí giằng co suốt thời gian vừa rồi trong phút chốc tan thành mây khói. Sở Ngọc nghiêng rặng, dùng toàn lực ấn Dung Chỉ nằm xuống, nhắc chân qua eo hắn, cả người ngồi lên trên.

... Sau lúc vật đổi sao dời, Sở Ngọc lại hối hận. Lúc ấy sao nàng mất tự chủ thể cơ chứ? Tự nhiên lại chủ động xuất thủ với hắn? Chuyện này... chuyện này... sao lại là nàng gấp gáp?

Xúc động là ma quỷ.

Nhưng bây giờ, Sở Ngọc chỉ cảm thấy một ngọn lửa thiêu đốt bừng bừng quét sạch tất cả, mọi e lệ rụt rè cũng giảm bớt rất nhiều.

Từ trên cao nhìn xuống Dung Chỉ đang cười dài, Sở Ngọc cảm thấy đầu óc mờ mịt: bây giờ phải... phải... làm thế nào?

Nàng đã từng sống trong thời đại bùng nổ thông tin, sống hơn hai mươi năm, nếu nói không biết chút xíu kiến thức gì về phương diện này là hoàn toàn nói dối. Chưa kể đến tiết học sinh lý trong trường, mà phim truyền hình, tiểu thuyết cũng có rất nhiều đề tài liên quan. Nhưng dù sao nắm vững lý thuyết chưa chắc đã thực hành giỏi, dù chứa lý luận đầy bụng nhưng bây giờ đến lúc đi vào thực tế, Sở Ngọc vẫn lập tức... mơ hồ.

Trước hết là sờ người? Miệng hay là tay?

Bắt đầu từ chỗ nào?

Ánh mắt Sở Ngọc chuyển động rồi ren hỗn loạn một lúc, rồi dừng lại ở lồng ngực Dung Chỉ. Tuy người hấn có vết thương nhưng da thịt vẫn khá hoàn hảo, màu da sáng loáng như châu ngọc. Dưới vai, đường nét xương quai xanh nhu hòa gợi cảm. Sở Ngọc cắn cắn môi, run tay sờ xuống.

Dung Chỉ cố gắng kiềm chế để khỏi phì cười thành tiếng. Sở Ngọc trước giờ không biết, dáng vẻ này của nàng thú vị thế nào, ngắm bao nhiêu cũng không chán mắt. Tất nhiên, về điểm này, hấn tuyệt đối sẽ không nói ra.

Đầu ngón tay tiếp xúc với làn da nhu nhuận ấm áp, nhưng vết thương sần sùi bên hông hấn khiến Sở Ngọc xót xa thương tiếc. Nàng mấp máy làn môi khô nóng, cúi đầu nhẹ nhàng hôn môi Dung Chỉ, rồi trượt xuống cằm.

Dưới hơi thở nàng là da thịt mềm mại hơi lành lạnh. Lúc làn môi Sở Ngọc đi từ cổ hấn xuống bờ vai, tay Dung Chỉ lặng lẽ thăm dò vào cổ áo nàng, cảm giác mát mát. Bàn tay men theo cổ nàng kéo áo xuống, nhưng mới chỉ kéo được một nửa thì bị tay Sở Ngọc chặn lại.

“Chàng... đừng động đây...” Sở Ngọc đỏ mặt, lại cúi xuống hôn Dung Chỉ. Vết hấn vẫn điềm tĩnh như thường, ánh mắt phẳng lặng trong veo như nước khiến nàng cảm thấy hơi khó chịu. Rõ ràng ở phương diện này, nàng chưa có kinh nghiệm nên bây giờ không khỏi buồn bực.

Gắt gao đè Dung Chỉ xuống, Sở Ngọc cúi xuống phủ phục hôn lung tung trên cơ thể hấn. Mãi cho đến khi, nàng nghe thấy trên đỉnh đầu truyền xuống tiếng rên rỉ trầm trầm, mà dưới cơ thể đang buông lỏng kia, trong khoảnh khắc bỗng trở nên cứng ngắt.

Sở Ngọc ngẩng đầu lên, thấy trong cặp mắt bình tĩnh của Dung Chỉ rốt cuộc xuất hiện tia rung động. Lại cúi xuống, nàng thấy dưới lồng ngực Dung Chỉ là một vết sẹo mới, da non hồng nhạt có dấu môi ướm át.

Nhìn lại Dung Chỉ, rõ ràng vẻ dao động vừa rồi biến mất không vết tích.

Sở Ngọc kinh hãi nghĩ thầm, không hiểu vừa rồi hấn kêu lên vì đau đớn hay là vì sao? Rồi nàng duỗi tay, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua chỗ có dấu hôn. Quả nhiên như nàng mong muốn, Dung Chỉ khẽ mím môi, trên má ửng đỏ, quay mặt sang một bên.

Bàn tay men theo mép vết thương của hấn nhẹ nhàng lần xuống dưới, Sở Ngọc rốt cuộc nghe thấy từ sâu trong cổ họng Dung Chỉ kiềm chế tiếng rên rỉ. Ngón tay hấn bấu chặt cạnh bệ đá, ánh mắt mờ mịt, hơi thở hơi dồn dập.

Xưa nay hấn luôn bình tĩnh, trầm ổn, không chế mọi thứ một cách dè dặt, giờ phút này lại mang vẻ buông xuôi phó mặc đầy quyến rũ khiến Sở Ngọc không thể rời mắt.

Tay tiếp tục đi xuống, chẳng bao lâu sờ đến chỗ có vải. Sờ vào gì đó, ngón tay hơi run rẩy, gương mặt Sở Ngọc lập tức tăng nhiệt độ, biết mình sờ vào cái gì...

Ngay tức khắc nàng chỉ muốn chạy trốn... Nhưng nhớ đến ánh mắt vừa rồi của Dung Chỉ, trong đầu lại vang lên tiếng nói giận dữ: Không thể dừng lại! Bây giờ dừng lại chính là nhận thua!

Hít sâu một hơi, Sở Ngọc quay mặt đi, nhẹ nhàng cầm lấy, cách một lớp vải...

Lúc này, Dung Chỉ phản ứng mãnh liệt hơn. Cơ thể hấn như dây cung đang kéo căng, hơi thở càng dồn dập, trong mắt như có tinh quang chớp động, chân mày khẽ nhăn lại.

Sở Ngọc vốn đã cực kỳ thẹn thùng, nhưng lại bị dáng vẻ của hấn mê hoặc không tự chủ được, tiếp tục cúi xuống hôn cơ thể hấn.

Lúc rời môi, vẫn còn thở gấp chưa ổn định, Sở Ngọc ngồi thẳng dậy bỗng cảm thấy ngực chột lạnh. Kinh ngạc cúi xuống, nàng thấy vạt áo trước ngực mở rộng, bầu ngực trắng nõn ẩn hiện nhấp nhô, thất lưng chẳng biết từ lúc nào đã rơi trên mặt đất.

Hạ tầm mắt, đối diện với ánh mắt giảo hoạt đầy ý cười của Dung Chỉ, Sở Ngọc cắn môi, không cam lòng yếu thế cũng đưa tay tháo thất lưng của hấn. Trong lòng nàng ngượng ngùng xấu hổ, tay không nghe theo sự sai khiến cứ run rẩy, ngón tay yếu ớt nhiều lần không mở được.

Sở Ngọc run rẩy tháo bỏ đai lưng Dung Chỉ, y phục hần cang rơi xuống triệt để. Giữa rừng trúc xanh ngắt, hai người quần áo bán khai, ánh mắt giằng co.

288. Q.6 - Chương 291: Xúc Động Là Ma Quỷ (hạ) (18+)

Có câu “đâm lao phải theo lao”, “cưỡi trên lưng hổ”, còn bây giờ tình cảnh của Sở Ngọc là “cưỡi Dung khó xuống”.

Nàng biết tiếp theo sẽ phải làm sao, như vậy sẽ phát sinh chuyện gì. Nhưng hiện tại, cơ thể nàng cứng ngắt, không làm sao tiếp tục được.

Tưởng tượng tiếp theo sẽ như thế... như thế... như thế..., nàng cảm thấy xấu hổ muốn chết.

Nhưng... nhưng... chẳng lẽ đến bước này rồi dừng lại?

Như thế cũng không khỏi quá vô trách nhiệm ...

Nếu bây giờ chạy trốn, sau này chắc là bị tên này cười nhạo đến chết mất...

Lúc này Sở Ngọc đã quên việc bắn khoãn có dừng lại hay không mà chỉ nghĩ đến Dung Chỉ. Người trước mặt đang chiếm cứ tất cả suy nghĩ của nàng. Nhưng hoàn cảnh dừng không được, tiếp tục không xong khiến nàng then thùng quần bách, nhất thời dừng động tác.

Dung Chỉ đã bình phục hơi thở gấp, bàn tay thon dài vuốt ve những sợi tóc lòa xòa của Sở Ngọc như an ủi. Ngón tay trượt xuống, lạc trên bờ môi ướt át của nàng, dọc theo làn môi nàng vuốt ve.

Sở Ngọc chần chừ trong khoảnh khắc, rồi đỏ mặt hơi cúi đầu, hé miệng ngậm lấy đầu ngón tay Dung Chỉ, nhẹ nhàng chậm chạp mút.

Khuôn mặt nàng thả lỏng, trong mắt mờ mịt sương mù, vẻ mặt ngượng ngùng, gò má ửng đỏ. Chiếc miệng nhỏ tinh tế hôn ngón trở hần. Tuy nàng mặc trang phục nam giới nhưng lúc này lại mang vẻ kiều diễm khác thường, quần áo hé mở ẩn hiện, khuôn ngực trắng nõn nhấp nhô. Dung Chỉ lẳng lặng nhìn nàng, sâu trong đáy mắt là yêu thương nồng đậm.

Thoảng thấy lúc này gương mặt Dung Chỉ đã khôi phục vẻ điềm tĩnh thường ngày, Sở Ngọc hơi chán nản, đưa tay che mắt hần: “Chàng đừng nhìn, nhắm mắt lại!” Cả người nàng mềm nhũn, bàn tay xòe ra hơi run rẩy. Khi hơi vươn tay, áo trước ngực miễn cưỡng che đậy lại bị mở rộng.

Ánh mắt Dung Chỉ hơi đổi, lập tức cong khéo miệng. Hần chậm rãi khép cặp mắt kinh tâm động phách, không tiếp tục nhìn vẻ hoảng hốt của nàng, miệng lại thản nhiên: “Nếu nàng sợ hãi, bây giờ chạy trốn vẫn còn kịp!”

Đây tuyệt đối là cười nhạo!

Sở Ngọc vốn đã sinh ra thoái ý, nhưng bị hần ột kích, rất nhanh chóng bị mắc lừa lần thứ hai. Nàng nghiêng rặng, xoay người xuống dưới, định cởi hết y phục nhưng nghĩ đến điều gì lại dừng tay, quần áo chặt hơn, chỉ cởi quần.

Vứt giày trên nền đất, Sở Ngọc chân trần lần thứ hai trèo lên eo Dung Chỉ. Thiếu lớp vải che, giữa hai chân mát lạnh, nàng không khỏi hơi run rẩy, bất giác khép hai chân. Nhưng lúc này nàng đang ngồi trên thân Dung Chỉ, không thể nào hoàn toàn khép chân lại. Bởi vì nàng thay đổi vị trí, cơ thể Dung Chỉ cách một lớp vải có sự biến hóa.

Đó là cái gì...

Sở Ngọc quần bách sắp khóc đến nơi.

Trên người nàng mặc trường sam rộng rãi, vạt áo lớn che đậy hai chân. Da thịt không lộ mấy, nhưng bên dưới, hai chân trần cực kỳ thân mật ái muội. Nơi bí ẩn của nàng và hần chỉ cách một lớp vải.

Quấy nhiễu như thế, các giác quan của nàng lại càng mất cảm. Sau khi ma sát, một dòng nóng bỏng từ nơi sâu kín chậm rãi chảy ra, cảm giác rung mình tê dại từ bụng bắt đầu khuếch tán.

Cơ thể phản ứng quá kì quái...

Sở Ngọc không biết phải làm sao, tay chân mềm nhũn không còn nghe theo sự sai khiến. Càng xấu hổ e lệ rụt rè, ngược lại nàng càng mất tự chủ, da thịt như bốc hỏa, hai má nóng rực như lửa thiêu, mà trong lòng lại trống rỗng như đang khao khát điều gì đó.

Nàng biết rõ chuyện này là thế nào, cũng biết nên làm gì tiếp theo, nhưng chỉ là trên lý thuyết. Đến lúc tự mình thực hành, mới biết hóa ra là như thế... như thế...

Trước mắt Sở Ngọc như có hơi nước bao phủ, Dung Chỉ gần trong gang tấc cũng không nhìn rõ hấn. Toàn thân khô nóng, nàng run tay kéo lớp vải xuống... Lúc cầm vật kia, nàng như phải bỏng vội buông ra. Nhưng sau đó, nàng cắn răng, chuyển động cơ thể, tiếp cận với bộ phận vừa nóng vừa cứng rắn kia.

Mũi tên đã ở trên dây nhưng Sở Ngọc lại không thể bắn ra. Nàng ngồi xuống, cả người cứng ngắc không thể động đậy, vừa chạm đến khiến nàng cảm thấy đau.

Không phải nói chỉ lần đầu tiên mới đau thôi sao? Cơ thể này chắc chắn không phải lần đầu, vì sao còn đau như thế?

Bắt đầu từ lúc tiếp tục không được dừng lại không xong, Sở Ngọc cảm thấy một đôi tay luồn qua vạt áo, nhẹ nhàng giữ lấy eo, khẽ nâng nàng lên. Đồng thời, một bàn tay không nhanh không chậm chuyển động xuống dưới, nhẹ nhàng áp sát vân vê, treu chọc nơi nhạy cảm của nàng.

Theo bản năng Sở Ngọc muốn ngăn hấn lại, nhưng cơ thể như tan chảy thành nước, mọi ngôn ngữ chôn vùi trong tiếng tim đập như trống dồn, không thể thốt nên lời.

Dung Chỉ ngồi dậy, nghiêng đầu hôn lên môi Sở Ngọc. Trong mắt là dịu dàng ngọt ngào, nhưng động tác vẫn ung dung trầm ổn như trước. Hấn đỡ lấy bờ vai nàng, cơ thể khô nóng nhưng nụ hôn lại chậm chạp, nhẹ nhàng, triền miên.

Dung Chỉ không nhanh không chậm hôn Sở Ngọc. Sự tự chủ của hấn cực lớn, dù thân thể rung động nhưng vẫn có thể ẩn nhẫn khắc chế như trước. Hấn vừa hôn, vừa chăm chú ngắm nhìn gương mặt Sở Ngọc đang dần dần trở nên mê loạn, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn đi chỗ khác, là cổ tay nàng.

Trên cổ tay trắng nõn nhỏ nhắn, chiếc vòng bạc sáng loáng lạnh lẽo.

Khóe môi hấn hơi cong lên, hình như nghiền ngẫm điều gì. Vừa hôn thật sâu, tay kia của hấn lần tìm mặt đạo bí ẩn.

Sở Ngọc bị hôn đến mơ mơ màng màng. Vừa thở gấp, nàng bỗng nhiên cảm thấy trong cơ thể có thứ gì đó không thuộc về mình, trong giây lát cả người cứng ngắc. Rồi nàng phát hiện, đó là một ngón tay thon dài.

... Ngón trở.

Chính là ngón tay nàng vừa rút.

Sở Ngọc chỉ cảm thấy như có lửa đốt từ lòng bàn chân đến trán, đốt cháy sém cả trong lẫn ngoài. Nhưng lần môi Dung Chỉ lại dịu dàng triền miên tiếp tục, xuân thủy nhộn nhạo hóa mở, nàng lại như rơi vào mộng ảo mê hoặc, không thể chống cự, mặc cho Dung Chỉ tùy ý bày bố. Trong mơ màng, nàng cảm thấy cả người như tan ra thành nước, nhưng lại bị Dung Chỉ nhào nặn thành các loại hình dạng. Da thịt lại một lần nữa bị cắn hôn mút, vừa đau đớn vừa khoái cảm tê dại, đầu như nổ tung.

Suy nghĩ trong lòng hòa cùng ngọn lửa nóng thiêu đốt, nhưng không hiểu sao lại nảy sinh ham muốn không cách nào kìm chế được.

Nắng sớm dần rạng ngời. Ngày xuân trong rừng trúc mát mẻ, nhưng cơ thể hai người như sôi trào. Dung Chỉ nửa nằm xuống, vừa vững chắc vừa dịu dàng nâng Sở Ngọc lên, hoàn thành động tác vừa rồi nàng không thể hoàn thành.

Thân thể bị trêu chọc trở nên trống rỗng rồi cuộc được lấp đầy. Khoảnh khắc vật nóng đi vào cơ thể, Sở Ngọc bỗng nhiên mở mắt, cúi xuống nhìn Dung Chỉ dưới thân.

Dung Chỉ chớp chớp mắt, khoe mắt xẹt qua một tia khác thường, mỉm cười nhìn nàng.

Khi nơi bí ẩn nhất của hai người kết hợp, Sở Ngọc xấu hổ không kiềm chế được, nhưng vẫn nằm phủ phục xuống. Bởi động tác này, hạ thân chuyển động khiến nàng bật lên tiếng rên rỉ trầm trầm.

Nàng cúi xuống ôm ấp Dung Chỉ, không để ý vạt áo hé mở làm lộ cảnh xuân, chỉ cố gắng uốn người để được gần sát hẳn hơn. Nàng kiềm chế khoe mắt trào lệ, nhẹ nhàng hôn làn môi hắn, hô hấp dồn dập, giọng run rẩy không thành lời: “Dung... Dung Chỉ...”

“Ta ở đây!”

Dung Chỉ.

Ta ở đây.

Sợ hãi, bất an, lo lắng... tan thành mây khói.

Ngực phảng phất như được lấp đầy.

(Lời tác giả: A a... quá ngại ngùng! >.

Ban đầu quyết tâm miêu tả tiểu Sở chủ động, uốn éo làm tới làm lui, được một nửa cuối cùng vẫn không chủ động được, khiến bạn học Dung phải vất vả một phen...

Lần này nghiêm túc tả H, hư hỏng một lần. Sau này không dám nữa... tốn sức chết... >.<>

289. Q.6 - Chương 292: Năm Tay Người, Kéo Người Đi

Trước mắt Sở Ngọc nhạt nhòa. Nàng không biết diễn tả cảm giác của mình thế nào nữa, chỉ thấy mình giống như một con thuyền nhỏ giữa sóng to gió lớn, mà Dung Chỉ là người cầm lái duy nhất.

Cả cơ thể sôi trào, mỗi dây thần kinh đều chìm đắm trong rung cảm mãnh liệt, tầng tầng lớp lớp. Cho tới khi lên đến đỉnh điểm, đầu óc nàng đột nhiên trống rỗng, rồi như nổ tung trong pháo hoa chói lòa, ánh sáng lấp lánh tung tóe ra bốn phía.

Dường như rơi vào hôn mê.

Sở Ngọc vui kín trong chăn, cả người đỏ rực lên như tôm luộc, làm đà điệu kêu la: “Chàng đừng tới đây! Đi ra, đi ra!”

Nàng ước gì vừa rồi mình thật sự hôn mê, chứ không phải xấu hổ như lúc này.

Bị đưa lên đỉnh sóng cao, rất không dễ dàng gì thần hồn quay trở lại, nàng mới phát hiện ra mình... ở trong rừng trúc. Không những thế, còn đang trong tư thế cưỡng ép, ngồi trên người Dung Chỉ, làm cái gì... cái gì...

Lúc đó, thần trí Sở Ngọc vẫn còn chưa rõ ràng lắm, suy nghĩ đình trệ.

Sau đó, Dung Chỉ ngồi dậy, lấy áo bao phủ nàng, ôm nàng vào phòng. Nhìn thấy chiếc giường ngủ trong phòng, Sở Ngọc vội bỏ nhào qua, không nói hai lời vội kéo chăn đắp kín, xấu hổ không thôi kêu Dung Chỉ mau đi ra.

Bẽ mặt quá, nàng không dám gặp ai nữa!

Vừa rồi nhất định là nàng bị ma quỷ ám ảnh! Nếu không sao có thể xúc động như thế, không để ý mình đang ở chỗ nào, lại còn chủ động ăn sạch Dung Chỉ.

Ôi ôi...chết mất thôi...

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười, cũng không bước đến khuyên nhủ nàng, chỉ liếc qua nửa bắp chân nõn nà bạch ngọc lộ dưới chân, nói khẽ: “Nàng nghỉ ngơi cho tốt!” Rồi hẩn khép áo bước ra ngoài, trước khi đi còn cẩn thận đóng kín cửa cho nàng.

Dáng vẻ hẩn ung dung thản nhiên, tóc đen rối tung, quần áo không chỉnh tề. Hẩn chậm rãi rảo bước qua khu vực nội phủ, nhưng không hề có ai quấy rầy ngăn cản.

Vừa đi đến chỗ đường giao với Tây Thượng các, hẩn nhìn thấy một bóng người phía trước liền mỉm cười: “Huynh vẫn còn đợi ta ở đây?”

Quan Thương Hải oán thán với vẻ không thoải mái chút nào: “Các người thực là không biết tiết chế! Giữa ban ngày ban mặt...” Đi theo Sở Ngọc và Dung Chỉ ngay từ đầu, nên hẩn nghe không sót chuyện gì. Hơn nữa thính lực hẩn cực tốt, phải nghe toàn bộ những gì không nên nghe, cho nên đành phải tránh ra xa.

Dừng một chút, Quan Thương Hải nhướn mày: “Bây giờ ta hơi hối hận vì đã giúp người. Ta lại liên thủ với người lừa cô ấy!” Hẩn đã từng nghe Sở Ngọc kể lại chuyện: Dung Chỉ đuổi theo đến Lạc Dương kịp thời cứu nàng, lúc ấy cảm thấy có gì đó không thích hợp. Bây giờ xâu chuỗi trước sau, rốt cuộc hẩn đã hiểu.

Thực ra Dung Chỉ vẫn luôn tính toán thiết kế.

Lúc ở Lạc Dương, hẩn giả vờ để Sở Ngọc rời đi, nhưng lại cố ý toát lên vẻ khác thường khiến nàng phát hiện ra, khi quay lại chứng kiến tình cảnh hẩn bị thảm.

Nếu hẩn có tâm, hoàn toàn có thể không toát lên bất kỳ chút dị thường nào, nhưng hẩn không có.

... Là hẩn cố ý.

Cơ thể suy sụp tất nhiên không thể xoay chuyển, nhưng hẩn lại lợi dụng điểm này.

Trong lòng Sở Ngọc luôn có chướng ngại tâm lý. Nàng vẫn cho rằng, dù ở cùng Dung Chỉ thì cũng không thể yên ổn hòa hợp. Thế là hẩn kê một liều thuốc cực mạnh, cố ý khiến nàng phát giác, cố ý khiến nàng hồ thẹn, cố ý để nàng chứng kiến một màn vô cùng thê thảm.

Dung Chỉ muốn có thứ gì là sẽ tìm mọi cách để đạt được. Dù Sở Ngọc tạm thời rời xa, hẩn vẫn muốn nắm được tâm hồn nàng. Hẩn không hối hận, vì Sở Ngọc mà để vuột mất thứ vốn thuộc về mình, cũng không hối hận bản thân phải chịu bao khổ sở đau đớn. Chính là hẩn nhất định phải có được.

Hẩn trả giá nhiều như vậy, sao có thể không được đền bù?

Hẩn không phải Sở Ngọc, tuyệt đối không có khả năng vô tư.

Giang sơn và Sở Ngọc, không thể có cả hai, hẩn lựa chọn thứ quan trọng hơn với mình, nhưng, nhất định phải có được.

Buông tay... làm gì có chuyện đó?

Dung Chỉ khe khẽ nhếch khóe miệng, con người đen lầy vô cùng tỉnh táo trầm ổn: “Huynh đang oán ta?”

Quan Thương Hải thở dài: “Tất nhiên là ta không oán người! Bị người gây sức ép không phải là ta! Nếu nói oán, thì Sở Ngọc mới có tư cách. Cho đến giờ ta vẫn không hiểu, nếu người đã không chịu buông tay, thì vì sao còn giả chết, để cô ấy phải đau khổ vô cớ như thế?”

Dung Chỉ mỉm cười: “Tất nhiên là để nàng nhớ kỹ ta! Ta sống, muốn nàng phải nhớ kỹ, ta chết, cũng muốn nàng mãi mãi không quên được ta!” Lúc đó hẩn không chắc là mình có thể sống sót, nên cố ý bố trí một phen. Trước là âm mưu đưa tiền, khiến nàng phát giác, sau đó để nàng chứng kiến mình toàn thân đầm máu, rồi mỉm cười nói lời từ biệt.

Ngay cả giờ phút biệt ly sau cuối, hẩn cũng phải có tư thế phong độ tuyệt hảo.

Thế là, hẩn để lại cho Sở Ngọc ấn tượng cuối cùng: nụ cười ung dung, ánh mắt thắm thiết, và sự thật là hẩn vì nàng mà chết.

Dung Chỉ là cao thủ chơi cờ cũng như cao thủ đùa bỡn, thu phục lòng người. Hắn biết rõ Sở Ngọc là người như thế nào. Phen này hắn tận lực thiết kế, khiến cho tinh thần nàng có thể suy sụp không gượng dậy nổi, nhưng đến chết cũng không quên được hắn.

Sửa sang lại vạt áo tán loạn, dường như cảm giác vẫn còn vương vấn nơi đầu ngón tay, Dung Chỉ khẽ mỉm cười: “Có câu, bên giường bệnh lâu ngày không còn con hiếu thảo!” Cũng tương tự như thế, nếu hắn nửa sống nửa chết tiếp tục bên Sở Ngọc thì nàng sẽ chăm sóc hắn, sẽ vẫn yêu hắn, nhưng không bằng cho nàng thấy hắn suy yếu cùng kiệt rồi xa rời nàng, trong nháy mắt vẻ thê lương sẽ đọng lại đến vĩnh hằng.

Nếu tiếp tục ở bên nàng, sau này hắn chết, Sở Ngọc sẽ vẫn đau khổ, nhưng tuyệt đối sẽ không khắc cốt ghi tâm. Mà nếu hắn may mắn sống sót, thì Sở Ngọc cũng sẽ không mừng vui đến thất thố như hôm nay.

Lúc thê thảm nhất, hắn quyết đoán hạ một đạo, để lại cho nàng vết thương thật sâu.

Hắn là kẻ lạnh lùng tàn nhẫn, để đạt được mục đích, có thể làm thương tổn chính người trong lòng mình. Hàng ngày nghe Quan Thương Hải kể Sở Ngọc đau khổ suy sụp ra sao, hắn cũng không mềm lòng dao động, thậm chí còn dựa theo kế hoạch ban đầu dựng nên một bộ hài cốt.

Hắn dùng cái chết khiến nàng đau không muốn sống, rồi dần dần chậm rãi, sau một thời gian, xác định nàng đã cảm nhận đầy đủ khắc sâu, mới đưa Lưu Tang về để mở ra nội tâm nàng.

Đến lúc đó, Sở Ngọc đã ở trong lòng bàn tay của hắn rồi.

Nhưng có một chuyện ngoài ý muốn phát sinh. Hắn không đoán được, Thiên Như Kính lại giao chiếc vòng cho Sở Ngọc. Mà lúc nghe tin Sở Ngọc sắp ra đi, hắn liền hiểu, không phải nàng muốn đi nơi nào đó, mà là muốn rời khỏi thời đại này, tới nơi hắn vĩnh viễn không đến được.

Người khác không biết, nhưng hắn lại hiểu rất rõ lai lịch Sở Ngọc.

May thay, nàng không lập tức đi ngay, cho hắn một thời gian để xử lý mọi việc. Thế là hắn phái người đuổi theo nàng, mà sức khỏe bản thân mình chuyển biến tốt đẹp, nên cũng đuổi theo.

Hắn đã sớm an bài ở phủ công chúa. Dù Sở Ngọc muốn ra đi, chắc chắn cũng sẽ quay lại đây để nhớ về chốn cũ, nên hắn đã sớm phái Mặc Hương về chuẩn bị. Nơi này bề ngoài là của một viên quan Nam triều, nhưng trên thực tế là thuộc về hắn.

Trong rừng trúc gặp nhau, mọi chuyện xảy ra bề ngoài là Sở Ngọc kích động thất thố, nhưng trên thực tế lại do hắn tỉ mỉ an bài, từng bước dẫn quân xâm chiếm.

Hắn dụ dỗ không để lại dấu vết, khiến Sở Ngọc tưởng là nàng chủ động. Quan hệ hai người tiến lên một bước, hắn sẽ có thêm lợi thế để ngăn cản nàng rời đi. Mà chuyện sau đó, sẽ không thể trách hắn.

Từ đầu chí cuối đều do bàn tay hắn thao túng, ngẫu nhiên có chút trục trặc, nhưng vẫn một đường thẳng tiến không ngừng.

Quan Thương Hải thấp giọng thở dài: “Bị người như ngươi thích, không biết là họa hay là phúc đây?”

Dung Chỉ khẽ mỉm cười: “Người ta uống nước, tự biết ấm lạnh ra sao. Sư huynh không cần lo hộ đầu!” Vết thương trên cơ thể, hắn sẽ dần dần tự điều trị, cho dù là phải dùng cả đời.

Nhưng đối với việc cần làm trước mắt, hắn không hối hận.

Sở Ngọc và Dung Chỉ ở lại phủ công chúa mấy ngày. So với vẻ thong dong bình yên của hắn thì nàng lại trần trọc trần trổ.

Một mặt là nhớ người thân xa cách hơn một ngàn năm sau, nhưng Dung Chỉ... Dung Chỉ... Người tưởng đã mất, không dễ dàng gì trở lại, dù có thế nào nàng cũng không muốn rời xa...

Thêm một vài ngày, hai người đi trên đường, thấy một thiếu niên mặt mày hung bạo, phóng ngựa rất nhanh giữa phố xá. Vô số người đi đường kinh hãi, thiếu niên kia liền cười ha hả.

Sở Ngọc ngoảnh lại nhìn. Thiếu niên kia chỉ khoảng mười hai, mười ba tuổi nhưng dáng vẻ bạo ngược, phảng phất có mấy phần bóng dáng Lưu Tử Nghiệp ngày xưa.

Lần môi Dung Chỉ khẽ vờn bên tai nàng: “Đây là đương kim hoàng đế Nam triều!” Con trai họ Lưu.

Hoàng đế Nam triều đúng là đời sau càng tệ hại hơn đời trước.

Sở Ngọc liếc nhìn hắn: “Bây giờ chàng hỏi hận?” Non sông gấm vóc này, nếu hắn không buông xuống tất cả vì nàng, thì bây giờ chắc là đã đưa quân tiến đánh Nam triều.

Dung Chỉ mỉm cười, ánh mắt dịu dàng, lại nhẹ nhàng ghé vào tai Sở Ngọc: “Nếu nàng ở đây, thì ta không hỏi hận!” Đây là biến tướng uy hiếp.

Nếu nàng không quan tâm mà ra đi, thì ngược lại, hắn nhất định sẽ khiến nàng phải hỏi hận.

Hô hấp như ngừng trệ, Sở Ngọc quay đầu nhìn lại, thấy tình ý nồng đậm trong mắt hắn, rồi cuộc lòng mềm nhũn. Nàng chủ động nắm chặt tay hắn, nói với vẻ đe dọa: “Đi thôi! Ta sẽ không ra đi, còn chàng, cũng đừng có mơ!”

“Chấp tử chi thủ, tương tử tha tẩu”. (Nắm tay người, kéo người đi)

HOÀN CHÍNH VĂN

290. Q.6 - Chương 294: Chiếc Vòng

Thực ra đây là một bản thuyết minh.

Phụ đề: Phân tích lập thể 360o mọi phương diện một đồ vật quan trọng xuyên suốt câu chuyện: chiếc vòng tay.

Đây là một chiếc vòng, vòng tay, đương nhiên theo tên gọi thông dụng. Tên gọi thực sự của nó là một chuỗi dài chữ cái tiếng Anh, xuất phát từ hận ý của tác giả mà cố tình lưu lại, tuy nhiên trong bài thuyết minh này không nhắc đến.

Công dụng thứ nhất: phòng ngự.

Có thể tạo nên một lực từ trường quanh cơ thể, chống lại tất cả các loại công kích nguy hiểm xung quanh. Phạm vi phòng ngự thiết kế tùy thuộc vào mức độ nguy hiểm, ví dụ như trong bán kính 3m tính từ chiếc vòng, với tốc độ 1m/s sẽ tự động khởi động hệ thống phòng ngự, có thể tạo nên lực phản ứng ngược chiều gấp đôi nếu bị tấn công.

Công dụng thứ hai: tấn công.

Có thể phóng năng lượng tấn công đối phương.

(Do quy trình, phương tiện đã tháo dỡ nên công năng này bị hủy bỏ. Tình huống cụ thể không rõ).

Công dụng thứ ba: Tư liệu.

Được chia thành 5 bộ phận: điển cố, lịch sử, văn học, lý học, kỹ thuật, bao quát toàn bộ cổ kim nội ngoại tất cả các ngành học; nhưng có thể phương diện lý thuyết và thực tiễn không miêu tả cụ thể chi tiết, chỉ nêu tóm tắt.

Công dụng thứ tư: hạn chế.

Đây là nguyên nhân khiến Dung Chỉ bắt buộc phải ở lại phủ công chúa. Để khắc chế một người, chiếc vòng có thể khóa chặt điện não của người đó giống như thiết lập một trạm kiểm soát, tuy không thể hoàn toàn khống chế mọi hành vi, nhưng có thể ngăn cản người đó không thể thực hiện một hành vi đặc biệt được chỉ định, đồng thời tạo nên biện pháp đối phó đặc biệt.

Công dụng thứ năm: y dược.

(Cách thức phương tiện chữa bệnh đã bị tháo bỏ, chỉ còn lại thuốc).

Có hai loại thuốc: một loại khiến cơ thể suy nhược, một loại khôi phục sinh lực trên phạm vi toàn diện. Thời hạn sử dụng:... không rõ.

Công dụng thứ sáu: xuyên không

Chỉ có thể trở về thời đại trước mà không thể đến thời đại sau. Bên cạnh đó, thời gian xuyên qua phải ít nhất hai trăm năm.

Công dụng thứ bảy: thay đổi không gian.

Thông qua kỹ thuật chuyển đổi không gian gấp rút, tiến hành thay đổi không gian.

Công dụng thứ tám: ký lục.

Đây thật ra không phải công dụng, mà chỉ là chức năng nhật ký. Mỗi chủ nhân của chiếc vòng sẽ có một phần nhật ký, ghi chép lại suy nghĩ của mình. Từ những ghi chép đó, có thể ít nhiều hình dung về tính cách của từng người. Có người lưu lại toàn chuyện tào lao, những điều vớ vẩn cũng ghi lại. Có người không để lại một dòng nào, phần nhật ký trống trơn.

Nhưng nhật ký của người đầu tiên, Sở Ngọc lại không thể mở được.

Có cài đặt password.

“Quá vô sỉ!” Sau lần thử mở password thứ 67 thất bại, Sở Ngọc phì một hơi, duỗi tay sang bên cạnh: “Trà!” Một chén sứ trắng lập tức đưa đến tay nàng, nước trà xanh biếc ôn nhuận, ấm vừa phải.

Nhấp một ngụm cho nhuận họng, Sở Ngọc tiện tay chuyển, liền có đôi tay thon dài đẹp đẽ tiếp nhận chiếc chén từ tay nàng, để nàng tiếp tục chiến đấu.

Nàng không tin, cứ kiên trì thử nghiệm mà lại không mở được phần nhật ký đầu tiên.

Đây là một tòa nhà tứ hợp viện (1) yên tĩnh ở nông thôn, kề núi gần sông, phong cảnh tươi đẹp khiến lòng người thoải mái. Tường trắng ngói xanh ánh lên non xanh nước biếc, không gian trang nhã thanh lịch. Hai tháng qua, Sở Ngọc và Dung Chi ở lại đây.

Sau nhiều lần mày mò thất bại, Sở Ngọc chẳng buồn đoán già đoán non mật mã nữa, chỉ tự nhủ: thêm một lần, thêm một lần nữa, lần này không được nữa là thôi... Hôm nay chấm dứt, hôm sau lại tiếp tục...

Nhưng khi nàng chẳng ôm hi vọng, nghĩ đến một chuỗi chữ số và chữ cái, màn ảnh vẫn không ngừng nhảy ra “Mật mã sai, xin hãy thử lại”, bỗng nhiên...

Nhật ký... mở ra thuận lợi.

“Không biết có ai đọc được những dòng này không. Tôi cố ý viết lại những dòng này, nhưng lại cài mật mã... Ngay cả chính tôi cũng không hiểu rõ, mình có muốn người đời sau biết được chuyện này hay không?”

Con người mâu thuẫn như vậy đấy!

Tôi đến từ nhiều thế kỷ sau. Lúc đó, kỹ thuật xuyên không trên lý thuyết đã được kiểm chứng là hoàn toàn có thể, nhưng chưa ai thử nghiệm thành công.

Tôi không phải là nhà khoa học, nhưng tôi có tiền.

Tôi muốn xuyên không, không phải xuất phát từ mơ ước lãng mạn nào đó, mà vì một mục đích rõ ràng.

Vì vậy, tôi lập một công ty chuyên về nghiên cứu khoa học, rồi chiêu mộ rất nhiều nhân tài. Chiếc vòng chính là thành quả nghiên cứu.

Tuy chưa ai xuyên không thành công, nhưng luật xuyên không đã được ban hành. Để tránh nhiễu loạn năng lượng, xuyên không bị khép là hành vi phạm tội.

Nhưng tôi đã phạm tội.

Tư liệu và các công dụng khác trên chiếc vòng chỉ là phụ thêm. Mục đích thực sự của tôi là quay về quá khứ để cứu một người.

Người yêu đã chết của tôi.

Mười năm sau khi cô ấy mất, y học có bước phát triển vượt bậc, bệnh mà cô ấy mắc phải không còn là bệnh nan y, nhưng không ai có thể cải tử hoàn sinh.

Tôi muốn mang chính thứ thuốc do mình chỉ đạo nghiên cứu, trở lại quá khứ cứu cô ấy. Nào là luật xuyên không, nào là nhiễu loạn năng lượng, tất cả đều không quan trọng. Tôi là người ích kỷ, chỉ cần tôi vui vẻ, người khác có thể nào thì tôi cần gì quan tâm?

Thậm chí tôi đã chuẩn bị kỹ càng, một khi rời khỏi thời đại mình đang sống, sẽ đưa cô ấy đến thế kỷ 21. Đó là thời kỳ năng lượng hỗn loạn nhất. Đến đó, dù ai muốn đuổi bắt tôi cũng không thể thực hiện được. Cho nên, tất cả tư liệu trong chiếc vòng chỉ đến thế kỷ 21 mà thôi!

Nhưng bây giờ tôi đã hơn bốn mươi tuổi. Tuy bề ngoài trông tôi cũng chỉ như mới ba mươi, nhưng bản thân biết rõ, mình không thể sánh bằng chính mình thời tuổi trẻ. Nhưng tôi sẽ không nhường cô bé vốn thuộc về mình cho tôi thời trẻ, nên tôi đã chuẩn bị biện pháp cầm tù để quét sạch tình địch, cũng chính là tôi.

Một chuyện ngoài ý muốn phát sinh: kế hoạch nghiên cứu của tôi bị lộ. Khu vực thí nghiệm bị quân đội bao vây. Rơi vào đường cùng, tôi chỉ còn cách mang theo chiếc vòng chưa kịp chuẩn bị chu đáo, trước hết xuyên không chạy trốn.

Nhưng mà lần này, tôi đã sơ suất.

Chưa kịp xác định vị trí chính xác, chưa chuẩn bị cẩn thận, lại bị quân đội tấn công nên tôi gặp phải sai lệch khổng lồ: không phải trở về hơn hai mươi năm trước, mà là hơn hai nghìn năm trước.

Trên con số, chỉ thêm hai số không, nhưng đối với tôi, lại là đả kích có tính hủy diệt.

Không thể quay trở lại, nếu tôi muốn gặp cô ấy, nhất định phải vượt qua hai nghìn năm.

Ha ha... Bàn tay vận mệnh có bao nhiêu tàn khốc, chỉ gảy nhẹ, là có thể đùa bỡn cuộc đời tôi.

Dù tôi có làm gì, cũng không thắng nổi thời gian.

Thời gian còn lại, tôi chỉ biết ngây ngô chờ đợi tiếp tục công việc. Trước khi chết, tôi nghĩ, liệu sau này, có người nào cũng sẽ xuyên qua, thay đổi sự kiện nào đó, thay đổi thế giới hay không?

Tôi điều chỉnh một vài trình tự trên chiếc vòng. Sau những ngày đồng cam cộng khổ với các nhà khoa học kia, việc này tôi có thể làm được. Sau này sẽ có người giúp tôi giữ gìn lịch sử, khiến cho lịch sử đi đúng theo quỹ đạo.

Dù không thể cứu cô ấy, tôi cũng không muốn cô ấy biến mất trong lịch sử. Tôi muốn cô ấy vẫn được sinh ra trên đời, có một cuộc sống phong phú muôn màu vẻ.

Đây là việc cuối cùng tôi có thể làm.”

Sở Ngọc lẳng lẳng xem xong, trầm mặc rất lâu, mới quay lại nhìn Dung Chỉ: “Chúng ta có tính là bị cầm tù không?” Cầm tù trong lịch sử?

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười, cầm tay nàng, ghé vào tai nàng nói nhỏ: “Có sao đâu? Chỉ cần được nhốt trong cùng một phòng giam, thì vẫn rất tuyệt!”

Sở Ngọc mỉm cười, quay đi, rồi phất tay đuổi người: “Đi nấu cơm đi! Hôm nay thiếp muốn ăn cá pecca!”
(2)

Chờ Dung Chỉ đi khuất, Sở Ngọc dựa cả người xuống ghế, lén lút mở ra chỗ trống mới nhất trong phần nhật ký, chậm rãi nhập chữ:

“Lúc mở mắt ra, người đầu tiên tôi nhìn thấy là...”

291. Q.6 - Chương 295: Thiên Như Kính

Thích một người là chuyện hoàn toàn, hoàn toàn không thể tự chủ.

Giá như không gặp nàng, thì tốt biết bao...

Thiên Như Kính đã từng không chỉ một lần nghĩ như vậy.

Nếu chưa từng nói chuyện với nàng, chưa từng nghe giọng nói ấy, thậm chí chưa từng nhìn thấy khuôn mặt ấy... thì tốt biết bao...

Nhưng nếu như vậy, hắn sẽ có cảm giác hối hận tiếc nuối, hoặc không hẳn là hối hận tiếc nuối, mà là đơn điệu trống rỗng.

Nếu như thế, phải chăng sẽ không cảm nhận được đầy đủ dư vị của cuộc sống?

Thiên Như Kính đã từng xem rất nhiều, cũng biết rõ rất nhiều. Những thứ có trong vòng tay giúp tâm nhìn của hắn rộng lớn hơn hẳn người thường. Hắn biết rõ về năm nghìn năm lịch sử, biết rõ đời sau sẽ thế nào, cũng đã từng xem thứ phát ra hình ảnh âm thanh (phim truyền hình, điện ảnh, video...), cũng biết rất nhiều kiểu người.

Nhưng với người khác, hắn chỉ lẳng lặng chứng kiến, không chút cảm xúc.

Giống như vầng hào quang màu xanh nhạt bao quanh cơ thể hắn, tròn trịa hoàn mỹ, không chút khe hở, ngăn cách hắn với thế giới bên ngoài.

Nhưng, chỉ riêng nàng xâm nhập vào thế giới của hắn.

Vào thời điểm không thích hợp, không thể lường trước, xâm nhập vào thế giới của người không phù hợp là hắn.

Bởi vì nàng mà cảm thấy không gian thơm ngát, ánh mắt lấp lánh mơ hồ.

Nhịp tim vốn nhẹ nhàng hư ảo, nay vì nàng mà trở nên dồn dập.

Nhưng điều này không thể.

Nàng là người nhất định phải tiêu vong.

Trao tình cảm ột người nhất định phải tiêu vong, chẳng khác nào hoa trong gương, trăng soi đáy nước, sẽ có lúc vỡ vụn.

Tình cảm một khi đã xuất hiện không thể thu hồi trở lại, hắn chỉ có thể khắc chế, trên mặt không có biểu hiện khác thường, nhưng tâm tư lại vì mỗi lần gặp nàng mà không kìm được mừng vui.

Thật sự là không thể.

Người ấy biết rất nhiều điều, đồng thời cho hắn biết sứ mạng của nàng khi đến với thế giới này, tìm mọi cách chống lại vận mệnh, hết lần này đến lần khác ghi dấu ấn trong tâm trí hắn. Giống như ma chú vô hình, nàng trở thành chúa tể cả ý chí và linh hồn hắn.

Lần đầu xuất thủ can thiệp chính sự, hắn tạo nên hố ngăn cách giữa hoàng đế và nàng là vì chức trách của bản thân, nhưng có lẽ sâu xa là do hắn bất an sợ hãi đối với tương lai.

Hắn biết nàng sẽ phải chết, hơn nửa ngày ấy đang đến rất gần, nhưng không biết phải đối mặt với ngày đó ra sao. Chỉ cần hơi tưởng tượng là cảm thấy hô hấp khó khăn, vừa tự oán hận chính mình, lại vừa cảm thấy không thể không làm như vậy.

Sau đó khi được nàng mời đến, hắn vừa vui mừng lại vừa sợ hãi, vui mừng vì được gặp lại nàng, nhưng cũng sợ hãi vì mình muốn gặp nàng. Hắn muốn được gặp nàng, nhưng lại sợ phải đối diện với ánh mắt nàng đau thương và chỉ trích.

Lý trí và tình cảm chia hán thành hai nửa: một nửa nhớ nhung, đau khổ giãy dụa; một nửa lạnh lùng giữ vững chức trách.

Càng muốn thoát ra, lại càng lún sâu hơn.

Sự thể đã thế này, nhưng càng gần đến ngày ấy, hán càng sợ hãi, không biết sau khi nàng chết, hán sẽ phải làm sao để vượt qua những năm tháng dài đằng đẳng.

Cho đến khi hán nhận được lời mời thông qua sư huynh Việt Tiệp Phi.

Đứng trước phủ công chúa, hán cảm thấy có gì đó không thích hợp... Mãi cho đến lúc đối diện với ánh mắt nàng, là cố chấp, là không cam tâm, thậm chí còn có tia sắc bén... Sao trước đây hán có thể cho rằng, nàng sẽ buông xuôi từ bỏ?

Nàng đâu phải là người dễ nản lòng như thế!

Dù nàng cực lực che giấu, nhưng sao có thể giấu được người có tâm?

Nhưng rốt cuộc nàng muốn làm gì?

Khi được nàng rót chén rượu đầy, hán bỗng giật mình linh ngộ - thì ra là thế!

Trước mắt là rượu ngon và giai nhân, nhưng đồng thời cũng là độc dược.

Hóa ra nàng hận hán đến thế sao?

Máu trong huyết quản đông cứng lại, cả người như chìm trong mùa đông băng giá. Rất lâu sau, hán mới hồi phục lại tinh thần.

Nếu hán đáp ứng điều nàng mong muốn, liệu nàng có chút nào nghĩ ngợi, hoài niệm hay không?

Nếu đó là điều nàng hi vọng, vậy thì...

Được!

Trong nháy mắt, tình cảm chiến thắng, hán quên đi tất cả. Thấy vẻ mặt nàng khẩn trương lo lắng, hán đau xót, nâng chén giữa đầu.

Biết rõ là rượu độc cay đắng, vẫn phải bình tĩnh uống.

Lạnh giá, rồi lại nóng rực như hỏa thiêu, khoảnh khắc nuốt ngụm rượu, hán cay đắng muốn bật khóc.

Đây là rượu độc nàng rót.

Hán tình nguyện uống.

Không thắc mắc, không hối hận.

Chén thứ hai, chén thứ ba, hán cũng uống không chút do dự, động tác bình ổn, giống với phong thái thường ngày.

Lúc sắp hôn mê đúng như dự liệu, hán không chút nào sợ hãi hay phẫn nộ, như nàng mong muốn. Trong không gian ấm áp thoang thoảng hương, hán ngã xuống thả trôi sần mềm mại.

Cứ thế này chết trước mặt nàng, có lẽ sẽ dễ chịu hơn nhiều, sau này không cần phải buồn khổ đến hô hấp khó khăn nữa...

Thích một người, là chuyện hoàn toàn, hoàn toàn không có biện pháp.

Không thể dùng lý trí soi xét, không thể dùng sức mạnh để bài trừ.

Nhưng hán vẫn luôn im lặng, cho đến khi đem bí mật này về với cát bụi. Vui mừng sầu bi, nhớ nhung chua xót, lạnh lẽo tuyệt vọng, tất cả đều chôn vùi trong ánh mắt khép lại lần cuối.

Nàng sẽ vĩnh viễn không hay biết.

292. Q.6 - Chương 296: Vĩ Thanh

Vào một ngày 2 năm sau.

Dung Chỉ đưa Sở Ngọc trở lại Giang Lăng thăm một người.

Giải quyết xong chuyện riêng phiên toái của sư đệ, Quan Thương Hải ở lại nhà cũ, ngoại thành Giang Lăng. Lúc này trên mặt nước, băng đang tan, gió xuân vẫn còn lạnh lẽo.

Quan Thương Hải ngồi câu cá bên suối, giống như lúc Sở Ngọc nhìn thấy hắn lần đầu tiên. Hai năm qua, trông hắn chẳng khác chút nào, vẫn đáng vẻ tắn mạn khiêm nhường đó. Nhưng lúc nghe thấy Dung Chỉ tới, khuôn mặt hắn rõ ràng tỏ vẻ không vui.

Lập tức hai huynh đệ giả bộ khách sáo:

“Dung Chỉ sư đệ!”

“Thương Hải sư huynh!”

Sở Ngọc thấy Dung Chỉ mỉm cười mà Quan Thương Hải chỉ khẽ cười nhạt, cảm thấy rất thắc mắc, không hiểu giữa bọn họ có chuyện gì. Theo lệ thường mà suy đoán, chắc lại là lỗi của Dung Chỉ.

Biết có Sở Ngọc ở đây, Quan Thương Hải cũng dịu giọng hơn, chỉ nói: “Trong nhà hết gạo rồi, nếu người muốn nghỉ lại thì phải vào thành một chuyến!”

Dung Chỉ mỉm cười, không hề phản bác, lập tức xoay người rời đi, để Sở Ngọc ở lại.

Sở Ngọc khoác áo lông cừu trắng rất dày. Trời đã sang xuân mà chưa ấm áp. Gió thổi mang theo cảm giác đìu hiu, không khí vẫn còn lẫn quất bóng dáng mùa đông.

Quan Thương Hải cầm lấy cần câu. Dung Chỉ đi rồi, còn lại hắn với Sở Ngọc hình như hơi buồn tẻ. Bây giờ cũng chẳng biết làm gì, hắn bèn hỏi: “Hai năm qua, các người đi những đâu?”

Sở Ngọc khẽ cười: “Đi rất nhiều nơi!” Dung Chỉ biết tâm nguyện của nàng là ngao du khắp nơi. Sau khi gặp lại, hắn liền đưa nàng đi thưởng ngoạn tất cả những nơi mà nàng ao ước.

Bọn họ lên thảo nguyên phía bắc, ngắm Trường Thành, tìm hiểu về các danh tộc du mục trong thời đại này, rồi qua Tương Tây Miêu Cương, ngắm sơn thủy hữu tình, dạo chơi phong cảnh núi non ở đó.

Châu tự trị dân tộc Thổ Gia, dân tộc Miêu Tương Tây là một châu tự trị của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, nằm ở phía tây tỉnh Hồ Nam.

Không còn mục tiêu theo đuổi trước kia, nhưng rất nhanh chóng, Dung Chỉ lại tìm được niềm vui mới. Điều kiện tiên quyết là không làm thay đổi lịch sử, nhưng thỉnh thoảng, hắn có thể gây ra vài nhiễu loạn trong tầm kiểm soát của mình để làm trò tiêu khiển.

Nghe nàng kể qua loa vài chuyện, Quan Thương Hải có vẻ ngẩn người. Một lúc lâu sau hắn mới cất tiếng hỏi: “Ta vẫn cảm thấy kỳ lạ, rốt cuộc chiếc vòng có công dụng gì? Vì sao sau khi Dung Chỉ biết Thiên Như Kính giao chiếc vòng cho cô, liền sống chết phải từ quan tài bò ra?”

Hắn cũng đoán là chiếc vòng phải có liên quan gì đó. Nhưng rõ ràng Sở Ngọc chỉ đi loanh quanh nơi này nơi kia, sao Dung Chỉ lại khẩn trương gấp gáp như thế, cho rằng nàng sẽ đến một nơi mà người khác không thể đến được?

Khóe miệng Sở Ngọc khẽ cong lên: “Quả thật là phải bò ra, bởi vì nếu thả ta đi, ta sẽ không về nữa. Công dụng của chiếc vòng không chỉ là chặn đao kiếm. Huynh có biết quá khứ mấy trăm năm trước, hoặc tương lai mấy trăm năm sau không?”

Ngừng một chút, nàng tiếp lời: “Chiếc vòng có thể đưa người ta trở về mấy trăm năm trước, hoặc đến mấy trăm năm sau, một đi không trở lại!” Dù sao Quan Thương Hải cũng là sư huynh của Dung Chỉ, cho hắn biết cũng chẳng phương hại gì. Ngoài Dung Chỉ và hắn, nàng sẽ không nói cho người thứ ba nào khác nữa.

Quan Thương Hải hơi chần động. Hắn không ngờ Sở Ngọc lại không thuộc về thời đại này. Lúc trước chỉ biết nàng quá đau lòng, không ngờ nàng buồn khổ đến mức muốn đến một thời đại thật xa xôi, vậy mà hắn giúp đỡ Dung Chỉ lừa nàng, thật sự quá không nên...

Nhưng bây giờ trong tình cảnh này, có lẽ hắn không nên nói ra chuyện đó, để tránh lại phát sinh hiềm khích giữa hai người...

Sở Ngọc thoáng nhìn nét mặt Quan Thương Hải, cười cười: “Có phải huynh đang băn khoăn, không biết có nên nói chuyện Dung Chỉ giả chết cho ta biết?”

Quan Thương Hải cả kinh: “Cô biết tất cả sao?”

Sở Ngọc thở dài: “Ban đầu không biết, nhưng hai năm qua, dần dần cũng phải đoán ra chứ!”

Lúc đầu gặp lại Dung Chỉ, nàng mất hết lý trí. Nhưng mấy tháng sau, lúc rỗi rãi, nàng nghĩ ngợi lung tung liền nghĩ đến một khả năng: có phải từ đầu chí cuối đều là Dung Chỉ sắp đặt?

Không chỉ bộ hài cốt bên bờ sông, mà một màn trước kia cũng nằm trong kế hoạch của hắn?

Lúc tỉnh táo lại, Sở Ngọc liền hiểu ra, nàng bị Dung Chỉ triệt để thiết kế.

Lúc ban đầu nhận ra, nàng hết sức tức giận, tức giận vô cùng, cả đêm mở mắt trừng trừng, không tài nào ngủ được. Đó là đêm bọn họ ngắm trăng bên bờ sông, rồi nghỉ lại trong hang động. Ánh trăng chiếu lên mặt nước, trong sáng mà u tĩnh. Suốt đêm đó, Dung Chỉ nắm chặt tay nàng, nhất định không buông.

Rồi nàng lẳng lặng nói tiếp: “Ta đã hiểu ra, chàng cố ý để ta biết. Với mưu lược tính kế của Dung Chỉ, muốn giấu ta chuyện gì là điều quá dễ dàng. Ta có thể biết được là do chàng cố tình để sơ hở. Chàng vẫn luôn tính toán sắp đặt mọi việc!”

Tức giận đến mức chỉ hận không thể cắn xé Dung Chỉ thành nhiều mảnh, thậm chí muốn đến thời đại mà hắn vĩnh viễn không thể tìm được, nhưng rốt cuộc Sở Ngọc không làm bất cứ điều gì.

Tất nhiên Dung Chỉ là kẻ đáng ghê tởm, nhưng ghê tởm hơn là, nàng không thể nào xa rời kẻ đáng ghê tởm đó.

Đêm đó, nàng mở to mắt, hắn nhắm mắt, nhưng cả hai đều không ngủ được.

Có một số việc bọn họ không cần nói ra nhưng trong lòng hiểu rõ. Đó là sự ăn ý không cần biểu đạt bằng lời.

Trải qua mấy ngày đấu tranh giằng co, cuối cùng Sở Ngọc đành lui bước. Quá khứ dù có đau khổ vật vã đến mấy cũng không đáng, vẫn là chuyện đã qua, tương lai mới quan trọng hơn.

Nếu nàng nhất thời giận dữ ra đi, có lẽ không thể trở về được nữa.

Có một số việc không thể dùng “đáng giá hay không” để cân nhắc. Đã quyết định, nàng sẽ không hối hận.

Không so đo với kẻ đầu sỏ là Dung Chỉ, thì tất nhiên nàng càng không cần so đo với Quan Thương Hải.

Sở Ngọc nhún vai cười dài, cầm lấy cần câu của Quan Thương Hải: “Huynh câu cá thể nào? Dạy cho ta với?”

Nhưng có một chuyện, nàng sẽ không nói với Dung Chỉ. Thật ra, chiếc vòng chỉ có thể quay về quá khứ, hơn nữa phải ít nhất hai trăm năm. Như vậy, nếu nàng muốn sử dụng cũng chỉ có thể quay về thời đại trước đó mà không thể đến thế kỷ hai mươi mốt.

Sau khi quyết định không trở về nữa, lúc nghịch chiếc vòng vẫn còn đầy pin, Sở Ngọc mở ra trình tự xuyên không mới phát hiện ra. Trước đó, nàng vẫn cho rằng mình là người kiểm soát, nắm chắc mọi thứ.

Dù sao nàng cũng không định cho Dung Chỉ biết. Sau này mỗi khi cãi nhau, còn có thể dọa nạt hắn là mình muốn về nhà mẹ đẻ.

293. Q.6 - Chương 297: Một Ngày Sau Hôn Nhân

“Hôm nay là ngày gì?” Nghe Dung Chỉ hỏi vậy, Sở Ngọc hơi sửng sốt.

Suy nghĩ một chút, nàng nghiêm túc nói: “Hôm nay là ngày mười tám tháng chín... Ách, là ngày hoàng đế khai quốc của La Mã, Augustus từ trần?” Nói xong nàng mới kịp phản ứng: “Nhưng mà, hoàng đế khai quốc La Mã liên quan gì đến chúng ta? Hơn nữa đó là tính theo dương lịch, còn hiện giờ chúng ta dùng âm lịch cơ mà!”

Nhìn Dung Chỉ đang cười chế giễu, mặt Sở Ngọc ửng đỏ, nàng xoay người bắt mắt: “Thôi đừng ra vẻ bí mật nữa, nói thẳng đi! Ta thừa nhận trí nhớ mình không được tốt bằng chàng! Hôm nay là ngày gì?” Hóa ra nàng lại bị hấn đùa bỡn?

Dung Chỉ cười cười, bước đến nắm lấy tay nàng. Sở Ngọc ngúng nguẩy, nhưng không tránh né, để cho hấn cầm tay.

“Đi theo ta!” Hấn nói khê.

Dung Chỉ nắm tay nàng, trở về nhà.

Bọn họ ở một gian nhà dưới chân núi. Mấy ngày trước, lúc du ngoạn qua đây, Dung Chỉ yêu thích cảnh trí thanh u bên cạnh trúc, dựng một gian nhà đơn giản.

Đẩy cửa bước vào, Sở Ngọc bỗng thấy hoa mắt. Một bàn tay trắng trẻo che kín tầm nhìn của nàng, bên tai truyền đến tiếng Dung Chỉ thủ thỉ: “Rồi nàng sẽ biết!”

Bị bịt mắt, Sở Ngọc chỉ nhìn thấy lòng bàn tay hấn, cảm thấy hơi sốt ruột định cất tiếng hỏi, nhưng lúc này Dung Chỉ cũng đã vào nhà, đóng cửa lại.

Tuy không hiểu “trong hồ lô chứa thuốc gì” nhưng Sở Ngọc vẫn nhìn được hiều kỳ, ngoan ngoãn nhắm mắt, chỉ nghe thấy tiếng Dung Chỉ đi lại trong phòng, phát ra vài âm thanh. Lát sau, tiếng cười khê và nói nhỏ lần thứ hai truyền tới: “Được rồi!”

Sở Ngọc từ từ mở mắt ra.

Trước mắt tối đen.

Tất cả cửa chính, cửa sổ đều đã đóng lại, bóng đen dày đặc, hầu như không nhìn thấy thứ gì. Nàng còn đang nghi hoặc, giữa bóng tối đột nhiên có ánh lửa.

Ánh sáng ấm áp rạng ngời nhanh chóng lan tỏa. Thứ đầu tiên được chiếu sáng, là ánh mắt trầm tĩnh, dịu dàng, cười lấp ló của Dung Chỉ.

Dung Chỉ gơ bó đuốc về phía chiếc bàn tròn trước mặt, ấn nhẹ cổ tay. Một cây nến được thắp lên, chiếu sáng mặt bàn.

Chính giữa bàn là một chiếc bánh ngọt hình tròn, được làm rất khéo léo. Phần dưới bánh là màu vàng vốn có, mặt trên là màu trắng của bơ sữa, phần cạnh được trang trí điểm xuyết bằng hoa quả.

Một ngọn nến dài nhỏ cắm ở giữa chiếc bánh.

Sở Ngọc ngơ ngẩn nhìn, không hề chớp mắt.

Trong phút chốc, dường như nàng được trở lại thế kỷ hai mươi mốt, mọi chuyện như chưa từng xảy ra, nàng không chết, không xa lìa người thân, không đến thời đại này, cũng chưa từng gặp Dung Chỉ.

Nhưng cũng trong phút chốc, nàng giật mình tỉnh lại giữa ảo giác, trong ngực khuấy động một cảm giác không thể gọi tên, có lẽ là hoài niệm và mất mát.

Khê thở dài, nàng quay lại nhìn Dung Chỉ, lúc này đã đến bên nàng: “Tay chàng bị thương, là vì làm cái này?”

Hai ngày nay, thỉnh thoảng Dung Chỉ lại biến mất, hóa ra là chuẩn bị bánh ngọt.

Dung Chỉ khe khẽ mỉm cười, giữ chặt tay nàng, dịu dàng nói: “Ta lấy sinh nhật dương lịch của nàng hơn một ngàn năm sau tính ngược trở về, chuyển sang âm lịch thì chính là hôm nay. Sau hôm nay hơn một ngàn năm, nàng sẽ mở mắt chào đời!” Đôi mắt hần ẩn chứa ý cười: “Ta biết về sau, để kỷ niệm sinh nhật thường ăn bánh ngọt nên thử làm một cái. Nàng cũng biết là vị giác của ta không tốt, tất cả chỉ dựa vào suy đoán. Ném thử xem có giống với bánh ngọt nàng đã từng ăn không?”

Bánh thật sự rất ngon, không thể tưởng tượng là lần đầu thử nghiệm. Dung Chỉ quả thật có năng khiếu trời sinh, luôn tiếp cận những cái mới rất nhanh chóng, lại còn bày biện hoàn mỹ thể này...

Nhìn qua có vẻ rất dễ dàng, nhưng nàng lại trông thấy vết thương trong lòng bàn tay hần.

Sao hần lại bị thương?

Hần chưa từng học cách làm bánh, chỉ từ hình ảnh trên một vài bộ phim điện ảnh và truyền hình, cộng với vài dòng miêu tả ngắn ngủi trong chiếc vòng về thành phần và công thức... Phải chăng trong lúc thực hiện, đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?

Sở Ngọc bối rối không biết phải làm sao, thấp giọng nói: “Không cần phí tâm như thế! Ngay cả ở thế kỷ hai mươi mốt, cũng lâu lắm rồi ta không tổ chức sinh nhật chính thức!”

Nàng nhìn lại, đối diện với cặp mắt ôn tồn của Dung Chỉ ở cự ly gần. Hần nói khẽ: “Dù nàng không để ý, nhưng ngày này đối với ta rất quan trọng! Bởi vì vào ngày này, trên đời xuất hiện một Sở Ngọc, và nhiều năm sau, nàng đến trước mặt ta. Ta luôn cho rằng ông trời bất công, vận mệnh bạc bẽo. Nhưng bây giờ, ta lại cảm thấy ông trời rất ưu ái mình!”

Đáy mắt Sở Ngọc nổi lên một tầng hơi nước, trong ánh sáng nền càng trở nên nhu hòa. Nàng giữ chặt tay Dung Chỉ, nhìn thấy trên cả hai tay hần, từ lòng bàn tay đến các ngón tay có nhiều chỗ bị thương, hình như là bị bỏng: “Chàng muốn làm bánh ngọt, có thể đến hỏi ta, sao lại tự mình làm loạn thế này?”

Nghe nàng oán hận, Dung Chỉ mỉm cười: “Trước lạ sau quen, dù sao cũng là tâm ý của ta, nàng đừng nghĩ ngợi! Nếu muốn cảm ơn ta, nên làm thế nào, hần là nàng biết rõ!”

Nói xong câu cuối, ý cười của hần trở nên giảo hoạt.

Sở Ngọc lơ mơ đoán được điều hần muốn nói, gương mặt đỏ ửng, vội vàng lùi về phía sau mấy bước.

Dung Chỉ cười tươi sáng lạn, lúc này nhìn thật xấu xa: “Lần gần đây nhất... là vào hai tháng trước!”

“Cái này... cơ thể chàng... chưa khỏe hần...”

“Nàng biết ta chưa khỏe hần, vậy thì đừng làm ta mệt!...”

“Chàng... chàng, chàng có ý gì?... “

“Chính là ý đó!”

Sở Ngọc đỏ mặt quanh co nửa ngày, mà ý cười trên khuôn mặt Dung Chỉ vẫn không hề thay đổi. Thoáng nhìn thấy đôi tay hần đầy vết thương, nàng bỗng chùng xuống, mềm lòng.

Nàng dùng lực mím môi, mặt vẫn nóng rực như lửa thiêu, chậm rãi đến gần, cúi xuống nói: “Giơ tay lên!”

“Hả?”

Hai vành tai nàng đỏ bừng: “Chàng không giơ tay, làm sao ta... cởi áo... cho chàng được?”

Dung Chỉ cười dài giơ tay lên. Liếc mắt nhìn mấy vết thương, bỗng nhiên cảm thấy lúc bánh ra lò, hần đã quyết định rất đúng đắn!

Vốn chỉ định trêu đùa mấy câu, không ngờ lần này kiếm chác được thật!

Hần xưa nay suy tính cẩn thận mới làm, chỉ là nướng cái bánh ngọt, làm sao có thể bị thương như thế được?

Khắc vài dấu ấn trên người, chỉ vì muốn ghi dấu ấn trong lòng nàng, mãi mãi đừng quên.

Ý cười trên môi Dung Chỉ càng đậm thì gương mặt Sở Ngọc càng hồng. Hai thân thể trùng điệp một chỗ trên giường trúc, mà đúng lúc đó, nền trên bánh ngọt cũng cháy hết, lóe lên vài cái rồi tắt hần.

Về phần bánh ngọt sinh nhật... Ai còn quan tâm đến nó?

Lúc Sở Ngọc tỉnh táo lại, một lần nữa rơi vào ngưỡng ngùng chán nản.

Tuy sống cùng Dung Chỉ nhưng nàng vẫn lo lắng cho sức khỏe của hắn, lại thêm tính nàng e thẹn nên nắm ngón tay thì, mới chỉ có... hơn mười lần.

Mà do nàng chủ động thì trừ lần đầu tiên, chính là lần này.

Đã lâu như vậy nhưng nàng vẫn chưa hết xấu hổ, vẫn cảm thấy lập dị.

Cố gắng trấn tĩnh, Sở Ngọc quay lại nhìn, đã thấy Dung Chỉ y phục chỉnh tề đứng bên giường, vẻ mặt sáng khoái.

Thấy nàng quay sang, hắn nghiêng người hôn nhẹ lên má nàng, dịu dàng nói: “Sinh nhật vui vẻ! Hơn một ngàn năm sau, hôm nay là ngày nàng chào đời đấy!”

Tuy lời nói hơi quái dị, nhưng trong lòng Sở Ngọc lại cảm thấy ấm áp.

Nàng lườm nhanh Dung Chỉ một cái rồi hạ tầm mắt: “Đúng rồi, thế còn ngày sinh nhật của chàng?” Nàng cũng muốn chúc mừng hắn.

Dung Chỉ cười cười không để ý: “Việc vô dụng như thế ta nhớ làm sao được? Hay là nàng cứ quyết định đi, nàng bảo có một ngày thì là có một ngày!”

Dừng một chút, hắn bỗng nghĩ đến điều gì đó, liền cười cười với thâm ý: “Quà tặng sinh nhật, để cho ta chọn nhé?”

Sở Ngọc vội vùi đầu vào chăn, từ trong khe hở truyền ra giọng nói giận dữ và xấu hổ: “Chàng đừng có mơ!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-tu-hoang>